ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ

ບົດນຳ

ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອນຳໄປສູ່ຍຸກໃໝ່, ປ່ຽນແປງວິທີປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ. ພຣະອົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອກ່າວຈາກຫຼາກຫຼາຍມຸມມອງ ເຊິ່ງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດໃນຍຸກພຣະທຳ. ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນກະທຳ. ຜ່ານພຣະທຳ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳຈະສຳເລັດຜົນທັງໝົດ. ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ກຳຈັດ ແລະ ທົດລອງ. ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະທຳ, ໄດ້ຍິນພຣະທຳ ແລະ ຮູ້ວ່າພຣະທຳມີຈິງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງເຊື່ອໃນການມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອໃນລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສະຕິປັນຍາພ້ອມດ້ວຍເຊື່ອໃນຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳທີ່ວ່າ "ພຣະທຳ" ຈະງ່າຍດາຍ ແລະ ທຳມະດາ, ແຕ່ພຣະທຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ຈັກກະວານສັ່ນສະເທືອນໄປໝົດ; ຈະປ່ຽນແປງຈິດໃຈ, ແນວຄິດ, ນິໄສເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງໂລກທີ່ເຄີຍເປັນມາ. ໃນຫຼາຍຍຸກຜ່ານມາ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະແບບນີ້, ກ່າວແບບນີ້ ແລະ ສະເດັດລົງມາຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນແບບນີ້. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳ, ດູແລ ແລະ ການສະໜອງຈາກພຣະທຳ. ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ມາຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພຣະທຳພາຍໃຕ້ຄຳສາບແຊ່ງ ແລະ ການໃຫ້ພອນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີມະນຸດອີກຫຼາຍຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຈາກພຣະທຳ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ, ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໃນການປ່ຽນແປງພາບລັກຂອງໂລກດັ່ງເດີມແຫ່ງການສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງໂລກດ້ວຍພຣະທຳ, ນຳພາມະນຸດທົ່ວຈັກກະວານດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ

ພ້ອມນັ້ນຍັງໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະທຳ. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຈົບສິ້ນໂລກເກົ່ານີ້ທັງໝົດ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໃນຍຸກນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາຄວາມເປັນຈິງມາສູ່ບັນດາພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕ້ອງສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາປະຕິບັດ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ. ມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນພື້ນຖານ ແລະ ເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບອຳນາດແບບກະສັດຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນ. ເຈົ້າສາມາດຢູ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ປັດຈຸບັນນີ້ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ຖ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້. ພວກເຂົາຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີເວລາອ່ານ ຂໍໃຫ້ໄດ້ຟັງກໍພໍໃຈແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມອບໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ນີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງປົກຄອງມະນຸດໂດຍຜ່ານພຣະທຳ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າວ່າ ຫຼັງຈາກພຽງແຕ່ມື້ດຽວ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ສຶກມືດມົນ, ໃຝ່ຫາ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້, ນີ້ສະແດງວ່າເຈົ້າຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນໜ້າໜີຈາກເຈົ້າເລີຍ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄືຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າວ່າ ພາຍຫຼັງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້ທີ່ບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຝ່ຫາ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ດົນໃຈຫຍັງຈັກຢ່າງ, ນີ້ກໍສະແດງວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຫັນໜີ້ຈາກເຈົ້າແລ້ວ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມີບາງສິ່ງທີ່ຜິດປົກກະຕິຢູ່ໃນສະພາບພາຍໃນຂອງເຂົ້າ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລ້າຫຼັງ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປົກຄອງມະນຸດ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກດີ ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະເດີນຕາມ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນອາຫານຂອງມະນຸດ ແລະ ພະລັງທີ່ຜັກດັນພວກເຂົາ. ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ "ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານຢ່າງດຽວ ແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ". ນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະນຳມາສູ່ຄວາມສຳເລັດໃນມື້ນີ້.

ພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນຄວາມຈິງນີ້ໃນພວກເຈົ້າ.
ດ້ວຍເຫດໃດມະນຸດໃນອະດີດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ໄດ້ຫຼາຍມື້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສາມາດກິນ ແລະ ເຮັດວຽກງານໄດ້ແບບປົກກະຕິ? ເຫດໃດໃນປັດຈຸບັນຄືບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ? ໃນຍຸກນີ້, ພຣະເຈົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປົກຄອງທຸກສິ່ງ. ມະນຸດຖືກພິພາກສາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຖືກນຳເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດ ໂດຍສະເພາະໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້ ໂດຍບໍ່ອອກຈາກໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໃນທົ່ວຈັກກະວານເຮົາກຳລັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ໃນທິດຕາເວັນອອກ, ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ, ສັ່ນສະເທືອນທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ. ມັນແມ່ນສຽງຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ນຳພາທຸກຄົນໃນປັດຈຸບັນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາ, ໃຫ້ຕົກລົງສູ່ກະແສນີ້ ແລະ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ທວງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຈາກທົ່ວໂລກ ແລະ ໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນໃໝ່ໃນພາກຕາເວັນອອກ. ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ລໍຖ້າດ້ວຍໃຈຕື່ນເຕັ້ນໃນການກັບມາຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຫັນການປາກົດຕົວຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດທີ່ຈະບໍ່ຢາກມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເບິ່ງ ບໍ່ຢາກເຫັນຄວາມຮັ່ງມີຂອງການາອານ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ປາຖະໜາການກັບມາຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບ? ສຽງຂອງເຮົາຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ; ເມື່ອພະເຊີນກັບຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາ, ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະກ່າວພຣະທຳຕໍ່ພວກເຂົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ເໝືອນດັ່ງສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ່ນສັ່ນສະເທືອນພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳລຳທານ, ເຮົາກ່າວພຣະຄຳຂອງເຮົາຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ມະນຸດຊາດ. ດັ່ງນັ້ນພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງເຮົາໄດ້ກາຍເປັນສົມບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ທະນຸຖະໜອມພຣະຄຳຂອງເຮົາ. ສາຍຟ້າແມບຈາກຕາເວັນອອກໄປເຖິງຕາເວັນຕົກ. ພຣະຄຳຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ມະນຸດລັງເລທີ່ຈະຍອມສະຫຼະພວກມັນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນກໍພົບວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງ,

ແຕ່ຊື່ນຊົມຍິນດີໃນທຸກສິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເດີມ. ມະນຸດທຸກຄົນຍິນດີ ແລະ ມີຄວາມສຸກ, ສະເຫຼີມສະຫຼອງການມາຂອງເຮົາ ເປັນຄືກັບວ່າເດັກນ້ອຍຫາກໍ່ເກີດ. ດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະນຳເອົາມະນຸດທັງປວງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຮົາ. ຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະເຂົ້າສູ່ເຊື້ອຊາດມະນຸດຢ່າງເປັນທາງການ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາໄດ້ມານະມັດສະການເຮົາ. ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາສ່ອງແສງອອກມາ ແລະ ພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມາກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ເຫັນແສງຟ້າແມບສົ່ງແສງສະຫວ່າງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າເຮົາໄດ້ລົງມາຍັງ “ພູເຂົາໝາກກອກ” ແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ. ພວກເຂົາຈະເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ຢູ່ໂລກນີ້ມາດົນນານແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນບຸດຊາຍຂອງຊາວຢິວອີກຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນແສງຟ້າແມບແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ. ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ພັດພາກຈາກທ່າມກາງມະນຸດ ແລ້ວໄດ້ກັບມາປະກົດຕົວໃໝ່ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຖືກເຄົາລົບບູຊາມາຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ເຮົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ຖືກຊາວອິດສະຣາເອັນປະຖິ້ມມາຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝກ່ອນໜ້ານີ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ! ໃຫ້ທຸກຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ ແລະ ເບິ່ງໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມປະສົງທັງໝົດຂອງເຮົາ; ມັນແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ຈຸດສູງສຸດຂອງແຜນການຂອງເຮົາ, ພ້ອມທັງເປັນຈຸດປະສົງຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ໃຫ້ທຸກຊົນຊາດນະມັດສະການເຮົາ, ໃຫ້ທຸກພາສາຮັບຮູ້ເຮົາ, ໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຍຶດໝັ້ນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນຕົວເຮົາ ແລະ ໃຫ້ທຸກຄົນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ!

(ຄັດຈາກບົດ “ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດກຳລັງທຳນວາຍວ່າ ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະເຈົ້າເຄີຍກ່າວໄວ້ຄັ້ງໜຶ່ງວ່າ ເຖິງແມ່ນຢູ່ໃນອານາຈັກພັນປີ ມະນຸດຍັງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນອະນາຄົດ ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ດີແຫ່ງການາອານນີ້. ເມື່ອໂມເຊຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳ ແລະ ເວົ້າກັບລາວໂດຍກົງ. ພຣະເຈົ້າສົ່ງອາຫານ ສົ່ງນໍ້າ ແລະ ອາຫານມານາຈາກສະຫວັນມາໃຫ້ຜູ້ຄົນ ແລະ ທຸກມື້ນີ້ກໍຍັງເປັນແບບນັ້ນຢູ່: ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສິ່ງຕ່າງໆລົງມາໃຫ້ຜູ້ຄົນກິນ ແລະ ດື່ມໂດຍພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄຳສາບເພື່ອຂ້ຽນຕີຜູ້ຄົນໂດຍພຣະອົງເອງເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກດຳເນີນໂດຍຕົວພຣະເຈົ້າເອງ. ໃນທຸກມື້ນີ້ ຜູ້ສະແຫວງຫາການປະກົດຂອງຄວາມຈິງ,

ພວກເຂົາສະແຫວງຫາສັນຍານບອກເຫດການ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຄົນທັງໝົດດັ່ງກ່າວຈະຖືກປະຖິ້ມ ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກຳປາກົດເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກສະຫວັນແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຮູ້ຊໍ້າວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອາຫານ ແລະ ຢາບຳລຸງຈາກສະຫວັນມາໃຫ້. ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງ ແລະ ພາບທີ່ປຸກໃຈຂອງອານາຈັກພັນປີທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການເຖິງກໍເປັນພຣະວັດຈະນະສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການປົກຄອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ການປົກຄອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນໝາຍເຖິງເນື້ອໜັງມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງມະນຸດບໍ່ມີຢູ່ຈິງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ສົນໃຈການໄປສະຫວັນທີສາມແມ່ນເຮັດໄປໂດຍທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອຈັກກະວານທັງໝົດກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ ສູນກາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ; ໃນຂະນະຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ບາງຄົນຈະໃຊ້ໂທລະສັບ, ບາງຄົນຈະຂີ່ຍົນ, ບາງຄົນຈະຂີ່ເຮືອຂ້າມທະເລ ແລະ ບາງຄົນຈະໃຊ້ເລເຊີເພື່ອຮັບເອົາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນຈະຮັກໄຄ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປາດຖະໜາ, ພວກເຂົາທັງໝົດຈະມາໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ຮວມກັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ທັງໝົດນີ້ຈະເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້! ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ບ່ອນອື່ນອີກຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້: ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ບ່ອນອື່ນຈະຢຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນຈະເປັນຄືໂຈເຊັບ: ທຸກຄົນມາຫາລາວເພື່ອຂໍອາຫານ ແລະ ກົ້ມກາບລາວ ເພາະລາວມີອາຫານໃຫ້ກິນ. ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມອຶດຫິວ ຜູ້ຄົນຈະຖືກບັງຄັບເພື່ອຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ຊຸມຊົນສາສະໜາທັງໝົດຈະປະສົບກັບຄວາມອຶດຫິວຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນຍຸກປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນແຫຼ່ງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ມີແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ໄຫຼຕະຫຼອດເພື່ອສະໜອງຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະມາຫາ ແລະ ເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງ. ນັ້ນຈະແມ່ນເວລາທີ່ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ; ທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະນະມັດສະການ "ມະນຸດ" ທີ່ທຳມະດາຄົນນີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນມື້ແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນມື້ໜຶ່ງ ນັກບວດທີ່ແກ່ຊະລາຈະສົ່ງໂທລະເລກໄປຂໍນໍ້າຈາກແຫຼ່ງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ. ເຖິງພວກເຂົາຈະເປັນຄົນແກ່ຊະລາ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຈະນະມັດສະການຄົນຜູ້ນີ້ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍດູຖູກຢຽດຫຍາມ.

ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ພຣະອົງດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະເຊື່ອໝັ້ນພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນສັນຍານບອກເຫດການ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນບໍ? ເມື່ອອານາຈັກທັງໝົດມີຄວາມປິຕິຍິນດີ ນັ້ນກໍຄືມື້ແຫ່ງວັດສະໜີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ມາຫາພວກເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຂ່າວດີຈາກພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະເທດຕ່າງໆ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ການດູແລເບິ່ງແຍງຈາກພຣະເຈົ້າ. ທິດທາງໃນອະນາຄົດຈະເປັນດັ່ງນີ້: ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຍ່າງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກທຸລະກິດ ຫຼື ນັກວິທະຍາສາດ ຫຼື ຜູ້ໃຫ້ການສຶກສາ ຫຼື ນັກອຸດສາຫະກໍາຕ່າງໆ, ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມຍາກລໍາບາກແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວ ແລະ ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ "ດ້ວຍຄວາມຈິງ ເຈົ້າຈະໄປໄດ້ທົ່ວໂລກ; ປາສະຈາກຄວາມຈິງ ເຈົ້າກໍຈະໄປໃສບໍ່ໄດ້". ຄວາມຈິງມີດັ່ງນີ້: ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ວິທີທາງ (ເຊິ່ງໝາຍເຖິງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງທັງໝົດ) ເພື່ອບັນຊາຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ປົກຄອງ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດ. ຜູ້ຄົນຫວັງສະເໜີເພື່ອໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການດໍາເນີນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມມະນຸດຜ່ານພຣະທໍາ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງບອກ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ວ່າມັນບໍ່ສາມາດຜ່ອນຜັນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຜີຍແຜ່ໄປຍັງເຮືອນຈໍານວນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ພຣະທໍາຈະຖືກຮັບຮູ້ໂດຍທຸກຄົນ ແລະ ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວຈັກກະວານ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວທັງຈັກກະວານ ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່. ໃນມື້ແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະແດງລິດເດດ ແລະ ອໍານາດ. ພຣະທໍາທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງ ຈາກເວລາທີ່ດົນນານມາແລ້ວຈົນຮອດມື້ນີ້ຈະບັນລຸຜົນ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ວັດສະໜີພາບຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງຈະປົກຄອງແຜ່ນດິນໂລກ. ທຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະທໍາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຊອບທໍາຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະທໍາທີ່ກ່າວຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະທໍາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງສັນຍານບອກເຫດການ ຫຼື ສະແດງຄວາມອັດສະຈັນໃດໆ;

ທັງໝົດຈະບັນລຸຜົນໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະສ້າງຄວາມຈິງ.
ທຸກຄົນໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະສະເຫຼີມສະຫຼອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່
ຫຼື ເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ຊາຍ, ແມ່ຍິງ, ຄົນເຖົ້າ ຫຼື ຄົນໜຸ່ມ
ທຸກຄົນຈະຍອມອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນເນື້ອໜັງ
ໂດຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ
ໃນຮູບແບບທີ່ມີຊີວິດ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບ
“ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງສາມາດກ່າວອອກມາຈາກເນື້ອໜັງ
(ບໍ່ຄືກັນກັບຍຸກສະໄໝຂອງໂມເຊໃນພັນທະສັນຍາເກົ່າ
ໃນຕອນທີ່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າດັງອອກມາມາຈາກທ້ອງຟ້າໂດຍກົງ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນໃນຊ່ວງຍຸກອານາຈັກພັນປີ,
ພຣະທຳຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເບິ່ງເຫັນໄດ້ກັບຕາ ແລະ
ຜູ້ຄົນຈະເຫັນພຣະທຳດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງເລີຍ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈະບັນລຸຜົນຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ ຜ່ານພຣະທຳ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ “ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ແລະ
“ການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ”.
ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ
ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວໃນນາມພຣະວິນຍານໄດ້;
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ທຸກຄົນຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະທຳດັ່ງກ່າວ. ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດນີ້.
ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ໄດ້ຈາກພຣະວັດຈະນະເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ;
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການນຳພາໂດຍວິທີນີ້ຄືຜູ້ຄົນທີ່ຝັນກາງເວັນເທົ່ານັ້ນ
ຖ້າພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກສະຫວັນໄດ້.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນອຳນາດທີ່ສະແດງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ
ນັກບວດທີ່ໜ້ານັບຖືກໍບໍ່ສາມາດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້.
ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ້ອງອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະຈັກກະວານ.

ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຜ່ານການໃຊ້ພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານ; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ກາຍເປັນເນື້ອຫນັງ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອສຳລັບກັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປາກົດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຫຼາຍພໍປານໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຈະເຊື່ອ ແລະ ຍຳເກງຈົນໝົດ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຈິງ ມະນຸດຈະຮ້ອງໂຮ່ ແລະ ກົດຮ້ອງ; ແຕ່ຖ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະງຽບສະຫງົບ. ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້ ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳນົດໄວ້ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ: ການບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການມາສູ່ໂລກຂອງພຣະທຳ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ເຮົາຕ້ອງອະທິບາຍ ເພາະການມາຮອດຂອງອານາຈັກພັນປີໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນການມາຮອດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ການລົງມາໃໝ່ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈາກສະຫວັນແມ່ນການມາຮອດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອດຳເນີນຊີວິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ເພື່ອຕິດຕາມເບິ່ງທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກຄວາມຄິດທີ່ຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນອີກຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນ; ນີ້ແມ່ນພາບທີ່ງົດງາມຂອງອານາຈັກພັນປີ. ນີ້ແມ່ນແຜນການທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້: ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະປາກົດໃນແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາໜຶ່ງພັນປີ ແລະ ພຣະທຳຈະສະແດງທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກສຳເລັດ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກໄລຍະນີ້ແລ້ວ ມະນຸດຊາດກໍຈະຈົບສິ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ສາລະບານ

ພາກທີໜຶ່ງ: ຊີວິດຄຣິສຕຽນ
I ສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ
II ການປາກົດຕົວ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
III ການພິພາກສາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
IV ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
V ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ 1
ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ 2
VI ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ
VII ຄວາມລຶກລັບກ່ຽວກັບພຣະຄໍາພີ
VIII ການເປີດໂປງແນວຄິດທາງສາສະໜາ
IX ການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ
ການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ 1
ການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ 2
X ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ
ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 1
ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 2
ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 3
ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 4
ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 5
XI ປາຍທາງ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບ
ພາກທີສອງ: ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 1
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 2
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 3
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 4
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 5

ພາກທີໜຶ່ງ: ຊີວິດຄຣິສຕຽນ

I ສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 1)

ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງຫມົດຂອງເຮົາ, ແຜນການທີ່ກອມເອົາຫົກພັນປີ, ປະກອບດ້ວຍສາມໄລຍະ ຫຼື ສາມຍຸກ: ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນເບື້ອງຕົ້ນ (ເຊິ່ງເປັນຍຸກທຳອິດ), ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ (ເຊິ່ງແມ່ນຍຸກຂອງການໄຖ່ບາບ) ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການເຮັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນສາມຍຸກນີ້ ແຕກຕ່າງກັນໃນເນື້ອຫາຕາມທຳມະຊາດຂອງແຕ່ລະຍຸກ, ແຕ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ຫຼື ເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນກໍຄື ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ທຽບທັນກັບກົນລະອຸບາຍທີ່ຊາຕານໃຊ້ໃນສົງຄາມທີ່ເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບມັນ. ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ, ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ, ເພື່ອເປີດເຜີຍກົນລະອຸບາຍທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍເຊື້ອຊາດມະນຸດທັງໝົດໃຫ້ລອດພົ້ນ ເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ. ມັນເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ໃນຂະນະດຽວກັນ ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫນ້າກຽດຊັງທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ໄປໄດ້ຂອງຊາຕານ. ຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນການສິດສອນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຈັກໃຈ້ແຍກລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງ, ເພື່ອໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າຊາຕານແມ່ນສັດຕູຂອງມະນຸດ, ເປັນສິ່ງທີ່ຕ່ຳສຸດຂອງຄວາມຕ່ຳ, ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເພື່ອບອກເຖິງຄວາມແນ່ນອນແທ້ຈິງ, ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມເປິເປື້ອນ ແລະ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ກຽດສັກສີ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ມວນມະນຸດຊາດທີ່ຂາດສະຕິປັນຍາຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາວ່າມັນບໍ່ແມ່ນເຮົາເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດເສື່ອມໂຊມ ແລະ ມີພຽງແຕ່ເຮົາ ນັ້ນກໍຄື ພຣະຜູ້ສ້າງໂລກສາມາດຊ່ວຍມວນມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນໄດ້, ສາມາດສະຫນອງສັບພະສິ່ງໃຫ້ມວນມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມສຸກແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຊາຕານເປັນພຽງແຕ່ຫນຶ່ງໃນຊີວິດທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງຕໍ່ມາມັນຫັນມາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົາຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມໄລຍະ ເພື່ອບັນລຸຜົນຮັບ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສ້າງຂອງເຮົາກາຍເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາຄືຄວາມຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງໄລຍະທຳອິດຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົານັ້ນ ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດກ່ຽວກັບພຣະບັນຍັດ

ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວານຳພາສາວົກຂອງພຣະອົງ. ໄລຍະທີ່ສອງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໃນຫມູ່ບ້ານຢູດາຍ. ພຣະເຢຊູເປັນຕົວແທນພາລະກິດທັງຫມົດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ພຣະອົງໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງເຂນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເປີດຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງໄດ້ຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບ, ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ “ຜູ້ບັນຊາສູງສຸດ”, “ຜູ້ຮັບບາບ”, “ຜູ້ໄຖ່ບາບ”. ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານເນື້ອໃນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດທັງສອງໃຊ້ຫຼັກການດຽວກັນ. ພະເຢໂຮວາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ໄດ້ສ້າງພື້ນຖານ ເຊິ່ງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ອອກກົດລະບຽບ ແລະ ພຣະບັນຍັດ; ສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ ຜົນສຳເລັດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນຂອງ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນບໍ່ແມ່ນເພື່ອອອກຂໍ້ກົດລະບຽບ ແຕ່ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດ, ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງນຳໄປສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ທີ່ໃຊ້ເວລາເຖິງສອງພັນປີ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ບຸກເບີກ ແລະ ສະເດັດມາເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ແຕ່ພາກສ່ວນຕົ້ນຕໍຂອງພາລະກິດພຣະອົງນັ້ນແມ່ນການໄຖ່ບາບ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນສຳເລັດຂອງພຣະອົງມີສອງຢ່າງຄື: ເປີດຍຸກໃຫມ່ ແລະ ສຳເລັດພາລະກິດໄຖ່ບາບຜ່ານການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຈາກໄປ. ແລ້ວຕໍ່ຈາກນີ້ໄປແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 2)

ພາລະກິດ 6.000 ປີແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກ: ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ທັງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກມັນແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນເວລາດຽວກັນ ພວກມັນເປັນແບບນັ້ນກໍເພື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄືກັບທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ ສະນັ້ນສົງຄາມກັບຊາຕານກໍຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນເຊັ່ນກັນ ແລະ

ລັກສະນະສອງຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກດຳເນີນໄປພ້ອມໆກັນ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ສົງຄາມກັບຊາຕານແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ໃນຂັ້ນຕອນດຽວ ສົງຄາມກັບຊາຕານຈຶ່ງຖືກແບ່ງອອກເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະ ໄລຍະ ແລະ ກໍເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ແລະ ການຂະຫຍາຍຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານມີຕໍ່ມະນຸດ. ບາງເທື່ອ ໃນຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ ເຂົາເຊື່ອວ່າ ໃນສົງຄາມນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໃນທຳນອງດຽວກັນກັບທີ່ກອງທັບສອງຝ່າຍຈະຕໍ່ສູ້ກັນ. ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ຄວາມສະຫຼາດຂອງມະນຸດສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້; ມັນເປັນຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງເລີຍ ແຕ່ມັນກໍເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອ. ແລະ ຍ້ອນເຮົາກ່າວໃນທີ່ນີ້ວ່າ ວິທີການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດແມ່ນໂດຍການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງຈິນຕະນາການວ່ານີ້ຄືວິທີທີ່ສົງຄາມດຳເນີນການ. ໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດນັ້ນ ມີການດຳເນີນການຢູ່ສາມຍຸກ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານແມ່ນໄດ້ແຍກອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນກ່ອນການເອົາຊະນະຊາຕານຄັ້ງດຽວ ແລະ ສຳລັບທຸກຄົນ. ແຕ່ເບື້ອງໃນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດທັງໝົດໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນຜ່ານສອງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ເຊັ່ນ: ການມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດ, ການເປັນເຄື່ອງຖວາຍບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ການໃຫ້ອະໄພຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ການເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ການສ້າງມະນຸດໃຫ້ສົມບູນ. ຄວາມຈິງກໍຄື ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ອາວຸດສູ້ຮົບກັບຊາຕານ ແຕ່ເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ, ການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນວິທີເອົາຊະນະຊາຕານ. ຊາຕານຜ່າຍແພ້ຍ້ອນການປ່ຽນແປງຈິດໃຈອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ. ເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເມື່ອມະນຸດໄດ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນແລ້ວເມື່ອນັ້ນຊາຕານທີ່ອັບອາຍໃຈກໍຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ ທາດແທ້ຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດກໍຄື ການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ສົງຄາມນີ້ກໍຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ. ໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງມະນຸດຈະຖືກເອົາຊະນະ ແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ມັນກໍຍັງເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດແມ່ນການສົ່ງມະນຸດໃນຮູບຮ່າງຊາຕານຄືນ,

ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແມ່ນໄດ້ຖືກສົ່ງຄືນໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກເອົາຊະນະ ໂດຍຜ່ານການປະຖິ້ມຊາຕານ ແລ້ວກັບຄືນສູ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນພາລະກິດສຸດທ້າຍໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເປັນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຖ້າບໍ່ມີພາລະກິດນີ້, ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຢ່າງຄົບຖ້ວນຈະບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້, ການເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແລະ ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນມະຫັດສະຈັນນັ້ນໄດ້ ຫຼື ຫຼຸດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດສິ້ນສຸດໄດ້ກ່ອນສົງຄາມກັບຊາຕານຈະສິ້ນສຸດລົງ ຍ້ອນຫົວໃຈຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ. ມະນຸດຊາດໃນຊ່ວງທຳອິດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍ້ອນການລໍ້ລວງ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກຜູກມັດໂດຍຊາຕານ ແລະ ຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງກາຍເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ພ່າຍແພ້ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນຊາຕານຄອບຄອງມະນຸດ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດເປັນຕົ້ນທຶນຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ, ຖ້າມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕ້ອງມີການພາມະນຸດກັບຄືນຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ ຊາຕານຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະໂດຍຜ່ານການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄືການປ່ຽນແປງທີ່ຟື້ນຟູສະຕິເດີມຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍກໍສາມາດຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ. ຖ້າມະນຸດເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນ ແລະ ການເປັນທາດຂອງຊາຕານ, ຊາຕານຈະອັບອາຍ, ມະນຸດຈະຖືກພາກັບຄືນໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຊາຕານຈະພ່າຍແພ້. ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນດ້ານມືດຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຍາດເອົາມາຈາກສົງຄາມທັງໝົດນີ້ ແລະ ຊາຕານກໍຈະກາຍມາເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະຖືກລົງໂທດຫຼັງຈາກທີ່ສົງຄາມນີ້ສິ້ນສຸດລົງ ເຊິ່ງເປັນເວລາຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 3)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍຕໍ່ສິ່ງຖືກສ້າງ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານ. ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຕີສອນ ຫຼື ການພິພາກສາ ກໍແນໃສ່ຊາຕານ; ມັນຖືກປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ, ທັງໝົດນີ້ກໍເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ມັນມີຈຸດປະສົງດຽວ ນັ້ນກໍຄື ການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານຈົນເຖິງທີ່ສຸດ! ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພັກຜ່ອນຈັກເທື່ອຈົນກວ່າພຣະອົງຈະມີໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ! ພຣະອົງຈະພັກຜ່ອນພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານແລ້ວ. ຍ້ອນພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດນັ້ນແມ່ນແນໃສ່ຊາຕານ ແລະ ຍ້ອນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມນັ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມແຫ່ງອຳນາດຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງຫາກປາສະຈາກການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ການທຳລາຍມັນ ຊາຕານຈະບໍ່ຍອມຜ່ອນຄາຍອິດທິພົນທີ່ມັນມີຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຖືກຮັບໄດ້. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບ ມັນກໍຈະພິສູດວ່າ ຊາຕານຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຜ່າຍແພ້ເທື່ອ ແລະ ມັນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກປາບເທື່ອ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີ ຂອງພຣະອົງ ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດ ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທີສອງ ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທີສາມ ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດ. ທຸກພາລະກິດແມ່ນແນໃສ່ຂອບເຂດທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ, ທຸກພາລະກິດແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນທຸກຢ່າງແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະຊາຕານ. ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດ 6.000 ປີແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບມັງກອນແດງໃຫຍ່ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດກໍແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຊາຕານເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ເປັນພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າເຮັດສົງຄາມເປັນເວລາ 6.000 ປີ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນກໍປະຕິບັດພາລະກິດເປັນເວລາ 6.000 ປີ ເພື່ອນຳມະນຸດສູ່ອະນາຈັກໃໝ່ໃນທີ່ສຸດ. ເມື່ອຊາຕານຜ່າຍແພ້ ມະນຸດຈະຖືກປົດປ່ອຍຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນແນວທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນບໍ? ນີ້ຄືແນວທາງຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງແນ່ນອນ ນັ້ນກໍຄື ການປົດປ່ອຍຢ່າງສົມບູນ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນອິດສະຫຼະ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບໃດ ຫຼື

ຖືກຈຳກັດໂດຍຂໍ້ຜູກມັດ ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດອື່ນໆ. ທຸກພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຖືກຈັດກຽມດ້ວຍທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ມັນບໍ່ແມ່ນກໍລະນີດຽວກັນກັບ "ການໄລ່ເປັດໃຫ້ຂຶ້ນງ່າໄມ້" ໂດຍບັງຄັບພວກເຈົ້າທຸກສິ່ງ; ກົງກັນຂ້າມ ທຸກພາລະກິດນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ; ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະຊາຕານ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີອຸປະສັກກັ້ນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະອົງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ອຸປະສັກທັງໝົດແມ່ນເກີດຂຶ້ນຈາກຊາຕານ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດຫຍັງເລີຍ ຍ້ອນການລົບກວນຂອງຊາຕານ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ. ມະນຸດເປັນເຫຍື່ອ ທີ່ຖືກລໍ້ລວງ. ເມື່ອຊາຕານພ່າຍແພ້ ສິ່ງຖືກສ້າງຈະເຫັນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພຣະຜູ້ສ້າງຈະເຝົ້າເບິ່ງສິ່ງຖືກສ້າງ ແລະ ສາມາດນຳພາພວກເຂົາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນຊີວິດທີ່ມະນຸດຄວນມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຫຼັກໆຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເມື່ອຊາຕານພ່າຍແພ້ ທຸກສິ່ງກໍຈະຖືກແກ້ໄຂ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 4)

ພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຫຼັງຈາກການສ້າງໂລກ ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ຖ້າບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ ກໍບໍ່ມີໃຜສາມາດສ້າງມະນຸດຊາດໄດ້; ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນການໄຖ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ມັນກໍຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ; ຂັ້ນຕອນທີສາມເປັນທີ່ແນ່ຊັດແລ້ວວ່າ ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບເວລາສຸດທ້າຍຂອງທຸກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່, ການເອົາຊະນະ, ການຮັບ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ບັນດາມວນມະນຸດຊາດສົມບູນແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລ້ວມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື

ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ເພື່ອທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານ, ເພື່ອທີ່ຈະຮັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະມອບຊີວິດປົກກະຕິໃຫ້ກັບມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງແມ່ນນຳພາມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ; ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າມາເພື່ອໃຫ້ເຂົາສາມາດເຫັນ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຄວາມສຸກ ແລ້ວຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄຸນຄ່າໃດເລີຍ, ພວກມັນບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນເລີຍ. ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດບໍ່ເລິກເຊິ່ງປານໃດ! ມີພຽງແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ສົມບູນ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນແທນພຣະອົງໄດ້. ຍ້ອນເຂົາບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດ ມັນກໍຈະບໍ່ມີຜົນຕາມມາເລີຍ. ຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການໄຖ່ ເພື່ອໄຖ່ບັນດາມະນຸດຊາດອອກຈາກຄວາມບາບ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ໄດ້ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມບາບຂອງເຂົາ. ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້ ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງກ່າວຄຳທຳນາຍ ແລ້ວຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫຼື ບາງຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນກໍສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ແທນພຣະອົງໄດ້; ຖ້າມີພຽງແຕ່ກ່າວຄຳທຳນາຍ ມະນຸດກໍສາມາດເຮັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້. ແຕ່ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວເຂົາເອງ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຂົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດນີ້. ມັນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ ຖ້າມີພຽງແຕ່ການກ່າວຄຳທຳນາຍ ແລ້ວເອຊາຢາ ຫຼື ເອລີຢາກໍສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການກ່າວຄຳທຳນາຍ ແລະ ຍ້ອນມັນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍທີ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້ ແລະ ມັນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ

ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດສ່ວນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ນັ້ນກໍຍ້ອນມະນຸດສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຜູ້ທຳນາຍສາມາດພະຍາກອນລ່ວງໜ້າເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ຕີຄວາມໝາຍຄວາມຝັນບາງຢ່າງແທນພຣະອົງໄດ້. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໂດຍກົງ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ແລະ ຄົນອື່ນໆໂດຍກົງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດໂດຍກົງ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການນຳພາມະນຸດ. ມັນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສົງຄາມກັບຊາຕານ ແຕ່ສົງຄາມນີ້ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງເປັນທາງການ. ສົງຄາມທີ່ເປັນທາງການກັບຊາຕານເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ມັນໄດ້ສືບຕໍ່ຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ. ການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງທຳອິດຂອງສົງຄາມນີ້ກໍຄືຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ການຄຶງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນສົງຄາມທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງ, ນີ້ຄືການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ເປັນທາງການຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຮັບມະນຸດຄືນ ແລະ ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ ມັນຈຶ່ງເປັນພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຢໂຮວາໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນພຽງແຕ່ການນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນເປັນການເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຍັງບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງສົງຄາມໃດກໍຕາມ ຫຼື ພາລະກິດຫຼັກໆໃດກໍຕາມ ມັນກໍໄດ້ວາງພື້ນຖານໃຫ້ກັບພາລະກິດແຫ່ງສົງຄາມທີ່ຈະມາເຖິງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນກ່ຽວພັນເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ສ້າງຊີວິດຂອງມະນຸດຂຶ້ນ. ນີ້ກໍຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື ມັນຈຳເປັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ

ກໍບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດແທນພຣະອົງໄດ້ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ຍ້ອນມັນສະແດງເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໂດຍກົງ. ຖ້າມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ແທນພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຊາຕານ, ຊາຕານກໍຈະບໍ່ຍອມຜ່າຍແພ້ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານ. ຕ້ອງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງມາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຍັງຄົງມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຍັງເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ; ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມຈະເກີດຂຶ້ນ ຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານຍອມແພ້ຢ່າງສົມບູນ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ຖືກສ້າງໃຫ້ກ່າວພຣະທຳໂດຍກົງ ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ ຖ້າກ່າວເຖິງການທຳນາຍ ແລ້ວຄຳທຳນາຍນີ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້. ດ້ວຍການຮັບເອົາເນື້ອໜັງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການຍອມແພ້ຂອງມັນສົມບູນ. ເມື່ອພຣະອົງເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງເດັດຂາດ, ເອົາຊະນະມະນຸດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດຢ່າງສົມບູນ, ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຈະບັນລຸຄວາມສຳເລັດ. ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດແທນພຣະອົງໄດ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາຍຸກ ແລະ ການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ກໍຍິ່ງມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍຂຶ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ການເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ການຈັດກຽມມະນຸດພ້ອມກັບຄຳທຳນາຍແມ່ນສາມາດຖືກປະຕິບັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ ແຕ່ຖ້າເປັນພາລະກິດທີ່ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດແຫ່ງສົງຄາມລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ຊາຕານ, ພາລະກິດນີ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍມະນຸດ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ ເມື່ອຍັງບໍ່ມີສົງຄາມກັບຊາຕານ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາແອນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງໂດຍການໃຊ້ຄຳທຳນາຍທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳກ່າວໄວ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດແມ່ນການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ໂດຍການເຂົ້າມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້. ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງສົງຄາມກັບຊາຕານກໍຍັງກ່ຽວພັນເຖິງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງ

ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດສູ້ຮົບໃນສົງຄາມນີ້. ຖ້າມະນຸດຕ້ອງເຮັດສົງຄາມ ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້. ເຂົາຈະມີກຳລັງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໄດ້ແນວໃດ ໃນຂະນະທີ່ຍັງຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງມັນ? ມະນຸດຢູ່ທາງກາງ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າອ່ຽງໄປທາງຊາຕານ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງຊາຕານ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງສົງຄາມນີ້ແທນພຣະເຈົ້າ ເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດມັນໄດ້ບໍ? ຖ້າເຂົາປະຕິບັດ ເຂົາຈະບໍ່ຈິບຫາຍຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວບໍ? ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກເບື້ອງລຸ່ມເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວບໍ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດແທນພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມັນໄດ້. ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດບາງພາລະກິດ; ເຂົາສາມາດເອົາຊະນະບາງຜູ້ຄົນ ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແທນພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດຈະສາມາດເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານໄດ້ແນວໃດ? ຊາຕານຈະຈັບເຈົ້າເປັນຊະເລີຍກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຊໍ້າ. ພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ມະນຸດຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍຢູ່ໃນພື້ນຖານນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ ຫຼົບໜີອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດບັນລຸໄດ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເອງກໍມີຈຳກັດຫຼາຍ; ເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ບໍ່ສາມາດນຳພາເຂົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້. ຄວາມສະຫຼາດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຂັດຂວາງແຜນການຂອງຊາຕານໄດ້ ແລ້ວມະນຸດຈະສາມາດເຮັດສົງຄາມກັບມັນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 5)

ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກຈັດແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ ເຊິ່ງກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ. ສາມຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນແມ່ນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນດາມວນມະນຸດຊາດ. ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ ຍ້ອນໃນຕອນທີ່ໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນນັ້ນ

ມະນຸດຊາດຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງມີການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດພຽງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເມື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດກໍພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອມະນຸດຊາດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແລ້ວເຊັ່ນກັນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຈາກຜົນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງກໍຈຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຈຶ່ງປະກອບມີສາມສ່ວນ ແທນທີ່ຈະເປັນສີ່ສ່ວນ ຫຼື ສີ່ຍຸກ. ນີ້ແມ່ນວິທີການກ່າວເຖິງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍເຂົ້າໃກ້ຈຸດສິ້ນສຸດ, ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງບໍລິບູນ. ການສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດຈະສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມະນຸດຊາດໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການເດີນທາງຂອງເຂົາແລ້ວ. ຖ້າປາດສະຈາກພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບັນດາມອນມະນຸດຊາດ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ຫຼື ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ເຊັ່ນດຽວກັນ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງຮີບດ່ວນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາສິ້ນສຸດການສ້າງໂລກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຫຼັງຈາກຕອນນັ້ນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນນັ້ນ. "ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ" ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຫາກໍຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ (ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເສື່ອມຊາມເທື່ອ). ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນການປ່ຽນແປງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດ. ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດບໍ່ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ ແລະ ພຽງແຕ່ລວມເຖິງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກການສ້າງໂລກ.

ເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ, ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ ເຊິ່ງນີ້ກໍຄືສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຮູ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ລອດພົ້ນ. ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຄວນຮັບຮູ້ວ່າ ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນຮັບຮູ້ເຖິງແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຄວນຮັບຮູ້ເຖິງຂະບວນການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ວິທີການປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມຫຼັກການ ເພື່ອຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວວ່າ ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດຊາດແນວໃດ ຫຼື ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລ້ວນີ້ກໍຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຂາດໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນພຽງແຕ່ພໍໃຈກັບການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ເມີນເສີຍຕໍ່ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກວ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງຖ້າມັນເປັນແນວນີ້ ເຈົ້າກໍຈະຄິດວ່າຕົນເອງຖືກຕະຫຼອດເວລາ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນເບື້ອງໃນຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການກຳເນີດພຣະກິດຕິຄຸນທົ່ວຈັກກະວານ, ຄວາມລຶກລັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນບັນດາມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ຍັງເປັນພື້ນຖານຂອງການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເລັກນ້ອຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້, ບັນດາຄວາມລຶກລັບ ແລະ ນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລ້ວຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຄືກັບຜົນຜະລິດທີ່ບໍ່ສົມບູນບໍ ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງດີເລີຍ ນອກຈາກໄດ້ແຕ່ເບິ່ງ?

ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດເປັນເລື່ອງທີ່ຮອງລົງມາ ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນກັບການມັກໝຸ່ນກັບລາຍລະອຽດນ້ອຍໆ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ຄຳນຶງຫາສິ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້, ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮູ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງນຳເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງນຳເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ມີພຽງແຕ່ຕອນນັ້ນ ທີ່ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກວິທີການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ເມື່ອຮອດເວລາທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຜີຍແຜ່ພຣະກິດຕິຄຸນ, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ທ່ຽງທຳ, ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດສາມາດທຽບໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະສູງສົ່ງໄປກວ່າພຣະອົງ... ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ ແລະ ຕື້ນໆ ແລະ ບໍ່ສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍແທ້ໆ ແລະ ມີທາດແທ້, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງເວົ້າກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອະທິບາຍຄວາມຈິງ ຫຼື ຈັດກຽມສິ່ງທີ່ມະນຸດຂາດໄປ, ແລ້ວຄົນແບບເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ການເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ພຣະກິດຕິຄຸນແຫ່ງອານາຈັກບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ງ່າຍ. ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງ ແລະ ນິມິດທີ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດ ແລະ ຄວາມຈິງໃນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະມາຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະດຳເນີນຫຍັງກໍຕາມ- ບໍ່ວ່າຈະເປັນການພິພາກສາທີ່ທ່ຽງທຳ ຫຼື ການກັ່ນຕອງມະນຸດ- ເຈົ້າຈະມີນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນພື້ນຖານຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຈິງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສາມາດນຳເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນຮອດມື້ສຸດທ້າຍ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງກໍຕາມ, ເຈດຕະນາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ, ຫົວໃຈຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະຮຸນແຮງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ບໍ່ວ່າສະພາບແວດລ້ອມຈະເປັນໄພຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຄວາມປະສົງໃນການໄຖ່ມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນການເປີດເຜີຍເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງມະນຸດ ຫຼື ປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງໄລຍະສຸດທ້າຍ ຫຼື ພາລະກິດຂອງການນຳແຜນທັງໝົດໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ມັນຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ ແລ້ວຫົວໃຈຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ: ມັນຈະເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ຄວນເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງບັນດາມວນມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງການໄຖ່ບາບທີ່ສົມບູນຂອງມະນຸດຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນມີຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມສຳຄັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຖືກນຳໄປປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການ

ຂອງມະນຸດຊາດ. ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າກໍຈະມີສະຕິເພື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ແລະ ຈະຮັບຮູ້ວິທີການປະຕິບັດ ເພື່ອເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດມາຮອດຈຸດນີ້ໄດ້, ສິ່ງນີ້ ເຊິ່ງກໍຄືນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດກໍຈະກາຍເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາວິທີການປະຕິບັດທີ່ງ່າຍ ຫຼື ຄວາມຈິງທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແຕ່ຄວນປະສົມນິມິດກັບການປະຕິບັດຕົວຈິງ ເພື່ອຈະມີທັງຄວາມຈິງທີ່ສາມາດນຳເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ອີງຕາມນິມິດ. ມີພຽງແຕ່ຕອນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍມາເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງທັງສິ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 6)

ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຫົວໃຈຂອງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າສຳແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແນວໃດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເຖິງສະຕິປັນຍາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍັງເມີນເສີຍຕໍ່ຫຼາຍໆວິທີທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງສຳລັບບັນດາມວນມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນການສຳແດງທີ່ສົມບູນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຈະເມີນເສີຍຕໍ່ວິທີການ ແລະ ຫຼັກການຫຼາຍຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຽງແຕ່ຍຶດຕິດຢ່າງໜຽວແໜ້ນກັບຫຼັກການທີ່ຄົງມາຈາກຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແມ່ນຄົນທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ໃນຫຼັກການ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາກໍເລື່ອນລອຍ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນ. ຄົນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດສຳແດງຄວາມສົມບູນຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ ແລະ ສຳແດງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຂະບວນການທັງໝົດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືຫຼັກຖານທີ່ພິສູດວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາມະນຸດຊາດ, ມັນແມ່ນຫຼັກຖານແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ແມ່ນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ມັນງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ຂັ້ນຕອນອັນດຽວຂອງພາລະກິດນີ້ກາຍມາເປັນຫຼັກການ, ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ວ່າ ມະນຸດຈະສ້າງຕັ້ງກົດລະບຽບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດແມ່ນນຳໃຊ້ອຸປະນິໄສພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຈິນຕະນາການສ່ວນຫຼາຍຂອງມະນຸດກໍປະສົມຢູ່ໃນນັ້ນໂດຍທີ່ເຂົາຈຳກັດອຸປະນິໄສ, ຄວາມເປັນຢູ່ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າພ້ອມທັງຫຼັກການພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດ ໂດຍເຊື່ອວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າເຄີຍເປັນແບບນີ້ ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຄົງເປັນຢູ່ຄືເກົ່າຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ. ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ນິຍາມພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາແອນ ຫຼື ຊາວຢິວ ແລະ ບໍ່ເຫັນພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕຶງດ້ວຍຕະປູທີ່ໄມ້ກາງແຂນໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈາກໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສະນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍໜ້ອຍ ແລະ ໜ້ອຍຫຼາຍ. ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍເປັນພຽງນໍ້າຢອດໜຶ່ງໃນມະຫາສະໝຸດ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນແລ້ວເປັນຫຍັງທະຫານຍາມເກົ່າແກ່ທີ່ເຄັ່ງສາສະໜາຫຼາຍຄົນຈຶ່ງຕຶງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕະປູເທິງໄມ້ກາງແຂນໂດຍທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດກັກຂັງພຣະເຈົ້າພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ແນ່ນອນບໍ? ຫຼາຍຄົນບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແຕກຕ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ ແລະ ຍິ່ງເປັນກວ່ານັ້ນກໍຍ້ອນພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຫຼັກການໜ້ອຍດຽວເຊິ່ງໃຊ້ເພື່ອປະເມີນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າປະສົບການຂອງຄົນດັ່ງກ່າວມີຢູ່ເລັກໜ້ອຍ, ພວກເຂົາກໍອວດດີ ແລະ ປ່ອຍຕົວໃນທຳມະຊາດ ແລະ ພວກເຂົາເບິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດ້ວຍການດູຖູກ, ເມີນເສີຍຕໍ່ລະບຽບວິໄນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຍິ່ງເປັນກວ່ານັ້ນພວກເຂົາໄດ້ນຳໃຊ້ການໂຕ້ຖຽງແບບເກົ່າໆໃນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນເພື່ອຢືນຢັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາຍັງສະແດງລະຄອນ ແລະ ໝັ້ນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງຕົນເອງທັງໝົດ ແລະ ໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຂົາສາມາດທ່ອງທ່ຽວທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກຽດຊັງ ແລະ

ປະຕິເສດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກຍຸກໃໝ່ທຳລາຍບໍ? ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍເປັນຄົນບໍ່ສຳຄັນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ບໍ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ພຽງແຕ່ພະຍາຍາມສະແດງວ່າພວກເຂົາສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມພຽງໃດ? ພວກເຂົາພະຍາຍາມຍຽບເຮືອສອງແຄມກັບໂລກແຫ່ງ "ການສຶກສາ" ແລະ ຫຼັກການທີ່ບໍ່ສຳຄັນໃນການສັ່ງສອນຄົນດ້ວຍຄວາມຮູ້ໃນພຣະຄຳພີພຽງເລັກໜ້ອຍ, ພວກເຂົາພະຍາຍາມຍກັບຫົວກັບຫາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ມັນໝູນຮອບຂະບວນການຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ຄິດທາງໄກທີ່ເປັນຢູ່ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພະຍາຍາມເບິ່ງພາລະກິດ 6.000 ປີຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສາຍຕາພຽງແວບດຽວ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ! ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ເມື່ອຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ ພວກເຂົາກໍຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຊັກຊ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນພຽງເລັກໜ້ອຍ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ດ່ວນໃນການຕັດສິນ. ເມື່ອມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໜ້ອຍສ່ຳໃດ ພວກເຂົາກໍຈະເປັນຄົນອວດດີ ແລະ ໝັ້ນໃຈໃນຕົວຫຼາຍເກີນໄປຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະປະກາດຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ມີເຫດຜົນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ- ແຕ່ພວກເຂົາພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງທິດສະດີ ແລະ ບໍ່ມີຫຼັກຖານທີ່ແທ້ຈິງ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄຸນຄ່າເລີຍ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເກມແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ! ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງ ເມື່ອພວກເຂົາປະເຊີນກັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ໃຊ້ປາກເວົ້າຫຼາຍ ແມ່ນຄົນທີ່ຕັດສິນຢ່າງໄວວາ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຢາກປະຕິເສດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງມີອິດສະຫຼະຕາມສັນຊາດຕະຍານທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍັງດູຖູກ ແລະ ໝິ່ນປະມາດ- ຄົນທີ່ຂາດຄວາມເຄົາລົບນັບຖືດັ່ງກ່າວບໍ່ເມີນເສີຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ອວດດີ, ຍິ່ງຍະໂສໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ບໍ່ສາມາດປົກຄອງໄດ້ບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າມື້ທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະມາເຖິງ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ດູຖູກຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງໝິ່ນປະມາດພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງ. ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພບໍ່ວ່າຈະໃນຍຸກນີ້ ຫຼື ຍຸກທີ່ຈະມາຮອດ ແລະ ພວກເຂົາຈະພິນາດໃນນະລົກ! ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ປ່ອຍຕົວເອງໄປຕາມທຳມະຊາດເຫຼົ່ານັ້ນກຳລັງທຳທ່າວ່າ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດແບບນັ້ນຫຼາຍສ່ຳໃດ

ພວກເຂົາກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄົນທີ່ອວດດີເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ບໍ່ຍັບຍັ້ງຕົວເອງຕັ້ງແຕ່ເກີດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງໃຜເລີຍ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຍ່າງເທິງເສັ້ນທາງນີ້ບໍ? ພວກເຂົາບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນທຸກໆມື້ບໍ ເຊິ່ງພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 7)

ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເປັນການບັນທຶກຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນແມ່ນການບັນທຶກຂອງການໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຈະຈິນຕະນາການໄດ້. ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ຂອງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລືມຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງເລັກໜ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງຈະໄດ້ຮັບ. ມະນຸດເອງບໍ່ສາມາດສະເໜີຂໍ້ຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນບາງຢ່າງທີ່ມະນຸດສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຜົນຕາມມາຂອງຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີໃຫ້ກັບຄົນໃດໜຶ່ງ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນຄວາມຮູ້ທີ່ເກີດຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຕາມຄວາມອຳເພີໃຈ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດສອນໄດ້. ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບປະສົບການສ່ວນຕົວທັງໝົດ. ການໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ປະກອບມີວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ວິທີທາງທີ່ສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຕ້ອງຈຳແນກ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງຍຸກ, ການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການປ່ຽນແປງໃນສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດ, ການປ່ຽນແປງຂອງຄົນທີ່ຮັບພາລະກິດນີ້ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆ-ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກລວມໄວ້ໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ລວມທັງການດັດແປງຂອງອຸປະນິໄສ, ພາບລັກ, ຊື່, ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການປ່ຽນແປງອື່ນໆ ທັງໝົດແມ່ນສ່ວນຕ່າງໆໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດສາມາດພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບໜຶ່ງສ່ວນ ແລະ

ມີຄວາມຈຳກັດພາຍໃນເຂດເຂດທີ່ແນ່ນອນ. ມັນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການແບ່ງແຍກຂອງຍຸກ ຫຼື ການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢ່າວ່າແຕ່ລັກສະນະອື່ນໆເລີຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຈັດເຈນ. ສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ມະນຸດຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຖ້າປາດສະຈາກຄວາມຈິງນີ້ ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ເປົ່າວ່າງ, ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກດີແຕ່ປາກ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດຈັກຈູນ ຫຼື ເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້, ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງເລີຍ. ມັນອາດຈະອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຟັງສະບາຍຫູ ແຕ່ຖ້າມັນຄັດກັບອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ລະເວັ້ນເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງຍັງຈະນຳການແກ້ແຄ້ນມາເຖິງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນບາບທີ່ໝິ່ນປະມາດພຣະອົງ. ພຣະທຳຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເວົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວແຕ່ບໍ່ຈິງໃຈ ແລະ ເວົ້າຈັກຈູງເກັ່ງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າສະຫຼາດຫຼາຍຈົນເຈົ້າສາມາດຖຽງໃຫ້ສີດຳກາຍເປັນສີຂາວ ແລະ ໃຫ້ສີຂາວກາຍມາເປັນສີດຳ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຈົ້າສາມາດຕັດສິນຢ່າງບໍ່ຮອບຄອບ ຫຼື ສັນລະເສີນແບບເສີຍໆ ຫຼື ດູຖູກຢ່າງເສີຍເມີຍ. ເຈົ້າສັນລະເສີນຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ທຸກຄົນ ແຕ່ເຈົ້າດີ້ນລົນກັບການຊອກຫາຄຳເວົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອບັນລະຍາຍຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ-ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ພ່າຍແພ້ທຸກຄົນໄດ້ຮຽນຮູ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີຜູ້ຊ່ຽວຊານທາງດ້ານພາສາຫຼາຍຄົນ ທີ່ສາມາດບັນລະຍາຍເຖິງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນລະຍາຍແມ່ນພຽງແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍຂອງຄວາມຈິງທີ່ເວົ້າ ໂດຍຄົນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງຄຳສັບທີ່ຈຳກັດ ແຕ່ມີປະສົບການທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງ, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການນຳໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ສະຫຼາດ ຫຼື ຄຳສັບທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນເລີຍ. ບົດຮຽນຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງກວ່າວິທະຍາສາດທຳມະຊາດໃດໜຶ່ງຂອງມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນບົດຮຽນທີ່ມີແຕ່ຄົນຈຳນວນໜ້ອຍດຽວຈະສາມາດໄດ້ຮັບ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໃດໜຶ່ງຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເບິ່ງການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເປັນຄືກັບວ່າ ເດັກນ້ອຍທຳມະດາກໍສາມາດຮັບມັນໄດ້. ບາງເທື່ອ

ເຈົ້າອາດຈະປະສົບຜົນສຳເລັດຢ່າງສົມບູນໃນຊີວິດຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ຫຼື ອາຊີບຂອງເຈົ້າ ຫຼື ໃນການແຕ່ງງານຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເມື່ອມັນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ບົດຮຽນຂອງການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະສະແດງຕົວເອງເລີຍ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສຳເລັດຫຍັງເລີຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແມ່ນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກໍເປັນບັນຫາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ນີ້ຄືຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍັງແມ່ນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດໄດ້ປະເຊີນ. ທ່າມກາງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບັນລຸຄວາມສຳເລັດດ້ວຍເຫດຜົນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຢູ່ໃນລະດັບມາດຕະຖານ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ ຫຼື ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຢູ່ໃນຂອບເຂດໃດຈຶ່ງຖືວ່າເປັນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສັບສົນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເປັນປິດສະໜາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຊາດປະເຊີນຢູ່ພໍສົມຄວນ-ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕອບຄຳຖາມນີ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈຕອບຄຳຖາມນີ້ ຍ້ອນວ່າ ໃນປັດຈຸບັນ ບໍ່ມີໃຜທ່າມກາງມະນຸດທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການສຶກສາພາລະກິດນີ້ໄດ້. ບາງເທື່ອ ເມື່ອປິດສະໜາຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຖືກເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້ ກໍຈະປະກົດມີກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕາມມາ. ແນ່ນອນ ເຮົາຫວັງວ່າ ມັນຈະເປັນແບບນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຢູ່ໃນຂະບວນການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເຫັນການປະກົດຕົວຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດດັ່ງກ່າວໃນອະນາຄົດທີ່ໃກ້ໆນີ້. ພວກເຂົາຈະກາຍມາເປັນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແນ່ນອນ ຈະເປັນຄົນທຳອິດທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້. ຖ້າບໍ່ມີຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດດັ່ງກ່າວ, ໃນມື້ທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ມີພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄົນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຕົວເອງ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາເສົ້າໃຈ ແລະ ເປັນຕາເສຍໃຈກວ່າສິ່ງນີ້-ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນເປັນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຍັງຫວັງວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນນີ້. ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາ, ຍັງບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ເປັນແບບນີ້ມາກ່ອນ, ພາລະໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍປະກົດມີໃນປະຫວັດສາດຂອງການພັດທະນາມະນຸດຈັກເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດກາຍມາເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເປັນກຽດຕິຍົດອັນສູງສຸດຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດບໍ? ພຣະເຈົ້າຈະຍົກຍ້ອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດອື່ນໆທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດຫຼາຍກວ່າບໍ? ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນ.

ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພດໃດ ຫຼື ສັນຊາດໃດກໍຕາມ, ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະເປັນພຽງຄົນດຽວທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເປັນພາລະກິດສຳລັບອະນາຄົດເຊັ່ນກັນ; ມັນເປັນພາລະກິດສຸດທ້າຍ ແລະ ສູງສົ່ງທີ່ສຸດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຊ່ວງເວລາ 6.000 ປີແຫ່ງພາລະກິດ ແລະ ເປັນວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປີດເຜີຍມະນຸດແຕ່ລະປະເພດ. ຜ່ານພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ລະດັບຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກ: ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຸນສົມບັດໃນການໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບສັນຍາຂອງພຣະອົງ ໃນຂະນະທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການແກ້ແຄ້ນ, ການກັ່ນຕອງ ຫຼື ການພິພາກສາ, ທຸກຢ່າງກໍມີເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ເປັນພຽງຜົນສະທ້ອນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນທີ່ສຸດ. ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເປັນສິ່ງທີ່ລີ້ລັບ ແລະ ນີ້ເປັນຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ສົມບູນ ແລະ ຮອບຄອບຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 8)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນນິມິດທີ່ມະນຸດຕ້ອງຮູ້ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ ແລະ ມະນຸດກໍຄອບຄອງບໍ່ໄດ້. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຄວາມສົມບູນຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີນິມິດໃດທີ່ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນກວ່ານີ້ທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ຮູ້ນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ມັນກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດເດີນຕາມກໍຈະຍາກລຳບາກຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຖ້າປາດສະຈາກນິມິດ,

ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດມາໄກໄດ້ສໍ່ານີ້. ມັນແມ່ນນິມິດນີ້ເອງທີ່ຄຸ້ມກັນມະນຸດຈົນຮອດປັດຈຸບັນ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຈັດຕຽມການປົກປ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ໃນອະນາຄົດ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງເລິກເຊິ່ງລົງກວ່າເກົ່າ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງມາຮູ້ຈັກຄວາມສົມບູນຂອງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ນີ້ຄືຄວາມສາມາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດບໍ່ໄດ້ຢືນຢ່າງໂດດດ່ຽວ ແຕ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທັງໝົດທີ່ກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍການໂຮມກັບສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນສຳເລັດລົງໂດຍການປະຕິບັດພຽງແຕ່ໜຶ່ງໃນສາມຂັ້ນຂອງພາລະກິດນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດແມ່ນສາມາດຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດຢ່າງສົມບູນ, ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຂັ້ນຕອນດ່ຽວນີ້ດ້ວຍຕົນມັນເອງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາຂອງພາລະກິດບໍ່ຈຳເປັນໃນການຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດໃຫ້ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນທີ່ຖືວ່າເປັນນິມິດດຽວທີ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດຕ້ອງຮູ້ຈັກ ຍ້ອນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ ໂດຍທີ່ບໍ່ແມ່ນຂັ້ນຕອນດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຕາບໃດທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດ, ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດສິ້ນສຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ການເປັນຢູ່, ອຸປະນິໄສ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສຳແດງອອກໃນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ, ບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ມະນຸດຄົນໃດຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ ແຕ່ຖືກສຳແດງອອກເທື່ອລະໜ້ອຍໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ; ບໍ່ແມ່ນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສາມາດສຳແດງເຖິງຄວາມສົມບູນຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ ແລະ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນສຳເລັດລົງແລ້ວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບຈາກໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເປັນພຽງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສຳແດງອອກມາຜ່ານສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ສາມາດແທນອຸປະນິໄສ ແລະ

ການເປັນຢູ່ ເຊິ່ງສຳແດງອອກໃນຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ຫຼື ຕໍ່ມາໄດ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງທັນທີໃນລະຫວ່າງຊ່ວງໄລຍະໃດໜຶ່ງ ຫຼື ໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງ ແຕ່ມັນຈະເລິກເຊິ່ງລົງເທື່ອລະໜ້ອຍໂດຍອີງຕາມລະດັບການພັດທະນາຂອງມະນຸດໃນແຕ່ລະເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່. ມັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ສຳເລັດໄດ້ໃນພຽງຂັ້ນຕອນດຽວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສະຕິປັນຍາທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຫຼໍ່ເປັນແກ້ວພະລຶກໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນ ແທນທີ່ຈະຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ. ການເປັນຢູ່ ແລະ ສະຕິປັນຍາທັງໝົດຂອງພຣະອົງຖືກວາງລົງໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນນີ້ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍປະກອບດ້ວຍການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນການບັນທຶກຂອງສະຕິປັນຍາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳແດງອອກຜ່ານທັງສາມຂັ້ນຕອນນີ້. ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃຫ້ກັບບັນດາມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ຖ້າມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ນີ້ ເມື່ອພວກເຂົານະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ນະມັດສະການພຣະພຸດທະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຄວນຮູ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງມະນຸດ, ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກການສຳແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊື່ອງຈາກມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ຄວນຮູ້ ໃນຂະນະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນໃນທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານຂອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ; ມັນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງອິດສະຫຼະ ແລະ ແຍກຈາກພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍໃນຍຸກ ແລະ ປະເພດຂອງພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ, ແຕ່ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດກໍຍັງເປັນຫົວໃຈສຳຄັນຂອງມັນ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນເລິກເຊິ່ງກວ່າຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 9)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຄວນຮູ້.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງມະນຸດ, ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກການສຳແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊື່ອງຈາກມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ຄວນຮູ້ ໃນຂະນະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນໃນທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານຂອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ; ມັນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງອິດສະຫຼະ ແລະ ແຍກຈາກພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍໃນຍຸກ ແລະ ປະເພດຂອງພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ, ແຕ່ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດກໍຍັງເປັນຫົວໃຈສຳຄັນຂອງມັນ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນເລິກເຊິ່ງກວ່າຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສືບຕໍ່ຈາກພື້ນຖານຂອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ເອງ, ໃນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງສຳແດງລັກສະນະຕ່າງໆຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍສຳແດງໃຫ້ມະນຸດມາກ່ອນ ແລະ ເປີດເຜີຍພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປັນຢູ່ແບບໃໝ່ຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ທະຫານຍາມເກົ່າແກ່ທີ່ເຄັ່ງສາສະໜາໄດ້ເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຂັດຂືນສິ່ງນີ້ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງເປີດເຜີຍ, ພຣະເຈົ້າຍັງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະອົງເຈດຈະນາທີ່ຈະເຮັດຢູ່ສະເໝີ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນກໍປະເຊີນກັບການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈຶ່ງປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີພ້ອມກັບຍຸກ ແລະ ຜູ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີປະຕິບັດມາກ່ອນຢ່າງສະເໝີ ແມ່ນແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ປະກົດໃຫ້ມະນຸດເຫັນເປັນການຂັດແຍ້ງກັບພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດກ່ອນໜ້ານີ້ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ. ມະນຸດສາມາດຍອມຮັບພຽງແຕ່ພາລະກິດໜຶ່ງປະເພດ ຫຼື ວິທີການປະຕິບັດໜຶ່ງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ. ມັນຍາກສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຍອມຮັບພາລະກິດ ຫຼື ວິທີການປະຕິບັດ ທີ່ບໍ່ຖືກກັນ ຫຼື ສູງກວ່າ- ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງປະກົດມີກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານທາງສາສະໜາຫຼາຍກຸ່ມທີ່ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫຼາຍວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ,

ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ທັງໝົດວ່າ ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງບໍ. ຫຼາຍຄົນທີ່ຍຶດຕິດກັບທ່າທີທີ່ວ່າ ຖ້າມັນສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳທີ່ມາກ່ອນໜ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະຍອມຮັບມັນ ແລະ ຖ້າມີຄວາມແຕກຕ່າງກັບພາລະກິດທີ່ມາກ່ອນໜ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ປະຕິເສດມັນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າທັງໝົດບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດໂດຍໃຊ້ຫຼັກການດັ່ງກ່າວບໍ? ທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນຫຍັງຕໍ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ມີຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອວ່າ
ສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າຂອງພາລະກິດນັ້ນເປັນພາລະທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກ. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຄວນປະກາດໃຫ້ກັບມວນຊົນ ແລະ ຄວນຖອນຄືນໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະບໍ່ຮູ້ສຶກໜັກໃຈ ຍ້ອນສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າທັງໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ
ການເຮັດໃຫ້ທັງສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າຂອງພາລະກິດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແມ່ນບາດກ້າວທີ່ໄກເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ-ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄິດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະປະຕິບັດແບບນີ້ ແຕ່ມື້ໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ: ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນ.
ເມື່ອເຮົາປະກາດທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນໃຫ້ພວກເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ມັນຕ້ອງເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ;
ເມື່ອທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເປັນຫົວໃຈຂອງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ມັນຕ້ອງກາຍມາເປັນຈຸດສົນໃຈຂອງທຸກໆຄົນທົ່ວທັງຈັກກະວານ. ມື້ໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດນີ້. ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເອງເພື່ອປະເມີນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ
ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຼັກການການປະຕິບັດພາລະກິດຈອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈິງຈັງກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງພຽງພໍ.
ການທີ່ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອວດດີໂດຍທຳມະຊາດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜິດພາດ ແຕ່ຍ້ອນພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂດຍທຳມະຊາດ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພົບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນບໍ່ສາມາດເວົ້າຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ມະນຸດມາຈາກໃສ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງກ້າກ່າວຄຳປາໄສໃນທີ່ສາທາລະນະທີ່ປະເມີນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພວກເຂົາຍັງສັ່ງສອນອັກຄະສາວົກທີ່ມີພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໂດຍສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ເວົ້າສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເວົ້າອອກມາ; ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາຕໍ່າຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສໍານຶກໃນຕົວພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ມື້ທີ່ຄົນປະເພດນີ້ຈະຖືກປະຕິເສດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟແຫ່ງນະລົກຈະບໍ່ມາຮອດບໍ? ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ວິຈານພາລະກິດຂອງພຣະອົງແທນ ແລະ ຍັງພະຍາຍາມແນະນໍາພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ. ຄົນທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນແບບນີ້ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະຂະບວນການສະແຫວງຫາ ແລະ ປະສົບກັບພຣະອົງ; ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການວິຈານພຣະອົງຕາມຄວາມອໍາເພີໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜ່ານການເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເມື່ອຄົນມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງໜ້ອຍສໍ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໜ້ອຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ທໍາມະຊາດເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ, ບຸກຄະລິກ ແລະ ທັດສະນະທາງສິນທໍາຂອງເຈົ້າແມ່ນ "ຕົ້ນທຶນ" ທີ່ເຮັດໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ເສຍກຽດ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປະກອບມີແນວຄວາມຄິດທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ມີອຸປະນິໄສທີ່ເຊື່ອວ່າຕົນເອງດີແຮງເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຄົນປະເພດນີ້ກໍເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ຖ້າແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ມັນກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 10)

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ; ນີ້ຄືນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນສໍາເລັດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແທນພຣະອົງໄດ້-ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ມີພຽງພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກນຳໄປປະຕິບັດໃນຍຸກ ແລະ ສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດ. ຈາກນິມິດທັງໝົດ, ນີ້ຄືນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ຖ້າມະນຸດສາມາດຮັບຮູ້ຢ່າງສົມບູນ ເຂົາກໍຈະສາມາດຢືນໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ຫຼາກຫຼາຍສາສະໜາ ແລະ ນິກາຍກຳລັງປະເຊີນຢູ່ແມ່ນ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ-ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາ ຄືກັບສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າຂອງພາລະກິດ ຫຼື ບໍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ຫຼາຍຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າມັນເປັນຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ມະນຸດກັງວົນວ່າ ຫົນທາງນີ້ແມ່ນຫົນທາງທີ່ນຳໂດຍພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງເປັນການສ່ວນຕົວ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ການມາບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຫຼາຍຄົນຍັງບໍ່ຮູ້ເລີຍກ່ຽວກັບວິທີການເບິ່ງວ່າ ມັນກາຍມາເປັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນໃດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກຳນົດຫົນທາງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ກ່າວອອກມາກໍມີພຽງແຕ່ຜົນສະທ້ອນບາງສ່ວນທ່າມກາງຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຕັມປະສິດຕິພາບຢ່າງສົມບູນໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ສິ່ງນີ້ກໍມີຜົນກະທົບຕໍ່ການດຳລົງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ.

ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງປະຕິບັດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ໃນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນວ່າ ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຈະແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ມັນກໍຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວທັງໝົດ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ມັນກໍຕ້ອງຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນບໍ່ຖືກກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ-ຖ້າມະນຸດສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລ້ວແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີຄ່າໃຫ້ກ່າວເຖິງ. ຍ້ອນນິມິດຂອງມະນຸດບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສອງຈິດສອງໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນຍັງຊື່ສັດກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແລະ ອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,

ຄົນສ່ວນຫຼາຍຍັງສົງໄສຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງກັບພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ. ມະນຸດບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຂອງພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພົບພໍ້ມັນດ້ວຍຕົນເອງ. ມັນກໍຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນພວກມັນໄດ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຈິນຕະນາການຕາມໃຈມັກ; ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສະເໜີຫຍັງກໍຕາມ, ຈະບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງອີງມາພິສູດມັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜແກ້ໄຂມັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ມະນຸດຢາກເຮັດກໍໄດ້ຢ່າງມີອິດສະຫຼະຕາມສັນຊາດຕະຍານທຳມະຊາດຂອງເຂົາ, ເຮັດໂດຍບໍ່ກັງວົນເຖິງຜົນຕາມມາ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຈິນຕະນາການຂອງເຂົາເປັນອິດສະຫຼະ ຍ້ອນບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງອີງມາພິສູດມັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດກໍກາຍມາເປັນ "ຄວາມຈິງ" ໂດຍບໍ່ສົນວ່າ ຈະມີຫຼັກຖານມາພິສູດ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ, ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເຂົາຈິນຕະນາການຂຶ້ນມາໃນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງຄົນໃດມີຄວາມເຊື່ອແບບດຽວ ແລ້ວທ່າມກາງຄົນຮ້ອຍຄົນກໍຈະມີຮ້ອຍຄວາມເຊື່ອ. ມະນຸດຖືກຄອບງຳໂດຍຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວ ເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນມັນດ້ວຍຫູຂອງເຂົາເອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ. ມະນຸດໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຕຳນານ ແລະ ເລື່ອງລາວ- ແຕ່ເຂົາບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງຄວາມຈິງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ມັນເປັນຍ້ອນແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຫາກໍມາເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພ ຣະເຈົ້າໄດ້ພຽງໜຶ່ງປີ ແລະ ເລື່ອງດັ່ງກ່າວກໍເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມຈິງຈະບໍ່ສາມາດໜີຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຂົາມີແນວຄວາມຄິ ດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ເຂົາໄດ້ປົດປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເປັນອິດສະຫຼະຈາກການຜູກມັດຂອງແນວຄວາມຄິດເກົ່າແກ່ຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນໃໝ່ແລ້ວ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນມາ? ມະນຸດຄິດວ່າ ແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ຄິດວ່າ ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອມະນຸດໄດ້ພົບພໍ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາກໍຈະມາຍແນວຄວາມຄິດທີ່ກໍ່ຕົວຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາຫຼາຍປີ. ຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມຄິດໃນອະດີດໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃຫ້ກັບພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ແລະ ມັນກາຍມາເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ.

ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ເປັນໄປຕາມແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງຫຼາຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນຮອດປັດຈຸບັນໄດ້ກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມເປັນສັດຕູທີ່ດື້ດຶງເພື່ອລະໜ້ອຍກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມກຽດຊັງນີ້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ແນ່ນອນຢູ່ທີ່ແລ້ວທີ່ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ຄວາມຈິງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຈິນຕະນາການຢ່າງມີອິດສະຫຼະ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດບໍ່ຍອມທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມອບຄວາມຄິດໃຫ້ກັບຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ພຽງແຕ່ມາຍແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາຢ່າງໃຈດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຈິນຕະນາການຂອງເຂົາເອງ ໂດຍທີ່ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດບໍ່ຖືກກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດອາດຈິນຕະນາການຕາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການ ແຕ່ເຂົາອາດຈະບໍ່ໂຕ້ຖຽງຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຢ່າງມີອິດສະຫຼະ; ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດລະເມີດໂດຍມະນຸດໄດ້. ເຈົ້າອາດມີອິດສະຫຼະໃນຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ອາດຮອບຮອມເລື່ອງລາວທີ່ດີງາມກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແຕ່ເຈົ້າອາດບໍ່ປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ; ນີ້ຄືຫຼັກການ ແລະ ຍັງເປັນພຣະບັນຍັດສຳລັບຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດບໍ່ເຂົ້າກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາສຳລັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາ. ໃນຈິນຕະນາການຂອງເຂົາ, ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພາລະກິດຂອງສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາບໍ່ຄືກັບພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງແນ່ນອນ- ແຕ່ເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາບໍວ່າ ຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນທັງໝົດ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຈິງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຍຸກໃດກໍຈະມີຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ຂັດຂືນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ? ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຂັດຂືນ ແລະ

ຕໍ່ຕ້ານຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຍັງໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນເວລາອະດີດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ຍ້ອນຄົນປະເພດນີ້ຈະເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ.
ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຫັນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະ ຈະປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນປະເພດນີ້ກໍແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໃກ້ເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ພຣະເຈົ້າຈະຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດຕາມແຕ່ລະປະເພດ. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຕ້ອງນຳມະນຸດກັບມາຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ; ນີ້ຄືການສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າໃນປະເທດອິດສະຣາແອນ ແລະ ຢູເດຍແມ່ນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຈັກກະວານທັງໝົດ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ ມັນເປັນຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ປະເຊີນ ຫຼື ພົບພໍ້ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຂອງພາລະກິດນີ້, ຄວາມຈິງກໍຍັງເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມະນຸດຄົນໃດບໍ່ສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້. ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນທຸກດິນແດນແຫ່ງຈັກກະວານຈະຍອມຮັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທັງໝົດ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈອີກສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນອະດີດ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດກ່າວຄວາມຈິງທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍມີແຕ່ດ້ານດຽວ ຍ້ອນໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ໃນປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ບໍ່ສຳຄັນ, ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຕ້ອງໝັ້ນໃຈຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ທຸກຄົນຈະເຫັນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດນີ້, ທຸກສາສະໜາຈະກາຍເປັນໜຶ່ງດຽວ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວ ແລະ ສາສະໜາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຈະຫາຍໄປ ໂດຍທີ່ຈະບໍ່ປະກົດຂຶ້ນອີກຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 11)

ເປັນຫຍັງຕ້ອງອ້າງເຖິງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ? ການຜ່ານໄປຂອງຍຸກ, ການພັດທະນາຂອງສັງຄົມ ແລະ ເບື້ອງໜ້າທັງໝົດທີ່ປ່ຽນໄປຂອງທຳມະຊາດລ້ວນແລ້ວແຕ່ສືບເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ມະນຸດຊາດປ່ຽນແປງໄປພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ພັດທະນາດ້ວຍຕົວມັນເອງ. ການກ່າວເຖິງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍເພື່ອນໍາສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງ ແລະ ມະນຸດທົ່ວທັງທຸກສາສະໜາ ແລະ ນິກາຍໃຫ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະນັບຖືສາດສະໜາໃດກໍຕາມໃນທີ່ສຸດ, ພວກເຈົ້າທັງໝົດກໍຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້; ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ມີຫຼາຍສາສະໜາຫຼັກໆໃນໂລກ ແລະ ແຕ່ລະສາສະໜາກໍມີຫົວໜ້າ ຫຼື ຜູ້ນໍາ ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມກໍແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ອານາເຂດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ; ທຸກປະເທດ ບໍ່ວ່າຈະໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ ແມ່ນມີສາສະໜາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະມີສາສະໜາຫຼາຍສໍ່າໃດທົ່ວເທິງໂລກນີ້, ໃນທີ່ສຸດ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ການນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກນໍາພາໂດຍຫົວໜ້າ ຫຼື ຜູ້ນໍາທາງສາສະໜາ. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ຖືກນໍາພາໂດຍຫົວໜ້າ ຫຼື ຜູ້ນໍາທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງ; ກົງກັນຂ້າມ, ບັນດາມວນມະນຸດຊາດຖືກນໍາພາໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ຍັງສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ນີ້ກໍຄືຄວາມຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໂລກມີຫຼາຍສາສະໜາໃຫຍ່ໆທີ່ຫຼາກຫຼາຍກັນ ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ແຕ່ພວກມັນທັງໝົດກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ສາມາດຢູ່ເໜືອຂອບເຂດອໍານາດນີ້ໄດ້. ການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ, ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສັງຄົມ, ການພັດທະນາຂອງວິທະຍາສາດທໍາມະຊາ-ແຕ່ລະຢ່າງບໍ່ສາມາດແຍກໄດ້ຈາກການຈັດກຽມຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພາລະກິດນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາເປັນພຽງຜູ້ນໍາໃນສາສະໜາໃດໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຜູ້ທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາສາມາດນໍາຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ຢູ່ພາຍໃນສາສະໜາທັງໝົດ ແຕ່ບໍ່ສາມາດສັ່ງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຫວັນ-ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບທົ່ວໄປ. ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາເປັນພຽງຜູ້ນໍາ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຢືນໄດ້ຢ່າງເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ (ພຣະຜູ້ສ້າງ). ສິ່ງທັງໝົດຢູ່ໃນມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາທັງໝົດຈະກັບຄືນສູ່ມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໂດຍດັ້ງເດີມ, ມະນຸດຊາດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສາສະໜາໃດກໍຕາມ, ທຸກໆຄົນຈະກັບຄືນໄປຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ-ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຫຼີກຫຼ່ຽງບໍ່ໄດ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສູງສຸດທ່າມກາງທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງທີ່ສູງສຸດທ່າມກາງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຍັງຕ້ອງໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຢູ່ໃນສະຖານະສູງສໍ່າໃດ, ເຂົາບໍ່ສາມາດນໍາມະນຸດຊາດໃຫ້ໄປສູ່ຈຸດໝາຍທີ່ເໝາະສົມໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດໄດ້. ພຣະເຢໂຮວາ ພຣະອົງເອງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ຈັດແບ່ງແຕ່ລະຢ່າງອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດ ແລະ ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍມາເຖິງ ພຣະອົງຍັງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງດ້ວຍຕົນເອງ ຄືການຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດ-ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດສິ່ງນີ້ໄດ້ຍົກເວັ້ນພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຈົນຮອດປັດຈຸບັນແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງ ແລະ ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຂອງຄວາມເປັນຜູ້ນໍາບັນດາມວນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ, ທຸກສິ່ງຢ່າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດ ແລະ ກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ ທົ່ວທັງຈັກກະວານທັງໝົດ ມີພຽງພຣະເຈົ້າອົງນີ້ອົງດຽວ ແລະ ບໍ່ມີສາສະໜາອື່ນໆອີກເລີຍ. ຄົນນັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດສ້າງແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ສາມາດນໍາຈຸດສິ້ນສຸດມາເຖິງມັນໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຜູ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກຈະນໍາຈຸດສິ້ນສຸດມາເຖິງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດນໍາຈຸດສິ້ນສຸດມາເຖິງຍຸກ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ຝຶກຝົນຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະບໍ່ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວໄດ້; ມີພຽງຄົນດຽວທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້ກໍເປັນສັດຕູຢ່າງແນ່ນອນ ນອກເໜືອຈາກພຣະເຈົ້າ. ສາສະໜາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດບໍ່ເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພວກມັນບໍ່ເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າ ພວກມັນກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຣະອົງດຽວທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດໄດ້ ແລະ

ຈັກກະວານທັງໝົດແມ່ນຖືກບັນຊາໂດຍພຣະເຈົ້າພຣະອົງດຽວນີ້. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນປະເທດອິດສະຣາແອນ ຫຼື ປະເທດຈີນ, ບໍ່ວ່າພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ຫຼື ເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ບໍ່ໃຜສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງບັນດາມວນມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາຢ່າງມີອິດສະຫຼະ ໂດຍບໍ່ມີສະພາບໃດໆມາບັງຄັບ-ແລະ ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງນິມິດທັງໝົດ. ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນທັງໝົດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ! ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເຈົ້າມາຈາກໃສ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ມະນຸດຊາດພັດທະນາມາຮອດປັດຈຸບັນໄດ້ແນວໃດ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ໃຜສັ່ງມະນຸດຊາດທັງໝົດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້. ພຣະເຈົ້ານໍາມະນຸດຊາດມາຈົນຮອດປັດຈຸບັນ ແລະ ຕັ້ງແຕ່ທີ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມເຂົາຈັກເທື່ອ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ເຄີຍຢຸດປະຕິບັດພາລະກິດຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍຢຸດໃນການນໍາພາມະນຸດຊາດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມມະນຸດຊາດ. ແຕ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສຳນຶກວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ, ຢ່າວ່າແຕ່ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງເລີຍ ແລະ ມີຫຍັງອີກທີ່ເປັນຕາອັບອາຍກວ່າສິ່ງນີ້ສຳລັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້ານໍາພາມະນຸດເປັນການສ່ວນຕົວ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າ ໃຜນໍາພາເຈົ້າໃນການເດີນທາງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກໃນຕອນນີ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນນໍາພາມະນຸດທຸກຄົນເປັນການສ່ວນຕົວອີກຄັ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນສະຕິປັນຍາ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ສຳນຶກ ຫຼື ເຂົ້າໃຈ-ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະຮັບຄວາມລອດພົ້ນບໍ?
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງຊາຕານບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສຳນຶກ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ; ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຕ້ອງຖືກທຳລາຍ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສຳນຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໂດຍລວມແລ້ວ, ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ: ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ.
ເມື່ອເວລາສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສິ້ນສຸດລົງກໍຈະມີກຸ່ມຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງໄດ້. ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ທຸກຄົນຈະຮູ້ຈັກສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນຕອນສຸດທ້າຍ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແກ້ວພະລຶກແຫ່ງພາລະກິດ 6.000 ປີ ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ຊົງພະລັງທີ່ສຸດໃນການເອົາຊະນະຊາຕານ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈະສາມາດຮັບຄຳສັນຍາ ແລະ ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເປັນກຸ່ມທີ່ຄົງຢູ່ຕະຫຼອດຈົນເຖິງຕອນສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບພຣະພອນອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າອາດຈະກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງກຸ່ມນີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອອາດມີພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງ ຫຼື ພຽງແຕ່ບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງມັນກໍຂຶ້ນກັບເຈດຕະນາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 12)

ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ. ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດສາມາດເປັນຕົວແທນພາລະກິດທັງສາມຍຸກໄດ້, ແຕ່ເປັນພຽງພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທັງໝົດ.

ຊື່ຂອງພຣະເຢໂຮວາບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢໂຮວາສ້າງຕັ້ງພຣະບັນຍັດເພື່ອມະນຸດ ແລະ ວາງຂໍ້ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ; ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ. ພາລະກິດນີ້ທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຫຼື ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າພຽງໃນພຣະວິຫານ ຫຼື ພຣະອົງເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາເທົ່ານັ້ນ. ການເວົ້າແບບນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ. ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ພຽງແຕ່ຍຸກໃດໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດກໍຈະກຳນົດພຣະເຈົ້າໃນຄວາມໝາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ໂດຍເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານ ແລະ ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຕ້ອງນຸ່ງເສື້ອຄຸມປະໂລຫິດ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ”. ຖ້າພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ສືບຕໍ່ມາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້ ມະນຸດຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຍັງມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ. ຖ້າພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເທົ່ານັ້ນ ແລ້ວມວນມະນຸດກໍຈະຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ອະໄພຄວາມຜິດບາບໃຫ້ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ມະນຸດຈະຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງເປັນອົງບໍລິສຸດ ແລະ ອົງໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ຍ້ອນເຫັນແກ່ມະນຸດ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດສະລະພຣະອົງເອງ ແລະ ຍອມຖືກຄຶງໃສ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ມະນຸດຈະຮູ້ແຕ່ພຽງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງອື່ນໃດເລີຍ. ສະນັ້ນແຕ່ລະຍຸກສະແດງໃຫ້ເຫັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ສຳລັບສ່ວນໃດຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຄືຕົວແທນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ສ່ວນໃດຄືຕົວແທນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສ່ວນໃດຄືຕົວແທນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທັງສາມຍຸກ. ເມື່ອສາມຍຸກໄດ້ລວມເຂົ້າກັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນແລ້ວ ທັງສາມຍຸກຈະສາມາດເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ. ພຽງແຕ່ເມື່ອມະນຸດໄດ້ມາຮູ້ຈັກທັງສາມຂັ້ນຕອນນີ້ທັງໝົດ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດໃນສາມຂັ້ນຕອນທີ່ສາມາດຕັດອອກໄດ້.

ຫລັງຈາກໄດ້ຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະເຫັນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳເລັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດຕະຫຼອດໄປ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການສະຫຼຸບໂດຍມະນຸດເອງ. ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຕົວແທນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເວົ້າແບບນັ້ນກໍຈະເປັນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າພຽງປະຕິບັດພາລະກິດກ່ຽວກັບພຣະທຳເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງນຳມາມີພຽງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນ. ພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍເປີດເຜີຍພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະເຢຊູ ແລະ ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈມັນໄດ້, ພ້ອມທັງເປີດເຜີຍຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທັງໝົດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ຈະນຳພາທຸກສິ່ງໄປສູ່ການສິ້ນສຸດ. ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຈະໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຢັ່ງເຖິງຄວາມລຶກລັບດັ່ງກ່າວຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງໃຜມັນ. ມີພຽງແຕ່ຫລັງຈາກແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີໄດ້ສຳເລັດລົງ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ເພາະວ່າໃນຕອນນັ້ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 13)

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຖືກປະຕິບັດດ້ວຍແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີແມ່ນຫາກໍມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ມີພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດທັງໝົດຖືກເປີດເຜີຍອອກໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ຖືກປະຕິບັດໃນທ່າມກາງມະນຸດ ມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ເມື່ອພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ, ຄວາມເລິກລັບທັງປວງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ຄວາມຈິງທຸກຢ່າງທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານີ້ກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຈະແຈ້ງຂຶ້ນ ແລະ ມະນຸດຊາດຈະຮັບຮູ້ເຖິງເສັ້ນທາງ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຈະຖືກປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດເດີນໃນປັດຈຸບັນເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ ແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດກິນ ດື່ມ ແລະ ຊື່ນຊົມທຸກມື້ນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຢ່າງສິ້ນເຊີງຈາກສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ແລະ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຮຽກຮ້ອງໃນປັດຈຸບັນບໍ່ຄືກັບສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງໃນອະດີດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍບໍ່ຄືກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດໃນຍຸກພຣະບັນຍັດ.

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດພາຍໃຕ້ກົດພຣະບັນຍັດໃນເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນອິດສະຣາເອນ?

ມັນກໍບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າໃຫ້ມະນຸດຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ໃນຍຸກນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດວຽກໃນວັນຊະບາໂຕ ແລະ ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ. ໃນວັນຊະບາໂຕ ມະນຸດຈະເຮັດວຽກ, ຊຸມນຸມ ແລະ ອະທິຖານເປັນປົກກະຕິ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຫ້າມໃດໆສຳລັບພວກເຂົາ. ສ່ວນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກເຂົາຍັງຕ້ອງໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອົດອາຫານ, ຫັກເຂົ້າຈີ່, ດື່ມເຫຼົ້າ, ຜ້າປົກຄຸມຫົວ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາລ້າງຕີນໃຫ້ຄົນອື່ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຍົກເລີກໄປໝົດແລ້ວ ແຕ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຈາກມະນຸດແມ່ນເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງເລິກເຂົ້າໄປຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດແມ່ນຍິ່ງສູງຂຶ້ນ. ໃນອະດີດ ພຣະເຢຊູວາງມືຂອງພຣະອົງໃສ່ມະນຸດ ແລະ ອະທິຖານ ແຕ່ປັດຈຸບັນເມື່ອທຸກສິ່ງໄດ້ກ່າວໄປໝົດແລ້ວ ຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງກັບການວາງມືໃສ່ມະນຸດ? ພຽງພຣະທຳເທົ່ານັ້ນກໍສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ແລ້ວ.

ເມື່ອພຣະອົງວາງມືຂອງພຣະອົງໃສ່ມະນຸດໃນອະດີດ, ມັນແມ່ນການໃຫ້ພອນມະນຸດ ແລະ ຍັງເປັນການຮັກສາເຂົາໃຫ້ຫາຍຈາກໂລກໄພໄຂ້ເຈັບ.

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລານັ້ນ,

ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນໃນປັດຈຸບັນ. ທຸກມື້ນີ້ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເພື່ອບັນລຸຜົນ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ຈະແຈ້ງຕໍ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກມອບໝາຍໄວ້.

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ;

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດ. ຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸ ແລະ ເຈົ້າພຽງແຕ່ນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໂດຍກົງ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງວາງມືໃສ່ໃຜ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ຂໍໃຫ້ວາງມືຂອງພຣະອົງໃສ່ຂ້ານ້ອຍ! ຂໍໃຫ້ວາງມືຂອງພຣະອົງໃສ່ຂ້ານ້ອຍເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ ແລະ

ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງ”.
ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການປະຕິບັດທີ່ລ້າສະໄໝໃນອະດີດ, ປັດຈຸບັນນີ້ໄດ້ເຊົາໃຊ້ແລ້ວ, ເພາະວ່າຍຸກໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຍຸກ, ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໂດຍບັງເອີນ ຫຼື ປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບໃດໜຶ່ງທີ່ກຳນົດຂຶ້ນ. ຍຸກໄດ້ປ່ຽນໄປ ແລະ ຍຸກໃໝ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີພາລະກິດໃໝ່. ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຈິງຂອງທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ແລະ ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຖືກເຮັດຊໍ້າກັນຈັກເທື່ອ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດປະເພດດັ່ງກ່າວຫຼາຍພໍສົມຄວນ ເຊັ່ນ: ການຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ, ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ການວາງມືຂອງພຣະອົງໃສ່ມະນຸດເພື່ອອະທິຖານໃຫ້ກັບເຂົາ ແລະ ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ.
ແຕ່ການປະຕິບັດແບບນັ້ນອີກຄັ້ງຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມັນເປັນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ໃນຍຸກນັ້ນແມ່ນມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ບໍ່ມີການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຂົາຈ່າຍລາຄາ ບໍ່ວ່າໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ ເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາ. ທຸກຄົນຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ປັດຈຸບັນນີ້ ຍຸກໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ້າວໜ້າຂຶ້ນ. ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ສົກກະປົກພາຍໃນມະນຸດຈະຖືກລົບລ້າງຜ່ານການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ. ຂັ້ນຕອນນັ້ນເປັນຂັ້ນຕອນແຫ່ງການໄຖ່ບາບ, ພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີນັ້ນ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ສະແດງພຣະຄຸນຢ່າງພຽງພໍໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຊື່ນຊົມ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບ ແລະ ດ້ວຍວິທີທາງແຫ່ງພຣະຄຸນ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ.
ແຕ່ຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ຊອບທຳພາຍໃນມະນຸດດ້ວຍວິທີການຕີສອນ, ການພິພາກສາ, ການລົງໂທດດ້ວຍພຣະທຳ ພ້ອມດ້ວຍວິໄນ ແລະ ການເປີດເຜີຍພຣະທຳ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າການໄຖ່ບາບ. ຄວາມກະລຸນາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນພຽງພໍສຳລັບການຊື່ນຊົມຂອງມະນຸດ; ບັດນີ້ເມື່ອມະນຸດໄດ້ສຳພັດກັບພຣະຄຸນນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊື່ນຊົມມັນອີກຕໍ່ໄປ. ພາລະກິດນີ້ໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງປະຕິບັດມັນອີກຕໍ່ໄປ. ບັດນີ້ ມະນຸດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານການພິພາກສາແຫ່ງພຣະທຳ. ຫລັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກຕັດສິນ, ຕີສອນ ແລະ ຊຳລະລ້າງ ຈາກນັ້ນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ. ທັງໝົດນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວບໍ?
ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນຖືກປະຕິບັດອີງຕາມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງມວນມະນຸດຊາດ

ແລະ ອີງຕາມຍຸກສະໄໝນັ້ນ. ພາລະກິດທັງໝົດມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຖືກປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ເພື່ອມະນຸດອາດມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີໃນອະນາຄົດ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຊາດຈະໄດ້ຖືກຈັດແບ່ງອອກອີງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາໃນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 14)

ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຕ້ອງການຄຳພະຍານຂອງມະນຸດ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນການສູ້ຮົບລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງການສູ້ຮົບກໍຄືຊາຕານ ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພາລະກິດນີ້ແມ່ນມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເກີດຜົນ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບລັກສະນະຂອງການເປັນພະຍານຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ການເປັນພະຍານນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ; ມັນຄືການເປັນພະຍານທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າຊາຕານ ແລະ ຍັງເປັນເຄື່ອງພິສູດເຖິງຜົນສະທ້ອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມໃນແຕ່ລະຍຸກ ແມ່ນປະກອບດ້ວຍມະນຸດ. ນອກນັ້ນເມື່ອຍຸກຕ່າງໆຜ່ານໄປ ແລະ ພັດທະນຂຶ້ນ, ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງປະຕິບັດເຖິງຂັ້ນສູງສຸດເທື່ອລະບາດກ້າວ ຈົນກວ່າມະນຸດຈະເຫັນຄວາມຈິງຂອງ "ການປາກົດແຫ່ງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ" ແລະ ໃນວິທີນີ້ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດກໍຈະຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດໃນການເປັນປະຈັກພະຍານກໍຈະສູງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ຍິ່ງມະນຸດສາມາດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຂົາກໍຍິ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດຄືການເປັນພະຍານທີ່ເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີ ແລະ ການເປັນພະຍານທີ່ເຂົາມີກໍຄືການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຜົນທັນທີ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະສາມາດມີຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນກ່ຽວໂຍງກັບການຮ່ວມມື ແລະ ການເປັນພະຍານຂອງມະນຸດໂດຍຕັດຂາດຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ເມື່ອພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ, ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ການປະຕິບັດ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດກໍຈະເຖິງຈຸດສູງສຸດ. ຜ່ານມາ

ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດແມ່ນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ແລະ ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຕ້ອງເປັນຄົນອົດທົນ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ. ໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດຕ້ອງເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມຮັກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບທຸກຍາກລໍາບາກພຽງໃດກໍຕາມ ເຂົາກໍ ຕ້ອງຍັງຮັກພຣະເຈົ້າສະເໝີ. ສາມຍຸກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ, ເທື່ອລະບາດກ້າວ ຕະຫຼອດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

ພາລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດໍາເນີນໜັກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄ່ອຍໆເປັນຮູບຮ່າງຂຶ້ນ.

ມັນແມ່ນຍ້ອນເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດສູງຂຶ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນູດໃກ້ຄຽງກັບມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າກໍານົດໄວ້ ແລະ ຍ້ອນສາເຫດດັ່ງກ່າວນີ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈຶ່ງເລີ່ມຄ່ອຍໆຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກອິທິພົນຂອງຊາຕານ, ຈົນກວ່າເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ, ມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອິທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ກໍຈະບໍ່ມີການກະບົດ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດອີກ ແລະ ຈະມີການຮ່ວມມືຢ່າງປອງດອງລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງຈະເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຢູ່ຮ່ວມກັນ, ຊີວິດທີ່ມາຈາກການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກການຈັບກຸມຂອງຊາຕານ.

ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸຊີວິດດັ່ງກ່າວໄດ້. ພວກເຂົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 15)

ທົ່ວພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ, ພາລະກິດທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ພາລະກິດສໍາຄັນແມ່ນການເອົາຊະນະມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງສົມບູນ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຟື້ນຟູຄວາມເຄົາລົບບູຊາອັນດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດທີ່ຖືກ

ເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດທຳມະດາ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງຊີວິດທຳມະດາແຫ່ງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດນີ້ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ເປັນແກ່ນແທ້ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງ. ໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ, ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດແມ່ນໄກຈາກແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ; ມັນມີພຽງຮູບລັກສະນະເລັກນ້ອຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງຍ້ອນວ່າພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງຫຍັງເລີຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ກ່ຽວພັນເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ມັນຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດໃນການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ. ສະນັ້ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ບັນລຸຂັ້ນຕອນພາລະກິດທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດນີ້ໂດຍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ.
ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນີ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງພຽງໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນຫຍັງຫຼາຍກັບພາລະກິດທີ່ເປັນທາງການຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດແມ່ນອ້ອມຄ້ອມ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ ແລະ ມັນເປັນຕາຢ້ານກົວ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໂດຍມະນຸດ; ພຣະວິນຍານບໍ່ເໝາະສົມແກ່ການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໂດຍກົງ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດໂດຍກົງ.
ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດກໍຄືການປ່ຽນແປງພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານເຂົ້າໃນວິທີການທີ່ໃກ້ຊິດກັບມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດແມ່ນການໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນບຸກຄົນທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ທຳມະດາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງຈຳເປັນໃຫ້ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອແທນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ວິທີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເໝາະສົມທີ່ສຸດ. ທ່າມກາງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້, ສອງຂັ້ນຕອນຖືກປະຕິບັດໂດຍເນື້ອໜັງ ແລະ ສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄລຍະທີ່ສຳຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ.
ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງແມ່ນຕື່ມເຕັມເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທັງສອງຄັ້ງສົມບູນຂຶ້ນ.
ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າວາງພື້ນຖານສຳລັບຂັ້ນຕອນທີສອງ

ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະ ສອດຄ່ອງກັນແລະກັນ.

ພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າໃນຕົວຕົນທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ເກືອບເວົ້າໄດ້ວ່າ ຫາກປາສະຈາກພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດກໍຈະຖືກເຊົາໃນທີ່ສຸດ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນກໍຈະເປັນພຽງການເວົ້າແຕ່ປາກ. ພາລະກິດນີ້ຈະສຳຄັນ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຊາຕານ ແລະ ການທີ່ມັນລົບກວນພາລະກິດ. ຄົນທີ່ເໝາະສົມສຳລັບໜ້າທີ່ແມ່ນຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າໂດຍທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດນັ້ນ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດນີ້, ໃນປະເດັນທີ່ວ່າ ວິທີການໃດຂອງພາລະກິດທີ່ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້: ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໂດຍກົງ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດຜ່ານທາງມະນຸດ, ພາລະກິດທຳອິດທີ່ຈະຖືກຕັດອອກແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດຜ່ານທາງມະນຸດ ແລະ ອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດ ແລະ ລະຫວ່າງທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານກັບພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງ, ໃນທີ່ສຸດຈຶ່ງຖືກຕັດສິນວ່າ ພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດມີປະໂຫຍດສຳລັບມະນຸດຫຼາຍກວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໂດຍກົງ ແລະ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຂໍ້ດີຫຼາຍກວ່າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາພຣະອົງຕັດສິນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ຫຼື ໂດຍເນື້ອໜັງ. ມັນມີຄວາມໝາຍ ແລະ ພື້ນຖານສຳລັບພາລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ. ພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຈິນຕະນາການທີ່ບໍ່ມີພື້ນຖານ ຫຼື ພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕາມອຳເພີໃຈ; ມີສະຕິປັນຍາທີ່ແນ່ນອນໃນພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ນັ້ນຄືຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງມີຫຼາຍໃນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສະທ້ອນເຖິງການກະທຳ, ຄວາມຄິດ ແລະ

ແນວຄິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດ; ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນລະບົບຫຼາຍຂຶ້ນ. ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທີ່ຫຼັກແຫຼມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຈິນຕະນາການ ແລະ ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຮູ້. ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນອີງຕາມຫຼັກການທົ່ວໄປ ເຊິ່ງສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນເປັນທີ່ພໍໃຈຢ່າງສູງ. ແຕ່ເມື່ອປຽບທຽບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແມ່ນມີຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຫຼາຍເກີນໄປແທ້ໆ; ເຖິງແມ່ນ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນລະດັບທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ, ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນມີຫຼາຍນາທີ ແລະ ແຜນການ ແລະ ການຈັດແຈງຢ່າງຊັດເຈນເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້. ພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ອີງຕາມຫຼັກການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ພາສາມະນຸດບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ບໍ່ວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແຕ່ລະພາລະກິດແມ່ນຢູ່ໃນແຜນການພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍບໍ່ມີຫຼັກການ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ເມື່ອພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ ພຣະອົງກໍມີເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງກາຍເປັນມະນຸດ (ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພຣະອົງປ່ຽນແປງເປືອກນອກຂອງພຣະອົງ) ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງກໍຍິ່ງມີເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວມີເຫດຜົນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປ່ຽນແປງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຢ່າງລຳພັງແບບນັ້ນ? ມີເຫດຜົນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືວ່າຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງຢ່າງລຳພັງໃຈ?

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 16)

ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນໄດ້ຊຸກຍູ້ພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ນັ້ນກໍຄືພາລະກິດພາຍໃຕ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີທັງໝົດໄດ້ສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ມັນກໍມີຄວາມຄືບໜ້າຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແລ້ວເວົ້າອີກວ່າພາລະກິດຍຸກນີ້ສ້າງຂຶ້ນບົນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ? ຍ້ອນພາລະກິດທຸກມື້ນີ້ແມ່ນການສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ສາມຍຸກແມ່ນເຊື່ອມຕໍ່ກັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ

ໂດຍທີ່ແຕ່ລະຂໍ້ຕໍ່ໃນໂສ້ເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າອີກວ່າພາລະກິດຍຸກນີ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູ?
ສົມມຸດວ່າພາລະກິດຍຸກນີ້ບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູ
ການໄຖ່ບາບດ້ວຍການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນກໍຈະເກີດຂຶ້ນອີກໃນຍຸກນີ້ ແລະ ພາລະກິດການໄຖ່ບາບຈາກຍຸກຜ່ານມາກໍຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດຄືນໃໝ່ໝົດ.
ນີ້ຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໝົດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພາລະກິດບໍ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດທັງໝົດ ແຕ່ຍຸກນີ້ພັດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ເຮັດໃຫ້ລະດັບຂອງພາລະກິດຍົກສູງຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.
ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ພາລະກິດຍຸກນີ້ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນບົນຮາກຖານຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເທິງກ້ອນຫີນແຫ່ງພາລະກິດການໄຖບາບຂອງພຣະເຢຊູ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນເທື່ອລະຍຸກ ແລະ ຍຸກນີ້ບໍ່ແມ່ນຍຸກເລີ່ມຕົ້ນ.
ການປະສົມປະສານກັນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຍຸກເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສະມາດຖືວ່າເປັນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີ.
ພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນປະຕິບັດບົນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.
ຖ້າສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ
ແລ້ວເຫດໃດການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຈຶ່ງບໍ່ເກີດຂຶ້ນອີກໃນຍຸກນີ້?
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ແບກຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີມະນຸດໂດຍກົງ? ຖ້າພາລະກິດຂອງເຮົາໃນການພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີມະນຸດ ແລະ ການມາເຖິງຂອງເຮົາໃນຕອນນີ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຍ້ອນແນວຄວາມຄິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ
ບໍ່ໄດ້ມາຫຼັງຈາກການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະມີຄຸນສົມບັດໃຫ້ພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີມະນຸດ. ມັນເປັນຍ້ອນເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບພຣະເຢຊູແທ້ໆ ເຮົາຈຶ່ງມາເພື່ອຂ້ຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາມະນຸດໂດຍກົງ.
ພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດອີງຕາມພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນຜ່ານມາ.
ເພາະສະນັ້ນ ມີພຽງພາລະກິດປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳພາມະນຸດເຂົ້າສູ່ຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ໂດຍເທື່ອລະກ້າວ. ພຣະເຢຊູ ແລະ ເຮົາມາຈາກພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັນໃນເນື້ອໜັງພວກເຮົາ,
ແຕ່ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພວກເຮົາແມ່ນອົງດຽວກັນ;
ເຖິງແມ່ນວ່າເນື້ອຫາຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກະທຳ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຈະບໍ່ຄືກັນ, ແຕ່ພວກເຮົາແມ່ນຄືກັນໃນດ້ານແກ່ນແທ້;
ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
ແຕ່ນີ້ແມ່ນຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຍຸກ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຮົາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ພັນທະກິດຂອງພວກເຮົາບໍ່ຄືກັນ ດັ່ງນັ້ນພາລະກິດທີ່ພວກເຮົານຳມາ ແລະ

ອຸປະນິໄສທີ່ພວກເຮົາເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ມະນຸດເຫັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ມື້ນີ້ແມ່ນບໍ່ຄືສິ່ງທີ່ຜ່ານມາ, ນີ້ເປັນຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຍຸກ. ເຖິງວ່າພຣະອົງທັງສອງຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງທາງເພດ ແລະ ຮູບຮ່າງດ້ານເນື້ອໜັງພຣະອົງທັງສອງ ເຊິ່ງພຣະອົງທັງສອງບໍ່ໄດ້ບັງເກີດຈາກຄອບຄົວດຽວກັນ, ແຮງໄກທີ່ຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນອີກ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນເປັນອົງດຽວກັນ.
ເຖິງວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທັງສອງບໍ່ໄດ້ມີເລືອດ ຫຼື ຄວາມສຳພັນທາງຮ່າງກາຍຊະນິດໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ
ພຣະອົງທັງສອງຄືເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນສອງຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການທີ່ພຣະອົງທັງສອງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ
ເປັນຄວາມຈິງທີ່ໂຕ້ແຍ່ງບໍ່ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງບໍ່ແມ່ນສາຍເລືອດດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເວົ້າພາສາດຽວກັນ (ຜູ້ໜຶ່ງເປັນເພດຊາຍທີ່ເວົ້າພາສາຍິວ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງເປັນເພດຍິງທີ່ເວົ້າແຕ່ພາສາຈີນເທົ່ານັ້ນ). ຍ້ອນສາເຫດເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພຣະອົງທັງສອງຈຶ່ງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນກັນ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະອົງໄດ້ປະຕິບັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງຈະເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນກໍຕາມ, ມີແກ່ນແທ້ຄືກັນ, ແຕ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຈັກໜ້ອຍເລີຍ.
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງທັງສອງມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນກໍມີພຽງຄວາມເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ເທົ່າທີ່ກ່ຽວກັບລັກສະນະພາຍນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທັງສອງ ແລະ ສະພາບການກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງ, ພຣະອົງທັງສອງແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດໃຜລາວຂອງພຣະອົງທັງສອງ ຫຼື ຕໍ່ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະອົງທັງສອງ, ຍ້ອນວ່າ ໃນການວິເຄາະຂັ້ນສຸດທ້າຍກໍຈະເຫັນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງແມ່ນເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດແຍກພຣະອົງທັງສອງອອກຈາກກັນໄດ້.
ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງທັງສອງຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນທາງສາຍເລືອດ,
ແຕ່ຊີວິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນຄວບຄຸມພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງ
ເຊິ່ງມອບໝາຍພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ພຣະອົງທັງສອງນຳໄປປະຕິບັດຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍມາຈາກສາຍເລືອດທີ່ຕ່າງກັນ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາກໍບໍ່ແມ່ນພໍ່ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູກໍບໍ່ແມ່ນບຸດຊາຍຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາ:
ພຣະອົງທັງສອງຄືໜຶ່ງດຽວ ແລະ ເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັນທາງສາຍເລືອດ,

ແຕ່ພຣະອົງທັງສອງຄືອົງດຽວກັນ
ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນອັນດຽວກັນ.
ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ ພ້ອມດ້ວຍການພິພາກສາທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ການຊັງນຕີມະນຸດ ແລະ ການສາບແຊ່ງມະນຸດ; ແລະໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງສະມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການທຳລາຍໂລກ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທຳທັງໝົດນີ້ດ້ວຍຕົນເອງບໍ? ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພຣະອົງສາມາດປະກາດໃຊ້ກົດເກນເພື່ອມະນຸດ ແລະ ອອກກົດບັນຍັດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ພ້ອມນີ້
ພຣະອົງຍັງສາມາດນຳພາຊາວອິດສະຣາເອັນຊ່ວງທຳອິດໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຊີ້ນຳພວກເຂົາໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ, ຄຸມຊາວອິດສະຣາເອັນທຸກຄົນໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອັນເປັນເວລາສອງພັນປີ.
ຊາວອິດສະຣາເອັນບໍ່ກ້າກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ; ທຸກຄົນເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.
ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ໄດ້ກະທຳອີງຄຸນງາມຄວາມດີແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະອົງ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງຄຸນ ພຣະເຢຊູລົງມາເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມ (ແລະ ບໍ່ມີແຕ່ຊົນຊາດອິສຣະເອນເທົ່ານັ້ນ). ພຣະອົງສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດ. ພຣະເຢຊູທີ່ມະນຸດເຫັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກກະລຸນາ ແລະ ມີຄວາມຮັກໄຄ່ຕໍ່ມະນຸດສະເໝີ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງໄດ້ລົງມາເພື່ອຊ່ອຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນບາບ. ພຣະອົງສະມາດອະໄພບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ຈົນກວ່າການໄຖ່ບາບທີ່ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ມະນຸດຈາກຄວາມບາບຢ່າງສົມບູນ. ໃນໄລຍະນີ້ ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າມະນຸດດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງກາຍເປັນຜູ້ຖວາຍບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພເປັນນິດລັນດອນ. ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາ, ຄວາມກະລຸນາ, ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຮັກ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແມ່ນພາກັນສະແຫວງຫາຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມຮັກໃນທຸກງສິ່ງ. ພວກເຂົາໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ບໍ່ເຄີຍ ຕອບໂຕ້ຄືນເມື່ອຖືກຕົບຕີ, ຖືກບ້ອຍດ່າ ຫຼື ຖືກແກວ່ງໝາກຫີນໃສ່. ແຕ່ວາ, ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍນີ້ຈະບໍ່ເປັນແບບນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.
ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງຈະເປັນອົງດຽວກັນ, ແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ

ແລະ ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນບໍ່ໄດ້ຄືກັນທັງໝົດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາບໍ່ແມ່ນເພື່ອນຳເອົາຍຸກໄປສູ່ການສິ້ນສຸດ ແຕ່ເພື່ອຊີ້ນຳຍຸກ, ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພາລະກິດໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຄົນທີ່ຢູ່ຕ່າງຊາດທີ່ຖືກເຮັດເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອນຳພາຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກໃນປະເທດຈີນ ແຕ່ຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເຈົ້າອາດເຫັນວ່າພາລະກິດນີ້ແມ່ນກຳລັງປະຕິບັດຢູ່ໃນປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ເລີ່ມຂະຫຍາຍໄປຍັງຕ່າງປະເທດແລ້ວ. ເຫດໃດຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ນອກປະເທດຈີນຈຶ່ງສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງນີ້ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານໄດ້ຕຽມພ້ອມປະຕິບັດພາລະກິດແລ້ວ ແລະ ພຣະທຳທີ່ກຳລັງກ່າວໃນປັດຈຸບັນແມ່ນແນໃສ່ຜູ້ຄົນທົ່ວຈັກກະວານ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແມ່ນກຳລັງດຳເນີນການ. ເລີ່ມແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ກະທຳຕ່າງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ທ່າມກາງຊາດຕ່າງໆອີກດ້ວຍ.
ຜູ້ຄົນໃນແຕ່ລະຍຸກຈະເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປ ເຊິ່ງຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຜ່ານພາລະກິດແຕກຕ່າງກັນທີ່ພຣະອົງກະທຳ.
ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ; ພຣະອົງເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງດູແລມະນຸດ; ແຕ່ພຣະອົງຍັງເປັນການພິພາສາ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການສາບແຊ່ງຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ພຣະອົງສາມາດນຳພາມະນຸດໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາສອງພັນປີ ແລະ ພຣະອົງຍັງສາມາດໄຖ່ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມຈາກຄວາມຜິດບາບ. ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະອົງຍັງສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຈະເຜົາທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ບໍ່ທ່ຽງທຳໃນບັນດາມະນຸດທົ່ວຈັກກະວານ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສັກສິດ, ແຕ່ວ່າຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຕັດສິນມະນຸດ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ຊົ່ວຊ້າທັງຫຼາຍໃນບັນດາມະນຸດ ພຣະອົງຄືການເຜົາທຳລາຍ, ການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດ; ສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ພຣະອົງຄືຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ການທົດລອງ ພ້ອມດ້ວຍໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນ, ການສະໜັບສະໜູນ, ການສະໜອງແຫ່ງພຣະທຳ,

ການຈັດການ ແລະ ການວິຣານ; ແລະ ສໍາລັບຜູ້ທີ່ຈະຖືກກໍາຈັດ, ພຣະອົງຄືການລົງໂທດ ແລະ ຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສໍາເລັດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 17)

ຫຼັງຈາກປະຕິບັດພາລະກິດຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍການກະທໍາຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ ໂດຍທີ່ເປົ້າໝາຍຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ນໍາເອົາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ພຣະອົງໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນສະຫວັນ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນທະເລ ແລະ ທຸກສັບພະສິ່ງແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ເຫັນລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຈັກທຸກການກະທໍາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຍາດເອົາໂອກາດໃນການເອົາຊະນະຊາຕານເພື່ອເປີດເຜີຍທຸກການກະທໍາຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດສັນລະເສີນພຣະອົງ ແລະ ຍົກຍ້ອງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງໃນການເອົາຊະນະຊາຕານ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນທະເລໄດ້ນໍາເອົາສະຫງ່າລາສີມາສູ່ພຣະອົງ, ສັນລະເສີນລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ, ສັນລະເສີນທຸກການກະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮ້ອງຫານາມອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ພິສູດການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງເໜືອຊາຕານ; ເປັນຫຼັກຖານຊີ້ບອກເຖິງການທໍາລາຍລ້າງຊາຕານ. ສໍາຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ມັນເປັນຫຼັກຖານແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ການຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນໍາເອົາສະຫງ່າລາສີມາສູ່ພຣະອົງ, ສັນລະເສີນພຣະອົງສໍາລັບການເອົາຊະນະສັດຕູຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກັບຄືນມາດ້ວຍໄຊຊະນະ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະອົງໃນນາມເປັນກະສັດແຫ່ງໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສືບຕໍ່ເປັນເວລາຫົກພັນປີ. ພຣະອົງໃຊ້ການເສຍໄຊຂອງຊາຕານເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ; ພຣະອົງໃຊ້ການເສຍໄຊຂອງຊາຕານເພື່ອເປີດເຜີຍການກະທໍາຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ເປີດເຜີຍທຸກສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຝູງທູດສະຫວັນທັງໝົດຈະເຫັນທຸກສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ບັນດາຜູ້ສົ່ງຂ່າວໃນສະຫວັນ, ມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳ. ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະກັບຄືນມາຢ່າງມີໄຊຊະນະຫຼັງຈາກໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສັນລະເສີນພຣະອົງ, ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະອົງຈະປະສົບຜົນສຳເລັດທັງສອງດ້ານໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈະຖືກປົກຄອງໂດຍພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະກວາດລ້າງທຸກຄົນທີ່ຂັດຂືນ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານ: ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະອົງຈະກຳຈັດທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 18)

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳຕໍ່ຊົນຊາດອິສຣະເອນນັ້ນ ໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ທີ່ເປັນຕົ້ນກຳເນີດ ຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນ ດິນໂລກເຊິ່ງພ້ອມນີ້ຍັງເປັນສະຖານທີ່ທີ່ສັກສິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທັບຢູ່. ພຣະອົງໄດ້ຈຳກັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງສະເພາະຊົນຊາດອິສຣະເອນເທົ່ານັ້ນ. ທຳອິດພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດນອກດິນແດນອິສຣາເອນ ແຕ່ພຣະອົງເລືອກ ຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງເຫັນວ່າເໝາະສົມໃນການຈຳກັດຂອບເຂດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ອິສຣະເອນເປັນສະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງອາດາມ ແລະ ເອວາ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງມະນຸດຈາກລະອອງຝຸ່ນຂອງສະຖານທີ່ນັ້ນ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວຈຶ່ງກາຍເປັນຖານພາລະກິດ ຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ຊົນຊາດອິສຣະເອນທີ່ເປັນລູກຫຼານຂອງໂນອາ ແລະ ທັງເປັນລູກຫຼານຂອງອາດາມ, ພວກເຂົາຄືມະນຸດທີ່ເປັນພື້ນຖານພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມສຳຄັນ, ຈຸດປະສົງ ແລະ ຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນດິນແດນອິສຣະເອນແມ່ນເປັນການລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກເຊິ່ງພຣະອົງ ໄດ້ຖືເອົາດິນແດນອິສຣະເອນເປັນຈຸດສູນກາງ, ແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຄ່ອຍໆ ຂະຫຍາຍອອກໄປສູ່ບັນດາປະເທດຕ່າງໆ. ນີ້ຄືຫຼັກການການດຳເນີນພາລະກິດຂອງ ພຣະອົງໃນທົ່ວຈັກກະວານເພື່ອສ້າງຮູບແບບພ້ອມຂະຫຍາຍກວ້າງອອກໄປ ຈົນກວ່າຜູ້ຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງ. ຄົນອິສຣະເອນຄົນທຳອິດແມ່ນລູກຫຼານຂອງໂນອາ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບພຽງລົມຫາຍໃຈຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈພຽງພໍທີ່ຈະດູແລຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານຂອງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າແບບໃດ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດແນວໃດ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງໄດ້ແນວໃດ. ສ່ວນທີ່ວ່າມີກົດເກນ ຫຼື

ມີຂໍ້ບັນຍັດຫຍັງແດ່ທີ່ຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ຫຼື ມີໜ້າທີ່ຫຍັງແດ່ທີ່ຜູ້ຖືກສ້າງຄວນປະຕິບັດເພື່ອພຣະຜູ້ສ້າງ, ລູກຫຼານຂອງອາດາມແມ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຄື ຜົວຄວນສະລະເຫື່ອແຮງເຮັດວຽກເພື່ອລ້ຽງດູຄອບຄົວ ແລະ ຜູ້ເປັນເມຍຄວນຖວາຍຕົນໃຫ້ກັບຜົວຂອງລາວເພື່ອສືບຕໍ່ ຂະຫຍາຍຊາດຕິພັນມະນຸດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ເວົ້າຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ຮັບແຕ່ລົມຫາຍໃຈ ແລະ ຊີວິດຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແມ່ນບໍ່ຮູ້ໃນເລື່ອງປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຮູ້ຈັກວິທີເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະທຸກສິ່ງ ເພິ່ງພໍໃຈ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈນ້ອຍທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນໃຈພວກເຂົາຈະບໍ່ຄົດໂກງ, ຫຼອກລວງ, ອິດສາບັງບຽດ ແລະ ຊິງດີຊິງເດັ່ນ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະທຸກສິ່ງ. ບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ພຽງຮູ້ຈັກແຕ່ກິນ ແລະ ຊື່ນຊົມໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາມອບໃຫ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢໂຮວາຄື ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາຄວນຄຸເຂົ່າກົ້ມຫົວລົງບູຊາ. ສະນັ້ນຈະເອີ້ນພວກເຂົາເປັນຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຄໍາທີ່ວ່າ "ພຣະອົງສ້າງມະນຸດເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ປະຈັກ, ສັນລະເສີນ ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ" ນັ້ນ ຈະບໍ່ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດບໍ? ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາມາເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ກັບ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຈະໃຫ້ພວກເຂົາມາເປັນການສະແດງເຖິງກຽດຕິຍົດຂອງ ພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວຄໍາກ່າວຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ວ່າ "ເຮົາສ້າງມະນຸດໃນຮູບພາບຂອງເຮົາ" ນັ້ນ ຈະບໍ່ກາຍເປັນອາວຸດໃນກໍາມືຂອງຊາຕານຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ຄໍາກ່າວເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາ ຜູ້ສ້າງມະນຸດນັ້ນອັບອາຍຂາຍໜ້າບໍ? ເພື່ອສໍາເລັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ຫລັງຈາກໄດ້ສ້າງມະນຸດເລີ່ມແຕ່ຍຸກອາດາມຈົນເຖິງຍຸກໂນອາ ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ແນະນໍາ ຫຼື ຊີ້ນໍາພວກເຂົາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຈົນກວ່າຫລັງຈາກນໍ້າຖ້ວມໂລກ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຊີ້ນໍາຊົນຊາດອິສຣະເອນຜູ້ທີ່ເປັນລູກຫຼານຂອງໂນອາ ແລະ ອາດາມ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວໃນດິນແດນອິສຣະເອນໄດ້ຊີ້ນໍາຜູ້ຄົນ ໃນດິນແດນອິສຣະເອນທັງໝົດ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາດໍາລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນທົ່ວດິນແດນອິສຣະເອນ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງໄດ້ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວາ ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຜູ້ໃຫ້ລົມຫາຍໃຈແກ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຍັງໄດ້ຮັບຊີວິດມາຈາກພຣະອົງ

ເປັນຊີວິດທີ່ເກີດຈາກລະອອງຝຸ່ນເຊິ່ງຖືກສ້າງໃຫ້ກາຍເປັນມະນຸດ, ນອກຈາກນັ້ນພຣະອົງຍັງສາມາດທຳລາຍ ແລະ ສາບແຊ່ງມະນຸດ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນຂອງພຣະອົງເພື່ອປົກຄອງມະນຸດຊາດ. ພ້ອມນັ້ນ ຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າພຣະເຢໂຮວາ ສາມາດນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກ່າວພຣະຄຳ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດທັງຫຼາຍອີງຕາມເວລາຂອງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດພຽງເພື່ອໃຫ້ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງໄດ້ຮູ້ວ່າ ມະນຸດມາຈາກຂີ້ຝຸ່ນທີ່ພຣະອົງເກັບຂຶ້ນມາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງເອງ. ບໍ່ພຽງເທົ່ານີ້ ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນໃນດິນແດນອິສຣະເອນນັ້ນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນ ແລະ ຊາດຕ່າງໆ (ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ຊາດຕ່າງໆທີ່ວ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຕ່າງຊາດຈາກອິສຣະເອນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາແມ່ນແຍກອອກມາຈາກຊົນຊາດອິສຣະເອນ ແລະ ຍັງເປັນລູກຫຼານຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາຄືເກົ່າ) ໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈາກດິນແດນອິສຣະເອນ ເພື່ອມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດໃນຈັກກະວານຈະໄດ້ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຍົກພຣະອົງຂຶ້ນເປັນອົງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

ຖ້າພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນອິສຣະເອນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຫລັງຈາກສ້າງມະນຸດແລ້ວ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢ່າງເປັນອິດສະລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ດ້ວຍວ່າ ທຳມະຊາດຮ່າງກາຍຂອງມະນຸ (ທຳມະຊາດໝາຍເຖິງວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຕົນເອງບໍ່ສາມາດເຫັນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ຕົນເອງຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາຄືຜູ້ສ້າງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງສ້າງເພື່ອຫຍັງ) ມະນຸດຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດ ຫຼື ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ຖ້າພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງມະນຸດ ແລ້ວປ່ອຍປະພວກເຂົາໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອເປັນສິ່ງຂອງທີ່ພຣະອົງຊື່ນຊົມ ແລ້ວແທນທີ່ພຣະອົງຈະຢູ່ກັບມະນຸດ ເພື່ອຊີ້ນຳພວກເຂົາໃນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ປັດມື ແລ້ວໜີໄປ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະກັບໄປສູ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າເໝືອນເດີມ; ແມ່ນແຕ່ ສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະອົງສ້າງ ແລະ ມວນມະນຸດຊາດ ກໍຈະກັບຄືນໄປສູ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈະຖືກຢຽບຢໍ່າທຳລາຍໂດຍຊາຕານ. ໃນວິທີນີ້ ພຣະເຢໂຮວາຫວັງວ່າ: "ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ນັ້ນກໍຄື ໃນທ່າມກາງຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຄວນຈະມີບ່ອນຢືນທີ່ເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດ" ກໍຈະຖືກທຳລາຍໝົດສິ້ນ. ສະນັ້ນ, ຫລັງຈາກການເນລະມິດສ້າງມະນຸດແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດເພື່ອຊີ້ນຳພວກເຂົາໃນການດຳລົງຊີວິດ ແລະ

ກ່າວຕໍ່ມະນຸດໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ.

ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນດິນແດນອິສຣະເອນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດແຜນການທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງໄວ້ກ່ອນ ການເນລະມິດສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ການປະຕິບັດພາລະກິດທຳອິດໃນທ່າມກາງຊົນຊາດອິສຣະເອນ ແລະ ການເນລະມິດສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ່ງກັນ ແຕ່ທັງສອງຢ່າງແມ່ນເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພາລະກິດ, ຄວາມສະຫງ່າລາສີ ແລະ ພ້ອມນີ້ກໍເພື່ອການສ້າງມະນຸດຂອງພຣະອົງໃຫ້ມີຄວາມໝາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຫລັງຈາກໂນອາ ພຣະອົງໄດ້ນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາສອງພັນປີ ເຊິ່ງໃນໄລຍະນັ້ນພຣະອົງໄດ້ສິດສອນມະນຸດໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງວິທີເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ ທີ່ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ສິດສອນວິທີປະຕິບັດຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນ, ວິທີດຳເນີນຊີວິດ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດ ວິທີປະຕິບັດໃນການເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ; ວິທີການຖວາຍຄວາມເຊື່ອຟັງໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ມອບຄວາມເຄົາລົບບູຊາໃຫ້ແດ່ພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມທັງການສັນລະເສີນພຣະອົງດ້ວຍດົນຕີເໝືອນດັ່ງດາວິດ ແລະ ກຸ່ມມະຫາປະໂລຫິດຂອງລາວໄດ້ກະທຳ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 19)

ກ່ອນໄລຍະສອງພັນປີ ເຊິ່ງເປັນໄລຍະທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ ແລະ ມະນຸດຊາດເກືອບທັງໝົດໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຈົນເຖິງກ່ອນການທຳລາຍໂລກດ້ວຍອຸທົກກະໄພ ພວກເຂົາແມ່ນເຖິງຈຸດໄຮ້ສິນທຳ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ ເຊິ່ງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນຂາດພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ ຂາດວິທີທາງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາຈະກະທຳ; ພວກເຂົາຂາດເຫດຜົນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຂາດຄວາມຮູ້ ເໝືອນດັ່ງເຄື່ອງຈັກທີ່ຫາຍໃຈ ແຕ່ໄຮ້ຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າ, ໂລກ, ຊີວິດ ແລະ ອື່ນໆ. ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ພວກເຂົາປະພຶດໃນການຫຼອກລວງຕ່າງໆນາໆ ຄືກັນກັບງູ ແລະ ເວົ້າຈາຫຼາຍສິ່ງຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ພໍໃຈ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນໄຮ້ດຽງສາ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງບໍ່ລົງໂທດ ແລະ ຕີສອນພວກເຂົາ. ຈົນກວ່າຫລັງຈາກອຸທົກກະໄພ, ເມື່ອໂນອາໄດ້ອາຍຸ 601 ປີ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງປາກົດຕໍ່ໂນອາ, ຊີ້ນຳລາວ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວ; ພຣະອົງນຳພາຝູງນົກ ແລະ ສັດປ່າ ທີ່ລອດພົ້ນຈາກອຸທົກກະໄພພ້ອມດ້ວຍໂນອາ ແລະ ລູກຫຼານຂອງລາວຈົນກວ່າການສິ້ນສຸດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງລວມເວລາທັງໝົດ 2.500 ປີ. ໃນໄລຍະນີ້, ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງຊົນຊາດອິສຣະເອນວ່າ ຖ້າຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ

ພວກເຂົາຄວນສ້າງວິຫານ, ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງແບບປະໂລຫິດ ແລ້ວຍ່າງຕີນເປົ່າເຂົ້າສູ່ວິຫານໃນຍາມຮຸ່ງເຊົ້າ. ດ້ວຍວ່າ ພວກເຂົາຢ້ານເກີບຂອງພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ວິຫານເປິເປື້ອນ ແລະ ຢ້ານແປວໄຟຈາກຍອດວິຫານພຸ່ງລົງໃສ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຜົາໄໝ້ພວກເຂົາຈົນຕາຍ, ພວກເຂົາຈຶ່ງປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຍອມຮັບເອົາແຜນການຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ພວກເຂົາອະທິຖານເຖິງພຣະເຢໂຮວາໃນວິຫານ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຄວາມເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຄື ຫລັງຈາກພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ສັ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ພວກເຂົາສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຄວນສ້າງວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ ແລະ ໃນວັນປັດສະຄາ ເຊິ່ງໃນເວລານັ້ນໄດ້ກໍານົດຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢໂຮວາ, ພວກເຂົາຄວນຈັດຫາງົວເກີດໃໝ່ ແລະ ແກະ ແລ້ວນໍາເອົາມາວາງໃສ່ເທິງແທ່ນບູຊາເພື່ອຖວາຍແດ່ພຣະເຢໂຮວາ, ນັ້ນກໍເພື່ອເປັນການບັງຄັບພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ. ສ່ວນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດນີ້ ຫຼື ບໍ່ ນັ້ນ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ. ພ້ອມນີ້ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກໍານົດວັນຊະບາໂຕໃຫ້ພວກເຂົາ ເຊິ່ງເປັນວັນທີເຈັດຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ. ຫລັງຈາກວັນຊະບາໂຕ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງວັນທໍາອິດ ເປັນວັນສໍາລັບພວກເຂົາສັນລະເສີນພຣະເຢໂຮວາ ເພື່ອຖວາຍບູຊາ ແລະ ເສບດົນຕີແດ່ພຣະອົງພັງ. ໃນວັນນີ້ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຮຽກເຊີນມະຫາປະໂລຫິດທຸກຄົນເຂົ້າຮ່ວມ ເພື່ອແບ່ງປັນສິ່ງຂອງທີ່ນໍາມາຖວາຍຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນກິນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຊື່ນຊົມກັບສິ່ງທີ່ນໍາມາຖວາຍໃຫ້ແດ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງປັນຈາກພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງເລືອກ (ເຊິ່ງເປັນຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບຊົນຊາດອິສຣະເອນ). ຍ້ອນເຫດນີ້, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ຊົນຊາດອິສຣະເອນຍັງເວົ້າຢູ່ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາຄືພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອື່ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 20)

ໃນໄລຍະຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ວາງຂໍ້ບັນຍັດຫຼາຍຂໍ້ໃຫ້ກັບໂມເຊ ເພື່ອນຳໄປໃຊ້ກັບຊົນຊາດອິສຣະເອນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມລາວອອກຈາກອີຢິບ. ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ຊົນຊາດອິສຣະເອນ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃດໆກັບຊົນຊາດອີຢິບ. ພຣະບັນຍັດແມ່ນຖືກວາງອອກ ເພື່ອຄວບຄຸມຊົນຊາດອິສຣະເອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳໃຊ້ພຣະບັນຍັດເພື່ອບັງຄັບພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະນັບຖືວັນຊະບາໂຕ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບູຊາພະທຽມ ແລະ ອື່ນໆ. ກົດພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ຄືຫຼັກການ ຂອງການຕັດສິນຄວາມບາບ ຫຼື ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ. ໃນບັນດາພວກເຂົາ ຈະມີຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເຜົາໄໝ້ ດ້ວຍໄຟຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ບາງຄົນຖືກລົງໂທດດ້ວຍການແກວ່ງໝາກຫີນໃສ່ຈົນຕາຍ ແລະ ບາງຄົນໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຢໂຮວາ. ສິ່ງນີ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນອີງຕາມວ່າພວກເຂົາເຊື່ອຟັງ ກົດພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ຫຼືບໍ່. ຜູ້ທີ່ບໍ່ນັບຖືວັນຊະບາໂຕຈະຖືກລົງໂທດ ດ້ວຍການແກວ່ງໝາກຫີນໃສ່ຈົນຕາຍ. ມະຫາປະໂລຫິດທີ່ບໍ່ນັບຖືວັນຊະບາໂຕຈະຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພໍ່ແມ່ ກໍຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍການແກວ່ງໝາກຫີນໃສ່ຈົນຕາຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ທັງໝົດນີ້ຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຢໂຮວາ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງຕັ້ງກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດໝາຍຂອງພຣະອົງ ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງນຳພາຊີວິດຂອງພວກເຂົານັ້ນ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຟັງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ພຣະອົງໃຊ້ກົດບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຄວບຄຸມເຊື້ອຊາດມະນຸດທີ່ກຳລັງເກີດໃໝ່ ແລະ ເພື່ອປູພື້ນຖານສຳລັບການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອະນາຄົດ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນຍຸກທຳອິດຈຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ໄດ້ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ພຣະອົງພຽງຊີ້ນຳຜູ້ຄົນໄປໃນທາງບວກ, ສິດສອນຜູ້ຄົນທີ່ໄຮ້ດຽງສາເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີການເປັນມະນຸດ, ວິທີການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ການເຂົ້າໃຈວິທີທາງຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ສ່ວນໃຫຍ່ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນນັບຖືວິທີທາງຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດໄດ້ປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍພຽງເລັກນ້ອຍ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍໄປເຖິງການປ່ຽນແປງຈິດໃຈ ຫຼື ຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງເນັ້ນໃນເລື່ອງໃຊ້ພຣະບັນຍັດເພື່ອກີດກັ້ນ ແລະ ຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ. ສຳລັບຊົນຊາດອິສຣະເອນໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນເປັນພຽງພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງເປັນເສົາເມກ ແລະ ເສົາໄຟ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາຕ້ອງການຈາກພວກເຂົາກໍຄືການເຊື່ອຟັງໃນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໃນມື້ນີ້ຮູ້ຈັກດີ ນັ້ນກໍຄື

ກົດໝາຍ ແລະ ພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງອາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າເປັນກົດເກນ. ເນື່ອງຈາກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທຳນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງພວກເຂົາ ແຕ່ເພື່ອບັນດານພວກເຂົາໃຫ້ມີສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີ ແລະ ເພື່ອແນະນຳພວກເຂົາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າຫລັງຈາກຖືກສ້າງແລ້ວ ມະນຸດບໍ່ມີສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນມີ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງບັນດານຜູ້ຄົນໃຫ້ມີສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນມີເພື່ອປະກອບເຂົ້າ ໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ເຮັດໃຫ້ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງນຳພາມີຖານະດີກວ່າບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄື ອາດາມ ແລະ ເອວາ, ຍ້ອນວ່າສິ່ງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາແມ່ນດີກວ່າ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ອາດາມ ແລະ ເອວາໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ແນວໃດກໍຕາມ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນດິນແດນອິສຣະເອນ ແມ່ນເປັນພຽງການຊີ້ນຳມະນຸດຊາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະ ຫຼື ປ່ຽນແປງພວກເຂົາ ແຕ່ພຽງຊີ້ນຳພວກເຂົາ. ນີ້ຄື ຜົນລວມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນເປັນເບື້ອງຫລັງ, ເປັນເລື່ອງຈິງ, ເປັນໃຈຄວາມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງອິສຣະເອນ ແລະ ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ຜົນຈາກພາລະກິດດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ເກີດມີພາລະກິດ ເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຜນ ການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 21)

ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ ການນຳພາມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນຄືກັບການນຳພາຊີວິດເດັກນ້ອຍ. ມະນຸດໃນຕອນແລກເລີ່ມນັ້ນ ເປັນເດັກເກີດໃໝ່ຂອງພຣະເຢໂຮວາ; ພວກເຂົາແມ່ນຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຈະເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ດ້ວຍວິທີໃດ. ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງສ້າງອາດາມ ແລະ ເອວາ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມອບຄວາມສາມາດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ຈະເຄົາລົບພຣະເຢໂຮວາແນວໃດ ຫຼື ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາເທິງແຜ່ນດິນໂລກແນວໃດ. ຫາກປາສະຈາກການຊີ້ນຳໂດຍກົງຈາກພຣະເຢໂຮວາແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ສິ່ງນີ້ໂດຍກົງ, ເພາະວ່າໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມສາມາດແບບນັ້ນ. ມະນຸດພຽງຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສຳລັບວິທີເຄົາລົບພຣະອົງ, ການປະພຶດແບບໃດທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນການເຄົາລົບພຣະອົງ,

ດ້ວຍຄວາມຄິດແບບໃດທີ່ຕົນຈະເຄົາລົບພຣະອົງ ຫຼື ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ຈະຖວາຍໃນການເຄົາລົບພຣະອົງ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຄິດໃນດ້ານນີ້ເລີຍ. ມະນຸດພຽງຮູ້ຈັກຊື່ນຊົມໃນສິ່ງທີ່ສາມາດຊື່ນຊົມໄດ້ໃນບັນດາສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ແຕ່ກ່ຽວກັບວິທີການໃຊ້ຊີວິດແບບໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງຈະຄູ່ຄວນເປັນບຸກຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງຈັກຢ່າງເລີຍ. ຫາກປາສະຈາກຄົນແນະນຳພວກເຂົາ, ຫາກປາສະຈາກຄົນຊີ້ນຳພວກເຂົາເປັນການສ່ວນຕົວ ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ມີຊີວິດທີ່ເໝາະສົມກັບການເປັນມະນຸດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແຕ່ຈະເປັນພຽງຄົນທີ່ຖືກຊາຕານຄອບຄຸມຢ່າງລັບໆ. ພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດຊາດ ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງສ້າງບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດຊາດ, ອາດາມ ແລະ ເອວາ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທານຄວາມສະຫຼາດ ຫຼື ສະຕິປັນຍາເພີ່ມເຕີມໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເກືອບຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການສ້າງມະນຸດກໍສຳເລັດແຕ່ພຽງເຄິ່ງດຽວ ແລະ ແຮງໄກຈາກຄວາມສົມບູນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສ້າງແບບຢ່າງຂອງມະນຸດຈາກດິນໜຽວ ແລະ ມອບລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມັນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະທານຄວາມເຕັມໃຈຢ່າງພຽງພໍໃຫ້ກັບມະນຸດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຄິດທີ່ຈະເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ຫຼື ຢຳເກງພຣະອົງ. ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ວິທີການຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກ່ຽວກັບກົດລະບຽບທຳມະດາຂອງຊີວິດມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ ແລະ ສຳເລັດແຜນການພາຍໃນເຈັດມື້, ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດໃນການສ້າງມະນຸດ ຍ້ອນວ່າ ມະນຸດຍັງເປັນແກບເຂົ້າ ແລະ ຂາດຄວາມເປັນຈິງຂອງການເປັນມະນຸດຢູ່. ມະນຸດຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດຊາດ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຕາມພຣະທຳ ຫຼື ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ດັ່ງນັ້ນ ຫລັງຈາກມະນຸດຊາດເກີດມາ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຍັງຫ່າງໄກຈາກຄວາມສຳເລັດ. ພຣະອົງຍັງຕ້ອງໄດ້ນຳມະນຸດໃຫ້ມາຫາພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍການຊີ້ນຳຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ

ພາລະກິດທີ່ດຳເນີນພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງຈະສຳເລັດຜົນຢ່າງສົມບູນ, ນັ້ນກໍຄື ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກຂອງພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ ຫລັງຈາກສ້າງມະນຸດ ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ນຳພາຊີວິດມະນຸດຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ເພື່ອມະນຸດຊາດຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະດຳລັດ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງຊີວິດໃນແບບມະນຸດປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງຈະສຳເລັດຜົນຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 22)

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມວນມະນຸດຊາດໃນສະໄຫມນັ້ນ. ໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດ, ໃຫ້ອະໄພບາບພວກເຂົາ ແລະ ດັ່ງນັ້ນບຸກຄະລິກຂອງພຣະອົງທັງໝົດກໍຄືຄວາມຖ່ອມຕົນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ. ພຣະອົງໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ນຳຄວາມກະລຸນາມາສູ່ພວກເຂົາຢ່າງມາກມາຍກ່າຍກອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກໄດ້ ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາ, ນັ້ນກໍຄື ຄວາມສັນຕິສຸກ, ຄວາມສຸກ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຂອງພຣະອົງ. ໃນເວລານັ້ນ, ທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດປະສົບພົບພໍ້ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສຸກໄດ້: ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈ, ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປອບໂຍນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການອຸ້ມຊູຈາກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຜົນມາຈາກພາລະກິດຂອງຍຸກທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ມວນມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມເສື່ອມໂຊມຈາກຊາຕານມາແລ້ວ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມກະລຸນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ອົດທົນຢ່າງໜັກ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ເພື່ອປະສົບຄວາມສຳເລັດຂອງຍຸກຈຶ່ງມີການຖວາຍຢ່າງພຽງພໍເພື່ອຊົດໃຊ້ບາບຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ມວນມະນຸດໄດ້ເຫັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນການຊົດເຊີຍບາບຂອງມວນມະນຸດຂອງເຮົາ, ນັ້ນຄື ພຣະເຢຊູ. ທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຄືຄວາມເມດຕາ ແລະ ອົດທົດ; ແລະ ທັງຫມົດທີ່ພວກເຂົາເຫັນຄືຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກາລຸນາຂອງພຣະເຢຊູ. ທັງໝົດນີ້ເປັນເພາະວ່າພວກເຂົາເກີດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ດັ່ງນັ້ນ

ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບ ພວກເຂົາຕ້ອງພະເຊີນກັບຄວາມກະລຸນາຫຼາຍຮູບແບບທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເຊິ່ງມັນມີປະໂຫຍດຕໍ່ພວກເຂົາຫຼາຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບການອະໄພບາບທີ່ພວກເຂົາກະທຳໂດຍຜ່ານການເສບສຸກໃນຍຸກພຣະຄຸນ ແລະ ຍັງສາມາດໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບໂດຍຜ່ານຄວາມອົດທົນ ອົດກັ້ນຂອງພຣະເຢຊູອີກ. ມີພຽງການອົດທົນອົດກັ້ນຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ເສບສຸກຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຄວາມກະລຸນາທີ່ໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຢຊູ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາໄຖ່ບາບໃຫ້ຄົນຊອບທຳ ແຕ່ມາເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ຄົນຜິດບາບ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນບາບໄດ້ຮັບການອະໄພບາບ.

ຖ້າຫາກວ່າພຣະເຢຊູບັງເກີດເປັນມະນຸດກັບການພິພາກສາລົງໂທດ, ການສາບແຊ່ງ ແລະ ຄວາມບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຄວາມຜິດຂອງມວນມະນຸດຊາດ, ມະນຸດຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະໄຖ່ບາບ ແລະ ຄົງຈະເປັນບາບຕະຫຼອດໄປ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຄົງຈະສິ້ນສຸດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດກໍ່ຈະແກ່ຍາວຕະຫຼອດຫົກພັນປີ. ບາບຂອງມະນຸດຈະເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໂສກເສົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ການສ້າງມະນຸດຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ.

ມະນຸດກໍ່ຈະສາມາດພຽງແຕ່ຮັບໃຊ້ພະເຢໂຮວາພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບາບຂອງພວກເຂົາຈະຫຼາຍເກີນກວ່າ ບາບຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃນຄັ້ງທຳອິດ. ຍິ່ງພຣະເຢຊູຮັກມະນຸດຊາດເທົ່າໃດ, ໃຫ້ອະໄພບາບເຂົາເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ແລະ ມອບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງພຽງພໍເທົ່າໃດ, ມວນມະນຸດກໍ່ຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຖືກເອີ້ນວ່າລູກແກະທີ່ສູນຫາຍ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊື້ຄືນໃນລາຄາທີ່ແພງທີ່ສຸດ. ຊາຕານບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດນີ້ໄດ້

ເພາະວ່າພຣະເຢຊູປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຄືຜູ້ເປັນແມ່ທີ່ຮັກລູກປະຕິບັດຕໍ່ລູກໃນອ້ອມກອດອັນອົບອຸ່ນຂອງນາງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂກດເຄືອງພວກເຂົາ ຫລື ດູຫມິ່ນພວກເຂົາ ແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປອບໂຍນ; ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍ ໂກດແຄ້ນໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ແຕ່ໄດ້ອົດທົນກັບບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມອງຂ້າມຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມໄຮ້ດຽງສາຂອງພວກເຂົາ ຈົນເຖິງຂັ້ນກ່າວວ່າ: "ໃຫ້ອະໄພຜູ້ອື່ນເຈັດສິບເທື່ອຄູນເຈັດເທື່ອ". ດັ່ງນັ້ນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຫັນປ່ຽນຫົວໃຈຂອງຄົນອື່ນ.

ແລ້ວມັນກໍແມ່ນວິທີນີ້ເອງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບາບໂດຍຜ່ານການອົດທົນຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 23)

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຈະປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆ, ພຣະອົງຍັງ ປອບໃຈພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ,

ສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ ແລະ ສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອສາວົກຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າໃດ ຫຼື ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຫຼາຍເທົ່າໃດ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນຂອງພຣະອົງເກີນຄວາມຈຳເປັນເລີຍ, ແຕ່ຊໍ້າພັດອົດທົນ ແລະ ຮັບບາບແທນພວກເຂົາ ຈົນເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນ ຍຸກແຫ່ງຄວາມກະລຸນາ ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ "ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ໜ້າຮັກ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ". ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນ ແລະ ສຳລັບທຸກຄົນ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຈົດຈຳການລ່ວງລະເມີດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ. ເນື່ອງຈາກວ່າການປະຕິບັດແບບນັ້ນແມ່ນຢູ່ຍຸກອື່ນ, ພຣະອົງມັກຈະມອບອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມທີ່ອຸດົມສົມບູນແກ່ຜູ້ຄົນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບປະທານຢ່າງອີ່ມໜຳສຳລານສະເໝີ. ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງທັງໝົດດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ, ປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ, ຂັບໄລ່ພວກຜີປີສາດ, ຟື້ນຜູ້ຕາຍໃຫ້ຄືນມາ. ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳລົງໄປນັ້ນແມ່ນມີຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຈິງໃຈ, ພຣະອົງໄດ້ສະແດງເຖິງຂະໜາດວ່າຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງສົບທີ່ເໜົ່າເປື່ອຍ, ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຍ້ອນກຳມືຂອງພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ຄົນຕາຍແລ້ວຍັງກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກ. ຍ້ອນວິທີການແບບນີ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດຢ່າງງຽບໆ ແລະ ໄດ້ເຮັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງທ່າມກາງພວກເຂົາ. ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຕອກຕະປູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດມາແລ້ວ ແລະ ກາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດ. ກ່ອນທີ່ຈະຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງໄດ້ເປີດທາງໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ເອົາມວນມະນຸດຊາດ. ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງໄດ້ຖືກຕອກຕະປູຕິດໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອກາງແຂນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ມອບ ຄວາມເມດຕາ, ຄວມຮັກກະລຸນາ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດທັງໝົດໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດຊາດ. ເພື່ອມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງອົດທົນສະເໝີ, ບໍ່ເຄີຍແກ້ແຄ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ສອນພວກເຂົາໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນ, ອົດກັ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮັກ, ໃຫ້ນຳຮອຍພຣະອົງ ແລະ ເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອຄວາມໝາຍຂອງໄມ້ກາງແຂນ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງແມ່ນເກີນຄວາມຮັກທີ່ມີໃຫ້ນາງມາຣີ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເປັນຫລັກການປິ່ນປົວຜູ້ຄົນ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກຜີມ່ານຮ້າຍ, ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອເປັນການໄຖ່ບາບໃຫ້ມວນມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໄປໃສ, ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ.

ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທຸກຍາກກາຍເປັນເສດຖີ, ຜູ້ເປ້ຍລ່ອຍຍ່າງໄດ້, ຄົນຕາບອດກັບມາເຫັນ ແລະ ຄົນຫູໜວກໄດ້ຍິນ; ພຣະອົງຍັງໄດ້ເຊື້ອເຊີນບັນດາຄົນຕໍ່າຕ້ອຍ ຜູ້ຍາກໄຮ້, ຄົນບາບ, ນັ່ງຢູ່ໂຕະດຽວກັນກັບພຣະອົງ, ບໍ່ເຄີຍຫຼີກເວັ້ນພວກເຂົາ ແຕ່ມີຄວາມອົດທົນຢູ່ສະເໝີ, ເຖິງຂັ້ນກ່າວວ່າ: "ເມື່ອຜູ້ລ້ຽງແກະສູນເສຍແກະໜຶ່ງໂຕຈາກຈໍານວນໜຶ່ງຮ້ອຍໂຕ, ລາວຈະຊອກຫາແກະທີ່ສູນເສຍນັ້ນແມ່ນແຕ່ຕ້ອງປ່ອຍປະແກະ 99 ໂຕທີ່ເຫຼືອໄວ້ຂ້າງຫຼັງກໍ່ຕາມ, ເມື່ອລາວຫາພົບມັນແລ້ວ ລາວຈະປິຕິຍິນດີຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ". ພຣະອົງຮັກຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງປານກັບແມ່ແກະຮັກລູກຂອງຕົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ ແລະ ເປັນຄົນບາບຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງເປັນຄົນອ່ອນໂຍນທີ່ສຸດຂອງສັງຄົມ, ພຣະອົງໄດ້ຖືວ່າຄົນບາບເຫຼົ່ານີ້ ຄົນທີ່ຄົນອື່ນດູໝິ່ນ ເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ໂປດປານພວກເຂົາ, ພຣະອົງໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາ ດັ່ງທີ່ລູກແກະໄດ້ຖືກຖວາຍເທິງແທ່ນບູຊາ. ພຣະອົງໄດ້ໄປຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຂົາເໝືອນກັບວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຂ້າພຣະອົງ, ຍອມຮັບໃຊ້ພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ. ຕໍ່ກັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ພຣະອົງເປັນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ແຕ່ຕໍ່ກັບພວກຟາຣີຊາຍ ຜູ້ສິດສອນຜູ້ຄົນຈາກແທ່ນທີ່ສູງ, ພຣະອົງບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ, ແຕ່ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທໍາການໃດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກັບພວກຟາຣີຊາຍ, ມີແຕ່ສັ່ງສອນພວກເຂົາ ແລະ ຕໍານິພວກເຂົາບາງຄັ້ງຄາວ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໄປຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ດໍາເນີນພະລະກິດໄຖ່ບາບ ຫຼື ປະຕິບັດການສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຂອງພຣະອົງໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ, ຮັບເອົາຄວາມທຸກເພື່ອຄົນບາບເຫຼົ່ານີ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ເມື່ອພຣະອົງຖືກຕອກຕະປູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຈົນກວ່າພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດທັງປວງ, ນີ້ແມ່ນຜົນລວມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ຖ້າປາສະຈາກການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູ, ມະນຸດຄົງຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມບາບຕະຫຼອດໄປ ແລະ ກາຍເປັນລູກຫຼານຂອງຄວາມບາບ, ລູກຫຼານຂອງພວກມານຮ້າຍ. ຖ້າເປັນໄປຕາມນີ້ ໃນໂລກນີ້ກໍ່ຈະກາຍເປັນສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງຊາຕານ, ບ່ອນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນ. ແຕ່ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຕ້ອງການ ການສະແດງອອກເຊິ່ງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຕໍ່ມວນມະນຸດ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບາບ ແລະ ສຸດທ້າຍໄດ້ຮັບສິດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນຢ່າງເຕັມທີ່. ຖ້າປາສະຈາກພາລະກິດໃນຍຸກນີ້, ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຈະບໍ່ສາມາດດໍາເນີນຕໍ່ໄປໄດ້. ຖ້າຫາກວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ຖ້າຫາກພຣະອົງພຽງແຕ່ໄດ້ປິ່ນປົວຜູ້ຄົນ ແລະ

ຂັບໄລ່ພວກມານຮ້າຍ, ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມບູນ. ໃນໄລຍະສາມປີເຄິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໃຊ້ເວລາກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ຈົນກວ່າ ວ່າພຣະອົງໄດ້ຖືກຄຶງໃສ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນເນື້ອໜັງທີ່ເປັນບາບທີ່ມອບຄືນໃຫ້ແກ່ຄົນຊົ່ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ເຂົ້າໃຈແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ. ຫລັງຈາກທີ່ຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງຖືກມອບໃຫ້ຊາຕານ, ພຣະອົງກໍໄດ້ໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເປັນເວລາສາມສິບສາມປີເຄິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ຖືກເຍາະເຍີ້ຍໃສ່ຮ້າຍ, ຖືກດູຖູກ ແລະ ຖືກປະຖິ້ມ, ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະອົງບໍ່ມີບ່ອນຊຸກຫົວນອນ, ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ພັກເຊົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ທັງໝົດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຮ່າງກາຍທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ໄຮ້ດຽງສາຖືກຕອກຕະປູຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະອົງອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທຸກດ້ານ. ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຂ້ຽນຕີພຣະອົງ ແລະ ພວກທະຫານເຮັດເຖິງກັບຖົ່ມນໍ້າລາຍໃສ່ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ພຣະອົງຍັງຄົງງຽບສະຫງົບ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຖວາຍຕົນຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂຈົນເຖິງຈຸດຈົບຂອງຊີວິດ, ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ຖືກໂຜດໃຫ້ພັກຜ່ອນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳເປັນພຽງແຕ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ມັນບໍ່ໄດ້ວອນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນການທົດແທນພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແຕ່ຢ່າງໃດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ຍຸກທີສອງທີ່ມະນຸດໄດ້ຜ່ານພົ້ນ ນັ້ນກໍຄືຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 24)

ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການຢ່າງໂດດດ່ຽວ ແຕ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ມັນຄືພາລະກິດສຳລັບຍຸກໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາສິ້ນສຸດລົງ, ພຣະເຈົ້າກໍສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳລັບຍຸກຕໍ່ໄປ ຍ້ອນວ່າການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກ້າວໄປທາງໜ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ເມື່ອຍຸກເກົ່າຜ່ານໄປ ມັນກໍຈະຖືກແທນທີ່ໂດຍຍຸກໃໝ່ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດເກົ່າໄດ້ສຳເລັດລົງ ກໍຈະມີພາລະກິດໃໝ່ເພື່ອສືບຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ. ແນ່ນອນ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍຕົນເອງ; ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທີສາມຂອງພາລະກິດຫຼັງຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນໃໝ່ຂອງພາລະກິດ, ມັນກໍຕ້ອງມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ມັນຕ້ອງນຳຍຸກໃໝ່ມາຢູ່ສະເໝີ. ພ້ອມນີ້ ກໍຈະມີການປ່ຽນແປງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ປ່ຽນແປງ ລັກສະນະແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ນາມຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ແປກໃຈເລີຍ ທີ່ມັນຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກໃໝ່. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະຖືກມະນຸດຕໍ່ຕ້ານແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ນຳພາມວນມະນຸດຊາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າສະເໝີ. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາສູ່ໂລກມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ດ້ວຍການບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ທຸກຄົນທີ່ສາມາດຮັບເອົາການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກນຳພາໄປສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຈະສາມາດຮັບເອົາການຊີ້ນຳເປັນການສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ພຣະອົງພຽງສຳເລັດການໄຖ່ບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກຳຈັດອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດຂອງເຂົາອອກຈາກມະນຸດ. ການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານບໍ່ແມ່ນພຽງຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຢຊູກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ ແລະ ແບກຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຂອງເຂົາໃຫ້ອອກຈາກມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນສູ່ເນື້ອໜັງ

ເພື່ອນຳພາມະນຸດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ. ພາລະກິດນີ້ໄດ້ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ອານາຈັກທີ່ສູງສົ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ.

ທຸກຄົນທີ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ.

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 25)

ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງຢູ່ໃນຍຸກພຣະຄຸນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຫຼຸດພົ້ນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈັກເທື່ອ, ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສໂດຍກຳເນີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຄວາມກະລຸນາຢູ່ສະເໝີ ແຕ່ບໍ່ມີວິທີຊີວິດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະອົງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ເປັນຕາສົມເພດແທ້ໆ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ອ່ານປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ສຳເລັດແລ້ວ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນກັບແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກນີ້ແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຈົ້າມີເປັນເວລາຫຼາຍປີນັ້ນຈະກາຍເປັນຈິງໃນທີ່ສຸດ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ມີແຕ່ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໜ້າ; ມີແຕ່ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ແນມເບິ່ງໃບໜ້າພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຍິນພຣະຄຳສ່ວນຕົວຂອງພຣະອົງ, ເຫັນຄຸນຄ່າສະຕິປັນຍາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະອົງເປັນຈິງ ແລະ ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດພຽງໃດ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໃນອະດີດຜ່ານມາບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຫຼື ເຄີຍມີ. ໃນເວລານີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ. ແນ່ນອນ ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບມຸມມອງໃນອະດີດ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບ ຫຼື ປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຍັງເຫຼືອແຕ່ມືເປົ່າ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາວ່າຜິດໃນກໍລະນີຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ ແລະ ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຍືນຍັນພາຍໃຕ້ນາມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ ນັ້ນກໍຄື ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ພວກເຂົາຈະສາມາດຮັບເອົາການຊີ້ນຳສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ, ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສູງສົ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ພ້ອມທັງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ.

ພວກເຂົາຈະເຫັນນິມິດທີ່ຜູ້ຄົນໃນອະດີດບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ: "ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປຍັງສຽງທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປກໍເຫັນຄັນທຽນຄໍາເຈັດອັນ; ໃນທ່າມກາງຄັນທຽນເຈັດຄັນເຫຼົ່ານັ້ນ ມີຜູ້ໜຶ່ງເໝືອນບຸດມະນຸດ, ນຸ່ງເສື້ອລ່າມລົງເຖິງຕີນ ແລະ ຄຽນເອິກດ້ວຍຜ້າບ່ຽງຄໍາ. ຫົວ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງເປັນສີຂາວເໝືອນຂົນແກະ, ຂາວເໝືອນດັ່ງຫິມະ ແລະ ຕາຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ; ຕີນຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງທອງຍອດດີ ທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຖືກຫຼອມໃນເຕົາໄຟ ແລະ ສຽງຂອງພຣະອົງດັງກ້ອງເໝືອນດັ່ງສຽງນໍ້າໄຫລ.

ພຣະອົງຖືດາວເຈັດດວງໃນມືເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນປາກຂອງພຣະອົງມີດາບສອງຄົມເດ່ອອກມາ ແລະ ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງຕາເວັນທີ່ສ່ອງແສງຢູ່ໃນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ" (ພຣະນິມິດ 1:12-16). ນິມິດດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນການສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະອົງ.

ຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ຫຼັ່ງໄຫຼແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ບຸດມະນຸດສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສໂດຍທໍາມະຊາດຂອງພຣະອົງຜ່ານວິທີການແຫ່ງພຣະຄໍາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງບຸດມະນຸດ ທີ່ເປັນການພັນລະນາຢ່າງຊື່ສັດເຖິງໃບໜ້າຂອງບຸດມະນຸດທີ່ໂຢຮັນເຄີຍໄດ້ເຫັນ. (ແນ່ນອນ ທຸກສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ). ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງສົມບູນໂດຍໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ວິທີການທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກໃນອຸປະນິໄສໂດຍທໍາມະຊາດຂອງພຣະອົງເພື່ອສະແດງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດເຫັນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າອຸປະນິໄສໂດຍທໍາມະຊາດຂອງບຸດມະນຸດກໍຈະໄດ້ເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງບຸດມະນຸດ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງສົມບູນໂດຍໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດໄດ້.

ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຜະເຊີນກັບທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄໍາເວົ້າຂອງໂຢຮັນ ທີ່ເພິ່ນເວົ້າເຖິງບຸດມະນຸດຢູ່ໃນທ່າມກາງຄັນໂຄມໄຟວ່າ: "ຫົວ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງເປັນສີຂາວເໝືອນຂົນແກະ, ຂາວເໝືອນດັ່ງຫິມະ ແລະ ຕາຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ; ຕີນຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງທອງຍອດດີ ທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຖືກຫຼອມໃນເຕົາໄຟ ແລະ ສຽງຂອງພຣະອົງດັງກ້ອງເໝືອນສຽງນໍ້າໄຫລ.

ພຣະອົງຖືດາວເຈັດດວງໃນມືເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນປາກຂອງພຣະອົງມີດາບສອງຄົມເດ່ອອກມາ ແລະ ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງຕາເວັນທີ່ສ່ອງແສງຢູ່ໃນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ”. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສວ່າ ເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດານີ້ທີ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງໂດຍປະຕິເສດບໍ່ໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ເຈົ້າຊ່າງໂຊກດີ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງເປັນຄົນທີ່ໂຊກດີທີ່ສຸດ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເຕັມໃຈຮັບເອົາພອນນີ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 26)

ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເພື່ອກ່າວພຣະທຳ. ການປ່ຽນແປງຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ຈະເກີດຜົນໃນມະນຸດໂດຍຜ່ານວິທີທາງແຫ່ງພຣະທຳ. ການປ່ຽນແປງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນມີຜົນຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາພຣະທຳຫຼາຍກວ່າຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາໝາຍສຳຄັນ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ ພວກມານຮ້າຍແມ່ນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກມະນຸດໂດຍການເອົາມືວາງໃສ່ມະນຸດ ແລ້ວອະທິຖານ ແຕ່ການຂັບໄລ່ມານຮ້າຍແບບນັ້ນບໍ່ໄດ້ລົບລ້າງຄວາມຄວາມເສື່ອມຊາມອອກຈາກຈິດໃຈຂອງມະນຸດເລີຍ ມະນຸດໄດ້ຮັບການຮັກສາຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງເຂົາ ແລະ ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມບາບຂອງເຂົາ ແຕ່ສຳລັບວິທີການລົບລ້າງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານໃນມະນຸດນັ້ນ, ພາລະກິດນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດເທື່ອ. ມະນຸດພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ແລະ ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຍ້ອນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ທຳມະຊາດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະ ຍັງຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພຜ່ານກິດຈະການຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມບາບໃນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພຜ່ານເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ ແຕ່ສຳລັບວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ວິທີທີ່ຈະທຳລາຍລ້າງ ແລະ ປ່ຽນແປງທຳມະຊາດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງນັ້ນ ມະນຸດບໍ່ມີວິທີແກ້ໄຂບັນຫານີ້ເລີຍ. ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພ ແລະ ນີ້ກໍຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ມະນຸດຍັງສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານຄືເກົ່າ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານຂອງພວກ

ຂົາ ເພື່ອທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກທຳລາຍລ້າງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຈະບໍ່ມີຄວາມເສື່ອມຊາມເກີດຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປ, ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃໝ່. ແຕ່ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າໃຈຫົນທາງແຫ່ງການເຕີບໂຕຂອງຊີວິດ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ເຂົ້າໃຈຫົນທາງໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງດັ່ງກ່າວນີ້ ເພື່ອອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງ ເພື່ອທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະປະຖິ້ມອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມໂຊມ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດຂອງຊາຕານ ແລະ ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມຜິດບາບຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອນັ້ນມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງຍັງມືດມົວຢູ່ ແລະ ບໍ່ທັນແຈ່ມແຈ້ງເທື່ອ. ມະນຸດເຊື່ອສະເໝີວ່າ ພຣະອົງເປັນບຸດຊາຍຂອງເດວິດ ແລະ ປະກາດພຣະອົງໃຫ້ເປັນສາສະດາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາທີ່ໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ. ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ບາງຄົນກໍໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວພຽງແຕ່ໄດ້ຈັບບາຍຂອບເສື້ອຜ້າຂອງພຣະອົງ; ຄົນຕາບອດກໍສາມາດເຫັນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນຕາຍຍັງສາມາດຟື້ນຄືນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍອັນເສື່ອມຊາມທີ່ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວິທີທາງກຳຈັດອຸປະນິໄສນັ້ນອອກໄປ. ມະນຸດໄດ້ຮັບພຣະກະລຸນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊັ່ນ: ຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຄວາມສຸກຂອງຮ່າງກາຍ, ຄວາມສັດທາພຽງຄົນດຽວກໍນຳການອວຍພອນມາເຖິງຄອບຄົວທັງໝົດ, ການຮັກສາຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ອື່ນໆ. ສ່ວນທີ່ເຫຼືອແມ່ນເປັນການກະທຳດີຂອງມະນຸດ ແລະ ການມີສິນທຳ. ຖ້າມະນຸດສາມາດດຳລົງຊີວິດບົນພື້ນຖານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຂົາຖືວ່າເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ. ມີພຽງຜູ້ເຊື່ອແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນເມື່ອຕາຍໄປຈະໄດ້ໄປສູ່ສະຫວັນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນແລ້ວ. ແຕ່ວ່າ ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດເລີຍ. ພວກເຂົາສ້າງແຕ່ຄວາມບາບ ສ້າງບາບແລ້ວກໍສະລະພາບບາບ.

ເຮັດແບບນັ້ນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກໂດຍບໍ່ມີການຄົ້ນຄິດຫາເສັ້ນທາງເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເລີຍ. ນັ້ນຄືສະພາບຂອງມະນຸດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ແລ້ວມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນບໍ? ບໍ່! ສະນັ້ນ ຫລັງຈາກພາລະກິດຍຸກນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ກໍຍັງມີພາລະກິດຂອງການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນ. ພາລະກິດຍຸກນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍລິສຸດໂດຍວິທີທາງແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ເປັນການມອບຫົນທາງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຕາມ. ຍຸກນີ້ຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍ ຖ້າຍັງມີການສືບຕໍ່ກຳຈັດມານຮ້າຍ ເພາະວ່າມັນຈະເຮັດໃຫ້ການລົບລ້າງທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຫຼົ້ມເຫຼວ ແລະ ມະນຸດກໍຈະຢຸດຢູ່ໃນການໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາ. ໂດຍຜ່ານການຖວາຍບາບ ມະນຸດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄືຍ້ອນພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບດ້ວຍການຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບ. ແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຍັງຄົງເສື່ອມຊາມຢູ່ ມະນຸດຍັງສາມາດສ້າງບາບ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອຊາມຂອງມະນຸດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນມີຄວາມໝາຍກວ່າຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາ ພ້ອມທັງມີຜົນປະໂຫນດຫຼາຍກວ່າ ເພາະວ່າເປັນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳທີ່ສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃໝ່ທັງໝົດ; ເປັນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ລະອຽດຂຶ້ນຫຼາຍ. ສະນັ້ນ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ສຳເລັດຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 27)

ໃນພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະທຳແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະທຳກໍຢູ່ເໜືອໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທັງປວງ. ພຣະທຳເປີດໂປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດທີ່ຖືກຝັງເລິກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າບໍ່ມີທາງຮູ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງໄດ້. ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖືກເປີດເຜີຍອອກຕໍ່ໜ້າເຈົ້າຜ່ານພຣະທຳ, ເຈົ້າກໍຈະຄົ້ນພົບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໂດຍທຳມະຊາດ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປະຕິເສດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ

ເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະທຳບໍ? ນີ້ແມ່ນຜົນທີ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳໄດ້ບັນລຸໃນປັດຈຸບັນ. ສະນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຜ່ານການຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ມະນຸດຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຢ່າງສົມບູນ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຜ່ານການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການເຮັດໃນສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພວກເຂົາສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ລິດອຳນາດໃນການຮັກສາຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍນັ້ນເປັນພຽງການໃຫ້ຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຍັງເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ ອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມກໍຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດກໍຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຜິດບາບ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກຢູ່. ມີພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຜ່ານການປະຕິບັດຂອງພຣະທຳ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ສັກສິດ. ເມື່ອມານຮ້າຍຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາຖືກໄຖ່ບາບ, ສິ່ງນີ້ພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ລອດພົ້ນຈາກມືຂອງຊາຕານ ແລະ ກັບຄືນສູ່ພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫາກປາສະຈາກການຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ຫຼື ຖືກປ່ຽນແປງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍັງຈະເປັນມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ພາຍໃນມະນຸດກໍຍັງຈະມີຄວາມສົກກະປົກ, ມີການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດ; ມະນຸດພຽງແຕ່ກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າຜ່ານການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງສາມາດຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະຖືກໄຖ່ບາບ, ພິດຫຼາຍຢ່າງຂອງຊາຕານຖືກຝັງເລິກພາຍໃນໃຈຂອງເຂົາແລ້ວ ແລະ ຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍພັນປີທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ສິ່ງນັ້ນກາຍເປັນທຳມະຊາດຢ່າງໝັ້ນຄົງຂອງມະນຸດໃນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດຖືກໄຖ່ບາບ, ມັນກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກການໄຖ່ບາບທີ່ມະນຸດໄດ້ຊື້ມາດ້ວຍລາຄາສູງ, ແຕ່ທຳມະຊາດທີ່ເປັນພິດຢູ່ພາຍໃນເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກກຳຈັດ. ມະນຸດທີ່ສົກກະປົກຫຼາຍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງກ່ອນພວກເຂົາຈະເໝາະສົມໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີຂອງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີນີ້, ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາເອງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຂົາຈະສາມາດປ່ຽນແປງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ບໍລິສຸດຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ປະຕິບັດໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ

ເພື່ອຮັບການປ່ຽນແປງ; ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຈາກພຣະທຳ ພ້ອມກັບຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ ມະນຸດສາມາດລົບລ້າງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈະຖືວ່າເປັນຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ມັນອາດຈະເໝາະສົມກວ່າ ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ເປັນພາລະກິດແຫ່ງການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງການເອົາຊະນະ
ເຊັ່ນກັນກັບຂັ້ນຕອນທີສອງໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະທຳ ມະນຸດຈຶ່ງມາເຖິງຈຸດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ; ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມ, ພິພາກສາ ແລະ ເປີດເຜີຍ ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ແນວຄິດ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາພາຍໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພຄວາມຜິດບາບ, ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈົດຈຳການລ່ວງລະເມີດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຕາມການລ່ວງລະເມີດຂອງເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອມະນຸດທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມຜິດບາບ, ເຂົາກໍຈະສືບຕໍ່ສ້າງບາບ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ. ນີ້ແມ່ນຊີວິດທີ່ມະນຸດໄດ້ດຳລົງຢູ່, ເປັນວົງຈອນຂອງການສ້າງບາບ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພບາບຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ສ້າງບາບໃນຕອນກາງເວັນ ແລ້ວກໍພາກັນສາລະພາບບາບໃນຕອນແລງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຖວາຍຄວາມຜິດບາບຈະມີຜົນສຳລັບມະນຸດຕະຫຼອດໄປກໍຕາມ, ມັນກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບໄດ້. ມີພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຍ້ອນມະນຸດຍັງມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາສືບເຊື້ອຊາຍມາຈາກໂມອາບ, ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຕໍ່ວ່າ, ພາກັນເຊົາສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຄິດລົບທີ່ສຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນບໍ່ວ່າ ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາແທ້ບໍ? ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂ້ຽນຕີ, ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ, ເຈົ້າກໍຈະຍົກມືຂຶ້ນສູງກວ່າຄົນອື່ນ, ຍົກສູງກວ່າພຣະເຢຊູອີກ. ແລ້ວກໍພາກັນໂຮ່ຮ້ອງອອກມາຢ່າງແຮງວ່າ "ຈົ່ງເປັນບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ! ຈົ່ງເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ! ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຕາຍດີກວ່າກົ້ມຫົວລົງໃຫ້ກັບຊາຕານ! ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ຊາຕານເຖົ້າ! ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່!

ຂໍໃຫ້ມັງກອນແດງໃຫຍ່ສູນເສຍອຳນາດຢ່າງໜ້າສັງເວດ!
ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສົມບູນ!” ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນກ້ອງດັງກວ່າຄົນອື່ນໆ. ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ, ນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດກໍສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນອີກຄັ້ງ. ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງພວກເຂົາກໍມິດລົງ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ທີ່ຝັງເລິກກວ່າຄວາມຜິດບາບ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ປູກຝັງໄວ້ ແລະ ໄດ້ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ. ມັນບໍ່ງ່າຍທີ່ມະນຸດຈະມາຮູ້ຈັກກັບຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ; ເຂົາບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກທຳມະຊາດທີ່ຝັງແໜ້ນໃນຕົວເຂົາ ແລະ ຕ້ອງເພິ່ງພາການພິພາກສາຂອງພຣະທຳເພື່ອບັນລຸຜົນນີ້. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ ບຸດຈຶ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ. ໃນອະດີດ ມະນຸດຮ້ອງຂຶ້ນແບບນັ້ນກໍເພາະວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບນິໄສເດີມທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ. ທົ່ວທັງໄລຍະເວລາທີ່ຍາວນານແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ, ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນບັນຍາກາດຄວາມຕຶງຄຽດ. ສິ່ງນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຜ່ານການປະຕິບັດງານຂອງພຣະທຳບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮ້ອງອອກເປັນສຽງດັງກ່ອນການທົດລອງຂອງຂອງຜູ້ເຮັດບໍລິການບໍ? “ຈົ່ງເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ! ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົານາມນີ້ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ! ທຸກຄົນຈະມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ!” ເມື່ອການທົດລອງຂອງຜູ້ເຮັດບໍລິການມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮ້ອງອອກສຽງດັງອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ, ທຸກຄົນຮ້ອງອອກມາວ່າ “ໂອພຣະເຈົ້າ! ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ຢູ່ໃສກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍຈະຍອມໃຫ້ພຣະອົງນຳພາ”. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ວ່າ “ຜູ້ໃດຈະເປັນໂປໂລຂອງເຮົາ?” ມະນຸດກໍເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈ!” ແລ້ວເຂົາກໍເຫັນພຣະທຳທີ່ວ່າ “ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບເດ?” ແລະ ເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບ. ພຣະເຈົ້າກະລຸນາທົດສອບຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖີດ!” ເມື່ອການທົດລອງຂອງຜູ້ເຮັບບໍລິການມາເຖິງ, ເຂົາກໍລົ້ມລົງທັນທີ ແລະ ເກືອບບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນອີກຄັ້ງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍຫຼຸດລົງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຖືກບັນລຸຜົນຜ່ານທາງພຣະທຳບໍ? ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນໃນປັດຈຸບັນນີ້ ແມ່ນຜົນສຳເລັດຜ່ານທາງພຣະທຳ, ເຊິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຜ່ານການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຂອງພຣະເຢຊູ. ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຫັນ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຫັນບໍ່ແມ່ນພຽງເຫັນຈາກວິທີການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ,

ຈາກວິທີແຫ່ງການຮັກສາຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ແຕ່ໄດ້ເຫັນດ້ວຍວິທີແຫ່ງການພິພາກສາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນວ່າ ລິດອຳນາດ ແລະ ລິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍການສ້າງໝາຍສຳຄັນ, ການຮັກສາຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ມານຮ້າຍ, ແຕ່ປະກອບດ້ວຍການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳເຊິ່ງເປັນວິທີການທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ດີກວ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 28)

ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອນຳໄປສູ່ຍຸກໃໝ່, ປ່ຽນແປງວິທີປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ. ພຣະອົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອກ່າວຈາກຫຼາກຫຼາຍມຸມມອງ ເຊິ່ງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດໃນຍຸກພຣະທຳ. ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນກະທຳ. ຜ່ານພຣະທຳ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳຈະສຳເລັດຜົນທັງໝົດ. ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ກຳຈັດ ແລະ ທົດລອງ. ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະທຳ, ໄດ້ຍິນພຣະທຳ ແລະ ຮູ້ວ່າພຣະທຳມີຈິງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງເຊື່ອໃນການມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອໃນລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສະຕິປັນຍາພ້ອມດ້ວຍເຊື່ອໃນຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳທີ່ວ່າ "ພຣະທຳ" ຈະງ່າຍດາຍ ແລະ ທຳມະດາ, ແຕ່ພຣະທຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ຈັກກະວານສັ່ນສະເທືອນໄປໝົດ; ຈະປ່ຽນແປງຈິດໃຈ, ແນວຄິດ, ນິໄສເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງໂລກທີ່ເຄີຍເປັນມາ. ໃນຫຼາຍຍຸກຜ່ານມາ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະແບບນີ້, ກ່າວແບບນີ້ ແລະ ສະເດັດລົງມາຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນແບບນີ້. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳ, ດູແລ ແລະ ການສະໜອງຈາກພຣະທຳ. ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ມາຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພຣະທຳພາຍໃຕ້ຄຳສາບແຊ່ງ ແລະ

ການໃຫ້ພອນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນອກຈາກນີ້ຍັງມີມະນຸດອີກຫຼາຍຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຈາກພຣະທຳ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ, ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໃນການປ່ຽນແປງພາບລັກຂອງໂລກດັ່ງເດີມແຫ່ງການສ້າງ.
ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງໂລກດ້ວຍພຣະທຳ, ນຳພາມະນຸດທົ່ວຈັກກະວານດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ ພ້ອມນັ້ນຍັງໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະທຳ. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຈົບສິ້ນໂລກເກົ່ານີ້ທັງໝົດ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ. ຕະຫຼອດຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ບັນລຸຜົນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ກະທຳໃນສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ຫຼື ສະແດງອະພິນິຫານ, ພຣະອົງພຽງກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜ່ານພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ. ຍ້ອນພຣະທຳ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຫລໍ່ລ້ຽງ ແລະ ການສະໜອງ. ຍ້ອນພຣະທຳ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ. ມະນຸດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳໄດ້ຮັບພອນປະເສີດຢ່າງແທ້ຈິງ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຂອງຮ່າງກາຍ ແຕ່ມີຄວາມສຸກກັບການສະໜອງຢ່າງອຸດົມສົມບູນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນສະແຫວງຫາຢ່າງຕາບອດ ຫຼື ອອກເດີນທາງຄົ້ນຫາຢ່າງຕາບອດ ເພາະວ່າໃນທ່າມກາງຄວາມສຸກສະບາຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສາມາດເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງກ່າວດ້ວຍປາກຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ ແລະ ເບິ່ງພຣະອົງກະທຳພາລາກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ມະນຸດໃນຍຸກຜ່ານມາບໍ່ສາມາດຊື່ນຊົມກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີວັນທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຮັບພອນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 29)

ເມື່ອຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ, ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ເມື່ອອາດາມ ແລະ ເອວາຖືກສ້າງ, ສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາກໍປາກົດຢູ່ສະເໝີ. ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດກໍສູນເສຍສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄຳພະຍານ ຍ້ອນທຸກຄົນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊົາເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງທັງສິ້ນ.
ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອຟື້ນຟູຄຳພະຍານທັງໝົດ ແລະ

ສະຫງ່າລາສີທັງໝົດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າຈະມີຄໍາພະຍານຢູ່ທ່າມກາງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ; ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຈະຖືກປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້. ມະນຸດຊາດຈະຖືກເອົາຊະນະແນວໃດກັນແທ້? ໂດຍໃຊ້ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທໍາໃນຂັ້ນຕອນນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຢ່າງສົມບູນ; ໂດຍໃຊ້ການເປີດເຜີຍ, ການພິພາກສາ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການສາບແຊ່ງຢ່າງໄຮ້ປານີເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງ; ໂດຍເປີດໂປງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ ພິພາກສາການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາ ເພື່ອວ່າເຂົາອາດຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ຊອບທໍາ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເປັນສິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແຈ້ງຂຶ້ນ. ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຜ່ານພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເຊື່ອຢ່າງສົມບູນ. ພຣະທໍາແມ່ນວິທີໃນການເອົາຊະນະຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ຂະບວນການແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຂະບວນການແຫ່ງການກ່າວພຣະທໍາຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວຜູ້ຄົນຄວນຮ່ວມມືແນວໃດ? ໂດຍຮູ້ຈັກວິທີການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້. ແຕ່ສໍາລັບວິທີທີ່ຜູ້ຄົນຈະຖືກເອົາຊະນະນັ້ນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ກໍມີພຽງແຕ່ການມາຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກຂອງເຈົ້າ, ຄວາມກະບົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທໍາຂອງເຈົ້າ ຜ່ານການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດນໍາຄວາມປະສົງນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າມີນິມິດ ແລະ ສາມາດຍອມຕໍ່ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ຕັດສິນໃຈເລືອກດ້ວຍຕົນເອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ມັນກໍເປັນຍ້ອນຜົນຂອງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້. ເປັນຫຍັງມະນຸດຊາດຈຶ່ງສູນເສຍຄໍາພະຍານ? ເພາະບໍ່ມີໃຜມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ມີພື້ນທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດແມ່ນການຟື້ນຟູຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດຊາດ. ຜູ້ຄົນມັກຈະແລ່ນໂດຍບໍ່ຄິດສູ່ໂລກທີ່ທໍາມະດາຢູ່ສະເໝີ, ພວກເຂົາບົ່ມຊ້ອນຄວາມຫວັງໄວ້ຫຼາຍເກີນໄປ, ຕ້ອງການສໍາລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ຟຸມເຟືອຍຫຼາຍເກີນໄປ. ພວກເຂົາຄິດເຖິງເນື້ອໜັງຢູ່ສະເໝີ,

ວາງແຜນສຳລັບເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈໃນການສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຖືກຊາຕານຍາດເອົາໄປ, ພວກເຂົາສູນເສຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງພວກເຂົາສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຈິດຕັ້ງໃຈໃສ່ຊາຕານ. ແຕ່ມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນມາ. ສະນັ້ນ ມະນຸດກໍໄດ້ສູນເສຍຄຳພະຍານ ໝາຍຄວາມວ່າເຂົາໄດ້ສູນເສຍສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດແມ່ນເພື່ອຮຽກຄືນສະຫງ່າລາສີແຫ່ງຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ມະນຸດມີສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ໃນລັກສະນະນີ້: ມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ; ເຖິງແມ່ນວ່າມີບາງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ພວກເຂົາກໍມີພຽງແຕ່ຈຳນວນສ່ຳກຳມືໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນໝົກມຸ້ນຢູ່ກັບອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຫຍັງເລີຍຕໍ່ຊີວິດ. ບາງຄົນກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ຕັດສິນພຣະອົງຢູ່ລັບຫຼັງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈະຖືກເບິ່ງຂ້າມໃນຕອນນີ້; ສຳລັບຊ່ວງເວລານີ້, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະປະຕິບັດກັບບຸດຊາຍແຫ່ງຄວາມກະບົດເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ໃນອະນາຄົດເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດມິດ, ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມລ້ຳຄ່າຂອງແສງສະຫວ່າງເມື່ອເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມລ້ຳຄ່ານັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນກາງຄືນທີ່ມືດມິດ ແລະ ເຈົ້າຈະເສຍໃຈໃນຕອນນັ້ນ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກສະບາຍດີໃນຕອນນີ້, ແຕ່ມື້ທີ່ເຈົ້າເສຍໃຈກໍຈະມາເຖິງ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ແລະ ຄວາມມືດມິດກຳລັງມາ ແລະ ແສງສະຫວ່າງບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ, ມັນກໍຈະຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະເສຍໃຈ. ມັນເປັນຍ້ອນເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຊື່ນຊົມເວລາທີ່ເຈົ້າມີໃນຕອນນີ້. ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງກ່າວໃນມື້ນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຈິງ, ຫຼາຍຄົນກໍຈະຈັບຫົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ. ແລ້ວໃນການເຮັດແບບນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດມິດພ້ອມກັບການຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວບໍ? ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນສາມາດຖືກໃຊ້ໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ບຸດຊາຍແຫ່ງຄວາມກະບົດທັງໝົດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃນການຮັບໃຊ້ແມ່ນຈະຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດມິດ. ພວກເຂົາຈະປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະທໍລະມານດ້ວຍການຮ້ອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນຍ້ອນຖືກໂຍນລົງສູ່ການລົງໂທດ. ຖ້າເຈົ້າກຽມພ້ອມເປັນຢ່າງດີໃນໄລຍະນີ້ຂອງພາລະກິດ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກໃຊ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຽມພ້ອມເປັນຢ່າງດີ,

ແລ້ວເຖິງແມ່ນເຈົ້າຖືກເອີ້ນເຂົ້າຮ່ວມໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກນຳໃຊ້, ໃນຈຸດນີ້ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດອີກ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະກຽມຕົວເອງໃຫ້ພ້ອມ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ; ເຈົ້າຈະສາມາດຊອກຫາໂອກາດແບບນີ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າໃນຕອນນີ້ໄດ້ຢູ່ໃສ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາການຝຶກຝົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດໃຫ້ເປັນການສ່ວນຕົວໄດ້ຢູ່ໃສ? ໃນຕອນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກ່າວເປັນການສ່ວນຕົວ ຫຼື ສະແດງສຽງຂອງພຣະອົງ; ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄືອ່ານສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວໃນມື້ນີ້, ແລ້ວຄວາມເຂົ້າໃຈຈະເກີດຂຶ້ນງ່າຍໆໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດໃນອະນາຄົດຈະດີກວ່າທີ່ມັນເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນໄດ້ແນວໃດ? ໃນຈຸດນັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ທົນທຸກກັບການຕາຍທັງເປັນ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງເຈົ້າບໍ່? ພອນຕ່າງໆແມ່ນຖືກປະທານໃຫ້ກັບເຈົ້າໃນຕອນນີ້, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວິທີຮັບເອົາພອນເຫຼົ່ານັ້ນ; ເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຜາສຸກ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ສິ່ງນີ້ພິສູດວ່າເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ທໍລະມານແລ້ວ! ໃນປັດຈຸບັນ, ບາງຄົນຕໍ່ຕ້ານ, ບາງຄົນກະບົດ, ບາງຄົນເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້. ເຮົາພຽງແຕ່ບໍ່ສົນໃຈເຈົ້າ, ແຕ່ຢ່າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງເຮັດ. ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສືບຕໍ່ຂັດແຍ້ງກັບເຮົາ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ພອນສຳລັບຕົວເຈົ້າເອງບໍ່? ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ ເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອ? ໃນຊ່ວງເວລາປັດຈຸບັນ, ເຮົາກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໂດຍການກ່າວພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ຕອນຈົບຂອງເຈົ້າກໍຈະຊັດເຈນຂຶ້ນ. ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງບອກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 30)

ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນແມ່ນມີເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດຈົບລົງດ້ວຍວິທີໃດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ? ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ເປັນຫຍັງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈຶ່ງເປັນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍ? ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ປາກົດແຈ້ງຂຶ້ນວ່າມະນຸດແຕ່ລະຊົນຊັ້ນຈະພົບກັບຈຸດຈົບແບບໃດບໍ່? ໃນຊ່ວງເວລາຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໂດຍການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສະແດງທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຕໍ່ມາກໍຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາບໍ່? ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່ານີ້ແມ່ນການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ມັນອາດດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ສິ່ງນີ້ແມ່ນສະແດງເຖິງວິທີຈົບສິ້ນຂອງແຕ່ລະຊັ້ນຄົນ.

ນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການພິພາກສາຄວາມບາບຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເປີດເຜີຍຊົນຊັ້ນຕ່າງໆຂອງຄົນ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຕັດສິນວ່າພວກເຂົາຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຊອບທຳ. ຫຼັງຈາກພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ກໍມີພາລະກິດແຫ່ງການໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະແທ້ງ ແມ່ນຈະຖືກວາງໄວ້ໃນບາດກ້າວຕໍ່ໄປຂອງການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງ ປວງ; ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະກໍຈະຖືກວາງໄວ້ໃນຄວາມມືດມິດ ແລະ ຈະພົບກັບໄພພິບັດ. ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງເຂົາ, ພວກທີ່ເຮັດຊົ່ວກໍຈະຖືກຮວມຢູ່ກັບກຸ່ມຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ເຊິ່ງຈະບໍ່ມີແສງຕາເວັນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກທີ່ມີຄວາມຊອບທຳກໍຈະຖືກຮວມຢູ່ກັບກຸ່ມຄົນດີ ເພື່ອຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຕະຫຼອດໄປ. ຈຸດຈົບສຳລັບທຸກສິ່ງແມ່ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ; ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກສະແດງຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ໜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງເຂົາ. ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກຄວາມເຈັບປວດໃນການຈັດແບ່ງແຕ່ລະຄົນຕາມປະເພດໄດ້ແນ ວໃດ? ຈຸດຈົບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດແຕ່ລະຊົນຊັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ ເມື່ອຈຸດຈົບຂອງທຸກສິ່ງໃກ້ມາເຖິງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງ (ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທັງໝົດ, ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ). ການເປີດເຜີຍຈຸດຈົບຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນຖືກປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສ າ, ໃນລະຫວ່າງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການຈັດແບ່ງຜູ້ຄົນຕາມປະເພດບໍ່ແມ່ນການສົ່ງຜູ້ຄົນຄືນສູ່ຊົນຊັ້ນເດີມຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນໃນເວລາທີ່ມະນຸດຖືກສ້າງນັ້ນ, ມີມະນຸດພຽງແຕ່ປະເພດດຽວ ທີ່ແບ່ງແຍກອອກເປັນຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ. ບໍ່ໄດ້ມີຜູ້ຄົນຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກເວລາສອງສາມພັນປີແຫ່ງຄວາມເສື່ອມຊາມ, ຊົນຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດຈຶ່ງປາກົດຂຶ້ນ ໂດຍບາງຄົນກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຜີຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກ, ບາງຄົນກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຜີຮ້າຍທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ບາງຄົນ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸ ດ. ດ້ວຍລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຊົນຊັ້ນຕ່າງໆຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ພຽງແຕ່ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງແຍກອອກເປັນຊົນຊັ້ນຕ່າງໆພາຍໃນຄອບຄອບໃຫຍ່ຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີ "ບິດາ" ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ທຸກຄົນຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດທັງສິ້ນ, ຍ້ອນມະນຸດກະບົດເກີນໄປ.

ການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳເປີດໂປງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄົນແຕ່ລະປະເພດ ໂດຍບໍ່ປິດບັງຫຍັງທັງສິ້ນ. ທຸກຄົນສະແດງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາໃນແສງສະຫວ່າງ. ໃນຈຸດນີ້, ມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບທີ່ເຂົາເປັນໃນເມື່ອກ່ອນອີກຕໍ່ໄປ; ລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາແມ່ນຫາຍໄປແຕ່ດົນແລ້ວ, ຍ້ອນເຊື້ອສາຍທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາແມ່ນໄດ້ຖືກຊາຕານຈັບກຸມຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ, ບໍ່ຮູ້ຈັກສະຫວັນ ແລະ ຕາເວັນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຍ້ອນຜູ້ຄົນເຕັມໄປດ້ວຍພິດທຸກຮູບແບບຂອງຊາຕານ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບົນພື້ນຖານຂອງພິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດ ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຖືກຈັດອອກອີງຕາມຂອບເຂດທີ່ພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນ. ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງໂລກ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ມີພຽງຊົນຊັ້ນດຽວ ເຊິ່ງຖືກເອີ້ນລວມກັນວ່າ “ມະນຸດຊາດ” ແລະ ມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ແລະ ຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມມືດມົວບັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຄົນທຸກຮູບແບບ ແລະ ທຸກປະເພດຈຶ່ງແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ຄົນທຸກຮູບແບບ ແລະ ທຸກປະເພດທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ເອີ້ນລວມກັນວ່າ “ມະນຸດຊາດ” ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກນຳພາໂດຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫັນເຫໄປຈາກບັນພະບຸລຸດທີ່ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ ກໍຄືມະນຸດຊາດທີ່ປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ (ນັ້ນກໍຄື ອາດາມ ແລະ ເອວາຄົນເດີມ ເຊິ່ງເປັນບັນພະບຸລຸດທີ່ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ). ໃນເວລານັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອັນຄືຊົນຊາດດຽວທີ່ຖືກພຣະເຢໂຮວານຳພາຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແລ້ວຄົນປະເພດຕ່າງໆທີ່ເກີດມາຈາກອິດສະຣາເອັນທັງໝົດ (ໝາຍເຖິງມາຈາກຊົນເຜົ່າຂອງຄອບຄົວເດີມ) ກໍໄດ້ສູນເສຍການນຳພາຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນສະໄໝກ່ອນ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆຂອງໂລກມະນຸດທັງສິ້ນ ຈຶ່ງເຫັນດ້ວຍກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວພາກັນດຳລົງຊີວິດໃນເຂດແດນທີ່ພວກເຂົາອ້າງສິດ ເຊິ່ງໄດ້ສືບຕໍ່ກັນມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພວກເຂົາຫັນເຫໄປຈາກພຣະເຢໂຮວາໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພວກເຂົາຖືກມານຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກທຸກຮູບແບບ ແລະ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ໄດ້ແນວໃດ. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ຖືກໃສ່ພິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້

ກໍຄືຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກເຫັນດ້ວຍກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ເຊິ່ງເປັນມານຮ້າຍສົກກະປົກທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມ. ຄົນທີ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ໃນທີ່ສຸດກໍຈະໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມຂອງມະນຸດຊາດ ໝາຍເຖິງ ໄປສູ່ຈຸດຈົບທີ່ສະຫງວນໄວ້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ. ທຸກສິ່ງແມ່ນຈະຖືກປະຕິບັດເພື່ອຊ່ວຍທຸກຄົນທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້, ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ຕາຍດ້ານ ແລະ ບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວໄດ້ນັ້ນ, ທາງເລືອກດຽວຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນການຕິດຕາມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາສູ່ເຫວເລິກແຫ່ງການຂ້ຽນຕີຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ຢ່າຄິດວ່າຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຫາກໍຖືກເປີດເຜີຍໃນຕອນນີ້. ຖ້າເຈົ້າຄິດໃນລັກສະນະນັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍລືມໄປວ່າໃນລະຫວ່າງການເນລະມິດສ້າງມະນຸດຊາດໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ, ຊົນຊັ້ນຂອງຊາຕານແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕ່າງຫາກ? ເຈົ້າລືມແລ້ວບໍວ່າມີພຽງມະນຸດຊາດໜຶ່ງດຽວທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍອາດາມ ແລະ ເອວາ (ໝາຍເຖິງມີພຽງຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ?) ຖ້າເຈົ້າເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຊາຕານໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ລວມກຸ່ມຂອງຊາຕານໄວ້ໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງຈະເຮັດແບບນັ້ນໄດ້ບໍ? ບໍ່, ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຍ້ອນເຫັນແກ່ຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຍ້ອນເຫັນແກ່ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຈະເຈດຕະນາສ້າງຊົນຊັ້ນໜຶ່ງຂອງລູກຫຼານຂອງຊາຕານເພື່ອໃຫ້ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ? ພຣະເຢໂຮວາຈະເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພຣະອົງໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນ, ຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ? ເມື່ອເຮົາເວົ້າໃນຕອນນີ້ວ່າພວກເຈົ້າບາງຄົນຈະໄປກັບຊາຕານໃນຕອນສຸດທ້າຍ, ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຢູ່ກັບຊາຕານຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຈົມລົງເລິກຫຼາຍ, ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າພະຍາຍາມຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນ. ບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນນອກຈາກຈະຈັດປະເພດໃຫ້ເຈົ້າຢູ່ກັບຊາຕານ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າເຈົ້າຢູ່ໄກຈາກຄວາມລອດພົ້ນຫຼາຍ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບທຳຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈດຕະນາດັດແປງຊະຕາຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຮູບຮ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈັດປະເພດເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ກັບຊາຕານ ແລະ ມີຈຸດປະສົງຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເບື້ອງຫຼັງທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ຖ້ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອ, ແລ້ວຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກໍລຳອຽງຫຼາຍ.

ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການເອົາຊະນະໝາຍເຖິງການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ

ຍັງເປັນການເປີດເຜີຍຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົາ.
ມັນແມ່ນການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງຜູ້ຄົນຜ່ານການພິພາກສາ, ແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈ, ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ. ມັນແມ່ນການປຸກຫົວໃຈຂອງຄົນທີ່ດ້ານຊາ ແລະ ໂງ່ຈ້າ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມກະບົດພາຍໃນພວກເຂົາຜ່ານທາງການພິພາກສາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ສາມາດກັບໃຈໄດ້, ຍັງບໍ່ສາມາດສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມຄວາມເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຢູ່ໄກຈາກຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຈະຖືກກືນກິນໂດຍຊາຕານ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າ: ການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຍັງເປັນການສະແດງເຖິງຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົາ. ຈຸດຈົບທີ່ດີ, ຈຸດຈົບທີ່ບໍ່ດີ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ຖືກສາບແຊ່ງກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ.
(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 31)

ຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເວລາທີ່ທຸກສິ່ງຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດໂດຍຜ່ານການເອົາຊະນະ. ການເອົາຊະນະແມ່ນພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ການຕັດສິນຄວາມບາບຂອງແຕ່ລະຄົນແມ່ນພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດແຫ່ງການຈັດແບ່ງປະເພດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວໃນຈັກກະວານທັງປວງ. ຫຼັງຈາກນີ້, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈາກດິນແດນທັງປວງ ແລະ ທຸກຄົນກໍຍັງຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະອີກດ້ວຍ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນການເນລະມິດສ້າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງເຂົາ ໂດຍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສາເພື່ອຮັບເອົາການພິພາກສາ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດຫຼົບໜີການທົນທຸກຈາກການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສານີ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ຈະບໍ່ຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດ; ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງ ຍ້ອນຈຸດຈົບຂອງທຸກສິ່ງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ໄປເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນແລ້ວ. ມະນຸດຈະສາມາດຫຼົບໜີຍຸກສຸດທ້າຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການກະທຳແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ອີກດົນສໍ່າໃດ? ເຈົ້າບໍ່ເຫັນບໍວ່າມື້ສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າກໍາລັງຈະເກີດຂຶ້ນແລ້ວ? ຄົນທີ່ເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ ແລະ ປາຖະໜາໃຫ້ພຣະອົງປາກົດຕົວຈະບໍ່ສາມາດເຫັນມື້ແຫ່ງການປາກົດຕົວຂອງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາລາງວັນສຸດທ້າຍສຳລັບຄວາມດີໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເຮັດຄວາມດີ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ? ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຍອມຮັບການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ ແລະ ແລ້ວເຊື່ອຟັງ ຫຼື ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຍອມຮັບການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ ແລະ ແລ້ວກໍຖືກສາບແຊ່ງ? ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສາໃນແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນແດນມໍລະນະໃນທ່າມກາງຄວາມມືດມິດ? ຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດວ່າຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າຈະເປັນຈຸດຈົບແຫ່ງລາງວັນ ຫຼື ຈຸດຈົບແຫ່ງການລົງໂທດບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດວ່າພຣະເຈົ້າຊອບທຳບໍ? ແລ້ວການປະພຶດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເປັນແບບໃດ? ໃນຂະນະທີ່ເຮົາເອົາຊະນະເຈົ້າໃນມື້ນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາສະກົດອອກໃຫ້ເຈົ້າເຫັນແທ້ບໍວ່າ ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າດີ ຫຼື ຊົ່ວຮ້າຍ? ເຈົ້າໄດ້ເສຍສະຫຼະຫຼາຍສໍ່າໃດເພື່ອເຮົາ? ເຈົ້າໄດ້ນະມັດສະການເຮົາຢ່າງເລິກເຊິ່ງສໍ່າໃດ? ຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ຮູ້ຈັກຢ່າງຊັດເຈນແທ້ບໍວ່າເຈົ້າປະພຶດຕໍ່ເຮົາແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນຮູ້ດີກວ່າຄົນອື່ນວ່າ ຈຸດຈົບທີ່ເຈົ້າຈະພົບແມ່ນເປັນແບບໃດ! ເຮົາບອກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງ: ເຮົາພຽງແຕ່ສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ເຮົາສ້າງເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ມອບພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບຊາຕານ; ຫຼື ເຮົາມີເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າກະບົດ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຖືກເຮົາລົງໂທດ. ໄພພິບັດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແຂງເກີນໄປ ແລະ ການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າຊົ່ວຊ້າເກີນໄປບໍ? ແລ້ວຈຸດຈົບທີ່ພວກເຈົ້າຈະພົບບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍພວກເຈົ້າເອງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ດີກວ່າຄົນອື່ນບໍວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຈົບລົງແນວໃດ? ເຫດຜົນທີ່ເຮົາເອົາຊະນະຜູ້ຄົນແມ່ນເພື່ອເປີດເຜີຍສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງດີກວ່ານັ້ນກໍຄືເພື່ອນຳຄວາມລອດພົ້ນມາໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍ່າງໄປສູ່ນະຮົກແຫ່ງຫາຍະນະ. ເມື່ອເວລາມາເຖິງ, ການທົນທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເຈົ້າທັງໝົດ, ການຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ການກັດແຂ້ວຂອງເຈົ້າ, ມັນຈະບໍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຍ້ອນຄວາມບາບຂອງເຈົ້າເອງບໍ? ສະນັ້ນ ຄວາມດີຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຊົ່ວຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການພິພາກສາທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບເຈົ້າບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນເຄື່ອງພິສູດສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າຈະເປັນແບບໃດບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 32)

ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ. ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານ, ຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ ແລະ ຈາກມຸມມອງຂອງບຸກຄົນທີສາມ; ພຣະອົງກ່າວໂດຍໃຊ້ຫຼາຍວິທີ,

ນຳໃຊ້ໜຶ່ງວິທີສຳລັບຊ່ວງໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທີຂອງການກ່າວເພື່ອປ່ຽນແປງແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ກຳຈັດພາບທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ. ຍ້ອນມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ເພື່ອຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ເພື່ອເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພອນທາງວັດຖຸແກ່ມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອອກຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ເພື່ອມະນຸດຈະຮູ້ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອພາບຂອງພຣະເຢຊູຈະຖືກລົບອອກຈາກຫົວໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ຖືກແທນທີ່ໂດຍພາບໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັນທີທີ່ພາບຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນໃຈມະນຸດເລີ່ມເກົ່າລົງ ມັນກໍຈະກາຍເປັນຮູບບູຊາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ແລະ ປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນັ້ນຂອງພາລະກິດ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມບໍລິບູນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນບາງຢ່າງ, ກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ພຣະອົງກໍເປັນຕົວແທນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດພາລະກິດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ອັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ ແລະ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພຽງໜຶ່ງສ່ວນໃນແຕ່ລະຍຸກ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກນີ້ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງກໍແມ່ນການສະໜອງພຣະທຳສຳລັບຊີວິດຂອງມະນຸດ, ການເປີດໂປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ການທຳລາຍແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ, ຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສັກດີນາ, ຄວາມຄິດທີ່ລ້າສະໄໝ ເຊິ່ງລວມທັງຄວາມຮູ້ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກປ່ອຍໄວ້ໃຫ້ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ພຣະອົງນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດ, ເພື່ອພິພາກສາມະນຸດ, ເພື່ອລົງໂທດມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເພື່ອວ່າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມງົດງາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອວ່າ ດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ນຳໂມເຊອອກຈາກປະເທດອີຢິບດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ

ກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ; ໃນເວລານັ້ນ ການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດມີຂີດຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາສົມບູນໄດ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສືບຕໍ່ກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອົງ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ມະນຸດເຫັນການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ພຣະເຢຊູສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ສາມມື້ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຟື້ນຄືນມາ ແລະ ປາກົດຕົວຜ່ານເນື້ອໜັງຕໍ່ໜ້າມະນຸດ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຫຼາຍໄປກວ່ານີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຮູ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນຫຼາຍກວ່ານີ້ ແລ້ວສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍເປັນຂອບເຂດທີ່ມະນຸດກຳນົດໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອເຂົາຈະຄ່ອຍໆຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ຈິດໃຈທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າຖືກແທນທີ່ໂດຍຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ລົງມາ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ກ່າວວ່າ "ພຣະທຳກາຍມາເປັນມະນຸດ, ພຣະທຳເກີດມາເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ" ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໃນຕົວເອງໄດ້. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ສ່ວນຫຼາຍ ພຣະເຈົ້າປະສົງທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະທຳທີ່ປາໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ແລະ ນີ້ຄືສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຊັດເຈນ; ບໍ່ວ່າວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເປັນຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດກຳນົດຂອບເຂດພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ໄດ້. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ສາມາດທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ພຣະເຢຊູສາມາດຟື້ນຄືນຊີບໄດ້ ແລະ ປາກົດໃຫ້ເປໂຕເຫັນ, ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງສຳເລັດໄດ້ ແລະ ສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້.

ມີພຽງແຕ່ການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າມີຄວາມຮູ້ກ່າວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍພຽງໃດ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຈະຮອບຄອບຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຢຸດກຳນົດຂອບເຂດພຣະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງ. ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍການຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 33)

ໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດ, ຜົນແມ່ນຖືກບັນລຸຜ່ານພຣະທຳ. ຜ່ານທາງພຣະທຳ, ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຜ່ານຄົນຮຸ່ນອະດີດ; ຜ່ານທາງພຣະທຳ, ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບຕ່າງໆທີ່ຄົນຮຸ່ນຜ່ານມາບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍໄດ້ຈັກເທື່ອ ພ້ອມທັງພາລະກິດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ອັກຄະສາວົກໃນອະດີດ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຜ່ານທາງພຣະທຳ; ຜ່ານທາງພຣະທຳ ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງເຂົ້າໃຈຄວາມກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດ ແລະ ມາຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ. ຜ່ານທາງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພາລະກິດ ແລະ ຜ່ານທາງພຣະທຳທັງໝົດທີ່ໄດ້ກ່າວອອກມາ, ມະນຸດຈຶ່ງມາເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ, ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົກພັນປີຍັງຖືກໄດ້ຮັບຜ່ານທາງພຣະທຳ. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບແນວຄິດຜ່ານມາຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສຳເລັດໃນການປະຖິ້ມແນວຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະທຳບໍ? ໃນຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາ, ພຣະເຢຊູສ້າງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ແຕ່ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນບໍ່ມີໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນໃດໆ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເປີດເຜີຍໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຜ່ານທາງພຣະທຳເຊັ່ນກັນບໍ? ສະນັ້ນ ພຣະທຳທີ່ກ່າວໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຈຶ່ງຢູ່ເໜືອພາລະກິດທີ່ອັກຄະສາວົກ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກອະດີດປະຕິບັດກັນ. ແມ່ນແຕ່ການທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນນີ້ໄດ້.

ຜູ້ປະກາດພຣະທຳກ່າວພຽງແຕ່ຄຳທຳນວາຍ, ພວກເຂົາກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະປະຕິບັດໃນເວລານັ້ນ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່າວເພື່ອນຳພາຊີວິດມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອມອບຄວາມຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມອບຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ຈາກບັນດາພຣະທຳທີ່ໄດ້ກ່າວໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ມີການທຳນວາຍ ແລະ ຄວາມຈິງ, ແຕ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຮັດໜ້າທີ່ເພື່ອມອບຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດເປັນຫຼັກ. ພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນບໍ່ຄືກັນກັບຄຳທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສຳລັບຊີວິດຂອງມະນຸດ, ເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອກ່າວຄຳທຳນວາຍ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ: ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຈັດກຽມເສັ້ນທາງໃຫ້ມະນຸດໄດ້ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນເພື່ອຄົ້ນຫາແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາສັ່ງສອນຊາວອິດສະຣາເອັນໃຫ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ, ນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດໃນເວລານັ້ນບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເປັນມະນຸດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວິທີການດຳລົງຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນຈຳເປັນສຳລັບພຣະອົງໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ນຳພາມະນຸດໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາກ່າວກັບພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດຊາດມາກ່ອນ ຫຼື ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລານັ້ນ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຫຼາຍຄົນຖືກຍົກຂຶ້ນມາໃຫ້ກ່າວຄຳທຳນວາຍ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍເຮັດພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດເທົ່ານັ້ນ. ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງສອນທຸກຊົນເຜົ່າ ແລະ ທຸກຊາດຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ເມື່ອພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຄືກັບໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ຂັ້ນຕອນນີ້ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ແມ່ນບໍ່ເຄີຍຖືກປະຕິບັດມາກ່ອນໃນຍຸກຕ່າງໆ ແລະ ດ້ວຍຜູ້ຄົນໃນອະດີດ. ເຖິງແມ່ນເອຊາຢາ, ດານີເອນ ແລະ ໂຢຮັນກ່າວຄຳທຳນວາຍຫຼາຍຢ່າງ, ຄຳທຳນວາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພຣະທຳທີ່ກ່າວໃນປັດຈຸບັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າແມ່ນເປັນພຽງຄຳທຳນວາຍ,

ແຕ່ພຣະທຳທີ່ກ່າວໃນປັດຈຸບັນບໍ່ແມ່ນຄຳທຳນວາຍ.
ຖ້າເຮົາປ່ຽນທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວໃນປັດຈຸບັນໃຫ້ກາຍເປັນຄຳທຳນວາຍ,
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ບໍ?
ສົມມຸດວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງແມ່ນກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາຈາກໄປແລ້ວ,
ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ແນວໃດ?
ພາລະກິດຂອງພຣະທຳບໍ່ເຄີຍຖືກປະຕິບັດໃນເວລາຂອງພຣະເຢຊູ ຫຼື ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ບາງເທື່ອ ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າ “ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳໃນເວລາພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນບໍ? ນອກຈາກການຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ, ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ສ້າງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນແລ້ວ,
ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳໃນເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນບໍ?”
ວິທີການກ່າວພຣະທຳແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ.
ແມ່ນຫຍັງຄືໃຈຄວາມຂອງພຣະທຳທີ່ພຣະເຢໂຮວາກ່າວ?
ພຣະອົງພຽງແຕ່ນຳພາມະນຸດໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສຳຜັດເຖິງເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານໃນຊີວິດເລີຍ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາກ່າວ ພຣະອົງກ່າວເພື່ອສັ່ງສອນປະຊາຊົນຈາກທຸກຫົນແຫ່ງ? ພຣະທຳທີ່ວ່າ “ສັ່ງສອນ” ໝາຍເຖິງການບອກຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ການບັນຊາໂດຍກົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງພຽງແຕ່ຈັບມືມະນຸດ ແລະ ສອນມະນຸດໃຫ້ເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ມີການໃຊ້ຄຳອຸປະມາຫຼາຍສໍ່າໃດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດໃນອິດສະຣາເອັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈັດການ ຫຼື ລົງວິໄນມະນຸດ ຫຼື ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອນຳພາມະນຸດ. ພຣະເຢໂຮວາສັ່ງໃຫ້ໂມເຊບອກກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊອກຫາອາຫານມານາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ທຸກເຊົ້າກ່ອນຕາເວັນຂຶ້ນ ພວກເຂົາຕ້ອງຊອກຫາເກັບມານາໃຫ້ພໍກິນສຳລັບພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ.
ມານາບໍ່ສາມາດຖືກເກັບໄວ້ຈົນຮອດມື້ຕໍ່ໄປໄດ້ ເພາະມັນຈະຂຶ້ນລາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສັ່ງສອນມະນຸດ ຫຼື ເປີດໂປງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງມະນຸດ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພຣະອົງນຳພາມະນຸດໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ມະນຸດໃນເວລານັ້ນເປັນຄືກັບເດັກນ້ອຍ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ ແລະ ພຽງແຕ່ມີຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປມາຄ້າຍຄືຈັກກົນ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງພຽງແຕ່ບັນຍັດຂໍ້ກົດໝາຍເພື່ອນຳພາປວງຊົນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 34)

ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີງຕາມຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນໃດໆ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດດຽວທີ່ຊໍ້າກັນ ຫຼື ຮູ້ສຶກອຸກອັ່ງກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນອະດີດ; ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ ແລະ ທຸກມື້ນີ້ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳ ໃໝ່. ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ຄວນປະຕິບັດຕາມໃນວັນນີ້; ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ. ມັນສຳຄັນຢູ່ທີ່ການປະຕິບັດ, ໃຫ້ເນັ້ນໃສ່ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນ, ພຣະອົງສາມາດກ່າວໄດ້ຈາກຫຼາຍດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຕິປັນຍາ ແລະ ການມີອຳນາດໃນທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງນັ້ນຊັດເຈນ. ມັນບໍ່ສຳຄັນ ທີ່ພຣະອົງຈະກ່າວຈາກດ້ານຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ຂອງມະນຸດ ຫຼື ຂອງບຸກຄົນທີສາມ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍສາມາດເວົ້າວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍສາເຫດທີ່ພຣະອົງກ່າວຈາກດ້ານຂອງມະນຸດ.

ໃນທ່າມກາງບາງຄົນຍັງມີຜູ້ທີ່ມີແນວຄິດຕ່າງໆນາໆ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກມຸມມອງຫຼາຍດ້ານ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຈາກດ້ານດຽວຢູ່ສະເໝີ, ມະນຸດຈະບໍ່ວາງກົດເກນຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້ບໍ? ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກດ້ານໃດກໍ່ຕາມ, ພຣະອົງກໍ່ມີຈຸດປະສົງໃນການກ່າວຂອງແຕ່ລະດ້ານ. ຖ້າພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກດ້ານຂອງພຣະວິນຍານຢູ່ສະເໝີ, ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະອົງໄດ້ບໍ? ດັ່ງນັ້ນ, ບາງຄັ້ງພຣະອົງກ່າວໃນບຸກຄົນທີສາມເພື່ອສະໜອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳນັ້ນແມ່ນເໝາະສົມແລ້ວ, ເວົ້າແບບງ່າຍໆກໍ່ຄື ທັງໝົດແມ່ນໄດ້ກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສຳຄັນວ່າພຣະອົງຈະກ່າວຈາກດ້ານໃດ, ພຣະອົງກໍ່ຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍ່ຕາມ, ພຣະອົງກໍ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງເລີຍ! ເປໂຕຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ເຮັດຕາມໃຈພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືວ່າເປໂຕເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄຣິດ, ເພາະວ່າທາດແທ້ຂອງເປໂຕກໍຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ນັ້ນຄືຄວາມເປັນຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນໃດໆ ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ຫຼາຍວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ທຸກວິທີການຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໃຊ້ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຮູບແບບໃດກໍ່ຕາມ, ແຕ່ລະຮູບແບບແມ່ນເພື່ອສ້າງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ເຖິງແມ່ນວ່າວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງອາດເສຍເວລາມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວກໍຕາມ, ນັ້ນກໍເພື່ອພິສູດຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສົງໄສອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວທັງໝົດຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 35)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສຳພັດແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕາມແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະສົບແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ຕົ້ນຕໍແມ່ນໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ແລະ ພິເສດແມ່ນບໍ່ໄດ້ກະທຳພາລະກິດທີ່ພຣະເຍຊູໄດ້ກະທຳໃນອະດີດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງທັງສອງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັງເປັນມະນຸດ ແຕ່ພັນທະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງນັ້ນບໍ່ຄືກັນ. ເມື່ອພຣະເຍຊູມາ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກ່າວບາງພຣະທຳ, ແຕ່ແມ່ນຫຍັງຄືພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສຳເລັດ? ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສຳເລັດ ຕົ້ນຕໍຄືພາລະກິດການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະອົງໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງເນື້ອໜັງທີ່ຜິດບາບເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງນັ້ນສົມບູນແບບ ແລະ ໄຖ່ບາບເອົາມວນມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເຫັນແກ່ຄວາມຜິດບາບຂອງມວນມະນຸດ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບໃຫ້ມວນມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳສຳເລັດ. ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມເສັ້ນທາງແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອຊີ້ນຳທາງໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຕາມມານຳຫຼັງ. ເມື່ອພຣະເຍຊູມາ, ຈຸດປະສົງຫຼັກແມ່ນເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ. ພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ບາບມວນມະນຸດ ແລະ ໄດ້ນຳເອົາຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນມາສູ່ມວນມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພະອົງຍັງໄດ້ນຳມາຍັງເສັ້ນທາງໄປສູ່ອານາຈັກສະຫວັນອີກດ້ວຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້,

ບັນດາຜູ້ທີ່ມາຕາມຫຼັງພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ພວກເຮົາຄວນຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອໄມ້ກາງແຂນ". ແນ່ນອນວ່າ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ກ່າວບາງຂໍ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບບາບຂອງຕົນ. ແຕ່ພັນທະກິດຫຼັກຂອງພຣະອົງແມ່ນການໄຖ່ບາບດ້ວຍຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ສາມປີເຄິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອສິດສອນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງນັ້ນແມ່ນເພື່ອກະກຽມໃສ່ການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພຣະເຢຊູອະທິຖານນັ້ນແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຊີວິດຂອງຊາຍທຳມະດາທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳພາ ແລະ ສາມສິບສາມປີເຄິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແຜນດິນໂລກນີ້ ໂດຍຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງມີຄວາມເຂັ້ມແຂງເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ແມ່ນພາລະກິດແບບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ? ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດຂອງ "ພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ", ນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບເອົາການປະຕິບັດຂອງພຣະທຳ ແລະ ການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຈາກພຣະທຳ. ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສະໜອງຊີວິດ; ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະເຫັນພາລະກິດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຕີສອນ ແລະ ຊຳລະລ້າງເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ ກໍເປັນຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ. ທຸກມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳພາລະກິດໂດຍການໃຊ້ຂໍ້ເທັດຈິງ, ແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳ. ພາຍຫຼັງທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທັງຮູ້ສຶກເປັນທຸກ ແລະ ສຸກຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງໄດ້. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າງໜ້ອຍເຈົ້າກໍຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້: ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ຕົ້ນຕໍແມ່ນການໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສົມບູນ ແລະ ເພື່ອນຳພາມະນຸດ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນຜ່ານທາງພຣະທຳ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄໍາເທັດຈິງເພື່ອຕີສອນເຈົ້າ. ມີບາງເວລາທີ່ບາງຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ເຖິງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາໃຫ້ເຈົ້າ, ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ,

ແຕ່ພໍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາເຈົ້າ ແລະ ຊຳລະລ້າງເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທົນມັນໄດ້. ເຫດໃດຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ໃນເວລາທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ບໍລິການປະຕິບັດວຽກງານນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ໂຍນມະນຸດລົງສູ່ຂຸມເລິກ. ແລ້ວມະນຸດໄດ້ລົງໄປຮອດຂຸມເລິກນັ້ນແທ້ບໍ? ມີພຽງຜ່ານການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຊຳລະລ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ, ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້, ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດ, ຕົ້ນຕໍແມ່ນພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ; ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າພຣະອົງເອງແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດລົງມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນ ນອກຈາກກ່າວພຣະທຳ, ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ເທັດຈິງ; ມີພຽງພຣະທຳກໍ່ພຽງພໍແລ້ວ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຕົ້ນຕໍແລ້ວພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນພະລັງ ແລະ ອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງໄດ້ປົກບັງພຣະອົງຢ່າງສຸພາບ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນພຽງໃດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວ່າ ທັງໝົດທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຫຼາຍວິທີການຂອງການກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການສະໜອງ, ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສາບແຊ່ງມະນຸດແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງສາບແຊ່ງກໍສາບແຊ່ງຜ່ານພຣະທຳ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້, ຢ່າໄດ້ພະຍາຍາມເຫັນພຣະເຈົ້າປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ມານຮ້າຍອີກເລີຍ, ຢ່າໄດ້ພະຍາຍາມຊອກຫາເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ! ເຄື່ອງໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໄດ້! ເວົ້າຢ່າງຈະແຈ້ງກໍຄື: ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແມ່ນພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ! ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອລ້ຽງເກືອ ແລະ ໃຫ້ນໍ້າເຈົ້າ. ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ໃຊ້ພຣະທຳແທນຂໍ້ເທັດຈິງຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັບຮູ້ພາລະກິດແບບນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ລ້າງ. ແທນທີ່ຈະສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ເປັນທາງລົບ, ເຈົ້າຄວນສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ເປັນທາງບວກເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກບັນລຸ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າຈະມີຂໍ້ເທັດຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ, ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບຊີວິດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງໝາຍສຳຄັນທັງໝົດ, ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ນີ້ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນໝາຍສຳຄັນທີ່ຫຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໝາຍສຳຄັນໃດໆ. ມີພຽງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 36)

ຫລັງຈາກຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມເຜີຍແຜ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ໃນອະນາຄົດ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ບັນລຸຜົນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ, ມະນຸດຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ການໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມໂຊມຂອງມະນຸດແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສິ່ງໃດນອກຈາກພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດສົມບູນແບບ, ເພາະວ່າ ປັດຈຸບັນຄືຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ເປັນຍຸກທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເດັດດ່ຽວ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນການໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັບໃຊ້ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ມະນຸດ. ພຽງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ສຳເລັດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພຣະທຳຈຶ່ງຈະຖືກບັນລຸຜົນ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ທັນຖືກບັນລຸໄດ້, ເພາະວ່າ ເວລາທີ່ພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນເປັນມະນຸດ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກສຳເລັດໄດ້ ແລະ ນີ້ກໍ່ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ. ໃນມື້ທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ ແລະ ເມື່ອພຣະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຄວນກ່າວໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ໄດ້ຖືກກ່າວໝົດແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະເລີ່ມບັນລຸນຜົນ. ປັດຈຸບັນນີ້ຍັງບໍ່ແມ່ນເວລາຂອງການບັນລຸພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າເຫັນວ່າພຣະອົງຍັງກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຢ່າລໍຖ້າການບັນລຸຜົນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ເມື່ອພຣະເຈົ້າຢຸດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້ສຳເລັດລົງ ເມື່ອນັ້ນແມ່ນເວລາທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເລີ່ມບັນລຸຜົນ.

ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນດ້ານໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອການສະໜອງຊີວິດ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອການທຳນວາຍ ເຊິ່ງເປັນຄຳທຳນວາຍກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ, ສິ່ງທີ່ຈະສຳເລັດລົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເທື່ອ. ມີຄຳທຳນວາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູເຊັ່ນດຽວກັນ ເຊິ່ງໃນດ້ານໜຶ່ງ ພຣະອົງໃຫ້ຊີວິດ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄຳທຳນວາຍ. ມື້ນີ້, ບໍ່ມີການເວົ້າເຖິງການເຜີຍແຜ່ພຣະທຳ ແລະ ຂໍ້ເທັດຈິງ, ຍ້ອນວ່າຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຕາມະນຸດສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດສຳເລັດນັ້ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ, ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ບັນລຸຜົນ, ເມື່ອນັ້ນຂໍ້ເທັດຈິງກໍຈະເກີດຂຶ້ນ.
ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍປະຕິບັດພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ໃນການປະຕິບັດພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈເລື່ອງອື່ນ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະເລີ່ມບັນລຸຜົນ. ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະທຳແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ກ່ອນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ; ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີຢູ່ໃນຈັກກະວານທັງໝົດ, ເມື່ອພຣະທຳທັງໝົດທີ່ຄວນກ່າວໄດ້ຖືກກ່າວ ແລະ ພຣະທຳທັງໝົດໄດ້ກາຍເປັນຂໍ້ເທັດຈິງ ເມື່ອນັ້ນກໍຈະເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນແຜ່ນດິນໂລກໃນຍຸກສຸດທ້າຍເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳເພື່ອວ່າມະນຸດອາດຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ເຫັນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກະທຳອັນໜ້າອັດສະຈັນທັງໝົດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ສ່ວນໃຫຍ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະທຸກຄົນ. ໃນອະນາຄົດ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະມາເຖິງທຸກສາສະໜາ, ທຸກຂະແໜງການ, ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ; ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະ, ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດທັງໝົດເຫັນວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນມີອຳນາດ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່. ສະນັ້ນ, ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າພຽງພະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນຍຸກນີ້ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນກັບພຣະທຳທີ່ໄດ້ກ່າວໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ພຣະທຳດັ່ງກ່າວກໍແຕກຕ່າງຈາກພຣະທຳທີ່ໄດ້ກ່າວໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳ, ພຽງແຕ່ບັນລະຍາຍການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ບາບມວນມະນຸດຊາດ. ພຣະຄຳພີພຽງແຕ່ລະບຸວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ

ວິທີມະນຸດຄວນຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ໃນຍຸກນັ້ນ, ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບດ້ວຍການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກ່າວພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນ "ພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ"; ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອສຳເລັດຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີການສະແດງເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງ. ນີ້ແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ນີ້ແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳສະຖິດເຂົ້າສູ່ຮ່າງກາຍມະນຸດ. "ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນຊົງເປັນພຣະທຳຢູ່ແລ້ວ ແລະ ພຣະທຳຊົງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ". ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ (ພາລະກິດການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ) ແລະ ແມ່ນບົດສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ໄດ້ສຳເລັດໃນວັນນີ້, ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຈະສຳເລັດໃນອະນາຄົດ, ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ອື່ນໆ. ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຖືກກ່າວໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ແລະ ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ. ບົດບັນຍັດການປົກຄອງ ແລະ ກົດເກນທີ່ໄດ້ອອກກ່ອນໜ້ານີ້, ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກທຳລາຍ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໄປສູ່ການພັກຜ່ອນ ພຣະທຳທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງໄດ້ຖືກບັນລຸ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຊະຕາກຳໄວ້ລ່ວງໜ້ານັ້ນຢູ່ໃສ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳນົດຊະຕາກຳໄວ້ລ່ວງໜ້ານັ້ນຢູ່ໃສ, ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ບຸດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຄັດແຍກ; ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບອິສຣາເອັນ, ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເອຢິບໃນອະນາຄົດ, ທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈະຖືກບັນລຸຜົນທັງໝົດ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າກຳລັງກ້າວໜ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເປັນເຄື່ອງມືໃນການເປີດເຜີຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ວ່າມີຫຍັງແດ່ທີ່ຕ້ອງສຳເລັດໃນແຕ່ລະຍຸກ, ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ

ພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທຳທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມສຳຄັນອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 37)

ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຈັກກະວານທັງໝົດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງທັງໝົດຕ້ອງຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າຜ່ານການເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ. ຕະຫຼອດຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບສະເໝີ. ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າບໍ່ຄວນອຸທິດຄວາມສົນໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າກັບໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ແຕ່ຄວນສະແຫວງຫາການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ໃນພັນທະສັນຍາເກົ່າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວບາງພຣະທຳ ແລະ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ພຣະເຢຊູກໍ່ໄດ້ກ່າວບາງພຣະທຳເຊັ່ນກັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຂໍ້ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້, ພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ສາວົກພາຍຫຼັງກໍໄດ້ນຳພາຜູ້ຄົນໃຫ້ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຕ່າງໆທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກຳນົດອອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີປະສົບການໂດຍອີງໃສ່ພຣະທຳ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຕົ້ນຕໍແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອບີບບັງຄັບມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອລໍ້ໃຈມະນຸດ; ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະແຈ້ງຂຶ້ນໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແດງໝາຍສຳໝາຍ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຊັດເຈນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຫົດສົ່ງ ແລະ ດູແລມະນຸດ ເຊິ່ງ ຫຼັງຈາກນັ້ນມະນຸດກໍຈະໄດ້ບັນລຸການເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີການຂອງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ, ການຕິດຕໍ່ພົວພັນ, ການລິຮານ ແລະ ການສະໜອງພຣະທຳ,

ພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກຫຼາຍໆດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເມື່ອມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດຍຸກຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພວກເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດເໝາະສົມທີ່ຈະເບິ່ງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອເຈົ້າມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຄິດໃດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ໃນເວລານີ້, ເຈົ້າເສື່ອມໂຊມ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດເໝາະສົມທີ່ຈະເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນແລ້ວບໍ່? ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນັ້ນແມ່ນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດມະນຸດ ແລະ ເປັນເວລະທີ່ຍຸກສະໄໝປ່ຽນແປງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເປັນເວລາທີ່ຍຸກສະໄໝສິ້ນສຸດລົງ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກດຳເນີນການຢ່າງເປັນປົກກະຕິນັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ. ການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນັ້ນແມ່ນງ່າຍທີ່ສຸດ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຖ້າຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວຕໍ່ມະນຸດ, ຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ກຸ່ມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະນັ້ນແມ່ນໄດ້ມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ຜູ້ຊະນະທີ່ມາຈາກທ່າມກາງຄວາມຍາກລຳບາກອັນຫຍິ່ງໃຫຍ່.
ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການພິພາກສາ, ການຕີສອນ, ການຈັດການ, ການລິຮານ ແລະ ທຸກຮູບແບບຂອງການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ມືດມົວ ຫຼື ເປັນນາມມະທຳ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ ຫຼື ອັດສະຈັນໃດໆ; ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າເຖິງຕົວໜັງສື ແລະ ທິດສະດີທີ່ບໍ່ຈະແຈ້ງ, ຫຼື ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ; ແຕ່ພວກເຂົາມີຄວາມຈິງ ແລະ ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແລ້ວກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊັດເຈນຂຶ້ນບໍ່? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນພາລະກິດແທ້ຈິງ. ໃນໄລຍະຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ, ແຕ່ເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອັດສະຈັນບາງຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ. ເພາະວ່າຕົ້ນຕໍແລ້ວ

ພຣະອົງມາເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ການສະແດງໝາຍສຳຄັນນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີປະສິດທິພາບຂຶ້ນ; ມັນແມ່ນພາລະກິດພິເສດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ໃນໄລຍະພັນທະສັນຍາເກົ່າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສະແດງບາງເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເຊັ່ນກັນ ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນທຸກວັນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແທ້ຈິງ ແລະ ແນ່ນອນ ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆໃນຕອນນີ້. ຖ້າພຣະອົງໄດ້ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງກໍຈະສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃດໆໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບອກວ່າ ການປາກົດຂອງພຣະທຳແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ, ແຕ່ພຣະອົງພັດຍັງສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອລໍ້ໃຈມະນຸດຢູ່ ແລ້ວມະນຸດຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດທາງດ້ານສາສະໜາຫຼາຍເກີນໄປໃນຕົວພວກເຂົາ; ພຣະເຈົ້າລົງມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍກໍເພື່ອກຳຈັດແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ສິ່ງເໜືອທຳມະຊາດທັງໝົດນີ້ອອກຈາກຕົວມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງມາເພື່ອລົບລ້າງຮູບພາບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນນາມມະທຳ ແລະ ເປັນພຽງຈິນຕະນາການ; ເປັນພາບທີ່ເລື່ອນລອຍ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເວລານີ້ ພຽງສິ່ງດຽວທີ່ມີຄຸນຄ່າສຳລັບເຈົ້າ ກໍຄືການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ! ຄວາມຈິງຈະລົບລ້າງທຸກສິ່ງ. ມື້ນີ້ເຈົ້າມີຄວາມຈິງຫຼາຍປານໃດ? ການສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນແມ່ນພຣະເຈົ້າໝົດບໍ? ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍກໍສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນັ້ນໄດ້ຄືກັນ; ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ? ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ ຄືການຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ, ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ນັ້ນຄວນຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 38)

ໃນເວລານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມວນມະນຸດຊາດ. ຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແມ່ນໄດ້ຮັບການອະໄພ;

ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄົນບາບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຈົ້າກໍໄດ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເປັນຄົນຊອບທຳເພາະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ໃນບັນດາຄົນທີ່ເຊື່ອກໍຍັງມີສິ່ງທີ່ກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຄ່ອຍໆຖືກກຳຈັດອອກໄປ. ຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດໄດ້ຖືກພຣະເຢຊູຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ ແຕ່ໝາຍເຖິງ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມບາບອີກຕໍ່ໄປ, ມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາແລ້ວ ນັ້ນກໍຄື ຂໍພຽງແຕ່ເຈົ້າເຊື່ອ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີບາບອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ເຊິ່ງສາວົກຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ກ່າວຫຼາຍຢ່າງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍ. ສະນັ້ນ ຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຈາກໄປ, ມັດທາຍກໍໄດ້ສ້າງລຳດັບເຊື້ອວົງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ ແລະ ຄົນອື່ນໆກໍປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ມາຈາກຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ຮັບເອົາພວກເຂົາ, ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນດຽວ ນັ້ນກໍຄື ການປະກາດຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນສຳເລັດລົງ. ສະນັ້ນ ເມື່ອຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ. ແຕ່ໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີການກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂຶ້ນ, ຕ້ອງມີການປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕ້ອງມີຂະບວນການຫຼາຍຢ່າງ. ພ້ອມນັ້ນ ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກໍຕ້ອງຖືກເປີດເຜີຍເຊັ່ນກັນ ເພື່ອທຸກຄົນອາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຈັດເຈນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນເວລາສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດລົງຂອງພາລະກິດນີ້. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ຈະຊີ້ແຈງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ຫຼັກໆກໍເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍ ແລະ ທາດແທ້ທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີນີ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອຖືແບບຫຼັບຫູຫຼັບຕາ ແລະ ການບູຊາພຣະຄຳພີຂອງເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຢ່າງລະອຽດ. ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈທັງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ;

ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ເບິ່ງເຫັນຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງທັງໝົດ. ໃນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດນັ້ນ ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຈາກໄປໂດຍບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການສິ້ນສຸດ? ເພາະວ່າຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂັ້ນສຸດທ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ; ຫຼັງຈາກພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ. ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ນັ້ນກໍຄື ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຖືກກ່າວຈົບເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສຳເລັດ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ມີພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍບໍ່ສົນໃຈວ່າພຣະອົງກ່າວຫຍັງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກ່າວຫຍັງ, ຍ້ອນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງກໍຈາກໄປ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນັ້ນຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ບໍ່ຄືກັບຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ການເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຈັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດ. ຖ້າພຣະທຳບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວອອກຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຈົບພາລະກິດນີ້ລົງໄດ້, ຍ້ອນໃນພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ ທຸກພາລະກິດແມ່ນຖືກນຳມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ສຳເລັດລົງໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະອົງຈາກໄປຢ່າງງຽບໆ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ກໍຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງພາກັນເຂົ້າໃຈແບບຜິດໆ ແຕ່ກໍຍັງເຊື່ອວ່າຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົານັ້ນຜິດ. ສຸດທ້າຍ ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຈະໃຫ້ຜົນສະຫຼຸບຂອງມັນ. ທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນວຄິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ເຈດຕະນາຂອງເຂົາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຂົາ, ແນວຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ, ທັດສະນະຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ການອອກນອກທິດນອກທາງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດອື່ນໆຂອງເຂົາຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ແລ້ວມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ. ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ກໍຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາແມ່ນການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ມັນຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ;

ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດ ແລະ ມັນແມ່ນບົດສະຫຼຸບ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກແຫ່ງອິດສະຣາເອັນ ແລະ ມັນແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກໃໝ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ.
ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນບັນດາປະເທດທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແລະ ນໍາຍຸກດັ່ງກ່າວມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ໃນຂັ້ນຕອນທໍາອິດ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ງສະຫວ່າງທີ່ສຸດ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ງມືດມົນທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມມືດກໍຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ນໍາມາດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ທຸກຄົນກໍຈະຖືກເອົາຊະນະ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໃນສະຖານທີ່ງບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ມືດມົນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ປະຊາກອນທັງໝົດຮັບຮູ້ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ເຊື່ອທັງໝົດ, ແລ້ວຄວາມຈິງນີ້ກໍຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ.
ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນສັນຍາລັກ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຍຸກນີ້ສໍາເລັດລົງ, ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີກໍຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ມືດມົນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ, ແນ່ນອນ ມັນກໍຈະເປັນແບບນັ້ນໃນບ່ອນອື່ນໆເຊັ່ນດຽວກັນ. ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ ມີພຽງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍທາງສັນຍາລັກ.
ປະເທດຈີນຄືຕົວຢ່າງຂອງອໍານາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ປະຊາຊົນຈີນກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ເປັນຊາຕານ, ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ. ແມ່ນຄົນຈີນນີ້ເອງທີ່ຖືກມັງກອນແດງໃຫຍ່ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຜູ້ເຊິ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນແມ່ພິມຂອງບັນດາມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ປະເທດອື່ນບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງເລີຍ; ແນວຄິດຂອງມະນຸດກໍຄືກັນໝົດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະຊາຊົນໃນປະເທດເຫຼົ່ານີ້ອາດມີຄວາມສາມາດສູງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຊາວຢິວຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ? ເປັນຫຍັງພວກຟາລິຊາຍຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງເຊັ່ນກັນ? ເປັນຫຍັງຢູດາຈຶ່ງທໍລະຍົດພຣະເຢຊູ? ໃນເວລານັ້ນ, ສາວົກຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ. ເປັນຫຍັງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຟື້ນຄືນມາອີກ ຜູ້ຄົນກໍຍັງບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດບໍ່ຄືກັນໝົດເລີຍບໍ? ພຽງແຕ່ວ່າ ປະຊາຊົນຈີນຖືກລົງໂທດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະ ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງ ແລະ ຈະເຮັດໜ້າທີ່ເປັນບ່ອນອ້າງອີງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສ່ວນປະກອບໃຫ້ກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ?

ມັນແມ່ນຢູ່ໃນປະຊາຊົນຈີນນີ້ເອງທີ່ການເສື່ອມຊາມ, ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດຖືກສະແດງອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຖືກເປີດເຜີຍໃນຮູບແບບຕ່າງໆນາໆ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ ພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ຊີວິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ນິໄສ, ສະພາບແວດລ້ອມທາງສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ໃຫ້ກຳເນີດພວກເຂົາ, ທຸກສິ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ດີ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດ. ສະຖານະຂອງພວກເຂົາກໍຕໍ່າຕ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ພາລະກິດໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດທົດສອບນີ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງກໍຈະດຳເນີນໄປໄດ້ດີກວ່າ. ຖ້າບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້ ແລ້ວພາລະກິດຕໍ່ມາກໍຈະດຳເນີນໄປຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງ, ຄວາມສຳເລັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຈະຖືກບັນລຸຢ່າງສົມບູນ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 39)

ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເລີ່ມຕົ້ນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາແມ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຮັບພາລະກິດໃໝ່ພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ. ຄຳພະຍານຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແມ່ນສຳລັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາກະທຳກໍແມ່ນເພື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການສິ້ນສຸດຂອງພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເປັນຫຼັກນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ຈາກນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ. ສະນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນ, ມະນຸດທີ່ຍັງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຍັງຄົງປະຕິບັດທຸກສິ່ງຕາມພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫຼັບຫູຫຼັບຕາປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດຢູ່ໃນອະດີດບໍ? ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາ,

ພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ? ພຣະເຢໂຮວາບອກກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນວ່າ ພຣະເມຊີອາຈະກັບມາ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອພຣະອົງກັບມາ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເມຊີອາ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະກັບມາອີກຄັ້ງ ແລະ ພຣະອົງຈະມາເໝືອນກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກໄປ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຢຊູຈາກໄປບໍ? ພຣະເຢຊູຈາກໄປໂດຍຂີ່ເມກສີຂາວ, ແຕ່ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ພຣະອົງຈະກັບຄືນມາທ່າມກາງມະນຸດເທິງເມກສີຂາວ? ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູອີກຢູ່ບໍ? ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາອີກຄັ້ງ, ຍຸກກໍຈະຖືກປ່ຽນແປງແລ້ວ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດ? ເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມອື່ນໃນຍຸກໃໝ່ບໍ? ລັກສະນະຂອງບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຊື່ຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດເປັນຕົວແທນທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ໃນແຕ່ລະຍຸກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມໃໝ່; ພຣະອົງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເກົ່າໆໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະຍຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າໄດ້ແນວໃດ? ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຖືກໃຊ້ ໂດຍເຫັນແກ່ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມເດີມເມື່ອພຣະອົງກັບຄືນມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ບໍ? ພຣະອົງຍັງຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບອີກບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູທີ່ເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ, ແຕ່ພຣະອົງທັງສອງພັດຖືກເອີ້ນຊື່ຕ່າງກັນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງແຕກຕ່າງກັນບໍ? ພຣະນາມດຽວຈະສາມາດເປັນຕົວແທນທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງຖືກເອີ້ນຫຼາຍຊື່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມແຕ່ລະຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງ ແລະ ຕ້ອງໃຊ້ພຣະນາມເພື່ອປ່ຽນແປງຍຸກ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກດັ່ງກ່າວ. ຍ້ອນບໍ່ມີພຣະນາມໃດໜຶ່ງສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງສົມບູນໄດ້ ແລະ ພຣະນາມແຕ່ລະຢ່າງກໍພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບລັກສະນະຊົ່ວຄາວຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ເທົ່ານັ້ນ; ທຸກສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດກໍຄືການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າສາມາດເລືອກພຣະນາມໃດກໍຕາມທີ່ເໝາະສົມກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເພື່ອແທນໃຫ້ກັບຍຸກທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຍຸກຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ລະຍຸກກໍມີພຣະນາມໃດໜຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຍຸກ. ໃນເວລາສຸດທ້າຍຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເຊິ່ງເປັນການເລີ່ມເປີດຍຸກສຸດທ້າຍຂຶ້ນ. ຕອນນັ້ນພຣະເຢຊູແມ່ນໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ. ແລ້ວພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຍັງຈະປາກົດຕົວໃນຮູບຮ່າງຂອງພຣະເຢຊູທ່າມກາງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າລືມໄປແລ້ວບໍ່ວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຽງປະຊາຊົນຂອງເມືອງນາຊາເຣັດ? ເຈົ້າລືມໄປແລ້ວບໍ່ວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຽງພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນ? ພຣະອົງຈະສາມາດຮັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຢຊູຈາກໄປເທິງເມກສີຂາວແລ້ວ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈະກັບຄືນມາເທິງເມກສີຂາວທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພຣະອົງກັບມາເທິງກ້ອນເມກແທ້ໆ, ເຫດໃດມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຈື່ພຣະອົງເລີຍ? ຜູ້ຄົນທົ່ວໂລກຈະບໍ່ຈື່ພຣະອົງບໍ? ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າພຽງອົງດຽວບໍ? ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເປັນຮູບຮ່າງຂອງຊາວຢິວ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະເປັນແບບເກົ່າຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະກັບມາເໝືອນກັບທີ່ພຣະອົງຈາກໄປ, ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກກຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າ? ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຮູ້ກໍຄື ພຣະອົງຈະກັບມາເໝືອນກັບທີ່ພຣະອົງຈາກໄປໂດຍຂີ່ເທິງເມກສີຂາວ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະອະທິບາຍພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວໄວ້ນັ້ນແນວໃດ? ພຣະອົງກ່າວວ່າ: ເມື່ອບຸດມະນຸດກັບມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງເອງກໍຈະບໍ່ຮູ້, ທູດສະຫວັນກໍຈະບໍ່ຮູ້, ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໃນສະຫວັນກໍຈະບໍ່ຮູ້ ແລະ ມະນຸດທັງປວງກໍຈະບໍ່ຮູ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະບິດາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຮູ້ ນັ້ນກໍຄື ມີພຽງແຕ່ພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຮູ້. ແມ່ນແຕ່ບຸດມະນຸດເອງກໍຍັງບໍ່ຮູ້, ແຕ່ເຈົ້າສາມາດເຫັນ ແລະ ຮູ້ໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮູ້ ແລະ ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າເອງ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກກ່າວໄວ້ກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ແມ່ນບໍ? ແລ້ວພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້ແນວໃດໃນເວລານັ້ນ? "ແຕ່ສຳລັບເລື່ອງຂອງວັນ ແລະ ເວລານັ້ນ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຮູ້, ແມ່ນແຕ່ທູດສະຫວັນທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້ ມີແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ດຽວ. ແຕ່ໃນຍຸກຂອງໂນອາເປັນແບບໃດນັ້ນ ການມາຂອງບຸດມະນຸດກໍຈະເປັນແບບນັ້ນເຊັ່ນກັນ... ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈົ່ງກຽມພ້ອມສະເໝີ ຍ້ອນບຸດມະນຸດຈະມາໃນເວລາທີ່ທ່ານຄິດບໍ່ເຖິງ". ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ບຸດມະນຸດເອງກໍຈະບໍ່ຮູ້ເຊັ່ນກັນ.

ບຸດມະນຸດໝາຍເຖິງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ເປັນບຸກຄົນທີ່ທຳມະດາ ແລະ ສາມັນ. ແມ່ນແຕ່ບຸດມະນຸດຍັງບໍ່ຮູ້, ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເໝືອນກັບທີ່ພຣະອົງຈາກໄປ. ເມື່ອພຣະອົງກັບມາ, ແມ່ນແຕ່ພຣະອົງເອງກໍຍັງບໍ່ຮູ້, ແລ້ວພຣະອົງຈະແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າສາມາດເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວນັ້ນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຕະຫຼົກບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 40)

ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງປ່ຽນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ເພດຂອງພຣະອົງ, ລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ເຮັດຊໍ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ. ເມື່ອພຣະອົງມາກ່ອນໜ້ານີ້, ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ; ແລ້ວພຣະອົງຈະຍັງສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ ໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງໃນຄັ້ງນີ້ໄດ້ບໍ? ເມື່ອພຣະອົງມາກ່ອນໜ້ານີ້, ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊາຍ; ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດເປັນຜູ້ຊາຍໃນເທື່ອນີ້ໄດ້ອີກບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ ແມ່ນການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ; ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາອີກຄັ້ງ, ພຣະອົງຈະຍັງໄຖ່ມະນຸດຊາດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບບໍ? ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງບໍ? ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ເປັນການເຮັດຊໍ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ? ມີຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ສິ່ງນັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ມັນໝາຍເຖິງການບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ການປ່ຽນແປງຊື່ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນໄປ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ, ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ? ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດມາເຖິງປັດຈຸບັນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສຳເລັດພາລະກິດຂອງສອງຍຸກໄດ້? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແມ່ນອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຖືກເຊື່ອງຊ້ອນຈາກມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດເຫັນຈັກເທື່ອ ແລະ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ, ແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈະປ່ຽນໄປໃນແຕ່ລະຍຸກ. ມັນບໍ່ແມ່ນກໍລະນີທີ່ວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຢູ່ຕະຫຼອດ ຍ້ອນວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນຍ້ອນວ່າຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະເຈົ້ານໍາອຸປະນິໄສໂດຍທໍາມະຊາດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ເປີດເຜີຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ມະນຸດເຫັນເທື່ອລະຂັ້ນຕອນ, ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸປະນິໄສໂດຍສະເພາະ ມາແຕ່ດັ່ງເດີມ ຫຼືວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນໄປຕາມຍຸກສະໄໝ, ການເຂົ້າໃຈແບບນັ້ນແມ່ນເປັນການເຂົ້າໃຈຜິດ. ພຣະເຈົ້າ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສໂດຍທໍາມະຊາດ ແລະ ສະເພາະຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດ ນັ້ນກໍຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງ ເປັນຕາມຍຸກຕ່າງໆທີ່ຜ່ານໄປ; ພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກບໍ່ສາມາດສໍາແດງເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະທໍາທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ” ກໍໝາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ” ກໍໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນໂດຍທໍາມະຊາດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຫົກພັນປີຂຶ້ນຢູ່ກັບຈຸດໜຶ່ງດຽວ ຫຼືຈໍາກັດມັນດ້ວຍຄໍາເວົ້າທີ່ຕາຍແລ້ວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຕາມທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຄ້າງຢູ່ໃນຍຸກໃດໜຶ່ງ. ຕົວຢ່າງ ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເຊັ່ນດຽວກັນ. ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຄື່ອນໄຫວໄປຂ້າງໜ້າສະເໝີ.

ພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະບໍ່ກາຍມາເປັນຊາຕານຈັກເທື່ອ; ຊາຕານກໍເປັນຊາຕານຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະບໍ່ກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫງ່າງາມຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ແຕ່ວ່າ ສໍາລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງແລ້ວແມ່ນພັດທະນາໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ລົງເລິກເຂົ້າໄປເລື້ອຍໆ ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ. ໃນແຕ່ລະຍຸກພຣະເຈົ້ານໍາໃຊ້ພຣະນາມໃໝ່, ໃນແຕ່ລະຍຸກພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ໃນແຕ່ລະຍຸກພຣະອົງຍອມໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເຫັນເຖິງຄວາມປະສົງໃໝ່ ແລະ ອຸປະນິໄສໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ໃນຍຸກໃໝ່ນັ້ນ ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນເຖິງການສໍາແດງອອກແຫ່ງອຸປະນິໄສໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຄຶງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນຕະຫຼອດໄປບໍ? ແລ້ວການເຮັດແບບນັ້ນ,

ພວກເຂົາຈະບໍ່ຄັດຄ້ານພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າ ສະເດັດມາເປັນມະນຸດໃນເພດຊາຍເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ຄົນກໍຈະຈຳກັດພຣະອົງເປັນຜູ້ຊາຍ, ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຈະບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຍິງ. ແລ້ວຜູ້ຊາຍກໍຈະຖືວ່າພຣະເຈົ້າມີເພດດຽວກັນກັບຜູ້ຊາຍ, ພຣະເຈົ້າເປັນຫົວໜ້າຂອງຜູ້ຊາຍ, ແລ້ວຜູ້ຍິງເດ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳເລີຍ; ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນການປະຕິບັດແບບລຳອຽງບໍ? ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ແລ້ວທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນກໍຈະເປັນຜູ້ຊາຍຄືກັນກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ຍິງແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າ ສ້າງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງສ້າງອາດາມ ແລະ ພຣະອົງສ້າງເອວາ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງອາດາມ, ແຕ່ສ້າງທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ ໃນພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຊາຍ, ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຍິງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນໃໝ່ຂອງພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ມັນຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກແບບໃນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ. ໃນປັດຈຸບັນ ຍ້ອນພຣະອົງມີພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່ນີ້ຈະມາພ້ອມກັບອຸປະນິໄສໃໝ່. ສະນັ້ນ, ຖ້າພາລະກິດນີ້ຖືກກະທຳໂດຍພຣະວິນຍານ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເປັນມະນຸດ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ພຣະວິນຍານກ່າວໂດຍກົງຜ່ານທາງສຽງຟ້າຮ້ອງ ຈົນມະນຸດບໍ່ມີຫົນທາງທີ່ຈະພົບພໍ້ກັບພຣະອົງ, ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ?
ຖ້າເປັນພຽງພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ,
ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີຫົນທາງທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງເມື່ອພຣະອົງກາຍມາເປັນມະນຸດ, ເມື່ອພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະອົງສຳແດງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງເນື້ອໜັງ.
ພຣະເຈົ້າດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິງ. ພຣະອົງສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້; ມະນຸດສາມາດສຳຜັດກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ສຳຜັດກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະຮຽນຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດ ທີ່ "ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຍິງ" ແລະ ສຳເລັດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 41)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຊັດເຈນຢ່າງສົມບູນ ນັ້ນກໍຄື: ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຊັດເຈນລະຫວ່າງແຕ່ລະຍຸກ, ຍ້ອນໃນແຕ່ລະຍຸກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດເປັນຕົວແທນຂອງຍຸກນັ້ນໆ.

ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນສຳເລັດລົງ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີການເຜົາໄໝ້, ການພິພາກພາກ, ການຂ້ຽນຕີ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງເພື່ອນຳຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ, ຍຸກສຸດທ້າຍໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ນຳຍຸກນັ້ນໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດບໍ? ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກ, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງນຳການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາມາພ້ອມກັບພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດສິ້ນສຸດຍຸກໄດ້.

ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ເອົາຕົວລອດ, ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ ແລະ ເພື່ອເຂົາອາດຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ດີກວ່າເກົ່າ.

ພຣະອົງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແດນມໍລະນາ ແລະ ນາລົກອີກຕໍ່ໄປ. ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກແດນມໍລະນາ ແລະ ນາລົກ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ. ບັດນີ້, ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງມະນຸດ ແລະ ທຳລາຍມະນຸດຊາດຢ່າງບໍລິບູນ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງແນວຄິດກະບົດຂອງມະນຸດຊາດ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດຍຸກນັ້ນ ຫຼື ສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງໂດຍອຸປະນິໄສທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກໃນອະດີດ. ແຕ່ລະຍຸກເປັນຈຸດເດັ່ນພິເສດໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຕ່ລະຍຸກກໍມີພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນກະທຳ. ສະນັ້ນ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງໃນແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງມີການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທັງພຣະນາມ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳກໍປ່ຽນແປງໄປຕາມຍຸກ; ທຸກສິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ໃໝ່ທັງໝົດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາມະນຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດກໍຖືກລິເລີ່ມຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພາລະກິດໄດ້ປະກອບດ້ວຍການສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ ແລະ ການນຳໃຊ້ກົດໝາຍເພື່ອນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຂົາ. ການນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ, ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງພື້ນຖານສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ຈາກພື້ນຖານນີ້, ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກອິດສະຣາເອັນ ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງອອກໄປທາງນອກ ເພື່ອຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາຈຶ່ງໄດ້ຄ່ອຍໆຮຽນຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາຄືຜູ້ທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທັງປວງ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາເອງເປັນຜູ້ສ້າງສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງ.

ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງອອກໄປທາງນອກຜ່ານທາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ. ດິນແດນອິດສະຣາເອັນແມ່ນສະຖານທີ່ສັກສິດແຫ່ງທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຢູ່ໃນດິນແດນອິດສະຣາເອັນນີ້ເອງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ສຳລັບພາລະກິດແຫ່ງຍຸກພຣະຄຸນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນຄວາມກະລຸນາ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຖ່ອມຕົນ, ຄວາມເປັນຫ່ວງ ແລະ ການໂຍະຍານ ແລະ ພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດ. ສຳລັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ, ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດ ເພື່ອສະແດງວ່າ ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດເໝືອນກັບພຣະອົງເອງ ຮັກຫຼາຍຈົນພຣະອົງຍອມຖວາຍຕົວພຣະອົງເອງທັງໝົດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຢຊູ, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ. ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບມະນຸດ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງຕິດຕາມມະນຸດທຸກຄົນ. ມີພຽງແຕ່ການຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ການຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີໄດ້, ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ, ຮັບເອົາພຣະຄຸນທີ່ຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ຜ່ານການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ, ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຖືກອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູເປັນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງໄດ້ຮັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃໝ່ທີ່ຢູ່ນອກເໜືອພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດພ້ອມກັບການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ຜູ້ໃຊ້ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອນຳພາມະນຸດ, ເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດ ແລະ

ໃນທີ່ສຸດກໍຄື ນໍາເອົາຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ, ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 42)

ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໝາຍຄວາມວ່າ “ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາ” ຈະສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ມັນສາມາດອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນບໍ? ຖ້າມະນຸດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້ແຕ່ຊື່ ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ມີຊື່ອື່ນເລີຍ ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້, ຄໍາເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການໝິ່ນປະໝາດຢ່າງແນ່ນອນ! ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະນາມພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນບໍ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາ ທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ? ພຣະເຈົ້າອາດຈະຖືກເອີ້ນໂດຍຫຼາຍພຣະນາມ, ແຕ່ທ່າມກາງພຣະນາມເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ມີພຣະນາມໃດເລີຍທີ່ສາມາດສະຫຼຸບຄວາມໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ, ບໍ່ມີພຣະນາມໃດເລີຍທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີຫຼາຍພຣະນາມ, ແຕ່ພຣະນາມເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ຍ້ອນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ ເຊິ່ງມັນຫຼາຍກວ່າຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດເພື່ອສະຫຼຸບຄວາມພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ມະນຸດຊາດມີຄໍາສັບທີ່ຈໍາກັດ ເຊິ່ງໃຊ້ເພື່ອສະຫຼຸບຄວາມໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນຕານັບຖື, ອັດສະຈັນ, ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້, ສູງສຸດ, ສັກສິດ, ຊອບທໍາ, ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ມີຫຼາຍຄໍາເວົ້າເກີນໄປ! ຄໍາສັບທີ່ຈໍາກັດນີ້ບໍ່ສາມາດບັນລະຍາຍໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບເລື່ອງມະນຸດເປັນພະຍານເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ມີຄໍາເວົ້າຫຼາຍຄໍາເພີ່ມຂຶ້ນທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າສາມາດບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມຈິງໃຈໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ດີກວ່າ ເຊັ່ນ: ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ! ພຣະເຈົ້າສັກສິດຫຼາຍ! ພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ຮັກຫຼາຍ! ໃນປັດຈຸບັນ, ຄໍາເວົ້າແບບນີ້ຂອງມະນຸດແມ່ນຮ້າຍແຮງຈົນເຖິງຈຸດສູງສຸດແລ້ວ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດສະແດງຕົວເອງອອກມາຢ່າງຊັດເຈນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສໍາລັບມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າມີຫຼາຍພຣະນາມ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ມີຊື່ຜູ້ໃດ ແລະ ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ ແລະ ພາສາຂອງມະນຸດແມ່ນຕໍ່າຫຼາຍ. ຄໍາເວົ້າ ຫຼື

ພຣະນາມສະເພາະໃດໜຶ່ງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າຄິດວ່າ ພຣະອົງຈະມີພຽງແຕ່ພຣະນາມດຽວໄດ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ສັກສິດຫຼາຍ ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະອົງປ່ຽນແປງພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະຍຸກໃໝ່ບໍ? ສະນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງໃຊ້ພຣະນາມທີ່ເໝາະສົມກັບຍຸກນັ້ນເພື່ອສະຫຼຸບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດ. ພຣະອົງນຳໃຊ້ພຣະນາມສະເພາະໃດໜຶ່ງ, ພຣະນາມທີ່ມີຄວາມໝາຍຊົ່ວຄາວ ເພື່ອເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນັ້ນໆ. ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງອອກມາ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຫຼາຍຄົນທີ່ມີປະສົບການຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງຮູ້ສຶກວ່າ ສະເພາະພຣະນາມດຽວແມ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້, ໜ້າເສົ້າໃຈແທ້ໆ ນີ້ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ເລີຍ, ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ເອີ້ນພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະນາມອື່ນອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ "ພຣະເຈົ້າ". ຄືກັບວ່າຫົວໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແຕ່ທັງນັ້ນກໍເຊື່ອງຊ້ອນໄປດ້ວຍຂໍ້ຂັດແຍ້ງ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີການອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນແມ່ນອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ, ບໍ່ມີວິທີໃດໜຶ່ງສາມາດບັນລະຍາຍກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ມີພຣະນາມໃດທີ່ສາມາດສະຫຼຸບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີພຣະນາມໃດທີ່ສາມາດບັນລະຍາຍທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ. ຖ້າຄົນຖາມເຮົາວ່າ "ພຣະອົງໃຊ້ພຣະນາມໃດກັນແທ້?" ເຮົາຈະບອກກັບພວກເຂົາວ່າ "ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ!" ນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະນາມທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບພຣະເຈົ້າບໍ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນການສະຫຼຸບຄວາມກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ດີທີ່ສຸດບໍ? ເມື່ອເປັນແບບນີ້, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງມາກມາຍເພື່ອຊອກຫາພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕີສະໝອງຕົນເອງດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນ ບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າກິນນໍ້າ ແລະ ອົດຫຼັບອົດນອນ ເພື່ອເຫັນແກ່ຊື່ໃດໜຶ່ງ? ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະເຢຊູ ຫຼື ພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ພຣະອົງຈະເປັນພຽງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໃນເວລານັ້ນ, ຊື່ຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງມີເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະຈົບສິ້ນລົງ, ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສິ້ນສຸດລົງ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ເມື່ອທຸກສິ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ພຣະອົງຈະຈຳເປັນຫຍັງກັບພຣະນາມທີ່ເໝາະສົມຢ່າງສູງສົ່ງແຕ່ບໍ່ສົມບູນນັ້ນ? ເຈົ້າຈະຍັງສະແຫວງຫາພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າອີກຢູ່ບໍ? ເຈົ້າກ້າເວົ້າບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາ? ເຈົ້າກ້າເວົ້າບໍວ່າ

ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ? ເຈົ້າກ້າແບກຮັບຄວາມຜິດບາບແຫ່ງການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຊື່. ພຣະອົງໃຊ້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງ ຫຼື ຫຼາຍຊື່ ກໍເພາະວ່າ ພຣະອົງມີພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ຕ້ອງຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນຊື່ໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເລືອກຊື່ດັ່ງກ່າວນັ້ນຢ່າງອິດສະຫຼະດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງບໍ? ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ ມາຕັດສິນໃຈແທນພຣະອົງບໍ? ພຣະນາມທີ່ພຣະເຈົ້າຖືກເອີ້ນແມ່ນພຣະນາມທີ່ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ໂດຍພາສາຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະນາມນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໄດ້. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ແຕ່ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ, ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງເຊິ່ງມີລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ເຊິ່ງມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍ, ສູງສົ່ງຫຼາຍ, ອັດສະຈັນຫຼາຍ, ລຶກລັບຫຼາຍ ແລະ ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດຫຼາຍ ແລະ ນອກຈາກສິ່ງນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າຫຍັງໄດ້ອີກ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້. ເມື່ອເປັນແບບນີ້, ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ບໍ? ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕ້ອງປ່ຽນແປງ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມັນເປັນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 43)

ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມັນກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພຣະອົງກະທຳໃນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງການ ແລະ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ອີງຕາມພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ຫຼື ຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູມາເພື່ອປະຕິບັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນສິ່ງດຽວກັນ ແລະ ເໝືອນກັນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ສຳລັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດນັ້ນ ແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວໃນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດກໍພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະເຢໂຮວານຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ອີຢິບເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທຸກຊົນຊາດທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອັນ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອນໍາພາຍຸກນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລິເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ໃດເລີຍ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທໍາແມ່ນຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ການທໍານວາຍຂອງເອຊາຢາ, ຖ້າເປັນແບບນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຢໂຮວາກໍຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນມະນຸດ. ຖ້າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະອົງກໍຈະໄດ້ເປັນອັກຄະສາວົກ ຫຼື ເປັນພຽງຄົນງານໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ຖ້າມັນເປັນຄືກັບເຈົ້າເວົ້າ, ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຈະບໍ່ສາມາດເປີດຍຸກໃໝ່ໄດ້ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃດໆໄດ້ເລີຍ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງພຣະເຢໂຮວາເປັນຫຼັກ ແລະ ຖ້າຫາກບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຜ່ານທາງພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ໄດ້ເລີຍ. ມະນຸດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນເປັນການເຂົ້າໃຈຜິດ. ຖ້າມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູກະທໍາແມ່ນອີງຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ອີງຕາມການທໍານວາຍຂອງເອຊາຢາ, ແລ້ວພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ພຣະອົງເປັນພຽງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ? ອີງຕາມມຸມມອງນີ້, ຈະບໍ່ມີຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຈະບໍ່ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ສາມາດມີຍຸກໃໝ່ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນໃໝ່, ເພື່ອທໍາລາຍພາລະກິດທີ່ໄດ້ກະທໍາໃນອິດສະຣາເອັນກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທໍາໃນອິດສະຣາເອັນ ຫຼື ກັບກົດລະບຽບເກົ່າໆຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບຕ່າງໆ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຄວນກະທໍາ. ພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາເພື່ອເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາເພື່ອນໍາຍຸກດັ່ງກ່າວໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃດໜຶ່ງ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກດັ່ງກ່າວໄດ້. ຖ້າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ນໍາພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ, ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູສະເດັດມາ ແລະ

ໄດ້ສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດໃໝ່ ຈຶ່ງພິສູດໄດ້ວ່ານີ້ແມ່ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຄືພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງທັງສອງປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານ ແລະ ອີກຂັ້ນຕອນແມ່ນຖືກປະຕິບັດນອກພຣະວິຫານ. ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງແມ່ນການຊີ້ນຳຊີວິດຂອງມະນຸດຕາມກົດໝາຍ ແລະ ອີກຂັ້ນຕອນແມ່ນການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ. ພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ມັນເປັນການແບ່ງຍຸກໃໝ່ອອກຈາກຍຸກເກົ່າ ແລະ ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກມັນແມ່ນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອເປັນແບບນັ້ນ ຈຶ່ງສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງຍຸກ ນັ້ນກໍຄື: ພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຍຸກໃໝ່ ແລະ ເກົ່າ. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ເຊິ່ງພິສູດໄດ້ວ່າ ຍຸກຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຈົບສິ້ນລົງແລ້ວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານແມ່ນສຳເລັດລົງແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຄືນໃໝ່ອີກ ແລະ ຖ້າປະຕິບັດຄືນໃໝ່ ກໍຖືວ່າເປັນການເຮັດພາລະກິດນັ້ນຊໍ້າຄືນອີກຄັ້ງ. ການອອກຈາກພຣະວິຫານ, ການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ການເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ທີ່ຢູ່ນອກພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອອກຈາກພຣະວິຫານເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຢຸດຢູ່ເທິງພື້ນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃໝ່ໃດໆ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພຣະວິຫານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນພຣະວິຫານ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນອກພຣະວິຫານ, ນຳພາສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກພຣະວິຫານເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າມີແຜນການໃໝ່. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດຢູ່ນອກພຣະວິຫານ ແລະ ມັນກໍເປັນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນລັກສະນະຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງພາລະກິດ

ນັ້ນ. ທັນທີທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງ, ພຣະອົງໄດ້ນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ເຊິ່ງຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງຖືກເອີ້ນໂດຍສອງພຣະນາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມັນກໍເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນທີ່ສຳເລັດພາລະກິດທັງສອງຂັ້ນຕອນ ແລະ ພາລະກິດກໍຖືກປະຕິບັດສືບຕໍ່ກັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະນາມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດກໍແຕກຕ່າງກັນ, ຍຸກຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາສະເດັດມາ, ນັ້ນແມ່ນຍຸກຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ, ນັ້ນກໍແມ່ນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນການມາແຕ່ລະຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນເປັນຊື່ດຽວ, ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກດຽວ ແລະ ພຣະອົງເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່; ແລ້ວໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນ ພຣະອົງນຳໃຊ້ຊື່ໃໝ່ ເຊິ່ງສະແດງວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຈັກເທື່ອ. ປະຫວັດສາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ເພື່ອໃຫ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງຈົບສິ້ນລົງ, ມັນຕ້ອງສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ໃນແຕ່ລະມື້ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ແຕ່ລະປີ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່; ພຣະອົງຕ້ອງເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່, ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເດີມ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືການນຳມາຂອງຊື່ໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 44)

"ພຣະເຢໂຮວາ" ແມ່ນພຣະນາມທີ່ເຮົາໃຊ້ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ດິນແດນອິສຣາເອນ ແລະ ນັ້ນໝາຍເຖິງ ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ (ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ) ຜູ້ທີ່ສາມາດມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດ ຊາບແຊ່ງມະນຸດ ແລະ ນຳທາງຊີວິດຂອງມະນຸດໄດ້. ພຣະອົງ ໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາ. "ພຣະເຢຊູ" ແມ່ນເອມະນູເອນ ແລະ ໝາຍເຖິງການຖວາຍບາບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກແຫ່ງພຣະພະກະລຸນາ ແລະ ສາມາດເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ, ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງອິສຣາເອນ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ພຣະເຈົ້າຂອງໂມເຊ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສຣາເອນທັງໝົດ. ສະນັ້ນ ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ຊາວອິສຣາເອນທັງໝົດນອກຈາກຊາວຢິວແລ້ວ ແມ່ນບູຊາພຣະເຢໂຮວາ. ພວກເຂົາຖວາຍບູຊາພຣະອົງຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາ ແລະ

ຮັບໃຊ້ພຣະອົງໂດຍໃສ່ເສື້ອຄຸມຂອງມະຫາປະໂລຫິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄາດຫວັງແມ່ນການປະກົດຕົວອີກຄັ້ງຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ມີພຽງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງແມ່ນການຖວາຍບາບທີ່ໄຖ່ບາບແກ່ມະນຸດໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນຈາກບາບ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະນາມພຣະເຢຊູແມ່ນມາຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກພາລະກິດໄຖ່ບາບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ. ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເກີດຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາໄດ້ເກີດໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ແມ່ນພຣະນາມໂດຍສະເພາະສຳລັບການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ສະນັ້ນ ພຣະນາມພຣະເຢຊູຈຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດໄຖ່ບາບ ແລະ ສະແດງເຖິງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ. ພຣະນາມພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະນາມສະເພາະສຳລັບຊາວອິສຣາເອນຜູ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດອີງຕາມພຣະບັນຍັດ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນັ້ນ ພຣະນາມຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີບ່ອນອ້າງອີງ ແຕ່ເປັນຕົວແທນທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນ ແລະ ແຕ່ລະພຣະນາມເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກໜຶ່ງ. "ພຣະເຢໂຮວາ" ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເປັນກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນແຫ່ງດິນແດນອິສຣາເອນເຄົາລົບບູຊາ. "ພຣະເຢຊູ" ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ ເປັນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບໃນຊ່ວງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ. ຖ້າມະນຸດຍັງສະແຫວງຫາການລົງມາຂອງພຣະເຢຊູຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໃນຊ່ວງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ຍັງຄາດຫວັງໃຫ້ພຣະອົງກັບມາໃນຮູບແບບທີ່ພຣະອົງຊົງບັງເກີດໃນຈູເດຍ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີທັງໝົດຈະຢຸດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍຸກສຸດທ້າຍຈະບໍ່ມີວັນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຍຸກການໄຖ່ບາບກໍຈະບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດລົງ. ນັ້ນເປັນເພາະວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບ ແລະ ການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາໃຊ້ຊື່ພຣະເຢຊູເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄົນບາບທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຊື່ທີ່ເຮົາຈະນຳເອົາມະນຸດຊາດທັງໝົດໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢໂຮວາ ພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະເມຊີອາ ທັງໝົດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາກໍຕາມ ແຕ່ຊື່ເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສະແດງເຖິງຍຸກຕ່າງໆໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕົວແທນເຮົາທັງໝົດ. ຊື່ທີ່ມະນຸດໃນໂລກຮຽກເອີ້ນເຮົາກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງຈິດໃຈທັງໝົດຂອງເຮົາ ແລະ ທັງໝົດທີ່ເຮົາເປັນ. ພວກມັນພຽງແຕ່ເປັນຊື່ຕ່າງໆທີ່ມະນຸດເອີ້ນເຮົາໃນຍຸກຕ່າງໆເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍ

ນັ້ນກໍຄືຍຸກແຫ່ງມື້ສຸດທ້າຍມາເຖິງ ຊື່ຂອງເຮົາຈະປ່ຽນອີກຄັ້ງ. ເຮົາຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າອົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ພາຍໃຕ້ນາມມະນີ້ ເຮົາຈະນໍາເອົາທຸກຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍຖືກຮັບຮູ້ໃນນາມພຣະເຢໂຮວາ. ຜູ້ຄົນຍັງເອີ້ນເຮົາວ່າ ພຣະເມຊີອາ ແລະ ຜູ້ຄົນຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍເອີ້ນເຮົາວ່າ ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ເພາະວ່າພວກເຂົາຮັກ ແລະເຄົາລົບເຮົາ. ແຕ່ມື້ນີ້ ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ພຣະເຢຊູທີ່ຜູ້ຄົນເຄີຍຮູ້ຈັກໃນອະດີດຜ່ານມາອີກແລ້ວ. ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະນໍາເອົາຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກຂອບສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສທັງໝົດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍອໍານາດ ກຽດຕິຍົດ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍໄດ້ພົວພັນກັບເຮົາ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນມາຮອດມື້ນີ້ ບໍ່ທັນມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນເຮົາ. ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ປະກົດຕໍ່ກັບມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແຕ່ຊ້ອນຕົວທ່າມກາງມະນຸດ. ພຣະອົງອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິງຄືກັບດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາ ແລະ ແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ ເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍລິດເດດ ແລະ ອໍານາດ. ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດຈະບໍ່ຖືກພິພາກສາໂດຍພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດຈະບໍ່ຖືກຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຜ່ານແປວໄຟເຜົາໄໝ້. ສຸດທ້າຍ ທຸກຊາດຈະໄດ້ຮັບພອນເນື່ອງຈາກພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ຈະຖືກທໍາລາຍເປັນຊິ້ນໆດ້ວຍພຣະທໍາຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ກັບຄືນມາ ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດທີ່ເອົາຊະນະມວນມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແຕ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເຮົາຈະກາຍເປັນແປວໄຟຈາກດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາທຸກສິ່ງຢ່າງ ເຊັ່ນກັນກັບດວງອາທິດແຫ່ງສິນທໍາທີ່ເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງຢ່າງ. ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຮົາໃຊ້ຊື່ນີ້ ແລະ ມີອຸປະນິໄສດັ່ງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສິນທໍາ ແລະ ເປັນດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາ ແລະ ເປັນແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້, ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດບູຊາເຮົາ ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດເຫັນໃບໜ້າແທ້ຈິງຂອງເຮົາ. ເຮົາບໍ່ແມ່ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງຊາວອິສຣາເອນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຜູ້ໄຖ່ບາບເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງໃນສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ 'ເມກຂາວ'" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 45)

ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາເຖິງໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ຖ້າຍັງເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະເຢຊູ ເຊິ່ງຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍບັງເກີດຢູ່ຈູເດຍ ແລະ ດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ຈູເດຍ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ກໍພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຮົາພຽງແຕ່ສ້າງຊາວອິສຣາເອນ ແລະ ໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ຊາວອິສຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພິສູດວ່າເຮົາບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ນີ້ຈະບໍ່ຂັດກັບພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ບອກວ່າ "ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງ" ບໍ? ເຮົາໄດ້ອອກຈາກຈູເດຍ ແລະ ກະທຳພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາປະກົດຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ກໍເພາະວ່າເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສຣາເອນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາເປັນພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຄົນທີ່ເຮົາເລືອກທັງໝົດໃນກຸ່ມຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງອິສຣາເອນ, ອີຢິບ ແລະ ເລບານອນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສ້າງຊາດອື່ນທັງໝົດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວທີ່ຢູ່ນອກດິນແດນອິສຣາເອວອີກດ້ວຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາຈຶ່ງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາພຽງແຕ່ໃຊ້ອິສຣາເອນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບພາລະກິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນໂດຍນຳໃຊ້ຈູເດຍ ແລະ ກາລີລີເປັນຖານທີ່ໝັ້ນຂອງພາລະກິດໄຖ່ບາບຂອງເຮົາ ແລະ ໃຊ້ຊາດອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວເປັນຖານທີ່ເຮົາຈະນຳເອົາຍຸກທັງໝົດນີ້ໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດສອງຍຸກໃນອິສຣາເອນ (ສອງຍຸກຂອງພາລະກິດແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ) ແລະ ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດອີກຕື່ມສອງຍຸກ (ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ) ຢູ່ໃນທົ່ວດິນແດນນອກອິສຣາເອນ. ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ເຮົາຈະດຳເນີນພາລະກິດເອົາຊະນະ ແລະ ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກ. ຖ້າມະນຸດຍັງເອີ້ນເຮົາວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເລີ່ມຍຸກໃໝ່ແລ້ວໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ແລ້ວ ແລະ ຖ້າມະນຸດຍັງລໍຄອຍການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢ່າງຫຼົງໄຫຼຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຖືວ່າຄົນແບບນີ້ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນຕົວເຮົາກໍເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາຈາກສະຫວັນແທ້ບໍ? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍບໍ່ແມ່ນການມາເຖິງຂອງເຮົາ ແຕ່ການມາເຖິງຂອງກະສັດຊາວຢິວ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປາດຖະໜາການທຳລາຍລ້າງໂລກເກົ່າທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດນີ້ຂອງເຮົາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາປາດຖະໜາການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບ. ພວກເຂົາຫວັງໃຫ້ພຣະເຢຊູກັບມາໄຖ່ບາບອີກຄັ້ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງໝົດໃນດິນແດນທີ່ມົວໝອງ ແລະ ໄຮ້ສິນທຳນີ້. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດກາຍເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມປາດຖະໜາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຮົາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດໄດ້ ເພາະວ່າມະນຸດພຽງແຕ່ຊື່ນຊົມ ຫຼື ສັນລະເສີນພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳໃນເມື່ອກ່ອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງໃໝ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອົງເກົ່າ. ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງສຸດທ້າຍ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າອົງທີ່ຈະນຳມະນຸດຊາດໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ທັງໝົດທີ່ມະນຸດປາດຖະໜາ ແລະ ຮູ້ຈັກແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເອງ ແລະ ຮູ້ພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາຂອງມະນຸດເອງເທົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳ, ແຕ່ຂັດແຍ່ງກັບພາລະກິດນັ້ນ. ຖ້າພາລະກິດຂອງເຮົາຖືກດຳເນີນອີງຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລ້ວມັນຈະສິ້ນສຸດໄດ້ເມື່ອໃດ? ມະນຸດຈະໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ວັນທີເຈັດ ວັນພັກໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາດຳເນີນພາລະກິດອີງຕາມແຜນການຂອງເຮົາ ອີງຕາມຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມເຈດຕະນາຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ 'ເມກຂາວ'" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

II ການປາກົດຕົວ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 46)

ຄຳສັນລະເສີນໄດ້ມາເຖິງພູເຂົາຊີໂອນ ແລະ ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ. ນາມບໍລິສຸດອັນສະຫງ່າລາສີທີ່ທຸກຄົນສັນລະເສີນນັ້ນໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກ. ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ເຈົ້ານາຍແຫ່ງຈັກກະວານ, ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຄືດວງຕາເວັນສ່ອງແສງເຫຼືອງເຫຼື້ອມຢູ່ເທິງພູເຂົາຊີໂອນ ເຊິ່ງເບິ່ງປະກາຍໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ...

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພວກຂ້ານ້ອຍເອີ້ນຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ; ພວກຂ້ານ້ອຍເຕັ້ນລຳ ແລະ ຮ້ອງເພງ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແທ້ໆ, ເປັນກະສັດອົງຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຈັກກະວານ! ພຣະອົງໄດ້ສ້າງກຸ່ມຜູ້ຊະນະ ແລະ ບັນລຸແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນຈະຫຼັ່ງໄຫຼໄປສູ່ພູເຂົານີ້. ທຸກຄົນຈະຄຸເຂົ່າລົງຕໍ່ໜ້າບັນລັງ! ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ ແລະ ກຽດຕິຍົດ. ສະຫງ່າລາສີ, ຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ສິດອຳນາດທັງໝົດຈົ່ງມີແກ່ບັນລັງ! ນໍ້າພຸແຫ່ງຊີວິດຈະຫຼັ່ງໄຫຼອອກຈາກບັນລັງ, ຫົດນໍ້າ ແລະ ລ່ຽງຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊີວິດປ່ຽນແປງໃນແຕ່ລະມື້; ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການເປີດເຜີຍໃໝ່ຕິດຕາມພວກເຮົາ, ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ໃນທ່າມກາງປະສົບການ, ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ປະຈັກແຈ້ງຕະຫຼອດເວລາ, ເຮັດໃຫ້ປະຈັກແຈ້ງພາຍໃນຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍແທ້ໆ! ພົບກັບພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໜ້າໃນແຕ່ລະມື້, ສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ ແລະ ມອບອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄຕ່ຕອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາມີຄວາມສະຫງົບໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ທຸກໆມື້, ໃນຊີວິດ, ການກະທຳ, ພຣະທຳ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສາມາດແຍກແຍະໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານຳພາເສັ້ນຝ້າຍຜ່ານຮູເຂັມ; ໂດຍບໍ່ຄາດຄິດ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລີ້ລັບຢູ່ໃນພວກເຮົາກໍເກີດມີແສງສະຫວ່າງຕາມໆກັນມາ. ການສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ມີການຊັກຊ້າ; ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຮົາຖືກເປີດເຜີຍອອກໂດຍພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກຊ່ວງເວລາ ພວກເຮົາແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະຄຣິດ

ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ. ທຸກພາກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາຍັງຄົງຖືກຍຶດຄອງໂດຍຊາຕານ. ມື້ນີ້, ເພື່ອທີ່ຈະຟື້ນຟູອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຕ້ອງຖືກຊໍາລະລ້າງ. ເພື່ອທີ່ຈະຖືກຄອບຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮ່ວມໃນການດີ້ນລົນຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ. ມີແຕ່ເມື່ອຕົວຕົນດັ່ງເດີມຂອງພວກເຮົາຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ, ຊີວິດທີ່ຟື້ນຄືນມາຂອງພຣະຄຣິດຈຶ່ງຈະສາມາດປົກຄອງໄດ້ຢ່າງສູງສຸດ.

ບັດນີ້ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ລະດົມການໂຈມຕີໄປທຸກມຸມຂອງພວກເຮົາເພື່ອຕໍ່ສູ້ເພື່ອການຟື້ນຟູຂອງພວກເຮົາ. ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາພ້ອມທີ່ຈະປະຕິເສດຕົນເອງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຊໍາລະລ້າງພວກເຮົາໃຫ້ບໍລິສຸດຈາກພາຍໃນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຮຽກສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ຍຶດຄອງນັ້ນຄືນມາໃໝ່, ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍລິບູນໄດ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຢ່າເສຍເວລາ, ໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດໃນທຸກຊ່ວງເວລາພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ກໍ່ຕົວຂຶ້ນກັບໄພ່ພົນ, ຖືກນໍາເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສະຫງ່າລາສີຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຈາກ "ບົດທີ 1" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 47)

ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟີລາເດັນເຟຍໄດ້ກໍ່ຕົວຂຶ້ນ ເຊິ່ງກໍເນື່ອງຈາກຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າທັງສິ້ນ. ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງໄພ່ພົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ຜູ້ທີ່ບໍ່ລັງເລໃຈໃນການເດີນທາງຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງເປັນເຈົ້ານາຍແຫ່ງຈັກກະວານ, ເປັນຜູ້ບັນຊາການສິ່ງທັງປວງ: ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຢືນຢັນເຖິງສິ່ງນີ້, ມັນບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັບພູເຂົາ! ແລ້ວມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ!

ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ມື້ນີ້ ແມ່ນພຣະອົງທີ່ໄດ້ເປີດຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ປ່ອຍໃຫ້ຄົນຕາບອດໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ, ໃຫ້ຄົນເປ້ຍຍ່າງໄດ້ ແລະ ຄົນຂີ້ທູດໄດ້ຮັບການຮັກສາ. ແມ່ນພຣະອົງທີ່ໄດ້ເປີດປ່ອງຢ້ຽມສູ່ສະຫວັນ, ເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເລິກລັບແຫ່ງອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ. ເມື່ອຖືກຊຶມເຂົ້າໂດຍພຣະທຳອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,

ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ປະເມີນຄ່າບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ປະເມີນຄ່າບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ.
ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ!

ພຣະອົງໄດ້ວິລັບຢ່າງຖ່ອມຕົນ ແລະ ງຽບໆຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານການຟື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ການທົນທຸກຈາກການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ປະສົບ ແລະ ຊີມລົດຊາດຄວາມເຈັບປວດຂອງໂລກມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຖືກປະຖິ້ມໂດຍຍຸກດັ່ງກ່າວ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືພຣະເຈົ້າເອງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍຈາກກອງຂີ້ເຫຍື້ອ, ຍົກພວກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນສູງດ້ວຍມືຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ ມອບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍລ້າງ.
ພຣະອົງໄດ້ນຳຊີວິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນພວກຂ້ານ້ອຍ ໂດຍບໍ່ຫຼີກຫຼ່ຽງຄວາມເຈັບປວດ; ລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍດ້ວຍເລືອດ, ເຫື່ອ ແລະ ນ້ຳຕາຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກຕີພະລຶກໄວ້ໃນໄພ່ພົນ. ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຜົນຜະລິດຂອງ[ກ] ຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນຂອງພຣະອົງ; ພວກຂ້ານ້ອຍຄືລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊຳລະ.

ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງພຣະອົງ, ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະອົງ, ທຸກຄົນຈຶ່ງກົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.

ໃນມື້ນີ້ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄຣິສຕະຈັກສົມບູນແບບ, ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟີລາເດັນເຟຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນກໍບັນລຸແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6,000 ປີຂອງພຣະອົງ. ໄພ່ພົນສາມາດຍອມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງຖ່ອມຕົນ, ເຊື່ອມໂຍງດ້ວຍວິນຍານ ແລະ ຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຮ່ວມເຂົ້າໃນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງນ້ຳພຸ. ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໄດ້ລັ່ງໄຫຼຢ່າງບໍ່ຢຸດເຊົາ, ຊຳລະລ້າງ ແລະ ກຳຈັດຂີ້ຕົມ ແລະ ນ້ຳສົກກະປົກທັງໝົດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຊຳລະລ້າງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໃຫ້ບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ. ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແທ້ໆ, ຢ່າງຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຮັບຮູ້ພາລະ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເອງ ແລະ ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອເຫັນແກ່ຄຣິສຕະຈັກ.
ເມື່ອຢູ່ຢ່າງງຽບໆຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ,
ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ບໍ່ໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຖືກຂັດຂວາງໃນພວກຂ້ານ້ອຍ. ໃນບັນດາໄພ່ພົນ ມີຄວາມຮັກກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ຈຸດແຂງຂອງບາງຄົນຈະທົດແທນຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຄົນອື່ນ.

ພວກເຂົາສາມາດຍ່າງໃນວິນຍານຕະຫຼອດເວລາ, ຖືກສ່ອງແສງ ແລະ ເບິ່ງທາງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຂົານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດທັນທີຫຼັງຈາກທີ່ເຂົ້າໃຈມັນ. ພວກເຂົາຕາມທັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ; ການປ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງຄວບຄຸມກໍຄືການຍ່າງກັບພຣະອົງ. ຄວາມຄິດ, ແນວຄິດ, ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງໂລກທັງໝົດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫາຍໄປໃນອາກາດອັນວ່າງເປົ່າຄືກັບຄວັນ. ພວກຂ້ານ້ອຍປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົກຄອງສູງສຸດໃນວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຍ່າງກັບພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເປັນເລີດ, ເອົາຊະນະໂລກ ແລະ ວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະບິນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຮັບເອົາການປົດປ່ອຍ: ນີ້ຄືຜົນຕາມມາ ເມື່ອພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ກາຍມາເປັນກະສັດ. ພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຕັ້ນລຳ ແລະ ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ, ມອບຖວາຍຄຳສັນລະເສີນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ມອບຖວາຍເພງນະມັດສະການໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ?

ແທ້ຈິງແລ້ວມີຫຼາຍວິທີທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ: ການຮ້ອງອອກເຖິງນາມຂອງພຣະອົງ, ການຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ, ການຄິດເຖິງພຣະອົງ, ການອະທິຖານ–ອ່ານ, ການເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາ, ການຕຶກຕ່ອງ ແລະ ການໄຕ່ຕອງ, ຄຳອະທິຖານ ແລະ ເພງສັນລະເສີນ. ໃນຄຳສັນລະເສີນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ມີການຫົດສົງ; ມີລິດອຳນາດໃນຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ມີພາລະອີກດ້ວຍ. ມີຄວາມເຊື່ອໃນຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່.

ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ, ປະສານງານໃນການຮັບໃຊ້ ແລະ ກາຍມາເປັນອັນໜຶ່ງດຽວກັນ, ປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ຟ້າວກາຍມາເປັນຮ່າງກາຍອັນບໍລິສຸດຝ່າຍວິນຍານ, ຢຽບຢ່ຳຊາຕານ ແລະ ນຳຈຸດຈົບມາສູ່ໂຊກຊະຕາຂອງຊາຕານ. ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟີລາເດັນເຟຍໄດ້ຖືກຮັບຂຶ້ນເມືອສູ່ການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກແຈ້ງໃນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.

(ຈາກ "ບົດທີ 2" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ "ຜົນຜະລິດຂອງ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 48)

ກະສັດທີ່ມີໄຊຊະນະນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດການໄຖ່ບາບ ແລະ ນຳພາປະຊາຊົນທຸກຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ປາກົດດ້ວຍສະຫງ່າລາສີ.

ພຣະອົງຈັບຈັກກະວານໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ລິດທານຸພາບອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພູເຂົາຊີໂອນໝັ້ນຄົງ. ດ້ວຍລິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ພິພາກສາໂລກທີ່ຜິດບາບ; ພຣະອົງໄດ້ພິພາກສາຊົນຊາດທັງໝົດ ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນນັ້ນ, ພ້ອມທັງຜູ້ຄົນທີ່ເມົາເຫຼົ້າແວງແຫ່ງຕັນຫາ. ພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພຣະອົງຈະໃຈຮ້າຍກັບພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ໃນທີ່ນີ້ຈະເປີດເຜີຍເຖິງລິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງພິພາກສາທັນທີ ແລະ ດຳເນີນການໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ.

ໄຟແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈະເຜົາໄໝ້ອາຊະຍາກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຄວາມຫາຍະນະຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາໄວໆນີ້; ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ເສັ້ນທາງຫຼົບໜີ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ລີ້, ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະນຳຄວາມພິນາດມາສູ່ຕົນເອງ.

ລູກຊາຍທີ່ມີໄຊຊະນະ, ອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ໃນພູເຂົາຊີໂອນຢ່າງແນ່ນອນ, ຈະບໍ່ຈາກບ່ອນນັ້ນໄປໃສຈັກເທື່ອ. ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈະຟັງສຽງຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ, ພວກເຂົາຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ສຽງແຫ່ງການສັນລະເສີນຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຢຸດເຊົາຈັກເທື່ອ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວໄດ້ປາກົດຕົວແລ້ວ! ພວກເຮົາຕ້ອງໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງດ້ວຍຈິດວິນຍານ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ; ພວກເຮົາຈະຮີບໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ບໍ່ລັງເລອີກຕໍ່ໄປ. ຈຸດຈົບຂອງແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ; ບັດນີ້ ຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກ ພ້ອມທັງຜູ້ຄົນ, ເລື່ອງຕ່າງໆ ແລະ ສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົາກໍ່ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ການຝຶກຝົນຂອງພວກເຮົາຮຸນແຮງຂຶ້ນ.

ໃຫ້ພວກເຮົາຟ້າວເອົາຄືນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາທີ່ຮັກໂລກຫຼາຍ!

ໃຫ້ພວກເຮົາຟ້າວເອົາຄືນນິມິດຂອງພວກເຮົາທີ່ມືດມົວຫຼາຍ!

ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນບາດກ້າວຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດເກີນຂອບເຂດ. ໃຫ້ພວກເຮົາຫ້າມປາກຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຍ່າງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແຂ່ງຂັນເພື່ອຜົນໄດ້ ແລະ ຜົນເສຍຂອງພວກເຮົາເອງອີກຕໍ່ໄປ. ອ່າງ, ປ່ອຍມັນໄປ: ຄວາມໂລບມາກໂລພາຂອງເຈົ້າສຳລັບທາງໂລກ ແລະ ສຳລັບຄວາມຮັ່ງມີ! ອ່າງ, ໃຫ້ປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກສິ່ງນີ້: ຄວາມຮັກຫອມທີ່ເກາະຕິດສາມີ ແລະ ລູກສາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ! ອ່າງ, ໃຫ້ຫັນຫຼັງຂອງເຈົ້າໃສ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້: ມຸມມອງ ແລະ ອະຄະຕິຂອງເຈົ້າ! ອ່າງ, ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ; ເວລາມັນສັ້ນ! ເງີຍຂຶ້ນ, ເງີຍຂຶ້ນ, ຈາກພາຍໃນຈິດວິນຍານ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມ. ບໍ່ວ່າຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ, ຢ່າກາຍເປັນເມຍຂອງໂລດອີກຄົນ. ມັນຊ່າງເປັນຕາສົມເພດຫາຍທີ່ຈະຖືກໂຍນຖິ້ມ! ຊ່າງເປັນຕາສົມເພດແທ້ໆ! ອ່າງ ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ!

(ຈາກ "ບົດທີ 3" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 49)

ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳຈະເກີດການປ່ຽນແປງ, ສາຍນ້ຳໄຫຼກໍດຳເນີນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງພວກມັນ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດຢູ່ໄກຈາກການສາມາດທີ່ຈະທົນທານຄືກັບແຜ່ນດິນ ແລະ ທ້ອງຟ້າ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຊີວິດທີ່ຟື້ນຄືນຊີບຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ເຊິ່ງດຳເນີນຕະຫຼອດໄປຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ. ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊາຕານຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງພຣະອົງ.

ມື້ນີ້ ມັນແມ່ນເນື່ອງຈາກການຄັດເລືອກທີ່ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາອອກຈາກກຳມືຂອງຊາຕານ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງພວກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນ ຊີວິດທີ່ຟື້ນຄືນຊີບຊົ່ວນິດນິລັນຂອງພຣະຄຣິດເກີດຂຶ້ນຂ້າງໃນພວກເຮົາ, ດົນບັນດານໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອມຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພວກເຮົາອາດຈະສາມາດພົບກັບພຣະອົງຢູ່ຊ່ອງໜ້າຢ່າງແນ່ນອນ, ກິນພຣະອົງ, ດື່ມພຣະອົງ ແລະ ຊື່ນຊົມພຣະອົງ. ນີ້ຄືການຖວາຍທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ໂດຍຈ່າຍລາຄາດ້ວຍເລືອດຈາກຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ.

ດັ່ງທີ່ລະດູການຜ່ານມາ ແລະ ຜ່ານໄປ, ຜ່ານລົມ ແລະ ນ້ຳໝອກແຂງ, ປະສົບກັບຄວາມທົນທຸກ, ການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍສ່ຳໃດໃນຊີວິດ, ການປະຕິເສດ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍຂອງໂລກຫຼາຍສ່ຳໃດ, ການກ່າວໂທດທີ່ຜິດໆຫຼາຍຢ່າງຈາກລັດຖະບານ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ຫຼຸດນ້ອຍຖອຍລົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ. ອຸທິດຕົນໝົດຫົວໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພວກມັນອາດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ພຣະອົງສະຫງວນຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງໄວ້ຕ່າງຫາກ. ສຳລັບຝູງຊົນຂອງປະຊາຊົນທັງປວງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ລະເວັ້ນຄວາມເຈັບປວດ ໂດຍລ້ຽງ ແລະ ຫົດນ້ຳຢ່າງລະມັດລະວັງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາປະສົບຄວາມມືດມົນແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາລຳບາກສ່ຳໃດກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດມີພຽງແຕ່ຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຊີວິດທີ່ຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະຄຣິດຈະປ່ຽນແປງທຳມະຊາດເດີມຂອງພວກເຮົາ... ສຳລັບລູກຊາຍກົກທຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງເຮັດວຽກໜັກຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍ ໂດຍບໍ່ສົນອາຫານ ແລະ ການພັກຜ່ອນ. ມີເທົ່າໃດມື້ ແລະ ຄືນ, ຜ່ານຄວາມຮ້ອນທີ່ເຜົາໄໝ້ ແລະ ຄວາມເຢັນທີ່ແຂງກະດ້າງ, ພຣະອົງເຝົ້າເບິ່ງໃນຊີໂອນຢ່າງໝົດໃຈ.

ໂລກ, ເຮືອນ, ພາລະກິດ ແລະ ທຸກສິ່ງຖືກປະຖິ້ມທັງໝົດຢ່າງຍິນດີ, ຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ຄວາມສຸກທາງໂລກກໍບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ...
ພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງໂຈມຕີພວກເຮົາ,
ເປີດໂປງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລີ້ລັບຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເຊື່ອໄດ້ແນວໃດ? ທຸກປະໂຫຍກທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງອາດເກີດຂຶ້ນແທ້ໃນພວກເຮົາເວລາໃດກໍໄດ້.
ບໍ່ວ່າພວກເຮົາເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ໃນການສະຖິດຂອງພວກເຮົາ ຫຼື ລີ້ລັບຈາກພຣະອົງ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງບໍ່ຮູ້, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ທຸກສິ່ງຈະປາກົດຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຖິງແມ່ນຈະມີແຜນການ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພວກເຮົາເອງກໍຕາມ.

ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ເພີດເພີນພາຍໃນວິນຍານຂອງພວກເຮົາຢ່າງສະຫງົບ ແລະ ຢ່າງງຽບໆ, ແຕ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມວ່າງເປົ່າຢູ່ຂ້າງໃນສະເໝີ ແລະ ເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າແທ້ງ: ນີ້ຄືຄວາມອັດສະຈັນທີ່ບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແ ທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ! ມັນຄືຂໍ້ພິສູດທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້! ພວກເຮົາກຸ່ມນີ້ໄດ້ຮັບພອນຢ່າງອະທິບາຍບໍ່ໄດ້! ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະພຽງແຕ່ສາມາດໄປສູ່ການຕົກນະຮົກ ແລະ ຕິດຕາມຊາຕານ.
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນ!

ອາ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ! ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເປີດຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຮົາ,
ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງເຫັນເຖິງຄວາມລຶກລັບຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ.
ໂອກາດຂອງອານາຈັກແມ່ນໄຮ້ຂອບເຂດ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຝົ້າເບິ່ງໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາລໍຖ້າ. ມື້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກເກີນໄປ.

ແປວໄຟແຫ່ງສົງຄາມໝຸນອ້ອມ, ຄວັນຈາກປືນຄົກກຸ້ມໄປທົ່ວອາກາດ, ອາກາດເລີ່ມອຸ່ນ, ສະພາບອາກາດປ່ຽນແປງໄປ, ໂຣກລະບາດຈະແຜ່ລາມ ແລະ ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຈະຕາຍໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະຢູ່ລອດ.

ອາ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ! ພຣະອົງຄືປ້ອມປາການທີ່ແໜ້ນໜາຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຄືບ່ອນຫຼົບໄພຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຂົດຕົວຢູ່ພາຍໃຕ້ປີກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄພພິບັດບໍ່ສາມາດມາເຖິງພວກເຮົາໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືການປົກປ້ອງ ແລະ ການດູແລອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັ່ງສຽງຂອງພວກເຮົາດ້ວຍສຽງເພງ, ພວກເຮົາຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ສຽງແຫ່ງການສັນລະເສີນຂອງພວກເຮົາດັງໄປທົ່ວຊີໂອນ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ,

ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ໄດ້ກຽມຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສະຫງ່າລາສີນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ໃຫ້ເຝົ້າລະວັງ, ໂອ ໃຫ້ເຝົ້າລະວັງ! ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ຊົ່ວໂມງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຊ້າເກີນໄປ.

(ຈາກ "ບົດທີ 5" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 50)

ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ກໍຄືກະສັດຂອງລາຊະອານາຈັກໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານ, ຂອບເຂດຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໄປຢ່າງຄົບຖ້ວນທົ່ວທັງຈັກກະວານທັງປວງ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານຢູ່ປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານໃນທຸກປະເທດ ແລະ ທຸກແຫ່ງຫົນ. ພວກເຂົາທຸກຄົນ ກຳລັງຮ້ອງເອີ້ນຊື່ອັນບໍລິສຸດ, ສະແຫວງຫາທີ່ຈະສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍການຮ່ວມມືໃນຄຣິສຕະຈັກ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ.

ພາສາຂອງປະເທດຕ່າງໆນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ມີພຽງພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ພຣະວິນຍານອົງນີ້ຮວມຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆທົ່ວຈັກກະວານເຂົ້າກັນ ແລະ ເປັນໜຶ່ງດຽວກັບພຣະເຈົ້າແທ້ໆ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ຕອນນີ້ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເອີ້ນຫາພວກເຂົາ ແລະ ສຽງຂອງພຣະອົງປຸກພວກເຂົາໃຫ້ຕື່ນ. ນີ້ແມ່ນສຽງແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາທຸກຄົນກຳລັງຮ້ອງຫານາມອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພວກເຂົາຍັງໃຫ້ການສັນລະເສີນ ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງເພງ. ບໍ່ເຄີຍມີການບ່ຽງເບນໃດໆໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄປໄກເພື່ອກ້າວໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຖອຍຫຼັງ ເພາະສິ່ງມະຫັດສະຈັນກອງຢູ່ເທິງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ນີ້ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າຍາກທີ່ຈະຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຄາດເດົາອອກ.

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນກະສັດຂອງຊີວິດໃນຈັກກະວານ! ພຣະອົງປະທັບນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງອັນມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ພິພາກສາໂລກ, ຄອບຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ ປົກຄອງທຸກຊາດ; ທຸກຄົນຄູ້ເຂົ່າລົງຕໍ່ພຣະອົງ, ອະທິຖານຫາພຣະອົງ, ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ ແລະ ສື່ສານກັບພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາດົນປານໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສະຖານະຂອງເຈົ້າຈະສູງພຽງໃດ ຫຼື ບໍ່ວ່າຄວາມອາວຸໂສຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາ ແລະ ຕ້ອງກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ເປັ່ງສຽງຂອງການອ້ອນວອນທີ່ເຈັບປວດອອກມາ; ທີ່ຈິງແລ້ວ

ນີ້ແມ່ນການເກັບກ່ຽວໝາກຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງຕົວເຈົ້າເອງ.
ສຽງຄຳຄວນນີ້ແມ່ນສຽງຂອງການຖືກທໍລະມານໃນທະເລສາບແຫ່ງໄຟ ແລະ ມາດ,
ມັນເປັນສຽງຮ້ອງຂອງການຖືກຂ້ຽນຕີໂດຍໄມ້ຄ້ອນເຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ;
ນີ້ແມ່ນການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າບ່ອນນັ່ງຂອງພຣະຄຣິດ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 8" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 51)

ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນທຸກຄຣິສຕະຈັກ. ແມ່ນພຣະວິນຍານທີ່ກ່າວອອກ; ພຣະອົງແມ່ນໄຟທີ່ລຸກລາມ, ມີຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ກຳລັງພິພາກສາ. ພຣະອົງເປັນບຸດມະນຸດ, ນຸ່ງເສື້ອຜ້າທີ່ລ່າມລົງຈົນຮອດຕີນຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີສາຍແອວຄຳອ້ອມເອິກຂອງພຣະອົງ. ຫົວ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງຂາວຄືຂົນແກະ ແລະ ຕາຂອງພຣະອົງກໍລຸກໄໝ້ຄືກັບແປວໄຟ; ຕີນຂອງພຣະອົງຄ້າຍຄືກັບທອງເຫຼືອງກ້ຽງ, ຄືກັບວ່າທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໃນເຕົາໄຟ ແລະ ສຽງຂອງພຣະອົງກໍຄືກັບສຽງນໍ້າຫຼາຍແຫ່ງ. ໃນມືກ້ຳຂວາຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືດາວເຈັດດວງ ແລະ ໃນປາກຂອງພຣະອົງແມ່ນມີດາບສອງຄົມ ແລະ ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງຢ່າງປະກາຍຄືກັບດວງຕາເວັນທີ່ເຜົາໄໝ້!

ບຸດມະນຸດໄດ້ຖືກເປັນພະຍານ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ.
ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກ,
ສ່ອງແສງຢ່າງປະກາຍຄືກັບດວງຕາເວັນທີ່ກຳລັງເຜົາໄໝ້!
ໃບໜ້າທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງຈ້າດ້ວຍແສງແວວວາວ;
ສາຍຕາຂອງຜູ້ໃດກ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍການຕໍ່ຕ້ານ? ການຕໍ່ຕ້ານນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ!
ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວສຳລັບສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນຫົວໃຈ,
ຄຳເວົ້າໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະໄດ້ມາເຂົ້າໃຈ ແລະ ມາເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບນັ້ນແມ່ນຫຍັງ, ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ! ເຮົາສາມາດປະຕິບັດມັນໄດ້ບໍ ເມື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ກົງກັນຂ້າມກັບພັດຂັດຂວາງ ແລະ ທຳລາຍການກໍ່ສ້າງຂອງເຮົາຕາມອຳເພີໃຈ? ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນແບບນີ້ຢ່າງສຸພາບ! ຖ້າພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າເສື່ອມຊາມລົງຢ່າງຮຸນແຮງຂຶ້ນ ເຈົ້າຈະຖືກແປວໄຟກືນກິນ! ພຣະເຈົ້າທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດປາກົດອອກໃນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານ ໂດຍບໍ່ມີເນື້ອໜັງ ຫຼື ເລືອດທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນແຕ່ຫົວຮອດຕີນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພຣະອົງຢູ່ເໜືອໂລກຈັກກະວານ, ນັ່ງເທິງບັນລັງທີ່ມີສະຫງ່າລາສີໃນສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ, ບົກຄອງທຸກສິ່ງ! ຈັກກະວານ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນຢູ່ພາຍໃນມືຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາກ່າວມັນອອກມາ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ຖ້າເຮົາກຳນົດມັນຂຶ້ນ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ຊາຕານຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງເຮົາ; ມັນຢູ່ໃນຂຸມເລິກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ! ເມື່ອສຽງຂອງເຮົາເປັ່ງອອກມາ, ສະຫວັນ ແລະ

ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານພົ້ນໄປ ແລະ ມາສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ! ທຸກສິ່ງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່; ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະໂລກ ພ້ອມທັງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດແລ້ວ. ເຮົານັ່ງສົນທະນາກັບພວກເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີຫູຄວນຟັງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຄວນຍອມຮັບ.

ວັນເວລາຈະມາເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ; ທຸກສິ່ງໃນໂລກນີ້ຈະວ່າງເປົ່າ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນໃໝ່. ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ເອົາໄວ້! ຢ່າລືມ! ບໍ່ສາມາດມີຄວາມກຳກວມໄດ້! ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນຈະຜ່ານພົ້ນໄປ, ແຕ່ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ຜ່ານພົ້ນໄປ! ໃຫ້ເຮົາແນະນຳພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ: ຢ່າເຮັດວຽກຢ່າງໄຮ້ຜົນ! ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ! ຈົ່ງກັບໃຈ ເພາະຄວາມລອດພົ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ! ເຮົາໄດ້ປາກົດຕົວທ່າມກາງພວກເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ສຽງຂອງເຮົາໄດ້ດັງຂຶ້ນແລ້ວ. ສຽງຂອງເຮົາໄດ້ດັງຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ; ທຸກໆວັນມັນປະເຊີນແບບໜ້າຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ ແລະ ແຕ່ລະວັນມັນມີຄວາມສົດໃໝ່. ເຈົ້າເຫັນເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍເຫັນເຈົ້າ; ເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າຕະຫຼອດ ແລະ ເຮົາຢູ່ຊ້ອງໜ້າກັບເຈົ້າ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າກໍປະຕິເສດເຮົາ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ. ແກະຂອງເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງລັງເລໃຈຢູ່! ພວກເຈົ້າລັງເລໃຈ! ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບຶກໜາ, ຕາຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ບອດ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາເຫັນໃບໜ້າອັງຮຸ່ງເຮືອງຂອງເຮົາໄດ້, ເຈົ້າຄືມາໜ້າເວດທະນາແທ້! ໜ້າເວດທະນາແທ້ດໍ!

ພຣະວິນຍານທັງເຈັດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາໄດ້ຖືກສົ່ງໄປທຸກມຸມຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຮົາຈະສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງເຮົາໄປກ່າວຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆ. ເຮົາຊອບທຳ ແລະ ຊື່ສັດ; ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ກວດສອບສ່ວນເລິກທີ່ສຸດໃນຫົວໃຈມະນຸດ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆ ແລະ ແມ່ນພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ອອກຈາກຂ້າງໃນພຣະບຸດຂອງເຮົາ; ທຸກຄົນທີ່ມີຫູຄວນຟັງເອົາ! ທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຄວນຍອມຮັບເອົາ! ພຽງແຕ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຢ່າສົງໄສເລີຍ. ທຸກຄົນທີ່ຍອມ ແລະ ໃສ່ໃຈພຣະທຳຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່! ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃບໜ້າຂອງເຮົາຢ່າງຈິງຈັງຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່, ຄວາມສະຫວ່າງອັນໃໝ່ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ຢ່າງແນ່ນອນ; ທຸກຢ່າງຈະສົດ ແລະ ໃໝ່. ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະປາກົດແກ່ເຈົ້າທຸກເວລາ ແລະ ພວກມັນຈະເປີດດວງຕາແຫ່ງວິນຍານຂອງເຈົ້າເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນຄວາມລຶກລັບທັງໝົດຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ເຫັນວ່າອານາຈັກຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ. ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນລີ້ໄພ ແລ້ວພຣະຄຸນ ແລະ ພອນທັງໝົດຈະມາສູ່ເຈົ້າ; ຄວາມອຶດຢາກ ແລະ ໂຣກລະບາດຈະບໍ່ສາມາດແຕະຕ້ອງເຈົ້າໄດ້ ແລະ ໝາປ່າ, ງູ, ເສືອ ແລະ ເສືອດາວຈະບໍ່ສາມາດທຳຮ້າຍເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້າຈະໄປກັບເຮົາ, ຍ່າງກັບເຮົາ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສະຫງ່າລາສີຮ່ວມກັບເຮົາ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 15" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 52)

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ຮ່າງກາຍທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງປາກົດໃນບ່ອນເປີດ, ຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານອັນບໍລິສຸດບັງເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສົມບູນແບບ! ທັງໂລກ ແລະ ເນື້ອໜັງໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ການປ່ຽນຮູບຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງພູແມ່ນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງສວມມຸງກຸດຄຳເທິງຫົວຂອງພຣະອົງ, ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງຂາວບໍລິສຸດ, ຄຽນເອິກດ້ວຍສາຍແອວຄຳ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນໂລກແມ່ນຂຽງຮອງພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ດວງຕາຂອງພຣະອົງເປັນຄືແປວໄຟ, ພຣະອົງຖືດາບສອງຄົມໃນປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງມີດາວເຈັດດວງຢູ່ໃນມືຂວາຂອງພຣະອົງ. ຫົນທາງສູ່ອານາຈັກນັ້ນຮຸ່ງແຈ້ງຫຼາຍ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໂຜ່ຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງ; ພູຕ່າງໆປິຕິຍິນດີ ແລະ ນໍ້າຕ່າງໆກໍຫົວຂວັນ, ດວງຕາເວັນ, ດວງເດືອນ ແລະ ດາວຕ່າງໆກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ໝູນໄປຕາມການຈັດແຈງທີ່ເປັນລະບຽບຂອງພວກມັນ ຕ້ອນຮັບພຣະເຈົ້າທີ່ມີເອກະລັກ ແລະ ເປັນຈິງ ເຊິ່ງການກັບຄືນມາຂອງພຣະອົງປ່າວປະກາດຄວາມສຳເລັດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ. ທັງໝົດຕ່າງກໍກະໂດດ ແລະ ເຕັ້ນລຳຢ່າງມີຄວາມສຸກ! ຊົມເຊີຍ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງອັນມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງ! ປ້າຍແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນສູງເທິງພູຊີໂອນທີ່ສະຫງ່າງາມ ແລະ ງົດງາມ! ປະຊາຊາດທັງໝົດກຳລັງຊົມເຊີຍ, ທຸກຄົນກຳລັງກຳລັງຮ້ອງເພງ, ພູຊີໂອນກຳລັງຫົວຢ່າງປິຕິຍິນດີ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜ່ຂຶ້ນ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍແມ່ນແຕ່ຝັນວ່າເຮົາຈະໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມື້ນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນແລ້ວ. ເມື່ອຢູ່ຊ້ອງໜ້າກັບພຣະອົງທຸກໆວັນ, ຂ້ານ້ອຍເປີດເຜີຍຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງປະທານອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມໃຫ້ຢ່າງອຸດົມສົມບູນ. ຊີວິດ, ຄຳເວົ້າ, ການກະທຳ, ຄວາມຄິດ, ແນວຄວາມຄິດນັ້ນກໍຄືແສງສະຫວ່າງທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ພວກມັນທັງໝົດ. ພຣະອົງນຳພາທຸກບາດກ້າວໃນຫົນທາງ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງນັ້ນເກີດຂຶ້ນກັບຫົວໃຈໃດກໍຕາມທີ່ກະບົດຢ່າງທັນທີທັນໃດ.

ກິນ, ຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ, ຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງ, ຍ່າງຮ່ວມກັນ, ມີຄວາມສຸກຮ່ວມກັນ, ໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ ແລະ ພອນຮ່ວມກັນ, ຮ່ວມໃນຄວາມເປັນກະສັດກັບພຣະອົງ ແລະ ດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນໃນອານາຈັກ, ໂອ ມັນຊ່າງເປັນຄວາມສຸກ! ໂອ ມັນຊ່າງຫວານຊື່ນແທ້! ພວກເຂົາຢູ່ຊ່ອງໜ້າກັບພຣະອົງທຸກໆມື້,

ເວົ້າຈາກັບພຣະອົງທຸກໆວັນ ແລະ ວົນຢ່າງສະໜໍ່າສະເໝີ ແລະ ໄດ້ຮັບການສ່ອງສະຫວ່າງອັນໃໝ່ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ທຸກໆມື້. ດວງຕາຝ່າຍວິນຍນຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກເປີດອອກ ແລະ ພວກເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງ; ຄວາມເລິກລັບທັງໝົດຂອງວິນຍານໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ຊີວິດທີ່ບໍລິສຸດນັ້ນໄຮ້ກັງວົນແທ້ໆ; ແລ່ນໄວ ແລະ ບໍ່ຢຸດເຊົາ ແລະ ເຄື່ອນໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ມີຊີວິດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຫຼາຍກວ່າຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ຢູ່ພໍໃຈກັບລົດຊາດຫວານພຽງຢ່າງດຽວ; ຈົ່ງສະແຫວງຫາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຄອບຄຸມທຸກສິ່ງ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີທຸກປະເພດຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາຂາດເຂີນ. ຈົ່ງຮ່ວມມືຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ເຂົ້າຫາພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ມີຫຍັງເປັນຄືເກົ່າອີກເລີຍ. ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະເໜືອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ແລະ ບໍ່ມີຄົນໃດ, ເລື່ອງໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດຈະສາມາດລົບກວນພວກເຮົາໄດ້.

ຍອດຍ້ຽມ! ຍອດຍ້ຽມ! ຄວາມຍອດຍ້ຽມທີ່ແທ້ຈິງ! ຊີວິດທີ່ຍອດຍ້ຽມຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ທຸກສິ່ງໄດ້ຜ່ອນຄາຍຢ່າງແທ້ຈິງ! ພວກເຮົາຂ້າມຜ່ານໂລກ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆໃນໂລກ, ບໍ່ຮູ້ສຶກຜູກພັນກັບສາມີ ຫຼື ລູກໆ. ພວກເຮົາຂ້າມຜ່ານການຄວບຄຸມຂອງຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມ. ຊາຕານບໍ່ກ້າທີ່ຈະລົບກວນພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຂ້າມຜ່ານໄພພິບັດທັງໝົດຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ນີ້ເປັນການອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມເປັນກະສັດ! ພວກເຮົາຢຽບຢໍ່າຊາຕານລົງໃຕ້ຕີນ, ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ເປີດໂປງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງຊາຕານຢ່າງທົ່ງເຖິງ. ການກໍ່ສ້າງຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ຮ່າງກາຍທີ່ມີສະຫງ່າລາສີກໍໄດ້ໂຜ່ຂຶ້ນ, ນີ້ແມ່ນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມປາບປື້ມໃຈ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 15” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 53)

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະບິດານິລັນດອນ, ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແມ່ນກະສັດ!

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດວາງຕີນຂອງພຣະອົງລົງເທິງພູເຂົາໝາກກອກເທດ.

ມັນຊ່າງສວຍງາມ! ຈົ່ງຟັງ! ພວກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ເຝົ້າຍາມໄດ້ສົ່ງສຽງຂອງພວກເຮົາດັງຂຶ້ນ; ດ້ວຍສຽງຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຮ້ອງເພງຮ່ວມກັນ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນສູ່ຊີໂອນ. ພວກເຮົາເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຮົາເຖິງການຮົກຮ້າງຂອງເຢຣູຊາເລັມ.

ຈົ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຮ້ອງຢ່າງພ້ອມພຽງກັນ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳຄວາມສະບາຍມາໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ໄຖ່ເຢຣູຊາເລັມ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດແຂນອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຕໍ່ສາຍຕາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ,

ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຂຶ້ນແລ້ວ!

ທຸກແຈມຸມຂອງໂລກໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພຣະວິນຍານທັງເຈັດໄດ້ອອກຈາກບັນລັງຂອງພຣະອົງໄປທົ່ວທຸກຄຣິສຕະຈັກເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອນັ່ງເທິງບັນລັງແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໝັ້ນຄົງດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະບັນດາປະຊາຊາດຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພຣະອົງໄດ້ແກ້ສາຍຮັດແອວຂອງກະສັດ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຕູເມືອງເປີດກວ້າງອອກຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ບໍ່ອັດອີກຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງໄດ້ມາ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງດ້ວຍລັດສະໝີຂອງມັນ. ຄວາມມືດມົວປົກຄຸມແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄວາມມືດມົວທີ່ໜາທຶບປົກຄຸມເໜືອຜູ້ຄົນ. ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງໄດ້ປາກົດ ແລະ ສ່ອງແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງຈະປາກົດເຫັນໃນພວກຂ້ານ້ອຍ; ບັນດາປະຊາຊາດຈະມາສູ່ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ກະສັດຈະມາສູ່ລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຍົກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ເບິ່ງໄປອ້ອມຮອບ: ລູກຊາຍຂອງພຣະອົງເຕົ້າໂຮມກັນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາແຕ່ທາງໄກ; ລູກສາວຂອງພຣະອົງຖືກອຸ້ມໃນແຂນ. ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ຈັບພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້; ເປັນພຣະອົງທີ່ນຳພາພວກຂ້ານ້ອຍໄປຂ້າງໜ້າໃນຫົນທາງສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພຣະທຳອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງທີ່ຊືມຜ່ານພວກຂ້ານ້ອຍ.

ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພວກຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍສັນລະເສີນພຣະອົງ! ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຊີດຊູພຣະອົງ, ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ, ຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນພຣະອົງ ແລະ ຮ້ອງຫາພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ຈິງໃຈ, ສະຫງົບ ແລະ ອຸທິດຕົນ. ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍມີພຽງຈິດໃຈດຽວກັນ ແລະ ຖືກສ້າງພ້ອມກັນ ແລະ ໃຫ້ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ

ກາຍເປັນຄົນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງໃນໄວໆ, ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະອົງ. ປາຖະໜາໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຖືກປະຕິບັດ ໂດຍບໍ່ມີການຂັດຂວາງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ!

(ຈາກ "ບົດທີ 25" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 54)

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດນັ້ນມີອຳນາດໃນທຸກສິ່ງ, ບັນລຸທຸກຢ່າງ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຢ່າງສົມບູນ! ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຖືດວງດາວທັງເຈັດໄວ້, ໄດ້ຮັບປະທານດ້ວຍພຣະວິນຍານທັງເຈັດ, ມີຕາເຈັດໜ່ວຍ, ເປີດກາປະທັບທັງເຈັດອອກ ແລະ

ເປີດໜັງສືມ້ວນອອກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດທັງເຈັດ ແລະ ຖ້ວຍທັງເຈັດ ແລະ ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ. ດົນນານມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ເປົ່າແກທັງເຈັດເຊັ່ນກັນ! ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນຄວນສັນລະເສີນພຣະອົງ, ມອບສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ເຊີດຊູບັນລັງຂອງພຣະອົງ. ໂອ, ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພຣະອົງຄືທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດໄປ ແລະ ດ້ວຍພຣະອົງ ທຸກສິ່ງສົມບູນ, ສົດໃສ, ຖືກປົດປ່ອຍ, ເປັນອິດສະຫຼະ, ແຂງແຮງ ແລະ ມີອຳນາດ! ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ລີ້ລັບ ຫຼື ຖືກປິດບັງໄວ້ເລີຍ; ດ້ວຍພຣະອົງ, ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ພິພາກສາສັດຕູຂອງພຣະອົງຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ພຣະອົງເປີດເຜີຍຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງພຣະອົງ, ສຳແດງໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນພຣະອົງຊົງສຳແດງສະຫງ່າລາສີທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ, ເປັນນິລັນດອນ ແລະ ບໍ່ສິ້ນສຸດເດັດຂາດ! ທຸກຄົນຄວນຕື່ນຂຶ້ນມາໂຮຮ້ອງ ແລະ ຮ້ອງເພງຢ່າງທົ່ວເຖິງ, ຍ້ອງຍໍພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດອົງນີ້ທີ່ແທ້ຈິງຢ່າງສົມບູນ, ມີຊີວິດໃນທຸກສິ່ງ, ອຸດົມສົມບູນ, ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ເປັນຈິງ ຜູ້ເຊິ່ງເປັນຢູ່ຕະຫຼອດນິລັນດອນ. ບັນລັງຂອງພຣະອົງຄວນໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ນາມອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຄວນໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ແລະ ມີສະຫງ່າລາສີ. ນີ້ແມ່ນຄວາມປະສົງນິລັນດອນຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນພອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ແລະ ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ! ມີໃຜແດ່ໃນພວກເຮົາທີ່ບໍ່ໄດ້ສືບທອດມັນ? ເພື່ອສືບທອດພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນໆໜຶ່ງຕ້ອງຍົກຍ້ອງນາມອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ມາອ້ອມລ້ອມບັນລັງຂອງພຣະອົງດ້ວຍການນະມັດສະການ. ທຸກຄົນທີ່ມາຫາພຣະອົງດ້ວຍແຮງຈູງໃຈອື່ນ ແລະ ເຈດຕະນາອື່ນຈະຖືກດັບສູນໄປດ້ວຍໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ຂອງພຣະອົງ. ມື້ນີ້ແມ່ນມື້ທີ່ສັດຕູຂອງພຣະອົງຈະຖືກພິພາກສາ ແລະ ແມ່ນໃນມື້ນີ້ເຊັ່ນກັນທີ່ພວກເຈົ້າຈະພິນາດໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ນັ້ນຍັງເປັນມື້ທີ່ເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈະຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ເປັນມື້ທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ ແລະ ກຽດຕິສັກ. ໂອ ຄົນທັງຫຼາຍເອີຍ! ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໂດຍໄວເພື່ອຍົກຍ້ອງ ແລະ ຕ້ອນຮັບພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຜູ້ທີ່ສົ່ງຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາແຕ່ອາດີດຕະການຈົນເຖິງນິລັນດອນ, ນຳໃຊ້ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງພຣະອົງສົມບູນ ແລະ ບັນລຸອານາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດ!

ນີ້ແມ່ນການກະທຳອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ! ນີ້ແມ່ນການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ການຈັດແຈງນິລັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງເອງໄດ້ມາເພື່ອຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສົມບູນ ແລະ ເພື່ອນຳພວກເຮົາສູ່ຄວາມສະຫງ່າລາສີ.

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເປັນພະຍານແມ່ນບັນພະບຸລຸດຂອງຄົນຕາບອດ ແລະ ກະສັດແຫ່ງຄວາມບໍ່ຮູ້. ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນໂງ່ຊື່ອນິລັນດອນ, ເປັນຄົນໂງ່ຈ້າຕະຫຼອດການ; ຄົນຕາຍທີ່ຕາບອດຕະຫຼອດນິລັນດອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ວິນຍານຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງຄວນຕື່ນຂຶ້ນ! ທຸກຄົນຄວນລຸກຂຶ້ນ! ໂຮຮ້ອງ, ສັນລະເສີນ ແລະ ຍົກຍ້ອງຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດຕໍ່ກະສັດແຫ່ງສະຫງ່າລາສີ, ພຣະບິດາແຫ່ງຄວາມເມດຕາ, ພຣະບຸດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ, ພຣະວິນຍານທີ່ອຸດົມສົມບູນທັງເຈັດ, ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ທີ່ນຳໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ອັນສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາອັນຊອບທຳມາ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຽງພໍ, ອຸດົມສົມບູນ, ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສົມບູນຢ່າງເຕັມທີ່. ບັນລັງຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກຍ້ອງຕະຫຼອດໄປ! ທຸກຄົນຄວນເຫັນວ່ານີ້ແມ່ນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງສູ່ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ການບັນລຸຄວາມປະສົງທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເປັນພະຍານ, ແລ້ວຫຼັງຈາກທີ່ຊ່ວງເວລາຜ່ານໄປ ຈະບໍ່ມີການຍ້ອນກັບ. ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນຖືກກຳນົດໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນຂອງການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາ, ອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄິດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຕອນນີ້. ພວກເຈົ້າຄວນປະພຶດແນວໃດ? ໃຫ້ເປັນພະຍານ ແລະ ຍ້ອງຍໍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ຍ້ອງຍໍພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າທີ່ນິລັນດອນ, ເປັນເອກະລັກ ແລະ ແທ້ຈິງ!

ນັບແຕ່ນີ້ໄປ, ເຈົ້າຄວນເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້ານີ້ທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ແທ້ຈິງ ພ້ອມທັງບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ພວກເຂົາທັງໝົດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຕາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າ! ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກພິສູດແລ້ວຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານ; ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮ່ວມຢູ່ກັບເຮົາກໍເຮັດໃຫ້ແຕກຊະຊາຍໄປ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ກັບເຮົາກໍຕໍ່ສູ້ເຮົາ; ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ເຊິ່ງຖືກສະຫຼັກໄວ້ຢູ່ໃນຫີນ! ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນລູກນ້ອງຂອງຊາຕານ. ຄົນດັ່ງກ່າວໄດ້ມາເພື່ອລົບກວນ ແລະ ຫຼອກລວງລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຂັດຂວາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກລົງດາບ! ທຸກຄົນທີ່ສະແດງເຈດຕະນາທີ່ດີກໍສະແຫວງຫາຄວາມພິນາດຂອງພວກເຂົາເອງ. ເຈົ້າຄວນຟັງ ແລະ ເຊື່ອພຣະຄຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຄວນຍົກຍ້ອງບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ!

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະວິນຍານທັງເຈັດ! ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງດວງຕາທັງເຈັດ ແລະ ດວງດາວທັງເຈັດດ້ວຍ; ພຣະອົງເປີດກາປະທັບທັງເຈັດອອກ ແລະ ໜັງສືມ້ວນທັງໝົດໄດ້ຖືກມາຍອອກໂດຍພຣະອົງ! ພຣະອົງໄດ້ເປົ່າແກທັງເຈັດ ແລະ ຖ້ວຍທັງເຈັດ ແລະ ໄພພິບັດທັງເຈັດກໍຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ໂອ, ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດທີ່ຖືກປົດຕາຍມາຢູ່ສະເໝີ! ເວລາທີ່ຈະເປີດເຜີຍພວກມັນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ! ພຣະອົງຜູ້ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດໄດ້ປາກົດຕົວຢູ່ຕໍ່ຕາພວກເຮົາແລ້ວ!

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ດ້ວຍພຣະອົງ, ທຸກຄົນໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ; ບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ທຸກສິ່ງເປັນໄປຢ່າງລາບລື້ນ! ບໍ່ມີຫຍັງກ້າຂັດຂວາງ ຫຼື ກີດກັນພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຍອມຈະຕ້ອງຕາຍ!

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ມີດວງຕາເຈັດດວງ! ທັງໝົດຊັດເຈນຢ່າງສົມບູນ, ທັງໝົດສະຫວ່າງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປົດບັງໄວ້ ແລະ ທັງໝົດຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ເປີດອອກ. ດ້ວຍພຣະອົງ, ທັງໝົດຊັດເຈນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເຊັ່ນນີ້, ແຕ່ລູກຊາຍຂອງພຣະອົງກໍເປັນແບບນີ້ເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ມີໃຜ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດ ແລະ ບໍ່ມີເລື່ອງໃດສາມາດຖືກປົດບັງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພຣະອົງ!

ດວງດາວທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດນັ້ນແຈ້ງສະຫວ່າງ! ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ; ພຣະອົງຈັດຕັ້ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດກໍຢູ່ພາຍໃນການຈັດຫາໃຫ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເປີດກາປະທັບທັງເຈັດອອກ ແລະ ພຣະອົງເອງນຳເອົາແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດ. ໜັງສືມ້ວນແມ່ນພາສາທາງແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຝ່າຍວິນຍານທີ່ລຶກລັບຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຖືກມາຍອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍໂດຍພຣະອົງ!

ທຸກຄົນຄວນຟັງສຽງແກທັງເຈັດທີ່ດັງກ້ອງຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍພຣະອົງ, ທັງໝົດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ບໍ່ລີ້ລັບອີກຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ທັງໝົດໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ທັງໝົດໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ!

ແກທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດນັ້ນແມ່ນແກທີ່ເປີດເຜີຍ, ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ມີໄຊຊະນະ! ພວກມັນຍັງເປັນແກທີ່ພິພາກສາພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ!

ໃນທ່າມກາງໄຊຊະນະຂອງພຣະອົງ, ແກະເຂົາສັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ! ພຣະອົງປົກຄອງເໜືອຈັກກະວານທັງໝົດ!

ພຣະອົງໄດ້ກະກຽມໄພພິບັດທັງເຈັດຖ້ອຍ, ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຕັ້ງເປົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຖືກປ່ອຍອອກມາໃນກະແສນໍ້າທີ່ແຮງ ແລະ ສັດຕູເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກກືນກິນຢູ່ໃນແປວໄຟຂອງໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດສຳແດງລິດເດດສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກສັດຕູທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍພິນາດໄປ. ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດສຸດທ້າຍຈະບໍ່ຖືກປິດຜະນຶກໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດອີກຕໍ່ໄປ; ພວກມັນທັງໝົດໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ! ພວກມັນທັງໝົດໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ! ພຣະອົງຂ້າສັດຕູຂອງພຣະອົງໃຫ້ຕາຍດ້ວຍສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ, ເຮັດໃຫ້ໂລກມີສະຖຽນລະພາບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ບໍ່ຕ້ອງເສຍເປົ່າອີກຕໍ່ໄປ!

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຜູ້ຊອບທຳ! ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍຍ້ອງຍໍພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ! ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ການໂຮຮ້ອງ ແລະ ການຍົກຍ້ອງຊົ່ວນິລັນດອນ! ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກໃຊ້ສຳລັບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອສະຫງ່າລາສີ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດໄປ!

ທຸກຄົນສະເຫຼີມສະຫຼອງຕໍ່ໜ້າພຣະບັນລັງ, ຍົກຍ້ອງ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະຄຣິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ! ສຽງຂອງພວກມັນເຮັດໃຫ້ຈັກກະວານທັງໝົດສັ່ນສະເທືອນຄືກັບສຽງຟ້າຮ້ອງ! ແນ່ນອນວ່າທຸກສິ່ງເປັນຢູ່ຍ້ອນພຣະອົງ ແລະ ເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນພຣະອົງ. ໃຜກ້າທີ່ຈະບໍ່ຖືວ່າສະຫງ່າລາສີທັງໝົດ, ກຽດຕິສັກ, ສິດອຳນາດ, ສະຕິປັນຍາ, ຄວາມບໍລິສຸດ, ໄຊຊະນະ ແລະ ການເປີດເຜີຍທັງໝົດລ້ວນເປັນຂອງພຣະອົງ? ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳເລັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມັນເປັນຄວາມສຳເລັດຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງສ້າງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ!

(ຈາກ "ບົດທີ 34" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 55)

ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດອອກມາຈາກບັນລັງ, ສັ່ນສະເທືອນຈັກກະວານ, ພິກສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດັງກ້ອງໄປທົ່ວທ້ອງຟ້າ! ສຽງທະລຸຫູ ແລະ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດໜີມັນພົ້ນ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດລີ້ຈາກມັນໄດ້. ຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຟ້າຜ່າລະເບີດອອກມາ ແລະ ໃນທັນທີ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍປ່ຽນແປງໄປ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍໃກ້ຈະຕາຍ. ຈາກນັ້ນ, ດ້ວຍຄວາມໄວດັ່ງຟ້າຜ່າ, ອາວະກາດທັງໝົດກໍຖືກປົກຄຸມດ້ວຍພາຍຸຝົນທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ຕົງລົງມາຈາກສະຫວັນ!

ໃນມຸມທີ່ໄກທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ,
ມັນບໍ່ຍອມໃຫ້ມີຄາບເປື້ອນເນື່ອງຈາກວ່າມັນລ້າງທົ່ວແຕ່ຫົວຮອດຕີນຢ່າງທົ່ວເຖິງຄືກັບການອາບນໍ້າ; ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດລີ້ລັບຈາກມັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົກຫນີຈາກມັນໄດ້. ສຽງດັ່ງກັງວານຂອງຟ້າຮ້ອງ ຄືກັບແສງມາບເຫຼື້ອມຂອງຟ້າຜ່າ, ເປັ່ງປະກາຍດ້ວຍແສງທີ່ເຮືອກເຍັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສັ່ນເຊັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ! ດາບສອງຄົມອັນແຫຼມຄົມຟາດລົງໃສ່ລູກຊາຍແຫ່ງການກະບົດ ແລະ ພວກສັດຕູກໍປະເຊີນກັບຄວາມຫາຍະນະ, ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ລີ້; ພວກເຂົາມຶນງົງຢູ່ທ່າມກາງລົມ ແລະ ຝົນ ແລະ ໂຊເຊຈາກການພັດ, ພວກເຂົາຕາຍລົງທັນທີສູ່ນໍ້າທີ່ໄຫຼ ແລະ ກໍຖືກພັດລ້າງໄປ. ມີພຽງຄວາມຕາຍ ແລະ ບໍ່ມີທາງອື່ນໃຫ້ພວກເຂົາມີຊີວິດລອດ. ຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດອອກຈາກເຮົາ ແລະ ຖ່າຍທອດເຈດຕະນາຂອງເຮົາ ເຊິ່ງແມ່ນເພື່ອໂຈມຕີພວກລູກຊາຍກົກຂອງອີຢິບ, ເພື່ອລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຊໍາລະລ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງເຮົາໃຫ້ສະອາດ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນອາດຈະມີຄວາມຜູກພັນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ປະຕິບັດຕົວເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັບເຮົາ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດໃນຈັກກະວານຈະສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນເປັນໜຶ່ງດຽວ. ນີ້ແມ່ນວັດຖຸປະສົງຂອງເຮົາ.

ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງຂຶ້ນ ແລະ ສຽງຄວນຄາງກໍຕື່ນຂຶ້ນ. ບາງຄົນຕື່ນຈາກການຫຼັບໄຫຼຂອງຕົນ ແລະ ຕື່ນຕົກໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ພວກເຂົາຄົ້ນຫາເລິກໆໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຟ້າວກັບໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງ. ພວກເຂົາຢຸດກົນອຸບາຍທີ່ປ່າເຖື່ອນ ແລະ ການກະທໍາທີ່ໂຫດຮ້າຍທາລຸນຂອງພວກເຂົາ; ມັນຍັງບໍ່ຊ້າເກີນໄປສໍາລັບຄົນເຊັ່ນນີ້ທີ່ຈະຕື່ນຂຶ້ນ. ເຮົາແນມເບິ່ງຈາກບັນລັງ. ເຮົາເບິ່ງເລິກເຂົ້າໄປໃນໃຈຂອງມະນຸດ. ເຮົາຊ່ວຍຜູ້ທີ່ປາຖະໜາເຮົາຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ ແລະ ຢ່າງແຮງກ້າໃຫ້ຮອດ ແລະ ເຮົາສົງສານພວກເຂົາ.
ເຮົາຈະຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫຼາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດທັງໝົດຊົ່ວນິລັນດອນ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຕິດຕາມເຮົາມາຈົນສຸດທາງ. ມືຂອງເຮົາຈະຈັບພວກເຂົາໄວ້ຢ່າງປອດໄພ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງປະເຊີນກັບສາກນີ້ ແລະ ຈະບໍ່ມາສູ່ອັນຕະລາຍໃດໆ. ບາງຄົນ, ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນພາບຟ້າແມບເຫຼື້ອມນີ້ ກໍມີຄວາມທຸກທີ່ອະທິບາຍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈຢ່າງສຸດຂີດ. ຖ້າພວກເຂົາຍັງຄົງປະພຶດຕົວໃນລັກສະນະນີ້, ມັນກໍຊ້າເກີນໄປສໍາລັບພວກເຂົາ. ໂອ, ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກຢ່າງເອີຍ! ມັນຈະສໍາເລັດທັງໝົດ. ນີ້ກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ.
ເຮົາຊ່ວຍຄົນທີ່ຮັກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ໂຈມຕີຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ເຮົາເຮັດໃຫ້ອານາຈັກຂອງເຮົາແນ່ວແນ່ ແລະ ໝັ້ນຄົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ, ທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກຮູ້ວ່າເຮົາສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ, ເຮົາແມ່ນໄຟທີ່ລຸກໄໝ້, ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຄົ້ນຫາຫົວໃຈທີ່ຢູ່ໃນສຸດຂອງມະນຸດທຸກຄົນ. ນັບແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ການພິພາກສາຂອງບັນລັງຂາວອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງເປີດກວ້າງແກ່ມວນຊົນ ແລະ ແກ່ທຸກຄົນ, ມັນຖືກປະກາດວ່າການພິພາກສາໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນແລ້ວ! ມັນຢູ່ເໜືອຄວາມສົງໄສວ່າທຸກຄົນທີ່ມີຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ, ຜູ້ທີ່ສົງໄສ ແລະ ບໍ່ກ້າແນ່ໃຈ, ຜູ້ເສຍເວລາເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາ ແຕ່ບໍ່ເຕັມໃຈນຳພວກມັນໄປປະຕິບັດ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ້ອງຖືກພິພາກສາ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກວດສອບເຈດຕະນາ ແລະ ແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງທີ່ເໝາະສົມຂອງເຈົ້າ; ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ, ເຫັນຄຸນຄ່າປະສົບການຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າກະທຳດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນພຽງຜິວເຜີນ ແຕ່ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່, ເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີປະສົບການ, ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຄົນທີ່ເປັນທີ່ພໍໃຈເຮົາ.

ຈົ່ງປະຕິເສດລູກສະໝຸນຂອງຊາຕານ ແລະ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍທີ່ກໍ່ກວນ ແລະ ທຳລາຍສິ່ງທີ່ເຮົາສ້າງໂອກາດ ເພື່ອໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອພວກມັນ. ພວກມັນຕ້ອງຖືກຈຳກັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ຖືກຈຳກັດໄວ້; ພວກມັນສາມາດຖືກຈັດການໄດ້ດ້ວຍດາບອັນແຫຼມຄົມເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ດີທີ່ສຸດຈະຕ້ອງຖືກຖອນຮາກອອກໃນທັນທີ ເພື່ອປ້ອງກັນບັນຫາໃນອະນາຄົດ. ແລ້ວຄຣິສຕະຈັກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ປາສະຈາກຄວາມຜິດປົກກະຕິທັງປວງ ແລະ ມັນຈະມີສຸຂະພາບດີ, ເຕັມໄປດ້ວຍກຳລັງ ແລະ ພະລັງ. ຫຼັງຈາກແສງຟ້າຜ່າ, ສຽງຟ້າຮ້ອງກໍດັງຂຶ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລະເລີຍ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຍອມແພ້, ແຕ່ເຮັດຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າເພື່ອນຳໃຫ້ທັນ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ມືຂອງເຮົາເຮັດ, ສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍວ່າຈະໄດ້ຮັບ, ສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍວ່າຈະປະຖິ້ມ, ສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍວ່າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍວ່າຈະຖອນຮາກ, ສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍວ່າຈະໂຈມຕີຢ່າງແນ່ນອນ, ທັງໝົດນີ້ຈະປາກົດຕໍ່ຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນອຳນາດອັນໄພສານຂອງເຮົາຢ່າງຊັດເຈນ.

ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດດັງກ້ອງແຕ່ບັນລັງຈົນເຖິງຈັກກະວານ ແລະ ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ. ຄົນກຸ່ມໃຫຍ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຈະຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ. ຫຼັງຈາກແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດນີ້, ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເອົາຊີວິດລອດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ ນອກຈາກມາຫາເຮົາ, ຄຸເຂົ່າລົງນະມັດສະການ ແລະ ປາກຂອງພວກເຂົາຮ້ອງຫານາມຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສົ່ງສຽງອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ,

ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຕົນແຂງກະດ້າງໄປ, ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງກ້ອງຢູ່ໃນຫູຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງພິນາດໄປຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ນີ້ເປັນພຽງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຄອຍຖ້າພວກເຂົາ. ລູກຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ໄຊຊະນະຈະຢູ່ໃນຊີໂອນ ແລະ ທຸກຄົນຈະເຫັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ສະຫງ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ. ນີ້ຊ່າງເປັນພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ ແລະ ມັນແມ່ນຄວາມຫວານທີ່ຍາກຈະບັນຍາຍ.

ສຽງດັງປັ້ງງຂອງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດທີ່ດັງອອກມາແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງ. ຜູ້ທີ່ເປັນຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຖືກເລືອກແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ສາມາດຢູ່ພາຍໃຕ້ນາມຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ເຊິ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຮຽກເອີ້ນພວກເຂົາ. ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກເຫັນວ່າເຮົາຊອບທຳ, ເຮົາຊື່ສັດ, ເຮົາມີຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ, ເຮົາມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ, ເຮົາສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ, ເຮົາເປັນໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ ແລະ ທ້າຍທີ່ສຸດເຮົາແມ່ນການພິພາກສາທີ່ໄຮ້ຄວາມເມດຕາ.

ໃຫ້ທຸກຄົນຢູ່ໃນໂລກເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສົມບູນແບບ. ມະນຸດທຸກຄົນເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ມີໃຜກ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາອີກ ຫຼື ຕັດສິນເຮົາ ຫຼື ກ່າວຮ້າຍເຮົາອີກ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳສາບແຊ່ງກໍຈະມາເຖິງພວກເຂົາທັນທີ ແລະ ໄພພິບັດກໍຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຮັດໄດ້ແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວ, ໄດ້ນຳເອົາຄວາມພິນາດມາສູ່ຕົວພວກເຂົາເອງ.

ຈົ່ງໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້, ໃຫ້ມັນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກທົ່ວທັງຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນທຸກຄົວເຮືອນ ແລະ ໂດຍທຸກຄົນວ່າ: ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແຕ່ອົງດຽວ. ທຸກຄົນຈະຄຸເຂົ່າລົງ ແລະ ນະມັດສະການເຮົາເທື່ອລະຄົນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍຜູ້ຫາກໍຮຽນເວົ້າຈະຮ້ອງອອກວ່າ "ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ"! ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງເຊັ່ນກັນວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງກຳລັງປາກົດຕົວຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຈະກົ້ມຂາບລົງນະມັດສະການນຳອີກ, ອ້ອນຂໍຄວາມເມດຕາ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພ, ແຕ່ນີ້ກໍຊ້າເກີນໄປແລ້ວແທ້ ເພາະວ່າເວລາແຫ່ງການຕາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດແລ້ວ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເຮັດຈົບສິ້ນ ແລະ ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົງເຫວເລິກທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້. ເຮົາຈະນຳຍຸກທັງໝົດມາສູ່ຈຸດຈົບ ແລະ ເສີມສ້າງອານາຈັກຂອງເຮົາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຍິ່ງຂຶ້ນ. ທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນຈະຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຕະຫຼອດນິລັນດອນ!

(ຈາກ "ບົດທີ 35" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 56)

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດທີ່ແທ້ຈິງ ຜູ້ເປັນກະສັດທີ່ຂຶ້ນຄອງບັນລັງ, ປົກຄອງຈັກກະວານທັງປວງ, ຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຫວັນກໍສ່ອງແສງດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.
ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດຂອບແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະໄດ້ເຫັນ. ພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າ, ທະເລສາບ, ແຜ່ນດິນ, ມະຫາສະໝຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໄດ້ເປີດຜ້າກັ້ງຂອງພວກເຂົາອອກຍ້ອນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍມີຊີວິດຊີວາ ຄືກັບວ່າກໍາລັງຕື່ນຈາກຄວາມຝັນ, ຄືກັບວ່າພວກເຂົາເປັນຫົ່ນທີ່ແຕກອອກມາຈາກດິນ!

ອ່າ! ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວປາກົດຕໍ່ໜ້າແຜ່ນດິນໂລກ. ຜູ້ໃດກ້າເຂົ້າຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຕໍ່ຕ້ານບໍ່? ທຸກຄົນສັ່ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ. ທຸກຄົນໄດ້ເຊື່ອທັງໝົດ ແລະ ທຸກຄົນອ້ອນວອນຂໍການໃຫ້ອະໄພໂທດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ທຸກຄົນຄຸເຂົ່າລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ທຸກປາກກໍນະມັດສະການພຣະອົງ! ທະວີບ ແລະ ມະຫາສະໝຸດ, ພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າ, ທຸກສິ່ງສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ! ລະດູໃບໄມ້ປົ່ງມາພ້ອມກັບລົມພັດເບົາໆທີ່ອົບອຸ່ນ, ກໍ່ໃຫ້ເກີດຝົນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງທີ່ງົດງາມ. ເຊັ່ນດຽວກັບຜູ້ຄົນ, ກະແສນໍ້າໄຫຼດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີ, ຫຼັ່ງນໍ້າຕາແຫ່ງຄວາມເປັນໜີ້ບຸນຄຸນ ແລະ ການຕໍາໜິຕົນເອງ. ແມ່ນໍ້າ, ທະເລສາບ, ຟອງນໍ້າ ແລະ ຄື້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮ້ອງເພງ, ຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນນາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ! ສຽງສັນລະເສີນເປັ່ງອອກດ້ວຍຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງເຫຼືອເກີນ!
ສິ່ງເດີມໆທີ່ເຄີຍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຄັ້ງໜຶ່ງ, ທຸກໆສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່ທັງສິ້ນ...

ນີ້ແມ່ນແກອັນບໍລິສຸດ ແລະ ມັນກໍເລີ່ມສົ່ງສຽງ! ຕັ້ງໃຈຟັງມັນ. ສຽງນັ້ນທີ່ຫວານຫຼາຍແມ່ນຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງບັນລັງ, ປະກາດໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນວ່າເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ການສິ້ນສຸດຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາໄດ້ສໍາເລັດແລ້ວ.
ອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຢ່າງເປີດເຜີຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ອານາຈັກເທິງໂລກໄດ້ກາຍມາເປັນອານາຈັກຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ. ແກທັງເຈັດຂອງເຮົາກໍສົ່ງສຽງດັງກ້ອງອອກຈາກບັນລັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນດັ່ງກ່າວກໍຈະເກີດຂຶ້ນ!
ຜູ້ຄົນສຸດຂອບແຜ່ນດິນໂລກຈະຮີບມາພ້ອມກັນຈາກທຸກທິດທາງດ້ວຍກໍາລັງຂອງຫິມະຖະຫຼົ່ມ ແລະ ພະລັງຂອງສາຍຟ້າແມບ, ບາງຄົນກໍຂີ່ເຮືອໃນທະເລ, ບາງຄົນຂີ່ເຮືອບິນ, ບາງຄົນຂີ່ຍານພະຫະນະທຸກຮູບແບບ ແລະ ທຸກຂະໜາດ, ບາງຄົນກໍຂີ່ເທິງຫຼັງມ້າ...

ເຮົາຫຼຽວເບິ່ງດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີກັບປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຊຸມນຸມກັນຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ ດິນແດນ. ທຸກຄົນທີ່ຮັກສາພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໄວ້ໃນປາກຂອງພວກເຂົາສັນລະເສີນ ແລະ ໂດດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ! ພວກເຂົາເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ໂລກ ແລະ ສຽງຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງກໍເປັນຄືກັບສຽງຟ້າຮ້ອງຂອງນໍ້າຫຼາຍສາຍ. ທຸກຄົນຈະຫຸ້ມກັນເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ.

ແກທັງເຈັດຂອງເຮົາສົ່ງສຽງດັງ, ບຸກຄົນທີ່ນອນຫຼັບຢູ່ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ! ຈົ່ງຕື່ນໄວໆ, ມັນບໍ່ໄດ້ຊ້າເກີນໄປ. ເບິ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ! ມືນຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງວ່າຕອນນີ້ແມ່ນເວລາເທົ່າໃດແລ້ວ. ມີຫຍັງໃຫ້ສະແຫວງຫາບໍ? ມີຫຍັງໃຫ້ຄິດເຖິງບໍ? ແລ້ວມີຫຍັງໃຫ້ຍຶດຕິດບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງໃນຄຸນຄ່າລະຫວ່າງການໄດ້ຮັບຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ການໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ ແລະ ຍຶດຕິດບໍ? ຢ່າຫົວແຂງ ຫຼື ລ່າເລີ່ງອີກຕໍ່ໄປ. ຢ່າພາດໂອກາດນີ້. ເວລາແບບນີ້ຈະບໍ່ມາອີກຄັ້ງ! ໃຫ້ຢືນຂຶ້ນທັນທີ, ປະຕິບັດການໃຊ້ວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍເຄື່ອງມືເພື່ອເບິ່ງທະລຸ ແລະ ຂັດຂວາງກົນອຸບາຍ ແລະ ກົນລວງທັງໝົດຂອງຊາຕານ ແລະ ເອົາໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ, ເພື່ອວ່າປະສົບການໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າອາດເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າອາດດຳລົງຊີວິດຕາມອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງເຈົ້າອາດເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ມີປະສົບການ ແລະ ເຈົ້າອາດຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດສະເໝີ. ໂດຍບໍ່ສະທ້ານ, ບໍ່ອ່ອນແອ, ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ, ເທື່ອລະກ້າວ, ຊື່ກົງຈົນເຖິງສຸດປາຍທາງ!

ເມື່ອແກທັງເຈັດດັງຂຶ້ນອີກຄັ້ງ, ມັນຈະເປັນການເອີ້ນສູ່ການພິພາກສາ, ການພິພາກສາຂອງລູກຊາຍແຫ່ງຄວາມກະບົດ, ການພິພາກສາບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ ແລະ ແຕ່ລະຊົນຊາດຈະຍອມຈຳນົນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ໃບໜ້າທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕໍ່ໜ້າບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນຈະເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຮ້ອງອອກຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈະມີສະຫງ່າລາສີຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈະຮ່ວມມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຮ່ວມໃນຄວາມເປັນກະສັດກັບເຮົາ, ພິພາກສາບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ, ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນທີ່ເປັນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອານາຈັກເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໝັ້ນຄົງ. ຜ່ານສຽງແກທັງເຈັດ, ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຄຸເຂົ່າ ແລະ ນະມັດສະການດ້ວຍຄຳສັນລະເສີນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ!

ເມື່ອແກທັງເຈັດສົ່ງສຽງຂຶ້ນອີກຄັ້ງ, ມັນຈະເປັນສຽງຕອນຈົບແຫ່ງຍຸກ, ການເປົ່າແກແຫ່ງໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ,

ການຄຳນັບທີ່ປ່າວປະກາດການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດຢ່າງເປີດເຜີຍໃນອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ! ສຽງນັ້ນຊ່າງສູງສົ່ງ, ສຽງນີ້ດັງກ້ອງທົ່ວບໍລິເວນບັນລັງ, ການເປົ່າແກນີ້ສັ່ນສະເທືອນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນສັນຍານແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ເຊິ່ງເປັນການພິພາກສາຂອງຊາຕານ; ມັນຕັດສິນລົງໂທດແຜ່ນດິນໂລກເກົ່າໃຫ້ຕາຍໄປທັງໝົດ, ກັບຄືນສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ! ການເປົ່າແກນີ້ເປັນສັນຍານວ່າ ປະຕູແຫ່ງຄວາມກະລຸນາກຳລັງຈະອັດແລ້ວ, ຊີວິດແຫ່ງອານາຈັກຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ. ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະປະສົບກັບຄວາມອຶດຢາກ ແລະ ໂຣກລະບາດ ແລະ ຂັນທັງເຈດໜ່ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂຣກລະບາດທັງເຈັດຈະເກີດຂຶ້ນຕາມມາ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງໄປ, ແຕ່ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 36" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 57)

ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈັ່ງແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່! ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາອັດສະຈັນ! ຈັ່ງແມ່ນມະຫັດສະຈັນ! ມີສຽງແກດັງເຈັດເທື່ອ, ມີສຽງຟ້າຮ້ອງດັງເຈັດຄັ້ງ ແລະ ມີການເທອອກຈາກຖ້ວຍເຈັດໃບ. ສິ່ງນີ້ຈະຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນທັນທີຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ຈະບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມາເຖິງພວກເຮົາທຸກມື້ ແລະ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໄດ້; ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະພົບກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍ ຫຼື ໄດ້ຮັບພອນ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຍ້ອນພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາທີ່ເປັນມະນຸດບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຕັດສິນໃຈໃນເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ຜູ້ທີ່ອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໝົດໃຈຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນຈະທົນທຸກຕໍ່ຄວາມສູນເສຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊີວິດພວກເຂົາ; ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກບັນຫາແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ຈົ່ງຢ່າຢຸດບາດກ້າວຂອງເຈົ້າເປັນການຊົ່ວຄາວອີກ. ການປ່ຽນແປງທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຈະມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ; ມະນຸດບໍ່ມີທາງລີ້ ແລະ ຈະມີແຕ່ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ. ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊິ່ງມະນຸດແຕ່ລະຄົນຄວນມີຄວາມຊັດເຈນພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບບາດກ້າວທີ່ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີຄວາມຄືບໜ້າ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ອື່ນມາກ່າວເຕືອນອີກ. ຕອນນີ້ຈົ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໃຫ້ເປັນປະຈຳ ແລະ

ຂໍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ພາຍໃນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ໃນເວລາທີ່ສຳຄັນ ພຣະອົງກໍຈະປົກປ້ອງເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າມີຄວາມຢ້ານກົວ! ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ຄອບຄອງການດຳລົງຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ດ້ວຍການປົກປ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະອົງ ແລ້ວຍັງມີຫຍັງອີກທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຢ້ານກົວ? ໃນປັດຈຸບັນ ຜົນສຳເລັດຂອງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃກ້ຈະມາເຖິງ ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມຢ້ານກົວຈະສູນເສຍທັງຍືນ. ເຮົາບໍ່ແມ່ນຊິມາເວົ້າເລື່ອງໄຮ້ສາລະໃຫ້ເຈົ້າຟັງ. ຈົ່ງມີນຕາທາງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ສະຫວັນກໍຈະປ່ຽນແປງທັນທີ. ມີຫຍັງຕ້ອງໃຫ້ຢ້ານ? ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍທັນທີຈາກການເຄື່ອນຍ້າຍມືຂອງພຣະອົງແບບເບົາໆ. ຄວາມກັງວົນຂອງມະນຸດແມ່ນມີປະໂຫຍດຫຍັງ? ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າພຣະອົງເວົ້າວ່າ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຕ້ອງປ່ຽນແປງ ພວກມັນກໍຈະປ່ຽນແປງ. ຖ້າພຣະອົງເວົ້າວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ພວກເຮົາກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ມະນຸດຕ້ອງກະວົນກະວາຍ, ພວກເຂົາຕ້ອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໃຈເຢັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ມີຄວາມຕື່ນຕົວໃຫ້ຫຼາຍ. ສະຫວັນອາດປ່ຽນແປງທັນທີ. ຕາຂອງມະນຸດແມ່ນສາມາດຖືກເປີດໃຫ້ກວ້າງໄດ້ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງສິ່ງໃດໄດ້. ຈົ່ງຟ້າວມີຄວາມຕື່ນຕົວ ເພາະຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ, ໂຄງການຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳເລັດແລ້ວ, ແຜນການຂອງພຣະອົງແມ່ນປະສົບຜົນສຳເລັດແລ້ວ, ບຸດຊາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຮອດບັນລັງຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາ ພ້ອມດ້ວຍພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈະພິພາກສາບັນດາປະເທດຊາດທັງໝົດ ແລະ ປະຊາຊົນທຸກຄົນ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການບາດເຈັບຢ່າງໂຫດຮ້າຍຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກໜ່ວງຢ່າງແນ່ນອນ! ສຳລັບຜູ້ທີ່ມອບຕົວເອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນທຸກສິ່ງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຮັກພວກເຂົາຕະຫຼອດການຢ່າງແນ່ນອນໂດຍບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງ!

(ຈາກ "ບົດທີ 42" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 58)

ການທີ່ຄວາມລຶກລັບຂອງເຮົາຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງອອກຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ບໍ່ຖືກປົດບັງອີກຕໍ່ໄປນັ້ນ ກໍເນື່ອງມາຈາກພຣະຄຸນ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາທັງນັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ການທີ່ພຣະທຳຂອງເຮົາປາກົດຂຶ້ນທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ຖືກປົກປິດໄວ້ອີກຕໍ່ໄປນັ້ນ ກໍເນື່ອງມາຈາກພຣະຄຸນ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ. ເຮົາຮັກທຸກຄົນທີ່ເສຍສະຫຼະຕົວເອງເພື່ອເຮົາ ແລະ ອຸທິດຕົນເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ. ເຮົາກຽດຊັງທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກເຮົາ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ເຖິງກັບຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.

ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມຈິງໃຈກັບເຮົາ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຈະປະທານພອນໃຫ້ຄົນໆນັ້ນເປັນສອງເທົ່າ. ເຮົາຈະລົງໂທດບັນດາຜູ້ທີ່ເນລະຄຸນ ແລະ ລະເມີດຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາເປັນສອງເທົ່າ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍພວກເຮົາໄປຢ່າງງ່າຍດາຍ. ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ບໍ່ມີຄວາມຄົດໂກງ ຫຼື ຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮອບຮູ້ໃນທາງໂລກ; ນັ້ນກໍຄື ບໍ່ມີກິ່ນແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ທັງໝົດແມ່ນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳ; ທັງໝົດແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງຖືກປິດບັງໄວ້ ຫຼື ປົກປິດໄວ້. ທຸກສິ່ງສົດໃໝ່, ທຸກສິ່ງແມ່ນຄວາມສຸກ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນການສັ່ງສອນ. ໃຜກໍຕາມທີ່ຍັງສົ່ງກິ່ນແຫ່ງຄວາມຕາຍອອກມາ ບໍ່ທີ່ທາງທີ່ຈະຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້, ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຈະຖືກປົກຄອງດ້ວຍທ່ອນເຫຼັກຂອງເຮົາ. ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຕັ້ງແຕ່ອະດີດຕະການຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງຄົບຖ້ວນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງແມ່ນກຸ່ມຄົນທີ່ຖືກເຮົາຮັບເອົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຮັບພອນບໍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ມື້ທີ່ທຸກສິ່ງຖືກເປີດອອກຢ່າງເປີດເຜີຍແມ່ນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າມີສ່ວນໃນການປົກຄອງຂອງເຮົາ.

ກຸ່ມຄົນທີ່ປົກຄອງດັ່ງກະສັດຢ່າງແທ້ຈິງນັ້ນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ການຄັດເລືອກຂອງເຮົາ ແລະ ແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດຢູ່ໃນສິ່ງນັ້ນ. ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນເລື່ອງນີ້ຕ້ອງໄດ້ທົນທຸກຈາກການໂຈມຕີຂອງມືເຮົາ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ຂອງເຮົາ;
ນີ້ແມ່ນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າເຮົາປົກຄອງທຸກສິ່ງ, ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ຜູ້ມີສິດອຳນາດເຕັມທີ່ ແລະ ເຮົາບໍ່ຜ່ອນຜັນໃຫ້ໃຜ; ເຮົາໂຫດຫ້ຽມທີ່ສຸດ ແລະ ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກສ່ວນຕົວຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ (ບໍ່ວ່າເຂົາຈະເວົ້າດີປານໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ປ່ອຍເຂົາໄປ) ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນການກະທຳອັນມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາໄດ້ດີຂຶ້ນ ລວມທັງຄວາມໝາຍຂອງການກະທຳຂອງເຮົາ.
ເຮົາລົງໂທດວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍສຳລັບການກະທຳທຸກຮູບແບບທີ່ພວກມັນກະທຳ,
ໂຍນພວກມັນແຕ່ລະຄົນລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ເຮົາໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດນີ້ກ່ອນເວລາເລີ່ມຕົ້ນ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີຕຳແໜ່ງ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີບ່ອນເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາຄົນໃດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຖືກຄັດເລືອກ ສາມາດຖືກຄອບງຳໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຈະບໍລິສຸດຢູ່ສະເໝີ. ແຕ່ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຄັດເລືອກນັ້ນ, ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາຄົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະບັນຍັດບໍລິຫານຂອງເຮົາປະກອບມີຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ

ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາໃນທຸກໆດ້ານ. ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດວຽກໃສ່ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ແຕ່ຈະໂຍນພວກເຂົາຖິ້ມພ້ອມດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາລົງສູ່ດິນແດນມໍລະນາ ເພາະວ່າເຮົາກຽດຊັງຊາຕານ. ເຮົາຈະບໍ່ທາງປ່ອຍມັນໄປຢ່າງງ່າຍດາຍ ແຕ່ຈະທຳລາຍມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຮັດໃຫ້ມັນບໍ່ມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງມັນໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ (ນັ້ນກໍຄື ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມຈິບຫາຍ) ແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດແຈງທີ່ມີສະຕິປັນຍາຂອງມືເຮົາເອງ. ຢ່າຄິດວ່າເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງມາຈາກຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງຊາຕານ; ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດທີ່ປົກຄອງຈັກກະວານ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ! ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ບໍ່ມີບັນຫາໃດທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກແກ້ໄຂໄດ້ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະມີສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດສຳເລັດໄດ້ ຫຼື ພຣະທຳໃດທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກກ່າວໄດ້. ມະນຸດຕ້ອງບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນທີ່ປຶກສາຂອງເຮົາ. ໃຫ້ລະວັງທີ່ຈະຖືກມືຂອງເຮົາໂຈມຕີລົງ ແລະ ໂຍນລົງສູ່ແດນມໍລະນະ. ເຮົາບອກສິ່ງນີ້ກັບເຈົ້າ! ບັນດາຜູ້ທີ່ຮ່ວມມືກັບເຮົາຢ່າງຫ້າວຫັນໃນມື້ນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຂົາຈະຫຼີກຫຼ່ຽງການສູນເສຍ ແລະ ຫຼົບໜີຈາກຄວາມເຈັບປວດຂອງການພິພາກສາ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນການຈັດແຈງຂອງເຮົາ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ. ຢ່າກ່າວຄວາມຄິດເຫັນທີ່ບໍ່ສົມຄວນ ແລະ ຢ່າເວົ້າຢ່າງຂີ້ໂມ້ ໂດຍຄິດວ່າເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ. ທັງໝົດນີ້ບໍ່ແມ່ນຜ່ານການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງເຮົາບໍ? ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະເປັນທີ່ປຶກສາຂອງເຮົາ ຊ່າງບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມອັບອາຍເລີຍ! ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວຸດທິພາວະຂອງຕົວເຈົ້າເອງ; ມັນຊ່າງມີໜ້ອຍຢ່າງໜ້າສົມເພດແທ້ໆ! ປານນັ້ນກໍດີ, ເຈົ້າຄິດວ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກຕົວເອງ. ເວລາຜ່ານໄປ, ເຈົ້າປິ່ນຫູໜວກໃສ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນຂອງເຮົານັ້ນໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ເລີຍວ່າພວກມັນທັງໝົດແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງພຣະຄຸນ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າພະຍາຍາມອວດອ້າງຄວາມສະຫຼຽວສະຫຼາດຂອງຕົວເຈົ້າເອງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ເຈົ້າຈື່ສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ? ຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີຫຍັງ, ໃຜຄິດວ່າພວກເຂົາສະຫຼາດຫຼາຍ? ໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈ ແລະ ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ສະຫຼັກພວກມັນເຂົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າໃຊ້ເຮົາເປັນຂໍ້ອ້າງເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ສິ່ງນັ້ນ. ຜູ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍເອີຍ! ເມື່ອໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຄຳນຶງເຖິງຫົວໃຈຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງມັນເລີຍ ດັ່ງນັ້ນການເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ "ຜູ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ" ກໍບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຈົ້າຢ່າງຜິດ. ມັນເໝາະສົມກັບພວກເຈົ້າຢ່າງສົມບູນແບບ!

ມື້ນີ້ເຮົາກຳລັງສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງໄດ້ຖືກປົດບັງໄວ້ເທື່ອລະອັນ. ມັງກອນແດງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຖືກໂຍນລົງລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ຖືກທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເພາະວ່າການເກັບມັນໄວ້ກໍຈະບໍ່ປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ; ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດການບໍລິການໃຫ້ພຣະຄຣິດໄດ້. ຕໍ່ຈາກນີ້, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນສີແດງຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ; ພວກມັນຕ້ອງຄ່ອຍຫາຍໄປຈົນໝົດ. ເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ; ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ກຳຈັດແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ເຮົາກໍໄດ້ກະທຳແລ້ວ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ພະຍາຍາມຈະເປັນຄົນສະຫຼາດນັ້ນ ກໍພຽງແຕ່ນຳເອົາຄວາມພິນາດ ແລະ ການດູຖູກມາສູ່ຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການມີຊີວິດຢູ່. ສະນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຈະບໍ່ເກັບຮັກສາຄົນເຊັ່ນນັ້ນໄວ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ປະຊາກອນຈະເພີ່ມຂຶ້ນໃນຄວາມດີເລີດ ໃນຂະນະທີ່ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮ່ວມມືກັບເຮົາຢ່າງຫ້າວຫັນຈະຖືກກວາດລ້າງໄປສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຮອງຮັບແມ່ນຜູ້ທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ບໍ່ມີຄວາມຂັດແຍ້ງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຮ່ວມມືກັບເຮົາຢ່າງຫ້າວຫັນຈະທົນທຸກກັບການຂ້ຽນຕີຫຼາຍຂຶ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເມື່ອຮອດເວລານັ້ນ ຂອບເຂດຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະຂ້ອນຂ້າງແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າຕ້ອງການເປັນຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ? ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບເຮົາ! ແນ່ນອນ ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ຜູ້ທີ່ເສຍສະຫຼະຕົວເອງເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ. ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ອຸທິດຕົວເອງເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງຈັງນັ້ນ, ເຮົາຈະປະທານພອນທັງໝົດຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຈົ່ງຖວາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບເຮົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ! ສິ່ງທີ່ເຈົ້າກິນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ອະນາຄົດຂອງເຈົ້າລ້ວນຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະຈັດແຈງທຸກສິ່ງຢ່າງເໝາະສົມ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະສາມາດມີຄວາມສຸກຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ ເຊິ່ງເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນໃຊ້ໝົດຈັກເທື່ອ. ນີ້ກໍຍ້ອນເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ "ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ເສຍສະຫຼະເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ, ແນ່ນອນ ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ". ພອນທັງໝົດຈະມາສູ່ທຸກຄົນທີ່ເສຍສະຫຼະຕົວເອງເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ.

(ຈາກ "ບົດທີ 70" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 59)

ຜູ້ຄົນຍົກຍ້ອງເຮົາ ຜູ້ຄົນສັນລະເສີນເຮົາ; ປາກທຸກຄົນຂະໜານນາມເຮົາວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງແທ້ຈິງ, ທຸກຄົນມືນຕາເບິ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ. ອານາຈັກລົງມາເທິງໂລກ, ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເຮົາມັ່ງຄັ່ງ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ. ໃຜຈະບໍ່ສະຫຼອງໃນສິ່ງນີ້? ໃຜຈະບໍ່ຟ້ອນລຳດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈກັບສິ່ງນີ້? ໂອ້ ຊີໂອນ! ຈົ່ງຍົກທຸງແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຈົ້າເພື່ອສະຫຼອງໃຫ້ກັບເຮົາ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຈົ້າ

ແລະ ເພີຍແຜ່ນາມບໍລິສຸດຂອງເຮົາ! ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ! ບັດນີ້ຈົ່ງຊໍາລະລ້າງຕົວພວກເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດໃນການເສຍສະລະເພື່ອເຮົາ! ດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ! ຈົ່ງກັບຄືນມາສູ່ບ່ອນຂອງພວກເຈົ້າໂດຍໄວເພື່ອສະແດງລິດທານຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາໃນທ້ອງຟ້າ! ເຮົາໃສ່ໃຈສຽງຂອງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຈົ່ງຖອກເທຄວາມຮັກຢ່າງບໍ່ລັບດອນ ແລະ ເຄົາລົບຕໍ່ເຮົາໃນບົດເພງ! ໃນມື້ນີ້ ເມື່ອສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງກັບຄືນສູ່ຊີວິດ, ເຮົາລົງມາສູ່ໂລກແຫ່ງມະນຸດ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ດອກໄມ້ເບັ່ງບານ ຝູງສະກຸນາຮ້ອງສິ່ງທຸກສິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານ! ທ່າມກາງສຽງໂຮ່ຮ້ອງແຫ່ງການຕ້ອນຮັບອານາຈັກ, ອານາຈັກຂອງຊາຕານລົ້ມລະລາຍ,
ຖືກທໍາລາຍດ້ວຍສຽງເພງປະສານແຫ່ງອານາຈັກທີ່ດັງກ້ອງສະນັ່ນ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຟື້ນຄືນມາອີກ!

ມີໃຜຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກ້າລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານ? ເມື່ອເຮົາລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ເຮົານໍາການເຜົາໄໝ້, ຄວາມພິໂລດ ແລະ ໄພພິບັດທຸກຢ່າງ. ບັດນີ້ ອານາຈັກຕ່າງໆແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນອານາຈັກຂອງເຮົາ! ເທິງທ້ອງຟ້າ ກ້ອນເມກພັງທະລາຍລົງ ແລະ ເປັນຄື້ນທະເລມອກ; ໃຕ້ທ້ອງຟ້າ, ທະເລສາບ ແລະ ຫ້ວຍນໍ້າໄຫຼນອງ ເປັນຟອງທີ່ພັດເພືອນເໝືອນດັ່ງທໍານອງເພງ. ຝູງສັດສາວາສິ່ງທີ່ຫຼັບນອນພັກຢູ່ ກໍອອກມາຈາກຖໍ້າຂອງພວກມັນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ນອນຫຼັບຢູ່ກໍຕື່ນຂຶ້ນມາຍ້ອນເຮົາ. ວັນທີ່ທຸກຄົນໄດ້ລໍຖ້າ ໃນທີ່ສຸດ ກໍມາຮອດແລ້ວ! ພວກເຂົາຖວາຍບົດເພງທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດໃຫ້ກັບເຮົາ!

ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ງົດງາມນີ້ ໃນເວລາທີ່ຕື່ນເຕັ້ນນີ້,

ບັດນີ້ ສະຫວັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃຕ້ສະຫວັນ ພາກັນສັນລະເສີນ. ໃຜຈະບໍ່ຕື່ນເຕັ້ນກັບສິ່ງນີ້?

ໃຜຈະບໍ່ຍິນດີກັບສິ່ງນີ້? ໃຜຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ກັບເຫດການນີ້?

ທອງຟ້າບໍ່ແມ່ນທ້ອງຟ້າຄືເກົ່າ ບັດນີ້ມັນແມ່ນທ້ອງຟ້າແຫ່ງອານາຈັກ.

ແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ແມ່ນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ເຄີຍເປັນ ແຕ່ບັດນີ້ ເປັນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍລິສຸດ.

ຫຼັງຈາກຝົນຕົກແຮງໄດ້ຜ່ານໄປ ໂລກເກົ່າທີ່ສົກກະປົກກໍຜັນແປປ່ຽນທັງໝົດ.

ພູເຂົາປ່ຽນ... ນໍ້າປ່ຽນ...

ຜູ້ຄົນກໍປ່ຽນ... ທຸກສິ່ງປ່ຽນ...

ພູເຂົາທີ່ມິດງຽບ! ຈົ່ງຟ້ອນເພື່ອເຮົາ!

ນໍ້າຂັງ! ຫຼັ່ງໄຫຼນອງທຸກແຫ່ງຫົນ!

ມະນຸດທີ່ຫຼັບໄຫຼ!

ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ!

ເຮົາມາແລ້ວ... ແລະ ເຮົາປົກຄອງ...

ທຸກຄົນຈະເຫັນໃບໜ້າຂອງເຮົາດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາດ້ວຍຫູຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບຊີວິດໃນອານາຈັກ...

ຊ່າງຫວານຊື່ນ... ຊ່າງງົດງາມ...

ບໍ່ສາມາດລືມໄດ້... ບໍ່ສາມາດລືມໄດ້...

ທ່າມກາງຄວາມພິໂລດທີ່ເຜົາໄໝ້ຂອງເຮົາ ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດີ້ນຮົນ

ທ່າມກາງການພິພາກສາຢ່າງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ມານຮ້າຍສະແດງທາດແທ້ຂອງພວກມັນ;

ທ່າມກາງພຣະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ທຸກຄົນຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈ ບໍ່ກ້າສະແດງໂສມໜ້າຂອງພວກເຂົາ.

ລໍາລຶກເຖິງອະດີດ ພວກເຂົາໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍເຮົາຢ່າງໃດ

ໂອ້ອວດຕົວເອງຢູ່ສະເໝີ ທ້າທາຍເຮົາຕະຫຼອດເວລາ.

ມື້ນີ້ ໃຜຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້? ໃຜບໍ່ຮູ້ສຶກເສຍໃຈ?

ທົ່ວທັງຈັກກະວານ ໂລກເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າຕາ...

ເຕັມໄປດ້ວຍສຽງໂຮ່ຮ້ອງຍິນດີ... ເຕັມໄປດ້ວຍສຽງຫົວ...

ຄວາມສຸກໃຈທີ່ຫາສິ່ງໃດປຽບປານໄດ້... ຄວາມສຸກໃຈທີ່ຫາສິ່ງໃດປຽບປານໄດ້...

ຝົນຕົກພະສຽງດັງຄ່ອຍໆ... ຫິມະຕົກ ພັດປິວລົງມາຢ່າງແຮງ...

ຜູ້ຄົນທັງເສົ້າໃຈ ແລະ ສຸກໃຈ... ບາງຄົນຫົວ...

ບາງຄົນຮ້ອງໄຫ້... ແລະ ບາງຄົນຮ້ອງໂຮ່ດີໃຈ...

ເໝືອນກັບຜູ້ຄົນໄດ້ລືມໄປວ່າ... ມັນແມ່ນຟ້າມືດຄຶ້ມ ແລະ ຝົນຕົກໃນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ

ລະດູຮ້ອນເຕັມໄປດ້ວຍດອກໄມ້ບານ ລະດູໃບໄມ້ລົ່ນອຸດົມສົມບູນດ້ວຍການເກັບກ່ຽວ

ລະດູໜາວທີ່ໜາວເຢັນເໝືອນນໍ້າກ້ອນ ແລະ ນໍ້າກ້າມ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້...

ໃນທ້ອງຟ້າ ກ້ອນເມກເລື່ອນລອຍ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະຫາສະໝຸດຜົດ.

ລູກຊາຍທັງຫຼາຍພາກັນໂບກມື... ຜູ້ຄົນຍັບຍ້າຍຂາພາກັນຟ້ອນລໍາ...

ຝູງເທວະດາກໍປະຕິບັດວຽກງານ... ຝູງເທວະດາກໍາລັງນໍາພາ...

ຜູ້ຄົນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກມີຊີວິດຊີວາ ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພີ່ມພູນຄູນທະວີ.

(ຈາກ "ເພງແຫ່ງອານາຈັກ" ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 60)

ທຸກຄົນໃນມະນຸດຊາດຄວນຍອມຮັບການສັງເກດການຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ, ຄວນກວດສອບທຸກຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຄວນເບິ່ງການກະທໍາທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ ໃນເວລາທີ່ອານາຈັກມາຮອດແຜ່ນດິນໂລກ? ເມື່ອພຣະບຸດ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຫຼັ່ງໄຫຼໄປຍັງບັນລັງຂອງເຮົາ,

ເຮົາຈະເລີ່ມການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງເປັນທາງການ. ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອເຮົາເລີ່ມພາລະກິດຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ເມື່ອຍຸກແຫ່ງການພິພາກສາໃກ້ຈະສິ້ນສຸດລົງ, ເຮົາຈະສອນພຣະທຳຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ເປັ່ງສຽງຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໄປທົ່ວຈັກກະວານ. ຜ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະຊຳລະລ້າງທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງທັງມວນທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອວ່າດິນແດນຈະບໍ່ສົກກະປົກ ແລະ ຂາດສິນທຳອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເປັນອານາຈັກບໍລິສຸດ. ເຮົາຈະສ້າງທຸກສິ່ງຄືນໃໝ່ ເພື່ອວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກກຽມໄວ້ໃຫ້ສຳລັບການນຳໃຊ້ຂອງເຮົາ, ເພື່ອວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈຂອງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ມີຮອຍມົນທິນຈາກລົດຊາດຂອງພື້ນດິນອີກຕໍ່ໄປ. ຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດພະຍາຍາມຊອກຫາເປົ້າໝາຍ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ສັງເກດເບິ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງການກະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຽງໃນປັດຈຸບັນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເມື່ອເຮົາໄດ້ມາຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາ, ມະນຸດຈຶ່ງມີຄວາມຮູ້ໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບເຮົາ, ກຳຈັດບ່ອນສຳລັບ “ເຮົາ” ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນອອກ ແລະ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ໄດ້ສ້າງບ່ອນສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໃນຈິດສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສ; ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ຕ້ອງການເຫັນພຣະເຈົ້າ? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະພົບປະກັບພຣະເຈົ້າ? ແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ຄອບຄອງຫ້ອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງໝັ້ນຄົງກໍຄືພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຮູ້ສຶກວ່າເລື່ອນລອຍ ແລະ ເປັນນາມມະທຳ. ແມ່ນໃຜຈະຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້ ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຂົາຢ່າງຊັດເຈນ? ແມ່ນໃຜຈະເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ເຮົາມີຕົວຕົນແທ້ງ? ໂດຍບໍ່ໄດ້ມີຂໍ້ສົງໄສຫຍັງທັງສິ້ນ? ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍລະຫວ່າງ “ເຮົາ” ທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ “ເຮົາ” ແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປຽບທຽບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້. ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ມະນຸດຈະບໍ່ມີມື້ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ເຖິງວ່າ ເຂົາຈະຮູ້ຈັກເຮົາ ແຕ່ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວຍັງບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງແນວຄວາມຄິດບໍ? ແຕ່ລະມື້ເຮົາຍ່າງໃນທ່າມກາງການເຄື່ອນໄຫວຂອງຜູ້ຄົນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ແຕ່ລະມື້ເຮົາປະຕິບັດງານພາຍໃນທຸກຄົນ. ເມື່ອມະນຸດເຫັນເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ເຮົາກ່າວພ້ອມດ້ວຍເຈດຕະນາຂອງເຮົາ.

ເມື່ອອານາຈັກມາຮອດແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງເປັນທາງການ, ມີສິ່ງໃດໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງທີ່ຈະບໍ່ມີດຽງບລົງ? ແມ່ນໃຜໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ຈະບໍ່ຍ້ານ? ເຮົາຍ່າງໄປທຸກບ່ອນທົ່ວຈັກກະວານ

ແລະ ທຸກຢ່າງແມ່ນຖືກເຮົາຈັດແຈງດ້ວຍຕົວເອງ. ໃນເວລານີ້ ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າການກະທຳຂອງເຮົາມະຫັດສະຈັນ? ມືຂອງເຮົາຍົກທຸກຢ່າງຂຶ້ນຢ່າງສູງ ແຕ່ເຮົາກໍຍັງຢູ່ເທິງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ບໍ່ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ການປາກົດຢູ່ດ້ວຍຕົວເຮົາເອງໃນທ່າມກາງມະນຸດບໍ ທີ່ຄືຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງຄວາມອ່ອນນ້ອມ ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງເຮົາ? ດ້ານພາຍນອກ, ຫຼາຍຄົນຍົກຍ້ອງເຮົາວ່າດີ ແລະ ສັນລະເສີນເຮົາວ່າງົດງາມ ແຕ່ມີໃຜທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງແດ່? ໃນປັດຈຸບັນ, ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຖາມວ່າ ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາບໍ? ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອັບອາຍບໍ? ເຮົາບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ສັນລະເສີນເຮົາ ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກເຮົາ ເຂົາຈຶ່ງຈະຮັກເຮົາຜ່ານວິທີນັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍຈະສັນລະເສີນເຮົາ. ການສັນລະເສີນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄູ່ຄວນຕໍ່ຊື່ຂອງມັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ; ມີແຕ່ການສັນລະເສີນດັ່ງກ່າວນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດໄປເຖິງບັນລັງຂອງເຮົາ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າ. ຍ້ອນມະນຸດຖືກຊາຕານລໍ້ລວງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຍ້ອນເຂົາຖືກຄອບງຳໂດຍຄວາມຄິດກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ເພື່ອເອົາຊະນະມວນມະນຸດທຸກຄົນດ້ວຍຕົວເອງ, ເພື່ອເປີດເຜີຍແນວຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອຈີກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດອອກເປັນສິ້ນສ່ວນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ແຫ່ຂະບວນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ຮັບໃຊ້ເຮົາໂດຍການນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາເອງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ສະນັ້ນ "ເຮົາ" ທີ່ຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກກຳຈັດ. ເມື່ອອານາຈັກມາເຖິງ, ກ່ອນອື່ນໝົດເຮົາຈະເລີ່ມຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ແລະ ເຮົາຈະກະທຳພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນພາຍໃນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ໃນການເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາທີ່ເກີດໃນປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າແມ່ນຈະມີພິດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່ໜ້ອຍກໍຫຼາຍ. ສະນັ້ນ, ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນສຸມໃສ່ພວກເຈົ້າເປັນຫຼັກ ແລະ ນີ້ແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາໃນປະເທດຈີນ. ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນບໍ່ສາມາດ ເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ເສດໜຶ່ງຂອງພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ສັບສົນ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຸດຫັນປ່ຽນແຫ່ງວິທີການທີ່ເຮົາກ່າວ. ຖ້າທຸກຄົນສາມາດອ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລ້ວແມ່ນໃຜໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ແລະ ບໍ່ຖືກໂຍນລົງສູ່ແດນມໍລະນະ? ເມື່ອມະນຸດຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາ

ກໍຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາພັກຜ່ອນ ແລະ ຈະເປັນເວລາທີ່ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນປະຈຸບັນ, ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຕໍ່າເກີນໄປ, ມັນຕໍ່າຢ່າງໜ້າສົມເພດ, ບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ, ສ່ວນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບເຮົານັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 11" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 61)

ເມື່ອຟ້າແມບເຫຼື້ອມຈາກທິດຕາເວັນອອກ ເຊິ່ງຍັງແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ເລີ່ມກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເມື່ອຟ້າແມບເຫຼື້ອມເຮັດໃຫ້ສະຫວັນຊັ້ນສູງສຸດທັງໝົດມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນດວງດາວທັງໝົດ. ມັນຄືກັບວ່າ ເຜົ່າພັນມະນຸດທັງໝົດຖືກຈັດແຈງ. ພາຍໃຕ້ການເຮືອງແສງສະຫວ່າງນີ້ຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ມະນຸດທຸກຄົນຖືກເປີດເຜີຍຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ຕາຂອງພວກເຂົາມືດມົວໂດຍບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະເຮັດແນວໃດ ແລະ ຍິ່ງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະປິດບັງໜ້າຕາອັນຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແນວໃດດີ. ພວກເຂົາຍັງຄືກັບສັດທີ່ແລ່ນໜີຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແລະ ໄປລີ້ໄພຢູ່ໃນຖໍ້າເທິງພູເຂົາ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາສາມາດຫຼົບໜີຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາໄດ້. ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນພາກັນຕື່ນຕົກໃຈ, ທຸກຄົນກຳລັງລໍຖ້າ, ທຸກຄົນກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງ; ພ້ອມກັບການມາຂອງແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ, ທຸກຄົນດີໃຈໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາເກີດ ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ທຸກຄົນກໍສາບແຊ່ງມື້ທີ່ພວກເຂົາເກີດ. ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງສັບສົນແມ່ນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້; ນໍ້າຕາຈາກການລົງໂທດຕົວເອງກາຍເປັນແມ່ນໍ້າ ແລະ ທັນທີໃດກໍຖືກກະແສນໍ້າພັດຫາມໄປໂດຍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ. ມື້ຂອງເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ມະນຸດທຸກຄົນອີກຄັ້ງ, ມັນໄດ້ປຸກເຜົ່າພັນມະນຸດໃຫ້ຕື່ນອີກຄັ້ງ ໂດຍມອບການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ຫົວໃຈຂອງເຮົາເຕັ້ນ ແລະ ພູເຂົາກໍໂດດຂຶ້ນເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈຕາມຈັງວະເຕັ້ນຂອງຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ແມ່ນໍ້າເຕັ້ນລຳດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແລະ ຄື້ນທະເລກໍພັດເພືອນໃສ່ໂງ່ນຫີນ. ມັນຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ສົກກະປົກຖືກເຜົາໄໝ້ເປັນຂີ້ເທົ່າພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງເຮົາ; ເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ບຸດຊາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງທຸກຄົນຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ ໂດຍບໍ່ມີວັນລັງເລໃນການມີຊີວິດຢູ່ອີກ. ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ສ້າງການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນບ່ອນອາໄສຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ເຮົາຍັງໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ໃນຈັກກະວານ. ອີກບໍ່ດົນ

ອານາຈັກຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະກາຍເປັນອານາຈັກຂອງເຮົາ; ອີກບໍ່ດົນ ອານາຈັກຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕະຫຼອດການ ຍ້ອນອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຍ້ອນເຮົາໄດ້ຮັບໄຊຊະນະແລ້ວ ແລະ ຍ້ອນເຮົາໄດ້ກັບມາຢ່າງມີໄຊ. ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທຸກວິທີການທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອທຳລາຍແຜນການຂອງເຮົາ ໂດຍຫວັງທີ່ຈະລຶບລ້າງພາລະກິດຂອງເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແຕ່ກົນອຸບາຍອັນຫຼອກລວງຂອງມັນຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາໝົດກຳລັງໃຈໄດ້ບໍ? ການຂົ່ມຂູ່ຂອງມັນຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຕົກໃຈຈົນສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈບໍ? ບໍ່ເຄີຍມີສິ່ງມີຊີວິດແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຊີວິດໃນສະຫວັນ ຫຼື ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ກຳໄວ້ໃນກຳມືຂອງເຮົາ; ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດກັບມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ມັງກອນແດງທີ່ເປັນເຄື່ອງກີດຂວາງເຮົາ? ມັນບໍ່ແມ່ນວັດຖຸທີ່ຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍມືຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນບໍ?

ໃນລະຫວ່າງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ, ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງເຮົາ ມະນຸດໄດ້ມາຮອດຍຸກນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ແຕ່ສຳລັບວິທີຍ່າງເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້ານັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດມີແນວຄິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເລີຍ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າ ເສັ້ນທາງນັ້ນຈະພາພວກເຂົາໄປໃນທິດທາງໃດ. ມີພຽງການເຝົ້າເບິ່ງຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງໄປເຖິງທີ່ສຸດໄດ້; ມີພຽງການຊີ້ນຳໂດຍຟ້າແມບເຫຼື້ອມໃນທິດຕາເວັນອອກເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຜ່ານທາງເຂົ້າທີ່ນຳໄປສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້. ໃນທ່າມກາງມະນຸດ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງເຮົາ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນສາຍຟ້າແມບໃນທິດຕາເວັນອອກ; ແລ້ວຈະມີຄົນໜ້ອຍສໍ່າໃດທີ່ໄດ້ຍິນພຣະອັດຈະນະຈາກບັນລັງຂອງເຮົາ? ທີ່ຈິງແລ້ວ ນັບຕັ້ງແຕ່ຍຸກບູຮານ ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ທີ່ໄດ້ມາພົວພັນໂດຍກົງກັບຕົວຕົນຂອງເຮົາ; ມີພຽງໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ ເມື່ອເຮົາໄດ້ມາສູ່ໂລກ ມະນຸດຈຶ່ງມີໂອກາດເຫັນເຮົາ. ແຕ່ເຖິງຕອນນີ້ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເບິ່ງໜ້າເຮົາ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເປັນແບບນີ້. ໃນຖານະທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກພາກພູມໃຈຢ່າງຍິ່ງບໍ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນໜ້າຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກອັບອາຍຢ່າງໜ້າສົງສານບໍ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ? ເຮົາຍ່າງຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ເຮົາດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮົາໄດ້ມາສູ່ໂລກມະນຸດ. ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເບິ່ງເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ; ຍິ່ງສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາຈະລົງໂທດມະນຸດຍ້ອນບາບຂອງພວກເຂົາຜ່ານເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ;

ເຮົາຈະດັບສູນມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ທຳລາຍລ້າງຖ້ຳຂອງມັນຜ່ານເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 12" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 62)

ຜູ້ຄົນທົ່ວທັງຈັກກະວານສະຫຼອງການມາເຖິງຂອງມື້ຂອງເຮົາ ແລະ ທູດສະຫວັນກໍຍ່າງທ່າມກາງປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເຮົາ. ເມື່ອຊາຕານສ້າງບັນຫາ, ທູດສະຫວັນກໍຈະຊ່ວຍຄົນຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີຍ້ອນການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກລໍ້ລວງໂດຍມານຮ້າຍທີ່ອອກມາຈາກຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ ແຕ່ຍ້ອນການໂຈມຕີຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຈາກອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ພວກເຂົາຍິ່ງພະຍາຍາມຫຼາຍກວ່າເດີມເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດຂອງມະນຸດຜ່ານເມກໝອກ. ທຸກຄົນຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍລຸກຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງໜັກຂອງທູດສະຫວັນ, ມະນຸດຈຶ່ງຍອມຮັບພຣະນາມຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກຄົນຈຶ່ງຢູ່ທ່າມກາງກະແສແຫ່ງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງຫຼົ້ມຈົມ! ບາບີໂລນກຳລັງເປັນອຳມະພາດ! ໂລກແຫ່ງສາສະໜາ, ມັນຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍລິດອຳນາດຂອງເຮົາຢູ່ເທິງໂລກໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ໃດຍັງກ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ກ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ? ພວກທຳມະຈານບໍ? ເຈົ້າໜ້າທີ່ສາສະໜາທຸກຄົນບໍ? ຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຜູ້ມີອຳນາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ? ທູດສະຫວັນບໍ? ຜູ້ໃດບໍ່ສະຫຼອງຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມບໍລິບູນໃນຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ? ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງປວງ, ແມ່ນໃຜບໍ່ຮ້ອງສັນລະເສີນເຮົາຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ, ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຸກຕະຫຼອດການ? ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ເປັນບ່ອນຫຼົບຊ້ອນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາສັ່ນຍ້ານ ຫຼື ແລ່ນໜີ, ຍ້ອນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນກໍເລີ່ມເບື່ອກັບມັນແລ້ວ. ບໍ່ເຄີຍມີ "ໜ້າທີ່" ໃດຖືກປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າມັງກອນຈັກເທື່ອ; ກົງກັນຂ້າມ, ທຸກສິ່ງທີ່ປະຕິບັດຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າເໝາະສົມ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງກໍໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງມັນເອງ. ບັນດາປະເທດຊາດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ຈິບຫາຍໄດ້ແນວໃດ? ບັນດາປະເທດຊາດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ລົ້ມສະລາຍໄດ້ແນວໃດ? ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະບໍ່ຮ້ອງໂຮໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ? ມັນເປັນການກະທຳດ້ວຍມືຂອງມະນຸດບໍ? ເຮົາປະທານແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ຈັດແຈງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍວັດຖຸສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ແຕ່ມະນຸດກໍບໍ່ພໍໃຈກັບສະພາບການໃນປັດຈຸບັນຂອງເຂົາ ແລະ

ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ. ແຕ່ເຂົາຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງງ່າຍດາຍ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍລາຄາ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຖວາຍຄວາມອຸທິດຕົນຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວໄດ້ແນວໃດ? ແທນທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງສິ່ງໃດໜຶ່ງຈາກມະນຸດ, ເຮົາສ້າງເງື່ອນໄຂສຳລັບເຂົາ ເພື່ອວ່າອານາຈັກຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເຕັມໄປດ້ວຍສະຫງ່າລາສີ. ມະນຸດຖືກເຮົານຳພາຈົນມາເຖິງຍຸກປັດຈຸບັນ, ເຂົາເປັນຢູ່ໃນສະພາບແບບນີ້ ແລະ ເຂົາດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງການນຳພາໂດຍແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ. ຖ້າມັນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ, ແມ່ນໃຜທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ຈັກໂອກາດຂອງພວກເຂົາໄດ້? ຜູ້ໃດຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ? ເຮົາເພີ່ມກົດບັນຍັດຂອງເຮົາເຂົ້າໃສ່ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດ; ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບກົດເກນແຫ່ງທຳມະຊາດບໍ?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 22" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 63)

ໃນອານາຈັກ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລ້ຳເລີດແຫ່ງການສ້າງໄດ້ເລີ່ມຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຮັບພະລັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຄືນໃໝ່. ເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງໃນສະພາບຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຂດແດນລະຫວ່າງດິນແດນໜຶ່ງ ກັບອີກດິນແດນໜຶ່ງເລີ່ມປ່ຽນໄປ. ກ່ອນໜ້ານີ້ ເຮົາໄດ້ທຳນວາຍວ່າ: ເມື່ອດິນແດນຖືກແຍກອອກຈາກກັນ ແລະ ດິນແດນຖືກລວມຕົວກັນ ມັນຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາທຳລາຍທຸກເຊື້ອຊາດໃຫ້ກາຍເປັນເຖົ່າທ່ານ. ໃນເວລານີ້ ເຮົາຈະເລີ່ມການສ້າງ ແລະ ການແບ່ງແຍກຈັກກະວານທັງໝົດໃໝ່ ດ້ວຍການວາງຈັກກະວານໃຫ້ເປັນຕາມລຳດັບ, ປະຕິຮູບລັດເກົ່າໃຫ້ເປັນລັດໃໝ່. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາ. ເມື່ອບັນດາເຊື້ອຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງໂລກກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະໃຊ້ຄວາມເມດຕາທັງໝົດຂອງສະຫວັນ ແລະ ມອບໃຫ້ໂລກຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຈົ່ງຂໍຂອບໃຈເຮົາ, ເພາະມັນຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະລຸນາທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດທຽບໄດ້. ແຕ່ຕາບໃດທີ່ໂລກເກົ່າຍັງຢູ່, ເຮົາຈະໂຍນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງໃສ່ເຊື້ອຊາດຕ່າງໆ, ປະກາດພຣະບັນຍັດການປົກຄອງຂອງເຮົາໄປທົ່ວຈັກກະວານຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ຕິດຕາມການລົງໂທດຕໍ່ຜູ້ທີ່ລະເມີດພຣະບັນຍັດດັ່ງກ່າວນັ້ນ:

ເມື່ອເວລາເຮົາຫັນໜ້າໄປສູ່ຈັກກະວານເພື່ອກ່າວ, ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຈາກນັ້ນຈະເຫັນຜົນງານທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນທົ່ວຈັກກະວານ. ຜູ້ໃດທີ່ເດີນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາດ້ວຍການກະທຳຂອງມະນຸດ ຈະຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເອົາດວງດາວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນສະຫວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດວງດາວເຫຼົ່ານັ້ນເປັນດວງດາວ ໃໝ່ ແລະ ຈົ່ງຂອບໃຈເຮົາທີ່ດວງອາທິດ ແລະ ດວງຈັນຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່.

ທ້ອງຟ້າຈະບໍ່ຄືເກົ່າອີກຕໍ່ໄປ,
ຈັບພະສິ່ງທີ່ມະຫາສານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່ອີກຄັ້ງ.
ທັງໝົດຈະສົມບູນດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາ.
ຫຼາຍປະເທດຊາດທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານຈະຖືກແບ່ງປັນໃໝ່ ແລະ ຖືກແທນທີ່ດ້ວຍອານາຈັກຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ປະເທດຊາດຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນໂລກຫາຍໄປຕະຫຼອດການ ແລະ ຈະກາຍເປັນອານາຈັກທີ່ບູຊາເຮົາ, ເຊື້ອຊາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ໃນບັນດາມະນຸດໃນຈັກກະວານ, ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຂອງຜີສາດຮ້າຍຈະຖືກກຳຈັດ; ທຸກຄົນທີ່ບູຊາຊາຕານຈະຖືກວາງລົງໄປໃນເຕົາໄຟຂອງເຮົາ,
ຍົກເວັ້ນແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນສາຍນໍ້າ, ສ່ວນທີ່ເຫລືອຈະຖືກປ່ຽນເປັນເຖົ່າທານ. ເມື່ອເຮົາລົງໂທດຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງໜັກ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍສາສະໜາໃນຫຼາກຫຼາຍຂອບເຂດຈະກັບຄືນມາຫາອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດໃນເທິງກ້ອນເມກສີຂາວ. ທຸກຄົນຈະຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີທີ່ເໝາະສົມກັບການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.
ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຈະຖືກດັບສະຫຼາຍໄປ,
ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີການກະທຳໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາ,
ພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງບຸດເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວຕົນຕໍ່ບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ເຊື້ອຊາດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ເພື່ອປະກາດຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເມື່ອສຽງຂອງເຮົາເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ເຮົາໄດ້ສັງເກດສະພາວະຂອງຈັກກະວານ. ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຜ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສະຫວັນປ່ຽນໄປ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດຖືກເປີດໂປງໃນຮູບຮ່າງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຢ່າງຊ້າໆ ແຕ່ລະຄົນຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊອກຫາທາງຂອງພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ອ້ອມກອດຂອງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້, ເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ເຮົາປາສະຈາກການລົບກວນ ແລະ ພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາກໍຈະສຳເລັດເທື່ອລະໜ້ອຍ,
ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຖືກປ່ຽນແປງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເມື່ອເຮົາສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາອອກແບບທຸກສິ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ,
ວາງທຸກສິ່ງທີ່ມີຮູບຮ່າງຮ່ວມກັນກັບປະເພດຂອງພວກມັນ.

ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຍັບເຂົ້າມາໃກ້,
ເຮົາຈະຟື້ນຟູສະພາບດັ່ງເດີມຂອງສັບພະສິ່ງ;
ເຮົາຈະຟື້ນຟູທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຄືນສູ່ຮູບແບບທີ່ເປັນຢູ່ດັ່ງເດີມ, ປ່ຽນແປງທຸກສິ່ງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ,
ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງຈະກັບຄືນສູ່ອ້ອມກອດໃນແຜນການຂອງເຮົາ. ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ!
ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍໃນແຜນການຂອງເຮົາໃກ້ຈະສຳເລັດແລ້ວ. ໂອ້, ໂລກເກົ່າທີ່ສົກກະປົກເອີຍ!
ເຈົ້າຈະລົ້ມລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ!
ເຈົ້າຈະຖືກແຜນການຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫຼຸດລົງສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ້
ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນເອີຍ!
ເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ, ບັດນີ້
ເຈົ້າຈະມີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງສູງສຸດຂອງເຈົ້າ! ໂອ້ ໂລກໜ່ວຍໃໝ່ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນເອີຍ!
ເຈົ້າຈະຟື້ນຄືນໃໝ່ພາຍໃນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ້ ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ!
ຢ່າມິດງຽບອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາຢ່າງມີໄຊຊະນະ! ຈາກບັນດາສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ
ເຮົາຈະສຳຫຼວດເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດຊາດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່,
ໄດ້ຊະນະຄວາມຫວັງໃໝ່. ໂອ້ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ!
ເຈົ້າຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ຊີວິດພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະບໍ່ໂດດເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ແຜ່ນດິນຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ, ນໍ້າຟົດຟື້ນໄປດ້ວຍສຽງຫົວຢ່າງເບີກບານ! ໂອ້,
ອິດສະຣາເອັນທີ່ຟື້ນຄືນເອີຍ!
ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມພາກພູມໃຈຍ້ອນການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ແມ່ນໃຜຮ້ອງໄຫ້? ແມ່ນໃຜຄໍ່າຄວນ? ອິດສະຣາເອນໃນອະດີດບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ອີກແລ້ວ ແລະ
ອິດສະຣາເອນໃນປັດຈຸບັນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ສູງຂຶ້ນຫຼາຍໃນໂລກ ແລະ
ໄດ້ຢືນຂຶ້ນໃນໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ.
ອິດສະຣາເອນໃນປັດຈຸບັນຈະໄດ້ຮັບແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການມີຊີວິດຜ່ານປະຊາຊົນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນ
ອນ! ໂອ, ເອຢິບທີ່ເປັນຕາກຽດຊັງເອີຍ! ແນ່ນອນ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຍັງຢືນຕໍ່ຕ້ານເຮົາບໍ?
ເຈົ້າຈະເອົາປຽບຄວາມກະລຸນາຂອງເຮົາ ແລະ
ພະຍາຍາມຫຼົບໜີຈາກການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຢູ່ພາຍໃນການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ທຸກຄົນທີ່ເຮົາຮັກຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ຢືນຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາແນ່ນອນຈະຖືກເຮົາຂ້ຽນຕີຕະຫຼອດການະນານ.
ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຫວງແຫນ ແລະ
ມະນຸດຈະບໍ່ຖືກລະເວັ້ນຈາກທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ. ເຮົາຈະເຝົ້າເບິ່ງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ

ປາກົດຢູ່ທາງພາກຕາເວັນອອກຂອງໂລກດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມພິໂລດ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວເອງຕໍ່ມະນຸດທັງຫຼາຍ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 26" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 64)

ເມື່ອທູດສະຫວັນຫຼິ້ນດົນຕີເພື່ອສັນລະເສີນເຮົາ, ສິ່ງນີ້ໄດ້ບັນດານຄວາມເມດຕາທີ່ເຮົາມີສຳລັບມະນຸດ. ບາງຄັ້ງ ຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະກຳຈັດຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຈັບປວດນີ້ອອກໄປຈາກຕົວເຮົາເອງ. ໃນຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງການຖືກຕັດຂາດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍກັບມາຮ່ວມກັນໃໝ່ກັບມະນຸດ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ສຶກໄດ້. ຍ້ອນຖືກແຍກໃຫ້ຢູ່ໃນສະຫວັນເບື້ອງເທິງ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ, ມະນຸດ ແລະ ເຮົາບໍ່ສາມາດພົບກັນໄດ້ເປັນປະຈຳ. ແມ່ນໃຜສາມາດຫຼີບໜີຈາກຄວາມອາວອນຫາຄວາມຮູ້ສຶກຜ່ານມາໄດ້ແດ່? ແມ່ນໃຜສາມາດຢຸດລະລຶກເຖິງອະດີດໄດ້ແດ່? ແມ່ນໃຜບໍ່ຄາດຫວັງເພື່ອຄວາມຮູ້ສຶກໃນອະດີດ? ແມ່ນໃຜຈະບໍ່ປາຖະໜາຫາການກັບມາຂອງເຮົາ? ແມ່ນໃຜຈະບໍ່ປາຖະໜາຫາການກັບມາຮ່ວມກັນໃໝ່ຂອງເຮົາກັບມະນຸດ? ຫົວໃຈຂອງເຮົາເປັນທຸກຫຼາຍ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດກໍກັງວົນຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນທາງຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຢູ່ນຳກັນເລື້ອຍໆໄດ້ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນກັນ ແລະ ກັນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ສະນັ້ນ ຊີວິດຂອງບັນດາມະນຸດຊາດຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຂາດກຳລັງ, ຍ້ອນມະນຸດປາຖະໜາຫາເຮົາຢູ່ສະເໝີ. ມັນເປັນຄືກັບວ່າ ມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ຖືກໂຍນອອກຈາກສະຫວັນ; ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ຫານາມຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຫຼືອກສາຍຕາຂອງພວກເຂົາມາຫາເຮົາຈາກພື້ນດິນ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະສາມາດຫຼີບໜີຈາກປາກຂອງໝາປ່າທີ່ຫິວໂຫຍໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກໄພອັນຕະລາຍຂອງມັນ ແລະ ການລໍ້ລວງຂອງມັນໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດສະຫຼະຕົນເອງຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ການຈັດກຽມໃນແຜນການຂອງເຮົາໄດ້ແ ນວໃດ? ເມື່ອພວກເຂົາອ້ອນວອນສຽງດັງ, ເຮົາກໍຫັນໜ້າໜີຈາກພວກເຂົາ, ເຮົາບໍ່ສາມາດທົນຫຼຽວເບິ່ງອີກຕໍ່ໄປໄດ້; ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າຕາຂອງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໃນໂລກຂອງມະນຸດ.

ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຊາຕານທຳຮ້າຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສັດຕູເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈອີກແລ້ວ. ເຮົາຈະກາຍເປັນກະສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຍ້າຍບັນລັງຂອງເຮົາໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ສັດຕູທຸກຄົນຂອງເຮົາລົ້ມລົງເທິງພື້ນດິນ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ໃນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງເຮົາປະກອບດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ, ເຮົາຈະຢຽບຢ່ຳຈັກກະວານທັງປວງໃຫ້ແປ, ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຫຼືອໃຜຈັກຄົນ ແລະ ໂຈມຕີສັດຕູຂອງເຮົາໃຫ້ເກີດຄວາມຕົກໃຈຢ້ານ. ເຮົາຈະທຳລາຍແຜ່ນໂລກທັງໝົດໃຫ້ກາຍເປັນຊາກພັງທະລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງເຮົາຕົກລົງສູ່ຄວາມພິນາດ, ເພື່ອວ່າຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມອີກຕໍ່ໄປ. ແຜນການຂອງເຮົາຖືກກຳນົດແນ່ນອນແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເປັນໃຜກໍຕາມ, ຈະສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້. ເມື່ອເຮົາທ່ອງທ່ຽວໄປມາດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍເໜືອຈັກກະວານ, ມະນຸດທຸກຄົນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະຖືກຟື້ນຄືນໃໝ່. ມະນຸດຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍຈະຍິນດີ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະກັບຄືນມາສະຫຼອງກັບເຮົາ. ຈັກກະວານທັງປວງ ຕັ້ງແຕ່ເທິງລົງລຸ່ມ ຈະຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈ...

ໃນປັດຈຸບັນ, ໃນບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ເຮົາເຄື່ອນໄຫວໄປມາທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ປະຕິບັດພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ພາຍໃນແຜນການຂອງເຮົາ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງແຍກປະຊາຊາດຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກສົນໃຈໃສ່ແຕ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາເອງ, ຍ້ອນມື້ນັ້ນກໍຍັບໃກ້ເຂົ້າມາ ແລະ ທູດສະຫວັນກຳລັງເປົ່າແກຂອງພວກເຂົາ. ຈະບໍ່ມີການຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາສັບພະສິ່ງທັງປວງຈະເລີ່ມເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈ. ແມ່ນໃຜສາມາດເລື່ອນມື້ຂອງເຮົາອອກໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພວກເຂົາໄດ້? ຄົນທຳມະດາສາມັນບໍ? ຫຼື ດວງດາວທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າສາມາດເຮັດໄດ້ບໍ? ຫຼື ທູດສະຫວັນເດ? ເມື່ອເຮົາກ່າວຖ້ອຍຄຳເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ, ມື້ຂອງເຮົາໄດ້ໃກ້ມາເຖິງມະນຸດຊາດທຸກຄົນແລ້ວ. ທຸກຄົນຢ້ານການກັບມາຂອງອິດສະຣາເອັນ. ເມື່ອອິດສະຣາເອັນກັບຄືນມາ, ນັ້ນຈະເປັນມື້ແຫ່ງສະງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລະ ມັນຍັງຈະເປັນມື້ທີ່ທຸກສິ່ງປ່ຽນແປງ ແລະ ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່.

ເມື່ອການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳກຳລັງເຂົ້າມາໃກ້ຈັກກະວານທັງປວງ, ມະນຸດທຸກຄົນເລີ່ມບໍ່ກ້າ ແລະ ຢ້ານ, ເພາະໃນໂລກຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຄວາມຊອບທຳເລີຍ. ເມື່ອດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳປະກົດຂຶ້ນ, ພາກຕະເວັນອອກຈະຖືກສ່ອງແສງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມັນກໍຈະສ່ອງແສງໃຫ້ກັບຈັກກະວານທັງປວງ, ສ່ອງແສງໄປເຖິງທຸກຄົນ. ຖ້າມະນຸດສາມາດປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ຈະມີຫຍັງໃຫ້ຢ້ານ? ປະຊາຊົນຂອງເຮົາທຸກຄົນລໍຖ້າການມາເຖິງແຫ່ງມື້ຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ປາຖະໜາການມາເຖິງແຫ່ງມື້ຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາລໍຖ້າໃຫ້ເຮົານຳຜົນກຳສະໜອງມາເຖິງມະນຸດຊາດທຸກຄົນ ແລະ ຈັດແຈງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ. ອານາຈັກຂອງເຮົາກຳລັງເຂົ້າສູ່ຮູບຮ່າງ ເໜືອຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ບັນລັງຂອງເຮົາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຫຼາຍຮ້ອຍລ້ານຄົນ. ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງເທວະດາທັງຫຼາຍ, ຄວາມສຳເລັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາຈະບັນລຸໃນໄວໆນີ້. ລູກໆທັງໝົດຂອງເຮົາ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາລໍຖ້າການກັບຄືນມາຂອງເຮົາ ປາດຖະໜາໃຫ້ເຮົາລວມຕົວກັບພວກເຂົາຄືນໃໝ່ ແລະ ຈະບໍ່ຖືກແຍກອອກຈາກກັນອີກ. ເຫດໃດປະຊາຊົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ພາກັນສະເຫຼີມສະຫຼອງຢ່າງປິຕິຍິນດີກັບການທີ່ເຮົາໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນກັບພວກເຂົາ? ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດເປັນການລວມຕົວຄັ້ງໃໝ່ທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຄ່າຈ້າງບໍ? ເຮົາເປັນທີ່ນັບຖືໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດທັງປວງ, ເຮົາຖືກປະກາດໄວ້ໃນຄຳກ່າວຂອງທຸກຄົນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອເຮົາກັບມາ ເຮົາຈະເອົາຊະນະກຳລັງຂອງສັດຕູທັງໝົດ. ເຖິງເວລາແລ້ວ! ເຮົາຈະດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະປົກຄອງເປັນກະສັດຂອງມວນມະນຸດ! ເຮົາຢູ່ໃນຈຸດແຫ່ງການກັບຄືນມາ! ແລະ ເຮົາກຳລັງຈະອອກເດີນທາງ! ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄາດຫວັງ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ເຮົາຈະໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນການມາເຖິງແຫ່ງວັນຂອງເຮົາ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຍິນດີຕ້ອນຮັບການມາເຖິງແຫ່ງວັນຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມສຸກ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 27" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 65)

ໃນມື້ທີ່ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຟື້ນຄືນຊີບ, ເຮົາໄດ້ລົງມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຢ່າງມະຫັດສະຈັນກັບເຂົາ. ມີແຕ່ໃນເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສາມາດເຂົ້າເຖິງຂອງເຮົາໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລະ ເມື່ອການປະຕິສຳພັນຂອງເຂົາກັບເຮົາມີຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງເຫັນເຖິງບາງສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເຮົາ. ໃນທ່າມກາງບັນດາຄົນທັງປວງ, ເຮົາໄດ້ເງີຍຫົວຂຶ້ນ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍເຫັນເຮົາ.

ແຕ່ເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພວກເຂົາກໍເປັນກັງວົນທັນທີ ແລະ ພາບຫຼັກຂອງເຮົາກໍຫາຍໄປຈາກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ; ຕື່ນຕົກໃຈຍ້ອນການມາຂອງໄພພິບັດ, ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈການຕັກເຕືອນຂອງເຮົາເລີຍ.
ເປັນເວລາຫຼາຍປີທີ່ເຮົາໄດ້ຍ່າງຜ່ານທ່າມກາງມະນຸດ, ແຕ່ເຂົາກໍຍັງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວສະເໜີ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາຈັກເທື່ອ. ໃນປັດຈຸບັນ ເຮົາບອກສິ່ງນີ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາດ້ວຍປາກຂອງເຮົາເອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຮັບເອົາບາງສິ່ງຈາກເຮົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ. ເມື່ອບາດກ້າວຂອງເຮົາກ້າວໄປຂ້າມຈັກກະວານ ແລະ ສົ້ນປາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດຈະເລີ່ມໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບຕົນເອງ ແລະ ທຸກຄົນຈະມາຫາເຮົາ ແລະ ກົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ນະມັດສະການເຮົາ. ນີ້ຈະເປັນມື້ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ, ມື້ທີ່ເຮົາກັບມາ ແລະ ຍັງເປັນມື້ທີ່ເຮົາຈາກໄປອີກດ້ວຍ. ບັດນີ້ ເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງມະນຸດທັງປວງ, ເລີ່ມລົງມືເຮັດຢ່າງເປັນທາງການ, ທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ໃນຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ຈາກຊ່ວງເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງຈະຖືກໂຍນລົງທ່າມກາງການຂ້ຽນຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍໄດ້ທຸກເວລາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າເຮົາບໍ່ມີຫົວໃຈ, ແຕ່ມັນເປັນຂັ້ນຕອນຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ; ທຸກສິ່ງຕ້ອງເປັນໄປຕາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.
ເມື່ອເຮົາເລີ່ມຕົ້ນແຜນການຂອງເຮົາຢ່າງເປັນທາງການ, ທຸກຄົນເຄື່ອນຍ້າຍ ເມື່ອເຮົາເຄື່ອນຍ້າຍ, ຜູ້ຄົນທົ່ວຈັກກະວານພາກັນຫຍຸ້ງກັບການກ້າວໄປກັບເຮົາ, ມີ "ຄວາມປິຕິຍິນດີ" ທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ເຮົາໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ມະນຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ຖືກເຮົາຂ້ຽນຕີໃຫ້ຕົກສູ່ສະພາບສັບສົນ ແລະ ສັບສົນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຖິງວ່າຈະບໍ່ເຕັມໃຈ ມັນກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງມັນເອງໄດ້, ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງເຮົາ. ໃນແຜນການທັງໝົດຂອງເຮົາ, ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄືຜູ້ຂັດຂວາງເຮົາ, ເປັນສັດຕູຂອງເຮົາ ແລະ ຍັງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ; ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຜ່ອນຜັນ "ເງື່ອນໄຂ" ທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກມັນຈັກເທື່ອ. ສະນັ້ນ ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຄົວເຮືອນຂອງມັນ. ໃນວິທີນັ້ນ, ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈຶ່ງສາມາດຮັບໃຊ້ບໍລິການເຮົາໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມຍິ່ງຂຶ້ນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາເອົາຊະນະມັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງເຮົາສຳເລັດ.

ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ, ທູດສະຫວັນທຸກຕົນກໍເລີ່ມຕົ້ນຕໍ່ສູ້ຢ່າງຊີ້ຂາດໄປກັບເຮົາ ແລະ ຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາສໍາເລັດໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍ, ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຄືກັບທູດສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ເປັນການກະບົດຕໍ່ເຮົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພະລັງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກກະວານ.

ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການມາເຖິງຂອງເຮົາທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຊ່ອຍມະນຸດຊາດທັງປວງໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເພື່ອນໍາພາມະນຸດຊາດທັງປວງກັບຄືນສູ່ຄົວເຮືອນຂອງເຮົາ, ເພື່ອຮ່ວມສະຫວັນກັບແຜ່ນດິນໂລກຄືນໃໝ່ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົ່ງ "ສັນຍານ" ລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ຍ້ອນສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນໜ້າທີ່ໂດຍທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ. ໃນເວລາທີ່ເຮົາສ້າງມະນຸດຊາດ, ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງພຽບພ້ອມສໍາລັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຕໍ່ມາເຮົາໄດ້ຍອມໃຫ້ມະນຸດຊາດຮັບເອົາຄວາມອະດົມສົມບູນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຂົາຕາມເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການນໍາພາຂອງເຮົາ ມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງລອດມາເຖິງປັດຈຸບັນ. ແລ້ວທຸກສິ່ງນີ້ກໍແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ. ໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດທັງປວງ, ຜູ້ຄົນຈໍານວນນັບບໍ່ຖ້ວນດໍາລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຈໍານວນນັບບໍ່ຖ້ວນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂ້ຽນຕີແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນທຸກຄົນອະທິຖານຕໍ່ເຮົາ, ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາໄດ້; ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍຄວາມຫວັງ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມທໍາມະຊາດຂອງມັນ ແລະ ຫັນມາເຊື່ອຟັງເຮົາ, ເພາະນີ້ຄືສິ່ງດຽວທີ່ມະນຸດຊາດສາມາດເຮັດສໍາເລັດໄດ້. ເມື່ອເວົ້າເຖິງສະພາວະຊີວິດຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຍັງບໍ່ທັນຄົ້ນພົບຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງເທື່ອ, ເຂົາຍັງເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາ, ຄວາມສິ້ນຫວັງ ແລະ ສະພາບການທີ່ທຸກທໍລະມານເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສະນັ້ນ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການມາຂອງໄພພິບັດ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍັງຈະຮັບເອົາອໍານາດແຫ່ງທໍາມະຊາດ ແລະ ຍັງຈະໝົກມຸ່ນຕົນເອງກັບລົດຊາດຂອງ "ຊີວິດ". ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງໃນໂລກບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສຽງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທີ່ເຮົາກ່າວຕໍ່ມະນຸດບໍ? ເປັນຫຍັງໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງຮັກເຮົາພຽງແຕ່ເມື່ອຢູ່ໃນທ່າມກາງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການທົດລອງ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮັກເຮົາເມື່ອຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງຂອງເຮົາ? ເຮົາໄດ້ປະທານການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດຫຼາຍຄັ້ງ. ພວກເຂົາຫຼຽວເບິ່ງມັນ, ແຕ່ແລ້ວກໍບໍ່ຫົວຊາມັນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສຶກສາ ແລະ ໄຕ່ຕອງມັນໃນເວລານີ້ ແລະ ສະນັ້ນ

ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດຈຶ່ງມີແຕ່ການພິພາກສາຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.
ນີ້ເປັນພຽງໜຶ່ງໃນວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ, ແຕ່ມັນແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮັກເຮົາອີກດ້ວຍ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 29" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 66)

ເຮົາປົກຄອງໃນອານາຈັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາປົກຄອງທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ; ເຮົາເປັນທັງກະສັດ ແລະ ຫົວໜ້າຂອງຈັກກະວານ. ຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ເຮົາຈະຮວບຮວມທຸກຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນຖືກເລືອກ ແລະ ຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ເຮົາຈະປະກາດບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງເຮົາຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ. ເຮົາຈະໃຊ້ການຂ້ຽນຕີເພື່ອເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງຄົນຕ່າງຊາດ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຈະໃຊ້ກຳລັງຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພາລະກິດນີ້ຈະຖືກປະຕິບັດໃນເວລາດຽວກັບພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງຄົນຖືກເລືອກ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຂອງເຮົາປົກຄອງ ແລະ ມີອຳນາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເປັນມື້ທີ່ທຸກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຖືກເອົາຊະນະອີກດ້ວຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນກໍຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາພັກເຊົາ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະປາກົດຕົວຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ. ເຮົາປາກົດຕົວຕໍ່ອານາຈັກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ເຊື່ອງຕົນເອງຈາກດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ. ທຸກຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາແມ່ນສາມາດເຫັນໜ້າຂອງເຮົາດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາດ້ວຍຫູຂອງພວກເຂົາເອງ. ນີ້ແມ່ນພອນຂອງຄົນທີ່ເກີດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ນີ້ແມ່ນພອນທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ກໍເພື່ອພາລະກິດໃນອະນາຄົດ. ພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວພັນກັນ ໂດຍພາລະກິດທັງໝົດແມ່ນການເອີ້ນ ແລະ ການຂານຕອບ: ບໍ່ເຄີຍມີຂັ້ນຕອນໃດຢຸດສະງັກຢ່າງກະທັນຫັນຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຂັ້ນຕອນໃດຖືກປະຕິບັດຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະຈາກຂັ້ນຕອນອື່ນຈັກເທື່ອ. ແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ? ພາລະກິດໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນບໍ? ພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມາກ່ອນພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນບໍ? ຂັ້ນຕອນທີ່ຢູ່ໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນບໍ? ເມື່ອເຮົາມາຍໜັງສືມ້ວນອອກຢ່າງເປັນທາງການກໍຄືເວລາທີ່ຜູ້ຄົນທົ່ວທັງຈັກກະວານຖືກຂ້ຽນຕີ, ແມ່ນເວລາທີ່ທຸກຄົນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ ແລະ

ມັນແມ່ນຈຸດສູງສຸດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ; ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ປາສະຈາກແສງສະຫວ່າງ ແລະ ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງໄພຂົ່ມຂູ່ຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມັນເປັນຊີວິດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຜະເຊີນຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທົ່ວຍຸກຕ່າງໆເຄີຍ "ໄດ້ຮັບ" ຊີວິດປະເພດນີ້ ແລະ ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດມາກ່ອນ. ນີ້ແມ່ນສະພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງວຽກງານຕ່າງໆ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ. ເພາະວ່າ ມື້ຂອງເຮົາຍັບເຂົ້າໃກ້ມະນຸດຊາດທັງປວງ, ຍ້ອນມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກ, ແຕ່ມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາມະນຸດເອງ, ເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢ້ານ? ແລ້ວຜູ້ໃດຈະບໍ່ຊື່ນຊົມໃນສິ່ງນີ້? ນະຄອນບາບີໂລນທີ່ສົກກະປົກໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍຂອງມັນແລ້ວ; ມະນຸດໄດ້ພົບກັບໂລກທີ່ໃໝ່ຫຼ້າສຸດອີກຄັ້ງ ແລະ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ສ້າງຄືນໃໝ່.

ເມື່ອເຮົາປາກົດຕົວຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງ, ກ້ອນເມກຂາວກໍເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ປົກຄຸມເຮົາໄວ້. ເຊັ່ນດຽວກັນ ນົກທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຮ້ອງສົ່ງ ແລະ ເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີສຳລັບເຮົາ, ບົ່ງຊີ້ເຖິງບັນຍາກາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສະນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກກັບມາມີຊີວິດຊີວາ, ບໍ່ເປັນ "ຕະກອນ" ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມເປັນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງບັນຍາກາດທີ່ມີຊີວິດຊີວາ. ເມື່ອເຮົາຢູ່ທ່າມກາງກ້ອນເມກ, ມະນຸດກໍເບິ່ງເຫັນໜ້າເຮົາ ແລະ ຕາຂອງເຮົາແບບມົວໆ ແລະ ໃນເວລານີ້ ເຂົາກໍຮູ້ສຶກຢ້ານກົວໜ້ອຍໜຶ່ງ. ໃນອະດີດ ເຂົາໄດ້ຍິນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດກ່ຽວກັບເຮົາໃນຕຳນານ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄືເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອເຄິ່ງໜຶ່ງ ແລະ ສົງໄສອີກເຄິ່ງກ່ຽວກັບເຮົາ. ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຮົາຢູ່ໃສ ຫຼື ໜ້າຂອງເຮົາໃຫຍ່ສໍ່າໃດ, ມັນກວ້າງສໍ່າກັບທະເລ ຫຼື ໄຮ້ພົມແດນຄືກັບທົ່ງຫຍ້າຂຽວບໍ? ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອມະນຸດເຫັນໜ້າເຮົາໃນກ້ອນເມກໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າເຮົາທີ່ຢູ່ໃນຕຳນານແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ສະນັ້ນ ເຂົາກໍນິຍົມຊົມຊອບເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນການກະທຳຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ການຍົກຍ້ອງຂອງເຂົາທີ່ມີສຳລັບເຮົາຈຶ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ແຕ່ມະນຸດຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ພຽງແຕ່ເຫັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຮົາໃນກ້ອນເມກ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາກໍວາແຂນຂອງເຮົາອອກ ແລະ ສະແດງມັນໃຫ້ມະນຸດເຫັນ. ມະນຸດກໍຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ເອົາມືອັດປາກຂອງເຂົາ, ຢ້ານຢູ່ໃນສ່ວນເລິກວ່າຈະຖືກຕີໃຫ້ລົ້ມລົງດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ສະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເພີ່ມຄວາມເຄົາລົບນັບຖືໜ້ອຍໜຶ່ງໃນການຍົກຍ້ອງຂອງເຂົາ.

ມະນຸດຈ້ອງຕາຂອງເຂົາເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ ໂດຍຢ້ານຢ່າງເລິກໆວ່າເຂົາຈະຖືກເຮົາຕີໃຫ້ລົ້ມລົງໃນເວລາທີ່ເຂົາບໍ່ສົນໃຈ, ແຕ່ການຖືກມະນຸດເຝົ້າເບິ່ງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຈຳກັດເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍມືຂອງເຮົາ. ມັນພຽງແຕ່ຍ້ອນການກະທຳທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາເຮັດ ມະນຸດຈຶ່ງມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບບາງຢ່າງຕໍ່ເຮົາ ແລະ ສະນັ້ນຈຶ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເທື່ອລະໜ້ອຍເພື່ອພົວພັນກັບເຮົາ. ເມື່ອທັງໝົດຂອງເຮົາຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດ, ມະນຸດກໍຈະເຫັນໜ້າຂອງເຮົາ ແລະ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ເຮົາກໍຈະບໍ່ລີ້ຊ້ອນ ຫຼື ບົກບິດຕົວເຮົາຈາກມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ເຮົາຈະປາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອກໍຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການກະທຳຂອງເຮົາທັງໝົດ. ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກວິນຍານກໍຈະດຳລົງຢູ່ຢ່າງສັນຕິສຸກໃນຄົວເຮືອນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະໄດ້ຊື່ນຊົມພອນອັນປະເສີດຮ່ວມກັນກັບເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນທີ່ເຮົາເບິ່ງແຍງຈະຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການຂ້ຽນຕີຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມເຈັບປວດຂອງວິນຍານ ແລະ ຄວາມທໍລະມານຂອງເນື້ອໜັງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຈະປາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ທຸກຄົນເພື່ອປົກຄອງ ແລະ ສະແດງອຳນາດ, ເພື່ອວ່າກິ່ນຊາກສົບຈະບໍ່ເໝັນໄປທົ່ວຈັກກະວານອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ກິ່ນຫອມທີ່ສົດຊື່ນຂອງເຮົາຈະແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ເພາະມື້ຂອງເຮົາກຳລັງຍັບໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ມະນຸດກຳລັງຕື່ນຂຶ້ນ, ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມເປັນລະບຽບ ແລະ ມື້ແຫ່ງການຢູ່ລອດຂອງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນບໍ່ມີອີກ, ຍ້ອນວ່າ ເຮົາໄດ້ກັບມາແລ້ວ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 29” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 67)

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສະຫວັນວິມານເຕັມໄປດ້ວຍການສະແດງອອກເຖິງພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະກົ້ມລົງຂາບຢູ່ພາຍໃຕ້ລິດອຳນາດຂອງເຮົາ, ນຳແຜນການຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດເພື່ອ “ຄວາມສາມັກຄີທົ່ວໂລກ” ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາໜຶ່ງດຽວຂອງເຮົານີ້ໃຫ້ເກີດໝາກຜົນ ແລະ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະບໍ່ “ທ່ອງທ່ຽວໄປມາ” ເທິງໂລກອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະຄົ້ນພົບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ. ເຮົາຄຳນຶງເຖິງມະນຸດຊາດໃນທຸກໆວິທີ, ນັ້ນກໍເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມສຸກໂດຍໄວ, ເພື່ອວ່າມື້ແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ໂສກເສົ້າ ແລະ ໂດດດ່ຽວອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເພື່ອວ່າແຜນການຂອງເຮົາຈະບໍ່ສູນເປົ່າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເພາະມະນຸດຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ, ເຮົາຈະສ້າງປະຊາຊາດຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຍ້ອນວ່າ

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສະແດງອອກເຖິງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນສະຫວັນເບື້ອງເທິງ, ເຮົາຈະສ້າງຕັ້ງນະຄອນຂອງເຮົາໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງໃໝ່ທັງຢູ່ເບື້ອງເທິງ ແລະ ເບື້ອງລຸ່ມ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢູ່ທັງເບື້ອງເທິງ ແລະ ເບື້ອງລຸ່ມສະຫວັນຮ່ວມກັນເປັນໜຶ່ງດຽວ, ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮ່ວມກັນກັບທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງແຊກແຊງກັບພາກສ່ວນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ! ການຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງເຮົາໄປສູ່ປະຊາຊາດຂອງຄົນຕ່າງຊາດແມ່ນພາກສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັ່ງເຖິງພາລະກິດທີ່ເຮົາຈະປະຕິບັດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສັບສົນທີ່ສຸດ. ຍ້ອນເຮົາຫຍຸ້ງກັບພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືໂອກາດ "ເຮັດຫຼິ້ນໆ". ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຄວບຄຸມຍາກ, ກ່ອນອື່ນ ເຮົາໄດ້ວາງພວກເຂົາໄວ້ພາຍໃຕ້ການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາເພື່ອອົດກັ້ນກັບການລົງວິໄນຈາກທະເລສາບແຫ່ງໄຟ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງບາດກ້າວໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະໃຊ້ກຳລັງຂອງທະເລສາບແຫ່ງໄຟເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ຂອງເຮົາສຳເລັດລົງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດທົ່ວທັງຈັກກະວານຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ບັນລັງຂອງເຮົາ, ແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມການພິພາກສາຂອງເຮົາ, ຈັດປະເພດພວກເຂົາຕາມປະເພດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືຈັດລຽງພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າມະນຸດທັງປວງຈະເຊົາບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຈະຕົກລົງໃນການຈັດແຈງທີ່ຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ເປັນລະບົບລະບຽບຕາມປະເພດຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ໄວ້, ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາຕາມອຳເພີໃຈ! ທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ເຮົາໄດ້ສ້າງພາລະກິດໃໝ່ຂຶ້ນ; ທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ມະນຸດທຸກຄົນມຶນງົງ ແລະ ຕົກຕະລຶງຈົນເວົ້າຫຍັງບໍ່ອອກຍ້ອນການປາກົດຕົວຢ່າງກະທັນຫັນຂອງເຮົາ, ຂອບເຂດຂອງພວກເຂົາລະເບີດອອກຢ່າງບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນຍ້ອນການປາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງເຮົາ. ປັດຈຸບັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ແທ້ບໍ?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 43" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 68)

ເຮົາກຳລັງເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງຊາວຕ່າງຊາດ. ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາແມບເຫຼື້ອມທົ່ວຈັກກະວານ; ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາສະຖິດຢູ່ພາຍໃນດາວ-ດາວ-ຈຸດ-ຈຸດ, ທຸກຄົນຖືກຊີ້ນຳໂດຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ທີ່ເຮົາມອບໝາຍໃຫ້. ເລີ່ມແຕ່ຈຸດນີ້ໄປ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ

ນຳເອົາມວນມະນຸດໄປສູ່ໂລກອື່ນ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ກັບມາສູ່ “ແຜ່ນດິນເກີດ” ຂອງເຮົາ ເຮົາກໍໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດໃນແຜນການເດີມຂອງເຮົາ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຮົາເບິ່ງຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ເຫັນວ່າ[ກ] ນີ້ຄືໂອກາດສຳລັບພາລະກິດຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຟ້າວໄປຟ້າວມາ ເພື່ອກະທຳພາລະກິດໃໝ່ຂອງເຮົາໃນມະນຸດ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ນີ້ແມ່ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ເຮົາໄດ້ນຳເອົາພາລະກິດໃໝ່ມາ ເພື່ອຮັບເອົາຄົນໃໝ່ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມຜູ້ທີ່ເຮົາຈະກຳຈັດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນຊົນຊາດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຮົາໄດ້ດຳເນີນຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ອາດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄກວໄປມາຕາມລົມ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ຫຼາຍຄົນກໍຖືກພັດໄປກັບສາຍລົມຢ່າງງຽບໆ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ນີ້ແມ່ນ “ພື້ນລານຟາດເຂົ້າ” ທີ່ເຮົາກຳລັງຈະປັດກວດ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ແລະ ພ້ອມນີ້ ມັນຄືແຜນການຂອງເຮົາ. ເພາະວ່າ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທັງຫຼາຍໄດ້ພາກັນຍ່ອງເຂົ້າມາ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ນັ້ນ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ຟ້າວຟັ່ງທີ່ຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາໜີ. ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ແຕກກະຈາຍ ເມື່ອເຖິງເວລາອັນສົມຄວນ. ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະໄດ້ເປັນນໍ້າພຸແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ຮັບໝາກໄມ້ຂອງຕົ້ນເດື່ອ ແລະ ກິ່ນຫອມຂອງດອກລິນລີ່ຈາກເຮົາ. ໃນດິນແດນທີ່ມີຊາຕານພັກເຊົາ, ດິນແດນແຫ່ງຝຸ່ນລະອອງ, ໃນນັ້ນຍັງບໍ່ມີຄຳບໍລິສຸດ, ມີແຕ່ດິນຊາຍ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງພົບກັບສະພາບແວດລ້ອມເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາຮັບເອົາ ຄືກ້ອນຄຳທີ່ບໍລິສຸດ, ຄຳທີ່ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມໃຫ້ສະອາດ, ບໍ່ແມ່ນດິນຊາຍ. ແລ້ວຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະສາມາດປ່ອຍໃຫ້ໝາຈອກເປັນໜອນໃນດິນແດນສະຫວັນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາໃຊ້ທຸກວິທີການທີ່ພໍຈະຄິດໄດ້ເພື່ອຂັບໄລ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໜີ. ກ່ອນຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຈະຖືກເປີດເຜີຍ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງຈະເຮັດ. ເຮົາຖືເອົາໂອກາດນີ້ ຂັບໄລ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນໜີ ແລະ ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ໜີພົ້ນຈາກໜ້າເຮົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຕໍ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແຕ່ວ່າຍັງຈະມີມື້ໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະໃຫ້ບໍລິການເຮົາ. ຄວາມປາຖະໜາຢາກໄດ້ພອນຂອງມະນຸດຍັງສູງຫຼາຍເກີນໄປ; ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຫັນກັບໄປ ແລະ ສະແດງໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຕໍ່ຊາວຕ່າງຊາດ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນໂລກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕັດສິນຕົວເອງ, ໃນຂະນະທີ່ ເຮົາສືບຕໍ່ກ່າວພຣະທຳທີ່ເຮົາຄວນກ່າວ ແລະ ສະໜອງສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອມະນຸດຮູ້ສຶກຕົວ ເຮົາກໍຈະໄດ້ເຜີຍແຜ່ພຣະທຳຂອງເຮົາໄປດົນນານແລ້ວ. ເມື່ອນັ້ນ, ເຮົາຈະສະແດງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດສ່ວນທີສອງພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມະນຸດ,

ເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດຕິດຕາມເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ ເພື່ອປະສານງານກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ໃຫ້ມະນຸດເຮັດທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດກັບເຮົາ ທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດກຳລັງທຳນວາຍວ່າ ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ "ເຫັນວ່າ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 69)

ບໍ່ມີໃຜເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ບັງຄັບພວກເຂົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາຈະເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາອອກຈາກທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ນຳໄປໄວ້ທີ່ໂລກອື່ນ. ເມື່ອມະນຸດສຳນຶກຜິດອີກຄັ້ງ, ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະນຳເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລະ ສະແດງມັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອເຫຼົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການ ທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ. ຍ້ອນມີເວລາທີ່ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາອອກຈາກການາອານ ແລະ ຍັງມີເວລາທີ່ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຈະອອກຈາກຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີເວລາທີ່ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ໂດຍເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ມືດລົງ ແລະ ຈົມຢູ່ກັບຄວາມມືດ. ແມ່ນແຕ່ດິນແດນຂອງການາອານກໍຈະບໍ່ເຫັນແສງຕາເວັນ; ມະນຸດທຸກຄົນຈະສູນເສຍຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດໜີຈາກກິ່ນຫອມອາຍດິນແດນການາອານໄດ້. ມີແຕ່ເມື່ອເຮົາໄດ້ຜ່ານເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກແຫ່ງໃໝ່ ເຮົາຈະເອົາອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາມາເປີດເຜີຍເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນດິນແດນການາອານ, ເຮັດໃຫ້ເກີດມີແສງສະຫວ່າງອ່ອນໆສ່ອງໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ຈົມຢູ່ໃນຄວາມມືດສະນິດແຫ່ງຍາມຄໍ່າຄືນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ. ໃຫ້ມະນຸດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ດຶງດູດເອົາກຳລັງຈາກພະລັງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ, ເຮັດໃຫ້ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ປາກົດຂຶ້ນໃໝ່ຕໍ່ທຸກຊົນຊາດ. ໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງປວງຮັບຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ມາສູ່ໂລກມະນຸດນີ້ແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ນຳເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຈາກອິດສະຣາເອັນໄປສູ່ທິດຕາເວັນອອກຕັ້ງແຕ່ດົນນານແລ້ວ; ຍ້ອນ ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໄດ້ສ່ອງແສງຈາກທິດຕາເວັນອອກ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມັນຖືກນຳມາຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ແຕ່ມັນຄືອິດສະຣາເອັນທີ່ເຮົາຈາກມາ ແລະ ຈາກທີ່ນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ມາເຖິງທິດຕາເວັນອອກ. ເມື່ອແສງສະຫວ່າງແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກຄ່ອຍໆກາຍເປັນສີຂາວ

ເມື່ອນັ້ນຄວາມມືດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະເລີ່ມຫັນສູ່ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະຄົ້ນພົບວ່າເຮົາໄດ້ໄປຈາກອິດສະຣາເອັນແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະ ປາກົດຕົວໃໝ່ອີກຄັ້ງໃນທິດຕາເວັນອອກ. ເມື່ອເຄີຍລົງມາສູ່ດິນແດນອິດສະຣາເອັນຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວ, ເຮົາບໍ່ສາມາດບັງເກີດໃນອິດສະຣາເອັນອີກຄັ້ງ, ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາຈະນຳພາຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຟ້າແມບເຫຼື້ອມສ່ອງແສງຈາກທິດຕາເວັນອອກສູ່ທິດຕາເວັນຕົກໂດຍກົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາໄດ້ລົງມາໃນທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ນຳເອົາການາອານມາສູ່ຜູ້ຄົນໃນທິດຕາເວັນອອກ. ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະນຳເອົາຜູ້ຄົນຈາກທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກໄປສູ່ດິນແດນຂອງການາອານ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະສືບຕໍ່ກ່າວພຣະຄຳໃນດິນແດນຂອງການາອານເພື່ອຄວບຄຸມຈັກກະວານທັງໝົດ. ໃນເວລານີ້ ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງໃນທົ່ວໂລກ ຍົກເວັ້ນຈາກການາອານ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນສ່ຽງຕໍ່ຄວາມອຶດຫິວ ແລະ ຄວາມໜາວ. ເຮົາໄດ້ມອບຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ອິດສະຣາເອນ ແລະ ຕໍ່ມາກໍໄດ້ນຳເອົາມັນອອກໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາໄດ້ນຳເອົາຊາວອິດສະຣາເອນໄປສູ່ທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ມະນຸດທັງໝົດໄປສູ່ທິດຕາເວັນອອກ. ເຮົາໄດ້ນຳເອົາພວກເຂົາທັງໝົດມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ກັບໄປຢູ່ຮ່ວມກັນໃໝ່ ແລະ ມີຄວາມສຳພັນກັບມັນ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຄັ້ງ ແລະ ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາເຄີຍມີໃນອິດສະຣາເອັນ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ເຮົາໄດ້ລົງມາເທິງກ້ອນເມກສີຂາວສູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດແຕ່ດົນນານແລ້ວ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນກ້ອນເມກສີຂາວຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ເຫັນພົ້ວໝາກໄມ້ທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາແຫ່ງອິດສະຣາເອັນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຍິວ, ພຣະເມຊີອາທີ່ປາຖະໜາມາເປັນເວລາດົນ ແລະ ການປາກົດຕົວທັງໝົດຂອງເຮົາ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍກະສັດທັງຫຼາຍຕະຫຼອດຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝ. ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປີດເຜີຍຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງເຮົາ ແລະ ການກະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຮົາຈະສະແດງໃບໜ້າທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາທັງໝົດຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ລໍຄອຍເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາມາເທິງກ້ອນເມກສີຂາວ, ຕໍ່ອິດສະຣາເອັນທີ່ໄດ້ປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາປາກົດຕົວອີກຄັ້ງ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງເຮົາ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີອອກຈາກພວກເຂົາແຕ່ດົນແລ້ວ ແລະ

ໄດ້ນຳເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີນັ້ນກັບມາສູ່ທິດຕາເວັນອອກ ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ຢຄາຍອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ!

ໃນທົ່ວຈັກກະວານເຮົາກຳລັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ໃນທິດຕາເວັນອອກ, ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ, ສັ່ນສະເທືອນທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ. ມັນແມ່ນສຽງຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ນຳພາທຸກຄົນໃນປັດຈຸບັນ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາ, ໃຫ້ຕົກລົງສູ່ກະແສນີ້ ແລະ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ທວງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຈາກທົ່ວໂລກ ແລະ ໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນໃໝ່ໃນພາກຕາເວັນອອກ. ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ລໍຖ້າດ້ວຍໃຈຕື່ນເຕັ້ນໃນການກັບມາຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຫັນການປາກົດຕົວຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດທີ່ຈະບໍ່ຢາກມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເບິ່ງ ບໍ່ຢາກເຫັນຄວາມຮັ່ງມີຂອງການາອານ? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ປາຖະໜາການກັບມາຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບ? ສຽງຂອງເຮົາຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ; ເມື່ອຜະເຊີນກັບຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາ, ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະກ່າວພຣະທຳຕໍ່ພວກເຂົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ເໝືອນດັ່ງສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ່ນສັ່ນສະເທືອນພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳລຳທານ, ເຮົາກ່າວພຣະຄຳຂອງເຮົາຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ມະນຸດຊາດ. ດັ່ງນັ້ນພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງເຮົາໄດ້ກາຍເປັນສົມບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ຖະໜອມພຣະຄຳຂອງເຮົາ. ສາຍຟ້າແມບຈາກຕາເວັນອອກໄປເຖິງຕາເວັນຕົກ. ພຣະຄຳຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ມະນຸດລັງເລທີ່ຈະຍອມສະຫຼະພວກມັນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນກໍພົບວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງ, ແຕ່ຊື່ນຊົມຍິນດີໃນທຸກສິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເດີມ. ມະນຸດທຸກຄົນຍິນດີ ແລະ ມີຄວາມສຸກ, ສະເຫຼີມສະຫຼອງການມາຂອງເຮົາ ເປັນຄືກັບວ່າເດັກນ້ອຍຫາກໍ່ເກີດ. ດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະນຳເອົາມະນຸດທັງປວງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຮົາ. ຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະເຂົ້າສູ່ເຊື້ອຊາດມະນຸດຢ່າງເປັນທາງການ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາໄດ້ມານະມັດສະການເຮົາ. ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາສ່ອງແສງອອກມາ ແລະ ພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມາກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ເຫັນແສງຟ້າແມບສົ່ງແສງສະຫວ່າງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າເຮົາໄດ້ລົງມາຍັງ "ພູເຂົາໝາກກອກ" ແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ. ພວກເຂົາຈະເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ຢູ່ໂລກນີ້ມາດົນນານແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນບຸດຊາຍຂອງຊາວຢິວອີກຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນແສງຟ້າແມບແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ.

ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ພັດພາກຈາກທ່າມກາງມະນຸດ ແລ້ວໄດ້ກັບມາປະກົດຕົວໃໝ່ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຖືກເຄົາລົບບູຊາມາຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ເຮົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ຖືກຊາວອິດສະຣາເອັນປະຖິ້ມມາຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝກ່ອນໜ້ານີ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ! ໃຫ້ທຸກຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ ແລະ ເບິ່ງໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມປະສົງທັງໝົດຂອງເຮົາ; ມັນແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ຈຸດສູງສຸດຂອງແຜນການຂອງເຮົາ, ພ້ອມທັງເປັນຈຸດປະສົງຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ໃຫ້ທຸກຊົນຊາດນະມັດສະການເຮົາ, ໃຫ້ທຸກພາສາຮັບຮູ້ເຮົາ, ໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຍຶດໝັ້ນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນຕົວເຮົາ ແລະ ໃຫ້ທຸກຄົນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ!

(ຄັດຈາກບົດ "ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດກຳລັງທຳນວາຍວ່າ ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 70)

ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ ມະນຸດໄດ້ປາດຖະໜາຢາກເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ມະນຸດປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ລົງມາໃນຮູບຮ່າງຂອງຄົນຢູ່ເທິງເມກສີຂາວ, ລົງສູ່ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ລໍຄອຍ ແລະ ປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ. ມະນຸດໄດ້ປາດຖະໜາໃຫ້ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກັບຄືນມາ ແລະ ກັບມາສູ່ຜູ້ຄົນ, ນັ້ນກໍຄືໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກັບຄືນມາຫາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກໄປເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ມະນຸດຫວັງວ່າພຣະອົງຈະດຳເນີນພາລະກິດການໄຖ່ບາບອີກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍກະທຳໃນກຸ່ມຊາວຢິວ. ພຣະອົງຈະມີຄວາມສົງສານ, ມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດ, ຈະໃຫ້ອະໄພບາບແກ່ມະນຸດ, ຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ພ້ອມຮັບເອົາການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ນຳມະນຸດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບ. ພວກເຂົາປາດຖະໜາຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຄືແຕ່ກ່ອນ ນັ້ນກໍຄືເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ໜ້າຮັກ ເປັນມິດ ແລະ ໜ້າເຄົາລົບນັບຖື ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໂກດເຄືອງຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຕຳນິມະນຸດ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດນີ້ໃຫ້ອະໄພ ແລະ ແບກຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ພ້ອມຍອມຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດອີກຄັ້ງ. ຫຼັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຈາກໄປ ສາວົກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ໄພ່ພົນທັງໝົດຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດ

ຍ້ອນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ພາກັນສະແຫວງຫາ ແລະ ລໍຄອຍພຣະອົງຢ່າງສິ້ນຫວັງ. ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດໂດຍພຣະກະລຸນາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາໄດ້ປາດຖະໜາຫາວັນແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີໃນຊ່ວງຍຸກສຸດທ້າຍ, ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດລົງມາເທິງເມກສີຂາວ ແລະ ປະກົດຕົວຂຶ້ນທ່າມກາງມະນຸດ. ແນ່ນອນ ສິ່ງນີ້ຍັງແມ່ນຄວາມປາດຖະໜາທັງໝົດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໃນທຸກມື້ນີ້. ໃນທົ່ວຈັກກະວານ ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຮູ້ຈັກການຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ລໍຄອຍຢ່າງສິ້ນຫວັງສຳລັບການມາເຖິງໃນທັນທີທັນໃດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເພື່ອເຮັດສຳເລັດພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລາຢູ່ໃນໂລກ: “ເຮົາຈະມາຄືກັນກັບຕອນທີ່ເຮົາຈາກໄປ”. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ຫຼັງຈາກການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ການຄືນຊີບ ພຣະເຢຊູໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວ ແລະ ປະທັບຢູ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງຢູ່ຈຸດສູງສຸດໃນດ້ານຂວາມື. ມະນຸດເຂົ້າໃຈວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ເໝືອນກັນ ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດລົງມາ ຢູ່ເທິງເມກສີຂາວອີກຄັ້ງ (ເມກນີ້ໝາຍເຖິງເມກທີ່ພຣະເຢຊູຂີ່ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດກັບໄປສະຫວັນ) ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລໍຄອຍພຣະອົງຢ່າງສິ້ນຫວັງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ ພຣະອົງຈະມີພາບລັກ ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຊາວຢິວ. ຫຼັງຈາກປະກົດຕໍ່ມະນຸດແລ້ວ ພຣະອົງຈະໃຫ້ອາຫານແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ນໍ້າແຫ່ງຊີວິດໄຫຼອອກມາໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ຈະໃຊ້ຊີວິດໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ, ຄວາມຮັກ, ຊີວິດຊີວາ, ຄວາມຈິງ ແລະ ອື່ນໆ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງນີ້ ພຣະອົງກະທຳກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂີ່ເມກສີຂາວລົງມາປະກົດຕໍ່ກັບມະນຸດທຸກຄົນ. ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຮອດໂລກແລ້ວ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງເທື່ອ. ມະນຸດກຳລັງລໍຖ້າພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກ “ເມກສີຂາວ” ແລ້ວ (ເມກເຊິ່ງແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈິດໃຈທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ) ແລະ ຂະນະນີ້ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ໃນທ່າມກາງກຸ່ມຜູ້ຊະນະທີ່ພຣະອົງຈະສ້າງຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ບໍລິສຸດຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດກໍຕາມ ຈະໃຫ້ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດໃນ “ພຣະວິຫານ” ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໄຮ້ຄວາມບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດໄດ້ລໍຖ້າການລົງມາຂອງພຣະອົງ

ແຕ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງປະກົດຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ກິນຮ່າງກາຍຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ດື່ມເລືອດຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ນຸ່ງເສື້ອຜ້າຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍບາບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການໄຖ່ບາບ. ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງເອງເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ທີ່ເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍສິນທຳ, ຄວາມສະຫງ່າລາສີ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ຄຳພິພາກສາ, ອຳນາດ ແລະ ກຽດສັກສີ. ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະປາດຖະໜາ ແລະ ລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ບາບ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າສະຫວັນຈະສັ່ນສະເທືອນຈາກການອະທິຖານຂອງມະນຸດ ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກໍຈະບໍ່ປະກົດຕົວຕໍ່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ 'ເມກຂາວ'" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 71)

ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍ ແລະ ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກກໍໄດ້ເປີດອອກໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ຮຽນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າຫຍັງ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາ? ພວກເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວບໍ? ພວກເຈົ້າກຳລັງຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງບໍ? ຜູ້ຄົນຊ່າງຢາກເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ! ແລ້ວມັນຊ່າງມາຍາກແທ້ທີ່ຈະຄົ້ນພົບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ! ໃນຍຸກນີ້, ໃນໂລກແບບນີ້, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງມື້ທີ່ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວ? ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດແນວໃດເພື່ອຍ່າງໄປພ້ອມກັນກັບບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ? ທຸກຄົນທີ່ກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າປາກົດແມ່ນພົບກັບຄຳຖາມປະເພດນີ້. ພວກເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍເທື່ອ ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບຄືຫຍັງແດ່? ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວຢູ່ໃສ? ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳຕອບແລ້ວບໍ? ຫຼາຍຄົນຈະຕອບໃນລັກສະນະນີ້: ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວທ່າມກາງທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ; ຕອບງ່າຍໆແບບນັ້ນເລີຍ! ໃຜກໍຕາມສາມາດຈັດຫາຄຳຕອບທີ່ເປັນຫຼັກສູດໄດ້, ແຕ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການທີ່ພຣະອົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງ. ດ້ວຍຕົວຕົນ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ໃນຮູບລັກສະນະທີ່ພຣະອົງເປັນໂດຍກຳເນີດ, ພຣະອົງລົງມາສູ່ມະນຸດຊາດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃດໜຶ່ງ ແລະ

ສິ້ນສຸດຍຸກໃດໜຶ່ງ. ການປາກົດຕົວແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນຮູບແບບຂອງພິທີກໍາ. ມັນບໍ່ແມ່ນໝາຍສໍາຄັນ, ຮູບພາບ, ການອັດສະຈັນ ຫຼື ນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບາງຢ່າງ ແລະ ຍິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ມັນຈະເປັນຂະບວນການທາງສາສະໜາປະເພດໃດໜຶ່ງ. ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕາມຄວາມເປັນຈິງທີ່ທຸກຄົນສາມາດສໍາພັດ ແລະ ເບິ່ງເຫັນໄດ້. ການປາກົດຕົວແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດພໍເປັນພິທີ ຫຼື ເພື່ອດໍາເນີນພາລະກິດໄລຍະສັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍສະເໝີ ແລະ ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງບາງຢ່າງກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ສິ່ງທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ "ການປາກົດຕົວ" ໃນທີ່ນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກ "ການປາກົດຕົວ" ທີ່ພຣະເຈົ້າຊີ້ນໍາ, ນໍາພາ ແລະ ສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດໃນຍຸກອື່ນໆ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ມະນຸດກໍບໍ່ເຄີຍພົບພໍ້ມາກ່ອນ. ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າລົງ ແລະ ມັນເປັນຮູບແບບຂອງພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ນໍາພາມະນຸດຊາດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງ.

ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄໍາຖາມນີ້ແມ່ນອະທິບາຍໄດ້ບໍ່ຍາກເລີຍ ຄໍາຕອບກໍຄື: ຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ມີການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະພົບບາດກ້າວຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ. ຄໍາອະທິບາຍດັ່ງກ່າວເບິ່ງຄືກົງໄປກົງມາ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ, ຍ້ອນຫຼາຍຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງຢູ່ທີ່ໃດ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະອົງປະສົງ ຫຼື ພຣະອົງຄວນເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງຢູ່ໃສ. ບາງຄົນເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຄິດວ່າ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຕົວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອວ່າ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຕົວຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອວ່າ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີຜູ້ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຕົວຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາປະໄວ້ຄໍາຖາມທີ່ວ່າ ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວຖືກ ຫຼື ຜິດ. ເພື່ອອະທິບາຍຄໍາຖາມດັ່ງກ່າວ ກ່ອນອື່ນ ພວກເຮົາຕ້ອງມີຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນ ນັ້ນກໍຄື: ພວກເຮົາກໍາລັງຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຮົາຈະສະແຫວງຫາບຸກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ; ພວກເຮົາກຳລັງສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ຍ້ອນພວກເຮົາກຳລັງຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຈຳເປັນທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫາຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນວ່າ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳໃໝ່, ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ, ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີການສຳແດງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຕົວໃນທີ່ນັ້ນ ແລະ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວ, ຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດກໍຈະມີຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ໃນການສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງຂ້າມພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ". ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ ຫຼາຍຄົນກໍບໍ່ເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຊ່າງເປັນຄວາມຜິດພາດທີ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ! ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກົງກັນກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕົວຕາມຄຳສັ່ງຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າດຳເນີນການຕາມທາງເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງເອງ ເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງກໍມີຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ວິທີການຂອງພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ, ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົນທະນາກັບມະນຸດ ຫຼື ສະແຫວງຫາຄຳປຶກສາຂອງເຂົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະແຈ້ງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງທຸກຄວນຮັບຮູ້. ຖ້າພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນກ່ອນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນວາງພຣະອົງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈຳກັດພຣະອົງໃນແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຄວນຖາມວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ,

ພວກເຈົ້າຈະຍອມຮັບການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຍອມຕາມພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ; ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນກະທຳ. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງ, ເຂົາຄວນສະແຫວງຫາ, ຍອມຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງ.

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຊາວອາເມຣິກາ, ຊາວອັງກິດ ແລະ ຊົນຊາດອື່ນໆ, ເຈົ້າຄວນກ້າວອອກຈາກຂອບເຂດແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າເອງ, ຢູ່ເໜືອຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເບິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກທັດສະນະຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ. ໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ວາງຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆກ່ຽວກັບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ຫຼາຍຄົນໄດ້ຄິດວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕົວໃນຊົນຊາດສະເພາະໃດໜຶ່ງ ຫຼື ທ່າມກາງຜູ້ຄົນໃດໜຶ່ງ. ຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຊ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງຊ່າງສຳຄັນ! ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະສາມາດໃຊ້ມາດຕະການໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຄວນເອົາຊະນະແນວຄິດກ່ຽວກັບຊົນຊາດ ແລະ ເຊື້ອຊາດຂອງເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ເພື່ອສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດດ້ວຍແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ; ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄຸນສົມບັດເພື່ອຍິນດີຮັບເອົາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຄົງຢູ່ໃນຄວາມມືດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 72)

ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເອງເປັນຊັບສິນສ່ວນຕົວຂອງຊົນຊາດ ຫຼື ຜູ້ຄົນໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້, ບໍ່ຖືກຈຳກັດໃນຮູບແບບ, ຊົນຊາດ ຫຼື ຜູ້ຄົນໃດໜຶ່ງ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຈິນຕະນາການເຖິງຮູບແບບນີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອ ທ່າທີຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຮູບແບບນີ້ແມ່ນການປະຕິເສດ ຫຼື ບາງເທື່ອ ຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ເຫັນນັ້ນ ອາດຖືກທຸກຄົນແບ່ງແຍກ ແລະ ອາດເປັນຄົນທີ່ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍວິທີແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດດຽວກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ນັ້ນກໍຄື ກຸ່ມທີ່ຖືກພຣະອົງເອົາຊະນະ ແລະ

ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກທຸກປະການ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງທຸກປະເພດ ຈະສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້. ຈຸດປະສົງຂອງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນອິດສະລະຈາກຂໍ້ຈຳກັດໃນທຸກຮູບແບບ ຫຼື ຊົນຊາດໃດໜຶ່ງ ກໍແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້. ສິ່ງນີ້ເໝືອນກັບຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດໃນແຜ່ນດິນຢູດາຍ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດສຳເລັດລົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຊາວຢິວເຊື່ອວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະກະທຳສິ່ງນີ້ ແລະ ພວກເຂົາຄິດວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດກາຍມາເປັນມະນຸດ ແລະ ປາກົດໃນຮູບຮ່າງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. "ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້" ຂອງພວກເຂົາໄດ້ກາຍມາເປັນພື້ນຖານທີ່ພວກເຂົາຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳໄປສູ່ການທຳລາຍອິດສະຣາເອນໃນທີ່ສຸດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດພາດແບບດຽວກັນ. ພວກເຂົາປະກາດດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນກໍຕັດສິນລົງໂທດການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ; "ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້" ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈຳກັດການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຫັນຫຼາຍຄົນຮ້ອງໂຮຫົວຂວັນຢ່າງຄຶກຄື້ນ ແລະ ຜົດພື້ນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຽງຫົວຂວັນນີ້ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດຂອງຊາວຢິວບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືໃນການສະຖິດແຫ່ງຄວາມຈິງ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະມີທ່າທີໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດກໍຄືການກວດສອບໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ລໍຖ້າຢ່າງບໍ່ຫ່ວງໃຍຫຍັງເລີຍ. ພວກເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່ຈາກການກວດສອບ ແລະ ລໍຖ້າແບບນີ້? ມັນຈະເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ ທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳເປັນການສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສັງເກດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີຄຸນສົມບັດຫຍັງທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ? ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວ, ຄວາມຈິງກໍຈະສຳແດງອອກໃນບ່ອນນັ້ນ ແລະ ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຈົ່ງປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າໄວ້ຕ່າງຫາກ! ຈົ່ງງຽບສະຫງົບລົງ ແລະ ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດ.

ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາຫາຄວາມຈິງ, ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງປະຖິ້ມຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບ "ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້!" ຍິ່ງຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າບາງສິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ສິ່ງນັ້ນກໍຍິ່ງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ຍ້ອນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບິນສູງກວ່າສະຫວັນ, ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍສູງສົ່ງກວ່າຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ເໜືອຂອບເຂດຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງບາງສິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍິ່ງມີຄວາມຈິງທີ່ສາມາດສະແຫວງຫາໄດ້ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງບາງສິ່ງຢູ່ເໜືອແນວຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ກໍຍິ່ງມີສິ່ງນັ້ນໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໄປຕາມສະຖານທີ່ ຫຼື ຮູບລັກສະນະຂອງການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈະຍັງຄົງເໝືອນເດີມບໍ່ວ່າຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ທີ່ໃດ, ພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ, ເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ, ແຕ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຄົນໃນອາຊີ, ເອີຣົບ ແລະ ອາເມຣິກາອີກດ້ວຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນໃນຈັກກະວານທັງປວງ. ສະນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົ້ນພົບການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ້າວເດີນໄປພ້ອມກັນກັບບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ! ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງເກີດຂຶ້ນພ້ອມກັນ; ອຸປະນິໄສ ແລະ ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດໄດ້ທຸກເວລາ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ, ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນຕິດຕາມຮອຍບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງກ້າວຂ້າມໄປສູ່ຍຸກໃໝ່, ເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ທີ່ສວຍງາມ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ລໍຖ້າການປາກົດຂອງພຣະອົງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 73)

ພຣະເຈົ້າມິດງຽບ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປາກົດຕໍ່ພວກເຮົາຈັກເທື່ອ, ແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດ. ພຣະອົງສຳຫຼວດແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ, ສັ່ງທຸກສິ່ງ, ເບິ່ງຄຳເວົ້າທຸກຄຳ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງພ້ອມດ້ວຍຂັ້ນຕອນທີ່ມີການວັດແທກ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບແຜນການຂອງພຣະອົງ ຢ່າງງຽບໆ ແລະ ບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນທີ່ເກີນຄວາມເປັນຈິງ, ແຕ່ບາດກ້າວຂອງພຣະອົງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າເທື່ອລະກ້າວ, ເຂົ້າໃກ້ມະນຸດຊາດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ອຳນາດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງກໍແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານດ້ວຍຄວາມໄວຂອງສາຍຟ້າແມບ ຕິດຕາມດ້ວຍບັນລັງຂອງພຣະອົງລົງມາສູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາຢ່າງກະທັນຫັນ. ຊ່າງເປັນພາບທີ່ສະຫງ່າງາມແທ້ ຊ່າງເປັນສາກທີ່ມີຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍແທ້! ພຣະວິນຍານມາທ່າມກາງພວກເຮົາຄືກັບນົກເຂົາ ແລະ ຄືກັບສິງໂຕແຜດສຽງດັງກຶກກ້ອງ. ພຣະອົງຄືສະຕິປັນຍາ, ພຣະອົງຄືຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ພຣະອົງມາທ່າມກາງພວກເຮົາຢ່າງລັບໆ ໂດຍຖືສິດອຳນາດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຮູ້ຕົວໃນການມາເຖິງຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີໃຜຕ້ອນຮັບການມາເຖິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະກະທຳ. ຊີວິດຂອງມະນຸດກໍດຳເນີນຕໍ່ໄປຄືກັບແຕ່ກ່ອນ, ຫົວໃຈຂອງເຂົາບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ມື້ກໍຜ່ານໄປຕາມປົກກະຕິ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ, ເປັນມະນຸດຄືກັບມະນຸດຄົນອື່ນໆ, ຄືກັບຜູ້ຕິດຕາມທົ່ວໄປທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງໝົດ ແລະ ເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ທຳມະດາ. ພຣະອົງມີການສະແຫວງຫາຂອງພຣະອົງເອງ, ມີເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດທຳມະດາບໍ່ມີ. ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນການເປັນຢູ່ຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂອງມະນຸດ. ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງ, ບໍ່ໄດ້ຖືກບີບບັງຄັບ ແລະ ຢ້ານກົວ, ຍ້ອນໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ. ພຣະອົງເບິ່ງທຸກໆການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຮົາ, ເບິ່ງຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາທີ່ເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີໃຜຈິນຕະນາການຫຍັງກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜສົງໄສກ່ຽວກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດກໍຄືສືບຕໍ່ໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຮົາ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຮົາເລີຍ...

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສຳແດງຂໍ້ພຣະທຳ "ຜ່ານ" ພຣະອົງໂດຍບັງເອີນ ແລະ ເຖິງແມ່ນຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ພວກເຮົາກໍຮັບຮູ້ວ່າມັນເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະຮັບມັນຈາກພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ບໍ່ວ່າແມ່ນໃຜກໍຕາມທີ່ສະແດງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຖ້າແມ່ນວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ພວກເຮົາຄວນຍອມຮັບ ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດພຣະທຳດັ່ງກ່າວ. ຖ້ອຍຄຳຕໍ່ໄປອາດມາຜ່ານເຮົາກໍໄດ້ ຫຼື ຜ່ານເຈົ້າ ຫຼື ຜ່ານເຂົາ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃຜກໍຕາມ ທຸກຢ່າງແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃຜກໍຕາມ ພວກເຮົາຈະບໍ່ນະມັດສະການບຸກຄົນນີ້, ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ ບຸກຄົນນີ້ບໍ່ສາມາດເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ ຫຼື ພວກເຮົາຈະບໍ່ເລືອກບຸກຄົນທຳມະດານີ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ວ່າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ. ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສູງສົ່ງ; ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສຳຄັນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຢືນຢູ່ໃນແທນທີ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຮົາກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າມາ ແລະ ນຳພວກເຮົາກັບໄປສູ່ອານາຈັກສະຫວັນ, ສະນັ້ນຄົນທີ່ບໍ່ສຳຄັນນີ້ຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສຳຄັນ ແລະ ລຳບາກເຊັ່ນນີ້ໄດ້ບໍ? ຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາອີກຄັ້ງ, ມັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນເທິງເມກສີຂາວ ເພື່ອຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍອາດເຫັນໄດ້. ຊ່າງເປັນພາບທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງສະຫງ່າງາມແທ້ດ! ແລ້ວເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ພຣະອົງສາມາດລີ້ຢູ່ທ່າມກາງຄົນທຳມະດາສາມັນຢ່າງລັບໆໄດ້?

ແຕ່ແມ່ນບຸກຄົນທຳມະດານີ້ແຫຼະ ທີ່ລີ້ຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊົນ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຮົາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍ ຫຼື ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງມາ, ມີພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມຸ່ງໝາຍຈະປະຕິບັດດ້ວຍຂັ້ນຕອນວັດແທກ ແລະ ສອດຄ່ອງຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງ. ພຣະທຳ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຈາກການປອບໃຈ, ແນະນຳ, ບອກ ແລະ ຕັກເຕືອນ, ຈົນເຖິງການຕຳນິຕິເຕືອນ ແລະ ຕີສອນໃຫ້ມີວິໄນ; ຈາກນໍ້າສຽງທີ່ອ່ອນໂຍນ ແລະ ອ່ອນຫວານ ຈົນເຖິງຄຳເວົ້າທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ສະຫງ່າງາມ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະມອບຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ປູກຝັງຄວາມຫວັ່ນໄຫວໃນຕົວເຂົາ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວຍິງຖືກຄວາມລັບທີ່ຊ້ອນເລິກຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຮົາ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງປັກລົງທີ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ, ປັກລົງທີ່ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັບອາຍທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ ໂດຍບໍ່ຄ່ອຍຈະຮູ້ວ່າຈະເຊື່ອງຕົນເອງໄດ້ຢູ່ໃສ. ພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນສົງໄສວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນນີ້ຮັກພວກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງການຫຍັງແທ້. ບາງເທື່ອ ພວກເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຫຼັງຈາກທີ່ອົດທົນຕໍ່ການທົນທຸກເຫຼົ່ານີ້? ໃນຫົວຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາກຳລັງຄຳນວນ... ກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ຈະມາເຖິງ ແລະ ກ່ຽວກັບຊະຕາກຳໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ເໝືອນດັ່ງທີ່ຜ່ານມາ

ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາທີ່ເຊື່ອວ່າ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດແລ້ວເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຮົາ.
ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຕິດຕາມພວກເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ,
ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍໆຂໍ້ຊ່ອງໜ້າພວກເຮົາແລ້ວ,
ພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບມະນຸດທຳມະດາດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຮົາຈະເຕັມໃຈຝາກຝັງອະນາຄົດຂອງເຮົາ ແລະ ຊະຕາກຳຂອງພວກເຮົາໄວ້ກັບບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສຳຄັນນີ້ຄວນຄຸມ. ດ້ວຍພຣະອົງ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບແຫຼ່ງນ້ຳແຫ່ງຊີວິດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກໝົດ ແລະ ຜ່ານພຣະອົງ ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ຊ່ອງໜ້າພຣະເຈົ້າ.ແຕ່ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກຂອບຄຸນກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງບຸກຄົນທີ່ທຳມະດາຄົນນີ້ຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ເໝືອນດັ່ງທີ່ຜ່ານມາ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍລີ້ລັບໃນເນື້ອໜັງຢ່າງຖ່ອມຕົວ,
ສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຫົວໃຈສ່ວນເລິກຂອງພຣະອົງ,
ຄືກັບວ່າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມະນຸດຊາດປະຕິເສດພຣະອົງເລີຍ,
ຄືກັບວ່າພຣະອົງໃຫ້ອະໄພຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມເມີນເສີຍຂອງມະນຸດຕະຫຼອດໄປ ແລະ ອົດທົນຕໍ່ທ່າທາງບໍ່ເຄົາລົບຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ
ມະນຸດທີ່ບໍ່ສຳຄັນຄົນນີ້ໄດ້ນຳພາພວກເຮົາໜຶ່ງກ້າວເຂົ້າສູ່ອີກພາລະກິດໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຫຼາຍຄັ້ງ, ແບກຮັບການຕີສອນຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ຖືກທົດສອບດ້ວຍຄວາມຕາຍ. ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ ແລະ ສະຫງ່າງາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຍັງໄດ້ຮັບຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຊື່ນຊົມລິດອຳນາດ ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ປາຖະໜາຈ່ອຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ໃນພຣະທຳຂອງບຸກຄົນທຳມະດາຄົນນີ້ ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກເຖິງທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ເຫັນຫົນທາງສູ່ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມສົມບູນ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາ "ຕາຍ" ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາ "ເກີດໃໝ່" ອີກຄັ້ງ;
ພຣະທຳຂອງພຣະອົງນຳຄວາມສຸກສະບາຍມາໃຫ້ພວກເຮົາ,
ແຕ່ກໍຍັງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາຖືກທໍລະມານຢູ່ກັບຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ບຸນຄຸນ;
ພຣະທຳຂອງພຣະອົງນຳຄວາມຍິນດີ ແລະ ສັນຕິສຸກມາສູ່ພວກເຮົາ ແຕ່ຍັງນຳຄວາມເຈັບປວດທີ່ບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດມາເຊັ່ນກັນ. ບາງຄັ້ງ

ພວກເຮົາເປັນຄືກັບລູກແກະທີ່ຈະຖືກຂ້າດ້ວຍກຳມືຂອງພຣະອົງ; ບາງຄັ້ງ ພວກເຮົາເປັນຄືກັບແກ້ວຕາດວງໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບຄວາມຮັກທີ່ອ່ອນຫວານຂອງພຣະອົງ; ບາງຄັ້ງ ພວກເຮົາເປັນຄືກັບສັດຕູຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ພວກເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນຂີ້ເທົ່າດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາເປັນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພວກເຮົາເປັນໜອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາເປັນແກະທີ່ຫຼົງທາງທີ່ພຣະອົງມຸ່ງໝັ້ນຊອກຫາທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ. ພຣະອົງເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາ, ພຣະອົງກຽດຊັງພວກເຮົາ, ພຣະອົງຍົກພວກເຮົາຂຶ້ນ, ພຣະອົງປອບໂຍນ ແລະ ແນະນຳພວກເຮົາ, ພຣະອົງນຳພາພວກເຮົາ, ພຣະອົງສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບພວກເຮົາ, ພຣະອົງຕີສອນ ແລະ ຝຶກວິໄນພວກເຮົາ ແລະ ພຣະອົງຍັງສາບແຊ່ງພວກເຮົາອີກ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດເປັນຫ່ວງກັງວົນກ່ຽວກັບພວກເຮົາບໍ່ວ່າກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ແລະ ປົກປ້ອງ ດູແລພວກເຮົາທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ, ບໍ່ເຄີຍໜີຫ່າງຈາກຂ້າງພວກເຮົາຈັກເທື່ອ, ພຣະອົງສະລະເລືອດໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຮົາ ແລະ ຈ່າຍທຸກລາຄາໃຫ້ກັບພວກເຮົາ. ຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງຮ່າງກາຍມະນຸດທີ່ນ້ອຍ ແລະ ທຳມະດານີ້, ພວກເຮົາໄດ້ຊື່ນຊົມຄວາມສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບພວກເຮົາ. ເຖິງຈະເປັນແບບນີ້ກໍຕາມ ຄວາມທະນົງຕົວກໍຍັງສ້າງບັນຫາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຢ່າງກະຕືລືລົ້ນໃຫ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ມອບອາຫານມານາໃຫ້ກັບພວກເຮົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ຫຼາຍເກີນທີ່ຈະຊື່ນຊົມ, ຈົນບໍ່ມີຫຍັງສາມາດແທນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້. ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງລັ່ງເລໃຈທີ່ຈະໃຫ້ກຽດຄວາມເປັນຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະທີ່ເປັນພິເສດຂອງບຸກຄົນນີ້. ຖ້າ ພຣະອົງບໍ່ເປີດປາກຂອງພຣະອົງເພື່ອຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ມີທາງຍອມຮັບພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວໆນີ້ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ.

ພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ນຳໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີ ແລະ ທັດສະນະເພື່ອຕັກເຕືອນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນເຮັດໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປັນສຽງໃຫ້ກັບຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແບກພະລັງແຫ່ງຊີວິດ, ຊີ້ນຳຫົນທາງທີ່ພວກເຮົາຄວນຍ່າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ. ພວກເຮົາເລີ່ມຮັບການຈັກຈູງໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນໃສ່ໃຈກັບນ້ຳສຽງ ແລະ ທ່າທາງໃນການເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ໂດຍຈິດໃຕ້ສຳນຶກ

ພວກເຮົາເລີ່ມສົນໃຈໃນຄວາມຮູ້ສຶກສ່ວນເລິກສຸດຂອງບຸກຄົນທີ່ບໍ່ໂດດເດັ່ນຄົນນີ້.
ພຣະອົງລັ່ງເລືອດຈາກຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແທນພວກເຮົາ, ເສຍການນອນ ແລະ ຄວາມຫິວແທນພວກເຮົາ, ຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອພວກເຮົາ, ຖອນໃຈເພື່ອພວກເຮົາ, ຄາງຍ້ອນຄວາມເຈັບປ່ວຍແທນພວກເຮົາ,
ທົນຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຮົາ; ແລະ ຄວາມດື້ດ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງພວກເຮົາທີ່ດຶງນໍ້າຕາ ແລະ ເລືອດຈາກຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີມະນຸດທຳມະດາຄົນໃດທີ່ມີວິທີທາງຄວາມເປັນຢູ່ ແລະ ມີແບບນີ້ ຫຼື ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມຄົນໃດສາມາດມີ ຫຼື ບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້. ພຣະອົງສຳແດງຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທຳມະດາຄົນໃດເຮັດໄດ້ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄົນໃດໃຫ້ໄດ້.
ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະອົງທີ່ສາມາດຮູ້ທຸກຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ ຫຼື ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ສົມບູນໃນທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຮົາ ຫຼື ພິພາກສາຄວາມກະບົດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ເວົ້າກັບພວກເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຮົາແບບນີ້ແທນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນໄດ້.
ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະອົງທີ່ມີສິດອຳນາດ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ສັກສີຂອງພຣະເຈົ້າ; ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນທັງໝົດແມ່ນເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະອົງທີ່ສາມາດສຳແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງຫົນທາງ ແລະ ນຳແສງສະຫວ່າງມາສູ່ພວກເຮົາ.
ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະອົງທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍສິ່ງລຶກລັບທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍນັບຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງຈົນຮອດປັດຈຸບັນ.
ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະອົງທີ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາພົ້ນຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຮົາເອງ. ພຣະອົງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຫົວໃຈໃນສ່ວນເລິກສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ສະໄໝໃໝ່ ແລະ ນຳພາໄປສູ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່; ແລະ ພຣະອົງນຳຄວາມຫວັງມາສູ່ພວກເຮົາ, ສິ້ນສຸດຊີວິດທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມມືດມົວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຮົາທັງໝົດເຫັນເຖິງເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ. ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ຮັບຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ. ຈາກຊ່ວງເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາເລີ່ມມີສະຕິ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາເລີ່ມຟື້ນຟູຂຶ້ນ: ບຸກຄົນທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນຄົນນີ້ ຜູ້ເຊິ່ງມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ ແລະ ຖືກພວກເຮົາປະຕິເສດ,

ບຸກຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດ ໃນເວລາຕື່ນນອນ ຫຼື ໃນຄວາມຝັນຂອງພວກເຮົາສະເໝີມາ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາປາຖະໜາທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ? ນັ້ນຄືພຣະອົງ! ຄືພຣະອົງແທ້ໆ! ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ! ພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ, ເປັນຫົນທາງ ແລະ ເປັນຊີວິດ! ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ອີກຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຢຸດຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຈາກການຫຼົງທາງ. ພວກເຮົາໄດ້ກັບມາສູ່ເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາໄດ້ກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ຊ້ອງໜ້າພຣະອົງ, ພວກເຮົາໄດ້ປະຈັກໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າ. ໃນເວລານີ້ ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຢ່າງສົມບູນແລ້ວ; ພວກເຮົາບໍ່ສົງໄສອີກຕໍ່ໄປວ່າ ພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ, ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຮົາກົ້ມລົງຂາບຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.
ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາໄປຫຼາຍກວ່າການຕິດຕາມຮອຍບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຊົ່ວຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ ແລະ ຕອບແທນພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີໃຫ້ກັບພວກເຮົາ; ແລະ ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງ ແລະ ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະອົງ, ຮ່ວມມືກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຮົານັ້ນສຳເລັດລົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເບິ່ງການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 74)

ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງໃນຮູບແບບເທົ່າທຽມກັນໄດ້. ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ທີ່ສຸດ ແລະ ຍາກທີ່ມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳໃນໂລກມະນຸດນີ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສະນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກພຣະອົງໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງໜັກ, ແລ້ວບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຮັດດີປານໃດກໍຕາມ ມັນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ ເພາະວ່າ ແນວຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສູງສົ່ງກວ່າແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດສະເໝີ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າ "ເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມປ່ຽມ" ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ເຊື່ອງ້າ; ພວກເຂົາທຸກຄົນອວດດີ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງ.

ມະນຸດບໍ່ຄວນຕີຄວາມໝາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຕີຄວາມໝາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍສໍາລັບໂຕມົດ, ສະນັ້ນ ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ທີ່ມັກເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນີ້ ຫຼື ແບບນັ້ນ" ຫຼື "ພຣະເຈົ້າເປັນແບບນີ້ ຫຼື ແບບນັ້ນ" ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເວົ້າຢ່າງໂອຫັງບໍ? ພວກເຮົາທຸກຄົນຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງແມ່ນລ້ວນແຕ່ຖືກເສື່ອມຊາມໂດຍຊາຕານ. ທໍາມະຊາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນລະດັບເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ມະນຸດຊາດຈະຫວັງສາມາດແນະນໍາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ແຕ່ສໍາລັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້ານໍາພາມະນຸດ, ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມັນເປັນເລື່ອງເໝາະສົມທີ່ມະນຸດຄວນຍອມຮັບ ໂດຍບໍ່ອ້າງມຸມມອງນີ້ ຫຼື ນັ້ນ, ເພາະວ່າ ມະນຸດເປັນພຽງຂີ້ຝຸ່ນ. ໃນເມື່ອມັນຄືເຈດຕະນາຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນນໍາເອົາແນວຄິດຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າພິຈາລະນາ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຮົາຄວນນໍາໃຊ້ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາເພື່ອຈົງໃຈຄັດຄ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນການເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດບໍ? ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ໃນເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເມື່ອພວກເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຕ້ອງການເຫັນພຣະອົງ, ພວກເຮົາຄວນສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວນຊອກຫາວິທີທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຢືນຄໍແຂງກະດ້າງໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວການເຮັດແບບນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ?

ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່. ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄືແປກປະຫຼາດສໍາລັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົາຂໍແນະນໍາເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍຄວາມເປັນທໍາມະຊາດຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າ ມີພຽງຜູ້ຄົນທີ່ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຄວາມຊອບທໍາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ມີພຽງຜູ້ທີ່ອຸທິດຕົນຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ການຊີ້ນໍາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນໄດ້ມາຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມສັນຕິ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການຄັດແຍ້ງ ແລະ ການໂຕ້ຖຽງກັນ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າ: "ມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າມີພາລະກິດໃໝ່", ເຮົາໝາຍເຖິງເລື່ອງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດກັບມາສູ່ເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອ

ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບາງເທື່ອເຈົ້າກຽດຊັງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍສຳລັບເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຫວັງວ່າທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງນີ້ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງນີ້ໄປພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ, ແທນທີ່ຈະດ່ວນສະຫຼຸບກ່ຽວກັບມັນ; ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນມີສະຕິປັນຍາຄວນປະຕິບັດ.

ມັນບໍ່ຍາກທີ່ຈະສອບຖາມໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຮູ້ຈັກຄວາມຈິງນີ້: ພຣະອົງຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີຮູບລັກສະນະໃນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມີເຈດຕະນາປະຕິບັດນັ້ນສຳເລັດ ແລະ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ຈະສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາສູ່ມະນຸດ, ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ຊີ້ເສັ້ນທາງໃຫ້ກັບເຂົາ. ເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ; ເລື່ອງນີ້ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ຖ້າມະນຸດເຈດຕະນາທີ່ຈະສອບຖາມວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ, ເພື່ອຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງແຍກແຍະບົນພື້ນຖານແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການຕັດສິນວ່າ ນັ້ນເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ບໍ່, ຈຸດສຳຄັນແມ່ນນອນຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ (ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັກສະນະອື່ນໆ), ແທນທີ່ຈະເປັນລັກສະນະພາຍນອກ. ຖ້າມະນຸດພິຈາລະນາແຕ່ພຽງລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ, ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄືການເບິ່ງຂ້າມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວນີ້ກໍສະແດງວ່າມະນຸດໂງ່ຈ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້. ລັກສະນະພາຍນອກບໍ່ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງແກ່ນແທ້, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້. ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກົງກັນຂ້າມກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ໃບໜ້າ ແລະ ການນຸ່ງຮົ່ມຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດບົ່ງບອກເຖິງຕົວຕົນແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງບໍ? ພວກຟາລິຊາຍໃນຊ່ວງທຳອິດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາພຽງແຕ່ເບິ່ງຮູບລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງພຣະອົງບໍ? ເຮົາຫວັງວ່າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຊໍ້າຮອຍຕາມປະຫວັດສາ

ດອັນໂສກເສົ້ານັ້ນອີກ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກາຍເປັນພວກຟາລີຊາຍແຫ່ງຍຸກສະໄໝໃໝ່ ແລະຄຶງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ.
ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບກ່ຽວກັບວິທີຕ້ອນຮັບການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນມີແນວຄິດຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະເປັນຄົນຍອມຮັບຕໍ່ຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທຸກຄົນທີ່ກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາເທິງກ້ອນເມກ. ພວກເຮົາຄວນສີຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເຫັນແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ຈົມຢູ່ກັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການເພີ້ຝັນທີ່ເກີນຈິງ. ພວກເຮົາຄວນຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງໃນດ້ານທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າໄດ້ຫຼົງໄຫຼ ຫຼື ສູນເສຍຕົນເອງໃນຄວາມຝັນກາງເວັນ, ໃຫ້ປາຖະໜາຫາມື້ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະລົງມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າຢ່າງກະທັນຫັນ ໂດຍຂີ່ເທິງກ້ອນເມກ ແລະ ຮັບເອົາພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ຫຼື ເຫັນພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ທາງທີ່ດີຄວນຄິດໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ!

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 75)

ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງເຫດຜົນທີ່ພວກຟາລີຊາຍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລີຊາຍບໍ? ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເພີ້ຝັນກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເມຊີອາຈະລົງມາ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງແຫ່ງຊີວິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງຄົງລໍຖ້າພຣະເມຊີອາໃນປັດຈຸບັນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງຄືຫຍັງ. ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ, ດື້ດ້ານ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ແບບນີ້ຈະຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະເຫັນພຣະເມຊີອາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເມຊີອາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເມຊີອາ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດພາດໃນການຍຶດຕິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດກັບນາມມະຍົດຂອງພຣະເມຊີອາ ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານທາດແທ້ຂອງພຣະເມຊີອາດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້. ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລີຊາຍແມ່ນຄວາມດື້ດ້ານ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ. ຫຼັກການແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນ:

ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະມີການເທດສະໜາທີ່ມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງ, ເຖິງເຈົ້າຈະມີອຳນາດທີ່ສູງສົ່ງ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ ນອກຈາກເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເມຊີອາ. ຄວາມຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂັດກັບເຫດຜົນ ແລະ ເປັນຕາເບື່ອນ່າຍບໍ່? ເຮົາຖາມພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ: ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບພວກເຈົ້າຫຼາຍໄປບໍທີ່ຈະເຮັດຜິດພາດຄືກັບພວກຟາລິຊາຍກ່ອນໜ້ານີ້ ໂດຍທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ? ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງອອກບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ? ເຈົ້າສາມາດຕິດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຮົາເວົ້າວ່າ ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດໃກ້ຄວາມຕາຍແລ້ວ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເມຊີອາສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ, ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ ແລະ ກ່າວຮ້າຍພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ ດ່າພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາສາມາດເຫັນການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູເປັນການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຂຶ້ນຈະກ່າວໂທດພຣະເຢຊູທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານບໍ? ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າພະເຊີນຈະເປັນການໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການທຳລາຍພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ການປະຕິເສດແບບດູຖູກໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງອອກ. ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບຫຍັງຈາກພຣະເຢຊູຖ້າພວກເຈົ້າສັບສົນມຶນເມົາເຊັ່ນນີ້? ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງດື້ດ້ານ, ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູເມື່ອພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດເທິງເມກສີຂາວໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າສິ່ງນີ້: ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ ແຕ່ລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູເທິງເມກສີຂາວຢ່າງຕາບອດຈະໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ສົມຄວນຖືກທຳລາຍ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຽງແຕ່ຕ້ອງການຮັບອານາຈັກສະຫວັນທີ່ມີແຕ່ຄວາມສຸກ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູສຳແດງອອກໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດ. ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວ? ຍຶດຖືຄວາມຈິງໃຈທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດບາບຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສາລະພາບມັນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກນັ້ນບໍ?

ພວກເຈົ້າຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຫຍັງໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາເທິງເມກສີຂາວ? ມັນເປັນປີແຫ່ງພາລະກິດທີ່ພວກເຈົ້າສັນລະເສີນຕົນເອງບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາ ເຊື່ອໃນຕົວເຈົ້າ? ຍຶດຖືເອົາທຳມະຊາດແຫ່ງການອວດດີຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຄວາມຈິງນັ້ນບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 76)

ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກໍເປັນພຽງປັນຍາ ແລະ ຄວາມຄິດ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນໄປແບບໃດ? ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຍັງເຮັດຫູໜວກໃສ່ທຸກພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄຣິດແມ່ນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຈະເຄົາລົບພຣະເຢໂຮວາໄດ້ແນວໃດ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຈະຈຳແນກລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກົນອຸບາຍຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ. ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ກ່າວຕຳນິພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງໃດໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ໂດຍບໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມສັດຊື່ຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເຄົາລົບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນໝາຍສຳຄັນ ແມ່ນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດ ແມ່ນລູກຫຼານຂອງນະຮົກ, ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອັກຄະເທວະດາ ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ຫຼາຍຄົນອາດບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບອກກ່າວ ແຕ່ເຮົາຍັງຢາກບອກໄພ່ພົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກຄົນວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນພຣະເຢຊູລົງມາຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວດ້ວຍຕາຂອງພວກເຈົ້າເອງ ນີ້ຈະເປັນການປາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງພຣະອາທິດແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທຳ. ບາງເທື່ອນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຢ່າງໃຫຍ່ສຳລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເວລາທີ່ເຈົ້າເປັນພະຍານການລົງມາຂອງພຣະເຢຊູຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນຍັງເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຈະລົງນະຮົກເພື່ອຮັບການລົງໂທດອີກດ້ວຍ.

ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວ. ເນື່ອງຈາກວ່າການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ໃນເວລາມີການສະແດງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ມີພຽງຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນຈະໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຜູ້ຄົນທີ່ຍຶດຖືໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ "ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຂີ່ເມກສີຂາວ ແມ່ນພຣະເຢຊູຕົວປອມ" ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອພຽງພຣະເຢຊູທີ່ກະທຳໝາຍສຳຄັນ ແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູທີ່ປະກາດການພິພາກສາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ສ້າງຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຊີວິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວຢ່າງເປີດເຜີຍ ພຣະອົງອາດຈັດການກັບພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາດື້ດ້ານເກີນໄປ, ໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງເກີນໄປ ແລະ ອວດດີຫຼາຍເກີນໄປ. ຄົນເຊື່ອມຊາມແບບນີ້ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງແມ່ນຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ. ພວກເຈົ້າຄວນເລືອກເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ຄວນໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ອວດດີ ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງການນໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈົ່ງປາດຖະໜາ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ. ເຮົາແນະນໍາພວກເຈົ້າໃຫ້ຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ. ຢ່າຟ້າວດ່ວນສະຫຼຸບ; ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ຢ່າເຮັດເປັນທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນຖ່ອມຕົວ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ເຫັນດີນໍາ ພ້ອມທັງດູຖູກ ແມ່ນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ ແຕ່ດ່ວນສະຫຼຸບຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ຕໍານິມັນ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່ຄວນສາບແຊ່ງ ຫຼື ກ່າວຕໍານິຄົນອື່ນ. ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄວນເປັນຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຈິງ. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ຍິນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ອ່ານພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດ, ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງໜຶ່ງໃນ 10,000 ຄໍາເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງເຈົ້າ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄໍາພີ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າຄວນສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາທັງໝົດຂອງ 10,000 ຄໍາເຫຼົ່ານີ້. ເຮົາຍັງແນະນໍາໃຫ້ເຈົ້າຖ່ອມຕົວ

ບໍ່ໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສັນລະເສີນຕົນເອງສູງສົ່ງເກີນໄປ. ດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງການເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍດຽວຂອງເຈົ້າ
ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ຖ້າເຈົ້າພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຕຶກຕອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຊໍ້າໄປຊໍ້າມາ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຫຼືບໍ່ ແລະ ແມ່ນຊີວິດຫຼືບໍ່. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ອ່ານສອງສາມປະໂຫຍກ ບາງຄົນຈະກ່າວຕຳນິພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຕາບອດ ໂດຍກ່າວວ່າ "ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າການເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ" ຫຼື "ນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດຕົວປອມທີ່ມາເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ".
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ຕາບອດດ້ວຍຄວາມໂງ່ຈ້າ! ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກຄັ້ງ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼັບຫູຫຼັບຕາກ່າວຕຳນິພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ
ຍ້ອນການປາກົດຂອງພຣະຄຣິດຕົວປອມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຍ້ອນພວກເຈົ້າຢ້ານກົນອຸບາຍ. ມັນຈະບໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນຕາເສຍດາຍຢ່າງຍິ່ງບໍ່? ຫຼັງຈາກການພິຈາລະນາ ຖ້າເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ບໍ່ມີທາງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການກ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພອນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຊັດເຈນ ແລ້ວເຈົ້າເໝາະສົມກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໂຊກດີທີ່ໄດ້ກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຈົ່ງຄິດທົບທວນເບິ່ງ! ຢ່າຟ້າວໃຈຮ້ອນ, ຈົ່ງໄຕ່ຕອງໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືກັບເກມ. ຈົ່ງຄິດເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ,
ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຈົ້າ, ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເຮັດລໍ້ກັບຕົນເອງ. ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ "ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

III ການພິພາກສາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 77)

ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເພື່ອຈັດແບ່ງທຸກສິ່ງອອກຕາມປະເພດໃຜປະເພດມັນ ແລະ ເພື່ອສິ້ນສຸດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າ ເວລາໃກ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ມື້ຂອງພຣະເຈົ້າມາຮອດແລ້ວ. ພຣະເຈົ້ານຳເອົາທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຂົ້າສູ່ຍຸກຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ແຕ່ວ່າ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດ ກ່ອນທີ່ຍຸກຂອງພຣະເຈົ້າເອງຈະມາເຖິງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສັງເກດການປະພຶດຂອງມະນຸດ ຫຼື ຂຸດຄົ້ນຫາຊີວິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຊຳລະລ້າງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະອົງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ຜູ້ຄົນທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ທຸກຄົນທີ່ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຄືຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ທຸກຄົນທີ່ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍນີ້ ຄືຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເອົາການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນການພິພາກສາທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ, "ການພິພາກສາ" ໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ໝາຍເຖິງ ການພິພາກສາທີ່ພຣະເຈົ້າຈະດຳເນີນໃນມື້ນີ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງສຸດທ້າຍ. ບາງທີອາດຍັງມີຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຈິນຕະນາການເໜືອທຳມະຊາດທີ່ວ່າ: ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍມາເຖິງ, ພຣະເຈົ້າຈະຕັ້ງໂຕະໃຫຍ່ໃນສະຫວັນ, ປູໂຕະນັ້ນດ້ວຍຜ້າສີຂາວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈະນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໂດຍທີ່ມະນຸດທຸກຄົນຈະພາກັນຄຸເຂົ່າຂາບລົງດິນ, ແລ້ວພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຄວາມບາບຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍານົດເບິ່ງວ່າຜູ້ໃດຈະຖືກສົ່ງຂຶ້ນໄປສະຫວັນ ຫຼື ຜູ້ໃດຈະຖືກສົ່ງລົງທະເລສາບແຫ່ງໄຟ ແລະ ມາດ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຈິນຕະນາການໄປໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ, ມັນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ການອາດພາບຕ່າງໆນາໆຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງ. ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດເປັນພຽງການສ້າງຂຶ້ນຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ພວກມັນມາຈາກສະໝອງຂອງມະນຸດທີ່ສະສົມ ແລະ ຮວບຮວມເອົາເລື່ອງຕ່າງໆນາໆທີ່ຕົນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ບໍ່ວ່າພາບທີ່ປະດິດຄິດແຕ່ງຂຶ້ນເອງນັ້ນຈະດີເລີດພຽງໃດ ມັນກໍເປັນພຽງພາບແຕ້ມ ແລະ ບໍ່ສາມາດໃຊ້ແທນແຜນການໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ມະນຸດຖືກເສື່ອມໂຊມໂດຍຊາຕານ

ສະນັ້ນພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຄິດໄປເອງວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ວິເສດ. ເຂົາເຊື່ອວ່າ ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາດ້ວຍຕົນເອງ, ສະນັ້ນ ມັນຕ້ອງຍິ່ງໃຫຍ່ອາລັງການ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ມັນຕ້ອງດັງໄປທົ່ວສະຫວັນ ແລະ ສັ່ນສະເທືອນໄປທົ່ວໂລກ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະເປັນພາລະກິດພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາເຊື່ອວ່າ ໃນເມື່ອນີ້ຄືພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ສະນັ້ນໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງຕ້ອງສະງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ເດຊານຸພາບເປັນພິເສດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກພິພາກສາຕ້ອງຮ້ອງໂຮ່ດ້ວຍນໍ້າຕາ ແລະ ຄຸເຂົ່າຂາບລົງຮ້ອງຂໍຄວາມເມດຕາ. ສາກດັ່ງກ່າວຈະເປັນທີ່ປະທັບໃຈຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ...
ທຸກຄົນຈິນຕະນາການວ່າພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນ. ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຕັ້ງແຕ່ດົນນານແລ້ວນັ້ນ, ເຈົ້າຍັງນອນຫຼັບຢ່າງບໍ່ມີເຫື່ອບໍ່ມີແຮງບໍ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເປັນທາງການ, ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ໂລກໃໝ່ແລ້ວ? ໃນເວລານັ້ນ, ບາງທີເຈົ້າຈະພຽງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດທີ່ບໍ່ມີການເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະນໍາເອົາເຈົ້າໄປສູ່ນາຮົກ ໂດຍທີ່ເຈົ້າຍັງນອນຫຼັບສະນິດ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮັບຮູ້ທັນທີວ່າພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 78)

ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄໍາ "ພິພາກສາ," ເຈົ້າມັກຈະຄິດເຖິງພຣະທໍາທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວໃນທຸກສະຖານທີ່ ແລະ ພຣະທໍາແຫ່ງຂອງການຕໍານິຕິຕຽນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບພວກຟາຣີຊາຍ. ເຖິງແມ່ນພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຮຸນແຮງ, ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ກໍບໍ່ແມ່ນຄໍາພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ເປັນພຽງພຣະທໍາທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ນັ້ນກໍຄື ບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຄືພຣະທໍາທີ່ໄດ້ກ່າວໂດຍພຣະຄຣິດໃນເວລາທີ່ພຣະອົງພິພາກສາມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະຄຣິດໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍຄວາມຈິງເພື່ອສັ່ງສອນມະນຸດ, ເປີດໂປງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ວິເຄາະຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງມະນຸດ. ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງຫຼາຍປະການ, ເຊັ່ນ: ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ,

ວິທີມະນຸດຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ວິທີມະນຸດຄວນຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ມະນຸດຄວນສະແດງຄວາມປະພຶດຕົນແບບມະນຸດປົກກະຕິທົ່ວໄປ ພ້ອມດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ແກ່ນແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໂດຍກົງ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພຣະທຳທີ່ເປີດໂປງວິທີມະນຸດທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມະນຸດເປັນຮູບຮ່າງປາກົດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນກຳລັງສັດຕູທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຈັດເຈນດ້ວຍພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ພຣະອົງເປີດໂປງ, ຈັດການ ແລະ ລິຮານມັນໃນໄລຍະຍາວ. ວິທີການເປີດໂປງ, ຈັດການ ແລະ ລິຮານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດທົດແທນດ້ວຍຄຳກ່າວທຳມະດາ ແຕ່ທົດແທນດ້ວຍຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີແທ້ໆ. ມີພຽງວິທີການແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການພິພາກສາ; ຜ່ານການພິພາກສາແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຮັບເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສານຳມາ ກໍຄືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດຕໍ່ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການກະບົດຂອງເຂົາເອງ. ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມລຶກລັບທີ່ເຂົາບໍ່ອາດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້ ແລະ ຮູ້ຈັກທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ ຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນ ພ້ອມທັງຄົ້ນພົບຄວາມໜ້າລັງກຽດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ຜົນກະທົບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໂດຍພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາທັງໝົດ ເພາະວ່າທາດແທ້ຂອງພາລະກິດນີ້ຄືພາລະກິດແຫ່ງການເປີດເຜີຍຄວາມເປັນຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັດທາໃນພຣະອົງແທ້ໆ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຖືຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນສິ່ງສຳຄັນ, ຖ້າເຈົ້າຄິດແຕ່ຈະຫຼີກລ້ຽງຈາກຄວາມຈິງນັ້ນຕະຫຼອດ ຫຼື ຄິດຈະຊອກຫາຫົນທາງໃໝ່ທີ່ບໍ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມຈິງນັ້ນ, ແລ້ວເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນບາບໜັກໜາທີ່ສຸດ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ເຈົ້າບໍ່ຮັກຫົນທາງທີ່ຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ພະຍາຍາມຫຼົບໜີຄຳພິພາກສາ ແລະ ເຈົ້າຄືຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ແລະ ເປັນຄົນທໍລະຍົດທີ່ຫຼົບໜີຈາກບັນລັງຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຄົນກະບົດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ຫຼົບໜີຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຜູ້ທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາການລົງໂທດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືເພື່ອໄດ້ຖືກຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ, ຈະໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ແນ່ນອນ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນອະນາຄົດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 79)

ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ສະນັ້ນ ແນ່ນອນມັນຄວນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້. ເພາະວ່າ ການພິພາກສາແມ່ນການໃຊ້ຄວາມຈິງເພື່ອເອົາຊະນະ, ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະຍັງປາກົດຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະຄຣິດຈະໃຊ້ຄວາມຈິງເພື່ອສອນມະນຸດໃນທົ່ວໂລກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຄວາມຈິງທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍຄົນຮູ້ສຶກບໍ່ດີກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າມະນຸດເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຊື່ອໄດ້ຍາກທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຕ້ອງບອກເຈົ້າວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດຫຼາຍ ແລະ ຍາກທີ່ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະຍອມຮັບໄດ້. ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນເປັນພຽງໂຕໜອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຄອບຄອງຈັກກະວານ; ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເປັນຄືກັບບວກນໍ້າເນົ່າເໝັນທີ່ເປັນພຽງບໍ່ເກີດຂອງໜອນເທົ່ານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກນໍາພາໂດຍຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືໝາກຜົນແຫ່ງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນພະຍາຍາມທີ່ຈະແຂ່ງຂັນກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດ ເຊິ່ງເຮົາບອກວ່າມັນເຫັນຊັດໃນຕົວມັນເອງວ່າ ຜູ້ໃດຈະທົນທຸກກັບຄວາມສູນເສຍໃນທີ່ສຸດ. ເຮົາຂໍແນະນໍາພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ບໍ່ຄວນຄິດວ່າຕົນເອງມີຄ່າຫຼາຍໄປກວ່າທອງຄໍາ. ຖ້າຄົນອື່ນສາມາດຮັບເອົາຄໍາພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄໍາພິພາກສາຂອງພຣະອົງ? ເຈົ້າຢືນສູງກວ່າຄົນອື່ນຫຼາຍປານໃດ? ຖ້າຄົນອື່ນສາມາດກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າຄວາມເປັນຈິງ

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຄືຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີແຮງຜັກດັນທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງໄດ້. ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດຊໍ້າພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາເພື່ອເຫັນແກ່ "ຄວາມດີ" ທີ່ເຈົ້າໄດ້ສ້າງ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈທີ່ປ່ອຍໃຫ້ໂອກາດດີດັ່ງກ່າວນັ້ນຫຼຸດໄປ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລ້ວຈົ່ງລໍຖ້າໃຫ້ບັນລັງຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນທ້ອງຟ້າຕັດສິນລົງໂທດເຈົ້າ! ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ໄວ້ວ່າ ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຄວາມຈິງຂອງການທີ່ພຣະເຢຊູໄຖ່ບາບມະນຸດຍັງຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ໄປຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມາແຕ່ດົນນານບໍ? ຖ້າເຈົ້າຍັງລໍຖ້າພຣະເຢຊູຮັບເອົາເຈົ້າໄປສູ່ສະຫວັນ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າຄືທ່ອນໄມ້ຕາຍທີ່ແຂງກະດ້າງທ່ອນໜຶ່ງ[ກ]. ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຮັບຮູ້ຜູ້ເຊື່ອຈອມປອມຄືກັບເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ພອນເທົ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາໃນການໂຍນເຈົ້າລົງໄປໃນບຶງໄຟເພື່ອຖືກເຜົາໄໝ້ເປັນເວລາຫຼາຍສິບພັນປີ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ທ່ອນໄມ້ຕາຍ: ສຳນວນພາສາຈີນທີ່ໝາຍເຖິງ "ເກີນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 80)

ຕອນນີ້ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ ວ່າສິ່ງໃດຄືການພິພາກສາ ແລະ ສິ່ງໃດຄືຄວາມຈິງ? ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ແລ້ວເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງຮັບເອົາການຖືກພິພາກສາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກພຣະອົງນຳພາໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ພຽງຍອມຮັບເອົາຄຳພິພາກສາ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຈັກເທື່ອ, ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ທີ່ຫຼົບໜີໄປໃນທ່າມກາງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ຈະຖືກລັງກຽດ ແລະ ປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຈະມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ຮ້າຍແຮງກວ່າຄວາມບາບພວກຟາຣີຊາຍ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ ກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນການລົງໂທດຊົ່ວນິລັນດອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຄົນທໍລະຍົດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະແດງຄວາມສັດຊື່ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ຕໍ່ມາແມ່ນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຜ່ານການລົງໂທດຕໍ່ວິນຍານ, ຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ.

ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການເປີດເຜີຍແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ເປີດເຜີຍເຂົາບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມປະພຶດຊົ່ວຊ້າທຸກປະເພດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງການພິພາກສາໄປສະຖານທີ່ງເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານຊົ່ວ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້ທຳລາຍຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຕາມໃຈມັກ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ສົ່ງກິ່ນເໝັນເນົ່າຂອງຊາກສົບ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຈົດບັນທຶກຄວາມບາບທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ເຊື່ອຈອມປອມທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ, ອັກຄະສາວົກປອມ ແລະ ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈອມປອມ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເໝາະສົມ ພຣະອົງຈະໂຍນພວກເຂົາໄປຢູ່ທ່າມກາງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ, ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາທັງໝົດເປິະເປື້ອນຢ່າງຕາມໃຈມັກ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ອີກຄັ້ງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຈັກເທື່ອ. ຜູ້ໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເຮັດບໍລິການໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຈົງຮັກພັກດີເຖິງທີ່ສຸດແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້ານັບໃຫ້ຢູ່ກຸ່ມຄົນຊົ່ວຊ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເດີນຢູ່ໃນການຊີ້ນຳຂອງຄົນຊົ່ວຊ້ານັ້ນ ແລະ ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຂາດລະບຽບວິໄນ; ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່ປະກອບສ່ວນຫຍັງດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອຍຸກໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາທັງໝົດ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຈິງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖືກບັງຄັບໂດຍສະຖານະການໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງພໍເປັນພິທີ ແມ່ນຈະຖືກນັບໄວ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດບໍລິການສຳລັບຄົນຂອງພຣະອົງ. ໃນບັນດາມະນຸດເຫຼົ່ານັ້ນ ມີພຽງຈຳນວນນ້ອຍຄົນທີ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຈະດັບສູນໄປກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄິດອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາຈະເປັນໝາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຢູ່ໃນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້, ພວກເຂົາຈະຖືກນັບໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ເລີຍວ່າ ຜົນຮັບຂອງພວກເຂົາຈະອອກມາແບບໃດ.

ເຮົາໄດ້ເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເວົ້າກັບພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ;
ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກແມ່ນທາງເລືອກຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກໍຄື: ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລໍຖ້າສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວທັນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຄົນໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 81)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ ປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວຄືນໃໝ່ໃນຍຸກໃດກໍຕາມ. ຍ້ອນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈະກະທຳໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເວົ້າເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍ, ນັ້ນໝາຍເຖິງຍຸກອື່ນ ເຊິ່ງເປັນຍຸກທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພວກເຈົ້າຈະປະສົບກັບໄພພິບັດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ປະສົບກັບແຜ່ນດິນໄຫວ, ຄວາມອຶດຫິວ ແລະ ໂລກລະບາດຕ່າງໆ ເຊິ່ງຄຳກ່າວນັ້ນແມ່ນສະແດງເຖິງຍຸກໃໝ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນທີ່ເປັນຍຸກເກົ່າອີກຕໍ່ໄປ. ລອງສົມມຸດວ່າ ຕາມທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຢູ່ສະເໝີ, ພຣະອົງ ຮັກມະນຸດເໝືອນກັບພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງ ມອບຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ກັບມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍກຽດຊັງມະນຸດເລີຍ, ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພຣະເຢຊູ ສະເດັດມາ ແລະ ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ສະຫຼະຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບຄົນບາບທັງປວງ ແລະ ຖວາຍພຣະອົງເອງເທິງແທ່ນບູຊາ, ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບມະນຸດແລ້ວ ແລະ ໄດ້ນຳຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ສະນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການເຮັດພາລະກິດຂອງຍຸກນັ້ນຊໍ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ? ການເຮັດສິ່ງດຽວກັນຈະບໍ່ແມ່ນການປະຕິເສດພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ກ່ອນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ແລ້ວຍັງຄົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດນຳຍຸກນັ້ນມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດໄດ້ແນວໃດ? ໃນພາລະກິດສຸດທ້າຍຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເຊິ່ງພຣະອົງເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ເພື່ອພິພາກສາທຸກຄົນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງດ້ວຍຈິງໃຈສົມບູນແບບ. ພຽງການກະທຳແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳການສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກໄດ້. ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ສັບພະທຸກສິ່ງໃນການຊົງສ້າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ແບ່ງແຕ່ລະປະເພດອອກອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.
ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີທາງເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພຽງແຕ່ຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງການສ້າງສັບພະສິ່ງ. ມະນຸດພຽງແຕ່ສະແດງທາດແທ້ຂອງເຂົາເມື່ອເຂົາຖືກຂ້ຽນຕີ ແລະ ຖືກພິພາກສາ. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຈັດໄວ້ຢູ່ນຳຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຄົນດີໄວ້ກັບຄົນດີ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ. ຜົນຕາມມາຂອງການຊົງສ້າງຈະຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຄົນດີຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ. ເນື່ອງຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໄດ້ເຖິງຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົານັ້ນຮ້າຍແຮງຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ, ມີພຽງແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ປະກອບດ້ວຍການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ມີພຽງອຸປະນິໄສນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ລົງໂທດຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳທຸກຄົນຢ່າງຮຸນແຮງໄດ້. ສະນັ້ນ, ອຸປະນິໄສດັ່ງກ່າວແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງເພື່ອພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມໝາຍ. ລອງສົມມຸດວ່າ ໃນການເປີດເຜີຍຜົນໄດ້ຮັບຂອງມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງປະທານຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຢ່າງບໍ່ໝົດສິ້ນ ແລະ ສືບຕໍ່ຮັກເຂົາ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຄວາມອົດກັ້ນ, ອົດທົນ ແລະ ການອະໄພໂທດ ແລະ ການຍົກໂທດໃຫ້ກັບມະນຸດ ບໍ່ວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຈະຮ້າຍແຮງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ເສດສ່ວນຂອງການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ, ແລ້ວເມື່ອໃດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະນຳມາສູ່ການສິ້ນສຸດ? ເມື່ອໃດອຸປະນິໄສແບບນີ້ຈຶ່ງຈະສາມາດນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມຂອງມະນຸດຊາດ? ລອງຍົກຕົວຢ່າງ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ສະເໝີ,

ຜູ້ພິພາກສາທີ່ມີໃບໜ້າເມດຕາ ແລະ ຫົວໃຈອ່ອນໂຍນ. ຜູ້ພິພາກສາທີ່ຮັກຜູ້ຄົນ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ອາຊະຍາກຳຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ປ້ອງກັນຄົນກະທຳຜິດໂດຍບໍ່ສົນວ່າພວກເຂົາເປັນໃຜ. ໃນກໍລະນີນີ້, ເມື່ອໃດຜູ້ພິພາກສາດັ່ງກ່າວຈະສາມາດໃຫ້ຄຳຕັດສິນຢ່າງຍຸຕິທຳໄດ້. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ມີພຽງການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳເທົ່ານັ້ນສາມາດຈັດແບ່ງມະນຸດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ນຳເອົາມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຍຸກທັງໝົດຈະຖືກນຳມາສູ່ການສິ້ນສຸດຜ່ານອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 82)

ເມື່ອເວົ້າເຖິງພາລະກິດ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ໃນທີ່ສຸດ ກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານ. ບາງຄົນເຊື່ອວ່າ ບາງເທື່ອ ພຣະເຈົ້າອາດມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປາກົດຕົວຕໍ່ມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈະພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ທົດສອບພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນໂດຍບໍ່ລະເວັ້ນໃຜຈັກຄົນ. ຄົນທີ່ຄິດແບບນີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາມະນຸດເທື່ອລະຄົນ ແລະ ບໍ່ທົດສອບມະນຸດເທື່ອລະຄົນ; ການເຮັດແບບນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ. ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນບໍ່ຄືກັນບໍ? ທາດແທ້ຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄືກັນໝົດບໍ? ສິ່ງທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ, ທາດແທ້ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມບາບທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາຂໍ້ຜິດພາດທີ່ເລັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນສຳລັບມະນຸດ. ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນໃນຮູບແບບເປັນຕົວແທນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດເພື່ອຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພິພາກສາຄົນກຸ່ມໜຶ່ງເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການພິພາກຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເຊັ່ນວ່າ ການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄົນກຸ່ມໃດໜຶ່ງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດຈຶ່ງຖືກເຜີຍແຜ່ອອກໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ; ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາຄົນບາງປະເພດ ຫຼື ຄົນບາງກຸ່ມ, ແຕ່ພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດທັງໝົດ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການທີ່ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆອີກ.

ສິ່ງທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ມະນຸດໄດ້ເປັນພະຍານ ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງຄິດຂຶ້ນໂດຍມະນຸດໃນຍຸກຜ່ານມາ. ພາລະກິດທີ່ກຳລັງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການພິພາກສ າຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເນື້ອໜັງນີ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳ ແລະ ອຸປະນິໄສທັງໝົດແມ່ນຄວາມບໍລິບູນຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະມີຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຈັກກະວານທັງປວງໂດຍກົງ, ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນການພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງໂດຍກົງ; ມັນບໍ່ແມ່ນສຳລັບເຫັນແກ່ປະຊາຊົນຈີນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ສຳລັບຄົນກຸ່ມນ້ອຍໆ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ເຖິງແມ່ນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດນີ້ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຈັກກະວານທັງປວງ, ແຕ່ມັນກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດພາຍໃນຂອບເຂດພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຂະຫຍາຍພາລະກິດນີ້ໄປທົ່ວຈັກກະວານທັນທີ, ໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຂະຫຍາຍທົ່ວຈັກກະວານຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ການຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງ, ມັນກໍເປັນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດພາຍໃນຂອບເຂດຈຳກັດ, ແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພິພາກສາມະນຸດຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເປັນພຣະວິນຍານ ຫຼື ເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພິພາກສາມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ປັດໃຈອື່ນໆອີກຫຼາຍຢ່າງ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ

ການເອົາຊະນະມະນຸດທັງປວງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນແນວໃດກໍຕາມ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຄວາມຈິງກໍຄືຄວາມຈິງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເນື້ອໜັງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ". ນີ້ແມ່ນເລື່ອງໄຮ້ສາລະ, ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ສຳເລັດໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ຍ້ອນພາລະກິດນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຫຼັງຈາກພາລະກິດນີ້ ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທີສອງ; ພຣະເຈົ້າ ໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງ ໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດທັງໝົດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງປວງແລ້ວ ແລະ ຈະບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂັ້ນຕອນທີສີ່. ເພາະຄົນທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນມະນຸດ, ມະນຸດທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນວິນຍານຂອງຊາຕານທີ່ຖືກພິພາກສາໂດຍກົງ, ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຈຶ່ງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ແຕ່ທ່າມກາງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 83)

ບໍ່ມີໃຜທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຄຸນສົມບັດໄປກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສຳລັບການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຖ້າການພິພາກສາຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ລວມເຖິງທຸກສິ່ງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບເອົາ, ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດໄດ້ ແລະ ຍ້ອນເຫດນີ້ ຜົນຈຶ່ງຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນທັນທີ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ. ຊາຕານສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງພິພາກສາຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ. ການເປັນຄືມະນຸດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງສາມາດພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດໂດຍກົງໄດ້; ນີ້ແມ່ນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍລິສຸດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມພິເສດຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ພິພາກສາມະນຸດ, ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດພິພາກສາມະນຸດ. ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະພິພາກສາຄົນອື່ນ.

ຖ້າພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ແມ່ນການເອົາໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພຣະວິນຍານສູງສົ່ງກວ່າມະນຸດ ແລະ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ມີໄຊຊະນະເໜືອເນື້ອໜັງ. ຖ້າພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໂດຍກົງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດພິພາກສາຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ຊອບທຳທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຍັງໄດ້ປະຕິບັດຜ່ານແນວຄິດຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະວິນຍານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເປີດໂປງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດໄດ້ດີກວ່າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເປີດໂປງຄວາມບໍ່ຊອບທຳດັ່ງກ່າວຢ່າງສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືສັດຕູຂອງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ຜ່ານການພິພາກສາແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ພຣະອົງເປີດໂປງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຊາດ. ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຊັດເຈນກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ການພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ, ແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ຄວາມສຳພັນທີ່ມະນຸດມີກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ມະນຸດພັດທະນາຈາກການຕໍ່ຕ້ານເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ, ຈາກການຂົ່ມເຫັງເປັນການຍອມຮັບ, ຈາກແນວຄິດເປັນຄວາມຮູ້ ແລະ ຈາກການປະຕິເສດເປັນຄວາມຮັກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານການຍອມຮັບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ພຽງແຕ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະອົງໃນລະຫວ່າງທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາການຈັດຫາຊີວິດຈາກພຣະອົງໃນລະຫວ່າງການຍອມຮັບເອົາການຕີສອນຈາກພຣະອົງ. ທຸກພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ ແລະ ສ່ວນສຳຄັນໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງມະນຸດແມ່ນອຸປະສັກທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງ

ເກີດເປັນມະນຸດ. ເວົ້າໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນຍາກຫຼາຍ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມກໍໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຄົນແຕ່ລະປະເພດກໍຕໍ່າພໍສົມຄວນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ໃນຕອນຈົບຂອງພາລະກິດນີ້, ມັນກໍຍັງຈະບັນລຸຜົນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງໃດໆ; ນີ້ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ຜົນນີ້ກໍດົນໃຈຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ.

ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສິ້ນສຸດລົງໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສິ້ນສຸດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພາລະກິດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແລະ ຈຳເປັນທີ່ສຸດຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຊາດທັງປວງຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມະນຸດ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊະຕາກຳ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 84)

ມື້ນີ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນພວກເຈົ້າ, ຂ້ຽນຕີພວກເຈົ້າ ແລະ ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈຸດປະສົງໃນການກ່າວໂທດຂອງພວກເຈົ້າ ນັ້ນກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງກ່າວໂທດ, ສາບແຊ່ງ, ຕັດສິນ ແລະ ຂ້ຽນຕີເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ເພື່ອວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍ່ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດນັ້ນຊອບທຳ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທ່ຽງທຳຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຕັດສິນ ແລະ ຂ້ຽນຕີມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນມີສະຖານະຕໍ່າຕ້ອຍ, ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ແຕ່ກັບບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາປະຕິບັດພາລະກິດການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງແບບລຽບງ່າຍຜ່ານທາງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນນີ້, ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີທາງໄດ້ຮັບປະສົບການ, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າໄດ້. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຂ້າ ຫຼື ທຳລາຍ, ແຕ່ມາເພື່ອຕັດສິນ, ສາບແຊ່ງ, ຂ້ຽນຕີ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຈົນກວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີຂອງພຣະອົງຈະຈົບສິ້ນລົງ

ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບແຕ່ລະປະເພດຂອງມະນຸດ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ; ຈຸດປະສົງຂອງມັນກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງສົມບູນທັງໝົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ; ນັ້ນກໍ່ຄື ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຊີວິດ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຮັບເອົາການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ການໄຖ່ບາບແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ການສະແຫວງຫາຊີວິດຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອຮັບເອົາການໄຖ່ບາບນັ້ນ. ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ, ການໄຖ່ບາບຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນການຂ້ຽນຕີ, ການຕັດສິນ, ແລະ ການສາບແຊ່ງໄດ້; ການໄຖ່ບາບຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຕ້ອງມີຄຳເວົ້າປອບໃຈ ແລະ ພອນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຊື່ອວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະອົງປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນໂດຍສຳພັດພວກເຂົາດ້ວຍພອນ ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ການສຳພັດມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍ່ຄືການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ. ການລອດພົ້ນແບບນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍການບັນລຸຕາມຂໍ້ຕົກລົງ. ມີພຽງເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຮ້ອຍເທົ່າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະຍອມຮັບນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດດີເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ນຳສະຫງ່າລາສີມາໃຫ້ພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ; ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນ່ນອນວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ມາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ໃນອະດີດ, ຫົນທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ເຊັ່ນວ່າ ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຊາຕານເພື່ອແລກປ່ຽນກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ປັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ຄືອະດີດ: ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາຍຸກສຸດທ້າຍ ໃນລະຫວ່າງການຈັດແບ່ງຜູ້ຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ; ວິທີທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ,

ແຕ່ແມ່ນການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກໍຄືການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມປານີ, ແຕ່ຮູ້ໄວ້ວ່າ ໃນການຂ້ຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມປານີນີ້ ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ. ບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາຈະຮຸນແຮງພຽງໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະທຳເລັກນ້ອຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ ປາກົດວ່າຈະໄຮ້ຄວາມເມດຕາທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໂກດຮ້າຍພຽງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າກໍ່ຄືພຣະທຳແຫ່ງການສິດສອນ ແລະ ເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ເທັດຈິງທັງໝົດບໍ? ຮູ້ໄວ້ວ່າ ທຸກມື້ນີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ຫຼື ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມປານີ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມວນມະນຸດ. ບໍ່ວ່າໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະມີການຈັດແບ່ງຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາແບບໃດ ຫຼື ປະເພດຂອງມະນຸດຈະຖືກຈັດວາງອອກແບບໃດກໍຕາມ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໃຫ້ລອດພົ້ນ. ການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍລິສຸດ, ການຫຼໍ່ຫຼອມຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາກໍ່ເພື່ອຊຳລະລ້າງພວກເຂົາ, ພຣະທຳ ຫຼື ການຂ້ຽນຕີຢ່າງຮຸນແຮງກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ ວິທີການໄຖ່ບາບໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະບໍ່ຄືກັນກັບໃນອະດີດ. ປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າຖືກນຳໄປສູ່ຄວາມລອດພົ້ນຜ່ານການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ດີສຳລັດຈັດແບ່ງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນອອກຕາມປະເພດຂອງຕົນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການຂ້ຽນຕີຢ່າງໂຫດຮ້າຍຄືຫົນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະມີຫຍັງເວົ້າອີກໃນການຜະເຊີນກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວນີ້? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມລອດພົ້ນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຮູ້ຈັກລິດທານຸພາບ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ; ນອກຈາກນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ປະສົບກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າກໍ່ຍັງໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງສູງ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ພອນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພອນຂອງຄົນອື່ນບໍ? ພຣະຄຸນຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຊາໂລມອນໄດ້ຮັບອີກ! ໃຫ້ຄິດເບິ່ງ: ຖ້າເຈດຕະນາໃນການມາຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອກ່າວໂທດ ແລະ ລົງໂທດພວກເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວວັນຂອງພວກເຈົ້າຈະລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າ ເປັນຄົນຜິດບາບທີ່ມີເລືອດ ແລະ ເນື້ອຈະສາມາດມີຊີວິດລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້ບໍ?

ຖ້າເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາແມ່ນພຽງການລົງໂທດພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລີ່ມດຳເນີນກິດຈະການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວນັ້ນ? ເຮົາພຽງໃຊ້ພຣະທຳຂໍ້ດຽວກໍສາມາດລົງໂທດພວກເຈົ້າໄດ້ແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການທຳລາຍພວກເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າອີກບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງເຮົາອີກບໍ? ເຮົາສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນພຽງຜ່ານຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາເທົ່ານັ້ນບໍ່? ຫຼື ເຮົາສາມາດພຽງໃຊ້ແຕ່ການຄຶງກາງເຂນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນບໍ? ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາບໍ່ເອື້ອອຳນວຍໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນບໍ? ມັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນແທ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 85)

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາອາດຈະເຂັ້ມງວດ, ພຣະທຳທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກກ່າວເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ເຮົາພຽງກ່າວພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລົງໂທດເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ, ເພື່ອຮູ້ວ່າແສງສະຫວ່າງມີຢູ່ຈິງ, ເພື່ອຮູ້ວ່າແສງສະຫວ່າງນັ້ນປະເສີດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ກໍເພື່ອຮູ້ວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ມີປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ກໍເພື່ອຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືຄວາມລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍປະການກ່ຽວກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ແຕ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ປາກົດໃນຕົວພວກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະທຳຂອງເຮົາອາດຈະເຂັ້ມງວດ, ພວກມັນກໍຖືກກ່າວເພື່ອພິພາກສາຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ການກະບົດຂອງພວກເຈົ້າ. ວັດຖຸປະສົງຂອງເຮົາໃນການເຮັດສິ່ງນີ້ຄືການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ; ເຮົາກຳລັງໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ; ວັດຖຸປະສົງຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອທຳຮ້າຍມະນຸດດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາ. ພຣະທຳຂອງເຮົາເຂັ້ມງວດກໍ່ເພື່ອບັນລຸຜົນໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ. ມີພຽງຜ່ານການປະຕິບັດພາລະກິດໃນທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໜີອອກຈາກນິໄສກະບົດຂອງພວກເຂົາໄດ້. ຄວາມໝາຍອັນເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳແມ່ນເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນນຳເອົາຄວາມຈິງໄປສູ່ການປະຕິບັດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ,

ເພື່ອບັນລຸໃນການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວພວກເຂົາເອງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງການປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານການກ່າວພຣະທຳເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ການສື່ສານລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດເປັນໄປໄດ້ ແລະ ມີພຽງພຣະທຳເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດອະທິບາຍຄວາມຈິງໄດ້. ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນວິທີນີ້ຄືຫົນທາງທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການເອົາຊະນະມະນຸດ; ນອກຈາກການກ່າວພຣະທຳຕ່າງໆແລ້ວ ກໍ່ບໍ່ມີວິທີອື່ນໃດອີກທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ມະນຸດເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເລິກລັບທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເທື່ອ, ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ວັດຖຸປະສົງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຖືກປະຕິບັດເພື່ອນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ພວກເຂົາ, ສະນັ້ນ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນການລົງໂທດພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ຫຼື ພຣະອົງເປີດເຜີຍຈຸດໝາຍປາຍທາງໃຫ້ກັບທຸກຄົນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມີພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມອບລາງວັນໃຫ້ກັບຄົນດີ, ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຈະເປີດເຜີຍຈຸດຈົບຂອງທຸກຄົນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດຈະແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈະແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຈາກພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນທັງໝົດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ຈະຖືກປະຖິ້ມ, ເນື່ອງຈາກວ່າວັດຖຸປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ໃນລະຫວ່າງການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນທັງໝົດ, ຈະກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດທັງໝົດ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດທຸກເສັ້ນທາງ ແລະ

ຄວາມເລິກລັບທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະສາມາດມີເງື່ອນໄຂນໍາເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດຕາມ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແຕ່ພຣະທໍາເທົ່ານັ້ນໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລົງໂທດຄົນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີການກະບົດພຽງເລັກນ້ອຍ, ຍ້ອນວ່າຕອນນີ້ແມ່ນເວລາຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຖ້າທຸກຄົນທີ່ກະບົດຖືກລົງໂທດ, ກໍ່ຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະມີໂອກາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້; ພວກເຂົາທັງໝົດຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຕົກສູ່ແດນມໍລະນາ.

ວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະທໍາໃນການຕັດສິນມະນຸດແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ແມ່ນເພື່ອລົງໂທດພວກເຂົາດ້ວຍການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ. ໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງພຣະທໍາ, ຫຼາຍຄົນຈະເປີດເຜີຍການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາອອກມາ ພ້ອມທັງການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງຈະບໍ່ລົງໂທດຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຍ້ອນສິ່ງນີ້, ແຕ່ ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງພຽງແຕ່ຈະປະຖິ້ມບັນດາຜູ້ທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ພຣະອົງຈະເອົາເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຊາຕານ ແລະ ໃນບາງກໍລະນີ ກໍຈະທໍາລາຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ. ສ່ວນຄົນທີ່ເຫຼືອແມ່ນຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມ ແລະ ປະສົບກັບການຈັດການ ແລະ ການລິຮານ. ຖ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການຈັດການ ແລະ ການລິຮານ ແລະ ກາຍເປັນຄົນເສື່ອມຊາມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຈະສູນເສຍໂອກາດໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຂົາ.

ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບການເອົາຊະນະດ້ວຍພຣະທໍາຈະມີໂອກາດພຽງພໍເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ການຊ່ວຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນເຖິງຄວາມເມດຕາປານີສູງສຸດຂອງພຣະອົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພວກເຂົາຈະຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມອົດທົນສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຕາບໃດທີ່ຄົນຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ, ຕາບໃດທີ່ຄົນສາມາດກັບໃຈ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະມອບໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ທໍາອິດ ເມື່ອຜູ້ຄົນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປາດຖະໜາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຖ້າຫາກບາງຄົນບໍ່ມີພື້ນທີ່ສໍາລັບຄວາມລອດພົ້ນແທ້ໆ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປະຖິ້ມພວກເຂົາ. ເຫດພົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊັກຊ້າໃນການລົງໂທດບາງຄົນກໍ່ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຕ້ອງການຊ່ວຍທຸກຄົນທີ່ສາ

ມາດຊ່ວຍໄດ້. ພຣະອົງຕັດສິນ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ນໍາພາຜູ້ຄົນດ້ວຍພຣະທໍາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນຕີພວກເຂົາໃຫ້ຕາຍ.

ການໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນວັດຖຸປະສົງ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 86)

ພຣະເຈົ້າຊົງກະທໍາພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕໍ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ອຸປະນິໄສທີ່ທ່ຽງທໍາຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ຫຼື ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ເດີມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄປເປັນຄວາມຮູ້ ໃໝ່ໄດ້. ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຄວາມເປັນພຣະອົງທັງໝົດສູ່ສາທາລະນາຊົນ, ສະນັ້ນ ການປະກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນສາທາລະນະຊົນ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ເພື່ອການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແມ່ນເຮັດໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຫຼາຍປະເພດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດບົ່ງບອກວ່າ ມະນຸດໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກມື້ນີ້, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໄດ້ຊົງສະເດັດມາເພື່ອກະທໍາພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງຊົງກໍານົດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດແທ້ ແລະ ພາລະກິດປົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງທຸກພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທໍາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ພ້ອມດ້ວຍການກະທໍາທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທໍາສໍາເລັດໃນການປົກຄອງມະນຸດ.

ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານປະສົບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການລົງໂທດ, ການຈັດການ ແລະ ການຕັດຈຳນອນ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມາສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຽງແຕ່ປາກ ແລະ ພຣະອົງຊົງບໍ່ຕ້ອງການຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ການເປັນພະຍານແບບຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດນຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໂດຍເຈດຕະນາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 87)

ພຣະເຈົ້າສຳເລັດການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຜ່ານທາງໃດ? ສິ່ງນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານທາງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັກໆແມ່ນປະກອບດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ລິດທານຸພາບ, ການພິພາກສາ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ ແລະ ການທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຫຼັກໆແມ່ນຜ່ານທາງພິພາກສາ. ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງເທົ່ານັ້ນ? ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ “ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະສາບແຊ່ງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ຕາຍບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂທດບໍ? ແລ້ວເຂົາຈະຍັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ແນວໃດ?” ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງພິພາກສາແມ່ນຄວາມບາບຂອງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງກ່າວຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຢ່າງບໍ່ຍຸດຍັ້ງ, ພຣະອົງກໍເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ເປີດເຜີຍຜ່ານພຣະທຳທີ່ເຂັ້ມງວດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດ, ແຕ່ຜ່ານການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ, ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຍອມເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດແມ່ນມາຈາກຄວາມບາບ ແລະ ມາຈາກຊາຕານ, ມັນແມ່ນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ມັນຄືເປົ້າໝາຍແຫ່ງການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ການຫຼໍ່ຫຼອມທຸກຮູບແບບ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດມີປະສິດທິພາບ.

ຈາກພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວປະນາມເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດແລ້ວ. ແລ້ວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງຄຳສາບແຊ່ງບໍ? ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເປີດເຜີຍທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ຜ່ານການເປີດເຜີຍດັ່ງກ່າວ ເຂົາກໍຖືກພິພາກສາ ແລະ ເມື່ອເຂົາເຫັນວ່າ ເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມເສຍໃຈຢູ່ຂ້າງໃນ, ເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ເຂົາເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງວິໄນເຈົ້າຈາກຂ້າງໃນ ແລະ ວິໄນນີ້ແມ່ນມາຈາກການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ; ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະນາມເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງຈາກເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນເຈົ້າ ໂດຍຂ້ຽນຕີເຈົ້າຢ່າງງຽບໆເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວ ມະນຸດເປັນພະຍານຫຍັງແດ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ? ເຂົາເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ; ມະນຸດເປັນພະຍານເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ພຣະອົງໄດ້ຮັກມະນຸດ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຢູ່ພາຍໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ? ມີການພິພາກສາ, ລິດທານຸພາບ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງມະນຸດໃນອະດີດ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ໂຍນມະນຸດທັງໝົດລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ, ແຕ່ໃຊ້ວິທີນັ້ນເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ແຕ່ປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນມາຈາກຊາຕານ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າເວົ້ານັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ, ແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ເປັນໄປຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງສາບແຊ່ງເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະຮັກພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງຂ້ຽນຕີເຈົ້າເພື່ອປຸກໃຫ້ເຈົ້າຕື່ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ມີຄ່າທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ, ຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິດທານຸພາບ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍພາຍໃນພວກເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 88)

ໃນແນວຄິດດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ, ເຂົາເຊື່ອວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະຄຸນ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມສົງສານຂອງພຣະອົງສຳລັບຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ, ພວກມັນກໍ່ເປັນພຽງດ້ານໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນວິທີຫຼັກທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ບາງຄົນເລີ່ມຕົ້ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຍ້ອນຄວາມເຈັບປ່ວຍ. ຄວາມເຈັບປ່ວຍນີ້ແມ່ນພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ເຈົ້າ; ຫາກປາສະຈາກສິ່ງນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມາໄກໄດ້ປານນີ້ ແລະ ສະນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ພຣະຄຸນນີ້ກໍເປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນສະໄໝແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ, ຜູ້ຄົນເຮັດຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ມັກ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ນຳມະນຸດມາໄກປານນີ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ, ພຣະເຈົ້າກໍຍອມໃຫ້ມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຄືເກົ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ນຳພາມະນຸດມາເຖິງປັດຈຸບັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ! ເມື່ອການສ້າງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ມາເຖິງຈຸດສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນຂອງຜູ້ບໍລິການ ແລະ ໂຍນມະນຸດຖິ້ມລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ. ພຣະທຳໃນໄລຍະຂອງຜູ້ບໍລິການແມ່ນຄຳສາບແຊ່ງທັງໝົດ ນັ້ນກໍຄື ຄຳສາບແຊ່ງເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ຄຳສາບແຊ່ງຂອງອຸປະນິໄສຊົ່ວຊ້າທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນບາດກ້າວນັ້ນແມ່ນຖືກສະແດງອອກດັ່ງສະຫງ່າລາສີ, ທັນທີທີ່ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນພາລະກິດແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ, ການທົດລອງແຫ່ງຄວາມຕາຍກໍມາເຖິງ. ໃນພາລະກິດດັ່ງກ່າວ,

ມະນຸດໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍ, ລິດທານຸພາບ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂົ້ມນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຂົາກໍຍັງໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາເຊັ່ນກັນ; ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນເພື່ອເຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ.
ພຣະອົງກະທຳສິ່ງນັ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດຕາມວຸດທິພາວະຂອງເຂົາ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທຳອິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍຕາມວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງເທື່ອລະໜ້ອຍຢູ່ຂ້າງໃນ. ມີແຕ່ການມາເຖິງປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າມະຫັດສະຈັນສໍ່າໃດ. ບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງຜູ້ບໍລິການແມ່ນເຫດການທຳອິດຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄຳສາບແຊ່ງຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ມະນຸດຖືກສາບແຊ່ງໃຫ້ຕົກລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນ, ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ຜ່ານຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງພົບພໍ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນທາງການ.
ມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານການທົດລອງຂອງຜູ້ບໍລິການ. ເຂົາເຫັນວ່າ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເຂົາແມ່ນຍອມຮັບບໍ່ໄດ້, ວຸດທິພາວະຂອງເຂົາກໍຕໍ່າເກີນໄປ, ເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳອ້າງຂອງເຂົາທີ່ວ່າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຢູ່ຕະຫຼອດເວລານັ້ນ ກໍເປັນພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງຜູ້ບໍລິການ ພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງມະນຸດ, ແຕ່ເມື່ອເບິ່ງຄືນແລ້ວ ບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມະຫັດສະຈັນ: ມັນນຳຈຸດປ່ຽນແປງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາສູ່ມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ. ກ່ອນສະໄໝຂອງຜູ້ບໍລິການ, ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການສະແຫວງຫາຊີວິດ, ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ ຫຼື ສະຕິປັນຍາໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດທົດສອບມະນຸດໄດ້.
ນັບຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງຜູ້ບໍລິການຕະລອດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ມະນຸດເຫັນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມະຫັດສະຈັນສໍ່າໃດ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້. ມະນຸດບໍ່ສາມາດໃຊ້ສະໝອງຂອງເຂົາຈິນຕະນາການເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເຂົາຍັງເຫັນວ່າວຸດທິພາວະຂອງເຂົາຕໍ່າສໍ່າໃດ ແລະ ມີຫຼາຍຢ່າງໃນຕົວເຂົາທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງມະນຸດ, ມັນກໍເພື່ອບັນລຸຜົນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງສາບແຊ່ງມະນຸດ, ພຣະອົງກໍເຮັດແບບນັ້ນຜ່ານທາງພຣະທຳ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດແທ້ງ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ສະນັ້ນ ພຣະທຳແຫ່ງຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາມະນຸດ ຫຼື ສາບແຊ່ງເຂົາ, ທັງສອງຢ່າງແມ່ນເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ: ທັງສອງຢ່າງແມ່ນເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດຢູ່ພາຍໃນມະນຸດນັ້ນສົມບູນ. ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດຖືກຫຼໍ່ຫຼອມຜ່ານສິ່ງນີ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ຍັງຂາດຢູ່ຂ້າງໃນມະນຸດກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຜ່ານທາງພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຣະທຳທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ການພິພາກສາ ຫຼື ການຂ້ຽນຕີແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວທົ່ວຍຸກຕ່າງໆແບບນີ້; ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເຫັນຄຸນຄ່າເຖິງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດບາງຢ່າງພາຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບສຸກ; ມັນຄືພອນຂອງເຈົ້າທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບຈາກຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງກໍຕາມໃນອະນາຄົດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຄືຄວາມຮັກ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າ, ການກະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງເຂົາກໍຈະຍັງຢູ່ໃນລະດັບພາຍນອກສະເໝີ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍຈະຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ. ສິ່ງນີ້ຖືວ່າເປັນການຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນປັດຈຸບັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຍັງມີຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນມະນຸດທີ່ຍັງອວດດີ ແລະ ທະນົງຕົວ, ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດກໍໝັ້ນຄົງກວ່າແຕ່ກ່ອນຫຼາຍ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບເຈົ້າກໍແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກເຈັບປວດບາງຢ່າງໃນເວລານັ້ນ, ມື້ທີ່ເກີດມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າກໍຈະມາເຖິງ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຫຼຽວຄືນຫຼັງ ແລະ ເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ໃນເວລານັ້ນເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນປັດຈຸບັນ, ມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ເປັນຈິງເລີຍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາກຳລັງເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ ເພາະໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຊ່ວຍມະນຸດ ຫຼື ສາບແຊ່ງມະນຸດ. ບາງເທື່ອເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຢ່າງຊັດເຈນໃນຕອນນີ້, ແຕ່ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອເຈົ້າເຫັນວ່າມື້ແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຮອດແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າການຮັກພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເພື່ອເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ຈັກຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າຈະດໍາລົງຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າວິນຍານຂອງເຈົ້າຈະຖືກປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ, ຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຢູ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ຈະເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນມີຄ່າຫຼາຍສໍ່າໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 89)

ພາລະກິດທີ່ກໍາລັງປະຕິບັດຢູ່ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຖິ້ມຊາຕານ, ປະຖິ້ມບັນພະບຸລຸດທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງພວກເຂົາ. ທຸກການພິພາກສາດ້ວຍພຣະທໍາແມ່ນແນໃສ່ເພື່ອເປີດໂປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ແຫ່ງຊີວິດ. ການພິພາກສາທັງໝົດທີ່ຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກເຫຼົ່ານີ້ສຽບແທງຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ທຸກການພິພາກສາສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຊະຕາກໍາຂອງພວກເຂົາໂດຍກົງ ແລະ ມຸ້ງໝາຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈັບໃຈເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງ ແລະ ຫັນມາຮູ້ຈັກຊີວິດ; ຮູ້ຈັກໂລກທີ່ສົກກະປົກນີ້ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຮູ້ຈັກສະຕິປັນຍາ, ວິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ຍິ່ງມີການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຫຼາຍພຽງໃດ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເຈັບຫຼາຍພຽງນັ້ນ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ການປຸກຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ແລະ ຖືກຫຼອກລວງຫຼາຍທີ່ສຸດເຫຼົ່ານີ້ຄືເປົ້າໝາຍຂອງການພິພາກດັ່ງກ່າວ. ມະນຸດບໍ່ມີຈິດວິນຍານ ນັ້ນກໍຄື ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາໄດ້ຕາຍໄປດົນນານແລ້ວ ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມີສະຫວັນ, ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາກໍາລັງດີ້ນລົນໃນເຫວເລິກແຫ່ງຄວາມຕາຍ; ແລ້ວເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ ເຂົາກໍາລັງດໍາລົງຊີວິດໃນນະລົກຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້? ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ ຊາກສົບເນົ່າເປື່ອຍນີ້ຂອງເຂົາໄດ້ຕົກລົງໄປຢູ່ໃນແດນມໍລະນາແຫ່ງຄວາມຕາຍດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ? ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຖືກທໍາລາຍເກີນກວ່າມະນຸດຈະແກ້ໄຂໄດ້ເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ?

ແລະ ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ກຳລັງຊອກຫາກຸ່ມຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້? ເຖິງແມ່ນວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ການພິພາກສາທຸກຢ່າງ ຈິດສຳນຶກທີ່ແຂງກະດ້າງຂອງເຂົາກໍຍັງບໍ່ຕື່ນແມ່ນພຽງໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ມີກິລະຍາທ່າທາງຫຍັງເລີຍ. ມະນຸດຊ່າງເສື່ອມຊາມແທ້ເດ! ເຖິງແມ່ນວ່າ ການພິພາກສາປະເພດນີ້ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງໝາກເຫັບອັນຮ້າຍກາດທີ່ຕົກລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າ, ແຕ່ມັນກໍເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍສຳລັບມະນຸດ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການຕັດສິນຄົນແບບນີ້ ຈະບໍ່ມີຜົນດີຕາມມາ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກເຫວເລິກແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານນັ້ນໄດ້. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດນີ້ ກໍຈະເປັນການຍາກທີ່ຈະໃຫ້ຄົນຫຼຸດພົ້ນຈາກແດນມໍລະນາແຫ່ງຄວາມຕາຍນັ້ນໄດ້ ເພາະຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຊາຕານຢຽບຢໍ່າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ການຊ່ວຍພວກເຈົ້າທີ່ຈົມຢູ່ກັບຄວາມເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກເຈົ້າຢ່າງແຮງ ແລ້ວຕັດສິນພວກເຈົ້າຢ່າງໜັກ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ຫົວໃຈທີ່ເຢັນຊາຄືກັບນໍ້າກ້ອນຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 90)

ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໃນສະຖານທີ່ງຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ສົກກະປົກທີ່ສຸດໃນບັນດາສະຖານທີ່ທັງປວງ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດສະແດງຢ່າງຊັດເຈນເຖິງອຸປະນິໄສອັນບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກຜ່ານຫຍັງ? ມັນຖືກສະແດງອອກ ເມື່ອພຣະອົງພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ເມື່ອພຣະອົງພິພາກສາຊາຕານ, ເມື່ອພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງລັງກຽດສັດຕູທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ, ເພື່ອສາບແຊ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ. ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມທໍລະຍົດຂອງມະນຸດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ, ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ຖືກປະນາມວ່າເປັນຄວາມຜິດບາບ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກ່ຽວພັນກັບຫຼັກການແຫ່ງການພິພາກສາ;

ພຣະອົງໃຊ້ການພິພາກສາແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ, ຄຳສາບແຊ່ງແຫ່ງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ ການເປີດໂປງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງມະນຸດເພື່ອສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ຄວາມບໍລິສຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍລິບົດແຫ່ງພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາໃຊ້ພວກມັນເພື່ອກ່າວ ແລະ ພິພາກສາ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແຈ້ງສະຫວ່າງຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພິພາກສາເຈົ້າ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າມີອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍເຈົ້າໄປ ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງນີ້ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ. ຖ້າພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດມີຫຼາຍເກີນໄປ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ ຫຼື ພິພາກສາເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ຂ້ຽນຕີເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຈະພິສູດວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ມີຄວາມກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ; ພຣະອົງຈະສົກກະປົກຄືກັບມະນຸດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມສົກກະປົກຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງພິພາກສາເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງຂ້ຽນຕີເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດລິດອຳນາດຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າ ຫຼື ຕັ້ງໃຈກົດຂີ່ພວກເຈົ້າ; ເຮົາເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຍ້ອນພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ເກີດໃນດິນແດນອັນສົກກະປົກນີ້ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກຢ່າງຮຸນແຮງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນໝູທີ່ເກີດໃນມຸມທີ່ສົກກະປົກທີ່ສຸດຂອງໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືກພິພາກສາ ແລະ ເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາເຖິງພວກເຈົ້າ. ມັນເປັນຍ້ອນການພິພາກສານີ້ແທ້ໆ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍລິສຸດ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງແທ້ໆ, ພຣະອົງຈຶ່ງພິພາກສາພວກເຈົ້າ ແລະ ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໃສ່ພວກເຈົ້າ. ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ

ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມສົກກະປົກຂອງມະນຸດ, ສິ່ງນີ້ກໍພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສົມບູນ ແລະ ຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ກິ້ງເກືອກໃນບຶງໜອງກັບຄົນອື່ນ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ບໍລິສຸດກ່ຽວກັບເຂົາ ແລະ ເຂົາບໍ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ ຫຼື ເຂົາຈະບໍ່ເໝາະສົມປະຕິບັດການພິພາກສາຂອງມະນຸດ. ຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງຈະຕັດສິນອີກຄົນໜຶ່ງ, ມັນຈະບໍ່ເປັນຄືກັບວ່າພວກເຂົາຕົບໜ້າກັນເອງບໍ?
ຜູ້ຄົນທີ່ສົກກະປົກສໍ່າກັບອີກຄົນໜຶ່ງຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄົນທີ່ເປັນຄືກັບພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ?
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພິພາກສາມະນຸດຊາດສົກກະປົກທັງປວງ.
ມະນຸດຈະສາມາດພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດເພື່ອປະນາມຄວາມຜິດບາບເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ?
ເມື່ອອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ພຣະເຈົ້າກໍກ່າວເພື່ອພິພາກສາຜູ້ຄົນ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຫັນວ່າພຣະອົງບໍລິສຸດ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີມະນຸດຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປີດໂປງຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດຫຼົບໜີການພິພາກສານີ້; ທຸກສິ່ງທີ່ສົກກະປົກແມ່ນຖືກພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ ມັນແມ່ນດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າຊອບທຳ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະສາມາດເອີ້ນໄດ້ແນວໃດວ່າພວກເຈົ້າຄືຕົວປະກອບທັງໃນນາມ ແລະ ແທ້ຈິງ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ຜົນຂອງບາດກ້າວທີສອງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 91)

ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ. ພຣະເຢໂຮວານຳພາຊີວິດຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນ ແລະ ບໍ່ມີການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຫຼາຍຢ່າງ, ຍ້ອນໃນເວລານັ້ນ ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບໂລກ ແລະ ມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມພຽງເລັກນ້ອຍ. ໃນຕອນນັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອັນເຊື່ອຟັງພຣະເຢໂຮວາໂດຍປະລິຍາຍ.
ເມື່ອພຣະອົງບອກພວກເຂົາໃຫ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ, ພວກເຂົາກໍສ້າງແທ່ນບູຊາທັນທີ; ເມື່ອພຣະອົງບອກພວກເຂົາໃຫ້ນຸ່ງເສື້ອຄຸມຂອງປະໂລຫິດ, ພວກເຂົາກໍເຊື່ອຟັງ. ໃນຕອນນັ້ນ, ພຣະເຢໂຮວາເປັນຄືກັບຄົນລ້ຽງແກະທີ່ເບິ່ງແຍງຝູງແກະ,

ຝູງແກະກໍຕິດຕາມການນໍາພາຂອງຄົນລ້ຽງແກະ ແລະ ກິນຫຍ້າໃນທົ່ງຫຍ້າ; ພຣະເຢໂຮວານໍາພາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ຊີ້ນໍາພວກເຂົາໃນວິທີທີ່ພວກເຂົາກິນ, ນຸ່ງເຄື່ອງ, ອາໄສ ແລະ ເດີນທາງ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເວລາສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນມະນຸດຊາດໃນເວລານັ້ນຫາກໍເກີດໃໝ່; ມີຄົນຈໍານວນເລັກນ້ອຍທີ່ກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານ, ບໍ່ມີຄວາມສົກກະປົກຫຼາຍໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວປະກອບໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນຜ່ານຜູ້ຄົນທີ່ມາຈາກດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ, ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ; ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະອົງໃຊ້ຄວາມສົກກະປົກທີ່ສະແດງອອກໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ນີ້ເພື່ອພິພາກສາ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກທ່າມກາງການພິພາກສາ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງພິພາກສາ? ພຣະອົງສາມາດກ່າວພຣະທໍາແຫ່ງການພິພາກສາກໍ ຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ; ພຣະອົງຈະສາມາດໃຈຮ້າຍແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ກຽດຊັງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດຊາດ? ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເບື່ອໜ່າຍພາຍໃນພຣະອົງ, ບໍ່ມີຄວາມລັງກຽດຢ່າງແຮງ, ຖ້າພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມກະບົດຂອງຜູ້ຄົນ, ແລ້ວນັ້ນກໍຈະພິສູດວ່າພຣະອົງສົກກະປົກສໍ່າກັບມະນຸດ. ການທີ່ພຣະອົງສາມາດພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີມະນຸດກໍແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ໃນພຣະອົງ. ຖ້າມີຄວາມຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດໃນພຣະອົງເຊັ່ນກັນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ກຽດຊັງຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດ. ຖ້າພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຖືກປະຕິບັດໃນອິດສະຣາເອັນ, ຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນພາລະກິດນັ້ນເລີຍ. ເປັນຫຍັງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດຈີນ ເຊິ່ງເປັນສະຖານທີ່ງມືດມົວທີ່ສຸດ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດໃນບັນດາສະຖານທີ່ທັງປວງ? ມັນແມ່ນເພື່ອສະແດງຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທໍາຂອງພຣະອົງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຍິ່ງສະຖານທີ່ມືດມົວສໍ່າໃດ, ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງຖືກສະແດງອອກມາຢ່າງຊັດເຈນສໍ່ານັ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ມື້ນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນເພື່ອຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ສະແດງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງພວກເຈົ້າອອກມາ ແລະ ມີພຽງຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການຍົກຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດບໍ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພວກເຈົ້າເປັນກຸ່ມຄົນໃນປະເທດຈີນທີ່ຖືກເລືອກ. ແລ້ວຍ້ອນພວກເຈົ້າຖືກເລືອກ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງພິສູດວ່າ ທຸກສິ່ງນີ້ຄືການຍົກພວກເຈົ້າຂຶ້ນຢ່າງສູງສຸດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕໍ່ພວກເຈົ້າ ແລະ

ສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສອັນບໍລິສຸດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ມອບທຸກສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບໄດ້.

ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຊີມລົດຊາດອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ຊີມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ການໄຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ໄຮ້ຂອບເຂດ ແລະ ບໍ່ມີສິ້ນສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຄົນທີ່ສົກກະປົກທີ່ສຸດໃນບັນດາຄົນທັງປວງໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບພອນບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການທີ່ພຣະເຈົ້າຍົກພວກເຈົ້າຂຶ້ນບໍ? ພວກເຈົ້າເຊິ່ງເປັນຜູ້ຄົນທີ່ມີວຸດທິພາວະຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາທຸກສິ່ງ; ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກເວັ້ນ ໂດຍຍົກເຈົ້າຂຶ້ນ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກອັບອາຍບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະລະອາຍໃຈຕົນເອງຢ່າງທີ່ສຸດ ແລະ ເຈົ້າຈະລົງໂທດຕົນເອງ. ມື້ນີ້, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກລົງວິໄນ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກລົງໂທດ; ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າປອດໄພ ແລະ ເປັນປົກກະຕິດີ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈະນຳເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມອັບອາຍ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂ້ຽນຕີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຢ່າງເປີດເຜີຍ; ພຣະທຳຂອງເຮົາອາດຮຸນແຮງ, ແຕ່ຈະໃຫ້ເຮົາປະຕິບັດແນວໃດຕໍ່ຜູ້ຄົນ? ເຮົາຜະເຊີນກັບພວກເຂົາ ແລະ ຕຳໜິຕິເຕືອນພວກເຂົາ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ. ເຮົາເຮັດແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນອື່ນໃດ ນອກຈາກເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາແທ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ຄວນຖືກກະຕຸ້ນໂດຍສິ່ງນັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນພອນຂອງການເປັນຕົວປະກອບບໍ? ການເປັນຕົວປະກອບບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄປເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ, ພວກເຈົ້າຈະເວົ້າແບບນີ້: "ພວກເຮົາເປັນຕົວປະກອບທຳມະດາ". ພວກເຂົາຈະຖາມເຈົ້າວ່າ "ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດທີ່ເຈົ້າເປັນຕົວປະກອບທີ່ທຳມະດາ?" ແລ້ວເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ: "ພວກເຮົາເປັນຕົວປະກອບໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນລິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍສູ່ສາທາລະນະຍ້ອນຄວາມກະບົດຂອງພວກເຮົາ; ພວກເຮົາຄືອຸປະກອນຮັບໃຊ້ໃນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາເປັນສ່ວນທ້ອຍທ້າຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍັງເປັນເຄື່ອງມືຂອງພາລະກິດນັ້ນ". ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນສິ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະປະຫຼາດໃຈ. ຕໍ່ໄປ ເຈົ້າກໍຈະເວົ້າວ່າ: "ພວກເຮົາແມ່ນຕົວຢ່າງ ແລະ

ແບບຢ່າງສຳລັບການສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງລັກກະວານທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງປວງຂອງພຣະອົງ. ສະຫຼຸບແລ້ວກໍຄື ບໍ່ວ່າພວກເຮົາບໍລິສຸດ ຫຼື ສົກກະປົກ, ພວກເຮົາກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍກວ່າພວກເຈົ້າ, ຍ້ອນພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານທາງໂອກາດທີ່ພຣະອົງເອົາຊະນະພວກເຮົາ, ລິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກ; ມັນເປັນຍ້ອນພວກເຮົາສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ, ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຈຶ່ງປາກົດອອກມາ. ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານແບບນັ້ນຕໍ່ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ! ນີ້ບໍ່ແມ່ນຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກການທີ່ພຣະເຈົ້າຍົກພວກເຮົາໃຫ້ສູງຂຶ້ນ! ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາອາດອວດດີ, ພວກເຮົາກໍສາມາດສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງພູມໃຈ ຍ້ອນບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດສືບທອດສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດໄດ້ຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກດີໃຈຫຼາຍທີ່ພວກເຮົາ ຜູ້ທີ່ສົກກະປົກຫຼາຍ ໄດ້ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວປະກອບໃນລະຫວ່າງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ".

ແລ້ວເມື່ອພວກເຂົາຖາມວ່າ "ແມ່ນຫຍັງຄືຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງ?" ເຈົ້າກໍເວົ້າວ່າ "ພວກເຮົາແມ່ນຄົນທີ່ກະບົດທີ່ສຸດ ແລະ ສົກກະປົກທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດຊາດ; ພວກເຮົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຮົາຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ມີເນື້ອໜັງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ. ພວກເຮົາເປັນຕົວຢ່າງແທ້ຈິງຂອງຄົນທີ່ຖືກຊາຕານໃຊ້. ມື້ນີ້ ພວກເຮົາຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ທຳອິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ພວກເຮົາເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສືບທອດສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ພວກເຮົາຖືກໃຊ້ເພື່ອເອົາຊະນະອີກຫຼາຍຄົນ, ສະນັ້ນ ພວກເຮົາເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງຂອງຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະໃນບັນດາມະນຸດຊາດ".

ບໍ່ມີຄຳພະຍານໃດທີ່ດີໄປກວ່າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ນີ້ແມ່ນປະສົບການທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ຜົນຂອງບາດກ້າວທີສອງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 92)

ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທີ່ຖືກເຮັດໃນຕົວພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດເ ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຄົນມີຄວາມສົມບູນ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດກາຍມາເປັນກຸ່ມຂອງຜູ້ຖືກເອົາຊະນະ, ເປັນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງເປັນໝາກຜົນທຳອິດ. ສ່ວນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ສິ່ງຖືກສ້າງມີຄວາມສຸກກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກເມດຕາເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ທີ່ສໍາຄັນກວ່ານັ້ນແມ່ນການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ. ຈາກການຊົງສ້າງໂລກຈົນຮອດປັດຈຸບັນ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທໍາໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຮັກ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມກຽດຊັງແກ່ມະນຸດ. ແມ່ນແຕ່ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນກໍຍັງແມ່ນຄວາມຮັກ, ຄວາມຮັກທີ່ເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ແທ້ຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ, ຄວາມຮັກທີ່ນໍາພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດມະນຸດ. ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ໜ້າຊາຕານ. ແລ້ວໃນອີກດ້ານໜຶ່ງອີກ, ມັນແມ່ນເພື່ອວາງຮາກຖານສໍາລັບການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດແຫ່ງຂ່າວປະເສີດໃນອະນາຄົດ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທໍາແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການນໍາພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແຫ່ງຊີວິດມະນຸດທີ່ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະມີຊີວິດດັ່ງມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ, ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈວິທີການດໍາລົງຊີວິດ ແລະ ຫາກປາສະຈາກການນໍາພານີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດດໍາລົງຊີວິດຢ່າງວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນ; ຊີວິດຂອງເຈົ້າປາສະຈາກຄຸນຄ່າ ຫຼື ຄວາມໝາຍ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເປັນຄົນທໍາມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມສໍາຄັນທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ; ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກປະຕິບັດໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ມັນຄືຄວາມລອດພົ້ນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມຜິດສິນທໍາ ແລະ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນຄົນທີ່ຜິດສິນທໍາ ແລະ ເປັນຄົນບາບ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສໍາຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງເລິກເຊິ່ງແທ້ໆ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ, ພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາຮ້າຍ. ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະອົງພິພາກສາພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະກວດສອບຕົນເອງ ແລະ ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້. ທັງໝົດນີ້ກໍເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການເຮັດມະນຸດໃຫ້ສົມບູນ. ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທໍາຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະທໍາລາຍມະນຸດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຕອນນີ້ ພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຍິ່ງບໍ່ແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າບໍ? ຖ້າພຣະອົງກຽດຊັງພວກເຈົ້າ, ພຣະອົງຍັງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສໍາຄັນດັ່ງນັ້ນເພື່ອນໍາພາພວກເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງທົນທຸກແບບນັ້ນ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຽດຊັງພວກເຈົ້າ ຫຼື

ມີເຈດຕະນາຮ້າຍຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ. ມັນເປັນຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານການພິພາກສາ; ຖ້າບໍ່ສະນັ້ນ, ການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີດຳລົງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ເຖິງຮູ້ເມື່ອເຖິງວິທີການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຍ້ອນພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ຜິດບາບນີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າເອງເປັນຜີຮ້າຍທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ສົກກະປົກ, ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດທົນປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຊົ່ວຊ້າລົງກວ່າເກົ່າ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນເຫັນພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກນີ້ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້, ຖືກຊາຕານຢຽບຢໍ່າຢ່າງຕາມໃຈ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຕົກລົງສູ່ດິນແດນມໍລະນາ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ຕ້ອງການຮັບເອົາຄົນກຸ່ມນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ມັນພຽງແຕ່ເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນ, ຖ້າເຈົ້າຄິດວ່າມັນເປັນພຽງວິທີການ, ວິທີທໍລະມານມະນຸດ ແລະ ເປັນບາງສິ່ງທີ່ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍອາດຕ້ອງກັບໄປທີ່ໂລກຂອງເຈົ້າເພື່ອທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມລຳບາກ! ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຢູ່ໃນກະແສນີ້ ແລະ ເພີດເພີນກັບການພິພາກສານີ້ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ເພີດເພີນກັບພອນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້, ພອນທີ່ບໍ່ສາມາດພົບເຫັນໄດ້ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ເພີດເພີນກັບຄວາມຮັກນີ້, ແລ້ວໃຫ້ເຮັດດີງ: ຢູ່ໃນກະແສນີ້ເພື່ອຍອມຮັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ໃນມື້ນີ້ ເຈົ້າອາດທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດເລັກນ້ອຍ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ ຍ້ອນການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍໃນການທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດນີ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຖືກເປີດໂປງໂດຍການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໄຮ້ປານີ, ເປົ້າໝາຍກໍແມ່ນເພື່ອລົງໂທດພວກເຂົາສຳລັບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ລົງໂທດເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນພາລະກິດນີ້ທີ່ມີເຈດຕະນາປະນາມເນື້ອໜັງໃຫ້ພັງທະລາຍ. ການເປີດເຜີຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງພຣະທຳແມ່ນພຽງເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການນຳພາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົວເອງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ນຳພາພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ! ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດດຳລົງຢູ່ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິແລະ ທັງໝົດນີ້ແມ່ນສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິຂອງເຈົ້າ.

ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າ, ຕາມຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕາມວຸດທິພາວະແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີພາລະທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ຖືກວາງໃສ່ພວກເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ເຮົາເຂັ້ມງວດກັບເຈົ້າ ແລະ ແນ່ນອນ ເຈົ້າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຫດຜົນທີ່ເຮົາຂ້ຽນຕີ, ພິພາກສາ ແລະ ຕຳນິຕິເຕືອນເຈົ້າທຸກມື້ແມ່ນຍ້ອນເຮົາກຽດຊັງເຈົ້າ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກແມ່ນການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກສຳລັບເຈົ້າ ແລະ ມັນຄືການປົກປ້ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດນີ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ມີປະສົບການ.
ຄວາມລອດພົ້ນນີ້ຄວນນຳຄວາມສະບາຍໃຈມາສູ່ເຈົ້າ. ຢ່າປະຕິເສດທີ່ຈະມີສະຕິ. ເມື່ອໄດ້ມາໄກປານນີ້ແລ້ວ
ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະກໍຄວນເປັນທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນຍຶດຖືຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບມັນໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງອີກຕໍ່ໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 93)

ຜູ້ທີ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນໄລຍະການປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ໃນໄລຍະພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການຊໍາລະລ້າງບາບ ຈະເປັນຜູ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກັບພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຫຼຸດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດບາບຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງຖາວອນ. ຈຸດປະສົງສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊໍາລະລ້າງບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເພື່ອກະກຽມພວກເຂົາສຳລັບການພັກເຊົາຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ຖ້າບໍ່ມີການຊໍາລະລ້າງບາບ ມວນມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້. ພາລະກິດນີ້ຄືເສັ້ນທາງດຽວຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້.
ມີພຽງພາລະກິດແຫ່ງການຊໍາລະລ້າງບາບຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊໍາລະລ້າງມະນຸດອອກຈາກຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ມີພຽງພາລະກິດຂອງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະນໍາເອົາແສງສະຫວ່າງມາສູ່ອົງປະກອບທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດ

ເພື່ອແຍກຜູ້ທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນອອກຈາກຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ແຍກຜູ້ທີ່ຈະຍັງຢູ່ອອກຈາກຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ຍັງຢູ່. ເມື່ອພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງ, ຜູ້ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຈະຖືກຊໍາລະລ້າງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສະພາບທີ່ສູງຂຶ້ນຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດມະນຸດອັນງົດງາມອີກຄັ້ງໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາຈະເລີ່ມວັນແຫ່ງການພັກເຊົາຂອງມະນຸດ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຖືກຂ້ຽນຕີ ແລະ ຖືກພິພາກສາ, ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍທັງໝົດ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຈະຖືກທໍາລາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປຄືດັ່ງຊາຕານ. ມະນຸດໃນອະນາຄົດຈະບໍ່ມີຜູ້ຄົນປະເພດນີ້ອີກ; ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເໝາະທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ດິນແດນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸດທ້າຍ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເໝາະທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມວັນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະແບ່ງປັນກັນ ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາຄືເປົ້າໝາຍໃນການລົງໂທດ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຄົນໄຮ້ສິນທໍາ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີ; ພວກເຂົາຍັງໄດ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ຄັ້ງໜຶ່ງແກ່ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອວັນສຸດທ້າຍມາເຖິງ, ພວກເຂົາຈະຖືກກໍາຈັດ ແລະ ຖືກທໍາລາຍ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງອະນາຄົດ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນທ່າມກາງເຊື້ອຊາດຂອງມະນຸດໃນອະນາຄົດ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ຍັງໃຊ້ຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈະຖືກທໍາລາຍຫຼັງຈາກທີ່ຄົນທີ່ບໍລິສຸດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ການພັກເຊົາ. ສໍາລັບວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ວິນຍານຂອງຄົນທີ່ຊອບທໍາ ແລະ ຄົນທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທໍາ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຍຸກໃດກໍຕາມ ທຸກຄົນທີ່ກະທໍາຊົ່ວຈະຖືກທໍາລາຍໃນທີ່ສຸດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຊອບທໍາຈະຢູ່ລອດ. ການທີ່ບຸກຄົນ ຫຼື ວິນຍານຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນໂດຍອີງໃສ່ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍທັງໝົດ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນຖືກກໍານົດໂດຍອີງໃສ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າຜູ້ຄົນໃນຍຸກກ່ອນໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ຄົນໃນຍຸກນີ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ.

ມະນຸດຖືກແຍກອອກບົນພື້ນຖານຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ບໍ່ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງຍຸກທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ເມື່ອຖືກແບ່ງແຍກ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບລາງວັນທັນທີ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄວາມດີ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງແຍກມະນຸດອອກເປັນຄົນດີ ແລະ ຄົນຊົ່ວນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງເລີ່ມດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງພວກເຂົາແລ້ວ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງຈະມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນຊອບທຳ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະແຍກພວກເຂົາອອກເປັນປະເພດໃຜລາວຫຼັງຈາກສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ມອບລາງວັນໃຫ້ຄົນດີທັນທີ. ຈຸດປະສົງທັງໝົດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ການມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນດີນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອຊຳລະລ້າງມະນຸດທັງປວງໃຫ້ບໍລິສຸດ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະສາມາດນຳເອົາມວນມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນ. ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ; ມັນແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຄົນຊົ່ວ ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຍັງຢູ່, ມະນຸດທຸກຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດນຳເອົາມວນມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ດີກວ່ານີ້ໄດ້. ແລ້ວພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ສຳເລັດຜົນ. ເມື່ອພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມວນມະນຸດທັງປວງກໍຈະເປັນຄົນບໍລິສຸດທັງໝົດ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ຢ່າງສະຫງົບ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 94)

ບາດກ້າວຂອງເຮົາຍ່າງໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ຕາຂອງເຮົາກວດສອບແຕ່ລະຄົນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາເຝົ້າເບິ່ງຈັກກະວານໂດຍລວມ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພຣະທຳຂອງເຮົາດຳເນີນໄປທົ່ວທຸກມຸມຂອງຈັກກະວານ. ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າບໍ່ໃຫ້ບໍລິການແກ່ເຮົາ, ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາ, ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າຕັດສິນນາມຂອງເຮົາ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າດ່າ ແລະ ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີລູກຊາຍຂອງເຮົາ,

ຄົນທີ່ສາມາດເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວແທ້ໆແມ່ນຕ້ອງຜະເຊີນກັບການພິພາກສາຢ່າງຮຸນແຮງ. ການພິພາກສາຂອງເຮົາຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຕອນນີ້ເປັນຍຸກແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ຜ່ານການສັງເກດຢ່າງລະມັດລະວັງ ເຈົ້າຈະພົບວ່າ ການພິພາກສາຂອງເຮົາແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວໂລກຈັກກະວານ. ແນ່ນອນ ເຮືອນຂອງເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກລະເວັ້ນ; ການພິພາກສາຈະມາເຖິງຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄວ້! ການພິພາກສາຂອງເຮົາແນ່ໃສ່ໂລກຈັກກະວານທັງປວງ, ບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງກຸ່ມຄົນ ຫຼື ສິ່ງຂອງເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ບໍ? ຖ້າເລິກໆໃນພາຍໃນ ເຈົ້າມີແນວຄິດທີ່ຂັດແຍ້ງກ່ຽວກັບເຮົາ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາຢູ່ພາຍໃນທັນທີ.

ການພິພາກສາຂອງເຮົາມາໃນທຸກຮູບແບບ ແລະ ທຸກລັກສະນະ. ຈົ່ງຮູ້ສິ່ງນີ້ໄວ້! ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວ ແລະ ມີສະຕິປັນຍາໃນໂລກຈັກກະວານ! ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຢູ່ເໜືອລິດອຳນາດຂອງເຮົາ. ການພິພາກສາທຸກຢ່າງຂອງເຮົາຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ: ຖ້າພວກເຈົ້າມີຄວາມຄິດທີ່ຂັດແຍ້ງກ່ຽວກັບເຮົາ, ເຮົາກໍຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເພື່ອເປັນການເຕືອນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຟັງ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະປະຖິ້ມເຈົ້າທັນທີ (ໃນນີ້ ເຮົາບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການສົງໄສນາມຂອງເຮົາ, ແຕ່ສົງໄສພຶດຕິກຳພາຍນອກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ). ຖ້າຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າທ້າທາຍເຮົາ, ເຈົ້າຕໍ່ວ່າເຮົາ, ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບເອົາແນວຄິດຂອງຊາຕານຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຊີວິດ, ແລ້ວວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າກໍຈະທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດ. ເຈົ້າຕ້ອງຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຟື້ນຟູສູ່ສະພາບປົກກະຕິຂອງເຈົ້າໃນເວລາໜຶ່ງມື້ ຫຼື ສອງມື້ຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະລ່າຊ້າຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດຫຼາຍ. ສຳລັບຄົນທີ່ເວົ້າຢ່າງເສເພ ເຮົາຈະລົງວິໄນປາກ ແລະ ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບການຈັດການ. ຄົນທີ່ກະທຳຢ່າງເສເພໂດຍບໍ່ມີຂອບເຂດ ເຮົາຈະເຕືອນພວກເຈົ້າໃນວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະຂ້ຽນຕີຄົນທີ່ບໍ່ຟັງຢ່າງຮຸນແຮງ. ຄົນທີ່ຕັດສິນ ແລະ ທ້າທາຍເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ສະແດງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງດ້ວຍຄຳເວົ້າ ຫຼື ດ້ວຍການກະທຳ, ເຮົາຈະກຳຈັດ ແລະ ປະຖິ້ມພວກເຂົາໂດຍສິ້ນເຊີງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຈິບຫາຍ ແລະ ສູນເສຍພອນສູງສຸດ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກກຳຈັດຫຼັງຈາກຖືກເລືອກ. ສຳລັບຄົນທີ່ເມີນເສີຍ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ມີນິມິດບໍ່ຊັດເຈນ, ເຮົາຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນນຳໄປປະຕິບັດ ກໍຈະຖືກປົກຄອງຕາມກົດລະບຽບທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ

ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເມີນເສີຍ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ. ແຕ່ສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີເຈດຕະນາຜິດຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຕະຫຼອດໄປ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກກຳຈັດເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເທື່ອລະຄົນ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຄົງຢູ່, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຄົງຢູ່ໃນຕອນນີ້ໂດຍການຈັດແຈງຂອງເຮົາ (ຍ້ອນເຮົາບໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງຟ້າວຟັ່ງ, ແຕ່ໃນຮູບແບບທີ່ເປັນລະບົບລະບຽບ).

ການພິພາກສາຂອງເຮົາຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນ; ມັນແນໃສ່ຫຼາກຫຼາຍຄົນຜູ້ທີ່ຕ້ອງຮັບຕຳແໜ່ງທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ. ເຮົາຈະປົກຄອງ ແລະ ພິພາກສາຜູ້ຄົນຕາມກົດລະບຽບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນນາມນີ້ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ກໍຈະພຽງກົດລະບຽບດຽວ: ເຮົາຈະເອົາຈິດໃຈ, ວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຄົນທີ່ທ້າທາຍເຮົາທັນທີ ແລະ ໂຍນພວກເຂົາລົງໃນດິນແດນມໍລະນາ; ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ໄດ້ທ້າທາຍເຮົາ, ເຮົາຈະລໍຖ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າເຕີບໂຕກ່ອນທີ່ຈະປະຕິບັດການພິພາກສາຄັ້ງທີສອງ. ພຣະທຳຂອງເຮົາອະທິບາຍທຸກສິ່ງຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ລີ້ລັບ. ເຮົາພຽງແຕ່ຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຈື່ຂຶ້ນໃຈຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 67" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 95)

ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນທຸກປະເທດ, ທຸກບ່ອນ, ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ; ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ສຳເລັດລົງໃນທຸກມຸມຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ໄພພິບັດຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງຜູ້ຄົນ ຫຼື ພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ກັນດ້ວຍອາວຸດ. ຕໍ່ຈາກນີ້ຈະບໍ່ມີສົງຄາມອີກຕໍ່ໄປ. ທັງໝົດຢູ່ໃນກຳມືຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນຈະພົບກັບການພິພາກສາຂອງເຮົາ ແລະ ຈະສະຫຼາຍໄປໃນທ່າມກາງໄພພິບັດຕ່າງໆ. ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບເຮົາທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຈາກໄພພິບັດຕ່າງໆ. ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວໄປຊົ່ວນິລັນດອນ ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມມືດຕະຫຼອດໄປ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດລອດ. ເຮົາປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມກົງໄປກົງມາ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄ່ອງແຄ້ວ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາວ່າໃນອາດີດເຈົ້າເຄີຍມີຄວາມສັດທາຕໍ່ເຮົາຫຼາຍພຽງໃດ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ມືແຫ່ງການພິພາກສາຂອງເຮົາຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍລົງໃສ່ເຈົ້າໂດຍໄວ ແລະ ບໍ່ມີການຊັກຊ້າໃດໆ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ວິນາທີດຽວ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມເມດຕາໃດໆ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າມາໂດຍຕະຫຼອດວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຮັກສາສັດຈະຂອງເຮົາ.

ທຸກໆພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວຈະເປັນຈິງ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນມັນທຸກປະການ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງໃນການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງໃນທຸກສິ່ງ.

ໄພພິບັດຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນກັບລູກໆຂອງເຮົາ ແລະ ກັບຄົນທີ່ເຮົາຮັກຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຈະເບິ່ງແຍງລູກໆຂອງເຮົາໃນທຸກຍາມ ແລະ ທຸກເວລາ. ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວນັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສົມບູນແບບຂອງບັນດາລູກໆຂອງເຮົາ ແລະ ການຕື່ມເຕັມພຣະທຳຂອງເຮົາໃນຕົວພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະຮັບຮູ້ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ, ຈະເລີນເຕີບໂຕໃນຊີວິດຕໍ່ໄປ, ແບກຫາບພາລະຂອງເຮົາໄດ້ໄວຂຶ້ນ ແລະ ອຸທິດຕົວພວກເຈົ້າທັງໝົດເພື່ອສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຄວນຈະດີໃຈ, ມີຄວາມສຸກ ແລະ ຊື່ນຊົມຍິນດີຍ້ອນສິ່ງນີ້. ເຮົາຈະມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າກຳອຳນາດ. ເຮົາຈະວາງມັນໄວ້ໃນກຳມືຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າລູກຊາຍສືບທອດມໍລະດົກທັງໝົດຂອງພໍ່ເຂົາ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຜູ້ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາຍິ່ງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບການອວຍພອນຢ່າງແທ້ຈິງ. ແທນທີ່ຈະທົນທຸກທໍລະມານກັບໄພພິບັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ພວກເຈົ້າຈະຊື່ນຊົມກັບການອວຍພອນຢ່າງນິລັນດອນ. ຊ່າງສະຫງ່າລາສີ! ຊ່າງສະຫງ່າລາສີ!

ເພີ່ມຄວາມໄວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມບາດຢ່າງຂອງເຮົາທຸກເວລາ ແລະ ທຸກຫົນແຫ່ງ ແລະ ຢ່າລ້າຫຼັງ. ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຮັດຕາມຫົວໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເປັນໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຮ່ວມມືກັບເຮົາດ້ວຍຫົວໃຈອັນດຽວກັນ ແລະ ຄວາມຄິດອັນດຽວກັນ. ກິນກັບເຮົາ, ອາໄສຢູ່ກັບເຮົາ ແລະ ຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັບເຮົາ. ພອນອັນປະເສີດລໍຖ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຊື່ນຊົມ ແລະ ຮັບເອົາ. ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນອັນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຮົາ. ບໍ່ໄດ້ກຽມໄວ້ສຳລັບຄົນອື່ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ທັງໝົດກໍເພື່ອບັນດາລູກໆຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 68" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 96)

ສຽງທີ່ດັງຄືສຽງຟ້າຮ້ອງໄດ້ດັງອອກມາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຈັກກະວານທັງໝົດສັ່ນສະເທືອນ. ມັນເຮັດໃຫ້ໜວກຫູຫຼາຍຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກທາງຂອງມັນໄດ້ທັນເວລາ. ບາງຄົນຖືກຂ້າ, ບາງຄົນຖືກທຳລາຍ ແລະ ບາງຄົນຖືກພິພາກສາ. ມັນເປັນພາບທີ່ສະຫງ່າງາມແທ້ງ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີໃຜເຫັນມາກ່ອນ. ຈົ່ງຟັງດີໆ: ສຽງຟ້າຮ້ອງແມ່ນຕາມດ້ວຍສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ສຽງນີ້ແມ່ນມາຈາກແດນມໍລະນະ; ມັນມາຈາກນາຮົກ. ມັນເປັນສຽງທີ່ຂົມຂື່ນຂອງບຸດຊາຍແຫ່ງການກະບົດເຫຼົ່ານັ້ນ

ທີ່ຖືກເຮົາພິພາກສາ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຟັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ນໍາເອົາພຣະທໍາຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດແມ່ນຖືກພິພາກສາຢ່າງໜັກ ແລະ ໄດ້ຮັບການສາບແຊ່ງຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ. ສຽງຂອງເຮົາແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ; ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດກັບຜູ້ໃດດ້ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ໃດ ເພາະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທໍາ ແລະ ເຮົາມີຄວາມໂກດຮ້າຍ; ເຮົາມີການເຜົາຜານ, ການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ການທໍາລາຍລ້າງ. ໃນຕົວເຮົາແມ່ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ລີ້ລັບ ຫຼື ມີອາລົມ ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ທຸກສິ່ງແມ່ນເປີດເຜີຍ, ຊອບທໍາ ແລະ ຍຸຕິທໍາ. ຍ້ອນບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ກັບເຮົາທີ່ບັນລັງແລ້ວ ໂດຍທີ່ປົກຄອງທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ, ສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຍຸຕິທໍາ ແລະ ບໍ່ຊອບທໍາຈຶ່ງເລີ່ມຖືກພິພາກສາໃນຕອນນີ້. ເຮົາຈະສືບສວນພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ພາດຫຍັງ ແລະ ຈະເປີດໂປງພວກເຂົາຈົນໝົດ. ເນື່ອງຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເປີດໂປງຈົນໝົດ ແລະ ເປີດເຜີຍຈົນໝົດ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເກັບຫຍັງໄວ້ເລີຍ; ເຮົາຈະໂຍນທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຖິ້ມ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນດັບສູນໃນຂຸມເລິກຊົ່ວນິດນິລັນ. ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ມັນຖືກເຜົາໄໝ້ຕະຫຼອດການ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມຊື່ຕົງຂອງເຮົາ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງເຮົາ.

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເມີນເສີຍຕໍ່ການກ່າວພຣະທໍາຂອງເຮົາ ໂດຍຄິດວ່າ ພຣະທໍາເປັນພຽງພຣະທໍາ ແລະ ຄວາມຈິງກໍຄືຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຈັ່ງແມ່ນຕາບອດ! ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊື່ສັດບໍ? ພຣະທໍາ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງເຮົາແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາດຽວກັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ແທ້ຈິງບໍ? ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ. ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາກໍຕົກໃຈຫຼາຍ ແລະ ແລ່ນໜີໄປທົ່ວທຸກບ່ອນເພື່ອໄປລີ້. ນີ້ຍິ່ງເປັນເລື່ອງກວ່າເມື່ອການພິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້ຕົກລົງມາ. ເມື່ອເຮົາສ້າງທຸກສັບພະສິ່ງ, ເມື່ອເຮົາທໍາລາຍໂລກ ແລະ ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ບຸດຊາຍກົກສົມບູນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຈະຖືກບັນລຸດ້ວຍພຣະທໍາພຽງຂໍ້ດຽວຈາກປາກຂອງເຮົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະທໍາຂອງເຮົາແມ່ນສິດອໍານາດ; ມັນແມ່ນການພິພາກສາ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຄົນທີ່ເຮົາເປັນແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.
ນີ້ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະດໍາລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ; ມັນແມ່ນວິທີໜຶ່ງທີ່ເຮົາພິພາກສາຜູ້ຄົນ. ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ທຸກສິ່ງ ລວມທັງທຸກຄົນ, ທຸກເລື່ອງ

ແລະ ທຸກຢ່າງແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງເຮົາ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດກ້າທີ່ຈະປະພຶດຢ່າງປ່າເຖື່ອນ ແລະ ໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະຕ້ອງຖືກບັນລຸຕາມພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ. ຈາກພາຍໃນແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ທຸກຄົນເຊື່ອພຣະທຳຂອງຄົນທີ່ເຮົາເປັນ. ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງເຮົາອອກສຽງ, ທຸກຄົນກໍສົງໄສ. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍກ່ຽວກັບອຳນາດອັນໄພສານຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາເຖິງກັບກ່າວຫາເຮົາ. ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າຕອນນີ້ເລີຍວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມສົງໄສຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ດູຖູກພຣະທຳຂອງເຮົາ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຜູ້ທີ່ຖືກທຳລາຍ; ພວກເຂົາແມ່ນບຸດຊາຍທີ່ຕົກນາຮົກຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຈາກສິ່ງນີ້ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ແມ່ນບຸດຊາຍກົກ ຍ້ອນນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ. ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ເຮົາເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນງນິ້ວມື; ເຮົາໃຊ້ແຕ່ພຣະທຳຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ແລ້ວນີ້ກໍແມ່ນບ່ອນທີ່ມີອຳນາດອັນໄພສານຂອງເຮົາ. ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຊອກຫາແຫຼ່ງທີ່ມາ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດກະທຳການ ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມການນຳພາຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ຕາມຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງເຮົາມີຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສະຫງົບ, ມີຊີວິດຕະຫຼອດການ ແລະ ໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຊົ່ວນິລັນດອນ.

ການພິພາກສາຂອງເຮົາແມ່ນມາເຖິງທຸກຄົນ, ພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາສຳຜັດທຸກຄົນ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຕົວເຮົາແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ທຸກຄົນ. ນີ້ແມ່ນເວລາສຳລັບພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ (ໃນເວລານີ້, ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນຖືກຈຳແນກອອກຈາກກັນ). ທັນທີທີ່ມີການກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍໄດ້ຈຳແນກຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຊັດເຈນ ແລະ ເຮົາສາມາດເຫັນມັນໝົດພາຍໃນແວບດຽວ. (ເຮົາກຳລັງກ່າວສິ່ງນີ້ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ; ສະນັ້ນ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງບໍ່ຂັດກັບການກຳນົດລ່ວງໜ້າ ແລະ ການຄັດເລືອກຂອງເຮົາ). ເຮົາຕະເວນໄປທົ່ວພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນໍ້າ ແລະ ໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ, ຂ້າມອາວະກາດຂອງຈັກກະວານ, ສັງເກດເບິ່ງ ແລະ ຊຳລະລ້າງທຸກບ່ອນ ເພື່ອວ່າ ສະຖານທີ່ງບໍ່ສະອາດເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ດິນແດນທີ່ຫຍຸ້ງເຫຍີງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຫາຍໄປ ແລະ ຖືກເຜົາເປັນຄວາມວ່າງເປົ່າເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສຳລັບເຮົາແລ້ວ, ທຸກສິ່ງແມ່ນງ່າຍດາຍ. ຖ້າຕອນນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດລ່ວງໜ້າເພື່ອການທຳລາຍລ້າງໂລກ,

ເຮົາຈະສາມາດກືນມັນດ້ວຍການກ່າວພຣະທຳຂໍ້ດຽວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕອນນີ້ຍັງບໍ່ແມ່ນເວລາເທື່ອ. ທຸກຢ່າງຕ້ອງມີຄວາມພ້ອມກ່ອນເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດ ເພື່ອວ່າແຜນການຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖືກລົບກວນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖືກຂັດຂວາງ. ເຮົາຮູ້ວິທີເຮັດສິ່ງນີ້ຢ່າງເໝາະສົມ: ເຮົາມີສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາມີການຈັດກຽມຂອງເຮົາເອງ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ເຫັນງຕີງແມ່ນແຕ່ນິ້ວດຽວ; ຈົ່ງລະວັງຕົວເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກຂ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນໄດ້ແຕະຕ້ອງພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາແລ້ວ. ຈາກສິ່ງນີ້ ຄົນເຮົາແມ່ນສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ ພ້ອມກັບຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງມີສອງດ້ານ: ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ເຮົາຂ້າທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ລະເມີດພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ; ໃນອີກດ້ານ, ເຮົາສາບແຊ່ງທຸກຄົນທີ່ລະເມີດພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ. ສອງພາກສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂາດບໍ່ໄດ້ ແລະ ແມ່ນຫຼັກການບໍລິຫານຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນແມ່ນຖືກຈັດການຕາມສອງຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ມີອາລົມ ບໍ່ວ່າຄົນເຮົາຈະຈົງຮັກພັກດີຫຼາຍຊໍ່າໃດກໍຕາມ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ, ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ເຊິ່ງຈະເຜົາທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນທາງໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ.
ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນມີຄວາມລຶກລັບທີ່ຍັງລີ້ລັບຢູ່ ແລະ ມີຄວາມລຶກລັບທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ, ຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ຕະຫຼອດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ຕະຫຼອດ. ນັ້ນກໍຄື ເຮົາຕ້ອງຖິ້ມມະນຸດອອກຈາກແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງເຮັດມັນດ້ວຍວິທີນີ້ ເພື່ອຮັບເອົາບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາຕ້ອງການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 103" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 97)

ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ! ຈົ່ງປິຕິຍິນດີເຖີດ! ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງອອກມາ! ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາດ້ວຍຄວາມມີໄຊ, ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາດ້ວຍໄຊຊະນະ! ທຸກໆຄົນ! ຈົ່ງພ້າວລຽນແຖວຢ່າງເປັນລະບຽບ! ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດເອີຍ! ຕອນນີ້ຈົ່ງພາກັນຢຸດນິ້ງ

ເນື່ອງຈາກຕົວຕົນຂອງເຮົາກຳລັງຜະເຊີນກັບຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ປະກົດຕົວຢູ່ທິດຕາເວັນອອກຂອງໂລກ! ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ຄູ້ເຂົ່າລົງເພື່ອນະມັດສະການ? ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ເອີ້ນເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ? ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ແນມເບິ່ງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບບູຊາ? ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ສັນລະເສີນ? ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ມີຄວາມປິຕິຍິນດີ? ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ບຸດຊາຍຂອງເຮົາຈະຢູ່ລອດໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ! ພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະເຊີດຊູຢ່າງບໍ່ຈົບສິ້ນ ແລະ ໂດດໄປມາຢ່າງບໍ່ຢຸດເຊົາ. ໃນເວລານີ້, ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະຖອຍຫຼັງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ. ນີ້ແມ່ນການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ! ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງເຄົາລົບບູຊາເຮົາໃນໃຈຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານີ້ ແມ່ນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສັນລະເສີນເຮົາ! ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສູງສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົາ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຍັດໄວ້. ຈະບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ວັດຖຸໃດ ຫຼື ເຫດການໃດທີ່ຈະກ້າລຸກຂຶ້ນເພື່ອຂັດຂືນເຮົາ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເຮົາຈະລັ່ງໄຫຼໄປພູເຂົາຂອງເຮົາ (ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ໂລກທີ່ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນພາຍຫຼັງ) ແລະ ພວກເຂົາຈະອ່ອນນ້ອມຕໍ່ໜ້າເຮົາ ຍ້ອນເຮົາມີຄວາມສະຫງ່າ ແລະ ມີການພິພາກສາ ແລະ ເຮົາຖືສິດອຳນາດ. (ນີ້ໝາຍເຖິງເວລາທີ່ເຮົາຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ. ເຮົາຍັງມີສິດອຳນາດໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ຍ້ອນຂໍ້ຈຳກັດຂອງເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ເໜືອເນື້ອໜັງໄດ້ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນ. ເຖິງເຮົາຈະໄດ້ຮັບບຸດຊາຍກົກໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ກັບຄືນໄປພູເຂົາຊີໂອນ ແລະ ປ່ຽນແປງການປະກົດຕົວຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຖືສິດອຳນາດ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ). ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຍາກສຳລັບເຮົາ. ທຸກສິ່ງຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະມີຊີວິດ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນດ້ວຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງເຮົາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນສິດອຳນາດຂອງເຮົາ. ຍ້ອນເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍພະລັງ ແລະ ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍສິດອຳນາດ ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະຂັດຂວາງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ມີໄຊເໜືອທຸກສິ່ງແລ້ວ ແລະ ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະບຸດຊາຍແຫ່ງການກະບົດທຸກຄົນແລ້ວ. ເຮົາກຳລັງນຳເອົາບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາກັບຄືນສູ່ພູເຂົາຊີໂອນພ້ອມກັບເຮົາ.
ເຮົາບໍ່ໄດ້ກັບໄປພູເຂົາຊີໂອນຜູ້ດຽວ. ສະນັ້ນ, ທຸກຄົນຈະເຫັນບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍຈະມີໃຈເຄົາລົບບູຊາເຮົາ. ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາໃນການຮັບເອົາບຸດຊາຍກົກ ແລະ ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງເຮົານັບແຕ່ການຊົງສ້າງໂລກ.

ເມື່ອທຸກຢ່າງພ້ອມແລ້ວ, ນັ້ນກໍຈະແມ່ນມື້ທີ່ເຮົາກັບຄືນສູ່ພູເຂົາຊີໂອນ ແລະ ມື້ນີ້ຈະເປັນມື້ທີ່ທຸກຄົນລະລຶກເຖິງ. ເມື່ອເຮົາກັບຄືນພູເຂົາຊີໂອນ, ທຸກສິ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະມິດງຽບ ແລະ ທຸກສິ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ. ເມື່ອເຮົາກັບຄືນພູເຂົາຊີໂອນ, ທຸກສິ່ງຈະກັບໄປມີຮູບຮ່າງດັ່ງເດີມຂອງພວກມັນ. ເມື່ອນັ້ນ ເຮົາຈະເລີ່ມພາລະກິດຂອງເຮົາໃນພູເຂົາຊີໂອນ. ເຮົາຈະລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄົນດີ ແລະ ເຮົາຈະບັງຄັບໃຊ້ຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະປະຕິບັດການພິພາກສາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງສຳເລັດ, ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງປະສົບກັບມືທີ່ຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ, ສະຕິປັນຍາທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າລຸກຂຶ້ນໃນການພິພາກສາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ໃນຕົວເຮົາ ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ; ແລະ ຢູ່ບ່ອນນີ້ ຈົ່ງໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນກຽດທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ ແລະ ຊິມລົດຊາດແຫ່ງໄຊຊະນະທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ທຸກສິ່ງຖືກສະແດງອອກໃນຕົວເຮົາ. ຈາກສິ່ງນີ້, ມັນກໍເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເຫັນພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງເຮົາ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າລ່ວງເກີນເຮົາ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຂັດຂວາງເຮົາ. ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ເປີດອອກໃນຕົວເຮົາ. ແມ່ນໃຜກ້າທີ່ຈະເຊື່ອງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ? ເຮົາຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ! ຄົນຊົ່ວເຊັ່ນນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ຮຸນແຮງຈາກເຮົາ ແລະ ຄົນຊັ້ນຕໍ່າເຊັ່ນນີ້ຕ້ອງຖືກກວາດລ້າງຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະປົກຄອງພວກເຂົາດ້ວຍທ່ອນເຫຼັກ ແລະ ເຮົາຈະໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອພິພາກສາພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເມດຕາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ແລະ ບໍ່ລະເວັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາເລີຍ ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີອາລົມ ແລະ ສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້. ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນສິ່ງນີ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເຮົາໂຈມຕີ ແລະ ກຳຈັດ "ໂດຍບໍ່ມີສາເຫດ ຫຼື ເຫດຜົນ" ເນື່ອງຈາກວ່າ ທ່ອນເຫຼັກຂອງເຮົາຈະໂຈມຕີທຸກຄົນທີ່ລ່ວງເກີນເຮົາ. ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່; ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງຕໍ່ເຮົາ ໃນເມື່ອຕົວຕົນຂອງເຮົາບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນໂດຍຄົນໃດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການເວົ້າວ່າ ເຮົາແມ່ນສິງໂຕ; ເຮົາໂຈມຕີຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາຈັບຕ້ອງ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ມີການເວົ້າວ່າ ໃນຕອນນີ້ ມັນກໍຄືການໝິ່ນປະໝາດ ທີ່ຈະເວົ້າວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວ, ເຮົາບໍ່ແມ່ນລູກແກະ ແຕ່ພັດແມ່ນສິງໂຕ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າລ່ວງເກີນເຮົາ; ໃຜກໍຕາມທີ່ລ່ວງເກີນເຮົາ, ເຮົາຈະລົງໂທດດ້ວຍຄວາມຕາຍ ຢ່າງທັນທີ ແລະ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ.

ສິ່ງນີ້ພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ, ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ກຸ່ມຄົນຂະໜາດໃຫຍ່ຈະຖອນໂຕ ແລະ ນີ້ກໍຈະຍາກທີ່ຜູ້ຄົນຈະທົນໄດ້ ແຕ່ໃນສ່ວນຂອງເຮົາແລ້ວ ເຮົາຈະຜ່ອນຄາຍ ແລະ ມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຮົາບໍ່ເຫັນສິ່ງນີ້ເປັນໜ້າວຽກທີ່ຍາກເລີຍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 120" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 98)

ໃນອານາຈັກ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລ້ຳເລີດແຫ່ງການສ້າງໄດ້ເລີ່ມຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຮັບພະລັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຄືນໃໝ່.
ເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງໃນສະພາບຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຂດແດນລະຫວ່າງດິນແດນໜຶ່ງກັບອີກດິນແດນໜຶ່ງເລີ່ມປ່ຽນໄປ. ກ່ອນໜ້ານີ້ ເຮົາໄດ້ທຳນວາຍວ່າ: ເມື່ອດິນແດນຖືກແຍກອອກຈາກກັນ ແລະ ດິນແດນຖືກລວມຕົວກັນ ມັນຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາທຳລາຍທຸກເຊື້ອຊາດໃຫ້ກາຍເປັນເຖົ່າທ່ານ. ໃນເວລານີ້ ເຮົາຈະເລີ່ມການສ້າງ ແລະ ການແບ່ງແຍກຈັກກະວານທັງໝົດໃໝ່ ດ້ວຍການວາງຈັກກະວານໃຫ້ເປັນຕາມລຳດັບ, ປະຕິຮູບລັດເກົ່າໃຫ້ເປັນລັດໃໝ່. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາ. ເມື່ອບັນດາເຊື້ອຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງໂລກກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ,
ເຮົາຈະໃຊ້ຄວາມເມດຕາທັງໝົດຂອງສະຫວັນ ແລະ ມອບໃຫ້ໂລກຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຈົ່ງຂໍຂອບໃຈເຮົາ, ເພາະມັນຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະລຸນາທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດທຽບໄດ້. ແຕ່ຕາບໃດທີ່ໂລກເກົ່າຍັງຢູ່, ເຮົາຈະໂຍນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງໃສ່ເຊື້ອຊາດຕ່າງໆ, ປະກາດພຣະບັນຍັດການປົກຄອງຂອງເຮົາໄປທົ່ວຈັກກະວານຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ຕິດຕາມການລົງໂທດຕໍ່ຜູ້ທີ່ລະເມີດພຣະບັນຍັດດັ່ງກ່າວນັ້ນ:

ເມື່ອເວລາເຮົາຫັນໜ້າໄປສູ່ຈັກກະວານເພື່ອກ່າວ, ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຈາກນັ້ນຈະເຫັນຜົນງານທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນທົ່ວຈັກກະວານ.
ຜູ້ໃດທີ່ເດີນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາດ້ວຍການກະທຳຂອງມະນຸດ ຈະຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເອົາດວງດາວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນສະຫວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດວງດາວເຫຼົ່ານັ້ນເປັນດວງດາວ ໃໝ່ ແລະ ຈົ່ງຂອບໃຈເຮົາທີ່ດວງອາທິດ ແລະ ດວງຈັນຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່. ທ້ອງຟ້າຈະບໍ່ຄືເກົ່າອີກຕໍ່ໄປ,
ຈັບພະສິ່ງທີ່ມະຫາສານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່ອີກຄັ້ງ.
ທັງໝົດຈະສົມບູນດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາ.
ຫຼາຍປະເທດຊາດທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານຈະຖືກແບ່ງປັນໃໝ່ ແລະ ຖືກແທນທີ່ດ້ວຍອານາຈັກຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ປະເທດຊາດຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນໂລກຫາຍໄປຕະຫຼອດການ ແລະ

ຈະກາຍເປັນອານາຈັກທີ່ບູຊາເຮົາ, ເຊື້ອຊາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ໃນບັນດາມະນຸດໃນຈັກກະວານ, ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຂອງພີສາດຮ້າຍຈະຖືກກຳຈັດ; ທຸກຄົນທີ່ບູຊາຊາຕານຈະຖືກວາງລົງໄປໃນເຕົາໄຟຂອງເຮົາ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນສາຍນໍ້າ, ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຈະຖືກປ່ຽນເປັນເຖົ່າຖານ. ເມື່ອເຮົາລົງໂທດຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງໜັກ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍສາສະໜາໃນຫຼາກຫຼາຍຂອບເຂດຈະກັບຄືນມາຫາອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດໃນເທິງກ້ອນເມກສີຂາວ. ທຸກຄົນຈະຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີທີ່ເໝາະສົມກັບການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຈະຖືກດັບສະຫຼາຍໄປ, ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີການກະທຳໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາ, ພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງບຸດເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວຕົນຕໍ່ບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ເຊື້ອຊາດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອປະກາດຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເມື່ອສຽງຂອງເຮົາເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ເຮົາໄດ້ສັງເກດສະພາວະຂອງຈັກກະວານ. ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຜ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສະຫວັນປ່ຽນໄປ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດຖືກເປີດໂປງໃນຮູບຮ່າງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຢ່າງຊ້າໆ ແຕ່ລະຄົນຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊອກຫາທາງຂອງພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ອ້ອມກອດຂອງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້, ເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ເຮົາປາສະຈາກການລົບກວນ ແລະ ພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາກໍຈະສຳເລັດເທື່ອລະໜ້ອຍ, ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຖືກປ່ຽນແປງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເມື່ອເຮົາສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາອອກແບບທຸກສິ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ, ວາງທຸກສິ່ງທີ່ມີຮູບຮ່າງຮ່ວມກັນກັບປະເພດຂອງພວກມັນ. ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຍັບເຂົ້າມາໃກ້, ເຮົາຈະຟື້ນຟູສະພາບດັ່ງເດີມຂອງສັບພະສິ່ງ; ເຮົາຈະຟື້ນຟູທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຄືນສູ່ຮູບແບບທີ່ເປັນຢູ່ດັ່ງເດີມ, ປ່ຽນແປງທຸກສິ່ງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງຈະກັບຄືນສູ່ອ້ອມກອດໃນແຜນການຂອງເຮົາ. ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ! ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍໃນແຜນການຂອງເຮົາໃກ້ຈະສຳເລັດແລ້ວ. ໂອ້, ໂລກເກົ່າທີ່ສົກກະປົກເອີຍ!

ເຈົ້າຈະລົ້ມລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ!
ເຈົ້າຈະຖືກແຜນການຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫຼຸດລົງສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ້ ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນເອີຍ!
ເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ, ບັດນີ້ ເຈົ້າຈະມີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງສູງສຸດຂອງເຈົ້າ! ໂອ້ ໂລກໜ່ວຍໃໝ່ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນເອີຍ!
ເຈົ້າຈະຟື້ນຄືນໃໝ່ພາຍໃນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ້ ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ! ຢ່າມິດງຽບອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາຢ່າງມີໄຊຊະນະ! ຈາກບັນດາສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ ເຮົາຈະສຳຫຼວດເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດຊາດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່, ໄດ້ຊະນະຄວາມຫວັງໃໝ່. ໂອ້ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ!
ເຈົ້າຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ຊີວິດພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະບໍ່ໂດດເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ແຜ່ນດິນຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ, ນໍ້າຟົດຟື້ນໄປດ້ວຍສຽງຫົວຢ່າງເບີກບານ! ໂອ້, ອິດສະຣາເອັນທີ່ຟື້ນຄືນເອີຍ!
ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມພາກພູມໃຈຍ້ອນການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ແມ່ນໃຜຮ້ອງໄຫ້? ແມ່ນໃຜຄໍ່າຄວນ? ອິດສະຣາເອນໃນອະດີດບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ອີກແລ້ວ ແລະ ອິດສະຣາເອນໃນປັດຈຸບັນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ສູງຂຶ້ນຫຼາຍໃນໂລກ ແລະ ໄດ້ຢືນຂຶ້ນໃນໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ.
ອິດສະຣາເອນໃນປັດຈຸບັນຈະໄດ້ຮັບແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການມີຊີວິດຜ່ານປະຊາຊົນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ, ເອຢິບທີ່ເປັນຕາກຽດຊັງເອີຍ! ແນ່ນອນ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຍັງຢືນຕໍ່ຕ້ານເຮົາບໍ?
ເຈົ້າຈະເອົາປຽບຄວາມກະລຸນາຂອງເຮົາ ແລະ ພະຍາຍາມຫຼົບໜີຈາກການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຢູ່ພາຍໃນການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ທຸກຄົນທີ່ເຮົາຮັກຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢືນຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາແນ່ນອນຈະຖືກເຮົາຂ້ຽນຕີຕະຫຼອດການະນານ.
ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຫວງແຫນ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ຖືກລະເວັ້ນຈາກທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ. ເຮົາຈະເຝົ້າເບິ່ງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປາກົດຢູ່ທາງພາກຕາເວັນອອກຂອງໂລກດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມພິໂລດ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວເອງຕໍ່ມະນຸດທັງຫຼາຍ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 26" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

IV ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 99)

"ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ" ແມ່ນ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດໃນລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ ສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຕ້ອງເປັນເນື້ອໜັງກ່ອນ, ເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ; ນີ້ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດເບື້ອງຕົ້ນໂດຍພື້ນຖານທີ່ສຸດ. ຕາມຄວາມເປັນຈິງ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນ ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ກາຍມາເປັນມະນຸດ. ຊີວິດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນທີໜຶ່ງແມ່ນຊີວິດທີ່ພຣະອົງມີກ່ອນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງມີຊີວິດໃນຄອບຄົວມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຊື່ອຟັງສິນທຳທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ກົດເກນແຫ່ງຊີວິດມະນຸດ, ມີຄວາມຕ້ອງການແບບມະນຸດປົກກະຕິ (ອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ການຫຼັບນອນ, ທີ່ພັກອາໄສ), ມີຄວາມອ່ອນແອແບບມະນຸດປົກກະຕິ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບມະນຸດປົກກະຕິ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດນັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ທຳມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ໂດຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນທຸກກິດຈະກຳທີ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດ. ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນຊີວິດທີ່ພຣະອົງມີຫຼັງຈາກເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຍັງດຳລົງຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ໂດຍມີເປືອກນອກຂອງມະນຸດທຳມະດາ, ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງໝາຍສຳຄັນພາຍນອກທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ແຕ່ພຣະອົງມີຊີວິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງພັນທະກິດຂອງພຣະອົງແທ້ ແລະ ໃນໄລຍະເວລານັ້ນ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງມີຢູ່ເພື່ອສະໜັບສະໜູນພາລະກິດທີ່ທຳມະດາແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຍ້ອນເວລານັ້ນ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ສາມາດປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ສະນັ້ນ ຂັ້ນຕອນທີສອງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອມັນເປັນຊີວິດທີ່ມີທັງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງກໍຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ສາມາດຮັກສາພາລະກິດທີ່ສັກສິດທັງໝົດເທື່ອ, ຍັງບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ເທື່ອ; ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເຕີບໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ

ຈຶ່ງສາມາດຮັບແບກພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໄດ້. ຍ້ອນພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງເຕີບໂຕ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່, ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ໃນຂະນະທີ່ຂັ້ນຕອນທີສອງນັ້ນ ຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແລ້ວ, ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດຳລົງຢູ່ມີໃນລະຫວ່າງພັນທະກິດນີ້ ຈຶ່ງຢູ່ໃນທັງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຈິງຈັງ ໂດຍປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ແລະ ການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີແກ່ນແທ້ທາງຮ່າງກາຍ. ສະນັ້ນ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ກໍເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງທາດແທ້ຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ; ບໍ່ມີເນື້ອໜັງໃດທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດກໍບໍ່ແມ່ນມະນຸດ. ເມື່ອເປັນແນວນີ້ ຄວາມເປັນມະນຸດແຫ່ງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຄຸນສົມບັດທາງທຳມະຊາດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເວົ້າວ່າ "ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງເປັນສິ່ງສັກສິດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດເລີຍ" ແມ່ນການໝິ່ນປະໝາດ ຍ້ອນວ່າປະໂຫຍກນີ້ແມ່ນບໍ່ເປັນຈິງ ແລະ ລະເມີດຫຼັກການແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຍັງດຳລົງຢູ່ດ້ວຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໃນເປືອກນອກຂອງມະນຸດ ໃນເວລາພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຽງແຕ່ວ່າ ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງຢ່າງດຽວໃນການເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ສະນັ້ນ ຕົວແທນຂອງພາລະກິດກໍຄືຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ມັນແມ່ນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ ແຕ່ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກກະທຳໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນມະນຸດ ແລະ ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ,

ຍ້ອນພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ມີເປືອກນອກຂອງມະນຸດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ ແຕ່ພ້ອມນັ້ນ ກໍຍັງມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຍ້ອນພຣະອົງເປັນມະນຸດທີ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງຢູ່ເໜືອມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ຢູ່ເໜືອມະນຸດທຸກຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທ່າມກາງທຸກຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດຄືກັບພຣະອົງ, ທ່າມກາງທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ, ມີພຽງແຕ່ພຣະອົງເອງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ສ່ວນຄົນອື່ນໆແມ່ນເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາທັງໝົດມີຄວາມເປັນມະນຸດ, ມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດນອກຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນແມ່ນແຕກຕ່າງ: ໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແຕ່ທີ່ສຳຄັນກວ່ານັ້ນກໍຄືມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກການປາກົດຕົວພາຍນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງ ພຣະອົງ ແລະ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນຍາກທີ່ຈະເຫັນໄດ້. ຍ້ອນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງສະແດງອອກພຽງແຕ່ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະ ນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເໜືອທຳມະຊາດແບບທີ່ມະນຸດໄດ້ຈິນຕະນາການໃຫ້ເປັນ, ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດຈະເຫັນໄດ້. ເຖິງແມ່ນໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ຄົນແມ່ນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະຢັ່ງເຖິງແກ່ນແທ້ອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຢ່າງຍືດຍາວແບບນີ້ ເຮົາຄາດວ່າ ມັນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ລຶກລັບຕໍ່ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ ບັນຫານີ້ງ່າຍຫຼາຍ: ຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ການປະສົມປະສານນີ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງ, ພຣະເຈົ້າເອງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 100)

ຊີວິດທີ່ພຣະເຢຊູດຳລົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຊີວິດທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງ. ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄືການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເພື່ອຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ເພື່ອກະທຳສິ່ງທີ່ພິເສດຕ່າງໆ ບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຕົວມັນເອງເປັນສ່ວນໃຫຍ່

ຈົນກະທັ່ງພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ຊີວິດຂອງພຣະອົງກ່ອນອາຍຸຊາວເກົ້າປີ, ກ່ອນພຣະອົງປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ຄືຫຼັກຖານພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງພຽງພໍແລ້ວວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງສັກສິດໃນຕົວພຣະອົງ, ບໍ່ໄດ້ເຫັນຫຍັງ ນອກຈາກສິ່ງທີ່ເກີນມະນຸດປົກກະຕິ, ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດທຳມະດາສາມັນ, ດັ່ງໃນເວລານັ້ນ ມີບາງຄົນເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ. ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ພຣະອົງເປັນລູກຊາຍຂອງມະນຸດທຳມະດາ ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງບອກໄດ້ເລີຍວ່າ ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແມ່ນແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍັງເວົ້າວ່າ ພຣະອົງເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ ຍ້ອນພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດທີ່ມີເປືອກນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ທັງສອງສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອບັນລຸຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດ ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດເຂົ້າສູ່ເນື້ອໜັງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ກາຍມາເປັນມະນຸດທຳມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງກ່ອນທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນ ເປັນຫຼັກຖານພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ; ແລະ ຫຼັງຈາກພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດກໍຍັງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຍັງເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ຍ້ອນວ່າພຣະອົງປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍຜ່ານເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນກໍຍ້ອນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເກີດຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່. ພຣະອົງມີສິດອຳນາດນີ້ກໍຍ້ອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນເນື້ອໜັງ. ການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ມັນເປັນການສະແດງອອກຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສະແດງໝາຍສຳຄັນໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງສະແດງສິດລິດນາດຂອງພຣະອົງແນວໃດກໍຕາມ ພຣະອົງກໍຍັງຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຍັງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ.

ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພຣະອົງຟື້ນຄືນຊີບຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ການປະທານພຣະຄຸນ, ການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍທັງໝົດແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສ່ວນຂອງພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະໄປທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍອອກຈາກເນື້ອໜັງມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງເລີຍ. ພຣະອົງເອງເປັນພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແຕ່ຍ້ອນພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກິນອາຫານ ແລະ ນຸ່ງເສື້ອຜ້າ, ມີຄວາມຕ້ອງການແບບມະນຸດປົກກະຕິ, ມີເຫດຜົນແບບມະນຸດປົກກະຕິ ແລະ ມີຈິດໃຈແບບມະນຸດປົກກະຕິ. ທັງໝົດນີ້ເປັນຫຼັກຖານພິສູດໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ພຣະອົງເປັນມະນຸດທຳມະດາ ເຊິ່ງພິສູດວ່າເນື້ອໜັງບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງກໍຄືການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ, ເພື່ອສຳເລັດພັນທະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງທຳອິດທີ່ຄວນປະຕິບັດ. ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍຄືມະນຸດທຳມະດາສາມັນ, ປົກກະຕິປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ; ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານ ເຊິ່ງກາຍມາເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງ, ສຳແດງອອກຜ່ານເນື້ອໜັງ. ບໍ່ມີໃຜ ນອກຈາກເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດສຳເລັດລົງໄດ້; ຄືວ່າ ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດານີ້ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ສາມາດສະແດງພາລະກິດອັນສັກສິດໄດ້. ໃນລະຫວ່າງການມາຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະອົງ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາກ່ອນອາຍຸຊາວເກົ້າປີ, ຖ້າທັນທີທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນໄດ້, ຖ້າທັນທີທີ່ພຣະອົງຮຽນເວົ້າ ພຣະອົງສາມາດກ່າວພາສາແຫ່ງສະຫວັນໄດ້, ຖ້າຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງກ້າວຂາຄັ້ງທຳອິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກບັນຫາພາຍໃນໂລກ, ແຍກແຍະຄວາມຄິດ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງທຸກຄົນອອກ, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າມະນຸດທຳມະດາ ແລະ

ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຖ້າສິ່ງນີ້ເປັນຈິງກັບພຣະຄຣິດ ແລ້ວຄວາມໝາຍ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສູນເສຍໄປ. ການທີ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດມະນຸດໃນເນື້ອໜັງ; ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະອົງຜ່ານຂະບວນການເຕີບໂຕຂອງມະນຸດທີ່ເປັນປົກກະຕິຍັງສຳແດງໃຫ້ເຫັນອີກວ່າ ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍເປັນຫຼັກຖານພຽງພໍວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮັດຜ່ານໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ນີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຕ້ອງໃຫ້ມີກ່ອນດຳເນີນພາລະກິດສຳລັບ "ພຣະທຳກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ" ແລະ ສຳລັບ "ການປະກົດຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ" ແລະ ມັນຄືເລື່ອງລາວທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນອາດເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຈົນກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກສິ້ນສຸດລົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຕ້ອງການແບບມະນຸດປົກກະຕິ ຫຼື ມີຄວາມອ່ອນແອ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກແບບມະນຸດ, ບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງທີ່ຈຳເປັນພື້ນຖານຂອງຊີວິດ ຫຼື ມີຄວາມຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາ. ພວກເຂົາຈິນຕະນາການວ່າພຣະອົງມີພຽງແຕ່ຈິດໃຈທີ່ເໜືອມະນຸດ, ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ຄວນມີຄວາມຄິດ ແລະ ມີຊີວິດຄືກັບມະນຸດທຳມະດາ, ເຊື່ອວ່າ ມີພຽງບຸກຄົນທຳມະດາທີ່ເປັນມະນຸດແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມີຄວາມຄິດແບບມະນຸດປົກກະຕິ ແລະ ມີຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ຂັດກັນກັບເຈດຕະນາເດີມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາສະໜັບສະໜູນເຫດຜົນແບບມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ; ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາສະໜັບສະໜູນໜ້າທີ່ທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງ; ແລະ ໜ້າທີ່ທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງກໍເຮັດໃຫ້ຊີວິດທີ່ທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງຢູ່ໃນຄວາມສົມບູນຂອງເນື້ອໜັງ. ມີພຽງແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດມາເປັນມະນຸດມີພຽງແຕ່ເປືອກນອກຂອງເນື້ອໜັງ ແຕ່ບໍ່ຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາ ແລ້ວເນື້ອໜັງນີ້ຈະບໍ່ມີເຫດຜົນຂອງມະນຸດເລີຍ

ແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ. ເນື້ອໜັງແບບນີ້ ທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ ຈະສາມາດສຳເລັດພັນທະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄວນປະຕິບັດໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມຄິດທຳມະດາສະໜັບສະໜູນທຸກລັກສະນະຂອງຊີວິດມະນຸດ; ຫາກປາສະຈາກຄວາມຄິດທຳມະດາ ຄົນໜຶ່ງຈະບໍ່ແມ່ນມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດທຳມະດາແມ່ນຄົນທີ່ປ່ອຍທາງຈິດ ແລະ ພຣະຄຣິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ມີແຕ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ແລ້ວເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະສາມາດບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາໄດ້ແນວໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນການໝິ່ນປະໝາດບໍທີ່ເວົ້າວ່າ ພຣະຄຣິດບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ? ທຸກກິດຈະກຳທີ່ມະນຸດທຳມະດາເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນອາໄສແນວຄິດທີ່ເຮັດວຽກປົກກະຕິຂອງມະນຸດ. ຫາກປາສະຈາກສິ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈະປະພຶດຕົວຢ່າງຜິດປົກກະຕິ; ພວກເຂົາເຖິງກັບຈະບໍ່ສາມາດບອກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສີດຳ ແລະ ສີຂາວ, ດີ ແລະ ຊົ່ວ; ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຈັນຍາບັນ ແລະ ຫຼັກສິນທຳຂອງມະນຸດ. ໃນຮູບແບບດຽວກັນ ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ຄິດຄືກັບມະນຸດທຳມະດາ ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງແທ້ຈິງ ທີ່ເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີແນວຄິດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສັກສິດໄດ້. ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳຂອງເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາແຮງໄກທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງການມາເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະສູນເສຍໄປ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດຳລົງຢູ່ ເພື່ອຮັກສາພາລະກິດສັກສິດທີ່ທຳມະດາຜ່ານເນື້ອໜັງ; ແນວຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງສະໜັບສະໜູນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກກິດຈະກຳທີ່ທຳມະດາທາງຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ. ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ແນວຄິດແບບມະນຸດຂອງພຣະອົງມີຢູ່ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເນື້ອໜັງ. ຖ້າເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ມີແນວຄິດແບບມະນຸດປົກກະຕິ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານເນື້ອໜັງໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີຄວາມຄິດແບບມະນຸດປົກກະຕິ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຖືກເຈືອປົນໂດຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດໂດຍໃຊ້ຄວາມຄິດທຳມະດາພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂບັງຄັ

ບທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດດ້ວຍຄວາມຄິດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍການປະຕິບັດຂອງຄວາມຄິດແບບມະນຸດທີ່ທຳມະດາ. ບໍ່ວ່າແນວຄິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະສູງສົ່ງໜ້ອຍຫຼາຍພຽງໃດ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ໄດ້ມີມົນທິນໂດຍເຫດຜົນ ຫຼື ການຄິດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຄິດຂຶ້ນຈາກແນວຄິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ແຕ່ເປັນການສະແດງອອກໂດຍກົງເຖິງພາລະກິດທີ່ສັກສິດຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກພາລະກິດແມ່ນພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ບໍ່ມີສ່ວນໃດເລີຍທີ່ຄົ້ນຄິດຂຶ້ນໂດຍສະໝອງຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ການຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນບໍ່ແມ່ນຜົນຈາກແນວຄິດແບບມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້ໂດຍມະນຸດຄົນໃດທີ່ມີແນວຄິດແບບມະນຸດ. ໃນຮູບແບບດຽວກັນ ພາລະກິດການເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນພັນທະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ, ເປັນພາລະກິດທີ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ ເຊິ່ງ ເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ເປັນເນື້ອໜັງສາມາດເຮັດໄດ້. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕ້ອງມີແນວຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາ, ຕ້ອງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ເພາະພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ມີແນວຄິດທຳມະດາ. ນີ້ຄືແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ນັ້ນກໍຄື ແກ່ນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 101)

ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດ ພຣະອົງພຽງແຕ່ອາໄສຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດບອກໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜຄົ້ນພົບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ; ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາໂດຍສົມບູນແບບຄົນໜຶ່ງ. ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງພຣະອົງເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ມັນເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ,

ໃນຍຸກແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານ. ພຣະຄຣິດທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງ, ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຄວາມຄິດແບບມະນຸດ. "ການເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງ" ໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດ ພຣະວິນຍານກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງສະຖິດໃນເນື້ອໜັງໂດຍມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ສະແດງພາລະກິດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງຜ່ານສິ່ງນັ້ນ, ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງ ຫຼື ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ໃນລະຫວ່າງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດ ມັນຈຳເປັນສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນການໄຖ່ບາບ. ເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດ ພຣະອົງຕ້ອງມີຄວາມຮັກກະລຸນາ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ເຊິ່ງໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຈາກຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກ. ຍ້ອນວ່າ ມັນເປັນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນທີ່ພຣະອົງຈະຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລ້ວສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຸນໃນຍຸກນັ້ນ; ຍ້ອນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນແນໃສ່ໃນການປະທານພຣະຄຸນ, ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະ ການໃຫ້ພອນທາງວັດຖຸ, ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນທຸກຮູບແບບໃນພຣະເຢຊູ. ນັ້ນເວົ້າໄດ້ວ່າ ການຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ການປະທານພຣະຄຸນແມ່ນຄວາມສາມາດຕາມສັນຊາດຕະຍານຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງຜ່ານເນື້ອໜັງ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ພຣະອົງມີຊີວິດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ເໜືອມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ຍັງມີຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິ. ເຫດຜົນທີ່ເຮົາກ່າວວ່າ ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເນື້ອໜັງປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານ ກໍເພາະວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງກໍຕາມ ພຣະອົງປະຕິບັດຜ່ານເນື້ອໜັງ. ແຕ່ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນໄດ້ບໍ່ຖືວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ, ຍ້ອນເນື້ອໜັງນີ້ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນໄດ້ ແລະ

ໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງແມ່ນສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຢູ່ເໜືອມະນຸດໄດ້. ແນ່ນອນ ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນທັງໝົດເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຊັ່ນ ການທີ່ພຣະອົງຖືກທົດລອງເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ ຫຼື ການແປງກາຍຢູ່ເທິງພູເຂົາ. ສະນັ້ນ ດ້ວຍພຣະເຢຊູ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ສົມບູນ, ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ. ຊີວິດທີ່ພຣະອົງດຳລົງຜ່ານເນື້ອໜັງກ່ອນເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຢູ່ໃນຮູບແບບທຳມະດາທຸກຢ່າງ. ຫຼັງຈາກພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດ ພຣະອົງຮັກສາໄວ້ພຽງແຕ່ເປືອກນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນການສະແດງເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງມັນຢູ່ເໜືອໜ້າທີ່ທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທີ່ມີເລືອດ ແລະ ເນື້ອ. ແນ່ນອນ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຕ້ອງການອາຫານ, ເສື້ອຜ້າ, ການນອນ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສຄືກັບຄົນອື່ນໆ, ພຣະອົງຕ້ອງການຄວາມຈຳເປັນທັງໝົດທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຄວາມຄິດຄືກັບມະນຸດທຳມະດາ. ຜູ້ຄົນຍັງເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນມະນຸດທຳມະດາ ຍົກເວັ້ນແຕ່ວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳເປັນສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ບໍ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ພຣະອົງມີຊີວິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດ ແລະ ຕາບເທົ່າທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງກໍທຳມະດາໂດຍສະເພາະ, ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງກໍຊັດເຈນແຈ້ງເປັນພິເສດ, ຫຼາຍກວ່າມະນຸດທຳມະດາຄົນອື່ນໆ. ມັນຈຳເປັນສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ຈະມີຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກດັ່ງກ່າວ, ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ສັກສິດຕ້ອງໄດ້ຖືກສະແດງຜ່ານເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ທຳມະດາຫຼາຍ ແລະ ມີຄວາມຄິດທີ່ຊັດເຈນຫຼາຍ, ພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີເທົ່ານັ້ນ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດສະແດງອອກເຖິງພາລະກິດທີ່ສັກສິດໄດ້. ຕະຫຼອດເວລາສາມສິບສາມປີເຄິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງຮັກສາຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງພັນທະກິດເວລາສາມປີເຄິ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ພຣະອົງຢູ່ເໜືອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ, ພຣະອົງຢູ່ເໜືອກວ່າທຳມະຊາດກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະເຢຊູຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ; ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍຍັງຄືເກົ່າຕະຫຼອດເວລາ ແຕ່ຍ້ອນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງກ່ອນ ແລະ

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ມີສອງມຸມມອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນເກີດຂຶ້ນກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຄິດແນວໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຮັກສາຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ, ຍ້ອນວ່າ ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດລົບລ້າງອອກໄດ້, ຍ້ອນວ່າຄວາມເປັນມະນຸດກໍຄືແກ່ນແທ້ພື້ນຖານຂອງເນື້ອໜັງ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ໃນສະພາບປົກກະຕິໂດຍສົມບູນ, ມີກິດຈະກຳທຸກສ່ວນຄືກັບມະນຸດທຳມະດາທົ່ວໄປ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປາກົດໃນລັກສະນະທີ່ເໜືອທຳມະຊາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ບໍ່ໄດ້ສະແດງໝາຍສຳຄັນທີ່ເປັນໜ້າອັດສະຈັນໃດໆ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງເປັນພຽງມະນຸດທຳມະດາສາມັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນການສະແຫວງຫາຂອງພຣະອົງສັດຊື່ ແລະ ຈິງໃຈຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນວິທີການສະແດງອອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃດເລີຍກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າຮັບພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜຮັບຮູ້ເຖິງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດບອກໄດ້ວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນ, ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນແມ່ນແຕ່ຢ່າງດຽວ, ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຮັກສາເປືອກນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຍັງມີຊີວິດຢູ່ໂດຍໃຊ້ເຫດຜົນແບບມະນຸດທຳມະດາ ແຕ່ຍ້ອນວ່າພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ໄດ້ເຂົ້າຮັບພັນທະກິດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດ ທີ່ມີເລືອດເນື້ອບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສັນນິຖານວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາໄດ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທຳມະດາຢ່າງສົມບູນ ແຕ່ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ສົມບູນ. ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງກ່າວວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຜິດພາດ ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເຂົ້າໃຈຜິດນີ້ເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງຜ່ານເນື້ອໜັງ

ຄືແມ່ນພາລະກິດທີ່ສັກສິດ, ສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງອາໄສຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງປົດບັງຄວາມທຳມະດາຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ມີພຽງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 102)

ພຣະເຈົ້າ ໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດສົມບູນ ເຊິ່ງມັນຈຳເປັນສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ ເພື່ອທີ່ຈະສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ ມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງທັງໝົດຂອງເນື້ອໜັງ ນັ້ນກໍຄື ການເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດຢ່າງສົມບູນ ທັງໝົດກໍເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຍັງເຮັດບໍ່ແລ້ວໃນເນື້ອໜັງ. ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງແມ່ນຄືກັນກັບຄັ້ງທຳອິດ ແຕ່ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ເຖິງກັບທຳມະດາຫຼາຍກວ່າຄັ້ງທຳອິດ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຜະເຊີນແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄັ້ງທຳອິດ ແຕ່ຄວາມທຸກທໍລະມານນີ້ເປັນຜົນມາຈາກພັນທະກິດຜ່ານເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກການຄວາມທຸກຂອງມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ມັນຍັງເກີດມາຈາກຄວາມເປັນທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເນື້ອໜັງຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຍິ່ງເນື້ອໜັງນີ້ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍພຽງໃດ ພຣະອົງກໍທົນທຸກໃນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາຫຼາຍ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດເລີຍ. ຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທຳມະດາ ແລະ ຕ້ອງຮັບແບກພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດ, ພຣະອົງຍິ່ງທົນທຸກຫຼາຍກວ່າເນື້ອໜັງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ແລະ ການທົນທຸກທັງໝົດນີ້ເກີດມາຈາກຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ຈາກການທົນທຸກຂອງເນື້ອໜັງທັງສອງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ຮັບໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດພັນທະກິດ

ຂອງພຣະອົງ ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຍິ່ງເນື້ອໜັງເປັນທຳມະດາພຽງໃດ ພຣະອົງຍິ່ງຕ້ອງອົດທົນກັບຄວາມລຳບາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍພຽງນັ້ນໃນເວລາທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ; ຍິ່ງເນື້ອໜັງທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເປັນຈິງຫຼາຍພຽງໃດ ຄວາມຄິດຕ່າງໆບາງທີ່ຜູ້ຄົນຈະຮັບກໍຍິ່ງຮຸນແຮງຫຼາຍພຽງນັ້ນ ແລະ ຄວາມອັນຕະລາຍກໍມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ແລ້ວຢ່າງໃດກໍຕາມ ຍິ່ງເນື້ອໜັງເປັນຈິງຫຼາຍພຽງໃດ ແລະ ເນື້ອໜັງຍິ່ງມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສຳນຶກທີ່ສົມບູນຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາຫຼາຍພຽງໃດ ພຣະອົງກໍຍິ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ມັນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທີ່ຍອມສະລະເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ; ມັນແມ່ນດ້ວຍເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກໄມ້ກາງແຂນຢ່າງສົມບູນ. ແລ້ວມັນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງແທ້ໆທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ. ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງຢ່າງສົມບູນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທັງໝົດ ແລະ ສ້າງປະຈັກພະຍານທີ່ແຂງກ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ການເອົາຊະນະມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ມີປະສິດຕິພາບຜ່ານຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນຜ່ານສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ການເປີດເຜີຍທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ແມ່ນເພື່ອກ່າວ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ; ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງຜ່ານເນື້ອໜັງ ໜ້າທີ່ຂອງເນື້ອໜັງ ແມ່ນເພື່ອກ່າວພຣະທຳ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະ, ເປີດເຜີຍ, ເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນແບບ. ພາລະກິດການໄຖ່ບາບໃນເບື້ອງຕົ້ນເປັນພຽງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ; ເນື້ອໜັງຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງໝົດສົມບູນ. ກ່ຽວກັບເລື່ອງເພດ ຄົນໜຶ່ງເປັນຜູ້ຊາຍ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນຜູ້ຍິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ກຳຈັດແນວຄິດຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ: ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ

ແລະ ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນໄຮ້ເພດ. ພຣະອົງສ້າງທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ ແລະ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີການຈຳແນກລະຫວ່າງເພດ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ເພື່ອວ່າພາລະກິດຈະບັນລຸຜົນຂອງມັນດ້ວຍວິທີແຫ່ງພຣະທຳ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຫດຜົນນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນເວລານີ້ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ແຕ່ເປັນການເອົາຊະນະມະນຸດຜ່ານການກ່າວ ເຊິ່ງຈະເວົ້າວ່າ ທັກສະໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມີແມ່ນການກ່າວພຣະທຳ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດ, ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນ, ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ແຕ່ເປັນການກ່າວພຣະທຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຈຶ່ງເບິ່ງຄືວ່າທຳມະດາຕໍ່ຜູ້ຄົນຫຼາຍກວ່າຄັ້ງທຳອິດ. ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ການບັງເກີດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການຕົວະ; ແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງກໍບໍ່ຄືກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະເຢຊູມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດ, ແຕ່ພຣະອົງປະກອບມີໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ. ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ ຕາຂອງມະນຸດຈະບໍ່ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ຫຼື ສິ່ງອັດສະຈັນ, ບໍ່ມີການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ຫຼື ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ບໍ່ມີການຍ່າງເທິງທະເລ ຫຼື ການອົດອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບມື້... ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ພຣະອົງບໍ່ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ, ບໍ່ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ. ຍ້ອນພຣະອົງເອົາຊະນະມະນຸດຜ່ານພຣະທຳທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະເອົາຊະນະເຂົາດ້ວຍສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ສະນັ້ນ ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເນື້ອໜັງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງປ່ວຍຄືກັບຄົນອື່ນໆ, ຕ້ອງການອາຫານ ແລະ ເສື້ອຜ້າຄືກັບຄົນອື່ນໆ; ພຣະອົງເນື້ອໜັງຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າໃນເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ຖ້າພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ຫຼື ສາມາດຂ້າດ້ວຍພຣະທຳຂໍ້ດຽວ,

ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດຈະຂະຫຍາຍທ່າມກາງຊົນຕ່າງຊາດໄດ້ແນວໃດ? ການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍແມ່ນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ມັນແມ່ນຂັ້ນຕອນແລກໃນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ ແລະ ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍມະນຸດຈາກໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ "ພຣະເຈົ້າ" ທີ່ຄ້າຍຄືພຣະເຢຊູປາກົດຂຶ້ນ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, "ພຣະເຈົ້າ" ອົງນັ້ນ ເຖິງແມ່ນຈະຄ້າຍຄືລັກສະນະພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ມະນຸດຮັບເອົາຢ່າງງ່າຍດາຍ, ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວແມ່ນຈະບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ສະຖິດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ.
ຍ້ອນມັນເປັນຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະບໍ່ເຮັດຊ້ຳໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຄັ້ງທຳອິດ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້າຮັບຮູ້ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ຈະບໍ່ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດ, ມີພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ, ເອົາຊະນະມະນຸດດ້ວຍເນື້ອໜັງ. ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສົມບູນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 103)

ບໍ່ວ່າໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກຳລັງອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກ ຫຼື ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງກໍຕາມ, ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ, ຍ້ອນວ່ານີ້ແມ່ນການບັງເກີດຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງ. ບໍ່ສາມາດມີຄັ້ງທີສາມໄດ້. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດເປັນຜູ້ຊາຍ, ຄັ້ງທີສອງເປັນຜູ້ຍິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພາບລັກສະນະເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສົມບູນໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສຳເລັດແລ້ວ. ຄັ້ງທຳອິດ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ. ເວລານີ້ ພຣະອົງກໍມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາເຊັ່ນກັນ ແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດແຕກຕ່າງກັນ: ການບັງເກີດເລິກເຊິ່ງກວ່າ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງກວ່າ. ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ສິ້ນສຸດຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນແລ້ວ, ຄວາມໝາຍທັງໝົດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຈະບໍ່ມີພາລະກິດໃດອີກທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງມະນຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ນັບຕັ້ງແຕ່ປັດຈຸບັນເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມາສະຖິດເຂົ້າສູ່ເນື້ອໜັງມະນຸດອີກຄັ້ງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອພຽງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສົມບູນແບບເທົ່ານັ້ນ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງປົກກະຕິສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າມາສູ່ເນື້ອໜັງ, ນອກຈາກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງພາລະກິດ. ໂດຍການມາເຂົ້າສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ຊາຕານເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນເນື້ອໜັງ, ເປັນບຸກຄົນທຳມະດາ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງສາມາດປົກຄອງຢ່າງມີໄຊຊະນະທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານ, ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ, ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ! ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງຊາຕານແມ່ນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ, ໃນຂະນະທີ່ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຊາຕານກັກມະນຸດໄວ້ໃນເຫວເລິກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຂົາອອກຈາກບ່ອນນັ້ນ. ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນບູຊາມັນ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ. ພາລະກິດທຸກຢ່າງນີ້ແມ່ນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານການບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນການຮ່ວມຕົວກັນລະຫວ່າງການເປັນມະນຸດ, ການເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ສະນັ້ນຫາກປາສະຈາກເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໃນການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຫາກປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜ່ານເນື້ອໜັງກໍຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້. ແກ່ນແທ້ຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະອົງຕ້ອງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຈະກົງກັນຂ້າມກັບເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 104)

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ? ຍ້ອນວ່າ ພຣະທຳບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດແມ່ນເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຮັບເອົາມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຍັງຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາເຊັ່ນກັນ; ມັນຖືກປະຕິບັດທັງໝົດໂດຍມະນຸດທຳມະດາ, ເຊິ່ງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ໄດ້ວິເສດຫຍັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດໂດຍສົມບູນ; ພຣະອົງເປັນບຸກຄົນທີ່ມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ, ເນື້ອໜັງທີ່ສົມບູນ, ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ. ສາຍຕາຂອງມະນຸດເຫັນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີຄວາມພິເສດຫຍັງທັງໝົດ, ເປັນບຸກຄົນທຳມະດາສາມັນທີ່ສາມາດເວົ້າພາສາແຫ່ງສະຫວັນໄດ້, ຜູ້ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນທີ່ມະຫັດສະຈັນໃດໆ, ບໍ່ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນ, ແຮງໄກທີ່ຈະເປີດໂປງຄວາມຈິງພາຍໃນກ່ຽວກັບສາສະໜາໃນຫ້ອງປະຊຸມໃຫຍ່ເລີຍ. ສຳລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງເບິ່ງບໍ່ຄືກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງທຳອິດ ຫຼາຍເຖິງຂັ້ນທັງສອງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຫຍັງຄ້າຍຄືກັນເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງໃນພາລະກິດຄັ້ງທຳອິດສາມາດເຫັນໃນຄັ້ງນີ້ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງແຕກຕ່າງຈາກຄັ້ງທຳອິດ, ນັ້ນບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງບໍ່ແມ່ນສິ່ງອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ບໍ່ວ່າແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງຈະຄືກັນ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດທີ່ເຮັດສຳເລັດໂດຍເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕາມເປືອກນອກຂອງພຣະອົງທັງສອງ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງ ແລະ ທັງສອງຄັ້ງ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເລີ່ມເປີດຍຸກໃໝ່, ນຳພາພາລະກິດໃໝ່; ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄວບຄູ່ເສີມເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຕາຂອງມະນຸດຈະເບິ່ງອອກວ່າ ເນື້ອໜັງທັງສອງມາຈາກແຫຼ່ງກຳເນີດດຽວກັນແທ້ໆ. ແນ່ນອນ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມສາມາດຂອງສາຍຕາຂອງມະນຸດ ຫຼື ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ.

ແຕ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ, ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະວິນຍານດຽວກັນ.
ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຈະເກີດຈາກແຫຼ່ງກຳເນີດດຽວກັນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດສິນໄດ້ຈາກຍຸກ ແລະ ບ່ອນທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ ຫຼື ປັດໃຈອື່ນໆ, ແຕ່ໂດຍພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.
ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃດເລີຍທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ, ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດໝັ້ນກັບທຳນຽມ, ແຕ່ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ໃນແຕ່ລະຄັ້ງ.
ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ການລົງເລິກ ຫຼື ການເຮັດເກີດຄວາມປະທັບໃຈຂອງເນື້ອໜັງຄັ້ງທຳອິດໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ເພື່ອປະກອບເສີມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນສົມບູນຂຶ້ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ, ເພື່ອທຳລາຍກົດລະບຽບທຸກຂໍ້ທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອກຳຈັດພາບທີ່ຜິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງສາມາດມອບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ; ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນໃຫ້ຄວາມຮູ້ພຽງແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງ, ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດມີຄວາມຈຳກັດ, ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຍັງຄົງບໍ່ສົມບູນ.
ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຊ້ພາສາມະນຸດເພື່ອສື່ສານອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະສະແດງເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງພາຍໃຕ້ການປົກຄຸມຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນໆໜຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ຜ່ານການສະແດງອອກຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ນຜ່ານເປືອກຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າມາສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີທາງຂອງພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະຄືກັນ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ທີ່ມະນຸດສາມາດມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ, ບໍ່ຈຳກັດພຽງດ້ານໃດໜຶ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງແຕກຕ່າງກັນ, ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄືກັນ; ມີແຕ່ວ່າ ພຣະອົງທັງສອງດຳລົງຢູ່ເພື່ອປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເກີດຂຶ້ນໃນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ,

ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າມີແກ່ນແທ້ທີ່ຄືກັນ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດທີ່ຄືກັນ, ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປະຕິເສດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 105)

ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ ແລະ ພຣະຄຣິດເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສະຖິດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດທີ່ກ່າວເຖິງບໍ່ຄືກັບມະນຸດທົ່ວໄປທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ. ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຍ້ອນພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອ ແຕ່ເປັນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານ. ພຣະອົງມີທັງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນ. ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບງຳໂດຍມະນຸດຄົນໃດ. ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງປະຄັບປະຄອງກິດຈະກຳທີ່ທຳມະດາທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ເກີດຂຶ້ນທາງເນື້ອໜັງ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ບໍ່ວ່າຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ທັງສອງກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ. ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນພຣະວິນຍານ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີດຈາກຕົວພຣະອົງເອງ; ທາດແທ້ນີ້ຈະບໍ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ຫຼື ພຣະອົງເຄີຍກ່າວພຣະທຳໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃດກໍຕາມທີ່ຂັດຂວາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າໃຈ. ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຄືການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດກໍຄືການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວ່າ ພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ຈະຮັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກແທນໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຈຸດໃຈກາງທີ່ສຳຄັນຂອງພາລະກິດທັງໝົດໃນຕະຫຼອດເວລາແຫ່ງ

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ສາມາດປະສົມກັນກັບພາລະກິດຈາກຍຸກອື່ນໆ.
ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວຕົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ;
ຍ້ອນພຣະອົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ແລ້ວພຣະອົງກໍສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງ.
ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄຣິດ ທັງສອງກໍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພຣະອົງກະທຳພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນກະທຳ ແລະ ປະຕິບັດພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ.
(ຄັດຈາກບົດ "ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 106)

ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຄືສິດອຳນາດ
ແຕ່ພຣະອົງສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດທີ່ມາຈາກພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.
ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ທັງສອງບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ່ງຕໍ່ກັນແລະກັນ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດເໜືອການຊົງສ້າງທັງໝົດ.
ເນື້ອໜັງທີ່ເປັນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍປະກອບດ້ວຍສິດອຳນາດເຊັ່ນດຽວກັນ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດທີ່ເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ. ມະນຸດຄົນໃດກໍບໍ່ສາມາດເຮັດ ຫຼື ຄາດຄິດໄດ້. ພຣະເຈົ້າເອງມີສິດອຳນາດ ສ່ວນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ
"ພຣະຄຣິດເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ". ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງ ຫຼື ແຊກແຊງ ຢ່າວ່າແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຂັດແຍ່ງເຊິ່ງກັນແລະກັນເລີຍ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ແລະ ເນື້ອໜັງນັ້ນແມ່ນແບບດຽວກັນ. ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານ ຫຼື ເນື້ອໜັງ ທັງສອງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງດຽວກັນ ແລະ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງພາລະກິດດຽວກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະວິນຍານ ແລະ ເນື້ອໜັງມີຄຸນສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄືກັນ; ທັງສອງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ; ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນດີ. ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄວາມດີທຸກຢ່າງ ພ້ອມທັງຄວາມຮັກທັງໝົດ. ແມ່ນແຕ່ໃນເນື້ອໜັງ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ເຖິງແມ່ນຕ້ອງເສຍສະລະຊີວິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ຕັດສິນໃຈແບບອື່ນ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງຖືກຕ້ອງ ແລະ ການເຫັນວ່າຕົນເອງສຳຄັນ ຫຼື ການຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມອວດດີ; ພຣະອົງບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາຈາກຊາຕານ; ຊາຕານເປັນຕົ້ນເຫດແຫ່ງຄວາມໜ້າລັງກຽດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດ.

ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດມີຄຸນສົມບັດຄ້າຍຄືກັບຂອງຊາຕານກໍຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ແລະ ຈັດການໂດຍຊາຕານ. ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງມີພຽງແຕ່ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີລັກສະນະຂອງຊາຕານ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຈະຍາກພຽງໃດ ຫຼື ເນື້ອໜັງຈະອ່ອນແອພຽງໃດ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດໂດຍເນື້ອໜັງ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຢ່າວ່າແຕ່ປະຖິ້ມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງເລີຍ. ພຣະອົງຍອມທົນທຸກຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດທາງເນື້ອໜັງດີກວ່າຕໍ່ຕ້ານຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ; ຄືກັບພຣະເຍຊູໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຄຳອະທິຖານວ່າ “ໂອບິດາເອີຍ, ຖ້າເປັນໄດ້ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປຈາກລູກທ້ອນ ບໍ່ແມ່ນຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍປະສົງ, ແຕ່ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ”. ມະນຸດຈະເລືອກ ແຕ່ພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນ. ເຖິງພຣະອົງມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ພຣະອົງຍັງສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາມອບໝາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ສິ່ງທີ່ມາຈາກຊາຕານບໍ່ສາມາດມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ເປັນພຽງສິ່ງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມປ່ຽມ ຢ່າວ່າແຕ່ເຕັມໃຈເຊື່ອງຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ມະນຸດທຸກຄົນນອກຈາກພຣະຄຣິດສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ໂດຍກົງໄດ້; ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ. ການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ; ການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນລັກສະນະຂອງຊາຕານ. ຄຸນສົມບັດສອງຢ່າງນີ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ ແລະ ຄົນໃດທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງຊາຕານບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແທນພຣະອົງໄດ້ກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງມະນຸດ ແລະ

ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງເຂົາ
ແຕ່ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ.
(ຄັດຈາກບົດ "ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 107)

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ຄືກັນກັບມະນຸດທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງໂດຍສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງມີລັກສະນະພິເສດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ລັກສະນະນີ້ກໍຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເຊັ່ນດຽວກັນ. ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຈຸດອ່ອນ; ຈຸດອ່ອນຂອງພຣະຄຣິດໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ຈຸດອ່ອນນີ້ຈຳກັດຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ຂອບເຂດ ແລະ ເວລາ ແລະ ຢູ່ໃນຂອບເຂດ. ເມື່ອເຖິງເວລາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍປະຕິບັດໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ນອກຈາກຊີວິດທຳມະດາຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ທຸກການກະທຳອື່ນໆຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນໄດ້ຮັບອິດທິພົນ, ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະຄຣິດມີຄວາມເປັນມະນຸດ ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເລີຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ; ເຖິງແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັນລຸວຸທິພາວະໃນການປະພຶດຂອງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ກະທົບພາລະກິດທຳມະດາຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຮົາກ່າວວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ເຮົາໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດສາມາດຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ ແລະ ພຣະອົງມີຄວາມສຳນຶກທີ່ສູງກວ່າມະນຸດທຳມະດາ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເໝາະສົມທີ່ສຸດທີ່ຈະຮັບການຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຄວາມສາມາດສຸດໃນການສະແດງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງມີຄວາມສາມາດສຸດທີ່ຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພາລະກິດດັ່ງກ່າວ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງບໍ່ເບິ່ງຂ້າມໜ້າທີ່ທີ່ມະນຸດໃນເນື້ອໜັງຄວນປະຕິບັດຕາມ; ພຣະອົງສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ພຣະອົງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າເອງ. ພຽງແຕ່ພຣະອົງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກາຍມາເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ ໂດຍຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ປະກອບມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ; ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນໄດ້. ນີ້ຄືການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮຽນແບບໄດ້. ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະຄຣິດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນ" ກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜິດເລີຍ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດກໍຄືການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ; ພຣະອົງໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດແລ້ວ ກ່ອນໜ້າທີ່ພຣະອົງຈະຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາດ້ວຍຊໍ້າ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນອື່ນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງເອງຫຼຸດພົ້ນຈາກພວກເຂົາ ຍ້ອນສິ່ງທັງໝົດນີ້ປະກອບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ ພຣະອົງຈະບໍ່ກະທຳໃນທ່າທາງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກມະນຸດ ບໍ່ມີການຮຽກຮ້ອງໃດທີ່ ເໜືອໄປກວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດໄດ້. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ເໜືອມະນຸດທຸກຄົນ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງມີສິດອຳນາດສູງສຸດເໜືອສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງທັງໝົດ. ສິດອຳນາດນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ອຸປະນິໄສ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ເຊິ່ງກຳນົດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ບໍ່ວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຈະທຳມະດາພຽງໃດ ກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພຣະອົງມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ; ບໍ່ວ່າພຣະອົງກ່າວຈາກຈຸດຢືນໃດກໍຕາມ ແລະ ພຣະອົງເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ມັກເຫັນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະຄຣິດເປັນຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງສະແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍການເປັນຢູ່ຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງແນວໃດກໍຕາມ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຍອມຮັບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ. ຍິ່ງພຣະຄຣິດສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງ

ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພຣະອົງຫຼາຍພຽງໃດ, ມະນຸດທີ່ໂງ່ຈ້າກໍເຫັນພຣະຄຣິດແບບບໍ່ຈິງຈັງຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ຍັງມີຄົນເຖິງກັບມີທັດສະນະຄະຕິກີດກັ້ນ ແລະ ດູຖູກພຣະອົງ ແຕ່ຈັດວາງ "ມະນຸດຍິ່ງໃຫຍ່" ທີ່ມີຮູບລັກສະນະເປັນຕານັບຖືໄວ້ເທິງໂຕະເພື່ອບູຊາ. ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພຣະເຈົ້າມາຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະຄຣິດ; ເລື່ອງນີ້ຄືຕົ້ນເຫດໃນການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ມີຮູບລັກສະນະໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈາກມຸມມອງຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປະກອບມີຄວາມເໜືອມະນຸດ, ແລ້ວອາດຈະບໍ່ມີຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງໃນມະນຸດ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດເຕັມໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ເຊິ່ງຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ມີຄຸນສົມບັດແມ່ນແຕ່ຢ່າງດຽວຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ. ສະນັ້ນ ມະນຸດເຄົາລົບພຣະອົງດ້ວຍຄວາມນັບຖືຢ່າງຍິ່ງ ແຕ່ມີທັດສະນະຄະຕິດູຖູກຕໍ່ພຣະຄຣິດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 108)

ເຖິງແມ່ນພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍເຈດຕະນາສະແດງພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງຜ່ານເນື້ອໜັງໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອມະນຸດທຸກຄົນຈະເຫັນພຣະອົງ; ພຣະອົງມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກນຳພາໂດຍມືຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່. ໜ້າທີ່ຂອງພຣະຄຣິດໃນເນື້ອໜັງກໍເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄືເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈທາດແທ້ແຫ່ງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ ມັນກໍບໍ່ນອກເໜືອໄປກວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຮັບໄດ້. ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ ພຣະອົງກໍປະຕິບັດຜ່ານເນື້ອໜັງພ້ອມກັບຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ເປີດເຜີຍໃຫ້ມະນຸດເຫັນທັງໝົດເຖິງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດ ຫຼື ລ້ຳຄ່າເກີນກວ່າທີ່ມະນຸດຈະຄາດຄິດໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ ດຳເນີນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງຄວນເຮັດດ້ວຍຕົວເອງ,

ພຣະອົງບໍ່ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ປະກາດເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຍັງຄົງລີ້ລັບພາຍໃຕ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຢ່າງຖ່ອມຕົວ. ນອກຈາກພຣະຄຣິດແລ້ວ ຄົນທີ່ອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນພຣະຄຣິດແບບຜິດໆບໍ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບນິໄສທີ່ອວດດີ ແລະ ຍົກຍ້ອງຕົນເອງຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຈອມປອມເຫຼົ່ານັ້ນ ກໍເຫັນໄດ້ຈັດເຈນວ່າ ເນື້ອໜັງປະເພດໃດທີ່ແມ່ນພຣະຄຣິດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍິ່ງພວກເຂົາຈອມປອມຫຼາຍພຽງໃດ ພຣະຄຣິດທີ່ຈອມປອມດັ່ງກ່າວກໍຍິ່ງສະແດງຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາອອກມາຫຼາຍພຽງນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນເພື່ອຫຼອກລວງມະນຸດຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ພຣະຄຣິດຈອມປອມບໍ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະຄຣິດບໍ່ມີມົນທິນຈາກອົງປະກອບຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງພຣະຄຣິດຈອມປອມ. ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດພຽງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ບໍ່ແມ່ນພຽງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢືນຢັນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ພິສູດເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີຫຼັກຖານ; ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ; ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຖືກກຳນົດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງຍັງເປັນເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງບໍ່ຄືກັບພຣະວິນຍານ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະວິນຍານ; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີເປືອກນອກເປັນມະນຸດ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະທຳມະດາ ແລະ ອ່ອນແອຫຼາຍພຽງໃດ ແລະ ພຣະອົງສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແນວໃດກໍຕາມ, ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງມະນຸດ; ຍັງມີຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໄດ້ ພ້ອມກັບການກະທຳທັງໝົດຜ່ານເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງອີກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທັງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ພາກປະຕິບັດ ແມ່ນມີຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ເໜືອທຳມະຊາດ.

ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກພ້ອມກັບຈຸດປະສົງຫຼັກໃນການປະຕິບັດພາລະກິດ; ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ວ່າລິດອຳນາດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ໜ້າທີ່ດັ້ງເດີມຂອງສິດອຳນາດນັ້ນກໍບໍ່ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດໃຫ້ເກີດຜົນດີໄດ້. ເຖິງແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ ມັນກໍບໍ່ແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນສະແດງເຖິງຄວາມເປັນຢູ່ຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຄັບປະຄອງຊີວິດທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ເປັນປົກກະຕິຜ່ານເນື້ອໜັງ; ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວບຄຸມພາລະກິດທັງໝົດ. ເມື່ອພຣະອົງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍໄດ້ບັນລຸພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ກໍຄືພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ໃນໄລຍະເວລາການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຫຼາຍພໍສົມຄວນ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ມີມົນທິນຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ມີມົນທິນຈາກຄວາມຄິດ ແລະ ການປະພຶດຂອງມະນຸດ. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ພັນທະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ພຣະອົງກໍໄດ້ສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງຄວນສຳແດງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຄົບຖ້ວນແລ້ວ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດແນະນຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເປັນອິດສະລະພໍສົມຄວນ ໂດຍບໍ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຈິດໃຈ ຫຼື ດຳເນີນການໂດຍຄວາມຄິດ ແຕ່ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງເປັນທຳມະຊາດ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ເຖິງແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມລຳບາກພຽງໃດ ຫຼື ເງື່ອນໄຂບໍ່ເອື້ອອຳນວຍ ພຣະອົງກໍສາມາດສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້ໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ. ຄົນທີ່ເປັນພຣະຄຣິດສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະຄຣິດ ໃນຂະນະທີ່ຄົນບໍ່ໄດ້ເປັນພຣະຄຣິດບໍ່ມີອຸປະນິໄສຂອງພຣະຄຣິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງທຸກຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຫຼື ມີຄວາມເຊື່ອກ່ຽວກັບພຣະອົງ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໄດ້ວ່າ ອຸປະນິໄສທີ່ພຣະຄຣິດສະແດງອອກແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈຈະຍອມຮັບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດໂດຍອີງຕາມການສະແດງອອກຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະຄຣິດ ໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານແຫ່ງລັກສະນະໃດໜຶ່ງຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດໂງ່ຈ້າຫຼາຍ ທຸກຄົນຮູ້ຈັກຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງທີ່ເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຽງແຕ່ຫຼາຍຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດໂດຍເຈດຕະນາ ຍ້ອນຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະມີເຫດຜົນປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະຄຣິດ ຍ້ອນວ່າ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສະແດງອອກໂດຍພຣະຄຣິດແມ່ນມີຢູ່ຈິງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາເປົ່າຂອງທຸກຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 109)

ພາລະກິດ ແລະ ການສະແດງຂອງພຣະຄຣິດກຳນົດທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດເຮັດສຳເລັດດ້ວຍຫົວໃຈຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງກໍຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ; ເຫດຜົນຂອງການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງຖືກເອີ້ນແບບນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ການສະແດງຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການຮຽນແບບ ຫຼື ຜົນຈາກການສຶກສາຂອງມະນຸດ ຫຼື ຜົນຈາກການປູກຝັງເປັນເວລາຫຼາຍປີຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ຫຼື ປະດັບປະດາພຣະອົງເອງດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດອາດປະຕິເສດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ການສະແດງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕະຫຼອດທັງຊີວິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພຣະອົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດຄວາມຈິງໃຈທີ່ພຣະອົງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກ, ການສົນທະນາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍບັນຍາກາດທີ່ພິເສດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະທ້ານໂລກ ຫຼື ສັ່ນສະເທືອນສະຫວັນຕາມທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ,

ຄວາມຈິງກໍຄື ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ. ຄວາມຈິງນີ້ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອ ແຕ່ກໍເປັນຈິງຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະຄຣິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍສົມບູນແລ້ວ ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ໃນເວລານັ້ນ ບົດສະຫຼຸບຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງສາມາດຢືນຢັນໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະທຳທີ່ກາຍເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ຄືກັນກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອຂອງມະນຸດ. ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນໃນຕົວຂອງມັນເອງ ແຕ່ມະນຸດທີ່ຜະເຊີນກັບພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງແຕ່ລະບາດກ້າວນັ້ນແມ່ນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້; ເປັນຕົ້ນໂດຍສະເພາະສຳລັບສອງສາມບາດກ້າວຂອງພາລະກິດທີ່ດຳເນີນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດອົງທີສອງ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍທີ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນ ຫຼື ເຫັນພຣະທຳຂອງພຣະຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຄົນທີ່ເຫັນພຣະຄຣິດ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງຜະເຊີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຫັນມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນການປາກົດ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນລົດນິຍົມຂອງມະນຸດບໍ? ຄົນທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຈາກໄປຈະບໍ່ພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນພວກເຂົາພຽງແຕ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສຳຜັດກັບຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະຄຣິດ. ມະນຸດແທນທີ່ຈະປ່ອຍວາງແນວຄິດຕ່າງໆນາໆຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຊ້ຳພັດພາກັນສຳຫຼວດພຣະອົງຢ່າງຮຸນແຮງ; ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນມະນຸດໃສ່ໃຈພຽງແຕ່ການປາກົດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງໂດຍອີງຕາມພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າມະນຸດຫຼັບຕາຕໍ່ການປາກົດຂອງພຣະຄຣິດ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນການສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ກ່າວເຖິງພຽງແຕ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງມີພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້ ແລ້ວແນວຄິດຕ່າງໆນາໆຂອງມະນຸດກໍຈະຫຼຸດລົງເຄິ່ງໜຶ່ງ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.

(ຄັດຈາກບົດ "ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 110)

ພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີຮູບລັກສະນະໃນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນ ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມີເຈດຕະນາປະຕິບັດນັ້ນສຳເລັດ ແລະ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ຈະສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາສູ່ມະນຸດ, ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ຊີ້ເສັ້ນທາງໃຫ້ກັບເຂົາ. ເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ; ເລື່ອງນີ້ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ຖ້າມະນຸດເຈດຕະນາທີ່ຈະສອບຖາມວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ, ເພື່ອຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງແຍກແຍະບົນພື້ນຖານແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການຕັດສິນວ່າ ນັ້ນເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ບໍ່, ຈຸດສຳຄັນແມ່ນນອນຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ (ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັກສະນະອື່ນໆ), ແທນທີ່ຈະເປັນລັກສະນະພາຍນອກ. ຖ້າມະນຸດພິຈາລະນາແຕ່ພຽງລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ, ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄື ການເບິ່ງຂ້າມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວນີ້ກໍສະແດງວ່າມະນຸດໂງ່ຈ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້. ລັກສະນະພາຍນອກບໍ່ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງແກ່ນແທ້, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້. ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກົງກັນຂ້າມກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ໃບໜ້າ ແລະ ການນຸ່ງຮົ່ມຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດບົ່ງບອກເຖິງຕົວຕົນແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງບໍ? ພວກຟາລິຊາຍໃນຊ່ວງທຳອິດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາພຽງແຕ່ເບິ່ງຮູບລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງພຣະອົງບໍ? ເຮົາຫວັງວ່າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຊໍ້າຮອຍຕາມປະຫວັດສາດອັນໂສກເສົ້ານັ້ນອີກ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກາຍເປັນພວກຟາລິຊາຍແຫ່ງຍຸກສະໄໝໃໝ່ ແລະຄຶງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ. ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບກ່ຽວກັບວິທີຕ້ອນຮັບການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນມີແນວຄິດຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະເປັນຄົນຍອມຮັບຕໍ່ຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທຸກຄົນທີ່ກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາເທິງກ້ອນເມກ.

ພວກເຮົາຄວນສືຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເຫັນແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ຈົມຢູ່ກັບຖ້ອຍຄໍາແຫ່ງການເພີ້ຝັນທີ່ເກີນຈິງ.
ພວກເຮົາຄວນຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງໃນດ້ານທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າໄດ້ຫຼົງໄຫຼ ຫຼື ສູນເສຍຕົນເອງໃນຄວາມຝັນກາງເວັນ, ໃຫ້ປາຖະໜາຫາມື້ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະລົງມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າຢ່າງກະທັນຫັນ ໂດຍຂີ່ເທິງກ້ອນເມກ ແລະ ຮັບເອົາພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ຫຼື ເຫັນພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ.
ທາງທີ່ດີຄວນຄິດໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ!

(ຄັດຈາກບົດນໍາຂອງໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 111)

ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ສະແດງຕົວພຣະອົງເອງຕໍ່ຄົນບາງສ່ວນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວຕໍ່ສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດ. ພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງສໍາເລັດລົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕ້ອງຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຈໍາເປັນທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ. ເມື່ອພາລະກິດນີ້ສິ້ນສຸດລົງ, ພຣະອົງກໍຈະຈາກໂລກມະນຸດໄປ; ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຄົງຢູ່ເປັນໄລຍະເວລາຍາວນານໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ເພາະຢ້ານຢືນຂວາງທາງພາລະກິດທີ່ຈະມາເຖິງ.
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກໃຫ້ກັບປວງຊົນກໍເປັນພຽງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກະທໍາທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລັກສະນະເມື່ອພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຄັ້ງທີ່ສອງ, ຍ້ອນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຜ່ານອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດແທນໄດ້ໂດຍລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ.
ລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບຈໍານວນຄົນທີ່ຈໍາກັດ ແລະ ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ.
ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຕອນນີ້ຈຶ່ງຖືກປະຕິບັດຢ່າງລັບໆ.
ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ພຣະເຢຊູກໍພຽງແຕ່ສະແດງຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບຊາວຢິວເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວພຣະອົງເອງຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ບັນດາປະເທດຊາດອື່ນໆ. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສໍາເລັດລົງ, ພຣະອົງກໍຈາກມະນຸດໄປທັນທີ

ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕໍ່; ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພຣະອົງທີ່ມີຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດສະແດງຕົວພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ, ແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນແລ້ວ, ພຣະອົງກໍຈາກໂລກຂອງມະນຸດໄປ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ. ຫຼັງຈາກນີ້, ພາລະກິດທຸກຢ່າງຈຶ່ງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ. ໃນໄລຍະເວລານີ້, ມະນຸດເກືອບບໍ່ສາມາດເຫັນລັກສະນະຂອງຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ສະແດງຕົນເອງຕໍ່ມະນຸດເລີຍ, ແຕ່ຍັງຄົງລີ້ລັບຢູ່ຕະຫຼອດໄປ. ເວລາສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນຈຳກັດ. ພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໃນຍຸກ, ໄລຍະເວລາ, ປະຊາຊາດໂດຍສະເພາະ ແລະ ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນໂດຍສະເພາະ. ພາລະກິດນີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນໄລຍະເວລາຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເປັນຂອງຍຸກນັ້ນໂດຍສະເພາະ; ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກໃດໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບທຸກຄົນ. ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍອອກໃຫ້ກັບປວງຊົນແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ແທນທີ່ຈະເປັນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງສອງຄັ້ງ. ມັນບໍ່ແມ່ນລັກສະນະຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວທີ່ຖືກສະແດງໃຫ້ກັບມະນຸດ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນສອງລັກສະນະລວມກັນ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງສຳຄັນສຳລັບເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນຈາກໂລກນີ້ໄປຫຼັງຈາກສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດ, ຍ້ອນພຣະອົງພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງທັງສອງຄັ້ງແລ້ວກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງຈະບໍ່ສະແດງຕົນເອງອອກຢ່າງເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບປະຊາຊາດໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະອົງມາກ່ອນ. ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ສະແດງພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບຊາວຢິວດັ່ງດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳອີກຄັ້ງ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ຂຶ້ນເທິງພູເຂົາໝາກກອກເທດ ແລະ ປະກົດຕົວຕໍ່ທຸກຄົນອີກ;

ສິ່ງທີ່ຊາວຢິວໄດ້ເຫັນມີພຽງແຕ່ພາບຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນຢູດາຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຈົບລົງຕັ້ງແຕ່ສອງພັນປີກ່ອນແລ້ວ; ພຣະອົງຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ຢູດາຍໃນຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວອີກ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະສະແດງຕົນເອງໃນຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວໃຫ້ຊົນຕ່າງຊາດໄດ້ເຫັນ, ຍ້ອນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍເປັນພຽງຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລັກສະນະຂອງບຸດມະນຸດທີ່ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູສັນຍາກັບຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງວ່າພຣະອົງຈະກັບຄືນມາອີກຄັ້ງ, ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງພຣະອົງເອງໃນຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວຕໍ່ທຸກຄົນໃນຕ່າງຊາດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍຄືການເປີດຍຸກ. ພາລະກິດນີ້ຈຳກັດແຕ່ສອງສາມປີ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງໄດ້. ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູທີ່ເປັນຊາວຢິວກໍພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຢູດາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະອົງພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ. ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການນຳຍຸກດັ່ງກ່າວມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດໄດ້ ຫຼື ສາມາດທຳລາຍມະນຸດຊາດໄດ້. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ແລະ ໄດ້ສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຂຶ້ນເມືອຢູ່ທີ່ສູງ ແລະ ເຊື່ອງຊ້ອນພຣະອົງເອງຈາກມະນຸດຕະຫຼອດໄປ. ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ຜູ້ເຊື່ອທີ່ມີສັດທາເຫຼົ່ານັ້ນຈາກຊົນຕ່າງຊາດກໍບໍ່ສາມາດເຫັນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ອີກ, ພຽງແຕ່ຮູບພາບຂອງພຣະອົງທີ່ພວກເຂົາຕິດຢູ່ເທິງຝາ. ຮູບພາບນີ້ແມ່ນຖືກແຕ້ມຂຶ້ນໂດຍມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຮູບພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສະແດງຕໍ່ມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຕົນເອງຕໍ່ປວງຊົນຢ່າງເປີດເຜີຍໃນຮູບພາບລັກສະນະທີ່ພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງທັງສອງຄັ້ງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດຊາດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນສະແດງຕໍ່ມະນຸດດ້ວຍລັກສະນະຂອງພາລະກິດຂອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ມັນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານທາງອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດ, ແທນທີ່ຈະຜ່ານທາງການສະແດງອອກຂອງພຣະເຢຊູ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ

ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດບໍ່ແມ່ນຜ່ານທາງຮູບຮ່າງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຜ່ານທາງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດ ຜູ້ທີ່ມີທັງລັກສະນະ ແລະ ຮູບຮ່າງ; ແລະ ຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ລັກສະນະຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ.

ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ພຣະອົງກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນສະແດງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຊາວຕ່າງຊາດໄດ້ເຫັນ, ອະນຸຍາດໃຫ້ປວງຊົນທັງຫຼາຍເຫັນເຖິງຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງອອກ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຫັນແຈ້ງເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມະນຸດທຸກປະເພດ, ນຳຍຸກເກົ່າມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດທັງໝົດ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງບໍ່ຂະຫຍາຍໄປສູ່ຂອບເຂດທີ່ໃຫຍ່ (ດັ່ງທີ່ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຢູດາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ປັດຈຸບັນເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ) ກໍຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນມີຂອບເຂດ ແລະ ຈຳກັດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆໃນລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງປົກກະຕິ ແລະ ທຳມະດາ; ພຣະອົງບໍ່ໃຊ້ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຕະຫຼອດໄປ ຫຼື ພາລະກິດແຫ່ງການປາກົດຕົວຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນຊາວຕ່າງຊາດ. ພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນໄດ້ຈຳກັດຢູ່ໃນຂອບເຂດເທົ່ານັ້ນ (ເຊັ່ນການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຢູດາຍ ຫຼື ທ່າມກາງພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ) ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເນື່ອງຈາກວ່າ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກປະຕິບັດພາຍໃນຂອບເຂດເຫຼົ່ານີ້, ມັນກໍຈະມີໂອກາດສາມາດຖືກຂະຫຍາຍອອກໄປໄດ້. ແນ່ນອນ ພາລະກິດແຫ່ງການຂະຫຍາຍແມ່ນຈະຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ ແລະ ຈະບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມີຂອບເຂດ ແລະ ບໍ່ຂະຫຍາຍໄປທຸກມຸມຂອງຈັກກະວານ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ຜ່ານທາງພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຈະຕາມມາ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງແມ່ນມີທຳມະຊາດຂອງການເລີ່ມຕົ້ນ ເຊິ່ງຖືກປະຕິບັດພາຍໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ; ຫຼັງຈາກນີ້, ກໍຈະເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ສືບຕໍ່ພາລະກິດນີ້ ແລະ ປະຕິບັດໃນຂອບເຂດທີ່ໄດ້ຂະຫຍາຍອອກນັ້ນຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 112)

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດເທິງໂລກນີ້ແມ່ນການນຳພາຍຸກ, ເພື່ອການເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ນຳຍຸກເກົ່າໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພື່ອປະສົບກັບຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມທຸກຂອງຊີວິດດັ່ງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງສົມບູນດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເຝົ້າເບິ່ງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຕີບໂຕ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນພຽງແຕ່ເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ນຳຍຸກເກົ່າມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຈະເປີດຍຸກໃດໜຶ່ງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ນຳພາອີກຍຸກມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານດ້ວຍການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ. ໃນແຕ່ລະຄັ້ງ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ມັນຄືກັບວ່າພຣະອົງໄດ້ກ້າວຕີນເຂົ້າໄປໃນສະໜາມຮົບ. ທຳອິດ ພຣະອົງມີໄຊຊະນະເໜືອໂລກ ແລະ ມີໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານໃນເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີທັງໝົດ ແລະ ເປີດຜ້າກັ້ງໃຫ້ກັບພາລະກິດທັງໝົດແຫ່ງເວລາສອງພັນປີ, ເຮັດແບບນັ້ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີເສັ້ນທາງຢ່າງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີຊີວິດແຫ່ງສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມຍິນດີທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ດົນ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຊົ່ວຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາໄດ້ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ສາມາດອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກດັ່ງມະນຸດທົ່ວໄປແບບປົກກະຕິ, ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳດາພຽງເລັກນ້ອຍຂອງຄົນທຳມະດາເພື່ອລ່ຽງຊີວິດມະນຸດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະເລີ່ມສ້າງຄອບຄົວ, ມີອາຊີບ ແລະ ລ້ຽງດູລູກເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ສ້າງຄວາມເສື່ອມເສຍຊື່ສຽງໃຫ້ກັບພຣະອົງບໍ? ການທີ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາໂດຍທຳມະຊາດນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະທີ່ທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງສາມາດມີຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບດັ່ງຄົນທຳມະດາ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຄິດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ການລ້ຽງດູ ແລະ ເສື້ອຜ້າທີ່ທຳມະດາສຳລັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ; ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງມີຄອບຄົວ ຫຼື ອາຊີບເພື່ອພິສູດວ່າພຣະອົງປະກອບມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ຈຳເປັນແທ້ໆ!

ການທີ່ພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຄືການທີ່ພຣະທຳກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງຍອມໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຫັນພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດ. ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕໍ່ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ເຊື່ອຟັງພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາຂໍໃຫ້ມະນຸດຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິດອຳນາດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງມີ. ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ໂດດເດັ່ນ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປ່າວປະກາດຫຍັງ ແລະ ໃສ່ໃຈແຕ່ກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ຍອມປ່າວປະກາດ ຫຼື ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະປະຕິບັດ. ສະນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍມີພຽງແຕ່ຄວາມສັກສິດທີ່ພຣະອົງເປັນ; ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປະກາດຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ພຣະອົງເປັນໃຫ້ມະນຸດເອົາແບບຢ່າງ. ມີແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດນຳພາມະນຸດ, ເຂົາຈຶ່ງກ່າວເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ເຂົາເປັນ, ເວົ້າດີຂຶ້ນເພື່ອຮັບເອົາການຊົມເຊີຍ ແລະ ການຍອມຈຳນົນ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະມະນຸດຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແຕ່ຢ່າງດຽວ (ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້); ເຫດການທີ່ພຣະອົງຖືກຊື່ນຊົມໂດຍມະນຸດ ຫຼື ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດບູຊາພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດກໍມີແຕ່ສັ່ງສອນມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ສຶກເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະທັບໃຈ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການກໍມີພຽງໃຫ້ເຈົ້າເຄົາລົບພຣະອົງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນແທນພຣະອົງໄດ້ ຫຼື ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ເພື່ອນຳພາມະນຸດໄປສູ່ຊີວິດໃໝ່ໄດ້.

ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຄອບຄອງຊີວິດໃໝ່ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່. ພາລະກິດທີ່ເຫຼືອແມ່ນຖືກສົ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຄົນອື່ນຊື່ນຊົມ. ສະນັ້ນ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພາລະກິດສອງພັນປີສຳເລັດໃນເວລາພຽງແຕ່ສາມປີເຄິ່ງຈາກເວລາສາມສິບສາມປີທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພາລະກິດສອງພັນປີ ຫຼື ພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດສຳເລັດລົງພາຍໃນໄລຍະເວລາສອງສາມປີເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ຊັກຊ້າ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຖ່ວງເວລາ; ພຣະອົງຫຍໍ້ພາລະກິດທີ່ໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີເຂົ້າກັນ ເພື່ອວ່າພາລະກິດນັ້ນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດພາຍໃນເວລາສັ້ນໆພຽງສອງສາມປີເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອການເປີດທາງອອກ ແລະ ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 113)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວໃດໆ, ແຕ່ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ມັນແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສຳເລັດ ແລະ ເປີດຍຸກໃໝ່. ບັດນີ້ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ການຝຶກຝົນສຳລັບອານາຈັກກໍມາເຖິງແລ້ວ. ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອປັ້ນມະນຸດຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ; ມັນພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອບັນລຸຜົນໃດໜຶ່ງໃນການປັ້ນມະນຸດກ່ອນທີ່ຈະຈາກໂລກໄປ; ມັນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ເຊິ່ງກໍຄືການຈັດກຽມຢ່າງເໝາະສົມສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ຄືກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃດ້ໃຊ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບການປະຕິບັດພັນທະຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ. ແຕ່ສຳລັບເລື່ອງອື່ນໆທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ,

ພຣະອົງເກືອບບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃດໆເລີຍ, ຈົນເຖິງຂັ້ນເຮັດຄືບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໜ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ພຣະອົງຈະສົນໃຈໃນພາລະກິດທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກທີ່ພຣະອົງກຳລັງຢູ່ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຄືກັບວ່າເລື່ອງອື່ນໆທັງໝົດແມ່ນຢູ່ນອກຂອບເຂດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ປະກອບຕົນເອງດ້ວຍຄວາມຮູ້ພື້ນຖານເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດດັ່ງມະນຸດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະສັງຄົມຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ປະກອບຕົນເອງດ້ວຍສິ່ງໃດໆທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈ. ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີບໍ່ໄດ້ກ່ຽວພັນກັບພຣະອົງເລີຍ ແລະ ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນີ້ ຕາມທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຂາດເຂີນໃນຫຼາຍຢ່າງຈົນພຣະອົງບໍ່ໃສ່ໃຈກັບຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີເລີຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈບັນຫາດັ່ງກ່າວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວທີ່ເປັນຄວາມຮູ້ສາມັນກ່ຽວກັບຊີວິດ ພ້ອມກັບຫຼັກການທີ່ຄຸ້ມຄອງການປະພຶດສ່ວນຕົວ ແລະ ການມີປະຕິກິລິຍາກັບຄົນອື່ນ ແມ່ນປາກົດວ່າ ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພຣະອົງເລີຍ. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດພຽງຈາກຄວາມຜິດປົກກະຕິເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງພຽງແຕ່ຮັກສາຊີວິດຂອງພຣະອົງດັ່ງມະນຸດປົກກະຕິ ແລະ ການໃຊ້ເຫດຜົນທຳມະດາຈາກສະໝອງຂອງພຣະອົງ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງມີຄວາມສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຖືກ ແລະ ຜິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍສິ່ງອື່ນອີກ, ດ້ວຍວ່າ ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນມະນຸດ (ສິ່ງຖືກສ້າງ) ເທົ່ານັ້ນຄວນມີ.
ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງເອງໃຫ້ສຳເລັດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນແນໃສ່ຍຸກທັງໝົດ ບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງ ແຕ່ເປັນຈັກກະວານທັງປວງ. ນີ້ແມ່ນທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ ມະນຸດກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນສິ່ງນັ້ນໄດ້. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງແມ່ນນຳເອົາພາລະກິດຂອງຍຸກນັ້ນມາກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຄຽງຂ້າງມະນຸດເປັນເວລາຊາວ, ສາມສິບ, ສີ່ສິບ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ເຈັດສິບ ຫຼື ແປດສິບປີ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ຈຳເປັນສຳລັບສິ່ງນັ້ນ!

ການເຮັດແບບນີ້ຈະບໍ່ມີທາງເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງນັ້ນເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນພຽງແຕ່ຈະເພີ່ມແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຂົາກາຍເປັນຊາກຫີນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຫຍັງແທ້. ແນ່ນອນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຈົ້າ: "ເຮົາມາບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະສົບກັບຊີວິດຂອງມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ"? ພວກເຈົ້າໄດ້ລືມພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວບໍ: "ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ແມ່ນເພື່ອດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ"? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງ "ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດມາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະປະສົບກັບຊີວິດຂອງສິ່ງຖືກສ້າງໄດ້ແນວໃດ?" ພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ແລະ ສະນັ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງເປັນພຽງໄລຍະສັ້ນ. ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຝຶກຝົນຮ່າງກາຍທາງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນມະນຸດສູງສົ່ງທີ່ຈະນຳພາຄຣິສຕະຈັກໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມັນແມ່ນພຣະທຳທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໂທດສິ່ງຕ່າງໆໃສ່ພຣະອົງໂດຍການໃຊ້ກຳລັງ. ແຕ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເປັນ "ພຣະທຳທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ" ບໍ່ແມ່ນຮ່າງກາຍທາງເນື້ອໜັງທີ່ຖືກຝຶກຝົນໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາບົດບາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າເອງບໍ່ແມ່ນຜົນຜະລິດແຫ່ງການຝຶກຝົນ, ແຕ່ເປັນພຣະທຳທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງພວກເຈົ້າທຸກຄົນຢ່າງເປັນທາງການ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັບຮູ້ວ່າການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍທຳທ່າເຮັດຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ເລີຍ. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈົນເຖິງຄວາມໝາຍ ແລະ ທາດແທ້ຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ພຽງແຕ່ເຮັດຕາມຄົນອື່ນໃນການເລົ່າພຣະທຳຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວຈາກຄວາມຈື່ຈຳ. ເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນຕາມທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 114)

ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອນຳພາຍຸກ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວພາລະກິດໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ. ມັນຈຳເປັນທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈໃນຈຸດນີ້. ສິ່ງນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດຫຼາຍ ແລະ ທັງສອງຢ່າງແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກ່າວເຖິງດ້ວຍລົມຫາຍໃຈດຽວກັນ. ມະນຸດຕ້ອງຖືກບູກຝັງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເປັນໄລຍະເວລາດົນນານກ່ອນທີ່ເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ປະເພດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຈຳເປັນແມ່ນມາຈາກລະດັບທີ່ສູງສົ່ງເປັນພິເສດ. ບໍ່ແມ່ນພຽງມະນຸດຕ້ອງສາມາດຮັກສາອຳນາດຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາໃນການໃຊ້ເຫດຜົນ, ແຕ່ເຂົາຕ້ອງຍິ່ງເຂົ້າໃຈຫຼາຍໆຫຼັກການ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ຄຸ້ມຄອງການປະພຶດຂອງເຂົາໃນການພົວພັນກັບຄົນອື່ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາຕ້ອງອຸທິດຕົນທີ່ຈະສຶກສາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງຈັນຍາບັນຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນີ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງມະນຸດ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນຄືການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໂດຍກົງ. (ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບາງຄັ້ງບາງຄາວ ແລະ ຕາມເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ພາລະກິດນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນກໍເມື່ອມັນເຖິງເວລາຂອງການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ). ພຣະອົງບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ພາລະກິດຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ). ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ ເມື່ອມັນເຖິງເວລາທີ່ພຣະຕ້ອງປະຕິບັດ; ບໍ່ວ່າສະຖານະຂອງພຣະອົງຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະເດີນໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໄວພ້ອມກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີແນວຄິດເຫັນຫຍັງກໍຕາມກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທັງສິ້ນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜກັນແທ້, ແຕ່ພຣະອົງກໍເດີນໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໄວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຂັດຂວາງພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ສາລະພາບ ຫຼື ປະກາດຕົວຕົນຂອງພຣະເອງໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ

ພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງເອງ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ມັນຍັງເປັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີທາງຮັບຮູ້ພຣະອົງໄດ້ໂດຍສາຍຕາເປົ່າ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຈະຮັບຮູ້ພຣະອົງ, ເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກກັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ມັນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນໃນການເຮັດໃຫ້ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໂດຍທົ່ວໄປ. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດນັ້ນສຳເລັດລົງ, ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍຈະແຈ້ງຕໍ່ມະນຸດໂດຍທຳມະຊາດ. ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງສືບຕໍ່ຢູ່ແບບງຽບໆ ແລະ ບໍ່ປະກາດຫຍັງເລີຍ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ມະນຸດ ຫຼື ຕໍ່ວິທີທີ່ມະນຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າພ້ອມກັບການຕິດຕາມພຣະອົງ, ພຽງແຕ່ເດີນໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໄວເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢືນຂວາງທາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອເວລາທີ່ພຣະອົງຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາເຖິງ, ມັນກໍຈະສິ້ນສຸດລົງໂດຍບໍ່ມີຫຍັງຜິດພາດ ແລະ ຖືກນຳໄປສູ່ຈຸດສຸດທ້າຍ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດສັ່ງການໄດ້. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄປຈາກມະນຸດເມື່ອໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ມະນຸດຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ, ເຖິງແມ່ນຍັງບໍ່ຊັດແຈ້ງທັງໝົດ. ອາດໃຊ້ເວລາດົນທີ່ມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບເຈດຕະນາທີ່ພຣະອົງເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຳອິດ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ພາລະກິດຂອງຍຸກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນ. ສ່ວນໜຶ່ງປະກອບດ້ວຍພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກ່າວ. ຫຼັງຈາກທີ່ພັນທະກິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ອີກສ່ວນຂອງພາລະກິດກໍຍັງຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໂດຍຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້. ໃນເວລານີ້ ມະນຸດຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດທົ່ງທາງແລ້ວ ແລະ ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງຍ່າງດ້ວຍຕົນເອງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງປະຕິບັດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພ້ອມກັບຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ກໍຈະຮັບຊ່ວງຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດນີ້.

ສະນັ້ນ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນຫຍັງຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງປະຕິບັດເປັນຫຼັກ ແລະ ເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນມະນຸດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ, ແທນທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຕາມການຕ້ອງການຂອງມະນຸດ. ໃນທີ່ນີ້ມີຂໍ້ຜິດພາດຂອງມະນຸດ, ແນວຄິດຂອງເຂົາ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 115)

ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໂດຍບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມະນຸດແຍກແຍະຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເນື້ອໜັງມະນຸດ ຫຼື ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອຝຶກຝົນຄວາມສາມາດໃນການແຍກແຍະຂອງມະນຸດ ແລະ ແຮງໄກເລີຍທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດແບບນັ້ນໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອກ່າວໂທດມະນຸດ ຫຼື ຕັ້ງໃຈເພື່ອເປີດໂປງມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆລຳບາກສຳລັບເຂົາ. ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ມັນເປັນຮູບແບບໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້. ມັນແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດແບບທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ. ພຣະອົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຮຽກຮ້ອງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອຈຳເປັນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເບິ່ງໄປອ້ອມໆ ແຕ່ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຮັບເອົາພາລະໜັກໜ່ວງແບບນັ້ນ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມສ່ຽງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ? ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ ແລະ

ມີຄວາມໝາຍທີ່ພິເສດຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫຼຽວເບິ່ງພຣະອົງ ແລະ ເປີດຂອບເຂດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວແນ່ນອນທີ່ສຸດ ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ພຣະອົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອເຫັນແກ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວ່າພຣະອົງອາດໄດ້ຮັບເອົາມະນຸດຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ພຣະອົງມາເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກ, ພຣະອົງມາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ພຣະອົງຈຶ່ງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງມາເພື່ອນຳພາມະນຸດຊາດທັງປວງໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປີດຕາຂອງມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເດີນທາງໄປທຸກປະເທດ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ສຸດບໍ? ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນ, ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງເລືອກສະຖານທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະປັກຫຼັກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກທັງໝົດ ແລະ ຍັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ; ພຣະອົງນໍາຍຸກເກົ່າມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຄືຄວາມໝາຍຂອງຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 116)

ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ວິທີການຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດສຳຜັດ ຫຼື ເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື ມະນຸດບໍ່ສາມາດຫຍັບເຂົ້າໃກ້ໄດ້. ຖ້າພຣະອົງພະຍາຍາມຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໃນລັກສະນະຂອງພຣະວິນຍານ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສວມໃສ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນນີ້ໄດ້. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຫົນທາງໃນການເຂົ້າຫາພຣະອົງ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃກ້ກ້ອນເມກຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້. ມີພຽງການກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງເທົ່ານັ້ນ, ນັ້ນກໍຄື

ມີພຽງແຕ່ການເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງສະຖິດເຂົ້າໃນຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດທີ່ພຣະອົງບັງເກີດເຂົ້າສູ່ເທົ່ານັ້ນ

ພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດພຣະທຳໃນທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ເປັນການສ່ວນຕົວ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເຂົາເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ການຄອບຄອງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະຖືກໂຈມຕີໃຫ້ລົ້ມລົງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີທາງຈະໄດ້ສຳຜັດກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍຢ່າງສົມບູນ. ການບັງເກີດຄັ້ງທີໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອໄຖ່ມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ, ເພື່ອໄຖ່ບາບເຂົາໂດຍຜ່ານຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຢຊູ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກໄມ້ກາງແຂນ, ແຕ່ອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ. ການບັງເກີດຄັ້ງທີສອງບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມມັນແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍຄົນທີ່ຖືກໄຖ່ຈາກຄວາມຜິດບາບຢ່າງສົມບູນ. ເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອວ່າຄົນທີ່ໄດ້ຮັບອະໄພໂທດຈະລອດພົ້ນຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາອາດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງທາງດ້ານອຸປະນິໄສ, ກາຍເປັນຄົນທີ່ລອດພົ້ນຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດຂອງຊາຕານ ແລະ ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ພົ້ນຈາກບາບຢ່າງສົມບູນ. ຫຼັງຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ເຊິ່ງສືບຕໍ່ຈົນເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີມະນຸດຊາດຍ້ອນຄວາມກະບົດຂອງພວກເຂົາ. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນ. ສະນັ້ນ ໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ສອງຄັ້ງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ນັ້ນກໍເພາະວ່າ

ມີພຽງໜຶ່ງໃນສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການນຳພາມະນຸດໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ອີກສອງຂັ້ນຕອນປະກອບດ້ວຍພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ມີພຽງແຕ່ການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບມະນຸດ, ຜະເຊີນກັບການທົນທຸກໃນໂລກ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ມີພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດສະໜອງຫົນທາງທີ່ເປັນຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການໃນຖານະສິ່ງຖືກສ້າງ. ມັນແມ່ນຜ່ານການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໄດ້ຮັບມາຈາກສະຫວັນໂດຍກົງຍ້ອນຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາ. ເພາະວ່າມະນຸດມາຈາກເນື້ອໜັງ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະເຂົ້າເຖິງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສຳຜັດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຫົນທາງທັງໝົດ ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ການບັງເກີດຄັ້ງທີສອງແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະກຳຈັດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ ຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງທັງໝົດ. ຫຼັງຈາກການເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເກີດເປັນມະນຸດເປັນຄັ້ງທີສາມເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນການຮັບເອົາຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນຈະຖືກແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃດໜຶ່ງອີກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 117)

ສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ບັນລຸໃນປັດຈຸບັນ, ວຸດທິພາວະ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມຮັກ, ຄວາມຊື່ສັດ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນຂອງເຂົາ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜົນມາຈາກການພິພາກສາຂອງພຣະທຳ. ການທີ່ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມຊື່ສັດ ແລະ

ຍັງຄົງຢືນຢູ່ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້ກໍແມ່ນມາຈາກການປະຕິບັດຂອງພຣະທຳ. ບັດນີ້ ມະນຸດເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນພິເສດແທ້ໆ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງໃນພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມເລິກລັບ ແລະ ການອັດສະຈັນ. ສະນັ້ນ ຫຼາຍຄົນຈຶ່ງຍອມຈຳນົນ. ບາງຄົນບໍ່ເຄີຍຍອມຕໍ່ມະນຸດຄົນໃດຈັກເທື່ອຕັ້ງແຕ່ມື້ເກີດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ພວກເຂົາກໍຍອມຢ່າງສົມບູນໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ບໍ່ກ້າກວດສອບ ຫຼື ເວົ້າສິ່ງອື່ນໆອີກ. ມະນຸດຊາດໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳ ແລະ ນອນກາບລົງພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງພຣະທຳ. ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ມະນຸດໂດຍກົງ, ແລ້ວມະນຸດທຸກຄົນກໍຍິນຍອມຕໍ່ສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ກົ້ມຫົວລົ້ມລົງໂດຍບໍ່ມີການເປີດເຜີຍຂໍ້ພຣະທຳໃດໆ ຄ້າຍຄືກັບທີ່ໂປໂລລົ້ມລົງຂາບພື້ນພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງໃນຫົນທາງໄປສູ່ເມືອງດາມັດກັດ. ຖ້າພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາເອງຜ່ານທາງການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳ ແລະ ກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນໄດ້. ມີພຽງແຕ່ໂດຍການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃສ່ຫູຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງໄດ້, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ມີຫູກໍຈະໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຜົນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແທນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະວິນຍານປາກົດຕົວຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຢ້ານຈົນຍອມຈຳນົນ. ມີພຽງຜ່ານທາງພາລະກິດຕົວຈິງ ແລະ ພິເສດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງມະນຸດທີ່ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນເປັນເວລາຫຼາຍປີ ຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະຮູ້ຈັກສິ່ງນັ້ນ ແລະ ປ່ຽນແປງມັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເຊິ່ງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນແຫ່ງການພິພາກສາຕໍ່ມະນຸດໂດຍພຣະທຳ ດ້ວຍການເວົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດການພິພາກສາໃນລັກສະນະຕົວຈິງ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຖືກປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜົນຮັບທີ່ມາຈາກພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະວິນຍານໄດ້ມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ສະແດງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຜ່ານການພິພາກສາມະນຸດໂດຍພຣະທຳ.

ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເປັນຮູບລັກສະນະພາຍນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ທຳມະດາ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນກໍຄືຜົນຮັບມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າ ພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍລິດອຳນາດ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງເອງ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດລ່ວງເກີນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢູ່ເໜືອການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດໃດສາມາດເອົາຊະນະລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້.
ມະນຸດຍອມພຣະອົງທັງໝົດກໍເພາະວ່າພຣະອົງເປັນພຣະທຳທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
ຍ້ອນລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.
ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳມາລິດອຳນາດທີ່ພຣະອົງມີ.
ເຫດຜົນທີ່ວ່າ
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນເນື້ອໜັງຍັງສາມາດມີສິດອຳນາດ ແລະ ພຣະອົງກໍສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະຕົວຈິງທ່າມກາງມະນຸດຊາດ,
ໃນລັກສະນະທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້.
ພາລະກິດນີ້ແມ່ນເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໂດຍກົງ
ຜູ້ເຊິ່ງມີສິດອຳນາດທັງໝົດ ແລະ ຜົນຕາມມາຂອງພາລະກິດນັ້ນກໍເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.
ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະຕົວຈິງ.
ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີລິດອຳນາດ ແລະ ມະນຸດກໍສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງມີລິດອຳນາດ,
ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອພຣະອົງກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດກວດພົບລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້;
ສິ່ງນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງເປັນທຳຊາດແທ້ຈິງ.
ແລ້ວພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງທັງໝົດນີ້ແມ່ນສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.
ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະອົງມີລິດອຳນາດ ຫຼື ເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ຄວນຖືກລ່ວງເກີນ ຫຼື ເຫັນເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງກໍບັນລຸຜົນຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຜ່ານລິດອຳນາດທີ່ລີ້ລັບຂອງພຣະອົງ, ຜ່ານຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ລີ້ລັບຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຜ່ານທາງນໍ້າສຽງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເດັດຂາດຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະຕິປັນຍາທັງໝົດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຈຶ່ງພາກັນເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໃນລັກສະນະນີ້ ມະນຸດຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ເບິ່ງຄືວ່າ

ບໍ່ມີລິດອຳນາດ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ນີ້ແມ່ນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ:
ເພື່ອກ່າວຢ່າງເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງມີຜົນສະທ້ອນໃນມະນຸດ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງລິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດນີ້ຖ້າບໍ່ຖືກປະຕິບັດຜ່ານການບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ມັນກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຄົນຜິດບາບໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກໍຈະຍັງຄົງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້. ຍ້ອນມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງຈາກເນື້ອໜັງ, ເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ໃນໂລກສອງໂລກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີທຳມະຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບມະນຸດໄດ້ ຜູ້ທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສ້າງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພວກເຂົາໄດ້,
ສ່ວນທີ່ວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດກາຍເປັນວິນຍານໄດ້ນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ. ເມື່ອເປັນແບບນີ້ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເດີມຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າສາມາດຂຶ້ນເມືອຍັງສະຖານທີ່ງສູງທີ່ສຸດ ແລະ ຖ່ອມຕົວພຣະອົງລົງມາເພື່ອກາຍເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ, ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຂຶ້ນເມືອສະຖານທີ່ງສູງທີ່ສຸດ ແລະ ກາຍມາເປັນວິນຍານ ແລະ ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະສາມາດລົງໄປສູ່ສະຖານທີ່ງຕໍ່າທີ່ສຸດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ໃນລະຫວ່າງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດ ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄຖ່ມະນຸດຜ່ານການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້, ເພາະວ່າ
ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສາມາດຄຶງພຣະວິນຍານຂອງພະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້.
ພຣະເຈົ້າສາມາດກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໂດຍກົງເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ,
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຂຶ້ນເມືອສະຫວັນໂດຍກົງເພື່ອຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ເຂົາ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້
ສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ກໍຄືໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປມາສອງສາມຄັ້ງລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ບໍ່ໃຫ້ມະນຸດຂຶ້ນເມືອສະຫວັນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນນີ້, ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຫຼົ້ມຈົມ ແລະ

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຂຶ້ນເມືອສະຫວັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຢຊູສະເດັດມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນເກີດຈາກຄວາມຈຳເປັນ. ຖ້າຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຍອມຕໍ່ຄວາມອັບອາຍໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດເຊັ່ນນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 118)

ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນວ່າ ເປົ້າໝາຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນວິນຍານຂອງຊາຕານ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຮູບຮ່າງ, ແຕ່ເປັນມະນຸດ ຜູ້ເຊິ່ງມີເນື້ອໜັງ ແລະ ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າ ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການເສື່ອມຊາມ, ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຢ່າງດຽວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຕ້ອງຕາຍ, ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຄືສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນໄດ້. ໃນວິທີນີ້, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍເປັນເນື້ອໜັງທີ່ມີຄຸນລັກສະນະຄືກັບມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງອາດບັນລຸຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດມີເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຜິດບາບ ຫຼື ຖອນຕົວອອກຈາກເນື້ອໜັງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແຕກຕ່າງຈາກທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງມະນຸດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງແມ່ນຄືກັນກັບມະນຸດ, ພຣະອົງມີລັກສະນະພາຍນອກຂອງຄົນທຳມະດາ ແລະ ດຳເນີນຊີວິດແບບຄົນທຳມະດາ ແລະ ຄົນທີ່ເຫັນພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຄວາມແຕກຕ່າງຈາກຄົນທຳມະດາໄດ້. ລັກສະນະພາຍນອກທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດານີ້ແມ່ນພຽງພໍສຳລັບພຣະອົງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ. ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ

ທ່າມກາງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຫຼາຍປະການໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ມີຜົນກະທົບໃດໆຕໍ່ພາລະກິດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນຄົນສ່ວນຫຼາຍບໍ່ຍອມຮັບຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຍັງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິພາບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກບັນລຸຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃນສິ່ງນີ້ເລີຍ. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ, ມະນຸດໄດ້ຮັບຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງເປັນສິບເທົ່າ ຫຼື ເປັນສິບສອງເທົ່າຫຼາຍກວ່າແນວຄິດທີ່ມີຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ແນວຄິດດັ່ງກ່າວຈະຖືກພາລະກິດຂອງພຣະອົງກືນກິນໃນທີ່ສຸດ. ແລ້ວຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ບັນລຸ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງ ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະອົງແມ່ນຈະມີຫຼາຍກວ່າແນວຄິດຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສາມາດຈິນຕະນາການ ຫຼື ຈັ່ງຈາພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງໄດ້, ເພາະວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດທົ່ວໄປ; ເຖິງແມ່ນຮູບລັກສະນະພາຍນອກຈະຄ້າຍຄືກັນ, ແຕ່ທາດແທ້ແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເກີດມີຫຼາຍແນວຄິດທ່າມກາງມະນຸດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ເຖິງກັບສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດຄົນອື່ນໆທີ່ມີຮ່າງກາຍພາຍນອກຄ້າຍຄືພຣະອົງ. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງ ຫຼື ເຂົ້າໃຈພຣະອົງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້, ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກ ແລະ ຖືກຕ້ອນຮັບເອົາໂດຍທຸກຄົນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ພຣະວິນຍານທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້, ແລ້ວມັນກໍງ່າຍຫຼາຍທີ່ມະນຸດຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດສາມາດມີອິດສະຫຼະໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ, ສາມາດເລືອກເອົາພາບລັກສະນະໃດທີ່ເຂົາມັກ ໃຫ້ເປັນພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງພໍໃຈ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ. ໃນທຳນອງນີ້, ມະນຸດອາດເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາມັກທີ່ສຸດ ແລະ ປາຖະໜາໃຫ້ເຂົາເຮັດ

ໂດຍບໍ່ມີຄວາມລັງເລໃຈເລີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມະນຸດກຸ່ມນີ້ເຊື່ອວ່າ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ເຫຼື້ອມໃສຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາ ແລະ ສຳລັບຄົນອື່ນໆແມ່ນໝາຕ່າງຊາດ ແລະ ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ອີງຕາມທິດສະດີແມ່ນສະແຫວງຫາສິ່ງນີ້; ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄືກັນ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ພຽງແຕ່ວ່າພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄືກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 119)

ເຫດຜົນດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້. ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເສຍສະຫຼະ ແລະ ການທົນທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງກໍເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ບໍ່ມີຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍ ຫຼື ລາງວັນສຳລັບພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນເກັບກ່ຽວໃດໆໃນອະນາຄົດ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຕິດໜີ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ດັ່ງເດີມ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ ແລະ ເສຍສະຫຼະສຳລັບມະນຸດຊາດບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບລາງວັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດທັງໝົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈະປະກອບດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້, ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບ ໃນທີ່ສຸດ ແມ່ນເລີດເກີນກວ່າຜົນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໂດຍກົງ. ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມລຳບາກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ເນື້ອໜັງແມ່ນບໍ່ສາມາດມີຕົວຕົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບດຽວກັບພຣະວິນຍານ, ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດແບບດຽວກັບພຣະວິນຍານ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະມີສິດອຳນາດຄືກັບພຣະວິນຍານ. ແຕ່ທາດແທ້ແຫ່ງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ ແມ່ນຢູ່ເໜືອທາດແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໂດຍກົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ເນື້ອໜັງນີ້ເອງທີ່ເປັນຄຳຕອບຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດ. ເພື່ອໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ, ຄຸນຄ່າການນຳໃຊ້ຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນຕໍ່າກວ່າຝ່າຍເນື້ອໜັງຫຼາຍ: ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານສາມາດຄອບຄຸມທົ່ວຈັກກະວານ, ທົ່ວພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າ, ທະເລສາບ ແລະ ທົ່ວມະຫາສະມຸດ,

ແຕ່ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນເຊື່ອມໂຍງຢ່າງມີປະສິດທິພາບກັບມະນຸດທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສໍາຜັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຮ່າງກາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ ແມ່ນເປັນຮ່າງກາຍທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ໂດຍມະນຸດ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດສ້າງຄວາມປະທັບໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຄວາມເລິກລັບ, ມັນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຢັ່ງເຖິງ ແລະ ຍິ່ງຍາກຫຼາຍທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດພຽງແຕ່ເພິ່ງພາຈິນຕະນາການທີ່ຫວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່, ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນທຳມະດາ ແລະ ອີງຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມີສະຕິປັນຍາເປັນເລີດ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາຂອງມະນຸດ; ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນກັບສະຕິປັນຍາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຈິນຕະນາການຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະວິນຍານສາມາດເຮັດພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະ ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາຈິນຕະນາການ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານ, ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ການນໍາພາຂອງພຣະວິນຍານ, ແຕ່ສໍາລັບມະນຸດທີ່ມີຄວາມຄິດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ສະໜອງຄວາມໝາຍຢ່າງຊັດເຈນເລີຍ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນພຽງແຕ່ສະໜອງຄວາມໝາຍແບບເລື່ອນລອຍ ຫຼື ບໍ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດໃຫ້ການແນະນໍາດ້ວຍຄໍາເວົ້າໄດ້. ແຕ່, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນແຕກຕ່າງຫຼາຍ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດນັ້ນມີການນໍາພາຂອງພຣະທໍາຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ມີຄວາມປະສົງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍຢ່າງຈະແຈ້ງ. ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງງົມຫາ ຫຼື ໃຊ້ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກໍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຄາດເດົາເລີຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊັດເຈນຂອງພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ມັນແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຫຼາຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານພຽງແຕ່ເໝາະສົມສໍາລັບຂອບເຂດທີ່ຈໍາກັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດແທນພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງໄດ້. ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີເປົ້າໝາຍທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ມີຄວາມຈໍາເປັນ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງມີຄຸນຄ່າຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ພາລະກິດທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງສຸດຕໍ່ມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມແມ່ນພາລະກິດທີ່ສະໜອງພຣະທໍາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ມີເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນໃນການສະແຫວງຫາ ແລະ ສາມາດເຫັນ ແລະ ສໍາຜັດໄດ້. ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ

ການນຳພາທີ່ຖືກກັບສະພາບການເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເໝາະສົມກັບວິດນິຍົມຂອງມະນຸດ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຊົ່ວຊ້ານັ້ນໄດ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້; ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຸປະນິໄສເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະວິນຍານມີທາດແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເຊັ່ນນີ້ໄດ້. ຖ້າພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດພຽງຜູ້ດຽວ, ແລ້ວມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີປະສິດທິພາບ, ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຫຼາຍຄົນໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຍ້ອນເນື້ອໜັງນີ້, ເມື່ອພຣະອົງສະຫຼຸບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຈະບໍ່ພຽງແຕ່ເຊົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາຈະກາຍເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນພະຍານທີ່ຖືກພຣະອົງເອົາຊະນະ, ພະຍານທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະອົງໄດ້. ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງເນື້ອໜັງນີ້ທີ່ມີຕໍ່ຄວາມໝາຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ, ຈະຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ການເຕີບໂຕຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຈະຮູ້ຈັກວ່າ ເນື້ອໜັງນີ້ຈະກາຍເປັນນໍ້າພຸແຫ່ງຊີວິດທີ່ມີຈິດວິນຍານເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດອອກຫ່າງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າເນື້ອໜັງທີ່ເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄກຈາກຄວາມຄ້າຍຄືກັບຕົວຕົນ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບສະຖານະຕົວຈິງຂອງພຣະອົງ, ເນື້ອໜັງນີ້ເຊິ່ງບໍ່ມີພາບລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໂດຍກົງໄດ້. ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຄືຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່ານີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຮັບໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນເຄົາລົບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດູຖູກເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເບິ່ງ ຫຼື ຄິດແນວໃດກໍຕາມ, ຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າພຣະວິນຍານ. ແນ່ນອນ,

ນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ປາຖະໜາຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານສາມາດສະໜອງພຽງແຕ່ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຈ ຫຼື ການເປີດເຜີຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້; ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ມັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນເລີດ ແລະ ເປັນຕາຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ, ນອກນັ້ນກໍຍັງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ຫຼື ສິ່ງທີ່ທຸກຄົນບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້. ມະນຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດພຽງແຕ່ເຝົ້າເບິ່ງກັນແລະກັນຈາກທາງໄກ ຄືກັບວ່າມີໄລຍະທາງທີ່ໄກຫຼາຍລະຫວ່າງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ຈັກເທື່ອ ເໝືອນກັບວ່າຖືກແຍກອອກຈາກກັນໂດຍເສັ້ນແບ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງກໍຄື ນີ້ແມ່ນພາບລວງຕາທີ່ພຣະວິນຍານມອບໃຫ້ກັບມະນຸດ ເຊິ່ງນັ້ນເປັນເພາະວ່າ ພຣະວິນຍານ ແລະ ມະນຸດບໍ່ແມ່ນປະເພດດຽວກັນ ແລະ ພຣະວິນຍານ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ຢູ່ຮ່ວມໂລກດຽວກັນຈັກເທື່ອ ແລະ ເປັນຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ມີສິ່ງໃດເໝືອນມະນຸດເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີພຣະວິນຍານ, ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດຕ້ອງການທີ່ສຸດໂດຍກົງໄດ້. ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງມອບເປົ້າໝາຍທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດໃນການສະແຫວງຫາ, ມອບພຣະທຳທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະອົງເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາ, ພຣະອົງຖ່ອມຕົນ ແລະ ປົກກະຕິ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດອາດຈະຢຳເກງພຣະອົງ, ແຕ່ສຳລັບຫຼາຍຄົນ ພຣະອົງແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດສາມາດເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງພຣະອົງຈາກໄກໆ. ເນື້ອໜັງນີ້ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ມະນຸດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກ ຫຼື ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ສາມາດສຳຜັດໄດ້, ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ໃນໂລກດຽວກັນກັບມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 120)

ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີເປົ້າໝາຍໃຫ້ສະແຫວງຫາ ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກໍຈຳເປັນຕ້ອງມີການເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັງສອງຢ່າງນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທັງສອງຢ່າງນີ້ກໍພຽງແຕ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ.

ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຶ່ງສຳຄັນ ແລະ ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເໜືອທຳມະຊາດຕ້ອງຖືກກຳຈັດອອກຈາກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງປະຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາກ່ອນ. ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອກຳຈັດພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍອອກຈາກຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ. ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຖືກເປີດໂປງ, ປະຖິ້ມ ຫຼື ກຳຈັດອອກຢ່າງສົມບູນໂດຍພຣະທຳແຕ່ຢ່າງດຽວ. ການເຮັດແບບນັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດມັນກໍຍັງຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະກຳຈັດສິ່ງທີ່ຝັງເລິກເຫຼົ່ານີ້ອອກຈາກຜູ້ຄົນ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ພາບລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດແທນສິ່ງທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເໜືອທຳມະຊາດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນສຳເລັດໄດ້. ມະນຸດຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາໃນອະດີດນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ບໍ່ແມ່ນການນຳພາໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນຄຳສັ່ງສອນຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເປັນການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ແນວຄິດຂອງມະນຸດຈະຖືກເປີດອອກເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການ, ຍ້ອນຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດທີ່ຢູ່ໃນຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ແນວຄິດດັ້ງເດີມຂອງມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານຄວາມແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຫາກປາສະຈາກການປຽບທຽບກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແນວຄິດຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໄດ້; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຫາກປາສະຈາກຄວາມແຕກຕ່າງແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງກໍບໍ່ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໄດ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດກ່າວພາລະກິດນີ້ໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ.

ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ແທນພຣະອົງໄດ້. ບໍ່ວ່າພາສາຂອງມະນຸດຈະອຸດົມສົມບູນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຂຶ້ນ ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ສະແດງພາບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງອອກມາທັງໝົດ. ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງຄົນໃດສາມາດບັນລຸຜົນນີ້ໄດ້. ແນ່ນອນ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນນີ້ໄດ້. ພຣະເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ, ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ສຳເລັດໄດ້ໂດຍກົງ; ກົງກັນຂ້າມ, ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງເປັນເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້. ເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນມະນຸດ ແລະ ຍັງແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເປັນມະນຸດທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກພຣະວິນຍານຫຼາຍ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ທັງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນເປັນສິ່ງໃດກໍຕາມ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຍ້ອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກເນື້ອໜັງໄດ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງກໍຍັງເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຽງແຕ່ວ່າ ພາລະກິດນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານ, ແຕ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນຂອງເນື້ອໜັງ. ພາລະກິດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດກໍບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງໄດ້. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບພາລະກິດນີ້ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງແຕ່ຂັ້ນຕອນດຽວທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ ແລະ ສອງຂັ້ນຕອນທີ່ເຫຼືອແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ.

ພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ກ່ຽວພັນກັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃດເລີຍກັບຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນກ່ຽວພັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສ່ວນທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ, ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຕ້ອງການພາລະກິດໂດຍກົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ມະນຸດຊາດຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດລ້ຽງດູພວກເຂົາ, ສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາ, ຫົດນໍ້າໃຫ້ພວກເຂົາ, ລ້ຽງເຂົ້າພວກເຂົາ, ພິພາກສາ ແລະ ຕີສອນພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ ແລະ ການໄຖ່ບາບຫຼາຍຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ຂອງມະນຸດ, ເປັນຄົນລ້ຽງແກະຂອງມະນຸດ, ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອໃນປັດຈຸບັນຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມີການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະດີດຜ່ານມາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 121)

ມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດໃນບັນດາສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນມະນຸດ, ບໍ່ແມ່ນຊາຕານ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພວກມານຮ້າຍ. ຊາຕານແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍລ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດກໍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ສະນັ້ນສິ່ງທຳອິດທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈຶ່ງຕ້ອງເປັນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ ແລະ ມັນໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງກັບຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເນື້ອໜັງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດື້ດ້ານທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຍາກໄປກວ່າການຈັດການ ຫຼື ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງ.

ຊາຕານກາຍເປັນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອກໍ່ກວນຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ໃຊ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຳລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງກາຍເປັນຊາຕານ ແລະ ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ, ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະກ່ອນ. ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຮັບເອົາການທ້າທາຍ ແລະ ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຕິບັດ ແລະ ສູ້ຮົບກັບຊາຕານ. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກເສື່ອມຊາມ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະ ແລະ ທຳລາຍລ້າງຊາຕານ ຜູ້ເຊິ່ງກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງເອົາຊະນະຊາຕານຜ່ານພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈາກການເສື່ອມຊາມໄປພ້ອມໆກັນ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງແກ້ໄຂສອງບັນຫາບາດດຽວພ້ອມກັນ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ກ່າວໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຮັບພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເພື່ອເຮັດວຽກກັບມະນຸດ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້ດີຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ເຊິ່ງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຈົ້າຈະຈັດແຈງມະນຸດທຸກຄົນອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງຈະສິ້ນສຸດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກດ້ວຍ. ຫຼັງຈາກພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ພຣະອົງຈະມີໄຊຊະນະຢ່າງສົມບູນ. ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດຊາດໂດຍສົມບູນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນໝາຍເຖິງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດບໍ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ, ຊາຕານຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມອີກຕໍ່ໄປ. ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການໄຖ່ບາບ ແລະ ການອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ. ບັດນີ້ ມັນຄືພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ການຮັບເອົາມະນຸດຊາດທັງໝົດ ເພື່ອວ່າຊາຕານຈະບໍ່ມີຫົນທາງເຮັດພາລະກິດຂອງມັນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະສູນເສຍຢ່າງສົມບູນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະມີໄຊຊະນະຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 122)

ເບື້ອງຕົ້ນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂດຍເນື້ອໜັງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພາລະກິດສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ. ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງຂັ້ນຕອນທີ່ສອງກໍຍັງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດໃນເນື້ອໜັງ. ທົ່ວພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ, ພາລະກິດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ພາລະກິດສຳຄັນແມ່ນການເອົາຊະນະມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງສົມບູນ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຟື້ນຟູຄວາມເຄົາລົບບູຊາອັນດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດທຳມະດາ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງຊີວິດທຳມະດາແຫ່ງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດນີ້ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ເປັນແກ່ນແທ້ຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງ. ໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ, ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດແມ່ນໄກຈາກແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ; ມັນມີພຽງຮູບລັກສະນະເລັກນ້ອຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ ຍ້ອນວ່າພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງຫຍັງເລີຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ກ່ຽວພັນເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ມັນຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດໃນການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ. ສະນັ້ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ບັນລຸຂັ້ນຕອນພາລະກິດທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດນີ້ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນີ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງພຽງໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນຫຍັງຫຼາຍກັບພາລະກິດທີ່ເປັນທາງການຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດແມ່ນອ້ອມຄ້ອມ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ ແລະ ມັນເປັນຕາຢ້ານກົວ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໂດຍມະນຸດ; ພຣະວິນຍານບໍ່ເໝາະສົມແກ່ການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໂດຍກົງ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດໂດຍກົງ. ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດກໍຄືການປ່ຽນແປງພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານເຂົ້າໃນວິທີການທີ່ໃກ້ຊິດກັບມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດແມ່ນການໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນບຸກຄົນທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ທຳມະດາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງຈຳເປັນໃຫ້ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອແທນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ວິທີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເໝາະສົມທີ່ສຸດ.
ທ່າມກາງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້, ສອງຂັ້ນຕອນຖືກປະຕິບັດໂດຍເນື້ອໜັງ ແລະ ສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄລຍະທີ່ສຳຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ.
ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງແມ່ນຕື່ມເຕັມເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທັງສອງຄັ້ງສົມບູນຂຶ້ນ.
ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າວາງພື້ນຖານສຳລັບຂັ້ນຕອນທີສອງ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະ ສອດຄ່ອງກັນແລະກັນ.
ພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າໃນຕົວຕົນທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ເກືອບເວົ້າໄດ້ວ່າ ຫາກປາສະຈາກພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດກໍຈະຖືກເຊົາໃນທີ່ສຸດ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນກໍຈະເປັນພຽງການເວົ້າແຕ່ປາກ.
ພາລະກິດນີ້ຈະສຳຄັນ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຊາຕານ ແລະ ການທີ່ມັນລົບກວນພາລະກິດ. ຄົນທີ່ເໝາະສົມສຳລັບໜ້າທີ່ແມ່ນຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າໂດຍທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງພອກເຂົາ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດນັ້ນ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດນີ້, ໃນປະເດັນທີ່ວ່າ ວິທີການໃດຂອງພາລະກິດທີ່ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້: ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໂດຍກົງ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດຜ່ານທາງມະນຸດ, ພາລະກິດທຳອິດທີ່ຈະຖືກຕັດອອກແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດຜ່ານທາງມະນຸດ ແລະ ອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດ ແລະ ລະຫວ່າງທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານກັບພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງ, ໃນທີ່ສຸດຈຶ່ງຖືກຕັດສິນວ່າ ພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດມີປະໂຫຍດສຳລັບມະນຸດຫຼາຍກວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໂດຍກົງ ແລະ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຂໍ້ດີຫຼາຍກວ່າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາພຣະອົງຕັດສິນວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ຫຼື ໂດຍເນື້ອໜັງ. ມັນມີຄວາມໝາຍ ແລະ ພື້ນຖານສຳລັບພາລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ. ພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຈິນຕະນາການທີ່ບໍ່ມີພື້ນຖານ ຫຼື ພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕາມອຳເພີໃຈ; ມີສະຕິປັນຍາທີ່ແນ່ນອນໃນພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ນັ້ນຄືຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງມີຫຼາຍໃນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສະທ້ອນເຖິງການກະທຳ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດ; ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນລະບົບຫຼາຍຂຶ້ນ. ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທີ່ຫຼັກແຫຼມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຈິນຕະນາການ ແລະ ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຮູ້. ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນອີງຕາມຫຼັກການທົ່ວໄປ ເຊິ່ງສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນເປັນທີ່ພໍໃຈຢ່າງສູງ. ແຕ່ເມື່ອປຽບທຽບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແມ່ນມີຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຫຼາຍເກີນໄປແທ້ງ; ເຖິງແມ່ນ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນລະດັບທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ, ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນມີຫຼາຍນາທີ ແລະ ແຜນການ ແລະ ການຈັດແຈງຢ່າງຊັດເຈນເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້. ພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ອີງຕາມຫຼັກການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ພາສາມະນຸດບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ບໍ່ວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແຕ່ລະພາລະກິດແມ່ນຢູ່ໃນແຜນການພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍບໍ່ມີຫຼັກການ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ເມື່ອພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ ພຣະອົງກໍມີເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງກາຍເປັນມະນຸດ (ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພຣະອົງປ່ຽນແປງເປືອກນອກຂອງພຣະອົງ) ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງກໍຍິ່ງມີເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວມີເຫດຜົນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປ່ຽນແປງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຢ່າງລຳພັງແບບນັ້ນ? ມີເຫດຜົນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືວ່າຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງຢ່າງລຳພັງໃຈ?

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 123)

ເມື່ອເວົ້າເຖິງພາລະກິດ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ໃນທີ່ສຸດ ກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານ. ບາງຄົນເຊື່ອວ່າ ບາງເທື່ອ ພຣະເຈົ້າອາດມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປາກົດຕົວຕໍ່ມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈະພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ທົດສອບພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນໂດຍບໍ່ລະເວັ້ນໃຜຈັກຄົນ. ຄົນທີ່ຄິດແບບນີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາມະນຸດເທື່ອລະຄົນ ແລະ ບໍ່ທົດສອບມະນຸດເທື່ອລະຄົນ; ການເຮັດແບບນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ. ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນບໍ່ຄືກັນບໍ? ທາດແທ້ຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄືກັນໝົດບໍ? ສິ່ງທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ, ທາດແທ້ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມບາບທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາຂໍ້ຜິດພາດທີ່ເລັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນສຳລັບມະນຸດ. ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນໃນຮູບແບບເປັນຕົວແທນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດເພື່ອຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພິພາກສາຄົນກຸ່ມໜຶ່ງເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການພິພາກຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເຊັ່ນວ່າ ການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄົນກຸ່ມໃດໜຶ່ງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດຈຶ່ງຖືກເຜີຍແຜ່ອອກໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ; ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາຄົນບາງປະເພດ ຫຼື ຄົນບາງກຸ່ມ, ແຕ່ພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດທັງໝົດ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການທີ່ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ສິ່ງທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ມະນຸດໄດ້ເປັນພະຍານ ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງຄິດຂຶ້ນໂດຍມະນຸດໃນຍຸກຜ່ານມາ. ພາລະກິດທີ່ກຳລັງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງໃນ

ລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເນື້ອໜັງນີ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳ ແລະ ອຸປະນິໄສທັງໝົດແມ່ນຄວາມບໍລິບູນຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະມີຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຈັກກະວານທັງປວງໂດຍກົງ, ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນການພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງໂດຍກົງ; ມັນບໍ່ແມ່ນສຳລັບເຫັນແກ່ປະຊາຊົນຈີນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ສຳລັບຄົນກຸ່ມນ້ອຍໆ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ເຖິງແມ່ນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດນີ້ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຈັກກະວານທັງປວງ, ແຕ່ມັນກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດພາຍໃນຂອບເຂດພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຂະຫຍາຍພາລະກິດນີ້ໄປທົ່ວຈັກກະວານທັນທີ, ໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຂະຫຍາຍທົ່ວຈັກກະວານຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ການຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງ, ມັນກໍເປັນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດພາຍໃນຂອບເຂດຈຳກັດ, ແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພິພາກສາມະນຸດຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເປັນພຣະວິນຍານ ຫຼື ເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພິພາກສາມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ປັດໃຈອື່ນໆອີກຫຼາຍຢ່າງ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ການເອົາຊະນະມະນຸດທັງປວງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນແນວໃດກໍຕາມ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຄວາມຈິງກໍຄືຄວາມຈິງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເນື້ອໜັງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ". ນີ້ແມ່ນເລື່ອງໄຮ້ສາລະ, ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ສຳເລັດໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ຍ້ອນພາລະກິດນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຫຼັງຈາກພາລະກິດນີ້ ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທີສອງ; ພຣະເຈົ້າ ໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງ ໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດທັງໝົດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງປວງແລ້ວ ແລະ

ຈະບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂັ້ນຕອນທີສີ່. ເພາະຄົນທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນມະນຸດ, ມະນຸດທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນວິນຍານຂອງຊາຕານທີ່ຖືກພິພາກສາໂດຍກົງ, ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຈຶ່ງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ແຕ່ທ່າມກາງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 124)

ບໍ່ມີໃຜທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຄຸນສົມບັດໄປກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສຳລັບການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຖ້າການພິພາກສາຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ລວມເຖິງທຸກສິ່ງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບເອົາ, ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດໄດ້ ແລະ ຍ້ອນເຫດນີ້ ຜົນຈຶ່ງຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນທັນທີ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ. ຊາຕານສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງພິພາກສາຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ. ການເປັນຄືມະນຸດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງສາມາດພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດໂດຍກົງໄດ້; ນີ້ແມ່ນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍລິສຸດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມພິເສດຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ພິພາກສາມະນຸດ, ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດພິພາກສາມະນຸດ. ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະພິພາກສາຄົນອື່ນ. ຖ້າພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ແມ່ນການເອົາໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພຣະວິນຍານສູງສົ່ງກວ່າມະນຸດ ແລະ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ມີໄຊຊະນະເໜືອເນື້ອໜັງ. ຖ້າພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໂດຍກົງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດພິພາກສາຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ຊອບທຳທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຍັງໄດ້ປະຕິບັດຜ່ານແນວຄິດຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້

ພຣະວິນຍານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເປີດໂປງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດໄດ້ດີກວ່າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເປີດໂປງຄວາມບໍ່ຊອບທຳດັ່ງກ່າວຢ່າງສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືສັດຕູຂອງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ຜ່ານການພິພາກສາແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ພຣະອົງເປີດໂປງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຊາດ. ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຊັດເຈນກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ການພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ, ແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເຫັນ ແລະ ສໍາຜັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ຄວາມສຳພັນທີ່ມະນຸດມີກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ມະນຸດພັດທະນາຈາກການຕໍ່ຕ້ານເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ, ຈາກການຂົ່ມເຫັງເປັນການຍອມຮັບ, ຈາກແນວຄິດເປັນຄວາມຮູ້ ແລະ ຈາກການປະຕິເສດເປັນຄວາມຮັກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫຼືອໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານການຍອມຮັບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ພຽງແຕ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະອົງໃນລະຫວ່າງທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາການຈັດຫາງຊີວິດຈາກພຣະອົງໃນລະຫວ່າງການຍອມຮັບເອົາການຕີສອນຈາກພຣະອົງ. ທຸກພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ ແລະ ສ່ວນສຳຄັນໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງມະນຸດແມ່ນອຸປະສັກທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເວົ້າໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນຍາກຫຼາຍ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມກໍໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຄົນແຕ່ລະປະເພດກໍຕໍ່າພໍສົມຄວນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ໃນຕອນຈົບຂອງພາລະກິດນີ້, ມັນກໍຍັງຈະບັນລຸຜົນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ບົກພ່ອງໃດໆ; ນີ້ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ຜົນນີ້ກໍດົນໃຈຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສິ້ນສຸດລົງໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສິ້ນສຸດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພາລະກິດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແລະ

ຈຳເປັນທີ່ສຸດຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຊາດທັງປວງຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມະນຸດ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊະຕາກຳ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 125)

ພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ແນໃສ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ມັນກໍຍັງແນໃສ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ບໍ່ຖືກສ້າງທັງປວງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນັ້ນແມ່ນຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຈຳກັດ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດນີ້ກໍຍັງມີຄວາມຈຳກັດເຊັ່ນດຽວກັນ, ແຕ່ວ່າ ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະອົງກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍເລືອກຕົວແທນທີ່ສູງສຸດໃຫ້ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ເລືອກກຸ່ມຄົນທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ໂດດເດັ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງເລືອກກຸ່ມຄົນທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໃຫ້ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກເລືອກກໍຍ້ອນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນັ້ນມີຈຳກັດ ແລະ ຖືກຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງທີ່ເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ ແລະ ຖືກເລືອກສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໂດຍສະເພາະ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີຫຼັກການ, ແຕ່ອີງຕາມຫຼັກການດັ່ງນີ້: ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຕ້ອງມີປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຕ້ອງສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງໄດ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຊາວຢິວສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງໃນການຍອມຮັບການໄຖ່ບາບສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຊາວຈີນກໍສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງໄດ້ໃນການຍອມຮັບເອົາໄຊຊະນະສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຊາວຢິວທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນມີພື້ນຖານ ແລະ ຊາວຈີນທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງກໍມີພື້ນຖານໃນການຍອມຮັບເອົາໄຊຊະນະສ່ວ

ນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປີດເຜີຍຄວາມໝາຍຂອງການໄຖ່ບາບໄດ້ຫຼາຍກວ່າພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບທີ່ປະຕິບັດທ່າມກາງຊາວຢິວ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປີດເຜີຍຄວາມລະອຽດ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໄດ້ຫຼາຍກວ່າພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທ່າມກາງຊາວຈີນ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປາກົດຂຶ້ນໂດຍແນໃສ່ຄົນກຸ່ມນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງກຸ່ມນ້ອຍນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍແນໃສ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ.
ຫຼັງຈາກພາລະກິດຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຈະເລີ່ມເຜີຍແຜ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທ່າມກາງພວກເຂົາ.
ສິ່ງດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຄືການທີ່ພຣະອົງສາມາດປະພຣະທຳ ແລະ ການຕັກເຕືອນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມປະສົງທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງຂອງພຣະອົງໄວ້ໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຈະສາມາດສົ່ງຕໍ່ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມວນມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຫົນທາງນີ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຮູບປະທຳຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.
ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງທ່າມກາງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດສຳເລັດຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດໃນການເບິ່ງໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພະຍານເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນຳຈຸດສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກທີ່ມະນຸດພຽງແຕ່ໄດ້ເຫັນດ້ານຫຼັງຂອງພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍັງສິ້ນສຸດຍຸກທີ່ມະນຸດຊາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ນຳມະນຸດຊາດທັງປວງເຂົ້າສູ່ຍຸກທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສົດໃສຫຼາຍຂຶ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ລັດທິ; ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງເປີດເຜີຍພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາຕໍ່ມະນຸດຊາດ ຜູ້ທີ່ຊອບທຳ ແລະ ບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ໄຂພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະແດງຄວາມເລິກລັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ, ຜູ້ທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ

ນຳການສິ້ນສຸດມາສູ່ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງລີ້ລັບຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ພຣະອົງນຳຍຸກແຫ່ງຄວາມເລື່ອນລອຍມາສູ່ການສິ້ນສຸດຢ່າງບໍລິບູນ, ພຣະອົງສຳເລັດຍຸກທີ່ມະນຸດຊາດທັງປວງປາຖະໜາທີ່ຈະສະແຫວງຫາໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ພຣະອົງສິ້ນສຸດຍຸກທີ່ມະນຸດຊາດທັງປວງຮັບໃຊ້ຊາຕານ ແລະ ນຳພາມະນຸດຊາດທັງປວງເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຜົນຕາມມາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຜົນງານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງກໍບໍ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ງົມຫາສິ່ງທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງເຫຼົ່ານັ້ນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຊົາທາຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ, ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງກໍຈະສົ່ງຕໍ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງໄປສູ່ທຸກສາສະໜາ ແລະ ນິກາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະສື່ສານພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງສູ່ຫູຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນຈະເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ຈະເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມເລົ່າລື. ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ພາລະກິດ ແລະ ຍັງເປັນເຄື່ອງມືທີ່ພຣະອົງນຳໃຊ້ໃນການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ. ຫາກປາສະຈາກການມີຢູ່ຂອງຄວາມຈິງ, ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ເຜີຍແຜ່ທົ່ວບັນດາປະເທດ ແລະ ໄປທຸກແຫ່ງ; ຫາກປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແຕ່ມີພຽງຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງໄດ້ຈັກເທື່ອ. ພຣະວິນຍານແມ່ນຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສຳລັບມະນຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານກໍບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມຫຼັກຖານ ຫຼື ຄວາມຈິງເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ມະນຸດໄດ້. ມະນຸດຈະບໍ່ເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍທີ່ບໍ່ມີຈິງຢູ່ສະເໝີ. ມະນຸດຈະບໍ່ເຫັນໜ້າຕາຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ຫຼື ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວດ້ວຍຕົນເອງ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດກໍຄືຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດແທນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກໍບໍ່ສາມາດຮຽນແບບໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດນຳມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ

ນ ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າປາກົດຕໍ່ມະນຸດ ເຊິ່ງມະນຸດເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຮູ້ຈັກໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາເຖິງຂັ້ນຕອນນີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ບັນລຸຜົນຢ່າງພໍໃຈທີ່ສຸດແລ້ວ ແລະ ຖືວ່າເປັນຄວາມສຳເລັດທີ່ບໍລິບູນ. ພາລະກິດສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດເກົ້າສິບເປີເຊັນຂອງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ. ເນື້ອໜັງນີ້ໄດ້ສະໜອງການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີກວ່າໃຫ້ກັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ເປັນບົດສະຫຼຸບສຳລັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ປະກາດໃຊ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເສີມເຕີມພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ຈະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດອີກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນທີສີ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ມະຫັດສະຈັນອີກຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສາມຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 126)

ພາລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດຍຸກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຊ່ວງໄລຍະໃດໜຶ່ງຄືກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຕອນຈົບຂອງພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງບໍລິບູນ, ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນເປັນຕົວແທນໝົດທັງຍຸກ ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຊ່ວງໄລຍະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ. ພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໝົດທັງຍຸກໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ສຳເລັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະມອບໝາຍພາລະກິດໃນອະນາຄົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ໃນທຳນອງນີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດຍຸກຈະຖືກປະຕິບັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ພາລະກິດໃນຍຸກຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະຖືວ່າຄົບຖ້ວນກໍຕໍ່ເມື່ອມັນໄດ້ເຜີຍແຜ່ທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ຄົນທີ່ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນມະນຸດທີ່ພຣະອົງໃຊ້.

ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດເກີນຂອບເຂດນີ້ໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດນໍາຍຸກເກົ່າໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ໄດ້. ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດພຽງແຕ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມາເຮັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ແທນພຣະອົງໄດ້. ແນ່ນອນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ທໍາອິດ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ດໍາເນີນຂັ້ນຕອນທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດແມ່ນການເອົາຊະນະມະນຸດ. ໃນມຸມມອງໜຶ່ງ, ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ບວກກັບພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງມີມຸມມອງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທ່າມກາງມະນຸດທີ່ມີແນວຄິດຕ່າງໆນາໆກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງແນວໃດກໍຕາມ, ທັນທີທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດຂອງພຣະອົງສໍາເລັດ, ມະນຸດທຸກຄົນຈະຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກສະທ້ອນທ່າມກາງຊາວຈີນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນຕົວແທນເຖິງວິທີການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງປວງ. ຜົນທີ່ຖືກບັນລຸໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຕົ້ນທາງໄປສູ່ການບັນລຸຜົນໃນມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຜົນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນອະນາຄົດກໍຈະຍິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຜົນຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງບໍ່ກ່ຽວພັນກັບການປ່າວປະກາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກປົກຄຸມຢູ່ໃນຄວາມເລິກລັບ. ມັນເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ ແລະ ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ໜຶ່ງບວກໜຶ່ງເທົ່າກັບສອງ. ມັນບໍ່ໄດ້ລີ້ລັບຈາກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ຫຼອກລວງຄົນໜຶ່ງຄົນໃດ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນເປັນສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຮັບເອົາແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເປັນຈິງ. ເມື່ອພາລະກິດສິ້ນສຸດລົງ, ມະນຸດຈະມີຄວາມຮູ້ໃໝ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈະບໍ່ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີຕໍ່ຊາວຈີນ, ແຕ່ຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງປວງ,

ຍ້ອນບໍ່ມີສິ່ງໃດມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງປວງຫຼາຍກວ່າເນື້ອໜັງນີ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງນີ້ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບເນື້ອໜັງນີ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອະນາຄົດ. ເນື້ອໜັງນີ້ຈະເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຈະຮັບເອົາມະນຸດຊາດທັງປວງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດດີກວ່າການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງປວງໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ສະເພາະບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ແຕ່ກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຈຸດຈົບທີ່ພຣະອົງປະກາດແມ່ນຈຸດຈົບຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ບໍ່ແມ່ນພຽງຈຸດຈົບຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງພິເສດຕໍ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຫຼອກລວງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ, ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອທຸກຄົນ ແລະ ກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດອົງນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຈັດມະນຸດຊາດທັງປວງຕາມປະເພດໄວ້ແລ້ວ, ໄດ້ພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຈັດກຽມຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປະເທດຈີນ, ໃນຄວາມເປັນຈິງ ພຣະອົງໄດ້ຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງແລ້ວ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດລໍຖ້າຈົນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຜີຍແຜ່ທ່າມກາງມວນມະນຸດຊາດກ່ອນທີ່ຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈັດກຽມເທື່ອລະບາດກ້າວ. ນັ້ນຈະບໍ່ຊ້າເກີນໄປບໍ? ບັດນີ້ ພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດໃນອະນາຄົດສຳເລັດກ່ອນລ່ວງໜ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ຍ້ອນຜູ້ທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ງມະນຸດຄວນເຮັດ; ນີ້ແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດກັບມະນຸດໃນເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕິດຕາມມະນຸດຈົນພາລະກິດຂອງຍຸກຈະສິ້ນສຸດລົງ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງທຳນວາຍພາລະກິດໃນອະນາຄົດຂອງພຣະອົງກ່ອນລ່ວງໜ້າໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງຈະຈັດມະນຸດທັງປວງຕາມປະເພດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທື່ອລະກ້າວຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບໜີໄດ້ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມສິ່ງນີ້. ສະນັ້ນ, ໃນອະນາຄົດ ຍຸກຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 127)

ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕາບອດສະໜິດ ແລະ ຖືກທຳລາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ເຫດຜົນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ກໍຍ້ອນວ່າ ເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ຍ້ອນຊາຕານຍັງເຊື່ອເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ຄວາມຈິງແລ້ວ ຄືພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ມະນຸດກໍຍັງເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຳນອງນີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີ. ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ມະນຸດກາຍເປັນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ ແລະ ກາຍເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະ. ໃນທຳນອງນີ້, ພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງທີ່ສຸດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະອົງກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນອະນາຈັກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເປັນຈິງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນມະນຸດ, ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ (ແນ່ນອນ, ນີ້ກໍຍັງແມ່ນມະນຸດ), ຜູ້ທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນທີ່ສຸດກໍຍັງແມ່ນມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມັນຍິ່ງຈຳເປັນສຳລັບພຣະອົງທີ່ຈະກາຍເປັນມະນຸດທີ່ມີຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ເພື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຢ່າງແທ້ຈິງ, ເອົາຊະນະມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ມີຮ່າງກາຍທີ່ຄືກັບພຣະອົງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຜູ້ທີ່ມີຮ່າງກາຍຄືກັບພຣະອົງ ແລະ ຖືກຊາຕານທຳລາຍ. ສັດຕູຂອງພຣະອົງແມ່ນມະນຸດ, ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງກໍແມ່ນມະນຸດ ແລະ ເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງກໍແມ່ນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະອົງສ້າງ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຕ້ອງກາຍເປັນມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງງ່າຍທີ່ສຸດ. ພຣະອົງສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ເປັນມະນຸດ ແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ເປັນທັງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະອົງກັບມະນຸດ

ແລະ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະປະຕິບັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສຳເລັດໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດທ່າມກາງມະນຸດ. ຖ້າບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດກໍຈະຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຕະຫຼອດໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບວິນຍານຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ, ທຳມະຊາດເດີມຂອງມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມກໍບໍ່ໄດ້ຖືກແກ້ໄຂຈັກເທື່ອ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງບໍ່ສາມາດຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດຊາດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມະນຸດຊາດທັງປວງໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້, ແລ້ວການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນໄດ້.
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນຮ່ວມກັບສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງຂອງພຣະອົງ, ກໍຈະບໍ່ມີຜົນຕາມມາສຳລັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງດັ່ງກ່າວຈັກເທື່ອ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຫາຍໄປໃນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີສິດອຳນາດ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດກໍໄດ້ບັນລຸຜົນຂອງມັນແລ້ວ.
ນີ້ແມ່ນທິດທາງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະມີສິດອຳນາດ ຫຼື ບໍ່, ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ແລ້ວພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງນີ້ຈະທຳມະດາ ແລະ ປົກກະຕິ ຫຼື ບໍ່, ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດໄດ້ ກໍຍ້ອນເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.
ເຫດຜົນທີ່ເນື້ອໜັງນີ້ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ກໍຍ້ອນທາດແທ້ຂ້າງໃນຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັບມະນຸດຄົນໃດ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແມ່ນຍ້ອນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທົ່ວໄປ. ເນື້ອໜັງນີ້ສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ມະນຸດຊາດ ເພາະວ່າ ພຣະອົງເປັນມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ, ເພາະພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດປົກກະຕິທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ເພາະວ່າ ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຄ້າຍຄືກັບມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍສຳຄັນຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງສົ່ງ, ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້,

ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດຮັບເອົາມະນຸດຊາດໄດ້ຢ່າງສົມບູນກວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ທຳມະດາ ແລະ ປົກກະຕິ, ການທີ່ພຣະອົງປະກອບສ່ວນຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງມີຄ່າຢ່າງສູງ; ແລະ ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ສາມາດທຳລາຍຊາຕານໂດຍກົງ, ພຣະອົງກໍສາມາດໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ. ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຊາຕານໂດຍກົງ, ແຕ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງໄດ້ດີກວ່າສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທັງປວງ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມໄດ້ດີກວ່າ. ການເອົາຊະນະຊາຕານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ດົນບັນດານໃຈກວ່າການທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທຳລາຍຊາຕານໂດຍກົງ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ດີກວ່າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໃນທ່າມກາງສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໄດ້ດີກວ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 128)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ, ເພື່ອເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງເປັນການສ່ວນຕົວຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະອົງ; ນີ້ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາແທ້ໆ! ມັນບໍ່ຄືກັບທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອມະນຸດອາດເຝົ້າເບິ່ງພຣະອົງ, ເພື່ອມະນຸດອາດເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເລື່ອນລອຍ ຫຼື ວ່າງເປົ່າ ແລະ ພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງແຕ່ກໍຍັງຖ່ອມຕົວ. ສິ່ງນີ້ທຳມະດາຂະໜາດນັ້ນບໍ? ມັນເປັນຍ້ອນຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເສື່ອມຊາມຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ມະນຸດເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະຊ່ວຍ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ເພື່ອລ້ຽງດູມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີປະໂຫຍດກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ກໍເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ຍັງໄດ້ມີຢູ່ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃນທາງທີ່ດີກວ່າ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຄົນທີ່ກຳລັງເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານສາມາດເປັນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ. ຖ້າເວົ້າໃຫ້ສັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ກຳລັງເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານບໍ່ສາມາດເປັນທູດສະຫວັນ ຢ່າວ່າແຕ່ເປັນມະນຸດເລີຍ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ທູດສະຫວັນກໍບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ມະນຸດກໍຍິ່ງບໍ່ມີກຳລັງເລີຍ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຖ້າພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຖ້າພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດ ແລ້ວພຣະອົງຕ້ອງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຕ້ອງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ດ້ວຍຕົວຕົນທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ, ລົງມາທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມະນຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ໄດ້ຫຍັງຈາກສົງຄາມນີ້ ແລະ ມັນຈະບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ. ພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອອອກຮົບຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະມີຊ່ອງທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີພຽງແຕ່ຕອນນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງຈະອັບອາຍ ແລະ ໜີໄປໂດຍບໍ່ມີໂອກາດໃດເລີຍທີ່ຈະຂູດຮີດ ຫຼື ບໍ່ມີແຜນໃດເລີຍທີ່ຈະດຳເນີນການ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງຂອງຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມນີ້ ເຂົາພຽງແຕ່ຈະພ່າຍໜີດ້ວຍຄວາມສັບສົນແຫ່ງຄວາມຈິບຫາຍ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໄດ້ເລີຍ. ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດຈາກໄມ້ກາງແຂນໄດ້ ຫຼື ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທີ່ມີຄວາມກະບົດທັງໝົດ ແຕ່ຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເລັກນ້ອຍທີ່ເກົ່າແກ່ໂດຍບໍ່ອີງຕາມຫຼັກການເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ບໍ່ກໍປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເອົາຊະນະຊາຕານ. ສະນັ້ນ ເປັນຫຍັງຕ້ອງຫຍຸ້ງຍາກ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບມະນຸດຊາດ ຢ່າວ່າແຕ່ເອົາຊະນະຊາຕານເລີຍ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສົງຄາມກັບຊາຕານຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ

ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍທີ່ມະນຸດຈະເຮັດມັນໄດ້. ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດກໍຄືການເຊື່ອຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຄ້າຍກັບການເນລະມິດສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ສ້າງພໍໃຈໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ການນໍາຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້; ນີ້ແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກຄັ້ງທີ່ສົງຄາມໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກຄັ້ງທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ພາລະກິດນີ້ກໍຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງພຣະອົງນໍາພາຍຸກທັງໝົດ ແລະ ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ໃຫ້ກັບບັນດາມວນມະນຸດຊາດ. ເຊົ້າມືດຂອງຍຸກໃໝ່ແຕ່ລະຍຸກແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນສົງຄາມກັບຊາຕານ ເຊິ່ງມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ສວຍງາມກວ່າ ແລະ ສູ່ຍຸກໃໝ່ທີ່ນໍາພາໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ມະນຸດເປັນເຈົ້ານາຍຂອງທຸກສິ່ງ ແຕ່ຄົນທີ່ຖືກຮັບຈະກາຍເປັນໝາກຜົນຂອງສົງຄາມກັບຊາຕານທັງໝົດ. ຊາຕານເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢ່າງເສື່ອມຊາມ, ມັນເປັນຜູ້ພ່າຍແພ້ໃນເວລາສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມທັງໝົດ ແລະ ຍັງເປັນຜູ້ທີ່ຈະຖືກລົງໂທດຫຼັງຈາກສົງຄາມເຫຼົ່ານີ້. ທ່າມກາງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດ ແລະ ຊາຕານ ຈະມີພຽງແຕ່ຊາຕານ ທີ່ຈະເປັນຜູ້ທີ່ຖືກກຽດຊັງ ແລະ ຖືກປະຕິເສດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານຮັບເອົາ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຄືນກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດແທນຊາຕານ. ໃນສາມຝ່າຍນີ້ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການນະມັດສະການຈາກທຸກສິ່ງຢ່າງ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແຕ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຄືນ ແລະ ຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະພິພາກສາຄົນທີ່ຊົ່ວຊ້າແທນພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະມີໄຊຊະນະຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຊາຕານຈະພ່າຍແພ້ຢ່າງແນ່ນອນ ແຕ່ທ່າມກາງມະນຸດກໍຈະມີຄົນທີ່ຈະຊະນະ ແລະ ຄົນທີ່ຈະເສຍ. ຄົນທີ່ຊະນະຈະຢູ່ກັບຜູ້ຊະນະ ແລະ ຄົນທີ່ເສຍກໍຈະຢູ່ກັບຜູ້ພ່າຍແພ້; ນີ້ຄືການຈັດແບ່ງແຕ່ລະຄົນອອກໂດຍອີງຕາມປະເພດ ເຊິ່ງມັນແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຍັງເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ຫົວໃຈຫຼັກຂອງພາລະກິດຫຼັກແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແນໃສ່ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຫຼັກໆກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຫົວໃຈຫຼັກນີ້, ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດນີ້ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຄັ້ງທໍາອິດທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານເຊັ່ນດຽວກັນ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ

ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງສົງຄາມຄັ້ງທຳອິດສຳເລັດ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ຜູ້ເຊິ່ງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ, ເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ມັນຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນໆໄປພ້ອມໆກັນ ແຕ່ເຫດຜົນຫຼັກທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ, ເພື່ອເອົາຊະນະບັນດາມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອຮັບຄົນເຫຼົ່ານີ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ທຳມະດາ.
ຖ້າເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຖ່ອມຕົວ ແລະ ລີ້ລັບ ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນຈິງ, ຖ້າມັນເປັນພຽງແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລ້ວກໍບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ.
ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງກໍສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດໂດຍກົງ ແຕ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເຂົາສົມບູນ ຢ່າວ່າແຕ່ຈະສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານເລີຍ.
ຖ້າການເອົາຊະນະຊາຕານພຽງແຕ່ກ່ຽວພັນເຖິງພຣະວິນຍານທີ່ເຮັດສົງຄາມກັບວິນຍານ ແລ້ວພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຍິ່ງຈະມີຄຸນຄ່າທີ່ເປັນປະໂຫຍດໜ້ອຍລົງ; ມັນຈະບໍ່ສາມາດຮັບມະນຸດ ແລະ ຈະທຳລາຍໂຊກຊາຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນກໍມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.
ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອມະນຸດອາດເຫັນພຣະອົງ ຫຼື ເພື່ອຕາຂອງມະນຸດອາດຖືກເປີດ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກຖືກບຸກໃຈ ແລະ ໜູນໃຈເລັກໜ້ອຍ; ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນເລີຍ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ໄດ້ ມັນກໍພິສູດແລ້ວວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມສຳຄັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 129)

ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕົວຈິງຂອງມັນເອງ. ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງເປັນເພດຊາຍ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາໃນຄັ້ງນີ້ ພຣະອົງເປັນເພດຍິງ. ຈາກສິ່ງນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າສ້າງທັງເພດຊາຍ ແລະ ຍິງ ແລະ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ

ບໍ່ມີຄວາມແບ່ງແຍກທາງດ້ານເພດ. ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງມາ ພຣະອົງສາມາດສະຖິດເຂົ້າໃນເນື້ອໜັງໃດກໍໄດ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ເນື້ອໜັງນັ້ນສາມາດເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງໄດ້; ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພດຊາຍ ຫຼື ຍິງ, ມັນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຕາບໃດທີ່ມັນຄືເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຢຊູປາກົດເປັນເພດຍິງໃນເວລາພຣະອົງມາ, ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຖ້າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບັງເກີດເປັນເດັກຍິງເຍົາໄວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເດັກຊາຍ ຂັ້ນຕອນພາລະກິດກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດທັງໝົດເຊັ່ນດຽວກັນ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຂັ້ນຕອນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນກໍຈະຕ້ອງເຮັດໂດຍເພດຊາຍແທນ ແຕ່ພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດທັງໝົດຄືເກົ່າ. ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຂັ້ນຕອນໃດກໍຕາມແມ່ນສຳຄັນເທົ່າໆກັນ, ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກເຮັດຊໍ້າກັນ ຫຼື ມັນບໍ່ຂັດແຍ່ງກັນເອງ. ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະບຸດອົງດຽວ ແລະ "ພຣະບຸດ" ໝາຍເຖິງເພດຊາຍ. ແຕ່ເຫດໃດພຣະບຸດອົງດຽວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນຍຸກນີ້? ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພາລະກິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງເພດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານທາງເພດ. ພຣະອົງກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະເຮັດ ແລະ ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ຈຳກັດໃດໆ, ແຕ່ເປັນການປະຕິບັດຢ່າງເສລີເປັນພິເສດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນເອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງສອງຄັ້ງ ແລະ ມັນຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງເລີຍວ່າ ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ແມ່ນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ພຣະອົງມາເພື່ອເປີດເຜີຍການກະທຳທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າໃນຂັ້ນຕອນນີ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອກະທຳພາລະກິດໂດຍພຣະອົງເອງເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ປະຈັກ ມະນຸດຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມຄິດຕະຫຼອດໄປວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນເພດຊາຍເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເພດຍິງ. ກ່ອນໜ້ານີ້, ມວນມະນຸດຊາດເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນເພດຊາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເພດຍິງບໍ່ສາມາດເອີ້ນເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນວ່າມະນຸດຊາດທັງປວງຖືວ່າ ຜູ້ຊາຍມີສິດອຳນາດເໜືອຜູ້ຍິງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າບໍ່ມີຜູ້ຍິງຄົນໃດສາມາດປົກຄອງໄດ້, ມີແຕ່ຜູ້ຊາຍເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຍັງເວົ້າວ່າ ຜູ້ຊາຍເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຍິງ ເຊິ່ງຜູ້ຍິງຕ້ອງເຊື່ອຟັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢູ່ເໜືອຜູ້ຊາຍໄດ້. ໃນອະດີດ, ການເວົ້າວ່າ ຜູ້ຊາຍຄືຫົວໜ້າຜູ້ຍິງນັ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງອາດາມກັບເອວາ ຜູ້ທີ່ຖືກງູລໍ້ລວງ,

ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຢໂຮວາໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ຜູ້ຍິງກໍຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ແລະ ຮັກຜົວຂອງນາງ ແລະ ຜູ້ເປັນຜົວກໍຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະລ້ຽງດູ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຄອບຄົວຂອງຕົນ. ນີ້ແມ່ນກົດເກນ ແລະ ກົດບັນຍັດທີ່ວາງອອກໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ເຊິ່ງມະນຸດຊາດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໃນການໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວຕໍ່ຜູ້ຍິງວ່າ "ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນຜົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ລາວຈະປົກຄອງເຈົ້າເອງ." ພຣະອົງກ່າວດັ່ງນັ້ນກໍເພື່ອວ່າມະນຸດ (ນັ້ນກໍຄື ທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ) ຈະໄດ້ໃຊ້ຊີວິດເປັນປົກກະຕິຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງມະນຸດຈະໄດ້ມີໂຄງສ້າງ ແລະ ບໍ່ອອກຈາກຄວາມເປັນລະບົບລະບຽບທີ່ປົກກະຕິ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາ ຈຶ່ງສ້າງກົດເກນທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງຄວນປະຕິບັດຕົນແບບໃດ, ແຕ່ວ່າກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກຳນົດໃຊ້ສະເພາະກັບທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນການສ້າງຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນແນໃສ່ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ແບບປົກກະຕິທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນສຳລັບຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ. ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາເນລະມິດສ້າງມະນຸດຊາດ ພຣະອົງສ້າງມະນຸດສອງປະເພດ, ທັງເພດຊາຍ ແລະ ຍິງ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງມີການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງເພດຊາຍ ແລະ ຍິງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍອີງຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ອາດາມ ແລະ ເອວາ. ໃນສອງຄັ້ງທີ່ພຣະອົງກາຍເປັນເນື້ອໜັງນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ກຳນົດທັງໝົດອີງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດໃນຄັ້ງທຳອິດ, ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງຂອງພຣະອົງອີງຕາມເພດຊາຍ ແລະ ເພດຍິງກ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກເສື່ອມໂຊມອີກ. ຖ້າມະນຸດຊາດຮັບເອົາພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຢໂຮວາຕໍ່ອາດາມ ແລະ ເອວາຜູ້ທີ່ຖືກງູລໍ້ລວງ ແລະ ໃຊ້ພຣະທຳດັ່ງກ່າວນັ້ນເຂົ້າໃນພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຢຊູຈະບໍ່ໄດ້ຮັກພັນລະຍາຂອງພຣະອົງ ຕາມທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດບໍ? ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກໍຍັງຈະສາມາດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ບໍ? ຖ້າວ່າ ມັນຜິດສຳລັບເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະເປັນເພດຍິງ, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ເປັນການຜິດພາດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເຊັ່ນດຽວກັນບໍ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຜູ້ຍິງຂຶ້ນມາ?

ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງເຊື່ອວ່າ ມັນຜິດສຳລັບພຣະເຈົ້າຈະບັງເກີດເປັນຜູ້ຍິງ, ແລ້ວພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຜິດເຊັ່ນດຽວກັນກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນບໍ ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງດອງ ແລະ ດັ່ງນັ້ນບໍ່ສາມາດຮັກພັນລະຍາຂອງພຣະອົງໄດ້?

ໃນເມື່ອເຈົ້າເອົາຂໍ້ພຣະທຳທີ່ກ່າວຕໍ່ເຂວາມາວັດແທກຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,

ເຈົ້າກໍຕ້ອງໃຊ້ຂໍ້ພຣະທຳທີ່ພຣະເຢໂຮວາກ່າວຕໍ່ອາດາມນັ້ນມາຕັດສິນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຜູ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນແມ່ນບໍ? ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັບເອົາການວັດແທກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າອີງຕາມເພດຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ຕ້ອງຕັດສິນຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ ໂດຍອີງຕາມເພດຍິງຜູ້ທີ່ຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳເລີຍ! ຖ້າເຈົ້າຕັດສິນພຣະເຈົ້າແບບນີ້ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າຂາດເຫດຜົນ.

ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາກາຍເປັນເນື້ອໜັງສອງຄັ້ງ, ເພດຂອງເນື້ອໜັງພຣະອົງກໍກ່ຽວຂ້ອງກັບຊາຍ ແລະ ຍິງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ; ມັນກໍສອດຄ່ອງກັບຊາຍ ແລະ ຍິງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ, ພຣະອົງຈຶ່ງກາຍເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດສອງຄັ້ງ. ບໍ່ຕ້ອງຄິດວ່າ ຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຄືກັນກັບອາດາມຜູ້ທີ່ຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ.

ທັງສອງແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ ແລະ ທັງສອງເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີທຳມະຊາດແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແນ່ນອນ

ຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍຂອງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ສາມາດພິສູດວ່າພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຄືຫົວໜ້າຜູ້ຍິງທັງໝົດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຫົວໜ້າຜູ້ຊາຍທັງໝົດ? ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນກະສັດຂອງຊາວຍິວທັງໝົດບໍ (ລວມທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຍິງ)? ພຣະອົງເອງຄືພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫົວໜ້າຜູ້ຍິງ ແຕ່ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ຊາຍອີກດ້ວຍ. ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ເປັນຫົວໜ້າຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງປວງ.

ເຈົ້າຈະກຳນົດຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍຂອງພຣະເຢຊູວ່າເປັນສັນຍາລັກໃນການເປັນຫົວໜ້າຂອງຜູ້ຍິງໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການໝິ່ນປະໝາດພຣະອົງບໍ? ພຣະເຢຊູເປັນເພດຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເສື່ອມໂຊມ. ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຄືພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລ້ວຈະໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຄືອາດາມ ຜູ້ທີ່ຖືກເສື່ອມໂຊມໄດ້ແນວໃດ?

ພຣະເຢຊູຄືເນື້ອໜັງທີ່ສະຖິດໂດຍພຣະວິນຍານອັນບໍລິສຸດທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເຈົ້າຈະຫາວ່າພຣະອົງມີຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍຄືອາດາມໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດຈະບໍ່ຜິດບໍ?

ພຣະເຢໂຮວາຈະສາມາດລວມຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍຂອງອາດາມທີ່ຖືກລໍ້ລວງໂດຍງູນັ້ນຢູ່ກັບພຣະເຢຊູໄດ້ບໍ?

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ມີເພດແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູ ແຕ່ມີທຳມະຊາດຄ້າຍຄືພຣະອົງ? ເຈົ້າຍັງຈະກ້າເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ຍິງໄດ້ ຍ້ອນວ່າຜູ້ຍິງຄືຜູ້ທຳອິດທີ່ຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູຢູ່ບໍ? ເຈົ້າຍັງຈະກ້າເວົ້າຢູ່ບໍ່ວ່າ ຍ້ອນຜູ້ຍິງເປັນເພດທີ່ບໍ່ສະອາດທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ສະນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດັ່ງຜູ້ຍິງ? ເຈົ້າກ້າຍຶດໝັ້ນໃນຄຳເວົ້າບໍ່ວ່າ "ຜູ້ຍິງຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງຜູ້ຊາຍສະເໝີ ແລະ ບໍ່ສາມາດປາກົດຕົວ ຫຼື ເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ"? ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ຜ່ານມາ ແຕ່ເຈົ້າພັດດູໝິ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍສະເພາະໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ?
ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ທາງທີ່ດີໃຫ້ເຈົ້າລະວັງລີ້ນຂອງເຈົ້າໃຫ້ດີ ເພາະຢ້ານວ່າຄວາມໂງ່ຈ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ຄວາມໜ້າກຽດຊຽງຂອງເຂົ້າຈະຖືກເປີດໂປ່ງ. ຢ່າຄິດວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງ. ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ທັງໝົດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນ ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນພັນຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ ເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງປະພຶດຢ່າງທະນົງຕົວແບບນີ້? ພອນສະຫວັນອັນເລັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ອັນເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າບໍ່ພຽງພໍສຳລັບພຣະເຢຊູທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ວິນາທີດຽວ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ເຈົ້າມີປະສົບການຫຼາຍປານໃດ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນ ແລະ ສິ່ງທັງໝົດທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈິນຕະນາການໄວ້ ແມ່ນນ້ອຍກວ່າພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດໃນຊ່ວງເວລາດຽວອີກ! ທາງທີ່ດີ ເຈົ້າບໍ່ຄວນຫາເລື່ອງ ແລະ ຈັບຜິດ. ເຈົ້າສາມາດອອດດີສໍ່າທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ, ແຕ່ເຈົ້າກໍເປັນພຽງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນແຕ່ທຽບເທົ່າກັບໂຕມົດ!
ທັງໝົດທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າແມ່ນນ້ອຍກວ່າສິ່ງທີ່ໂຕມົດມີຢູ່ໃນຕົວມັນອີກ! ຢ່າຄິດວ່າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຮັບປະສົບການບາງຢ່າງ ແລະ ໄດ້ເປັນຜູ້ອາວຸໂສ ສະນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງມີສິດຊີ້ຕີນຊີ້ມື ແລະ ເວົ້າໃຫຍ່ໄດ້ຢ່າງຕາມໃຈ. ປະສົບການຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອາວຸໂສຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜົນຮັບມາຈາກພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວບໍ?
ເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຈົ້າຊື້ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍເຫື່ອແຮງ ແລະ ເລືອດເນື້ອຂອງເຈົ້າເອງບໍ? ປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າເຫັນວ່າ ເຮົາໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຽງສິ່ງນີ້ສິ່ງດຽວ ເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ ແລະ ໄດ້ຮັບແນວຄິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພວກມັນ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະມີພອນສະຫວັນພິເສດ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດຫຼາຍປານນັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີແນວຄິດຕ່າງໆຂອງເຈົ້າ? ຖ້າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງໃນຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ

ເຈົ້າຈະເຖິງກັບຮູ້ກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຢູ່ບໍ?
ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດບໍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ ເຊິ່ງເຈົ້າອວດດີທີ່ຈະພະຍາຍາມຕັດສິນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຕິດຕາມດ້ວຍຢ່າງເຊື່ອຟັງ ເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າສຶກສາມັນ? ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ກະແສນີ້ ແລະ ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງຢູ່ບໍ?
ເຈົ້າສາມາດສຶກສາປະຫວັດຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າ ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມສຶກສາ "ປະຫວັດຄອບຄົວ" ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຈະປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າດຳເນີນການສຶກສາດັ່ງກ່າວຢູ່ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຕາບອດບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນນຳເອົາຄວາມດູຖູກມາສູ່ຕົນເອງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສຳເລັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 130)

ພຣະເຢຊູ ແລະ ເຮົາມາຈາກພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັນໃນເນື້ອໜັງພວກເຮົາ, ແຕ່ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພວກເຮົາແມ່ນອົງດຽວກັນ; ເຖິງແມ່ນວ່າເນື້ອຫາຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກະທຳ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຈະບໍ່ຄືກັນ, ແຕ່ພວກເຮົາແມ່ນຄືກັນໃນດ້ານແກ່ນແທ້; ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ນີ້ແມ່ນຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຍຸກ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຮົາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ພັນທະກິດຂອງພວກເຮົາບໍ່ຄືກັນ ດັ່ງນັ້ນພາລະກິດທີ່ພວກເຮົານຳມາ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ພວກເຮົາເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ມະນຸດເຫັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ມື້ນີ້ແມ່ນບໍ່ຄືສິ່ງທີ່ຜ່ານມາ, ນີ້ເປັນຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຍຸກ. ເຖິງວ່າພຣະອົງທັງສອງຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງທາງເພດ ແລະ ຮູບຮ່າງດ້ານເນື້ອໜັງພຣະອົງທັງສອງ ເຊິ່ງພຣະອົງທັງສອງບໍ່ໄດ້ບັງເກີດຈາກຄອບຄົວດຽວກັນ, ແຮງໄກທີ່ຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນອີກ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນເປັນອົງດຽວກັນ. ເຖິງວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທັງສອງບໍ່ໄດ້ມີເລືອດ ຫຼື ຄວາມສຳພັນທາງຮ່າງກາຍຊະນິດໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພຣະອົງທັງສອງຄືເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນສອງຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການທີ່ພຣະອົງທັງສອງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ໂຕ້ແຍ່ງບໍ່ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງບໍ່ແມ່ນສາຍເລືອດດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເວົ້າພາສາດຽວກັນ (ຜູ້ໜຶ່ງເປັນເພດຊາຍທີ່ເວົ້າພາສາຍິວ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງເປັນເພດຍິງທີ່ເວົ້າແຕ່ພາສາຈີນເທົ່ານັ້ນ). ຍ້ອນສາເຫດເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພຣະອົງທັງສອງຈຶ່ງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນກັນ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະອົງໄດ້ປະຕິບັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງຈະເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນກໍຕາມ, ມີແກ່ນແທ້ຄືກັນ, ແຕ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງທັງສອງມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນກໍມີພຽງຄວາມເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເທົ່າທີ່ກ່ຽວກັບລັກສະນະພາຍນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທັງສອງ ແລະ ສະພາບການກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງ, ພຣະອົງທັງສອງແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດໃຜລາວຂອງພຣະອົງທັງສອງ ຫຼື ຕໍ່ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະອົງທັງສອງ, ຍ້ອນວ່າ ໃນການວິເຄາະຂັ້ນສຸດທ້າຍກໍຈະເຫັນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງແມ່ນເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດແຍກພຣະອົງທັງສອງອອກຈາກກັນໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງທັງສອງຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນທາງສາຍເລືອດ, ແຕ່ຊີວິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນຄວບຄຸມພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງ ເຊິ່ງມອບໝາຍພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ພຣະອົງທັງສອງນຳໄປປະຕິບັດຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍມາຈາກສາຍເລືອດທີ່ຕ່າງກັນ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາກໍບໍ່ແມ່ນພໍ່ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູກໍບໍ່ແມ່ນບຸດຊາຍຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາ: ພຣະອົງທັງສອງຄືໜຶ່ງດຽວ ແລະ ເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັນທາງສາຍເລືອດ, ແຕ່ພຣະອົງທັງສອງຄືອົງດຽວກັນ ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນອັນດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ ພ້ອມດ້ວຍການພິພາກສາທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ການຂ້ຽນຕີມະນຸດ ແລະ ການສາບແຊ່ງມະນຸດ; ແລະໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງສະມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການທຳລາຍໂລກ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທຳທັງໝົດນີ້ດ້ວຍຕົນເອງບໍ? ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສຳເລັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 131)

ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທົ່ວທັງຈັກກະວານ ແລະ ໃນອານາຈັກເບື້ອງເທິງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະອະທິບາຍທັງໝົດກ່ຽວກັບພຣະອົງເອງໂດຍໃຊ້ພາບຫຼັກຂອງເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າພຽງເຂົ້າມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນີ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຄວາມໝາຍໃດໆກ່ຽວກັບພາບຫຼັກຂອງເນື້ອໜັງນີ້, ມັນບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກທີ່ຜ່ານມາ ຫຼື ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວພັນກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງຍັງຄົງຢູ່? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ມະນຸດແຕ້ມຮູບພາບຂອງພຣະອົງ ເພື່ອສິ່ງນັ້ນຈະຖ່າຍທອດໄປສູ່ລຸ້ນຕໍ່ໆໄປ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັບຮູ້ວ່າພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງເປັນພາບຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຖິງແມ່ນລັກສະນະຂອງມະນຸດຖືກສ້າງໃນພາບຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ຈະໃຫ້ຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາບຫຼັກອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງສະເດັດລົງຈາກສະຫວັນມາສູ່ເນື້ອໜັງສະເພາະໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທີ່ລົງມາສູ່ເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ເປັນພຣະວິນຍານທີ່ປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ເປັນພຣະວິນຍານທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ. ພາລະກິດທີ່ກະທຳໃນເນື້ອໜັງເປັນຕົວແທນຢ່າງສົມບູນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານ ແລະ ເນື້ອໜັງແມ່ນເພື່ອພາລະກິດ, ແຕ່ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພາບລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາບຫຼັກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນມະນຸດ. ພຣະອົງກາຍມາເປັນມະນຸດເພື່ອວ່າພຣະວິນຍານຈະພົບສະຖານທີ່ເໝາະສົມເພື່ອອາໄສຢູ່ເວລາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເພື່ອບັນລຸພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ, ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສຳຜັດກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເວົ້າຈັກເທື່ອວ່າຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງ; ນັ້ນເປັນພຽງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລັກສະນະທີ່ສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ,

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນນໍາໃຊ້ເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນີ້. ການປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ເປັນພຽງແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ຈະບໍ່ມີຮູບຮ່າງໂດຍສະເພາະ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເລືອກເອົາຄອບຄົວທີ່ເໝາະສົມເພື່ອກຳນົດເປັນຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າຮູບຮ່າງຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຳຄັນໃນການເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວທຸກຄົນທີ່ມີພາບລັກສະນະໃບໜ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັບພຣະອົງແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຜິດພາດທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດບໍ? ຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຖືກແຕ້ມໂດຍມະນຸດເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງທີ່ພິເສດໃດໆ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສືບຕໍ່ໃຊ້ພາບວາດດັ່ງກ່າວຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ອີງຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ຄວນເຮັດແບບນີ້. ມັນເປັນພຽງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພາບວາດຂອງພຣະເຢຊູຍັງຄົງຢູ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ພາບລັກສະນະຂອງພຣະອົງເປັນແບບໃດ.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພາບລັກສະນະຂອງພຣະອົງໄດ້. ສຳລັບຮູບຮ່າງດັງຂອງພຣະອົງ, ປາກຂອງພຣະອົງ, ຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອຄວາມສາມາດເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອການເປີດເຜີຍມາເຖິງໂຢຮັນ, ລາວໄດ້ເຫັນພາບລັກສະນະຂອງບຸດມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື: ມີດາບສອງຄົມອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງ, ຕາຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນກັບແປວໄຟ, ຫົວ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງເປັນສີຂາວເໝືອນກັບຂົນແກະ, ຕີນຂອງພຣະອົງເໝືອນກັບທອງແດງທີ່ຖືກຫຼອມ ແລະ ມີຜ້າປ່ຽງຄຳອ້ອມເອິກຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງລາວຈະແຈ່ມແຈ້ງທີ່ສຸດ, ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລາວບັນລະຍາຍບໍ່ແມ່ນພາບລັກສະນະຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ສິ່ງທີ່ລາວເຫັນເປັນພຽງນິມິດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາບລັກສະນະຂອງບຸກຄົນຈາກໂລກນີ້ເລີຍ. ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນນິມິດ, ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ເຫັນຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາບລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງໃນການເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພາບລັກສະນະຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້. ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງສ້າງໃນລັກສະນະຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ສ້າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະອົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງສ້າງຜູ້ຊາຍ ແລະ

ຜູ້ຍິງໃນລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນລັກສະນະຂອງມະນຸດຄ້າຍຄືກັບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ສາມາດຕີຄວາມໝາຍໄດ້ວ່າ ຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດແມ່ນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອສະຫຼຸບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງເກີນໄປ, ຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປ, ອັດສະຈັນເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 132)

ໃນຄັ້ງນີ້ ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດ ບໍ່ແມ່ນຜ່ານທາງພຣະວິນຍານ ແຕ່ຜ່ານຮ່າງກາຍທຳມະດາ. ຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຮ່າງກາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດຄັ້ງທີສອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນຮ່າງກາຍທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ. ຮ່າງກາຍດັ່ງກ່າວເປັນຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສັງເກດເຫັນຄວາມພິເສດໃດໆໃນຮ່າງກາຍນີ້ ແຕ່ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນຈາກພຣະອົງ. ຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ເປັນສູນລວມຂອງພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງທັງໝົດຈາກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຮ່າງກາຍທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ທັງເປັນສິ່ງສະແດງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນບໍ? ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນບໍ? ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດບໍ? ພຣະອົງຈະບອກຄວາມເລິກລັບທັງໝົດທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດບອກເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຣະອົງຍັງຈະບອກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພຣະອົງເປັນປະຕູສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຂັມທິດນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່. ຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ມີຄວາມເລິກລັບທັງປວງທີ່ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຫັນ. ການກະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຢັ່ງຮູ້ໄດ້ ແຕ່ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຄົນທຳມະດາຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ. ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຕົວແທນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດູແລທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຖິງວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນ ແລະ ໂລກສັ່ນສະທ້ານ ຫຼື ເຫັນແປວໄຟອອກມາຈາກຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳພັດການຕີສອນດ້ວຍຄ້ອນເຫຼັກຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າສາມາດສຳພັດຄວາມຮ້າຍກາດຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດໂດຍແທ້ຈິງ. ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສ ແລະ

ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າສາມາດສຳພັດໄດ້ເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ການດູແລທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດທັງປວງ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນການອະນຸຍາດໃຫ້ ມະນຸດເຫັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຟ້າສະຫວັນຊົງດຳລົງຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ໃນໂລກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຮູ້ຈັກ, ເຊື່ອຟັງ, ຢຳເກງ, ແລະ ຮັກພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກມື້ນີ້ ມະນຸດຈະເຫັນພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງກາຍຄືມະນຸດ ທີ່ມີດັງກັບມີຕາສອງໜ່ວຍ ແລະ ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທຳມະດາ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່ ຟ້າສະຫວັນກັບໂລກກໍຈະປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ.

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່ ທ້ອງຟ້າກໍຈະມືດມົວ ໂລກຈະສັບສົນວຸ່ນວາຍ ແລະ ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບໄພອຶດຫິວ ແລະ ໂຣກລະບາດ. ພຣະອົງຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ຖ້າປາສະຈາກການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງໃນຍຸກສຸດທ້າຍແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງທຳລາຍມະນຸດທັງໝົດໃນນະຮົກໄປແລ້ວ, ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່, ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນບາບໜາຕະຫຼອດໄປ ແລະ ທັງຈະກາຍເປັນຊາກສົບ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ໄວ້ວ່າ ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່ ມະນຸດທັງໝົດຈະໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍທີ່ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ ແລະ ບໍ່ອາດໜີພົ້ນໂທດໜັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ບັງເກີດມາ ພວກເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຊີວາ ແລະ ຄວາມຕາຍ ພວກເຈົ້າກໍຊອກບໍ່ເຫັນ, ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່ ໃນທຸກມື້ນີ້ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃກ້ບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຈະຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ຍ້ອນຄວາມບາບອັນຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກັບມາເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຖ້າຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ບໍ່ສະເດັດມາ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງທຳລາຍໂລກຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງຈະປະຕິເສດການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຫຼວງຫຼາຍຈາກມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ພ້ອມຮັບເອົາເພິ່ນດ້ວຍໃຈຍິນດີ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທ່າມກາງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 133)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງຫຼືບໍ່ ຫຼື ບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດຫຼືບໍ່ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລອງສ່ຽງເບິ່ງ ແລະ ສຳຫຼວດວ່າມະນຸດທຳມະດາສາມັນຄົນນີ້ຈະຊ່ວຍເຫຼືອເຈົ້າໄດ້ຫຼືບໍ່ ແລະ ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ຫຼືບໍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຕ້ອງບອກເຈົ້າວ່າ ໃນຍຸກສະໄໝຂອງໂນອາ ມະນຸດພາກັນກິນ ແລະ ດື່ມ, ແຕ່ງງານກັນ ເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າທົນເບິ່ງບໍ່ໄດ້ ພຣະອົງຈຶ່ງສົ່ງນໍ້າມາຖ້ວມໂລກເພື່ອທຳລາຍມະນຸດຊາດ ແລະ ໄວ້ຊີວິດຄອບຄົວຂອງໂນອາແປດຄົນ ແລະ ສັດປີກສັດປ່າທຸກຊະນິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປົກປັກຮັກສາໄວ້ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງຈົນສຸດກົກສຸດປາຍ. ເຖິງວ່າທັງສອງຍຸກສະໄໝຊົ່ວຊ້າຈົນເຫຼືອທົນສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດໃນທັງສອງຍຸກສະໄໝກໍຊົ່ວຊ້າເຖິງຂັ້ນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ມະນຸດທັງໝົດໃນຍຸກຂອງໂນອາຖືກພຣະເຈົ້າທຳລາຍຈົນໝົດ. ມະນຸດທັງສອງຍຸກໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສຍພຣະໄທຫຼາຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງອົດທົນຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ພວກເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາເບິ່ງບໍ? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແທ້ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າ. ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດໃນຍຸກນີ້ບໍ່ຊົ່ວຊ້າເທົ່າກັບມະນຸດໃນສະໄໝຂອງໂນອາ ຫຼື ວ່າມະນຸດໃນຍຸກນີ້ໄດ້ກັບໃຈໃໝ່, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດທຳລາຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ໄດ້ ຍ້ອນເປັນຍຸກທີ່ເຕັກໂນໂລຊີກ້າວໜ້າ. ແຕ່ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າຍັງມີພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໃນກຸ່ມຄົນໜຶ່ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ພາລະກິດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຄື ພຣະອົງເອງ ຈະເປັນຜູ້ປະຕິບັດ. ນອກຈາກນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະເລືອກເອົາສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນນີ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ໃຫ້ເປັນຜົນຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ນຳພວກເຂົາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່. ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ ຄ່າໄຖ່ບາບທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊຳລະນັ້ນກໍແມ່ນ ເພື່ອກະກຽມສຳລັບພາລະກິດການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ກໍຍ້ອນການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງນີ້. ເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້. ພອນປະເສີດທັງໝົດນີ້ໄດ້ມາກໍຍ້ອນມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້. ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ທຸກຊາດຈະນະມັດສະການມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ພ້ອມທັງຂອບພຣະໄທ ແລະ ເຊື່ອຟັງມະນຸດທີ່ສຳຄັນຄົນນີ້. ເພາະວ່າຄວາມຈິງ, ຊີວິດ, ແລະ ຫົນທາງທີ່ພຣະອົງນຳມາໄດ້ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ,

ໄດ້ກຳຈັດຄວາມຄັດແຍ່ງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນ ແລະ ເປີດຄວາມເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງຄວາມຄິດມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຍັງເປັນຜູ້ທີ່ນຳສະຫງ່າລາສີຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າໄປສູ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ສັກກະລະບູຊາຈາກເຈົ້າ? ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບນາມວ່າ ພຣະຄຣິດ ບໍ? ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດໃນທ່າມກາງມະນຸດບໍ? ມະນຸດຄົນນີ້ທີ່ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈາກໄພພິບັດບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນບ່ອນເພິ່ງພາຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດຄວາມຈິງທີ່ກ່າວອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ ກຽດຊັງການທີ່ມີພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ແລ້ວຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງໃດ?

ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະສຳເລັດຜ່ານມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້. ພຣະອົງຈະປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງສາມາດກຳນົດທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ມະນຸດຄົນນີ້ຈະເປັນດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄິດບໍ ຄືເປັນພຽງຄົນທຳມະດາ ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການກ່າວຂານ? ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີນໍ້າໜັກພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ? ການກະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ? ຫຼືວ່າ ທາງທີ່ພຣະອົງຊົງນຳທາງໄປນັ້ນບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ພວກເຈົ້າຕິດຕາມບໍ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງກຽດພຣະອົງ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຍອມຕິດຕາມພຣະອົງ? ພຣະອົງເປັນຜູ້ສະແດງຄວາມຈິງ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະທານຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະທານຫົນທາງໃຫ້ເຈົ້າກ້າວເດີນ. ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້? ຖ້າປາສະຈາກການເສຍສະລະຂອງພຣະຄຣິດ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນໄດ້ ແຕ່ວ່າຖ້າປາສະຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກນີ້ ບັນດາຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ກ້າວເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້. ຖ້າມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ສະເດັດມາ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື ມີສິດໄດ້ເຫັນໜ້າຕາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າທັງໝົດສົມຄວນຖືກທຳລາຍຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ອະໄພພວກເຈົ້າ ແລະ ສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ທ້າຍສຸດນີ້ ເຮົາຂໍຝາກຂໍ້ຄິດເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພວກເຈົ້າຫຼາຍ. ນີ້ເປັນສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນທ່າມກາງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທ່າມກາງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 134)

ເຈົ້າຄວນຮູ້ແມ່ນຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ? ພຣະວິນຍານ, ບຸກຄົນ ແລະ ພຣະທຳທີ່ປະກອບສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກບຸກຄົນນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າຮູ້ຈັກນິໄສ ແລະ ລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຫ້ຄວາມໃສ່ໃຈກັບພຣະວິນຍານ ແລະ ພຣະທຳ ແລະ ພຽງແຕ່ອະທິຖານຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຍັງພິສູດອີກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງລວມເຖິງການຮູ້ຈັກ ແລະ ການມີປະສົບການໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເຂົ້າໃຈກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ. ພ້ອມນີ້ຍັງລວມເຖິງການຮູ້ຈັກວ່າ ທຸກການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະທຳຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກມາແມ່ນການສຳແດງເຖິງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ. ສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແນວໃດ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຳແດງເຖິງພຣະວິນຍານ ເຊິ່ງທຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມນຳ.

ແມ່ນຫຍັງຄືການສຳແດງເຖິງພຣະວິນຍານ? ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍປະຕິບັດໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໂດຍລວມແລ້ວ ໃນທັງສອງກໍລະນີແມ່ນຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານ. ວິນຍານຫຍັງກໍຕາມທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນແມ່ນຈະສຳແດງອອກພາຍນອກຂອງພວກເຂົາ. ພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດເປັນປົກກະຕິ ແຕ່ມີສອງສ່ວນທີ່ກ່ຽວກັບການຄວບຄຸມຂອງພຣະວິນຍານ ນັ້ນກໍຄື: ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ອີກສ່ວນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານປ່ຽນແປງຕາມສະຖານະການ ນັ້ນກໍຄື: ເມື່ອພາລະກິດຝ່າຍມະນຸດຂອງພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ພຣະວິນຍານກໍຈະຄວບຄຸມພາລະກິດຝ່າຍມະນຸດນີ້ ແລະ

ເມື່ອພາລະກິດຝ່າຍພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດໂດຍກົງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໃຫ້ສຳເລັດ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ປາກົດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈຶ່ງທັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານ ເພື່ອເປັນທີ່ພໍໃຈຄວາມຕ້ອງການທາງເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພວກເຂົາກັບພຣະອົງງ່າຍຂຶ້ນ, ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ, ດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັບມະນຸດ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມກັບມະນຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຈັດກຽມຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ນຳພາຜູ້ຄົນໃນທຸກສິ່ງທີ່ເປັນບວກ ໂດຍປ່ຽນແປງນິໄສຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນເຖິງການປາກົດຂອງພຣະວິນຍານໃນເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ການເຕີບໂຕໃນຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກບັນລຸຜ່ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ພຽງແຕ່ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້, ພຽງເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດອີ່ມອົກອີ່ມໃຈໃນທາງວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້; ພຽງແຕ່ຖ້າພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນສິ່ງນີ້ ນັ້ນກໍຄື: ການລ້ຽງດູຂອງພຣະເຈົ້າ, ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການຈັດກຽມໃນຄວາມເປັນມະນຸດ, ຜົນແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກບັນລຸໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງທີ່ເວົ້າເຖິງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນປະຕິບັດພາລະກິດທັງໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ພາລະກິດ ແລະ ຊີວິດທາງມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດທາງພຣະເຈົ້າທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະຖືກບັນລຸ. ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຖືກລວມເຂົ້າກັນໃຫ້ກາຍເປັນໜຶ່ງ ແລະ ພາລະກິດຂອງທັງສອງຢ່າງ[ກ] ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານທາງພຣະທຳ; ບໍ່ວ່າຈະໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງກ່າວໃນພາລະກິດທີ່ເປັນມະນຸດ ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກກ່າວອອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດຈັດກຽມໃຫ້ກັບທຸກຄົນໄດ້; ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ ຫຼື ມີການສຶກສາຕໍ່າ ຫຼື ບໍ່,

ພວກເຂົາກໍສາມາດຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດຜ່ານທາງພຣະທຳ ແຕ່ມັນເຕັມໄປດ້ວຍການຈັດກຽມ, ດ້ວຍຊີວິດ, ບໍ່ມີມົນທິນຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຄວາມນິຍົມຂອງມະນຸດ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດຂອງມະນຸດ, ຢູ່ນອກຂໍ້ຜູກມັດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ; ຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ເປັນການສຳແດງເຖິງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ.
ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຈຳກັດຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ໃນແຕ່ຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ ແລ້ວຈະຕ້ອງການໆຈັດການ, ການລິຮານ ແລະ ວິໄນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດມີການປ່ຽນແປງເລັກນ້ອຍໃນຕົວພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫາກປາສະຈາກພາລະກິດ ຫຼື ການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍຈະຫັນໄປເພິ່ງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກວິທີເດີມໆຂອງພວກເຂົາ; ມີແຕ່ຜ່ານທາງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຂໍ້ບົກພ່ອງ ແລະ ຄວາມຂາດເຂີນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ພຽງເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແທນທີ່ຈະເປັນການຈັດການ ແລະ ລິຮານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນກໍຄືການຈັດກຽມທາງດ້ານບວກ, ການນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອທົດແທນຂໍ້ບົກພ່ອງທຸກຂໍ້, ນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເປີດເຜີຍທຸກສະພາວະຂອງຜູ້ຄົນ, ນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອນຳທາງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ທຸກຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຂົາ, ທຸກການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອເປີດເຜີຍເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາ; ສິ່ງນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໃນທ່າທີຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ເຈົ້າຄວນຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ໂດຍຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານທາງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທັງຊີ້ນຳພາລະກິດມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເຈົ້າສາມາດເຫັນທັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນທັງໝົດ;
ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເປັນຄວາມໝາຍສຳຄັນຕົວຈິງແຫ່ງການປາກົດຕົວທີ່ແທ້ຈິງໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ທຸກພາກສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເຊົາໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຫຼາຍເກີນໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ

ແລະ ໃສ່ໃຈໜ້ອຍເກີນໄປເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຮັດເກີນໄປ ຫຼື ອອກນອກທິດນອກທາງເກີນໄປ. ໂດຍລວມແລ້ວ ຄວາມໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແມ່ນໝາຍເຖິງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ໂດຍຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານ ທີ່ຖືກສຳແດງອອກຜ່ານທາງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນວ່າ ພຣະອົງມີຊີວິດຊີວາຄືຄົນທົ່ວໄປ, ເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ.

ພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດມີຂັ້ນຕອນການປ່ຽນແປງ. ໃນການເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນມະນຸດສົມບູນ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສາມາດຮັບການຊີ້ນຳຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍຈະສາມາດຈັດກຽມ ແລະ ລ້ຽງດູຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍໄດ້. ນີ້ຄືການສຳແດງອອກໜຶ່ງຢ່າງຂອງພາລະກິດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດຢ່າງຊັດເຈນ ແລ້ວເຈົ້າອາດຈະບໍ່ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດ. ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຜິດໄດ້. ພຣະອົງຖືກ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຜິດພາດ; ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນແມ່ນການສຳແດງອອກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ເຊິ່ງປາສະຈາກການແຊກແຊງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ. ມັນບໍ່ໄດ້ຜ່ານຄວາມສົມບູນ ແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານໂດຍກົງ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ກໍຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ; ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດເລີຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າຖືກປະຕິບັດໂດຍບຸກຄົນທຳມະດາ; ພຣະເຈົ້າລົງມາຈາກສະຫວັນສູ່ແຜ່ນດິນໂລກຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອສຳແດງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງເນື້ອໜັງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສົມບູນໂດຍໃຊ້ເນື້ອໜັງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບອ່ານວ່າ "ແລະ ທັງສອງແມ່ນ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 135)

ໃນປັດຈຸບັນ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງກໍຍັງອ່ອນຢູ່ເກີນໄປ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍຍັງເລັກໆນ້ອຍໆ

ຢູ່. ເມື່ອເວົ້າເຖິງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍຜ່ານພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ, ໃນຄວາມລໍ້າລວຍດັ່ງກ່າວ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ນັ້ນກໍຄື: ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນເນື້ອໜັງ, ຫຼັກການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້. ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າສາມາດນະມັດສະການບຸກຄົນນີ້ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ເຈົ້າກຳລັງນະມັດສະການພຣະວິນຍານ. ນີ້ຄືສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຄວນບັນລຸໃນຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື: ການຮູ້ທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານຜ່ານເນື້ອໜັງ, ການຮູ້ພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນຂອງພຣະວິນຍານໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພາລະກິດມະນຸດໃນເນື້ອໜັງ, ການຍອມຮັບພຣະທຳທຸກຂໍ້ ແລະ ຖ້ອຍຄຳໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ການເຫັນວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊີ້ນຳເນື້ອໜັງ ແລະ ສຳແດງລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງແນວໃດ. ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດຮຽນຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານໃນສະຫວັນຜ່ານທາງເນື້ອໜັງ; ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງທ່າມກາງມະນຸດໄດ້ກຳຈັດພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍທີ່ຢູ່ໃນແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ; ການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຜ່ານພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພາລະກິດມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍ ແລະ ການດູແລ ແລະ ການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງເຂົາ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການມາຂອງພຣະວິນຍານໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຕົ້ນຕໍ ກໍເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ໂດຍລວມແລ້ວ ແມ່ນຫຍັງຄືທັດສະນະຄະຕິຂອງຜູ້ຄົນຄວນມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ? ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ກ່ຽວກັບການປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະທຳ, ກ່ຽວກັບການປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງ, ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເວົ້າເຖິງສ່ວນໃຫຍ່ໃນປັດຈຸບັນ? ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ການມາຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຂົ້າໃຈທັງໝົດ. ອີງຕາມວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍຸກສະໄໝ, ໃນລະຫວ່າງປະສົບການຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮຽນເຂົ້າໃຈບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ

ຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພວກມັນ.

ຂະບວນການທີ່ຜູ້ຄົນມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືກັບຂະບວນການທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ. ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຜ່ານການສຳຜັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ຮຽນຮູ້ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ຮັບເອົາພວກເຂົາ, ພຣະອົງກຳລັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ; ພຣະອົງກຳລັງໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງເພື່ອສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງຄວາມໝາຍສຳຄັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ການສຳແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງໄດ້ປ່ຽນແປງພວກເຂົາ ແລະ ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງໃນ, ເຕີມເຕັມພວກເຂົາດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ (ບໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ), ເຕີມເຕັມພວກເຂົາດ້ວຍທາດແທ້ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງປະຕິບັດແບບນັ້ນ ຕົ້ນຕໍ ແມ່ນໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງເພື່ອຈັດການກັບການຂາດເຂີນຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອພິພາກສາ ແລະ ເປີດເຜີຍນິໄສທີ່ກະບົດຂອງພວກເຂົາ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮັບໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ ແລະ ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ມາທ່າມກາງມະນຸດ. ພາລະກິດສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງແມ່ນການຊ່ວຍທຸກຄົນໃຫ້ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ, ນຳພວກເຂົາອອກຈາກດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ກຳຈັດນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມສຳຄັນທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດໃນການຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງແມ່ນຄວາມສາມາດຮັບເອົາພຣະອົງໃຫ້ເປັນຕົວຢ່າງ, ເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຕາມຕວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ໂດຍປາສະຈາກການບິດເບືອນ ຫຼື

ການເຮັດຜິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ປະຕິບັດແນວໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້ ແລະ ສາມາດບັນລຸສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈະມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຕ່ເຈົ້າຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າມີຊີວິດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ເປັນກະແຈສຳຄັນກໍຄືເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຈຳເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກຕົວເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າສາມາດທີ່ຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາກຸ່ມຄົນໂດຍການປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຄືກັບຄົນທົ່ວໄປ, ຜູ້ຄົນເຫັນໄດ້, ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານໃນເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ການປະຕິບັດຕົວເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ການມາຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຕົ້ນຕໍ ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານທີ່ບໍ່ມີຮູບຮ່າງປາກົດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນ ແລະ ສຳຜັດພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄົນທີ່ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈະດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງ ແລະ ເປັນຄືກັບຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່າວຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຈະເທດສະໜາກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ທິດສະດີທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຈະບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຄວາມຈິງເລີຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕົນເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ສາມາດສຳຜັດພຣະເຈົ້າ, ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 136)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະກອບດ້ວຍສອງສ່ວນ. ຄັ້ງທຳອິດພຣະອົງໄດ້ລົງມາເປັນມະນຸດ, ຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຫຼື ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຄຶງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຄັ້ງທີສອງ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງເຊັ່ນດຽວກັນ ເຊິ່ງຢ່າວ່າແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງເລີຍ ແລະ ຜູ້ຄົນຍັງໄດ້ຄຶງພຣະຄຣິດທີ່ໄມ້ກາງແຂນດ້ວຍຕະປູອີກຄັ້ງ. ມະນຸດບໍ່ແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ

ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ເຂົາຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ການອ້າງວ່າຮັກພຣະເຈົ້າ, ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄຳຫຼອກຫຼວງບໍ? ຖ້າເຈົ້າອຸທິດຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຢ່າງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດບໍ?
ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ເມື່ອເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນການທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນການຫຼອກຫຼວງບໍ? ບຸກຄົນໜຶ່ງຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ?
ເຈົ້າສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າສາມາດເຫັນບໍວ່າພຣະວິນຍານຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສູງສົ່ງພຽງໃດ? ເພື່ອເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້ ເຊິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນບໍ? ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວແມ່ນຫຍັງ?
ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳຫຼອກຫຼວງທັງໝົດບໍ?
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາກໍຄືການມາເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງເຈົ້າເປັນໝາຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານ ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາ "ພຣະເຈົ້າແຫ່ງທຸກສິ່ງທັງປວງ" ທີ່ບໍ່ມີຢູ່ຈິງ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ, ຈັບຕ້ອງໄດ້ ແລະມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງ. ຖ້າຈະເວົ້າແບບບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງກໍຄື "ພຣະເຈົ້າ" ດັ່ງກ່າວແມ່ນຊາຕານ ແລະ ຖ້າຈະເວົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງກໍຄື ມັນເປັນຕົວເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແຕ່ຍັງບອກວ່າ ເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນການໝິ່ນປະມາດບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າຂອງການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວ?
ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນມະນຸດ
ແລ້ວທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງພຣະວິນຍານແຫ່ງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ແລະຈັບຕ້ອງບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີຮູບຊົງ ແລະ ບໍ່ມີຮ່າງທີ່ແນ່ນອນ ເຊິ່ງເປັນປະເພດທີ່ບໍ່ແມ່ນວັດຖຸ, ເປັນວິນຍານທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້. ມະນຸດຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ອັດສະຈັນ ແລະບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງເຊັ່ນນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຕະຫຼົກບໍ? ການໃຫ້ເຫດຜົນທີ່ໂງ່ຈ້າແບບນັ້ນໃຊ້ບໍ່ໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທຳມະຊາດ
ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທັງສອງຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັນໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງ,

ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຖ່ອມຕົວພຣະອົງເອງດ້ວຍການມາເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ ແລ້ວມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກໍຈະບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ນອກຈາກຜູ້ເຊື່ອເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ອາດມີໂອກາດກາຍມາເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ວິນຍານຂອງພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ສວງສະຫວັນ, ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍຈະບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າມະນຸດຕ້ອງການກາຍມາເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນສວງສະຫວັນ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດ, ແລ້ວເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ໂງ່ຈ້າຢ່າງເປັນຕາງຶດທີ່ບໍ່ແມ່ນມະນຸດບໍ? ມະນຸດພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາ "ຄວາມຊື່ສັດ" ຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈແມ່ນແຕ່ເລັກໜ້ອຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ ຍ້ອນມັນງ່າຍຫຼາຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ ເຊິ່ງມະນຸດສາມາດເຮັດຢ່າງໃດກໍໄດ້ຕາມທີ່ເຂົາມັກ. ແຕ່ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ບໍ່ໄດ້ງ່າຍແບບນັ້ນ. ມະນຸດທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ຍ້ອນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຕານັບຖື ແລະ ສູງສົ່ງ ເຊິ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີການຕິດຕໍ່ພົວພັນແບບປົກກະຕິກັບມະນຸດ ຫຼື ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ປົກກະຕິ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນພຣະອົງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດານີ້, ມະນຸດຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ; ມັນເປັນພຽງຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ. ມະນຸດກາຍເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນມະນຸດພົວພັນຕິດຕໍ່ກັບພຣະອົງ, ຍ້ອນມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະ ຢູ່ຮ່ວມກັນກັບພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ຖ້າມັນບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ ການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດກໍຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດເລີຍບໍ? ນັ້ນກໍເພື່ອຈະເວົ້າວ່າ

ມັນບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍ້ອນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມປົກກະຕິຂອງພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດ. ມັນພຽງແຕ່ເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ມະນຸດຈຶ່ງມີໂອກາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ມີໂອກາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດບໍ? ບັດນີ້ ເຈົ້າຍັງຕ້ອງການເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນສວັນສະຫວັນບໍ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າຖ່ອມຕົວພຣະອົງລົງມາໃນຈຸດໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດ ແລະ ຄົນໄວ້ໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະວິນຍານ: ມະນຸດມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະວິນຍານອົງນີ້ ຜູ້ທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ກາຍມາເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ມີລັກສະນະພາຍນອກຄືກັບມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະອົງຮັບເອົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງຊົງກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງ, ແບ່ງປັນຄວາມສຸກ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຂອງມະນຸດ, ດຳລົງຊີວິດໃນແຜ່ນດິນໂລກດຽວກັນກັບມະນຸດ, ປົກປ້ອງມະນຸດ ແລະ ນຳພາມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊຳລະລ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຈາກພຣະອົງ ແລະ ພຣະພອນຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອໄດ້ຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ມະນຸດຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 137)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານແຫ່ງສະຫວັນໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເມື່ອພຣະອົງລົງມາ, ພຣະອົງເວົ້າຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອກ່າວພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ ແລະ ຈາກຫຼາກຫຼາຍມຸມມອງ. ຫຼັກໆແລ້ວພຣະອົງຖືເອົາການສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ການສິດສອນມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍ ແລະ ຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄປພົວພັນກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວເຊັ່ນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄົນ ຫຼື ລາຍລະອຽດຂອງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.

ພັນທະກິດຫຼັກຂອງພຣະອົງແມ່ນກການກ່າວແທນພຣະວິນຍານ.
ນັ້ນກໍຄືເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະກົດໃນເນື້ອໜັງທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້,
ພຣະອົງແມ່ນພຽງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ.
ພຣະອົງບໍ່ພົວພັນກັບວຽກງານຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ພົວພັນໃນວຽກງານຂອງມະນຸດ.
ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດສັດສິດໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພົວພັນໃນວຽກງານຂອງມະນຸດ.
ຕະຫຼອດຫຼາຍປີທີ່ຜ່ານມາ ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາສູ່ໂລກນີ້
ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ກະທຳພາລະກິດຜ່ານຜູ້ຄົນຕະຫຼອດມາ.
ແຕ່ບໍ່ສາມາດຖືວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ພວກເຂົາເປັນພຽງຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ,
ພຣະເຈົ້າໃນປະຈຸບັນສາມາດກ່າວຈາກມຸມມອງຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງໄດ້
ໂດຍສົ່ງສຽງຂອງພຣະວິນຍານອອກ ແລະ ເຮັດພາລະກິດແທນພຣະວິນຍານ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ,
ທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ໃນຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝຜ່ານມາແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງການເຮັດພາລະກິດຂ
ອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ
ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເອີ້ນພວກເຂົາວ່າເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້?
ແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນທຸກມື້ນີ້ຍັງແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະທຳພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງໂດຍກົ
ງ ແລະ
ພຣະເຢຊູກໍແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງເຊັ່ນດຽວກັນ;
ທັງສອງແມ່ນເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງ?
ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໃນຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ສາມາດສະແດງແນວຄິດ ແລະ
ເຫດຜົນຢ່າງປົກກະຕິ. ພວກເຂົາຮູ້ເຖິງຫຼັກການໃນການປະພຶດຂອງມະນຸດ.
ພວກເຂົາມີແນວຄິດປົກກະຕິແບບມະນຸດ ແລະ ມີທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນທຳມະດາຄວນມີ.
ສ່ວນໃຫຍ່ພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດພິເສດ ແລະ ສະຕິປັນຍາມາແຕ່ເກີດ.
ໃນການກະທຳພາລະກິດຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ
ເຊິ່ງເປັນພອນສະຫວັນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ແລ້ວ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ
ໂດຍໃຊ້ຈຸດແຂງຂອງພວກເຂົາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ,
ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນປາສະຈາກແນວຄິດ ຫຼື ຄວາມຄິດ, ປາສະຈາກເຈດຕະນາຂອງມະນຸດ
ແລະ ແມ່ນແຕ່ຂາດສິ່ງທີ່ມະນຸດທຳມະດາມີ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານຫຼັກທຳຂອງການປະພຶດຂອງມະນຸດ.
ມັນເປັນແນວນີ້ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃນປະຈຸບັນມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ປົນກັບເຈດຕະນາ ຫຼື ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ

ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນການສະແດງຂອງເຈດຕະນາຂອງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ ແລະ ພຣະອົງເຮັດພາລະກິດໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານເວົ້າໂດຍກົງເຖິງ ເຊິ່ງກໍຄື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດໂດຍກົງໂດຍບໍ່ໄດ້ໄປປົນກັບເຈດຕະນາຂອງມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼັກການຂອງການປະພຶດຂອງມະນຸດ. ຖ້າມີພຽງແຕ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ (ໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດພາລະກິດ) ກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກປະຕິບັດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ສະນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ມີກຸ່ມຄົນຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງນຳໃຊ້ເພື່ອເຮັດພາລະກິດພາຍໃນມະນຸດຊາດ ຮ່ວມກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະອົງໃຊ້ວຽກງານຂອງມະນຸດເພື່ອສະໜັບສະໜູນພາລະກິດສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະສາມາດພົວພັນກັບພາລະກິດທີ່ສັກສິດໄດ້ໂດຍກົງ. ມັນເປັນແນວນີ້ສຳລັບພຣະເຢຊູ ແລະ ອັກຄະສາວົກທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງ. ໃນສະໄໝທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ, ພຣະເຢຊູໄດ້ລົບລ້າງພຣະບັນຍັດເກົ່າ ແລະ ສ້າງພຣະບັນຍັດໃໝ່. ພ້ອມນີ້ພຣະອົງໄດ້ກ່າວພຣະທຳໄວ້ຫຼາຍຂໍ້. ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນກະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນບຸກຄົນອື່ນເຊັ່ນ: ເປໂຕ, ໂປໂລ ແລະ ໂຢຮັນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ອີງພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງຂອງພວກເຂົາໃສ່ພື້ນຖານຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າໄດ້ລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນັ້ນ ເຊິ່ງເປັນການນຳໄປສູ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງໄດ້ນຳມາຍຸກໃໝ່, ລົບລ້າງຍຸກເກົ່າ ພ້ອມທັງໄດ້ສຳເລັດຂໍ້ພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ". ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ມະນຸດຕ້ອງເຮັດວຽກງານຂອງມະນຸດບົນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດທີ່ສັກສິດ. ຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການກ່າວ ແລະ ໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງກໍຈາກມະນຸດໄປ. ຫລັງຈາກນີ້ ທຸກຄົນທີ່ກຳລັງກະທຳພາລະກິດ ກໍເຮັດຕາມຫຼັກການທີ່ໄດ້ສະແດງອອກໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້. ຜູ້ຄົນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກະທຳພາລະກິດເພື່ອພຣະເຢຊູ. ຖ້າຫາກມີແຕ່ພຣະເຢຊູກະທຳພາລະກິດພຽງແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ,

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກ່າວພຣະທຳຫຼາຍພຽງໃດ ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດສຳພັດກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ ເພາະວ່າ ພຣະອົງກະທຳພາລະກິດໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງສິ່ງຕ່າງໆເຖິງຈຸດທີ່ຜູ້ຄົນທົ່ວໄປສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີອັກຄະສາວົກ ແລະ ສາສະດາ ທີ່ມານຳຫລັງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການໃນການເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເຊິ່ງນຳໃຊ້ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອເວົ້າເຖິງພຣະທຳ ແລະ ເຮັດພາລະກິດ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນສາມສີ່ຄົນ ຫຼື ອາດຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງ ເພື່ອກະທຳພາລະກິດໃນການຊີ້ນຳ ແລະ ຫົດສົງມະນຸດຊາດ ເພື່ອວ່າຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກອາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາສູ່ເນື້ອໜັງ, ຖ້າພຣະອົງພຽງແຕ່ກະທຳພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຮ່ວມກັບພຣະອົງ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພົວພັນກັບພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຜູ້ຄົນທຳມະດາທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງ ເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດນີ້, ເພື່ອເບິ່ງແຍງ ແລະ ຊີ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອລະດັບທີ່ການຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ ກໍຄືສະໝອງຂອງເຂົາປະມວນນັ້ນຈະສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຜູ້ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງເພື່ອ "ແປຄວາມໝາຍ" ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເພື່ອປ່ຽນພາສາສັກສິດເປັນພາສາມະນຸດ ເພື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຢັ່ງຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈພາລະກິດນັ້ນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳດັ່ງນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈພາສາສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນເປັນຄົນກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນຕໍ່າຫຼາຍ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກໃຊ້ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ໃນເວລາກະທຳພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງທີ່ເກີດເປັນມະນຸດ. ຖ້າມີແຕ່ພາລະກິດສັກສິດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ມີທາງເຂົ້າໃຈ ຫຼື ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈພາສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈພາສານີ້ໄດ້ຜ່ານຕົວແທນຂອງຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນມະນຸດຊາດ, ນັ້ນກໍພຽງແຕ່ສາມາດຮັກສາຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໄດ້; ຈະມີແຕ່ເພງເກົ່າ ແລະ ຄຳເວົ້າເກົ່າຊໍ້າຊາກ. ມີແຕ່ຜ່ານຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ກ່າວທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງກ່າວ ແລະ ກະທຳທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳໃນຊ່ວງເວລາຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນປະຕິບັດ ແລະ ປະສົບກັບພາລະກິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສທາງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປ່ຽນໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດໄປກັບການເວລາໄດ້. ພຣະອົງທີ່ກະທຳພາລະກິດພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຕົວແທນພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ກະທຳພາລະກິດພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນສາມາດກະທຳພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດ ໄດ້. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງແຕ່ລະຍຸກນັ້ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ເປີດຍຸກໃໝ່ເພື່ອນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວສິ້ນສຸດລົງ, ນີ້ສະແດງວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳເລັດລົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ທຸກຄົນກໍເດີນຕາມການນຳພາຂອງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອເຂົ້າສູ່ປະສົບການຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ໃນກໍລະນີດຽວກັນ ກໍເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ ມອບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃຫ້ກັບທຸກຄົນ ເຊິ່ງເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສິ້ນສຸດລົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 138)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ພຣະອົງມາເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດຊາດທຳມະດາບໍ່ແມ່ນຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດວາດພາບເ

ອີໄວ້. ມະນຸດນິຍາມ "ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ" ວ່າການມີເມຍ ຫຼື ຜົວ, ມີລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງພິສູດວ່າ ຄົນເຮົາແມ່ນຄົນປົກກະຕິ; ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາໃນທຳນອງນັ້ນ.
ພຣະອົງເຫັນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາວ່າ ເປັນການມີຄວາມຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາ, ມີຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ເກີດເປັນຄົນທຳມະດາ. ແຕ່ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລວມເຖິງການມີເມຍ ຫຼື ຜົວ ແລະ ລູກ ຄືດັ່ງມະນຸດເວົ້າກັນກ່ຽວກັບຄວາມທຳມະດາ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ການເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງ ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຈະຖືວ່າ ການຂາດຄວາມເປັນມະນຸດ ໂດຍທີ່ເກືອບຂາດອາລົມ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າ ຂາດຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານເນື້ອໜັງຄືດັ່ງພຣະເຢຊູ ທີ່ທີ່ມີຮູບລັກພາຍນອກຂອງຄົນທຳມະດາ ແລະ ມີລັກສະນະຂອງຄົນທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ມີທຸກສິ່ງທີ່ຄົນທຳມະດາຄວນມີ. ຈາກສິ່ງນີ້ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາທັງໝົດ ແຕ່ມີພຽງບາງສ່ວນໃນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນມີ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນວຽກປະຈຳຂອງຊີວິດມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ໄດ້ຮັບພະລັງແຫ່ງເຫດຜົນຂອງມະນຸດທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄວນມີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຜູ້ຄົນທີ່ຢືນຢັນວ່າ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ຖ້າພຣະອົງມີເມຍ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ ເຊິ່ງກໍຄືຄອບຄົວເທົ່ານັ້ນ; ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ຖ້າບໍ່ມີສິ່ງນີ້ ພຣະອົງກໍບໍ່ແມ່ນ ຄົນທຳມະດາ. ຈັ່ງເຮົາຂໍຖາມເຈົ້າດັ່ງນີ້ວ່າ "ພຣະເຈົ້າມີເມຍບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະມີຜົວ? ພຣະເຈົ້າສາມາດມີລູກໄດ້ບໍ?" ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດບໍ? ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດເກີດຈາກແຫງລະຫວ່າງຫີນໄດ້ ຫຼື ຫຼົ່ນລົງມາແຕ່ເທິງຟ້າ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສາມາດບັງເກີດເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວມະນຸດທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ພຣະອົງຈຶ່ງມີພໍ່ແມ່, ເອື້ອຍ ແລະ ນ້ອງສາວ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄວນມີ. ເຊັ່ນດຽວກັບກໍລະນີຂອງພຣະເຢຊູ; ພຣະເຢຊູມີພໍ່ ແລະ ແມ່, ອ້າຍ-ເອື້ອຍ ແລະ ນ້ອງ ແລະ ທັງໝົດນີ້ແມ່ນປົກກະຕິ. ແຕ່ຖ້າພຣະອົງມີເມຍ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ, ພຣະອົງຈະບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະດາ ທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີ. ຖ້າເປັນດັ່ງນີ້ ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດກະທຳພາລະກິດໃນນາມພຣະເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ມີເມຍ ຫຼື ລູກ ແຕ່ກໍເກີດຈາກຜູ້ຄົນທຳມະດາໃນຄອບຄົວທຳມະດາ,

ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເວົ້າໃຫ້ຈະແຈ້ງກວ່ານີ້ກໍຄື ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ ເປັນຄົນທຳມະດາແມ່ນຄົນທີ່ເກີດຢູ່ໃນຄອບຄົວທຳມະດາ. ມີພຽງແຕ່ບຸກຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດເຮັດພາລະກິດສັກສິດໄດ້. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຖ້າຫາກວ່າບຸກຄົນນັ້ນມີເມຍ, ລູກ ຫຼື ຜົວ, ຄົນນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດສັກສິດໄດ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະມີພຽງແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ມະນຸດຕ້ອງການ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຄິດເອົາໄວ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ໃນຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກແນວຄິດຂອງຄົນຫຼາຍ. ຄົນເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດໂດຍກົງ ໂດຍທີ່ມີມະນຸດຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ສະໜັບສະໜູນ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພຣະເຈົ້າມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ ແທນທີ່ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດກະທຳແທນພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນເນື້ອໜັງ (ເປັນຄົນທຳມະດາທີ່ບໍ່ສົມບູນ) ເພື່ອເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໃຊ້ການບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ເພື່ອສະແດງຍຸກໃໝ່ກັບມະນຸດ, ເພື່ອບອກມະນຸດກ່ຽວກັບຂັ້ນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອຂໍໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງສຳເລັດ; ພຣະອົງກຳລັງຈະຈາກມະນຸດໄປ ໂດຍທີ່ຈະບໍ່ອາໄສຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດທຳມະດາອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຈະໜີຈາກມະນຸດໄປສືບຕໍ່ດຳເນີນພາລະກິດອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງແທນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈະສືບຕໍ່ດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນທ່າມກາງຄົນກຸ່ມນີ້ ແຕ່ຈະດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາ ໂດຍນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 139)

ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ສາມາດຢູ່ກັບມະນຸດຕະຫຼອດໄປໄດ້ ເນື່ອງຈາກວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພາລະກິດອື່ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຕ້ອງກະທຳ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຕິດພັນຢູ່ກັບເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງຕ້ອງອອກຈາກເນື້ອໜັງເພື່ອກະທຳພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງກະທຳ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະກະທຳພາລະກິດໃນຮູບລັກຂອງເນື້ອໜັງກໍຕາມ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າຈົນກວ່າພຣະອົງຈະມີຮູບຮ່າງທີ່ຄົນທຳມະດາຄວນຈະໄດ້ຮັບກ່ອນຕາຍ ຫຼື ອອກຈາກການເປັນມະນຸດ. ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຈັກປີກໍຕາມ ແຕ່ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດ, ພຣະອົງກໍຈະໄປ ແລະ ອອກຈາກມະນຸດ.

ພຣະອົງບໍ່ມີອາຍຸ, ພຣະອົງບໍ່ນັບວັນເວລາຂອງພຣະອົງຕາມອາຍຸໄຂຂອງມະນຸດ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຈົບຊີວິດຂອງພຣະອົງທີ່ສະຖິດໃນເນື້ອໜັງຕາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ອາດຈະມີບາງຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ໃນການມາສູ່ເນື້ອໜັງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີອາຍຸຮອດຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ, ຕ້ອງເຕີບໃຫຍ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ມີອາຍຸເຖົ້າແກ່ ແລະ ຈາກໄປເມື່ອຮ່າງກາຍນັ້ນເຮັດພາລະກິດບໍ່ໄດ້ແລ້ວ. ນີ້ຄືຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ; ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດແບບນັ້ນ. ພຣະອົງມາສູ່ເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນເພື່ອກະທຳພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນກະທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມາເພື່ອໃຊ້ຊີວິດແບບມະນຸດທົ່ວໄປທີ່ເກີດຈາກພໍ່ແມ່, ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ສ້າງຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບ, ມີລູກ ແລະ ລ້ຽງລູກ ຫຼື ປະສົບກັບຄວາມສຸກທຸກຂອງຊີວິດ ເຊິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນກິດຈະກຳຂອງມະນຸດທົ່ວໄປ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ນີ້ແມ່ນການສວມເນື້ອໜັງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງກໍຄືການມາສູ່ເນື້ອໜັງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາສາມັນ. ພຣະອົງມາເພື່ອສຳເລັດສ່ວນໜຶ່ງໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈະຈາກມະນຸດໄປ. ເມື່ອພຣະອົງມາສູ່ເນື້ອໜັງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງກຳຈະບໍ່ສົມບູນ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຫລັງຈາກໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳ ແລະ ສຳເລັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນນີ້ກໍສຳເລັດລົງ ເຊິ່ງໃນຈຸດນັ້ນ ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ ບໍ່ວ່າຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະມີຊີວິດຍືນ ຫຼື ບໍ່. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ວ່າຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຈະຮອດຂັ້ນຕອນຂອງຊີວິດໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຮ່າງກາຍນັ້ນຈະຈະມີຊີວິດຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກດົນປານໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກຕັດສິນໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ມັນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າ ເປັນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ຍົກຕົວຢ່າງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດໃນເນື້ອໜັງເປັນເວລາສາມສິບສາມປີເຄິ່ງ. ໃນດ້ານຂອງອາຍຸໄຂຂອງຮ່າງກາຍມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ຄວນຈະຕາຍໃນໄວອາຍຸນັ້ນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຄວນຈາກໄປເທື່ອ. ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງສົນໃຈ. ຫລັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ເຊິ່ງໃນຈຸດນັ້ນ ຮ່າງກາຍແມ່ນຖືກເອົາໄປແລ້ວ ໂດຍຫາຍໄປພ້ອມກັບພຣະວິນຍານ. ນີ້ຄືຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ, ເວົ້າໂດຍສະເພາະແລ້ວ

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ສຳຄັນຫຼາຍ. ເວົ້າອີກກໍຄື ພຣະອົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຊ້ຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສ້າງຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາກ່ອນ ແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຕາບເທົ່າທີ່ພຣະອົງບັງເກີດເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວມະນຸດທຳມະດາ ພຣະອົງກໍຈະສາມາດກະທຳພາລະກິດສັກສິດໄດ້ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີມົນທິນຈາກເຈດຕະນາຂອງມະນຸດ, ທີ່ບໍ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ບໍ່ໃຊ້ແນວທາງຂອງສັງຄົມ ຫຼື ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຄິດ ຫຼື ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕັ້ງໃຈກະທຳ ແລະ ຍັງແມ່ນຄວາມໝາຍອັນສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ຕົ້ນຕໍແລ້ວພຣະເຈົ້າແມ່ນມາສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຜ່ານຂະບວນການໃດທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ແລະ ສ່ວນດ້ານປະສົບການຂອງມະນຸດທຳມະດານັ້ນ ພຣະອົງກໍບໍ່ມີ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳບໍ່ໄດ້ປະກອບມີປະສົບການຂອງມະນຸດທຳມະດາ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າມາສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳໃຫ້ສຳເລັດໃນເນື້ອໜັງ. ສ່ວນອື່ນໆແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຜ່ານຂະບວນການທີ່ບໍ່ສຳຄັນທັງຫຼາຍ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເອງສຳເລັດ, ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ. ການເຮັດສຳເລັດຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳໃນເນື້ອໜັງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ພັນທະກິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນໄດ້ສຳເລັດ. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໄດ້ຕະຫຼອດໄປ. ພຣະອົງຕ້ອງເຄື່ອນຍ້າຍໄປບ່ອນອື່ນເພື່ອກະທຳພາລະກິດ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຢູ່ນອກເນື້ອໜັງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ພຣະເຈົ້າກະທຳພາລະກິດຕາມແຜນການດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດໃດທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳ ແລະ ພາລະກິດໃດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດ, ພຣະອົງຮູ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຄືດັ່ງຝາມືຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້ານຳພາທຸກຄົນເພື່ອຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດລົບໜີໄດ້. ມີພຽງຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມການຊີ້ນຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອ

ນພັກເຊົາໄດ້. ບາງເທື່ອໃນພາລະກິດຕໍ່ໄປ ມັນຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເວົ້າໃນເນື້ອໜັງເພື່ອຜູ້ຊີ້ນໍາມະນຸດ ແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນຮູບແບບທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້ທີ່ນໍາພາຊີວິດມະນຸດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈະສາມາດຈັບຕ້ອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນຮູບປະທໍາ, ແນມເບິ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະກະທໍາໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງວາງແຜນໄວ້ດົນນານມາແລ້ວ. ຈາກສິ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຫັນເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຍ່າງໄດ້ແລ້ວ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 140)

ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະຄຣິດທີ່ສາມາດມອບຄວາມຈິງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຫຼາຍເກີນໄປກວ່າສິ່ງນີ້ ຍ້ອນພຣະອົງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະຕິປັນຍາໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້. ຜູ້ຄົນທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າ ພຣະຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແມ່ນນັກຫຼອກລວງ.
ພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຍັງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເນື້ອໜັງພິເສດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສໍາເລັດທ່າມກາງມະນຸດ.
ເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄົນໃດສາມາດທົດແທນໄດ້ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດແບກຫາບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ສໍາແດງຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ບໍ່ໄວກໍຊ້າ ຜູ້ທີ່ປອມແປງເປັນພຣະຄຣິດເຫຼົ່ານັ້ນຈະລົ້ມລະລາຍໄປໝົດ, ເຖິງພວກເຂົາຈະອ້າງວ່າເປັນພຣະຄຣິດ ພວກເຂົາບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດອະທິບາຍຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດໄດ້, ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສາມາດຕອບຄໍາຖາມ ແລະ ຕັດສິນໃຈໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ມັນໂດຍການເຂົ້າມາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະອົງປະທານຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ມັນວ່າ

ມັນແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະທານຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນອະດີດ; ມັນກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ.

ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍນຳພາຊີວິດ ແລະ ນຳພາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຍືນນານ ແລະ ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ຄວາມຈິງນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງດຽວທີ່ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີນຳ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຂອງພຣະເຢຊູຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການເຂົ້າປະຕູຂອງອານາຈັກສະຫວັນຈັກເທື່ອ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຫຸ່ນ ແລະ ນັກໂທດຂອງປະຫວັດສາດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຂໍ້ບັງຄັບ, ໂດຍຕົວໜັງສື ແລະ ຖືກປະຫວັດສາດໃສ່ໂສ້ ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ຮັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຕະຫຼອດໄປຈັກເທື່ອ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີແມ່ນນໍ້າສົກກະປົກທີ່ຂັງຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແທນທີ່ຈະເປັນນໍ້າແຫ່ງຊີວິດທີ່ຫຼັ່ງໄຫລມາຈາກບັນລັງ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຕີມເຕັມໂດຍນໍ້າແຫ່ງຊີວິດຈະຍັງຄົງເປັນສາກສົບຕະຫຼອດໄປ, ເປັນຂອງຫຼິ້ນໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເປັນບຸດຊາຍແຫ່ງນະຮົກ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຍຶດຕິດກັບອະດີດ, ພຽງແຕ່ຮັກສາສິ່ງຕ່າງໆຄ້າຍຄືກັບວ່າພວກມັນຍັງບໍ່ເໜັງຕີງເລີຍ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງສະຖານະພາບໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ປະຖິ້ມປະຫວັດສາດ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ? ຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ ຄືກັບຄື້ນທະເລຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ່ນ, ແຕ່ເຈົ້ານັ່ງ ແລະ ລໍຖ້າຄວາມພິນາດໂດຍບໍ່ດີ້ນຮົນ, ຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມໂງ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ຕິດຕາມບາດຍ່າງຂອງພຣະເມສານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດພິສູດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຍຶດໝັ້ນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເກົ່າເລີຍໄດ້ແນວໃດ? ແລະພຣະທຳຂອງໜັງສືຫົວສີເຫຼືອງຂອງເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະນຳພາເຈົ້າໃຫ້ສະແຫວງຫາຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລະພຣະທຳນັ້ນຈະນຳເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ແຜ່ນດິນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແມ່ນຕົວໜັງສືທີ່ສາມາດສະໜອງພຽງແຕ່ເຄື່ອງປອບໃຈຊົ່ວຄາວ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດໄດ້. ຂໍ້ພຣະທຳທີ່ເຈົ້າອ່ານແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າເພີ່ມພູນລີ້ນຂອງເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງສະຕິປັນຍາທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຊີວິດຂອງມະນຸດ

ຢ່າວ່າແຕ່ຫົນທາງທີ່ສາມາດນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມສົມບູນເລີຍ.
ຄວາມບໍ່ກົງກັນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄຕ່ຕອງແດ່ບໍ?
ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງລຶກລັບທີ່ຢູ່ພາຍໃນບໍ?
ເຈົ້າສາມາດນຳພາຕົນເອງໄປສະຫວັນເພື່ອພົບກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງບໍ?
ປາດສະຈາກການມາຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຈົ້າສາມາດນຳຕົວເອງເຂົ້າສູ່ສະຫວັນເພື່ອມີຄວາມສຸກແບບຄອບຄົວດຽວກັບກັບພຣະເຈົ້າບໍ?
ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າຍັງກຳລັງຝັນຢູ່ບໍ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າຢຸດຝັນ ແລະ ເບິ່ງວ່າ ແມ່ນໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕອນນີ້,
ໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢຸດ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ.

ຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຮັບຊີວິດໂດຍບໍ່ເພິ່ງພາຄວາມຈິງທີ່ພຣະຄຣິດກ່າວໄວ້
ແມ່ນຄົນທີ່ເປັນຕາຫນ່າຍທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດນຳມາໃຫ້ ແມ່ນຄົນທີ່ຫຼົງໃນຄວາມເພີ້ຝັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ
ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພຣະຄຣິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຕະຫຼອດໄປ.
ພຣະຄຣິດເປັນປະຕູໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ນອກຈາກຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງຫົນທາງຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຄິດເຖິງພຽງແຕ່ການຮັບພອນ ໂດຍບໍ່ມີການຮັບຄວາມຈິງ ຫຼື ການຮັບການຈັດກຽມຂອງຊີວິດ. ພຣະຄຣິດມາໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈະໄດ້ຮັບການສະຫນອງຂອງຊີວິດ.
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບເອົາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ພຣະອົງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າກ່າວໂທດ, ກ່າວໝິ່ນປະໝາດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກເຜົາໄໝ້ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ, ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນພຣະຄຣິດອົງນີ້ເອງເປັນການສະແດງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການສະແດງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຈໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ກະທຳ ແລ້ວເຈົ້າກ່າວໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ຜົນກຳທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໄດ້ຮັບແມ່ນເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນ ໄດ້ຊັດເຈນໂດຍຕົວມັນເອງຢູ່ແລ້ວ. ພ້ອມນີ້ ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ

ແລ້ວຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດແບກຮັບຜົນຕາມມາແທນເຈົ້າໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດໃນການໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າອີກແລ້ວ; ເຖິງແມ່ນເຈົ້າພະຍາຍາມໄຖ່ຕົນເອງ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ອ່ອນແອ ແຕ່ເປັນພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກຕົວກ່ຽວກັບຜົນຕາມມານີ້ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດພາດນ້ອຍໆ ແຕ່ເປັນການກະທຳຄວາມຜິດອາຊະຍາກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ທຸກຄົນຍິ່ງແຂ້ວຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄວາມຈິງ ຫຼື ວິຈານຢ່າງບໍ່ລະໝັດລະວັງ ຍ້ອນມີພຽງແຕ່ຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳຊີວິດມາໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຄວາມຈິງ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເກີດໃໝ່ ແລະ ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

V ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ 1

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 141)

ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ

ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນການຮູ້ຈັກພັນທະກິດທີ່ສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ເລື່ອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ກ່ອນໜ້ານີ້ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ (ລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ) ເພື່ອວາງແບບຢ່າງກ່ອນທີ່ຈະຈາກໄປ. ພຣະເຈົ້າວາງແບບຢ່າງນີ້ແນວໃດ? ໂດຍການກ່າວພຣະທຳ, ການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ການກ່າວໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ. ນີ້ຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວເພື່ອແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ກາຍມາເປັນໂລກແຫ່ງພຣະທຳ, ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບການຈັດຕຽມ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວິນຍານຂອງມະນຸດຈະໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອກ່າວພຣະທຳໂດຍສະເພາະ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບໂດຍການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະອົງໄດ້ນຳຈຸດຈົບມາຍັງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ລົບລ້າງສິ່ງເກົ່າທັງໝົດ. ການມາຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ການມາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ນຳຈຸດຈົບມາຍັງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ, ເພື່ອໃຊ້ພຣະທຳໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເພື່ອເຍືອງທາງ ແລະ ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງກັບມະນຸດ ແລະ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດເມື່ອເວລາພຣະອົງມາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງໄດ້ກະທຳການອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ, ພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບໂດຍການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນເປັນ. ຍ້ອນວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການກຳຈັດພາບລັກໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ; ເມື່ອພຣະອົງມາ ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ. ສ່ວນເລື່ອງກ່ຽວກັບ

ການລົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ແມ່ນເພື່ອກຳຈັດຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີພາບທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍພຣະທຳທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ, ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະອົງທົ່ວແຜ່ນດິນ, ພາລະກິດທີ່ພິເສດ ແລະ ປົກກະຕິທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກຳຈັດຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຄືພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດລົງ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້.

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້:

1. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີນທຳມະຊາດ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເຊື່ອງຊ້ອນແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

2. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຈຸດສຳຄັນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ລົງມາເພື່ອປະຕິບັດໃນເວລານີ້.

ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນມາເພື່ອຮັກສາຄົນປ່ວຍ ຫຼື ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ຫຼື ເພື່ອເຮັດການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນມາເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງການສາລະພາບບາບ ຫຼື ເພື່ອມອບຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ກັບມະນຸດ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດນີ້ແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳຊໍ້າພາລະກິດແບບດຽວກັນ. ໃນປັດຈຸບັນພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອນຳຈຸດຈົບມາສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍົກເລີກການປະຕິບັດທຸກຢ່າງຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງແມ່ນລົງມາເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໂດຍສະເພາະ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳພຽງເລັກນ້ອຍ; ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍຄືພຣະອົງສະແດງມະຫັດສະຈັນ, ເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ ແລະ ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະກ່າວຄຳທຳນວາຍເພື່ອຊັກຈູງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີອະຄະຕິ. ແຕ່ພັນທະກິດຫຼັກຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນສຳເລັດລົງ. ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຍຸກປັດຈຸບັນບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນໃດໆ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນພຽງສະແດງເຖິງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ປັດຈຸບັນນີ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນມາເພື່ອປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ກຳນົດໄວ້ທັງໝົດ

ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຊໍ້າພາລະກິດແບບດຽວກັນ; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນໃນປັດຈຸບັນແມ່ນພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 142)

ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ, ເພື່ອອະທິບາຍທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ, ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສົມຄວນເຂົ້າຫາ, ເພື່ອສະແດງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ເພື່ອສະແດງສະຕິປັນຍາ, ລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບມະນຸດ. ຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມລໍ້າເລີດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫັນການຖ່ອມຕົວ, ຄວາມລີ້ລັບ ແລະ ຄວາມເປັນທຳມະດາສາມັນຂອງພຣະອົງ.
ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່າວອອກມາຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ, ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່າວອອກມາຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດໂດຍກົງ ແລະ ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່າວອອກມາຈາກມຸມມອງຂອງບຸກຄົນທີສາມ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນໂດຍຜ່ານພຣະທຳ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນທັງທຳມະດາ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກຸ່ມຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ຍ້ອນຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງດັ່ງກ່າວ;
ມະນຸດດັ່ງກ່າວນັ້ນທີ່ຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍ້ອນຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະເຢຊູ ບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດ ຫຼື ການທົດລອງ. ຍ້ອນວ່າພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດແມ່ນສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ການທົດລອງໃນປັດຈຸບັນເປັນການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດເຄີຍໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ເມື່ອເວລາເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ອອກມາຈາກຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນທີ່ສຸດ, ນີ້ຄືຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນທີ່ເວົ້າເຖິງ. ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າກ່າວເພື່ອສ້າງຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້.
ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

ແມ່ນອີງຕາມທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ອີງຕາມການປະພຶດຂອງມະນຸດ ແລະ ອີງຕາມສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າສູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ພຣະທຳ ຂອງພຣະອົງທັງເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາ: ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງອະນາຄົດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນເບິ່ງໃນອະດີດ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ຄວນເຂົ້າເຖິງມັນໄດ້, ນຳໄປປະຕິບັດ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກປັດຈຸບັນ ມີບຸກຄົນໃດໜຶ່ງປາກົດຂຶ້ນ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ, ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ເຮັດການອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ, ຖ້າບຸກຄົນນີ້ອ້າງວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນພຣະເຢຊູທີ່ລົງມາ, ນີ້ແມ່ນເປັນພຽງສິ່ງທີ່ປອມຂຶ້ນໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການລອກແບບພຣະເຢຊູທີ່ພວກມັນມັກແຕ່ງຂຶ້ນມາ. ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້! ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຊໍ້າພາລະກິດແບບດຽວກັນ.

ບາດກ້າວໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດບາດກ້າວໃນພາລະກິດນັ້ນອີກຈັກເທື່ອ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ພັນທະສັນຍາເດີມໄດ້ທຳນວາຍການມາຂອງພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ກັບກາຍເປັນວ່າ ພຣະເຢຊູມາ, ສະນັ້ນ ມັນກໍຈະຜິດທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເມຊີອາອີກອົງໜຶ່ງລົງມາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ລົງມາແລ້ວຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ມັນກໍຈະຜິດຖ້າຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຢຊູກັບມາອີກໃນຄັ້ງນີ້. ມີຊື່ດຽວສຳລັບແຕ່ລະຍຸກ ແລະ ຍຸກນັ້ນໆກໍອະທິບາຍລັກສະນະຂອງແຕ່ລະຊື່. ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນສະເໝີ, ຕ້ອງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍສະເໝີ ແລະ ຕ້ອງເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູ ແຕ່ເວລານີ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນເລີຍ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ຖ້າພຣະເຈົ້າຍັງສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ຍັງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ຖ້າພຣະອົງເຮັດສິ່ງດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຮັດຊໍ້າພາລະກິດແບບດຽວກັນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ຄຸນຄ່າເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດໜຶ່ງບາດກ້າວຂອງພາລະກິດໃນແຕ່ລະຍຸກ.

ເມື່ອແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍກໍຈະລອກແບບຢ່າງໄວ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານເລີ່ມເຮັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັນທີທັນໃດ ພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນເປັນວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດແລ້ວ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍກໍຈະລອກແບບ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຊັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ເປັນຫຍັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ບໍ່ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ

ແລະ ບໍ່ຮັກສາຄົນປ່ວຍ? ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແບບດຽວກັນກັບພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະອົງຈະຕາງໜ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ແນວໃດ, ພຣະອົງຈະຕາງໜ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນສຳເລັດໄດ້ແນວໃດ? ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ຖ້າພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນວິຫານ ແລະ ຮັກສາວັນສະບາໂຕ ແລ້ວບໍ່ມີໃຜຂົ່ມເຫັງພຣະອົງ ແລະ ໝົດທຸກຄົນຮັບເອົາພຣະອົງ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈະສາມາດຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດໄດ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສຳຄັນ ຖ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຄືກັບພຣະເຢຊູ? ມີພຽງການປະຕິບັດອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຮັບຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 143)

ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ. ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານ, ຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ ແລະ ຈາກມຸມມອງຂອງບຸກຄົນທີສາມ; ພຣະອົງກ່າວໂດຍໃຊ້ຫຼາຍວິທີ, ນຳໃຊ້ໜຶ່ງວິທີສຳລັບຊ່ວງໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທີຂອງການກ່າວເພື່ອປ່ຽນແປງແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ກຳຈັດພາບທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ. ຍ້ອນມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ເພື່ອຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ເພື່ອເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພອນທາງວັດຖຸແກ່ມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອອກຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ເພື່ອມະນຸດຈະຮູ້ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອພາບຂອງພຣະເຢຊູຈະຖືກລົບອອກຈາກຫົວໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ຖືກແທນທີ່ໂດຍພາບໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັນທີທີ່ພາບຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນໃຈມະນຸດເລີ່ມເກົ່າລົງ ມັນກໍຈະກາຍເປັນຮູບບູຊາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ແລະ ປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນັ້ນຂອງພາລະກິດ

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມບໍລິບູນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນບາງຢ່າງ, ກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ພຣະອົງກໍເປັນຕົວແທນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດພາລະກິດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ອັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ ແລະ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພຽງໜຶ່ງສ່ວນໃນແຕ່ລະຍຸກ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກນີ້
ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງກໍແມ່ນການສະໜອງພຣະທຳສຳລັບຊີວິດຂອງມະນຸດ,
ການເປີດໂປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ການທຳລາຍແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ, ຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສັກດີນາ, ຄວາມຄິດທີ່ລ້າສະໄໝ ເຊິ່ງລວມທັງຄວາມຮູ້ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກປ່ອຍໄວ້ໃຫ້ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ພຣະອົງນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດ, ເພື່ອພິພາກສາມະນຸດ, ເພື່ອລົງໂທດມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເພື່ອວ່າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມງົດງາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອວ່າ ດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ
ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ນຳໂມເຊອອກຈາກປະເທດອີຢິບດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ; ໃນເວລານັ້ນ
ການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ
ແຕ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດມີຂີດຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາສົມບູນໄດ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສືບຕໍ່ກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອົງ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ມະນຸດເຫັນການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ພຣະເຢຊູສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ສາມມື້ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຟື້ນຄືນມາ ແລະ ປາກົດຕົວຜ່ານເນື້ອໜັງຕໍ່ໜ້າມະນຸດ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຫຼາຍໄປກວ່ານີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຮູ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນຫຼາຍກວ່ານີ້
ແລ້ວສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍເປັນຂອບເຂດທີ່ມະນຸດກຳນົດໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອເຂົາຈະຄ່ອຍໆຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ຈິດໃຈທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າຖືກແທນທີ່ໂດຍຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ລົງມາ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ກ່າວວ່າ "ພຣະທຳກາຍມາເປັນມະນຸດ, ພຣະທຳເກີດມາເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ" ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໃນຕົວເອງໄດ້. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ສ່ວນຫຼາຍ ພຣະເຈົ້າປະສົງທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະທຳທີ່ປາໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ແລະ ນີ້ຄືສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຊັດເຈນ; ບໍ່ວ່າວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເປັນຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດກຳນົດຂອບເຂດພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ໄດ້. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ສາມາດທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ພຣະເຢຊູສາມາດຟື້ນຄືນຊີບໄດ້ ແລະ ປາກົດໃຫ້ເປໂຕເຫັນ, ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງສຳເລັດໄດ້ ແລະ ສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້. ມີພຽງແຕ່ການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າມີຄວາມຮູ້ກ່າວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍພຽງໃດ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຈະຮອບຄອບຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຢຸດກຳນົດຂອບເຂດພຣະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງ. ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍການຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 144)

ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ເຮັດສຳເລັດ "ພຣະທຳກາຍມາເປັນມະນຸດ" ແລ້ວ. ຜ່ານພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງ,

ມີສ່ວນຮ່ວມປະຕິບັດກັບພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຖິງການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພຣະອົງສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ບາງເວລາພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້, ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະຍຸກແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ຈາກສິ່ງນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່ສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປ່ຽນແປງການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີງຕາມຍຸກ. ໃນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ພຣະອົງບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ; ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນໃນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນັ້ນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ແລະ ບາງຄົນເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຄິດວ່າ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລ້ວພຣະອົງກໍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດບໍ? ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແຕ່ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ຍ້ອນວ່າ ນີ້ແມ່ນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດເພື່ອໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍນັ້ນກໍແຕກຕ່າງເຊັ່ນດຽວກັນ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກໃໝ່ນີ້ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນສິ່ງອັດສະຈັນ, ແຕ່ເປັນຄວາມເຊື່ອໃນພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ.
ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜ່ານວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ນີ້ຂອງມະນຸດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ນັ້ນຄືຄວາມເຊື່ອໃນພາລະກິດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດ ພຣະເຈົ້າຖືເອົາການກ່າວພຣະທຳເປັນຫຼັກ. ດັ່ງນັ້ນ ຢ່າລໍຖ້າເບິ່ງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ; ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນພວກມັນ! ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເກີດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເກີດຢູ່ໃນຍຸກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແຕ່ເຈົ້າເກີດຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຫັນພຽງແຕ່ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຢ່າຄາດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູໃນຮູບແບບເໜືອທຳມະຊາດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ.
ເຈົ້າສາມາດພຽງແຕ່ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ເປັນຈິງ ຜູ້ທີ່ບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທຳມະດາ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ

ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ ແລະ ພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນສະແດງເຖິງຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງສະແດງເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການກະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມຍຸກທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ ແຕ່ພວກມັນທັງໝົດເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ, ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນການກະທຳທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າອັດສະຈັນຫຼາຍ, ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ຍ້ອນພຣະອົງມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ສາມາດຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລ້ວຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າກໍຜິດ ແລະ ບາງຄົນຈະເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ "ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ຄືກັນບໍ?"

ນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາບຂອງຊາຕານສັບສົນກັນບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນວ່າການກະທຳຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນພາລະກິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ ຫຼາຍວິທີການທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຖ້ອຍຄຳເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ. ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນການກະທຳຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ. ມະນຸດເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຍ້ອນພວກເຂົາເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ.

ມີພຽງການຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ວິທີການທີ່ເປັນເລີດຂອງພຣະອົງນຳໃຊ້, ວິທີທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ, ມີພຽງການຮູ້ຈັກໃນຮູບແບບລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເຂົ້າໃຈຈິດໃຈຂອງພຣະອົງ, ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດກັບມະນຸດ. ດ້ວຍການຮູ້ຈັກຄວາມມັກ ແລະ ຄວາມບໍ່ມັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ເປັນທາງບວກ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນທາງລົບ ແລະ ຜ່ານຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມຄືບໜ້າໃນຊີວິດ. ສະຫຼຸບກໍຄື ເຈົ້າຕ້ອງຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 145)

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາແນວໃດ, ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຕ້ອງຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດນີ້. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະນຳຫຍັງມາ ເມື່ອພຣະອົງມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຈິດໃຈແບບໃດທີ່ພຣະອົງຈະນຳມາ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ຫຼື ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມາປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ການເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຊັບຊ້ອນ ແຕ່ມັນກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ງ່າຍ. ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈມັນຢ່າງລະອຽດ ແລະ ນຳສິ່ງດັ່ງກ່າວໄປປະຕິບັດ, ມັນກໍຈະບໍ່ຊັບຊ້ອນ; ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງດັ່ງກ່າວຢ່າງລະອຽດ, ມັນກໍແຮງຈະຍາກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະມັກສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ. ຖ້າໃນການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ມີຈຸດຢືນຂອງຕົນເອງໃຫ້ຮອງຮັບ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທີ່ເຂົາຕ້ອງຍຶດໝັ້ນ, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົາບໍ່ມີພື້ນຖານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນຈຶ່ງບໍ່ງ່າຍທີ່ເຂົາຈະຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນ. ປັດຈຸບັນນີ້ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ຫຼື ບອກສິ່ງທີ່ຄວນຮັກ ຫຼື ຊັງ. ຄົນດັ່ງກ່າວຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນໄດ້ຍາກ.

ຄຳຕອບສູ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການນຳຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ, ຄວາມໃສ່ໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ເມື່ອພຣະອົງມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວອອກມາ; ຢ່າຕິດຕາມຄົນສ່ວນໃຫຍ່ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງມີຫຼັກການທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ຕ້ອງຍຶດຕິດກັບພວກມັນ. ການຍຶດຕິດຢ່າງໜຽວແໜ້ນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຂຶ້ນ ເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດ, ປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຈະບ່ຽນທິດໄປທາງໜຶ່ງ, ໃນອະນາຄົດ ເຈົ້າກໍຈະບ່ຽນໄປອີກທາງໜຶ່ງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍທີ່ເປັນຄວາມຈິງ.

ການເປັນແບບນີ້ຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ.

ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຈະຕິດຕາມຄົນອື່ນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ: ຖ້າຜູ້ຄົນກ່າວວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະກ່າວວ່າ ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືກັນ; ຖ້າຄົນອື່ນກ່າວວ່າ ມັນເປັນພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສົງໄສເຊັ່ນກັນ ຫຼື ຍັງເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າຮຽນແບບຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນຢູ່ເປັນປະຈຳ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈຳແນກສິ່ງໃດດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຄິດເພື່ອຕົວເອງ.

ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ມີຈຸດຢືນ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງ ເຊິ່ງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວເປັນຄົນເວດທະນາທີ່ບໍ່ມີຄ່າເລີຍ! ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າຕາມຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນຊ້ຳໆ: ໃນປັດຈຸບັນ ມີຄົນບອກວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແຕ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ມື້ໜຶ່ງ ຈະມີຄົນກ່າວວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມັນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກການກະທຳຂອງມະນຸດ ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງສິ່ງນີ້ອອກ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄົນອື່ນກ່າວມັນອອກມາ ເຈົ້າກໍຈະກ່າວໃນສິ່ງດຽວກັນ. ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ເຈົ້າຈະກ່າວວ່າ ມັນເປັນພາລະກິດຂອງມະນຸດ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນໜຶ່ງໃນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວໝິ່ນປະມາດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ໃນສິ່ງນີ້ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້ບໍ? ໃຜຈະໄປຮູ້, ບາງເທື່ອ ມື້ໜຶ່ງ ຄົນໂງ່ບາງຄົນຈະປະກົດຂຶ້ນ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ກ່າວວ່າ "ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ" ແລະ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າກໍຈະສູນເສຍຈຸດຢືນ ແລະ ອີກຄັ້ງ ເຈົ້າກໍຈະຖືກຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນຜູກມັດ. ທຸກຄັ້ງທີ່ມີບາງຄົນສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຂຶ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຢືນໃນຈຸດຢືນຂອງຕົນເອງ ແລະ ມັນກໍຈະເປັນແບບນີ້ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ບໍ່ງ່າຍດາຍ. ພຽງແຕ່ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ຮັບຟັງຄຳເທດສະໜາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ບັນລຸສິ່ງນັ້ນໄດ້ ແລະ ຄວາມຮັກຢ່າງຫຼົງໄຫຼຢ່າງດຽວບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງປະສົບກັບ ແລະ ຮູ້ຈັກ ແລະ ມີຫຼັກການໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຜ່ານປະສົບການຫຼາຍຢ່າງ ເຈົ້າຈະສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍຢ່າງ ເຊິ່ງເຈົ້າຈະສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວ, ລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ. ເຈົ້າຄວນສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ດ້ວຍການເຮັດແບບນີ້, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະຖານະການໃດກໍຕາມ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສູນເສຍຈຸດຢືນຈັກເທື່ອ. ນີ້ຈຶ່ງແມ່ນຄວາມສາມາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 146)

ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ງ່າຍ. ເຈົ້າຄວນມີມາດຕະຖານ ແລະ ຈຸດປະສົງໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວິທີການສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ວິທີການປະເມີນວ່າ ມັນເປັນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ ແລະ ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ. ແມ່ນຫຍັງຄືຫຼັກການພື້ນຖານທີ່ສຸດໃນການສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ?

ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງວ່າ ມັນມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນລັກສະນະນີ້ ຫຼື ບໍ່, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການສະແດງເຖິງຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່, ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບໃຜ ແລະ ມັນສາມາດນຳຫຍັງມາໃຫ້ເຈົ້າ. ການຈຳແນກລະຫວ່າງຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫົນທາງທີ່ຈອມປອມຕ້ອງການຄວາມຮູ້ພື້ນຖານໃນຫຼາຍໆດ້ານ
ເຊິ່ງສິ່ງທີ່ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດຄືການສາມາດບອກວ່າ ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່. ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດກໍ່ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນເນື້ອໜັງນີ້ເປັນຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວກໍຍັງແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານ.
ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະວິນຍານ ແລະ ເນື້ອໜັງ ແຕ່ຍ້ອນເນື້ອໜັງມາຈາກພຣະວິນຍານ ແລະ ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ສະນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອຍັງຄົງເປັນທາດແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໃນການຈຳແນກວ່າ ມັນແມ່ນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່, ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງວ່າ ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງວ່າ ມີຄວາມຈິງໃນຫົນທາງນີ້ ຫຼື ບໍ່. ຄວາມຈິງນີ້ແມ່ນຊີວິດຈິດໃຈຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງການຈາກມະນຸດ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງເຂົາຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ໂດຍສະເພາະຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິທັງໝົດ (ລວມທັງເຫດຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຂອງການເປັນມະນຸດ). ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງວ່າ ຫົນທາງນີ້ສາມາດນຳມະນຸດໄປສູ່ຊີວິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ ຫຼື ບໍ່, ຄວາມຈິງທີ່ກ່າວເຖິງນີ້ແມ່ນຈຳເປັນຕາມຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ຫຼື ບໍ່, ຄວາມຈິງນີ້ມີປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມັນຖືກເວລາທີ່ສຸດ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າມີຄວາມຈິງ ມັນກໍຈະສາມາດນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ປະສົບການທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ແທ້ຈິງ; ນອກຈາກນັ້ນ ມະນຸດຈະກາຍມາເປັນຄົນປົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນ,
ປະສາດສຳຜັດຂອງມະນຸດກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ສົມບູນຂຶ້ນຕື່ມ, ຊີວິດມະນຸດທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຊີວິດທາງຈິດວິນຍານກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ເປັນລະບົບລະບຽບຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ປົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ຄືຫຼັກການທີສອງ. ຍັງມີອີກຫຼັກການໜຶ່ງ ເຊິ່ງກໍຄື ມະນຸດໄດ້ມີຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ບໍ່, ການປະສົບກັບພາລະກິດ ແລະ ຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວສາມາດດົນບັນດານຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕົວເຂົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ໄດ້ນຳເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈຶ່ງສາມາດປະເມີນໄດ້ວ່າ ມັນແມ່ນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງທີ່ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດກໍຄື ຫົນທາງນີ້ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມັນສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າມັນສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້

ກໍສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ຫົນທາງນີ້ເປັນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ເຮົາກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຍອມຮັບຫົນທາງອື່ນໆໃນປະສົບການອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເປັນການທຳນາຍວ່າ ຈະມີພາລະກິດຂອງຍຸກໃໝ່ອີກຢ່າງໃນອະນາຄົດ. ເຮົາກ່າວພວກມັນເພື່ອພວກເຈົ້າອາດຈະແນ່ໃຈວ່າ ຫົນທາງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໝັ້ນໃຈພຽງເຄິ່ງດຽວໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ. ຍັງມີອີກຫຼາຍຄົນ ທີ່ເຖິງວ່າຈະແນ່ໃຈແຕ່ກໍຍັງຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມສັບສົນ; ຄວາມແນ່ໃຈດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຫຼັກການໃນຕົວມັນ ແລະ ພວກມັນຕ້ອງຖືກກຳຈັດບໍ່ໄວ້ກໍຊ້າ. ແມ່ນແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ກະຕືລືລົ້ນຢ່າງພິເສດໃນການຕິດຕາມຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນປະກອບດ້ວຍສາມສ່ວນທີ່ແນ່ໃຈ ແລະ ຫ້າສ່ວນທີ່ບໍ່ແນ່ໃຈ ເຊິ່ງສະແດງວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີພື້ນຖານ. ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າເກີນໄປ ແລະ ພື້ນຖານຂອງພວກເຈົ້າຕື້ນເກີນໄປ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຊໍ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ, ພຣະອົງບໍ່ກຳນົດເງື່ອນໄຂຈຳນວນຫຼາຍໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເກີນປະສາດສຳພັດຂອງມະນຸດ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດປະສາດສຳພັດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ເຮັດເກີນປະສາດສຳພັດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນອີງຕາມເງື່ອນໄຂປົກກະຕິຂອງມະນຸດ. ຖ້າມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ມະນຸດຈະຍິ່ງກາຍມາເປັນຄົນປົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຍິ່ງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ປົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນ. ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບຈິດໃຈທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົາມີຄວາມປາດຖະໜາຫາຄວາມຈິງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ນັ້ນກໍເພື່ອເວົ້າວ່າ ຊີວິດຂອງມະນຸດຈະເຕີບໃຫຍ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດກໍສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ເຊິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຖ້າຫົນທາງບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນທາດແທ້ຂອງມະນຸດ, ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ສາມາດນຳເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍັງເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາຍິ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າ ແລະ ປະສາດສຳພັດຂອງເຂົາຍິ່ງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ປົກກະຕິ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນີ້ ຫົນທາງນີ້ຈຶ່ງບໍ່ຄວນເປັນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມັນອາດເປັນພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ວິທີທາງເກົ່າໆ. ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ສັ້ນໆກໍຄື

ມັນບໍ່ສາມາດເປັນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນເວລາຫຼາຍປີຜ່ານມາ

ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສະດຸດໃຈຕໍ່ຫຼັກການໃນການຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຫົນທາງ ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫົນທາງທີ່ຜິດ ຫຼື ການສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ສົນໃຈໃນບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໄປຕາມທາງທີ່ຄົນສ່ວນຫຼາຍໄປ ແລະ ເວົ້າຕາມສິ່ງທີ່ຄົນສ່ວນຫຼາຍເວົ້າ. ຄົນແບບນີ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ແນວໃດ? ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫຼັກການທີ່ສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກຫຼອກຫຼວງ ບໍ່ວ່າຈະມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ໃນປັດຈຸບັນ ມັນສຳຄັນທີ່ມະນຸດຈະສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງ;

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຄວາມເປັນມະນຸດໂດຍປົກກະຕິຄວນມີ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີໃນປະສົບການຂອງເຂົາ. ເຖິງວ່າໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າມະນຸດຍັງບໍ່ສາມາດຈຳແນກຫຍັງໃນການຕິດຕາມຂອງເຂົາ ແລະ ປະສາດສຳພັດຂອງມະນຸດຍັງບໍ່ທັນເຕີບໃຫຍ່, ມະນຸດກໍຈະໂງ່ຈ້າຫຼາຍ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງເຂົາກໍຈະຜິດພາດ ແລະ ຜິດພ້ຽນ. ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ມີການຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ມັນເປັນຈິງຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າໄດ້ພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບມັນແລ້ວບໍ? ເຈົ້າສາມາດຈຳແນກສິ່ງໃດກໍໄດ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ຂອງຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ? ໃນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ. ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາດ້ວຍຫົນທາງນີ້, ເຈົ້າຈະຖືກກຳຈັດໃນທີ່ສຸດ. ເມື່ອໄດ້ຕິດຕາມຈົນຮອດປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຄວນແນ່ໃຈວ່າ ຫົນທາງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເລືອກເປັນຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ຄວນສົງໄສອີກ. ຫຼາຍຄົນມັກບໍ່ແນ່ໃຈຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ຈະຢຸດສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຍ້ອນບັນຫາເລັກໜ້ອຍບາງຢ່າງ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເປັນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສັບສົນ.

ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ເຮົາແນະນຳຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ພຣະພອນ ແລະ ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນ ໃຫ້ພາກັນສະແຫວງຫາຄວາມຈິງໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້

ເພື່ອຊີວິດຂອງພວກເຂົາອາດຈະມີຄວາມໝາຍ. ຢ່າຫຼອກຕົວເອງອີກເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 147)

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ດຳເນີນມາຫຼາຍກ່ວາຫົກພັນປີ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍຕາມຍຸກສະໄໝຕ່າງໆທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ຜ່ານໄປ. ການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ໂດຍອີງຕາມສະຖານະການໂດຍລວມຂອງໂລກ ແລະ ຕາມແນວໂນ້ມການພັດທະນາຂອງມະນຸດໂດຍລວມ; ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງກໍພຽງແຕ່ປ່ຽນແປງຕາມນັ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ທັງໝົດບໍ່ໄດ້ມີການວາງແຜນໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສ້າງ. ກ່ອນທີ່ໂລກຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນບໍ່ດົນ, ພຣະເຢໂຮວາຍັງບໍ່ໄດ້ວາງແຜນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ, ຂັ້ນຕອນແຫ່ງພຣະບັນຍັດ; ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດ ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງພຣະຄຸນ; ຫຼື ຂັ້ນຕອນທີສາມຂອງພາລະກິດ ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ເຊິ່ງພຣະອົງຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບກ່ອນ ແລະ ຜ່ານວິທີການນີ້ ພຣະອົງຈະເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຫຼັງຈາກໂມອາບ; ແນ່ນອນກ່ອນໜ້າໂລດ ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ພາລະກິດທັງໝົດຖືກປະຕິບັດຢ່າງເປັນທຳມະຊາດ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງໄດ້ພັດທະນາ; ກ່ອນສ້າງໂລກ ພຣະອົງຈະເຄີຍຂຽນແຜນການດັ່ງກ່າວຂຶ້ນເປັນຮູບຮ່າງຄືກັບ “ຕາຕະລາງສະຫຼຸບສຳລັບການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ”. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງສະແດງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນໂດຍກົງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຄິດຢ່າງໜັກເພື່ອສ້າງແຜນການຂຶ້ນ. ແນ່ນອນ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຈຳນວນເລັກນ້ອຍຄົນໄດ້ກ່າວຄຳທຳນາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຢ່າງ ແຕ່ມັນກໍຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໜຶ່ງໃນການວາງແຜນການທີ່ຊັດເຈນຢູ່ສະເໝີ; ຄຳທຳນາຍເຫຼົ່ານັ້ນຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແມ່ນພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ. ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມການພັດທະນາໃນແຕ່ລະຍຸກສະໄໝ ແລະ ອີງພາລະກິດນັ້ນຕາມວິທີທີ່ສິ່ງຕ່າງໆປ່ຽນແປງ. ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ, ການດຳເນີນພາລະກິດແມ່ນຄ້າຍຄືກັບການວາງຢາເພື່ອປິ່ນປົວຄວາມເຈັບປ່ວຍ; ໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງສັງເກດການ ແລະ ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມການສັງເກດການຂອງພຣະອົງ. ໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດສະແດງສະຕິປັນຍາອັນອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງເປີດເຜີຍສະຕິປັນຍາອັນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ

ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຕາມພາລະກິດຂອງຍຸກສະໄໝໃດໜຶ່ງ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳກັບຄືນມາໃນຍຸກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຄົນຕາມພາລະກິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ເຮັດໃນແຕ່ລະຍຸກ ໂດຍປະຕິບັດພາລະກິດໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນດ້ວຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ ໂດຍອີງຕາມລະດັບຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາສ້າງອາດາມ ແລະ ເອວາໃນເບື້ອງຕົ້ນ ມັນເປັນຄືກັບວ່າພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດສະແດງເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງການຊົງສ້າງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເອວາໄດ້ເຮັດບາບຫຼັງຈາກຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ ແລະ ອາດາມກໍໄດ້ເຮັດບາບເຊັ່ນກັນ; ຢູ່ໃນສວນ ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງໄດ້ມີພະລະກິດເພີ່ມເຕີມທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃນພວກເຂົາ. ເມື່ອເຫັນພວກເຂົາເປືອຍກາຍ, ພຣະອົງກໍປົກປິດຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ເຮັດຈາກໜັງສັດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວຕໍ່ອາດາມວ່າ: "ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄວາມເມຍເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງຫ້າມເຈົ້າແລ້ວ ໂດຍກ່າວວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ: ແຜ່ນດິນຈະຖືກສາບແຊ່ງຍ້ອນເຈົ້າ... ຈົນກວ່າເຈົ້າຄືນໄປສູ່ດິນ; ຍ້ອນເຈົ້າກໍມາຈາກດິນ: ເຈົ້າຖືກສ້າງຈາກດິນ ແລະ ເຈົ້າຈະກັບຄືນໄປເປັນດິນອີກ". ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຍິງວ່າ: "ເຮົາຈະເພີ່ມທະວີຄວາມເຈັບປວດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຕັ້ງທ້ອງເປັນຢ່າງຍິ່ງ; ເຈົ້າຈະເກີດລູກດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ; ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນຜົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ລາວຈະປົກຄອງເຈົ້າເອງ". ຫຼັງຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ພຣະອົງກໍໄດ້ເນລະເທດພວກເຂົາອອກຈາກສວນເອເດນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ນອກສວນ ຄືກັນກັບດຽວນີ້ທີ່ມະນຸດສະໄໝໃໝ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນໂລກ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ມັນບໍ່ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະອົງທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍງູ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ສາບແຊ່ງມະນຸດ ແລະ ງູໃນພາຍຫຼັງ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີແຜນການດັ່ງກ່າວເລີຍ; ມັນເປັນພຽງການພັດທະນາຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຕ້ອງມີພາລະກິດໃໝ່ເພື່ອປະຕິບັດທ່າມກາງສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ທ່າມກາງອາດາມ

ແລະ ເອວາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດຊາດກໍໄດ້ສືບຕໍ່ພັດທະນາເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ຈົນ: “ພຣະເຢໂຮວາເຫັນວ່າ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຈິນຕະນາການມາຈາກຄວາມຄິດຂອງຫົວໃຈຂອງເຂົາເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາຮູ້ສຶກເສຍໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ... ແຕ່ໂນອາເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຢໂຮວາ”. ໃນເວລານີ້ ພຣະເຢໂຮວາມີພາລະກິດໃໝ່ຫຼາຍຂຶ້ນໃຫ້ປະຕິບັດ ເພາະວ່າມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ໄດ້ມີບາບຫຼາຍເກີນໄປຫຼັງຈາກທີ່ຖືກງູລໍ້ລວງ. ຈາກສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ໃນບັນດາມະນຸດຊາດທັງປວງ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງໄດ້ເລືອກຄອບຄົວຂອງໂນອາເພື່ອລະເວັ້ນພວກເຂົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ. ມວນມະນຸດຍັງສືບຕໍ່ພັດທະນາໃນລັກສະນະນີ້ຈົນມາຮອດທຸກມື້ນີ້ ໂດຍມີຄວາມເສື່ອມຊາມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອເວລາແຫ່ງການພັດທະນາຂອງມະນຸດໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດຂອງມັນ, ມັນກໍຈະໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມະນຸດຊາດ. ຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງໂລກ, ຄວາມຈິງພາຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເປັນແບບນີ້ ແລະ ຈະເປັນແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ. ມັນຄືກັນກັບວິທີການ ຈຳແນກຜູ້ຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ; ມັນຫ່າງໄກຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືກກຳນົດຊະຕາກຳໄວ້ແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນເພື່ອຕົກຢູ່ໃນປະເພດໃດໜຶ່ງ; ກົງກັນຂ້າມ ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດປະເພດເທື່ອລະໜ້ອຍ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜ່ານຂະບວນການພັດທະນາເທົ່ານັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນກໍຈະຖືກສົ່ງກັບໄປຫາ “ບັນພະບຸລຸດ” ຂອງພວກເຂົາ.

ບໍ່ມີພາລະກິດໃດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດຖືກກະກຽມໄວ້ໃນຕອນສ້າງໂລກ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນການພັດທະນາຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຊາດເທື່ອລະບາດກ້າວ ແລະ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ໃນພາກປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ສ້າງງູເພື່ອໃຫ້ມາລໍ້ລວງແມ່ຍິງ; ນັ້ນບໍ່ແມ່ນແຜນການສະເພາະຂອງພຣະອົງ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໃຈກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນເຫດການທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດການໄວ້ກ່ອນ. ສະນັ້ນ ມັນເປັນຍ້ອນເຫດນີ້ ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ອາດາມ ແລະ ເອວາອອກຈາກສວນເອເດນ ແລະ ສາບານທີ່ຈະບໍ່ສ້າງມະນຸດອີກເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຄົ້ນພົບສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບົນພື້ນຖານນີ້. ມັນເປັນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າ: "ເຮົາໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາໂດຍອີງຕາມກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ". ບໍ່ວ່າມະນຸດຊາດຈະເສື່ອມຊາມເທົ່າໃດ ຫຼື ງູຈະລໍ້ລວງພວກເຂົາແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຢໂຮວາກໍຍັງມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ; ເພາະສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກະທຳພາລະກິດໃໝ່ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໂລກ ແລະ ບໍ່ມີບາດກ້າວໃດໃນພາລະກິດນີ້ຖືກເຮັດຊໍ້າຄືນອີກ. ຊາຕານໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດກົນອຸບາຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໂດຍຊາຕານ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກໍໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫຼວ ຫຼື ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍຢຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ, ພຣະອົງກໍໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຂົາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ, ສັດຕູທີ່ເປັນຕົ້ນກຳເນີດແຫ່ງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ການຕໍ່ສູ້ນີ້ໄດ້ລຸກລາມຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຈະສືບຕໍ່ຈົນເຖິງຕອນສິ້ນສຸດຂອງໂລກ. ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດນີ້, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຜູ້ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ໄດ້ຮັບການລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນສະຕິປັນຍາ, ລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ໂດຍລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ. ພຣະອົງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເສຍໄຊຈັກເທື່ອ. ນີ້ກໍເພາະວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ພຣະອົງໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງໂດຍອີງຕາມກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນສະຫວັນຕ້ອງຍອມຕໍ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນອນຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ສໍ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ບຸກລຸກ ແລະ ຂົ່ມເຫັງມະນຸດຊາດຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງ. ຜົນໄດ້ຮັບທັງໝົດຂອງພາລະກິດນີ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງກ່ອນທີ່ຈະມີມະນຸດຊາດ ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ມີສັດຕູຢູ່ເທິງສະຫວັນ, ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຢູ່ທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ບໍ່ມີກອງກຳລັງອັນມືດມົວທີ່ບຸກລຸກສິ່ງຕ່າງໆທ່າມກາງທຳມະຊາດ. ຫຼັງຈາກທີ່ອັກຄະເທວະດາໄດ້ທໍລະຍົດພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນມະນຸດຊາດ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມສົງຄາມພັນປີຂອງພຣະອົງກັບຊາຕານ ແລະ ກັບອັກຄະເທວະດາ ເຊິ່ງເປັນສົງຄາມທີ່ເພີ່ມທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນໃນທຸກຂັ້ນຕອນທີ່ຕໍ່ມາ.

ລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຢູ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງສາມາດເປັນພະຍານເຖິງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະອົງຍັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງນີ້ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ; ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາ ແລະ ລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຄວາມຈິງພາຍໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ເຫັນເຖິງການອະທິບາຍກ່ຽວກັບລິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເຫັນເຖິງການອະທິບາຍຢ່າງເດັດຂາດຂອງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 148)

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດແບບທຳມະຊາດສະເໝີ; ພຣະອົງສາມາດວາງແຜນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ດຳເນີນແຜນການນັ້ນໃນເວລາໃດກໍໄດ້. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ຕະຫຼອດວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືຄວາມເປັນຈິງ, ໃໝ່ສະເໝີ, ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ ແລະ ສົດໃສທີ່ສຸດຕະຫຼອດ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກວາງແຜນໄວ້ໃນເວລາທີ່ໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນ; ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເລີຍ! ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນເຮັດເພື່ອບັນລຸຜົນທີ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບເວລານັ້ນ ແລະ ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆກໍບໍ່ແຊກແຊງກັນ ແລະ ກັນ. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ແຜນການທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດທຽບກັບພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ງ່າຍດາຍຄືກັບເຫດຜົນຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນກໍບໍ່ຊັບຊ້ອນເທົ່າກັບຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ; ມັນປະກອບດ້ວຍການສະໜອງຜູ້ຄົນໃນເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາໃນປັດຈຸບັນ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງມະນຸດຄືພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ຈຶ່ງບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດມີຄວາມແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນຄືກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເບິ່ງຄືກັບວ່າໄດ້ມີການວາງແຜນໄວ້ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະຕິບັດ ແລະ ກ່າວ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງສະພາບທີ່ພວກເຈົ້າເປັນ, ພຣະອົງກໍຈະມີພຣະທຳທີ່ເໝາະສົມເພື່ອກ່າວຕໍ່ທຸກສະພາບການອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພ

ອກເຈົ້າ. ຍົກຕົວຢ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ເວລາຂອງການຊົງນຕີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍຈະສະແດງພຶດຕິກຳທຸກຮູບແບບ ແລະ ກະທຳການຕໍ່ຕ້ານດ້ວຍວິທີການໃດໜຶ່ງ; ສະພາບທາງບອກຕ່າງໆກໍຈະເກີດຂຶ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ສະພາບທາງລົບບາງຢ່າງກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.
ພວກເຂົາໄປເຖິງຈຸດທາງລົບຈົນເຖິງກັບສະແດງອອກເຖິງຂອບເຂດທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດ ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍຈະລົ້ມລົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ອີງຕາມສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອບັນລຸຜົນສຳເລັດທີ່ດີກວ່າ ສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີງຕາມສະພາບການໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງດຳເນີນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີງຕາມສະພາບການຕົວຈິງຂອງຜູ້ຄົນ. ການຊົງສ້າງທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ; ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າດຳເນີນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດທີ່ຄວນເຮັດ ຢູ່ໃນເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້ອີງຕາມສະພາບການຂອງຜູ້ຄົນ. ບໍ່ມີທາງທີ່ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກວາງແຜນໄວ້ກ່ອນລ່ວງໜ້າເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ; ນັ້ນແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ!
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຄວາມເລິກເຊິ່ງ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ແຕ່ລະຄັ້ງ ຫຼັງຈາກໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຜົນໄດ້ຮັບຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍດຳເນີນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງໃຊ້ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງເພື່ອການປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດແນມເຫັນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງຕາມການເວລາ. ການເຮັດພາລະກິດແບບນີ້ສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຄົນ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ຄົນດີ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈາກສະຫວັນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍໄດ້ກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີນີ້ເຊັ່ນກັນ ໂດຍຈັດແຈງອີງຕາມສະພາບການຕົວຈິງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ. ບໍ່ໄດ້ມີການຈັດແຈງພາລະກິດຂອງພຣະອົງກ່ອນການສ້າງໂລກ ແລະ ບໍ່ມີການວາງແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າຢ່າງລະອຽດ. ຫຼັງຈາກໂລກນີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ສອງພັນປີ, ພຣະເຢໂຮວາເຫັນວ່າ ມະນຸດໄດ້ເສື່ອມຊາມຫຼາຍຈົນພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ປາກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳເອຊາຢາເພື່ອທຳນວາຍວ່າ ພາຍຫຼັງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ພຣະເຢໂຮວາຈະດຳເນີນພາລະກິດເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດໃນຍຸກຂອງພຣະຄຸນ.

ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ແນ່ນອນ ແຜນການນີ້ແມ່ນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນອີງຕາມສະພາບການທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັງເກດເຫັນໃນເວລານັ້ນເຊັ່ນກັນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຄິດແຜນການນີ້ທັນທີຫຼັງຈາກໄດ້ສ້າງອາດາມຢ່າງແນ່ນອນ. ເອຊາຢາພຽງແຕ່ທຳນວາຍໄວ້, ແຕ່ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ກະກຽມພາລະກິດນີ້ໄວ້ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງເລີ່ມດຳເນີນພາລະກິດນີ້ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເມື່ອທູດສະຫວັນໄດ້ປາກົດຢູ່ໃນຄວາມຝັນຂອງໂຢເຊັບເພື່ອໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ລາວດ້ວຍຂ່າວປະເສີດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະກຽມພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກການສ້າງໂລກ ຕາມທີ່ມະນຸດໄດ້ຈິນຕະນາການໄວ້; ມັນພຽງໄດ້ຖືກຕັດສິນອີງ ຕາມລະດັບການພັດທະນາຂອງມະນຸດ ແລະ ສະຖານະຂອງສົງຄາມຂອງພຣະອົງກັບຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 149)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງແມ່ນລົງມາສູ່ມະນຸດ; ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສວມໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງດ້ວຍເນື້ອໜັງ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນຳຂັ້ນຕອນທີ່ຈຳກັດໃດໜຶ່ງມາກັບພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດຢ່າງແນ່ນອນ. ພະລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃນເນື້ອໜັງແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຜົນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະອົງຊົງນຳໃຊ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ເພື່ອກຳນົດໄລຍະເວລາໃນການເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປີດເຜີຍພາລະກິດໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ, ພິຈາລະນາພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດມັນ; ພາລະກິດນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງເໜືອທຳມະຊາດ ທີ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄ້າຍຄືກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງ; ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນ ແລະ ເຮັດພາລະກິດໄປພ້ອມໆກັນ. ພຣະອົງໄດ້ແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ ແລະ ຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນຄໍ່າກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ໃຊ້ເວລາພຽງໜຶ່ງມື້. ໃນມື້ທີສອງ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຟ້າ ເຊິ່ງໃຊ້ເວລາພຽງໜຶ່ງມື້ເຊັ່ນກັນ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ທະເລ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ເຊິ່ງໃຊ້ເວລາພຽງໜຶ່ງມື້ເຊັ່ນກັນ. ນີ້ສືບຕໍ່ຈົນເຖິງມື້ທີຫົກເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃນມື້ທີເຈັດ

ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງຈົບສຳເລັດ, ພຣະອົງກໍພັກຜ່ອນ. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພອນແກ່ມື້ທີເຈັດ ແລະ ກຳນົດໃຫ້ມັນເປັນມື້ສັກສິດ.

ພຣະອົງພຽງຕັດສິນໃຈສ້າງມື້ສັກສິດນີ້ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນກ່ອນສ້າງພວກມັນ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນໄດ້ດຳເນີນໄປພ້ອມໆກັນເຊັ່ນກັນ; ກ່ອນທີ່ຈະສ້າງທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈສ້າງໂລກພາຍໃນຫົກມື້ ແລະ ພັກຜ່ອນໃນມື້ທີເຈັດ; ນັ້ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງເລີຍ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໃນສິ່ງນີ້ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ວາງແຜນມັນ. ບໍ່ມີທາງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າ ການສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງຈະສຳເລັດໃນມື້ທີຫົກ ແລະ ພຣະອົງຈະພັກຜ່ອນໃນມື້ທີເຈັດ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງສ້າງໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຫັນວ່າດີໃນເວລານັ້ນ. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງສຳເລັດ, ມັນກໍແມ່ນມື້ທີຫົກແລ້ວ. ຖ້າຫາກວ່າ ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງສຳເລັດໃນມື້ທີຫ້າ, ພຣະອົງກໍຈະກຳນົດໃຫ້ມື້ທີຫົກເປັນມື້ສັກສິດ; ແຕ່ວ່າ ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນມື້ທີຫົກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມື້ທີເຈັດຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນມື້ສັກສິດ ເຊິ່ງຖືກນຳໃຊ້ກັນຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ເພາະສະນັ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນດຳເນີນໃນຮູບແບບດຽວກັນນີ້. ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າອີງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພວກເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານເວົ້າ ແລະ ເຮັດພາລະກິດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ຄົນ; ພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ເຮັດພາລະກິດ ໃນເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້. ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດ, ກ່າວ, ມອບ ແລະ ປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າແມ່ນອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ແຍກອອກຈາກຄວາມເປັນຈິງ; ທັງໝົດແມ່ນຄວາມຈິງ ເພາະພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ວ່າ "ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຄອຍເຝົ້າເບິ່ງທຸກຄົນ". ຖ້າຫາກວ່າ ສິ່ງນີ້ໄດ້ມີການຕັດສິນມາກ່ອນ, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ຕາຍໂຕເກີນໄປບໍ? ມັນເປັນຄືກັບວ່າ ເຈົ້າຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າສ້າງແຜນການເປັນເວລາຫົກພັນປີ ແລ້ວກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໃຫ້ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານ, ຂັດຂືນ, ຄົດລ້ຽວ, ຫຼອກລວງ, ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງເສື່ອມຊາມ, ມີອຸປະນິໄສແບບຊາຕານ, ມີສາຍຕາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ແລະ ເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງບໍ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳນົດສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແຕ່ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ. ບາງຄົນອາດຈະເວົ້າວ່າ: "ຊາຕານບໍ່ຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດລ່ວງໜ້າໃຫ້ຊາຕານເສື່ອມຊາມມະນຸດໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ". ພຣະເຈົ້າກຳນົດລ່ວງໜ້າໃຫ້ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດເສື່ອມຊາມແທ້ບໍ? ພຣະອົງພຽງແຕ່ຕ້ອງການຢາກໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດເປັນປົກກະຕິ; ແລ້ວເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຈະແຊກແຊງຊີວິດຂອງມະນຸດ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ການເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນກໍຈະເປັນພຽງຄວາມພະຍາຍາມທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ ບໍ່ແມ່ນບໍ?

ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຈະຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ແນວໃດ? ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນການແຊກແຊງຂອງຊາຕານ; ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະກຳນົດສິ່ງນີ້ໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ແນວໃດ? ຊາຕານທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ແລະ ຊາຕານທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ຕາມຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າທີ່ວ່າ: "ພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດສູງສຸດ ແລະ ຊາຕານແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ", ສະນັ້ນຊາຕານຈະບໍ່ທໍລະຍົດພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ມີລິດອຳນາດບໍ? ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຕື້ນຫຼາຍ ແລະ ຢູ່ນອກຂອບເຂດຂອງຄວາມເປັນຈິງ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້! ພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດສູງສຸດ; ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜິດເລີຍ. ເທວະທູດໄດ້ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າທຳອິດພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບອຳນາດບາງສ່ວນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ ສິ່ງນີ້ແມ່ນເຫດການທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດເຖິງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເອວາໄດ້ຍອມຈຳນົນຕໍ່ການລໍ້ລວງຂອງງູ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຊາຕານຈະດຳເນີນການທໍລະຍົດຂອງມັນ ແຕ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ມີລິດອຳນາດສູງສຸດຄືດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາ, ຊາຕານມີອຳນາດພຽງເລັກນ້ອຍ; ບໍ່ວ່າມັນຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເອົາຊະນະມັນ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແທ້ຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ: "ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີລິດອຳນາດສູງສຸດ ແລະ ຊາຕານແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ". ດັ່ງນັ້ນ, ສົງຄາມຂອງພຣະອົງກັບຊາຕານຕ້ອງໄດ້ດຳເນີນໄປເທື່ອລະຂັ້ນຕອນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຕອບໂຕ້ຕໍ່ກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ, ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ເປີດເຜີຍລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະ ທີ່ເໝາະສົມກັບຍຸກຕ່າງໆ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າ ກ່ອນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ການກຳນົດລ່ວງນ້າບໍ່ໄດ້ກຳນົດໃນລັກສະນະທີ່ເປັນລະບຽບ ເຊັ່ນ: ຢ່າງທຳອິດ, ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສພາຍນອກຂອງມະນຸດປ່ຽນແປງ; ຢ່າງທີສອງ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການທົດລອງ; ຢ່າງທີສາມ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບການທົດລອງແຫ່ງຄວາມຕາຍ; ຢ່າງທີສີ່, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບເວລາແຫ່ງຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມປະນິທານຂອງຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງ; ຢ່າງທີຫ້າ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດແນມເຫັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ສຸດທ້າຍ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ວາງແຜນສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ກົງກັນຂ້າມ,

ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນວາງແຜນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ຊາຕານກຳລັງເຮັດພາລະກິດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນກັນ. ຊາຕານສະແດງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມັນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າກົງໄປກົງມາ ແລະ ເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ສຳຄັນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຖືກກະທຳໃນມື້ນີ້ ແລະ ມັນແມ່ນຫຼັກການດຽວໃນການປະຕິບັດພາລະກິດ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ ພາຍຫຼັງໄດ້ມີການສ້າງໂລກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 150)

ທຳອິດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງອາດາມ ແລະ ເອວາ ແລະ ພຣະອົງຍັງໄດ້ສ້າງງູ. ໃນບັນດາສັບພະສິ່ງທັງໝົດ, ງູມີພິດຫຼາຍທີ່ສຸດ; ຮ່າງກາຍຂອງມັນມີພິດ ເຊິ່ງຊາຕານໄດ້ໃຊ້ພິດນີ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ. ມັນແມ່ນງູທີ່ລໍ້ລວງໃຫ້ເອວາເຮັດບາບ. ແລ້ວອາດາມກໍໄດ້ເຮັດບາບຫຼັງຈາກທີ່ເອວາໄດ້ເຮັດ ແລະ ຫຼັງຈານນັ້ນ ທັງສອງຄົນກໍສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ. ຖ້າພຣະເຢໂຮວາຮູ້ວ່າ ງູຈະລໍ້ລວງເອວາ ແລະ ເອວາຈະລໍ້ລວງອາດາມ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຈັດພວກເຂົາທັງໝົດຢູ່ໃນສວນ? ຖ້າຫາກວ່າ ພຣະອົງສາມາດຄາດຄະເນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ່ວງໜ້າ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງງູ ແລະ ວາງໃຫ້ມັນຢູ່ໃນສວນເອເດນ?

ເປັນຫຍັງສວນຂອງເອເດນຈຶ່ງມີໝາກໄມ້ຂອງຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ? ພຣະອົງມີຈຸດປະສົງໃຫ້ພວກເຂົາກິນໝາກໄມ້ນັ້ນບໍ? ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາສະເດັດມາ, ທັງອາດາມ ແລະ ເອວາບໍ່ກ້າຜະເຊີນໜ້າກັບພຣະອົງ ແລະ ໃນເວລານັ້ນເອງທີ່ພຣະເຢໂຮວາຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ແລະ ໄດ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງຄວາມຫຼອກລວງຂອງງູໄປແລ້ວ. ສຸດທ້າຍ ພຣະອົງກໍໄດ້ສາບແຊ່ງງູ ແລະ ສາບແຊ່ງອາດາມ ແລະ ເອວາເຊັ່ນກັນ. ໃນເວລາທີ່ທັງສອງກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້. ມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນຄົນເສື່ອມຊາມຈົນຮອດຂັ້ນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເກີດມີຕັນຫາທາງເພດ, ເຖິງຂັ້ນທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຂາດຄວາມຊອບທຳ; ທຸກສິ່ງແມ່ນສົກກະປົກ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງເສຍໃຈທີ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ ເຊິ່ງມີພຽງແຕ່ໂນອາ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວທີ່ມີຊີວິດລອດ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ບາງສິ່ງບາງຢ່າງກໍບໍ່ໄດ້ກ້າວໜ້າ ແລະ ເໜືອທຳມະຊາດຕາມທີ່ຜູ້ຄົນອາດຈິນຕະນາການ. ບາງຄົນຖາມວ່າ: "ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງຊາບວ່າ ເທວະທູດຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງມັນຂຶ້ນມາ?" ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ:

ໃນສະໄໝທີ່ຍັງບໍ່ມີແຜ່ນດິນໂລກ, ເທວະທູດຄືທູດສະຫວັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ມັນມີອຳນາດຄວບຄຸມທູດສະຫວັນໃນສະຫວັນທັງໝົດ; ນີ້ແມ່ນອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້ມັນ. ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມັນຄືຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາທູດສະຫວັນຂອງສະຫວັນ. ຕໍ່ມາເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດ, ເທວະທູດຈຶ່ງດຳເນີນການທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຮົາເວົ້າວ່າ ມັນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າມັນຕ້ອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຢູ່ເໜືອອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນເທວະທູດທີ່ລໍ້ລວງເອວາເຂົ້າສູ່ຄວາມບາບ; ມັນເຮັດແບບນັ້ນ ຍ້ອນມັນຕ້ອງການສ້າງອານາຈັກຂອງມັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາເຊື່ອຟັງມັນແທນ. ເທວະທູດເຫັນວ່າ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງມັນ; ທູດສະຫວັນສາມາດເຊື່ອຟັງມັນ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນໂລກກໍສາມາດເຊັ່ນກັນ. ຝູງນົກ, ສັດປ່າ, ຕົ້ນໄມ້, ປ່າດົງ, ພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງໝົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ອາດາມ ແລະ ເອວາ, ແລ້ວອາດາມ ແລະ ເອວາກໍເຊື່ອຟັງມັນ. ສະນັ້ນ, ເທວະທູດຈຶ່ງປາດຖະໜາຢາກຢູ່ເໜືອອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມັນກໍນຳພາທູດສະຫວັນທັງຫຼາຍກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຕໍ່ມາກໍໄດ້ກາຍເປັນວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆ. ການພັດທະນາຂອງມວນມະນຸດມາເຖິງທຸກວັນນີ້ບໍ່ແມ່ນເກີດຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເທວະທູດນັ້ນບໍ? ມວນມະນຸດເປັນດັ່ງທຸກມື້ນີ້ ກໍຍ້ອນເທວະທູດທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ພະລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນນີ້ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ງ່າຍດາຍດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການ.

ຊາຕານໄດ້ດຳເນີນການທໍລະຍົດຂອງມັນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງນີ້. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງໝົດ, ແລ້ວຍັງສ້າງຊາຕານອີກ? ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊັງຊາຕານຫຼາຍ ແລະ ຊາຕານແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງຊາຕານ? ໂດຍການສ້າງຊາຕານ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສ້າງສັດຕູບໍ? ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງສັດຕູ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງສ້າງທູດສະຫວັນ ແລະ ຕໍ່ມາ ທູດສະຫວັນໄດ້ທໍລະຍົດພຣະອົງ.

ສະຖານະຂອງມັນໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຈົນມັນຕ້ອງການທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນເຫດການບັງເອີນ ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ມັນຄືກັນກັບຄົນຕ້ອງຕາຍຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ; ສິ່ງຕ່າງໆແມ່ນພັດທະນາໄປຕາມຂັ້ນຕອນນັ້ນ. ມີບາງຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າເວົ້າວ່າ: “ໃນເມື່ອຊາຕານເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງມັນຂຶ້ນມາ? ພຣະອົງບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າເທວະທູດສະຫວັນຈະທໍລະຍົດພຣະອົງ?

ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຫັນທຸກສິ່ງໄດ້ທັງໝົດຢ່າງນິລັນດອນບໍ? ພຣະອົງບໍ່ຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງເທວະທູດບໍ? ໃນເມື່ອພຣະອົງຮູ້ຢ່າງຈັດເຈນວ່າມັນຈະທໍລະຍົດພຣະອົງ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຕັ້ງໃຫ້ມັນເປັນເທວະທູດສະຫວັນ? ບໍ່ພຽງແຕ່ມັນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແຕ່ ມັນຍັງໄດ້ນຳພາພວກເທວະດາຫຼາຍຕົນທໍລະຍົດພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ລົງມາສູ່ໂລກຂອງມະນຸດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ; ແຕ່ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ". ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຖືກຕ້ອງບໍ? ເມື່ອເຈົ້າຄິດແບບນັ້ນ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາບັນຫາມາສູ່ຕົວເອງຫຼາຍຂຶ້ນເກີນຄວາມຈຳເປັນບໍ? ບາງຄົນຍັງໄດ້ເວົ້າວ່າ: "ຖ້າຊາຕານບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມວຍມະນຸດເສື່ອມຊາມຈົນຮອດຍຸກປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມວນມະນຸດແບບນີ້. ໃນກໍລະນີນີ້, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ລິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນ; ແລ້ວສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງຈະປາກົດຢູ່ໃສ? ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງສ້າງເຜົ່າພັນມະນຸດໃຫ້ຊາຕານ ເພື່ອວ່າໃນອະນາຄົດພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເປີດເຜີຍລິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຈະຄົ້ນພົບສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າມະນຸດບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຫຼື ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ, ມັນກໍບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າສັບພະສິ່ງທັງໝົດນະມັດສະການການພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີພາລະກິດຕ້ອງເຮັດ". ສິ່ງນີ້ຍິ່ງຫ່າງໄກຈາກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍ, ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສົກກະປົກ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດສ້າງຄວາມສົກກະປົກໄດ້.

ພຣະອົງເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນພຽງເພື່ອເອົາຊະນະສັດຕູຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ, ເພື່ອເອົາຊະນະພວກພີສາດ ແລະ ຊາຕານທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງ, ທໍລະຍົດພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນຂອງພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເອົາຊະນະພວກພີສາດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະໄດ້ເປີດເຜີຍລິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງຕໍ່ທຸກສິ່ງທັງປວງ. ມວນມະນຸດ ແລະ ທຸກສັບພະສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ທຸກສັບພະສິ່ງ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈະເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ທຳລາຍສັດຕູຂອງພຣະອົງໃຫ້ໝົດສິ້ນ.

ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຈະສຳເລັດໂດຍຜ່ານການເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ.

ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງການເປີດເຜີຍລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຖ້າບໍ່ມີຊາຕານ ພຣະອົງຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການກໍ່ກວນຂອງຊາຕານ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະສ້າງມວນມະນຸດ ແລະ ນຳພາພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນສວນຂອງເອເດນ. ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດໃຫ້ພວກທູດສະຫວັນ ຫຼື ເທວະທູດກ່ອນການທໍລະຍົດຂອງຊາຕານ? ຖ້າພວກທູດສະຫວັນ ແລະ ເທວະທູດໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍເຫຼົ່ານີ້. ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກມານຮ້າຍ ແລະ ມະນຸດເຊັ່ນກັນທີ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສອັນຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງການເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ເນື່ອງຈາກພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງໃຊ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ; ດ້ວຍວິທີນີ້, ພາລະກິດແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດຊາດຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນສະຕິປັນຍາ ແລະ ລິດທານຸພາບອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນມື້ນີ້ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັບທີ່ຄົນບາງຄົນໝາຍເຖິງເມື່ອເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: "ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ້ງກັນບໍ? ການກະທຳພາລະກິດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງແບບນີ້ບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ການສ້າງບັນຫາໃຫ້ຕົວພຣະອົງເອງບໍ? ພຣະອົງສ້າງຊາຕານ ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ມັນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ພຣະອົງສ້າງມວນມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍມອບພວກເຂົາໃຫ້ກັບຊາຕານ, ປ່ອຍໃຫ້ອາດາມ ແລະ ເອວາຖືກລໍ້ລວງ. ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໂດຍເຈດຕະນາ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຍັງກຽດຊັງມວນມະນຸດ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກຽດຊັງຊາຕານ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເອງບໍ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກຽດຊັງ?" ຂ້ອນຂ້າງມີຄົນໂງ່ຫຼາຍຄົນທີ່ເວົ້າແບບນັ້ນ. ພວກເຂົາຕ້ອງການທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເລິກໆແລ້ວພວກເຂົາຈົ່ມໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ຊ່າງຂັດແຍ້ງກັນແທ້ໆ! ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າມີຄວາມຄິດເໜືອທຳມະຊາດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ເຈົ້າຍັງໄດ້ອ້າງວ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຜິດພາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຊ່າງໂງ່ຈ້າແທ້ໆ! ມັນແມ່ນເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ບິດເບືອນຄວາມຈິງ; ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດພາດຂອງພຣະເຈົ້າ! ບາງຄົນເຖິງກັບຈົ່ມແລ້ວຈົ່ມອີກວ່າ: "ມັນແມ່ນພຣະອົງທີ່ເປັນຜູ້ສ້າງຊາຕານ ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ໂຍນຊາຕານມາສູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ມອບມະນຸດໃຫ້ກັບມັນ.

ເມື່ອມະນຸດຊາດມີອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ, ແທນທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາ, ພຣະອົງພັດກຽດຊັງພວກເຂົາຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ. ຕອນທຳອິດ ພຣະອົງຮັກມະນຸດຊາດໃນລະດັບໜຶ່ງ ແຕ່ ປັດຈຸບັນພຣະອົງແມ່ນກຽດຊັງພວກເຂົາ. ມັນແມ່ນພຣະອົງທີ່ເປັນຜູ້ກຽດຊັງມະນຸດຊາດ ແລະ ມັນຍັງແມ່ນພຣະອົງທີ່ເປັນຜູ້ຮັກມະນຸດຊາດ. ມັນເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັນແທ້? ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຂັດແຍ້ງກັນບໍ?" ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເບິ່ງມັນໃນລັກສະນະໃດ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສະຫວັນ; ທູດສະຫວັນໄດ້ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີນີ້ ແລະ ມະນຸດຊາດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມດ້ວຍວິທີນີ້ ແລະ ນີ້ຄືເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຊາດໄດ້ສືບຕໍ່ເດີນມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະກ່າວແບບໃດກໍຕາມ, ນີ້ຄືເລື່ອງລາວທັງໝົດ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ຈຸດປະສົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດພົ້ນ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 151)

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຊາຕານນຳພາຊະຕາກຳຂອງຜູ້ຄົນໄປສູ່ຈຸດຈົບ ແລະ ກໍ່ກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ? ຂັ້ນຕອນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຊຳລະລ້າງຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະທຳສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງຜູ້ທີ່ສາມາດຖືກຮັກ? ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາຕານບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້. ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ; ມັນດຳເນີນວຽກງານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມທົ່ວທັງຈັກກະວານ. ແນ່ນອນ, ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຊາຕານ. ບໍ່ວ່າອຳນາດຂອງຊາຕານຈະມີຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ, ອຳນາດທີ່ມັນມີກໍແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບອຳນາດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ມັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າມັນຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດເໜືອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍການກະທຳໃດໆຂອງພຣະອົງເມື່ອຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ມອບອຳນາດສ່ວນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ມັນໃຊ້ເພື່ອຄວບຄຸມທູດສະຫວັນອື່ນໆ. ເພາະສະນັ້ນ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເຮັດຫຍັງ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດເໜືອອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ເພາະວ່າອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ມັນໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ.

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ, ຊາຕານກໍລົບກວນ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ການລົບກວນຂອງມັນຈະສິ້ນສຸດລົງ; ໃນທໍາລະນິດງອກັນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ປະເພດຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍຈະສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າຊີ້ນໍາຜູ້ຄົນໄປໃນທາງບວກ; ຊີວິດຂອງພຣະອົງຄືນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ, ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໃນລະດັບໜຶ່ງ; ສຸດທ້າຍ, ນໍ້າແຫ່ງຊີວິດຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຊາຕານຈະແຊກແຊງ ແລະ ດໍາເນີນວຽກງານຂອງມັນໄດ້ອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮັບເອົາຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທຸກຄົນຢ່າງສົມບູນ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນຊາຕານກໍຍັງປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບສິ່ງນີ້; ມັນສືບຕໍ່ຕັ້ງຕົນເອງເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈມັນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: "ເຮົາຈະເອົາຊະນະເໜືອອໍານາດມືດ ແລະ ອິດທິພົນມືດທັງໝົດຂອງຊາຕານ". ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງໃນຕອນນີ້ ແລະ ມັນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ການກາຍເປັນເນື້ອໜັງມີຄວາມສໍາຄັນ: ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອເຮັດສໍາເລັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນການເອົາຊະນະຊາຕານໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ເພື່ອທໍາລາຍລ້າງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຊາຕານ.
ການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອຊາຕານແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້! ຄວາມຈິງແລ້ວ ຊາຕານໄດ້ລົ້ມເຫຼວມາແຕ່ດົນແລ້ວ.
ເມື່ອພຣະກິດຕິຄຸນໄດ້ເລີ່ມແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດພາລະກິດ ແລະ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ກໍໄດ້ເລີ່ມເຄື່ອນໄຫວ, ຊາຕານແມ່ນຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສົມບູນແລ້ວ ເພາະວ່າຈຸດປະສົງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນເພື່ອທໍາລາຍລ້າງຊາຕານ. ທັນທີໃດທີ່ ຊາຕານໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ມີອໍານາດໃດຈະສາມາດຢຸດຢັ້ງພາລະກິດນັ້ນໄດ້, ສະນັ້ນ, ຊາຕານຈຶ່ງໄດ້ແຕກຕື່ນສະເຫງີ້ເມື່ອເຫັນພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ກ້າທີ່ຈະເຮັດຄວາມຜິດອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຊາຕານຄິດວ່າມັນມີສະຕິປັນຍາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມັນຈຶ່ງຂັດຂວາງ ແລະ ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ ມັນຄາດບໍ່ເຖິງເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລະ ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການຕໍ່ຕ້ານຂອງຊາຕານ ເພື່ອເປັນການເປີດເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດຊາດເພື່ອປົກຄອງມະນຸດ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຫຼາດກວ່າຊາຕານ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເໜືອກວ່າມັນຫຼາຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າ: ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຕອບໂຕ້ກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ; ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາຈະເປີດເຜີຍລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີອໍານາດຂອງຊາຕານ".

ພຣະເຈົ້າກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຖວໜ້າ ແລະ ຊາຕານຈະນຳຫຼັງພຣະອົງ, ຈົນກວ່າໃນທີ່ສຸດມັນກໍຈະຖືກທຳລາຍ. ມັນຈະບໍ່ຮູ້ດ້ວຍຊໍ້າວ່າ ແມ່ນຫຍັງຕີມັນ! ເຊື່ອມັນຈະຮູ້ຄວາມຈິງແມ່ນມັນໄດ້ຖືກທຸບຕີ ແລະ ຍຽບຍໍ່າແລ້ວ; ເຖິງເວລານັ້ນ ມັນກໍຈະຖືກເຜົາໄໝ້ຢູ່ໃນທະເລສາບແຫ່ງແປວໄຟ. ແລ້ວໃນຕອນນັ້ນ ມັນຍັງຈະບໍ່ຍອມເຊື່ອຢ່າງເຕັມທີ່ບໍ? ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີກົນອຸບາຍເຫຼືອໃຫ້ໃຊ້ອີກແລ້ວ!

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 152)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກມະນຸດໄດ້, ຍ້ອນມະນຸດຄືເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດນີ້ ແລະ ເປັນພຽງສິ່ງມີຊີວິດດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ເຊິ່ງສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ກິດຈະກຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີໃຜສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້ ຍ້ອນມັນຄືຄວາມຈິງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ແນໃສ່ແຜນການຂອງຊາຕານ. ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຄືແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະອອກຫ່າງຈາກມະນຸດຈັກເທື່ອ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງກໍມີຄວາມກະລຸນາຢູ່ສະເໝີ. ສຳລັບມະນຸດ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ (ນັ້ນກໍຄື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ) ທັງສອງຢ່າງນັ້ນຄື "ນິມິດ" ທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້. ນິມິດດັ່ງກ່າວຍັງເປັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເອີ້ນວ່າ "ການປະຕິບັດ" ຂອງມະນຸດ. ນິມິດຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຫຼື ມັນເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ ຫຼື ຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ນິມິດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຄຸ້ມຄອງ, ຍ້ອນການຄຸ້ມຄອງນີ້ຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນໃສ່ມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດ. ພາລະກິດນີ້ຄືຫຼັກຖານ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດ. ແທນທີ່ຈະໃສ່ໃຈກັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈໃນຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໃນລາຍລະອຽດເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແທ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນເອີ້ນວ່ານິມິດ. ນິມິດເຫຼົ່ານີ້ຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດ. ການປະຕິບັດໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ, ສິ່ງທີ່ຄວນຖືກເຮັດໂດຍສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ມັນຍັງເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ແຕ່ເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ຍິ່ງເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຖືກຍົກໃຫ້ສູງຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ ແລະ ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ແບກໄມ້ກາງແຂນ. ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນແຕກຕ່າງ: ເງື່ອນໄຂທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດແມ່ນສູງກວ່າເງື່ອນໄຂໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເມື່ອນິມິດຖືກຍົກສູງຂຶ້ນ, ເງື່ອນໄຂທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດກໍຍິ່ງສູງຂຶ້ນ ແລະ ຍິ່ງຊັດເຈນ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ນິມິດຍັງກາຍເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ນິມິດທີ່ເປັນຈິງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນິມິດເຫຼົ່ານັ້ນຍັງເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 153)

ເມື່ອປຽບທຽບກັບຍຸກທີ່ຜ່ານມາ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າ, ມັນແນໃສ່ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຫຼາຍກວ່າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າສະແດງພຣະອົງເອງຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍກວ່າເວລາໃດໆໃນອະດີດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່ານິມິດທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ແມ່ນສູງກວ່ານິມິດໃນຍຸກຕ່າງໆທີ່ຜ່ານມາ. ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາເຂດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ, ນິມິດທີ່ມະນຸດຮູ້ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງອານາຈັກຈຶ່ງສູງສຸດຕະຫຼອດແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາເຂດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ນິມິດທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ຈຶ່ງກາຍເປັນນິມິດທີ່ສູງທີ່ສຸດໃນບັນດານິມິດທັງໝົດ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດທີ່ເປັນຜົນຕາມມາ ກໍສູງກວ່າການປະຕິບັດໃນຍຸກອື່ນໆ ຍ້ອນການປະຕິບັດຂອງມະນຸດປ່ຽນແປງໄປຕາມບາດກ້າວພ້ອມໆກັບນິມິດ ແລະ ຄວາມສົມບູນຂອງນິມິດກໍຍັງໝາຍເຖິງຄວາມສົມບູນແຫ່ງເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ທັນທີທີ່ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຢຸດລົງ, ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍຢຸດເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ຫາກປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກຮັກສາຄຳສັ່ງສອນໃນອະດີດ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຈະບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ເພິ່ງພາ. ຫາກປາສະຈາກນິມິດໃໝ່ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການປະຕິບັດໃໝ່; ຫາກປາສະຈາກນິມິດທີ່ສົມບູນ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການປະຕິບັດທີ່ສົມບູນ; ຫາກປາສະຈາກນິມິດທີ່ສູງຂຶ້ນ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການປະຕິບັດທີ່ສູງຂຶ້ນ. ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດປ່ຽນແປງໄປພ້ອມກັບບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດກໍຍັງປ່ຽນແປງໄປພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີຄວາມສາມາດຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງຢຸດປະຕິບັດພາລະກິດພຽງແຕ່ວິນາທີດຽວ, ມະນຸດກໍຈະຕາຍຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງທັນທີ. ມະນຸດບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ໂອ້ອວດ ຍ້ອນບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດໃນປັດຈຸບັນຈະສູງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າປະສົບການຂອງເຂົາຈະເລິກເຊິ່ງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຍ້ອນການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນສະແຫວງຫາໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກນິມິດໄດ້. ໃນທຸກກໍລະນີຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີນິມິດທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ຫຼັງຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເງື່ອນໄຂອັນເໝາະສົມຈຶ່ງໄດ້ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ. ຫາກບໍ່ມີນິມິດເຫຼົ່ານີ້ເປັນພື້ນຖານ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ເລີຍ ຫຼື ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນຄົງໄດ້. ຖ້າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດກໍສູນເປົ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບການຍິນຍອມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ວ່າພອນຂອງມະນຸດຈະມີຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ວ່າການກະທຳຂອງມະນຸດຈະດີ ຫຼື ຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ສາມາດແທນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ບໍ່ວ່າໃນສະຖານະການໃດກໍຕາມ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກນິມິດໄດ້ . ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບນິມິດໃໝ່ກໍບໍ່ມີການປະຕິບັດໃໝ່. ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງ ເພາະພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດທີ່ຕາຍແລ້ວ;

ພວກເຂົາບໍ່ມີນິມິດໃໝ່ເລີຍ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນໍາສິ່ງໃດໃນຍຸກໃໝ່ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍນິມິດ ແລະ ການເຮັດແບບນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ສູນເສຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຈິງ. ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມຈິງແມ່ນລູກຫຼານຂອງຄວາມໂງ່, ພວກເຂົາແມ່ນຮູບຮ່າງຂອງຊາຕານ. ບໍ່ວ່າຄົນໜຶ່ງຈະເປັນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດປາສະຈາກນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດສູນເສຍການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້; ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນສູນເສຍນິມິດ, ພວກເຂົາກໍຈະຕົກລົງສູ່ດິນແດນມໍລະນາທັນທີ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມມືດ. ຜູ້ຄົນທີ່ປາສະຈາກນິມິດແມ່ນຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງໂງ່ຈ້າ, ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຂາດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພວກເຂົາດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນນະລົກ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແຂວນຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັບແຜ່ນປ້າຍໂຄສະນາ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກນິມິດ ແລະ ຍັງປາສະຈາກຄວາມຈິງອີກດ້ວຍ. ແລ້ວຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນລ້ວນແຕ່ເປັນຄົນຊົ່ວບໍ? ຄົນທີ່ເຕັມໃຈນໍາເອົາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຄືຄົນທີ່ມີນິມິດເປັນພື້ນຖານ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຍິນຍອມຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຂົາຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຄືການຮ່ວມມືນີ້ເອງທີ່ມະນຸດຄວນນໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 154)

ມີຫຼາຍເສັ້ນທາງໃຫ້ປະຕິບັດໃນນິມິດ. ຄວາມຮຽກຮ້ອງແທ້ຈິງຈາກມະນຸດກໍມີຢູ່ພາຍໃນນິມິດນີ້ເຊັ່ນກັນ, ເຊັ່ນດຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້. ທີ່ຜ່ານມາ, ໃນລະຫວ່າງການຊຸມນຸມພິເສດ ຫຼື ການຊຸມນຸມໃຫຍ່ທີ່ຖືກຈັດຂຶ້ນໃນສະຖານທີ່ຕ່າງໆ, ມີພຽງແຕ່ການກ່າວເຖິງດ້ານໜຶ່ງຂອງເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນ. ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກນໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ເກືອບຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ ຍ້ອນນິມິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເປັນພຽງນິມິດຂອງການຄຶງພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ມີນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່ານັ້ນ.

ມະນຸດຄວນຮູ້ພຽງແຕ່ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງການຄຶງກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ສະນັ້ນ ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຈຶ່ງບໍ່ມີນິມິດອື່ນໃດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກເລີຍ. ໃນວິທີນີ້, ມະນຸດພຽງແຕ່ມີຄວາມຮູ້ເລັກໜ້ອຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ນອກຈາກຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ ກໍມີພຽງແຕ່ສິ່ງທຳມະດາ ແລະ ສິ່ງໜ້າເວດທະນາຈຳນວນເລັກນ້ອຍໃຫ້ເຂົານຳໄປປະຕິບັດ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກປັດຈຸບັນຫຼາຍ. ໃນອະດີດ, ບໍ່ວ່າການຊຸມນຸມຂອງເຂົາຈະຢູ່ໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ, ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງຄວາມຮູ້ຕົວຈິງກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະມີຄົນໃດສາມາດກ່າວໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນເຖິງເສັ້ນທາງຂອງການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະເຂົ້າສູ່.
ມະນຸດພຽງແຕ່ເພີ່ມລາຍລະອຽດທຳມະດາເລັກໜ້ອຍເຂົ້າໃນພື້ນຖານຂອງຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນເທົ່ານັ້ນ; ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນທາດແທ້ຂອງການປະຕິບັດຂອງເຂົາເລີຍ, ຍ້ອນພາຍໃນຍຸກດັ່ງກ່າວນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ໃດໆ ແລະ ເງື່ອນໄຂດຽວທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດກໍຄືຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນ ຫຼື ການແບກໄມ້ກາງແຂນ. ນອກຈາກການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ບໍ່ມີນິມິດທີ່ສູງສົ່ງກວ່າການຄຶງກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ. ທີ່ຜ່ານມາ, ບໍ່ມີການກ່າວເຖິງນິມິດອື່ນ ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ເພາະພຣະອົງພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງບາງຢ່າງຈາກມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ໃນວິທີນີ້, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຜ່າຝືນຂອບເຂດນີ້ໄດ້ ເຊິ່ງເປັນຂອບເຂດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ເລິກເຊິ່ງໃຫ້ມະນຸດນຳໄປປະຕິບັດ. ໃນປັດຈຸບັນ ເຮົາກ່າວເຖິງນິມິດອື່ນ ເພາະໃນປັດຈຸບັນ ໄດ້ມີການປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຂຶ້ນ, ພາລະກິດທີ່ຫຼາຍກວ່າພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເປັນສອງສາມເທົ່າ.
ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດກໍສູງກວ່າເງື່ອນໄຂທີ່ຢູ່ໃນຍຸກອະດີດເປັນສອງສາມເທົ່າເຊັ່ນກັນ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງສົມບູນ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງຫຼາຍເລີຍ; ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດຈະພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮູ້ຈັກພາລະກິດດັ່ງກ່າວຢ່າງສົມບູນ ຖ້າເຂົາບໍ່ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຊົ່ວຊີວິດທັງໝົດຕໍ່ພາລະກິດນັ້ນ.
ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ການເວົ້າເຖິງແຕ່ເສັ້ນທາງຂອງການປະຕິບັດ ຈະເຮັດໃຫ້ການເອົາຊະນະມະນຸດເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ການເວົ້າເຖິງນິມິດພຽງແຕ່ຢ່າງດຽວ ໂດຍປາສະຈາກເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດ ກໍຈະເຮັດໃຫ້ການເອົາຊະນະມະນຸດເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ຖ້າບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະກ່າວເຖິງນອກຈາກເສັ້ນທາງຂອງການປະຕິບັດ,

ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໂຈມຕີຈຸດຕາຍຂອງມະນຸດ ຫຼື ກໍາຈັດແນວຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ນິມິດຄືເຄື່ອງມືສໍາຄັນໃນການເອົາຊະນະມະນຸດ, ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີເສັ້ນທາງຂອງການປະຕິບັດນອກຈາກນິມິດ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີຫົນທາງໃນການຕິດຕາມ, ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະມີວິທີທາງເຂົ້າສູ່. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ: ໃນນິມິດແມ່ນມີສິ່ງທີ່ສາມາດນໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນນອກຈາກການປະຕິບັດກໍຈະມີນິມິດ. ລະດັບຂອງການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຂຶ້ນຢູ່ກັບການປ່ຽນແປງໃນນິມິດ. ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ເພິ່ງພາຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາເອງ, ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາບັນລຸການປ່ຽນແປງໃດໆໃນລະດັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້. ນິມິດກ່າວເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການປະຕິບັດໝາຍເຖິງເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ໝາຍເຖິງຫົນທາງແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ; ໃນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງນິມິດ ແລະ ການປະຕິບັດແມ່ນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ຖ້າບໍ່ມີນິມິດ ຫຼື ຖ້າກ່າວເຖິງນິມິດ ແຕ່ບໍ່ກ່າວເຖິງການປະຕິບັດ ຫຼື ຖ້າມີພຽງແຕ່ນິມິດ ແລະ ບໍ່ມີການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ, ແລ້ວສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ; ໃນວິທີນີ້, ບໍ່ພຽງແຕ່ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດຈະຖືກລົບລ້າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຈະເປັນການປະຕິເສດຈຸດປະສົງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ, ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຕິບັດໂດຍບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກພາລະກິດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດໍາເນີນການປະຕິບັດຂອງເຂົາຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາດ້ວຍວິທີທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ກາຍມາເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຢ່າງສົມບູນຈັກເທື່ອ. ສະນັ້ນທັງສອງສິ່ງນີ້ແມ່ນຈໍາເປັນຫຼາຍ. ຖ້າມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າມີພຽງແຕ່ນິມິດ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີການຮ່ວມມື ຫຼື ການປະຕິບັດໂດຍມະນຸດ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເປັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມີພຽງແຕ່ການປະຕິບັດ ແລະ ທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດ, ແລ້ວບໍ່ວ່າເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດເຂົ້າສູ່ນັ້ນຈະສູງສົ່ງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ກໍຮັບບໍ່ໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດຕ້ອງປ່ຽນແປງໄປຕາມບາດກ້າວພ້ອມກັບພາລະກິດ ແລະ ນິມິດເທື່ອລະໜ້ອຍ; ມັນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໂດຍອໍາເພີໃຈ.

ຫຼັກການຂອງການປະຕິບັດຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີການບັງຄັບ, ແຕ່ຖືກກຳນົດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ. ຫຼັກການດັ່ງກ່າວປ່ຽນແປງໄປຕາມບາດກ້າວພ້ອມໆກັບນິມິດຂອງພາລະກິດ. ສະນັ້ນ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດໃນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 155)

ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງເກີດຂຶ້ນຍ້ອນມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມັນເກີດຂຶ້ນຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີການຄຸ້ມຄອງກ່ອນໜ້າມະນຸດຊາດ ຫຼື ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ເມື່ອສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ໃນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ (ໃນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ຖ້າບໍ່ມີເສັ້ນທາງເໝາະສົມສຳລັບການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ), ແລ້ວພາລະກິດນີ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເປັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່ຽວພັນກັບການບອກມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມເຖິງວິທີການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດກິດຈະການຂອງພຣະອົງເລີຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແລ້ວບໍ່ວ່າເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຈະສູງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງມະນຸດດົນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ, ແລ້ວພາລະກິດປະເພດນີ້ກໍຍິ່ງບໍ່ສົມຄວນເອີ້ນວ່າເປັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າຢ່າງງ່າຍໆກໍຄື ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ເປັນພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາປະຕິບັດພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າເປັນການຄຸ້ມຄອງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດ ພ້ອມທັງການຮ່ວມມືຂອງພຣະອົງກັບຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ທັງໝົດນີ້ເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເປັນການຄຸ້ມຄອງ. ໃນນີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເອີ້ນວ່ານິມິດ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດແມ່ນເອີ້ນວ່າການປະຕິບັດ. ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງຫຼາຍສໍ່າໃດ (ນັ້ນກໍຄື ຍິ່ງນິມິດສູງສົ່ງຫຼາຍສໍ່າໃດ), ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ມັນຍິ່ງຂັດກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ການປະຕິບັດ ແລະ

ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງສູງສົ່ງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດສູງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຂັດກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ຜົນຕາມມາກໍຄື ການທົດລອງຂອງມະນຸດ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ເຂົາຕ້ອງບັນລຸກໍສູງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ຜົນສະຫຼຸບຂອງພາລະກິດນີ້ກໍຄື ທຸກນິມິດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຈໍາເປັນຕ້ອງນໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດກໍຈະໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດຂອງຄວາມສົມບູນ. ນີ້ຍັງເປັນເວລາທີ່ແຕ່ລະຄົນຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງໃຜລາວ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ມະນຸດຈໍາເປັນຕ້ອງຮູ້ກໍຈະຖືກສະແດງໃຫ້ກັບມະນຸດ. ສະນັ້ນ ເມື່ອນິມິດຕ່າງໆໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດ, ພາລະກິດກໍຈະເຂົ້າສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດຕາມນັ້ນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍຈະໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດເຊັ່ນກັນ. ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດແມ່ນອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສະແດງອອກຢ່າງສົມບູນຍ້ອນການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດ. ມະນຸດແມ່ນຊັ້ນຍອດໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຍັງເປັນຜົນຜະລິດຂອງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດພຽງຜູ້ດຽວ ໂດຍບໍ່ມີການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດ, ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນແກ້ວຜະລຶກຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມີພຽງການເລືອກເອົາເປົ້າໝາຍຢ່າງເໝາະສົມເທົ່ານັ້ນເພື່ອສໍາແດງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພິສູດອໍານາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສະຕິປັນຍາ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບັນລຸຈຸດປະສົງແຫ່ງການນໍາໃຊ້ພາລະກິດນີ້ທັງໝົດເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານໂດຍສິ້ນເຊີງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກໍເປັນພຽງຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເກີດໝາກຜົນ ແລະ ບັນລຸຈຸດປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດ; ນອກຈາກມະນຸດແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດອື່ນໃດທີ່ສາມາດຮັບບົດບາດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ຖ້າມະນຸດຕ້ອງກາຍເປັນແກ້ວຜະລຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ, ແລ້ວຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງຖືກກໍາຈັດທັງໝົດ. ສິ່ງນີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຢ່າງເໝາະສົມໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສອດຄ່ອງກັນທ່າມກາງມະນຸດ. ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ເປັນແກ້ວຜະລຶກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງໄດ້ໃນທີ່ສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງພຽງ

ຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ເພື່ອບັນລຸຜົນໃນສິ່ງນີ້, ການເປັນພະຍານດັ່ງກ່າວຈໍາເປັນຕ້ອງມີມະນຸດທີ່ມີຊີວິດຢູ່ທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນເຫຼົ່ານີ້ກ່ອນ ເຊິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະໄດ້ສະແດງອອກຜ່ານທາງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການເປັນພະຍານດັ່ງກ່າວຂອງພຣະອົງກໍຈະເກີດຂຶ້ນທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບັນລຸຈຸດປະສົງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຜູ້ດຽວເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງໂດຍກົງໄດ້. ຖ້າພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນ, ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດເພື່ອເອົາຊະນະພວກເຂົາ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດພຽງຜູ້ດຽວ ແລະ ບໍ່ມີການຮ່ວມມືຈາກມະນຸດ ຫຼື ຖ້າມະນຸດບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຮ່ວມມື, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ພະຍາຍາມ ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງໜັກໂດຍບໍ່ມີການເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຫຼິ້ນຕະຫຼົກ. ຫາກປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດກໍມາຈາກຊາຕານ, ເຂົາເປັນຄົນກະບົດ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວ; ຊາຕານຖືກສະແດງອອກໃນທຸກສິ່ງທີ່ປະຕິບັດໂດຍມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ທຸກສິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກຂອງຊາຕານ. ທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວເຖິງບໍ່ແມ່ນນິມິດ ແລະ ການປະຕິບັດ. ບົນພື້ນຖານຂອງນິມິດ, ມະນຸດຄົ້ນພົບການປະຕິບັດ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຟັງ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະໄດ້ປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຂົາ ແລະ ຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ມີມາກ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ, ໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບເອົາເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມະນຸດຮຽກຮ້ອງເພື່ອປະລັກພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດ, ເພື່ອຜະເຊີນກັບອໍານາດລິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະຫຼຸບກໍຄື ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຢູ່ຮ່ວມກັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດແມ່ນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 156)

ສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບນິມິດທັງກາງແມ່ນໝາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປະຕິບັດແມ່ນເຮັດໂດຍມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍ່ຖືກບັນລຸໂດຍມະນຸດເອງ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເອງຄວນປະຕິບັດບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດກໍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມະນຸດ. ພາລະກິດນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມະນຸດ ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນການເສຍສະຫຼະຊີວິດຂອງເຂົາ ຫຼື ເປັນການສົ່ງມອບເຂົາໃຫ້ກັບຊາຕານເພື່ອຢືນເປັນພະຍານ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າເອງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ກັບມະນຸດແລ້ວ ແລະ ພາລະກິດທີ່ເຫຼືອກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບມະນຸດທີ່ຈະເຮັດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພີ່ມ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຫົນທາງ ແລະ ພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເປີດຫົນທາງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອບຸກເບີກຫົນທາງ; ມະນຸດຄວນເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້. ການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໝາຍເຖິງການນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ, ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຖ້າມະນຸດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າທົນທຸກຕໍ່ການທໍລະມານ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມໃນຄວາມຈິງເຊັ່ນດຽວກັນກັບມະນຸດ, ແລ້ວມະນຸດກໍກຳລັງບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອເຊື່ອຟັງການນຳພາທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີການຕໍ່ຕ້ານໃດໆ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງບັນລຸ ເຂົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດໄດ້ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສົມຄວນຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ. ມະນຸດບໍ່ຄວນມີທາງເລືອກອື່ນ, ບໍ່ຄວນເຮັດຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຍອມຮັບ ແລະ ປະຕິບັດທັງໝົດ;

ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ຫຼັງຈາກພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ມະນຸດກໍຈຳເປັນຕ້ອງຜະເຊີນກັບມັນເທື່ອລະບາດກ້າວ. ໃນທີ່ສຸດ ຖ້າເມື່ອການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ແຕ່ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ, ແລ້ວມະນຸດກໍຄວນຖືກລົງໂທດ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວນີ້ກໍຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ; ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຮອບຄອບພໍໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດມອບຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້, ພວກເຂົາທຸກຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຈະຖືກລົງໂທດທັງໝົດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງບັນລຸບໍ່ແມ່ນການຮຽກຮ້ອງເພີ່ມ, ແຕ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນປະຕິບັດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ປະຕິບັດມັນໃຫ້ດີ, ແລ້ວພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງນຳບັນຫາມາສູ່ຕົນເອງບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງຊອກຫາຄວາມຕາຍບໍ? ພວກເຈົ້າຈະຍັງຄາດຫວັງອະນາຄົດ ແລະ ໂອກາດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ, ມະນຸດກໍຈຳເປັນຕ້ອງເຕັມໃຈໃນການປະຕິບັດຂອງເຂົາ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ຄວນຈຳກັດຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາ, ຄວນຖວາຍຄວາມຊື່ສັດຂອງເຂົາ ແລະ ບໍ່ຄວນຍຶດຕິດກັບແນວຄິດຫຼາຍ ຫຼື ນັ່ງຢູ່ລ້າໆ ແລະ ລໍຖ້າຄວາມຕາຍ. ພຣະເຈົ້າສາມາດສະຫຼະພຣະອົງເອງເພື່ອມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖວາຍຄວາມຊື່ສັດຂອງເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້? ພຣະເຈົ້າມີຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈໜຶ່ງດຽວຕໍ່ມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ? ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອມະນຸດຊາດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງຂອງເຂົາເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໄກເຖິງຂັ້ນນີ້ແລ້ວ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍຍັງໄດ້ແຕ່ເບິ່ງ ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ແຕ່ຟັງ ແຕ່ບໍ່ເຄື່ອນໄຫວ. ແລ້ວຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການຕົກນະລົກບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ອຸທິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໄດ້ຢ່າງຈິງໃຈ? ສຳລັບພຣະເຈົ້າ,

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນບຸລິມະສິດທຳອິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ. ສຳລັບມະນຸດ, ການນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບຸລິມະສິດທຳອິດຂອງເຂົາ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້. ພຣະທຳທີ່ກ່າວກັບພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ໄປເຖິງໃຈກາງແກ່ນແທ້ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາເຂດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ຫຼາຍຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມບໍ່ຈິງຂອງເສັ້ນທາງນີ້; ພວກເຂົາຍັງລໍຖ້າ ແລະ ເບິ່ງ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາກວດສອບພຣະທຳທຸກຂໍ້ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໃສ່ໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກິນ ແລະ ນຸ່ງ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮ້າຍແຮງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ກຳລັງກັງວົນໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນບໍ? ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນຄົນທີ່ມີເຈດຕະນາຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາປະຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໄວ້ທາງຫຼັງຂອງຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃສ່ໃຈແຕ່ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພຣະເຈົ້າແທນ. ພວກເຂົາເປັນຕາໜ່າຍຫຼາຍ! ຖ້າມະນຸດເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນປະຕິບັດເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປະທານພອນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ, ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດກໍຄືໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນປະຕິບັດເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຖືກລົງໂທດ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ແມ່ນຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດນັ້ນຢ່າງຈັດເຈນກໍຕາມ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ນຳຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດກໍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານໂດຍຕັ້ງໃຈ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອງຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນຄົນດັ່ງກ່າວຈະໃສ່ໃຈກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພິເສດກໍຕາມ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນກະບົດ ແລະ ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 157)

ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄປເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໄດ້ໄປເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ, ຄົນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງມະນຸດຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຕາມສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດບັນລຸໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ເວົ້າເຖິງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ທິດທາງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ຈັດກຽມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຢູ່ລອດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ທັງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດແມ່ນຂັ້ນຕອນດຽວກັນຂອງພາລະກິດ ແລະ ຖືກປະຕິບັດໃນເວລາດຽວກັນ. ການເວົ້າເຖິງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລະ ການເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດກໍກ່ຽວພັນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ທັງສອງຢ່າງຈະຖືກແຍກອອກຈາກກັນ. ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດປ່ຽນແປງເທື່ອລະບາດກ້າວ. ນັ້ນກໍຍ້ອນເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດໄດ້ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ ແລະ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງ ແລະ ກ້າວໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຍັງຖືກກັບດັກຢູ່ໃນຄຳສັ່ງສອນ, ສິ່ງນີ້ກໍພິສູດວ່າເຂົາປາສະຈາກພາລະກິດ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າການປະຕິບັດຂອງມະນຸດບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ຫຼື ບໍ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍພິສູດວ່າການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຖືກປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດແຫ່ງຄວາມຈິງ; ຖ້າມະນຸດບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຍ່າງ, ແລ້ວເຂົາກໍຖືກຕົກລົງສູ່ກຳມືຂອງຊາຕານໄປແລ້ວ ແລະ ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ. ຖ້າການປະຕິບັດຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ, ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ພັດທະນາ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດກໍຈະຢຸດສະງັດ; ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ທົ່ວພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຄືບໜ້າໄດ້, ແລ້ວຍິ່ງເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະນຳຍຸກທັງໝົດໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ຖ້າມະນຸດຍຶດຕິດກັບໄມ້ກາງແຂນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມີແຕ່ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນ,

ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າ.
ການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຈະບໍ່ສາມາດສິ້ນສຸດລົງພຽງໃນທ່າມກາງຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ ຫຼື ຍຶດຕິດກັບໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຄົນທີ່ມີແຕ່ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນເທົ່ານັ້ນ. ກົງກັນຂ້າມ,
ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດທ່າມກາງຄົນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຟື້ນຟູຈາກການຈັບກຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ປົດຕົນເອງອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ.
ນີ້ແມ່ນທິດທາງທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າການປະຕິບັດຂອງຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງສາສະໜາແມ່ນຫຼ້າສະໄໝ? ນັ້ນກໍເພາະວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຂົານຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແມ່ນຫ່າງເຫີນຈາກພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນ.
ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົານຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຄືສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ເມື່ອຍຸກໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໄປ, ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາກໍຫຼ້າສະໄໝຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ມັນຖືກທົດແທນດ້ວຍພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ແສງສະຫວ່າງໃໝ່. ອີງຕາມພື້ນຖານເດີມ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຄືບໜ້າລົງເລິກຕື່ມອີກສອງສາມບາດກ້າວ.
ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຍັງຕິດຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງຕິດແໜ້ນຢູ່ກັບການປະຕິບັດທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ແສງສະຫວ່າງເດີມໆ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນສາມ ຫຼື ຫ້າປີ, ແລ້ວຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາ 2.000 ປີບໍ? ຖ້າມະນຸດບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ການປະຕິບັດໃໝ່, ມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າເຂົານຳບໍ່ທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດ; ການມີຢູ່ຂອງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດໄດ້ ເພາະໃນປັດຈຸບັນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດຜ່ານມາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງປະຕິບັດຢ່າງຫຼ້າສະໄໝຢູ່.
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຄວນກ້າວໜ້າໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຄວນປ່ຽນແປງເທື່ອລະບາດກ້າວ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຢຸດຢູ່ຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຄົງຢູ່ທ່າມກາງພາລະກິດທຳອິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ຖ້າການປະຕິບັດຂອງມະນຸດບໍ່ທັນກັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແລ້ວການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍຫ່າງເຫີນຈາກພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວທີ່ຫຼ້າຫຼັງແມ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດໄດ້, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດກາຍເປັນຄົນທີ່ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ທ່າມກາງກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວ. ສຳລັບຄົນທີ່ເຄີຍເຫັນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຄົນທີ່ເຄີຍທົນທຸກເພື່ອໄມ້ກາງແຂນ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດກໍຈະສູນເປົ່າ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ການສະແດງອອກທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຢູ່ໃນຕອນນີ້ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ບໍ່ແມ່ນເກາະຕິດກັບອະດີດ. ຄົນທີ່ບໍ່ທັນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກແຍກອອກຈາກການປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນດັ່ງກ່າວທ້າທາຍພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບແສງສະຫວ່າງໃນອະດີດ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການເວົ້າເຖິງການປ່ຽນແປງໃນການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ, ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງໃນການປະຕິບັດລະຫວ່າງອະດີດ ແລະ ປັດຈຸບັນ, ເຖິງວິທີການປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ເຖິງວິທີການປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ? ຄວາມແຕກຕ່າງດັ່ງກ່າວໃນການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຖືກກ່າວເຖິງຕະຫຼອດກໍ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສະນັ້ນ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຖ້າມະນຸດຍັງຕິດຄ້າງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ, ແລ້ວນີ້ກໍພິສູດວ່າ ເຂົາບໍ່ສາມາດນຳທັນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ມັນບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ຄົນທີ່ຢູ່ນອກກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄິດວ່າພວກເຂົາຖືກຕ້ອງຢູ່ສະເໝີ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພວກເຂົາສິ້ນສຸດລົງແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຫາຍໄປຈາກພວກເຂົາແລ້ວ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຍ້າຍໄປສູ່ຄົນກຸ່ມອື່ນຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງສຳເລັດ. ເພາະຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາສະໜາກໍບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຽງແຕ່ຍຶດຕິດກັບພາລະກິດເດີມໃນອະດີດ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຖິ້ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງກັບຄົນທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ນີ້. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຮ່ວມມືໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມະນຸດກໍຕ້ອງການຢູ່ສະເໝີ, ເມື່ອທັງສອງໄປເຖິງຈຸດສຸດຍອດຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະບັນລຸການຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜົນຮັບສຸດທ້າຍຂອງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 158)

ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຍັງມີເງື່ອນໄຂທີ່ສອດຄ່ອງກັນຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນມີການສະຖິດ ແລະ ວິໄນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງຊາຕານ ແລະ ປາສະຈາກພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນທີ່ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຄົນທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຮ່ວມມືໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນກະແສນີ້ບໍ່ສາມາດຮ່ວມມື ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໃນເວລານີ້ໄດ້, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກລົງວິໄນ ແລະ ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຈະຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມ. ຄົນທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຈະຮັບເອົາຄວາມດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນທີ່ເຕັມໃຈນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແມ່ນຖືກສ່ອງແສງສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແມ່ນຖືກລົງວິໄນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ອາດເຖິງຂັ້ນຖືກລົງໂທດໄດ້. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ, ຖ້າພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຮັບຜິດຊອບທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອເຫັນແກ່ນາມຂອງພຣະອົງ. ຄົນທີ່ສັນລະເສີນນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຕັມໃຈນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຈະໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະອົງ; ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຂອງພຣະອົງ.

ຄົນທີ່ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຄົນທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່, ພວກເຂົາຄວນມີການຮ່ວມມືທີ່ເໝາະສົມກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄວນປະພຶດຄືກັບພວກກະບົດທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນພຽງເງື່ອນໄຂດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ.
ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ແມ່ນຈະບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ:
ພວກເຂົາຢູ່ນອກກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ການລົງວິໄນ ແລະ ການຕິເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນໃຊ້ບໍ່ໄດ້ກັບພວກເຂົາ. ໝົດມື້, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນເນື້ອໜັງ, ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດກໍແມ່ນຕາມຄຳສັ່ງສອນທີ່ເກີດຈາກການວິເຄາະ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າດ້ວຍສະໝອງຂອງພວກເຂົາເອງ.
ມັນບໍ່ແມ່ນເງື່ອນໄຂຂອງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ແຮງໄກທີ່ມັນຈະເປັນການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ.
ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນປາສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືປາສະຈາກພອນ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຍຶດຕິດຢູ່ກັບເງື່ອນໄຂຂອງພາລະກິດໃນອະດີດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພວກມັນເປັນຄຳສັ່ງສອນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ. ຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ກົດລະບຽບດັ່ງກ່າວແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ
ການຊຸມນຸມຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກດ້ານສາສະໜາ;
ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເລືອກ ຫຼື ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຊຸມນຸມຂອງທຸກຄົນໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ສະພາໃຫຍ່ແຫ່ງສາສະໜາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າຄຣິສຕະຈັກໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ມີພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດເບິ່ງຄືກັບວ່າເປັນການລະນຶກເຖິງສາສະໜາ,
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມເບິ່ງຄືກັບວ່າເຕັມໄປດ້ວຍສາສະໜາ; ພວກເຂົາບໍ່ມີການສະຖິດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີສິດຮັບເອົາການລົງວິໄນ ຫຼື ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຊາກສົບທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ ແລະ ໜອນທີ່ປາສະຈາກຈິດວິນຍານ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການເຮັດຊົ່ວທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະສົງໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄົນຊັ້ນຕໍ່າ, ພວກເຂົາຄືຄົນຕໍ່າຊ້າທີ່ບໍ່ສົມຄວນຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ເຊື່ອ! ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພວກເຂົາເຮັດມີຄວາມກ່ຽວພັນໃດໆກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ

ແຮງໄກທີ່ມັນຈະສາມາດທຳລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາເປັນຕາລັງກຽດເກີນໄປ, ເປັນຕາເວດທະນາເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສົມຄວນເອີຍເຖິງເລີຍ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ປະຕິບັດໂດຍຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍປາສະຈາກການລົງວິໄນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນປາສະຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຍ້ອນພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນທີ່ກຽດຊັງ ແລະ ຖືກປະຕິເສດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ເພາະພວກເຂົາຍ່າງໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ ໂດຍພາຍໃຕ້ປ້າຍໂຄສະນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ, ພວກເຂົາກໍຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ແລ່ນໃນທາງກົງກັນຂ້າມກັບພຣະອົງ. ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດໃນການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຄືການກະບົດໃນຕົວມັນເອງຢ່າງແຮງ, ສະນັ້ນ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກຳສະໜອງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 159)

ພວກເຈົ້າຕ້ອງມາຮູ້ຈັກນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈທິດທາງໂດຍທົ່ວໄປແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນການເຂົ້າສູ່ທີ່ເປັນບວກ. ເມື່ອເຈົ້າຊ່ຽວຊານດ້ານຄວາມຈິງຂອງນິມິດຢ່າງແທ້ຈິງ, ການເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າກໍຈະປອດໄພ; ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງໄປແບບໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະຍັງໝັ້ນຄົງໃນໃຈຂອງເຈົ້າ, ມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍໃນການເຂົ້າສູ່ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ທັງໝົດໃນຕົວເຈົ້າຈະເລິກເຊິ່ງ ແລະ ລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈພາບລວມທັງໝົດທີ່ໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ທົນທຸກກັບການສູນເສຍໃນຊີວິດ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼົງທາງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມາຮູ້ຈັກກັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະທົນທຸກກັບການສູນເສຍໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ ແລະ ເຈົ້າຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍກວ່າສອງສາມມື້ເພື່ອພິກປີ້ນສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ພຽງພາຍໃນສອງສາມອາທິດ. ນີ້ຈະບໍ່ທ່ວງດຶງເຈົ້າໄວ້ບໍ? ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຂວາງທາງຂອງການເຂົ້າສູ່ທີ່ເປັນບວກ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຊ່ຽວຊານ. ສ່ວນນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຈຸດຕ່າງໆລຸ່ມນີ້: ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດໃນການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງ, ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນໃນອະນາຄົດ, ສິ່ງທີ່ຕ້ອງບັນລຸຜົນຜ່ານການປະສົບກັບການທົດສອບ ແລະ ຄວາມຍາກລຳບາກ, ຄວາມສຳຄັນຂອງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ,

ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມສົມບູນ ແລະ ການເອົາຊະນະ. ທັງໝົດນີ້ຄືຄວາມຈິງຂອງນິມິດ. ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຄືພາລະກິດຂອງສາມຂັ້ນຕອນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ພ້ອມດ້ວຍຄຳພະຍານໃນອະນາຄົດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືຄວາມຈິງກ່ຽວກັບນິມິດເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າຫາ ແລະ ປະຕິບັດ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນກໍມີຫຼາຍຂັ້ນຕອນ ແລະ ລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້, ນີ້ກໍພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າສູ່ຢ່າງເຖິງຖອງເທື່ອ. ສ່ວນໃຫຍ່ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແມ່ນຕື້ນຫຼາຍ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ພື້ນຖານຄວາມຈິງບາງຢ່າງເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວິທີຈັດການແມ່ນແຕ່ບັນຫາເລັກນ້ອຍ. ເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງກໍຍ້ອນອຸປະນິໄສຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍ້ອນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພາລະກິດໃນມື້ນີ້ແມ່ນຜິວເຜີນເກີນໄປ ແລະ ເປັນຄວາມຮູ້ທາງດ້ານດຽວ. ສະນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ເຈົ້າຍັງມີນິໄສແບບເກົ່າຫຼາຍ; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ຝ່າຍຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ແມ່ນແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ຈັດເຈນໃນຕົວທີ່ສຸດແລ້ວ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ທັນຖືກເອົາຊະນະໄດ້. ຖ້າການເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ມີລາຍລະອຽດ ຫຼື ມີຈຸດປະສົງ, ຄວາມຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງເຈົ້າກໍຈະຊັກຊ້າ. ຖ້າການເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນແຕ່ເລັກນ້ອຍ, ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຈະຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ຄວາມຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນດ້ານຈິດໃຈຂອງເຂົາຈະໄດ້ບັນລຸຜົນ ໂດຍການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນໂດຍຜ່ານການເຂົ້າສູ່ປະສົບການຢ່າງລະອຽດ. ຖ້າເຈົ້າມີປະສົບການຢ່າງລະອຽດລະຫວ່າງການເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຕົວຈິງ, ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຈະປ່ຽນແປງໂດຍທັນທີ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ແຈ້ງໃນການປະຕິບັດພໍປານໃດ ແຕ່ຢ່າງນ້ອຍສຸດ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ແຈ້ງກ່ຽວກັບນິມິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ໄດ້; ການເຂົ້າສູ່ຈະເປັນໄປໄດ້ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງນັ້ນກ່ອນ. ຖ້າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງມາຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 160)

ຫລັງຈາກການນິລະມິດສ້າງມະນຸດໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ຊົນຊາດອິສຣາເອນຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພື້ນຖານຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ທົ່ວດິນແດນອິສຣາເອນໄດ້ຖືກສ້າງເປັນຖານພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາແມ່ນເພື່ອນຳພາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງມະນຸດໂດຍກົງໂດຍຜ່ານການສ້າງຕັ້ງພຣະບັນຍັດ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສາມາດມີຊີວິດປົກກະຕິ ແລະ ບູຊາພຣະເຢໂຮວາໃນລັກສະນະແບບທົ່ວໄປຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຈົ້າໃນຍຸກພຣະບັນຍັດແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ຫຼື ສຳພັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ພຣະອົງພຽງນຳພາມະນຸດທີ່ຖືກເສື່ອມໂຊມຄັ້ງທຳອິດໂດຍຊາຕານ ແລະ ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອແນະນຳ ແລະ ດູແລ ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນເປັນພຽງ ຂໍ້ບັນຍັດ, ກົດເກນ ແລະ ຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງຄວາມຈິງທີ່ສະໜອງຊີວິດມະນຸດ. ຊົນຊາດອິສຣາເອນພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຊົນຊາດທີ່ຖືກເສື່ອມໂຊມໂດຍຊາຕານພໍເທົ່າໃດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບກົດບັນຍັດແມ່ນພຽງຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນ ເຊິ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງມະນຸດເລີຍ. ເພາະສະນັ້ນ ໃນເບື່ອງຕົ້ນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮັບເອົາເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນອິດສະຣາແອນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການມີວິທີການ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືເຄື່ອງມືເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການພົວພັນກັບມະນຸດ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງເກີດມີຜູ້ຄົນໃນທ່າມກາງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຕາງໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ເຊິ່ງນັ້ນຄືວິທີທີ່ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ສາສະດາທັງຫຼາຍໄດ້ມາກະທຳພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ. ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຕາງໜ້າພຣະເຢໂຮວາ. ການທີ່ຖືກພຣະເຢໂຮວາເອີ້ນວ່າ "ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດ" ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຕັ້ງຂໍ້ບັນຍັດແທນພຣະເຢໂຮວາ. ພວກເຂົາຍັງເປັນມະຫາປະໂລຫິດທ່າມກາງຜູ້ຄົນຂອງອິດສະຣາແອນ, ມະຫາປະໂລຫິດທີ່ຖືກເບິ່ງແຍງ ແລະ ປົກປ້ອງໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ແລະ

ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາເຮັດພາລະກິດໃນຕົວ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ນໍາໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາໂດຍກົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສາສະດາແມ່ນຜູ້ອຸທິດຕົນເພື່ອເວົ້າແທນພຣະເຢໂຮວາຕໍ່ຜູ້ຄົນທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ ຕໍ່ທຸກຊົນເຜົ່າ. ພວກເຂົາຍັງໄດ້ທໍານວາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນບຸດຊາຍຂອງມະນຸດ ຫຼື ສາສະດາ, ທຸກຄົນແມ່ນຖືກຍົກສູງໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາເອງ ແລະ ມີພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາສະຖິດໃນພວກເຂົາ. ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາໂດຍກົງ; ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດ ເພາະວ່າ ພວກເຂົາຖືກຍົກສູງໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາເປັນເນື້ອໜັງທີ່ໄດ້ບັງເກີດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຄືກັນໃນການເວົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ບຸດຊາຍມະນຸດ ແລະ ສາສະດາເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັນຢ່າງຊັດເຈນ ເພາະວ່າ ພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດແມ່ນປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດເອງ ແລະ ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຍົກສູງອີກຄັ້ງ ເພື່ອໃຫ້ສາສະດາ ແລະ ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນນາມຂອງພຣະອົງ. ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍລະຫວ່າງແກ່ນແທ້ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນສາເຫດນີ້ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສັບສົນຢູ່ສະເໝີ ລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ກັບພາລະກິດຂອງສາສະດາ ແລະ ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດ. ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ແມ່ນຄືກັນກັບ ສາສະດາ ແລະ ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຍິ່ງເປັນຄົນປົກກະຕິ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງຫຼາຍກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທໍານັ້ນອີກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາ. ມະນຸດໃສ່ໃຈແຕ່ຮູບລັກສະນະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ທັງສອງບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ ເຖິງວ່າ ທັງສອງຈະຄ້າຍຄືກັນໃນການເຮັດພາລະກິດ ແລະ ໃນການເວົ້າ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດໃນການຈໍາແນກສິ່ງຕ່າງໆແມ່ນຕໍ່າຫຼາຍ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຈໍາແນກບັນຫາພື້ນຖານໄດ້ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເປັນສິ່ງທີ່ສັບຊ້ອນ. ເມື່ອສາສະດາ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໄດ້ເວົ້າ ແລະ ເຮັດພາລະກິດ, ນີ້ກໍເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ, ເພື່ອຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມັນແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະທໍາ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນເພື່ອດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງພຣະອົງຈະເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ ແຕ່ແມ່ນເພື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ຄຳວ່າ "ໜ້າທີ່" ແມ່ນໃຊ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຄຳວ່າ "ພັນທະກິດ" ແມ່ນໃຊ້ກັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ທັງສອງຢ່າງແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນ; ທັງສອງຢ່າງບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ແທນກັນໄດ້. ພາລະກິດຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຄຸ້ມຄອງ ແລະ ດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນມີສາວົກຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມີສາສະດາຫຼາຍຄົນທີ່ມີພຣະອົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຂົາ, ພາລະກິດ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນພຽງເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນນາມເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ການທຳນວາຍຂອງພວກເຂົາອາດຈະເກີນແນວທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາອາດພົ້ນເດັ່ນກວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຍັງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພັນທະກິດ. ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໝາຍເຖິງວຽກງານຂອງມະນຸດ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດໄດ້ຮັບ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພັນທະກິດທີ່ດຳເນີນໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງນີ້ໄດ້. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະກ່າວ, ເຮັດພາລະກິດ ຫຼື ສະແດງເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ, ພຣະອົງແມ່ນກະທຳພາລະກິດອັນປະເສີດຢູ່ທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແທນພຣະອົງໄດ້. ພາລະກິດຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຂາດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຄື ຖ້າພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດສູນເສຍໄປ, ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກໍຈະສູນເສຍໄປ. ພາະລກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຄຸ້ມຄອງມະນຸດ ໃນຂະນະການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດແມ່ນການເຮັດພັນທະຂອງຕົວເອງໃຫ້ສຳເລັດ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງຄົນເຮົາ.

ສຳລັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວ ກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ມີຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຄືການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດໃດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນເປັນການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ; ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄື ປະຕິບັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 161)

ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູຍັງກໍໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ. ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກເອຊະຢາແນວໃດ? ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກເດນີເອນແນວໃດ? ພຣະອົງແມ່ນສາສະດາບໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາ? ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນມະນຸດທີ່ກ່າວພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ໜ້ອຍກໍຫຼາຍ ພຣະທຳຂອງພວກເຂົາກໍປະກົດຄືຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາທຸກຄົນກ່າວພຣະທຳ ແລະ ກະທຳພາລະກິດ. ສາສະດາຫຼາຍຄົນໃນພຣະສັນຍາເກົ່າສາມາດທຳນວາຍໄດ້ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍສາມາດທຳນວາຍໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ເຫດໃດຈຶ່ງເປັນດັ່ງນັ້ນ? ຄວາມແຕກຕ່າງໃນນີ້ ແມ່ນອີງຕາມລັກສະນະຂອງພາລະກິດ. ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືເອົາລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນຖືເອົາຄວາມເລິກ ຫຼື ຄວາມຕື້ນຂອງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຖືເອົາພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜົນຂອງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາບັນລຸໃນມະນຸດ. ຄຳທຳນວາຍທີ່ກ່າວໂດຍສາສະດາໃນເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ແຮງດົນໃຈທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ຄົນຕ່າງໆເຊັ່ນເອຊະຢາ ແລະ ເດນີເອນກໍເປັນຄຳທຳນວາຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອນວທາງຂອງຊີວິດ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການເປີດເຜີຍໂດຍກົງຂອງພຣະເຢໂຮວາ ກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດກະທຳພາລະກິດນັ້ນໄດ້ ເຊິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດ. ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ກ່າວພຣະທຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ ແຕ່ພຣະທຳດັ່ງກ່າວແມ່ນແນວທາງຂອງຊີວິດ ທີ່ມະນຸດສາມາດຄົ້ນຫາຫົນທາງນັ້ນເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ປະການທີໜຶ່ງຄື ພຣະອົງສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູຄືຊີວິດ; ປະການທີສອງຄື ພຣະອົງສາມາດປ່ຽນແປງການອອກນອກເສັ້ນທາງຂອງມະນຸດໄດ້; ປະການທີສາມຄື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດສືບແທນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ເພື່ອສືບຕໍ່ຍຸກ;

ປະການທີສີ່ຄື ພຣະອົງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນມະນຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ມະນຸດຂາດເຂີນ; ປະການທີຫ້າຄື ພຣະອົງສາມາດນໍາທາງໃນຍຸກໃໝ່ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດ; ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ແຕກຕ່າງຈາກເອຊະຢາເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງແຕກຕ່າງຈາກສາສະດາທຸກຄົນອີກດ້ວຍ.
ໃຫ້ຍົກເອົາເອຊະຢາເປັນການປຽບທຽບສໍາລັບພາລະກິດຂອງສາສະດາ. ການປຽບທຽບທີໜຶ່ງຄື ລາວບໍ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ; ການປຽບທຽບທີສອງຄື ລາວບໍ່ສາມາດນໍາທາງໃນຍຸກໃໝ່. ລາວປະຕິບັດວຽກງານພາຍໃຕ້ການນໍາພາຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນຜູ້ນໍາທາງໃນຍຸກໃໝ່. ການປຽບທຽບທີສາມຄື ຄໍາເວົ້າທີ່ລາວກ່າວແມ່ນເໜືອກວ່າລາວ.
ລາວໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໂດຍກົງຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເຖິງວ່າຈະໄດ້ຍິນຄໍາກ່າວເຫຼົ່ານັ້ນ. ພຽງສອງສາມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນກໍພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄໍາກ່າວຂອງລາວບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກການທໍານວາຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຫຼາຍກວ່າພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ເຮັດແທນພຣະເຢໂຮວາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຢໂຮວາໄດ້ທັງໝົດ. ລາວເປັນພຽງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ ກໍຄື ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ.
ລາວພຽງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ;
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອອກນອກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນແຕກຕ່າງ.
ພຣະອົງປະຕິບັດເກີນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ;
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໄດ້ຜ່ານປະສົບການຂອງການໄຖ່ບາບໂດຍຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອໄຖ່ບາບມວນມະນຸດຊາດ. ໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງດໍາເນີນພາລະກິດໃໝ່ຢູ່ນອກຂອບເຂດພາລະກິດທີ່ກະທໍາໂດຍພຣະເຢໂຮວາ.
ນີ້ແມ່ນການນໍາທາງໃນຍຸກໃໝ່. ນອກຈາກນັ້ນ,
ພຣະອົງສາມາດກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້.
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນປະຕິບັດຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກອບດ້ວຍມວນມະນຸດທັງໝົດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທໍາພາລະກິດຕໍ່ມະນຸດພຽງສອງສາມຄົນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ເພື່ອນໍາພາມະນຸດພຽງຈໍານວນຈໍາກັດ.
ສໍາລັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານໃຫ້ການເປີດເຜີຍໃນເວລານັ້ນ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານລົງມາສູ່ມະນຸດເພື່ອກະທໍາພາລະກິດ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສໍາຜັດໄດ້. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ສຸດທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຈຶ່ງສາມາດຈໍາແນກໄດ້ໃນທ່າມກາງພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຈໍາຕ້ອງໄດ້. ພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືຄວາມຈິງ. ນີ້ກໍເນື່ອງຈາກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນເລື່ອງຂອງພຣະວິນຍານໄດ້ ແລະ ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຮູ້ເລື່ອງດັ່ງກ່າວຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ທຸກສິ່ງໄດ້; ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຢືນຢັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ຈາກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທໍາເທົ່ານັ້ນ. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ: ສິ່ງທີໜຶ່ງຄື ພຣະອົງສາມາດເປີດຍຸກໃໝ່; ສິ່ງທີສອງຄື ພຣະອົງສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດຕາມ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທໍາສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຈາກພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສະຖິດຢູ່ພາຍໃນພຣະອົງ. ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດທີ່ກະທໍາໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນເພື່ອນໍາທາງໃນຍຸກໃໝ່, ນໍາພາພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ເປີດໂລກໃໝ່, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກເອຊະຢາ, ດານີເອນ ແລະ ສາສະດາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ອື່ນໆ. ເອຊະຢາ, ດານີເອນ ແລະ ຄົນອື່ນໆທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນຊົນຊັ້ນທີ່ມີການສຶກສາ ແລະ ວັດທະນະທໍາຢ່າງສູງ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນມະນຸດທໍາມະດາສາມັນ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການນໍາພາຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນມີຄວາມຮູ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂາດສະຕິປັນຍາເຊັ່ນກັນ ແຕ່ໂດຍສະເພາະແລ້ວຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນທໍາມະດາສາມັນ. ພຣະອົງເປັນມະນຸດທໍາມະດາ ແລະ ການເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາເປົ່າຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນມະນຸດພິເສດ ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ພົບເຫັນສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເໜືອທໍາມະຊາດ ຫຼື ພິເສດຫຍັງເລີຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ມີການສຶກສາ ແລະ ຄວາມຮູ້ສູງ ຫຼື ທິດສະດີຫຍັງ. ຊີວິດທີ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງນໍາພາໄປແມ່ນບໍ່ໄດ້ອອກມາຜ່ານທິດສະດີ, ຜ່ານຄວາມຮູ້, ຜ່ານປະສົບການຊີວິດ ຫຼື ຜ່ານການອົບໂຮມລ້ຽງດູຈາກຄອບຄົວ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພາລະກິດໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ ເຊິ່ງແມ່ນພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ. ຍ້ອນວ່າ ມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ຍ້ອນວ່າ ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ເກີດຈາກອົງປະກອບຫຼາຍຢ່າງທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເໜືອທຳມະຊາດ ເຊິ່ງໃນສາຍຕາມະນຸດ ພຣະເຈົ້າປົກກະຕິທີ່ມີຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ ທີ່ບໍ່ສາມາດສ້າງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອະພິນິຫານນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ຜິດຂອງມະນຸດບໍ? ຖ້າເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງມະນຸດທຳມະດາ ແລ້ວຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງກາຍເປັນເນື້ອໜັງໄດ້ແນວໃດ? ການເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນການເປັນມະນຸດທຳມາະດາ ແລະ ປົກກະຕິ; ຖ້າພຣະອົງໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເໜືອທຳທະຊາດ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ເປັນເນື້ອໜັງ. ເພື່ອພິສູດວ່າ ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງມີເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ນີ້ກໍພຽງເພື່ອເຮັດສຳເລັດຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນກໍລະນີຂອງສາສະດາ ແລະ ບຸດຊາຍຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາເປັນມະນຸດທີ່ມີພອນສະຫວັນ ທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນພິເສດ ແລະ ພວກເຂົາກະທຳຫຼາຍຢ່າງທີ່ເໜືອຄວາມມະນຸດທຳມະດາ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງຖືວ່າ ພວກເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ. ດຽວນີ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ໃຫ້ຈະແຈ້ງ ເພາະວ່າ ມັນເປັນບັນຫາທີ່ມະນຸດທຸກຄົນໃນຍຸກຜ່ານມາສັບສົນໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ. ພ້ອມນີ້, ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືສິ່ງລຶກລັບທີ່ສຸດຂອງທຸກໆສິ່ງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຈະຮັບໄດ້. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າສຳເລັດ ແລະ ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ຄວາມລຶກລັບຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງໄປເຖິງນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ຈະເປັນຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຍິ່ງສຳລັບການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ກ່ຽວກັບນິມິດ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຈົ້າຈະຍັງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນໜ້າທີ່ທີ່ມະນຸດປະເພດຕ່າງໆຄວນປະຕິບັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວິທີທາງໂດຍກົງ ແຕ່ພຣະທຳດັ່ງກ່າວຍັງຄົງຊ່ວຍພວກເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍໃນການເຂົ້າສູ່ ຍ້ອນວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຂາດນິມິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະກາຍເປັນອຸປະສັກຂັດຂວາງການເຂົ້າສູ່ຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້,

ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີແຮງບັນດານໃຈທີ່ຈະພັກດັນການເຂົ້າສູ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວການສະແຫວງຫາແບບນັ້ນຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 162)

ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ: "ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ສາວົກທີ່ຢູ່ໃນອະດີດໄດ້ປະຕິບັດ? ເດວິດກໍຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຖືກເອີ້ນຄືກັນ; ເຖິງແມ່ນພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ, ພວກເຂົາກໍຖືກເອີ້ນແບບດຽວກັນ. ຈົ່ງບອກຂ້ານ້ອຍເບິ່ງ, ເປັນຫຍັງຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ? ສິ່ງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນກໍຄືນິມິດ ເຊິ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເພິ່ນສາມາດເວົ້າເຖິງພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈດຕະນາທີ່ຈະເວົ້າ; ເປັນຫຍັງຕົວຕົນຂອງໂຢຮັນຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູ?" ພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ໂຢຮັນເຫັນແມ່ນນິມິດ ແລະ ເພິ່ນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ເປັນຫຍັງເມື່ອໂຢຮັນ, ເປໂຕ ແລະ ໂປໂລກ່າວຄຳເວົ້າຫຼາຍຄຳ ດັ່ງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຕົວຕົນແບບດຽວກັບພຣະເຢຊູ? ຫຼັກໆແມ່ນເປັນຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະເຢຊູເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກໃໝ່ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍປະຕິບັດມາກ່ອນ. ພຣະອົງເປີດຫົນທາງໃໝ່, ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງ, ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕ, ເປົາໂລ ແລະ ເດວິດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກເອີ້ນວ່າແນວໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະເຢຊູ ຫຼື ພຣະເຢໂຮວາສົ່ງມາ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນມີຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກທີ່ພຣະເຢຊູ ຫຼື ພຣະເຢໂຮວາເປັນຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນເລີຍ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ຜູ້ປະກາດພຣະທຳກ່າວຄຳພະຍາກອນ ຫຼື ຂຽນໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍ. ບໍ່ມີໃຜເວົ້າວ່າພວກເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ທັນທີທີ່ພຣະເຢຊູເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງໃນຖານະພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ໃນຈຸດນີ້ ເຈົ້າຄວນຮູ້ໄດ້ແລ້ວ! ກ່ອນໜ້ານີ້, ອັກຄະສາວົກ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຂຽນຈົດໝາຍຫຼາກຫຼາຍສະບັບ ແລະ ກ່າວຄຳທຳນວາຍຫຼາຍຢ່າງ. ໃນເວລາຕໍ່ມາ, ຜູ້ຄົນເລືອກຈົດໝາຍບາງສະບັບເພື່ອບັນທຶກເຂົ້າໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ບາງສະບັບກໍສູນເສຍໄປ. ຍ້ອນມີຄົນທີ່ເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເປັນຫຍັງຈົດໝາຍບາງສະບັບຈຶ່ງຖືວ່າດີ ແລະ ບາງສະບັບຖືວ່າບໍ່ດີ? ແລ້ວເປັນຫຍັງບາງສະບັບຈຶ່ງຖືກເລືອກ ແລະ ບາງສະບັບບໍ່ຖືກເລືອກ? ຖ້າຈົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ກ່າວແທ້ໆ, ມັນຈຳເປັນບໍທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນຄັດເລືອກພວກມັນ? ເປັນຫຍັງພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນໃນພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຜິດພາດຂອງຄົນທີ່ບັນທຶກພວກມັນບໍ? ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ "ຍ້ອນຈົດໝາຍຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍໂປໂລ ແລະ ນັກປະພັນຄົນອື່ນໆໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ແລະ ບາງສ່ວນຂອງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກໍເກີດຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແລະ ເຈືອປົນກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງມະນຸດມີຢູ່ໃນພຣະທຳທີ່ພຣະອົງ (ພຣະເຈົ້າ) ກ່າວໃນປັດຈຸບັນບໍ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນປາສະຈາກແນວຄິດຂອງມະນຸດແທ້ບໍ? ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຂັ້ນຕອນທີ່ໂປໂລ ແລະ ອັກຄະສາວົກ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນອື່ນໆປະຕິບັດທັງສິ້ນ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນຕົວຕົນ, ແຕ່ຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດ. ຫຼັງຈາກທີ່ໂປໂລຖືກຕີໃຫ້ລົ້ມ ແລະ ລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພິ່ນກໍຖືກນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເພິ່ນກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກສົ່ງມາ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຈົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ອີງຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູ. ໂປໂລຖືກສົ່ງໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ,

ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍໃຊ້ຊື່ອື່ນໃດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຜູ້ໃດ ນອກຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ: ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກມະນຸດເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດອີງຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງມະນຸດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳພາໂດຍການເວົ້າເຖິງປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ ຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການທົດລອງຂອງຜູ້ບໍລິການ, ເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ, ການທົດລອງແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ເວລາແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ... ສິ່ງນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກປະຕິບັດມາກ່ອນ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ແທນທີ່ຈະຢູ່ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດ. ໃນພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ, ອັນໃດແມ່ນປະສົບການຂອງມະນຸດ? ພວກມັນບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານໂດຍກົງບໍ ແລະ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຖືກປະກາດອອກໂດຍພຣະວິນຍານບໍ? ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າຕໍ່າຫຼາຍ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນຜ່ານຄວາມຈິງໄດ້! ຫົນທາງຕົວຈິງແຫ່ງຊີວິດທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງແມ່ນການນຳພາໃນເສັ້ນທາງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເວົ້າມາກ່ອນ ຫຼື ບໍ່ມີໃຜເຄີຍພະເຊີນກັບເສັ້ນທາງນີ້ ຫຼື ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງນີ້. ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ອອກມາ, ບໍ່ມີໃຜເຄີຍກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນມາກ່ອນ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເວົ້າເຖິງປະສົບການດັ່ງກ່າວ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເວົ້າເຖິງລາຍລະອຽດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຊີ້ເຖິງສະພາວະດັ່ງກ່າວເພື່ອເປີດເຜີຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍນຳພາເສັ້ນທາງທີ່ເຮົານຳໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຖ້າມະນຸດໄດ້ນຳພາມາກ່ອນ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ແມ່ນຫົນທາງໃໝ່. ລອງເອົາໂປໂລ ແລະ ເປໂຕເປັນຕົວຢ່າງ: ພວກເພິ່ນບໍ່ມີປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເພິ່ນເອງກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະນຳພາເສັ້ນທາງ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູນຳພາເສັ້ນທາງນັ້ນ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງພະເຊີນກັບພຣະທຳທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍພຣະເຢຊູ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງນຳພາ; ຈາກສິ່ງນັ້ນ ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບປະສົບການຢ່າງຫຼາຍ ແລະ ຂຽນຈົດໝາຍຫຼາຍສະບັບ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ປະສົບການຂອງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຄືກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຄືກັບຄວາມຮູ້ທີ່ບັນລະຍາຍໂດຍແນວຄິດ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດ. ເຮົາໄດ້ກ່າວຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າວ່າ ໃນປັດຈຸບັນ ເຮົາກຳລັງນຳພາເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາກໍແຕກຕ່າງຈາກຂອງໂຢຮັນ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນອື່ນໆ.

ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບປະສົບການມາກ່ອນ ແລ້ວກ່າວພວກມັນຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງເລີຍ. ຖ້າມັນເປັນແບບນັ້ນ, ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຊັກຊ້າແຕ່ດົນແລ້ວບໍ? ໃນອະດີດ ຄວາມຮູ້ທີ່ຫຼາຍຄົນເວົ້າເຖິງກໍສູງສົ່ງເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ຄໍາເວົ້າທຸກຄໍາຂອງພວກເຂົາພຽງແຕ່ເວົ້າໂດຍອີງຕາມຄໍາເວົ້າຂອງຄົນທີ່ເອີ້ນກັນວ່າເປັນບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ນໍາທາງ, ແຕ່ມາຈາກປະສົບການຂອງພວກເຂົາເອງ, ມາຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນ ແລະ ຈາກຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາ. ບາງສິ່ງກໍເປັນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບາງຢ່າງກໍປະກອບດ້ວຍປະສົບການທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະຫຼຸບໄວ້ແລ້ວ. ໃນປັດຈຸບັນ, ທໍາມະຊາດແຫ່ງພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພວກເຂົາທັງສິ້ນ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍຜະເຊີນກັບການຖືກຄົນອື່ນນໍາພາກ ຫຼື ເຮົາບໍ່ເຄີຍຍອມໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ແລະ ສົນທະນາແມ່ນບໍ່ຄືກັບຄົນອື່ນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍກ່າວເຖິງເລີຍ.ໃນປັດຈຸບັນ ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໃດກໍຕາມ ພາລະກິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດບົນພື້ນຖານຂອງພຣະທໍາທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ. ຫາກປາສະຈາກຖ້ອຍຄໍາ ແລະ ພາລະກິດເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ໃດຈະສາມາດຜະເຊີນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ (ການທົດລອງຂອງຜູ້ບໍລິການ, ເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ...) ແລະ ຜູ້ໃດຈະສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວໄດ້? ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ແທ້ບໍ? ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂັ້ນຕອນໃດໃນພາລະກິດກໍຕາມ, ທັນທີທີ່ພຣະທໍາຂອງເຮົາຖືກກ່າວອອກມາ, ພວກເຈົ້າກໍເລີ່ມສົນທະນາຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າໄດ້ຄິດມາກ່ອນ. ເມື່ອມາໄກປານນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເຫັນຄໍາຖາມທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ທໍາມະດານັ້ນບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ບາງຄົນຈະຄິດຂຶ້ນເອງໄດ້ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ອີງຕາມຄວາມຄິດຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ. ມັນເປັນເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ແມ່ນແຕ່ພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ທີ່ພຣະເຢຊູເຄີຍກ່າວໄວ້ກໍໃຊ້ບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ; ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງໃໝ່. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃໝ່ໃນປັດຈຸບັນບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູກໍເປັນແບບນີ້ເຊັ່ນກັນ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຄົນທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານເຊັ່ນກັນ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ມັນກໍຍັງແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງພວກຟາຣີຊາຍອີກດ້ວຍ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນທຸກຄົນໄດ້ປະຕິບັດ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຫັນເຖິງສິ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້: "ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະຕິບັດແທ້ບໍ?"

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຖືກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ; ເມື່ອພຣະອົງມາເພື່ອສັ່ງສອນມະນຸດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວກໍໃໝ່ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ໄພ່ພົນໃນຍຸກບູຮານ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ກ່າວໄວ້ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຜູ້ຄົງຍັງຄົງບໍ່ແນ່ໃຈ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກຈັດການໄດ້ຍາກ. ກ່ອນການຮັບເອົາຂັ້ນຕອນໃໝ່ນີ້ຂອງພາລະກິດ, ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ຍ່າງກໍຄືການປະຕິບັດ ແລະ ເຂົ້າສູ່ ໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານຂອງເສັ້ນທາງຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານເຫຼົ່ານັ້ນ. ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ, ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້ວ່າມັນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າເຈົ້າຍ່າງໃນເສັ້ນທາງໃດມາກ່ອນ ຫຼື ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າເຈົ້າກິນ "ອາຫານ" ຂອງໃຜ ຫຼື ເຈົ້າຮັບເອົາຜູ້ໃດເປັນ "ພໍ່" ຂອງເຈົ້າ. ຍ້ອນເຮົາໄດ້ມາ ແລະ ນຳເອົາພາລະກິດໃໝ່ມາເພື່ອນຳພາມະນຸດ, ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມາຈາກ "ຄອບຄົວ" ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງຕິດຕາມເຮົາ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະພຶດຕາມການປະຕິບັດກ່ອນໜ້ານີ້ຂອງເຈົ້າ, "ພໍ່ລ້ຽງ" ຂອງເຈົ້າຄວນຫຼີກທາງ ແລະ ເຈົ້າຄວນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເພື່ອສະແຫວງຫາສ່ວນແບ່ງທີ່ຄວນເປັນຂອງເຈົ້າ. ທັງໝົດຂອງເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນອຸທິດຄວາມເຊື່ອຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາຫຼາຍເກີນໄປກັບພໍ່ລ້ຽງຂອງເຈົ້າ; ເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເປັນອິດສະຫຼະ. ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໃນມື້ນີ້ບໍ່ໄດ້ອີງບົນພື້ນຖານທີ່ມາຈາກອະດີດຢ່າງແນ່ນອນ; ມັນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍມືຂອງມະນຸດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຕາບອດຫຼາຍຈົນເກີນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 163)

ເອຊາຢາ, ເອເຊກຽນ, ໂມເຊ, ເດວິດ, ອັບຣາຮາມ ແລະ ດານີເອນແມ່ນຜູ້ນຳ ຫຼື ຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນທີ່ຖືກເລືອກ. ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງບໍ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພວກເຂົາ? ເປັນຫຍັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູທັນທີທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງບໍ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆ? ພວກເຂົາ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກເອີ້ນວ່າ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ". ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກເອີ້ນວ່າແນວໃດກໍຕາມ,

ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການເປັນຢູ່ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການເປັນຢູ່ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາ. ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ; ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກມາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມ. ໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ການຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນຖືວ່າທຳມະດາ ແລະ ບຸກຄົນອາດຖືກເອີ້ນໃນວິທີໃດກໍໄດ້, ແຕ່ທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຕາມທຳມະຊາດຂອງເຂົາບໍ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້. ໃນບັນດາພຣະຄຣິດປອມ, ຜູ້ປະກາດພຣະທຳປອມ ແລະ ຜູ້ຫຼອກລວງ, ບໍ່ໄດ້ມີຄົນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ "ພຣະເຈົ້າ" ເຊັ່ນກັນບໍ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ? ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນມະນຸດໂດຍຕົ້ນກຳເນີດ, ຜູ້ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ, ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເດວິດບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນທ່າມກາງສິບສອງຊົນເຜົ່າເຊັ່ນກັນບໍ? ພຣະເຢຊູກໍຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊັ່ນກັນ; ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ? ເຢເຣມີຢາບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າເປັນບຸດມະນຸດເຊັ່ນກັນບໍ? ແລ້ວພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າເປັນບຸດມະນຸດບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນແທນພຣະເຈົ້າ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງອອກໄປບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດນັ້ນແຕກຕ່າງບໍ? ນາມມະຍົດສຳຄັນບໍ? ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູຖືກເອີ້ນວ່າບຸດມະນຸດເຊັ່ນກັນ, ພຣະອົງກໍເປັນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອຮັບເອົາລິດອຳນາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດລົງ. ສິ່ງນີ້ພິສູດວ່າຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າບຸດມະນຸດເຊັ່ນກັນ. ໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ກ້າເວົ້າວ່າ ຄຳເວົ້າທຸກຂໍ້ທີ່ກ່າວໂດຍຄົນທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ມີໃຜກ້າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍຂອງເອຊະຣາຈຶ່ງຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ເປັນຫຍັງສິ່ງດຽວກັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບໜັງສືຂອງໄພ່ພົນ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານ? ຖ້າພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງກ້າຕັດສິນໃຈຕາມຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນ? ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເລືອກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ?

ມີຫຼາຍເລື່ອງລາວຈາກອິດສະຣາເອັນທີ່ຖືກປະຖິ້ມເຊັ່ນກັນ.
ແລ້ວຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າບົດຂຽນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນອະດີດລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໜັງສືບາງເຫຼັ້ມຈຶ່ງຖືກປະຖິ້ມ?
ຖ້າໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກມັນກໍຄວນຖືກຮັກສາໄວ້ໝົດ ແລະ ຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກອ່ານ. ພວກມັນບໍ່ຄວນຖືກເລືອກ ຫຼື ປະຖິ້ມຕາມຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ; ມັນຄືສິ່ງທີ່ຜິດໃນການເຮັດແບບນັ້ນ. ການເວົ້າວ່າປະສົບການຂອງໂປໂລ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນປະປົນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາມາຈາກຊາຕານ, ພຽງແຕ່ວ່າພວກເຂົາມີສິ່ງທີ່ມາຈາກປະສົບການ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນອີງຕາມເບື້ອງຫຼັງຂອງປະສົບການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາໃນເວລານັ້ນ ແລະ ຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າທຸກສິ່ງແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ຖ້າພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມັດທາຍ, ມາລະໂກ, ລູກາ ແລະ ໂຢຮັນຈຶ່ງເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອສິ່ງນີ້,
ແລ້ວໃຫ້ເບິ່ງເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເປໂຕປະຕິເສດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງສາມຄັ້ງ: ໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໝົດ ແລະ ພວກມັນແຕ່ລະເຫຼັ້ມກໍມີລັກສະນະຂອງພວກເຂົາເອງ. ຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດເຊັ່ນກັນ
ແລ້ວພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຈະສາມາດມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດໄດ້ບໍ?
ຖ້າຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ, ແລ້ວພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຈະບໍ່ປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດແທ້ບໍ?"
ຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຕາບອດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້! ໃຫ້ອ່ານພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ຢ່າງລະອຽດ; ໃຫ້ອ່ານສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ. ແຕ່ລະເລື່ອງລາວກໍແຕກຕ່າງກັນພໍສົມຄວນ ແລະ ແຕ່ລະເລື່ອງລາວກໍມີທັດສະນະມຸມມອງຂອງໃຜມັນ.
ຖ້າສິ່ງທີ່ນັກປະພັນຂອງໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ຂຽນຂຶ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວມັນກໍຄວນຄືກັນ ແລະ ສະໝໍ່າສະເໝີກັນທັງໝົດ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຄວາມບໍ່ກົງກັນ? ມະນຸດໂງ່ຈ້າປານນັ້ນບໍ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ໄດ້? ຖ້າເຈົ້າຖືກຮ້ອງໃຫ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າສາມາດໃຫ້ຄຳພະຍານປະເພດໃດໄດ້ແດ່? ວິທີການດັ່ງກ່າວໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ບໍ?
ຖ້າຄົນອື່ນຖາມເຈົ້າວ່າ "ຖ້າການບັນທຶກຂອງໂຢຮັນ ແລະ

ລູກາແມ່ນປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ, ແລ້ວຄຳເວົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າເວົ້າຈະບໍ່ປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດບໍ?” ເຈົ້າຈະສາມາດໃຫ້ຄຳຕອບຢ່າງຊັດເຈນໄດ້ບໍ? ຫຼັງຈາກທີ່ລູກາ ແລະ ມັດທາຍໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາກໍເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາເອງ ໃນລັກສະນະທີ່ລະລຶກເຖິງລາຍລະອຽດຂອງຄວາມຈິງບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດ? ນອກພຣະຄຳພີ, ມີບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານຫຼາຍຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສູງກວ່າພວກເຂົາ; ແລ້ວເປັນຫຍັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍຄົນຮຸ່ນຫຼັງ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ຄືກັນບໍ? ໃຫ້ຮູ້ວ່າໃນພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ກຳລັງເວົ້າເຖິງການເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາເອງໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ຫຼື ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວອີງຕາມຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາເອງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເບື້ອງຫຼັງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງແດ່ໃນເວລານັ້ນ? ແລ້ວເຮົາກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ? ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດ ແລະ ກ່າວບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ. ເສັ້ນທາງທີ່ເຮົາຍ່າງໃນປັດຈຸບັນນີ້ ບໍ່ມີໃຜຍ່າງມາກ່ອນ, ຜູ້ຄົນໃນຍຸກຕ່າງໆ ແລະ ຄົນຮຸ່ນຕ່າງໆໃນອະດີດກໍບໍ່ເຄີຍຍ່າງຈັກເທື່ອ. ໃນປັດຈຸບັນ ມັນຖືກລິເລີ່ມແລ້ວ ແລະ ນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍ? ເຖິງແມ່ນມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ນຳໃນອະດີດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກເຂົາບົນພື້ນຖານຂອງຄົນອື່ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູກໍຄືກັນ: ພຣະອົງເປີດຫົນທາງໃໝ່. ເມື່ອພຣະອົງມາ ພຣະອົງໄດ້ເທດສະໜາກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ ເວົ້າວ່າມະນຸດຄວນກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບບາບ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ແລະ ຄົນອື່ນໆກໍເລີ່ມສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ພວກເຂົາກໍຖືກພຣະວິນຍານສົ່ງມາໃຫ້ເຜີຍແຜ່ຫົນທາງແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນ. ເຖິງແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລນັ້ນສູງສົ່ງ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍຍັງຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າ ເຊັ່ນ: ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມທົນທຸກ, ການປົກຄຸມຫົວ, ການຮັບບັບຕິດສະມາ ຫຼື ຄຳສັ່ງສອນອື່ນໆທີ່ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກ່າວຢູ່ບົນພື້ນຖານແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ.

ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເປີດຫົນທາງໃໝ່
ຍ້ອນພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນມະນຸດທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕໍາແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 164)

ຖ້ອຍຄໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືຕາມທິດສະດີ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມພາລະກິດແຫ່ງກົດບັນຍັດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ. ມັນຖືກປະຕິບັດອີງຕາມພາລະກິດທີ່ຄວນປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງປະຕິບັດອີງຕາມພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ນໍາມາ, ຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຕາມພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງເຮັດທີ່ອີງຕາມກົດບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃຫ້ສໍາເລັດຕາມຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ. ແນ່ນອນ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດເພື່ອສໍາເລັດຕາມການທໍານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານຢ່າງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນ ຫຼື ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄໍາພະຍາກອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານ. ແຕ່ການກະທໍາຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ທໍາລາຍການພະຍາກອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ໄດ້ລົບກວນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ຈຸດສໍາຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ແຕ່ເປັນ ການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເອງຄວນປະຕິບັດ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ຫຼື ຜູ້ຮູ້ເຫດການລ່ວງໜ້າ, ແຕ່ເປັນຜູ້ປະຕິບັດ ຜູ້ທີ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະປະຕິບັດແທ້ ແລະ ພຣະອົງມາເພື່ອເລີ່ມຍຸກໃໝ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄໍາເວົ້າຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານໃນພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນສໍາເລັດລົງ. ເຊັ່ນກັນ ພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ການທໍານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານໃນພຣະສັນຍາເດີມສໍາເລັດລົງເຊັ່ນກັນ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືຕາມ "ກາລານຸກົມເກົ່າງສີເຫຼືອງ" ນັ້ນ, ເທົ່ານັ້ນເອງ. ຍ້ອນມີພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງອີກທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ, ມີພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ອີກທີ່ເຮົາຕ້ອງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດນີ້ ແລະ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ກໍມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍກວ່າການອະທິບາຍຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະຄໍາພີ, ເພາະພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ຄຸນຄ່າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍາລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຈົ້າ ຫຼື ປ່ຽນແປງພວກເຈົ້າໄດ້. ເຮົາເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່

ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຂໍ້ຄວາມໃດໜຶ່ງຈາກພຣະຄຳພີ.
ຖ້າພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີສຳເລັດລົງ, ແລ້ວຜູ້ໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກັນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ຜູ້ປະກາດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໃນຍຸກບູຮານ? ແທ້ຈິງແລ້ວ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄວບຄຸມພຣະເຈົ້າບໍ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມຜູ້ປະກາດພຣະທຳ? ເຈົ້າຈະອະທິບາຍພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 165)

ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມກະແສໜຶ່ງດຽວກັນ ແລະ ສະນັ້ນ ໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນຕິດຕໍ່ກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ, ຈາກການສ້າງໂລກຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ. ຖ້າບໍ່ມີໃຜປູທາງ, ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີໃຜຕາມມາ; ຍ້ອນມີຄົນຕາມມາ, ຈຶ່ງມີຄົນປູເສັ້ນທາງ. ໃນວິທີນີ້ ພາລະກິດຈຶ່ງຖືກສົ່ງຜ່ານຕໍ່ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຕາມຫຼັງອີກຂັ້ນຕອນໜຶ່ງ ແລະ ຫາກບໍ່ມີໃຜເປີດທາງ ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປຂ້າງໜ້າໄດ້. ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດຂັດຕໍ່ຂັ້ນຕອນໃດ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍຕາມມາດ້ວຍອີກຂັ້ນຕອນໜຶ່ງເພື່ອກໍ່ສ້າງເປັນກະແສ; ສິ່ງນີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວ. ແຕ່ບໍ່ວ່າບຸກຄົນໃດຈະເປີດທາງ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດໃດກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ກຳນົດຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວສິ່ງນີ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງບໍ? ໂຢຮັນເປີດທາງ ແລະ ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ພິສູດວ່າຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຕໍ່າຕ້ອຍກວ່າຕົວຕົນຂອງໂຢຮັນບໍ? ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງກ່ອນພຣະເຢຊູ, ແລ້ວເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ພຣະເຢໂຮວາຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຢຊູ? ບໍ່ວ່າພວກເຂົາປູທາງ ຫຼື ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງຄົນອື່ນກໍຕາມ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງສຳຄັນ; ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນທາດແທ້ໃນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕົວຕົນທີ່ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້. ສິ່ງນີ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງບໍ? ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງຍົກຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການປູທາງຂຶ້ນ. ເມື່ອໂຢຮັນຫາກໍ່ເລີ່ມເທດສະໜາ, ເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວວ່າ: "ເຈົ້າຈົ່ງຈັດກຽມຫົນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງຊື່ໄປ". "ພວກເຈົ້າຈົ່ງສຳນຶກຜິດ ຍ້ອນອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນໃກ້ມາເຖິງແລ້ວ". ເພິ່ນເວົ້າແບບນັ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລ້ວເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ໃນເລື່ອງລຳດັບຂອງການເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນອອກມາ,

ໂຢຮັນເປັນຜູ້ກ່າວຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນກ່ອນ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍກ່າວຫຼັງຈາກນັ້ນ. ອີງຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດແລ້ວ, ເປັນໂຢຮັນທີ່ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ສະນັ້ນ ແນ່ນອນຈຶ່ງເປັນໂຢຮັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຢຊູ. ແຕ່ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າເພິ່ນເປັນພຣະຄຣິດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເພິ່ນວ່າເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ເພິ່ນເພື່ອເປີດຫົນທາງ ແລະ ຈັດກຽມຫົນທາງໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພິ່ນປູທາງໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູ, ແຕ່ ເພິ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະເຢຊູໄດ້. ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຍັງຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນ.

ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ, ເປັນພຣະເຢໂຮວາທີ່ນໍາທາງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມທັງໝົດ ແລະ ພ້ອມທັງພາລະກິດທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອິດສະຣາເອັນ. ໂມເຊພຽງແຕ່ສົ່ງເສີມພາລະກິດນີ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ການກະທໍາຂອງເພິ່ນກໍຖືວ່າເປັນການຮ່ວມມືຈາກມະນຸດ. ໃນເວລານັ້ນ ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາເປັນຜູ້ກ່າວ ແລະ ເອີ້ນໂມເຊ ແລະ ພຣະອົງຍົກໂມເຊຂຶ້ນທ່າມກາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນນໍາພາພວກເຂົາສູ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ສືບຕໍ່ໄປທີ່ການາອານ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງໂມເຊເອງ, ແຕ່ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາເປັນຜູ້ຊີ້ນໍາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ສະນັ້ນ ໂມເຊແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້. ໂມເຊຍັງກໍານົດບັນຍັດ, ແຕ່ກົດບັນຍັດນີ້ແມ່ນຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຢໂຮວາເອງ. ພຽງແຕ່ພຣະອົງໃຫ້ໂມເຊສະແດງມັນອອກມາ. ພຣະເຢຊູກໍສ້າງພຣະບັນຍັດເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະອົງລົບລ້າງກົດບັນຍັດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ກໍານົດພຣະບັນຍັດສໍາລັບຍຸກໃໝ່. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ? ເພາະສິ່ງນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ໃນເວລານັ້ນ ພາລະກິດທີ່ໂມເຊປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກດັ່ງກ່າວ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ເປີດຫົນທາງໃໝ່; ພຣະເຢໂຮວາຊີ້ນໍາເພິ່ນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ເພິ່ນກໍເປັນພຽງຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ, ໂຢຮັນກໍປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງການປູທາງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ (ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສິ່ງນີ້). ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ, ພຣະອົງກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງໂດຍກົງ, ແຕ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງໂມເຊ. ເອຊາຢາກໍໄດ້ກ່າວຄໍາທໍານວາຍຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ເປັນພຣະເຈົ້າເອງ? ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່າວຄໍາທໍານວາຍຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ? ບໍ່ມີໃຜກ້າເວົ້າວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດ ຫຼື ພວກເຂົາກ້າເວົ້າວ່າ ມັນມາຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດທັງໝົດ ຫຼື ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງທັງໝົດ. ມະນຸດບໍ່ມີທາງວິເຄາະສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເອຊາຢາປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ກ່າວຄຳທຳນວາຍດັ່ງກ່າວ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພວກມັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກເອຊາຢາໂດຍກົງ, ແຕ່ເປັນການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວຄຳທຳນວາຍຫຼາຍຢ່າງ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ການເທດສະໜາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເບິ່ງຄືກັບວ່າສູງສົ່ງເປັນພິເສດ, ແຕ່ພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍສິ່ງນີ້ໄດ້. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຊື່ອໃນໂຢຮັນ ຫຼື ເອຊາຢາ ຫຼື ດາວິດ ຫຼື ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເອີ້ນພວກເພິ່ນວ່າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ດາວິດຜູ້ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໂຢຮັນຜູ້ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເວົ້າແບບນັ້ນ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ.

ການຈັດປະເພດແບບນີ້ແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມຄຳພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຮັບ ແລະ ພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງບຸກຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພຣະຄຳພີ ເຊັ່ນ: ອັບຣາຮາມ, ດາວິດ, ໂຢຊວຍ, ດານີເອນ, ອາຊາຢາ, ໂຢຮັນ ແລະ ພຣະເຢຊູ, ຜ່ານທາງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ, ເຈົ້າສາມາດບອກໄດ້ວ່າຜູ້ໃດແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳແມ່ນຄົນປະເພດໃດ ແລະ ອັກຄະສາວົກແມ່ນປະເພດໃດ. ຜູ້ໃດຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແລະ ຜູ້ໃດແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຳແນກ ແລະ ກຳນົດໂດຍທາດແທ້ ແລະ ປະເພດຂອງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດບອກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍພິສູດວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ.

ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການສະແດງສິ່ງອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ໂຢຮັນກໍປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ກ່າວຄຳເວົ້າຫຼາຍຢ່າງ, ໂມເຊກໍເຊັ່ນດຽວກັນ; ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ? ອາດາມຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ; ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນຖືກເອີ້ນພຽງແຕ່ວ່າສິ່ງຖືກສ້າງເທົ່ານັ້ນ? ຖ້າບາງຄົນເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ: "ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ແລ້ວຍ້ອນໂມເຊກ່າວພຣະທຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ເພິ່ນກໍຕ້ອງເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ!" ເຈົ້າຄວນຖາມພວກເຂົາຄືນວ່າ "ໃນເວລານັ້ນ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂຢຮັນ? ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ມາກ່ອນພຣະເຢຊູບໍ? ພາລະກິດຂອງຜູ້ໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກັນ ຂອງໂຢຮັນ ຫຼື ຂອງພຣະເຢຊູ? ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງໂຢຮັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂຢຮັນ?"

ສິ່ງດຽວກັນກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນນີ້! ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອໂມເຊນຳປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ, ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວຕໍ່ເພິ່ນຈາກທ່າມກາງກ້ອນເມກ. ໂມເຊບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍກົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຢໂຮວາໂດຍກົງ.

ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງອິດສະຣາເອັນໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ພາຍໃນໂມເຊແມ່ນບໍ່ໄດ້ມີພຣະວິນຍານ ຫຼື ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ສະນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງໃຫຍ່ລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ! ບໍ່ວ່າມະນຸດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ຫຼື ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ, ອັກຄະສາວົກ ຫຼື ພຣະເຈົ້າເອງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສາມາດແຍກແຍະໂດຍທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະສິ້ນສຸດຂໍ້ສົງໄສຂອງເຈົ້າ. ໃນພຣະຄຳພີ ມັນຖືກຂຽນໄວ້ວ່າ ມີພຽງພຣະເມສານ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປີດຕາປະທັບທັງເຈັດໄດ້.

ທົ່ວຍຸກຕ່າງໆແມ່ນໄດ້ມີຜູ້ອະທິບາຍເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳພີຫຼາຍຄົນທ່າມກາງບຸກຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ແລ້ວເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນພຣະເມສານ້ອຍໝົດ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າການອະທິບາຍຂອງພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ? ພວກເຂົາເປັນພຽງຜູ້ອະທິບາຍ; ພວກເຂົາບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງພຣະເມສານ້ອຍ. ພວກເຂົາຈະສົມຄວນເປີດຕາປະທັບທັງເຈັດໄດ້ແນວໃດ? ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ "ມີພຽງແຕ່ພຣະເມສານ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປີດຕາປະທັບທັງເຈັດ," ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອເປີດຕາປະທັບທັງເຈັດເທົ່ານັ້ນ; ບໍ່ຈຳເປັນໃນພາລະກິດນີ້, ມັນເກີດຂຶ້ນໂດຍບັງເອີນ. ພຣະອົງແມ່ນຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ; ມັນຈຳເປັນສຳລັບພຣະອົງບໍທີ່ຈະໃຊ້ເວລາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນການຕີຄວາມໝາຍຂໍ້ພຣະຄຳພີ? "ຍຸກຂອງພຣະເມສານ້ອຍຕີຄວາມໝາຍຂໍ້ພຣະຄຳພີ" ຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມເຂົ້າໃນແຜນການຫົກພັນປີບໍ? ພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງໃຫ້ການເປີດເຜີຍບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພາລະກິດໃນອະດີດ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແຫ່ງພາລະກິດຫົກພັນປີ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອະທິບາຍຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະຄຳພີຫຼາຍເກີນໄປ; ມັນຄືພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນທີ່ເປັນກະແຈທີ່ສຳຄັນ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອທຳລາຍຕາປະທັບທັງເຈັດໂດຍສະເພາະ, ແຕ່ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 166)

ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ໂຢຮັນປູທາງສຳລັບພຣະເຢຊູ. ເພິ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພຽງແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ.

ເຖິງແມ່ນໂຢຮັນເປັນຜູ້ບຸກເບີກທາງໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພິ່ນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້; ເພິ່ນພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍລົງມາຢູ່ເທິງພຣະອົງດັ່ງນົກເຂົາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງເລີ່ມປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະຄຣິດ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະອົງກ່ອນໜ້ານີ້ຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ມັນອາດຈະອ່ອນແອໃນຫຼາຍຄັ້ງ ຫຼື ເຂັ້ມແຂງໃນບາງຄັ້ງ, ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນຍ້ອນຊີວິດມະນຸດທຳມະດາທີ່ພຣະອົງດຳລົງຢູ່ກ່ອນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ (ນັ້ນກໍຄື ຖືກເຈີມ) ລິດອຳນາດ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ກັບພຣະອົງທັນທີ ແລະ ແລ້ວພຣະອົງກໍເລີ່ມປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອິດທິລິດ, ປະຕິບັດການອັດສະຈັນ ແລະ ພຣະອົງມີລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ, ນັ້ນກໍຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ; ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານແທນພຣະອົງ ແລະ ສຳແດງເຖິງສຽງຂອງພຣະວິນຍານ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ; ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້. ໂຢຮັນແມ່ນຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້. ເພິ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເພິ່ນຈະເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເພິ່ນປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນເຮັດໄດ້, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ເພິ່ນຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ບາງເທື່ອມີຫຼາຍສິ່ງໃນຕົວເພິ່ນທີ່ມາຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງທີ່ອອກນອກຮູ້ນອກທາງ; ບໍ່ວ່າຈະໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ ເພິ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ. ຄວາມຜິດພາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເພິ່ນພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບເພິ່ນເອງ, ແຕ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າທັງໝົດຂອງເພິ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ການນອກຮູ້ນອກທາງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດຂອງເພິ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນບໍ? ຄວາມຜິດພາດໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນເປັນສິ່ງປົກກະຕິ, ແຕ່ຖ້າຄົນໜຶ່ງອອກນອກຮູ້ນອກທາງໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນການບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນການໝິ່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ?

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຢືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງງ່າຍດາຍ ເຖິງແມ່ນເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນຈາກຄົນອື່ນ. ຖ້າເຂົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນທີ່ສຸດ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕາມອຳເພີໃຈຂອງມະນຸດ! ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ມັນແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບໂຢຮັນ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ປູທາງໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູ, ແຕ່ວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນເພິ່ນນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ວັດແທກເປັນຢ່າງດີ. ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກໂຢຮັນແມ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ປູທາງໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ເພື່ອຈັດກຽມຫົນທາງໃຫ້ກັບບພຣະອົງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງແຕ່ສົ່ງເສີມພາລະກິດຂອງເພິ່ນໃນການປູເສັ້ນທາງ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນ. ໂຢຮັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບເອລີຢາ ແລະ ເພິ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນການປູທາງໃຫ້ພຣະອົງເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສົ່ງເສີມເພິ່ນໃນສິ່ງນີ້; ຕາບໃດທີ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນຄືການປູທາງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍສົ່ງເສີມເພິ່ນ. ແຕ່ຖ້າຫາກເພິ່ນອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າເພິ່ນໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດລົງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຕ້ອງລົງວິໄນເພິ່ນ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງໂຢຮັນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສົ່ງເສີມພາລະກິດນັ້ນກໍຕາມ, ພາລະກິດຂອງເພິ່ນແມ່ນມີຂອບເຂດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສົ່ງເສີມພາລະກິດຂອງເພິ່ນແທ້, ແຕ່ລິດອຳນາດທີ່ມອບໃຫ້ກັບເພິ່ນໃນເວລານັ້ນແມ່ນຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ຢູ່ໃນການຈັດກຽມເສັ້ນທາງ. ເພິ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນໄດ້, ຍ້ອນເພິ່ນເປັນພຽງໂຢຮັນທີ່ເປັນຜູ້ປູທາງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູ. ສະນັ້ນ ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນກະແຈສຳຄັນ, ແຕ່ວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນຍິ່ງສຳຄັນຫຼາຍກວ່າ. ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງບໍໃນເວລານັ້ນ? ພາລະກິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນກັນບໍ? ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດບໍ່ສາມາດລື່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້, ຍ້ອນວ່າ ເພິ່ນເປັນພຽງມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຈຶ່ງມີຂໍ້ຈຳກັດ. ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການປູທາງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ສົ່ງເສີມຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີພາລະກິດໃໝ່ເກີດຂຶ້ນຕາມຫຼັງເພິ່ນ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ໂຢຮັນກໍຈາກໄປ.

ມີບາງຄົນທີ່ຖືກຄອບງຳໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຮ້ອງໂວຍວາຍຂຶ້ນຢ່າງແຮງວ່າ "ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ!" ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍ່ຖືກເປີດໂປງ ຍ້ອນພວກເຂົາຜິດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນຕົວແທນໃຫ້. ພວກເຂົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍ່ບໍ່ສົນໃຈພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຍົກຍ້ອງຕົນເອງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ ຫຼື ເຈົ້າຈະຮ້ອງຂຶ້ນດັງສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າກໍ່ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ເປັນຄົນຂອງຊາຕານ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ "ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ, ເຮົາເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ!" ແຕ່ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງຮ້ອງຂຶ້ນບໍ? ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມອບສະຖານະໃຫ້ກັບພຣະອົງ ຫຼື ມອບນາມມະຍົດອັນສູງສົ່ງໃຫ້ກັບພຣະອົງ: ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະເປັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະອົງ. ກ່ອນພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ, ພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ແນ່ນອນ ມັນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຄໍາພະຍານ ພຣະອົງຈຶ່ງກາຍເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ? ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ມີມະນຸດທີ່ຊື່ວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ແລ້ວບໍ? ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນເສັ້ນທາງໃໝ່ ຫຼື ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ສະຕິປັນຍາ, ການອັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າຂ້ຽນຕີມະນຸດ: ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມສາມາດໃນການສະແດງອອກຂອງເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ມັນຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍທີ່ຈະພະຍາຍາມອ້າງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະມີພຽງແຕ່ຊື່ສຽງ ແລະ ບໍ່ມີທາດແທ້. ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ສະເດັດມາ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ຕາມ ພຣະອົງກໍ່ຍັງສືບຕໍ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເອີ້ນພຣະອົງວ່າມະນຸດ ຫຼື ພຣະເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄຣິດ ຫຼື ເອີ້ນພຣະອົງວ່າເອື້ອຍ, ມັນກໍ່ບໍ່ສໍາຄັນ. ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈໃນຊື່ທີ່ມະນຸດເອີ້ນພຣະອົງ. ຊື່ນັ້ນສາມາດກໍານົດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ? ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເອີ້ນພຣະອົງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮອງຮັບໂດຍພຣະວິນຍານ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼີກທາງໃຫ້ກັບຍຸກໃໝ່ ຫຼື ນໍາຍຸກເກົ່າໄປສູ່ຈຸດຈົບ ຫຼື ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 167)

ແມ່ນແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໄດ້. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກໍຍັງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໂດຍກົງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ປະສົບການຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດກໍເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈປະຕິບັດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ກ່ຽວພັນກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດປະກອບດ້ວຍການສະໜອງປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ມັນປະກອບດ້ວຍການຊອກຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງປະສົບການໃໝ່ທີ່ຢູ່ເໜືອເສັ້ນທາງທີ່ຜູ້ຄົນກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ຍ່າງ ແລະ ປະກອບດ້ວຍການນຳພາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ສະໜອງກໍຄືປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ບົດຂຽນກ່ຽວກັບຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດທີ່ເຄັ່ງສາສະໜາ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້, ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກໍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີ. ພວກເຂົາເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍົກຂຶ້ນມາໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງເພື່ອນຳພາຜູ້ຄົນໄປຕາມກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈົນວ່າໜ້າທີ່ງພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ຈົນວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະສິ້ນສຸດລົງ. ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດພຽງແຕ່ເພື່ອຈັດກຽມເສັ້ນທາງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສືບຕໍ່ໃນດ້ານໃດໜຶ່ງຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ. ໃນຕົວພວກເຂົາເອງ, ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດສ້າງເສັ້ນທາງອອກໃໝ່ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດນຳພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຍຸກຜ່ານມາໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດໄດ້. ສະນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໃນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້.

ນີ້ກໍເພາະວ່າ ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດບໍ່ຄືກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດເອງ. ພາລະກິດໃນການລິເລີ່ມຍຸກໃໝ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເອງ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນເປັນພຽງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ຖືກປະຕິບັດກໍຍ້ອນໄດ້ຮັບດົນບັນດານ ຫຼື ຖືກສ່ອງແສງສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ການນໍາພາທີ່ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ຈັດກຽມໃຫ້ແມ່ນປະກອບດ້ວຍການສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດໃນຊີວິດປະຈໍາວັນ ແລະ ວິທີທີ່ເຂົາຄວນປະພຶດເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ຕົວຢ່າງກໍຄື ພາລະກິດຂອງພະຍານລີ ແລະ ຜູ້ເຝົ້າເບິ່ງໝີ່ ແມ່ນເພື່ອນໍາທາງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຫົນທາງໃໝ່ ຫຼື ເກົ່າ, ພາລະກິດແມ່ນຖືກສົມມຸດຕິຖານຂຶ້ນອີງຕາມຫຼັກການທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະຄໍາພີ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນການຟື້ນຟູຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ສ້າງຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ, ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກ. ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນສືບຕໍ່ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູ ແລະ ສາວົກຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ພັດທະນາເພີ່ມເຕີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດໃນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຟື້ນຟູສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຮຽກຮ້ອງໃນພາລະກິດຕອນທໍາອິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງພຣະອົງຮ້ອງຮຽກໃຫ້ຄົນລຸ້ນຕ່າງໆປົກຄຸມຫົວຂອງພວກເຂົາ, ຮັບບັບຕິດສະມາ, ຫັກເຂົ້າຈີ່ ຫຼື ດື່ມເຫຼົ້າແວງ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອຮັກສາພຣະຄໍາພີ ແລະ ເພື່ອສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະຄໍາພີ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມກ້າວໜ້າຫຍັງໃໝ່ເລີຍ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຄົ້ນພົບຫົນທາງໃໝ່ແຫ່ງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາພຽງແຕ່ພາຍໃນພຣະຄໍາພີເທົ່ານັ້ນ ພ້ອມທັງເຫັນວ່າ ການປະຕິບັດອີງຕາມພຣະຄໍາພີແມ່ນດີກວ່າ ແລະ ເປັນຈິງກວ່າ. ໃນພາລາກິດຂອງພວກເຂົາ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມປະສົງໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຄົ້ນພົບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍອາງແຜນປະຕິບັດ. ນີ້ກໍເພາະວ່າເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຍ່າງຍັງເປັນເສັ້ນທາງເກົ່າ; ບໍ່ມີການເລີ່ມໃໝ່ ແລະ ບໍ່ມີການກ້າວໜ້າ. ພວກເຂົາສືບຕໍ່ຍຶດຖືຄວາມຈິງແຫ່ງການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ, ຮັກສາການປະຕິບັດທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ຍຶດຕິດກັບຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດກໍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ

ຜູ້ຊາຍແມ່ນເປັນຫົວໜ້າຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ແມ່ຍິງຕ້ອງເຊື່ອຟັງສາມີຂອງເຂົາ ແລະ ຍິ່ງຍຶດຕິດກັບແນວຄິດຕາມປະເພນີທີ່ວ່າ ເອື້ອຍນ້ອງບໍ່ສາມາດເທດສະໜາໄດ້, ພຽງແຕ່ສາມາດເຊື່ອຟັງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າການນໍາພາໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວຖືກຮັກສາຕໍ່ໄປ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຈັກເທື່ອ, ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄໍາສັ່ງສອນ ຫຼື ນໍາພາພວກເຂົາສູ່ອານາຈັກແຫ່ງອິດສະຫຼະ ແລະ ຄວາມສວຍງາມ. ສະນັ້ນ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດໃນການປ່ຽນແປງຍຸກ ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດ ແລະ ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ນອກກະແສນີ້ໄດ້ມາເຖິງຈຸດທີ່ບໍ່ໜີງຕີງ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ກໍໄດ້ຫຼົງຈຸດຢືນຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງມະນຸດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ບໍ່ຄືກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດເອງ, ຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະພຶດແທນກໍແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕັ້ງໃຈປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແບບດຽວກັນກໍມີຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ມະນຸດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ບາງຢ່າງ ແລະ ອາດກໍາຈັດພາລະກິດບາງຢ່າງທີ່ເຮັດສໍາເລັດໃນຍຸກຜ່ານມາ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກໃໝ່. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລາກິດເພື່ອລົ້ມເລີກພາລະກິດຂອງຍຸກຜ່ານມາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະລົ້ມເລີກການປະຕິບັດທີ່ລ້າສະໄໝຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາແນະນໍາການປະຕິບັດໃໝ່ຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກາດລົ້ມເລີກການປະຕິບັດຂອງຍຸກເກົ່າຢ່າງເປີດເຜີຍ ຫຼື ປະກາດການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກໃໝ່ໂດຍກົງ. ພຣະອົງກົງໄປກົງມາ ແລະ ຊື່ສັດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງກົງໄປກົງມາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາໄວ້; ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງສະແດງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນໂດຍກົງ, ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາໄວ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນໂດຍກົງ, ສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ

ພ້ອມດ້ວຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຍຸກອະດີດ. ແຕ່ວ່າ ຈາກທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ນີ້ແມ່ນການສືບຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ການພັດທະນາເພີ່ມເຕີມໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດ, ພຣະອົງສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ໂດຍກົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ມັນແມ່ນຜ່ານການຕຶກຕອງ ແລະ ການສຶກສາ ຫຼື ມັນເປັນການຂະຫຍາຍຄວາມຮູ້ ແລະ ການຈັດລະບົບຂອງການປະຕິບັດຕາມທຳນຽມທີ່ຖືກຄົ້ນພົບໃນພາລະກິດຂອງຄົນອື່ນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຕິດຕາມລະບຽບທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ ເພື່ອ "ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງເກົ່າໂດຍໃຊ້ເກີບໃໝ່". ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ແມ່ນແຕ່ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຜູ້ທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່າງກໍຍັງເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍ. ສະນັ້ນ ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວອອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 168)

ໂຢຮັນເກີດດ້ວຍຄຳສັນຍາ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບອິຊາກທີ່ເກີດເພື່ອອັບຣາຮາມ. ເພິ່ນເປັນຜູ້ປູທາງໃຫ້ພຣະເຢຊູ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ເພິ່ນເປັນໜຶ່ງໃນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເພາະເພິ່ນພຽງແຕ່ປູທາງໃຫ້ພຣະເຢຊູ. ພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນກັນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ປູທາງໄວ້ແລ້ວ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄື ເພິ່ນພຽງແຕ່ເຮັດວຽກເພື່ອພຣະເຢຊູ ແລະ ພາລະກິດທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດກໍເປັນການຮັບໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ. ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນສຳເລັດການປູທາງ, ພຣະເຢຊູກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າ, ມີຕົວຕົນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີລາຍລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນ. ໂຢຮັນພຽງແຕ່ປະຕິບັດສ່ວນທຳອິດຂອງພາລະກິດ; ສຳລັບສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພາລະກິດໃໝ່ນັ້ນ ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຢຊູ. ໂຢຮັນປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ເຊັ່ນກັນ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່. ໂຢຮັນເກີດດ້ວຍຄຳສັນຍາ ແລະ ຊື່ຂອງເພິ່ນກໍຖືກມອບໃຫ້ໂດຍທູດສະຫວັນ. ໃນເວລານັ້ນ, ບາງຄົນຕ້ອງການຕັ້ງຊື່ເພິ່ນຕາມພໍ່ຂອງເພິ່ນ ເຊຄາຣິຢາ, ແຕ່ແມ່ຂອງເພິ່ນເວົ້າຂຶ້ນວ່າ "ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ບໍ່ສາມາດຖືກຕັ້ງຊື່ນັ້ນໄດ້. ລາວຄວນຖືກເອີ້ນວ່າ ໂຢຮັນ". ສິ່ງນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄຳສັ່ງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພຣະເຢຊູກໍຖືກຕັ້ງຊື່ຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນ,

ແຕ່ພຣະອົງເກີດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະອົງຖືກສັນຍາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄຣິດ ແລະ ບຸດມະນຸດ. ແຕ່ໃນເມື່ອພາລະກິດຂອງໂຢຮັນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນກັນ ແລ້ວເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງແທ້ຈິງລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ໂຢຮັນປະຕິບັດ? ເປັນຍ້ອນເຫດຜົນດຽວທີ່ວ່າໂຢຮັນຄືຄົນປູທາງໃຫ້ພຣະເຢຊູບໍ? ຫຼື ເປັນຍ້ອນວ່າ ສິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ? ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂຢຮັນໄດ້ເວົ້າວ່າ "ພວກເຈົ້າຈົ່ງສຳນຶກຜິດ ຍ້ອນອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນໃກ້ມາເຖິງແລ້ວ" ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເທດສະໜາຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ພັດທະນາເພີ່ມເຕີມ ແລະ ພຽງແຕ່ກໍ່ຕັ້ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ພ້ອມທັງນຳຍຸກເກົ່າມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດກົດລະບຽບແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມອີກດ້ວຍ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພາລະກິດຂອງໂຢຮັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອໄຖ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນນັ້ນຂອງພາລະກິດສຳເລັດ. ແຕ່ສຳລັບໂຢຮັນ, ເພິ່ນພຽງແຕ່ຈັດກຽມຫົນທາງ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່, ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນກໍມີຫຼາຍ ແລະ ອັກຄະສາວົກທີ່ຕິດຕາມເພິ່ນກໍມີຫຼາຍເຊັ່ນກັນ, ພາລະກິດຂອງເພິ່ນປະຕິບັດແມ່ນພຽງນຳເອົາຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ມາສູ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຊີວິດ, ຫົນທາງ ຫຼື ຄວາມຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຈາກເພິ່ນ ຫຼື ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເພິ່ນຈັກເທື່ອ. ໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ (ເອລີຢາ) ຜູ້ເຊິ່ງເປີດເຜີຍສະໜາມໃໝ່ໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຈັດຕຽມຄົນທີ່ຖືກເລືອກ; ເພິ່ນເປັນຜູ້ບຸກເບີກທາງໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເລື່ອງດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດແຍກແຍະໄດ້ຈາກການສັງເກດພຽງແຕ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກທຳມະດາຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ໃນເມື່ອໂຢຮັນກໍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍພໍສົມຄວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຖືກສັນຍາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້, ຕ້ອງເບິ່ງຜ່ານພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດແຍກແຍະຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາໄດ້, ຍ້ອນບໍ່ມີທາງທີ່ຈະແຍກແຍະທາດແທ້ຂອງມະນຸດຈາກຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະຄົ້ນຫາໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພາລະກິດທີ່ໂຢຮັນປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ຄືກັນ

ພ້ອມທັງມີທຳມະຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການທີ່ຄົນໜຶ່ງກຳນົດວ່າເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນກໍແມ່ນມາຈາກສິ່ງນີ້. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນ, ການສືບຕໍ່, ການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ບັນລຸຜົນ. ພຣະອົງປະຕິບັດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງໂຢຮັນເປັນພຽງການສ້າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພຣະເຢຊູເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ ແລະ ເທດສະໜາກ່ຽວກັບວິທີແຫ່ງການກັບໃຈ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໃຫ້ບັບຕິດສະມາແກ່ມະນຸດ, ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງກໍໄດ້ໄຖ່ມະນຸດຊາດຈາກຄວາມບາບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນັ້ນສຳເລັດລົງ. ພຣະອົງຍັງເດີນທາງໄປມາທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ, ເທດສະໜາຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ. ໃນກໍລະນີນີ້ ພຣະອົງ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນຄືກັນ, ແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄື ພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ນຳຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນມາສູ່ມະນຸດ.
ຈາກປາກຂອງພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທຳກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດຕາມ ແລະ ຫົນທາງທີ່ມະນຸດຄວນຕິດຕາມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງກໍເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດລົງ.
ໂຢຮັນບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ຈັກເທື່ອ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນພຣະເຢຊູທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ແມ່ນພຣະອົງເອງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ແນວຄິດຂອງມະນຸດບອກວ່າທຸກຄົນທີ່ເກີດໂດຍພຣະສັນຍາ, ເກີດຈາກພຣະວິນຍານ, ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງເປີດເຜີຍຫົນທາງໃໝ່ອອກກໍເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້. ອີງຕາມການໃຫ້ເຫດຜົນແບບນີ້, ໂຢຮັນກໍຈະເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ແລະ ໂມເຊ, ອັບຣາຮາມ ແລະ ດາວິດ... ພວກເຂົາກໍຈະລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຕະລົກທີ່ສຸດບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 169)

ບາງຄົນສົງໄສວ່າ ເປັນຫຍັງຕ້ອງເປັນພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃດໜຶ່ງ? ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງບໍ່ສາມາດເຮັດແທນພຣະອົງໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງຍ້ອນຈຸດປະສົງຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການລິເລີ່ມຍຸກໃໝ່ໂດຍສະເພາະ ແລະ ແນ່ນອນ ເມື່ອພຣະອົງລິເລີ່ມຍຸກໃໝ່ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຍຸກຜ່ານມາສຳເລັດໃນເວລາດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າຄືການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ; ພຣະອົງເອງເປັນຜູ້ລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍຕ້ອງເປັນພຣະອົງເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຍຸກຜ່ານມາສິ້ນສຸດລົງ. ນັ້ນແມ່ນການພິສູດວ່າ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້ ແລະ ເອົາຊະນະໂລກ. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະອົງເອງປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ,

ມັນແມ່ນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຕໍ່ສູ້ໃໝ່. ຫາກປາສະຈາກການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດໃໝ່, ມັນກໍຈະບໍ່ມີການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດເກົ່າສຳເລັດລົງໂດຍທຳມະຊາດ. ແລ້ວເມື່ອບໍ່ມີການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດເກົ່າສຳເລັດລົງ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນການພິສູດວ່າການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຕອນຈົບເທື່ອ. ພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງລົງມາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ທ່າມກາງມະນຸດ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຮັບເອົາຊີວິດໃໝ່ ແລະ ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຍຸກເກົ່າຕະຫຼອດໄປ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນເດີມຂອງຊາຕານຕະຫຼອດໄປ. ເມື່ອທຸກຍຸກຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າ, ສ່ວນໜຶ່ງຂອງມະນຸດກໍຖືກເຮັດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງກ້າວໜ້າໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງໄຊຊະນະສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ຖ້າຊົນຊາດຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຮັບຜິດຊອບໃນການສິ້ນສຸດຍຸກດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວບໍ່ວ່າມັນຈະມາຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ ຫຼື ຂອງຊາຕານ, ສິ່ງນີ້ກໍຈະເປັນພຽງການກະທຳທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດກໍຈະເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບຊາຕານ. ພຽງແຕ່ຖ້າມະນຸດເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ລິເລີ່ມເທົ່ານັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງຈະຕາຍໃຈຢ່າງສົມບູນ ຍ້ອນນັ້ນຄືໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອຟັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີການຮຽກຮ້ອງຫຍັງເພີ່ມເຕີມຈາກພວກເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການທີ່ແຕ່ລະຄົນຮັກສາໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ແຕ່ລະຄົນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງໃຜລາວ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດແທນພຣະອົງ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເອງ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ການພິສູດຄວາມປະລາໄຊຂອງຊາຕານ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ສຳເລັດໃນການລິເລີ່ມຍຸກໃໝ່, ພຣະອົງກໍບໍ່ລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງອີກຕໍ່ໄປ. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ຢ່າງເປັນທາງການເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ປົກຄອງພາລະກິດ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດຝ່າຝືນໄດ້. ມີແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເໝາະສົມ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ.

ພຣະອົງເປັນຜູ້ລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ວາງແຜນພາລະກິດ ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນພຣະອົງເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນັ້ນບັນລຸຜົນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ "ເຮົາຄືການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ; ເຮົາເປັນຜູ້ຫວ່ານ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວ". ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ປົກຄອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແທນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດນຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຕອນຈົບໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນຜູ້ຖືທຸກສິ່ງຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງກໍຈະນຳພາໂລກທັງປວງໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະເຮັດໃຫ້ຍຸກທັງໝົດສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ ແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ແຜນການທັງໝົດຂອງພຣະອົງບັນລຸຜົນ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 170)

ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກຕະຫຼອດແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍພຽງແຕ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ຫຼື ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຖືກເປີດເຜີຍພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ. ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການພິພາກສາ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ສາມາດແທນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ ຫຼື ແທນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສາມຂັ້ນຕອນເຊື່ອມໂຍງກັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະ ຂັ້ນຕອນທັງໝົດແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ຕາມທຳມະຊາດແລ້ວການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍເປັນພາລະກິດທີ່ນຳທຸກສິ່ງໄປສູ່ການສິ້ນສຸດ; ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ. ສຳລັບນິມິດຂອງພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີນີ້, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ນິມິດເຫຼົ່ານີ້ກໍຍັງເປັນປິດສະໜາຢູ່. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ມີພຽງພາລະກິດຂອງພຣະທຳເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກປະຕິບັດເພື່ອນຳໄປສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ແຕ່ຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ແມ່ນຕົວແທນຂອງຍຸກທັງໝົດ. ຍຸກສຸດທ້າຍກໍເປັນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ

ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກກໍຄືຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນຕົວແທນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ຫຼື ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ນັ້ນຄືຄວາມຈິງ, ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ພາລະກິດທັງໝົດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນ. ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມລຶກລັບ. ຄວາມເລິກລັບປະເພດນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດເປີດເຜີຍໄດ້. ບໍ່ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍັງເປັນພຽງຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະຄຳພີ. ໃນການອ່ານພຣະຄຳພີ, ມະນຸດອາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງບາງຢ່າງ, ອະທິບາຍພຣະທຳບາງຂໍ້ ຫຼື ວິເຄາະຂໍ້ຄວາມບາງຂໍ້ ແລະ ບາງບົດທີ່ໂດດເດັ່ນພຽງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດແກະຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ, ຍ້ອນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນແມ່ນເປັນພຽງພຣະທຳທີ່ຕາຍແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນເຫດການກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ມະນຸດບໍ່ມີທາງໄຂຄວາມເລິກລັບຂອງພາລະກິດນີ້ໄດ້. ສະນັ້ນ ຄວາມເລິກລັບຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຈຶ່ງເປັນຄວາມເລິກລັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ເປັນຄວາມລີ້ລັບທີ່ສຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ທັງໝົດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ນອກຈາກພຣະອົງເອງຈະອະທິບາຍ ແລະ ເປີດເຜີຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບມະນຸດ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຍັງເປັນປິດສະໜາຕໍ່ມະນຸດຕະຫຼອດໄປ, ເປັນຄວາມເລິກລັບທີ່ຖືກປົກປິດໄວ້ຕະຫຼອດໄປ. ບໍ່ຕ້ອງຫ່ວງສຳລັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ; ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ໃນມື້ນີ້, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນເຊັ່ນກັນ. ພາລະກິດຫົກພັນປີນີ້ຍິ່ງເລິກລັບຫຼາຍກວ່າຄຳທຳນວາຍທັງໝົດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ມັນເປັນຄວາມເລິກລັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທ່າມກາງຜູ້ປະກາດພຣະທຳທົ່ວຍຸກຕ່າງໆສາມາດຢັ່ງເຖິງຄວາມເລິກລັບນັ້ນໄດ້, ຍ້ອນຄວາມເລິກລັບນີ້ແມ່ນຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກໃນຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຖືກເປີດເຜີຍມາກ່ອນ. ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບນີ້ໄດ້ ແລະ ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາຄວາມເລິກລັບນີ້ໄດ້ທັງໝົດ, ແລ້ວບຸກຄົນໃນສາສະໜາທຸກຄົນກໍຈະຖືກເອົາຊະນະໂດຍຄວາມເລິກລັບນີ້. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດປາຖະໜາຢາກເຂົ້າໃຈຫຼາຍທີ່ສຸດ ແຕ່ມັນກໍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຈະແຈ້ງສຳລັບເຂົາຫຼາຍທີ່ສຸດ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງ ຫຼື ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດພາລະກິດກ່ຽວກັບຫຍັງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງກຳນົດກົດໝາຍ,

ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ປວງຊົນຮັກສາກົດໝາຍ ຫຼື ເປັນຫຍັງພຣະວິຫານຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈວ່າ
ເປັນຫຍັງຊາວອິດສະຣາເອັນຈຶ່ງຖືກນໍາພາຈາກອີຢິບໄປສູ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄປສູ່ການາອານ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 171)

ບໍ່ມີໃຜສາມາດດໍາລົງຊີວິດແບບອິດສະລະໄດ້ຍົກເວັ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບທິດທາງ ແລະ ການຊີ້ນໍາພິເສດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການພັນທະກິດ ແລະ ການລ້ຽງດູຈາກຜູ້ທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະຍຸກ ພຣະເຈົ້າຍົກລະດັບຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຜູ້ທີ່ເຮັ່ງຮີບ ແລະ ຫຍຸ້ງວຽກຕະຫຼອດຍ້ອນລ້ຽງດູຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໂດຍຜູ້ທີ່ພຣະອົງເຫັນຊອບ ແລະ ອະນຸມັດ; ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງໃຊ້ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຕົວພວກເຂົາທີ່ເໝາະສົມໃນການນໍາໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເໝາະສົມໃນການນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ເນື່ອງຈາກວ່າຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດຍັງມີຄວາມຈໍາກັດຫຼາຍ
ເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຈາກຜູ້ທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ; ຄືກັນກັບ ພຣະເຈົ້ານໍາໃຊ້ໂມເຊ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງເຫັນວ່າເໝາະສົມສໍາລັບການນໍາໃຊ້ໃນເວລານັ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກນັ້ນ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ໂດຍໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ ທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງຊີ້ນໍາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສ່ວນທີ່ຍັງເຫຼືອທີ່ບໍ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ນັ້ນສົມບູນແບບ.

ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍຜູ້ທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອການຮ່ວມມືກັບພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດ ຫລື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາໂດຍພຣະເຈົ້າໃນບັນດາມະນຸດ,
ເພິ່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອນໍາພາທຸກຄົນທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນຍັງໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດວຽກຮ່ວມມືກັບມະນຸດ. ໂດຍຜ່ານບຸກຄົນນີ້, ຜູ້ທີ່ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມມືກັບມະນຸດ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດກໍຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດກໍຈະສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜ່ານບຸກຄົນນີ້. ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື: ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນໍາໃຊ້ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ

ສາມາດບັນລຸຂໍ້ກໍານົດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.
ເນື່ອງຈາກວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງບາງຄົນຂຶ້ນມາເພື່ອໃຊ້ປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ. ບຸກຄົນໆນີ້ຜູ້ທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນສື່ກາງທີ່ພຣະເຈົ້າ ນໍາພາຜູ້ຄົນ, ເປັນ "ຜູ້ແປພາສາ" ທີ່ສື່ສານລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ຄືກັບຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງ. ເໝືອນດັ່ງພວກເຂົາ, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເບື້ອງຫຼັງໃນການນໍາໃຊ້ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຂອງພະເຈົ້າແລ້ວ ບຸກຄົນນີ້ ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ອັກຄະສາວົກອື່ນໆ. ໃນແງ່ມຸມ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເບື້ອງຫຼັງຂອງການນໍາໃຊ້, ບຸກຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກຫຼໍ່ລ້ຽງໂດຍພຣະອົງ, ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະກອບຮ່ວມເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດພາລະກິດຂອງເພິ່ນແທນເພິ່ນໄດ້, ນີ້ເປັນການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດຂາດໄດ້ ເຊິ່ງຄຽງຄູ່ກັບພາລະກິດອັນສັກສິດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍຜູ້ຮັບໃຊ້ ຫຼື ອັກຄະສາວົກອື່ນໆນັ້ນແມ່ນເປັນພຽງການຖ່າຍທອດ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຈໍານວນໜຶ່ງຂອງການຄຸ້ມຄອງຄຣິສຕະຈັກໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຫຼື ບໍ່ກໍເປັນພຽງວຽກງານທໍາມະດາທີ່ສະໜອງແກ່ຊີວິດແບບງ່າຍໆເພື່ອດູແລຮັກສາຄຣິສຕະຈັກເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ອັກຄະສາວົກເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ສາມາດເອີ້ນພວກເຂົາໄດ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາຖືກຄັດເລືອກມາຈາກບັນດາຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຫຼັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ບູກຝັງເປັນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເໝາະສົມຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ ໃນຂະນະດຽວກັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເໝາະສົມກໍຈະຖືກສົ່ງຄືນໄປບ່ອນທີ່ເດີມຂອງພວກເຂົາ.
ເນື່ອງຈາກວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຄັດເລືອກມາຈາກບັນດາຄຣິສຕະຈັກ, ບາງຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນທາດແທ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼັງຈາກກາຍເປັນຜູ້ນໍາ ແລະ ບາງຄົນເຖິງກັບເຮັດຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຖືກຕັດອອກ. ກົງກັນຂ້າມ, ຜູ້ທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານການຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຈັດແຈງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໄດ້ຮັບການນໍາພາຢ່າງສົມບູນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຊີ້ນໍາ ແລະ ບັນຊາ

ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການນໍາພາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮັບຜິດຊອບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາະລກິດຂອງພຣະອົງເອງຕະຫຼອດເວລາ.

(ຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບການນໍາໃຊ້ມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 172)

ພາລະກິດໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຫຼື ພາລະກິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້, ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນພຣະວິນຍານ ເຊິ່ງສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນເຈັດເທົ່າ. ເບິ່ງໂດຍລວມແລ້ວ ພຣະອົງກໍແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອີ້ນດ້ວຍຊື່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ແຕ່ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍບໍ່ແມ່ນໃຜນອກເໜືອຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ. ພາລະກິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ຍັງເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນດຽວກັນ. ແຕ່ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການສະແດງອອກຢ່າງສົມບູນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊິ່ງເປັນຈິງແທ້, ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ແມ່ນໄດ້ປະສົມກັບສິ່ງທີ່ເປັນມະນຸດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນການສະແດງອອກຢ່າງສົມບູນຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ຖືກຈໍາກັດໂດຍເງື່ອນໄຂໃດໆ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ມັນສະແດງທາດແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມັນແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະຍຸກ ພ້ອມທັງໃນແຕ່ລະປະເທດ. ແນ່ນອນ, ເຖິງແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຫຼາຍຢ່າງ, ບໍ່ວ່າພາລະກິດຈະສໍາເລັດແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື ໃນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ, ແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດນັ້ນກໍແຕກຕ່າງກັນຢູ່ສະເໝີ; ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນມີຫຼັກການຂອງມັນ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ແກ່ນແທ້ຂອງຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງພາລະກິດນັ້ນ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂ້ອນຂ້າງເຈາະຈົງໃນຂອບເຂດ ແລະ

ຂ້ອນຂ້າງມີການວັດແທກ. ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດລົງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ຄືກັບພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນ ແລະ ພາລະກິດຍັງມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຕາມຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຈາກພາລະກິດ. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດດຽວກັນກັບທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນ. ເວົ້າສັ້ນໆກໍຄື ບໍ່ວ່າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ, ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຈຸດປະສົງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍບໍ່ເຄີຍເປັນອັນດຽວກັນຈັກເທື່ອ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດກໍແຕກຕ່າງກັນຕາມສະພາວະ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງມະນຸດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃສ່. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໂດຍອີງຕາມທາດແທ້ຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃນສິ່ງທີ່ນອກເໜືອທາດແທ້ນັ້ນ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຄວາມສາມາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນມະນຸດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດນັ້ນ. ທາດແທ້ຕາມທຳມະຊາດຂອງມະນຸດບໍ່ປ່ຽນແປງ; ຄວາມສາມາດຕາມທຳມະຊາດຂອງເຂົາກໍມີຂໍ້ຈຳກັດ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ຜູ້ຄົນ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາຕາມຂໍ້ຈຳກັດຂອງຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສິ່ງນັ້ນ. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດທີ່ຖືກໃຊ້, ພອນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມສາມາດຕາມທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນກໍມີບົດບາດ, ບໍ່ໄດ້ຖືກຍັບຍັ້ງ. ຄວາມສາມາດຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຈະຖືກນຳມາໃຊ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ພາລະກິດ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງໃຊ້ພາກສ່ວນຂອງມະນຸດທີ່ສາມາດໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອບັນລຸຜົນໃນພາລະກິດນັ້ນ. ກົງກັນຂ້າມ ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍສະແດງອອກເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະສົມກັບຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ພອນສະຫວັນຂອງມະນຸດ ຫຼື ປະສົບການຂອງມະນຸດ ຫຼື ສະພາບການພາຍໃນຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຍັ້ງເຖິງໄດ້. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເພື່ອໃຫ້ປະໂຫຍດ ແລະ ສັ່ງສອນມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບາງຄົນສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ມີເງື່ອນໄຂສູ່ຄວາມສົມບູນ, ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ອາດບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາອາດມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກກຳຈັດໃນທີ່ສຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເພື່ອສັ່ງສອນຜູ້ຄົນ, ຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກຄົນທີ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ຍ້ອນເສັ້ນທາງທີ່ຫຼາຍຄົນຕິດຕາມໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພວກເຂົາມີພຽງພາລະກິດຝ່າຍດຽວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບໍ່ແມ່ນການຮ່ວມມືຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ການສະແຫວງຫາທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍມາຮັບໃຊ້ຄົນທີ່ກຳລັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງໄດ້ ຫຼື ບໍ່ສາມາດສຳຜັດໂດຍກົງດ້ວຍຕົວຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້. ມັນພຽງແຕ່ສາມາດສະແດງອອກໂດຍຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນໃນການປະຕິບັດພາລະກິດ, ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຖືກຈັດກຽມໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕິດຕາມຜ່ານການສະແດງອອກຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 173)

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສົມບູນຜ່ານຄົນຫຼາຍປະເພດ ແລະ ສະພາບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຢ່າງ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ ແລະ ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທາງເຂົ້າສູ່ຍຸກທັງໝົດຂອງຜູ້ຄົນ, ພາລະກິດກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດທາງເຂົ້າຂອງຜູ້ຄົນຍັງຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໂດຍມະນຸດທີ່ໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບໍ່ແມ່ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດແທນພຣະອົງໄດ້. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານຄົນຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດບັນລຸມັນໄດ້ທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດສາມາດກ່າວມັນອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ຄົນທີ່ນຳພາຄຣິສຕະຈັກຍັງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງຄົບຖ້ວນ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນການນຳພາບາງຢ່າງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສາມາດແບ່ງອອກເປັນສາມພາກສ່ວນ:

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ພາລະກິດຂອງມະນຸດທີ່ຖືກໃຊ້ ແລະ
ພາລະກິດໃນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນເພື່ອນຳພາຍຸກທັງໝົດ; ໂດຍຖືກສົ່ງໄປ ຫຼື
ຮັບການຜາກຜັງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ
ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ແມ່ນເພື່ອນຳພາຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຮ່ວມມືກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ;
ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຄົນທີ່ຢູ່ໃນກະແສແມ່ນເພື່ອຮັກສາພາລະກິດທຸກ
ຢ່າງຂອງພຣະອົງເອງ, ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອຮັກສາການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ,
ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນນັ້ນສົມບູນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ
ສາມພາກສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ສົມບູນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແຕ່ຖ້າປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດກໍຈະຢູ່ລ້າງ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ
ມັນຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ
ແນວທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພວກອັກຄະສາວົກເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ຕາມມາພາຍຫຼັງພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນຳພາຍຸກ ຫຼື
ມັນບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງແນວທາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຍຸກທັງໝົດ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ,
ເຊິ່ງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງເລີຍ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງແມ່ນໂຄງການພາຍໃນພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງ.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດພຽງແຕ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ນັ້ນປະຕິບັດ ແລະ
ມັນບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວພັນກັບພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງ.
ເຖິງແມ່ນຈະມີຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ທັງສອງຢ່າງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ເນື່ອງຈາກຄວາມແຕກຕ່າງໃນຕົວຕົນ ແລະ ການເປັນຕົວຂອງພາລະກິດນັ້ນ,
ມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນຈິງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ພາລະກິດຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່
ມີຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກການ ແລະ
ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 174)

ພາລະກິດຂອງມະນຸດສະແດງເຖິງປະສົບການຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະໜອງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ, ເຫດຜົນຂອງມະນຸດ, ຕັກກະຂອງມະນຸດ ແລະ ຈິນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງເຂົາແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກລວມຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງເຂົາ. ໂດຍສະເພາະ ປະສົບການຂອງມະນຸດສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາລະກິດຂອງເຂົາ ແລະ ປະສົບການຂອງຜູ້ຄົນກໍໄດ້ກາຍມາເປັນສ່ວນປະກອບຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດສາມາດສະແດງເຖິງປະສົບການຂອງເຂົາ. ເມື່ອບາງຄົນກຳລັງຜະເຊີນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ, ພາສາສ່ວນໃຫຍ່ໃນການສົນທະນາຂອງພວກເຂົາແມ່ນປະກອບດ້ວຍອົງປະກອບທີ່ບໍ່ດີ. ຖ້າປະສົບການຂອງພວກເຂົາໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງຢູ່ໃນທາງບວກ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ພວກເຂົາມີເສັ້ນທາງໃນລັກສະນະທີ່ເປັນບວກ, ການສົນທະນາຂອງພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈຫຼາຍ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮັບການສະໜອງໃນທາງບວກຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ຖ້າຄົນປະຕິບັດພາລະກິດເລີ່ມຄິດລົບໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ, ການສົນທະນາຂອງເຂົາຈະມີອົງປະກອບໃນທາງລົບສະເໝີ. ການສົນທະນາປະເພດນີ້ເປັນຕາເສົ້າໃຈ ແລະ ຄົນອື່ນກໍຈະເສົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ ຫຼັງຈາກການສົນທະນາຂອງເຂົາ. ສະພາວະຂອງຜູ້ຕິດຕາມປ່ຽນໄປຕາມສະພາວະຂອງຜູ້ນຳ. ສິ່ງທີ່ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດເປັນໃນຂ້າງໃນ ນັ້ນກໍຄືສິ່ງເຂົາສະແດງອອກມາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມັກຈະປ່ຽນແປງຕາມສະພາວະຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ບັງຄັບພວກເຂົາ ແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕາມຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ການສົນທະນາຂອງມະນຸດແຕກຕ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສົນທະນາສື່ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ, ສະແດງເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການຂອງພວກເຂົາບົນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອຄົ້ນຫາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ຫຼື ເຂົ້າສູ່ ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ກ່າວ, ແລ້ວມອບໝາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຕິດຕາມ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທາງເຂົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຂົາ. ແນ່ນອນ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນປະສົມກັບບົດຮຽນ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດ ຫຼື ຄວາມຄິດບາງຢ່າງຂອງມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ ຫຼື ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ

ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ພາລະກິດກໍຈະຖືກຄົ້ນພົບໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດເປັນໂດຍທຳມະຊາດ, ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍປາສະຈາກພື້ນຖານ. ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພາລະກິດບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບສະພາບຕົວຈິງ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນຈິງຢູ່ສະເໝີ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລະ ແນວຄິດເດີມຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມຄິດເດີມຂອງເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນ, ມີປະສົບການກັບ ແລະ ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ມັນສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໂດຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຄືທິດສະດີ ຫຼື ແນວຄິດ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເກີນຂອບເຂດປະສົບການຂອງມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຈິນຕະນາການ ຫຼື ຄົ້ນຄິດຂຶ້ນໄດ ບໍ່ວ່າຂະໜາດຂອງພາລະກິດນັ້ນຈະສໍ່າໃດກໍຕາມ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງສະແດງພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງນີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລາຍລະອຽດຂອງປະສົບການມະນຸດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເອງ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກປະສົບການຂອງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກແມ່ນອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົ, ຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ. ປະສົບການຂອງມະນຸດແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບົນພື້ນຖານການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວແມ່ນເອີ້ນວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ພື້ນຖານການສະແດງອອກຂອງພວກເຂົາແມ່ນອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ເປັນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ. ມະນຸດສາມາດສົນທະນາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີປະສົບການ ແລະ ເຫັນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດສົນທະນາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການ, ບໍ່ໄດ້ເຫັນ ຫຼື ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້, ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ມີການເປັນຢູ່ເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ. ຖ້າສິ່ງທີ່ສະແດງອອກບໍ່ໄດ້ມາຈາກປະສົບການຂອງເຂົາ, ແລ້ວມັນກໍແມ່ນຈິນຕະນາການ ຫຼື ທິດສະດີຂອງເຂົາ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆໃນຄຳເວົ້າຂອງເຂົາເລີຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສັງຄົມ

ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດສົນທະນາໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນທີ່ຊັບຊ້ອນຂອງສັງຄົມ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄອບຄົວ ແຕ່ຄົນອື່ນກຳລັງລົມກັນກ່ຽວກັບບັນຫາຄອບຄົວ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາກຳລັງລົມກັນ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ມະນຸດສົນທະນາ ແລະ ພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເປັນຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ. ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຂົາ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການໃນສິ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າບໍ່ກ້າປະຕິເສດຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາ, ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະກ້າໝັ້ນໃຈເຖິງໜຶ່ງຮ້ອຍເປີເຊັນເລີຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ການສົນທະນາຂອງພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການຈັກເທື່ອ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກມາກ່ອນ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການມັນອອກ. ຈາກຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຮັບເອົາແມ່ນເສັ້ນທາງເພື່ອນຳມາສູ່ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ເສັ້ນທາງນີ້ສະມາດເປັນພຽງແຕ່ການເຂົ້າໃຈໂດຍອີງຕາມທິດສະກິດ; ມັນບໍ່ສາມາດແທນທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າເອງໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະແທນທີ່ປະສົບການຂອງເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງ ເຈົ້າຄິດວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າແມ່ນຖືກຕ້ອງພໍສົມຄວນ, ແຕ່ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າພົບວ່າ ມັນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ໃນຫຼາຍໆສິ່ງ. ບາງຄັ້ງ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນແມ່ນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ; ເຈົ້າເຊື່ອງແນວຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນໃນເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຍອມຮັບມັນ, ເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ເຮັດດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າເອງ, ຄວາມຮູ້ທີ່ໃຫ້ແນວຄິດກັບເຈົ້າກາຍມາເປັນວິທີການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງເຈົ້າປະຕິບັດຫຼາຍພຽງໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງເຂົ້າໃຈຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຄຳເວົ້າທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າມີປະສົບການຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດລົມກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າຄວນມີກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ. ນອກຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ຂອງໃດເປັນຈິງ ແລະ ໃຊ້ການໄດ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ໃດທີ່ອີງຕາມທິດສະດີ ແລະ ບໍ່ມີຄ່າ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າກຳລັງເວົ້າເຖິງຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າ ເຈົ້າມີປະສົບການທີ່ໃຊ້ການໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ບ່ອນໃດທີ່ມີຄວາມຈິງໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມີຄຸນຄ່າ. ຜ່ານປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຍັງສາມາດໄດ້ຮັບການເບິ່ງອອກ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເພີ່ມສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າ ແລະ ສາມັນສຳນຶກກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນປະພຶດຕົນຕົນເອງ. ຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກສະແດງອອກໂດຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງແມ່ນທິດສະດີ ບໍ່ວ່າມັນອາດສູງສົ່ງສໍ່າໃດກໍຕາມ. ຄົນປະເພດນີ້ອາດຈະສະຫຼາດຫຼາຍ

ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນວ່າຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີປະສົບການຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເລື່ອງທັງໝົດໃນຝ່າຍວິນຍານ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃນເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວິນຍານ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແດງຂອງຄວາມຮູ້ປະເພດໃດກໍຕາມ ຕາບໃດທີ່ມັນຄືການເປັນຢູ່ຂອງເຈົ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງຄົນທີ່ເວົ້າພຽງແຕ່ທິດສະດີ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມເປັນຈິງ ສົນທະນາກັນແມ່ນສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນພວກເຂົາມາເຖິງທິດສະດີຂອງພວກເຂົາ ພຽງແຕ່ຜ່ານການຕຶກຕອງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຍ້ອນຜົນທີ່ຂອງການໄຕ່ຕອງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ມັນເປັນພຽງທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຫຍັງນອກຈາກຈິນຕະນາການ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 175)

ປະສົບການຂອງຄົນທຸກປະເພດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ. ຄົນທີ່ບໍ່ມີປະສົບການຝ່າຍວິນຍານບໍ່ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານຕ່າງໆ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນຢູ່ພາຍໃນ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ, ຄົນໆນັ້ນຕ້ອງມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບສາມັນສຳນຶກໃນຊີວິດຂອງມະນຸດຢ່າງຊັດເຈນ, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ແຮງໄກບໍທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນຝ່າຍວິນຍານ? ຄົນທີ່ສາມາດນຳພາຄຣິດສະຕະຈັກ, ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ເປັນອັກຄະສາວົກໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ຕ້ອງມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ; ພວກເຂົາຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ການເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງ. ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ອັກຄະສາວົກທີ່ນຳພາຄຣິດສະຕະຈັກ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຕິດຕາມໃນຖານະຄົນທີ່ຕ້ອຍຕ່ຳສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳພາໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນອັກຄະສາວົກທີ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນເລີຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໜ້າທີ່ຂອງອັກຄະສາວົກບໍ່ແມ່ນການແລ່ນໜີ ຫຼື ການຕໍ່ສູ້; ມັນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງລ້ຽງດູຊີວິດ ແລະ ນຳພາຄົນອື່ນໃຫ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ.

ຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ນີ້ແມ່ນຖືກຝາກຝັງໃຫ້ແບກຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ໜັກໜ່ວງ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດກໍຕາມຈະສາມາດແບກໄດ້.
ພາລະກິດປະເພດນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍຄົນທີ່ການເປັນຢູ່ໃນຊີວິດ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ມັນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດຍອມຈຳນົນໄດ້, ສາມາດແລ່ນໜີ ຫຼື ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງ; ຄົນທີ່ບໍ່ມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລິຮານ ຫຼື ພິພາກສາ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດປະເພດນີ້ໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ມີປະສົບການ, ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນຈິງ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຈິງຢ່າງຊັດເຈນ ຍ້ອນພວກເຂົາເອງບໍ່ມີການເປັນຢູ່ປະເພດນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເປັນຜູ້ນຳໄດ້, ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຍັງຄົງບໍ່ມີຄວາມຈິງເປັນເວລາດົນນານ ພວກເຂົາຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການກຳຈັດ.
ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຈົ້າກ່າວສາມາດພິສູດໃຫ້ເຫັນຄວາມລຳບາກທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນໃນຊີວິດ, ເຫັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຖືກຂ້ຽນຕີ ແລະ ບັນຫາທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກພິພາກສາ.
ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງໃນການທົດລອງເຊັ່ນດຽວກັນ: ບ່ອນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງບໍລິສຸດ, ບ່ອນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງອ່ອນແອ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງມີປະສົບການ, ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງມີໜົນທາງ. ຕົວຢ່າງ ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຜິດຫວັງກັບຊີວິດແຕ່ງດອງ, ພວກເຂົາກໍມັກສົນທະນາກັນວ່າ “ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າ, ສັນລະເສີນພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເຮັດເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງ ແລະ ຖວາຍຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງມອບການແຕ່ງດອງຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິຍານຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ”.
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນມະນຸດສາມາດສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນຜ່ານການສົນທະນາ.
ອັດຕາຄວາມໄວຂອງຄຳເວົ້າຂອງຄົນ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າດັງ ຫຼື ງຽບ, ບັນຫາດັ່ງກ່າວທີ່ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງປະສົບການ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ ແລະ ເປັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າ ລັກສະນະຂອງພວກເຂົາດີ ຫຼື ຊົ່ວ ຫຼື ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາດີ ຫຼື ຊົ່ວ, ແຕ່ພວກມັນບໍ່ສາມາດທຽບເທົ່າກັບວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງມີປະສົບການ ຫຼື ບໍ່. ຄວາມສາມາດທີ່ຈະສະແດງເຖິງຄົນໃດໜຶ່ງໃນເວລາທີ່ກຳລັງເວົ້າ ຫຼື ທັກສະ ຫຼື ຄວາມໄວຂອງຄຳເວົ້າ, ແມ່ນເປັນພຽງເລື່ອງການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດທົດແທນປະສົບການຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.
ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າສົນທະນາໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ. ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ,

ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຜະເຊີນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້; ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນ. ບາງຄົນພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາສົນທະນາແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຜະເຊີນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ມັນແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ. ແນ່ນອນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຜະເຊີນ. ມັນແມ່ນເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງເປັນເວລາຫົກພັນປີ. ເຮົາໄດ້ຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງຈາກການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສ້າງມະນຸດຊາດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ; ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອເວົ້າເລື່ອງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ ເຮົາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ; ເຮົາສັງເກດມັນມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ; ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນໄດ້ແນວໃດ? ຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດຢ່າງຊັດເຈນ, ເຮົາມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຂ້ຽນຕີມະນຸດ ແລະ ພິພາກສາມະນຸດ, ຍ້ອນມະນຸດທຸກຄົນມາຈາກເຮົາ ແຕ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໂດຍຊາຕານ. ແນ່ນອນ ເຮົາຍັງມີຄຸນສົມບັດໃນການປະເມີນພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດນີ້ບໍ່ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ, ມັນແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະສະແດງອອກເຖິງສິ່ງນີ້ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນ. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນ, ສິ່ງທີ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາສາມາດຢັ່ງເຖິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາສາມາດກວດຈັບໄດ້. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດສົນທະນາ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ພວກມັນສະແດງເຖິງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດ ເຊິ່ງເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນ ຫຼື ເຫັນໃນສິ່ງນັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນວ່າ ທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນພຣະວິນຍານ ແລະ ພຣະອົງສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ມັນຄືພາລະກິດທີ່ຖືກເຮັດສຳເລັດໂດຍພຣະວິນຍານ ເຖິງແມ່ນມັນຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງເນື້ອໜັງ. ຫຼັງຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຜ່ານການສະແດງອອກຂອງເນື້ອໜັງ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສຳເລັດ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມຊັດເຈນຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າສູ່ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າໃຈ; ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳຜູ້ຄົນສູ່ການເຂົ້າໃຈ ແລະ

ການຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດຄືການສະໜັບສະໜູນຜູ້ຄົນ; ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ເປີດຍຸກໃໝ່ສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ ການເປີດເຜີຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອນຳພາມະນຸດຊາດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 176)

ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດເພື່ອເປັນປະໂຫຍດແກ່ຜູ້ຄົນ; ມັນກ່ຽວກັບການສັ່ງສອນຜູ້ຄົນ; ບໍ່ມີພາລະກິດໃດທີ່ບໍ່ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດກັບຜູ້ຄົນ. ບໍ່ວ່າຄວາມຈິງຈະເລິກ ຫຼື ຕື້ນ ແລະ ບໍ່ວ່າຄວາມສາມາດຂອງຄົນທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງຈະເປັນແນວໃດ, ມັນກໍໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດກັບຜູ້ຄົນ. ແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍກົງ; ມັນຕ້ອງຖືກສະແດງອອກຜ່ານຜູ້ຄົນທີ່ຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງສາມາດຖືກຮັບເອົາໄດ້. ແນ່ນອນ ເມື່ອມັນເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ, ມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການເຈືອປົນເລີຍ; ແຕ່ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານມະນຸດ, ມັນຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເຈືອປົນຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດເດີມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມຈິງຈຶ່ງປ່ຽນແປງໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງ. ຜູ້ຕິດຕາມບໍ່ໄດ້ຮັບເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຕ່ເປັນການປະສົມກັນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ. ພາກສ່ວນຂອງສິ່ງທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຮັບທີ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຖືກຕ້ອງ, ໃນຂະນະທີ່ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ໄດ້ຮັບແມ່ນມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ຍ້ອນຄົນປະຕິບັດພາລະກິດແຕກຕ່າງກັນ. ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສືບຕໍ່ມີປະສົບການ ໂດຍອີງຕາມແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພານີ້. ພາຍໃນປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນປະສົມມີຈິດໃຈ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດ, ພ້ອມທັງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຂົາຄວນມີ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນວິທີການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ. ວິທີການປະຕິບັດນີ້ບໍ່ຄືກັນສະເໝີໄປ ຍ້ອນຜູ້ຄົນມີປະສົບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສຳຜັດກໍແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້

ແສງສະຫວ່າງດຽວກັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍ່ເກີດຜົນໃນຄວາມຮູ້ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຍ້ອນຄົນທີ່ຮັບແສງສະຫວ່າງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນເຮັດຜິດພາດເລັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດ ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນເຮັດຜິດພາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ບາງຄົນບໍ່ໄດ້ສ້າງຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມຜິດພາດ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ຜູ້ຄົນແຕກຕ່າງກັນໃນຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍັງເປັນຍ້ອນຄວາມສາມາດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ບາງຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມ ແລະ ບາງຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈອີກຢ່າງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ. ບາງຄົນອອກນອກທາງເລັກນ້ອຍ, ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນໜຶ່ງຈະກຳນົດວິທີທີ່ຄົນໆນັ້ນຈະນຳພາຄົນອື່ນ; ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງແນ່ນອນ, ຍ້ອນພາລະກິດຂອງຄົນໆໜຶ່ງແມ່ນເປັນພຽງການສະແດງອອກຂອງການເປັນຢູ່ຂອງຄົນໆນັ້ນເທົ່ານັ້ນ.
ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກນຳພາໂດຍຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງເຊັ່ນກັນ. ເຖິງແມ່ນ ມີຄົນທີ່ມີຂໍ້ຜິດພາດໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ ກໍມີຈຳນວນໜ້ອຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ຈະມີຂໍ້ຜິດພາດ. ຖ້າຄົນໆໜຶ່ງມີຂໍ້ຜິດພາດໃນການທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຂົາກໍ່ຈະຜິດໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເຊັ່ນກັນ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຜິດໃນຄຳເວົ້າທຸກປະການ.
ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຜູ້ຕິດຕາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄົນປະຕິບັດພາລະກິດເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ແນ່ນອນ ຄວາມຈິງຈາກພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ແນ່ນອນທີ່ສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສາມາດເຊື່ອຖືໄດ້ທັງໝົດ. ຖ້າຄົນປະຕິບັດພາລະກິດມີວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍ ແລ້ວຜູ້ຕິດຕາມກໍ່ຈະມີວິທີການປະຕິບັດເຊັ່ນດຽວກັນ. ຖ້າຄົນປະຕິບັດພາລະກິດບໍ່ມີວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ມີແຕ່ທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວຜູ້ຕິດຕາມຈະບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆເລີຍ. ຄວາມສາມາດ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຕິດຕາມແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການເກີດ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ. ແຕ່ຂອບເຂດທີ່ຜູ້ຕິດຕາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ (ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງສຳລັບບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ). ບໍ່ວ່າຄົນປະຕິບັດພາລະກິດຈະເປັນແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຜູ້ຕິດຕາມທີ່ເຂົານຳພາກໍ່ຈະເປັນແນວນັ້ນ. ສິ່ງທີ່ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດສະແດງອອກແມ່ນການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເອງ, ປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງທີ່ເຂົາມີຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາເອງເຕັມໃຈເຮັດໃຫ້ບັນລຸ ຫຼື ສາມາດບັນລຸ.
ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ໃຊ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດເປັນພື້ນໃນການຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຕິດຕາມຂອງພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງວ່າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ເລີຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃນທາງເຂົ້າຂອງຄົນໆນັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 177)

ມີການຄາດເຄື່ອນໜ້ອຍໃນພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່າ.
ຄົນທີ່ອາໄສຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເຮັດຜິດພາດຮ້າຍແຮງພໍສົມຄວນ.
ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນສະແດງຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງຫຼາຍເກີນໄປ ເຊິ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດອຸປະສັກໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ບໍ່ວ່າຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນຈະດີສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານກັບການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ ແລະ ການພິພາກສາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດໄດ້ດີພຽງໃດ ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ ເປັນຜົນຂອງຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຄວາມດີຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ.
ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ ແລະ ການພິພາກສາແມ່ນຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກລິຮານ, ຈັດການ ແລະ ພິພາກສາ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາບໍ່ສະແດງອອກເຖິງຫຍັງນອກຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ທີ່ເຈືອປົນກັບຄວາມສະຫຼາດ ແລະ ຄວາມສາມາດຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງມະນຸດ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄົນທີ່ຕິດຕາມຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໂດຍຄວາມສາມາດມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນພວກເຂົາສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການຫຼາຍຢ່າງເກີນໄປຂອງມະນຸດ, ເຊິ່ງເກືອບແຍກອອກຈາກເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນເຫຈາກສິ່ງນັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ, ພາລະກິດຂອງຄົນປະເພດນີ້ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນນຳພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີແມ່ນບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດຂອງຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີຄຸນສົມບັດສາມາດນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມອບທາງເຂົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນສູ່ຄວາມຈິງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດສາມາດປ່ຽນແປງໄປຈາກບຸກຄົນສູ່ບຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຖືກປົດປ່ອຍ ແລະ ຮັບອິດສະລະພາບ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ການມີທາງເຂົ້າທີ່ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນໃນຄວາມຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ພາລະກິດຂອງຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດແມ່ນບໍ່ເປັນໄປຕາມຄາດຫວັງຫຼາຍ. ພາລະກິດຂອງເຂົາໂງ່ຈ້າ. ເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາສູ່ກົດລະບຽບເທົ່ານັ້ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນບໍ່ປ່ຽນແປງໄປຈາກບຸກຄົນສູ່ບຸກຄົນ; ເຂົາບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນ. ໃນພາລະກິດປະເພດນີ້ ມີກົດລະບຽບຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ທິດສະດີຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ສູ່ການປະຕິບັດປົກກະຕິແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດໄດ້. ມັນສາມາດພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍຶດຖືກົດລະບຽບສອງສາມຂໍ້ທີ່ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ. ການນຳພາແບບນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ຫຼົງທາງ. ເຂົານຳພາເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄືກັບເຂົາ; ເຂົາສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສິ່ງທີ່ເຂົາມີ ແລະ ເປັນ. ເພື່ອທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຈະແຍກແຍະວ່າ ຜູ້ນຳມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ບໍ່, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງເບິ່ງທີ່ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົານຳພາ ແລະ ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເບິ່ງວ່າ ຜູ້ຕິດຕາມໄດ້ຮັບຫຼັກການຕາມຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບວິທີການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການປ່ຽນແປງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າຄວນຈຳແນກລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງຂອງຜູ້ຄົນປະເພດຕ່າງໆ; ເຈົ້າບໍ່ຄວນເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ໂງ່ຈ້າ. ສິ່ງນີ້ມີຜົນຕໍ່ເລື່ອງທາງເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈຳແນກວ່າ ການເປັນຜູ້ນຳຂອງໃຜມີເສັ້ນທາງ ແລະ ຂອງໃຜບໍ່ມີ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກຫຼອກລວງໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ທຸກສິ່ງນີ້ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ. ມີຄວາມເປັນທຳມະຊາດຫຼາຍເກີນໄປໃນພາລະກິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ; ມັນປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດຫຼາຍຢ່າງ. ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມເປັນທຳມະຊາດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເກີດມາພ້ອມ. ມັນບໍ່ແມ່ນຊີວິດຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຈັດການ ຫຼື ຄວາມເປັນຈິງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະສາມາດສົ່ງເສີມຄົນທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຊີວິດໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດດັ້ງເດີມທີ່ມະນຸດເປັນແມ່ນຄວາມສະຫຼາດ ແລະ ພອນສະຫວັນທີ່ມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງເຂົາ. ຄວາມສະຫຼາດ ຫຼື ພອນສະຫວັນປະເພດນີ້ຫ່າງຈາກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນຫຼາຍ.

ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກວິຮານ ແລະ ຈັດການ, ຈະມີຊ່ອງວ່າງທີ່ກວ້າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກ ແລະ ຄວາມຈິງ; ສິ່ງທີ່ເຂົາສະແດງອອກຈະປະສົມກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ເຊັ່ນ: ຈິນຕະນາການ ແລະ ປະສົບການຝ່າຍດຽວຂອງເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໂດຍລວມ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບທາງເຂົ້າຂອງທຸກຄົນ. ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງສ່ວນໃຫຍ່ຈາກຜູ້ຄົນແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ, ຄືກັບວ່າພວກເຂົາເປັນເປັດທີ່ຖືກໄລ່ໃຫ້ບິນງ່າໄມ້. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ. ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຂົາແຜ່ຄຸມໄປທົ່ວທຸກພາກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເກີດພ້ອມກັບສັນຊາດຕະຍານໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ຫຼື ເຂົາບໍ່ມີສັນຊາດຕະຍານທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໂດຍກົງ. ຖ້າປະກອບກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ເມື່ອບຸກຄົນທີ່ທຳມະຊາດປະເພດນີ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ມັນຈະບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການລົບກວນບໍ? ແຕ່ວ່າມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງໃນພາລະກິດຂອງເຂົາຈະຫາຍໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມົນທິນຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງມີໜ້ອຍລົງ ແລະ ພາລະກິດ ແລະ ການບໍລິການຂອງເຂົາກໍຍິ່ງຍັບເຂົ້າໃກ້ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງເຂົາກໍເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ມັນຍັງກາຍມາເປັນຈິງອີກດ້ວຍ. ຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍສະເພາະ. ມະນຸດມີຈິນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ປະສົບການອັນຍາວນານໃນການຈັດການກັບເລື່ອງຕ່າງໆ. ຖ້າລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຜ່ານການວິຮານ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ພວກມັນກໍຈະເປັນອຸປະສັກຕໍ່ພາລະກິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຍັ່ງເຖິງລະດັບທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດໄດ້, ໂດຍສະເພາະພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 178)

ພາລະກິດຂອງມະນຸດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດ ແລະ ມີຂໍ້ຈຳກັດ. ຄົນໜຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງໄລຍະໃດໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ກັບເວລາ

ຫຼື ໄລຍະໃດໜຶ່ງ. ນີ້ກໍຍ້ອນປະສົບການຂອງມະນຸດມີຂອບເຂດຂອງມັນ. ຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດປຽບທຽບພາລະກິດຂອງມະນຸດກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ວິທີການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ໃຊ້ໄດ້ກັບຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດກຳລັງຍ່າງແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ, ຍ້ອນມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກເຕີມເຕັມດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນໄດ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເກີນກວ່າຂອບເຂດຂອງຄວາມຄິດໃນຈິດໃຈທີ່ທຳມະດາຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນທີ່ສາມາດດຳລົງຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງປະສົບການຈິງຢູ່ໃນຂອບເຂດນີ້. ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງ ມັນກໍເປັນປະສົບການໃນຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາທີ່ຢູ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ສະເໝີ; ມັນບໍ່ແມ່ນວິທີການມີປະສົບການທີ່ຫັນເຫມາຈາກຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາ. ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທິງພື້ນຖານຂອງການໃຊ້ຊີວິດຂອງມະນຸດຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄວາມຈິງນີ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຈາກບຸກຄົນສູ່ບຸກຄົນ ແລະ ຄວາມເລິກຂອງຄວາມຈິງນັ້ນກໍຂຶ້ນກັບສະພາວະຂອງບຸກຄົນ. ຄົນໃດໜຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຍ່າງແມ່ນຊີວິດທີ່ທຳມະດາຂອງມະນຸດທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ມັນອາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເສັ້ນທາງທີ່ຄົນທຳມະດາຍ່າງ ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຍ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລືອກ. ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ຍ້ອນວ່າ ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາບໍ່ຄືກັນ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍ້ອນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຜູ້ຄົນຜະເຊີນ ແລະ ຂອບເຂດຂອງປະສົບການຂອງພວກເຂົາບໍ່ຄືກັນ ແລະ ຍ້ອນການເຈືອປົນທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ປະສົບການຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງປະປົນຈົນເຖິງລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ແຕ່ລະຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຕາມສະພາບການສ່ວນຕົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ເປັນພຽງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງສາມລັກສະນະຂອງຄວາມຈິງ. ຂອບເຂດຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຜະເຊີນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະບຸກຄົນ

ຕາມສະພາບການຂອງແຕ່ລະຄົນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງອັນດຽວກັນເຊິ່ງຖືກສະແດງອອກໂດຍຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າປະສົບການຂອງມະນຸດມີຂໍ້ຈຳກັດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຫຼື ພາລະກິດຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກສອດຄ່ອງຢ່າງໃກ້ຄຽງຫຼາຍກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະສົບການຂອງມະນຸດໃກ້ຄຽງຫຼາຍກັບພາລະກິດໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດຢູ່. ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຝາກຝັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດສະແດງຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກສ່ອງແສງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຮັບຈາກປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ບໍ່ບັນລຸເງື່ອນໄຂທີ່ຈະເປັນທາງອອກໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຂົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະເວົ້າວ່າພາລະກິດຂອງເຂົາແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດມີຫຼັກການໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນມີປະສົບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີສະພາບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນອອກໄປ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດປະກອບມີປະສົບການທຸກຢ່າງຂອງເຂົາພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຍ່າງບໍ່ສາມາດເປັນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່າງ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງອັນຄົບຖ້ວນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຕົກຢູ່ໃນກົດລະບຽບ ແລະ ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາກໍຈະຖືກຈຳກັດໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຫົນທາງແຫ່ງອິດສະຫຼະໄດ້. ຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນໃຫຍ່ມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດ ແລະ ວິທີການມີປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກຈຳກັດໃນຂອບເຂດນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ປະສົບການຂອງມະນຸດຖືກຈຳກັດຢູ່ສະເໝີ; ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນສອງສາມປະເພດເຊັ່ນກັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດທຽບກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ປະສົບການຂອງມະນຸດແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບ; ບໍ່ວ່າ ພາລະກິດນັ້ນຈະສຳເລັດລົງດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດດ້ວຍວິທີທາງໃດໜຶ່ງ. ບໍ່ມີກົດລະບຽບໃດໆໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປ່ອຍ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍພຽງໃດໃນການຕິດຕາມພຣະອົງ, ເຂົາບໍ່ສາມາດກັ່ນຕອງເອົາກົດເກນໃດໜຶ່ງທີ່ບົກຄອງວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີຫຼັກການ ມັນກໍຖືກປະຕິບັດໃນວິທີທາງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມີການພັດທະນາໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມັນຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ. ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ພຣະເຈົ້າອາດມີພາລະກິດຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ວິທີການນຳພາຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີທາງເຂົ້າ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກແຍະພຣະບັນຍັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນວິທີໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງຫຼີກລ່ຽງແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພວກມັນຢູ່ສະເໝີ. ມີພຽງຄົນທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສາມາດມີຊີວິດຢ່າງອິດສະລະໂດຍບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບໃດໜຶ່ງ ຫຼື ຖືກຄອບຄຸມໂດຍແນວຄິດທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນໂດຍອີງຕາມປະສົບການຂອງເຂົາເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາເອງສາມາດບັນລຸໄດ້. ມາດຕະຖານຂອງເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຈຳກັດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດກໍມີຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຕິດຕາມຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດນີ້ຢ່າງບໍ່ມີສະຕິ; ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ກໍກາຍມາເປັນກົດລະບຽບ ແລະ ພິທີກຳ. ຖ້າພາລະກິດຂອງໄລຍະໜຶ່ງຖືກນຳພາໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການພິພາກສາ, ຜູ້ຕິດຕາມທັງໝົດຂອງເຂົາຈະກາຍເປັນນັກສາສະໜາ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຄຸນສົມບັດ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ຍອມຮັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາອາດມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ກໍພຽງແຕ່ສະແດງສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາຈະນຳພາຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເໜືອທຳມະຊາດ.

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ຕໍ່ຕ້ານແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ມັນບໍ່ໄດ້ປະປົນກັບທາດແທ້ທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຂອງສາສະໜາ. ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ; ພວກມັນເປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງຄິດຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 179)

ພາລະກິດໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນບັນລຸຜົນໂດຍມະນຸດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍເກີນໄປ. ຕົວຢ່າງ ສິດຍາພິບານ ແລະ ຜູ້ນຳໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາອາໄສພອນສະຫວັນ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາເປັນເວລາດົນນານຈະຕິດເຊື້ອໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ. ພວກເຂົາແນໃສ່ພອນສະຫວັນ, ຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ພວກເຂົາໃສ່ໃຈກັບສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດບາງຢ່າງ ແລະ ທິດສະດີຫຼາຍຢ່າງທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງ (ແນ່ນອນ ທິດສະດີທີ່ເລິກເຊິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້). ພວກເຂົາບໍ່ແນໃສ່ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາແນໃສ່ຝຶກຝົນການເທດສະໜາຂອງຄົນ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດ, ປັບປຸງຄວາມຮູ້ຂອງຄົນ ແລະ ທິດສະດີທາງສາສະໜາທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງຄົນປ່ຽນແປງຫຼາຍພຽງໃດ ຫຼື ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍພຽງໃດ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກັບທາດແທ້ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມຮູ້ຈັກສະພາວະທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ທຳມະດາຂອງຜູ້ຄົນເລີຍ. ພວກເຂົາບໍ່ຕໍ່ຕ້ານແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເປີດເຜີຍແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະລິຮານຜູ້ຄົນສຳລັບຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງ ຫຼື ການເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາເລີຍ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາກໍຮັບໃຊ້ດ້ວຍພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກມາມີພຽງແນວຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ທິດສະດີໃນສາສະໜາສາດ, ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສຳຜັດກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ສາມາດໃຫ້ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນແທ້ໆ. ໃນຄວາມຈິງ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການບຳລຸງລ້ຽງພອນສະຫວັນ, ລ້ຽງດູບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ສຳເລັດທີ່ມີພອນສະຫວັນຈາກການສຳມະນາ ເຊິ່ງຕໍ່ມາກໍໄດ້ເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ນຳພາ. ເຈົ້າສາມາດແຍກແຍະພຣະບັນຍັດໃດໜຶ່ງໃນຫົກພັນປີແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມີກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຫຼາຍຢ່າງໃນພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ

ສະໜອງຂອງມະນຸດກໍດີ້ດ້ານເກີນໄປ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກແມ່ນຄວາມຮູ້ ແລະ ການເປັນຈິງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດປະສົບການຂອງເຂົາ.
ມະນຸດບໍ່ສາມາດສະແດງສິ່ງໃດກໍຕາມນອກຈາກສິ່ງນີ້. ປະສົບການ ຫຼື ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກພອນສະຫວັນມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງເຂົາ ຫຼື ສັນຊາດຕະຍານຂອງເຂົາ; ພວກມັນເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນການນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດູແລໂດຍກົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດມີພຽງແຕ່ໜ້າທີ່ຮັບເອົາການດູແລນີ້ ແລະ ບໍ່ມີໜ້າທີ່ສະແດງອອກສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນແຫຼ່ງກໍາເນີດໄດ້; ເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເປັນພາຊະນະທີ່ຮັບນໍ້າຈາກແຫຼ່ງກໍາເນີດ; ນີ້ແມ່ນສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດ, ເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ງຄົນໜຶ່ງຕ້ອງມີໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດ. ຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງສູນເສຍໜ້າທີ່ງຈະຍອມຮັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສູນເສຍສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດ, ຄົນນັ້ນກໍສູນເສຍສິ່ງທີ່ລໍ້າຄ່າທີ່ສຸດເຊັ່ນດຽວກັນ, ບຸກຄົນນັ້ນຍັງ ສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄົນນັ້ນກໍສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ໜ້າທີ່ງເຂົາຄວນປະຕິບັດໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ສູນເສຍສັກສີຂອງການເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ.
ມັນເປັນສັນຊາດຕະຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ບໍ່ວ່າຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຈະຖືກສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງ ຫຼື ໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ; ນີ້ແມ່ນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດສະແດງປະສົບການ ຫຼື ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເອງ (ນັ້ນກໍຄື ສະແດງສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນ) ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພາຍຫຼັງ; ນີ້ແມ່ນສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນບັນລຸ.
ເຖິງແມ່ນການສະແດງອອກຂອງມະນຸດບໍ່ເປັນໄປຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກ ແລະ ເຖິງແມ່ນການສະແດງອອກຂອງມະນຸດຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບຫຼາຍຢ່າງ, ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ ທີ່ເຂົາຄວນເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດນັ້ນສໍາເລັດລົງ ແລະ ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດ.
ມະນຸດຄວນປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ເຂົາບໍ່ຄວນມີການລະເວັ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 180)

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກຈໍາແນກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນຫຍັງໃນພາລະກິດຂອງມະນຸດ? ມີອົງປະກອບຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງມະນຸດໃນພາລະກິດຂອງເຂົາ;

ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກກໍຄືສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກໍສະແດງອອກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ມະນຸດເປັນ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດເປັນແມ່ນຕົວແທນຂອງປະສົບການ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດ (ສິ່ງທີ່ມະນຸດຜະເຊີນ ຫຼື ພົບພໍ້ໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ຫຼື ປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດທີ່ເຂົາມີ) ແລະ ຄົນທີ່ມີຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີປະສົບການໃນສັງຄົມ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງແນວໃດໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີປະສົບການໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າແນວໃດ ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກ, ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດວ່າ ພຣະອົງຈະມີປະສົບການໃນສັງຄົມ ຫຼື ບໍ່. ພຣະອົງຮັບຮູ້ເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດເປັນຢ່າງດີ ແລະ ສາມາດເປີດເຜີຍການປະຕິບັດທຸກປະເພດທີ່ເປັນຂອງຄົນທຸກປະເພດ. ພຣະອົງຍິ່ງດີກວ່າໃນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ເປັນກະບົດຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄົນໃນໂລກ, ແຕ່ພຣະອົງຮັບຮູ້ເຖິງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມທັງໝົດຂອງຄົນໃນໂລກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຈັດການກັບໂລກ, ພຣະອົງກໍຮູ້ຈັກກົດລະບຽບໃນການຈັດການກັບໂລກ ຍ້ອນພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຖິງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ຕາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ຫູຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນ ທັງໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະດີດ. ນີ້ລວມເຖິງສະຕິປັນຍາທີ່ບໍ່ແມ່ນປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນຢັ່ງເຖິງໄດ້ຍາກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ນັ້ນກໍຄື ເປີດເຜີຍກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ຍັງລີ້ລັບຈາກຜູ້ຄົນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນພິເສດເປັນ, ແຕ່ແມ່ນຄຸນລັກສະນະໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເດີນທາງອ້ອມໂລກ ແຕ່ຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບໂລກ. ພຣະອົງພົບພໍ້ "ລີງໂຫນ" ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ພຣະອົງສະແດງພຣະທຳທີ່ຢູ່ເໜືອກວ່າຄວາມຮູ້ ແລະ ເໜືອກວ່າມະນຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງກຸ່ມຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈທຳນຽມ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຊາດໃຊ້ຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາໄດ້, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປີດເຜີຍພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍຂອງມະນຸດຊາດ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ເຊິ່ງສູງກວ່າຄົນທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອ. ສຳລັບພຣະອົງ ມັນບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງຜະເຊີນກັບຊີວິດສັງຄົມທີ່ຊັບຊ້ອນ, ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ສົກກະປົກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ

ເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ຊີວິດສັງຄົມທີ່ສົກກະປົກບໍ່ໄດ້ສັ່ງສອນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງພຽງແຕ່ເປີດເຜີຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈັດກຽມມະນຸດດ້ວຍປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນໃນການຈັດການກັບໂລກນີ້. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງສືບສວນສັງຄົມ ຫຼື ຄອບຄົວຂອງມະນຸດ ເມື່ອພຣະອົງຈັດຕຽມມະນຸດດ້ວຍຊີວິດ. ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງປະສົບການຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ມັນເປັນການເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ກຽດຊັງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທັງໝົດແມ່ນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 181)

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ປະສົບການຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ປະສົບການຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນເວົ້າກ່ຽວກັບປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງຄວາມຈິງໂດຍກົງ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດສະແດງປະສົບການທີ່ສອດຄ່ອງກັບການຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງຂອງເຂົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີກົດລະບຽບ ແລະ ບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ເວລາ ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດທາງພູມສາດ. ພຣະອົງສາມາດສະແດງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນໃນເວລາໃດກໍໄດ້, ຢູ່ໃສກໍໄດ້. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ. ພາລະກິດຂອງະນຸດມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍລິບົດ; ຫາກປາສະຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດສະແດງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ປະສົບການຂອງເຂົາທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ເພື່ອທີ່ຈະບອກວ່າສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຫຼື ພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງປຽບທຽບຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ຖ້າບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າ ການສັ່ງສອນຂອງມະນຸດນັ້ນສູງສົ່ງ, ນອກເໜືອຄວາມສາມາດຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ; ນໍ້າສຽງໃນການເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຫຼັກການຂອງພວກເຂົາໃນການເວົ້າ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີປະສົບການ ແລະ ໝັ້ນຄົງຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງຄົນອື່ນ.

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຍົກຍ້ອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດດີ ແລະ ຄວາມຮູ້ອັນສູງສົ່ງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສູງສົ່ງພຽງໃດ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງທຳມະດາ ແລະ ເມື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ພຣະອົງກໍທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ໂດຍມະນຸດ, ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນຮູ້ສຶກເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ. ບາງເທື່ອປະສົບການຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃນພາລະກິດຂອງເຂົາກໍກ້າວໜ້າຢ່າງຍິ່ງ ຫຼື ຈິນຕະນາການ ແລະ ການໃຫ້ເຫດຜົນຂອງເຂົາກໍກ້າວໜ້າຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາກໍດີເປັນພິເສດ; ລັກສະນະດັ່ງກ່າວພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບການເຄົາລົບຂອງຜູ້ຄົນ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປຸກຄວາມເຄົາລົບຢຳເກງ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວຂອງພວກເຂົາໄດ້. ທຸກຄົນເຄົາລົບຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ເປັນຢ່າງດີ, ຄົນທີ່ມີປະສົບການຢ່າງເລິກເຊິ່ງເປັນພິເສດ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດດຶງດູດຄວາມເຄົາລົບຢຳເກງໄດ້ຈັກເທື່ອ, ມີພຽງຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມອິດສາ. ແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ພະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າ, ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ໂດຍມະນຸດຄົນໃດ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ສົດໃໝ່ ແລະ ອັດສະຈັນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນພະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ທຳອິດທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະອົງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້, ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ອັດສະຈັນ ແລະ ພວກເຂົາກໍເຄົາລົບພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີສະຕິ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເລິກລັບຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ, ເຊິ່ງຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຢາກສາມາດບັນລຸຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າພຣະອົງ, ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດຢູ່ແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້. ແມ່ນແຕ່ມະນຸດເອງຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງເຂົາເອງເລີຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ມາເພື່ອນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ໃໝ່ ແລະ ສວຍງາມກວ່າເກົ່າ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຊາດຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການເຄົາລົບ ຫຼື ກົງກັນຂ້າມ ບໍ່ແມ່ນພຽງການເຄົາລົບ. ປະສົບການທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມເຄົາລົບຢຳເກງ ແລະ ຄວາມຮັກ; ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາກໍຄືພຣະເຈົ້ານັ້ນອັດສະຈັນຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້, ກ່າວໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້.

ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜະເຊີນກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຄົນທີ່ມີປະສົບການຢ່າງເລິກເຊິ່ງກໍສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ, ຮູ້ສຶກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍ, ອັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດລິດອຳນາດທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດທ່າມກາງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຢ້ານກົວ ຫຼື ຄວາມຮັກບາງຄັ້ງບາງຄາວ ແລະ ຄວາມນັບຖື, ແຕ່ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີສຳລັບມະນຸດ ແລະ ຄວາມອົດທົນຕໍ່ເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງກໍຮູ້ສຶກເຖິງສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດໄດ້. ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍຢ່າງກໍຍັງບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງພຣະອົງໄດ້; ທຸກຄົນທີ່ເຄົາລົບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງກໍຮູ້ຈັກວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ຂັດກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຄົນໃຫ້ເຄົາລົບເຂົາໂດຍສິ້ນເຊີງ ຫຼື ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການປາກົດຕົວຂອງການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຄວນບັນລຸຄວາມເຄົາລົບຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ການຍອມຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນພາລະກິດທີ່ຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະອົງ ຄົນໃດທີ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຮູ້ສຶກເຄົາລົບສຳລັບພຣະອົງ, ເຊິ່ງຢູ່ສູງກວ່າການຍົກຍ້ອງ. ຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຄົາລົບພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບ ແລະ ເຊື່ອຟັງ, ຍ້ອນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ຢູ່ເໜືອສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເປັນຢູ່ເອງ ແລະ ຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນດອນ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ມີແຕ່ພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ; ມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດສຳລັບສິ່ງນີ້. ສະນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງກໍຮູ້ສຶກເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ບໍ່ປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເລີຍນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບໃດເລີຍຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະອົງ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂດຍທຳມະຊາດ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໝາຍເຖິງໃນການບັນລຸໂດຍປະຕິບັດພາລະກິດແບບນັ້ນກໍແມ່ນເພື່ອສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທັງໝົດມີຫົວໃຈແຫ່ງການເຄົາລົບພຣະຜູ້ສ້າງ, ນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ

ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ. ນີ້ຄືຜົນສຸດທ້າຍທີ່ທຸກພາລະກິດຂອງພຣະອົງມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ຖ້າຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຖ້າການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາໃນອະດີດບໍ່ປ່ຽນແປງເລີຍ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກກຳຈັດຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າທ່າທີຂອງຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງການຍົກຍ້ອງພຣະອົງ ຫຼື ສະແດງຄວາມນັບຖືຢູ່ໄກໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແລ້ວນີ້ກໍຄືຜົນທີ່ຄົນປາສະຈາກຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ຄົນນັ້ນກໍຂາດສະພາບທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຈາກບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ແລ້ວບຸກຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍບໍ່ສາມາດຮັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຮງໄກທີ່ຈະຮັບເອົາການຍິນຍອມຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຜະເຊີນກັບການພິພາກສາແນວໃດ ກໍຕາມ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີທຳມະຊາດທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າຕ້ອງຖືກກຳຈັດ, ເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງການລົງໂທດ ແລະ ຈະຖືກລົງໂທດຄືກັບຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ຍິ່ງທົນທຸກຫຼາຍກວ່າຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 182)

ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ແລ້ວການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງມະນຸດຈະຄືກັນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າກໍມີອຸປະນິໄສສະເພາະຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດກໍມີໜ້າທີ່ງມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດກໍປະກອບຢູ່ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ ຖືກສະແດງອອກໃນການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຂອງມະນຸດແມ່ນຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະທິບາຍໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ຫຼື ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມະນຸດພະຍາຍາມເປັນພະຍານ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອງຍັບຍັ້ງຄົນໃດໜຶ່ງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດ; ມັນບໍ່ແມ່ນການບັງຄັບ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດແຊກແຊງໄດ້.

ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດແມ່ນສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ຜ່ານປະສົບການຂອງເຂົາ ແລະ ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໃຫ້ເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດເພີ່ມເຕີມທີ່ໃຊ້ຈາກປະສົບການ. ແກ່ນແທ້ທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດສາມາດຖືກເປີດເຜີຍອອກເມື່ອເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສໂດຍທໍາມະຊາດຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າມັນເປັນພາລະກິດຂອງມະນຸດ ແລ້ວມັນກໍບໍ່ສາມາດຖືກປົກປິດໄດ້. ຖ້າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຖືກປົກປິດໂດຍຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ມັນບໍ່ສາມາດຖືກຄວບຄຸມໂດຍມະນຸດ. ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າມະນຸດເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດ ແລະ ຄໍາເວົ້າຂອງເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດເບິ່ງໄດ້ວ່າເປັນສິ່ງບໍລິສຸດ ຫຼື ຖືວ່າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນມະນຸດ ຍ້ອນພຣະອົງສວມຕົນເອງດ້ວຍເນື້ອໜັງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນພາລະກິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເທົ່າທຽມກັນໄດ້ ຫຼື ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄໍາສັ່ງສອນຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເທົ່າທຽມກັນໄດ້. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງມີຫຼັກການທີ່ແຍກແຍະພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອອກຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ຖືກຈໍາແນກໂດຍອີງຕາມທາດແທ້ຂອງມັນ, ບໍ່ແມ່ນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດ ຫຼື ປະສິດທິພາບຊົ່ວຄາວຂອງພາລະກິດນັ້ນໆ. ໃນຫົວຂໍ້ນີ້ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຜິດພາດກ່ຽວກັບຫຼັກການນັ້ນຫຼາຍ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ ມະນຸດເບິ່ງແຕ່ພາຍນອກ ເຊິ່ງມະນຸດສາມາດບັນລຸໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເບິ່ງທີ່ທາດແທ້ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດສັງເກດເຫັນດ້ວຍສາຍຕາທາງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຊາດໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຖືວ່າພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດປົກກະຕິ ແລະ ເບິ່ງພາລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງມະນຸດເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກປົກຄຸມໃນເນື້ອໜັງ, ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບການທີ່ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຼັກການຜິດບໍ? ຈົດໝາຍ ແລະ ຊີວະປະຫວັດຂອງມະນຸດສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແຕ່ມັນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ຫຼື ບັນລຸໄດ້ໂດຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຈາກການຄົ້ນຄວ້າຂອງມະນຸດ.

ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາຕໍ່ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວນັ້ນກໍພິສູດວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມເທື່ອ. ມັນພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ

ແລະ ມັນທັງສົບສົນ ແລະ ຂາດຫຼັກການອີກດ້ວຍ. ຫາກບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ການເຂົ້າໃຈບັນຫາພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ, ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອແບບຂາດຄວາມສຳນຶກບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຍືນຢູ່ຈຸດໃດກ່ຽວກັບຈົດໝາຍສິບສາມສະບັບ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 183)

ພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເປັນເວລາສາມສິບສາມປີເຄິ່ງ, ພຣະອົງມາປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຜ່ານການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບໜຶ່ງສ່ວນຂອງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສະຖິດເຂົ້າສູ່ເນື້ອໜັງ ພຣະອົງສາມາດທີ່ຈະອ່ອນນ້ອມ ແລະ ວິ້ລັບ ແລະ ສາມາດທົນທຸກທໍລະມານໄດ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ, ພຣະອົງກໍຍັງຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍທຸກຢ່າງ ແລະ ທຸກການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ພຣະອົງອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດແສນສາຫັດໃນການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດພາລະກິດການໄຖ່ບາບ. ພາຍຫລັງທີ່ພາລະກິດໃນໄລຍະນີ້ສິ້ນສຸດລົງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ແມ່ນຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງພຣະອົງ; ມັນເປັນພຽງຄວາມສະຫງ່າລາສີສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຢຊູ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູຈະສາມາດທົນທຸກຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກນາງປະການກໍຕາມ, ສາມາດອ່ອນນ້ອມ ແລະ ວິ້ລັບ, ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອັນ. ພຣະເຈົ້າຍັງມີຄວາມສະຫງ່າລາສີສ່ວນອື່ນໆອີກ: ການມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສ້າງກຸ່ມຄົນໃຫ້ສົມບູນ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງເໜືອທຳມະຊາດ ແຕ່ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເທົ່ານັ້ນ. ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ແມ່ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດອັນໃຫຍ່ຫຼວງນັ້ນໄດ້ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາຍຫລັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຢູ່ປະເທດອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ໜ້າຊາຕານ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ ຫຼື

ບໍ່ເຄີຍເຫັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຢູ່ປະເທດຈີນ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຕົວພວກເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ພວກເຈົ້າຕັ້ງໝັ້ນ ແລ້ວພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດຜົນ ແລະ ນີ້ກໍເປັນຄວາມສະຫງ່າລາສີສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ພວກເຈົ້າເຫັນສະເພາະແຕ່ໃນສິ່ງນີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າເທື່ອ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບຫົວໃຈທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອ. ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າເຫັນພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຈາກພຣະອົງໄປຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະຕິດຕາມພຣະອົງໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫຍັງແດ່? ຈາກຜົນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຜູ້ຄົນ. ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າໜ້າຮັກຫຼາຍ, ພວກເຂົາມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຈາກພຣະອົງໄປ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຈາກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເຫັນເຖິງກຳລັງສູງສຸດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ກຳລັງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຫຍັງທຽບທານໄດ້, ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງມີອຳນາດ ແລະ ພຣະອົງສາມາດລົງມືປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ເມືອງຜີຂອງປະເທດຈີນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ໄດ້, ໃນເວລາທີ່ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຈະອ່ອນແອ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ນົບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເມື່ອພວກເຂົາອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ຄູ່ຄວນ, ພວກເຂົາກໍຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຮັກຫຼາຍ ແລະ ຄູ່ຄວນແກ່ການຊື່ນຊົມຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວນີ້ຄືຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ຜູ້ຄົນກໍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ປະຄວາມຫວັງ ແລະ ຊະຕາກຳໄວ້ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຄວາມສະຫງ່າລາສີສ່ວນທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຮັບເອົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເຊິ່ງນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດທັງໝົດແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນປະເທດຈີນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ເມື່ອຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຊະຕາກຳໄວ້ແລ້ວ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ

ພຣະອົງໄດ້ນຳເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີສ່ວນທີສອງຂອງພຣະອົງມາສູ່ທິດຕາເວັນອອກ ແຕ່ງສິ່ງນີ້ຍັງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາເປົ່າ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາສູ່ທິດຕາເວັນອອກ:
ພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ທິດຕາເວັນອອກແລ້ວ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດ, ມັນຈະຕ້ອງສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດສຳເລັດພາລະກິດນີ້ຢູ່ໃນປະເທດຈີນ ແລະ ພຣະອົງຕັ້ງໃຈຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ, ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າກໍຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນເທື່ອ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທື່ອ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ກັບມາຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ຍັງມີຄວາມອ່ອນແອຫຼາຍຢ່າງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ, ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງມີສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຫຼາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງໄດ້ກຳຈັດອອກຈາກຕົວພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຜ່ານການທົດລອງ ແລະ ການຂັດເກົາຫຼາຍຢ່າງ. ມີພຽງທາງນັ້ນ ວິຖີຊີວິດຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການສົນທະນາສັ້ນໆກ່ຽວກັບ 'ອານາຈັກພັນປີມາເຖິງແລ້ວ'" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 184)

ໃນເວລານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມວນມະນຸດຊາດ. ຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແມ່ນໄດ້ຮັບການອະໄພ; ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄົນບາບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຈົ້າກໍໄດ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເປັນຄົນຊອບທຳເພາະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ໃນບັນດາຄົນທີ່ເຊື່ອກໍຍັງມີສິ່ງທີ່ກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຄ່ອຍໆຖືກກຳຈັດອອກໄປ. ຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດໄດ້ຖືກພຣະເຢຊູຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ ແຕ່ໝາຍເຖິງ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມບາບອີກຕໍ່ໄປ, ມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາແລ້ວ ນັ້ນກໍຄື ຂໍພຽງແຕ່ເຈົ້າເຊື່ອ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີບາບອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ເຊິ່ງສາວົກຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ກ່າວຫຼາຍຢ່າງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍ. ສະນັ້ນ ຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຈາກໄປ, ມັດທາຍກໍໄດ້ສ້າງລໍາດັບເຊື້ອວົງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ ແລະ ຄົນອື່ນໆກໍປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ມາຈາກຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ຮັບເອົາພວກເຂົາ, ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນດຽວ ນັ້ນກໍຄື ການປະກາດຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນສໍາເລັດລົງ. ສະນັ້ນ ເມື່ອຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ. ແຕ່ໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ມີການກ່າວພຣະທໍາຫຼາຍຂຶ້ນ, ຕ້ອງມີການປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕ້ອງມີຂະບວນການຫຼາຍຢ່າງ. ພ້ອມນັ້ນ ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກໍຕ້ອງຖືກເປີດເຜີຍເຊັ່ນກັນ ເພື່ອທຸກຄົນອາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຊັດເຈນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນເວລາສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດລົງຂອງພາລະກິດນີ້. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ຈະຊີ້ແຈງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ຫຼັກໆກໍເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍ ແລະ ທາດແທ້ທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີນີ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອຖືແບບຫຼັບຫູຫຼັບຕາ ແລະ ການບູຊາພຣະຄໍາພີຂອງເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຢ່າງລະອຽດ. ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈທັງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ; ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ເບິ່ງເຫັນຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງທັງໝົດ. ໃນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດນັ້ນ ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຈາກໄປໂດຍບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການສິ້ນສຸດ? ເພາະວ່າຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂັ້ນສຸດທ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ; ຫຼັງຈາກພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສໍາເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ. ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ນັ້ນກໍຄື ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທໍາຖືກກ່າວຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສໍາເລັດ.

ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ມີພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍບໍ່ສົນໃຈວ່າພຣະອົງກ່າວຫຍັງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກ່າວຫຍັງ, ຍ້ອນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງກໍຈາກໄປ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນັ້ນຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ບໍ່ຄືກັບຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ການເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຊັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດ. ຖ້າພຣະທຳບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວອອກຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຈົບພາລະກິດນີ້ລົງໄດ້, ຍ້ອນໃນພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ ທຸກພາລະກິດແມ່ນຖືກນຳມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ສຳເລັດລົງໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະອົງຈາກໄປຢ່າງງຽບໆ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ກໍຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງພາກັນເຂົ້າໃຈແບບຜິດໆ ແຕ່ກໍຍັງເຊື່ອວ່າຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົານັ້ນຜິດ. ສຸດທ້າຍ ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຈະໃຫ້ຜົນສະຫຼຸບຂອງມັນ. ທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນວຄິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ເຈດຕະນາຂອງເຂົາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຂົາ, ແນວຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ, ທັດສະນະຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ການອອກນອກທິດນອກທາງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດອື່ນໆຂອງເຂົາຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.
ແລ້ວມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ. ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ກໍຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາແມ່ນການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ມັນຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ; ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດ ແລະ ມັນແມ່ນບົດສະຫຼຸບ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກແຫ່ງອິດສະຣາເອັນ ແລະ ມັນແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກໃໝ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ.
ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນບັນດາປະເທດທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແລະ ນຳຍຸກດັ່ງກ່າວມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ງສະຫວ່າງທີ່ສຸດ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ງມືດມົນທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມມືດກໍຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ນຳມາດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ທຸກຄົນກໍຈະຖືກເອົາຊະນະ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໃນສະຖານທີ່ງບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ມືດມົນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ

ປະຊາກອນທັງໝົດຮັບຮູ້ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ເຊື່ອທັງໝົດ, ແລ້ວຄວາມຈິງນີ້ກໍ່ຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນສັນຍາລັກ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຍຸກນີ້ສຳເລັດລົງ, ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີກໍ່ຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ມືດມົນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ, ແນ່ນອນ ມັນກໍ່ຈະເປັນແບບນັ້ນໃນບ່ອນອື່ນໆເຊັ່ນດຽວກັນ. ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ ມີພຽງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍທາງສັນຍາລັກ. ປະເທດຈີນຄືຕົວຢ່າງຂອງອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ປະຊາຊົນຈີນກໍ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ເປັນຊາຕານ, ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ. ແມ່ນຄົນຈີນນີ້ເອງທີ່ຖືກມັງກອນແດງໃຫຍ່ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຜູ້ເຊິ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນແມ່ພິມຂອງບັນດາມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ປະເທດອື່ນບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງເລີຍ; ແນວຄິດຂອງມະນຸດກໍ່ຄືກັນໝົດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະຊາຊົນໃນປະເທດເຫຼົ່ານີ້ອາດມີຄວາມສາມາດສູງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຊາວຢິວຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ? ເປັນຫຍັງພວກຟາລິຊາຍຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງເຊັ່ນກັນ? ເປັນຫຍັງຢູດາຈຶ່ງທໍລະຍົດພຣະເຢຊູ? ໃນເວລານັ້ນ, ສາວົກຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ. ເປັນຫຍັງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຟື້ນຄືນມາອີກ ຜູ້ຄົນກໍ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດບໍ່ຄືກັນໝົດເລີຍບໍ? ພຽງແຕ່ວ່າ ປະຊາຊົນຈີນຖືກລົງໂທດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະ ພວກເຂົາກໍ່ຈະກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງ ແລະ ຈະເຮັດໜ້າທີ່ເປັນບ່ອນອ້າງອີງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສ່ວນປະກອບໃຫ້ກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ? ມັນແມ່ນຢູ່ໃນປະຊາຊົນຈີນນີ້ເອງທີ່ການເສື່ອມຊາມ, ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດຖືກສະແດງອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຖືກເປີດເຜີຍໃນຮູບແບບຕ່າງໆນາໆ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ ພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ຊີວິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍ່ຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ນິໄສ, ສະພາບແວດລ້ອມທາງສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ໃຫ້ກຳເນີດພວກເຂົາ, ທຸກສິ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ດີ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດ. ສະຖານະຂອງພວກເຂົາກໍ່ຕໍ່າຕ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ພາລະກິດໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດທົດສອບນີ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງກໍ່ຈະດຳເນີນໄປໄດ້ດີກວ່າ.

ຖ້າບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້ ແລ້ວພາລະກິດຕໍ່ມາກໍຈະດຳເນີນໄປຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງ, ຄວາມສຳເລັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຈະຖືກບັນລຸຢ່າງສົມບູນ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 185)

ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການຊ່ວຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດມິດທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຖືກສາບແຊ່ງ, ພຣະເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີຈາກພວກເຂົາ, ຍ້ອນວ່າ ໃນຕອນທຳອິດພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຂາດພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ; ພຽງແຕ່ການເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈກາຍເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຄືການເອົາຊະນະທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຜົນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດ ແລະ ໜ້າເຊື່ອຖືທີ່ສຸດ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນການຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີ, ນີ້ແມ່ນສະຫງ່າລາສີທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຮັບເອົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ມີຖານະທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ບັດນີ້ພວກເຂົາກໍສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວຄືການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ພາລະກິດນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍ ແລະ ພຣະອົງກໍຮັບເອົາຄົນເຫຼົ່ານີ້ຜ່ານການພິພາກສາ. ມັນບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະລົງໂທດພວກເຂົາ, ແຕ່ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຖ້າພຣະອົງຍັງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນອິດສະຣາເອັນໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ມັນກໍຈະບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ; ເຖິງແມ່ນມັນຈະເກີດຜົນ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃດເລີຍ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີທັງໝົດໄດ້. ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະຖານທີ່ງມືດມິດທີ່ສຸດ, ເປັນຄົນທີ່ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກວ່າມີພຣະເຈົ້າ. ສັດໂລກເຫຼົ່ານີ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ລືມພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ພວກເຂົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ຕາບອດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ບູຊາພະທຽມ ແລະ ບູຊາຊາຕານ, ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດບໍ? ພວກເຈົ້າມາຈາກເນື້ອໜັງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ ໂດຍປາສະຈາກອິດສະຫຼະສ່ວນຕົວ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເຊັ່ນກັນ. ພວກເຈົ້າຍັງເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າທີ່ສຸດໃນສັງຄົມນີ້

ໂດຍບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ອິດສະຫຼະໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອ. ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳຄັນຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຈົ້າ. ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ ບໍ່ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າອັບອາຍໂດຍເຈດຕະນາ, ແຕ່ມັນແມ່ນເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວ. ມັນຄືການຍົກຂຶ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພວກເຈົ້າ. ຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງມີເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສົມຄວນສຳລັບການທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຍົກຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນແທ້ໆ ຫຼື ບໍ່ສົມຄວນສຳລັບການອວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ. ໃນທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດ ແລະ ເວົ້າ ແລະ ອີງຕາມສະຖານະ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບການອວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວຈາກພຣະເຈົ້າ. ຊາວອິດສະຣາເອັນມີຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເມດຕາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແມ່ນຖືກປະທານໃຫ້ກັບພວກເຂົາໂດຍພຣະອົງ, ແຕ່ສະຖານະຂອງພວກເຂົາແມ່ນສູງສົ່ງກວ່າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຫຼາຍ. ອັບຣາຮາມອຸທິດຕົນຢ່າງຫຼາຍໃຫ້ກັບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເປໂຕກໍອຸທິດຕົນຢ່າງຫຼາຍໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູ, ການອຸທິດຂອງພວກເຂົາລື່ນພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຮ້ອຍເທົ່າ. ອີງຕາມການກະທຳຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍແມ່ນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ". ການຮັບໃຊ້ຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນປະເທດຈີນບໍ່ສາມາດຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍ. ມັນເປັນຄວາມວຸ້ນວາຍທັງໝົດ; ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພຣະເຈົ້າກໍຍ້ອນການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ! ເມື່ອໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເສຍສະຫຼະຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະມອບຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າ, ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ລູກໆຂອງພວກເຈົ້າ? ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ຈ່າຍລາຄາອັນຍິ່ງໃຫຍ່! ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ນຳເຈົ້າອອກມາ, ມີຈັກຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ຈະສາມາດເສຍສະຫຼະທຸກສິ່ງໄດ້? ມັນພຽງແຕ່ຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກບັງຄັບ ແລະ ຖືກຝືນໃຈຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕິດຕາມຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ການອຸທິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃສ? ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃສ? ອີງຕາມການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຄວນຖືກທຳລາຍແຕ່ດົນແລ້ວ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນຖືກກວາດລ້າງໃຫ້ສະອາດທັງໝົດ.

ພວກເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດຫຍັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ພວກເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນຢ່າງແນ່ນອນ! ແມ່ນໃຜທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ພະຍາຍາມສ້າງເສັ້ນທາງຂອງເຂົາເອງແດ່? ແມ່ນໃຜທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງດ້ວຍຕົນເອງແດ່? ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ໂລບມາກ, ເປັນຄົນໜ້າສົມເພດທີ່ສະແຫວງຫາແຕ່ຄວາມສຸກສະບາຍ! ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ພວກເຈົ້າມີຫຍັງແດ່ໃຫ້ໂອ້ອວດ? ເຖິງຈະບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ, ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບ່ອນເກີດຂອງພວກເຈົ້າສູງສົ່ງທີ່ສຸດບໍ? ເຖິງຈະບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນເຊື້ອສາຍຂອງລາວ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍຍັງແມ່ນລູກຫຼານຂອງໂມອາບຢູ່ດີບໍ່ແມ່ນບໍ? ຄວາມເປັນຈິງໃນຂໍ້ແທ້ຈິງນີ້ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ບໍ? ການເປີດໂປງທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຄັດຄ້ານກັບຄວາມເປັນຈິງໃນຂໍ້ແທ້ຈິງບໍ? ໃຫ້ເບິ່ງຄວາມເປັນທາດຂອງພວກເຈົ້າ, ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ລັກສະນະຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດຂອງສິ່ງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທ່າມກາງມະນຸດຊາດ? ພວກເຈົ້າມີຫຍັງແດ່ໃຫ້ໂອ້ອວດ? ໃຫ້ເບິ່ງຖານະຂອງພວກເຈົ້າໃນສັງຄົມ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດບໍ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ເຮົາໄດ້ເວົ້າຜິດບໍ? ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຖວາຍຫຍັງແດ່? ໂຢບຖວາຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຖວາຍຫຍັງແດ່? ມີຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ກົ້ມຫົວພວກເຂົາລົງ, ລັ່ງເລືອດຂອງພວກເຂົາເພື່ອສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍລາຄາດັ່ງກ່າວແລ້ວບໍ? ເມື່ອປຽບທຽບກັນແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວເລີຍ, ແລ້ວມັນຜິດພວກເຈົ້າບໍ ທີ່ຈະເວົ້າໃນປັດຈຸບັນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ? ຢ່າເຫັນຕົນເອງເປັນຄົນສູງສົ່ງເກີນໄປ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຫຍັງໃຫ້ໂອ້ອວດ. ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ຄວາມເມດຕາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າລ້າໆ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເສຍສະຫຼະຫຍັງເລີຍ, ແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາລ້າໆ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກອັບອາຍບໍ? ຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາ ແລະ ຄົ້ນພົບດ້ວຍຕົນເອງບໍ? ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍທີ່ບັງຄັບໃຫ້ພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາມັນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຫົວໃຈໃນການສະແຫວງຫາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະມີຫົວໃຈໃນການຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ໃນການປາຖະໜາຫາຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ນັ່ງລໍຖ້າຮັບເອົາມັນ; ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຈິງນີ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຈັກໜ້ອຍເລີຍ.

ພວກເຈົ້າມີສິດຫຍັງທີ່ຈະຕໍ່ວ່າ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າມີຄຸນຄ່າຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ? ເມື່ອປຽບທຽບກັບຄົນທີ່ເສຍສະຫຼະຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ລັ່ງເລືອດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ຈະຕໍ່ວ່າ? ການທຳລາຍເຈົ້າໃນຕອນນີ້ຈະເປັນເລື່ອງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ທຳມະຊາດຫຼາຍ! ນອກຈາກການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການຕິດຕາມແລ້ວ, ເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນອີກ. ເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນຄ່າແທ້ໆ! ຄົນສ່ວນຫຼາຍທ່າມກາງພວກເຈົ້າຖືກເອີ້ນອອກມາ, ແຕ່ຖ້າສະພາບແວດລ້ອມບໍ່ໄດ້ບັງຄັບເຈົ້າ ຫຼື ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຕັມໃຈອອກມາເລີຍ. ແມ່ນໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້? ແມ່ນໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຖິ້ມຄວາມສຸກຂອງເນື້ອໜັງ? ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເພີດເພີນຢ່າງໂລບມາກໃນຄວາມສະບາຍ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດທີ່ຮັ່ງມີ! ເຈົ້າໄດ້ຮັບການອວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ຈະເວົ້າອີກ? ເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ຈະຕໍ່ວ່າອີກ? ເຈົ້າໄດ້ຮັບການອວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມເມດຕາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນສະຫວັນ ແລະ ບັດນີ້ ພາລະກິດກໍຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍເຮັດແບບນີ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມາກ່ອນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການອວຍພອນບໍ? ເພາະເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຂ້ຽນຕີຢ່າງໜັກໃນປັດຈຸບັນ. ຍ້ອນການຂ້ຽນຕີນີ້, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນການຂ້ຽນຕີນີ້ ແລະ ຍ້ອນຄວາມສົກກະປົກຂອງມະນຸດຊາດ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຫາຍາກທີ່ສຸດບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍບໍ? ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍ! ສະນັ້ນ ຍິ່ງຖານະຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍິ່ງພິສູດວ່າພວກເຈົ້າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ມັນກໍຍິ່ງພິສູດຄຸນຄ່າແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ມັນເປັນສົມບັດທີ່ປະເມີນຄ່າບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ! ມັນບໍ່ສາມາດໄປໃສໄດ້ອີກ! ຜ່ານຍຸກຕ່າງໆ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າຖານະຂອງເຈົ້າຕໍ່າຕ້ອຍ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ແລະ ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊື່ສັດກັບມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງຊ່ວຍເຫຼືອ ບໍ່ແມ່ນທຳລາຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳຄັນຂອງການຊ່ວຍເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບໃຫ້ລອດພົ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 186)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອເພີດເພີນກັບໂລກ. ສະຖານທີ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ

ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດກໍ່ຄືສະຖານທີ່ງພຣະອົງກຳເນີດ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນດິນແດນທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃສ, ພຣະອົງກໍບໍລິສຸດ. ທຸກສິ່ງໃນແຜ່ນດິນໂລກຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງ; ພຽງແຕ່ວ່າທຸກສິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ທຸກສິ່ງກໍຍັງເປັນຂອງພຣະອົງ; ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງພຽງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ໃນການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກນີ້. ການເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ສິ່ງທີ່ພາລະກິດດັ່ງກ່າວສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນກໍຄືອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມເລີດລໍ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີກວ່າ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງຜ່ານຄວາມລອດພົ້ນຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ຄົນອື່ນລັງກຽດ. ການເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກບໍ່ໄດ້ພິສູດເລີຍວ່າພຣະອົງຕໍ່າຕ້ອຍ; ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ຍິ່ງພຣະອົງເຮັດແບບນີ້, ມັນຍິ່ງເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ ເໝືອນກັບທີ່ພຣະເຢຊູດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດຊາດບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນເພື່ອມະນຸດຊາດຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ສອງພັນປີກ່ອນ ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ນັ້ນກໍເພື່ອການໄຖ່ບາບ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບກຸ່ມຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍ. ນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ພາລະກິດທັງໝົດບໍ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທັງຫຼາຍບໍ? ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດ ແລະ ທົນທຸກກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ເກີດໃນຮາງຫຍ້າ? ແລ້ວຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກັບຄືນມາເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທີສອງ, ເກີດໃນດິນແດນນີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜີຮ້າຍຊຸມນຸມກັນ ແລະ

ດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊື່ສັດບໍ? ມີພາລະກິດໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ? ມີພາລະກິດໃດທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ. ສິ່ງນີ້ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້! ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນໂດຍຄວາມສົກກະປົກ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ; ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດແມ່ນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເລີຍ, ການທົນທຸກ ແລະ ຄວາມອັບອາຍທີ່ພຣະອົງອົດກັ້ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ! ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າພຣະອົງທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ ເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ແທນທີ່ພຣະອົງຈະຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ລູກຊາຍຂອງຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ ແລະ ມີອຳນາດ, ແຕ່ພຣະອົງເນັ້ນຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຄົນອື່ນດູຖູກ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງບໍ? ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງຈະເລືອກເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍທັງໝົດເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ພຣະເຈົ້າເປັນຈິງຫຼາຍ, ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ. ພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມຕົວຈິງບໍ? ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ໃສ່ຮ້າຍພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າພຣະອົງນັ່ງຮ່ວມໂຕະກັບຄົນບາບ, ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າພຣະອົງດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັບລູກຊາຍແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ, ວ່າພຣະອົງດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ, ພຣະອົງກໍຍັງອຸທິດຕົນເອງຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເຖິງຢ່າງນັ້ນພຣະອົງກໍຍັງຖືກປະຕິເສດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ການທົນທຸກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບບໍ່ຫຼາຍກວ່າຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍກວ່າລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍບໍ? ພວກເຈົ້າເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເກີດໃນດິນແດນທີ່ຜີຮ້າຍຊຸມນຸມກັນ ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພວກເຈົ້າມີທາງເລືອກຫຍັງອີກແດ່? ພວກເຈົ້າມີການຕໍ່ວ່າຫຍັງ? ການທົນທຸກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບບໍ່ໄດ້ຫຼາຍກວ່າຄວາມທົນທຸກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບໍ? ພຣະອົງໄດ້ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໃນໂລກຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ. ພຣະອົງລັງກຽດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບຜົນປະໂຫຍດທາງວັດຖຸຈາກມະນຸດ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບການກິນ, ນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ການຕົກແຕ່ງຈາກມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອທົນທຸກສຳລັບມະນຸດ

ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບໂຊກລາບເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະອົງມາເພື່ອທົນທຸກ, ພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເພື່ອເຮັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໃຫ້ສໍາເລັດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເລືອກເອົາສະຖານທີ່ງດີ, ເພື່ອດໍາລົງຊີວິດໃນສະຖານທີ່ຫຼູຫຼາ ຫຼື ໂຮງແຮມຫຼູຫຼາ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຄົນຮັບໃຊ້ຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍ? ຕາຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນບໍ? ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ຖ້າພຣະອົງເກີດໃນສະຖານທີ່ງສະບາຍ ພຣະອົງຈະສາມາດຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີໄດ້ບໍ? ພຣະອົງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ບໍ? ການກະທໍາແບບນັ້ນຂອງພຣະອົງຈະມີຄວາມໝາຍໃດບໍ? ພຣະອົງຈະສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ບໍ? ພຣະອົງຈະສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຄົນຈາກດິນແດນແຫ່ງຄວາມບົກກະບົກໄດ້ບໍ? ອີງຕາມແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາຖາມວ່າ: “ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເກີດໃນສະຖານທີ່ງສົກກະບົກຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ? ພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ລັງກຽດພວກຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນມະນຸດສົກກະບົກ; ພຣະອົງລັງກຽດການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງດໍາລົງຊີວິດກັບພວກຂ້ານ້ອຍ? ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ພຣະອົງສາມາດເກີດຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຕ້ອງມາເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະບົກນີ້? ພຣະອົງຂ້ຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາພວກຂ້ານ້ອຍທຸກໆມື້ ແລະ ພຣະອົງຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຍັງດໍາລົງຊີວິດທ່າມກາງພວກຂ້ານ້ອຍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ?” ຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້ຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຂາດເຫດຜົນຫຼາຍ! ມັນເປັນພາລະກິດປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະທຸກສິ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກຢ່າງເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນກໍເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ເພື່ອສັດໂລກທັງປວງຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະອົງ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ມີຄຸນຄ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສໍາຄັນຂອງການຊ່ວຍເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບໃຫ້ລອດພົ້ນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 187)

ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດໃນຢູດາຍ, ພຣະອົງກໍປະຕິບັດຢ່າງເປີດເຜີຍ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວທ່າມກາງພວກເຈົ້າຢ່າງລັບໆ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງນີ້ເລີຍ.

ພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນປິດລັບຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງນອກ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນອື່ນ. ທັງໝົດຂອງພາລະກິດນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ບໍ່ມີໃຜທ່າມກາງຄົນບໍ່ເຊື່ອທີ່ຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງນີ້, ຍ້ອນເວລານັ້ນຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງ.

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນນີ້ແມ່ນໃກ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອົດກັ້ນກັບການຂ້ຽນຕີ, ແຕ່ຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງນອກບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ເທື່ອ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນລີ້ລັບຫຼາຍເກີນໄປ! ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນລີ້ລັບ, ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້, ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະອົງເປີດເຜີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ສຳລັບພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງໄດ້ເປີດອອກ, ທຸກສິ່ງຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນຈິງສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ສຳລັບຄົນອື່ນທີ່ເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ຮູ້ຈັກ. ພາລະກິດທີ່ກຳລັງຖືກປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດທ່າມກາງເຈົ້າ ແລະ ໃນປະເທດຈີນໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນຖືກປົກປິດຢ່າງເຄັ່ງຄັດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້. ຖ້າພວກເຂົາຮູ້ຈັກເຖິງພາລະກິດນີ້, ແລ້ວສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະເຮັດກໍມີແຕ່ກ່າວໂທດພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນັ້ນຕົກຢູ່ໃນການຂົ່ມເຫັງ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຊື່ອໃນພາລະກິດນັ້ນ. ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊົນຊາດຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່ ເຊິ່ງເປັນສະຖານທີ່ລ້າຫຼັງທີ່ສຸດ ກໍບໍ່ແມ່ນໜ້າວຽກທີ່ງ່າຍດາຍ. ຖ້າພາລະກິດນີ້ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໃນທີ່ເປີດເຜີຍ, ມັນກໍຈະສືບຕໍ່ໄປໄດ້ຍາກ.

ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ນີ້ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າພາລະກິດນີ້ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໃນທີ່ເປີດເຜີຍ, ພວກເຂົາຈະຍອມໃຫ້ພາລະກິດນີ້ດຳເນີນໄປຂ້າງໜ້າໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງນີ້ຈະຍິ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມສ່ຽງຫຼາຍຂຶ້ນບໍ? ຖ້າພາລະກິດນີ້ບໍ່ຖືກປົກປິດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກປະຕິບັດຄືດັ່ງໃນເວລາຂອງພຣະເຢຊູ, ເມື່ອພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍຢ່າງໜ້າປະທັບໃຈ, ແລ້ວພາລະກິດນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກ "ຈັບເປັນນັກໂທດ" ໂດຍມານຮ້າຍຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວບໍ? ພວກເຂົາຈະສາມາດອົດກັ້ນຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ບັດນີ້ ຖ້າເຮົາເຂົ້າສູ່ທຳມະສາລາເພື່ອເທດສະໜາ ແລະ ສັ່ງສອນມະນຸດ, ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກທຸບຫົວໃຫ້ແຕກແຕ່ດົນແລ້ວບໍ? ແລ້ວຖ້າສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດໄດ້ແນວໃດ? ເຫດຜົນທີ່ບໍ່ມີໝາຍສຳຄັນ ແລະ

ການອັດສະຈັນຖືກສະແດງອອກຢ່າງເປີດເຜີຍນັ້ນ ກໍເພາະເຫັນແກ່ການປົກປິດ. ສະນັ້ນ ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອແລ້ວ ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້, ຮູ້ຈັກໄດ້ ຫຼື ຄົ້ນພົບໄດ້. ຖ້າຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດໝັ້ນຄົງໄດ້ສໍ່າກັບທີ່ມັນເປັນໃນຕອນນີ້. ສະນັ້ນ ການປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງລັບໆໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ແກ່ພາລະກິດໂດຍລວມ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນມາເຖິງຈຸດຈົບ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພາລະກິດລັບນີ້ສິ້ນສຸດລົງ, ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດກໍຈະແຕກອອກສູ່ສາທາລະນະ. ທຸກຄົນຈະຮູ້ຈັກວ່າມີກຸ່ມຂອງຜູ້ຊະນະໃນປະເທດຈີນ; ທຸກຄົນຈະຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງໄດ້ຢູ່ໃນປະເທດຈີນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍ. ເມື່ອນັ້ນ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ແຈ້ງວ່າ ເປັນຫຍັງປະເທດຈີນຈຶ່ງຍັງບໍ່ທັນສະແດງເຖິງຄວາມຕົກຕໍ່າ ຫຼື ການລົ້ມສະຫຼາຍເທື່ອ? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປະເທດຈີນເປັນການສ່ວນຕົວ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຄົນສົມບູນກາຍເປັນຜູ້ຊະນະ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ 2

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 188)

ໃນຖານະເປັນຄົນໜຶ່ງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ມື້ນີ້ ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ ແລະ ຄວາມພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ ໃນການຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງແຜນງານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕົວເຈົ້າ. ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຈັກກະວານທັງໝົດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຄົນກຸ່ມນີ້. ພຣະອົງທຸ້ມເທຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ເສຍສະລະທຸກຢ່າງສຳລັບພວກເຈົ້າ; ພຣະອົງໄດ້ຮຽກພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານທົ່ວທັງຈັກກະວານກັບຄືນ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໂຊກດີ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຍ້າຍລັດສະໝີຂອງພຣະອົງຈາກອິດສະຣາແອນ ເຊິ່ງເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງແຜນງານຂອງພຣະອົງປາກົດອອກມາຢ່າງສົມບູນຜ່ານກຸ່ມຄົນຂອງພວກເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເປັນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຈະຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນແມ່ນ ຜູ້ສືບທອດລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຈົດຈຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້: "ສຳລັບຄວາມຍາກລຳບາກອັນເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົານັ້ນ ເປັນພຽງຊົ່ວຄາວ ທີ່ຫຼໍ່ຫຼອມໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບລັດສະໝີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເກີນຄຳບັນຍາຍ ແລະ ເປັນນິດນິລັນ". ໃນອະດີດ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳ. ໃນມື້ນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ດີເຖິງຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຢູ່ໃນພຣະທຳ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພວກມັນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກັບຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂຫດຮ້າຍຈາກມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນດິນແດນທີ່ມັນອາໄສຢູ່. ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ, ໃນດິນແດນແຫ່ງນີ້ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງໃນກຸ່ມຄົນຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໃນດິນແດນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍຈະພົບກັບອຸປະສັກທີ່ຫຼາຍເກີນຄວນ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂໍ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ; ດ້ວຍເຫດນີ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍແມ່ນອົງປະກອບຂອງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ.

ມັນລຳບາກສຳລັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ກໍຍ້ອນຄວາມລຳບາກດັ່ງກ່າວທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຂັ້ນຕອນ ເພື່ອເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຄົນນີ້ສົມບູນແບບ. ຍ້ອນການທົນທຸກທໍລະມານຂອງຜູ້ຄົນ, ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈິດໃຈທັງໝົດທີ່ຄືກັບຊາຕານຂອງຜູ້ຄົນໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ການປົກຄອງ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບລັດສະໝີຈາກສິ່ງນີ້ ແລະ ຮັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢືນເປັນພະຍານແກ່ການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ສົມບູນຂອງການເສຍສະລະທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອກຸ່ມຄົນນີ້. ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງໄຊຊະນະພຽງແຕ່ຜ່ານຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ດ້ວຍການເຮັດແບບນີ້ ຈຶ່ງສາມາດເປີດເຜີຍອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ທີ່ເໝາະສົມແກ່ການສືບທອດລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ ທີ່ສາມາດໃຫ້ກຽດກັບອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ໄດ້ມີການຮັບເອົາລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ. ນັ້ນຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ; ພຣະອົງສາມາດຮັບຄຳສັນລະເສີນຈາກໝູ່ພວກຟາລີຊາຍທີ່ຂົ່ມເຫັງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ການທໍລະຍົດຂອງຢູດາ, ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ຫຼື ຖືກກ່າວຮ້າຍ ໂດຍຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບລັດສະໝີ. ບໍ່ວ່າຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນແຕ່ລະຍຸກ ແລະ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະຮັບລັດສະໝີຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ຮັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະຮັບ. ນີ້ເປັນແຜນງານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ເປັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າງ່າຍດາຍສໍ່າກັບທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 189)

ໃນແຜນງານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາຫຼາຍພັນປີ, ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງແມ່ນມີສອງສ່ວນ: ສ່ວນທຳອິດແມ່ນພາລະກິດຂອງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບລັດສະໝີ; ອີກສ່ວນຄືພາລະກິດແຫ່ງໄຊຊະນະ ແລະ ຄວາມສົມບູນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

ເຊິ່ງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບວັດສະໜີ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຢ່າຄິດວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າງ່າຍດາຍເກີນໄປ. ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ສືບທອດມໍລະດົກແຫ່ງວັດສະໜີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເໜືອກວ່າສິ່ງໃດຫຼາຍເທົ່າ ແລະ ເປັນນິລັນດອນ ແລະ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຖືກບັນຊາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຈາກສອງສ່ວນຂອງວັດສະໜີຂອງພຣະອົງ, ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ; ສ່ວນໜຶ່ງທັງໝົດຂອງວັດສະໜີຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ເພື່ອມັນຈະເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຈົ້າ. ນີ້ຄືການສັນລະເສີນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຜນງານຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າດົນນານມາແລ້ວ.
ເມື່ອເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ກະທຳໃນດິນແດນທີ່ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ຖ້າຍ້າຍໄປບ່ອນອື່ນກໍຈະເກີດຜົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເປັນເວລາດົນແລ້ວ ແລະ ຖືກຍອມຮັບໂດຍມະນຸດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຈະງ່າຍເກີນໄປ ທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາຜູ້ສອນສາສະໜາໃນພາກຕະເວັນຕົກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເປັນແບບຢ່າງດັ່ງທີ່ເຄີຍມີມາ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສຳເລັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນການເຮັດໃຫ້ເກີດວັດສະໜີນີ້ຢູ່ໃນບ່ອນອື່ນ; ຍ້ອນວ່າ ເມື່ອມີການສະໜັບສະໜູນຈາກມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ມີການຍອມຮັບຈາກທຸກຊາດ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ວັດສະໜີຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍພິເສດທີ່ແຈ່ງແຈ້ງ ເຊິ່ງບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດມີໃນດິນແດນແຫ່ງນີ້. ໃນບັນດາພວກເຈົ້າ, ບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກພຣະບັນຍັດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະບັນຍັດ ແລະ ຄວາມລຳບາກທີ່ໜັກກວ່ານັ້ນກໍຄືບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຂົ້າໃຈພວກເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ, ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ໝູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈພວກເຈົ້າເລີຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິເສດພວກເຈົ້າ, ກໍຈະບໍ່ມີທາງໃຫ້ພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດໜີຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້; ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ນີ້ແມ່ນວັດສະໜີຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສືບທອດໃນມື້ນີ້ດີເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ອັກຄະສາວົກ ແລະ ພະສາດສະດາທັງໝົດໄດ້ຮັບ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງທີ່ໂມເຊ ແລະ ເປໂຕໄດ້ຮັບ. ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນພາຍໃນໜຶ່ງມື້ ຫຼື ສອງມື້; ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນຜ່ານການເສຍສະລະຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ນັ້ນກໍຄືພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມຈິງຫຼາຍໆຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບໄວ້; ນອກຈາກນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເບິ່ງທີ່ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຢ້ານກົວ ຫຼື ຍອມແພ້ ແລະ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ລົດລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ຄືກັບການປ່ຽນແປງຂອງຈິດໃຈໃນຊີວິດ; ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກແກ້ໄຂ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຈົ່ມ ແລະ ຍັງຕ້ອງເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ນີ້ຄືຄວາມປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍຈາກຄົນກຸ່ມນີ້. ເມື່ອພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຈະຂໍສິ່ງຕອບແທນຈາກພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຈະປາດສະຈາກເຫດຜົນ ແລະ ຈາກສິ່ງນີ້ ຈຶ່ງສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີມາດຕະຖານສູງ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເຄັ່ງຄັດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ສະຫຼຸບກໍຄື ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເໝາະສົມທີ່ຈະຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການໄຖ່ບາບ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດມີຄວາມສົມບູນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ເຮົາກໍຂໍຕັກເຕືອນຜູ້ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າທັງຫຼາຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສຳນຶກ: ຢ່າທົດສອບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢ່າຕໍ່ຕ້ານອີກເລີຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍທົນທຸກມາກ່ອນ ແລະ ທົນທຸກຕໍ່ການເຍາະເຍີ້ຍຫຼາຍກວ່ານັ້ນແທນທີ່ຂອງມະນຸດ. ແມ່ນຫຍັງອີກທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້? ແມ່ນຫຍັງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນເປັນໜ້າທີ່ທີ່ຍາກລຳບາກສອງເທົ່າ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດນີ້. ຖ້າມະນຸດລະເມີດໂດຍທີ່ຮູ້ ແລະ ຕັ້ງໃຈ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງໄດ້ຊັກຊ້າລົງ. ໃນເຫດການໃດກໍຕາມ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈໃຫ້ກັບໃຜເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບໃຜຄືກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກໝັດກັບເວລາ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັດສະໝີຂອງພຣະອົງແມ່ນມາກ່ອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຖິງມັນຈະດົນພຽງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເສຍດາຍທີ່ຈະເສຍສະລະ ຖ້າຫາກມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ: ພຣະອົງຈະບໍ່ພັກຜ່ອນຈົນກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດ.

ເມື່ອຮອດເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຮັບສ່ວນທີສອງຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດສິ້ນສຸດລົງໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳເລັດພາລະກິດສ່ວນທີສອງໃນການເຮັດໃຫ້ເກີດລັດສະໝີທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ມື້ຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມາຮອດຈັກເທື່ອ, ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຍັບອອກມາຈາກຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກຈັກເທື່ອ, ລັດສະໝີຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ມາເຖິງອິດສະຣາເອນ ແລະ ແຜນງານຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສິ້ນສຸດລົງຈັກເທື່ອ. ພວກເຈົ້າຄວນເຫັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ງ່າຍດາຍຄືກັບການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກໆສິ່ງທຸກໆຢ່າງ. ເພາະພາລະກິດໃນມື້ນີ້ແມ່ນການປ່ຽນແປງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສ້າງແຕ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດການໂດຍຊາຕານນັ້ນມີຄວາມບໍລິສຸດ, ໂດຍທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສ້າງອາດາມ ຫຼື ເອວາ, ແມ່ນແຕ່ສ້າງແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ສ້າງພືດ ແລະ ສັດທຸກປະເພດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມກັບມາບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກຮັບເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕົກຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ກາຍມາເປັນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ງ່າຍດາຍຄືກັບທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການເຖິງການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ມັນບໍ່ຄ້າຍກັບພາລະກິດການສາບແຊ່ງຊາຕານໃຫ້ຕົກລົງໃນເຫວເລິກທີ່ບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດຕາມທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນການປ່ຽນແປງມະນຸດ, ປ່ຽນສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານລົບໃຫ້ກາຍເປັນດ້ານບວກ ແລະ ຄອບຄອງສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນເລື່ອງລາວພາຍໃນຂອງບົດບາດນີ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈມັນ ແລະ ບໍ່ຄວນຖືວ່າ ບັນຫາເຫຼົ່ານັ້ນງ່າຍດາຍເກີນໄປ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທຳມະດາທົ່ວໄປ. ສະໝອງຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງມັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸເຖິງສະຕິປັນຍາທີ່ມີຢູ່ໃນພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ໃນບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງທຸກໆສິ່ງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍພວກມັນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງກຳລັງປ່ຽນແປງສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສຍຄວາມບໍລິສຸດກັບມາບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດທີ່ມີຄວາມສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າງ່າຍດາຍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າງ່າຍດາຍສຳລັບທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 190)

ໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊົາຈັກເທື່ອ ເພາະພວກເຂົາຂາດເຂີນໃນຫຼາຍດ້ານ ແລະ ພວກເຂົາຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານທີ່ພຣະອົງກຳນົດໄວ້ຫຼາຍ. ສະນັ້ນ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະເປັນທາລົກເກີດໃໝ່ຕະລອດໄປ, ມີອົງປະກອບເລັກໜ້ອຍທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ, ເພາະວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງ ນອກຈາກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງຕົກສູ່ຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ, ເຂົາຈະບໍ່ຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງບໍ? ການເວົ້າວ່າເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນປັດຈຸບັນກໍຄືການເວົ້າຈາກທັດສະນະທີ່ຈຳກັດຂອງຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ; ຖ້າຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າແທ້ໆ, ເຈົ້າຈະພ່າຍແພ້ໃນສະໜາມຕະລອດໄປ. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ວ່າໄດ້ຮັບໄຊຊະນະຈັກເທື່ອ. ມີແຕ່ຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກໄຖ່ບາບໄດ້. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ໃນບັນດາສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຄືສິ່ງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ, ມະນຸດຄືສິ່ງດຽວໃນບັນດາສິ່ງທັງປວງທີ່ຕົກຢູ່ໃນກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ, ສິ່ງດຽວທີ່ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການເສື່ອມຊາມຂອງມັນໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປົກຄອງຕົນເອງຈັກເທື່ອ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ສົກກະປົກຂອງຊາຕານ ແລະ ທົນທຸກກັບການເຍາະເຍີ້ຍຂອງມັນ; ມັນເຍີ້ຍພວກເຂົາໃນລັກສະນະນີ້ ແລະ ຈົນພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ພຽງເຄິ່ງດຽວ, ອົດກັ້ນກັບຊີວິດຂຶ້ນໆລົງໆ, ຄວາມລຳບາກໃນໂລກມະນຸດ. ຫຼັງຈາກຍອກຫຼິ້ນກັບພວກເຂົາ, ຊາຕານກໍເຮັດໃຫ້ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາສິ້ນສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຜະເຊີນກັບຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມມຶນເມົາຢ່າງສັບສົນ, ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບສິ່ງດີໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຖືກຊາຕານທຳລາຍ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເປັນເສດສ່ວນ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຂົາໄດ້ອ່ອນເພຍຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດຊີວາຈົນພວກເຂົາບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຈະສັງເກດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຈະສັງເກດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍຈະຕົກຢູ່ກັບຄວາມແຕກຫັກ ແລະ ບໍ່ສົມບູນຕະຫຼອດໄປ ແລະ ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນບ່ອນວ່າງເປົ່າຕະຫຼອດໄປ. ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເທິງໂລກ, ມີມະນຸດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ມີອຸດົມຄະຕິສູງສົ່ງໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດສຳລັບ

ພຣະເຈົ້າໃນເວລາຫຼາຍປີ; ແຕ່ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ ຈົນເກືອບວ່າຈະບໍ່ມີຢູ່ເລີຍ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ຜູ້ຄົນຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ຮັບເອົາບົດບາດໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນພວກເຂົາກໍປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະອົງ, ເພາະວ່າ ແທນທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາພັດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງມະນຸດໃນຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້. ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າພາລະກິດໄດ້ບໍ? ພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດໄດ້ເອົາພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຝັງມັນໄວ້. ຍ້ອນສິ່ງນີ້, ໃນຫຼາຍຍຸກທີ່ຜ່ານມາ ຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງມີທາງເຂົ້າສູ່ພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າເຖິງການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໜ້ອຍເກີນໄປ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຖິງແມ່ນມີຫຼາຍຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຫັນວ່າພຣະອົງສູງສົ່ງສໍ່າໃດ ແລະ ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຕົນເອງເປັນພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນນະມັດສະການ.

ເປັນເວລາຫຼາຍປີ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ລີ້ຊ້ອນຢູ່ພາຍໃນການເນລະມິດສ້າງ; ພຣະອົງໄດ້ສັງເກດລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ແລະ ລະດູໃບໄມ້ລົ່ນຫຼາຍຄັ້ງຈາກການປົກຄຸມຂອງໝອກ; ໄດ້ຫຼຽວລົງມາຈາກສະຫວັນຊັ້ນສາມເປັນເວລາຫຼາຍມື້ ແລະ ຫຼາຍຄືນ; ໄດ້ຍ່າງທ່າມກາງມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍເດືອນ ແລະ ຫຼາຍປີ. ພຣະອົງໄດ້ນັ່ງຢູ່ເໜືອມະນຸດທັງປວງ ລໍຖ້າຢ່າງງຽບໆຕະຫຼອດລະດູໜາວທີ່ຜ່ານໄປຫຼາຍຄັ້ງ. ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວທີ່ພຣະອົງສະແດງຕົນເອງຢ່າງເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບທຸກຄົນເຫັນ ຫຼື ສົ່ງສຽງແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວ, ຈາກໄປໂດຍບໍ່ມີສັນຍານ ແລະ ກັບມາຢ່າງງຽບໆ. ຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ຈັກໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງແດ່? ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເວົ້າກັບມະນຸດຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍປາກົດຕົວຕໍ່ມະນຸດຈັກເທື່ອ. ມັນງ່າຍສໍ່າໃດທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຖືກມອບໝາຍໂດຍພຣະເຈົ້າ? ໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດໃນບັນດາສິ່ງຕ່າງໆ. ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ມະນຸດ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຍ້ອນວ່າ ທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງເຂົາແມ່ນຈຳກັດ ແລະ ຕື້ນເກີນໄປ. ເມື່ອເບິ່ງຈາກທັດສະນະຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລັກໜ້ອຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫ່າງເຫີນຈາກພຣະອົງຫຼາຍເກີນໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຫົວໃຈທີ່ພວກເຂົາມີທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍສັບຊ້ອນເກີນໄປ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີພາບຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈສ່ວນເລິກທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາເລີຍ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ເປັນເໝືອນດັ່ງທອງຄຳທີ່ຝັງໄວ້ຢູ່ໃນດິນຊາຍ ແມ່ນບໍ່ສາມາດສ່ອງແສງສະຫວ່າງແວບວັບໄດ້. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ລະດັບຄວາມສາມາດ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ມຸມມອງຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນຕາກຽດຊັງທີ່ສຸດ. ຍ້ອນຂາດຄວາມສາມາດໃນການຮັບຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຈົນເຖິງຄວາມເສີຍເມີຍ, ຊຸດໂຊມ ແລະ ເສື່ອມໂຊມ, ເປັນທາດຮັບໃຊ້ຫຼາຍເກີນໄປ, ອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີກຳລັງໃຈ, ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຖືກຈູງຄືກັບຈູງງົວ ແລະ ມ້າ. ແຕ່ສຳລັບທາງເຂົ້າຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ທາງເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທົນທຸກເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບຄົນປະເພດນີ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມຈັດທາງເຂົ້າຂອງເຈົ້າຈາກມຸມນີ້, ເພື່ອວ່າຜ່ານພາລະກິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ທາງເຂົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃກ້ໃນການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 191)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ຂອງປະເທດຈີນ ຫຼື ດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງເພື່ອນຮ່ວມຊາດຈາກຮົງກົງ ແລະ ໄຕ້ຫວັນກໍຄື: "ບຸກຄົນພາຍໃນ". ເມື່ອພຣະເຈົ້າລົງມາຈາກສະຫວັນເບື້ອງເທິງສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນສະຫວັນ ຫຼື ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າກັບຄືນມາພາຍໃຕ້ການປົກປິດ. ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ແມ່ນບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຕົວເລີຍ. ແມ່ນແຕ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ກໍບໍ່ມີຜູ້ຄົນຮັບຮູ້ມັນໄດ້. ບາງເທື່ອ ສິ່ງນີ້ຈະຍັງຄົງເປັນປິດສະໜາຊົ່ວນິດນິລັນ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດອາດຮູ້ໄດ້. ບໍ່ວ່າຜົນກະທົບຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈະຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີລິດອຳນາດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນແບບເສີຍເມີຍ, ບໍ່ເປີດເຜີຍຫຍັງອອກມາເລີຍ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄືກັບວ່າ ມັນກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນອານາຈັກສະຫວັນ. ເຖິງແມ່ນມັນຈະຊັດເຈນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ມີຕາໃຫ້ເຫັນ ແຕ່ກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຮັບຮູ້ມັນໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສຳເລັດຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຊາດທັງປວງຈະຢຸດເຊົາທ່າທີໂດຍປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ[໑] ແລະ ຕື່ນຈາກຄວາມຝັນອັນຍາວນານຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາຈື່ພຣະເຈົ້າເຄີຍເວົ້າຄັ້ງໜຶ່ງວ່າ: "ການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໃນຄັ້ງນີ້ຄືກັບການຕົກຢູ່ໃນຖໍ້າເສືອ". ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື

ຍ້ອນໃນພາລະກິດຄັ້ງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄືພຣະອົງເກີດໃນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ການທີ່ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນຕາມມາດ້ວຍອັນຕະລາຍທີ່ຮຸນແຮງຫຼາຍກວ່າຄັ້ງກ່ອນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນແມ່ນມີດ, ປືນ, ກະບອງ ແລະ ໄມ້ຄ້ອນ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຜະເຊີນແມ່ນການລໍ້ລວງ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຜະເຊີນແມ່ນຝູງຊົນທີ່ສວມໃສ່ໃບໜ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເຈດຕະນາອັນໂຫດຮ້າຍ. ພຣະອົງສ່ຽງທີ່ຈະຖືກຂ້າໄດ້ໃນທຸກຊ່ວງເວລາ. ພຣະເຈົ້າມາໂດຍນຳເອົາຄວາມໂກດຮ້າຍມາພ້ອມກັບພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາກສ່ວນທີສອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງສືບຕໍ່ຫຼັງຈາກພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ອຸທິດຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມໃສ່ໃຈທີ່ສຸດ ແລະ ກຳລັງໃຊ້ທຸກວິທີການທີ່ອາດຄິດໄດ້ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການໂຈມຕີຂອງການລໍ້ລວງ, ປົກປິດພຣະອົງເອງຢ່າງຖ່ອມຕົນ ແລະ ບໍ່ອວດອ້າງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ໃນການຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດຈາກໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນ. ສະນັ້ນ ມີພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ການສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບກໍເປັນພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງແຜນການທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ໃນຂະນະທີ່ຍຸກໃໝ່ກຳລັງຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ແລະ ຍຸກເກົ່າກໍກຳລັງຈະຖອຍລົງ, ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ເລີ່ມພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບໃນພາກສ່ວນທີສອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫ້າງກະກຽມສຳລັບພາກສ່ວນນັ້ນ. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຄັ້ງນີ້ເຊັດເຈນວ່າບໍ່ໄດ້ຖືກທຳນວາຍໄວ້ໃນອະດີດ, ສະນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ວາງພື້ນຖານສຳລັບຄວາມເລິກລັບຫຼາຍຂຶ້ນອ້ອມຮອບການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໃນຄັ້ງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາຮຸ່ງເຊົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ ໂດຍມະນຸດຊາດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ການມາເຖິງຂອງຊ່ວງເວລານີ້. ບາງເທື່ອ ພວກເຂົາທຸກຄົນນອນຫຼັບສະນິດ; ບາງເທື່ອ ຫຼາຍຄົນທີ່ຍັງຕື່ນຕົວເຝົ້າລະວັງກໍກຳລັງຖ້າຢູ່ ແລະ ບາງເທື່ອ ຫຼາຍຄົນກຳລັງອະທິຖານຢ່າງງຽບໆຫາພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ທ່າມກາງຫຼາຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ທີ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ ເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ລາບລື້ນຂຶ້ນ ແລະ

ເພື່ອບັນລຸຜົນຕາມມາທີ່ດີກວ່າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເພື່ອຍັບຍັ້ງການລົ້ລວງເພີ່ມຂຶ້ນອີກດ້ວຍ. ເມື່ອການນອນຫຼັບໃນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງຂອງມະນຸດໄດ້ຈົບສິ້ນລົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສໍາເລັດແຕ່ດົນແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະຈາກໄປ, ນໍາເອົາການສິ້ນສຸດມາສູ່ຊີວິດແຫ່ງການທ່ອງໄປມາ ແລະ ການພັກແຮມເທິງແຜ່ນດິນໂລກຂອງພຣະອົງ.

ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ກ່າວໃນບຸກຄົນຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຍ້ອນບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະແຊກແຊງໄດ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອົດທົນກັບການທົນທຸກທີ່ຮຸນແຮງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດແທນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຜ່ານຜ່າອັນຕະລາຍຫຼາຍກວ່າຄົນທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເປັນສອງສາມພັນເທົ່າ ເພື່ອລົງມາເທິງດິນແດນມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອາໄສຢູ່ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ, ໃຊ້ຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໄຖ່ຜູ້ຄົນທຸກຍາກກຸ່ມນີ້, ຜູ້ຄົນກຸ່ມນີ້ທີ່ຈົມຢູ່ໃນກອງຂີ້ສັດ. ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ວຸ້ນວາຍ, ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ເນື່ອງຈາກທຸກຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຊົ່ວຊ້າຢ່າງທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາຈະທົນຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງງຽບໆຢູ່ສະເໝີ. ບໍ່ວ່າມະນຸດໄດ້ຈົມລົງສູ່ຄວາມໂຫດຮ້າຍຮຸນແຮງທີ່ສຸດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເອົາມັນມາໃສ່ໃຈ, ພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດເພື່ອບັນລຸການຝາກຝັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທີ່ພຣະບິດາໃນສະຫວັນໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

ຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແດ່? ຜູ້ໃດຄໍານຶງເຖິງພາລະຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຫຼາຍກວ່າພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ? ຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ? ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໃນສະຫວັນແມ່ນກັງວົນຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍອະທິຖານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ກັງວົນຕໍ່ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຈົນເໜືອຄໍາບັນຍາຍ. ມີຜູ້ໃດທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາທີ່ມີຕໍ່ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງບໍ່? ມີຜູ້ໃດທີ່ຮູ້ຈັກຫົວໃຈທີ່ພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກໄດ້ຄິດຮອດພຣະເຈົ້າພຣະບິດາບໍ່? ຖືກແຍກອອກຈາກກັນລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ທັງສອງກໍໄດ້ແຕ່ຈ້ອງເບິ່ງກັນແລະກັນຈາກທາງໄກຕະຫຼອດເວລາ, ຕິດຕາມກັນແລະກັນໃນພຣະວິນຍານ. ໂອ ມະນຸດຊາດເອີຍ! ເມື່ອໃດເຈົ້າຈຶ່ງຈະຄໍານຶງເຖິງຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອໃດເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ?

ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດເພິ່ງພາກັນຢູ່ສະເໝີ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງທັງສອງຈຶ່ງຄວນຖືກແຍກອອກຈາກກັນ, ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງຢູ່ສະຫວັນເບື້ອງເທິງ ແລະ ອີກອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ? ພຣະບິດາຮັກພຣະບຸດຂອງພຣະອົງດັ່ງທີ່ພຣະບຸດຮັກພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະບິດາຈຶ່ງລໍຖ້າດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາອັນເລິກເຊິ່ງ ແລະ ເຈັບປວດຫາພຣະບຸດແບບນັ້ນ? ພຣະອົງທັງສອງອາດບໍ່ໄດ້ຖືກແຍກກັນເປັນເວລາດົນ, ແຕ່ຜູ້ໃດຈະຮູ້ວ່າເປັນເວລາເທົ່າໃດມື້ ແລະ ຄືນທີ່ພຣະບິດາໄດ້ໄຝ່ຫາດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາອັນເຈັບປວດ ແລະ ດົນປານໃດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປາຖະໜາການກັບຄືນຢ່າງໄວຂອງພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງ, ພຣະອົງນັ່ງຢ່າງງຽບໆ ແລະ ພຣະອົງລໍຖ້າ; ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງເຮັດໂດຍບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການກັບຄືນໂດຍໄວຂອງພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ. ພຣະບຸດໄດ້ພະເນຈອນສຸດຂອບແຜ່ນດິນໂລກ: ເມື່ອໃດພຣະອົງທັງສອງຈະມາຢູ່ຮ່ວມກັນໃໝ່? ເຖິງແມ່ນວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນໃໝ່ແລ້ວ ພຣະອົງທັງສອງຈະຢູ່ຮ່ວມກັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ, ພຣະອົງຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ການແຍກຈາກກັນເປັນຫຼາຍພັນມື້ ແລະ ຄືນໄດ້ແນວໃດ ໂດຍທີ່ອົງໜຶ່ງຢູ່ສະຫວັນເບື້ອງເທິງ ແລະ ອີກອົງໜຶ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ? ຫຼາຍທົດສະວັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຮູ້ສຶກຄືກັບພັນປີໃນສະຫວັນ. ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈະບໍ່ກັງວົນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບການປ່ຽນແປງໃນໂລກມະນຸດຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ມະນຸດໄດ້ຜະເຊີນ. ພຣະເຈົ້າໄຮ້ດຽງສາ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຄວນຖືກເຮັດໃຫ້ອົດທົນກັບຄວາມທໍລະມານເຊັ່ນດຽວກັບມະນຸດ? ບໍ່ແປກໃຈເລີຍວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈຶ່ງປາຖະໜາຫາພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຢ່າງຮີບດ່ວນ; ຜູ້ໃດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້? ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດຫຼາຍເກີນໄປ; ມະນຸດຈະຕອບແທນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງພຽງພໍໄດ້ແນວໃດ? ຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດມອບໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເລັກນ້ອຍເກີນໄປ; ໃນເລື່ອງນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກັງວົນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

໑. "ຢຸດເຊົາທ່າທີໂດຍປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ" ໝາຍເຖິງວິທີທີ່ແນວຄິດ ແລະ ມຸມມອງຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 192)

ຫາໄດ້ຍາກທີ່ຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທ່າມກາງມະນຸດທີ່ເຂົ້າໃຈສະພາບຄວາມຄິດອັນຮີບດ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດແມ່ນດ້ອຍເກີນໄປ ແລະ

ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາກໍຂ້ອນຂ້າງມືດມົວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ຫຼື ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກັງວົນກ່ຽວກັບມະນຸດຢູ່ເລື້ອຍໆ, ຄືກັບວ່າທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດສາມາດລະບາດອອກໄດ້ທຸກຊ່ວງເວລາ. ຈາກສິ່ງນີ້ ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຕາມມາດ້ວຍການລໍ້ລວງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ການເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ສົມບູນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນ ໄດ້ບອກມະນຸດເຖິງເຈດຕະນາທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ເຊື່ອງຫຍັງຈາກເຂົາເລີຍ. ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໃຈຢ່າງເດັດດ່ຽວເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນກຸ່ມນີ້ບໍລິບູນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະມີຄວາມລຳບາກ ຫຼື ການລໍ້ລວງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ເມີນເສີຍຕໍ່ມັນທັງໝົດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງງຽບໆ, ເຊື່ອຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຄອບຄອງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດກໍຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຈະເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນຕອນນີ້ອາດມີຜູ້ຄົນທີ່ລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຜິດພຣະເຈົ້າ ຫຼື ກ່າວໂທດພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາໃສ່ໃຈ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າລົງມາສູ່ສະຫງ່າລາສີ, ທຸກຄົນກໍຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເພື່ອຄວາມສຸກຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດກໍແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດໄດ້ເອົາຊີວິດລອດໄດ້ດີຂຶ້ນ. ການມາຂອງພຣະເຈົ້ານຳມາຍັງການລໍ້ລວງ ແລະ ການມາຂອງພຣະອົງຍັງໄດ້ນຳມາຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍອີກດ້ວຍ. ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຈາກມະນຸດໄປ, ພຣະອົງກໍໄດ້ຄອບຄອງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງກໍຈາກໄປດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີທີ່ໄດ້ກັບຄືນໄປ. ພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໄດ້ເອົາສິ່ງຕ່າງໆມາໃສ່ໃຈ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະປະຕິເສດພຣະອົງແນວໃດກໍຕາມ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ການສ້າງໂລກຂອງພຣະເຈົ້າຍ້ອນກັບຄືນໄປຫຼາຍພັນປີ. ພຣະອົງໄດ້ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ພະເຊີນກັບການປະຕິເສດ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີຂອງໂລກມະນຸດຢ່າງເຕັມທີ່. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕ້ອນຮັບການມາເຖິງຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຖືກທັກທາຍຢ່າງເຢືອກເຢັນ. ໃນຊ່ວງເວລາສອງສາມພັນປີຂອງການດຳເນີນຢ່າງຍາກລຳບາກ,

ຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຈັບປວດຢ່າງໜັກແຕ່ດົນແລ້ວ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມກະບົດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງໄດ້ວາງອີກແຜນການໜຶ່ງເພື່ອປ່ຽນແປງ ແລະ ຊໍາລະມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ການດູຖູກ, ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ການຂົ່ມເຫັງ, ຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນ, ການທົນທຸກແຫ່ງການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ການເນລະເທດໂດຍມະນຸດ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະສົບພົບພໍ້ຕັ້ງແຕ່ທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊີມລົດຊາດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈົນພຽງພໍແລ້ວ ແລະ ສໍາລັບຄວາມລໍາບາກໃນໂລກມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນໄດ້ທົນທຸກກັບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເຕັມທີ່. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໃນສະຫວັນໄດ້ຄົ້ນພົບຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວວ່າ ພາບດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ ແລະ ພຣະອົງແກວ່ງຫົວພ້ອມທັງເລືອກຕາ ລໍຖ້າໃຫ້ພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາກໍມີພຽງໃຫ້ມະນຸດຊາດຟັງ ແລະ ເຊື່ອຟັງ, ແລະ ສາມາດທີ່ຈະເຊົາກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ ໂດຍຮູ້ສຶກອັບອາຍທີ່ສຸດຕໍ່ໜ້າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາກໍມີພຽງແຕ່ໃຫ້ມະນຸດຊາດສາມາດເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ຢຸດຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຢ່າງຈາກມະນຸດຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍລາຄາທີ່ແພງຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ມະນຸດກໍຍັງພັກຜ່ອນຢ່າງສະບາຍ[໑] ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

໑. “ພັກຜ່ອນຢ່າງສະບາຍ” ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນເສີຍເມີຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຖືວ່າພາລະກິດນັ້ນເປັນສິ່ງສໍາຄັນ.

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 193)

ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນສູ່ສະຫວັນຊັ້ນສາມ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກູ້ໄຖ່ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍໄດ້ກ້າວໄປສູ່ພາກສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງມັນແທ້ງແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ຍັງຄົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນໄມ້ກາງແຂນທີ່ພຣະເຢຊູແບກຢູ່ຫຼັງຂອງພຣະອົງ, ຜ້າຝ້າຍລີນິນສອຍງາມທີ່ພຣະເຢຊູຖືກບົກຄຸມໄວ້ ແລະ ມົງກຸດໜາມ ແລະ ຜ້າຄຸມສີມ່ວງອ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູສວມໃສ່ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາວຢິວໃຊ້ເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ). ນັ້ນກໍຄື ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດໃນການຄຶງພຣະເຢຊູເທິງໄມ້ກາງແຂນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຫຼາຍ, ສິ່ງຕ່າງໆກໍໄດ້ສະຫງົບລົງ. ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ສາວົກຂອງພຣະເຢຊູກໍເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປ ໂດຍນໍາພາ ແລະ ຫົດນໍ້າໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ. ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາເປັນແບບນີ້:

ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນກັບໃຈ, ສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮັບບັບຕິດສະມາ. ສາວົກທຸກຄົນເດີນໜ້າເຜີຍແຜ່ເລື່ອງລາວພາຍໃນ ເຊິ່ງເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນທຸກຄົນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ນອກຈາກລົ້ມໝອບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢຊູເພື່ອສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກສາວົກກໍໄປທຸກບ່ອນເພື່ອເຜີຍແຜ່ພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວ. ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນກໍເລີ່ມການສ້າງຄຣິສຕະຈັກໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດໃນລະຫວ່າງຍຸກນັ້ນຍັງແມ່ນການເວົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ສະຫວັນ ຍ້ອນມັນເປັນພຽງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງມີຄຳເວົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຈາກປັດຈຸບັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນດ້ານແກ່ນແທ້ແມ່ນຄືກັນ: ທັງສອງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ພາລະກິດປະເພດນີ້ ແລະ ພຣະຄຳໄດ້ສືບຕໍ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ນີ້ຈຶ່ງແມ່ນປະເພດຂອງສິ່ງທີ່ຍັງຖືກແບ່ງປັນໃນສະຖາບັນທາງສາສະໜາໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເລີຍ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູສຳເລັດລົງ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແລ້ວ, ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມແຜນການຂອງພຣະອົງສຳລັບຂັ້ນຕອນອື່ນໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນເລື່ອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ. ຕາມທີ່ມະນຸດເຫັນ, ການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ໄດ້ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຍຶດກະແຈສູ່ດິນແດນມໍລະນະ. ທຸກຄົນຄິດວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ໃນຄວາມຈິງ, ຈາກມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີພຽງແຕ່ສ່ວນເລັກນ້ອຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນພຽງແຕ່ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລ້ວນັບພາສາຫຍັງກັບການປ່ຽນແປງໃນໜ້າແບບຊາຕານຂອງມະນຸດ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ "ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາໄດ້ຜ່ານຄວາມເຈັບປວດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍທັງໝົດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ. ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ແລະ ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຮົາ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງເຮົາລົງຢ່າງສົມບູນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດນັ້ນ". ສະນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມແຜນການຮອບທີສອງເພື່ອສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເຈດຕະນາສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືການເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສົມບູນ ແລະ ເພື່ອຮັບເອົາທຸກຄົນທີ່ຖືກຊ່ອຍຈາກມືຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກຽມການທີ່ຈະສ່ຽງອັນຕະລາຍມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ. ຄວາມໝາຍຂອງ “ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ” ກໍຄືພຣະອົງທີ່ບໍ່ໄດ້ນໍາເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີ (ເພາະພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ສໍາເລັດເທື່ອ) ແຕ່ພຣະອົງປາກົດໃນຕົວຕົນຂອງພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດທີ່ພຣະເຈົ້າພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເວົ້າວ່າເປັນ “ການສ່ຽງອັນຕະລາຍ”. ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີອໍານາດໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຕ້ອງນໍາໃຊ້ຢ່າງລະມັດລະວັງຫຼາຍ[໑] ແລະ ອໍານາດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫ່າງໄກຫຼາຍຈາກສິດອໍານາດຂອງພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ, ເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຂອງພຣະອົງໃຫ້ສໍາເລັດລົງໂດຍບໍ່ຫຍຸ້ງກັບພາລະກິດອື່ນໆ ແລະ ພຣະອົງພຽງແຕ່ສໍາເລັດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ “ພຣະຄຣິດ” ເມື່ອພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ຝັງຢູ່ໃນຕົວຂອງຊື່. ເຫດຜົນທີ່ມີການເວົ້າວ່າ ການມາເຖິງແມ່ນມາພ້ອມກັບການລໍ້ລວງກໍເພາະມີພຽງແຕ່ພາລະກິດໜຶ່ງປະການເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາພຽງແຕ່ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ “ພຣະຄຣິດ” ແລະ “ພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກ” ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມອບຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງ ກໍຍ້ອນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໜຶ່ງປະການ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກໃຫ້ສໍາເລັດ. ເມື່ອພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກເຮັດໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍທັງໝົດສໍາເລັດລົງ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບແບກໄວ້ເທິງບ່າຂອງພຣະອົງ, ພຣະບິດາກໍຈະມອບຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງ ພ້ອມກັບຕົວຕົນຂອງພຣະບິດາ. ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນ “ກົດຂອງສະຫວັນ”. ເພາະພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນຢູ່ໃນໂລກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ທັງສອງພຣະອົງພຽງແຕ່ຈ້ອງເບິ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນພຣະວິນຍານ, ພຣະບິດາຈັບຕາເບິ່ງພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກ ແຕ່ພຣະບຸດບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະບິດາແຕ່ໄກ. ມັນເປັນຍ້ອນໜ້າທີ່ ທີ່ເນື້ອໜັງສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນນ້ອຍເກີນໄປ ແລະ

ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຂ້າໃນທຸກເວລາ ຈົນຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າການມາເຖິງຄັ້ງນີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍອັນຕະລາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ສິ່ງນີ້ທຽບເທົ່າກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າສະຫຼະພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ປາກຂອງເສືອອີກຄັ້ງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ອັນຕະລາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງພຣະອົງ ໂດຍເອົາພຣະອົງໄປຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ຊາຕານເຈາະຈົງທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຄວາມລຳບາກທີ່ຮ້າຍແຮງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງມອບພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນບ່ອນສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ມີສິນທຳເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາ "ລ້ຽງພຣະອົງໃຫ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່". ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນເປັນວິທີດຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເບິ່ງຄືວ່າເໝາະສົມ ແລະ ເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ມັນເປັນວິທີດຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາສຳເລັດລົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາສຳເລັດ. ຍ້ອນສິ່ງກີດຂວາງຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງໃນພາລະກິດທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ພຣະເຢຊູເອງກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະມີການກັບມາເປັນເນື້ອໜັງຄັ້ງທີສອງ. ສະນັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ອະທິບາຍພຣະຄຳພີ ຫຼື ຜູ້ທຳນາຍໃດກ້າທີ່ຈະທຳນາຍຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບັງເກີດເປັນມະນຸດອີກຄັ້ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງກໍຄືພຣະອົງຈະມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງເພື່ອປະຕິບັດສ່ວນທີສອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ ຄືວ່າ ພຣະອົງຈະມາໃນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງເພື່ອປະຕິບັດພາກສ່ວນທີສອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອງຕົນເອງໃນເນື້ອໜັງແຕ່ດົນມາແລ້ວ. ບໍ່ແປກເລີຍ ເພາະພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ຖືກຍົກຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຍອມຮັບການມອບໝາຍນີ້ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄຳທຳນາຍທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະເມີນໄດ້ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ໃນໜັງສືແຫ່ງການທຳນາຍທັງຫຼາຍໃນພຣະຄຳພີແມ່ນບໍ່ມີຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວເຖິງສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ແຕ່ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູມາປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນໄດ້ມີການທຳນາຍທີ່ຊັດເຈນແລ້ວ ທີ່ກ່າວວ່າສາວບໍລິສຸດຈະມີລູກ ແລະ ຈະໃຫ້ກຳເນີດບຸດຊາຍ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າໄດ້ມີການຕັ້ງຄັນພຣະອົງຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຍັງເວົ້າວ່າ ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ຄວາມຕາຍ ແລ້ວໃນປັດຈຸບັນມັນຈະສ່ຽງຫຼາຍກວ່າເທົ່າໃດ? ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງນີ້ສ່ຽງຕໍ່ອັນຕະລາຍກວ່າທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເປັນຫຼາຍພັນເທົ່າ. ໃນຫຼາຍບ່ອນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ທໍານາຍວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບເອົາກຸ່ມຜູ້ເອົາຊະນະໃນດິນແດນຊີນິມ. ໃນເມື່ອມັນຢູ່ໃນພາກຕະເວັນອອກຂອງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຜູ້ເອົາຊະນະຖືກຮັບເອົາ, ສະນັ້ນ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງແມ່ນດິນແດນຊີນິມໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນດຽວກັນທີ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່ນອນຂົດຢູ່. ໃນບ່ອນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາເຊື້ອສາຍຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່ ເພື່ອວ່າມັນຈະຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍແທ້ໆ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການປຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ທົນທຸກຫຼາຍ, ປຸກພວກເຂົາຈົນພວກເຂົາຕື່ນໝົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍ່າງອອກຈາກໝອກ ແລະ ປະຕິເສດມັງກອນແດງໃຫຍ່. ພວກເຂົາຈະຕື່ນຈາກຄວາມຝັນຂອງພວກເຂົາ, ຮູ້ຈັກວ່າມັງກອງແດງໃຫຍ່ແມ່ນຫຍັງກັນແທ້, ສາມາດມອບຫົວໃຈທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ລຸກຂຶ້ນຈາກການກົດຂີ່ຂອງອິດທິພົນມືດ, ຢືນຂຶ້ນໃນພາກຕະເວັນອອກຂອງໂລກ ແລະ ກາຍເປັນຫຼັກຖານແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງນໍາພາລະກິດທີ່ຈົບລົງໃນອິດສະຣາເອັນໄປສູ່ດິນແດນທີ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່ນອນຂົດ ແລະ ເປັນເວລາເກືອບສອງພັນປີຫຼັງຈາກການຈາກໄປ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງເພື່ອສືບຕໍ່ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ໃນສາຍຕາເບິ່ງຂອງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍາລັງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ໃນເນື້ອໜັງ. ແຕ່ໃນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພຣະອົງກໍາລັງສືບຕໍ່ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແຕ່ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ມີຜູ້ປົກຄອງເປັນເວລາສອງພັນປີເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໂດຍທີ່ມີການປ່ຽນແປງສະຖານທີ່ ແລະ ໂຄງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຮູບລັກທີ່ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງໄດ້ສວມໃສ່ໃນພາລະກິດປັດຈຸບັນຈະປາກົດວ່າແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ທັງສອງກໍມາຈາກແກ່ນແທ້ ແລະ ຮາກຖານອັນດຽວກັນ ແລະ ທັງສອງກໍມາຈາກບໍ່ເກີດດຽວກັນ. ບາງເທື່ອພຣະອົງທັງສອງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍໃນພາຍນອກ ແຕ່ຄວາມຈິງພາຍໃນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍຄືກັນທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍຸກຕ່າງໆກໍແຕກຕ່າງກັນຄືກັບກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ. ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຈະເປັນໄປຕາມຮູບແບບທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງໄດ້ແນວໃດ? ຫຼື ຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະລົບກວນກັນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (6)" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

໑."ອຳນາດໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຕ້ອງນຳໃຊ້ຢ່າງລະມັດລະວັງຫຼາຍ" ບົ່ງບອກວ່າຄວາມຍາກລຳບາກຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນມີຫຼາຍ ແລະ ພາລະກິດທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແມ່ນຈຳກັດ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 194)

ມະນຸດໄດ້ໃຊ້ເວລາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຂາດຫາຍໄປນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການສະໜອງຊີວິດທາງຈິດວິນຍານ ແລະ ປະສົບການໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ເນື່ອງຈາກມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳບູຮານຂອງເຊື້ອຊາດຕົນເອງ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຫວັງຢ່າງເລິກໆໃນໃຈວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດຕິດພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເສື່ອມຊາມຫຼາຍເກີນໄປ ພ້ອມກັບການຕາຍດ້ານ ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາໃນທ່າມກາງມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການປ່ຽນແປງຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນ ພ້ອມກັບພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາມີເປັນເວລາຫຼາຍລ້ານປີ. ພຣະອົງຈະຖືເອົາໂອກາດນີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຈະປ່ຽນວິທີທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ປ່ຽນທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງໂດຍຜ່ານຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສ້າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນການມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງມີໄຊຊະນະ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈຶ່ງຈະບັນລຸການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ການປ່ຽນແປງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ. ການຈັດການ ແລະ ການລົງວິໄນແມ່ນວິທີການ, ໃນຂະນະທີ່ການເອົາຊະນະ ແລະ ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍ. ການກຳຈັດຄວາມຄິດແບບງົມງາຍທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍແມ່ນເປັນເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າມາຕະຫຼອດ ແລະ ໃນບໍ່ດົນມານີ້ກໍໄດ້ກາຍເປັນປະເດັນສຸກເສີນຂອງພຣະອົງ. ຫວັງວ່າທຸກຄົນຈະເບິ່ງຢ່າງລະອຽດໃນການຄຳນຶງເຖິງສະຖານະການນີ້. ປ່ຽນວິທີທີ່ແຕ່ລະຄົນມີປະສົບການ ເພື່ອວ່າເຈດຕະນາອັນຮີບດ່ວນນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າອາດຈະເກີດໝາກຜົນໂດຍໄວ ແລະ ເພື່ອວ່າຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກອາດຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ. ຈົ່ງມອບຄວາມຈົງຮັກພັກດີທີ່ເຈົ້າສົມຄວນມອບໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈົ່ງປອບໃຈພຣະເຈົ້າເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ. ຫວັງວ່າໃນທ່າມກາງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຫຼີກຫຼີກຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້ ຫຼື ພຽງແຕ່ເຮັດພໍເປັນພິທີ. ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາໃນເນື້ອໜັງໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນເພື່ອສະໜອງຕໍ່ຄຳເຊື້ອເຊີນ ແລະ

ຍ້ອນສະພາບຂອງມະນຸດ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດດ້ວຍສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີຄວາມສາມາດ ຫຼື ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູມາແບບໃດກໍຕາມ ສຸດທ້າຍພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດເຫັນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຫັນການມີຢູ່ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຂົາສົມບູນ, ປ່ຽນແປງຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ເພື່ອວ່າໃບໜ້າດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກຝັງເລິກລົງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງໜັ້ນຄົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມປາດຖະໜາພຽງຢ່າງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ບໍ່ວ່າທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຈະຍິ່ງໃຫຍ່, ທາດແທ້ຂອງມະນຸດຈະຕໍ່າຕ້ອຍ ຫຼື ຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດໃນອະດີດຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສົນໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ພຣະອົງຫວັງພຽງແຕ່ວ່າມະນຸດຈະເລີ່ມສ້າງພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາມີໃນໃຈຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນມາໃໝ່ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມາຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນຈິ່ງຈະມີການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິທາງການນຶກຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດປາດຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າຈາກສ່ວນເລິກ ແລະ ປຸກຄວາມຕິດພັນກັບພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (7)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 195)

ເຮົາໄດ້ກ່າວຫຼາຍຄັ້ງແລ້ວວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງຈິດວິນຍານຂອງແຕ່ລະຄົນເພື່ອວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງມະຫາສານຈະໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ກໍຈະເປັນການຊ່ວຍຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ເພື່ອປຸກຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອລະລາຍຫົວໃຈທີ່ເຢັນຊາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຟື້ນຄືນອີກຄັ້ງ. ນີ້ຄືຄວາມປະສົງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຢຸດການເວົ້າເຖິງຄວາມສູງສົ່ງ ຫຼື ຄວາມເລິກເຊິ່ງຂອງຊີວິດ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດ; ເມື່ອໃຈຂອງຜູ້ຄົນຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຈາກຄວາມຝັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮູ້ຈັກໄພອັນຕະລາຍທີ່ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເປັນຢ່າງດີ ການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດລົງ. ມື້ທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຍັງເປັນມື້ທີ່ມະນຸດໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນທາງການ. ໃນເວລານີ້ ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ:

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຈະສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມະນຸດຈະເລີ່ມປະຕິບັດໜ້າທີ່ ທີ່ເຂົາຄວນປະຕິບັດຢ່າງເປັນທາງການ ນັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງຕົນເອງ. ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຕ່າງໆຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຄວນຊອກຫາເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ພື້ນຖານໃນການຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈ. ການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດຈະດີຂຶ້ນ ເມື່ອມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນພາຍໃນໃຈຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນທີ່ສົມບູນຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດທີ່ຖືກໄຖ່ບາບ, ຜູ້ທີ່ຍັງອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປຸກຕົວເອງໃຫ້ຕື່ນຈາກບ່ອນເຕົ້າໂຮມແຫ່ງນີ້ຂອງພວກຜີສາດ; ເພື່ອວ່າ ມະນຸດອາດຈະລອດພົ້ນຈາກພັນປີແຫ່ງຄວາມບາບ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂຈມຕີມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ລົ້ມຢ່າງສົມບູນ, ສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາຄວາມສະຫງົບມາສູ່ໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄວຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ເພື່ອເປັນການລະບາຍໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ ຕໍ່ຄວາມກຽດຊັງທີ່ບອບຊ້ຳຢູ່ໃນເອິກຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອກຳຈັດແມ່ພະຍາດເຊື້ອລາເຫຼົ່ານັ້ນ, ເພື່ອຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຖິ້ມຊີວິດນີ້ທີ່ບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກຂອງງົວ ຫຼື ມ້າ, ເພື່ອບໍ່ເປັນຂ້າທາດອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອບໍ່ຖືກຢຽບຍໍ່າຢ່າງອຳເພີໃຈອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຖືກສັ່ງການໂດຍມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງປະເທດຊາດທີ່ລົ້ມເຫຼວນີ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ເປັນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກມັນຈັບໄປເປັນທາດອີກຕໍ່ໄປ. ຮັງຂອງພວກຜີສາດຈະຖືກທຳລາຍເປັນຊິ້ນສ່ວນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະຢືນຄຽງຂ້າງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຈັກກະພັດແຫ່ງຂ້າທາດດັ່ງກ່າວນີ້. ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຽດຊັງສັງຄົມມືດຈົນເຂົ້າກະດູກດຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງກັດແຂ້ວຂອງພຣະອົງ, ຕ້ອງການທີ່ຈະເອົາຕີນຂອງພຣະອົງຢຽບງູເຖົ້າໂຕໃຫຍ່ອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຮ້າຍກາດນີ້ທີ່ສຸດ ເພື່ອວ່າ ມັນຈະບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນຂົ່ມເຫັງມະນຸດອີກ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຍົກໂທດໃຫ້ການກະທຳຂອງມັນໃນອະດີດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການຫຼອກລວງຂອງມັນທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຜິດບາບຈາກມັນຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆ; ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍຫົວໜ້າຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງມວນນີ້[ຄ] ຫຼຸດພົ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ໂດຍທີ່ພຣະອົງຈະທຳລາຍມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (8)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

໑. "ຫົວໜ້າຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງມວນນີ້" ໝາຍເຖິງພີສາດເຖົ້າ. ອະລິນີ້ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມກຽດຊັງທີ່ສຸດ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 196)

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຄ່ຳຄືນທີ່ອຶດຫຼັບອຶດນອນ ເພື່ອພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດ. ຈາກຈຸດສູງຫາຈຸດຕ່ຳສຸດ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສູ່ນາຮົກເທິງດິນທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ເພື່ອໃຊ້ເວລາຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບມະນຸດ ໂດຍທີ່ບໍ່ເຄີຍຈົ່ມກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຊ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ບໍ່ເຄີຍຕຳໜິຕິເຕືອນມະນຸດຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາ ແຕ່ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍທີ່ສຸດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງ. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຂອງນາຮົກໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະສາມາດໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນາຮົກໄດ້ແນວໃດ? ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດທັງມວນຈະສາມາດຊອກຫາຄວາມສະຫງົບໃຫ້ໄວຂຶ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍ ແລະ ໄດ້ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໃນການສະເດັດມາແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ "ນາຮົກ" ແລະ "ແດນມໍລະນະ" ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳເສືອ ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນ. ແລ້ວມະນຸດມີຄຸນສົມບັດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາມີເຫດຜົນຫຍັງທີ່ຈະຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ? ເຂົາສາມາດກ້າທີ່ຈະເບິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນໄດ້ສະເດັດມາດິນແດນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກທີ່ສຸດແຫ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍລະບາຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບມະນຸດເລີຍ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພັດຍອມຮັບເອົາການທຳລາຍລ້າງ[໑] ແລະ ການກົດຂີ່ຂອງມະນຸດຢ່າງງຽບໆ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະຕອບໂຕ້ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໂດຍບໍ່ມີການຈົ່ມວ່າ: ການສັ່ງສອນ, ການໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ, ການຕຳໜິຕິເຕືອນ, ການເຮັດໃຫ້ພຣະທຳບໍລິສຸດ, ການກ່າວເຕືອນ, ການແນະນຳ, ການປອບໃຈ, ການຕັດສິນ ແລະ ການເປີດເຜີຍ. ມີບາດກ້າວໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ? ເຖິງວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ກຳຈັດໂອກາດ ແລະ ຊາຕາກຳຂອງມະນຸດ ແຕ່ມີບາດກ້າວໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊາຕາກຳຂອງມະນຸດ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອການປົດປ່ອຍມະນຸດຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານນີ້ ແລະ ຈາກການກົດຂີ່ຂອງອຳນາດມືດທີ່ມືດດຳຄືກັບກາງຄືນ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດ? ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຄືກັນກັບຄວາມຮັກຂອງມານດາ?

ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈທີ່ກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ? ໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງອັນແຮງກ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຖືກຕອບແທນດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຢັນຊາ, ຄວາມກະດ້າງ, ສາຍຕາທີ່ເມີນເສີຍ, ດ້ວຍການຕຳໜິ ແລະ ການດູຖູກຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ບາດໃຈ, ແດກດັນ ແລະ ການດູຖູກ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກຕອບແທນດ້ວຍການເຍາະເຍີ້ຍຂອງມະນຸດ, ການຢຽບຢໍ່າ ແລະ ການປະຕິເສດຂອງເຂົາ, ດ້ວຍການເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຂົາ, ການຈົ່ມວ່າ, ການແບ່ງແຍກ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນ, ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຄວາມຫຼອກລວງ, ການໂຈມຕີ ແລະ ຄວາມຂົມຂື່ນ. ພຣະທຳທີ່ອົບອຸ່ນໄດ້ຮັບການຍົກຄິ້ວໃສ່ແບບດຸຮ້າຍ ແລະ ການຄັດຄ້ານຢ່າງເຢັນຊາຂອງນິ້ວມືພັນນິ້ວທີ່ແກວ່ງໄປມາ. ພຣະເຈົ້າສາມາດອົດທົນ, ກົ້ມຫົວ ແລະ ຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນຄືກັນກັບງົວທີ່ເຕັມໃຈ[໔]. ມີຕາເວັນ ແລະ ເດືອນຫຼາຍດວງ, ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບດວງດາວ,
ມີຫຼາຍຄັ້ງເທື່ອທີ່ພຣະອົງໄດ້ໜີໄປໃນຍາມຕາເວັນຂຶ້ນ ແລະ ກັບຄືນມາໃນເວລາຕາເວັນຕົກ, ແກວ່ງໄປມາ ແລະ ປີ້ນຂຶ້ນລົງ, ທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານທີ່ມີຫຼາຍກວ່າຄວາມເຈັບປວດຈາກການທີ່ພຣະອົງໜີອອກຈາກພຣະບິດາຂອງພຣະອົງຫຼາຍພັນຄັ້ງ, ອົບທົນຕໍ່ການໂຈມຕີ ແລະ ການທຳລາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ການຈັດການ ແລະ ການວິຈານຂອງມະນຸດ. ຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບການຕອບແທນດ້ວຍອະຄະຕິ[໕] ຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍທັດສະນະ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ຂອງມະນຸດທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ສະພາວະນິລານາມ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ
ແມ່ນໄດ້ຮັບການຕອບແທນດ້ວຍສາຍຕາຈ້ອງເບິ່ງຢ່າງໂລບມາກໂລພາຂອງມະນຸດ;
ມະນຸດພະຍາຍາມຢຽບຢໍ່າພຣະເຈົ້າໃຫ້ຕາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມເສຍໃຈ ແລະ ພະຍາຍາມຢຽບຢໍ່າພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນພື້ນດິນ.
ທັດສະນະຄະຕິຂອງມະນຸດໃນການປະຕິບັດຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນສິ່ງໜຶ່ງຂອງ "ຄວາມສະຫຼາດທີ່ຫາຍາກ" ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ດູຖູກໂດຍມະນຸດແມ່ນຖືກໜີບຈົນແປຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍສິບພັນຄົນ ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເອງຢືນຢູ່ຈຸດທີ່ສູງ ຄືກັບວ່າ ເຂົາຈະເປັນກະສັດແຫ່ງພະລາຊະວັງ, ຄືກັບວ່າ ເຂົາຕ້ອງການເອົາອຳນາດຢ່າງສົມບູນ[໔] ເພື່ອຖືອຳນາດຕຸລາການຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໜ້າຈໍ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳກັບຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ເຮັດຕາມກົດເກນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສາກ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຕອບໂຕ້ ຫຼື ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ; ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຫຼິ້ນບົດບາດຂອງຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຕ້ອງເປັນຫຸ່ນເຊີດ[໔] ທີ່ປາສະຈາກອິດສະຫຼະເສລີທັງມວນ. ການກະທຳຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ ແລ້ວເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດຮຽກຮ້ອງສິ່ງນີ້ ຫຼື ສິ່ງນັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດໃຫ້ຄຳສະເໜີແນະແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນອົກເຫັນໃຈກັບຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່ຈາກພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກໄດ້ແນວໃດ? ສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາຢູ່ໃສ? ເຂົາເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແຕກສະຫຼາຍແຕ່ດົນນານ ແລະ ເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແຕກເປັນຊິ້ນໆແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ໂດຍຫວັງວ່າມະນຸດຈະມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ພຣະອົງ ເຖິງແມ່ນຈະເປັນຄວາມອົບອຸ່ນເລັກນ້ອຍກໍຍັງດີ. ແຕ່ໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບການປອບໃຈຈາກມະນຸດຊໍ້າຫຼາຍ ແລະ ສິ່ງດຽວທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບກໍຄື ການໂຈມຕີໂດຍການແກວ່ງກ້ອນຫີນມະ[๖] ແລະ ການທໍລະມານ; ໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນໂລບມາກໂລພາ, ຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຂົາແມ່ນມີຫຼາຍ, ເຂົາບໍ່ເຄີຍພໍໃຈ, ເຂົາເປັນໂຕອັນຕະລາຍ ແລະ ບ້າບ່ອງ, ເຂົາບໍ່ເຄີຍຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີອິດສະຫຼະ ຫຼື ສິດໃນການເວົ້າ ແລະ ປະໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກຍອມຮັບຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຍອມໃຫ້ມະນຸດຄວບຄຸມພຣະອົງຕາມທີ່ເຂົາປາດຖະໜາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (9)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

໑. "ການທຳລາຍລ້າງ" ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດ.

໔. "ໄດ້ຮັບການຍຶກຄື້ອໃສ່ແບບດຸຮ້າຍ ແລະ ການຄັດຄ້ານຢ່າງເຢັນຊາຂອງນິ້ວມືພັນນິ້ວທີ່ແກວ່ງໄປມາ, ກົ້ມຫົວ ແລະ ຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນຄືກັນກັບງົວທີ່ເຕັມໃຈ" ແມ່ນປະໂຫຍກດຽວແຕ່ຕົ້ນ ແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ແມ່ນຖືກແຍກອອກເປັນສອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆມີຄວາມຊັດເຈນ. ປະໂຫຍກທີໜຶ່ງໝາຍເຖິງການກະທຳຂອງມະນຸດ ໃນຂະນະປະໂຫຍກທີສອງບົ່ງບອກເຖິງການທົນທຸກທີ່ພຣະເຈົ້າປະສົບ ແລະ ພຣະເຈົ້າແມ່ນອ່ອນນ້ອມ ແລະ ລີ້ລັບ.

໓. "ອະຄະຕິ" ໝາຍເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຜູ້ຄົນ.

໔. "ເອົາອຳນາດຢ່າງສົມບູນ" ໝາຍເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຜູ້ຄົນ. ພວກເຂົາຍົກສູງຕົວເອງ, ລ່າມໂສ້ຜູ້ອື່ນ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕິດຕາມພວກເຂົາ ແລະ ທົນທຸກເພື່ອພວກເຂົາ. ພວກເຂົາແມ່ນອຳນາດ ທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ.

໕. "ຫຸ່ນເຊີດ" ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

໖. "ແກວ່ງກ້ອນຫີນມະ" ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອບົ່ງບອກເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍຂອງຜູ້ຄົນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 197)

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຄື້ນກະແທກທົ່ວທຸກສາສະໜາ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນ, ມັນໄດ້ "ໂຍນຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ" ໃຫ້ກັບຖັນແຖວດັ່ງເດີມຂອງວົງການສາສະໜາ ແລະ ມັນໄດ້ສັ່ນຄອນຫົວໃຈຂອງທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ໃດບໍ່ເປັນຕາເຄົາລົບແດ່? ຜູ້ໃດບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນພຣະເຈົ້າແດ່?

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດເປັນການສ່ວນຕົວເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້ຈັກເທື່ອ. ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ປາກົດຕົວ ແລະ ສະແດງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງສູ່ສາທາລະນະຊົນ, ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ນໍາເອົາຄວາມເບີກບານມາສູ່ຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າເຄີຍແບ່ງປັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມທຸກກັບມະນຸດ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະອົງໄດ້ຮ່ວມກັບມະນຸດຊາດຄືນໃໝ່ ແລະ ແບ່ງປັນເລື່ອງລາວໃນອະດີດຮ່ວມກັບເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຍ່າງອອກຈາກຢູດາຍ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດພົບຮ່ອງຮອຍຂອງພຣະອົງໄດ້. ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະພົບກັບພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວວ່າ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບພຣະອົງອີກຄັ້ງແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຮ່ວມກັບພຣະອົງຄືນໃໝ່ແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ກະຕຸ້ນຄວາມຄິດຂອງມື້ວານໄດ້ແນວໃດ? ສອງພັນປີກ່ອນໜ້ານີ້ ຊີໂມນ ບາໂຢນາ ທີ່ເປັນເຊື້ອຊາຍຂອງຊາວຢິວໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ, ລາວໄດ້ນັ່ງກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະດຽວກັນກັບພຣະອົງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍປີ ລາວກໍຮູ້ສຶກຮັກພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ລາວຮັກພຣະອົງຈົນໝົດຫົວໃຈຂອງລາວ, ລາວຮັກພຣະເຢຊູເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຊາວຢິວບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຜົມສີທອງນີ້ ທີ່ເກີດຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຢືອກເຢັນຄືຮູບລັກສະນະທໍາອິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຄິດວ່າພຣະອົງແມ່ນຄືກັນກັບພວກເຂົາ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄິດແຕກຕ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູທີ່ເປັນຄົນທໍາມະດາ ແລະ ປົກກະຕິນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ຊາວຢິວຄິດວ່າພຣະອົງເປັນພຽງບຸດຂອງຢິວໃນເວລານັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜເບິ່ງພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສະຫງ່າງາມ ແລະ ຜູ້ຄົນໄດ້ແຕ່ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງມອບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະອົງມີທຸກສິ່ງຄືກັບເສດຖີເງິນລ້ານທີ່ຄົນໆໜຶ່ງປາຖະໜາ. ແຕ່ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດັ່ງຜູ້ເປັນທີ່ຮັກ; ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງ ແລະ ມີແຕ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງໂດຍບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍຂັດຂືນຈັກເທື່ອ, ມອບຄວາມກະລຸນາໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ເຖິງແມ່ນມະນຸດບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງກໍຕາມ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດ ນອກຈາກມອບຄວາມອົບອຸ່ນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງມອບວິທີປະຕິບັດໃໝ່ໃຫ້ກັບມະນຸດ, ນໍາພາມະນຸດໃຫ້ອອກຈາກຄວາມຜູກມັດຂອງກົດໝາຍ. ມະນຸດບໍ່ຮັກພຣະອົງ, ເຂົາພຽງແຕ່ອິດສາພຣະອົງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພອນສະຫວັນພິເສດຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດຊາດທີ່ຕາບອດຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ

ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນອັນເປັນທີ່ຮັກຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍຫຼາຍສໍ່າໃດ ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ? ບໍ່ມີໃຜຄໍານຶງເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງສໍາລັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມໂດດດ່ຽວຂອງພຣະອົງ; ເຖິງແມ່ນມາຣີອາເປັນມານດາທີ່ໃຫ້ກໍາເນີດກັບພຣະອົງ, ນາງຈະສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ມີເມດຕາໄດ້ແນວໃດ? ມີໃຜແດ່ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມທົນທຸກທີ່ບໍ່ສາມາດບັນຍາຍໄດ້ຂອງບຸດມະນຸດ? ຫຼັງຈາກທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນກໍປະພຣະອົງໄວ້ດ້ານຫຼັງແນວຄິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງເຢືອກເຢັນ ແລະ ໂຍນພຣະອົງໄວ້ຂ້າງນອກ. ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ພະເນຈອນຕາມທ້ອງຖະໜົນ ມື້ແລ້ວມື້ເລົ່າ, ປີແລ້ວປີເລົ່າ, ພະເນຈອນໄປມາເປັນເວລາຫຼາຍປີຈົນພຣະອົງໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ເປັນເວລາສາມສິບສາມປີຢ່າງລໍາບາກ ເຊິ່ງເປັນປີທີ່ທັງດົນ ແລະ ສັ້ນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຕ້ອງການພຣະອົງ, ພວກເຂົາກໍຊັກຊວນພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໃບໜ້າທີ່ຍິ້ມແຍ້ມ, ພະຍາຍາມຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍໄລ່ພຣະອົງອອກຈາກປະຕູທັນທີ. ຜູ້ຄົນກິນສິ່ງທີ່ປາກຂອງພຣະອົງສະໜອງໃຫ້, ພວກເຂົາດື່ມເລືອດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກວ່າຜູ້ໃດໄດ້ມອບຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຄຶງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າຫຍັງ. ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະອົງກໍຍັງຢູ່ແບບງຽບໆ. ຜູ້ຄົນກິນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາດື່ມເລືອດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາກິນອາຫານທີ່ພຣະອົງປຸງແຕ່ງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເປີດອອກໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຕິເສດພຣະອົງ; ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ມອບຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາຄືກັບສັດຕູ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ຄົນທີ່ເປັນທາດຄືກັບພວກເຂົາເໝືອນດັ່ງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ. ໃນສິ່ງນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງບໍ? ພຣະເຢຊູມາຕາຍຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກທໍລະຍົດໂດຍຢູດາບໍ ຜູ້ທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ໄດ້ກິນພຣະອົງ, ໄດ້ດື່ມພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ມີຄວາມສຸກກັບພຣະອົງ? ເຫດຜົນທີ່ຢູດາທໍລະຍົດບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງເປັນພຽງອາຈານທໍາມະດາທີ່ບໍ່ສໍາຄັນບໍ? ຖ້າຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຢຊູພິເສດ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ມາຈາກສະຫວັນ,

ພວກເຂົາຈະຄຶງພຣະອົງທັງເປັນເທິງໄມ້ກາງແຂນເປັນເວລາຊາວສີ່ຊົ່ວໂມງ
ຈົນພຣະອົງບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈເຫຼືອໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແດ່?
ຜູ້ຄົນພຽງມີຄວາມສຸກກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂລບມາກໂລພາທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພໍ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະອົງເລີຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຄຶບ ແລະ ຍາກເອົາສອກ ແລະ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ "ພຣະເຢຊູ" ເຊື່ອຟັງຄຳບັນຊາຂອງພວກເຂົາ, ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພວກເຂົາທັງສິ້ນ.
ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍສະແດງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃນທາງແຫ່ງຄວາມເມດຕາຕໍ່ບຸດມະນຸດຄົນນີ້
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ວາງຫົວຂອງພຣະອົງ?
ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຄີຍຄິດຮ່ວມກຳລັງກັບພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາສຳເລັດລົງ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຄີຍໃຊ້ຄວາມຄິດສຳລັບພຣະເຈົ້າ?
ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມລຳບາກຂອງພຣະອົງ?
ຫາກປາສະຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ,
ມະນຸດກໍຈະດຶງພຣະອົງວົກໄປວຽນມາ; ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດຂອງເຂົາແມ່ນມາຈາກໃສ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກວາງແຜນຢ່າງລັບໆກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະຄຶງ "ພຣະເຢຊູ" ແຫ່ງສອງພັນປີທີ່ຜ່ານມາອີກຄັ້ງ, ຜູ້ທີ່ເຄີຍຜະເຊີນກັບຄວາມເຈັບປວດໃນທ່າມກາງມະນຸດ. "ພຣະເຢຊູ" ກະຕຸ້ນຄວາມກຽດຊັງແບບນັ້ນແທ້ບໍ? ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳແມ່ນຖືກລືມໄປດົນນານແລ້ວບໍ?
ຄວາມກຽດຊັງທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັນເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີຈະຖືກເປີດອອກໃນທີ່ສຸດ.
ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນຄົນແບບພວກຢິວເອີຍ! ມີເວລາໃດແດ່ທີ່ "ພຣະເຢຊູ" ບໍ່ເຄີຍເປັນມິດກັບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງກຽດຊັງພຣະອົງຫຼາຍແທ້? ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ກ່າວຫຼາຍຢ່າງ, ມັນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດສຳລັບພວກເຈົ້າເລີຍບໍ?
ພຣະອົງໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ,
ພຣະອົງໄດ້ມອບທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ,
ພວກເຈົ້າຍັງຕ້ອງການກິນພຣະອົງທັງເປັນແທ້ບໍ?
ພຣະອົງໄດ້ມອບທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັກສາຫຍັງໄວ້,
ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມສຸກກັບສະຫງ່າລາສີເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມອົບອຸ່ນຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທ່າມກາງມະນຸດ ຫຼື ພອນທຸກຢ່າງທ່າມກາງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນໃຈດຳກັບພຣະອົງຫຼາຍ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງອຸທິດຫົວໃຈທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ເລິກເຊິ່ງທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ອຸທິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ

ຜູ້ໃດເຄີຍມອບຄວາມອົບອຸ່ນໃຫ້ກັບພຣະອົງແດ່?
ມີໃຜເຄີຍມອບຄວາມສຸກສະບາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງແດ່?
ມະນຸດໄດ້ກອງຄວາມກົດດັນທັງໝົດເທິງພຣະອົງ,
ເຂົາໄດ້ມອບຄວາມໂຊກຮ້າຍທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງ,
ເຂົາໄດ້ບີບບັງຄັບປະສົບການອັນໂຊກຮ້າຍທ່າມກາງມະນຸດໃຫ້ກັບພຣະອົງ,
ເຂົາໂທດພຣະອົງຕໍ່ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳທຸກຢ່າງ ແລະ ພຣະອົງກໍຍອມຮັບເອົາສິ່ງນັ້ນໂດຍປະລິຍາຍ. ພຣະອົງເຄີຍປະທ້ວງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບໍ່?
ພຣະອົງເຄີຍຮຽກຮ້ອງການຕອບແທນແມ່ນແຕ່ເລັກນ້ອຍຈາກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງບໍ່?
ຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນອົກເຫັນໃຈພຣະອົງແດ່? ໃນຖານະເປັນຄົນປົກກະຕິ, ມີໃຜແດ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍມີໄວເດັກແບບເພີ້ຝັນ?
ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ບໍ່ເຄີຍເປັນໄວໜຸ່ມຢ່າງມີສີສັນ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນຈາກຄົນຮັກ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ປາສະຈາກຄວາມຮັກຈາກຍາດຕິພີ່ນ້ອງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຄົາລົບຈາກຄົນອື່ນ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ປາສະຈາກຄອບຄົວທີ່ອົບອຸ່ນ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ປາສະຈາກຄວາມອົບອຸ່ນໃຈຈາກເພື່ອນຈະນິດຂອງພວກເຂົາ?
ແລ້ວພຣະອົງເຄີຍໄດ້ຮັບສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ບໍ່?
ຜູ້ໃດເຄີຍມອບຄວາມອົບອຸ່ນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງແດ່?
ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຄີຍມອບເສດສ່ວນຂອງຄວາມອົບອຸ່ນໃຈໃຫ້ກັບພຣະອົງ?
ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຄີຍສະແດງສິນທຳເລັກນ້ອຍຂອງມະນຸດໃຫ້ກັບພຣະອົງ?
ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຄີຍອົດທົນກັບພຣະອົງ? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຄີຍຖືກພຣະອົງໃຊ້ໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ລຳບາກ? ຜູ້ໃດເຄີຍຜ່ານຊີວິດທີ່ລຳບາກກັບພຣະອົງບໍ່?
ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງທີ່ເຂົາຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງເລີຍ;
ເຂົາໄດ້ແຕ່ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງຢ່າງບໍ່ລັງເລໃຈ, ຄືກັບວ່າເມື່ອພຣະອົງມາເຖິງໂລກຂອງມະນຸດ ພຣະອົງເປັນງົວ ຫຼື ມ້າຂອງເຂົາ, ເປັນນັກໂທດຂອງເຮົາ ແລະ ຕ້ອງມອບທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຈະບໍ່ໃຫ້ອະໄພພຣະອົງຈັກເທື່ອ, ຈະບໍ່ໃຈເຢັນກັບພຣະອົງ, ຈະບໍ່ເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ນັບຖືພຣະອົງຢ່າງສູງ. ມະນຸດໂຫດຮ້າຍເກີນໄປໃນທັດສະນະຄະຕິຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
ຄືກັບວ່າເຂົາຕັ້ງໃຈທໍລະມານພຣະເຈົ້າຈົນຕາຍ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະປ່ອຍສິ່ງທີ່ເຂົາຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ລົດມາດຕະຖານໃນສິ່ງທີ່ເຂົາຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ.
ມະນຸດແບບນີ້ຈະບໍ່ຖືກພຣະເຈົ້າລັງກຽດໄດ້ແນວໃດ?
ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນໂສກອະນາດຕະກຳໃນປັດຈຸບັນບໍ່? ຄວາມສຳນຶກຂອງມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ເຫັນເລີຍ. ເຂົາສືບຕໍ່ເວົ້າວ່າເຂົາຈະຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຂົາກໍຜ່າພຣະເຈົ້າອອກ ແລະ

ທໍລະມານພຣະອົງຈົນຕາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນ "ສູດລັບ" ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຖືກສືບຕໍ່ຈາກບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາບໍ? ບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ຈະບໍ່ພົບ "ຊາວຍິວ" ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຂົາຍັງປະຕິບັດພາລະກິດແບບເກົ່າ, ພວກເຂົາຍັງປະຕິບັດພາລະກິດເດີມໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງເຊື່ອວ່າພວກເຂົາກໍາລັງຍົກພຣະເຈົ້າຂຶ້ນສູງ. ສາຍຕາຂອງມະນຸດເອງຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດທີ່ດໍາລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງຈະຖືກປະຕິບັດຕໍ່ແບບພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ໃດແດ່ທ່າມກາງມະນຸດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ? ຄວາມຈິງມີຢູ່ໃສທ່າມກາງມະນຸດ? ຄວາມຊອບທໍາທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຢູ່ໃສ? ຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແດ່? ຜູ້ໃດແດ່ທີ່ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ? ບໍ່ແປກໃຈເລີຍວ່າ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຖືກປະຕິເສດ. ມະນຸດຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຈະຍອມໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂັບໄລ່ຄວາມມືດອອກຈາກແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນການອຸທິດທີ່ມີກຽດຂອງມະນຸດບໍ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຊື່ສັດຂອງມະນຸດບໍ? ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສຸມໃສ່ທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດບໍ? ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າລວມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກັບທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດ ແລະ ຈັດຕັ້ງຄວາມສໍາພັນທີ່ດີລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດໃຫ້ສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າ. ໃນວິທີນີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນທີ່ສຸດ ກໍມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ສໍາເລັດລົງດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (10)" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 198)

ໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເລືອກໃນປະເທດຈີນ ເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສກະບົດທັງໝົດຂອງເຂົາ ແລະ ຖອດໜ້າກາກແຫ່ງຄວາມຂີ້ຮ້າຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງນີ້ໄດ້ໃຫ້ບໍລິບົດເພື່ອເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງເວົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງ, ເຮົາຈະໃຊ້ການທີ່ເຮົາພິພາກສາພວກເຈົ້າເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທໍາຂອງທຸກຄົນໃນຈັກກະວານທັງປວງ ຍ້ອນພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມກະບົດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວຜ່ານໄປໄດ້ແມ່ນຈະກາຍເປັນຄົນຂັດຂວາງ ແລະ ເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ສາມາດກ້າວຜ່ານໄດ້ຈະຖືກນໍາໃຊ້.

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວຜ່ານແມ່ນຈະເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຂັດຂວາງເທົ່ານັ້ນ? ມັນເປັນເພາະພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງເຮົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ແນໃສ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຕົວແທນ ແລະ ຕົວຢ່າງແຫ່ງຄວາມກະບົດທ່າມກາງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ຕໍ່ມາ, ເຮົາຈະນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເອົາຊະນະພວກເຈົ້າໄປຕ່າງປະເທດ ແລະ ໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອເອົາຊະນະຜູ້ຄົນໃນທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ຂັດຂວາງບໍ? ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ, ການກະທຳທີ່ກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ ພາບ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງມະນຸດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນທີ່ໃຊ້ເພື່ອເອົາຊະນະພວກເຈົ້າ. ແລ້ວເຮົາຈະໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເອົາຊະນະຜູ້ຄົນໃນທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ, ເພາະພວກເຈົ້າຄືຕົ້ນແບບ ແລະ ເປັນຕົວຢ່າງຜ່ານມາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຖິ້ມພວກເຈົ້າ; ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຢ່າງດີໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກເຈົ້າກໍໄດ້ພິສູດວ່າຕົນເອງບົວບໍ່ໄດ້, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນພຽງເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ ແລະ ຄົນຂັດຂວາງເທົ່ານັ້ນບໍ? ເຮົາເຄີຍເວົ້າວ່າສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ໂດຍອີງຕາມກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນັ້ນ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າ ແລະ ເຮັດໃນຕອນນີ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ້າວຜ່ານໄປໄດ້, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແຕ່ກົງກັນຂ້າມຖືກລົງໂທດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ກາຍເປັນຄົນຂັດຂວາງບໍ? ບາງເທື່ອເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ; ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບຊີວິດ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຈະຖືກຂ້ຽນຕີ ແລະ ຖືກພິພາກສາ, ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຫຍັງເລີຍ ແລະ ໃນສ່ວນເລິກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດ. ເມື່ອເວລາທີ່ຈະທົດສອບວຽກງານຂອງເຈົ້າມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບການທົດລອງທີ່ດຸເດືອດຄືກັບແປວໄຟ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຈະຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ແປວໄຟນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວຕົນທັງໝົດຂອງເຈົ້າກາຍເປັນຂີ້ເທົ່າ. ໃນຖານະຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຳບໍລິສຸດຫຼັ່ງອອນຢູ່ພາຍໃນ, ຄົນທີ່ຍັງຕິດຢູ່ກັບອຸປະນິໄສເດີມທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດໜ້າທີ່ໃນການເປັນຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ດີ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກກຳຈັດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມີປະໂຫຍດຫຍັງສຳລັບຄົນທີ່ມີຄ່າໜ້ອຍກວ່າໜຶ່ງເພັນນີ, ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ? ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ມື້ຂອງພວກເຈົ້າຈະຍິ່ງຮ້າຍແຮງຫຼາຍກວ່າມື້ຂອງໂນອາ ແລະ ໂຊໂດມ!

ແລ້ວຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະສາມາດກັບຄືນມາ ແລະ ເລີ່ມກັບໃຈໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ? ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດທັງໝົດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ; ສິ່ງທີ່ຈະມີຢູ່ກໍຄືການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານ, ເຈົ້າກະບົດ ແລະ ເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຮູ້ວ່າເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງບໍ? ເຮົາກຳລັງສະກົດສິ່ງນີ້ອອກໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໃນປັດຈຸບັນ. ຖ້າເຈົ້າເລືອກທີ່ຈະບໍ່ຟັງ, ແລ້ວເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນເວລາຕໍ່ມາ, ມັນຈະບໍ່ຊ້າເກີນໄປບໍ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເລີ່ມຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອໃນຕອນນັ້ນ? ເຮົາກຳລັງໃຫ້ໂອກາດເຈົ້າກັບໃຈໃນມື້ນີ້, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງການລໍຖ້າອີກດົນປານໃດ? ຈົນເຖິງມື້ແຫ່ງການຂ້ຽນຕີບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ ເຮົາບໍ່ຈື່ການຝ່າຝືນໃນອະດີດຂອງເຈົ້າ; ເຮົາໃຫ້ອະໄພເຈົ້າຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ພະຍາຍາມບໍ່ເບິ່ງດ້ານລົບຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເບິ່ງພຽງດ້ານບວກຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າ ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຕັ້ງໃຈຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າລອດພົ້ນ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ເຈົ້າ. ແຕ່ເຈົ້າກໍປະຕິເສດທີ່ຈະເຂົ້າສູ່; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກແຍະສິ່ງທີ່ດີອອກຈາກສິ່ງທີ່ຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມເມດຕາ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງການລົງໂທດ ແລະ ຜົນກຳສະໜອງອັນຊອບທຳບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 199)

ເມື່ອໂມເຊຕີກ້ອນຫີນ ແລ້ວນໍ້າທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຢໂຮວາກໍໄຫຼພຸ່ງອອກມາ ນັ້ນກໍຍ້ອນມາຈາກຄວາມສັດທາຂອງໂມເຊ. ເມື່ອເດວິດຫຼິ້ນພິນສັນລະເສີນເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງເດວິດ. ໂຢບສູນເສຍສັດລ້ຽງທີ່ເຕັມພູເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງມະຫາສານ ແລະ ຕົນຕົວກໍເຕັມໄປດ້ວຍຕຸ່ມໜອງ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວ. ເມື່ອລາວສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວ. ເປໂຕສາມາດຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງເປໂຕ. ລາວຖືກຕອກຕະປູຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຮົາ ແລະ ເພື່ອມອບປະຈັກພະຍານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວເຊັ່ນກັນ. ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນຮູບຮ່າງອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະບຸດມະນຸດ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງໂຢຮັນ. ລາວໄດ້ເຫັນນິມິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວເຊັ່ນກັນ. ສາເຫດກຸ່ມທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ຕ່າງຊາດທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຈາກເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຈັກວ່າເຮົາ

ໄດ້ກັບຄືນມາໃນຮ່າງກາຍມະນຸດເພື່ອກະທຳພາລະກິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ.
ທຸກຄົນທີ່ຖືກຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະທຳທີ່ຮຸນແຮງຂອງເຮົາ ແລະ ຍັງຖືກປອບໃຈໂດຍພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດແບບນັ້ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ?
ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນກໍບໍ່ແມ່ນພອນຢູ່ສະເໝີໄປ. ພວກເຂົາອາດບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີແບບດຽວກັນກັບທີ່ເດວິດຮູ້ສຶກ ຫຼື ມີນໍ້າທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຢໂຮວາດັ່ງທີ່ໂມເຊມີ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໂຢບໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຢໂຮວາຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນກໍຍັງທົນທຸກກັບໄພພິບັດເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກອວຍພອນ ຫຼື ທົນທຸກກັບໄພພິບັດ, ທັງສອງແມ່ນເຫດການແຫ່ງພອນ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ສະແດງອອກຕໍ່ໜ້າຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາ. ພິໄພບັດເຫຼົ່ານີ້, ໄພໃຫຍ່ຫຼວງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການພິພາກສາທັງໝົດ, ຖ້າພວກມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນປັດຈຸບັນບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ມັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ມັນຄືການຖືກເອົາຊະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອໃນການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ. ຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຫາກປາສະຈາກການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາແບບທີ່ເຈົ້າກຳລັງໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນນີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ, ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະຍັງເປັນພຽງການສະແດງອອກທີ່ວ່າງເປົ່າເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ມີພື້ນຖານໃນຄວາມເປັນຈິງ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້, ພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຈິງ ແລະ ເພິ່ງພາໄດ້ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຫັນໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າທົນທຸກກັບການພິພາກສາ ແລະ ການສາບແຊ່ງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຍ້ອນຄຳວ່າ "ຄວາມເຊື່ອ", ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າກໍມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ, ເປັນຈິງທີ່ສຸດ ແລະ ລໍ້າຄ່າທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນລະຫວ່າງການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າເຫັນເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢູ່ໃນການພິພາກສານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າ

ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນເປັນທີ່ຮັກ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນເຖິງແຂນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນເຖິງຊີວິດຂອງມະນຸດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຮັບເອົາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເລີ່ມເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ "ມະນຸດ"; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມ ແລະ ສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຮຽນຮູ້ເຖິງຈຸດກຳເນີດຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງ "ປະຫວັດສາດທີ່ອຳມະຕະ" ຂອງມະນຸດຊາດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າໃຈເຖິງບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຈຸດກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກສະບາຍ ພ້ອມກັບການຕີສອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ, ການລົງວິໄນ ແລະ ພຣະທຳແຫ່ງການຕຳນິຕິເຕືອນຈາກພຣະຜູ້ສ້າງຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ ພ້ອມກັບໄພພິບັດທີ່ມະນຸດຄວນຈະໄດ້ຮັບ... ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອທີ່ເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າບໍ? ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ? ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງຜະເຊີນກັບແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ບາງເທື່ອເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ທົນທຸກກັບການຂ້ຽນຕີແບບນີ້ ຫຼື ກັບການພິພາກສາແບບນີ້. ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ, ບໍ່ແມ່ນພຽງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີແບບນີ້ ຫຼື ການດູແລແບບນີ້ຈາກຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງຈະສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະພົບກັບພຣະຜູ້ສ້າງຕະຫຼອດໄປ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຕົ້ນກຳເນີດຂອງມະນຸດຊາດຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດມະນຸດຈັກເທື່ອ. ເຖິງແມ່ນຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າຕາຍໄປ ແລະ ວິນຍານຂອງເຈົ້າຈາກໄປ, ເຈົ້າກໍຍັງຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈການກະທຳທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າພຣະຜູ້ສ້າງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຊາດ. ໃນຖານະສະມາຊິກຂອງມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນມາ, ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດມິດໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງແບບນີ້ ແລະ ທົນທຸກກັບການລົງໂທດຊົ່ວນິດນິລັນບໍ? ຖ້າເຈົ້າແຍກຕົນເອງອອກຈາກການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນ, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ພົບ?

ເຈົ້າຄິດວ່າຫຼັງຈາກທີ່ອອກຈາກການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກຊີວິດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກນີ້ໄດ້ບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍວ່າ ຖ້າເຈົ້າອອກຈາກ "ບ່ອນນີ້" ໄປ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະພະເຊີນຄືຄວາມທໍລະມານຢ່າງເຈັບປວດ ຫຼື ການຂົ່ມເຫັງຢ່າງໂຫດຮ້າຍທີ່ເກີດຈາກຜີຮ້າຍ? ເຈົ້າອາດພະເຊີນກັບກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້? ເຈົ້າຄິດວ່າ ພຽງແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າຫຼົບໜີການພິພາກສານີ້ໃນມື້ນີ້, ເຈົ້າກໍສາມາດຫຼົບຫຼີກການທໍລະມານໃນອະນາຄົດໄດ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ? ມັນສາມາດເປັນ ແຊງກຣີລາ ແທ້ງບໍທີ່ເຈົ້າຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສາມາດຫຼົບໜີການຂ້ຽນຕີຊົ່ວນິດນິລັນໃນອະນາຄົດໂດຍພຽງແຕ່ແລ່ນໜີຈາກຄວາມເປັນຈິງແບບທີ່ເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້ບໍ? ຫຼັງຈາກມື້ນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບໂອກາດແບບນີ້ ແລະ ພອນແບບນີ້ອີກບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຊອກຫາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເມື່ອມະນຸດຊາດທັງປວງເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫງົບບໍ? ຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຄອບຄົວນ້ອຍໆທີ່ປອງດອງກັນຂອງເຈົ້າ, ພວກເຂົາສາມາດແທນຈຸດໝາຍປາຍທາງຊົ່ວນິດນິລັນໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າບໍ? ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວທຸກສິ່ງນັ້ນກໍເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ ຄວນຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນມີຕັ້ງແຕ່ຕອນທຳອິດແລ້ວ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າການເອົາຊະນະດັ່ງກ່າວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 200)

ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຄວນຮັບຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ຈະຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນປະພຶດຕົນຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະ. ເຈົ້າອາດເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ, ແຕ່ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ບໍ່ວ່າຈະມີຄວາມຄາດຫວັງ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະມີສະພາບແວດລ້ອມແບບໃດກໍຕາມ. ໃນທີ່ສຸດ, ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸສອງດ້ານຂອງຄຳພະຍານ: ຄຳພະຍານຂອງໂຢບ ນັ້ນກໍຄືຄວາມເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ; ແລະ ຄຳພະຍານຂອງເປໂຕ ນັ້ນກໍຄືຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນແງ່ໜຶ່ງ, ເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄືໂຢບ: ລາວສູນເສຍຊັບສົມບັດທາງວັດຖຸທັງໝົດ ແລະ ອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງເນື້ອໜັງ ແຕ່ລາວບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມຊື່ຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ນີ້ແມ່ນຄຳພະຍານຂອງໂຢບ. ເປໂຕສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຈົນຕາຍ. ເມື່ອລາວຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ພົບກັບຄວາມຕາຍ, ລາວກໍຍັງຮັກພຣະເຈົ້າ; ລາວບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງຄວາມຄາດຫວັງຂອງລາວເອງ ຫຼື ສະແຫວງຫາຄວາມຫວັງອັນສວຍງາມ ຫຼື ຄວາມຄິດທີ່ຫຼາຍເກີນຄວນ ແລະ ລາວສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນມາດຕະຖານທີ່ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸກ່ອນເຈົ້າຈະສາມາດຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ເປັນພະຍານ, ກ່ອນເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນພາຍຫຼັງທີ່ຖືກເອົາຊະນະ. ໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກທາດແທ້ ແລະ ສະຖານະຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ພວກເຂົາຍັງຈະສະແຫວງຫາຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມຫວັງບໍ່? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ກໍຄືສິ່ງນີ້: ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສົມບູນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ; ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ກໍເພື່ອເຫັນແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເພື່ອວ່າອຸປະນິໄສຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດກໍາຈັດອິດທິພົນຂອງຊາຕານໃນຕົວເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ເຮົາກໍາເນີດຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ແຕ່ກໍສາມາດກໍາຈັດຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດອອກຈາກຕົວເຮົາໄດ້, ສັ່ນຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ອິດທິພົນຂອງຊາຕານອອກ, ປະມັນໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າ, ແຕ່ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມັນແມ່ນເປັນພຽງການເອົາຊະນະ, ຖືກດໍາເນີນເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະເດັດດ່ຽວເຊື່ອຟັງ ແລະ ສາມາດຍອມປະຕິບັດຕາມການປັ້ນແຕ່ງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ສິ່ງຕ່າງໆຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ. ໃນປັດຈຸບັນ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ຖືກເອົາຊະນະຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແຕ່ພາຍໃນພວກເຂົາຍັງມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ກະບົດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນກໍຍັງຕໍ່າເກີນໄປ ແລະ ພວກເຂົາຈະສາມາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫ້າວຫັນ ຖ້າມີຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງເທົ່ານັ້ນ; ຫາກປາສະຈາກຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງ, ພວກເຂົາກໍຈະຄິດລົບ ແລະ ເຖິງກັບຄິດທີ່ຈະຈາກພຣະເຈົ້າໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອສະແຫວງຫາການດໍາລົງຢູ່ຕາມຄວາມເປັນມະນຸດແບບປົກກະຕິ. ນີ້ແມ່ນຍອມຮັບບໍ່ໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງຍັງເວົ້າກ່ຽວກັບການເອົາຊະນະ. ທີ່ຈິງແລ້ວ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາດຽວກັນກັບການເອົາຊະນະ: ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ, ຜົນໄດ້ຮັບທໍາອິດຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍຖືກບັນລຸອີກດ້ວຍ. ຖ້າວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ການຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ນັ້ນແມ່ນອີງຕາມຕາມລະດັບຂອງການປ່ຽນແປງໃນຜູ້ຄົນ.

ການຖືກເອົາຊະນະແມ່ນບາດກ້າວທໍາອິດຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈົນໝົດ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າພວກເຂົາຖືກຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພາຍຫຼັງທີ່ຜູ້ຄົນຖືກເອົາຊະນະ, ກໍມີການປ່ຽນແປງບາງຢ່າງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ພຽງພໍຫຼາຍຖ້າທຽບໃສ່ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ.

ໃນປັດຈຸບັນ ສິ່ງທີ່ຖືກປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດເບື້ອງຕົ້ນຂອງການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ນັ້ນກໍຄືການເອົາຊະນະພວກເຂົາ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີວິທີທາງໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ. ເຈົ້າພຽງຈະໄດ້ຮັບພຣະທຳບາງຂໍ້ກ່ຽວກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈະເປັນໜຶ່ງໃນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກຳຈັດ; ມັນຈະບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກການແນມເບິ່ງພາເຂົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອາຫານຫຼູຫຼາຢູ່ເທິງໂຕະ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກິນມັນ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສາກທີ່ເປັນຕາເສົ້າໃຈສຳລັບເຈົ້າບໍ? ແລ້ວສະນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງ: ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນການຖືກເອົາຊະນະ ຫຼື ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍຕາມ, ທັງສອງຢ່າງແມ່ນກ່ຽວພັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ມີການປ່ຽນແປງໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າເຊື່ອຟັງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະກຳນົດວ່າ ເຈົ້າສາມາດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ “ການຖືກເອົາຊະນະ” ແລະ “ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ” ແມ່ນພຽງອີງຕາມຂອບເຂດຂອງການປ່ຽນແປງ ແລະ ການເຊື່ອຟັງ ພ້ອມທັງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນບໍລິສຸດສໍ່າໃດ. ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນປັດຈຸບັນກໍຄື ການທີ່ເຈົ້າສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສູມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະກ່ອນ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ທີ່ພຽງພໍກ່ຽວກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອໃນການຕິດຕາມ ແລະ ເປັນຄົນໜຶ່ງທີ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ໃນໄລຍະຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ພວກເຈົ້າຈະຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ໃນໄລຍະຂອງການຖືກເອົາຊະນະ ພວກເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທາງພາຍນອກຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປັບປຸງຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ແຕ່ຕາມຫຼັກການທີ່ສຳຄັນກໍຄື ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນມີຄວາມໝາຍ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດ: ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທີ່ເກີດໃນດິນແດນແຫ່ງສົກກະປົກສາມາດຫຼົບໜີຈາກຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ສັ່ນຖິ້ມສິ່ງນັ້ນ, ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດເອົາຊະນະອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຖິ້ມອິດທິພົນມືດຂອງຊາຕານ. ໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະຖືກປົກປ້ອງໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກນີ້. ໃນທີ່ສຸດ, ເຈົ້າຈະຖືກຂໍໃຫ້ເປັນພະຍານຫຍັງ? ເຈົ້າເກີດໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ແຕ່ກໍສາມາດ, ບໍ່ເຈືອປົນດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກອີກຄັ້ງ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ ແຕ່ເອົາຕົວເອງອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ຖືກຄອບງຳ ຫຼື ຂົ່ມຂູ່ໂດຍຊາຕານ ແລະ

ດຳລົງຊີວິດໃນມືຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານ ແລະ ຫຼັກຖານຂອງໄຊຊະນະໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມຊາຕານ, ເຈົ້າບໍ່ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສແບບຊາຕານໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນດຳລົງຊີວິດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດບັນລຸເມື່ອພຣະອົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາ: ຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ, ການຮູ້ສຶກທີ່ປົກກະຕິ, ການເຂົ້າໃຈທີ່ປົກກະຕິ, ການຕັ້ງໃຈແບບປົກກະຕິເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄຳພະຍານທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ພວກຂ້ານ້ອຍເກີດໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ແຕ່ຍ້ອນການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນການເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະພວກຂ້ານ້ອຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ກຳຈັດອິດທິພົນຂອງຊາຕານອອກຈາກຕົວເອງ. ການທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດເຊື່ອຟັງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກການຖືກພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະອີກດ້ວຍ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍດີ ຫຼື ຍ້ອນວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າໂດຍທຳມະຊາດ. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ກຳນົດພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນ, ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ; ພ້ອມນີ້ ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ປົກປ້ອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ລອດພົ້ນອອກຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ ແລະ ສາມາດປະຖິ້ມຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໃນປະເທດແຫ່ງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່".

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 201)

ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍທຳລາຍກົດລະບຽບທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກສາບແຊ່ງ ຫຼື ລົງໂທດກໍ່ຕາມ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຊ່ວຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ ຫຼື ຜູ້ສືບຕະກູນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍ່ຕາມ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້, ແລ້ວຜົນທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບກໍຈະຖືກບັນລຸ. ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ສືບຕະກູນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຈົ້າແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ; ສະຫຼຸບກໍຄື ຜູ້ທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດແມ່ນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກສ້າງໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ຄວນມີທາງເລືອກໃດໆ ແລະ ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ໃນປັດຈຸບັນ ພາລະກິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນແນໃສ່ຈັກກະວານທັງປວງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກຜູ້ໃດກໍ່ຕາມ, ນອກເໜືອທຸກສິ່ງ

ເຈົ້າແມ່ນໜຶ່ງຂອງບັນດາສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍມີຄວາມແຕກຕ່າງພຽງພວກເຈົ້າມີຄຸນຄ່າທີ່ຕໍ່າກວ່າເທົ່ານັ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໃນທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງ ແລະ ແນໃສ່ຈັກກະວານທັງປວງ, ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນມີອິດສະຫຼະໃນການເລືອກຜູ້ຄົນ, ເລື່ອງ ຫຼື ສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈວ່າເຈົ້າເຄີຍສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກຜູ້ໃດ; ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າແມ່ນໜຶ່ງໃນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າເປັນປະໂຫຍດແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄືພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ການເປັນພະຍານ ພຣະອົງກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຕົວເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການລັງເລໃຈໃດໆ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ທຳລາຍແນວຄວາມຄິດດັ່ງເດີມຂອງຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງຊົນຕ່າງຊາດຈັກເທື່ອ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍ; ສຳລັບຜູ້ທີ່ຖືກສາບແຊ່ງ, ຄົນຮຸ່ນໃນອະນາຄົດທັງໝົດທີ່ມາຈາກພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກສາບແຊ່ງຕະຫຼອດການ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃດໆເລີຍ; ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລົງມາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນດິນແດນຕ່າງຊາດຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ຢຽບໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ຍ້ອນພຣະອົງບໍລິສຸດ. ແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດແມ່ນຖືກທຳລາຍລົງໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ, ພຣະອົງມີອຳນາດເໜືອສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພາລະກິດໃນປະເທດຈີນຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຖືກແຜ່ຂະຫຍາຍທ່າມກາງປະຊາຊາດທັງປວງບໍ? ຄຳພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອະນາຄົດຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດໃນປະເທດຈີນ; ຖ້າພຣະເຈົ້າມີແຕ່ເອົາຊະນະພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ພວກມານຮ້າຍຈະເຊື່ອຢູ່ບໍ? ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງການຖືກເອົາຊະນະ ຫຼື ລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າໃນທົ່ວຈັກກະວານທັງໝົດໄດ້ເຫັນຜົນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງຈຶ່ງຈະຖືກເອົາຊະນະ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຫຼ້າຫຼັງ ຫຼື ເສື່ອມຊາມຫຼາຍກວ່າເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ. ມີແຕ່ຖ້າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຖືກເອົາຊະນະ ນັ້ນກໍຄືພວກເຂົາຜູ້ທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບຮູ້ເຖິງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ, ສັນລະເສີນພຣະອົງ ແລະ ສາມາດຮັກພຣະອົງ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງຈະເປັນຄຳພະຍານແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນເປໂຕ, ພວກເຈົ້າກໍດຳລົງຊີວິດຕາມພາບລັກຂອງເປໂຕ, ພວກເຈົ້າສາມາດມີຄຳພະຍານຂອງເປໂຕ ແລະ ຂອງໂຢບ ແລະ ນີ້ກໍເປັນຄຳພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດແລ້ວ. ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ:

"ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຊາວອິດສະຣາເອັນ, ແຕ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບທີ່ຖືກປະຖິ້ມ, ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນເປໂຕ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດມີ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນໂຢບ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະໄປປຽບທຽບກັບຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງໂປໂລໃນການທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຫຼ້າຫຼັງຫຼາຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ຍົກພວກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ; ສະນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມສາມາດ ຫຼື ຄຸນສົມບັດທີ່ບໍ່ພຽງພໍ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ພວກຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້. ພວກຂ້ານ້ອຍແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຖືກສາບແຊ່ງ. ນີ້ແມ່ນຄຳບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້, ແຕ່ການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແມ່ນສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ". ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້, ມັນຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານໃນການຖືກເອົາຊະນະແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 202)

ຜົນທີ່ຕັ້ງໃຈເອົາໄວ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດແມ່ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດກະບົດອີກຕໍ່ໄປ; ນັ້ນກໍຄືເພື່ອໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ໃໝ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຖືວ່າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ເມື່ອນິໄສ ຫຼື ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາປ່ຽນແປງ; ເມື່ອຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ສະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດປ່ຽນແປງ, ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເມື່ອທ່າທີທາງຈິດໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າປ່ຽນແປງ, ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຄິດແບບໃໝ່, ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ນຳເອົາແນວຄິດ ຫຼື ເຈດຕະນາໃດໆຂອງເຈົ້າເອງເຂົ້າສູ່ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເມື່ອສະໝອງຂອງເຈົ້າສາມາດຄິດຢ່າງປົກກະຕິ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອເຈົ້າສາມາດທຸ້ມເທຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນປະເພດທີ່ຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສົມບູນ. ໃນສາສະໜາ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ: ພວກເຂົາເອົາຊະນະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ພວກເຂົາເຖິງກັບສືບຕໍ່ທົນທຸກ ແລະ ອົດກັ້ນໃນເວລາທີ່ໃກ້ຈະຕາຍ! ບາງຄົນຍັງອົດອາຫານໃນຕອນເຊົ້າກ່ອນພວກເຂົາຈະຕາຍ. ຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາປະຕິເສດອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ດີສໍາລັບຕົວພວກເຂົາເອງ, ພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບການທົນທຸກຢ່າງດຽວ. ພວກເຂົາສາມາດເອົາຊະນະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ. ວິນຍານແຫ່ງການອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກຂອງພວກເຂົາເປັນຕາຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ທ່າທີທາງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແນ່ນອນ ທໍາມະຊາດເດີມຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດການແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາຂາດຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຕົນເອງ. ພາບໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນພາບດັ້ງເດີມທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ເປັນພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍ. ຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທໍາມະຊາດດ້ານບວກຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຫຼື ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຮັດວຽກ ແລະ ທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າແບບຕາບອດ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຸນຄ່າຫຍັງໃນການກະທໍາດ້ວຍສະຕິປັນຍາ, ສົນໃຈແຕ່ໜ້ອຍດຽວກັບວິທີທີ່ຈະຮັບປະກັນວ່າການບໍລິການຂອງພວກເຂົາບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກເຖິງວິທີທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະເດີມຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນເລື່ອງເລົ່າລື, ເປັນຜົນພະລິດຂອງຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ເປັນ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ຫຼື ຄົ້ນພົບໃນບົດຂຽນເທົ່ານັ້ນ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍໃຊ້ຈິນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມເຫຼື້ອມໃສໃນສາສະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ແນ່ນອນຫຼາຍ ຈົນເຖິງກັບວ່າໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ຈະສາມາດຮັບໃຊ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະທົນທຸກດ້ວຍຄວາມຍິນດີແບບໃດກໍຕາມ, ທັດສະນະເດີມຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ ແລະ ພາບໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ, ການຂ້ຽນຕີ, ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດນໍາພາພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຄວາມຈິງ.

ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ໄຖ່,
ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາເຄີຍເຫັນພຣະຜູ້ໄຖ່.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະອົງຜ່ານທາງເລື່ອງເລົ່າລື ແລະ ຄຳບອກເລົ່າ.
ຜົນຕາມມາກໍຄື
ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ເທົ່າກັບການຮັບໃຊ້ຕາມເວນຕາມກຳໂດຍລັບຕາເທົ່ານັ້ນ,
ຄືກັບຄົນຕາບອດຮັບໃຊ້ພໍ່ຂອງເຂົາເອງ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ແມ່ນຫຍັງຈະສາມາດຖືກບັນລຸໄດ້ໂດຍການຮັບໃຊ້ດັ່ງກ່າວ?
ແລ້ວຜູ້ໃດຈະເຫັນດີໃນການຮັບໃຊ້ນັ້ນ? ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ,
ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາຍັງເໝືອນເດີມໂດຍຕະຫຼອດ;
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮັບເອົາບົດຮຽນທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ແລະ
ອີງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໃສ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຄວາມມັກຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດໃຫ້ລາງວັນຫຍັງໄດ້? ແມ່ນແຕ່ເປໂຕ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູກໍບໍ່ ຮູ້ຈັກວິທີຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ;
ເພິ່ນພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ໃນເວລາສຸດທ້າຍ, ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນເຖົ້າແລ້ວ.
ສິ່ງນີ້ບອກຫຍັງກ່ຽວກັບຄົນຕາບອດເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ ຫຼື
ການຖືກຮານແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດນຳພາພວກເຂົາ?
ການຮັບໃຊ້ຂອງຫຼາຍຄົນທ່າມກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນບໍ່ໄດ້ເປັນດັ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຄົນຕາບອດ
ເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການພິພາກສາ, ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການວິຮານ ແລະ ການຈັດການ ແລະ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນລ້ວນແຕ່ຖືກເອົາຊະນະຢ່າງບໍ່ຄົບຖ້ວນບໍ?
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນມີປະໂຫຍດຫຍັງ? ຖ້າຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງການປ່ຽນແປງໃໝ່ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຫຍັງຢ່າງແທ້ຈິງ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ບັນລຸຫຍັງເປັນພິເສດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈັກເທື່ອ! ຫາກປາສະຈາກນິມິດ
ແລະ ຄວາມຮູ້ໃໝ່ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້.
ແລ້ວວິທີການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຄືກັບຄົນທີ່ທົນທຸກ ແລະ ອົດອາຫານ:
ມີຄຸນຄ່າໜ້ອຍດຽວ! ມັນເປັນຍ້ອນວ່າມີຄຳພະຍານເລັກໜ້ອຍໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແທ້ໆ,
ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີປະໂຫຍດ!
ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນການທົນທຸກ ແລະ ນັ່ງໃນຄຸກ; ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍອົດທົນ, ຮັກ
ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍແບກໄມ້ກາງແຂນ, ພວກເຂົາຖືກໂລກເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ປະຕິເສດ,
ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກທຸກຢ່າງ ແລະ ເຖິງແມ່ນ ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ,
ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການຖືກເອົາຊະນະ.
ພວກເຂົາໄດ້ທົນທຸກຢ່າງໜັກ, ແຕ່ຂ້າງໃນແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ຄວາມຄິດເດີມຂອງພວກເຂົາ, ແນວຄິດເດີມ, ການປະຕິບັດທາງສາສະໜາ, ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດການ. ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄວາມຮູ້ໃໝ່ເລັກໜ້ອຍໃນພວກເຂົາ. ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຈິງ ຫຼື ຖືກຕ້ອງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜິດ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດກໍຕາມໃນອະດີດ, ຖ້າມັນຍັງເໝືອນເດີມໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເຈົ້າສືບຕໍ່ອີງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຕາມແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ໃໝ່ ແລະ ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຮູ້ຈັກລັກສະນະ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຍັງຖືກນໍາພາໂດຍຄວາມຄິດທີ່ເປັນສັກດີນາ ແລະ ງົມງວາຍ ແລະ ຍັງເກີດຈາກຈິນຕະນາການ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ. ເຮົາເວົ້າພຣະທໍາທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດຈະຮູ້, ເພື່ອວ່າຄວາມຮູ້ນີ້ອາດນໍາພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມຮູ້ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ຖືກຕ້ອງ; ເຮົາຍັງເວົ້າພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອກໍາຈັດແນວຄິດເດີມ ແລະ ວິທີການຮູ້ຈັກແບບເດີມໆໃນຕົວເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດມີຄວາມຮູ້ໃໝ່. ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນແປງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງການເຊື່ອຟັງ, ແລ້ວທັດສະນະຂອງເຈົ້າກໍຈະກົງກັນຂ້າມ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີຕະຫຼອດ, ຄວາມຄິດເດີມຂອງເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ຕາບໃດທີ່ຄວາມຄິດເດີມຂອງເຈົ້າຖືກແທນດ້ວຍຄວາມຄິດໃໝ່ທັງໝົດ, ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນແປງຕາມເຊັ່ນກັນ. ໃນລັກສະນະນີ້, ການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງຖືກເປົ້າໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ສາມາດບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດມະນຸດ ແລະ ແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວທໍາມະຊາດຂອງເຈົ້າກໍຈະຫາຍໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ. ສິ່ງນີ້ ແລະ ປະມານສິ່ງນີ້ຄືຜົນສະທ້ອນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ, ມັນຄືການປ່ຽນແປງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຜູ້ຄົນ. ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ ຖ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ຄືການເອົາຊະນະຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ການອົດກັ້ນ ແລະ ການທົນທຸກ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຜິດ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮັດເພື່ອຜູ້ໃດ, ແລ້ວການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວຈະນໍາໄປສູ່ການປ່ຽນແປງໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 203)

ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ການຖືກເອົາຊະນະແມ່ນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ຕ້ອງບັນລຸບັນທັດຖານຫຍັງເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຖືກເອົາຊະນະ? ແລ້ວຕ້ອງບັນລຸບັນທັດຖານຫຍັງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ? ການເອົາຊະນະ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ທັງສອງແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະສາມາດກັບຄືນໄປສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງເຂົາ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອຸປະນິໄສແບບຊາຕານທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ການເອົາຊະນະແມ່ນມາກ່ອນຂະບວນການຂອງການປັ້ນມະນຸດ; ແນ່ນອນ ມັນແມ່ນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ. ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນຂັ້ນຕອນທີສອງ ຫຼື ມັນຄືພາລະກິດສິ້ນສຸດ. ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການຖືກເອົາຊະນະ. ຖ້າບໍ່ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າ ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ບັນລຸບັນທັດຖານສຳລັບການສຳເລັດນີ້. ຖ້າເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຍັງຈະບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມເຊື່ອເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ. ສະນັ້ນ, ສຳລັບໃຜກໍຕາມທີ່ຕ້ອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຂັ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນຕ້ອງຜ່ານພາລະກິດຂອງການເອົາຊະນະ. ນີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂທຳອິດ. ແຕ່ທັງການເອົາຊະນະ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນເພື່ອປັ້ນຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງພວກເຂົາ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນສ່ວນຂອງພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດ. ຂັ້ນຕອນທັງສອງແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້. ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ "ການຖືກເອົາຊະນະ" ບໍ່ຟັງເບິ່ງຄືດີຫຼາຍ, ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວ ຂະບວນການໃນການເອົາຊະນະຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງແມ່ນຂັ້ນຕອນໃນການປ່ຽນແປງພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ, ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າອາດບໍ່ໄດ້ຫຼຸດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ ແຕ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບມັນ. ຜ່ານພາລະກິດຂອງການເອົາຊະນະ ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍຂອງເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມ ຫຼື ປ່ຽນແປງສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ພາຍໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ເຈົ້າກໍຈະມາຮູ້ຈັກພວກມັນ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະປູພື້ນຖານໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນຂອງເຈົ້າ.

ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ການເອົາຊະນະ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ທັງສອງແມ່ນຖືກເຮັດເພື່ອປ່ຽນແປງມະນຸດ, ເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສແບບຊາຕານທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດມອບຕົວເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ການຖືກເອົາຊະນະເປັນພຽງແຕ່ຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນ ພ້ອມທັງເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນຜູ້ຄົນທີ່ມອບຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມັນຕ່ຳກວ່າຂັ້ນຕອນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນແຮງໄກດວ່າກວ່າບຸກຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍ. ການຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໃນດ້ານຄວາມຄິດ ເພາະວ່າພວກມັນແມ່ນຢູ່ໃນໄລຍະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພາລະກິດ ແລະ ເພາະວ່າພວກມັນຍຶດຕິດຜູ້ຄົນໃສ່ມາດຕະຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ການເອົາຊະນະຍຶດຕິດຜູ້ຄົນໃສ່ມາດຕະຖານທີ່ຕ່ຳກວ່າ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມສົມບູນຍຶດຕິດພວກເຂົາໃສ່ມາດຕະຖານທີ່ສູງກວ່າ. ຜູ້ທີ່ສົມບູນແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຊອບທຳ, ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ສະອາດ; ພວກເຂົາແມ່ນແກ້ວພະລຶກແຫ່ງພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ສົມບູນ, ພວກເຂົາກໍແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະທຳໄດ້ປາກົດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເທິງໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ. ພວກເຂົາຍັງຮັບຮູ້ວ່າ ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕີ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະອົງ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ພວກເຂົາຫາກໍເລີ່ມມີລັກສະນະທີ່ຂ້ອນຂ້າງເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດ, ແຕ່ມັນກໍຍັງບໍ່ຈັດເຈນສຳລັບພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາຫາກໍເລີ່ມມີຄວາມເປັນມະນຸດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນຂອງການຖືກເອົາຊະນະ. ເມື່ອຜູ້ຄົນກ້າວຂາເຂົ້າໃນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນ ອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງພວກເຂົາກໍສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຍັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ພວກເຂົາສາມາດກຽດຊັງໂລກ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກເຂົາກຽດຊັງຕົວເອງ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຕົວເອງຢ່າງຈັດເຈນ. ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມຄິດທີ່ສ້າງຂຶ້ນຈາກສະໝອງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ພວກເຂົາຮູ້ສຶກກຽດຊັງຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົວເອງຊອບທຳ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມໂອ້ອວດຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາເວົ້າອອກມາຈາກຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງແຮງກ້າ, ຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍການຢັ່ງຮູ້ ແລະ ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຈົ່ງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຂົາປະສົບກັບກໍລະນີການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ຢູ່ຊື່ໆ ຫຼື ອ່ອນແອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ບຸນຄຸນສຳລັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໂດຍທີ່ບໍ່ມີການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນປົກປ້ອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ສັນຕິສຸກ ແລະ ສະແຫວງຫາເຂົ້າຈີ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຊົາຫິວ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມສຸກຂອງເນື້ອໜັງແບບຊົ່ວຄາວ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຫຼັງຈາກຜູ້ຄົນຖືກເອົາຊະນະ, ພວກເຂົາກໍຮັບຮູ້ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມີຂໍ້ຈຳກັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກສຳແດງອອກໃນພວກເຂົາ ເມື່ອພວກເຂົາຮັບຮູ້ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍແມ່ນມີຄວາມໝາຍຫຍັງກັນແທ້?
ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໝາຍເຖິງຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ເຮັດຫຍັງ? ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ,
ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປະສົບກັບການກະທຳຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ, ເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຍັງ? ມີແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້. ຖ້າເຈົ້າພຽງເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າມີພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຖິ້ມ ແລະ ລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະສະຫຼະຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງທີ່ເຈົ້າຄວນສະຫຼະຖິ້ມ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າພັດສືບຕໍ່ປາດຖະໜາຄວາມສະບາຍທາງເນື້ອໜັງຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າເປັນມາຕະຫຼອດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງອະຄະຕິທີ່ມີຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ບໍ່ຊຳລະລາຄາໃດໜຶ່ງເພື່ອປະຕິບັດສິ່ງເລັກນ້ອຍຫຼາຍຢ່າງ, ແລ້ວນີ້ກໍພິສູດວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ຖືກເອົາຊະນະເທື່ອ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ເຖິງວ່າມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນຜູ້ທີ່ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ມີການເຂົ້າສູ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ການປະສົບກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ເຈົ້າອາດບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ, ຄວາມຈິງທີ່ລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນ, ແຕ່ໃນຊີວິດຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງຂັ້ນພື້ນຖານມາປະຕິບັດ
ເຊັ່ນສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ຫຼື ສະຖານະສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ.

ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຜົນທີ່ຖືກບັນລຸໃນຜູ້ຄົນໃນລະຫວ່າງຂະບວນການການຖືກເອົາຊະນະ. ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສແມ່ນຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະອີກດ້ວຍ; ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ວິທີທີ່ພວກເຂົານຸ່ງເຄື່ອງ ແລະ ນຳສະເໜີຕົນເອງ ແລະ ວິທີທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ທັດສະນະຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນປ່ຽນແປງ, ພວກເຂົາຈັດເຈນກ່ຽວກັບເປົ້າໝາຍແຫ່ງການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ສູງຂຶ້ນ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ການປ່ຽນແປງທີ່ຕາມມາຍັງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ມີການປ່ຽນແປງ, ແຕ່ພວກມັນຕື້ນໆ, ພຽງເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ດ້ອຍກວ່າການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ ແລະ ເປົ້າໝາຍໃນການສະແຫວງຫາຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າໃນຊ່ວງໄລຍະຂອງການຖືກເອົາຊະນະ ອຸປະນິໄສຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເລີຍ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຍັງ, ແລ້ວຄົນປະເພດນີ້ກໍເປັນຂີ້ເຫຍື້ອ ແລະ ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ! ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຖືກເອົາຊະນະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້! ຖ້າຄົນພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາການຖືກເອົາຊະນະເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການປ່ຽນແປງບາງຢ່າງທີ່ຕາມມາໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ພວກເຂົາຍັງຈະສູນເສຍຄວາມຈິງເບື້ອງຕົ້ນທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ລະຫວ່າງຈຳນວນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສໃນຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແຕ່ການຖືກເອົາຊະນະແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການປ່ຽນແປງ; ມັນຄືພື້ນຖານ. ການຂາດການປ່ຽນແປງເບື້ອງຕົ້ນນີ້ກໍເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ ຍ້ອນຄວາມຮູ້ນີ້ແມ່ນມາຈາກການພິພາກສາ ແລະ ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນສ່ວນສຳຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຖືກເອົາຊະນະກ່ອນ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະບໍ່ມີທາງທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 204)

ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າຮັບຮູ້ການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ, ແຕ່ເຈົ້າກໍເຮັດບາງຢ່າງລັບຫຼັງພຣະອົງ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຂັດກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ ແລະ ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຢຳເກງພຣະອົງເລີຍ. ນີ້ແມ່ນການຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ແມ່ນການຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າບໍ? ແລ້ວເຖິງແມ່ນເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະອົງ, ທັດສະນະຄະຕິຂອງເຈົ້າກໍພຽງເປັນທັດສະນະຄະຕິທີ່ເຝົ້າເບິ່ງພຣະອົງ, ບໍ່ເຄີຍຢຳເກງຈັກເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງເມີນເສີຍ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນປະເພດທີ່ຍັງບໍ່ຖືກເອົາຊະນະເທື່ອ. ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະຕ້ອງໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ອາດນອກເໜືອໄປກວ່າພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງນີ້. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ມີຂໍ້ຈຳກັດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດຮັບເອົາ ຈຶ່ງມີຂອບເຂດ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງນັ້ນໄດ້, ນີ້ກໍເປັນຜົນທີ່ຖືກບັນລຸ ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ສົມມຸດເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ຖ້າພຣະອົງສາມາດກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ຖ້າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເປັນຜູ້ໃດ?" ການມີຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງສະແດງມັນອອກມາຜ່ານການກະທຳຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້ານຳພາຄຣິສຕະຈັກ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ, ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາຫາເງິນ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກອບໂກຍເອົາເງິນຂອງຄຣິສຕະຈັກເຂົ້າຖົງຕົວເອງຢ່າງລັບໆຕະຫຼອດ, ນີ້ແມ່ນການຮັບຮູ້ວ່າມີພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບຢຳເກງພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານໄດ້ແນວໃດ ວ່າເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າມີພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ? ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຊ້າດັ່ງກ່າວ, ເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍທີ່ເຈົ້າເຊື່ອ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ; ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານ! ຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ຢ້ານທີ່ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານກັບພຣະອົງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ຄັດກັບສາມັນສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ; ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພວກເຂົາແມ່ນຢ້ານທີ່ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ວ່າຂັດກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດຖືໄດ້ວ່າ ເປັນການຮັບຮູ້ເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນເຮັດຫຍັງ ເມື່ອພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າພະຍາຍາມຢຸດເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ ເມື່ອຜົວຂອງເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ປະຕິບັດກັບເຈົ້າເປັນຢ່າງດີ? ແລ້ວເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ ເມື່ອອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກຽດຊັງເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະອົງ, ແລ້ວໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າກໍຈະປະຕິບັດຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ດຳລົງຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະປະຕິບັດຢ່າງເປັນຮູບປະທຳ ມີພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າເຈົ້າຮັບຮູ້ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເປັນພຽງແຕ່ນັກເວົ້າ! ເຈົ້າເວົ້າວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ຮັບຮູ້ພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະອົງໃນລັກສະນະໃດ? ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງໃນລັກສະນະໃດ? ເຈົ້າຢຳເກງພຣະອົງບໍ່? ເຈົ້າເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງບໍ່? ເຈົ້າຮັກພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃນບໍ່? ເມື່ອເຈົ້າໂສກເສົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໃຫ້ເພິ່ງພາ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າກໍຈະລືມທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນການຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ! ໃນທີ່ສຸດແລ້ວສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດບັນລຸແມ່ນຫຍັງ? ສະພາວະທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວມາເຊັ່ນການຮູ້ສຶກປະທັບໃຈກັບຄວາມສຳຄັນຂອງເຈົ້າເອງ, ການຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າຮັບຮູ້ສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງໃໝ່ໆໄດ້ໄວ, ການຄວບຄຸມຄົນອື່ນ, ການດູຖູກຄົນອື່ນ, ການຕັດສິນຄົນອື່ນຕາມຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງພວກເຂົາ, ການຂົ່ມເຫັງຄົນຊື່ສັດ, ການຢາກໄດ້ເງິນຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ມີແຕ່ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຖືກກຳຈັດອອກຈາກຕົວເຈົ້າເປັນບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ ການເອົາຊະນະຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 205)

ພວກເຈົ້າຕ້ອງມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດພາລະກິດທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາ. ເຮົາຢາກບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຈາກເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມບົກພ່ອງຂອງພວກເຈົ້າຈະມີຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ໄດ້, ເຮົາກໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດ ທີ່ເຮົາຄວນເຮັດໃນພວກເຈົ້າ ໂດຍມອບຄວາມເມດຕາຄັ້ງສຸດທ້າຍໃຫ້ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກເຮົາ ແລະ ໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນທີ່ບໍ່ມີໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ໂລກຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງການບອກພວກເຈົ້າ ກ່ຽວກັບຄວາມລັບ ທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍບອກໃຜມາກ່ອນ.

ໃນບັນດາມະນຸດທັງຫຼາຍ, ເຮົາແມ່ນພຣະວິຍານ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້, ເປັນພຣະວິນຍານ ທີ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດສຳພັດໄດ້. ຍ້ອນພາລະກິດຂອງເຮົາທັງສາມຂັ້ນຕອນໃນໂລກນີ້ (ການສ້າງໂລກ, ການໄຖ່ບາບ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງ), ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປາກົດໃນທ່າມກາງພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

(ບໍ່ເຄີຍປາກົດຢ່າງເປີດເຜີຍ) ເພື່ອເຮັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມະນຸດ. ຄັ້ງທຳອິດທີ່ເຮົາປາກົດໃນທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ເຮົາປາກົດໃນຄອບຄົວຂອງຊາວຢິວ; ສະນັ້ນ, ຄົນທຳອິດທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າສະເດັດລົງມາສູ່ໂລກແມ່ນປະຊາຊົນຊາວຢິວ. ເຫດຜົນທີ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວດ້ວຍຕົນເອງກໍ່ເພາະວ່າ ເຮົາຕ້ອງການໃຊ້ການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງແບບມະນຸດຂອງເຮົາ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໃນການໄຖ່ບາບໃນພາລະກິດການໄຖ່ບາບຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ເຫັນເຮົາເປັນຜູ້ທຳອິດຈຶ່ງແມ່ນຊາວຢິວໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ. ນັ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອປົກຄອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູບແບບ, ສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດພາລະກິດຄຸ້ມຄອງໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນເທື່ອທີ່ສອງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ໃນສອງຄັ້ງສຸດທ້າຍໃນການເຮັດພາລະກິດ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ສຳພັດ ບໍ່ແມ່ນວິນຍານທີ່ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ແມ່ນຄົນ ເຊິ່ງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ, ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ, ເຮົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄ້າຍຄື ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຄືພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ເພດຊາຍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີເພດຍິງນຳ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຫຼາດໃຈ ແລະ ເຂົ້າໃຈຍາກ. ຫຼາຍຄັ້ງຫຼາຍຄາວ, ພາລະກິດອັນພິເສດຂອງເຮົາໄດ້ທຳລາຍຄວາມເຊື່ອເກົ່າໆ ທີ່ຄົນຍຶດຖືເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ມະນຸດແມ່ນຕ້ອງຕົກຕະລຶງ! ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຕ່ຍັງເປັນພຣວິຍານທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງຫຼາຍຂຶ້ນເຖິງເຈັດເທົ່າ ແຕ່ກໍ່ຍັງແມ່ນຄົນນຳ, ແມ່ນຄົນທຳມະດາ, ຄົນທຳມະດາສາມັນນຳອີກ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນເພດຊາຍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນເພດຍິງອີກດ້ວຍ. ພວກພຣະອົງຄ້າຍຄືກັນຢູ່ບ່ອນທີ່ວ່າ ພວກພຣະອົງເກີດຈາກມະນຸດ ແລະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ພຣະອົງໜຶ່ງເກີດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ອີກພຣະອົງໜຶ່ງເກີດຈາກມະນຸດ ແຕ່ກໍ່ມາຈາກພຣະວິນຍານໂດຍກົງ. ທັງສອງມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ທັງສອງບັງເກີດເປັນມະນຸດຈາກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະບິດາ ແລະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ພຣະອົງໜຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດດ້ານການໄຖ່ບາບ ແລະ ອີກພຣະອົງໜຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດດ້ານການປົກຄອງ. ທັງສອງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການໄຖ່ບາບ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມກະລຸນາປານີ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການຕັດສິນພິພາກສາ. ຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນຜູ້ບັນຊາການສູງສຸດ

ເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດໄຖ່ບາບ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງ ເພື່ອເຮັດສຳເລັດພາລະກິດໃນການປົກຄອງ. ຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນຈຸດຈົບ. ຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີບາບ, ສ່ວນອີກຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ໄຖ່ບາບສຳເລັດ, ສືບຕໍ່ພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີບາບຈັກເທື່ອ. ທັງສອງແມ່ນພຣະວິນຍານອັນດຽວ ແຕ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເກີດຢູ່ໃນສະຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ພວກພຣະອົງຖືກແຍກອອກຈາກກັນດ້ວຍການເວລາຫຼາຍພັນປີ.
ແຕ່ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພວກພຣະອົງກໍ່ຍັງສອດຄ່ອງກັນ ໂດຍບໍ່ເຄີຍຂັດແຍ່ງກັນ ແລະ ສາມາດເວົ້າເຖິງຈາກລົມຫາຍໃຈອັນດຽວກັນ. ທັງສອງແມ່ນຄົນ ແຕ່ຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນເດັກທາລົກຊາຍ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນເດັກອ່ອນທີ່ເປັນເພດຍິງ. ສຳລັບເວລາຫຼາຍປີມານີ້, ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະວິນຍານ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ມະນຸດຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນເພດຊາຍ, ແຕ່ຍັງແມ່ນຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຮົາໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່. ພວກເຂົາຍັງຄົງເຊື່ອເຮົາເຄິ່ງໜຶ່ງ ແລະ ສົງໄສເຮົາເຄິ່ງໜຶ່ງ ຄືດັ່ງວ່າ ເຮົາມີຕົວຕົນ ແຕ່ກໍ່ຍັງເປັນພາບລວງໃນຄວາມຝັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງຈົນມາຮອດປັດຈຸບັນ.
ເຈົ້າສາມາດສະຫຼຸບເປັນປະໂຫຍກສັ້ນໆໃຫ້ເຮົາໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າກ້າເວົ້າແທ້ບໍ່ວ່າ "ພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູ?" ເຈົ້າກ້າແທ້ບໍທີ່ຈະເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ?" ເຈົ້າເວົ້າໄດ້ຢ່າງສະບາຍບໍວ່າ "ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຮົ່ມເນື້ອໜັງມະນຸດ?" ເຈົ້າມີຄວາມກ້າຫານເວົ້າບໍວ່າ "ພາບລັກຂອງພຣະເຢຊູເປັນພຽງພາບລັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ"?
ເຈົ້າສາມາດອະທິບາຍເຖິງຈິດໃຈ ແລະ ພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດ ດ້ວຍພອນສະຫວັນດ້ານຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າທີ່ເປັນຈຸດເດັ່ນໄດ້ບໍ? ເຈົ້າກ້າເວົ້າແທ້ບໍວ່າ "ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເພດຊາຍເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີເພດຍິງ ຕາມພາບລັກຂອງພຣະອົງເອງ"? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າແບບນີ້, ກໍ່ຈະບໍ່ມີແມ່ຍິງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ຍິງກໍ່ຈະບໍ່ມີໃນມະນຸດຊາດ. ຕອນນີ້ ເຈົ້າຮູ້ແທ້ແລ້ວບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າແມ່ນມະນຸດບໍ? ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານບໍ? ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊາຍແທ້ບໍ? ມີພຽງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນບໍ ທີ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຢາກເຮັດ? ຖ້າເຈົ້າເລືອກເອົາພຽງໜຶ່ງຂໍ້ຈາກຂ້າງເທິງນີ້ ເພື່ອສະຫຼຸບໃຈຄວາມຂອງເຮົາ, ເຈົ້າກໍ່ຈະເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ມີຄວາມສັດທາຢ່າງໄຮ້ດຽງສາ.
ຖ້າເຮົາເຮັດພາລະກິດໂດຍບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າຈະກີດກັ້ນເຮົາບໍ? ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈເຮົາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນໂດຍແນມເບິ່ງພຽງຄັ້ງດຽວໄດ້ບໍ?

ເຈົ້າສາມາດຕັດສິນເຮົາໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເຈົ້າມີຊີວິດໄດ້ບໍ? ຖ້າເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາທັງສອງຄັ້ງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສັງເກດເຫັນເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະປ່ອຍໃຫ້ເຮົາຖືກຕອກຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນຕະຫຼອດການບໍ? ພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍດາຍຄືເຈົ້າເວົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງແດ່?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 206)

ໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສອງຍຸກທີ່ຜ່ານມາແມ່ນຖືກປະຕິບັດຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ ແລະ ອີກຂັ້ນຕອນໜຶ່ງແມ່ນຖືກປະຕິບັດຢູ່ໃນຢູດາຍ. ເວົ້າລວມແລ້ວ, ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດນີ້ອອກນອກອິດສະຣາເອນເລີຍ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກກຸ່ມທຳອິດ. ສະນັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອນເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາແມ່ນພຣະເຈົ້າພຣະອົງດຽວຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ. ເນື່ອງຈາກພຣະເຢຊູເຮັດພາລະກິດຢູ່ໃນຢູດາຍ ບ່ອນທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ຊາວຢິວເບິ່ງພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ບາບຂອງຊາວຢິວ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະອົງແມ່ນກະສັດຂອງຊາວຢິວເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນກະສັດຂອງຄົນຊາດອື່ນ; ວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄຖ່ບາບໃຫ້ຄົນອັງກິດ ຫຼື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄຖ່ບາບໃຫ້ຄົນອາເມຣິກາ, ແຕ່ພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄຖ່ບາບໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນ. ແລະ ມີແຕ່ຊາວຢິວທີ່ພຣະອົງໄຖ່ບາບໃຫ້. ທີ່ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຢິວ. ພຣະ ອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ຜ່ານມາຂອງພຣະອົງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ ເຊິ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈໃນບາງຢ່າງພາຍໃນມະນຸດ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຢໂຮວາດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອນ, ພຣະເຢຊູດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຢູດາຍດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ພຣະອົງກໍ່ກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດ. ຈະຍ້ອນສາເຫດໃດກໍ່ຕາມ, ພາລະກິດນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍອອກນອກອິດສະຣາເອນເລີຍ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດກັບຊາວເອຢິບ ຫຼື ຊາວອິນເດຍ. ພຣະອົງເຄີຍແຕ່ດຳເນີນພາລະກິດກັບຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ

ມະນຸດຈຶ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕ່າງໆບາງ ແລະ ວາງແຜນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນບາງຂອບເຂດ. ພວກເຂົາເວົ້າຂານກັນວ່າເມື່ອພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດ, ພຣະອົງຕ້ອງດຳເນີນພາລະກິດນັ້ນກັບບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກ ແລະ ຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນ; ຮັກສາໄວ້ສຳລັບຊາວອິດສະຣາເອນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດກັບຜູ້ອື່ນ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ມີພາລະກິດໃນຂອບເຂດອື່ນ. ພວກເຂົາຈຶ່ງເຄັ່ງຄັດເປັນພິເສດເພື່ອຮັກສາໃຫ້ພຣະບຸດພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນເຊື້ອສາຍ ແລະ ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະອົງເຄື່ອນໄຫວອອກນອກດິນແດນອິດສະຣາເອນເລີຍ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດທັງໝົດບໍ? ພຣະເຈົ້າສ້າງສະຫວັນ ແລະ ໂລກມະນຸດ ແລະ ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ພຣະອົງກໍສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ; ແລ້ວພຣະອົງຈະຈຳກັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງສະເພາະແຕ່ໃນອິດສະຣາເອນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງສຳລັບພຣະອົງໃນການສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນມາ? ພຣະອົງສ້າງໂລກທັງໝົດ, ພຣະອົງໄດ້ດຳເນີນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພື່ອທຸກຄົນໃນຈັກກະວານ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ປະເທດຈີນ, ສະຫະລັດອະເມຣິກາ, ສະຫະລາຊະອານາຈັກ ຫຼື ຣັດເຊຍ ທຸກຄົນແມ່ນລູກຫຼານຂອງອາດາມ. ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະສາມາດຫຼົບໜີອອກຈາກຂອບເຂດການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດສາມາດແຍກອອກຈາກຄວາມເປັນ “ລູກຫຼານຂອງອາດາມ” ໄດ້. ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ພວກເຂົາແມ່ນລູກຫຼານຂອງອາດາມ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນລູກຫຼານທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາອີກດ້ວຍ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນ. ພຽງແຕ່ວ່າບາງຄົນໄດ້ຖືກສາບ ແລະ ບາງຄົນໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈກ່ຽວກັບຊາວອິດສະຣາເອນ. ເບື້ອງຕົ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດກັບພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາແມ່ນກຸ່ມຄົນທີ່ເສື່ອມເສຍໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ຄົນຈີນບໍ່ອາດປຽບທຽບກັບພວກເຂົາໄດ້ ພວກເຂົາຕໍ່າຕ້ອຍກວ່າ. ສະນັ້ນ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດກັບຊາວອິດສະຣາເອນກ່ອນ ແລະ ພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພຣະອົງກໍດຳເນີນຢູ່ໃນຢູດາຍເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ກົດເກນຕ່າງໆທ່າມກາງມະນຸດ. ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ຖ້າພຣະອົງດຳເນີນຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງກໍຈະເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ

ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວໄດ້, ເພາະວ່າພຣະອົງຈະເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ຄຳທຳນາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢໂຮວາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ເຊິ່ງມັນຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປສູ່ຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ເປັນຫຍັງຄຳທຳນາຍຈຶ່ງກ່າວໄວ້ດັ່ງນັ້ນ? ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະດຳເນີນພາລະກິດຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສ້າງຄຳທຳນາຍນີ້ຂຶ້ນມາ. ຍ້ອນວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງຄຳທຳນາຍນີ້ຂຶ້ນມາ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ, ໄປສູ່ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກແຜ່ນດິນ. ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ກ່າວໃນສິ່ງນີ້ໄວ້ແລ້ວ, ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຕາມຄຳກ່າວຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງສະຫວັນ, ສ້າງໂລກມະນຸດ, ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະດຳເນີນພາລະກິດກັບຊາວອິດສະຣາເອນ ຫຼື ໃນທົ່ວດິນແດນຢູດາຍກໍຕາມ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນພາລະກິດຂອງທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ເປັນພາລະກິດຂອງມວນມະນຸດທັງໝົດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງດຳເນີນໃນທຸກມື້ນີ້ໃນຊາດມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊິ່ງກໍຄືໃນຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ກໍຍັງແມ່ນພາລະກິດຂອງມວນມະນຸດທັງໝົດ. ອິດສະຣາເອນສາມາດເປັນຖານສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນໂລກ; ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ປະເທດຈີນກໍສາມາດກາຍເປັນຖານສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວຕອນນີ້ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດຕາມຄຳທຳນາຍທີ່ວ່າ "ຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢໂຮວາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ໃນປະເທດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວນັ້ນບໍ່? " ຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ປະຕິບັດໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວແມ່ນໝາຍເຖິງພາລະກິດນີ້ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດໃນຊາດມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້. ເພື່ອໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດໃນດິນແດນນີ້ ແລະ ດຳເນີນພາລະກິດກັບຜູ້ຄົນທີ່ຖືກສາບເຫຼົ່ານີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ຂ້ອນຂ້າງຈະກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດກໍຕາມ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄ່າ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກພຣະເຢໂຮວາປະຖິ້ມໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ຜູ້ຄົນສາມາດຖືກຄົນອື່ນປະຖິ້ມໄດ້, ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຖືກພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ມີສະຖານະຫຍັງ ແລະ ພວກເຂົາຈະມີຄຸນຄ່າຕໍ່າທີ່ສຸດ.

ສຳລັບສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ ຫຼື ການທີ່ຖືກຄົນອື່ນປະຖິ້ມ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເລື່ອງທີ່ເຈັບປວດຢູ່ແລ້ວ, ແຕ່ຖ້າສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຖືກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງນັ້ນປະຖິ້ມ ໝາຍຄວາມວ່າ ສະຖານະຂອງບຸກຄົນນັ້ນແມ່ນຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ. ລູກຫຼານຂອງໂມອັບມີສະຖານະທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ. ເພາະວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ມີສະຖານະຕໍ່າທີ່ສຸດໃນອະດີດຜ່ານມາ, ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາແມ່ນສາມາດລົບລ້າງແນວຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ຍັງເປັນພາລະກິດທີ່ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດຕໍ່ກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງອີກ. ການດຳເນີນພາລະກິດກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນການກະທຳທີ່ສາມາດລົບລ້າງແນວຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງເປີດຍຸກໃໝ່, ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທັງໝົດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຢຸດຕິພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງຄວາມກະລຸນາທັງໝົດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນໄດ້ດຳເນີນໃນຢູດາຍພາຍໃນຂອບເຂດຂອງອິດສະຣາເອນ, ໃນຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດເປີດຍຸກໃໝ່ໃດໆທັງນັ້ນ. ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກດຳເນີນຕໍ່ກັບຜູ້ຄົນໃນຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນ ຊາວຢິວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຖືກດຳເນີນໃນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກສາບອີກດ້ວຍ. ເຫດຜົນອັນດຽວນີ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານຂາຍໜ້າໄດ້. ສະນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງ "ກາຍເປັນ" ພຣະເຈົ້າທີ່ສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງໃນຈັກກະວານນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ, ເປັນສິ່ງບູຊາສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນຊີວິດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງທັງປວງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 207)

ໃນປະຈຸບັນ ມີບາງຄົນທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດໃໝ່ຫຍັງແນ່. ໃນທ່າມກາງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ອີກ ແລະ ພຣະອົງ ດຳເນີນພາລະກິດນີ້ໃນກຸ່ມລູກຫຼານຂອງໂມອັບ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະອົງບໍ? ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຍຸກໃດກໍຕາມທີ່ເຄີຍປະສົບກັບພາລະກິດແບບນີ້ມາກ່ອນ. ບໍ່ມີຄົນໃດເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບວຽກງານດັ່ງກ່າວນີ້, ນັບພາສາຫຍັງຈະເຄີຍມີຄວາມປິຕິຍິນດີກັບມັນ. ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມລໍ້າລຶກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສຳແດງຜ່ານຂັ້ນຕອນພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້.

ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດບໍ?
ຍັງມີຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄິດແບບນັ້ນຢູ່ວ່າ: "ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສາບໂມອັບ ແລະ ບອກວ່າພຣະອົງຈະປະຖິ້ມລູກຫຼານຂອງໂມອັບ, ແລ້ວພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດໃນຕອນນີ້?"
ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ຄົນຈາກຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວທີ່ຖືກສາບ ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ອອກຈາກອິດສະຣາເອນ. ຊາວອິດສະຣາເອນເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ "ໝາຕ່າງຊາດ". ໃນມຸມມອງຂອງທຸກຄົນ, ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນ ໝາຕ່າງຊາດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຄືລູກແຫ່ງຄວາມວິບາດ. ເວົ້າອີກຢ່າງຄື ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະກຳເນີດຢູ່ພາຍໃນດິນແດນອິດສະຣາເອນກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄົນອິດສະຣາເອນ.
ພວກເຂົາຖືກຂັບໄລ່ໄປຢູ່ຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາດຢິວ. ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ. ສາເຫດອັນແທ້ຈິງແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນມວນມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການເປີດຍຸກໃໝ່ໃນໝູ່ພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດຊາດ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຄັດເລືອກ ແລະ ມີຈຸດປະສົງ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງດຳເນີນໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນທຸກມື້ນີ້ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ດຳເນີນໃນທ່າມກາງການ ເນລະມິດສ້າງ. ໂນອາກໍແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບລູກຫຼານຂອງເຂົາ. ທຸກຄົນໃນໂລກນີ້ທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດແມ່ນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແນໃສ່ການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດ. ບໍ່ແມ່ນດຳເນີນອີງຕາມວ່າ ຜູ້ໃດຖືກສາບ ຫຼື ບໍ່ຖືກສາບພາຍຫຼັງຖືກສ້າງ. ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງແມ່ນແນໃສ່ການສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ບໍ່ແມ່ນສະເພາະແຕ່ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສາບ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຕ້ອງການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະດຳເນີນມັນໃຫ້ສຳເລັດຜົນແນ່ນອນ ແລະ ພຣະອົງຈະດຳເນີນພາລະກິດໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈະລົບລ້າງທຸກວິທີການ ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງຜູ້ຄົນ. ສຳລັບພຣະອົງ, ຄຳວ່າ "ຖືກສາບ", "ຖືກລົງໂທດ" ແລະ "ໄດ້ຮັບພອນ" ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍ! ຊາວຢິວເປັນຄົນດີ ເໝືອນດັ່ງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ມີມະນຸດສະທຳທີ່ດີ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນກຸ່ມພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດເບື້ອງຕົ້ນຂອງພຣະອົງ,

ແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈິດໃຈໃນຕອນນີ້ຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ. ພວກເຂົາກໍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສ້າງເຊັ່ນກັນ ແລະ ມີຫຼາຍດ້ານທີ່ດີກ່ຽວກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ມັນຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນການດຳເນີນພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຕໍ່ພວກເຂົາເລີຍ. ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໃຈຜູ້ຄົນໄດ້ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເຊື່ອພຣະອົງໄດ້. ນີ້ແມ່ນຈຸດສຳຄັນຂອງການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນຊາດມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງທີ່ແທ້ຈິງໃນທີ່ນີ້ແມ່ນການເປີດຍຸກໃໝ່ຂອງພຣະອົງ, ການລົບລ້າງກົດເກນທັງໝົດ ແລະ ການລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງຄວາມກະລຸນາທັງໝົດອີກດ້ວຍ. ຖ້າວ່າພາລະກິດໃນປະຈຸບັນຂອງພຣະອົງຖືກດຳເນີນຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ ຈົນເຖິງເວລາແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງ, ທຸກຄົນກໍຄົງຈະເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ, ມີແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ, ແລ້ວກໍມີແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະບຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບລົງມາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວໃນປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຖານະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ພຣະອົງຈະສຳເລັດສ່ວນສຳຄັນໃນພາລະກິດຂອງພະອົງໃນຊາດມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ສິ່ງອັນສຳຄັນຂອງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດ, ເຊັ່ນ: ການເຮັດໃຫ້ສັບພະສິ່ງທັງປວງບູຊາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ເຮັດການເນລະມິດສ້າງ. ສະນັ້ນ, ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຫຼາຍ; ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຢ່າງເດັດຂາດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ປະກອບດ້ວຍການເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ການສິ້ນສຸດສອງຍຸກທີ່ຜ່ານມາ; ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ກໍປະກອບດ້ວຍການລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ ແລະ ລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດທັງໝົດ. ພາລະກິດຂອງສອງຂັ້ນຕອນໃນເມື່ອກ່ອນແມ່ນຖືກດຳເນີນໂດຍອີງຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໃນຍຸກນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໃຫ້ໝົດສິ້ນ ເພື່ອເອົາຊະນະໃຈຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ໂດຍການນຳໃຊ້ໄຊຊະນະ ທີ່ມີຕໍ່ລູກຫຼານຂອງໂມອັບ ແລະ ການນຳໃຊ້ພາລະກິດທີ່ຖືກດຳເນີນຕໍ່ລູກຫຼານຂອງໂມອັບ, ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຊະນະໃຈຂອງມະນຸດທັງໝົດໃນທົ່ວຈັກກະວານ.

ນີ້ແມ່ນຈຸດສຳຄັນເລີກເຊິ່ງທີ່ແທ້ຈິງຂອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ນີ້ຄືດ້ານໜຶ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດຂອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ມີຄຸນຄ່າຕໍ່າກໍຕາມ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ພົບກັບສິ່ງທີ່ໜ້າຍິນດີທີ່ສຸດ: ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ໄດ້ຮັບການສັນຍາທີ່ດີເລີດ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດສໍາເລັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນໂສມໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດຜ່ານມາຂອງພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ດໍາເນີນຢູ່ໃນ ອິດສະຣາເອນ. ຖ້າຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງໃນຊ່ວງຍຸກສຸດທ້າຍຍັງດໍາເນີນຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນຢູ່ຄືເກົ່າ, ບໍ່ພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທຸກຄົນຈະເຊື່ອວ່າ
ມີພຽງແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ນອກນັ້ນແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຕາມທີ່ປາດຖະໜາອີກດ້ວຍ. ໃນຊ່ວງສອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ດໍາເນີນຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນນັ້ນ, ບໍ່ເຄີຍມີການດໍາເນີນພາລະກິດໃໝ່ໃດໆ ຫຼື ບໍ່ມີພາລະກິດເປີດຍຸກໃດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກດໍາເນີນຢູ່ໃນຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທຸກມື້ນີ້ຄືພາລະກິດເປີດຍຸກໃໝ່ແມ່ນດໍາເນີນຄັ້ງທໍາອິດທ່າມກາງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ແລະ ນອກນັ້ນ ກໍເປັນຂັ້ນຕອນທໍາອິດທີ່ໄດ້ຖືກດໍາເນີນຕໍ່ລູກຫຼານຂອງໂມອັບ. ນີ້ແປວ່າໄດ້ເປີດຂັ້ນຕອນຍຸກໃໝ່ທັງໝົດ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອໃດໆສືບຕໍ່ໄປອີກ. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະໃຈ, ພຣະອົງໄດ້ລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງກໍຄືຄວາມເຊື່ອເກົ່າ ແລະ ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ເວລາຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວແມ່ນບໍ່ມີກົດເກນໃດໆ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນສິ່ງເກົ່າໆ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທໍາແມ່ນເປັນອິດສະຫຼະ, ເສລີ ແລະ ທຸກການກະທໍາຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຄວາມຊອບທໍາສະເໝີ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບໃນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທໍາຕໍ່ກັບທຸກສັບພະສິ່ງ.

ພາລະກິດໃດໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງກະທໍາລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ໄດ້ກະທໍາຕາມຄວາມປະສົງ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນກະທໍາຕາມການຕັດສິນໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງກະທໍາໃນສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຖ້າສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະບໍ່ກະທໍາມັນ ບໍ່ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະດີພຽງໃດກໍຕາມ! ພຣະອົງດໍາເນີນພາລະກິດ ແລະ ຄັດເລືອກເອົາຜູ້ຮັບ ແລະ ສະຖານທີ່ສໍາລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຕາມຄວາມໝາຍ ແລະ

ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຍຶດຕິດກັບກົດເກນໃນອະດີດ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການເກົ່າ; ແຕ່ພຣະອົງຈະວາງແຜນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດ. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງກໍຕ້ອງການບັນລຸຜົນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ຄາດໄວ້. ມາເຖິງຕອນນີ້ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພາລະກິດນີ້ກໍຈະບໍ່ບັນລຸຜົນໃດໆຕໍ່ກັບພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງທັງປວງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 208)

ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຊີວິດມະນຸດ ພ້ອມທັງເປົ້າໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຖືວ່າ ອະນາຄົດ ແລະ ໂຊກຊະຕາສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເປັນຊັບສົມບັດໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ຮ້າຍຍິ່ງກວ່າໝູ ແລະ ໝາ. ອະນາຄົດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ ແທ້ຈິງແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນໃນປັດຈຸບັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ພໍ່ແມ່" ຂອງເປໂຕບໍ? ພວກເຂົາເປັນເໝືອນກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງມະນຸດ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ອະນາຄົດຂອງເນື້ອໜັງຫວັງຈະເຫັນພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ມີຊີວິດຢູ່ບໍ ຫຼື ຈະໃຫ້ວິນຍານພົບກັບພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ? ເນື້ອໜັງຈະຕົກລົງສູ່ເຕົາຫຼອມໃຫຍ່ໃນມື້ອື່ນຢ່າງທຸກທໍລະມານບໍ ຫຼື ມັນຈະຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍແປວໄຟ? ບໍ່ແມ່ນຄຳຖາມແບບນີ້ກ່ຽວກັບເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມໂຊກຮ້າຍ ຫຼື ທົນທຸກກັບຂ່າວໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ວ່າ ໃນຕອນນີ້ ໃຜກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້ທີ່ມີສະໝອງ ແລະ ແນວຄິດເປັນປົກກະຕິ ທີ່ໃສ່ໃຈນຳຫຼາຍທີ່ສຸດ? (ໃນນີ້, ການອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກໝາຍເຖິງການໄດ້ຮັບພອນ; ການທົນທຸກໝາຍຄວາມວ່າການທົດລອງໃນອະນາຄົດຄືຜົນປະໂຫຍດສຳລັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ. ຄວາມໂຊກຮ້າຍໝາຍເຖິງການບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນ ຫຼື ການຖືກຫຼອກລວງ ຫຼື ໝາຍຄວາມວ່າຄົນໜຶ່ງຈະພົບກັບສະຖານະການທີ່ໂຊກຮ້າຍ ແລະ ສູນເສຍຊີວິດຂອງຕົນເອງໃນທ່າມກາງໄພພິບັດ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຍາກທີ່ຈະຮັກສາໄວ້ໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບວິນຍານດັ່ງກ່າວ). ມະນຸດປະກອບດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ບາງເທື່ອສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດທັງໝົດກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາຄວນມີ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາທຸກຄົນຂ້ອນຂ້າງສັບສົນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງຕາບອດ. ພວກເຂົາທັງໝົດຄວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງທົ່ວເຖິງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າສູ່ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພວກເຂົາຄວນຄົ້ນຫາສິ່ງທີ່ຄວນເຂົ້າສູ່ໃນລະຫວ່າງການທົນທຸກລຳບາກ (ນັ້ນກໍຄື ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມແຫ່ງເຕົາຫຼໍ່) ແລະ

ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະກອບມີໃນການທົດລອງແຫ່ງແປວໄຟ. ຢ່າຮັບໃຊ້ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ (ໝາຍເຖິງເນື້ອໜັງ) ຜູ້ເຊິ່ງເປັນໝູ ແລະ ໝາ ແລະ ຮ້າຍຍິ່ງກວ່າມົດ ແລະ ແມງໄມ້. ເຫດຜົນຫຍັງທີ່ຈະຕ້ອງໄປທໍລະມານໃຈກັບມັນ, ຕ້ອງຄິດໜັກ ຫຼື ທໍລະມານສະໝອງຕົນເອງ? ເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຢູ່ໃນກໍາມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ພຽງຄວບຄຸມເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງບັນຊາການຊາຕານອີກດ້ວຍ. (ດັ່ງເດີມໝາຍຄວາມວ່າ ມັນເປັນຂອງຊາຕານ. ສາມາດເວົ້າແບບນັ້ນໄດ້ ກໍເພາະວ່າ ຊາຕານກໍຢູ່ໃນກໍາມືຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ເພາະວ່າ ການເວົ້າແບບນັ້ນມັນໜ້າເຊື່ອກວ່າເຊິ່ງມັນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຊາຕານໂດຍສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ຢູ່ໃນກໍາມືຂອງພຣະເຈົ້າ). ເຈົ້າກໍາລັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມທົນທຸກທໍລະມານແຫ່ງເນື້ອໜັງ, ແຕ່ເນື້ອໜັງເປັນຂອງເຈົ້າບໍ? ມັນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງເຈົ້າບໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງພະຍາຍາມຄິດຢ່າງໜັກກ່ຽວກັບມັນດ້ວຍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຂໍຮ້ອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບ້າບ່ວງເພື່ອເນື້ອໜັງທີ່ເໜົ່າເໝັນຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງຖືກປະນາມ ແລະ ສາບແຊ່ງເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ພ້ອມທັງຖືກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເຮັດໃຫ້ສົກກະປົກ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງເອົາພັກພວກຂອງຊາຕານມາຢູ່ໃກ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍ? ເຈົ້າບໍ່ກັງວົນບໍວ່າ ເນື້ອໜັງຈະທໍາລາຍອະນາຄົດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ, ທໍາລາຍຄວາມຫວັງອັນງົດງາມຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ແທ້ຈິງສໍາລັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເປົ້າໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 209)

ເສັ້ນທາງແຫ່ງປັດຈຸບັນບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະຍ່າງເລີຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນຍາກທີ່ຈະຍ່າງຕາມ ແລະ ຫາຍາກທີ່ສຸດຈາກຍຸກຕ່າງໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ໃດຈະຄິດວ່າ ພຽງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນກໍຈະພຽງພໍທີ່ຈະທໍາລາຍເຂົາໄດ້? ແນ່ນອນ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນລໍ້າຄ່າເໝືອນດັ່ງຝົນໃນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງຢ່າງ ແລະ ມີຄ່າເໝືອນດັ່ງຄວາມເມດຕາທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ຫຼື ເຂົ້າໃຈເຖິງທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດ ແລ້ວຈະເວົ້າເຖິງຄວາມລໍ້າຄ່າ ແລະ ການມີຄ່າຂອງມັນໄດ້ແນວໃດ? ເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງມະນຸດເອງ, ສະນັ້ນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຕົນຈະຢູ່ໃສກັນແທ້. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຄວນຮູ້ດີວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງຈະສົ່ງຄືນມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃຫ້ຢູ່ຕໍາແໜ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຟື້ນຟູລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງພວກເຂົາຈາກເວລາແຫ່ງການຊົງສ້າງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈະຮັບເອົາລົມຫາຍໃຈທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ມະນຸດນັ້ນກັບຄືນທັງໝົດ ແລະ ເອົາກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຄືນ ແລະ ສົ່ງທຸກສິ່ງຄືນໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ. ພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ສ້າງມະນຸດຊາດຄືນໃໝ່ທັງໝົດ ແລະ ເອົາມໍລະດົກທັງໝົດຈາກມະນຸດຄືນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງມະນຸດຊາດດັ່ງເດີມຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະບໍ່ມອບໃຫ້ມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດເປັນຂອງມະນຸດຊາດດັ່ງເດີມ. ພຣະອົງຈະເອົາທຸກສິ່ງຄືນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການປຸ້ນແບບບໍ່ຍຸຕິທຳ, ແຕ່ໝາຍເຖິງການຟື້ນຟູສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກສູ່ສະພາວະດັ້ງເດີມຂອງພວກມັນ ແລະ ເພື່ອປະຕິຮູບ ແລະ ສ້າງມະນຸດຂຶ້ນໃໝ່. ນີ້ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າບາງທີມັນຈະບໍ່ແມ່ນການຮັບເອົາເນື້ອໜັງຄືນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຖືກຕີສອນຕາມທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຮ່າງກະດູກຂອງເນື້ອໜັງຫຼັງຈາກທີ່ມັນຖືກທຳລາຍແລ້ວ, ແຕ່ຕ້ອງການອົງປະກອບດັ້ງເດີມໃນມະນຸດທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະອົງຈະບໍ່ທຳລາຍມະນຸດ ຫຼື ກຳຈັດເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນກຳມະສິດສ່ວນຕົວທີ່ເປັນຂອງມະນຸດ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນສ່ວນປະກອບຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງຈະທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອ “ຄວາມສຸກ” ຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ໃນເວລານີ້, ເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ມີລາຄາຫຍັງເລີຍແລ້ວບໍ? ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈສາມສິບເປີເຊັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ (ພຽງແຕ່ສາມສິບເປີເຊັນເທົ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນພ້ອມທັງພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ), ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສືບຕໍ່ “ຮັບໃຊ້” ຫຼື “ອຸທິດ” ກັບເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າແບບທີ່ເຈົ້າເຮັດໃນປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ໃນຕອນນີ້ມະນຸດໄດ້ພັດທະນາສູ່ສະພາວະທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ ຈະບໍ່ສືບຕໍ່ພັດທະນາໄປຂ້າງໜ້າເໝືອນກັບກົງລໍ້ແຫ່ງປະຫວັດສາດອີກຕໍ່ໄປ. ເນື້ອໜັງທີ່ເສື່ອມສະຫຼາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກປົກຫຸ້ມດ້ວຍແມງວັນ ແລ້ວມັນຈະມີອຳນາດທີ່ຈະຫັນປ່ຽນກົງລໍ້ແຫ່ງປະຫວັດສາດ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນສືບຕໍ່ໝູນຈົນມາເຖິງທຸກວັນນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ມັນຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ໂມງແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ມີດງຽບກັບມາສົ່ງສຽງດັງອີກຄັ້ງ ແລະ ສືບຕໍ່ໝູນຕາມເຂັມໂມງໄດ້ແນວໃດ? ມັນຈະສາມາດປະຕິຮູບໂລກຄືນໃໝ່ທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າປົກຫຸ້ມດ້ວຍໝອກໜາໄດ້ແນວໃດ? ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ພູເຂົາ ແລະ

ແມ່ນ້ຳຟື້ນຄືນໄດ້ບໍ? ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າທີ່ມີໜ້າທີ່ພຽງໜ້ອຍດຽວຈະສາມາດຟື້ນຟູໂລກມະນຸດແບບນີ້ຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາໄດ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດໃຫ້ການສຶກສາກັບລູກຫຼານຂອງເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ກາຍມາເປັນ "ມະນຸດ" ໄດ້ແທ້ບໍ? ບັດນີ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ? ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເປັນຂອງໃຜກັນແທ້? ເຈດຕະນາໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ສຳລັບການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ສຳລັບການປ່ຽນແປງມະນຸດບໍ່ແມ່ນການມອບບ້ານເກີດທີ່ສວຍງາມໃຫ້ກັບເຈົ້າ ຫຼື ນຳເອົາບ່ອນພັກຜ່ອນທີ່ສະຫງົບສຸກມາໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນເພື່ອຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຄວາມສຸກທີ່ດີກວ່າຂອງມະນຸດຊາດໃນອະນາຄົດ ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການພັກຜ່ອນໃນອີກບໍ່ດົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ຍ້ອນມະນຸດເປັນຕົ້ນທຶນຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງເປັນພຽງສ່ວນປະກອບເທົ່ານັ້ນ. (ມະນຸດແມ່ນສິ່ງຂອງທີ່ມີທັງວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນເນື້ອໜັງເປັນພຽງສິ່ງທີ່ເນົ່າເປື່ອຍໄດ້. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເນື້ອໜັງເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບແຜນການຄຸ້ມຄອງ). ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຄົບຖ້ວນ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດນັ້ນບໍ່ໄດ້ນຳຫຍັງມາສູ່ມະນຸດເລີຍ ນອກຈາກດາບ ແລະ ການຂ້ຽນຕີເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ນຳການທົນທຸກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ, ໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້, ການພິພາກສາທີ່ໄຮ້ປານີ, ການຕີສອນ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ ພ້ອມທັງການທົດລອງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເລື່ອງລາວພາຍໃນ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນໃສ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ແລະ ປາຍຫອກແຫ່ງເຈດຕະນາຮ້າຍທີ່ໄຮ້ຄວາມປານີທັງໝົດນີ້ແມ່ນແນໃສ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ (ຍ້ອນໂດຍດັ່ງເດີມແລ້ວ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຜິດ). ທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອຄວາມສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ນີ້ກໍເພາະວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດແຕ່ຢ່າງດຽວ, ແຕ່ແມ່ນເພື່ອແຜນການທັງໝົດ ແລະ ເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງ ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ບາງທີເກົ້າສິບເປີເຊັນຂອງສິ່ງທີ່ມະນຸດປະສົບແມ່ນຄວາມທົນທຸກ ແລະ ການທົດລອງແຫ່ງແປວໄຟ ແລະ ມື້ແຫ່ງຄວາມຫວານຊື່ນ ແລະ ມື້ແຫ່ງຄວາມສຸກໜ້ອຍທີ່ສຸດ ຫຼື ບໍ່ມີເລີຍ ທີ່ເປັນມື້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດປາຖະໜາ ແລະ ພວກເຂົາຍິ່ງບໍ່ສາມາດມີຊ່ວງເວລາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໃນເນື້ອໜັງ ໂດຍໃຊ້ເວລາທີ່ສວຍງາມກັບພຣະເຈົ້າ. ເນື້ອໜັງແມ່ນສົກກະປົກ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເຫັນ ຫຼື ໄດ້ຮັບແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ

ທີ່ມະນຸດພົບວ່າມັນບໍ່ໜ້າພໍໃຈ, ຄືກັບວ່າ ມັນຂາດຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ປົກກະຕິ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງຈະສຳແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງທີ່ມະນຸດບໍ່ມັກ, ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງຂອງສັດຕູ. ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານເປັນເວລາຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄືພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ການທຳລາຍຊາຕານເຖິງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ເປົ້າໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 210)

ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດທົ່ວໂລກກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມວຸ້ນວາຍ. ມີຄວາມສັບສົນບໍ່ເປັນລະບຽບທາງການເມືອງ, ມີຄວາມອຶດຢາກ, ໂລກລະບາດຮ້າຍແຮງ, ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ໄພແຫ້ງແລ້ງປະກົດຂຶ້ນທຸກຫົນແຫ່ງ. ມີໄພພິບັດໃນໂລກມະນຸດ; ສະຫວັນໄດ້ສົ່ງໄພຮ້າຍແຮງລົງມາເຊັ່ນກັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສັນຍານຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ. ແຕ່ສຳລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າໂລກແຫ່ງຄວາມເບີກບານ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມ, ເປັນໂລກທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບດັ່ງກ່າວນັ້ນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກດຶງມາຫາສິ່ງນັ້ນ ແລະ ຫຼາຍຄົນກໍຕິດກັບດັກ ແລະ ບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກສິ່ງນັ້ນ; ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈະຖືກຫຼອກລວງໂດຍຄົນທີ່ປະຕິບັດໃນການລໍ້ລວງ ແລະ ເວດມົນຄາຖາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າ, ບໍ່ມີອຸດົມການ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢັ່ງຮາກຕົນເອງໃນຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກກວາດລ້າງດ້ວຍຄື້ນກະແສຂອງຄວາມບາບ. ຈີນເປັນປະເທດທີ່ລ້າຫຼັງທີ່ສຸດໃນບັນດາປະເທດຕ່າງໆ; ມັນຄືດິນແດນທີ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່ນອນຂົດຢູ່, ມັນມີຄົນສ່ວນໃຫຍ່ນະມັດສະການພະທຽມ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນເວດມົນຄາຖາ, ວັດສ່ວນໃຫຍ່ເປັນສະຖານທີ່ຂອງພວກຜີຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກອາໄສຢູ່. ເຈົ້າເກີດຈາກສິ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຖືກສັ່ງສອນໂດຍສິ່ງນັ້ນ ແລະ ແຊ່ຢູ່ໃນອິດທິພົນຂອງມັນ; ເຈົ້າຖືກມັນເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ທໍລະມານ, ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ ເຈົ້າກໍປະຖິ້ມມັນ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລະດັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງກໍຈະຮັບເອົາພວກເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ, ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍເປັນ "ຂອງທີ່ໄດ້ມາຈາກການຊະນະເລີກ" ຂອງການສູ້ຮົບຂອງພຣະເຈົ້າກັບຊາຕານ. ຍິ່ງພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ

ຍິ່ງຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຈົ້າດີຂຶ້ນຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມັງກອນແດງໃຫຍ່ກໍ່ຍິ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຄຸເຂົ່າລົງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບັນຫາທັງໝົດຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນການສູ້ຮົບຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າມີໄຊຊະນະ, ຊາຕານກໍ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ ແລະ ລົ້ມລົງ. ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນລະດັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ ແລະ ຊ່ວຍຄົນກຸ່ມນີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນທັງໝົດ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ສັກສິດ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີການນຳພາ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງແສງສະຫວ່າງ. ແລ້ວມັນຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າກິນ ແລະ ນຸ່ງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ; ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຫຍັງ? ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບ “ມໍລະດົກຂອງບັນພະບຸລຸດ” ຂອງພວກເຂົາ ແລະ “ວິນຍານແຫ່ງຊາດ” ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ! ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າແຕກຕ່າງຈາກພວກເຂົາທັງນັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະຫຼົບໜີຈາກຄວາມສົກກະປົກຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ບໍ່ໄດ້ຕິດກັບດັກຢູ່ໃນການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາການຈັດກຽມປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນລະມັດລະວັງຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນສະຖານທີ່ສົກກະປົກ, ພວກເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ມີມົນທິນຈາກຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຂ້າງໆພຣະເຈົ້າ, ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກພວກເຈົ້າຈາກຄົນທັງໝົດໃນດິນແດນສີເຫຼືອງນີ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ? ເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ, ແນ່ນອນ ເຈົ້າຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນເນື້ອໜັງທີ່ສົກກະປົກຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງມະນຸດບໍ? ຍ້ອນເຈົ້າເປັນມະນຸດ, ເຈົ້າຄວນເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອົດທົນກັບການທົນທຸກໆປະການ! ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບເອົາການທົນທຸກເລັກນ້ອຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ໝັ້ນໃຈ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຄືກັນກັບໂຢບ, ຄືກັນກັບເປໂຕ. ໃນໂລກນີ້, ມະນຸດສວມໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຜີຮ້າຍ, ກິນອາຫານຈາກຜີຮ້າຍ ແລະ ເຮັດວຽກ ແລະ ຮັບໃຊ້ພາຍໃຕ້ນິ້ວໂປ້ຂອງຜີຮ້າຍ, ຖືກຢຽບຢ່ຳໃນຄວາມສົກກະປົກຂອງມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ ຫຼື ຮັບເອົາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້? ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປັບປຸງ. ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລຸກຂຶ້ນໃນປະເທດຊາດຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່, ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າຊອບທຳ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 211)

ມື້ນີ້ ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດໃນພວກເຈົ້າແມ່ນເພື່ອນຳພາພວກເຈົ້າໄປສູ່ຊີວິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ; ມັນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ ການນຳພາມະນຸດຊາດສູ່ຊີວິດໃນຍຸກໃໝ່. ພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດເທື່ອລະບາດກ້າວ ແລະ ພັດທະນາທ່າມກາງພວກເຈົ້າໂດຍກົງ: ເຮົາສັ່ງສອນພວກເຈົ້າໜ້າຕໍ່ໜ້າ; ເຮົາຈັບມືຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາບອກພວກເຈົ້າທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ປະທານທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຂາດເຂີນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສຳລັບພວກເຈົ້າແລ້ວ ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນການສະໜອງສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ຍັງນຳພາພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຊີວິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິອີກດ້ວຍ; ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ມັນແມ່ນເພື່ອສະໜອງການບຳລຸງລ້ຽງໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນກຸ່ມນີ້ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່; ແຕ່ສຳລັບຊາຕານ ເຮົາໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍເພື່ອເອົາຊະນະມັນ. ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດທ່າມກາງພວກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ແມ່ນການບຳລຸງລ້ຽງຂອງພວກເຈົ້າສຳລັບມື້ນີ້ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນກົງເວລາຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ໃນລະຫວ່າງເວລາສອງສາມປີສັ້ນໆເຫຼົ່ານີ້, ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທັງໝົດ, ວິທີການແຫ່ງຊີວິດທັງໝົດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ພາລະກິດໃນອະນາຄົດ; ສິ່ງນີ້ຈະພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສາມາດຜະເຊີນກັບສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນອະນາຄົດ. ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງເຮົາພຽງຢ່າງດຽວແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ໃຫ້ການຕຳໜິຕິເຕືອນຢ່າງອື່ນອີກ; ມື້ນີ້, ພຣະທຳທັງໝົດທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ເຈົ້າແມ່ນການທີ່ເຮົາຕຳໜິຕິເຕືອນພວກເຈົ້າ, ຍ້ອນມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການກ່ຽວກັບພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ມື້ໜຶ່ງ ປະສົບການຂອງພວກເຈົ້າຈະອອກໝາກຜົນຄືກັບທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງໃນມື້ນີ້. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນນິມິດຂອງພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ແລະ ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະເພິ່ງພາໃນອະນາຄົດ;

ພວກມັນຄືການບຳລຸງລ້ຽງຊີວິດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ການຕຳໜິຕິເຕືອນສຳລັບອະນາຄົດ ແລະ ບໍ່ມີການຕຳໜິຕິເຕືອນໃດອື່ນທີ່ດີກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ. ນີ້ກໍຍ້ອນເວລາທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໄດ້ຍາວນານສໍ່າກັບເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ; ເຮົາໃກ້ທີ່ຈະສຳເລັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາຊີວິດ ເຊິ່ງເປັນຂະບວນການທີ່ປະກອບດ້ວຍການເດີນທາງອັນຍາວນານຕະຫຼອດຊີວິດ. ມີພຽງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຫຼາຍສິ່ງເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຮັບເອົາຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຢ່າງສົມບູນ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເບິ່ງເຫັນຄວາມໝາຍແທ້ຈິງໃນພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໃນປັດຈຸບັນ. ເມື່ອພວກເຈົ້າມີພຣະທຳຂອງເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າ, ເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບການຝາກຝັງທັງໝົດຂອງເຮົາ, ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ຝາກຝັງພວກເຈົ້າດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນຝາກ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ບໍ່ວ່າຜົນສະທ້ອນຈະໄດ້ຮັບຜົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ການປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກບັນລຸຜົນເຊັ່ນກັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນດັ່ງທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການ ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຖືກປ່ຽນແປງຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະພຶດຕາມແນວຄິດຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (7)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 212)

ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສະເດັດມາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ທ່າມກາງມວນມະນຸດ ພ້ອມກັບເປົ້າໝາຍແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈສົມບູນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາການສ້າງໂລກຈົນມາຮອດປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດປະເພດນີ້ໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ. ມີພຽງໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ໃຫຍ່ຂະໜາດນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງທົນກັບຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ຄົນຈະພົບວ່າເປັນການຍາກທີ່ຈະທົນໄດ້, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມອ່ອນນ້ອມເພື່ອກາຍເປັນມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ, ບໍ່ມີພາລະກິດດ້ານໃດຂອງພຣະອົງທີ່ຊັກຊ້າ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍແຜນການຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນ.

ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການເດີມຂອງພຣະອົງ. ໜຶ່ງໃນຈຸດປະສົງແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ. ອີກຈຸດໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກສົມບູນ. ພຣະອົງປາດຖະໜາຢາກເຫັນຄົນທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນດ້ວຍຕາຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງຢາກເຫັນດ້ວຍພຣະອົງເອງວ່າຄົນທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນນັ້ນເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງແນວໃດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄົນດຽວ ຫຼື ສອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນກຸ່ມທີ່ພຽງປະກອບມີສອງສາມຄົນເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ກຸ່ມນີ້ມາຈາກຫຼາກຫຼາຍປະເທດໃນໂລກ ແລະ ມາຈາກຫຼາກຫຼາຍເຊື້ອຊາດຂອງໂລກ. ວັດຖຸປະສົງແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດຫຼວງຫຼາຍເຊັ່ນນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄົນກຸ່ມນີ້ມາ, ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄົນກຸ່ມນີ້ມາເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີທີ່ອາດຈະເກີດຈາກພວກເຂົາ. ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ, ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຫຼວງຫຼາຍເຊັ່ນນີ້, ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາຢາກເຮັດໃຫ້ສົມບູນທັງໝົດສົມບູນ. ນອກຈາກສິ່ງນີ້ແລ້ວ ເມື່ອພຣະອົງມີເວລາຫວ່າງ, ພຣະອົງກໍຈະກຳຈັດບັນດາຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ຮູ້ໄວ້ວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ຍ້ອນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງກໍຍ້ອນຄົນຈຳນວນນ້ອຍທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ, ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ຄວາມເລິກລັບທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງ ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອຄົນຈຳນວນນ້ອຍເຫຼົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຍ້ອນບັນດາຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນຈະຍຸແຍ່ຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຕົວພຣະອົງ. ພຣະອົງກ່າວຄວາມຈິງ ແລະ ເວົ້າເຖິງທາງເຂົ້າສູ່, ຍ້ອນບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຍ້ອນພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຍ້ອນພວກເຂົາ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ປະທານຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຈິງ, ທາງເຂົ້າສູ່ ແລະ ຊີວິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງບັນດາຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະອົງຫຼີກເວັ້ນທີ່ຈະເວົ້າກັບບັນດາຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ກົງກັນຂ້າມ ປາດຖະໜາທີ່ຈະມອບຄວາມຈິງທັງໝົດໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແຕ່ສຳລັບໃນຕອນນີ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕ້ອງການກໍຄືອະນຸຍາດໃຫ້ບັນດາຄົນຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມສົມບູນບາງຢ່າງຈາກພຣະອົງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ, ຜູ້ບໍ່ເຮັດຕາມໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດ.

ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າລັງກຽດ ແລະ ປະຕິເສດ. ກົງກັນຂ້າມ, ຄົນທີ່ນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ປະຕິບັດ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຜູ້ທີ່ເສຍສະຫຼະຕົນເອງທັງໝົດເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາໃຫ້ສົມບູນບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດນອກຈາກຄົນກຸ່ມນີ້ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຄົນເຫຼົ່ານີ້. ຄວາມຈິງທີ່ພຣະອົງກ່າວນັ້ນແນໃສ່ຄົນທີ່ເຕັມໃຈນໍາເອົາມັນໄປປະຕິບັດຕາມ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວກັບຄົນທີ່ບໍ່ນໍາເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດຕາມ. ການເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການເຕີບໂຕໃນຄວາມສາມາດເຫັນແຈ້ງທີ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງ ແມ່ນແນໃສ່ຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ. ເມື່ອພຣະອົງກ່າວເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ນັ້ນກໍຄືຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນແນໃສ່ຄົນທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ. ສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນແນໃສ່ຄົນທີ່ເຕັມໃຈນໍາເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງອາດໄດ້ຍິນຄວາມຈິງຫຼາຍປະການ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍໂດຍທໍາມະຊາດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈໃນຄວາມຈິງ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈແມ່ນເປັນພຽງຫຼັກຄໍາສອນ ແລະ ຄໍາເວົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າ ໂດຍບໍ່ມີຄຸນຄ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວສໍາລັບການເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນຄົນທີ່ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້າປະນາມ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 213)

ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນການຊໍາລະລ້າງມະນຸດ ເພື່ອມະນຸດຈະສາມາດມີຄວາມຈິງ ເພາະວ່າໃນປັດຈຸບັນນີ້ ມະນຸດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ! ການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ເຈົ້າໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ຖືກທໍາລາຍຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ສະນັ້ນ ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດນີ້ກໍຄືການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດໃນຄວາມຈິງ. ຄວາມສົມບູນຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຮັບເອົາ. ຖ້າພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ພຽງແຕ່ຜູກພັນກັບການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລ້ວພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດປະຕິບັດຢູ່ປະເທດອັງກິດ ຫຼື ອາເມຣິກາ ຫຼື ອິດສະຣາເອັນກໍໄດ້ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດກັບຄົນໃນຊາດໃດກໍໄດ້. ແຕ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນມີກໍານົດ.

ບາດກ້າວທຳອິດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນເປັນພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍ ແລະ ເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງໝົດ. ນີ້ຄືພາລະກິດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເອົາຊະນະ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກສັບພະສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ ເພາະການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດບັນລຸໄດ້ຫລັງຈາກການປ່ຽນແປງໄລຍະຍາວ. ແຕ່ການຖືກເອົາຊະນະແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງສຳລັບການເອົາຊະນະຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ຫລ້າຫລັງທີ່ສຸດ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດທີ່ສຸດ, ຍັງເປັນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດ, ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດ.
ນີ້ຄືປະເພດຂອງຄົນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການຖືກເອົາຊະນະ.
ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແມ່ນເພື່ອຮັບຜູ້ຄົນ. ມັນແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເປັນພະຍານຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນແບບພວກເຈົ້າແລ້ວ. ຈຸດປະສົງກໍເພື່ອໃຫ້ມີຜູ້ຄົນເປັນພະຍານຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ. ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍ. ສະນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງຄືວິທີຫຼັກຂອງການເອົາຊະນະ? ການຕີສອນ, ການພິພາກສາ, ການສາບແຊ່ງ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ນັ້ນກໍຄືການນຳໃຊ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳເພື່ອເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ຍ້ອນຈິດໃຈອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ການໃຊ້ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ການໃຊ້ສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈຢ່າງເຕັມປ່ຽມ ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການຖືກເອົາຊະນະ. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງສາມາດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ, ປ່ຽນແປງນິໄສຂອງຕົນ ແລະ ມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມີປະສົບການກັບເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວິທີສຳຜັດກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສາມາດທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມປະສົງຂອງພວກເຂົາເອງ.
ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຍ້ອນມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ແຕ່ຍັງບໍ່ຍອມຮັບຄວາມໝາຍທີ່ເປັນຈິງຂອງຄວາມຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອຟັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເປັນຜົນມາຈາກການພິພາກສາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ.

ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ນອນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຮັບຮູ້ຄວາມຈິງທາງປາກ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ, ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທາງປາກ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງ. ພາລະກິດທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນທີ່ກຳລັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ປະກອບດ້ວຍການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍການຈັດກຽມຊີວິດ. ຄົນທີ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່. ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ ແລະ ກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຈິງຄືຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ບໍ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ ນັ້ນກໍຄືຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ພວກເຂົາຄືຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວສາມາດເຊື່ອຟັງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ພວກເຂົາກໍສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ຖ້າຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດຕາມ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຈິງ, ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນ ນັ້ນກໍຄືພວກເຂົາປະຕິບັດຄວາມຈິງທີ່ຄົ້ນພົບໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນ. ຜ່ານສິ່ງນີ້ ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນໃດກໍຕາມທີ່ຕິດຕາມຈົນຮອດມື້ສຸດທ້າຍກ່ອນທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະສິ້ນສຸດລົງ ຄືຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໝາຍເຖິງຄົນທີ່ສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະສິ້ນສຸດລົງ. ເຊິ່ງໝາຍເຖິງຄົນທີ່ຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຈິງ. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນຢູ່ໃນບາດກ້າວຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມແຕກຕ່າງໃນລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງຂອງຜູ້ຄົນ. ທຸກຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການໃນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ໃນທີ່ສຸດແມ່ນຈະໄດ້ຖືກກຳຈັດ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າຮັບຢ່າງສົມບູນ. ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງເປໂຕແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນໆແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ.

ພາລະກິດທີ່ກຳລັງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ກຳລັງຖືກເອົາຊະນະປະກອບມີພຽງການສາບແຊ່ງ, ການຕີສອນ ແລະ ການສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບກໍມີພຽງແຕ່ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ. ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວກໍຄືການເປີດເຜີຍແບບກົງໄປກົງມາ ເຊິ່ງເປັນການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສເສື່ອມຊາມທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ເຖິງມັນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ໝັ້ນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອມະນຸດເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະກໍສິ້ນສຸດລົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍຍັງບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 214)

ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍວິທີໃດ? ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຫຍັງແນ່? ເພື່ອຊີ້ແຈງສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້: ຄົນໜຶ່ງຈະເອີ້ນມັນວ່າ ການເຜີຍແຜ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີກຄົນຈະເອີ້ນມັນວ່າ ເປັນການປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີກຄົນຈະເອີ້ນມັນວ່າ ການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ບົນພື້ນຖານການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ, ໃນທີ່ສຸດ ອຸປະນິໄສໃນຊີວິດຂອງມະນຸດກໍຈະຖືກປ່ຽນແປງ. ຍິ່ງມະນຸດຖືກຈັດການ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຫຼາຍພຽງໃດ, ເຂົາຍິ່ງມີພະລັງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ; ຍິ່ງຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ມະນຸດຍິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດ, ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະກັບມາຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ແລະ ເປັນທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເໜືອຄວາມສະຫຼາດຂອງມະນຸດ ແລະ ຢູ່ນອກເໜືອຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສະໜອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຂັດແຍ່ງກັບແນວຄິດຂອງເຂົາໃນທຸກໆດ້ານ. ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ່ຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເຈົ້າອ່ອນແອ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ໂດຍຍ້ອນກັບໄປທີ່ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍອມຮັບໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈັດການ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈິ່ງສາມາດຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າໄດ້. ໃນມື້ນີ້, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າໃນດ້ານໜຶ່ງ, ແຕ່ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນສະພາບຂອງມະນຸດທຳມະດາ. ເມື່ອເຈົ້າຢຸດປະຕິເສດພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າຍອມຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ

ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນສິ່ງຫຍັງກໍຕາມ ຫຼື ກະທຳສິ່ງໃດໃນສະພາບຂອງມະນຸດທຳມະດາ, ເມື່ອເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມບົກກະຕິປະເພດໃດກໍຕາມ ທີ່ພຣະອົງຊົງສະແດງ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບປະສົບການຕົວຈິງແລ້ວ: ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະຢຸດສ້າງແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆ ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນຈົບ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສະຫຼຽວສະຫຼາດ. ພຣະອົງຮູ້ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດລຸກຢືນຂຶ້ນຢ່າງໃວ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າຈຸດອ່ອນສຳຄັນຂອງມະນຸດຢູ່ບ່ອນໃດ. ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວສາມາດຕີທີ່ຈຸດອ່ອນທີ່ສຳຄັນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໃຊ້ພຣະທຳອັນໜ້າເກງຂາມ ແລະ ສະຫຼາດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢັດຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ. ນັ້ນແມ່ນການກະທຳອັນຢ່າງມີປະຕິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດນັ້ນເກີນກວ່າທີ່ຄວາມສະຫຼາດຂອງມະນຸດຈະຈິນຕະນາການໄດ້. ມະນຸດ ເຊິ່ງກໍ່ຄືເນື້ອໜັງ ແມ່ນມີຄວາມເສື່ອມຊາມປະເພດໃດ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເປັນແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນຈະຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນລີ້ຈາກຄວາມອັບອາຍຂອງເຂົາໄດ້.

ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕໍ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ອຸປະນິໄສທີ່ທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ຫຼື ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ເດີມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄປເປັນຄວາມຮູ້ ໃໝ່ໄດ້. ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຄວາມເປັນພຣະອົງທັງໝົດສູ່ສາທາລະນາຊົນ, ສະນັ້ນ ການປະກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນສາທາລະນະຊົນ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ເພື່ອການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນເຮັດໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຫຼາຍປະເພດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດບົ່ງບອກວ່າ

ມະນຸດໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກມື້ນີ້, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໄດ້ຊົງສະເດັດມາເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງຊົງກຳນົດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດແທ້ ແລະ ພາລະກິດປົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງທຸກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ພ້ອມດ້ວຍການກະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳສຳເລັດໃນການປົກຄອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານປະສົບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການລົງໂທດ, ການຈັດການ ແລະ ການຕັດຈຳນວນ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມາສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຽງແຕ່ປາກ ແລະ ພຣະອົງຊົງບໍ່ຕ້ອງການຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ການເປັນພະຍານແບບຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດນຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໂດຍເຈດຕະນາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 215)

ໃຫ້ທົບທວນເຫດການໃນພຣະຄຳພີໃນຫົວຂໍ້ທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ພ້ອມນີ້ກໍຂໍໃຫ້ຄິດເບິ່ງວ່າ ເມຍຂອງໂລດກາຍມາເປັນເສົາເກືອໄດ້ແນວໃດ. ໃຫ້ຫວນກັບໄປແລ້ວຄິດເບິ່ງວ່າ ປະຊາຊົນເມືອງນີນາເວສຳນຶກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາໂດຍປົກຄຸມດ້ວຍຜ້າກະສອບ ແລະ ຂີ້ເທົ່າແນວໃດ; ໃຫ້ທົບທວນເບິ່ງວ່າ

ແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ຊາວຢິວໄດ້ຄຶງພຣະເຢຊູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ 2.000 ປີກ່ອນ. ຊາວຢິວຖືກໄລ່ອອກຈາກອິດສະຣາເອນ ແລະ ໜີໄປຢູ່ປະເທດອື່ນໆທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ຫຼາຍຄົນຖືກຂ້າ ແລະ ຊົນຊາດຢິວທັງໝົດກໍປະສົບກັບການທໍາລາຍທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ພວກເຂົາໄດ້ຄຶງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ນັ້ນກໍຄືການສ້າງອາຊະຍາກໍາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ທ້າທາຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ຈ່າຍໃຊ້ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທໍາ, ຖືກບັງຄັບໃຫ້ແບກຮັບເອົາຜົນຂອງການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກ່າວໂທດພຣະເຈົ້າ, ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຊະຕາກໍາ ນັ້ນກໍຄື: ການຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ. ນີ້ແມ່ນຜົນຕາມມາ ແລະ ໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ນໍາມາສູ່ປະເທດ ແລະ ຊົນຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຈຸດໝາຍທໍາອິດຂອງພຣະອົງກໍຄືກຸ່ມນັກປົກຄອງພະເດັດການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ນັ້ນກໍຄື: ປະເທດຈີນ ເຊິ່ງເປັນປ້ອມປາການທີ່ເດັດດ່ຽວຂອງລັດທິບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຸ່ມຄົນໂດຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ພຣະອົງຖືກຕາມລ່າໂດຍພັກປົກຄອງຂອງຈີນໃນທຸກວິທີທາງ ແລະ ປະສົບກັບການທົນທຸກທໍລະມານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໂດຍບໍ່ມີບ່ອນວາງຫົວຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊອກຫາບ່ອນທີ່ຈະຫຼົບຊ້ອນໄດ້. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຄົງສືບຕໍ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດ ນັ້ນກໍຄື: ພຣະອົງກ່າວຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັ່ງເຖິງຄວາມລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນປະເທດຈີນ ເຊິ່ງເປັນປະເທດທີ່ນັບພຣະເຈົ້າເປັນສັດຕູ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍເຊົາພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດ ແລະ ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າກະທໍາທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະອົງສາມາດກະທໍາ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຊາດລອດພົ້ນ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ບໍ່ມີປະເທດ ຫຼື ລິດອໍານາດໃດທີ່ສາມາດຢືນຂວາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸໄດ້.
ຄົນທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ລົບກວນ ແລະ ທໍາລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ.
ຄົນທີ່ທ້າທາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກສົ່ງລົງນະລົກ;
ປະເທດໃດກໍຕາມທີ່ທ້າທາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກທໍາລາຍ;
ຊົນຊາດໃດກໍຕາມທີ່ລຸກຮືຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກກວາດລ້າງອອກຈາກແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ຄົນແບບນັ້ນໃນໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປ.
ເຮົາແນະນໍາໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງທຸກຊົນຊາດ, ປະເທດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ອຸດສາຫະກໍາໃຫ້ຟັງສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເບິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເພື່ອສົນໃຈກັບຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຊາດ, ດ້ວຍວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ເປັນຕານັບຖືທີ່ສຸດ, ສູງສົ່ງທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນພຽງຈຸດມຸ້ງໝາຍດຽວຂອງການນະມັດສະການທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເໝືອນກັບທີ່ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ຜູ້ເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເໝືອນກັບອາດາມ ແລະ ເອວາ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າແຕ່ດັ່ງເດີມ ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສວນເອເດນ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັບຄື້ນທະເລຈັດສາດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດກັກຂັງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັບຢັ້ງບາດກ້າວຂອງພຣະອົງໄດ້. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ກະຫາຍຫາພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມພຣະອົງ ກໍຈະປະສົບກັບໄພພິບັດທີ່ບໍ່ອາດຕ້ານທານໄດ້ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 216)

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຈາກການສ້າງໂລກ ແລະ ມະນຸດກໍຄືຈຸດສູນກາງຂອງພາລະກິດນີ້. ມັນສາມາເວົ້າໄດ້ວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງນັ້ນແມ່ນເພື່ອມະນຸດ. ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງກວມເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນພຽງສັ້ງວນາທີ ຫຼື ວິນາທີ ຫຼື ພຽງພັບຕາ ຫຼື ພາຍໃນປີ ຫຼື ສອງປີເທົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງສິ່ງຕ່າງໆຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ, ເຊັ່ນ: ດວງຕາເວັນ, ດວງເດືອນ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຊີວິດ, ອາຫານ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນມິດ. ນີ້ຄືການເລີ່ມຕົ້ນ ແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບມະນຸດຊາດໃຫ້ກັບຊາຕານ, ມະນຸດໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງພາໄປສູ່ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ: ເລື່ອງລາວຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.... ເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າສອງສາມພັນປີໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດນັ້ນ, ມະນຸດຊາດລຶ້ງເຄີຍກັບການນຳພາຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຖືເບົາ. ມະນຸດໄດ້ອອກຈາກການເບິ່ງແຍງດູແລຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ ພວກເຂົາຍັງນະມັດສະການຮູບປັ້ນບູຊາ ແລະ ປະຕິບັດການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ພວກເຂົາປາສະຈາກການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ

ພຽງແຕ່ໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາໃນພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ອອກຈາກພວກເຂົາແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວອິດສະຣາເອັນຍັງຕິດຢູ່ກັບພຣະບັນຍັດ ແລະ ກ່າວເຖິງນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເຖິງກັບເຊື່ອຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າ ມີແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະຖິ້ມພວກເຂົາໄປແບບງຽບໆແລ້ວ...

ເມື່ອພຣະເຈົ້າກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງອອກຈາກບ່ອນໜຶ່ງຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຄ່ອຍໆດຳເນີນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ບ່ອນອື່ນ. ນີ້ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຕາເຫຼືອເຊື່ອສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ. ຜູ້ຄົນມັກຈະເຊີດຊູສິ່ງເກົ່າ ແລະ ຖືວ່າສິ່ງໃໝ່, ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍນັ້ນເປັນສັດຕູ ຫຼື ເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ລຳຄານ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຫຍັງກໍຕາມ ຈາກຕົ້ນຈົນຈົບແລ້ວ ມະນຸດຈະເປັນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຢູ່ທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງນັ້ນ.

ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນມາ, ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ຂອງຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພຣະອົງ: ການສະຖິດໃນເນື້ອໜັງນັ້ນກໍຄື ການບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນຜູ້ຊາຍເປັນເວລາສິບ ຊາວປີ ແລະ ການກ່າວ ແລະ ການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແລະ ມີພຽງຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຟື້ນຄືນຊີບ... ທັນທີທີ່ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງ ຫຼັງຈາກການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກອບກູ້ມະນຸດຈາກຄວາມຜິດບາບ (ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ການກອບກູ້ມະນຸດຈາກມືຂອງຊາຕານ) ແມ່ນໄດ້ສຳເລັດລົງແລ້ວ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ນັບແຕ່ຊ່ວງເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ມະນຸດຊາດກໍຕ້ອງໄດ້ຍອມຮັບເອົາພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ. ເວົ້າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດກໍແມ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນອຸປະສັກໃນການທີ່ເຂົາບັນລຸຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຂົາ ແລະ ການມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ອ້າງທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອກ່າວໂທດມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ນັ້ນກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງ, ໄດ້ກາຍມາເປັນລັກສະນະ ແລະ ການຊີມລົດຊາດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ຜິດບາບ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງກໍເປັນເຄື່ອງຖວາຍແທນຄວາມຜິດບາບ. ໃນລັກສະນະນີ້, ມະນຸດໄດ້ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຖືກໄຖ່ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານທາງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງກໍຄື ລັກສະນະເນື້ອໜັງທີ່ຜິດບາບນີ້.

ແລ້ວສະນັ້ນ, ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານຈັບກຸມ, ມະນຸດຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າໃກ້ການຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດເລິກເຊິ່ງ ແລະ ມີການພັດທະນາຫຼາຍກວ່າການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ: ເພື່ອມອບມະນຸດຊາດໃຫ້ກັບຊາຕານ, ມະນຸດຊາດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນຫຍັງ, ວິທີການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຈໍາເປັນທີ່ຕ້ອງອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເຂົາເສື່ອມຊາມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍກອບກູ້ເອົາມະນຸດຈາກມືຂອງຊາຕານເທື່ອລະກ້າວ ຈົນມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ປະຕິເສດຊາຕານ. ນີ້ຄືການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ອາດຟັງຄືນິທານເທບນິຍາຍ ແລະ ມັນອາດເບິ່ງຄືສັບສົນ. ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ນີ້ແມ່ນນິທານເທບນິຍາຍ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍວ່າ ມີຈັກຢ່າງແນ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍສອງສາມພັນປີທີ່ຜ່ານມາ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ມີຈັກເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຈັກກະວານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ. ແລ້ວຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຊື່ນຊົມໂລກທີ່ອັດສະຈັນຫຼາຍກວ່າ, ເປັນຕາຢ້ານກົວຫຼາຍກວ່ານີ້ ເຊິ່ງມີຢູ່ນອກເໜືອໂລກແຫ່ງວັດຖຸ ແຕ່ເປັນໂລກທີ່ຕາມະນຸດຂອງພວກເຂົາປິດບັງບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງເຫັນ. ມັນຮູ້ສຶກວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ສໍາລັບມະນຸດ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມສໍາຄັນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດ ຫຼື ຄວາມສໍາຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຊາດເປັນໃນທີ່ສຸດ. ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມທັງໝົດ ຄືກັບອາດາມ ແລະ ເອວາບໍ? ບໍ່! ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາກຸ່ມຄົນ ທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຫັນຊາຕານເປັນພໍ່ຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາຮັບຮູ້ເຖິງໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຕິເສດມັນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຍອມຮັບເອົາການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ມັນແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດແນວໃດ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ມະນຸດຊາດແບບນີ້ຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດສໍາລັບຊາຕານ ຫຼື ນະມັດສະການຊາຕານ ຫຼື ບູຊາຊາຕານ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ນີ້ຄືຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດໃນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານີ້, ມະນຸດຊາດຄືເປັນທັງເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຄືຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານຕໍ່ສູ້ກັນ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍກອບກູ້ເອົາມະນຸດຈາກມືຂອງຊາຕານເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ...

ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນຍຸກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກກໍມາເຖິງ ເຊິ່ງເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນຂອງພາລະກິດ ແລະ ເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ມະນຸດຍອມຮັບໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ. ນັ້ນກໍຍ້ອນຈາກວ່າ ຍິ່ງມະນຸດຄົນນັ້ນມາຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ໄມ້ຄ້ອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງເຂົ້າໃກ້ມະນຸດຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃບຕາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ພາຍຫຼັງຈາກການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດ, ມະນຸດໄດ້ກັບຄືນມາຫາຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນທາງການ. ມະນຸດຄິດວ່າຕອນນີ້ຄືເວລາສຳລັບຄວາມເພີດເພີນ ແຕ່ເຂົາກໍຕ້ອງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການໂຈມຕີໃນແນວໜ້າຢ່າງສາຫັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນການໂຈມຕີທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ: ແຕ່ມັນກາຍເປັນວ່າ ນີ້ຄືການຮັບບັບຕິສະມາທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ "ເພີດເພີນ". ພາຍໃຕ້ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນບໍ່ມີທາງເລືອກ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຢຸດ ແລະ ຄິດກັບຕົນເອງວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍເປັນລູກແກະທີ່ຫຼົງທາງເປັນເວລາຫຼາຍປີ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເສຍສະຫຼະຫຼາຍຢ່າງເພື່ອຊື້ກັບຄືນ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍແບບນີ້? ມັນເປັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຫົວຂວັນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເປີດໂປ່ງຂ້ານ້ອຍບໍ? ..." ຫຼັງຈາກຫຼາຍປີຜ່ານໄປ, ມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຜ່ານຮ້ອນຜ່ານໜາວ, ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກຂອງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ. ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດໄດ້ສູນເສຍ "ສະຫງ່າລາສີ" ແລະ "ຄວາມຮັກ" ໃນເວລາທີ່ຜ່ານໄປ, ເຂົາກໍໄດ້ມາເຂົ້າໃຈຫຼັກການແຫ່ງຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ໄດ້ມາຊື່ນຊົມປີແຫ່ງການອຸທິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ມະນຸດເລີ່ມກຽດຊັງຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງເຂົາເອງຢ່າງຊ້າໆ. ເຂົາເລີ່ມຊັງຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ເຂົາເປັນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທັງໝົດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຮຽກຮ້ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະອົງ. ໂມງບໍ່ສາມາດຫວນຄືນໄດ້. ເຫດການໃນອະດີດກາຍເປັນຄວາມຊົງຈຳທີ່ໜ້າເສຍດາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳ ແລະ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນພະລັງຂັບເຄື່ອນໃນການມີຊີວິດໃໝ່ຂອງມະນຸດ. ບາດແຜຂອງມະນຸດຮັກສາໃຫ້ດີຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້, ພາລະກຳລັງຂອງເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ ເຂົາລຸກຢືນຂຶ້ນ ແລະ ເງີຍໜ້າເບິ່ງໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ... ພຽງແຕ່ໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຮອຍຍິ້ມຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມຂອງພຣະອົງຍັງມີຊີວິດຊີວາ. ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຍັງເປັນຫ່ວງມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງ ແລະ ມືຂອງພຣະອົງຍັງອົບອຸ່ນ ແລະ ມີພະລັງຄືທີ່ເປັນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ມັນເປັນຄືດັ່ງວ່າມະນຸດໄດ້ກັບຄືນສູ່ສວນເອເດັນອີກຄັ້ງ ແຕ່ເທື່ອນີ້ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງການລໍ້ລວງຂອງງູອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຫັນໜີຈາກໃບໜ້າຂອງພຣະເຢໂຮວາອີກຕໍ່ໄປ. ມະນຸດຄຸເຂົ່າລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເງີຍໜ້າເບິ່ງໃບໜ້າອັນຍິ້ມແຍ້ມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍການເສຍສະຫຼະທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດຂອງເຂົາ, ໂອ! ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ!

ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສົງສານຂອງພຣະເຈົ້າຊຶມຜ່ານທຸກລາຍລະອຽດໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈກະທຳໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳມາສູ່ມະນຸດ ແມ່ນສາມາດຊື່ນຊົມໂດຍທຸກຄົນ. ບາງຄັ້ງ, ໃນມື້ນີ້ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກກັບຄວາມຮັກ ຫຼື ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຍອມແພ້ຕໍ່ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ມັນກໍຈະມີມື້ທີ່ຮອຍຍິ້ມຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ຍ້ອນວ່າຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອກອບກູ້ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຖິ້ມຜູ້ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 217)

ມະນຸດທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້, ນັ້ນແມ່ນ ຈຸດປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ລະດັບໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງບັນລຸໄດ້ໃນພາລະກິດນີ້ກ່ອນທີ່ພາລະກິດຈະສຳເລັດໄດ້ ຫຼັງຈາກໄດ້ກ້າວມາກັບເຮົາຈົນມາຮອດມື້ນີ້. ຖ້າມະນຸດຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ,

ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຕິດຕາມເຮົາໂດຍໄຮ້ປະໂຫຍດເລີຍບໍ? ມະນຸດຜູ້ທີ່ຕິດຕາມເຮົາຄວນຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດໃນໂລກມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ ແລະ ມາຮອດມື້ນີ້ເຮົາຍັງດຳເນີນພາລະກິດໃນແບບນີ້ຢູ່. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຫຼາຍລາຍການປະກອບເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກໍ່ຕາມ, ແຕ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດນີ້ຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຕົວຢ່າງເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຈະມາພ້ອມກັບການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດຕໍ່ກັບມະນຸດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດໃນການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ແລະ ເພື່ອປະໂຫຍດໃນການເຜີຍແຜ່ພະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ການເພີ່ມຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງເຮົາໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຍິວຫຼັງຈາກມະນຸດໄດ້ຮັບການສ້າງໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ. ສະນັ້ນໃນມື້ນີ້, ໃນເວລາທີ່ຫຼາຍໆຄົນປະສົບກັບຄວາມສິ້ນຫວັງທີ່ຍາວນານ, ເຮົາຍັງສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາ, ສືບຕໍ່ວຽກທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດເພື່ອພິພາກສາ ແລະ ລົງໂທດມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຕາມຄວາມຈິງແລ້ວມະນຸດແມ່ນເບື່ອໜ່າຍໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາມຄວາມຈິງແລ້ວມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະສົນໃຈໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຕໍ່ໄປ ເພາະວ່າຈຸດປະສົງໃນພາລະກິດຂອງເຮົາຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ແຜນການເບື້ອງຕົ້ນຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ. ພາລະກິດໃນການພິພາກສາຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງເຮົາ ແລະ ໃນການລົງໂທດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດປ່ຽນແປງຢ່າງມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດເລີຍ. ນີ້ເພາະວ່າເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ທຸກຊາດຢູ່ນອກດິນແດນອິສຣາເອວເຊື່ອຟັງຄືກັນກັບຊາວຍິວ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຖານທີ່ໝັ້ນຢູ່ໃນດິນແດນນອກອິສຣາເອວ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ມັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ເຮົາກຳລັງພະຍາຍາມບັນລຸຜົນຢູ່ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຍິວ. ແມ່ນແຕ່ໃນຕອນນີ້, ຫຼາຍໆຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ສົນໃຈແຕ່ອະນາຄົດ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະເວົ້າຫຍັງ, ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກັບພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດ, ແຕ່ສຸມໃສ່ແຕ່ເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າໃນອະນາຄົດ. ຖ້າສິ່ງຕ່າງໆຍັງດຳເນີນໄປໃນແບບນີ້, ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະຂະຫຍາຍອອກໄປໄດ້ແນວໃດ? ຄຳສອນຂອງເຮົາຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວໂລກໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ,

ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປແລ້ວ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕກກະຈັດກະຈາຍ ແລະ ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາລົງໂທດແຕ່ລະຊົນເຜົ່າໃນດິນແດນອິສຣາເອວ. ທັງໝົດນີ້ຈະຖືກເຮັດເພື່ອເຜີຍແຜ່ ຄຳສອນຂອງເຮົາໄປທົ່ວໂລກ ແລະ ເພື່ອເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໄປສູ່ຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ, ເພື່ອໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຜ່ານທັງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຊື່ສຽງອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຈາກປາກຜູ້ຄົນໃນທຸກຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້, ເຮົາຈະໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວເບິ່ງເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເອີ້ນເຮົາວ່າພະຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບອີງຕາມການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາເກີດຂຶ້ນເປັນຈິງໃນບໍ່ຊ້າ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຮູ້ວ່າເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວຮວມທັງຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສາບແຊ່ງມາແລ້ວ. ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການນິລະມິດສ້າງທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນຈຸດປະສົງຂອງແຜນພາລະກິດຂອງເຮົາສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ແມ່ນພາລະກິດໜຶ່ງດຽວທີ່ຕ້ອງບັນລຸໄດ້ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດເຜີຍແຜ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 218)

ພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ມາເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີພຽງແຕ່ຫາກໍເປີດເຜີຍຕໍ່ກັບມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ດຽວນີ້ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບການດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາຕໍ່ກັບມະນຸດ. ມະນຸດຮູ້ຈັກຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນຍັງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມລຶກລັບທັງໝົດຂອງເຮົາອີກ. ເຮົາໄດ້ບອກມະນຸດທຸກຢ່າງໄປໝົດແລ້ວກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະນຸດວິຕົກກັງວົນຢູ່. ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ກັບມະນຸດຄວາມລຶກລັບຂອງເຮົາທັງໝົດທີ່ໄດ້ປິດບັງມາເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າ 5.900 ປີ. ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນໃຜ? ພຣະເມຊີອາແມ່ນໃຜ? ພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ? ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້. ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະດຳເນີນຕໍ່ໃນຊື່ເຫຼົ່ານີ້. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ? ຄວນເອີ້ນຊື່ອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາແນວໃດ? ຄວນເຜີຍແຜ່ຊື່ຂອງເຮົາແນວໃດຕໍ່ກັບບັນດາຊາດທີ່ເອີ້ນເຮົາຕາມແຕ່ລະຊື່ຂອງເຮົາ?

ພາລະກິດຂອງເຮົາກຳລັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ ແລະ ເຮົາຈະເຜີຍແຜ່ຄວາມສົມບູນຂອງມັນໄປສູ່ທຸກຊາດ. ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ດຳເນີນຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າແລ້ວ, ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າຄືກັນກັບທີ່ພຣະເຢໂຮວາລົງໂທດຜູ້ຄົນລ້ຽງແກະຂອງເຮືອນເດວິດໃນອິສຣາເອວ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກະຈັດກະຈາຍໄປໃນທົ່ວທຸກຊາດ. ສຳລັບໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້, ເຮົາຈະທຳລາຍທຸກຊາດໃຫ້ກາຍເປັນຊິ້ນສ່ວນນ້ອຍໆ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນຂອງພວກເຂົາແຕກກະຈັດກະຈາຍອີກຄັ້ງໃໝ່. ເມື່ອເຮົາກັບມາອີກຄັ້ງ, ຊາດຕ່າງໆກໍ່ຈະໄດ້ຖືກແບ່ງແຍກອອກຕາມເຂດແດນທີ່ກຳນົດໂດຍແປວໄຟເຜົາໄໝ້ຂອງເຮົາ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຮົາຈະສະແດງຕົນເອງຕໍ່ກັບມະນຸດອີກຄັ້ງເປັນແສງແດດທີ່ເຜົາໄໝ້, ສະແດງຕົວເຮົາເອງຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ກັບພວກເຂົາໃນຮູບຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ ໂດຍຍ່າງໃນທ່າມກາງເຊື້ອຊາດທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ຄືກັນກັບເຮົາ, ພຣະເຢໂຮວາກໍ່ເຄີຍຍ່າງຄຽງຂ້າງຊົນເຜົ່າຊາວຢິວມາກ່ອນ. ຕໍ່ນີ້ໄປ, ເຮົາຈະນຳພາມະນຸດໃນການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນໂລກ. ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາຈະເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຂົາຈະເຫັນເສົາເມກໃນອາກາດທີ່ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສຳລັບເຮົາໆຈະປະກົດຕົວໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ. ມະນຸດຈະເຫັນວັນແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ພ້ອມດ້ວຍການສະແດງປະຈັກລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຮົາປົກຄອງໂລກທັງໝົດ ແລະ ນຳເອົາພຣະບຸດ ທັງຫຼາຍຂອງເຮົາໄປສູ່ລັດສະໝີພາບ. ຢູ່ທຸກບ່ອນໃນໂລກ ມະນຸດຈະກົ້ມຫົວຄຳນັບ ແລະ ສະຖານທີ່ບູຊາຂອງເຮົາຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ຈາກຜົນຂອງວຽກງານທີ່ເຮົາກຳລັງດຳເນີນໃນທຸກມື້ນີ້, ມະນຸດກໍ່ຈະຮັບໃຊ້ເຮົາໃນພະວິຫານ. ແທ່ນບູຊາທີ່ປົກດ້ວຍສິ່ງສົກກະປົກ ແລະ ໜ້າລັງກຽດ, ເຮົາກໍ່ຈະທຳລາຍໃຫ້ແຕກເປັນຫຼາຍຊິ້ນສ່ວນ ແລ້ວສ້າງອັນໃໝ່. ລູກແກະ ແລະ ລູກງົວຈະຖືກກອງໄວ້ເທິງແທ່ນບູຊາ. ເຮົາຈະທຳລາຍພະວິຫານໃນທຸກມື້ ແລ້ວສ້າງພະວິຫານໃໝ່. ພະວິຫານໃນທຸກມື້ນີ້ເຊິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍມະນຸດທີ່ໜ້າລັງກຽດຈະຖືກທຳລາຍລົງ ແລະ ພະວິຫານທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນຈະເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ. ພວກເຂົາຈະຢືນຂຶ້ນອີກຄັ້ງ ແລະ ຮັບໃຊ້ເຮົາເພື່ອປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລັດສະໝີພາບຂອງພະວິຫານຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຈະເຫັນມື້ນັ້ນທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມລັດສະໝີພາບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ, ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນມື້ທີ່ເຮົາທຳລາຍພະວິຫານ ແລະ ສ້າງພະວິຫານໃໝ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ພ້ອມນັ້ນພວກເຈົ້າຈະເຫັນມື້ທີ່ສະຖານທີ່ບູຊາຂອງເຮົາປາກົດຕົວໃນໂລກຂອງມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອເຮົາທຳລາຍພະວິຫານເຮົາຈະນຳເອົາແທ່ນບູຊາມາສູ່ໂລກມະນຸດ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນການລົງມາຂອງເຮົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ທຳລາຍທຸກຊາດແລ້ວ,

ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມພວກເຂົາຂຶ້ນມາໃໝ່, ຈາກນັ້ນກໍຈະສ້າງພະວິຫານຂອງເຮົາ ແລະ ສ້າງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດບູຊາເຮົາ, ຮັບໃຊ້ເຮົາໃນພະວິຫານຂອງເຮົາ ແລະ ອຸທິດຕົນຢ່າງຊື່ສັດຕໍ່ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ພວກເຂົາຈະເປັນຄືກັບຊາວຢິວໃນທຸກມື້ນີ້, ແຕ່ງຕົວໃນດ້ວຍຊຸດເສື້ອຄຸມຍາວ ແລະ ມົງກຸດພ້ອມດ້ວຍຄວາມລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາ. ພຣະເຢໂຮວາໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມເດຊານຸພາບຂອງເຮົາຈະປົກຄຸມທົ່ວພວກເຂົາ ແລະ ຄົງຢູ່ກັບພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ. ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວຈະຖືກດຳເນີນໃນແບບດຽວກັນ. ເໝືອນດັ່ງພາລະກິດຂອງເຮົາໃນອິສຣາເອນ, ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວກໍຈະເປັນແບບດຽວກັນນັ້ນ, ເພາະວ່າເຮົາຈະຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງເຮົາໃນອິສຣາເອນ ແລະ ເຜີຍແຜ່ໄປສູ່ບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດເຜີຍແຜ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 219)

ດຽວນີ້ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາຈະກະທຳໃນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ເຮົາຈະຈັດແບ່ງສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດໂດຍການຈັດແບ່ງເຂົ້າໃນປະເພດຂອງແຕ່ລະຄົນຕາມລຳດັບເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາດຳເນີນໄປໄດ້ໄວ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາຮ້ອງຂໍຈາກພວກເຈົ້າຍັງແມ່ນການໃຫ້ເຈົ້າອຸທິດຕົນທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາຄືເກົ່າ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ດຳເນີນວຽກງານທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນຕົວພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ທຸກເຫື່ອແຮງຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ມັນມີປະສິດທິຜົນເພີ່ມຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ຢຸດຕໍ່ສູ້ກັນເອງລະຫວ່າງພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍ, ຢຸດຊອກວິທີ ຫຼື ຊອກຫາຄວາມສະບາຍທາງຮ່າງກາຍ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາຊັກຊ້າ ແລະ ທຳລາຍອະນາຄົດອັນສວຍງາມຂອງເຈົ້າ. ການເຮັດແບບນັ້ນແທນທີ່ຈະສາມາດໃຫ້ການປົກປ້ອງແກ່ເຈົ້າ ແຕ່ຈະເປັນການທຳລາຍຕົວເຈົ້າອີກຊໍ້າ. ນັ້ນຈະເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເຈົ້າເອງແມ່ນບໍ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງມີຄວາມສຸກຢ່າງໂລພາໃນທຸກມື້ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳລັງທຳລາຍອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດທີ່ພວກເຈົ້າປະສົບໃນມື້ນີ້ກໍແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳລັງປົກປ້ອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຈະແຈ້ງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຈາກການເປັນເຫຍື່ອຄວາມຫຼອກລວງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລອດພົ້ນໄດ້ຍາກ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນການຫຼົງທາງໄປສູ່ໝອກໜາ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຄົ້ນຫາແສງຕາເວັນ. ເມື່ອໝອກ ໜາແຈ້ງສະຫວ່າງອອກ, ເຈົ້າກໍຈະເຫັນຕົວເຈົ້າເອງໃນຄຳພິພາກສາຂອງມື້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ. ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ, ມື້ຂອງເຮົາແມ່ນຈະໃກ້ມາຮອດມະນຸດຊາດແລ້ວ. ເຈົ້າຈະຫຼົບໜີຈາກຄຳພິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດທົນກັບຄວາມຮ້ອນທີ່ເຜົາໄໝ້ຈາກດວງຕາເວັນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອເວລາເຮົາມອບຄວາມອຸດົມສົມບູນໃຫ້ແກ່ມະນຸດແລ້ວ, ມະນຸດບໍ່ທະນຸຖະໜອມມັນໄວ້ໃນຫົວໃຈ, ແຕ່ປະຖິ້ມມັນໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີໃຜຈະສັງເກດເຫັນມັນໄດ້. ເມື່ອຮອດມື້ຂອງເຮົາລົງມາຮອດມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມສົມບູນຂອງເຮົາໄດ້ ຫຼື ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ຂົມຂື່ນທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ມະນຸດໃນເມື່ອກ່ອນ. ມະນຸດຈະຄວນຄາງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ສູນເສຍຄວາມແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນໃນທຸກມື້ນີ້ພຽງແຕ່ແມ່ນດາບທີ່ແຫຼມຄົມຈາກປາກຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ທັນເຄີຍເຫັນໄມ້ໃນມືຂອງເຮົາ ຫຼື ແປວໄຟທີ່ເຮົາເຜົາໄໝ້ມະນຸດ ແລະ ນັ້ນແມ່ນຍ້ອນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັງຈອງຫອງ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ກັບການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນຍ້ອນຫຍັງເຈົ້າຍັງຂັດຂືນກັບເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ, ໂຕ້ຖຽງດ້ວຍຄຳເວົ້າຈາກລີ້ນປາກຂອງມະນຸດກັບຄຳເວົ້າຈາກປາກຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວ. ມະນຸດບໍ່ຢ້ານກົວເຮົາ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ເປັນສັດຕູກັບເຮົາຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້, ມະນຸດຍັງບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວເລີຍ. ພວກເຈົ້າມີລີ້ນ ແລະ ແຂ້ວທີ່ບໍ່ຊອບທຳໃນປາກຂອງພວກເຈົ້າ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຍັງຄືກັບຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງງູທີ່ຊັກຊວນໃຫ້ເອວາເຮັດບາບ. ພວກເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກກັນແລະກັນແບບຕາຕໍ່ຕາ ແລະ ແຂ້ວຕໍ່ແຂ້ວ ແລະ ພວກເຈົ້າດີ້ນຣົນໃນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາເພື່ອຍາດຊີງຕຳແໜ່ງ, ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດສຳລັບຕົວພວກເຈົ້າເອງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງລັບໆຢູ່. ກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າມາຢູ່ໃນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຢັ່ງເຖິງສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈພວກເຈົ້າແລ້ວ. ມະນຸດຕ້ອງການຫຼົບໜີຈາກກຳມືຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼົບຫຼີກການສັງເກດຈາກສາຍຕາເຮົາຢູ່ ສະເໝີ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼົບຈາກການເຝົ້າຕິດຕາມຄຳເວົ້າ ຫຼື ການກະທຳຂອງມະນຸດເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາອະນຸຍາດຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ສາຍຕາຂອງເຮົາຢ່າງມີຈຸດປະສົງ, ເພື່ອໃຫ້ເຮົາສາມາດລົງໂທດຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ປະຕິບັດການພິພາກສາຕໍ່ກັບການກະບົດຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດແບບລັບໆຍັງຄົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງເຮົາສະເໝີ ແລະ ຄຳພິພາກສາຂອງເຮົາບໍ່ເຄີຍປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຫຼຸດພົ້ນໄປໄດ້, ເພາະວ່າການກະບົດຂອງມະນຸດແມ່ນຫຼາຍເກີນໄປ. ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຜົາທຳລາຍ,

ເພື່ອກັ່ນຕອງຄຳເວົ້າ, ເພື່ອການກະທຳທັງໝົດຂອງມະນຸດທີ່ໄດ້ເວົ້າໄປ ແລະ ເພື່ອການກະທຳໄປໂດຍຜ່ານການປະກົດຕົວຂອງພຣະຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້[ກ] ເມື່ອເຮົາອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ, ຜູ້ຄົນຈະຍັງຮັກສາຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈະຍັງຮັບໃຊ້ເຮົາຄືກັນກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາທີ່ປະຕິບັດໃນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຕອນນີ້ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ສືບຕໍ່ໄປຈົນກວ່າມື້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດເຜີຍແຜ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ “ດ້ວຍວິທີນີ້”.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 220)

ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸພາລະກິດໃດໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້? ພຣະເຈົ້າເຄີຍກ່າວໄວ້ຄັ້ງໜຶ່ງວ່າ ເຖິງແມ່ນຢູ່ໃນອານາຈັກພັນປີ ມະນຸດຍັງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນອະນາຄົດ ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ດີແຫ່ງການາອານນີ້. ເມື່ອໂມເຊຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳ ແລະ ເວົ້າກັບລາວໂດຍກົງ. ພຣະເຈົ້າສົ່ງອາຫານ ສິ່ງນໍ້າ ແລະ ອາຫານມານາຈາກສະຫວັນມາໃຫ້ຜູ້ຄົນ ແລະ ທຸກມື້ນີ້ກໍຍັງເປັນແບບນັ້ນຢູ່: ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສິ່ງຕ່າງໆລົງມາໃຫ້ຜູ້ຄົນກິນ ແລະ ດື່ມໂດຍພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄຳສາບເພື່ອຂ້ຽນຕີຜູ້ຄົນໂດຍພຣະອົງເອງເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກດຳເນີນໂດຍຕົວພຣະເຈົ້າເອງ. ໃນທຸກມື້ນີ້ ຜູ້ສະແຫວງຫາການປະກົດຂອງຄວາມຈິງ, ພວກເຂົາສະແຫວງຫາສັນຍານບອກເຫດການ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຄົນທັງໝົດດັ່ງກ່າວຈະຖືກປະຖິ້ມ ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກຳປາກົດເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກສະຫວັນແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຮູ້ຊໍ້າວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອາຫານ ແລະ ຢາບຳລຸງຈາກສະຫວັນມາໃຫ້. ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງ ແລະ ພາບທີ່ປຸກໃຈຂອງອານາຈັກພັນປີທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການເຖິງ ກໍເປັນພຣະວັດຈະນະສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການປົກຄອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ການປົກຄອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນໝາຍເຖິງເນື້ອໜັງມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງມະນຸດບໍ່ມີຢູ່ຈິງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ສົນໃຈການໄປສະຫວັນທີສາມແມ່ນເຮັດໄປໂດຍທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອຈັກກະວານທັງໝົດກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ

ສູນກາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ; ໃນຂະນະຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ບາງຄົນຈະໃຊ້ໂທລະສັບ, ບາງຄົນຈະຂີ່ຍົນ, ບາງຄົນຈະຂີ່ເຮືອຂ້າມທະເລ ແລະ ບາງຄົນຈະໃຊ້ເລເຊີເພື່ອຮັບເອົາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນຈະຮັກໄຄ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປາດຖະໜາ, ພວກເຂົາທັງໝົດຈະມາໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ຮວມກັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ທັງໝົດນີ້ຈະເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້! ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ບ່ອນອື່ນອີກຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້: ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ບ່ອນອື່ນຈະຢຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນຈະເປັນຄືໂຈເຊັບ: ທຸກຄົນມາຫາລາວເພື່ອຂໍອາຫານ ແລະ ກົ້ມກາບລາວ ເພາະລາວມີອາຫານໃຫ້ກິນ. ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມອຶດຫິວ ຜູ້ຄົນຈະຖືກບັງຄັບເພື່ອຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ຊຸມຊົນສາສະໜາທັງໝົດຈະປະສົບກັບຄວາມອຶດຫິວຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນຍຸກປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນແຫຼ່ງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ມີແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ໄຫຼຕະຫຼອດເພື່ອສະໜອງຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະມາຫາ ແລະ ເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງ. ນັ້ນຈະແມ່ນເວລາທີ່ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ; ທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະນະມັດສະການ "ມະນຸດ" ທີ່ທຳມະດາຄົນນີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນມື້ແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນມື້ໜຶ່ງ ນັກບວດທີ່ແກ່ຊະລາຈະສົ່ງໂທລະເລກໄປຂໍນໍ້າຈາກແຫຼ່ງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ. ເຖິງພວກເຂົາຈະເປັນຄົນແກ່ຊະລາ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຈະນະມັດສະການຄົນຜູ້ນີ້ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍດູຖູກຢຽດຫຍາມ. ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ພຣະອົງດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະເຊື່ອໝັ້ນພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນສັນຍານບອກເຫດການ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນບໍ? ເມື່ອອານາຈັກທັງໝົດມີຄວາມປິຕິຍິນດີ ນັ້ນກໍຄືມື້ແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ມາຫາພວກເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຂ່າວດີຈາກພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະເທດຕ່າງໆ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ການດູແລເບິ່ງແຍງຈາກພຣະເຈົ້າ. ທິດທາງໃນອະນາຄົດຈະເປັນດັ່ງນີ້: ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຍ່າງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກທຸລະກິດ ຫຼື ນັກວິທະຍາສາດ ຫຼື ຜູ້ໃຫ້ການສຶກສາ ຫຼື ນັກອຸດສາຫະກຳຕ່າງໆ, ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມຍາກລຳບາກແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວ ແລະ ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ "ດ້ວຍຄວາມຈິງ ເຈົ້າຈະໄປໄດ້ທົ່ວໂລກ; ປາສະຈາກຄວາມຈິງ ເຈົ້າກໍຈະໄປໃສບໍ່ໄດ້". ຄວາມຈິງມີດັ່ງນີ້:

ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ວິທີທາງ (ເຊິ່ງໝາຍເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດ) ເພື່ອບັນຊາຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ປົກຄອງ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດ. ຜູ້ຄົນຫວັງສະເໝີເພື່ອໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມມະນຸດຜ່ານພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງບອກ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ວ່າມັນບໍ່ສາມາດຜ່ອນຜັນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 221)

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຜີຍແຜ່ໄປຍັງເຮືອນຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ພຣະທຳຈະຖືກຮັບຮູ້ໂດຍທຸກຄົນ ແລະ ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວຈັກກະວານ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວທັງຈັກກະວານ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່. ໃນມື້ແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະແດງລິດເດດ ແລະ ອຳນາດ. ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງ ຈາກເວລາທີ່ດົນນານມາແລ້ວຈົນຮອດມື້ນີ້ຈະບັນລຸຜົນ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ລັດສະໝີພາບຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະປົກຄອງແຜ່ນດິນໂລກ. ທຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງສັນຍານບອກເຫດການ ຫຼື ສະແດງຄວາມອັດສະຈັນໃດໆ; ທັງໝົດຈະບັນລຸຜົນໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະສ້າງຄວາມຈິງ. ທຸກຄົນໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະສະເຫຼີມສະຫຼອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ຫຼື ເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ຊາຍ, ແມ່ຍິງ, ຄົນເຖົ້າ ຫຼື ຄົນໜຸ່ມ ທຸກຄົນຈະຍອມອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນເນື້ອໜັງ ໂດຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ໃນຮູບແບບທີ່ມີຊີວິດ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບ “ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງສາມາດກ່າວອອກມາຈາກເນື້ອໜັງ (ບໍ່ຄືກັນກັບຍຸກສະໄໝຂອງໂມເຊໃນພັນທະສັນຍາເກົ່າ

ໃນຕອນທີ່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າດັງອອກມາມາຈາກທ້ອງຟ້າໂດຍກົງ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນໃນຊ່ວງຍຸກອານາຈັກພັນປີ, ພຣະທຳຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເບິ່ງເຫັນໄດ້ກັບຕາ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະເຫັນພຣະທຳດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງເລີຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈະບັນລຸຜົນຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ ຜ່ານພຣະທຳ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ "ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ" ແລະ "ການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ". ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວໃນນາມພຣະວິນຍານໄດ້; ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະທຳດັ່ງກ່າວ. ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດນີ້. ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ໄດ້ຈາກພຣະວັດຈະນະເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ; ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການນຳພາໂດຍວິທີນີ້ຄືຜູ້ຄົນທີ່ຝັນກາງເວັນເທົ່ານັ້ນ ຖ້າພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກສະຫວັນໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນອຳນາດທີ່ສະແດງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ນັກບວດທີ່ໜ້ານັບຖືກໍບໍ່ສາມາດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ້ອງອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະຈັກກະວານ. ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຜ່ານການໃຊ້ພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານ; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອ ສຳລັບກັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປາກົດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຫຼາຍພໍປານໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຈະເຊື່ອ ແລະ ຍຳເກງຈົນໝົດ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຈິງ ມະນຸດຈະຮ້ອງໂຮ່ ແລະ ກົດຮ້ອງ; ແຕ່ຖ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະງຽບສະຫງົບ. ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້ ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳນົດໄວ້ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ: ການບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການມາສູ່ໂລກຂອງພຣະທຳ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ເຮົາຕ້ອງອະທິບາຍ

ເພາະການມາຮອດຂອງອານາຈັກພັນປີໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນການມາຮອດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

ການລົງມາໃໝ່ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈາກສະຫວັນແມ່ນການມາຮອດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອດຳເນີນຊີວິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ເພື່ອຕິດຕາມເບິ່ງທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກຄວາມຄິດທີ່ຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນອີກຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນ; ນີ້ແມ່ນພາບທີ່ງົດງາມຂອງອານາຈັກພັນປີ. ນີ້ແມ່ນແຜນການທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້: ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະປາກົດໃນແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາໜຶ່ງພັນປີ ແລະ ພຣະທຳຈະສະແດງທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກສຳເລັດ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກໄລຍະນີ້ແລ້ວ ມະນຸດຊາດກໍຈະຈົບສິ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 222)

ໄພພິບັດທັງໝົດຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກສະຖານທີ່ຈະປະສົບກັບໄພພິບັດເຊັ່ນ: ໂລກລະບາດ, ໄພອຶດຫິວ, ນໍ້າຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ທຸກບ່ອນ. ໄພພິບັດເຫຼົ່ານີ້ ຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່ສະເພາະຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງບ່ອນດຽວ ຫລື ສອງບ່ອນ ຫຼື ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນພຽງແຕ່ພາຍໃນໜຶ່ງມື້ ຫຼື ສອງມື້, ແຕ່ພວກມັນຈະແຜ່ລາມໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນ ແລະ ໄພພິບັດເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຢູ່ໃນໄລຍະນີ້ ຈະເກີດການລະບາດຂອງແມງໄມ້ທຸກຊະນິດເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງກັນ ແລະ ຈະເກີດມີປະກົດການກິນຊີ້ນມະນຸດເກີດຂຶ້ນຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງ.

ນີ້ແມ່ນການພິພາກສາຂອງເຮົາຕໍ່ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຊົນຊາດ. ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ! ພວກເຈົ້າ ບໍ່ຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານກັບຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ຄວາມລຳບາກຈາກໄພພິບັດເຫລົ່ານັ້ນ. ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ຮັບເອົາພາລະຢູ່ເທິງບ່າຂອງເຮົາໃຫ້ໄວທີ່ຈະໄວໄດ້; ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ? ພາລະກິດຢູ່ເບື້ອງໜ້າຍິ່ງຈະຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ພວກເຈົ້າໃຈແຂງເຖິງຂັ້ນຈະໜີ້ຈາກເຮົາໂດຍທີ່ມືຂອງເຮົາບໍ່ຫວ່າງທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດອັນໜັກໜ່ວງດ້ວຍຕົນເອງແບບນີ້ບໍ່? ເຮົາຂໍເວົ້າຢ່າງຈະແຈ້ງ: ຄົນທີ່ມີຊີວິດເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນລີ້ໄພ ແລະ ຈະບໍ່ທົນທຸກທໍລະມານກັບຄວາມເຈັບປວດ ຫລື ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ; ຜູ້ທີ່ມີຊີວິດບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ ຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ໄພອັນຕະລາຍ. ພຣະທຳຂອງເຮົາຊັດເຈນ ແມ່ນບໍ່?

ຊື່ຂອງເຮົາຕ້ອງແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທຸກສາລະທິດ ແລະ ທົ່ວທຸກບ່ອນ ຈຶ່ງທຸກຄົນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຊື່ອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ຮູ້ຈັກເຮົາ. ຄົນທຸກເພດທຸກໄວທີ່ຢູ່ປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຍີ່ປຸ່ນ, ການາດາ, ສິງກະໂປ, ສະຫະພາບໂຊວຽດ, ມາເກົາ, ຮົ່ງກົງ

ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ຈະພາກັນຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າສູ່ປະເທດຈີນຢ່າງຮີບດ່ວນ ເພື່ອຄົ້ນຫາວິທີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຊື່ຂອງເຮົາໄດ້ຖືກຢືນຢັນຕໍ່ພວກເຂົາແລ້ວ; ແລະ ເສິ່ງທີ່ຫຼົງເຫຼືອກໍຄືໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເບິ່ງແຍງ ແລະ ນໍາພາພວກເຂົາ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາກ່າວວ່າ ຈໍານວນພາລະກິດຢູ່ເບື້ອງໜ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ. ຊື່ຂອງເຮົາຈະກະຈາຍອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເມື່ອເກີດໄພພິບັດຂຶ້ນ ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ລະມັດລະວັງ ກໍຈະສູນເສຍສ່ວນແບ່ງທີ່ຄວນເປັນຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນໄປ; ພວກເຈົ້າບໍ່ຢ້ານບໍ? ຊື່ຂອງເຮົາກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກສາສະໜາ, ທຸກເພດທຸກໄວ, ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ກໍາລັງຖືກປະຕິບັດຢ່າງເປັນລະບຽບ ແລະ ມີການເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ; ທຸກສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນຈາກການຈັດແຈງຢ່າງສະຫຼາດຂອງເຮົາ. ເຮົາພຽງແຕ່ປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າສາມາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍທຸກບາດກ້າວ ດໍາເນີນຕາມຮອຍບາດກ້າວຂອງເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 65" ຂອງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 223)

ຢູ່ໃນໂລກ, ແຜ່ນດິນໄຫວແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄພພິບັດ. ກ່ອນອື່ນ, ເຮົາໄດ້ສ້າງໂລກ, ແຜ່ນດິນໂລກ, ນັ້ນແມ່ນການປ່ຽນແປງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໄພພິບັດ ແລະ ຄວາມອຶດຢາກກໍມາເຖິງ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຮັບໃຊ້ເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາສໍາເລັດໄປ. ສະນັ້ນ, ໂລກຈັກກະວານທັງໝົດຈະຖືກທໍາລາຍ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະປາສະຈາກການແຊກແຊງໂດຍກົງຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາກາຍເປັນເນື້ອໜັງໃນຄັ້ງທໍາອິດ ແລະ ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນຢ່າງແຮງ, ມັນຈະເປັນແບບດຽວກັນເມື່ອວາລະສຸດທ້າຍມາເຖິງ. ແຜ່ນດິນໄຫວຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນທັນທີເມື່ອເຮົາເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານຈາກເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ, ລູກຊາຍກົກຈະບໍ່ທົນທຸກຈາກໄພພິບັດຢ່າງແນ່ນອນ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍກົກຈະຖືກປະໄວ້ໃຫ້ທົນທຸກຢູ່ທ່າມກາງໄພພິບັດ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ທຸກຄົນເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນລູກຊາຍກົກ. ໃນຄວາມສັງຫອນໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສໍາລັບການຊື່ນຊົມພອນ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຈາກໄພພິບັດ. ນີ້ແມ່ນກົນອຸບາຍຂອງມັງກອນແດງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ແນວໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນໜີໄປ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມັນທົນທຸກທໍລະມານຈາກການລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການແກ່ເຮົາ (ນີ້ໝາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນຂອງເຮົາສົມບູນແບບ), ເຮັດໃຫ້ມັນຖືກຫຼອກລວງໂດຍກົນອຸບາຍຂອງມັນເອງຕະຫຼອດໄປ, ຮັບການພິພາກສາຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຖືກເຮົາເຜົາໄໝ້ຕະຫຼອດໄປ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການສັນລະເສີນເຮົາ (ນັ້ນກໍຄື ການໃຊ້ພວກເຂົາເພື່ອເປີດເຜີຍພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ). ເຮົາຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມັງກອນແດງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ລັກເຂົ້າອານາຈັກຂອງເຮົາ ຫຼື ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ສິດມັນເພື່ອສັນລະເສີນເຮົາ! (ຍ້ອນວ່າມັນບໍ່ຄູ່ຄວນ; ມັນຈະບໍ່ມີວັນຄູ່ຄວນ!) ເຮົາມີແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ມັງກອນແດງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ການບໍລິການແກ່ເຮົາຕະຫຼອດໄປ! ເຮົາພຽງແຕ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ມັນກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເຮົາເທົ່ານັ້ນ. (ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກທຳລາຍຍັງດີກວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນນະຮົກ; ການທຳລາຍເປັນພຽງຮູບແບບຊົ່ວຄາວຂອງການລົງໂທດທີ່ຮຸນແຮງ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນນະຮົກຈະທົນທຸກກັບການລົງໂທດທີ່ຮຸນແຮງຕະຫຼອດການ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ເຮົາຈຶ່ງໃຊ້ຄຳວ່າ "ກົ້ມຂາບ". ຍ້ອນວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ລັກເຂົ້າອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ຊື່ນຊົມພຣະຄຸນຂອງເຮົາຫຼາຍ, ມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເຮົາ, ເຮົາໃຊ້ການລົງໂທດທີ່ຮຸນແຮງ. ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ນອກເຮືອນຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຈະບໍ່ທົນທຸກ). ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາຄິດວ່າ ການທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກທຳລາຍນັ້ນຮ້າຍແຮງກວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນນະຮົກ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ຄົນທີ່ຢູ່ໃນນະຮົກຕ້ອງຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກຕະຫຼອດການ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກທຳລາຍຈະກັບຄືນສູ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າຊົ່ວນິລັນດອນ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 108" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 224)

ເມື່ອສຽງຄຳນັບຂອງອານາຈັກດັງຂຶ້ນ ເຊິ່ງຍັງແມ່ນເວລາທີ່ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດດັງກັງວານຂຶ້ນ, ສຽງດັ່ງກ່າວນີ້ສັ່ນສະທ້ານສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນຊັ້ນສູງສຸດສັ່ນສະເທືອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກໃນໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນສັ່ນເຊັນ. ເພງແຫ່ງອານາຈັກດັງຂຶ້ນຢ່າງເປັນພິທີໃນດິນແດນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຮົາໄດ້ທຳລາຍປະເທດນັ້ນ ແລະ ໄດ້ສ້າງອານາຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ອານາຈັກຂອງເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ເຮົາໄດ້ເລີ່ມສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງເຮົາອອກໄປຫາທຸກຄົນຂອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນໂລກ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະສາມາດເບິ່ງແຍງບຸດຂອງເຮົາ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ; ສິ່ງນີ້ຍັງແມ່ນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາໄປບ່ອນທີ່ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນອນມ້ວນຕົວຢູ່ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບມັນດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ. ເມື່ອມະນຸດທຸກຄົນມາຮູ້ຈັກເຮົາໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາໃນເນື້ອໜັງ, ຖໍ້າຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຈະກາຍເປັນຂີ້ເທົ່າ ແລະ ຫາຍໄປໂດຍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາ,
ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າກຽດຊັງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈົນເຂົ້າກະດູກດໍາ,
ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ ດ້ວຍການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ກໍເປັນການນໍາເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ມັງກອນ.
ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງບໍວ່າມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນເປັນຕາກຽດຊັງ?
ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍວ່າມັນແມ່ນສັດຕູຂອງອານາຈັກຂອງກະສັດ?
ພວກເຈົ້າເຊື່ອແທ້ບໍວ່າພວກເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານຢ່າງດີຕໍ່ເຮົາ?
ພວກເຈົ້າມີຄວາມໝັ້ນໃຈແທ້ບໍວ່າພວກເຈົ້າສາມາດເອົາຊະນະມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້?
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍຈາກພວກເຈົ້າ;
ສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນໃຫ້ພວກເຈົ້າສາມາດໄປຮອດຂັ້ນຕອນນີ້.
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດບັນລຸໃນສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງແທ້ທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້? ບໍ່ແມ່ນເຮົາເຮັດມັນດ້ວຍຕົວເຮົາເອງບໍ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ເຮົາລົງມາດ້ວຍຕົວເຮົາເອງສູ່ສະຖານທີ່ ທີ່ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ເກີດຂຶ້ນ? ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າ. ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ ພຽງແຕ່ເບິ່ງພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ທາງຂ້າງ.
ສິ່ງນີ້ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າບໍ?
ພວກເຈົ້າໄດ້ມາຮູ້ຈັກເຮົາດ້ວຍວິທີນີ້ບໍ? ເວົ້າຕາມກົງ, ໃນບັນດາມະນຸດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເບິ່ງເຮົາຢ່າງເຊິ່ງໜ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມໝາຍອັນບໍລິສຸດ ແລະ ຂາວສະອາດຂອງພຣະທໍາຂອງເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດໂຄງການທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອສ້າງພາບລັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາໃນໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຮົາຈະສິ້ນສຸດຍຸກທີ່ຄວາມຄິດຖືອໍານາດເໜືອຜູ້ຄົນ.

ປັດຈຸບັນ ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ລົງມາສູ່ປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຮົາຍັງຫັນໄປຜະເຊີນກັບຈັກກະວານທັງປວງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ສະຫວັນຊັ້ນສູງສຸດສັ່ນສະເທືອນ. ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງເຮົາ? ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ມີຢູ່ ທີ່ບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ໄພພິບັດ ທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງລົງມາບໍ? ເຮົາໄດ້ຫວ່ານ "ເມັດພືດແຫ່ງໄພພິບັດ" ທຸກຊະນິດຢູ່ທຸກບ່ອນທີ່ເຮົາໄປ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດ ແລະ ແມ່ນການກະທໍາເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຍື່ນໃຫ້ພວກເຂົາຍັງແມ່ນຄວາມຮັກຊະນິດໜຶ່ງອີກດ້ວຍ.
ເຮົາປາດຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ຫຼາຍຄົນຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ສາມາດເຫັນເຮົາ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ມາເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນເປັນເວລາຫຼາຍປີ

ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີຕົວຕົນແທ້ຈິງໃນປັດຈຸບັນ. ເຮົາໄດ້ສ້າງໂລກຍ້ອນເຫດຜົນຫຍັງ? ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ເສື່ອມຊາມ, ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ? ຍ້ອນເຫດຜົນຫຍັງ ເຜົ່າພັນມະນຸດທັງໝົດຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງໄພພິບັດ? ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາໃນການສວມໃສ່ເນື້ອໜັງແມ່ນຫຍັງ? ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ, ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງລົດຊາດທີ່ຂົມຂື່ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງລົດຊາດທີ່ຫວານຊື່ນອີກດ້ວຍ. ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນໂລກ, ມີຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດພາຍໃນພຣະຄຸນຂອງເຮົາ? ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ປະທານພອນແຫ່ງວັດຖຸໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລ້ວຈະມີຜູ້ໃດໃນໂລກສາມາດມີຄວາມສຸກກັບຄວາມອຸດົມສົມບູນບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ການອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບຕຳແໜ່ງເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາຄືການໃຫ້ພອນ? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແຕ່ແມ່ນຜູ້ເຮັດການບໍລິການແທນ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນການໃຫ້ພອນຂອງເຮົາບໍ? ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ສາມາດຢັ່ງເຖິງຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຄຸນຄ່າຕຳແໜ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາ, ສະນັ້ນ ຫຼາຍຄົນໃນຕຳແໜ່ງ "ຜູ້ເຮັດການບໍລິການ" ຈຶ່ງມີຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫຼາຍຄົນໃນຕຳແໜ່ງ "ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ" ຈຶ່ງມີຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄວນພະຍາຍາມຫຼອກລວງເຮົາ; ຕາຂອງເຮົາແມ່ນເຫັນທຸກຢ່າງ! ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ຮັບຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ມອບຄວາມເຊື່ອຟັງຈົນໝົດ? ຖ້າສຽງຄຳນັບຕໍ່ອານາຈັກບໍ່ດັງຂຶ້ນ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດອ່ອນນ້ອມຢ່າງແທ້ຈິງຈົນເຖິງທີ່ສຸດບໍ? ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດ ແລະ ຄິດ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດໄປໄກໄດ້ຊໍ່າໃດ ເຊິ່ງສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດລ່ວງໜ້າແຕ່ດົນນານແລ້ວ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 10" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 225)

ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ການສ້າງອານາຈັກໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນຢ່າງເປັນທາງການ ແຕ່ສຽງຄຳນັບອານາຈັກຍັງບໍ່ໄດ້ດັງຂຶ້ນຢ່າງເປັນທາງການ; ຕອນນີ້ມັນແມ່ນການທຳນວາຍສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ. ເມື່ອທຸກຄົນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ທຸກປະເທດໃນແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ກາຍເປັນອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ມັນກໍຈະເປັນເວລາທີ່ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດດັງກ້ອງວານຂຶ້ນ. ຍຸກປັດຈຸບັນກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຂັ້ນຕອນນັ້ນ; ການບຸກໂຈມຕີຖືກບຸກໄປສູ່ຍຸກນັ້ນແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນອະນາຄົດອັນໃກ້ນີ້ ມັນກໍຈະບັນລຸຜົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວສຳເລັດໝົດແລ້ວ. ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຊັດເຈນວ່າ

ບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຜາສາດໃນດິນຊາຍ ສັ່ນສະເທືອນເມື່ອນໍ້ານອງໄຫຼເຂົ້າມາໃກ້: ຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນໃກ້ທີ່ຈະມາເຖິງ ແລະ ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະລົ້ມລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ແຜນການຂອງພຣະອົງຖືກປະຕິບັດໃຫ້ສໍາເລັດ, ທູດສະຫວັນແມ່ນໄດ້ລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ໂດຍເຮັດສຸດຄວາມສາມາດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຍັງສະໜາມຮົບ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ. ຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ ແມ່ນບ່ອນທີ່ສັດຕູຈະຖືກກໍາຈັດ. ປະເທດຈີນຈະເປັນປະເທດທໍາອິດທີ່ຖືກທໍາລາຍລ້າງ; ມັນຈະຖືກທໍາລາຍດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນຢ່າງເດັດຂາດ. ຫຼັກຖານຂອງການພັງທະລາຍເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນການເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງຜູ້ຄົນ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ໃຜກໍເຫັນໄດ້. ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນສັນຍານຂອງການຕາຍຂອງສັດຕູ. ນີ້ແມ່ນການອະທິບາຍເລັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ "ຕໍ່ສູ້ກັບມັນ". ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນຜູ້ຄົນຫຼາຍຄັ້ງ ເພື່ອເປັນພະຍານຢ່າງງົດງາມແກ່ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງສະຖານະທີ່ຍຶດຖືດ້ວຍຄວາມຄິດ; ເຊິ່ງເປັນຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຢູ່ໃນໃຈຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄໍາເຕືອນດັ່ງກ່າວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນ ແລະ ການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ກໍເປັນການບັນລຸຜົນສໍາເລັດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: "ແມ່ນຫຍັງແທ້ທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້? ບໍ່ແມ່ນເຮົາເຮັດມັນດ້ວຍຕົວເຮົາເອງບໍ"? ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເປັນແບບນີ້; ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງໝົດກໍາລັງໃຈ ແລະ ຜິດຫວັງໄດ້ງ່າຍ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຟື້ນຟູຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຕັມໄປດ້ວຍກໍາລັງຢ່າງລັບໆ ແລະ ຢ່າງສະໜໍ່າສະເໝີ.

ຕໍ່ໄປ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມເວົ້າກັບຈັກກະວານທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງໃນປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ເລີ່ມເຮັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງປັດຈຸບັນທົ່ວຈັກກະວານອີກດ້ວຍ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະເປີດເຜີຍການກະທໍາທັງໝົດຂອງພຣະອົງທົ່ວໂລກ ເພື່ອວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນທີ່ໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງຈະກັບມາອີກຄັ້ງ ເພື່ອອ່ອນນ້ອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະອົງ, ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະຍັງມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເຫດການໃນປັດຈຸບັນທົ່ວໂລກເປັນໂອກາດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ສຶກຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ດົນບັນດານໃຫ້ພວກເຂົາສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຫຼັ່ງໄຫຼກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: “ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດ ແລະ ແມ່ນການກະທຳເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຍື່ນໃຫ້ພວກເຂົາຍັງແມ່ນຄວາມຮັກຊະນິດໜຶ່ງອີກດ້ວຍ”.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 10” ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 226)

ເຮົາແກວ່ງອຳນາດຂອງເຮົາໃສ່ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເປີດເຜີຍພາລະກິດຂອງເຮົາອອກທັງໝົດ. ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ມະນຸດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຮົາໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດເຖິງວົງໂຄຈອນ ແລະ ເສັ້ນໂຄຈອນຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ເລື່ອງເລັກນ້ອຍ ທີ່ນອນຢູ່ນອກຈິດໃຈໂດຍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສະພາບຕົວຈິງຂອງຈິດໃຈ. ຄວາມຮຽກຮ້ອງທີ່ເຮົາມີຕໍ່ມວນມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກຕົວຕົນຂອງເຮົາທີ່ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ມາຈາກຕົວຕົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະເມີນໄດ້ຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ເຮົາຮຽກຮ້ອງຢ່າງເໝາະສົມຕາມວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ ແລະ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຂໍໃຫ້ຜູ້ໃດ “ບີບເລືອດຂອງເຂົາອອກມາ” ເພື່ອຄວາມສຸກຂອງເຮົາ. ຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາພຽງສາມາດຈຳກັດສະເພາະສະພາບການດັ່ງກ່າວບໍ? ໃນບັນດາສັບພະສິ່ງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ສັບພະສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະທຳໃນປາກຂອງເຮົາ? ສັບພະສິ່ງໃດໃນບັນດາສັບພະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເມື່ອມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກເຜົາຢ່າງສິ້ນເຊີງດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍແປວໄຟຂອງເຮົາ? ສັບພະສິ່ງໃດໃນບັນດາສັບພະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ກ້າທີ່ຈະ “ຍ່າງວາງທ່າ” ດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ? ສັບພະສິ່ງໃດໃນບັນດາສັບພະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ຍອມກົ້ມຂາບລົງເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ? ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພຽງແຕ່ກຳນົດຄວາມມິດງຽບໃສ່ສິ່ງຊົງສ້າງບໍ? ໃນບັນດາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໃນການຊົງສ້າງ,

ເຮົາໄດ້ເລືອກສິ່ງຊົງສ້າງເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ; ໃນບັນດາມະນຸດຊາດທັງຫຼາຍ, ເຮົາໄດ້ເລືອກຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈໃນຫົວໃຈເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເລືອກດວງດາວທີ່ດີທີ່ສຸດໃນໝູ່ດາວທັງໝົດ ເພື່ອເພີ່ມແສງສະຫວ່າງໃສ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ. ເຮົາໄປຍ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ກະຈາຍກິ່ນຫອມຫວນຂອງເຮົາໄປທຸກບ່ອນ ແລະ ປະຮູບຮ່າງຂອງເຮົາໄວ້ໃນທຸກແຫ່ງ. ແຕ່ລະບ່ອນແມ່ນມີສຽງຂອງເຮົາດັ່ງສະນັ້ນ. ຜູ້ຄົນທຸກແຫ່ງຫົນຄອງຄອຍກັບທິວທັດທີ່ສວຍງາມຂອງອະດີດ ຍ້ອນວ່າມະນຸດທັງໝົດກໍາລັງຈົດຈໍາອະດີດ...

ມະນຸດທຸກຄົນປາດຖະໜາທີ່ຈະເຫັນໜ້າຂອງເຮົາ ແຕ່ເມື່ອເຮົາລົງໄປຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຕົວເອງ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍາລັງກຽດການມາຮອດຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຂັບໄລ່ການມາຮອດຂອງແສງສະຫວ່າງ ຄືກັບວ່າ ເຮົາແມ່ນສັດຕູຂອງມະນຸດຢູ່ສະຫວັນ. ມະນຸດທັກທາຍເຮົາດ້ວຍແສງປ້ອງກັນໃນສາຍຕາຂອງເຂົາ ແລະ ຍັງລະມັດລະວັງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ໂດຍຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າ ເຮົາອາດຈະມີແຜນການອື່ນສໍາລັບເຂົາ. ຍ້ອນມະນຸດຖືວ່າເຮົາເປັນໝູ່ທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າເຮົາມີເຈດຕະນາຂ້າພວກເຂົາໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ. ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ເຮົາແມ່ນຕົວປໍລະປັກທີ່ຮ້າຍກາດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫຼັງຈາກໄດ້ຊີມຄວາມອົບອຸ່ນຂອງເຮົາໃນທ່າມກາງໄພພິບັດ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ແລະ ຍັງຄິດທີ່ຈະຂັບໄລ່ເຮົາອອກຫ່າງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ເຮົາກອດມະນຸດໃນອ້ອມກອດດ້ວຍຄວາມອົບອຸ່ນ, ປ້ອນປາກເຂົາດ້ວຍຄວາມຫວານຊື່ນ ແລະ ປ້ອນອາຫານທີ່ຈໍາເປັນລົງໃສ່ທ້ອງຂອງເຂົາ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສວຍໂອກາດຈາກສະພາບການຂອງເຂົາເພື່ອຈັດການກັບເຂົາ. ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຂີ້ຢ້ານຂອງມະນຸດ, ເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນໍ້າສັ່ນສະເທືອນ ເຮົາຈະບໍ່ປະທານຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອເຫຼົ່ານີ້ໃນຮູບແບບຕ່າງໆໃຫ້ເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ໃນຂະນະນີ້ ເຮົາຈະເພີ່ມຄວາມໃຈຮ້າຍ ໂດຍປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດໄດ້ມີໂອກາດສໍານຶກ ແລະ ໂດຍປະຖິ້ມຄວາມຫວັງຂອງເຮົາທັງໝົດທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ເຮົາຈະມອບຜົນກໍາສະໜອງໃຫ້ເຂົາຢ່າງສະສົມ. ໃນເວລານີ້ ຟ້າໄດ້ຮ້ອງ ແລະ ຟ້າແມບເຫຼື້ອມ ຄືກັບຄື້ນມະຫາສະໝຸດສັດສາດດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄືກັບພູເຂົາສິບພັນໜ່ວຍທີ່ຕົກລົງມາ. ເນື່ອງຈາກຄວາມກະບົດຂອງເຂົາ ມະນຸດຈຶ່ງລົ້ມລົງໂດຍສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຟ້າແມບເຫຼື້ອມ ແລະ ສັບພະສິ່ງອື່ນໆກໍຖືກກວາດລ້າງດ້ວຍການໂຈມຕີຂອງຟ້າຮ້ອງ ແລະ ຟ້າແມບເຫຼື້ອມ ແລະ ຈັກກະວານທັງໝົດຕົກສູ່ຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ ສິ່ງຊົງສ້າງບໍ່ສາມາດຟື້ນຟູລົມຫາຍໃຈທີ່ສໍາຄັນແຫ່ງຊີວິດຄືນມາໄດ້.

ມະນຸດນັບບໍ່ຖ້ວນບໍ່ສາມາດໜີພົ້ນຈາກສຽງແຜດຂອງຟ້າຮ້ອງ; ໃນທ່າມກາງແສງຟ້າແມບເຫຼື້ອມ ມະນຸດຖືກພັດລົ້ມລົງ ເທື່ອລະກຸ່ມສູ່ກະແສນໍ້າໄຫຼແຮງ, ຖືກກະແສນໍ້າທີ່ໄຫຼແຮງພັດຕົກຈາກພູເຂົາ. ທັນໃດນັ້ນ ໂລກຂອງ "ມະນຸດ" ກໍໄຫຼມາກອງກັນຢູ່ທີ່ "ປາຍທາງ" ຂອງມະນຸດ. ຈາກສົບໄຫຼໄປມາຢູ່ໜ້ານໍ້າມະຫາສະໝຸດ. ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ໄປໄກຈາກເຮົາ ຍ້ອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ, ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ ແລະ ການກະບົດຂອງເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ. ແຕ່ຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີນໍ້າ, ມະນຸດຄົນອື່ນແມ່ນຍັງມີຄວາມສຸກໃນທ່າມກາງສຽງຫົວ ແລະ ສຽງເພງ ເຊິ່ງເປັນຄຳສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາ.

ເມື່ອທຸກຄົນມິດງຽບ ເຮົາປ່ອຍແສງວິແວວອອກຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງມີຈິດໃຈທີ່ແຈ່ມໃສ ແລະ ສາຍຕາທີ່ແຈ້ງສະຫວ່າງ ໂດຍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະມິດງຽບອີກຕໍ່ໄປ; ສະນັ້ນ, ຄວາມຮູ້ສຶກທາງວິນຍານຈຶ່ງຖືກປຸກຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທັນທີ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ມະນຸດທຸກຄົນກໍຖືກຟື້ນຄືນຊີບມາໃໝ່. ເມື່ອໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມທຸກທີ່ບໍ່ອາດເວົ້າໄດ້ຂອງພວກເຂົາ ມະນຸດທຸກຄົນກໍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ໄດ້ຮັບໂອກາດອີກຄັ້ງໃນການຢູ່ລອດຜ່ານພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ປ່າວປະກາດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນປາດຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ແມ່ນໃຜໃນບັນດາພວກເຂົາ ທີ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາໃນການດຳລົງຊີວິດເພື່ອເຮົາບໍ່? ແມ່ນໃຜໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ທີ່ເຄີຍເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ງົດງາມໃນຕົວເຂົາເອງ ທີ່ເຂົາຖວາຍເພື່ອຄວາມສຸກຂອງເຮົາບໍ່? ແມ່ນໃຜໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ ທີ່ເຄີຍກວດພົບອາຍກິ່ນທີ່ດຶງດູດໃຈຂອງເຮົາບໍ່? ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນສິ່ງທີ່ມືນຊາ ແລະ ບໍ່ບໍລິສຸດ: ທາງດ້ານພາຍນອກ, ພວກເຂົາແມ່ນເບິ່ງຄືເຫຼື້ອມຕາ ແຕ່ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ, ຍ້ອນໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີອົງປະກອບຂອງເຮົາ. ມະນຸດຂາດເຂີນຫຼາຍເກີນໄປ: ການປຽບທຽບເຂົາກັບເຮົາເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເປີດເຜີຍອ່າວອັນກວາງໃຫຍ່ລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຮົາກໍບໍ່ໂຈມຕີຈຸດອ່ອນ ແລະ ຈຸດບອບບາງຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮົາບໍ່ຫົວຂວັນເຍາະເຍີ້ຍເຂົາ ຍ້ອນຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ. ມືຂອງເຮົາແມ່ນໄດ້ເຮັດພາລະກິດຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ ຕະຫຼອດເວລາ ຕາຂອງເຮົາໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງມະນຸດທຸກຄົນ. ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍເອົາຊີວິດມະນຸດແມ່ນແຕ່ຊີວິດດຽວຢ່າງສະບາຍ ເພື່ອເອົາມາລິ້ນຫຼິ້ນ ຄືກັບວ່າ ມັນເປັນຂອງຫຼິ້ນ. ເຮົາສັງເກດເບິ່ງຄວາມເຈັບປວດທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງລາຄາທີ່ເຂົາໄດ້ຈ່າຍ. ເມື່ອເວລາທີ່ເຂົາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເຮົາບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະລັກລອບຈັບເອົາມະນຸດ ເພື່ອຂ້ຽນຕີເຂົາ ແລະ ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະປະທານສິ່ງທີ່ບໍ່ປາດຖະໜາໃຫ້ກັບເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ, ຕະຫຼອດເວລາ

ເຮົາໄດ້ສະໜອງໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນມີຄວາມສຸກໃນພຣະຄຸນຂອງເຮົາ ເຊິ່ງມັນແມ່ນລາງວັນທັງໝົດທີ່ມາຈາກມືຂອງເຮົາ. ຍ້ອນເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍທົນທຸກກັບຄວາມອຶດຢາກ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆໃນມືຂອງເຮົາທີ່ເຂົາອາດມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຮົາເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດພາຍໃນພອນຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາບໍ? ດັ່ງທີ່ຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນສ່ວນເລິກຂອງພູເຂົາ ແລະ ຄວາມສົມບູນໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໜ້າຊື່ນຊົມຢູ່ໃນນໍ້າ, ຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດພາຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາໃນປັດຈຸບັນ ບໍ່ໄດ້ມີອາຫານເພື່ອໃຫ້ຊື່ນຊົມ ແລະ ຊີມລົດຊາດບໍ? ເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມະນຸດມີຄວາມສຸກກັບພອນຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເມື່ອເຮົາຈາກແຜ່ນດິນໂລກໄປ ເຊິ່ງຈະເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດລົງເຊັ່ນກັນ, ມະນຸດແມ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈຈາກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ຍ້ອນຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 17" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 227)

ພວກເຈົ້າຊັງມັງກອນແດງໃຫຍ່ແທ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຊັງມັນແທ້ ແລະ ຢ່າງຈິງໃຈບໍ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຖາມພວກເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຖາມຄຳຖາມນີ້ກັບພວກເຈົ້າກັບໄປກັບມາ? ແມ່ນຫຍັງຄືຮູບລັກສະນະຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ? ມັນຖືກກຳຈັດແທ້ຈິງແລ້ວບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາວ່າມັນເປັນບິດາຂອງພວກເຈົ້າແທ້ໆແລ້ວບໍ? ທຸກຄົນຄວນຮັບຮູ້ເຖິງເຈດຕະນາຂອງເຮົາໃນຄຳຖາມຂອງເຮົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຍົວະໃຫ້ຜູ້ຄົນໃຈຮ້າຍ ຫຼື ເພື່ອຍຸຍົງການກະບົດທ່າມກາງມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຄົ້ນພົບທາງອອກຂອງເຂົາເອງ, ແຕ່ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກພັນທະນາການຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່. ແຕ່ທຸກຄົນບໍ່ຄວນກັງວົນ. ທຸກຄົນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພຣະທຳຂອງເຮົາ; ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດອາດເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຈະປະຕິບັດໄດ້. ເຮົາຈະປັດເປົ່າອາກາດທີ່ຢູ່ໃນທຸກຫົນແຫ່ງຂອງແຜ່ນດິນໃຫ້ສະອາດ ແລະ ກຳຈັດທຸກຮ່ອງຮອຍຂອງຜີຮ້າຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໃນສະຖານທີ່ຂອງມັງກອ

ນແດງໃຫຍ່ອາໄສຢູ່. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງສາມາດປະຈັກໄດ້ວ່າການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວທັງຈັກກະວານ ແລະ ມັງກອນແດງໃຫຍ່ ແລະ ທຸກຈຳພວກຂອງວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດຈະບໍ່ມີອຳນາດຫຼົບໜີຈາກການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້, ຍ້ອນເຮົາເບິ່ງເຫັນໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ສຳເລັດລົງນັ້ນກໍຄື ເມື່ອຍຸກແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບແລ້ວ, ເຮົາກໍຈະຂ້ຽນຕີມັງກອນແດງໃຫຍ່ຢ່າງເປັນທາງການ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການທີ່ເຮົາຂ້ຽນຕີມັງກອນແດງໃຫຍ່ຢ່າງຊອບທຳ, ແລ້ວຈະຖອກເທຄຳສັນລະເສີນຍ້ອນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຈະຍົກຍ້ອງນາມອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປຍ້ອນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈົ່ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຈົ່ງສັນລະເສີນເຮົາທົ່ວທັງແຜ່ນດິນຢ່າງເປັນທາງການ ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ!

ເມື່ອຍຸກແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດ, ເຮົາຈະບໍ່ຟ້າວເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດລົງ, ແຕ່ຈະຮວບຮວມຫຼັກຖານກ່ຽວກັບຍຸກແຫ່ງການຂ້ຽນຕີເຂົ້າໃສ່ພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫຼັກຖານນີ້ເປັນທີ່ປະຈັກຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາທຸກຄົນ; ແລ້ວໃນສິ່ງນີ້ຈະເກີດໝາກຜົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າ. ຫຼັກຖານນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເຮົາຂ້ຽນຕີມັງກອນແດງໃຫຍ່ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາດີຂຶ້ນ. ເວລາທີ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາມີຄວາມສຸກກັບເຮົາກໍເປັນເວລາທີ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່ຖືກຂ້ຽນຕີ. ການເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກະບົດຕໍ່ມັນແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນວິທີທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາສົມບູນ ແລະ ເປັນໂອກາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບປະຊາຊົນຂອງເຮົາທຸກຄົນທີ່ຈະເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 28" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 228)

ເມື່ອເດືອນແຈ້ງສະຫວ່າງຂຶ້ນ, ຄືນທີ່ງຽບສະຫງົບກໍພັງທະລາຍລົງທັນທີ. ເຖິງແມ່ນດວງເດືອນຈະບໍ່ເຕັມດວງ, ມະນຸດກໍມີອາລົມສົດໃສ ແລະ ນັ່ງຢູ່ຢ່າງສະຫງົບພາຍໃຕ້ແສງເດືອນ, ຊົມຊື່ນພາບອັນງົດງາມຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລະຍາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາໄດ້; ມັນຄືກັບວ່າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໂຍນຄວາມຄິດຂອງເຂົາກັບໄປສູ່ອະດີດຄືນ, ຄືກັບວ່າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະເບິ່ງຫາອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ,

ຄືກັບວ່າເຂົາກຳລັງມີຄວາມສຸກກັບປັດຈຸບັນ. ຮອຍຍິ້ມປາກົດຂຶ້ນໃນໃບໜ້າຂອງເຂົາ ແລະ ທ່າມກາງອາກາດທີ່ງົດງາມກໍມີກິ່ນຫອມທີ່ສົດຊື່ນແຊກຊຶມເຂົ້າໄປ; ໃນຂະນະທີ່ລົມເບົາໆເລີ່ມພັດມາ, ມະນຸດກໍສັງເກດເຖິງກິ່ນຫອມຢ່າງແຮງ ແລະ ມັນກໍຄືກັບວ່າເຂົາມຶນເມົາກັບສິ່ງນັ້ນ, ບໍ່ສາມາດປຸກຕົນເອງໃຫ້ຕື່ນໄດ້. ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ມາທ່າມກາງມະນຸດເປັນການສ່ວນຕົວຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມະນຸດກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງກິ່ນຫອມນັ້ນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນກໍດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງກິ່ນຫອມນີ້. ເຮົາຢູ່ກັບມະນຸດຢ່າງສະຫງົບສຸກ, ເຂົາດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມປອງດອງກັບເຮົາ, ເຂົາບໍ່ອອກນອກຮູ້ນອກທາງອີກຕໍ່ໄປໃນເວລາທີ່ເຂົາເບິ່ງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ລິຮານຂໍ້ບົກພ່ອງຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີສີໜ້າໂສກເສົ້າເທິງໃບໜ້າຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຄວາມຕາຍກໍບໍ່ຂົ່ມຂູ່ມະນຸດຊາດທັງປວງອີກຕໍ່ໄປ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ເຮົາຄືບໜ້າໄປພ້ອມກັບມະນຸດສູ່ຍຸກແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ, ກ່າວເດີນໄປຂ້າງໜ້າຄຽງຄູ່ກັບເຂົາ. ເຮົາກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາໂຈມຕີທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນຂອງເຮົາ ແລະ ມັນກໍຟາດລົງໃສ່ຄວາມກະບົດໃນຕົວມະນຸດ. ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ, ໄມ້ຄ້ອນຂອງເຮົາເບິ່ງຄືກັບວ່າມີພະລັງພິເສດ: ມັນຟາດໃສ່ທຸກຄົນທີ່ເປັນສັດຕູຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ປ່ອຍພວກເຂົາໄປຢ່າງງ່າຍດາຍ; ໄມ້ຄ້ອນນັ້ນແມ່ນເຮັດໜ້າທີ່ຕາມທຳມະຊາດຂອງມັນທ່າມກາງທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ; ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນກຳມືຂອງເຮົາແມ່ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຕາມເຈດຕະນາຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຂັດຂືນຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາ ຫຼື ປ່ຽນແປງແກ່ນແທ້ຂອງພວກເຂົາຈັກເທື່ອ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ນໍ້າຈະແຜດສຽງດັງກ້ອງ, ພູເຂົາຈະພັງທະລາຍລົງ, ແມ່ນໍ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະແຕກສະຫຼາຍ, ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ, ດວງຕາເວັນຈະເລີ່ມມືດລົງ, ດວງເດືອນຈະມືດລົງ, ມະນຸດຈະບໍ່ມີມື້ທີ່ຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະຫງົບສຸກອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ມີເວລາແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸກເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ, ສະຫວັນຈະບໍ່ສະຫງົບ ແລະ ມິດງຽບອີກຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ອົດກັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ທຸກສິ່ງຈະຖືກສ້າງໃໝ່ ແລະ ຈະຟື້ນຟູໃຫ້ເປັນຮູບແບບໃນລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງພວກມັນ. ທຸກຄົວເຮືອນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກອອກຈາກກັນ ແລະ ປະຊາຊາດທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກຂາດສະບັ້ນ; ມື້ທີ່ຜົວ ແລະ ເມຍຈະກັບຄືນຫາກັນແມ່ນຈະຫາຍຈາກໄປ, ແມ່ ແລະ ລູກຊາຍຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັນອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ມີການຢູ່ຮ່ວມກັນລະຫວ່າງພໍ່ ແລະ ລູກສາວອີກຕໍ່ໄປ. ທຸກສິ່ງທີ່ເຄີຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກເຮົາເຮັດໃຫ້ແຕກຫັກ.

ເຮົາບໍ່ໃຫ້ໂອກາດກັບຜູ້ຄົນໄດ້ປ່ອຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນເຮົາໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມກຽດຊັງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາຖືກປ່ອຍປະ ແລະ ສຸດທ້າຍ ເຮົາກໍກາຍເປັນ "ຄົນອື່ນ" ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ລະຫວ່າງຜູ້ຄົນ ເຮົາຈຶ່ງຖືກລືມ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດເຂົາຈຶ່ງສວຍໂອກາດຮູ້ຈັກ "ຄວາມສຳນຶກ" ຂອງເຂົາ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດເຂົາຈຶ່ງເບື່ອໜ່າຍກັບການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງເຮົາວ່າບໍ່ເປັນທຳ ແລະ ບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເວົ້າວ່າເຮົາບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດໃນການຈັດການສິ່ງຕ່າງໆ.
ເຮົາມີຍາດພີ່ນ້ອງເທິງແຜ່ນດິນໂລກເຊັ່ນກັນບໍ?
ຜູ້ໃດເຄີຍເຮັດວຽກໜັກໝົດມື້ໝົດຄືນຄືກັບເຮົາ ໂດຍບໍ່ຄິດເຖິງອາຫານ ຫຼື ການຫຼັບນອນ, ຍ້ອນເຫັນແກ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງເຮົາບໍ?
ມະນຸດຈະສາມາດທຽບກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຈະເຂົ້າກັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົງສ້າງຈະເປັນຄືກັບມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະພຶດຮ່ວມກັບມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢູ່ສະເໝີໄດ້ແນວໃດ?
ມີໃຜແດ່ທີ່ເປັນຫ່ວງຫົວໃຈຂອງເຮົາ? ມັນຄືຄຳອະທິຖານຂອງມະນຸດບໍ? ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍຕົກລົງຮ່ວມກັບມະນຸດ ແລະ ຍ່າງໄປພ້ອມກັນກັບເຂົາ ແລະ ແລ້ວຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ມະນຸດກໍໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງເຮົາ, ແຕ່ຈະມີມື້ໃດບໍ ທີ່ມະນຸດຈະສາມາດແຍກຕົວເອງອອກຈາກການດູແລຂອງເຮົາ? ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດບໍ່ເຄີຍມີພາລະໃນການສົນໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາ ແລ້ວແມ່ນໃຜສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງນີ້?
ມັນເປັນຍ້ອນການອວຍພອນຂອງເຮົາ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 28" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 229)

ຫຼາຍປະເທດແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ, ເພາະວ່າໄມ້ຄ້ອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມເຮັດໜ້າທີ່ຂອງມັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ນໍ້າຈະແຜດສຽງດັງກ້ອງ, ພູເຂົາຈະພັງທະລາຍລົງ, ແມ່ນໍ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະແຕກສະຫຼາຍ", ນີ້ແມ່ນພາລະກິດເບື້ອງຕົ້ນຂອງໄມ້ຄ້ອນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ດ້ວຍຜົນຕາມມາກໍຄື "ທຸກຄົວເຮືອນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກອອກຈາກກັນ ແລະ ປະຊາຊາດທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກຂາດສະບັ້ນ; ມື້ທີ່ຜົວ ແລະ ເມຍຈະກັບຄືນຫາກັນແມ່ນຈະຫາຍຈາກໄປ, ແມ່ ແລະ ລູກຊາຍຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັນອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ມີການຢູ່ຮ່ວມກັນລະຫວ່າງພໍ່ ແລະ ລູກສາວອີກຕໍ່ໄປ.

ທຸກສິ່ງທີ່ເຄີຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກເຮົາເຮັດໃຫ້ແຕກຫັກ”.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເປັນສະພາວະທົ່ວໄປຂອງຄອບຄົວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ, ມັນບໍ່ສາມາດເປັນສະພາວະຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ, ແຕ່ເປັນສະພາວະຂອງພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່. ໃນມຸມໜຶ່ງ, ມັນກຳລັງໝາຍເຖິງສະຖານະການທີ່ຜູ້ຄົນໃນກະແສນີ້ຈະຜະເຊີນໃນອະນາຄົດ. ມັນໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານການຂ້ຽນຕີແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໄດ້ຕົກຢູ່ໃນໄພອັນຮ້າຍແຮງ, ມັນຈະບໍ່ມີຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວທ່າມກາງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງຊີນີມ ແລະ ທຸກຄົນຈະຊື່ສັດໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ມື້ທີ່ຜົວ ແລະ ເມຍຈະກັບຄືນຫາກັນແມ່ນຈະຫາຍຈາກໄປ, ແມ່ ແລະ ລູກຊາຍຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັນອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ມີການຢູ່ຮ່ວມກັນລະຫວ່າງພໍ່ ແລະ ລູກສາວອີກຕໍ່ໄປ. ສະນັ້ນ ຄອບຄົວຂອງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະແຕກຂາດອອກຈາກກັນ, ແຕກຂາດອອກເປັນເສດສ່ວນນ້ອຍໆ ແລະ ນີ້ຈະເປັນພາລະກິດສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນມະນຸດ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຈະເຜີຍແຜ່ພາລະກິດນີ້ທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ພຣະອົງຈຶ່ງຖືເອົາໂອກາດນີ້ອະທິບາຍຄຳວ່າ “ຄວາມຮູ້ສຶກ” ໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງທຸກຄົນແຕກຂາດອອກຈາກກັນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໃຊ້ການຂ້ຽນຕີເພື່ອແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕ່າງໆໃນຄອບຄົວທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະນຳສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄປສູ່ຈຸດຈົບ. ສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຈຸດອ່ອນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງມະນຸດຊາດ, ພວກເຂົາທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຫຼີກເວັ້ນພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ແລະ ເປີດໂປງຄວາມລັບທີ່ລີ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຍາກທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນແຍກຕົນເອງອອກຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ? ມັນສູງກວ່າມາດຕະຖານຂອງຄວາມສຳນຶກບໍ? ຄວາມສຳນຶກສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດບໍ? ຄວາມຮູ້ສຶກສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຜ່ານຄວາມຍາກລຳບາກໄປໄດ້ບໍ? ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ສຶກແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກລະບຸຢ່າງຊັດເຈນໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 28” ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 230)

ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີພາກສ່ວນກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດສະແດງອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນພຣະທຳ ເຊິ່ງພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວພຣະອົງແມ່ນມີຫຼາຍສໍ່າໃດ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້ ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຄົນ. ເຖິງວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຊັດເຈນ ແຕ່ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ຈົ່ງເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງ: "ໃນແສງແມບຂອງຟ້າແມບເຫຼື້ອມ, ສັດທຸກໂຕແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃນຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ເຊັ່ນກັນ ດ້ວຍການເຍືອງທາງຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ມະນຸດກໍໄດ້ຮັບຄວາມບໍລິສຸດທີ່ເຂົາເຄີຍມີຄັ້ງໜຶ່ງກັບຄືນມາ. ໂອ, ໂລກທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງອະດີດ! ໃນທີ່ສຸດ ມັນກໍຖືກຂວໍ້າລົງໄປໃນນໍ້າທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຈົມລົງພື້ນ ແລ້ວກໍສະຫຼາຍກາຍເປັນຂີ້ຕົມ!" ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າມີຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງວ່າ ທຸກຄົນຈະຮູ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄືຜູ້ທີ່ເປັນວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນສັດ. ຈາກສິ່ງນີ້ ຜູ້ຄົນສາມາດສັງເກດເຫັນສະພາບແທ້ຈິງຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຍືອງທາງໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ໃນແສງສະຫວ່າງນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ກວດສອບຕົວເອງໂດຍບໍ່ໄດ້ຜ່ານການສັ່ງສອນ ຫຼື ການຂ້ຽນຕີ ຫຼື ການໄລ່ຜູ້ອື່ນອອກໂດຍກົງ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບແນວທາງຂອງມະນຸດອື່ນໆໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນຊີ້ນຳ. ຈາກ "ທັດສະນະນ້ອຍທີ່ສຸດ" ພວກເຂົາແມ່ນເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ມີຄວາມເຈັບປ່ວຍຫຼາຍສໍ່າໃດຢູ່ໃນຕົວພວກເຂົາກັນແທ້. ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິນຍານທຸກປະເພດແມ່ນຖືກຈຳແນກ ແລະ ເປີດເຜີຍໃນຮູບຮ່າງດັ່ງເດີມຂອງມັນ. ວິນຍານຂອງທູດສະຫວັນແມ່ນມີແສງເຍືອງທາງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ວ່າ: "ມະນຸດກໍໄດ້ຮັບຄວາມບໍລິສຸດທີ່ເຂົາເຄີຍມີ". ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍທີ່ບັນລຸໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນ ໃນຕອນນີ້ ຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ເທື່ອ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ລົດຊາດທີ່ໃຫ້ຊີມລ່ວງໜ້າໄວ້ກ່ອນ ເຊິ່ງສາມາດເຫັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານສິ່ງນີ້. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ຈະແຕກເປັນສິ້ນສ່ວນພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະຖືກເອົາຊະນະໃນເທື່ອລະກ້າວໃນຂັ້ນຕອນການເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີຄວາມບໍລິສຸດ. ໃນປະໂຫຍກ: "ມັນໄດ້ສະຫຼາຍກາຍເປັນຂີ້ຕົມ" ບໍ່ໄດ້ຂັດກັບການທຳລາຍໂລກດ້ວຍໄຟຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

“ຟ້າແມບເຫຼື້ອມ” ກໍໝາຍເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງແຮງຂອງພຣະອົງອອກ ໂລກທັງໝົດກໍຈະປະສົບກັບໄພພິບັດທຸກຮູບແບບຍ້ອນຄວາມໂກດຮ້າຍນັ້ນ ເຊັ່ນ: ພູເຂົາໄຟລະເບີດ. ເມື່ອຢືນສູງຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ໄພພິບັດທຸກຮູບແບບຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນເຂົ້າມາໃກ້ມະນຸດທຸກຄົນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອແນມລົງລຸ່ມຈາກບ່ອນສູງ, ແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນມີທິວທັດຕ່າງໆນາງດັ່ງທິວທັດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີຢູ່ກ່ອນເກີດແຜ່ນດິນໄຫວ. ສາຍນໍ້າແຫ່ງໄຟໄຫຼໄປທົ່ວໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ນໍ້າລາວາໄຫຼຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ, ພູເຂົາເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ ແສງເຢືອກເຢັນເຫຼື້ອມຍິບຍັບໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ. ໂລກທັງໝົດໄດ້ຈົມລົງສູ່ກອງໄຟ. ນີ້ແມ່ນພາບຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ມັນແມ່ນເວລາຂອງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຈະບໍ່ສາມາດໜີພົ້ນໄດ້. ສະນັ້ນ, ສົງຄາມລະຫວ່າງປະເທດຕ່າງໆ ແລະ ຄວາມຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການທຳລາຍໂລກທັງໝົດ; ກົງກັນຂ້າມ, ໂລກຈະ “ມີຄວາມສຸກກັບຕົວເອງ” ພາຍໃນຈຸດກຳເກີດຂອງການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດໜີພົ້ນໄດ້; ແຕ່ລະຄົນ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງຜ່ານການທໍລະມານນີ້ເທື່ອລະຄົນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຈັກກະວານທັງໝົດຈະມີແສງບໍລິສຸດເຫຼື້ອມຍິບຍັບອີກຄັ້ງ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະເລີ່ມຊີວິດໃໝ່ອີກຄັ້ງ. ພຣະເຈົ້າຈະພັກຜ່ອນຢູ່ເທິງຈັກກະວານ ແລະ ຈະໃຫ້ພອນແກ່ມະນຸດທຸກຄົນໃນແຕ່ລະມື້. ສະຫວັນຈະບໍ່ເປົ່າປ່ຽວຢ່າງເຫຼືອທົນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະຟື້ນຄືນມີຊີວິດທີ່ສະຫວັນບໍ່ເຄີຍມີນັບແຕ່ການຊົງສ້າງໂລກ ແລະ ການມາຂອງ “ມື້ທີຫົກ” ກໍຈະເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຊີວິດໃໝ່. ທັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນ ແລະ ຈັກກະວານຈະບໍ່ມືດມົວ ແລະ ສົກກະປົກອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະໄດ້ຮັບການສ້າງຄືນໃໝ່. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ຢຸດນິ່ງ ແລະ ມີດງຽບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ສະຫວັນຈະບໍ່ເປົ່າປ່ຽວ ແລະ ໂສກເສົ້າອີກຕໍ່ໄປ”. ໃນອານາຈັກຂອງສະຫວັນ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດ ຫຼື ອຸປະນິໄສໃດໜຶ່ງທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຍ້ອນບໍ່ໄດ້ມີການລົບກວນຂອງຊາຕານ. “ຜູ້ຄົນ” ທັງໝົດສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດໃນສະຫວັນແມ່ນຊີວິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ. ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ສະຫວັນແມ່ນມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ກຽດສັກສີຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 18” ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 231)

ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຖ້ອຍຄຳທັງໝົດໃນປັດຈຸບັນທຳນວາຍເຖິງບັນຫາໃນອະນາຄົດ; ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງສຳລັບຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຜູ້ຄົນຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະປາກົດຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: “ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຮັບຮູ້ເຖິງການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ການກະທຳຂອງເຮົາຈະຕ້ອງຖືກພິສູດຢູ່ຕໍ່ໜ້າ “ທີ່ນັ່ງແຫ່ງການພິພາກສາ”, ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະຖືກຮັບຮູ້ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຈະຍິນຍອມ”. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ໃນນີ້ແມ່ນມີບົດສະຫຼຸບຂອງສ່ວນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ໝາເຝົ້າຍາມທຸກໂຕທີ່ມີອຳນາດທາງການເມືອງເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈກ່ອນ ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກມັນກ້າວຖອຍອອກຈາກຂັ້ນຕອນປະຫວັດສາດດ້ວຍຕົວພວກມັນເອງ ໂດຍບໍ່ພາກັນຕໍ່ສູ້ເພື່ອສະຖານະ ຫຼື ວາງກົນອຸບາຍ ແລະ ວາງແຜນຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປ. ພາລະກິດນີ້ຈະຖືກປະຕິບັດຜ່ານພຣະເຈົ້າໂດຍເຮັດໃຫ້ເກີດມີໄພພິບັດຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຕົວເລີຍ. ໃນເວລານີ້, ປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຍັງຈະເປັນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຕົວ, ແຕ່ຈະປາກົດຕົວຜ່ານການຂ້ຽນຕີເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກສິ່ງນັ້ນໄດ້. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະທົນທຸກກັບໄພພິບັດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊິ່ງໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ແມ່ນລວມເຖິງອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກເຊັ່ນກັນ (ຄຣິສຕະຈັກ). ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຄວາມຈິງຈະປາກົດອອກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກຄົນກໍຈະໄດ້ປະສົບກັບມັນ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດຫຼົບຫຼີກໄດ້. ສິ່ງນີ້ຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ມັນເປັນຍ້ອນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ: “ປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຈະປະຕິບັດແຜນການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່”. ຍ້ອນໃນອະນາຄົດ ແມ່ນຈະບໍ່ມີຄຣິສຕະຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກ ແລະ ເນື່ອງຈາກການມາເຖິງຂອງໄພພິບັດ, ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະເບິ່ງຂ້າມສິ່ງອື່ນໆ ແລະ ມັນກໍຈະຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະເຈົ້າທ່າມກາງໄພພິບັດ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງໝົດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມະຫັດສະຈັນນີ້ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ພາດໂອກາດ. ເມື່ອຄວາມຈິງນີ້ຜ່ານໄປ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເອົາຊະນະມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ສະນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການເປັນພະຍານຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດ ໂດຍທຳລາຍປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະຕອກຕະປູຄຶງຜູ້ຄົນທົ່ວຈັກກະວານເທິງໄມ້ກາງແຂນທາງປີ້ນ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈະທຳລາຍມະນຸດຊາດທັງປວງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນໃນອະນາຄົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສະຫງົບສຸກນີ້. ໃນອະນາຄົດ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າອີກແລ້ວ ຍ້ອນຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ມີໂອກາດຮັກພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ; ເມື່ອພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກອື່ນ ກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເວົ້າເຖິງການຮັກພຣະເຈົ້າອີກ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນບໍ? ແລ້ວພວກເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່? ເຈົ້າເຄີຍຄິດເຖິງສິ່ງນີ້ບໍ? ເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າຈົນເຖິງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຕາຍແລ້ວຈຶ່ງຈະຮັກພຣະເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສົນທະນາທີ່ວ່າງເປົ່າບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ? ການຮັກພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຫຍຸ້ງວຸ້ນຈະສາມາດເປັນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າບໍ? ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງໃນບໍ່ຊ້າ ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີຄຳພະຍານຕໍ່ໜ້າຊາຕານແລ້ວ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຮັດຫຍັງອີກເລີຍ; ມະນຸດພຽງແຕ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເຂົາມີຊີວິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນກຸນແຈທີ່ສຳຄັນ. ຍ້ອນເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນຄວາມກັງວົນທີ່ເຜົາໄໝ້ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເປີດເຜີຍບົດສະຫຼຸບຂອງຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດກ່ອນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນີ້ຈະສຳເລັດລົງ ເຊິ່ງສະແດງຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ມີເວລາຫຼາຍສໍ່າໃດ; ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກັງວົນໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງໄວແບບນັ້ນບໍ? ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າມີເວລາສັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້. ຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໝົດຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ໝົດຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໝົດກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າ ຄືກັບພວກເຈົ້າຮັກຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດບໍ? ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃສອີກ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຕາບອດເກີນໄປບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດບໍ? ຜູ້ຄົນສົມຄວນແກ່ຄວາມເຫຼື້ອມໃສຂອງມະນຸດບໍ? ແລ້ວເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ? ໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ ໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກັບເຈົ້າ.

ເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະຂ້າເຈົ້າຖິ້ມ ຫຼື ບໍ່. ສະຫຼຸບກໍຄື ໜ້າທີ່ຂອງການຮັກພຣະເຈົ້າສຳຄັນໄປກວ່າການກ່າຍ ແລະ ການຂຽນສິ່ງຕ່າງໆລົງເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນໃຫ້ບຸລິມະສິດກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະມີຄຸນຄ່າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຄວນລໍຖ້າ "ການພິພາກສາ" ຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າ. ເຮົາສົງໄສວ່າແຜນການຂອງເຈົ້າຈະລວມມີການຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ແຜນການຂອງທຸກຄົນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 42" ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

VI ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 232)

ເຮົາຊອບທຳ, ເຮົາຊື່ສັດ, ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກວດສອບສ່ວນເລິກທີ່ສຸດໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ! ເຮົາຈະເປີດເຜີຍທັນທີວ່າ ແມ່ນໃຜເປັນຈິງ ແລະ ແມ່ນໃຜຈອມປອມ. ບໍ່ຕ້ອງຕື່ນຕົກໃຈ, ທຸກສິ່ງດຳເນີນໄປຕາມເວລາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າວ່າ ແມ່ນໃຜຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ, ແມ່ນໃຜບໍ່ຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ. ພຽງແຕ່ກິນໃຫ້ດີ, ດື່ມໃຫ້ດີ, ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາດ້ວຍຕົນເອງ. ຢ່າໃຈຮ້ອນເກີນໄປກັບຜົນຕາມມາທີ່ໄວອາ, ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດພ້ອມກັນທັນທີ. ມີບາດກ້າວຂອງເຮົາ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາຢູ່ພາຍໃນພາລະກິດນັ້ນ ເພື່ອວ່າສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາຈະສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໄດ້. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມືຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄື ການລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ. ເຮົາບໍ່ເຂົ້າຂ້າງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຮັກເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ຜູ້ເຊິ່ງຮັກເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະຢູ່ກັບຄົນທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຈື່ໄວ້ຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ກວດສອບສ່ວນເລິກທີ່ສຸດໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ຢ່າປະພຶດຢ່າງໜຶ່ງເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ແຕ່ປະພຶດອີກຢ່າງເວລາທີ່ຢູ່ລັບຫຼັງພວກເຂົາ, ຍ້ອນເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າອາດຫຼອກລວງຄົນອື່ນໄດ້ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງເຮົາໄດ້. ເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງຢ່າງຊັດເຈນ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະປົກປິດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ; ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນກຳມືຂອງເຮົາ. ຢ່າຄິດວ່າຕົນເອງສະຫຼາດຫຼາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ການຄຳນວນເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ບໍ່ສຳຄັນຂອງເຈົ້າເກີດປະໂຫຍດແກ່ເຈົ້າ. ເຮົາຈະບອກກັບເຈົ້າວ່າ: ມະນຸດສາມາດມີແຜນການຫຼາຍສໍ່າໃດກໍໄດ້ ພວກມັນອາດເປັນພັນ ຫຼື ເປັນໝື່ນແຜນການ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຫຼີກໜີຈາກຝ່າມືຂອງເຮົາໄດ້. ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການແມ່ນຖືກຈັດການດ້ວຍມືຂອງເຮົາ, ແລ້ວມະນຸດກໍຍິ່ງຈະຖືກຈັດການດ້ວຍມືຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ! ຢ່າພະຍາຍາມຫຼີກເວັ້ນເຮົາ ຫຼື ລີ້, ຢ່າພະຍາຍາມຊັກຈູງ ຫຼື ປົກປິດ. ເຈົ້າບໍ່ເຫັນບໍວ່າ ໃບໜ້າທີ່ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາຖືກເປີດອອກຢ່າງເປີດເຜີຍ? ເຮົາຈະພິພາກສາທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ໂດຍທັນທີ ແລະ ໂດຍປາສະຈາກຄວາມເມດຕາ. ຄວາມສົງສານຂອງເຮົາໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີເຫຼືອອີກເລີຍ. ຈົ່ງຢ່າໜ້າຊື່ໃຈຄົດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈົ່ງເຊົາວິທີທີ່ປ່າເຖື່ອນຂອງເຈົ້າ.

ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່, ໃຊ້ເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຮົາຈະເປັນຜູ້ສະໜັບສະໜູນເຈົ້າ. ຢ່າຢ້ານກົວເລີຍ, ຈົ່ງນຳດາບສອງຄົມຂອງເຮົາອອກມາ ແລະ ຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ເຮົາຈະປົກປ້ອງເຈົ້າ; ຢ່າວິຕົກກັງວົນ. ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກປົກປິດຈະຖືກເປີດອອກ ແລະ ຖືກເປີດເຜີຍ. ເຮົາຄືດວງຕາເວັນທີ່ມອບແສງສະຫວ່າງ ໂດຍສ່ອງແສງໄປທົ່ວຄວາມມືດມິດຢ່າງໄຮ້ຄວາມປານີ. ການພິພາກສາຂອງເຮົາເກີດຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກກໍເປັນສະໜາມຮົບ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນກຽມໃຫ້ພ້ອມ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນອຸທິດການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃສ່ໃນສະໜາມຮົບບັ້ນສຸດທ້າຍ; ເຮົາຈະປົກປ້ອງເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ຢ່າງມີໄຊຊະນະເພື່ອເຮົາ.

ຈົ່ງລະວັງ, ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນນັ້ນຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ອາດຈະທວາຍລ່ວງໜ້າໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄວ້ວາງໃຈໄດ້. ມີພຽງແຕ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ເພື່ອພວກເຈົ້າ. ບໍ່ມີການຫຼອກລວງໃນຕົວເຮົາ; ມີແຕ່ເພິ່ງພາເຮົາ! ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈະມີໄຊຊະນະຢ່າງແນ່ນອນໃນສະໜາມຮົບຂັ້ນຕັດສິນເດັດຂາດ ແລະ ຊາຕານຈະອອກມາຢ່າງແນ່ນອນທີ່ສຸດ ແລະ ຮ້ອງດ່າກ່ອນທີ່ມັນຈະຕາຍຢ່າງທໍລະມານ. ຢ່າຢ້ານເລີຍ! ເຮົາຄືລິດອຳນາດຂອງເຈົ້າ, ເຮົາເປັນທຸກສິ່ງຂອງເຈົ້າ. ຢ່າຄິດກັບໄປກັບມາກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃສ່ໃຈກັບທຸກຄວາມຄິດໄດ້. ເຮົາໄດ້ກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ລາກດຶງພວກເຈົ້າຕາມເສັ້ນທາງອີກຕໍ່ໄປ ຍ້ອນເວລາຈຳກັດເກີນໄປ. ເຮົາບໍ່ມີເວລາທີ່ຈະບິດຫູເຈົ້າ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ, ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ຈົ່ງຈັດກຽມຕົນເອງໃຫ້ພ້ອມເພື່ອລົງສະໜາມຮົບ. ເຮົາຮັບຜິດຊອບເຈົ້າເຕັມທີ່; ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນມືຂອງເຮົາແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນສະໜາມຮົບຂອງຄວາມເປັນຄວາມຕາຍ ແລະ ມັນຈະເປັນການຕໍ່ສູ້ຈົນຕາຍ. ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ເຮົາມີໄຊຊະນະ ແລະ ບໍ່ພ່າຍແພ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ຊາຕານຈະຈິບຫາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນວິທີການຂອງເຮົາ, ພາລະກິດຂອງເຮົາ, ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ແຜນການຂອງເຮົາ!

ມັນສຳເລັດແລ້ວ! ທຸກສິ່ງສຳເລັດແລ້ວ! ຢ່າອ່ອນແອ ຫຼື ຢ້ານກົວເລີຍ. ເຮົາກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກັບເຮົາ ຈະເປັນກະສັດຕະລອດໄປເປັນນິດ! ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ ແລະ ເຫດການຕ່າງໆກໍຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າໃນໄວໆນີ້. ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງ! ເຈົ້າຄວນໄຕ່ຕອງຂໍ້ພຣະທຳແຕ່ລະຂໍ້ໃຫ້ດີ; ຢ່າສົງໄສພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າຕ້ອງຊັດເຈນໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ! ຈົ່ງຈື່ໄວ້, ຈົ່ງໃຊ້ເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ!

(ຈາກ "ບົດທີ 44" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 233)

ເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນລົງມືປະຕິບັດເພື່ອລົງໂທດຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ, ຄົນທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ຄົນທີ່ຂົ່ມເຫັງລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ,

ໃຜກໍຕາມທີ່ຂັດກັບເຮົາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ມື້ແຫ່ງພຣະດຳລັດຂອງເຮົາຈະມາເຖິງພວກເຂົາ. ໃຫ້ຮູ້ສິ່ງນີ້ໄວ້! ນີ້ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາຂອງເຮົາ ແລະ ຈະບໍ່ມີການສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ໃຜເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຖືກປ່ອຍໄປ ຍ້ອນເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກເຊິ່ງປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ; ມັນຈະດີສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະຮັບຮູ້ສິ່ງນີ້.

ບໍ່ແມ່ນວ່າເຮົາຕ້ອງການລົງໂທດຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ, ກົງກັນຂ້າມ ມັນຄືຜົນກຳສະໜອງທີ່ພວກເຂົານຳມາສູ່ຕົວເອງຍ້ອນການເຮັດຊົ່ວຂອງພວກເຂົາເອງ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ລົງໂທດໃຜຢ່າງໄວ ແລະ ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທຳ, ເຮົາຊອບທຳຕໍ່ທຸກຄົນ. ເຮົາຮັກລູກຊາຍຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຮົາກໍກຽດຊັງຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ທ້າທາຍເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຢຳເກງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຈະປະພຶດຕົນຢ່າງບໍ່ສົນໃຈເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ເຮົາຢາກບັນລຸເຊັ່ນກັນ, ເຮົາຕ້ອງການເຮັດຫຍັງໃຫ້ສຳເລັດ, ເຮົາຕ້ອງການຮັບເອົາຫຍັງ ຫຼື ອານາຈັກຂອງເຮົາຕ້ອງການຄົນປະເພດໃດ.

ພຣະດຳລັດຂອງເຮົາກໍຄື:

1. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເປັນໃຜກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າຂັດແຍ່ງເຮົາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາ.

2. ບັນດາຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກຈະຖືກລົງວິໄນທັນທີສຳລັບແນວຄິດໃດກໍຕາມທີ່ຜິດ.

3. ເຮົາຈະວາງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາໄວ້ອີກດ້ານໜຶ່ງ. ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າ ແລະ ປະພຶດຢ່າງເລີນເລີ້ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍເຊິ່ງເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາທັງໝົດ ແລະ ຈັດລຳດັບພວກເຂົາ.

4. ສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ເຮົາຈະເບິ່ງແຍງພວກເຂົາ ແລະ ປົກປ້ອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ. ເຮົາຈະຈັດຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຢູ່ສະເໝີ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະມີຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ລົ້ມເຫຼວ ຫຼື ສູນເສຍຫົນທາງຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ. ຄວາມອ່ອນແອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາມີກໍເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຈື່ຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.

5. ສຳລັບຄົນທີ່ເບິ່ງຄືເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອແທ້ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ, ຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕາເວດທະນາທີ່ສຸດ

ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຜ່ານທາງການກະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຊ່ວຍຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານທາງການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຈະນຳພວກເຂົາກັບມາ.

6. ລູກຊາຍກົກຜູ້ທີ່ຍອມຮັບນາມຂອງເຮົາກ່ອນກໍຈະໄດ້ຮັບພອນ! ເຮົາຈະປະທານພອນທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ, ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຊື່ນຊົມພວກມັນຈົນພວກເຈົ້າພໍໃຈ; ບໍ່ມີໃຜກ້າຂັດຂວາງສິ່ງນີ້ໄດ້. ທັງໝົດນີ້ຖືກຈັດກຽມໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າທັງໝົດ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 56" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 234)

ຄົນທີ່ອ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ກໍເປັນສຸກ, ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າແບບຜິດໆເລີຍ; ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອນັ້ນສຳເລັດໃນຕົວເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນພອນຂອງເຮົາທີ່ຈະມາເຖິງເຈົ້າ. ພຣະທຳຂອງເຮົາໂຈມຕີຄວາມລັບທີ່ລີ້ລັບຢູ່ໃນທຸກຄົນຕາມຄາດໝາຍ; ທຸກຄົນມີບາດແຜຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮົາເປັນໝໍດີທີ່ຮັກສາພວກເຂົາ: ພຽງແຕ່ໃຫ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າໃນອະນາຄົດ ຈະບໍ່ມີໂສກເສົ້າ ແລະ ບໍ່ມີນໍ້າຕາອີກຕໍ່ໄປ? ມັນເປັນຍ້ອນເຫດຜົນນີ້. ໃນເຮົາ, ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ແຕ່ໃນມະນຸດ ທຸກສິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເສື່ອມຊາມ, ວ່າງເປົ່າ ແລະ ຫຼອກລວງສຳລັບມະນຸດ. ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເຈົ້າຈະຮັບທຸກສິ່ງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດທັງເຫັນ ແລະ ຊື່ນຊົມພອນທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນທີ່ບໍ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເປັນຄົນກະບົດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍພວກເຂົາໄປງ່າຍໆຢ່າງແນ່ນອນ; ເຮົາຈະຂ້ຽນຕີຄົນປະເພດນີ້ຢ່າງຮຸນແຮງ. ໃຫ້ຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້! ຍິ່ງຜູ້ຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະເປັນພຽງຄວາມກະລຸນາ. ຈັກໜ້ອຍ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາກໍເລີ່ມກຳນົດໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄັດເລືອກຄົນກຸ່ມນີ້ ກ່າວຄື ພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ອາລົມ, ຄວາມສາມາດ, ຮູບຮ່າງ ແລະ ວຸດທິພາວະ, ຄອບຄົວທີ່ພວກເຈົ້າເກີດ, ອາຊີບຂອງເຈົ້າ ແລະ ການແຕ່ງດອງຂອງເຈົ້າ, ທັງໝົດຂອງເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ສີຜົມຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜິວຂອງເຈົ້າ ແລະ ເວລາທີ່ເຈົ້າເກີດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກຈັດແຈງໂດຍມືຂອງເຮົາ. ແມ່ນແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ຄົນທີ່ເຈົ້າພົບໃນແຕ່ລະມື້ກໍຖືກຈັດກຽມໂດຍມືຂອງເຮົາ, ບໍ່ຕ້ອງເອີຍເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ການນຳເຈົ້າເຂົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໃນປັດຈຸບັນກໍແມ່ນການຈັດແຈງຂອງເຮົາແທ້ໆ. ຢ່າໂຍນຕົນເອງເຂົ້າສູ່ຄວາມວຸ້ນວາຍເລີຍ; ເຈົ້າຄວນດຳເນີນຕໍ່ໄປແບບໃຈເຢັນ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຍອມໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນແມ່ນສ່ວນແບ່ງທີ່ເຈົ້າສົມຄວນໄດ້ຮັບ ແລະ ມັນຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າໂດຍເຮົາຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງໂລກແລ້ວ. ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮຸນແຮງຫຼາຍ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຫົວແຂງເກີນໄປ ກໍບໍ່ມີຍາງອາຍທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເລີ່ມເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມແຜນການ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງເຮົາໄດ້. ຢ່າເຮັດແບບນີ້ອີກຕໍ່ໄປເລີຍ. ໃນເຮົາ ທຸກຄົນຖືກປົດປ່ອຍແລ້ວ; ຢ່າຜູກມັດຕົນເອງຍ້ອນຈະມີການສູນເສຍກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ໃຫ້ຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 74" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 235)

ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຄືຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຮງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາແມ່ນທັງໝົດຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮົາແມ່ນການສະແດງອອກທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າບໍ່ເຄົາລົບເຮົາ, ໃຜກໍຕາທີ່ກ້າສະແດງການຕໍ່ຕ້ານໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າກ່າວຄຳເວົ້າທ້າທາຍຕໍ່ເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍຈາກການສາບແຊ່ງ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ (ຈະມີການສາບແຊ່ງຍ້ອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃຜກໍຕາມກ້າທີ່ຈະບໍ່ຊື່ສັດ ຫຼື ກະຕັນຍູຕໍ່ເຮົາ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າພະຍາຍາມລໍ້ລວງເຮົາຈະຕາຍຈາກຄວາມກຽດຊັງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ຄວາມຊອບທຳ, ເດຊານຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ຕອນທຳອິດ, ເຮົາໜ້າຮັກ ແລະ ມີເມດຕາ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນຂອງເຮົາ; ຄວາມຊອບທຳ, ເດຊະນຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາພຽງປະກອບໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງສົມບູນ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເຮົາໜ້າຮັກ ແລະ ມີເມດຕາ. ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເຮົາມີຄວາມຮັກກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ຈຳເປັນສຳລັບສິ່ງນັ້ນອີກ (ແລະ ບໍ່ມີເຄີຍມີຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ). ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຄວາມຊອບທຳ, ເດຊານຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ນີ້ຄືອຸປະນິໄສທີ່ສົມບູນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງເຮົາ ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາຈະພິນາດຢູ່ໃນຂຸມເລິກທີ່ສຸດ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ຕະຫຼອດໄປ, ໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຢູ່ພາຍໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ. ທັນທີທີ່ເຮົາກ່າວພຣະທຳໜຶ່ງຂໍ້ອອກມາ, ທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ສຸດແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນ. ໃຜແດ່ທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ສັ່ນເຊັນດ້ວຍຄວາມຢຳເກງ? ໃຜແດ່ທີ່ສາມາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບສຳລັບເຮົາໄດ້?

ໃຜແດ່ທີ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາຈາກການກະທຳຂອງເຮົາ! ໃຜແດ່ທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາພາຍໃນການກະທຳຂອງເຮົາ! ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈຈະຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈຄືຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ; ພວກເຂົາແມ່ນເທວະທູດ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ. ຈົ່ງກວດສອບຕົວພວກເຈົ້າເອງ: ໃຜກໍຕາມທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ, ເປັນຄົນທີ່ຖືວ່າຕົນເອງຊອບທຳ, ທະນົງຕົວ ແລະ ອວດດີແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມກຽດຊັງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະຕ້ອງພິນາດ!

ຕອນນີ້ເຮົາປະກາດພຣະດຳລັດຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາ: ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນການພິພາກສາຂອງເຮົາ, ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ, ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນເດຊານຸພາບຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາກັບທຸກຄົນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າພວກເຂົາເຊື່ອໃນເຮົາ ແຕ່ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ພວກເຂົາຂັດແຍ້ງເຮົາ ຫຼື ບັນດາຜູ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກ, ແຕ່ວ່າ ທັງໝົດຢູ່ໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມຂອງເຮົາເອງ. ຄົນທີ່ເວົ້າສຽດສີກ່ຽວກັບເຮົາ ແຕ່ໃນທາງທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້ສັງເກດ ຈະຕາຍທັນທີ (ພວກເຂົາຈະພິນາດທັງວິນຍານ, ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດວິນຍານ). ບັນດາຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ ຫຼື ເຮັດໂຕໜ້າລັງກຽດຕໍ່ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາຈະຖືກພິພາກສາທັນທີໂດຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນທີ່ອິດສາຄົນທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຍຸດຕິທຳ ຈະຖືກມອບໃຫ້ຖືກພິພາກສາໂດຍຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນທີ່ປະພຶດດີ, ລຽບງ່າຍ ແລະ ສັດຊື່ (ລວມເຖິງຜູ້ທີ່ຂາດສະຕິປັນຍາ) ແລະ ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢ່າງຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວຈະຄົງຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາທັງໝົດ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ບັນດາຄົນສັດຊື່ທີ່ຂາດສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຈະມີອຳນາດໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງຖືກຈັດການ ແລະ ແຕກຫັກເຊັ່ນກັນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມບໍ່ແມ່ນສິ່ງແນ່ນອນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນຄວາມລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຂັບໄລ່ທຸກຄົນທີ່ຍັງສົງໄສເຮົາ; ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ (ເຮົາກຽດຊັງຄົນທີ່ຍັງສົງໄສເຮົາໃນເວລາເຊັ່ນນີ້). ໂດຍວິທີການກະທຳທີ່ເຮົາກະທຳທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ຄົນສັດຊື່ເຫັນຄວາມມະຫັດສະຈັນແຫ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສະຕິປັນຍາ, ການຢັ່ງຮູ້ ແລະ ການໄຈ້ແຍກຂອງພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ເຮົາຍັງຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຫຼອກລວງຖືກທຳລາຍໃນທັນທີຍ້ອນການກະທຳຢ່າງມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ. ລູກຊາຍກົກທັງໝົດຜູ້ທີ່ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຍອມຮັບຊື່ຂອງເຮົາ (ໝາຍເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນ, ເປັນຄົນສັດຊື່) ຈະເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ຮັບການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ແລະ

ປົກຄອງເໜືອທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນຄຽງຂ້າງກັນກັບເຮົາ, ປົກຄອງຄືດັ່ງກະສັດໃນອານາຈັກ ແລະ ພິພາກສາທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ (ນີ້ໝາຍເຖິງລູກຊາຍກົກທຸກຄົນໃນອານາຈັກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນອື່ນໆ). ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບໃຈ ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ກາຍເປັນຄົນຂອງເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ດື້ດ້ານ ແລະ ບໍ່ກັບໃຈຈະຖືກຖິ້ມລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ (ເພື່ອພິນາດຕະຫຼອດການ). ການພິພາກສາໃນອານາຈັກຈະແມ່ນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ມັນຈະແມ່ນການຊໍາລະລ້າງໂລກຂອງເຮົາຢ່າງລະອຽດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມອະຍຸດຕິທໍາ, ຄວາມເສົ້າໂສກ, ນໍ້າຕາ ຫຼື ຄໍາຄວນອີກຕໍ່ໄປ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈະບໍ່ມີໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ທຸກສິ່ງຈະເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະເປັນອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ. ຊ່າງສະຫງ່າລາສີແທ້ໆ! ຊ່າງສະຫງ່າລາສີແທ້ໆ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 79” ຂອງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 236)

ຕອນນີ້ເຮົາປະກາດໃຊ້ພຣະດໍາລັດຂອງເຮົາສໍາລັບພວກເຈົ້າ (ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ນັບແຕ່ມື້ປະກາດໃຊ້, ກໍານົດການລົງໂທດຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ):

ເຮົາຮັກສາຄໍາສັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກສິ່ງກໍຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ: ໃຜກໍຕາມທີ່ສົງໄສຈະຖືກຂ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ມີຫ້ອງວ່າງສໍາລັບການພິຈາລະນາໃດໆ; ພວກເຂົາຈະຖືກກໍາຈັດທັນທີ, ສະນັ້ນແລ້ວກໍກໍາຈັດຄວາມກຽດຊັງຂອງຫົວໃຈເຮົາ. (ນັບແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ມັນໄດ້ຮັບການຢືນຢັນແລ້ວວ່າ ໃຜກໍຕາມທີ່ຖືກຂ້າຕ້ອງບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ຕ້ອງເປັນລູກຫຼານຂອງຊາຕານ).

ໃນນາມຂອງລູກຊາຍກົກ, ເຈົ້າຄວນຮັກສາຕໍາແໜ່ງຂອງຕົວເອງໄວ້ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າສອດຮູ້ສອດເຫັນ. ເຈົ້າຄວນຖວາຍຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ແກ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກແຫ່ງຫົນທີ່ເຈົ້າໄປ ເຈົ້າຄວນເປັນປະຈັກພະຍານທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ມອບສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ຊື່ຂອງເຮົາ. ຢ່າເຮັດການກະທໍາທີ່ໜ້າອັບອາຍ; ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງເຮົາທັງໝົດ ແລະ ຄົນຂອງເຮົາ. ຢ່າເຮັດຊົ່ວແມ່ນແຕ່ຄາວດຽວ: ເຈົ້າຕ້ອງປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນທີ່ມີຕົວຕົນຂອງລູກຊາຍກົກຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນຮັບໃຊ້; ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຄວນເຊີດໜ້າຊູຕາກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ເຮົາກໍາລັງຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າມອບສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ຊື່ຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍຊື່ຂອງເຮົາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍກົກແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ສ່ວນຕົວຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ

ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າໜີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ເຈົ້າຕ້ອງອຸທິດຕົວເອງໝົດໃຈ ພ້ອມກັບຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ກຳລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຈົ້າ.

ນັບຈາກມື້ນີ້ໄປ, ທົ່ວໂລກຈັກກະວານ ໜ້າທີ່ຂອງການດູແລລູກຊາຍທັງໝົດຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນທັງໝົດຂອງເຮົາຈະຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ ເຮົາຈະຂ້ຽນຕີໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດອຸທິດຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດມັນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍ ຫຼື ຖືເບົາກັບແມ່ນແຕ່ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາ.

ຖ້າມີຄົນໃດໜຶ່ງທ່າມກາງລູກຊາຍຂອງເຮົາ ຫຼື ທ່າມກາງຄົນຂອງເຮົາທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ ຫຼື ດູໝິ່ນຄົນໜຶ່ງໃນລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ຍ້ອນວ່າລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາເປັນຕົວແທນຂອງຕົວເຮົາເອງ; ສິ່ງທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍກະທຳຕໍ່ເຮົາເຊັ່ນກັນ. ນີ້ແມ່ນບົດບັນຍັດທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາຈັດການຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາຕໍ່ລູກຊາຍຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນຂອງເຮົາຄົນທີ່ລະເມີດຕໍ່ບົດບັນຍັດນີ້ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ.

ເຮົາຈະຄ່ອຍໆປະຖິ້ມໃຜກໍຕາມທີ່ນັບຖືເຮົາແບບຫຼິ້ນໆ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບແຕ່ອາຫານຂອງເຮົາ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ການນອນຫຼັບ, ເຂົ້າຮ່ວມພຽງແຕ່ກິດຈະການພາຍນອກຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນມຸ້ງໄປຫາທຸກຄົນທີ່ມີຫູ.

ໃຜກໍຕາມທີ່ເຮັດການບໍລິການແກ່ເຮົາຕ້ອງຖອຍຢ່າງເຊື່ອຟັງໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄັດຄ້ານ. ໃຫ້ລະມັດລະວັງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຄັດເຈົ້າອອກ. (ນີ້ແມ່ນບົດບັນຍັດເພີ່ມເຕີມ).

ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາຈະຈັບເອົາທ່ອນເຫຼັກນັບຈາກນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດສິດອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອປົກຄອງທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ, ເພື່ອຍ່າງທ່າມກາງທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ ແລະ ເພື່ອດຳເນີນການພິພາກສາ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາທ່າມກາງທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ. ລູກຊາຍຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນຂອງເຮົາຈະຢຳເກງເຮົາ, ສັນລະເສີນເຮົາ, ເຊີດຊູເຮົາ ແລະ ໃຫ້ກຽດເຮົາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢ່ອນ, ຍ້ອນວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາໄດ້ຖືກປະຕິບັດ ແລະ ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາສາມາດປົກຄອງຮ່ວມກັບເຮົາ.

ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງບົດບັນຍັດບໍລິຫານຂອງເຮົາ; ຫຼັງຈາກນີ້ ເຮົາຈະບອກພວກມັນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຄືບໜ້າໄປ. ຈາກບົດບັນຍັດບໍລິຫານທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ພວກເຈົ້າຈະເຫັນຈັງຫວະທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ພ້ອມທັງຂັ້ນຕອນທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ໄປເຖິງ. ນີ້ຈະເປັນການຢືນຢັນ.

ເຮົາໄດ້ພິພາກສາຊາຕານແລ້ວ. ຍ້ອນວ່າຄວາມປະສົງຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກຂັດຂວາງ ແລະ ຍ້ອນວ່າລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຮ່ວມກັບເຮົາແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາເທິງໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຊາຕານແລ້ວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍົກນິ້ວມື ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ກັບຊາຕານເລີຍ (ຍ້ອນວ່າມັນບໍ່ສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະສົນທະນາກັບເຮົາ). ເຮົາພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ. ພາລະກິດຂອງເຮົາດຳເນີນໄປຢ່າງລາບລື້ນເທື່ອລະຂັ້ນຕອນ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກຂັດຂວາງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຊາຕານໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍໃນລະດັບໜຶ່ງ ແລະ ມັນໄດ້ຖືກທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາໃນຕົວຂອງມັນເອງ. ເຮົາຍັງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາປະຕິບັດບົດບັນຍັດບໍລິຫານຂອງເຮົາກັບພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ໃສນດ້ານໜຶ່ງ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດໃຫ້ຊາຕານເຫັນແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ມັນ; ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ເຮົາເຮັດໃຫ້ມັນເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ (ເຫັນວ່າລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາແມ່ນປະຈັກພະຍານທີ່ດັງກ້ອງກັງວານທີ່ສຸດຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຂອງຊາຕານ). ເຮົາບໍ່ໄດ້ລົງໂທດມັນເປັນການສ່ວນຕົວ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາປ່ອຍໃຫ້ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາ. ຍ້ອນວ່າຊາຕານເຄີຍທາລຸນລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ຂົ່ມເຫັງລູກຊາຍຂອງເຮົາ ແລະ ກົດຂີ່ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ມື້ນີ້ຫຼັງຈາກທີ່ການບໍລິການຂອງມັນສິ້ນສຸດລົງ, ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຊາຍກົກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເຮົາຄັດມັນອອກ. ຊາຕານບໍ່ມີອຳນາດໃນການຕໍ່ຕ້ານການລົ້ມຈົມນັ້ນໄດ້. ການເປັນອຳມະພາດຂອງທຸກຊົນຊາດໃນໂລກເປັນປະຈັກພະຍານທີ່ດີທີ່ສຸດ; ຄົນທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ ແລະ ປະເທດທີ່ມີສົງຄາມແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເຖິງການລົ້ມລະລາຍຂອງອານາຈັກຊາຕານ. ເຫດຜົນທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ສຳແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນໃດໆໃນອະດີດກໍແມ່ນເພື່ອນຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ ແລະ ມອບສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ຊື່ຂອງເຮົາເທື່ອລະບາດກ້າວ. ເມື່ອຊາຕານຖືກກຳຈັດຢ່າງສິ້ນເຊີງແລ້ວ, ເຮົາກໍເລີ່ມສະແດງລິດອຳນາດຂອງເຮົາ: ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວກໍກາຍເປັນຈິງ ແລະ ສິ່ງເໜືອທຳມະຊາດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດຈະຖືກເຕີມເຕັມ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງພອນທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວໆນີ້). ຍ້ອນວ່າເຮົາເອງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຮົາບໍ່ມີກົດລະບຽບ, ຍ້ອນວ່າເຮົາກ່າວຕາມການປ່ຽນແປງໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໃນອະດີດຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ໄດ້ໃນປັດຈຸບັນ. ຢ່າຍຶດຕິດກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າເລີຍ! ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດຕາມກົດ; ເມື່ອມີເຮົາ ທຸກສິ່ງກໍເປັນອິດສະຫຼະ, ເປັນເລີດ ແລະ ຖືກປົດປ່ອຍຢ່າງສົມບູນ. ບາງເທື່ອ

ສິ່ງທີ່ຖືກກ່າວມື້ວານນີ້ແມ່ນຫຼ້າສະໄໝໄປແລ້ວໃນມື້ນີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອ ມື້ນີ້ ມັນອາດຈະຖືກໂຍນຖິ້ມໄປແລ້ວ (ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບົດບັນຍັດບໍລິຫານຂອງເຮົາຈະບໍ່ປ່ຽນແປງນັບແຕ່ມື້ທີ່ພວກມັນຖືກປະກາດໃຊ້). ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບາດກ້າວໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ຢ່າຍຶດຕິດກັບກົດລະບຽບ. ທຸກໆມື້ມີແສງສະຫວ່າງອັນໃໝ່ ແລະ ມີການເປີດເຜີຍໃໝ່ໆ ແລະ ນັ້ນແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ. ທຸກໆມື້ແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ສຽງຂອງເຮົາຈະຖືກປ່ອຍອອກມາຕໍ່ໂລກຈັກກະວານ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ? ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລະເລີຍມັນແມ່ນແຕ່ຄາວດຽວ. ເຮົາຈະໃຊ້ຄົນທີ່ເຮົາຮອງຮັບຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໄປຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ເຮົາຮູ້ວ່າຄົນປະເພດໃດຄວນເຮັດສິ່ງໃດ ພ້ອມທັງຄົນປະເພດໃດສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້. ນີ້ແມ່ນອຳນາດອັນໄພສານຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 88" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 237)

ທຸກປະໂຫຍກທີ່ເຮົາກ່າວມີສິດອຳນາດ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້. ເມື່ອພຣະທຳຂອງເຮົາອອກມາ, ສິ່ງຕ່າງໆຈະສຳເລັດລົງຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນສິດອຳນາດ ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ແກ້ໄຂພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໄດ້ລ່ວງເກີນການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະຕ້ອງລົງມືກັບພວກເຂົາ. ໃນກໍລະນີຮ້າຍແຮງ ພວກເຂົານຳເອົາການທຳລາຍມາສູ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ລົງສູ່ແດນມໍລະນະ ຫຼື ສູ່ຂຸມເລິກ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ເຮົາຈັດການກັບມວນມະນຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ມີທາງທີ່ຈະປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ເນື່ອງຈາກນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຈື່ຈຳສິ່ງນີ້ໄວ້! ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ລ່ວງເກີນພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ; ສິ່ງຕ່າງໆຕ້ອງເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ! ໃນອະດີດ, ເຮົາງ່າຍກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍພະເຊີນແຕ່ກັບພຣະທຳຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວກ່ຽວກັບການລົງມືກັບຄົນນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເທື່ອ. ແຕ່ນັບຈາກມື້ນີ້ໄປ, ໄພພິບັດທັງໝົດ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ) ຈະມາຕາມໆກັນເພື່ອລົງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ຈະຕ້ອງມີການມາເຖິງຂອງຄວາມຈິງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເສື່ອມຊາມຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແລະ

ແມ່ນວິທີເຊິ່ງເຮົາປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດເຮົາ. ເຮົາກ່າວແບບນີ້ກັບພວກເຈົ້າລ່ວງໜ້າເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼີກຫຼ່ຽງການກະທຳຄວາມຜິດ ແລະ ການທົນທຸກກັບການລົງໂທດທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຕະຫຼອດໄປ. ໝາຍຄວາມວ່າ ນັບແຕ່ມື້ນີ້ໄປ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບບ່ອນທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກເຂົາຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະຂ້ຽນຕີພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດລອດໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ພວກເຈົ້າກ້າເສເພອີກແມ້! ເຈົ້າກ້າກະບົດອີກແມ້! ເຮົາເຄີຍກ່າວມາກ່ອນແລ້ວວ່າເຮົາຊອບທຳກັບທຸກຄົນ, ວ່າເຮົາບໍ່ມີເສດສ່ຽວຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖືກລ່ວງເກີນ. ນີ້ແມ່ນຕົວຕົນຂອງເຮົາ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ທຸກຄົນໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກຄົນເຫັນໂສມໜ້າທີ່ມີລັດສະໝີຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນຕ້ອງເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກຄວນສັນລະເສີນ ແລະ ເຊີດຊູເຮົາ ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ, ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງພຣະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ຄຳປາໄສ ແລະ ທ່າທາງຂອງເຮົາໄດ້ ຍ້ອນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຮົາຜູ້ດຽວ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມີມາແຕ່ສະໄໝບູຮານ ແລະ ຈະມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 100" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 238)

ພາລະກິດທີ່ຖືກວາງແຜນໄວ້ແລ້ວຂອງເຮົາຈະກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໂດຍບໍ່ມີການຢຸດເຊົາແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ. ເມື່ອໄດ້ຍັບເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ ເມື່ອໄດ້ແບກພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາດັ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງຢ່າງອື່ນຈາກພວກເຈົ້າ; ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຈະເລີ່ມປະກາດນຳໃຊ້ລັດຖະທຳມະນູນທີ່ເຮົາຈະປົກຄອງຍຸກນີ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ:

ຍ້ອນພວກເຈົ້າຖືກເອີ້ນວ່າປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າກໍຄວນສາມາດສັນລະເສີນນາມຂອງເຮົາ; ນັ້ນກໍຄື ຍືນເປັນພະຍານໃນທ່າມກາງການທົດລອງ. ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມພະຍາຍາມລໍ້ລວງເຮົາ ແລະ ປິດບັງຄວາມຈິງຈາກເຮົາ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອຖືລັບຫຼັງຂອງເຮົາ, ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຈະຖືກໂຍນອອກໄປ ແລະ ກຳຈັດອອກຈາກເຮືອນຂອງເຮົາ ໂດຍບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ ເພື່ອລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາຈັດການພວກເຂົາ. ຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ອັກກະຕັນຍູຕໍ່ເຮົາໃນອະດີດ ແລະ ຄົນທີ່ລຸກຂຶ້ນເພື່ອຕັດສິນເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກໂຍນອອກຈາກເຮືອນຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ.

ຄົນທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາຕ້ອງຄໍານຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາພ້ອມກັບສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະທໍາຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີ. ມີແຕ່ຄົນໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການນໍາພາ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ໂດຍບໍ່ພົບກັບການຂັດຂວາງໃດໆເລີຍ. ຄົນທີ່ໃສ່ໃຈແຕ່ການວາງແຜນເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງ ໂດຍບໍ່ຄໍານຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈດ້ວຍການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາແຕ່ສິ່ງໃຫ້ທານ, ເຮົາປະຕິເສດທີ່ຈະໃຊ້ສິ່ງມີຊີວິດດັ່ງຄົນຂໍທານເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແນ່ນອນ, ເພາະຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາເກີດ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າການຄໍານຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາໝາຍເຖິງຫຍັງ. ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກປົກກະຕິ; ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວກໍາລັງທົນທຸກຈາກ "ການຂາດສານອາຫານ" ຂອງສະໝອງ ແລະ ຈໍາເປັນຕ້ອງກັບເມືອເຮືອນເພື່ອ "ບໍາລຸງ" ສະໝອງຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ນໍາໃຊ້ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ. ໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ທຸກຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງຄໍານຶງວ່າການຮູ້ຈັກເຮົາຄືໜ້າທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕະຫຼອດຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຄືກັບການກິນ, ການນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ການນອນ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍລືມທີ່ຈະເຮັດແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ, ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ການຮູ້ຈັກເຮົາຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຄືກັບການກິນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດເປັນປະຈໍາ ໂດຍບໍ່ຈໍາເປັນໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ. ແຕ່ສໍາລັບພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວ, ພຣະທໍາທຸກຂໍ້ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອສູງສຸດ ແລະ ຖືກຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ; ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດແບບພໍເປັນພິທີ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ພຣະທໍາຂອງເຮົາກໍຈະຖືວ່າກໍາລັງຕໍ່ຕ້ານເຮົາໂດຍກົງ; ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ກິນຈາກພຣະທໍາຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນ ກໍຈະຖືວ່າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈະຖືກກວາດລ້າງອອກຈາກເຮືອນຂອງເຮົາໂດຍກົງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໃນອະດີດ ສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາບໍ່ແມ່ນຄົນຈໍານວນຫຼາຍ, ແຕ່ເປັນຄົນຈໍານວນໜ້ອຍ. ຈາກບັນດາຮ້ອຍຄົນ, ຖ້າມີພຽງແຕ່ຄົນດຽວທີ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາຜ່ານທາງພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະໂຍນຄົນອື່ນທີ່ເຫຼືອຖິ້ມໝົດ ເພື່ອສຸມໃສ່ໃນການໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ຄົນນີ້ຄົນດຽວ. ຈາກສິ່ງນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມັນບໍ່ເປັນຈິງທີ່ຄົນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍແຕ່ຢ່າງດຽວຈະສາມາດສະແດງເຖິງເຮົາໄດ້ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຕາມເຮົາ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນເຂົ້າສາລີ (ເຖິງແມ່ນເມັດອາດບໍ່ຄົບຖ້ວນ) ແລະ ບໍ່ແມ່ນເຂົ້ານົກ (ເຖິງແມ່ນຈະມີເມັດຢ່າງຄົບຖ້ວນໃຫ້ຊື່ນຊົມກໍຕາມ). ສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ຄໍານຶງເຖິງການສະແຫວງຫາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ປະພຶດໃນລັກສະນະແບບຄົນຂີ້ຄ້ານ,

ພວກເຂົາຄວນໜີດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ;
ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ,
ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາສືບຕໍ່ນໍາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ນາມຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 5" ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 239)

ໃນເມື່ອເຈົ້າຢູ່ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນຂອງຄົວເຮືອນຂອງເຮົາ ແລະ ໃນເມື່ອເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຍຶດໝັ້ນກັບມາດຕະຖານຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເປັນຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າເມກທີ່ລ່ອງລອຍ ແຕ່ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເປັນແສງຫິມະອ່ອນໆ ແລະ ມີແກ່ນແທ້ຂອງມັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍແມ່ນຄຸນຄ່າຂອງມັນ. ຍ້ອນເຮົາມາຈາກດິນແດນທີ່ບໍລິສຸດ, ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນກັບດອກບົວ ເຊິ່ງມີແຕ່ຊື່ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ ເນື່ອງຈາກມັນມາຈາກບຶງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດິນແດນທີ່ບໍລິສຸດ. ເວລາທີ່ສະຫວັນໃໝ່ສະເດັດລົງມາແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແຜນດິນໂລກໃໝ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວທ້ອງຟ້າ ແນ່ນອນ ຍັງແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດຢ່າງເປັນທາງການໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ແມ່ນໃຜໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາແດ່? ແມ່ນໃຜໄດ້ເຫັນຊ່ວງເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ມາເຖິງບໍ່? ແມ່ນໃຜທີ່ເຫັນວ່າເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ມີຊື່ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນຍັງມີແກ່ນແທ້ນໍາ? ເຮົາກວາດເມກສີຂາວຖິ້ມດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງທ້ອງຟ້າຢ່າງໃກ້ຊິດ; ບໍ່ມີຫຍັງໃນອາວະກາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດກຽມດ້ວຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ຢູ່ທາງລຸ່ມຂອງມັນກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ປະກອບຄວາມພະຍາຍາມເລັກນ້ອຍຂອງເຂົາຕໍ່ຄວາມສໍາເລັດຂອງກິດຈະການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ. ເຮົາບໍ່ເຮັດການຮຽກຮ້ອງທີ່ຍາກລໍາບາກຈາກຜູ້ຄົນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຍ້ອນເຮົາແມ່ນພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ທີ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດ ແລະ ຮູ້ຈັກພວກເຂົາເປັນຢ່າງດີ. ທຸກຄົນແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຈມຸມໄກສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະສາມາດຫຼີກເວັ້ນການກວດສອບຢ່າງລະອຽດຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຖິງວ່າຜູ້ຄົນຈະ "ຮູ້ຈັກ" ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງລ່ວງເກີນພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ. ພຣະທໍາຂອງເຮົາເປີດເຜີຍໃບໜ້າອັນຂີ້ຮ້າຍຂອງທຸກຄົນ ພ້ອມກັບຄວາມຄິດໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຂຶ້ນດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແລະ ລົ້ມລົງໃນທ່າມກາງຄວາມກວດສອບຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງຈະລົ້ມລົງ

ແຕ່ໃຈຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະຫຼົງທາງຈາກເຮົາ. ໃນທ່າມກາງວັດຖຸຂອງການຊົງສ້າງ, ມີໃຜແດ່ທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາ ຍ້ອນການກະທຳຂອງເຮົາ? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ປາດຖະໜາເຖິງເຮົາຍ້ອນພຣະທຳຂອງເຮົາ? ໃນຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຍຶດຕິດຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ? ເນື່ອງຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄປຮອດສະພາບທີ່ເຮົາຕ້ອງການ. ແມ່ນແຕ່ມາດຕະຖານທີ່ຕໍ່າສຸດທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງກໍຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມສົງໄສ, ແລ້ວນັບປະສາຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງເປັນຍຸກທີ່ຊາຕານສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຢ່າງບ້າບ່ອງ ຫຼື ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ມະນຸດຖືກຊາຕານຢຽບຢໍ່າຈົນຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເລະໃນຂີ້ຕົມ. ມີເວລາໃດທີ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດໃນການເບິ່ງແຍງຫົວໃຈຂອງເຮົາ ອັນເນື່ອງມາຈາກຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າແດ່? ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ເຮົາມີຄວາມສົງສານຊາຕານ? ເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ເຮົາເຂົ້າໃຈຜິດໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ? ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ ໃຈຂອງເຮົາກໍຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງລັບໆ; ເມື່ອພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ເຮົາກໍຂ້ຽນຕີພວກເຂົາ; ເມື່ອພວກເຂົາຖືກເຮົາຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ຟື້ນຄືນຊີບຈາກຄວາມຕາຍ ເຮົາກໍລ້ຽງພວກເຂົາດ້ວຍການເບິ່ງແຍງຢ່າງດີທີ່ສຸດ; ເມື່ອພວກເຂົາອ່ອນນ້ອມກັບເຮົາ ໃຈຂອງເຮົາກໍພັກຜ່ອນໄດ້ຢ່າງສະບາຍ ແລະ ເຮົາກໍຮູ້ສຶກເຖິງການປ່ຽນແປງໃນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທັນທີ. ເມື່ອມະນຸດສັນລະເສີນເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພວກເຂົາເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ ແລະ ຖືກເຮົາຮັບເອົາ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຖືກສັນລະເສີນໄດ້ແນວໃດ? ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ການທີ່ມະນຸດຈະກະທຳ ແລະ ປະພຶດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມ ແລະ ສະໜອງໂດຍເຮົາ? ເມື່ອເຮົາບໍ່ສະໜອງທິດຊີ້ນໍາໃຫ້, ຜູ້ຄົນກໍຈະຢູ່ລ້າງ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ລັບຫຼັງເຮົາພວກເຂົາກໍຈະພາກັນເຮັດກິດຈະການສົກກະປົກທີ່ "ເປັນຕາສັນລະເສີນ". ເຈົ້າຄິດວ່າເນື້ອໜັງທີ່ເຮົາໃຊ້ຫໍ່ຫຸ້ມຕົວເອງແມ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບການກະທຳ, ພຶດຕິກຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າບໍ? ເຮົາໄດ້ທົນຕໍ່ລົມ ແລະ ຝົນເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຂົມຂື່ນຂອງໂລກມະນຸດ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອສະທ້ອນເບິ່ງຢ່າງໃກ້ຊິດແລ້ວ, ບໍ່ມີການທົນທຸກໃນຈຳນວນໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນຕົວເຮົາເລີຍ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຄວາມຫວານຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເຢັນຊາ, ທໍ້ແທ້ ຫຼື ປະຕິເສດເຮົາ. ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາ ທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນຖືກຈຳກັດຢູ່ທີ່ການຂາດຄວາມທຸກ ຫຼື ການຂາດຄວາມຫວານແທ້ບໍ?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 9" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 240)

ໃນປັດຈຸບັນ, ເມື່ອເຮົາໄດ້ນຳພາພວກເຈົ້າມາເຖິງຈຸດນີ້ແລ້ວ, ເຮົາກໍຈະໄດ້ດຳເນີນການຈັດແຈງຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາເອງ. ຖ້າເຮົາບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໃນປັດຈຸບັນ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ເຮົາຄຸ້ນເຄີຍດີກັບຄວາມຄິດໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ: ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ເຄີຍຊອກຫາທາງອອກໃຫ້ແກ່ຕົວເອງແດ່? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງໂອກາດຂອງຕົວເອງແດ່? ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະມີສະຕິປັນຍາທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຫຼາຍຮູບແບບ ແຕ່ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດຄາດເດົາວ່າ ຫຼັງຈາກຍຸກຕ່າງໆແລ້ວ ຍຸກປັດຈຸບັນຈະກາຍເປັນຄືດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່? ນີ້ແມ່ນໝາກຜົນຈາກຄວາມພະຍາຍາມສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ນີ້ແມ່ນຄ່າຕອບແທນສຳລັບການເຮັດວຽກໜັກຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍຂອງເຈົ້າບໍ? ນີ້ແມ່ນຮູບພາບທີ່ສວຍງາມທີ່ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຈິນຕະນາການຂຶ້ນບໍ? ຖ້າເຮົາບໍ່ຊີ້ນຳມະນຸດຊາດທຸກຄົນ ແລ້ວແມ່ນໃຜຈະສາມາດແຍກພວກເຂົາອອກຈາກການຈັດແຈງຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ຊອກຫາທາງອອກອື່ນໄດ້? ມັນແມ່ນຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງມະນຸດບໍທີ່ໄດ້ນຳເອົາເຂົາມາສູ່ປັດຈຸບັນ? ຫຼາຍຄົນໃຊ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຜິດໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາແທ້ບໍ? ຊີວິດຂອງຫຼາຍຄົນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງໄວ້. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາຄາດຫວັງໜ້ອຍເກີນໄປບໍ? ແມ່ນໃຜຈາກມະນຸດຊາດທັງໝົດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແດ່? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນທ່າມກາງການລິຂິດຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແດ່? ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດເກີດຈາກການເລືອກຂອງເຂົາເອງບໍ? ມະນຸດຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຂົາເອງໄດ້ບໍ? ຫຼາຍຄົນຮ້ອງຫາຄວາມຕາຍ ແຕ່ຄວາມຕາຍກໍຍັງໄກຈາກພວກເຂົາຫຼາຍ; ຫຼາຍຄົນຕ້ອງການເປັນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງໃນຊີວິດ ແລະ ຢ້ານຄວາມຕາຍ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ວ່າ ມື້ແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ແລະ ມັນຈະໂຍນພວກເຂົາລົງສູ່ແດນແຫ່ງຄວາມຕາຍ; ຫຼາຍຄົນແນມເບິ່ງທ້ອງຟ້າ ແລະ ຖອນໃຈໃຫຍ່; ຫຼາຍຄົນຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜັກ, ຮ້ອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ; ຫຼາຍຄົນຕົກຢູ່ທ່າມກາງການທົດລອງ ແລະ ຫຼາຍຄົນໄດ້ກາຍເປັນນັກໂທດຂອງການລໍ້ລວງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາບໍ່ປາກົດດ້ວຍຕົວເອງເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຮົາຢ່າງຊັດເຈນ ແຕ່ຫຼາຍຄົນກໍຢ້ານທີ່ຈະເຫັນໜ້າຂອງເຮົາ, ຢ້ານຫຼາຍວ່າ ເຮົາຈະໂຈມຕີ ແລະ ກຳຈັດພວກເຂົາ.

ມະນຸດຮູ້ຈັກເຮົາແທ້ບໍ ຫຼື ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເລີຍບໍ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນແທ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຢ້ານທັງເຮົາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງລຸກຢືນຂຶ້ນ, ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ຕັດສິນເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ? ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາ ຍ້ອນວ່າເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນໜ້າຂອງເຮົາ ຫຼື ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາຈະຢູ່ພາຍໃນໃຈຂອງມະນຸດ ແຕ່ໃນໃຈຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີເຮົາແບບບໍ່ມືດມົວ ແລະ ສັບສົນແດ່? ໃນໃຈຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີເຮົາຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ? ເຮົາບໍ່ປາດຖະໜາ ທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ເຫັນເຮົາແບບເລື່ອນລອຍ ແລະ ມືດມົວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເລີ່ມພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້.

ເຮົາມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງງຽບໆ ແລະ ເຮົາກໍຈາກໄປຢ່າງມິດງຽບ. ມີໃຜເຄີຍເຫັນເຮົາບໍ່? ດວງຕາເວັນທີ່ສາມາດເຫັນເຮົາ ຍ້ອນແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ຂອງມັນບໍ? ດວງຈັນສາມາດເຫັນເຮົາ ຍ້ອນຄວາມໃສແຈ້ງຂອງມັນບໍ? ດວງດາວທັງຫຼາຍທີ່ສາມາດເຫັນເຮົາ ຍ້ອນພວກມັນຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າບໍ? ເມື່ອເຮົາມາ, ມະນຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ທຸກສິ່ງກໍຂາດຄວາມຮູ້ ແລະ ເມື່ອເຮົາຈາກໄປ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ຮູ້ສຶກເທື່ອ. ແມ່ນໃຜສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາໄດ້ແດ່? ມັນສາມາດເປັນຄໍາສັນລະເສີນຂອງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ບໍ? ສາມາດເປັນດອກໄມ້ລີລີທີ່ເບັ່ງບານໃນປ່າໄດ້ບໍ? ເປັນນົກທີ່ບິນຢູ່ເທິງຟ້າໄດ້ບໍ? ເປັນສິງໂຕທີ່ຮ້ອງໃນພູເຂົາໄດ້ບໍ? ບໍ່ມີໃຜສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ! ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດ! ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະເຮັດພາລະກິດນີ້ ແຕ່ມັນຈະມີຜົນຫຍັງ? ແຕ່ລະມື້ ເຮົາສັງເກດເບິ່ງທຸກການກະທໍາຂອງຫຼາຍຄົນ ແລະ ແຕ່ລະມື້ ເຮົາຊອກຫາຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງຫຼາຍຄົນ; ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໜີພົ້ນຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຫຼົບຫຼີກຈາກຄວາມເປັນຈິງຂອງການພິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້. ເຮົາຢືນຢູ່ເທິງຟ້າ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງຢ່າງກວ້າງໄກ: ຈໍານວນຄົນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຖືກເຮົາຕີລົງ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ກໍມີຈໍານວນຄົນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການດັ່ງກ່າວນີ້ເຊັ່ນກັນບໍ?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 11" ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 241)

ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ; ໃນສະຫວັນ, ເຮົາເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາໄດ້ປີນພູເຂົາ ແລະ ລຸຍຂ້າມແມ່ນໍ້າ ແລະ ເຮົາຍັງເລື່ອນລອຍເຂົ້າ ແລະ ອອກທ່າມກາງມະນຸດ. ແມ່ນໃຜກ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຢ່າງເປີດເຜີຍແດ່? ແມ່ນໃຜກ້າໜີໄປຈາກອໍານາດການປົກຄອງຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ແມ່ນໃຜກ້າຢືນຢັນວ່າເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນໂດຍບໍ່ສົງໄສແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ແມ່ນໃຜກ້າຢືນຢັນວ່າເຮົາໂຕ້ແຍ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກ?

ບໍ່ມີໃຜໃນມະນຸດຊາດທີ່ສາມາດກ່າວເຖິງສະຖານທີ່ທຸກແຫ່ງທີ່ເຮົາອາໄສເປັນລາຍລະອຽດໄດ້. ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ເມື່ອເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແລ້ວເຮົາກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດ? ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ເມື່ອເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາກໍເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ? ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າ ການທີ່ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກຳນົດໂດຍການທີ່ເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ ຫຼື ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ເຮົາປະສົບກັບຄວາມທົນທຸກຂອງໂລກມະນຸດ, ມັນສາມາດເປັນໄປໄດ້ບໍ? ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ແລ້ວມະນຸດຈະບໍ່ໂງ່ຈ້າຈົນຄາດຫວັງນຳບໍ່ໄດ້ເລີຍບໍ? ເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນ; ເຮົາຍັງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ເຮົາຢູ່ທ່າມກາງບັນດາສັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ ຍັງຢູ່ທ່າມກາງຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ມະນຸດສາມາດສຳຜັດເຮົາໃນແຕ່ລະມື້; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາສາມາດເຫັນເຮົາໃນແຕ່ລະມື້. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ , ເຮົາເບິ່ງຄືກັບວ່າລີ້ລັບໃນບາງເທື່ອ ແລະ ບາງເທື່ອກໍສາມາດເຫັນໄດ້; ເບິ່ງຄືວ່າ ເຮົາມີຕົວຕົນແທ້ຈິງ ແຕ່ກໍເບິ່ງຄືວ່າ ເຮົາບໍ່ມີຕົວຕົນ. ໃນເຮົາແມ່ນມີຄວາມເລິກລັບທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້.
ມັນຄືກັບວ່າມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງເບິ່ງເຮົາຢ່າງລະມັດລະວັງຜ່ານກ້ອງຈຸລະທັດເພື່ອຄົ້ນພົບຄວາມເລິກລັບທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນຕື່ມໃນຕົວເຮົາ
ເພື່ອຫວັງວ່າຈະກຳຈັດຄວາມຮູ້ສຶກອຶດອັດທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໃຊ້ເອັກສເຣ, ມະນຸດກໍຈະສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມລັບທີ່ເຮົາມີໄດ້ແນວໃດ?

ເມື່ອຄົນຂອງເຮົາຖືກຍົກຍ້ອງຮ່ວມກັບເຮົາຜ່ານການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ໃນເວລານັ້ນ ບ່ອນຫຼົບຊ້ອນຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່ກໍຈະຖືກຂຸດພົ້ນ, ຂີ້ຕົມ ແລະ ຂີ້ຝຸ່ນທັງໝົດຈະຖືກກວາດໃຫ້ສະອາດ ແລະ ນໍ້າທີ່ຖືກມົນລະພິດທີ່ສະສົມເປັນເວລາຫຼາຍປີໂດຍນັບບໍ່ຖ້ວນ ກໍຈະເຫືອດແຫ້ງດ້ວຍໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ຂອງເຮົາ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ມັງກອນແດງໃຫຍ່ຈະດັບສະຫຼາຍໄປໃນທະເລສາບແຫ່ງແປວໄຟ ແລະ ມາດ. ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະຍັງຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງເຮົາບໍ ເພື່ອຈະບໍ່ຖືກມັງກອນຍາດເອົາໄປ? ພວກເຈົ້າກຽດຊັງກົນອຸບາຍທີ່ຫຼອກລວງຂອງມັນແທ້ບໍ? ແມ່ນໃຜສາມາດເປັນພະຍານທີ່ຊື່ສັດໃຫ້ກັບເຮົາໄດ້? ເພື່ອຊື່ຂອງເຮົາ, ເພື່ອພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງເຮົາ, ມີຜູ້ໃດສາມາດຖວາຍກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອອານາຈັກຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ, ນັ້ນກໍເປັນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ມາຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວເອງ. ຖ້າບໍ່ເປັນແບບນີ້, ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າສູ່ສະໜາມຮົບແທນເຮົາໂດຍບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວໃດໆບໍ? ເພື່ອວ່າ ອານາຈັກຈະໄດ້ເປັນຮູບປະທຳ, ເພື່ອຫົວໃຈຂອງເຮົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ພໍໃຈ ແລະ ອີກຄັ້ງ ເພື່ອມື້ຂອງເຮົາຈະມາເຖິງ, ເພື່ອວ່າ ເວລານັ້ນອາດມາເຖິງເມື່ອສັບພະສິ່ງທັງປວງຈະໄດ້ເກີດໃໝ່ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ, ເພື່ອມະນຸດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກທະເລແຫ່ງການທົນທຸກ,

ເພື່ອວ່າມື້ອື່ນຈະມາເຖິງ ແລະ ເພື່ອວ່າ ມື້ນັ້ນຈະມະຫັດສະຈັນ ແລະ ເກີດດອກອອກຜົນ ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ອີກຄັ້ງ ເພື່ອວ່າ ຄວາມສຸກໃນອະນາຄົດຈະເກີດຂຶ້ນ, ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງດີ້ນລົນດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ເສຍສະຫຼະຕົນເອງສຳລັບເຮົາໂດຍບໍ່ຈຳຫຍັງໄວ້ເລີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສັນຍານບົ່ງບອກບໍວ່າ ໄຊຊະນະເປັນຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ເປັນເຄື່ອງໝາຍໃນການເຮັດສຳເລັດແຜນການຂອງເຮົາ?

ຍິ່ງມະນຸດດຳລົງຊີວິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາຍິ່ງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມວ່າງເປົ່າຂອງແຜ່ນດິນໂລກຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຍິ່ງມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໜ້ອຍລົງສໍ່ານັ້ນ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໄດ້ຕາຍຍ້ອນຄວາມຜິດຫວັງ, ຄົນອື່ນໆອີກຫຼວງຫຼາຍກໍຖືກເຮັດໃຫ້ຜິດຫວັງໃນການຄົ້ນຫາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນອື່ນໆອີກມາກມາຍແມ່ນທົນທຸກກັບການຖືກຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ. ເຮົາໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍຄົນ ແລະ ບາງຄັ້ງ ເມື່ອມະນຸດໄດ້ສູນເສຍແສງສະຫວ່າງ, ເຮົາກໍຍ້າຍພວກເຂົາກັບຄືນໄປສູ່ບ່ອນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງ, ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາອາດຮູ້ຈັກເຮົາພາຍໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຮັບເອົາເຮົາຢ່າງມີຄວາມສຸກ. ເພາະການມາເຖິງຂອງແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ, ການບູຊາຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຍ້ອນເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຮັກ, ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດເກາະຕິດແໜ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລ້ວມະນຸດຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປະທັບໃຈຕະຫຼອດໄປໃນຮູບຮ່າງຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອທຸກຢ່າງຖືກກ່າວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ ກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ເປັນໜ້າທີ່ຂອງເນື້ອໜັງ. ຜູ້ຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາທັງຊີວິດພຽງເພື່ອປະສົບກັບສິ່ງນີ້ສິ່ງດຽວຢ່າງລະອຽດ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍກຽດຊັງເຮົາໃນສ່ວນເລິກທີ່ສຸດຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບເຮົາໃນສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ. ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເກີດການເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ເຮົາກຳລັງປະຕິບັດເປັນອາຫານຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ພຣະທຳຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາສັບສົນ ແຕ່ພວກເຂົາກໍທະນຸຖະໜອມພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງສຸດຊຶ້ງ. ຄວາມເປັນຈິງຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ມະນຸດເວົ້າບໍ່ອອກ, ຕົກສະເງີ້ ແລະ ມຶນງົງ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ ພວກເຂົາກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບສິ່ງນີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການວັດແທກມະນຸດຕາມສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນແທ້ບໍ?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 15" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 242)

1. ມະນຸດບໍ່ຄວນສັນລະເສີນຕົວເອງ ຫຼື ຍົກຍ້ອງຕົວເອງ. ມະນຸດຄວນບູຊາ ແລະ ສັນລະເສີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

2. ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ກັບປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນປົກປ້ອງພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ເງິນ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ຊັບສິນທັງໝົດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເຄື່ອງຖວາຍທີ່ມະນຸດຄວນເປັນຜູ້ມອບ. ບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ນຳໃຊ້ເຄື່ອງຖວາຍເຫຼົ່ານີ້ນອກຈາກນັກບວດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າເຄື່ອງຖວາຍຂອງມະນຸດ ແມ່ນມີໄວ້ສຳລັບຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າແບ່ງປັນເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບນັກບວດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ມີສິດໃຊ້ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້. ເຄື່ອງຖວາຍທັງໝົດຂອງມະນຸດ (ລວມທັງເງິນ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ສາມາດນຳໃຊ້) ແມ່ນມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນມອບໃຫ້ມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສົມຄວນໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້. ຖ້າມະນຸດໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້ ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າມະນຸດໄດ້ລັກເອົາເຄື່ອງຖວາຍ. ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຢູດາ ເພາະວ່ານອກຈາກຈະເປັນຄົນທໍລະຍົດແລ້ວ ຄົນຢູດາຍັງຊ່ວຍຕົວເອງໂດຍການລັກເອົາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຖົງເງິນນຳເອີ.

4. ມະນຸດມີອຸບປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດຍັງມີອາລົມ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງມີການຫ້າມຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ສະມາຊິກສອງຄົນ ທີ່ເປັນເພດກົງກັນຂ້າມ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຕາມລຳພັງ ໃນເວລາທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພົບເຫັນວ່າຜູ້ໃດກະທຳໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນເດັດຂາດ.

5. ເຈົ້າຈະບໍ່ຕັດສິນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປຶກສາຫາລືຢ່າງບໍ່ເປັນທາງການຕໍ່ບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ ແລະ ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເວົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເກີນຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ລະເມີດຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ. ໃຫ້ລະວັງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າປະຕິບັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ລ່ວງເກີນອຸບປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.

6. ເຈົ້າຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ ແລະ ປະຕິບັດພັນທະ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຈົ່ງຍຶດໝັ້ນກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຄວນປະກອບສ່ວນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ເໝາະທີ່ຈະກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເໝາະທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

7. ນອກຈາກການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າກໍຄວນປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ ໃນທຸກວຽກງານ ແລະ ບັນຫາຕ່າງໆຂອງສາສະໜາຈັກ. ແມ່ນແຕ່ການລະເມີດກົດລະບຽບພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວກໍຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຍອມຮັບບໍ່ໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດຢ່າງເດັດຂາດ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງວິເຄາະສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດ. ສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງເອົາຕົວເອງໄປພົວພັນກັບການເຊື່ອຟັງແບບເຕັມທີ່ເທົ່ານັ້ນ.

8. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບູຊາພຣະອົງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນສັນລະເສີນ ຫຼື ນັບຖືບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນມອບຕຳແໜ່ງທີໜຶ່ງໃຫ້ພຣະເຈົ້າ, ຕຳແໜ່ງທີສອງໃຫ້ຄົນທີ່ເຈົ້ານັບຖື ແລະ ຕຳແໜ່ງທີສາມໃຫ້ແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄູ່ຄວນທີ່ຈະມີຕຳແໜ່ງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນພິຈາລະນາຄົນອື່ນ ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ເຈົ້າເຄົາລົບ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສະເໝີພາບກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະບໍ່ຍອມຮັບກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້.

9. ເຈົ້າຄວນມີຄວາມຄິດກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງສາສະໜາ. ເຈົ້າຄວນຢຸດຕິຄວາມຄາດຫວັງສຳລັບຕົວຂອງເຈົ້າເອງ, ມີຄວາມເດັດຂາດກັບບັນຫາຄອບຄົວ, ອຸທິດຕົນຢ່າງສຸດໃຈຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກຳນົດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນບັນຫາທຳອິດ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນບັນຫາທີສອງ. ນີ້ຄືການປະພຶດທີ່ດີຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

10. ບໍ່ຄວນບັງຄັບຍາດຕິພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສັດທາ (ລູກຂອງເຈົ້າ, ຜົວ ຫຼື ເມຍຂອງເຈົ້າ, ເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ຫຼື ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນໆ) ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສະໜາຈັກ. ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຈຳນວນສະມາຊິກບໍ່ໜ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເພີ່ມຈຳນວນຄົນທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ບໍ່ຄວນນຳພາຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອເຂົ້າມາໃນສາສະໜາຈັກ. ພຣະດຳລັດນີ້ແມ່ນມີຕໍ່ທຸກຄົນ. ໃນເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ ພວກເຈົ້າກໍຄວນກວດກາ ຕິດຕາມ ແລະ ເຕືອນກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ລະເມີດພຣະດຳລັດ. ເຖິງຈະແມ່ນຍາດຕິພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສັດທາ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສາສະໜາຈັກດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບໜັງສື ຫຼື ໄດ້ຮັບຊື່ໃໝ່. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງຫ້າມພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນສາສະໜາຈັກ ໂດຍໃຊ້ວິທີການໃດກໍໄດ້ທີ່ຈຳເປັນ. ຖ້າສາສະໜາຈັກໄດ້ຮັບຄວາມວຸ້ນວາຍ ເນື່ອງຈາກການຄຸກຄາມຂອງພວກມານຮ້າຍ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກ ຫຼື ຖືກກຳນົດຂໍ້ຫ້າມໃນຕົວທ່ານ.

ສະຫຼຸບກໍຄືທຸກຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ແຕ່ເຈົ້າກໍຄວນລະວັງ ຫຼື ບໍ່ໃຊ້ມັນເພື່ອເປັນການແກ້ແຄ້ນສ່ວນຕົວ.

(ຈາກບົດ "ພຣະດໍາລັດ 10 ຂໍ້ ທີ່ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມ ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 243)

ຜູ້ຄົນຕ້ອງຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຫຼາຍໜ້າທີ່ ທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນ ແລະ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດ. ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງເຮັດ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີບົດບາດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ມະນຸດຄວນຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ ເຊິ່ງບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ ແລະ ຄວນຍຶດໝັ້ນດັ່ງພຣະບັນຍັດ, ຄືກັນກັບການຍຶດໝັ້ນຕາມພຣະບັນຍັດໃນພັນທະສັນຍາເດີມ. ເຖິງປັດຈຸບັນຈະບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແຕ່ກໍຍັງມີພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຄວນຍຶດໝັ້ນ ເຊິ່ງຢູ່ໃນຮູບແບບດຽວກັບພຣະທໍາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກດໍາເນີນພຽງແຕ່ອາໄສການສໍາຜັດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຍຶດໝັ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ເຈົ້າຈະບໍ່ຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານມະນຸດ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້. ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຮັກສາຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ເຮັດຜິດສິນທໍາ. ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້າຄວນມີຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມການຈັດແຈງຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້. ເຈົ້າຄວນເຄົາລົບພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເມີນເສີຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮຽນແບບນໍ້າສຽງ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນດ້ານພາຍນອກ, ເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນການຕໍ່ຕ້ານຕໍ່ມະນຸດ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ແຕ່ລະຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ໃນແຕ່ລະຍຸກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກໍານົດກົດລະບຽບຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບພຣະບັນຍັດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງຍຶດໝັ້ນ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຈໍາກັດອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລະ ໄດ້ກວດສອບຄວາມຈິງໃຈຂອງມະນຸດ. ໃຫ້ເອົາພຣະທໍາທີ່ວ່າ "ຈົ່ງໃຫ້ກຽດພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ຂອງເຈົ້າ" ຂອງຍຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມເປັນຕົວຢ່າງ, ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ໃຊ້ກັບປັດຈຸບັນບໍ່ໄດ້; ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ຈໍາກັດອຸປະນິໄສພາຍນອກບາງຢ່າງຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອສໍາແດງຄວາມຈິງໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເຖິງວ່າດຽວນີ້ຈະແມ່ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ,

ແຕ່ກໍຍັງມີກົດລະບຽບຫຼາຍຂໍ້ທີ່ມະນຸດຕ້ອງຍຶດໝັ້ນ. ກົດລະບຽບໃນອະດີດແມ່ນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ມີການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມະນຸດຈະຕ້ອງເປັນຄົນເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ຖືກປະຖິ້ມ ຍ້ອນວ່າພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີປະສິດທິພາບໂດຍສະເພາະສຳລັບພາລະກິດໃນເວລານັ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກມັນຖືກປະຖິ້ມ, ການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງໄດ້ຖືກກຳນົດອອກ ເຊິ່ງແທດເໝາະກັບຍຸກສະໄໝ ແລະ ກໍໄດ້ກາຍມາເປັນກົດລະບຽບຫຼາຍຂໍ້ໃນປັດຈຸບັນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນສະເດັດມາ, ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກລົບລ້າງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຍຶດຖືອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງໄດ້ຖືກກຳນົດອອກເພື່ອໃຫ້ແທດເໝາະກັບພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ການປະຕິບັດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນກົດລະບຽບ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນເຈດຕະນາເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜົນ; ການປະຕິບັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແທດເໝາະກັບປັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະນາຄົດ ບາງເທື່ອພວກມັນກໍອາດຈະກາຍເປັນກົດລະບຽບ. ສະຫຼຸບກໍຄື ເຈົ້າຄວນຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ເປັນໝາກຜົນຕໍ່ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ. ບໍ່ຕ້ອງສົນໃຈກັບເລື່ອງໃນອະນາຄົດ: ສິ່ງທີ່ເຮັດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນປັດຈຸບັນ. ບາງເທື່ອໃນອະນາຄົດອາດຈະມີການປະຕິບັດທີ່ດີກວ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດ ແຕ່ຈົ່ງຢ່າໃສ່ໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ. ກົງກັນຂ້າມ ຈົ່ງຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ຄວນຍຶດໝັ້ນໃນປັດຈຸບັນເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສຳຄັນໃຫ້ມະນຸດຍຶດໝັ້ນໄປກວ່າສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ຫຼື ປິດບັງສິ່ງໃດໜຶ່ງຈາກພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຫຍາບຄາຍ ຫຼື ໃນສິ່ງທີ່ອວດດີຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ຈົບງາມເພື່ອຮັບເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຈະເຊື່ອຟັງໃນທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ຂັດຂືນ, ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ໂຕ້ຖຽງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຕີຄວາມໝາຍພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ຕາມທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເຫັນຄວນ. ເຈົ້າຄວນລະວັງລີ້ນຂອງເຈົ້າ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງແຜນການຫຼອກລວງຂອງຄົນຊົ່ວ. ເຈົ້າຄວນລະວັງບາດກ້າວຂອງຕົວເຈົ້າ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ລ່ວງລະເມີດຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າລ່ວງລະເມີດ, ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວຄຳເວົ້າທີ່ລົ້ລວງ ແລະ ໂອ້ອວດ ແລະ

ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເຜີຍແຜ່ພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ລະມັດລະວັງ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ພວກຜີຮ້າຍມາຫຼອກລວງເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະເຊື່ອຟັງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ ແຕ່ເຈົ້າກໍຕ້ອງບໍ່ຕັດສິນມັນ; ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນພຽງສະແຫວງຫາ ແລະ ສົນທະນາ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດລ່ວງລະເມີດສະຖານະທີ່ດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຈາກຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງໃດໄດ້ນອກຈາກຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ຈາກຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສອນພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ການເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການຊັກນຳໄປໃນທາງທີ່ຜິດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢືນຢູ່ຕຳແໜ່ງຂອງບຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້; ໃນຄຳເວົ້າ, ການກະທຳ ແລະ ຄວາມຄິດໃນສ່ວນເລິກຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຢືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດ. ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້, ມັນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້; ການພະຍາຍາມເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເປັນການລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນຄວນຈື່ຈຳສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 244)

ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເຮົາຄາດຫວັງໃຫ້ພວກເຈົ້າບັນລຸ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ ບໍ່ແມ່ນການກະທຳທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ທີ່ສາມາດສະໜອງສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງ ສະນັ້ນ ເຮົາບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນນອກຈາກທີ່ຈະເຂົ້າປະເດັນໂດຍກົງ ແລະ ອະທິບາຍກັບພວກເຈົ້າເຖິງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເນື່ອງຈາກການສັງເກດຂອງພວກເຈົ້າຍັງຕໍ່າ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍຕໍ່າເຊັ່ນດຽວກັນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເກືອບບໍ່ຮູ້ເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງເຮົາເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງຮີບດ່ວນທີ່ເຮົາຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າແຕ່ກ່ອນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່, ເຮົາຍັງຕ້ອງອະທິບາຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຢ່າງລະອຽດ. ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ແປກໃໝ່ທັງໝົດສຳລັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຢ່າງ, ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຫຼາຍຢ່າງກັບຄວາມໝາຍກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນພຽງແຕ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບມືດມົວ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ບາງສ່ວນ ແລະ ບໍ່ຄົບຖ້ວນເລີຍ. ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງໄດ້ດີຍິ່ງຂຶ້ນ ນັ້ນກໍຄື

ເພື່ອນຳພຣະທຳຂອງເຮົາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໄດ້ດີຍິ່ງຂຶ້ນ ເຮົາຄິດວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືບັນຫາສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈັກກ່ອນ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຍັງຄົງບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ, ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍກັບດັກແຫ່ງສາສະໜາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດເພື່ອພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະສະແດງການເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມຢຳເກງຕໍ່ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ ຈະມີພຽງຄວາມພໍເປັນພິທີໂດຍບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ການເວົ້າແຕ່ປາກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພາກັນໝິ່ນປະໝາດຈົນຕິດນິໄສ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າສຳຄັນແນ່ນອນ ແລະ ການຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້, ກໍບໍ່ມີໃຜເຄີຍກວດສອບ ຫຼື ຄົ້ນຫາຢ່າງລະອຽດໃນບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ມັນເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພວກເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ປ່ອຍປະລະເລີຍບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດນຳໃຊ້. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດຜິດໃຈພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ. ການເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍເທົ່າກັບການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອງໂກດຮ້າຍ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນັ້ນ ຜົນສຸດທ້າຍຂອງການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະເປັນການລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ. ບັດນີ້ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງເຊັ່ນກັນ. ແນ່ນອນ ຫຼາຍຢ່າງຂອງສິ່ງຖືກລະບຸໄວ້ພາຍໃນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງໄດ້ລາມເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກພາຍໃນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງດຳເນີນໄປອີກໜຶ່ງກ້າວເພື່ອພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 245)

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນນາມມະທຳຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ຍ້ອນວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກປິຕິຍິນດີ,

ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມສຸກເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ແຕກຕ່າງຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ພຣະອົງກໍມີສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍແມ່ນການສະແດງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ພ້ອມກັບທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດແທນທີ່ໄດ້.

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ, ການປອບໃຈມະນຸດ, ຄວາມກຽດຊັງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງມີຄວາມເຂົ້າໃຈມະນຸດຢ່າງລະອຽດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດອາດແມ່ນການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ມີຊີວິດຊີວາ ຫຼື ປາສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງພຣະຜູ້ປົກຄອງຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ມີຊີວິດ ເຊິ່ງເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງກຽດຕິຍົດ, ລິດອຳນາດ, ຄວາມສະຫງ່າງາມ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເໜືອໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການມີລິດອຳນາດສູງສຸດ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງສິດອຳນາດ, ສັນຍາລັກຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ສັນຍາລັກຂອງທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມມືດ ແລະ ກອງກຳລັງຂອງສັດຕູໃດທີ່ສາມາດ[ກ] ເອົາຊະນະ ຫຼື ຮຸກຮານໄດ້ ພ້ອມທັງເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງໃດທີ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ (ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດ)[ຂ].

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງລິດອຳນາດສູງສຸດ. ບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດທີ່ສາມາດ ຫຼື ອາດລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດຄືສັນຍາລັກແຫ່ງອຳນາດເລັກນ້ອຍທີ່ມະນຸດມີເໜືອກວ່າສັດເທົ່ານັ້ນ. ມະນຸດໃນຕົວເຂົາ ແລະ ດ້ວຍຕົວເຂົາເອງແມ່ນບໍ່ມີສິດອຳນາດ, ບໍ່ມີການປົກຄອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຢູ່ເໜືອຕົນເອງ, ແຕ່ໃນທາດແທ້ຂອງເຂົາແລ້ວ ເຂົາເປັນຄົນທີ່ໝອບຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເມດຕາຂອງທຸກລັກສະນະຂອງຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ. ຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພຣະເຈົ້າກໍເນື່ອງຈາກການມີຢູ່ ແລະ ການປາກົດຂອງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ, ຍ້ອນການທຳລາຍຄວາມມືດ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະອົງຊື່ນຊົມຍິນດີ ໃນການນຳແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດທີ່ດີມາໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ; ຄວາມຍິນດີຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຍິນດີທີ່ຊອບທຳ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານບວກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມເປັນສິລິມົງຄຸນ.

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເນື່ອງຈາກຄວາມເສຍຫາຍທີ່ການເປັນຢູ່ ແລະ

ການແຊກແຊງຂອງຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໄດ້ນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດ, ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຂັບໄລ່ຄວາມຈິງອອກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສວຍງາມ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກບອກວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານລົບຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນເນື່ອງຈາກມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແຕ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມະນຸດບໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຮັກນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ. ພຣະອົງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ໄຮ້ດຽງສາ, ຕໍ່ມະນຸດທີ່ຊື່ສັດແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດທີ່ດີແຕ່ຂາດມຸມມອງຂອງເຂົາເອງ. ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມດີຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມງົດງາມ ແລະ ຄວາມກະລຸນາ. ແນ່ນອນ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງມາຈາກການເອົາຊະນະສັດຕູ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອທີ່ດີຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ ມັນເກີດຈາກການຂັບໄລ່ ແລະ ການທຳລາຍກອງກຳລັງສັດຕູທັງໝົດ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດຮັບຊີວິດທີ່ດີ ແລະ ສະຫງົບສຸກ. ຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັນກັບຄວາມສຸກຂອງມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກໃນການເກັບກ່ຽວໝາກຜົນທີ່ດີ, ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າຄວາມປິຕິຍິນດີ. ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມທົນທຸກທໍລະມານຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດທີ່ເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງມະນຸດຊາດເກີດຂຶ້ນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາເອງ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຊອບທຳ, ແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ໜ້ອຍທີ່ສຸດກໍຄືເພື່ອຄວາມກະລຸນາທີ່ສະຫວັນປະທານໃຫ້. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເປັນຂອງໂລກແຫ່ງຄວາມມືດມົວ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມປະສົງ ແຮງໄກທີ່ຈະແມ່ນເພື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງໃນລົມຫາຍໃຈດຽວກັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງຕະຫຼອດໄປ ແລະ ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດຕະຫຼອດໄປ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດຕໍ່າຊ້າຕະຫຼອດໄປ, ໄຮ້ຄ່າຕະຫຼອດໄປ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າເສຍສະຫຼະຕະຫຼອດໄປ ແລະ ອຸທິດຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບມະນຸດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດມີແຕ່ຮັບເອົາ ແລະ ພຽງແຕ່ອົດສູ້ເພື່ອຕົວເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດຕະຫຼອດໄປເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປະກອບສ່ວນຊ່ວຍຫຍັງເລີຍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ຄວາມຊອບທຳ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຈະພະຍາຍາມໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ ແຕ່ອ່ອນແອຫຼາຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕ້ານທານຕໍ່ການໂຈມຕີແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວ ຍ້ອນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົວເຂົາເອງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄົນອື່ນ. ມະນຸດເຫັນແກ່ໂຕຢູ່ສະເໝີ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນແກ່ຄົນອື່ນຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ, ດີ ແລະ ສວຍງາມ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເປັນຄົນທີ່ສືບສານຕໍ່ ແລະ ເຮັດຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດປາກົດແຈ້ງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງປ່ຽນແປງທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ມະນຸດກໍຍັງສາມາດທໍລະຍົດຄວາມຊອບທຳຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ໃນທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກສະຖານະການ ແລະ ຫຼົງທາງຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຕົ້ນສະບັບເດີມອ່ານວ່າ "ມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍ່ສາມາດເປັນ".

ຂ. ຕົ້ນສະບັບເດີມອ່ານວ່າ "ພ້ອມກັບເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້ (ແລະ ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນ)".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 246)

ທຸກປະໂຫຍກທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແມ່ນມີອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນນັ້ນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໃຈໄຕ່ຕອງພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເຮົາເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ຢ່າງໜ້ອຍ ພວກເຈົ້າທັງໝົດກໍມີຄວາມຄິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເຮົາກໍຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍຈະໄດ້ໝັ້ນໃຈອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ຕົວຢ່າງ ຈົ່ງຮັກສາພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ທຸກເວລາ. ໃນຕອນທີ່ເຈົ້າກະທຳກໍຈົ່ງເຮັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຈົ່ງສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ ຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກການກະທຳທີ່ບໍ່ເຄົາລົບ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຄວນວາງພຣະເຈົ້າໄວ້ຢູ່ດ້ານຫຼັງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອເຕີມເຕັມອະນາຄົດທີ່ເປົ່າຫວ່າງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້ ເຈົ້າກໍໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ອີກຄັ້ງ ສົມມຸດວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຮັດການໝິ່ນປະໝາດ ຫຼື ກ່າວຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ອີກຄັ້ງ ສົມມຸດວ່າ

ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍໄດ້ຫຼີກເວັ້ນຈາກການຝ່າຝືນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງແລ້ວ. ຕົວຢ່າງ ຖ້າເຈົ້າເຄີຍເວົ້າວ່າ "ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຄິດວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ?" "ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຄວາມສະຫວ່າງບາງຢ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ", "ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຕ້ອງ", "ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ດີກວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ", "ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເປັນຕາເຊື່ອແທ້ງ" ຫຼື ຄຳເວົ້າທີ່ວິຈານອື່ນໆ, ແລ້ວເຮົາກໍຂໍຕັກເຕືອນໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ງສາລະພາບ ແລະ ສຳນຶກຜິດໃນຄວາມບາບຂອງເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງໄດ້ຮັບໂອກາດແຫ່ງການອະໄພໂທດ ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລ່ວງເກີນມະນຸດ ແຕ່ລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າອາດເຊື່ອວ່າ ເຈົ້າກຳລັງຕັດສິນມະນຸດ ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດແບບນັ້ນ. ການທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄົາລົບເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງກໍເທົ່າກັບການບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງ. ເມື່ອເປັນແບບນີ້ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງຈື່ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກໍເພື່ອຮັກສາພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ໄດ້ຮັບປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງນີ້ ແລ້ວເຮົາກໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີທາງປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈະນຳໃຊ້ການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມເພື່ອສັ່ງສອນບົດຮຽນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

ການຮຽນຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຮູ້ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະພົບຕົນເອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າສູ່ພາວະທີ່ສູງກວ່າ ແລະ ສວຍງາມກວ່າ. ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກອັບອາຍກັບວິນຍານທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ລີ້ຈາກຄວາມອັບອາຍຂອງເຈົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມປະພຶດທີ່ເຈົ້າເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈະໜ້ອຍລົງໄປເລື້ອຍໆ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຍັບເຂົ້າໃກ້ຊິດຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຈະເຕີບໃຫຍ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ນີ້ຄືສັນຍານສະແດງເຖິງມະນຸດຊາດກຳລັງເຂົ້າສູ່ພາວະທີ່ສວຍງາມ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງນີ້ເທື່ອ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າທຸກຄົນວຸ້ນວາຍໄປມາເພື່ອເຫັນແກ່ໂຊກຊາຕາຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນໃຜທີ່ຈະມີຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມຮູ້ຈັກເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຖ້າຍັງສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້ ພວກເຈົ້າກໍຈະຝ່າຝືນຕໍ່ບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງພຽງໜ້ອຍເກີນໄປ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການວາງພື້ນຖານສຳລັບການກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?
ການທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຜິດກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ. ຍ້ອນວ່າ ຖ້າເຈົ້າຝ່າຝືນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງເລື້ອຍໆ ແລ້ວມີໃຜແດ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກການລົງໂທດໄດ້? ແລ້ວພາລະກິດຂອງເຮົາຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດທັງໝົດເລີຍບໍ? ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຍັງຂໍຮ້ອງວ່າ ນອກຈາກການພິຈາລະນາການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າເອງຢ່າງຖີ່ຖ້ວນແລ້ວ ພວກເຈົ້າຍັງຕ້ອງລະມັດລະວັງກັບບາດກ້າວທີ່ພວກເຈົ້າເດີນ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະພິຈາລະນາມັນຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ແບບເອົາຈິງເອົາຈັງ. ເມື່ອຮອດມື້ທີ່ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ ແລ້ວຜົນຕາມມາຈະແມ່ນໃຫ້ພວກເຈົ້າພິຈາລະນາເອງ ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ແບກຮັບການລົງໂທດແທນພວກເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 247)

ຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຕາບໃດທີ່ມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ລຳອຽງຕໍ່ມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຊອບທຳທີ່ສຸດ. ຖ້າມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດປະຖິ້ມມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບໍ່ລຳອຽງຕໍ່ມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ພິພາກສາມະນຸດທຸກຄົນດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາ, ແຕ່ມີສະພາບການທີ່ເໝາະສົມໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງກໍຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມະນຸດທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜກໍຕາມ. ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ຄຸນສົມບັດຂອງເຈົ້າກວ້າງຂວາງ ຫຼື ເປັນຕານັບຖືຫຼາຍສໍ່າໃດ; ເຮົາສົນໃຈພຽງແຕ່ວ່າ ເຈົ້າຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າຮັກ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງເຮົາ, ພຽງແຕ່ປະຕິບັດໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ຫຼື ກັງວົນຫຍັງເລີຍ, ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ເຮົາຈະຕີເຈົ້າຈົນລົ້ມລົງ ແລະ ລົງໂທດເຈົ້າສຳລັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລ້ວຕອນນັ້ນເຈົ້າຈະເວົ້າແກ້ຕົວແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບທຳໄດ້ບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໄວ້,

ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນປະເພດທີ່ເຮົາເຫັນດີບໍ່. ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຢູ່ສະເໝີໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງຜ່ານຮ້ອນຜ່ານໜາວ ແລະ ໄດ້ແບ່ງປັນເວລາທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີກັບພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ເລີຍ; ເຈົ້າພຽງແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສຍສະລະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ເຈົ້າຍັງເວົ້າວ່າ "ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທົນທຸກເພື່ອພຣະອົງ, ແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກໜັກ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ໃດເລີຍ; ພຣະອົງຈະຈື່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງແນ່ນອນ". ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ, ແຕ່ຄວາມຊອບທຳນີ້ບໍ່ໄດ້ມີມົນທິນຈາກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດເລີຍ ນັ້ນຄື: ມັນບໍ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ມີມົນທິນຈາກເນື້ອໜັງ ຫຼື ການຈັດການຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນທີ່ເປັນບໍລະປັກ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ ຈະຖືກລົງໂທດ; ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການລະເວັ້ນ! ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະອົງ; ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍມາເຖິງ ພຣະອົງມອບການອວຍພອນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ?" ແລ້ວເຮົາຈະຖາມເຈົ້າວ່າ "ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາແລ້ວບໍ?" ຄວາມຊອບທຳທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງແມ່ນອີງຕາມການຈັດການຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຄິດພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ລຳອຽງຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍກໍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ມີຄວາມໝາຍລຶກລັບໃນພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ວ່າ "ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາເຖິງຈົນເວລາສຸດທ້າຍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ" ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ: ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍເປັນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮົາຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ, ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເຮົາເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂໃດແດ່? ເຈົ້າພຽງແຕ່ບັນລຸໃນການຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ແຕ່ສິ່ງອື່ນໆເດ? ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ? ເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດການຮຽກຮ້ອງໜຶ່ງໃນຫ້າຢ່າງຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະສຳເລັດອີກສີ່ຢ່າງທີ່ເຫຼືອ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງທີ່ງ່າຍສຸດ ແລະ ສະບາຍສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນ ໃນຂະນະທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງໂຊກດີ. ສຳລັບຄົນແບບເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ, ມັນແມ່ນຜົນກຳສະໜອງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ມັນເປັນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຕໍ່ຜູ້ກະທຳການຊົ່ວຊ້າທຸກຄົນ;

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເດີນຕາມຫົນທາງຂອງເຮົາຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳນີ້ຖືກສຳແດງອອກໃນການລົງໂທດມະນຸດ, ມະນຸດກໍຈະຕົກສະເງີ້ ແລະ ເສຍດາຍວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ. "ໃນເວລານັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ທົນທຸກ ເລັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງແດ່? ບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກການຖືກຕີສອນ!" ແຕ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກຳລັງຄິດວ່າ "ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ມັນກໍອາດຈະບໍ່ແມ່ນການຕີສອນທີ່ຮຸນແຮງເກີນໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ວາງການຕີສອນນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍັງຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊອບທຳ ແລະ ຈະບໍ່ປະຕິບັດກັບຂ້ານ້ອຍແບບນັ້ນຕະຫຼອດໄປ. ເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄືກັບຄົນທີ່ຈະຖືກກວາດລ້າງ; ຄົນທີ່ຖືກກວາດລ້າງຈະໄດ້ຮັບການຕີສອນຢ່າງໜັກ ໃນຂະນະທີ່ການຕີສອນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເບົາກວ່າ". ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຈັດການຢ່າງຜ່ອນຜັນ. ຄວາມຊອບທຳແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດໂດຍມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລັງກຽດຂອງພຣະເຈົ້າ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກົດໝາຍ ແຕ່ເປັນບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງ: ມັນເປັນບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງພາຍໃນອານາຈັກ ແລະ ບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງນີ້ແມ່ນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຕໍ່ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຍ້ອນເມື່ອແຕ່ລະຄົນຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດ, ຄົນດີກໍຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ຄົນຊົ່ວກໍຈະຖືກລົງໂທດ. ມັນເປັນເວລາທີ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນ, ມັນເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ອຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈະບໍ່ຖືກປະຕິບັດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຜົນກຳສະໜອງຈະນຳມາເຖິງທຸກໆຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 248)

ເຮົາແມ່ນໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ ແລະ ເຮົາບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດ. ເພາະວ່າມະນຸດທຸກຄົນຖືກເຮົາສ້າງຂຶ້ນມາ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດການກະບົດໄດ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີສິດເຂົ້າມາຫຍຸ້ງກ່ຽວໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດວິເຄາະສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດໃນພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກຊົງສ້າງຄວນບັນລຸທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບບູຊາເຮົາ; ພວກເຂົາບໍ່ຄວນພະຍາຍາມໃຊ້ເຫດຜົນກັບເຮົາ ແລະ ພິເສດ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ເຮົາຄຸ້ມຄອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາດ້ວຍອຳນາດຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນສ່ວນໃນການຊົງສ້າງຂອງເຮົາຄວນຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຮົາ. ເຖິງວ່າໃນປະຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຈະກ້າຫານ ແລະ ອວດດີຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເຖິງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະທຳທີ່ເຮົາສັ່ງສອນພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກຢຳເກງ, ເຮົາພຽງໄດ້ແຕ່ທົນກັບຄວາມກະບົດຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາຈະບໍ່ຍອມເສຍອາລົມຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາ ຍ້ອນໂຕໜອນນ້ອຍໆທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໄດ້ພິກດິນໃນກອງຂີ້ສັດຂຶ້ນມາ. ເຮົາອົດທົນກັບການມີຢູ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາລັງກຽດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງ ຍ້ອນຜົນປະໂຫຍດແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າພຣະຄຳຂອງເຮົາຈະສົມບູນ ແລະ ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າກັງວົນ! ເຮົາບໍ່ສາມາດຈົມລົງໄປຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນກັບໂຕໜອນທີ່ບໍ່ມີຊື່ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປຽບທຽບລະດັບທັກສະຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ. ເຮົາລັງກຽດເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາກໍສາມາດອົດທົນໄດ້. ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໜີພົ້ນຈາກມື້ທີ່ເຮົາຈະຕີສອນເຈົ້າ ເຊິ່ງພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ສັນຍາກັບເຮົາໄວ້ແລ້ວ. ໂຕໜອນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນສາມາດປຽບທຽບກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງໄດ້ບໍ? ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ, ໃບໄມ້ທີ່ລົ່ນຈະກັບຄືນໄປສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ; ເຈົ້າຈະກັບຄືນເມືອເຮືອນຊານຂອງ “ບິດາ” ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະກັບຄືນໄປຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ຄວາມຮັກທີ່ອ່ອນໂຍນຂອງພຣະອົງຈະຕິດຕາມເຮົາ ແລະ ການຢຽບຢ່ຳຂອງບິດາຂອງເຈົ້າຈະຕິດຕາມເຈົ້າ. ເຮົາຈະມີລັດສະໝີຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະມີຄວາມອັບອາຍຂອງບິດາຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະໃຊ້ການຕີສອນທີ່ເຮົາໄດ້ເກັບໄວ້ເປັນເວລາດົນນານເພື່ອໃຫ້ຕິດຕາມເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະພົບກັບການຕີສອນຂອງເຮົາດ້ວຍເນື້ອໜັງທີ່ເນົ່າບູດຂອງເຈົ້າ ທີ່ເສື່ອມຊາມເປັນເວລາຫຼາຍສິບພັນປີ. ເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ສະຫຼຸບພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາໃນຕົວເຈົ້າ ພ້ອມກັບການອົດກັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະເລີ່ມເຮັດບົດບາດໃນການທົນທຸກຕໍ່ຄວາມພິນາດຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນອິດສະຣາເອນ; ເຈົ້າຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຕົວເອງ, ດຳລົງຢູ່ ແລະ ຕາຍໄປໃນຂີ້ຕົມ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຮູບຮ່າງແທ້ຂອງເຮົາກັບຄືນມາ

ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມສົກກະປົກກັບພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຂີ້ຮ້າຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າກັບຄືນໄປ ແລະ ສືບຕໍ່ດຸດໄປມາຢູ່ໃນກອງຂີ້ສັດ. ເມື່ອພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາຖືກເຮັດສຳເລັດ, ມັນກໍຈະເປັນມື້ແຫ່ງຄວາມສຸກສຳລັບເຮົາ. ເມື່ອການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການກະບົດຂອງເຈົ້າຖືກເຮັດສຳເລັດ, ມັນກໍຈະເປັນມື້ແຫ່ງການຮ້ອງໄຫ້ສຳລັບເຈົ້າ. ເຮົາຈະບໍ່ເຫັນໃຈເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ. ເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາກັບເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ພະເຊີນກັບເຮົາອີກ. ເຮົາຈະກຽດຊັງການກະບົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຄິດຮອດຄວາມໜ້າຮັກຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຕີເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຄິດຮອດເຮົາ. ເຮົາຈະໜີອອກຈາກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ເຖິງໜີ້ບຸນຄຸນທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ. ເຮົາຈະບໍ່ເຫັນເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເຈົ້າຈະຫວັງຫາເຮົາສະເໝີ. ເຮົາຈະກຽດຊັງເຈົ້າ ເພາະວ່າ ໃນປັດຈຸບັນເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະຄິດຮອດເຮົາ ເພາະວ່າ ໃນປັດຈຸບັນເຮົາຕີສອນເຈົ້າ. ເຮົາຈະບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອາໄສຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຈະໂຫຍຫາຢ່າງຂົມຂື່ນ ແລະ ຫ້ອງໄຮ້ຕະຫຼອດການ ເພາະເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ເຮົາ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດຕໍ່ການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະໝອບລົງກັບພື້ນພ້ອມກັບຄວາມເສຍໃຈ ແລະ ລົ້ມລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ສາບານທີ່ຈະເລີກບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຮັກພຽງແຕ່ເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລະອາຍໃຈກັບຕົວເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອໃບໄມ້ທີ່ລົ່ນໄດ້ກັບຄືນສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ, ເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 249)

ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາຈຶ່ງສຳແດງຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະຕົວເອງ ແລະ ການລົງໂທດທີ່ຄົນຜິດບາບທີ່ໄດ້ຮັບກໍເປັນການພິສູດອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ກໍຍັງເປັນພະຍານຄວາມຮ້າຍກາດຂອງເຮົາ. ເມື່ອໄພພິບັດມາເຖິງ, ຄວາມອຶດຫິວອາຫານ ແລະ ໂລກລະບາດຈະຕົກຖືກທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫຼ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດບາບທຸກຮູບແບບ ເຖິງວ່າຈະຕິດຕາມເຮົາໄດ້ຫຼາຍປີກໍຕາມ ຈະບໍ່ພົ້ນຈາກການຈ່າຍຄ່າບາບຂອງພວກເຂົາ; ພ້ອມນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກຕົກສູ່ໄພພິບັດທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເຄີຍປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຫຼາຍລ້ານປີຜ່ານມາ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຢ້ານກົວ. ມີແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະປິຕິຍິນດີ ແລະ ສັນລະເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈເໜືອທີ່ຈະພັນລະນາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເບີກບານໃຈທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍປະທານໃຫ້ມະນຸດມາກ່ອນ. ຍ້ອນວ່າ ເຮົາຮັກການກະທຳດີຂອງມະນຸດ ແລະ ກຽດຊັງການກະທຳຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນນຳພາມະນຸດ
ຈິດໃຈເຮົາຈົດຈໍ່ສະແຫວງຫາຄົນທີ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ.
ເຮົາບໍ່ເຄີຍລືມຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ, ຈິດໃຈຂອງເຮົາກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ລໍຄອຍໃຫ້ຮອດເວລາລົງໂທດພວກເຂົາ ເຮົາຈຶ່ງຈະເພິ່ງພໍໃຈ. ເວລາຂອງເຮົາມາຮອດມື້ນີ້ແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລໍຖ້າອີກຕໍ່ໄປ!

ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອລົງໂທດມະນຸດພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງແມ່ນເພື່ອລິຂິດຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາການຍອມຮັບຈາກຄົນທັງປວງສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳ. ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳເປັນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນການກະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນທຳມະຊາດ ເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດຂຶ້ນມາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາເປັນຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ດູແລທຸກຊີວິດທັງປວງ. ຖ້າປາສະຈາກເຮົາ ມະນຸດກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຕາຍ ແລະ ປະສົບກັບການລົງໂທດດ້ວຍໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະເຫັນດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງເດືອນທີ່ສວຍງາມອີກ ຫຼື ໂລກສີຂຽວໜ່ວຍນີ້ອີກ. ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບກາງຄືນທີ່ໜາວຈັດ ແລະ ໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມຕາຍ. ເຮົາເປັນຄວາມພົ້ນດຽວຂອງມະນຸດ ເຮົາເປັນຄວາມຫວັງດຽວຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ. ປາສະຈາກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດກໍຈະດຳລົງຢູ່ບໍ່ໄດ້. ປາສະຈາກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດກໍຈະປະເຊີນກັບໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ຖືກມານຮ້າຍທຸກຮູບແບບຢຽບຢໍ່າທຳລາຍລົງ ເຖິງປານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເຊື່ອຟັງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໄດ້ ເຮົາຫວັງຢ່າງດຽວວ່າມະນຸດຈະຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການກະທຳຄວາມດີ. ເຖິງວ່າຜູ້ທີ່ຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການເຮັດຄວາມດີມີໜ້ອຍ ເຮົາຍັງຈະສິ້ນສຸດການເດີນທາງຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ ເຊິ່ງກຳລັງປະກົດໃຫ້ເຫັນ ເພາະວ່າວຽກງານຂອງເຮົາທ່າມກາງມະນຸດໃນໄລຍະຫຼາຍປີຜ່ານມາໄດ້ເກີດຜົນ ແລະ ເຮົາກໍເພິ່ງພໍໃຈຫຼາຍ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຈຳນວນຄົນ ແຕ່ສົນໃຈການກະທຳຄວາມດີຂອງພວກເຂົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະກະທຳຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ. ແລ້ວເຮົາກໍຈະເພິ່ງພໍໃຈ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີຄົນໃດໃນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າຈະໜີພົ້ນໄພພິບັດທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນໄດ້. ໄພພິບັດນັ້ນແມ່ນມາຈາກເຮົາ ແລະ ເຮົາເປັນຜູ້ກຳນົດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສົມບູນດີພໍໃນສາຍຕາເຮົາ ພວກເຈົ້າຈະໜີບໍ່ພົ້ນໄພພິບັດດັ່ງກ່າວ. ໃນໄພພິບັດຜ່ານມາ ພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເໝາະສົມ ເພາະຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ພຽງສະແດງໂຕເອງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຢ້ານກົວ

ຫຼື ກ້າຫານເທົ່ານັ້ນ. ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ເຮົາຈະຕັດສິນພຽງແຕ່ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ. ເຮົາເປັນຫວ່ງນຳການກະທຳແລະອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນມາດຖານໃນການກຳນົດຈຸດຈົບຂອງພວກເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຂໍປະກາດຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ເມດຕາບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເມື່ອພົບພໍ້ຄວາມລຳບາກ ເພາະວ່າຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາມີຂອບເຂດ. ນອກຈາກນີ້ ເຮົາບໍ່ມັກຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາແມ່ນແຕ່ເທື່ອດຽວ ແລະ ໂດຍສະເພາະເຮົາຈະບໍ່ພົວພັນກັບຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນແມ່ນໃຜກໍຕາມ. ເຮົາຄວນບອກພວກເຈົ້າວ່າ: ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍໃຈຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດຄັ້ງທີສອງຈາກເຮົາ ແລະ ຜູ້ໃດໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາແລ້ວກໍຈະຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາສະເໝີໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 250)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອເພີດເພີນກັບໂລກ. ສະຖານທີ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດກໍຄືສະຖານທີ່ງພຣະອົງກຳເນີດ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນດິນແດນທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃສ, ພຣະອົງກໍບໍລິສຸດ. ທຸກສິ່ງໃນແຜ່ນດິນໂລກຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງ; ພຽງແຕ່ວ່າທຸກສິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງກໍຍັງເປັນຂອງພຣະອົງ; ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງພຽງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ໃນການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກນີ້. ການເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ສິ່ງທີ່ພາລະກິດດັ່ງກ່າວສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນກໍຄືອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມເລີດລ້ຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີກວ່າ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງຜ່ານຄວາມລອດພົ້ນຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ຄົນອື່ນລັງກຽດ. ການເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກບໍ່ໄດ້ພິສູດເລີຍວ່າພຣະອົງຕໍ່າຕ້ອຍ; ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ

ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ຍິ່ງພຣະອົງເຮັດແບບນີ້, ມັນຍິ່ງເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ ເໝືອນກັບທີ່ພຣະເຢຊູດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດຊາດບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນເພື່ອມະນຸດຊາດຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ສອງພັນປີກ່ອນ ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ນັ້ນກໍເພື່ອການໄຖ່ບາບ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບກຸ່ມຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍ. ນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ພາລະກິດທັງໝົດບໍ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທັງຫຼາຍບໍ? ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດ ແລະ ທົນທຸກກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ເກີດໃນຮາງຫຍ້າ? ແລ້ວຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກັບຄືນມາເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທີສອງ, ເກີດໃນດິນແດນນີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜີຮ້າຍຊຸມນຸມກັນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊື່ສັດບໍ? ມີພາລະກິດໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ? ມີພາລະກິດໃດທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ. ສິ່ງນີ້ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້! ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນໂດຍຄວາມສົກກະປົກ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ; ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດແມ່ນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເລີຍ, ການທົນທຸກ ແລະ ຄວາມອັບອາຍທີ່ພຣະອົງອົດກັ້ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ! ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າພຣະອົງທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ ເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ແທນທີ່ພຣະອົງຈະຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ລູກຊາຍຂອງຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ ແລະ ມີອຳນາດ, ແຕ່ພຣະອົງເນັ້ນຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຄົນອື່ນດູຖູກ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງບໍ? ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງຈະເລືອກເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍທັງໝົດເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ພຣະເຈົ້າເປັນຈິງຫຼາຍ, ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ. ພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມຕົວຈິງບໍ?

ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ໃສ່ຮ້າຍພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າພຣະອົງນັ່ງຮ່ວມໂຕະກັບຄົນບາບ, ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າພຣະອົງດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັບລູກຊາຍແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ, ວ່າພຣະອົງດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ, ພຣະອົງກໍຍັງອຸທິດຕົນເອງຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເຖິງຢ່າງນັ້ນພຣະອົງກໍຍັງຖືກປະຕິເສດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ການທົນທຸກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບບໍ່ຫຼາຍກວ່າຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍກວ່າລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳຄັນຂອງການຊ່ວຍເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບໃຫ້ລອດພົ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 251)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງມາຢູ່ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອໃຊ້ຊີວິດ ແລະ ກິນຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອນຳພາຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອສະໜອງສິ່ງທີ່ຄົນຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເອົາຊະນະຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ເຫຼືອທົນເຫຼົ່ານີ້. ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອຊ່ວຍຄົນເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນອາດຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່. ຄວາມຍາກລຳບາກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າທົນທຸກນັ້ນບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທົນທຸກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທົນທຸກກັບການອັບອາຍຢ່າງໜັກ, ພຣະອົງຖ່ອມຕົນ ແລະ ປິດບັງຕົວເອງຫຼາຍ ຈົນວ່າພຣະອົງກາຍມາເປັນຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຮັບເອົາຮູບຮ່າງຂອງເນື້ອໜັງ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງມີຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມຕ້ອງການຄືມະນຸດທົ່ວໄປ. ນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວພຣະອົງລົງຢູ່ໃນຂັ້ນໃດໜຶ່ງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຮັບຮູ້ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງນັ້ນສູງສົ່ງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດທົ່ວໄປຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ຄວາມສາມາດ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນແທ້ໆທີ່ຈະຮັບເອົາພາລະກິດແບບນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອພວກເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ. ພຣະອົງມີວິດທານຸພາບສູງສຸດ, ສ່ວນຜູ້ຄົນນັ້ນແມ່ນຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງປະຕິບັດພາລະກິດກັບພວກເຂົາ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອພຽງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ, ເພື່ອກ່າວກັບຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຜູ້ຄົນອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າຖ່ອມຕົວຫຼາຍ, ໜ້າຮັກຫຼາຍ.
(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 252)

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຫຼາຍໆຄໍ່າຄືນທີ່ອຶດຫຼັບອຶດນອນ ເພື່ອພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດ. ຈາກຈຸດສູງຫາຈຸດຕໍ່າສຸດ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສູ່ນາຮົກເທິງດິນທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ເພື່ອໃຊ້ເວລາຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບມະນຸດ ໂດຍທີ່ບໍ່ເຄີຍຈົ່ມກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຊ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ບໍ່ເຄີຍຕໍາໜິຕິເຕືອນມະນຸດຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາ ແຕ່ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍທີ່ສຸດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງ.
ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຂອງນາຮົກໄດ້ແນວໃດ?
ພຣະອົງຈະສາມາດໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນາຮົກໄດ້ແນວໃດ?
ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດທັງມວນຈະສາມາດຊອກຫາຄວາມສະຫງົບໃຫ້ໄວຂຶ້ນ,
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍ ແລະ ໄດ້ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາໃນການສະເດັດມາແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ "ນາຮົກ" ແລະ "ແດນມໍລະນະ" ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖໍ້າເສືອ ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນ. ແລ້ວມະນຸດມີຄຸນສົມບັດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາມີເຫດຜົນຫຍັງທີ່ຈະຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ? ເຂົາສາມາດກ້າທີ່ຈະເບິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນໄດ້ສະເດັດມາດິນແດນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກທີ່ສຸດແຫ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍລະບາຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບມະນຸດເລີຍ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພັດຍອມຮັບເອົາການທໍາລາຍລ້າງ[1] ແລະ ການກົດຂີ່ຂອງມະນຸດຢ່າງງຽບໆ.
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະຕອບໂຕ້ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງມະນຸດ,
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ;
ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໂດຍບໍ່ມີການຈົ່ມວ່າ: ການສັ່ງສອນ, ການໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ, ການຕໍາໜິຕິເຕືອນ, ການເຮັດໃຫ້ພຣະທໍາບໍລິສຸດ, ການກ່າວເຕືອນ, ການແນະນໍາ, ການປອບໃຈ, ການຕັດສິນ ແລະ ການເປີດເຜີຍ. ມີບາດກ້າວໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ? ເຖິງວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ກໍາຈັດໂອກາດ ແລະ ຊາຕາກໍາຂອງມະນຸດ ແຕ່ມີບາດກ້າວໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊາຕາກໍາຂອງມະນຸດ?

ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອການປົດປ່ອຍມະນຸດຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານນີ້ ແລະ ຈາກການກົດຂີ່ຂອງອຳນາດມືດ ທີ່ມືດດຳຄືກັບກາງຄືນ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດ? ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຄືກັນກັບຄວາມຮັກຂອງມານດາ? ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈທີ່ກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ? ໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງອັນແຮງກ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຖືກຕອບແທນດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຢັນຊາ, ຄວາມກະດ້າງ, ສາຍຕາທີ່ເມີນເສີຍ, ດ້ວຍການຕຳໜິ ແລະ ການດູຖູກຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ບາດໃຈ, ແດກດັນ ແລະ ການດູຖູກ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກຕອບແທນດ້ວຍການເຍາະເຍີ້ຍຂອງມະນຸດ, ການຢຽບຍໍ່າ ແລະ ການປະຕິເສດຂອງເຂົາ, ດ້ວຍການເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຂົາ, ການຈົ່ມວ່າ, ການແບ່ງແຍກ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນ, ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຄວາມຫຼອກລວງ, ການໂຈມຕີ ແລະ ຄວາມຂົມຂື່ນ. ພຣະທຳທີ່ອົບອຸ່ນໄດ້ຮັບການຍົກຄິ້ວໃສ່ແບບດຸຮ້າຍ ແລະ ການຄັດຄ້ານຢ່າງເຢັນຊາຂອງນິ້ວມືພັນນິ້ວທີ່ແກວ່ງໄປມາ. ພຣະເຈົ້າສາມາດອົດທົນ, ກົ້ມຫົວ ແລະ ຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນຄືກັນກັບງົວທີ່ເຕັມໃຈ[2]. ມີຕາເວັນ ແລະ ເດືອນຫຼາຍດວງ, ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບດວງດາວ, ມີຫຼາຍຄັ້ງເທື່ອທີ່ພຣະອົງໄດ້ໜີໄປໃນຍາມຕາເວັນຂຶ້ນ ແລະ ກັບຄືນມາໃນເວລາຕາເວັນຕົກ, ແກວ່ງໄປມາ ແລະ ປີ້ນຂຶ້ນລົງ, ທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານ ທີ່ມີຫຼາຍກວ່າຄວາມເຈັບປວດຈາກການທີ່ພຣະອົງໜີອອກຈາກພຣະບິດາຂອງພຣະອົງຫຼາຍພັນຄັ້ງ, ອົນທົນຕໍ່ການໂຈມຕີ ແລະ ການທຳລາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ການຈັດການ ແລະ ການວິຈານຂອງມະນຸດ. ຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຕອບແທນດ້ວຍອະຄະຕິ[3] ຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍທັດສະນະ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ຂອງມະນຸດທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ສະພາວະນິລານາມ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຕອບແທນດ້ວຍສາຍຕາຈ້ອງເບິ່ງຢ່າງໂລບມາກໂລພາຂອງມະນຸດ; ມະນຸດພະຍາຍາມຢຽບຍໍ່າພຣະເຈົ້າໃຫ້ຕາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມເສຍໃຈ ແລະ ພະຍາຍາມຢຽບຍໍ່າພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນພື້ນດິນ. ທັດສະນະຄະຕິຂອງມະນຸດໃນການປະຕິບັດຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນສິ່ງໜຶ່ງຂອງ "ຄວາມສະຫຼາດທີ່ຫາຍາກ" ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ດູຖູກໂດຍມະນຸດ ແມ່ນຖືກໜີບຈົນແປຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍສິບພັນຄົນ ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເອງຢືນຢູ່ຈຸດທີ່ສູງ ຄືກັບວ່າ ເຂົາຈະເປັນກະສັດແຫ່ງພະລາຊະວັງ, ຄືກັບວ່າ ເຂົາຕ້ອງການເອົາອຳນາດຢ່າງສົມບູນ[4] ເພື່ອຖືອຳນາດຕຸລາການຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໜ້າຈໍ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳກັບຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ເຮັດຕາມກົດເກນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສາກ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຕອບໂຕ້ ຫຼື

ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ; ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຫຼີ້ນບົດບາດຂອງຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຕ້ອງເປັນຫຸ່ນເຊີດ[5] ທີ່ປາສະຈາກອິດສະຫຼະເສລີທັງມວນ. ການກະທຳຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ ແລ້ວເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດຮຽກຮ້ອງສິ່ງນີ້ ຫຼື ສິ່ງນັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດໃຫ້ຄຳສະເໜີແນະແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນອົກເຫັນໃຈກັບຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່ຈາກພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກໄດ້ແນວໃດ? ສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາຢູ່ໃສ? ເຂົາເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແຕກສະຫຼາຍແຕ່ດົນນານ ແລະ ເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແຕກເປັນຊິ້ນໆແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ໂດຍຫວັງວ່າມະນຸດຈະມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ພຣະອົງ ເຖິງແມ່ນຈະເປັນຄວາມອົບອຸ່ນເລັກນ້ອຍກໍຍັງດີ. ແຕ່ໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບການປອບໃຈຈາກມະນຸດຊໍ້າຫຼາຍ ແລະ ສິ່ງດຽວທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບກໍຄື ການໂຈມຕີໂດຍການແກວ່ງກ້ອນຫີນມະ[6] ແລະ ການທໍລະມານ; ໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນໂລບມາກໂລພາ, ຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຂົາແມ່ນມີຫຼາຍ, ເຂົາບໍ່ເຄີຍພໍໃຈ, ເຂົາເປັນໂຕອັນຕະລາຍ ແລະ ບ້າບ່ອງ, ເຂົາບໍ່ເຄີຍຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີອິດສະຫຼະ ຫຼື ສິດໃນການເວົ້າ ແລະ ປະໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກຍອມຮັບຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຍອມໃຫ້ມະນຸດຄວບຄຸມພຣະອົງຕາມທີ່ເຂົາປາດຖະໜາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (9)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. “ການທຳລາຍລ້າງ” ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດ.

2. “ໄດ້ຮັບການຍຶກຄື້ອໃສ່ແບບດຸຮ້າຍ ແລະ ການຄັດຄ້ານຢ່າງເຢັນຊາຂອງນິ້ວມືພັນນິ້ວທີ່ແກວ່ງໄປມາ, ກົ້ມຫົວ ແລະ ຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນຄືກັນກັບງົວທີ່ເຕັມໃຈ” ແມ່ນປະໂຫຍກດຽວແຕ່ຕົ້ນ ແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ແມ່ນຖືກແຍກອອກເປັນສອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆມີຄວາມຊັດເຈນ. ປະໂຫຍກທີໜຶ່ງໝາຍເຖິງການກະທຳຂອງມະນຸດ ໃນຂະນະປະໂຫຍກທີສອງບົ່ງບອກເຖິງການທົນທຸກທີ່ພຣະເຈົ້າປະສົບ ແລະ ພຣະເຈົ້າແມ່ນອ່ອນນ້ອມ ແລະ ລີ້ລັບ.

3. “ອະຄະຕິ” ໝາຍເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຜູ້ຄົນ.

4. “ເອົາອຳນາດຢ່າງສົມບູນ” ໝາຍເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຜູ້ຄົນ. ພວກເຂົາຍົກສູງຕົວເອງ, ລ່າມໂສ້ຜູ້ອື່ນ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕິດຕາມພວກເຂົາ ແລະ ທົນທຸກເພື່ອພວກເຂົາ. ພວກເຂົາແມ່ນອຳນາດ ທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ.

5. “ຫຸ່ນເຊີດ” ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

6. “ແກວ່ງກ້ອນຫີນມະ” ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອບົ່ງບອກເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍຂອງຜູ້ຄົນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 253)

ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງເຮັດວ່າງເປົ່າ. ພຣະເຈົ້າມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ, ຖ່ອມຕົວລົງມາເປັນບຸກຄົນທຳມະດາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຈາກໄປຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດສ່ວນໃດໜຶ່ງປະໄວ້ພຽງແຕ່ການປະຕິບັດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳສອງສາມຂໍ້; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດແທ້ໆເພື່ອຜະເຊີນກັບການທົນທຸກໃນໂລກ. ພຣະອົງຈ່າຍລາຄາດ້ວຍປະສົບການແຫ່ງການທົນທຸກຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງສຳລັບມະນຸດຊາດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງບໍ? ພໍ່ແມ່ອາດຊໍາລະລາຄາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອເຫັນແກ່ລູກໆຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາ. ໃນການເຮັດແບບນີ້, ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈິງໃຈ ແລະ ຊື່ສັດທີ່ສຸດຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຊື່ສັດ; ພຣະອົງເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງເວົ້າ ແລະ ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງເຮັດກໍບັນລຸຜົນ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດເພື່ອມະນຸດແມ່ນຈິງໃຈ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວພຣະຄຳເທົ່ານັ້ນ; ເມື່ອພຣະອົງເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະຈ່າຍລາຄາ, ພຣະອົງກໍຈ່າຍລາຄາແທ້ໆ. ເມື່ອພຣະອົງເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະຮັບເອົາການທົນທຸກຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ທົນທຸກແທນພວກເຂົາ, ພຣະອົງກໍມາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາແທ້ໆ, ສຳຜັດ ແລະ ປະສົບກັບການທົນທຸກນີ້ເປັນການສ່ວນຕົວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານກໍຈະຮັບຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊອບທຳ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນຈິງ: ນີ້ຄືສ່ວນ ຂອງຫຼັກຖານທີ່ມີພະລັງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມະນຸດຊາດຈະມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມໃນອະນາຄົດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ກໍຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະຍົກຍ້ອງວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດຳເນີນຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ. ແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຄວາມສຳຄັນແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ. ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຈິງໃຈ; ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງເວົ້າແມ່ນຈິງຈັງ ແລະ ຊື່ສັດ. ດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາເຮັດ, ພຣະອົງເຮັດມັນແທ້ໆ ແລະ ເມື່ອຈ່າຍລາຄາ, ພຣະອົງກໍຈ່າຍມັນແທ້ໆ; ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວພຣະຄຳ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ; ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊື່ສັດ.

(“ລັກສະນະທີ່ສອງແຫ່ງຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 254)

ຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃດກໍສາມາດມີໄດ້ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃດກໍສາມາດຫາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ມີທາດແທ້ຂອງຊີວິດ, ບໍ່ມີຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ປາດສະຈາກພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມີພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ເປັນບໍ່ນໍ້າທີ່ມີນໍ້າແຫ່ງຊີວິດຫຼັ່ງໄຫຼຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພະລັງແຫ່ງຊີວິດ, ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ນໍາຊີວິດມາສູ່ມະນຸດ ແລະ ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາທີ່ສູງເພື່ອມະນຸດອາດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເອງເປັນຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຫົນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູຊີວິດຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຂາດໄປຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງໄດ້ເປັນກໍາລັງພັກດັນໃນການດໍາລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ, ເປັນຮາກຖານໃຫ້ກັບການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງທີ່ອຸດົມສົມບູນສໍາລັບການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກການກໍາເນີດ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດດໍາລົງໃນທຸກບົດບາດຂອງຊີວິດຂອງເຂົາຢ່າງໜຽວແໜ້ນ. ຍ້ອນອໍານາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພະລັງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດດັບສູນໄດ້ຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດດໍາລົງຊີວິດສືບຕໍ່ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຊິ່ງພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາແພງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທໍາມະດາຄົນໃດເຄີຍຈ່າຍມາກ່ອນ. ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເອົາໄຊຊະນະເໜືອລິດອໍານາດທັງປວງ; ນອກຈາກນັ້ນ ມັນຍັງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າລິດອໍານາດໃດໆທັງປວງ. ຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນ, ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງພິເສດ ແລະ ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ກໍາລັງໃດໆຂອງສັດຕູ. ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ສ່ອງແສງເປັ່ງປະກາຍໄປທົ່ວ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກອາດໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຄືເກົ່າຕະຫຼອດໄປ. ທຸກສິ່ງຢ່າງຈາກໄປ ແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ ຮາກຖານຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພວກເຂົາ. ຊີວິດຂອງມະນຸດເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ການມີຢູ່ຂອງສະຫວັນກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງແຜ່ນດິນໂລກເກີດມາຈາກລິດອໍານາດແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີພະລັງທີ່ສາມາດຢູ່ເໜືອອໍານາດການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ

ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ແຂງແກ່ນສາມາດລອດພົ້ນຈາກຂອບເຂດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜ ທຸກຄົນຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກໜີໄປຈາກການຄວບຄຸມຂອງພຣະອົງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 255)

ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນໃນການຊອກຫາມັນ ແລ້ວຈົ່ງຕອບຄຳຖາມນີ້ກ່ອນ: ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ? ບາງເທື່ອ ເຈົ້າຈະຕອບວ່າ ພຣະເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແນ່ນອນ ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແມ່ນບໍ? ບາງເທື່ອ ເຈົ້າອາດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າອາໄສທ່າມກາງທຸກສິ່ງຢ່າງແນ່ນອນ. ຫຼືເຈົ້າອາດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງແຕ່ລະຄົນ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ເຮົາບໍ່ປະຕິເສດໃນສິ່ງນີ້ເລີຍ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງອະທິບາຍບັນຫາໃຫ້ຈະແຈ້ງ. ມັນບໍ່ຖືກທັງໝົດທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແຕ່ມັນກໍບໍ່ຜິດທັງໝົດເຊັ່ນກັນ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ທ່າມກາງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ມີຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຜິດ, ມີຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຫັນດີ, ມີຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ມີຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຈະທຳລາຍ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນ ແຕ່ເປັນຄົນຈຳນວນໜ້ອຍ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສ, ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີ, ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຄົນທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາ. ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້ານຳພາພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ເຫັນຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຜິດ, ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນດີ, ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ, ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າທຳລາຍ, ພວກເຂົາຈະຖືກພຣະເຈົ້າປະຕິເສດ, ຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໂດຍປາດສະຈາກຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຜູ້ຄົນທີ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະອົງຢູ່ໃສ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ ແລະ ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ? ພຣະເຈົ້າທັງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ຢູ່ຄຽງຂ້າງມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຢູ່ເໜືອສິ່ງທັງໝົດ

ແຕ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຫຼາຍກວ່າ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການມາເຖິງຂອງຍຸກແຫ່ງສຸດທ້າຍແມ່ນໄດ້ຮັບເອົາບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ດິນແດນໃໝ່. ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດບົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານ ແລະ ພຣະອົງເປັນເສົາຫຼັກຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດນຳຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດມາສູ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ. ພຣະອົງໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ອາໄສທ່າມກາງມະນຸດ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຈະມີຊີວິດຢູ່. ໃນເວລາດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າສັ່ງທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຮ່ວມມືກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ. ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າພຽງຮັບຮູ້ທິດສະດີທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນສະຫວັນ ແລະ ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມຈິງແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ.

ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຊີວິດ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມຈິງໄດ້ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດໄດ້ຈັກເທື່ອ. ຖ້າປາດສະຈາກການນຳ, ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການສະໜອງຄວາມຈິງ ເຈົ້າຈະຮັບພຽງຕົວໜັງສື, ທິດສະດີ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ຄວາມຕາຍ. ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການບຳລຸງແຫ່ງຊີວິດ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບການສະໜອງຂອງຊີວິດ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ນອກຈາກຈິດຕະນາການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດແລ້ວ ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກເນື້ອໜັງ, ເນື້ອໜັງທີ່ເນົ່າເໝັນຂອງເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ຄຳເວົ້າໃນໜັງສືບໍ່ນັບເປັນຊີວິດ, ການບັນທຶກປະຫວັດສາດບໍ່ສາມາດຈັດເປັນຄວາມຈິງ, ທິດສະດີຈາກອະດີດບໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນປັດຈຸບັນໄດ້. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ອາໄສທ່າມກາງມະນຸດ ທີ່ເປັນຄວາມຈິງ, ເປັນຊີວິດ, ເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ. ຖ້າເຈົ້ານຳການບັນທຶກຂອງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນລະຫວ່າງຍຸກອະດີດຈົນຮອດປັດຈຸບັນໄປໃຊ້, ເຈົ້າກໍເປັນນັກບູຮານຄະດີ ແລະ ທາງດຽວທີ່ຈະໃຫ້ອະທິບາຍກ່ຽວກັບເຈົ້າກໍຄື ເຈົ້າບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັບພວກຊ່ຽວຊານກ່ຽວກັບມໍລະດົກທາງປະຫວັດສາດ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອສະເໝີໃນຮ່ອງຮອຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນອະດີດຜ່ານມາ,

ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນເງົາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງປະໄວ້ໃຫ້ກັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ. ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ບໍ່ເຊື່ອໃນຮູບລັກສະນະອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງໃນປັດຈຸບັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຝັນກາງເວັນໂດຍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງເລີຍ. ຖ້າໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຍັງຍຶດຕິດກັບຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດນຳຊີວິດມາໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນທ່ອນໄມ້ຕາຍທີ່ໝົດຫວັງທ່ອນໜຶ່ງ[ກ], ຍ້ອນວ່າເຈົ້າຫົວບູຮານເກີນໄປ, ຫົວແຂງເກີນໄປ, ບໍ່ຍອມຮັບເຫດຜົນຫຍັງເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ທ່ອນໄມ້ຕາຍ: ສຳນວນພາສາຈີນທີ່ໝາຍເຖິງ "ເກີນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 256)

ພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນຄວາມຈິງ, ພຣະອົງເອງຄອບຄອງຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມຈິງ. ທຸກໆສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ ແລະ ທຸກໆຄວາມຈິງມາຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດພິພາກສາຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການ; ພຣະອົງສາມາດພິພາກສາສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດທີ່ມະນຸດບໍ່ລ່ວງຮູ້. ພຣະອົງແມ່ນຜູ້ພິພາກສາຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດພິພາກສາຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດຂອງທຸກສິ່ງສາມາດຖືກພິພາກສາໄດ້ໂດຍພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງຮູ້ກົດສຳລັບທຸກສິ່ງ. ນີ້ແມ່ນການປາກົດຂຶ້ນຂອງຄວາມຈິງ, ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຕົວພຣະອົງເອງນັ້ນຖືກຄອບຄອງໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງ. ຖ້າມະນຸດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ບັນລຸຄວາມສົມບູນໄດ້, ແລ້ວເຂົາຈະມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປາກົດຂຶ້ນຂອງຄວາມຈິງບໍ່? ເມື່ອມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເຂົາຈະມີການພິພາກສາທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ແລະ ເຂົາຈະມີວິທີປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງ; ມະນຸດຍັງຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຖືກຮູ້ຜິດ. ແຕ່ມີບາງຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດພຽງແຕ່ຮູ້ໄດ້ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າບອກເຂົາກ່ຽວກັບພວກມັນ;

ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ບອກເຂົາບໍ່? (ເຂົາບໍ່ສາມາດ). ມະນຸດບໍ່ສາມາດທໍານາຍການຄາດເດົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ຮູ້ແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດບອກໄດ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຖືກ ຫຼື ຜິດ, ແລ້ວເຂົາຈະມີຄວາມສາມາດຄວບຄຸມ ແລະ ປົກຄອງທຸກສິ່ງໄດ້ບໍ່? (ບໍ່). ນັ້ນແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງ. ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາພຽງແຕ່ສາມາດຮັບຄວາມຈິງມາຈາກແຫຼ່ງກໍາເນີດຂອງຄວາມຈິງໄດ້ເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາສາມາດຮັບຄວາມຈິງຈາກມະນຸດໄດ້ບໍ່? ມະນຸດສາມາດຈັດຫາມັນໃຫ້ໄດ້ບໍ່? ມະນຸດສາມາດສະໜອງໃຫ້ມະນຸດເອງໄດ້ບໍ່? ເຂົາບໍ່ສາມາດ ແລະ ນັ້ນຄືຄວາມແຕກຕ່າງ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບ, ບໍ່ສາມາດສະໜອງໄດ້; ເຈົ້າສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຕົວຕົນຂອງຄວາມຈິງໄດ້ບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງຕົວຕົນອອກຂອງຄວາມເປັນຈິງ? ມັນແມ່ນແຫຼ່ງກໍາເນີດທີ່ສະໜອງຄວາມຈິງ, ແຫຼ່ງກໍາເນີດຂອງການປົກຄອງ ແລະ ອະທິປະໄຕຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ມັນຍັງແມ່ນມາດຕະຖານ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການຖືກພິພາກສາ. ນີ້ແມ່ນຕົວຕົນຂອງຄວາມຈິງ.

(“ສໍາລັບຜູ້ນໍາ ແລະ ຜູ້ເຮັດວຽກ, ການເລືອກເສັ້ນທາງແມ່ນສໍາຄັນທີ່ສຸດ (10)” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 257)

ໃນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອຸປະນິໄສ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ; ການກ່າວຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນອີງຕາມການສະຫຼຸບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນດ້ານບວກຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມຂໍ້ຄວາມທີ່ມະນຸດຮັບຮູ້. ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງ. ພວກມັນແມ່ນພື້ນຖານ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ມະນຸດຄວນດໍາເນີນຊີວິດຕາມ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນຫຼັກຄໍາສອນທີ່ເກີດມາຈາກຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນຖືກປະນາມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກພຣະອົງ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກມັນຈະເປັນແຫຼ່ງທີ່ມາ ຫຼື ພື້ນຖານຂອງຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງຜ່ານພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ພຣະທໍາທັງໝົດທີ່ຖືກນໍາອອກມາໂດຍການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຈິງ, ເພາະພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງທຸກໆສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້ ຈະວາງພວກມັນຢູ່ບ່ອນໃດ ຫຼື

ໃຫ້ນິຍາມພວກມັນຄືແນວໃດກໍຕາມ, ຫຼື ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເບິ່ງພວກມັນ ຫຼື ເຂົ້າໃຈພວກມັນແນວໃດກໍຕາມ. ບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເວົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ມີບາບນີ້ຈະປະນາມພວກມັນຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ, ເຖິງວ່າພວກມັນຈະບໍ່ຖືກເຜີຍແຜ່ ແລະ ເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກມັນພົບກັບການດູໝິ່ນຈາກມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ; ເຖິງແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ຂໍ້ເທັດຈິງກໍຍັງຄົງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້: ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າວັດທະນະທຳ ແລະ ປະເພນີທີ່ມະນຸດໃຫ້ຄ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະປະກອບມີເຫດຜົນຕ່າງໆທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເປັນບວກໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດກາຍເປັນຄວາມຈິງໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.

ວັດທະນະທຳແບບດັ້ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ວິທີການດຳເນີນຊີວິດຈະບໍ່ກາຍເປັນຄວາມຈິງຍ້ອນການປ່ຽນແປງ ຫຼື ການຜ່ານໄປຂອງເວລາ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກາຍເປັນຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ ຍ້ອນການປະນາມ ຫຼື ຄວາມຫຼົງລືມຂອງມະນຸດ. ແກ່ນແທ້ນີ້ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງ; ຄວາມຈິງຈະເປັນຄວາມຈິງສະເໝີ. ຂໍ້ເທັດຈິງກໍຄື: ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ຖືກສະຫຼຸບໂດຍມະນຸດມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນມາຈາກຊາຕານ, ພວກມັນແມ່ນຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ, ພວກມັນຍັງເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມເລືອດຮ້ອນຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນທາງກັບກັນ ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງແກ່ນແທ້ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຫດຜົນໃດພຣະອົງຈຶ່ງສະແດງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພວກມັນແມ່ນຄວາມຈິງ? ເຫດຜົນແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມກົດໝາຍ, ຫຼັກການ, ຮາກເຫງົ້າ, ແກ່ນສານ, ຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເລິກລັບຂອງທຸກສິ່ງທັງໝົດ ແລະ ພວກມັນກໍຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວທີ່ຮູ້ຫຼັກການ, ຄວາມແທ້ຈິງ, ຂໍ້ເທັດຈິງ ແລະ ຄວາມເລິກລັບຂອງທຸກສິ່ງທັງໝົດ; ພຣະອົງຮູ້ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພວກມັນ ແລະ ຮູ້ວ່າຮາກເຫງົ້າຂອງພວກມັນເປັນແນວໃດແທ້. ດັ່ງນັ້ນ, ມີພຽງແຕ່ຄຳນິຍາມຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການສຳລັບມະນຸດຊາດພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຽງມາດຕະຖານດຽວສຳລັບມະນຸດຊາດ; ເປັນພຽງເງື່ອນໄຂດຽວທີ່ມະນຸດຄວນດຳເນີນຊີວິດຕາມ.

("ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ" ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 258)

ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຂົ້າມາສູ່ໂລກນີ້, ເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ໂດຍການປະຕິບັດບົດບາດຂອງເຈົ້າໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ໃນການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເບື້ອງຫຼັງຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ການເດີນທາງຂ້າງໜ້າຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດໜີພົ້ນຈາກການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຈາກສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້, ຍ້ອນວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະອົງທີ່ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ມະນຸດເກີດຂຶ້ນມາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີນີ້, ຄຸ້ມຄອງຈັກກະວານ, ຊີ້ນຳກົດລະບຽບຂອງການປ່ຽນແປງສຳລັບສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເສັ້ນໂຄຈອນຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ມະນຸດໄດ້ຮັບການບຳລຸງຢ່າງງຽບໆ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວຈາກຄວາມຫວານ ແລະ ນໍ້າຝົນ ແລະ ນໍ້າຄ້າງຈາກພຣະເຈົ້າ; ເຊັ່ນດຽວກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຂົາແມ່ນຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອສິ່ງນີ້ ຫຼື ບໍ່, ສິ່ງໃດກໍຕາມ ແລະ ທຸກສິ່ງ ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ມີຊີວິດກໍຕາມ, ຈະຜັນປ່ຽນ, ປ່ຽນແປງ, ເກີດໃໝ່ ແລະ ຫາຍໄປໂດຍອີງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງທັງໝົດ.

ໃນຂະນະທີ່ກາງຄືນໃກ້ເຂົ້າມາຢ່າງງຽບສະງັດ ໂດຍມະນຸດບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າ ກາງຄືນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແນວໃດ ຫຼື ມັນມາຈາກໃສ. ເມື່ອກາງຄືນຜ່ານໄປຢ່າງມິດງຽບ ມະນຸດກໍຕ້ອນຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງກາງເວັນ ແຕ່ສຳລັບເລື່ອງທີ່ວ່າ ແສງສະຫວ່າງມາຈາກໃສ ແລະ ມັນຂັບໄລ່ຄວາມມືດຂອງກາງຄືນອອກໄປດ້ວຍວິທີໃດນັ້ນ ມະນຸດແມ່ນແຮງຮູ້ໜ້ອຍ ແລະ ເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ເລີຍ. ການຜັດປ່ຽນຂອງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ນຳພາມະນຸດຈາກໄລຍະໜຶ່ງໄປສູ່ອີກໄລຍະໜຶ່ງ, ຈາກບໍລິບົດປະຫວັດສາດໜຶ່ງໄປສູ່ບໍລິບົດປະຫວັດສາດຂອງຕອນຕໍ່ໄປ, ໃນຂະນະທີ່ຍັງຮັບຮອງວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກໄລຍະ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳລັບແຕ່ລະຍຸກຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ມະນຸດໄດ້ຍ່າງຜ່ານໄລຍະເວລາເຫຼົ່ານີ້ໄປພ້ອມກັນກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຊະຕາກຳຂອງສັບພະທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ຄວບຄຸມສັບພະສິ່ງທັງປວງແນວໃດ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຫຼົບຫຼີກມະນຸດຕັ້ງແຕ່ຍຸກບູຮານຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ສຳລັບເຫດຜົນນັ້ນ, ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າລີ້ລັບເກີນໄປ ຫຼື ຍ້ອນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນຈິງເທື່ອ, ແຕ່ຍ້ອນຫົວໃຈ ແລະ

ວິນຍານຂອງມະນຸດຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ ຈົນຮອດຈຸດທີ່ວ່າມະນຸດຍັງຢູ່ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາກຳລັງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງບໍ່ຮູ້ຕົວເລີຍ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສະແຫວງຫາບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈດຳລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການຮັກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະເພິ່ງພາການກັດເຊາະຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ເພື່ອປັບໃຫ້ເຂົ້າກັບໂລກໜ່ວຍນີ້ ແລະ ກົດລະບຽບແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ທີ່ມະນຸດຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍປະຕິບັດຕາມ. ໃນເວລານີ້ ຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດໄດ້ກາຍມາເປັນບັນນາການໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ກາຍເປັນອາຫານຂອງຊາຕານ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນບ່ອນທີ່ຊາຕານສາມາດອາໄສຢູ່ ແລະ ເປັນສະໜາມຫຼິ້ນທີ່ເໝາະສົມຂອງມັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງສູນເສຍຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼັກການຂອງການເປັນມະນຸດຂອງເຂົາ ແລະ ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ. ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈາງຫາຍໄປຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ເຂົາກໍຢຸດທີ່ຈະສະແຫວງຫາ ຫຼື ສົນໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈອີກຕໍ່ໄປວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງເຂົາ ຫຼື ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວມະນຸດກໍເລີ່ມຕໍ່ຕ້ານກົດເກນ ແລະ ບົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງເຂົາກໍຕາຍໄປ... ພຣະເຈົ້າສູນເສຍມະນຸດທີ່ພຣະອົງສ້າງດັ່ງເດີມ ແລະ ມະນຸດກໍສູນເສຍຮາກເຫງົ້າຂອງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເຂົາ: ນີ້ຄືຄວາມໂສກເສົ້າຂອງມະນຸດຊາດນີ້. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນທຳອິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດສະແດງໂສກອະນາດຕະກຳໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງມະນຸດເປັນທັງຕົວລະຄອນເອກ ແລະ ຜູ້ຮັບເຄາະ; ແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຕອບໄດ້ວ່າ ໃຜກຳກັບໂສກອະນາດຕະກຳນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 259)

ພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກໜ່ວຍນີ້ ແລະ ນຳມະນຸດມາສູ່ໂລກນີ້ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ພຣະອົງມອບຊີວິດໃຫ້. ຕໍ່ມາ ມະນຸດມີພໍ່ແມ່ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວອີກຕໍ່ໄປ. ຕັ້ງແຕ່ມະນຸດມືນຕາເບິ່ງໂລກແຫ່ງວັດຖຸນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດ ເຂົາກໍຖືກກຳນົດຊີວິດໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຄືລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ສົ່ງເສີມສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕະຫຼອດການເຕີບໂຕຈົນກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່. ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການນີ້

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ສຶກວ່າມະນຸດກຳລັງເຕີບໂຕພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ມະນຸດກຳລັງເຕີບໂຕພາຍໃຕ້ການດູແລອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ ແລະ ຍ້ອນມັນຄືສັນຊາດຕະຍານແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາເອງທີ່ຊີ້ນຳການເຕີບໃຫຍ່ຂອງເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ໃຜປະທານຊີວິດ ຫຼື ຊີວິດມາຈາກໃສ, ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ວິທີທາງທີ່ສັນຊາດຕະຍານແຫ່ງຊີວິດສ້າງສິ່ງອັດສະຈັນ. ເຂົາພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າ ອາຫານຄືພື້ນຖານທີ່ຊີວິດຂອງເຂົາຕ້ອງສືບຕໍ່ໄປ, ຄວາມມານະອົດທົນຄືແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການມີຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາແມ່ນຕົ້ນທຶນທີ່ເປັນບ່ອນເພິ່ງພາໃນການເອົາຕົວລອດຂອງເຂົາ. ສຳລັບພຣະຄຸນ ແລະ ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງໄຮ້ຈຸດປະສົງ... ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ມະນຸດຄົນດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າດູແລທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຕັ້ງໃຈນະມັດສະການພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ຄາດຫວັງຫຍັງ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້. ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນກໍຍ້ອນຫວັງວ່າ ມື້ໜຶ່ງມະນຸດຈະຕື່ນຂຶ້ນຈາກຄວາມຝັນຂອງເຂົາ ແລະ ທັນທີໃດເຂົ້າໃຈເຖິງຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ, ລາຄາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ກັບເຂົາ ແລະ ຄວາມເປັນຫ່ວງຢ່າງໜັກທີ່ພຣະເຈົ້າລໍຖ້າໃຫ້ມະນຸດຫັນກັບມາຫາພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍສຳຫຼວດຄວາມລັບທີ່ປົກຄອງຕົ້ນກຳເນີດ ແລະ ການສືບຕໍ່ມີຊີວິດຂອງມະນຸດເລີຍ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ທັງໝົດ ທີ່ອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ການໂຈມຕີຢ່າງງຽບໆຈາກມະນຸດ ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ຮູ້ສຳນຶກບຸນຄຸນ ແລະ ບໍ່ ມອບສິ່ງໃດໃຫ້ກັບພຣະອົງເລີຍ. ມະນຸດລະເລີຍທຸກສິ່ງທີ່ຊີວິດນຳມາໃຫ້ ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ມັນແມ່ນ “ເລື່ອງແທ້ແນ່ນອນ” ທີ່ພຣະເຈົ້າຖືກທຳລະຍົດໂດຍມະນຸດ, ຖືກລືມໂດຍມະນຸດ ແລະ ຖືກບີບບັງຄັບໂດຍມະນຸດ. ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ທີ່ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳຄັນຂະໜາດນັ້ນແທ້? ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ທີ່ມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ມາຈາກມືຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະສຳຄັນຂະໜາດນັ້ນແທ້? ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສຳຄັນຢ່າງແທ້ແນ່ນອນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ກໍເພື່ອແຜນການຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດສູນເສຍແຜນການຂອງພຣະອົງຍ້ອນຄວາມກຽດຊັງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້. ເພື່ອເຫັນແກ່ແຜນການຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທຸກຢ່າງ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ແຕ່ເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອນຳເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດກັບຄືນມາ ແຕ່ເພື່ອນຳເອົາຊີວິດທີ່ເກີດຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງນັ້ນຄືນມາ. ນີ້ຄືແຜນການຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 260)

ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ຕ້ອງຜ່ານຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ ພວກເຂົາສ່ວນຫຼາຍໄດ້ຜ່ານວົງຈອນແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ການເກີດໃໝ່ທັງນັ້ນ. ຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ກໍຈະຕາຍໃນອີກບໍ່ດົນ ແລະ ຄົນທີ່ຕາຍກໍຈະກັບມາໃນອີກບໍ່ດົນ. ທຸກສິ່ງຢ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ໄດ້ຖືກຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເສັ້ນທາງນີ້ ແລະ ວົງຈອນນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໃຫ້ມະນຸດເຫັນຢ່າງແນ່ນອນ: ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຈຳກັດ, ເປັນອິດສະລະຈາກດ້ານຮ່າງກາຍ, ເວລາ ຫຼື ອາກາດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມລຶກລັບຂອງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ຊີວິດມາຈາກພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຫຼາຍຄົນອາດບໍ່ເຊື່ອວ່າຊີວິດມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດກໍມີຄວາມສຸກກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຊື່ອ ຫຼື ປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ. ຖ້າມື້ໜຶ່ງພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈກະທັນຫັນ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກນີ້ກັບຄືນ ແລະ ເອົາຊີວິດທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ຄືນມາ ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງທຸກສິ່ງ ທັງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດ, ນຳທຸກຢ່າງມາສູ່ຄວາມເປັນລະບຽບທີ່ດີໂດຍວິທີທາງແຫ່ງລິດທານຸພາບ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄົ້ນຄິດຂຶ້ນໄດ້ ຫຼື ເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການສະແດງອອກ ແລະ ການປະຈັກພະຍານເຖິງພະລັງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະບອກຄວາມລັບໃຫ້ກັບເຈົ້າ: ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລິດອຳນາດແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ. ມັນເປັນແບບນີ້ໃນປັດຈຸບັນ, ດັ່ງທີ່ມັນເປັນໃນອະດີດ ແລະ ມັນກໍຈະເປັນແບບນີ້ໃນອະນາຄົດ. ຄວາມລັບທີສອງທີ່ເຮົາຈະບອກໃຫ້ຮູ້ຄື: ແຫຼ່ງກຳເນີດຊີວິດມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີລັກສະນະ ຫຼື ໂຄງສ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍຕາມ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງມີຊີວິດປະເພດໃດກໍຕາມ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຝືນເສັ້ນທາງໂຄຈອນແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາກໍຄືໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້: ຫາກປາສະຈາກການດູແລ, ການຮັກສາ ແລະ ການຈັດກຽມຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນຈະໄດ້ຮັບ, ບໍ່ວ່າເຂົາຈະພະຍາຍາມຢ່າງພາກພຽນພຽງໃດກໍຕາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າເຂົາຈະດີ້ນລົນຢ່າງລຳບາກພຽງໃດກໍຕາມ. ຖ້າປາສະຈາກການສະໜອງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າ

ມະນຸດກໍຈະສູນເສຍຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມໝາຍໃນຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເສຍຄຸນຄ່າຢ່າງໄຮ້ເຫດຜົນ ລອຍນວນຢູ່ໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄປກ່ອນໜ້ານີ້: ຢ່າລືມວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຖະໜອມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນກັບຄືນ ແຕ່ພຣະອົງຈະບັງຄັບໃຫ້ມະນຸດຊົດໃຊ້ສອງເທົ່າຂອງລາຄາທັງໝົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 261)

ທຸກສິ່ງຢ່າງໃນໂລກນີ້ປ່ຽນແປງຢ່າງໄວວາໄປກັບແນວຄິດ ແລະ ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງອົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ຫຼາຍສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ ທັນທີໃດກໍປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດໄດ້ຄອບຄອງມາເປັນເວລາດົນນານກໍສູນຫາຍໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າ ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຢູ່ທີ່ໃດ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມປະເສີດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພະລັງຊີວິດຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້. ພຣະອົງເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະເສີດແທ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະຖືກມະນຸດປະຖິ້ມ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງຮູ້ຈັກສິ່ງໃດຄືກົດເກນທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການປົກຄອງຄວາມເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ. ພຣະອົງຄືພື້ນຖານແຫ່ງການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ໄຖ່ບາບທີ່ຟື້ນຟູຊີວິດມະນຸດຊາດອີກຄັ້ງ. ພຣະອົງຂົ່ມຫົວໃຈທີ່ເປັນສຸກດ້ວຍຄວາມທຸກ ແລະ ຍໍຫົວໃຈທີ່ເປັນທຸກດ້ວຍຄວາມສຸກ, ທັງໝົດນີ້ກໍເພື່ອພາລະກິດ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ.

ມະນຸດທີ່ເຫີນຮ່າງຈາກການສະໜອງຊີວິດຂອງອົງຊົງລິດທານຸກພາບສູງສຸດ ແມ່ນຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງການດຳລົງຢູ່ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວຄວາມຕາຍ. ພວກເຂົາປາສະຈາກຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນ ແຕ່ກໍຍັງລັງເລໃຈທີ່ຈະຫຼັບຕາຂອງພວກເຂົາລົງ ແລະ ພວກເຂົາກຽມພ້ອມທີ່ຈະຍືດເຍື້ອການເປັນຢູ່ທີ່ໄຮ້ຄຸນຄ່າຢູ່ໃນໂລກນີ້ ໂດຍທຳລາຍເນື້ອໜັງຢ່າງໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຈິດວິນຍານຂອງຕົນເອງ. ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍວິທີນີ້, ບໍ່ມີຄວາມຫວັງຄືດັ່ງຄົນອື່ນໆ ທີ່ປາສະຈາກເປົ້າໝາຍ. ມີພຽງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດແຫ່ງຕຳນານທີ່ຈະຊ່ວຍຜູ້ຄົນທີ່ຮ້ອງໄຫ້ໃນທ່າມກາງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ

ຂອງຕົນ ແລະ ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຢ່າງຍິ່ງໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ. ເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຜົນໃນຜູ້ຄົນທີ່ຂາດສະຕິເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ຄົນກໍຍັງສະແຫວງຫາມັນ. ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງຮ້າຍແຮງ; ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ພຣະອົງກໍເບື່ອໜ່າຍກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກ
ເພາະພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້າດົນເກີນໄປສຳລັບຄຳຕອບຈາກມະນຸດ. ພຣະອົງປາຖະໜາເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ເພື່ອນຳເອົານໍ້າ ແລະ ອາຫານມາໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເພື່ອປຸກເຈົ້າຕື່ນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫິວເຂົ້າ ແລະ ຫິວນໍ້າອີກຕໍ່ໄປ. ເມື່ອເຈົ້າເມື່ອຍໃຈ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເລີ່ມຮູ້ສຶກວ່າໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂດດດ່ຽວ ແລະ ດຽວດາຍ ກໍຈົ່ງຢ່າຫຼົງທາງ ແລະ ຈົ່ງຢ່າຮ້ອງໄຫ້. ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ພຣະຜູ້ເບິ່ງແຍງ ຈະຍິນດີອ້ອມກອດເອົາການມາຂອງເຈົ້າທຸກເວລາ. ພຣະອົງເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ລໍຖ້າການກັບຄືນມາຂອງເຈົ້າ.
ພຣະອົງລໍຖ້າມື້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຈຳຂອງເຈົ້າຄືນມາຢ່າງກະທັນຫັນ: ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນບາງເວລາໃດໜຶ່ງ ເຈົ້າໄດ້ຫຼົງທາງເດີນ, ໃນບາງເວລາໃດໜຶ່ງ ເຈົ້າໄດ້ເສຍສະຕິເທິງເສັ້ນທາງ ແລະ ໃນບາງເວລາໃດໜຶ່ງ ແມ່ນໄດ້ຮັບເອົາ “ບິດາ” ດັ່ງກ່າວນັ້ນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າ ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຄອຍເຝົ້າເບິ່ງແຍງ ແລະ ລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາດົນນານເພື່ອການກັບມາຂອງເຈົ້າ.
ພຣະອົງໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງດ້ວຍຄວາມຫວັງຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ລໍຖ້າການຕອບທີ່ປາສະຈາກຄຳຕອບ. ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະອົງແມ່ນມີລາຄາເບື້ອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ແລະ ມັນກໍເພື່ອຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ. ບາງເທື່ອການເຝົ້າເບິ່ງແຍງນີ້ອາດບໍ່ມີກຳນົດ ແລະ ບາງເທື່ອມັນອາດຈະສິ້ນສຸດ. ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສໃນປັດຈະບັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຄໍ່າຄວນຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 262)

ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງຊົນຊາດມະນຸດ ແລະ ຄຣິດສະຕຽນທີ່ເຫຼື້ອມໃສ, ມັນຄືຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ພັນທະຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນທີ່ຈະຖວາຍຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາເພື່ອບັນລຸຕາມການບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດຳລົງຢູ່ຍ້ອນອຳນາດການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອການບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດຊາດ ແລ້ວຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ສົມຄວນແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍອມເສຍສະລະຊີວິດເພື່ອການບັນຊາ

ຂອງພຣະເຈົ້າ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນແກ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງຈັດກຽມທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໂລກນີ້, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດນີ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງວັດທະນະທຳຂອງຊາວເກຣັກບູຮານ ແລະ ອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ປອບໂຍນມະນຸດຊາດ ແລະ ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ດູແລມະນຸດຊາດທັງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ. ການພັດທະນາ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກອຳນາດການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ປະຫວັດສາດ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດໜີລອດຈາກການປະດິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄຣິດສະຕຽນທີ່ແທ້ຈິງ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຄວາມຫຼົ້ມຈົມຂອງປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດໃດກໍຕາມແມ່ນເກີດຂຶ້ນຕາມການປະດິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກຊະຕາກຳຂອງປະເທດຊາດ ຫຼື ຊົນຊາດໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຄວບຄຸມວິທີທາງຂອງມະນຸດຊາດ. ຖ້າມະນຸດຊາດປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊະຕາກຳທີ່ດີ, ຖ້າປະເທດໃດໜຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊະຕາກຳທີ່ດີ ແລ້ວມະນຸດຕ້ອງກົ້ມລົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ສຳນຶກຜິດ ແລະ ສາລະພາບບາບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຊະຕາກຳ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຈະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມຫາຍະນະຢ່າງແນ່ນອນ.

ໃຫ້ຫວນກັບໄປເບິ່ງໃນຊ່ວງເວລາຂອງໂນອາ ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມຫຼາຍ, ພວກເຂົາໄດ້ຫັນໜີຈາກການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດູແລພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນຄວາມມືດໂດຍປາສະຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງປາສະຈາກສິນລະທຳໂດຍທຳມະຊາດ, ປະຖິ້ມຕົວພວກເຂົາເອງໃຫ້ກັບຄວາມຊົ່ວຊ້າຢ່າງເສື່ອມເສຍ. ມະນຸດປະເພດນີ້ບໍ່ສາມາດຮັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນເປັນພະຍານເຖິງໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ປະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ລືມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າໄກອອກໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນທີ່ຊົ່ວຊ້າເກີນເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃກ້ຄວາມຕາຍຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ໂນອາທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກຫຼີກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຍິນຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ສ້າງເຮືອຕາມຄໍາສັ່ງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮວບຮວມສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກປະເພດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກຽມການໄວ້ແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກໍປ່ອຍການທໍາລາຍຂອງພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ມີພຽງແຕ່ໂນອາ ແລະ ສະມາຊິກເຈັດຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນທີ່ລອດຈາກການທໍາລາຍນັ້ນ ຍ້ອນໂນອາບະມັດສະການພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຫຼີບຫຼີກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

ແລ້ວໃຫ້ມາເບິ່ງໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ນັ້ນກໍຄື: ມະນຸດທີ່ມີຄວາມຊອບທໍາຄືກັນກັບໂນອາ ຜູ້ເຊິ່ງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີບຫຼີກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ສູນຫາຍໄປໝົດແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ໃຫ້ອະໄພແກ່ມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ສະເໝີ. ພຣະເຈົ້າສະແຫວງຫາຄົນທີ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ພຣະອົງປະກົດຕົວ. ພຣະອົງສະແຫວາງຫາຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ຄົນທີ່ບໍ່ໄດລືມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖວາຍຫົວໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງສະແຫວງຫາຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງຄືກັບກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີອໍານາດໃດຂັດຂວາງເຈົ້າໃນການອຸທິດຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເບິ່ງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊົມຊອບ ແລະ ຈະປະທານພອນຂອງພຣະອົງມາຍັງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າມີຖານະທີ່ສູງສົ່ງ, ມີຊື່ສຽງທີ່ເປັນຕາເຄົາລົບ, ປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ເຫຼືອລົ້ນ, ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີໜ້າມີຕາໃນສັງຄົມ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງເຈົ້າຈາກການມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການບັນຊາຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ, ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຊອບທໍາທີ່ສຸດຂອງມະນຸດຊາດ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດການເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນເຫັນແກ່ຖານະ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງເຈົ້າເອງ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດກໍຈະຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າເປັນປະທານປະເທດ ຫຼື ນັກວິທະຍາສາດ, ສິດຍາພິບານ ຫຼື ເຖົ້າແກ່, ແຕ່ບໍ່ວ່າຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າຈະສູງສົ່ງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າເພິ່ງພາຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າໃນພາລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນຫຼົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະສູນເສຍການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ, ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບຫຍັງເລີຍທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມຮັບວ່າ ອາຊີບຂອງເຈົ້າເປັນອາຊີບທີ່ຊອບທໍາ ຫຼື ຍອມຮັບວ່າ ເຈົ້າກໍາລັງເຮັດວຽກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງຈະເວົ້າວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນການນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ

ອຳນາດຂອງມະນຸດເພື່ອຖອນມະນຸດອອກຈາກການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອປະຕິເສດການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະກ່າວວ່າ ເຈົ້າກຳລັງນຳພາມະນຸດຊາດໄປສູ່ຄວາມມືດ, ສູ່ຄວາມຕາຍ ແລະ ສູ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເປັນຢູ່ທີ່ປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດ ເຊິ່ງມະນຸດໄດ້ສູນເສຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 263)

ຈາກຕອນທີ່ມະນຸດໄດ້ມີວິທະຍາສາດສັງຄົມເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍວຸ້ນຢູ່ນຳວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້. ແລ້ວວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກາຍມາເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບການປົກຄອງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີພື້ນທີ່ພຽງພໍອີກຕໍ່ໄປສຳລັບໃຫ້ມະນຸດ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີອີກຕໍ່ໄປ. ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼຸດຕ່ຳລົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ໂລກໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຊິ່ງປາສາຈາກພື້ນທີ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເປັນໂລກທີ່ມືດ, ຫວ່າງເປົ່າໂດຍປາສະຈາກຄວາມຫວັງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ເກີດມີນັກວິທະຍາສາດສັງຄົມຫຼາຍຄົນ, ນັກປະຫວັດສາດ ແລະ ນັກການເມືອງເພື່ອອະທິບາຍທິດສະດີແຫ່ງວິທະຍາສາດສັງຄົມ, ທິດສະດີແຫ່ງການວິວັດທະນາການ ແລະ ທິດສະດີອື່ນໆທີ່ລະເມີດຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ, ເພື່ອເຕີມເຕັມຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ແລ້ວໃນລັກສະນະນີ້, ຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ກໍຍິ່ງໜ້ອຍລົງ ແລະ ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນທິດສະດີແຫ່ງວິວັດທະນາການກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ ກໍມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຄົນທີ່ເຫັນການບັນທຶກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນ ເປັນເໝືອນກັບເລື່ອງເລົ່າລື ແລະ ຕຳນານ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນເລີ່ມບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຂໍ້ຄິດເຫັນທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງ. ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຊະຕາກຳຂອງປະເທດ ແລະ ຊົນຊາດບໍ່ສຳຄັນກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ເຊິ່ງສົນໃຈແຕ່ການກິນ, ດື່ມ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມພໍໃຈເທົ່ານັ້ນ... ມີຄົນສ່ວນໜ້ອຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍຕົນເອງວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນຢູ່ທີ່ໃດ ຫຼື ຄົ້ນຫາວິທີທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ ແລະ ປັ້ນແຕ່ງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ໂດຍມະນຸດບໍ່ຮູ້ຕົວ, ອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍລົງທີ່ຈະຍຶດຕິດກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸ

໑ ແລະ ຍັງມີຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ໃນໂລກ ພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມສຸກໜ້ອຍກວ່າຄົນທີ່ຈາກໄປ. ແມ່ນແຕ່ຄົນໃນປະເທດທີ່ເຄີຍມີຄວາມສີວິໄລສູງກໍຈົ່ມກັບຄວາມທຸກດັ່ງກ່າວ. ຍ້ອນວ່າຫາກປາສະຈາກການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ນັກສັງຄົມສາດໃດໆ ຈະພະຍາຍາມຄົ້ນຄິດຢ່າງໜັກເພື່ອຮັກສາອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕື່ມເຕັມຄວາມຫວ່າງເປົ່າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້, ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີທິດສະດີທາງສັງຄົມໃດທີ່ສາມາດປ່ອຍມະນຸດໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມຫວ່າງເປົ່າທີ່ເຂົາທົນທຸກຢູ່. ວິທະຍາສາດ, ຄວາມຮູ້, ອິດສະລະພາບ, ປະຊາທິປະໄຕ, ເວລາຫວ່າງ, ຄວາມສະດວກສະບາຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການບັນເທົາພຽງຊົ່ວຄາວ. ເຖິງວ່າຈະມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ມະນຸດກໍຈະເຮັດບາບໂດຍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ ແລະ ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳຂອງສັງຄົມ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຍັບຍັ້ງຄວາມຢາກໄດ້ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດໃນການຄົ້ນຫາ. ຍ້ອນມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເສຍສະລະ ແລະ ການຄົ້ນຫາທີ່ປາສະຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດນຳພາໄປສູ່ຄວາມທຸກທໍລະມານຫຼາຍຂຶ້ນ. ມະນຸດຈະດຳລົງຢູ່ໃນສະພາວະແຫ່ງຄວາມຢ້ານກົວຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຜະເຊີນກັບອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ວິທີຜະເຊີນກັບເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ມະນຸດຍິ່ງຈະຢ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຢ້ານຄວາມຮູ້ສຶກຫວ່າງເປົ່າທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເສລີ ຫຼື ປະເທດທີ່ປາສະຈາດສິດທິມະນຸດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກຊະຕາກຳຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ຄົນທີ່ຖືກປົກຄອງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາຊະຕາກຳ, ຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກຄວາມຮູ້ສຶກສັບສົນກັບຄວາມຫວ່າງເປົ່າ. ປະກົດການດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງເປັນປົກກະຕິກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແມ່ນຖືກເອີ້ນໂດຍນັກສັງຄົມສາດວ່າເປັນ ປະກົດການທາງສັງຄົມ, ແຕ່ບໍ່ມີບຸກຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດສາມາດອອກມາແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດ. ຕຳແໜ່ງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດແທນທີ່ໂດຍມະນຸດຄົນໃດໄດ້. ມະນຸດຊາດບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການສັງຄົມທີ່ຍຸຕິທຳ ເຊິ່ງທຸກຄົນໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູເປັນຢ່າງດີ ແລະ ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ສະເໝີພາບກັນ ແລະ ເປັນອິດສະລະ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການຈັດກຽມຊີວິດທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດກຽມຊີວິດຂອງພຣະອົງທີ່ມີໃຫ້ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມປາຖະໜາເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ ຄວາມຫວ່າງເປົ່າຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ. ຖ້າປະຊາຊົນຂອງປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດດັ່ງກ່າວກໍຈະເດີນຢູ່ບົນເສັ້ນທາງຄວາມພິນາດ, ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມມືດ ແລະ ຈະຖືກທຳລາຍລ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ບາງເທື່ອປະເທດຂອງເຈົ້າກຳລັງຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວປະເທດຂອງເຈົ້າກໍຈະພົບກັບການສູນເສຍການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາລິຍະທຳຂອງປະເທດຂອງເຈົ້າອາດຈະຖືກຢຽບຢ່ຳຢູ່ໃຕ້ຕີນເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ອີກບໍ່ດົນ ຜູ້ຄົນກໍຈະລຸກຮືຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາບແຊ່ງສະຫວັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຊະຕາກຳຂອງປະເທດໃດໜຶ່ງອາດຈະຖືກນຳມາສູ່ຄວາມພິນາດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ພຣະເຈົ້າຈະສ້າງປະເທດມະຫາອຳນາດຂຶ້ນເພື່ອຈັດການກັບປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງ ແລະ ອາດຈະກວດລ້າງພວກເຂົາອອກຈາກໜ້າແຜ່ນດິນໂລກ. ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຄວາມລົ້ມຈົມຂອງປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດໃດໜຶ່ງແມ່ນໄດ້ຖືກທຳນວາຍໄວ້ແລ້ວ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ຜູ້ປົກຄອງຂອງປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດນັ້ນຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາຈະນຳພາປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ຫຼື ບໍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ຍ້ອນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງມີໜ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະທານຄວາມຊົມຊອບພິເສດກັບປະເທດທີ່ມີສາສະໜາຄຣິດເປັນສາສະໜາແຫ່ງຊາດ. ພຣະອົງຮວບຮວມພວກເຂົາເຂົ້າກັນເພື່ອສ້າງປຽບທຽບຄືຄ້າຍຄວາມຊອບທຳໃນແຜ່ນດິນໂລກ ໃນຂະນະທີ່ປະເທດເຊິ່ງບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປະເທດທີ່ບໍ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງກໍກາຍມາເປັນຄູ່ແຂ່ງຂອງຄ້າຍທີ່ຊອບທຳ. ໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມອບໃຫ້ມະນຸດຊາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຍັງໄດ້ຮັບເອົາປະເທດທີ່ສາມາດປະຕິບັດສິດອຳນາດທີ່ຊອບທຳ ເພື່ອກຳນົດການລົງໂທດ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດໃນປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຍັງມີໜ້ອຍຄົນທີ່ອອກມາເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ເພາະມະນຸດໄດ້ຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຂາດຫາຍຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ.

ຍັງມີພຽງແຕ່ບາງປະເທດທີ່ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຄວາມບໍ່ຊອບທຳເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ສິ່ງນີ້ແມ່ນໄກຈາກຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ຍ້ອນບໍ່ມີຜູ້ປົກຄອງຂອງປະເທດໃດທີ່ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ມີພັກການເມືອງໃດທີ່ຈະຊຸກຍູ້ປະຊາຊົນຂອງຕົນເອງເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍພື້ນທີ່ເໝາະສົມຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງທຸກໆປະເທດ, ຊົນຊາດ, ພັກປົກຄອງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງແຕ່ລະຄົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ກຳລັງທີ່ຊອບທຳມີຢູ່ໃນໂລກນີ້, ແຕ່ອຳນາດການປົກຄອງທີ່ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນແມ່ນອ່ອນແອຫຼາຍ. ຫາກປະສາຈາກການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເວທີທາງການເມືອງກໍຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນບໍ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ມີຈຸດອ່ອນໃຫ້ໂຈມຕີ. ສຳລັບມະນຸດຊາດ, ການປາສະຈາກການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນເໝືອນກັບການບໍ່ມີດວງຕາເວັນ. ບໍ່ວ່າຜູ້ປົກຄອງຈະປະກອບສ່ວນຢ່າງພາກພຽນໃຫ້ກັບປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາສໍ່າໃດ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຊາດຈະຮ່ວມກັນຈັດກອງປະຊຸມອັນຊອບທຳຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍຈະປ່ຽນແປງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຊາດດີຂຶ້ນ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ປະເທດທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູ, ນຸ່ງຫົ່ມກິນດີ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສັນຕິສຸກ ແມ່ນປະເທດທີ່ດີ ແລະ ເປັນປະເທດທີ່ມີການນຳພາທີ່ດີ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດແບບນັ້ນ. ພຣະອົງເຊື່ອວ່າ ປະເທດໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີໃຜນະມັດສະການພຣະເຈົ້າແມ່ນປະເທດທີ່ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງ. ວິທີການຄິດຂອງມະນຸດບໍ່ຖືກກັບວິທີການຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າຫົວໜ້າປະເທດໃດໜຶ່ງບໍ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຊະຕາກຳຂອງປະເທດນີ້ກໍຈະເປັນປະເທດທີ່ໜ້າເສົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງຫຍັງເລີຍ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເມືອງຂອງມະນຸດ ແຕ່ຊະຕາກຳຂອງປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດໃດໜຶ່ງແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມໂລກນີ້ ແລະ ຈັກກະວານນີ້ທັງປວງ. ຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວພັນກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດ, ປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດໃດທີ່ຖືກລະເວັ້ນຈາກອຳນາດປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກຊະຕາກຳຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຕ້ອງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງນັ້ນຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຈະນຳຄວາມເສື່ອມເສຍ ແລະ ການດັບສູນມາຍັງຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 264)

ໃນຈັກກະວານອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ, ສິ່ງມີຊີວິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຂະຫຍາຍພັນ, ປະຕິບັດຕາມກົດເກນແຫ່ງຊີວິດທີ່ໝູນວຽນໄປມາ ແລະ ຍຶດໝັ້ນກັບກົດລະບຽບໜຶ່ງຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ຜູ້ທີ່ຕາຍກໍຕາຍໄປພ້ອມເລື່ອງລາວຂອງການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງດຳລົງຊີວິດເຮັດຊໍ້າຮອຍປະຫວັດສາດທີ່ເປັນຕາສະລົດໃຈແບບດຽວກັນກັບຄົນທີ່ຈົບຫາຍ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຊາດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ ນອກຈາກຖາມຕົນເອງວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງມີຊີວິດ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍ? ແມ່ນໃຜບັນຊາການໂລກນີ້? ແມ່ນໃຜສ້າງມະນຸດຊາດນີ້? ມະນຸດຊາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍແມ່ທຳມະຊາດແທ້ງບໍ? ມະນຸດຊາດຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຂົາເອງແທ້ງບໍ? … ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ມະນຸດຊາດໄດ້ຖາມໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ໜ້າເສຍດາຍ ຍິ່ງມະນຸດໝົກມຸ່ນກັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຂົາຍິ່ງເລີ່ມມີຄວາມກະຫາຍຫາວິທະຍາສາດຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ວິທະຍາສາດສະໜອງຄວາມພໍໃຈສັ້ນໆ ແລະ ຄວາມສຸກໃຈຂອງຮ່າງກາຍພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະປົດປ່ອຍມະນຸດອອກຈາກຄວາມເປົ່າປ່ຽວ, ຄວາມໂດດດ່ຽວ, ຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຍາກຈະປົກປິດ ແລະ ຄວາມໝົດຫວັງທີ່ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນວິນຍານຂອງເຂົາ. ມະນຸດຊາດພຽງໃຊ້ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານວິທະຍາສາດທີ່ເຂົາສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າຂອງເຂົາ ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍມັນສະໝອງຂອງເຂົາເພື່ອປອບໃຈຂອງເຂົາ. ແຕ່ຄວາມຮູ້ດ້ານວິທະຍາສາດດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຢຸດມະນຸດຈາກການຄົ້ນຄວ້າຄວາມລຶກລັບໄດ້. ມະນຸດຊາດບໍ່ຮູ້ຈັກແທ້ງວ່າໃຜເປັນຜູ້ປົກຄອງຈັກກະວານ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ. ມະນຸດພຽງແຕ່ໃຊ້ຊີວິດ, ດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນໃນທ່າມກາງກົດເກນນີ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບໜີກົດເກນນີ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ເພາະວ່າໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໃນສະຫວັນ ແມ່ນມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວຈາກນິດນິລັນສູ່ນິລັນດອນ ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ, ເປັນຜູ້ທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍເປັນຜູ້ທີ່ສູບລົມຫາຍໃຈເຂົ້າສູ່ບັນພະບູລຸດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ສະໜອງ ແລະ ລ່ຽງມະນຸດຊາດ ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຢູ່; ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ຊີ້ນຳມະນຸດຊາດຈົນມາເຖິງທຸກວັນນີ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຜູ້ດຽວຄືຜູ້ທີ່ມະນຸດຊາດເພິ່ງພາອາໄສເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ພຣະອົງຖືອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ປົກຄອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນຈັກກະວານ.

ພຣະອົງບັນຊາລະດູການທັງສີ່ ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເອີ້ນລົມ, ນໍ້າກ້າມ, ຫິມະ ແລະ ຝົນ. ພຣະອົງນໍາແສງຕາເວັນມາໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ນໍາໄປສູ່ກາງຄືນ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ປັ້ນແຕ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ໂດຍມອບພູເຂົາ, ທະເລສາບ ແລະ ແມ່ນໍ້າລໍາທານ ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກມັນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ການກະທໍາຂອງພຣະອົງຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ, ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ, ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງ. ແຕ່ລະກົດເກນ ແລະ ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ຄືຈຸດສູນລວມຂອງການກະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງເປີດເຜີຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ. ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດຍົກເວັ້ນຕົນເອງອອກຈາກອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງໄດ້? ແລ້ວໃຜສາມາດຍົກເວັ້ນຕົນເອງອອກຈາກການອອກແບບຂອງພຣະອົງ? ທຸກສິ່ງມີຊີວິດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງທັງປວງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ. ການກະທໍາ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກຮັບຮູ້ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ພຣະອົງດໍາລົງຢູ່ແທ້ງ ແລະ ມີສິດອໍານາດອະທິປະໄຕສິ່ງທັງປວງ. ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດບັນຊາຈັກກະວານໄດ້, ແຮງໄກທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດໄດ້. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຮູ້ການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສເລີຍທີ່ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຖືກກໍານົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສເລີຍທີ່ພຣະເຈົ້າມີສິດອໍານາດອະທິປະໄຕເໜືອທຸກສິ່ງຢູ່ສະເໝີ. ການເປັນຢູ່ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກສະແດງບົນຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈໂດຍມະນຸດ ຫຼື ບໍ່. ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກອະດີດ, ປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມະນຸດ ແລະ ມີແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກໍານົດຊະຕາກໍາຂອງມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງນີ້ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ມັນຈະໃຊ້ເວລາອີກບໍ່ດົນ ກ່ອນທີ່ມະນຸດຊາດຈະໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງນີ້ດ້ວຍຕາຂອງເຂົາເອງ ແລະ ນີ້ຄືຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະນໍາມາໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນໄວໆນີ້. ມະນຸດຊາດມີຊີວິດ ແລະ ຕາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອຕາຂອງເຂົາຫຼັບລົງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ນັ້ນກໍແມ່ນຍ້ອນການຄຸ້ມຄອງນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກມັນຫຼັບລົງ. ມະນຸດມາ ແລະ ໄປຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ໂດຍທີ່ບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ, ມັນເປັນສ່ວນທັງໝົດຂອງອໍານາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການອອກແບບຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ; ມັນກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຊົ່ວນິດນິລັນ.

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດຮັບຮູ້ເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ເບິ່ງເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ກັບຄືນສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືແຜ່ນການຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຄຸ້ມຄອງມາເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

VII ຄວາມລຶກລັບກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 265)

ເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ວິທີຄວາມເຊື່ອຕາມປະເພນີຂອງຜູ້ຄົນ (ຂອງສາສະໜາຄຣິດເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງໃນສາມສາສະໜາຫຼັກຂອງໂລກ) ກໍຄືການອ່ານພຣະຄຳພີ; ການໜີຈາກພຣະຄຳພີບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ການໜີຈາກພຣະຄຳພີແມ່ນຄວາມຄິດນອກຄອກ ແລະ ຄວາມເຫັນນອກຮີດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ຜູ້ຄົນອ່ານໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນໆ, ພື້ນຖານຂອງໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ກໍຕ້ອງເປັນການອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະຄຳພີ ແລະ ນອກຈາກພຣະຄຳພີແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ນະມັດສະການໜັງສືໃດທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຳພີ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນັ້ນ ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມີພຣະຄຳພີ, ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ; ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມອ່ານພຣະຄຳພີ, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ; ແລະ ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຄຳພີ. ໃນລັກສະນະນີ້, ຜູ້ຄົນນະມັດສະການພຣະຄຳພີຄືກັບວ່າມັນເປັນພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າມັນເປັນເລືອດເນື້ອແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສູນເສຍມັນໄປກໍຈະເທົ່າກັບວ່າເປັນການສູນເສຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນເຫັນພຣະຄຳພີເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງມີຄົນທີ່ເຫັນພຣະຄຳພີສູງສົ່ງກວ່າພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຖ້າຜູ້ຄົນປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ ແຕ່ທັນທີທີ່ພວກເຂົາສູນເສຍພຣະຄຳພີ ຫຼື ສູນເສຍບົດ ແລະ ຂໍ້ຄວາມໂດດເດັ່ນໃນພຣະຄຳພີ ແລ້ວມັນກໍເທົ່າກັບວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍຊີວິດໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ ທ່ອງຂຶ້ນໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີ ແລະ ຍິ່ງພວກເຂົາສາມາດທ່ອງຂຶ້ນໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ສິ່ງນີ້ກໍຍິ່ງພິສູດວ່າ ພວກເຂົາຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄົນທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບມັນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນຟັງແມ່ນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ດີທຸກຄົນ. ໃນເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ

ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກວັດແທກຕາມຂອບເຂດຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຄວນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄົ້ນຫາຮ່ອງຮອຍຢ່າງຕາບອດເພື່ອຖອດຄວາມໝາຍໃນບົດພຣະຄຳພີ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍສະແຫວງຫາທິດທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈັກເທື່ອ; ຕະຫຼອດຜ່ານມາ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກສຶກສາ ແລະ ຄົ້ນຫາຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳພີຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໄດ້ພົບພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊິ່ງຢູ່ນອກພຣະຄຳພີ, ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໜີຈາກພຣະຄຳພີ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະໜີຈາກພຣະຄຳພີດ້ວຍຊ້ຳ. ຜູ້ຄົນໄດ້ສຶກສາພຣະຄຳພີເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ພວກເຂົາໄດ້ສະເໜີຄຳອະທິບາຍຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ພວກເຂົາຍັງມີຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ເຊິ່ງພວກເຂົາໂຕ້ຖຽງກັນໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າໄດ້ມີຫຼາຍກວ່າສອງພັນນິກາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຖືກກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ. ພວກເຂົາທັງໝົດຕ້ອງການຄົ້ນພົບການອະທິບາຍທີ່ພິເສດບາງຢ່າງ ຫຼື ຄວາມລຶກລັບທີ່ເລິກເຊິ່ງໃນພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຕ້ອງການຄົ້ນຫາມັນ ແລະ ຄົ້ນຫາເບື້ອງຫຼັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອັນ ຫຼື ເບື້ອງຫຼັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຢູດາຍ ຫຼື ຄວາມລຶກລັບຫຼາຍກວ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກເລີຍ. ການເຂົ້າຫາພຣະຄຳພີຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນເປັນຄວາມຫຼົງໄຫຼ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈັດເຈນຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບເລື່ອງລາວພາຍໃນ ຫຼື ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຳພີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ຄົນຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດພັນລະນາໄດ້ເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະຄຳພີ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຫຼົງໄຫຼມັນ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອມັນຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນຕ້ອງການຄົ້ນຫາຄຳ ທຳນວາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຕ້ອງການຄົ້ນພົບວ່າ ມີພາລະກິດຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືໝາຍສຳຄັນສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ. ດ້ວຍລັກສະນະນີ້ ການນະມັດສະການພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາຍິ່ງກາຍມາເປັນການເອົາຈິງເອົາຈັງຂຶ້ນໄປອີກ ແລະ ຍິ່ງໃກ້ຮອດຍຸກສຸດທ້າຍຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາຍິ່ງມີຄວາມເຊື່ອຖືຢ່າງຕາບອດໃນຄຳທຳນວາຍຂອງພຣະຄຳພີຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ໂດຍສະເພາະສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍ. ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າງຕາບອດແບບດັ່ງກ່າວໃນພຣະຄຳພີ, ດ້ວຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈແບບດັ່ງກ່າວໃນພຣະຄຳພີ,

ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລີຍ. ໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ພວກເຂົາຄິດວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳມາສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້; ມີພຽງແຕ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາຈະຄົ້ນພົບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ມີພຽງແຕ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄວາມລຶກລັບແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າລີ້ລັບຢູ່; ມີພຽງພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນ ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນ ທີ່ສາມາດອະທິບາຍທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ; ພຣະຄຳພີສາມາດນຳພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້; ແລະ ພຣະຄຳພີທັງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກຕ່າງໆ. ດ້ວຍແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະຄຳພີຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນອະດີດຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກຕໍ່ພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະອົງ. ຫາກປາສະຈາກພຣະຄຳພີ ຜູ້ຄົນສາມາດຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບ່ອນອື່ນໄດ້, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີແຕ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ການຂະຫຍາຍພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສອງເທົ່າ ແລະ ຍາກລຳບາກຈົນບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະກ້າວຂາໄດ້. ທຸກຢ່າງເປັນແບບນີ້ກໍຍ້ອນບົດ ແລະ ຄຳເວົ້າເຊິ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີຈາກພຣະຄຳພີ ພ້ອມທັງຄຳທຳນວາຍທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນພຣະຄຳພີ. ພຣະຄຳພີໄດ້ກາຍມາເປັນຮູບເຄົາລົບບູຊາໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ມັນໄດ້ກາຍເປັນປິດສະໜາໃນສະໝອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຢູ່ນອກພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນສາມາດຄົ້ນພົບພຣະເຈົ້າຢູ່ນອກພຣະຄຳພີ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະຄຳພີໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສຸດທ້າຍ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໄດ້. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຄິດເຖິງໄດ້; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອມັນໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການກ່ຽວກັບມັນໄດ້. ພຣະຄຳພີໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຍອມຮັບຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຂະຫຍາຍພາລະກິດໃໝ່ນີ້ຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 266)

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະສັນຍາເດີມຈຶ່ງກຳເນີດຂຶ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມອ່ານພຣະຄຳພີ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ມາ, ພຣະອົງກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຂຽນພຣະສັນຍາໃໝ່. ສະນັ້ນ ພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ

ໃໝ່ໃນພຣະຄຳພີຈຶ່ງກຳເນີດຂຶ້ນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີ. ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືປະຫວັດສາດ. ແນ່ນອນ ພຣະຄຳພີຍັງປະກອບມີຄຳທຳນວາຍບາງຢ່າງຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ຄຳທຳນວາຍດັ່ງກ່າວບໍ່ມີທາງເປັນປະຫວັດສາດໄດ້. ພຣະຄຳພີປະກອບມີຫຼາຍພາກສ່ວນ ບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ຄຳທຳນວາຍ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄຳພີປະກອບມີຈັກພາກສ່ວນ; ພຣະສັນຍາເດີມປະກອບມີປະຖົມມະການ, ອົບພະຍົບ... ແລະ ຍັງມີໜັງສືແຫ່ງຄຳທຳນວາຍທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ຂຽນໄວ້. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ, ພຣະສັນຍາເດີມສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍໜັງສືມາລາກີ. ມັນບັນທຶກພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຢໂຮວາ; ຈາກປະຖົມມະການຈົນເຖິງໜັງສືມາລາກີ, ມັນເປັນການບັນທຶກຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບພາລະກິດທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຢໂຮວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ໄດ້ປະສົບ. ໃນລະຫວ່າງພຣະສັນຍາເດີມຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຈຳນວນຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວຄຳທຳນວາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ພວກເຂົາໃຫ້ຄຳສັ່ງສອນກັບຊົນເຜົ່າ ແລະ ຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະ ທຳນວາຍພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາຈະກະທຳ. ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳທຳນວາຍຈາກພຣະເຢໂຮວາ: ພວກເຂົາສາມາດເຫັນນິມິດຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະອົງ ແລະ ຂຽນຄຳທຳນວາຍ. ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາກະທຳເປັນການສຳແດງເຖິງສຽງຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ການສະແດງເຖິງທຳນວາຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນກໍເປັນພຽງການນຳພາຜູ້ຄົນໂດຍໃຊ້ພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປະກາດພຣະທຳຫຼາຍຄົນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ມອບຄຳທຳນວາຍທີ່ສັກສິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສົ່ງຕໍ່ໄປສູ່ທຸກຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອັນ. ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍຄືການກ່າວຄຳທຳນວາຍ ແລະ ພວກເຂົາບາງຄົນກໍຂຽນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ມີໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນລົງເພື່ອສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ. ພຣະເຢໂຮວາແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂຶ້ນມາເພື່ອກ່າວຄຳທຳນວາຍ, ເພື່ອທຳນວາຍເຖິງພາລະກິດໃນອະນາຄົດ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ຍັງຕ້ອງກະທຳໃຫ້ສຳເລັດໃນເວລານັ້ນ ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍເຫຼົ່ານີ້ແຕກຕ່າງຈາກໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນໆໃນພຣະຄຳພີພໍສົມຄວນ; ພວກມັນແມ່ນພຣະທຳທີ່ມີການກ່າວ ຫຼື

ຂຽນລົງໂດຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານແຫ່ງການທຳນວາຍ, ໂດຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບນິມິດ ຫຼື ສຽງຈາກພຣະເຢໂຮວາ. ນອກຈາກໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍແລ້ວ, ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນການບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດແທນຄຳທຳນວາຍທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ພຣະເຢໂຮວາແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນມາ, ເໝືອນກັບທີ່ປະຖົມມະການ ແລະ ອົບພະຍົບບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບໜັງສືເອຊາຢາ ແລະ ໜັງສືດານີເອນໄດ້. ຄຳທຳນວາຍໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ກ່ອນທີ່ພາລະກິດຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນໆຖືກຂຽນຂຶ້ນຫຼັງຈາກພາລະກິດໄດ້ສຳເລັດລົງແລ້ວ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຮັດໄດ້.
ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນເວລານັ້ນໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວຄຳທຳນວາຍບາງຢ່າງ, ພວກເຂົາກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ພວກເຂົາທຳນວາຍສິ່ງຕ່າງໆໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ພ້ອມທັງການທຳລາຍໂລກໃນຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນກໍຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາວາງແຜນທີ່ຈະປະຕິບັດ.
ໜັງສືທີ່ເຫຼືອທັງໝົດບັນທຶກພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທຳໃນອິດສະຣາເອັນ. ສະນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າອ່ານພຣະຄຳພີ, ຫຼັກໆແມ່ນເຈົ້າກຳລັງອ່ານກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນອິດສະຣາເອັນ; ພຣະສັນຍາເດີມໃນພຣະຄຳພີ ຫຼັກໆ ແມ່ນບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການນຳພາອິດສະຣາເອັນ, ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ໂມເຊເພື່ອນຳພາຊາວອິດສະຣາເອັນອອກຈາກອີຢິບ ຜູ້ເຊິ່ງປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກໂສ້ຂອງພວກຟາຣາໂອ ແລະ ນຳພວກເຂົາໄປສູ່ບ່ອນທຸລະກັນດານ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຂົ້າສູ່ການາອານ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກນີ້ກໍເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນການາອານ.
ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ປະຕິບັດທົ່ວອິດສະຣາເອັນ.
ທຸກສິ່ງທີ່ບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອັນ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງອາດາມ ແລະ ເອວາ.
ຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນນຳພາຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈົນເຖິງຍຸກສະໄໝໂນອາ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນ ແມ່ນພາລະກິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອິດສະຣາເອັນ.
ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດໃດເລີຍທີ່ຢູ່ນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ?
ເພາະວ່າ ດິນແດນອິດສະຣາເອັນແມ່ນບ່ອນກຳເນີດຂອງມະນຸດຊາດ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ແມ່ນບໍ່ມີປະເທດອື່ນໃດ ນອກຈາກອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນສະຖານທີ່ອື່ນໆເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ສິ່ງທີ່ບັນທຶກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມຂອງພຣະຄຳພີແມ່ນເປັນພຽງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນ

ອິດສະຣາເອັນໃນເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເຊັ່ນ: ເອຊາຢາ, ດານີເອນ, ເຢເຣມີຢາ ແລະ ເອເຊກີເອນ... ພຣະທຳຂອງພວກເຂົາທຳນວາຍພາລະກິດອື່ນໆຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນທຳນວາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເອງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ນອກຈາກໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມາຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທຳແລ້ວ, ທຸກສິ່ງແມ່ນການບັນທຶກປະສົບການຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນ.

ພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງເກີດຂຶ້ນກ່ອນຈະມີມະນຸດຊາດ ແຕ່ໜັງສືປະຖົມມະການພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກມີມະນຸດຊາດ; ມັນເປັນໜັງສືທີ່ຂຽນຂຶ້ນໂດຍໂມເຊໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນເປັນຄືກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນທ່າມກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ນັ້ນກໍຄື: ຫຼັງຈາກມີເຫດການເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍຂຽນເຫດການນັ້ນລົງເພື່ອສະແດງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນອະນາຄົດເຫັນ ແລະ ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນອະນາຄົດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ນັ້ນ ກໍຄືສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຫຍັງເໜືອໄປກວ່າປະຫວັດສາດ. ສິ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ພວກເຂົາບັນທຶກພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະສັນຍາເດີມຈຶ່ງເປັນໜັງສືປະຫວັດສາດ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເມື່ອພາລະກິດໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ພຣະສັນຍາໃໝ່ກໍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະສັນຍາໃໝ່ຈຶ່ງເປັນໜັງສືປະຫວັດສາດເຊັ່ນດຽວກັນ. ແນ່ນອນ, ພຣະສັນຍາໃໝ່ບໍ່ໄດ້ຈັດເປັນລະບົບຄືກັບພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ມີການບັນທຶກຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຄືກັບພຣະສັນຍາເດີມ. ພຣະທຳທັງໝົດທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍພຣະເຢໂຮວາແມ່ນຖືກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມຂອງພຣະຄຳພີ, ໃນຂະນະດຽວກັນມີພຽງແຕ່ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່. ແນ່ນອນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນກັນ ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ເປັນລາຍລະອຽດ. ມີການບັນທຶກໜ້ອຍກວ່າໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ກໍເພາະວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດນັ້ນໜ້ອຍກວ່າ; ຈຳນວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງສາມປີເຄິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຂອງພວກອັກຄະສາວົກແມ່ນໜ້ອຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຫຼາຍ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໜັງສືໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຈຶ່ງມີໜ້ອຍກວ່າພຣະສັນຍາເດີມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 267)

ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືປະເພດໃດ?

ພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະສັນຍາເດີມໃນພຣະຄຳພີບັນທຶກພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ພຣະສັນຍາເດີມທັງໝົດບັນທຶກພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳ ແລະ ສິ້ນສຸດການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາດ້ວຍໜັງສືມາລາກີ. ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກພາລະກິດສອງສ່ວນທີ່ກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າ: ສ່ວນທີໜຶ່ງແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງ ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນການອອກພຣະບັນຍັດ. ທັງສອງເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳ. ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສະແດງເຖິງພາລະກິດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ; ເປັນພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເປັນຫຼັກ. ສະນັ້ນ, ພຣະສັນຍາເດີມຈຶ່ງບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່ບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ. ຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ເປັນສ່ວນຫຼາຍ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ພຣະເຢໂຮວາສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາໃນອິດສະຣາເອັນ, ພຣະອົງນຳພາຊີວິດຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ, ເປັນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ພຣະອົງເລືອກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ພຣະອົງນຳພາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ; ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ທັງສິບສອງຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອັນເປັນຜູ້ຄົນທຳອິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີຈົນເຖິງເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສິ້ນສຸດລົງ. ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງຊາວຢິວ ແລະ ໃນທ່າມກາງໜຶ່ງໃນສິບສອງຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອັນ. ສາເຫດທີ່ວ່າຂອບເຂດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດໜ້ອຍລົງກວ່າເກົ່ານັ້ນ ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດພຽງແຕ່ໃນດິນແດນຢູດາ ແລະ

ພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາສາມປີເຄິ່ງເທົ່ານັ້ນ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນບໍ່ສາມາດເກີນຈຳນວນພາລະກິດທີ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 268)

ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເຫັນວ່າ ຊາວອິດສະຣາເອັນຕິດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະເຢໂຮວາແນວໃດ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງອ່ານພຣະສັນຍາເດີມ; ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງອ່ານພຣະສັນຍາໃໝ່. ແຕ່ເຈົ້າຈະເຫັນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍບັນທຶກມັນໃນພຣະຄຳພີມາກ່ອນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຄັດເລືອກຜູ້ຄົນອື່ນໆທີ່ຖືກເລືອກໃນປະເທດຈີນ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຍ່າງຈັກເທື່ອ ແລະ ເປັນຫົນທາງທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ເຫັນ. ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກປະຕິບັດມາກ່ອນ, ມັນເປັນພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີການປະຕິບັດມາກ່ອນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນປະຫວັດສາດ ເພາະປັດຈຸບັນກໍຄືປັດຈຸບັນ ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນອະດີດເທື່ອ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ໃໝ່ກວ່າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອັນ, ມັນໄດ້ຂະຫຍາຍອອກນອກຂອບເຂດອິດສະຣາເອັນແລ້ວ ແລະ ນອກເໜືອຄຳທຳນວາຍຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳອີກດ້ວຍ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ແລະ ມະຫັດສະຈັນ ເຊິ່ງຢູ່ນອກຄຳທຳນວາຍ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າ ເຊິ່ງຢູ່ນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດສັງເກດເຫັນ ຫຼື ຈິນຕະນາການໄດ້. ແລ້ວພຣະຄຳພີຈະບັນທຶກຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ? ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດບັນທຶກລາຍລະອຽດທຸກສິ່ງໃນພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການຕັດຕໍ່ເລີຍ? ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດບັນທຶກພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາຢ່າງສູງ ທີ່ຕໍ່ຕ້ານທຳນຽມໃນໜັງສືເກົ່າໆທີ່ຢູ່ໃນສະພາບບໍ່ດີໄດ້? ພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນບໍ່ແມ່ນປະຫວັດສາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຍ່າງໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຕ້ອງຫ່າງອອກຈາກພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງໄກກວ່າໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍ ຫຼື ປະຫວັດສາດໃນພຣະຄຳພີ.

ມີພຽງແຕ່ທາງດຽວນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຍ່າງໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່ໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງ ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຮຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ອ່ານພຣະຄຳພີ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີພາລະກິດອື່ນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພຣະຄຳພີ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຊອກຫາການປະຕິບັດທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ມີລາຍລະອຽດຫຼາຍກວ່າໃນພຣະຄຳພີ, ກົງກັນຂ້າມເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະຄຳພີ. ນີ້ຄືສິ່ງທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດວິເຄາະມັນໃຫ້ໄດ້ຢ່າງລະອຽດ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງຈະນະມັດສະການພຣະຄຳພີ ແລະ ມັນຈະຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ. ໃນເມື່ອມີຫົນທາງທີ່ສູງສົ່ງກວ່າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຮຽນຮູ້ຫົນທາງທີ່ຕໍ່າ ແລະ ຫຼ້າສະໄໝນັ້ນ? ໃນເມື່ອມີພຣະທຳທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດທີ່ເກົ່າແກ່ນັ້ນ? ຖ້ອຍຄຳໃໝ່ສາມາດສະໜອງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ໃໝ່; ການບັນທຶກທີ່ເກົ່າແກ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອີ່ມອົກອີ່ມໃຈໄດ້ ແລະ ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນໄດ້ ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກມັນເປັນປະຫວັດສາດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ຫົນທາງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດແມ່ນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ທີ່ສຸດ ແລະ ດ້ວຍພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ບໍ່ວ່າຫົນທາງໃນອະດີດຈະສູງສົ່ງສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍັງເປັນປະຫວັດສາດແຫ່ງພາບສະທ້ອນຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ບໍ່ວ່າມັນຈະມີຄຸນຄ່າໃນການອ້າງອີງແບບໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງເປັນວິທີທາງທີ່ເກົ່າແກ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນ “ໜັງສືສັກສິດ”, ວິທີທາງທີ່ເກົ່າແກ່ກໍຍັງເປັນປະຫວັດສາດຢູ່ດີ; ເຖິງແມ່ນ ບໍ່ມີການບັນທຶກກ່ຽວກັບມັນໃນ “ໜັງສືສັກສິດ”, ວິທີທາງທີ່ໃໝ່ແມ່ນຢູ່ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ຫົນທາງນີ້ສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຫົນທາງນີ້ສາມາດປ່ຽນແປງເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 269)

ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືທາງປະຫວັດສາດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະສັນຍາເດີມໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າໄດ້ນຳສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງໃນເວລາຂອງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນມາປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູກໍຈະປະຕິເສດເຈົ້າ ແລະ ຕັດສິນລົງໂທດ;

ຖ້າເຈົ້າໄດ້ນຳພຣະສັນຍາເດີມມາໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ເຈົ້າກໍຈະເປັນພວກຟາຣິຊາຍ. ໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າເຈົ້ານຳພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ມາລວມກັນເພື່ອກິນ ແລະ ດື່ມ ແລະ ປະຕິບັດ ແລ້ວພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນກໍຈະຕັດສິນລົງໂທດເຈົ້າ; ເຈົ້າກໍຈະຕາມພາລະກິດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດແຫ່ງປັດຈຸບັນບໍ່ທັນ! ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່ ແລ້ວເຈົ້າກໍຢູ່ນອກກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ! ໃນລະຫວ່າງຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຢຊູນຳພາຊາວຢິວ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ໂດຍອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືພຣະຄຳພີເປັນຫຼັກພື້ນຖານໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ ແຕ່ຊົງກ່າວຕາມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງເພື່ອນຳພາຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງຈາກພຣະຄຳພີ. ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສຳນຶກຜິດ ເຊິ່ງເປັນພຣະທຳທີ່ບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງໃນຄຳທຳນວາຍຂອງພຣະສັນຍາເດີມຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຍັງນຳເສັ້ນທາງໃໝ່ອີກດ້ວຍ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍອ້າງອີງເຖິງພຣະຄຳພີເວລາທີ່ພຣະອົງເທດສະໜາ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນໃນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍເກີນມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ກວ່າຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນມີຫຼາຍຄົນທີ່ຕັດສິນລົງໂທດພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຣະຄຳພີ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງໃຊ້ພຣະສັນຍາເດີມເພື່ອຄຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຍັງເໜືອກວ່າພຣະສັນຍາເດີມຢູ່ດີ; ຖ້າມັນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ ແລ້ວເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງຄຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ບໍ່ໄດ້ມີການເວົ້າຫຍັງໃນພຣະສັນຍາເດີມກ່ຽວກັບການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອນຳເສັ້ນທາງໃໝ່, ມັນບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພຣະຄຳພີຢ່າງຕັ້ງໃຈ ຫຼື ຖິ້ມພຣະສັນຍາເດີມຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອນຳພາລະກິດໃໝ່ມາສູ່ຜູ້ຄົນທີ່ກະຫາຍຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອອະທິບາຍພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ດຳລົງພາລະກິດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສືບຕໍ່ພັດທະນາ, ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຍຶດຖືພຣະຄຳພີເປັນພື້ນຖານ;

ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ສະນັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄໍາທໍານວາຍໃນພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະອົງປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພຣະສັນຍາເດີມກ່າວໄວ້, ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈວ່າ ມັນເຫັນພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈວ່າ ຄົນອື່ນຮູ້ຈັກຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາຕັດສິນລົງໂທດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດ ເຖິງແມ່ນຫຼາຍຄົນໄດ້ໃຊ້ຄໍາທໍານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນພຣະສັນຍາເດີມເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດພຣະອົງ. ສໍາລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຫຼັກພື້ນຖານ ແລະ ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ຖືກກັນກັບການບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງມະນຸດບໍ? ຕ້ອງນໍາໃຊ້ທິດສະດີກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ແລ້ວມັນຕ້ອງເປັນໄປຕາມຄໍາທໍານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາບໍ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ສິ່ງໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກັນ: ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄໍາພີ? ເປັນຫຍັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບພຣະຄໍາພີ? ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີສິດໃຫຍ່ກວ່າພຣະຄໍາພີບໍ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກຈາພຣະຄໍາພີ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນໄດ້ບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູ ແລະ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ? ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ, ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງລ້າງຕີນ, ຜ້າຄຸມຫົວ, ຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ດື່ມເຫຼົ້າແວງ? ທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມບໍ່ແມ່ນບໍ? ຖ້າພຣະເຢຊູນັບຖືພຣະສັນຍາເດີມ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງສອນເຫຼົ່ານີ້? ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ສິ່ງໃດມາກ່ອນ ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄໍາພີ! ເມື່ອເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງວັນຊະບາໂຕ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງພຣະຄໍາພີບໍ?

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງພຣະສັນຍາໃໝ່ ໄດ້ເປີດພາລະກິດໃໝ່ອອກ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພຣະທໍາທີ່ພຣະເຢໂຮວາແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ສູງສົ່ງກວ່າພຣະບັນຍັດ. ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວວ່າ "ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອທໍາລາຍພຣະບັນຍັດ ຫຼື ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອທໍາລາຍ

ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ". ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ອີງຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສຳເລັດ, ມີຄຳສັ່ງສອນຫຼາຍຢ່າງທີ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ. ໃນວັນຊະບາໂຕ ເມື່ອພຣະອົງພາພວກສາວົກຜ່ານທົ່ງນາ, ພວກເຂົາກໍເດັດ ແລະ ກິນຮວງເຂົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະ ກ່າວວ່າ "ບຸດມະນຸດແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງວັນຊະບາໂຕ". ໃນເວລານັ້ນ ຕາມກົດລະບຽບຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນແລ້ວ, ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕຈະຖືກລົງໂທດແກວ່ງຫີນໃສ່ຈົນຕາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ຫຼື ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຢໂຮວາໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳໃຫຍ່ກວ່າພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ, ມັນສູງສົ່ງກວ່າພຣະບັນຍັດ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະບັນຍັດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ, ແລະ ໄດ້ທຳລາຍຄຳສັ່ງສອນເຫຼົ່ານັ້ນແລ້ວ. ແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອັນຍຶດຕິດກັບພຣະຄຳພີຢ່າງດຸເດືອດ ແລະ ກ່າວໂທດພຣະໂຢຊູ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະຕິເສດພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ? ມື້ນີ້, ໂລກແຫ່ງສາສະໜາຍັງຍຶດຕິດກັບພຣະຄຳພີຢ່າງດຸເດືອດ ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືທີ່ສັກສິດ ແລະ ຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີ". ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຕະຫຼອດໄປ, ພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້ ແລະ ຕ້ອງຮັກສາວັນຊະບາໂຕຢູ່ສະເໝີ!" ພວກເຂົາບໍ່ເປັນຕາຫົວຂວັນບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ? ພຣະອົງກຳລັງເຮັດບາບບໍ? ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດເຫັນຜ່ານສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ? ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະອ່ານພຣະຄຳພີແນວໃດ, ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍໃຊ້ລິດອຳນາດແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ບໍລິສຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກໍຍັງຈະຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຂົາຈະເລີ່ມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພວກເຂົາຈະຕາຍໃນລະຫວ່າງການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 270)

ພຣະຄຳພີຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່. ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ "ພຣະສັນຍາ" ໝາຍເຖິງຫຍັງ? "ພຣະສັນຍາ"

ໃນພຣະສັນຍາເດີມມາຈາກຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາທີ່ມີຕໍ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງຂ້າຊາວອີຢິບ ແລະ ຊ່ວຍຊາວອິດສະຣາເອັນຈາກຟາຣະໂອ. ແນ່ນອນ, ເຄື່ອງພິສູດຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍານີ້ແມ່ນເລືອດຂອງແກະທີ່ທາໄວ້ເທິງຂອບປະຕູ ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ວ່າ ທຸກຄົນທີ່ມີເລືອດແກະຢູ່ເທິງ ແລະ ຂ້າງຂອບປະຕູແມ່ນຊາວອິດສະຣາເອັນ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກພຣະເຢໂຮວາລະເວັ້ນ (ຍ້ອນວ່າໃນຕອນນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາກຳລັງຈະຂ້າບຸດຊາຍກົກທັງໝົດຂອງອີຢິບ ລວມທັງແກະ ແລະ ງົວຄວາຍຫົວປີ). ຄຳໝັ້ນສັນຍານີ້ມີຄວາມໝາຍຢູ່ສອງລະດັບ. ບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ສັດໂຕໃດຂອງອີຢິບທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະເຢໂຮວາ; ພຣະອົງຈະຂ້າບຸດຊາຍກົກລວມທັງແກະ ແລະ ງົວຄວາຍຫົວປີທັງໝົດ. ສະນັ້ນ ໃນໜັງສືຫຼາຍເຫຼັ້ມແຫ່ງການທຳນວາຍ, ມັນຈຶ່ງຖືກທຳນວາຍລ່ວງໜ້າໄວ້ວ່າ ຊາວອີຢິບຈະຖືກຕີສອນຢ່າງຮຸນແຮງ ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍໃນລະດັບທຳອິດຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຂ້າບຸດຊາຍກົກຂອງອີຢິບ ແລະ ສັດລ້ຽງຫົວປີທັງໝົດຂອງອີຢິບ ແລະ ພຣະອົງລະເວັ້ນຊາວອິດສະຣາເອັນທັງໝົດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກດິນແດນແຫ່ງອິດສະຣາເອັນແມ່ນຖືກພຣະເຢໂຮວາຮັກສາໄວ້ ແລະ ຈະຖືກລະເວັ້ນທຸກຄົນ; ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໄລຍະຍາວໃນພວກເຂົາ ແລະ ສ້າງຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບພວກເຂົາ ໂດຍໃຊ້ເລືອດແກະ. ຈາກຕອນນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ພຣະເຢໂຮວາຈະບໍ່ຂ້າຊາວອິດສະຣາເອັນ ແລະ ກ່າວວ່າ ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ທ່າມກາງສິບສອງຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອັນ, ພຣະອົງຈະເລີ່ມລົງມືປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳລັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດທັງໝົດ, ພຣະອົງຈະເປີດພຣະບັນຍັດທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງອອກໃຫ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ ແລະ ເລືອກເອົາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ຜູ້ພິພາກສາທ່າມກາງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນຈຸດສູນກາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢໂຮວາສ້າງຕັ້ງຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄື: ນອກຈາກຍຸກນີ້ແລ້ວ ຈະໄດ້ມີການປ່ຽນໄປ, ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງຄົນທີ່ຖືກເລືອກເທົ່ານັ້ນ. ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາແມ່ນປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້ ຍ້ອນມັນເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍເລືອດ ແລະ ສ້າງຂຶ້ນກັບປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງເລືອກ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງໄດ້ເລືອກຂອບເຂດ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ເໝາະສົມເພື່ອເລີ່ມລົງມືປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳລັບຍຸກທັງໝົດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຫັນຄຳໝັ້ນສັນຍາເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນເປັນພິເສດ. ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມໝາຍລະດັບທີສອງຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາ. ຍົກເວັ້ນປະຖົມມະການ

ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນກ່ອນການສ້າງຄຳໝັ້ນສັນຍາ, ໜັງສືອື່ນໆທຸກເຫຼັ້ມໃນພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງຊາວອິດສະຣາເອັນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສ້າງຄຳໝັ້ນສັນຍາ. ແນ່ນອນ ມີການບັນທຶກບາງເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຊາວຕ່າງຊາດ, ແຕ່ໂດຍລວມແລ້ວ ພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນອິດສະຣາເອັນ. ຍ້ອນຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ມີກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ, ໜັງສືທີ່ຂຽນຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ "ພຣະສັນຍາເດີມ". ໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນຖືກຕັ້ງຊື່ຕາມຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ມີກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ.

ພຣະສັນຍາໃໝ່ຖືກຕັ້ງຊື່ຕາມພຣະໂລຫິດທີ່ພຣະເຢຊູຊົງລັ່ງອອກເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຢຊູຄື: ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະອົງ ເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພບາບໂດຍການຫຼັ່ງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເກີດໃໝ່ຜ່ານທາງພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນບາບອີກຕໍ່ໄປ; ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະອົງເພື່ອຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານໃນນະລົກຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຕາຍໄປ. ໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມທີ່ຂຽນຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນມາຈາກຄຳໝັ້ນສັນຍານີ້ ແລະ ໜັງສືທັງໝົດບັນທຶກພາລະກິດ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ປາກົດຢູ່ໃນໜັງສືນັ້ນໆ. ໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ບັນທຶກນອກເໜືອໄປກວ່າຄວາມລອດພົ້ນແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຫຼື ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ພວກມັນທັງໝົດເປັນໜັງສືທີ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍອ້າຍນ້ອງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງມີປະສົບການ. ສະນັ້ນ, ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກຕັ້ງຊື່ຂຶ້ນຕາມຄຳໝັ້ນສັນຍາເຊັ່ນກັນ ນັ້ນກໍຄື: ພວກມັນຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະສັນຍາໃໝ່. ພຣະສັນຍາທັງສອງນີ້ລວມເອົາແຕ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັນກັບຍຸກສຸດທ້າຍ. ສະນັ້ນ, ພຣະຄຳພີຈຶ່ງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງຫຼາຍສຳລັບຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຢ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດ, ມັນກໍໃຊ້ເປັນບ່ອນອ້າງອີງຊົ່ວຄາວ ແຕ່ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ມັນມີຄຸນຄ່າໃນການນຳໃຊ້ແຕ່ພຽງໜ້ອຍດຽວ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຜູ້ຄົນທີ່ນັບຖືສາສະໜາຍັງເກັບຮັກສາໄວ້ເປັນຂອງມີຄ່າທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຳພີ; ພວກເຂົາຮູ້ພຽງແຕ່ວິທີການອະທິບາຍພຣະຄຳພີ ແລະ ບໍ່ຮູ້ເຖິງຕົ້ນກຳເນີດຂອງມັນຢ່າງເປັນພື້ນຖານ. ທ່າທີຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະຄຳພີຄື: ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ມັນບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຂໍ້ຜິດພາດເລີຍ. ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ກຳນົດກ່ອນວ່າ ພຣະຄຳພີຖືກຕ້ອງ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດ,

ພວກເຂົາຈຶ່ງສຶກສາ ແລະ ສຳຫຼວດມັນດ້ວຍຄວາມສົນໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດບໍ່ໄດ້ຖືກທຳນວາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ. ບໍ່ເຄີຍມີການກ່າວເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະເລີຍທີ່ເປັນຈຸດມືດທີ່ສຸດຂອງທຸກບ່ອນ ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດຫຼ້າສຸດ. ເນື່ອງຈາກວ່າຍຸກແຫ່ງພາລະກິດແຕກຕ່າງກັນ ແມ່ນແຕ່ພຣະເຢຊູເອງກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນີ້ຈະຖືກກະທຳໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະສາມາດສຳຫຼວດເພື່ອຄົ້ນພົບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນີ້ເຊິ່ງຢູ່ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 271)

ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີຄືການບັນທຶກກ່ຽວກັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ພຣະຄຳພີພຽງແຕ່ບັນທຶກພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງສ່ວນທີໜຶ່ງແມ່ນການບັນທຶກເຖິງຄຳທະນວາຍລ່ວງໜ້າຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ຕະຫຼອດທັງຍຸກຕ່າງໆ. ປະສົບການຂອງມະນຸດຖືກເປື້ອນເປິະດ້ວຍຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້. ໜັງສືຫຼາຍເຫຼັ້ມໃນພຣະຄຳພີແມ່ນມີແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ອະຄະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການເຂົ້າໃຈທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງມະນຸດ. ແນ່ນອນ, ພຣະທຳສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຜົນຂອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພວກມັນກໍແມ່ນການເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກມັນແມ່ນການສຳແດງອອກທີ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທັງໝົດ. ມຸມມອງຂອງພວກມັນກ່ຽວກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກຄວາມຮູ້ທີ່ມາຈາກປະສົບການສ່ວນຕົວ ຫຼື ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄຳພະຍາກອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳແມ່ນໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນຈາກພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ ນັ້ນກໍຄື: ຄຳທຳນວາຍປະເພດດຽວກັນກັບຂອງເອຊາຢາ, ດານີເອນ, ເອັດຊະຣາ, ເຢເຣມີຢາ ແລະ ເອເຊກີເອນ ແມ່ນມາຈາກການສັ່ງສອນໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນນັກທຳນວາຍ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານແຫ່ງການທຳນວາຍ ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະເຢໂຮວາ ກໍໄດ້ກ່າວຄຳທຳນວາຍຫຼາຍຢ່າງ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນຈາກພຣະເຢໂຮວາໂດຍກົງ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາ? ເພາະວ່າປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ນັ້ນກໍຄື ແລະ

ພາລະກິດຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳຕ້ອງຖືກກະທຳທ່າມກາງພວກເຂົາ; ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍດັ່ງກ່າວ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເອງກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ພວກເຂົາ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຜ່ານປາກຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອຜູ້ຄົນໃນອະນາຄົດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເຫັນວ່າ ພວກມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກມະນຸດ ແລະ ເພື່ອຢືນຢັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູເອງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແທນພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ກ່າວຄຳທຳນວາຍອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍ? ແນ່ນອນ, ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກອັກຄະສາວົກອີກດ້ວຍ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງສາມາດທັງກ່າວຄຳທຳນວາຍ ແລະ ເທດສະໜາ ແລະ ສັ່ງສອນຜູ້ຄົນທົ່ວທັງດິນແດນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຊົງປະຕິບັດ ແລະ ຕົວຕົນທີ່ພຣະອົງຊົງສະແດງໃຫ້ເຫັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນ. ພຣະອົງມາເພື່ອໄຖ່ມວນມະນຸດຊາດ, ໄຖ່ມະນຸດຈາກຄວາມຜິດບາບ; ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ເປັນອັກຄະສາວົກ, ແຕ່ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ. ຜູ້ປະກາດພຣະທຳສາມາດກ່າວຄຳທຳນວາຍ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນເປັນພຣະຄຣິດ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຢຊູກ່າວຄຳທຳນວາຍຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າເອງໃນການປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງກໍແຕກຕ່າງຈາກຕົວຕົນຂອງເອຊາຢາ ນັ້ນກໍຄື: ພຣະອົງມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດລົງ ແລະ ພຣະອົງຍັງຊົງຈັດກຽມຊີວິດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍປາກົດໃນພຣະອົງໂດຍກົງ. ໃນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ, ບໍ່ໄດ້ມີການດົນບັນດານຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄຳສັ່ງສອນຈາກພຣະເຢໂຮວາ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ ເຊິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດນັ້ນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ, ຕໍ່ມາຈຶ່ງແມ່ນການກ່າວຄຳທຳນວາຍ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ, ອັກຄະສາວົກ ແລະ ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ຜູ້ທຳນວາຍພຽງແຕ່ສາມາດກ່າວຄຳທຳນວາຍ ແລະ

ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດ. ເພາະວ່າ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີມະນຸດຄົນໃດປະຕິບັດມາກ່ອນ ແລະ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກຄົນແບບເອຊາຢາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 272)

ໃນປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າ ພຣະຄຳພີຄືພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຄືພຣະຄຳພີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອວ່າ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີກໍຄືພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະທຳທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກກ່າວໂດຍພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຍິ່ງຄິດວ່າ ເຖິງແມ່ນ ໜັງສືຫົກສິບຫົກເຫຼັ້ມໃນພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍມະນຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນການບັນທຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ນີ້ແມ່ນການເຂົ້າໃຈທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງທັງໝົດ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ນອກຈາກໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍ, ພຣະສັນຍາເດີມສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດ. ຈົດໝາຍໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ບາງສະບັບກໍມາຈາກປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ ບາງສະບັບກໍມາຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຕົວຢ່າງ ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລເກີດຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດຄົນໜຶ່ງ, ທຸກຂໍ້ຄວາມທັງໝົດແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກຂຽນຂຶ້ນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ, ເປັນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການຕັກເຕືອນ ແລະ ການຊູໃຈສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພວກມັນບໍ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ກ່າວໄວ້ ເພາະເປົາໂລບໍ່ສາມາດກ່າວແທນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ແລະ ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະເຫັນນິມິດທີ່ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນ. ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກເອເຟໂຊ, ຟີລາເດັນເຟຍ, ກາລາເຕຍ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກອື່ນໆ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຈຶ່ງເປັນຈົດໝາຍທີ່ເປົາໂລຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ພວກມັນແມ່ນຖ້ອຍຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ. ພວກມັນເປັນພຽງຄຳເວົ້າແຫ່ງການຕັກເຕືອນ, ການປອບໃຈ ແລະ ຊູໃຈທີ່ເພິ່ນຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາຂອງພາລະກິດຂອງເພິ່ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພວກມັນກໍຍັງເປັນການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງເປົາໂລໃນເວລານັ້ນ. ພວກມັນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກຄົນ ເພື່ອວ່າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດໃນເວລານັ້ນຈະຕິດຕາມຄຳແນະນຳຂອງເພິ່ນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມວິທີແຫ່ງການກັບໃຈຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເປົາໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ທຸກຄຣິສຕະຈັກບໍ່ວ່າໃນອະດີດ ຫຼື ໃນອະນາຄົດຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນຂຽນຂຶ້ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນທຸກຄຳແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຕາມສະພາບການຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ, ເພິ່ນພຽງແຕ່ສົນທະນາກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອໃນພວກເຂົາ; ແລະ ເພິ່ນພຽງແຕ່ເທດສະໜາ ຫຼື ເຕືອນຜູ້ຄົນ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ. ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນແມ່ນອີງຕາມພາລະຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ເພິ່ນສົ່ງເສີມຜູ້ຄົນຜ່ານທາງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້.

ເພິ່ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອັກຄະສາວົກໃນຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ, ເພິ່ນເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງຕ້ອງຮັບເອົາໜ້າທີ່ສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຕ້ອງດຳເນີນພາລະກິດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ເພິ່ນຕ້ອງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສະພາວະຕ່າງໆຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍຂຶ້ນໃຫ້ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກຄົນ.

ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນກ່າວຕໍ່ຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງເປັນການສັ່ງສອນ ແລະ ຄວາມຄິດບວກແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ມັນຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ ທີ່ຜູ້ຄົນຈະເຫັນການບັນທຶກກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ ຈົດໝາຍຂອງມະນຸດເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ!

ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ໂດຍສະເພາະເມື່ອເວົ້າເຖິງຈົດໝາຍທີ່ເປົາໂລຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ, ຍ້ອນຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ໂດຍອີງຕາມສະພາບການ ແລະ ສະຖານະການຂອງແຕ່ລະຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະຕັກເຕືອນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນເພື່ອຈູງໃຈອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນເວລານັ້ນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າສິ່ງນີ້ເປັນພາລະກິດຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ຍັງເປັນພາລະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມອບໃຫ້ເພິ່ນ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພິ່ນກໍເປັນອັກຄະສາວົກທີ່ນຳພາຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ ຜູ້ເຊິ່ງຂຽນຈົດໝາຍຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ນັ້ນຄືໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນ. ຕົວຕົນຂອງເພິ່ນເປັນພຽງແຕ່ຕົວຕົນຂອງອັກຄະສາວົກທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເພິ່ນເປັນພຽງອັກຄະສາວົກທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າສົ່ງມາ; ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫຼື ເປັນຜູ້ທຳນວາຍ. ສຳລັບເພິ່ນແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ

ຊີວິດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດກ່າວແທນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນບໍ່ແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ເປົາໂລບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຕົວຕົນຂອງເພິ່ນບໍ່ຄືກັບຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະທຳດັ່ງກ່າວຄືພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຄືຕົວຕົນຂອງພຣະຄຣິດ ເຊິ່ງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປົາໂລຈະສາມາດເທົ່າທຽມກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າຜູ້ຄົນເຫັນຈົດໝາຍ ຫຼື ຄຳເວົ້າຂອງເປົາໂລເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບູຊາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ເປັນພຣະເຈົ້າ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ພຽງຄຳດຽວວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກແຍກແຍະເລີຍ. ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ແຮງກວ່ານັ້ນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການໝິ່ນປະໝາດບໍ? ມະນຸດຈະສາມາດເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນສາມາດຂາບກົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າບົດບັນທຶກຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນເວົ້າ ຄືກັບວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນໜັງສືສັກສິດ ຫຼື ເປັນໜັງສືຈາກສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດສາມາດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ງ່າຍດາຍແບບນັ້ນແທ້ບໍ? ມະນຸດຈະສາມາດເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວເຈົ້າເດຄິດແນວໃດ, ຈົດໝາຍທີ່ເພິ່ນຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກຈະບໍ່ຖືກເປິເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນເອງບໍ? ພວກມັນບໍ່ຖືກເປິເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ເພິ່ນຂຽນຈົດໝາຍສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ໂດຍອີງຕາມປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນ. ຕົວຢ່າງຄື ເປົາໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກທີ່ກາລາເຕຍ ເຊິ່ງປະກອບມີຄວາມຄິດເຫັນບາງຢ່າງ ແລະ ເປໂຕຂຽນຈົດໝາຍອີກສະບັບ ເຊິ່ງກໍມີມຸມມອງອີກດ້ານໜຶ່ງ. ແມ່ນໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາທັງສອງແບກພາລະໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກ ແຕ່ຈົດໝາຍຂອງພວກເຂົາສະແດງເຖິງວຸດທິພາວະຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສະແດງເຖິງການຈັດກຽມ ແລະ ສິ່ງເສີມທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ພາລະທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາລະກິດຂອງມະນຸດ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ

ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຜິດດ້ວຍການໝິ່ນປະໝາດ! ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລ ແລະ ຈົດໝາຍອື່ນໆໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນທຽບເທົ່າກັບຊີວະປະຫວັດຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້. ພວກມັນທຽບເທົ່າກັບໜັງສືຂອງ ວອສແມນນີ ຫຼື ປະສົບການຂອງລໍເຣັນ ແລະ ອື່ນໆອີກ.
ງ່າຍໆກໍຄືໜັງສືຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຮວບຮວມເຂົ້າໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ແຕ່ທາດແທ້ຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເໝືອນກັນ ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ນຳໃຊ້ໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 273)

ຂ່າວປະເສີດຂອງມັດທາຍ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່ບັນທຶກປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງພຣະເຢຊູ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ, ມັນກ່າວວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ດາວິດ ແລະ ເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ; ຕໍ່ມາ ມັນລະບຸວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເກີດຈາກຍິງພົມມະຈັນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ ຫຼື ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ດາວິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ປະຫວັດວົງຕະກູນໄດ້ຢືນຢັນວ່າ ພຣະເຢຊູແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຢເຊບ.
ແລ້ວຕໍ່ມາພັດບັນທຶກຂັ້ນຕອນການກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູວ່າ
ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳເນີດຈາກຍິງພົມມະຈັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໄດ້ມີການກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນປະຫວັດວົງຕະກູນວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ ແລະ ຍ້ອນປະຫວັດວົງຕະກູນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບພຣະເຢຊູ, ມັນຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກເຖິງສີ່ສິບສອງລຸ້ນຄົນ. ເມື່ອມາເຖິງລຸ້ນຂອງໂຢເຊບ, ມັນກໍໄດ້ເວົ້າຢ່າງຮີບດ່ວນວ່າ ໂຢເຊບເປັນສາມີຂອງມາຣີອາ ເຊິ່ງເປັນຄຳເວົ້າທີ່ພິສູດວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງບໍ? ປະຫວັດວົງຕະກູນບັນທຶກວົງຕະກູນຂອງໂຢເຊບຢ່າງຊັດເຈນ,
ມັນເປັນປະຫວັດວົງຕະຕູນຂອງໂຢເຊບຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແຕ່ມັດທາຍຢືນຢັນວ່າ ມັນເປັນປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງພຣະເຢຊູ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ສະນັ້ນ ປະຫວັດວົງຕະກູນທີ່ຂຽນໂດຍມັດທາຍບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ມັນຊ່າງເປັນຕາຍາກຫົວແທ້ໆ! ຍ້ອນແບບນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຈັກວ່າ ໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດ. ບາງເທື່ອ ມີບາງຄົນທີ່ຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີປະຫວັດວົງຕະກູນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຊິ່ງຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາກຳນົດໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນເຊື້ອສາຍລຸ້ນທີສີ່ສິບສອງຂອງອັບຣາຮາມ.

ເຫດຜົນນີ້ກໍຊ່າງເປັນຕາຢາກຫົວແທ້ເດ! ຫຼັງຈາກທີ່ມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະເຈົ້າຈະມີປະຫວັດວົງຕະກູນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າມີປະຫວັດວົງຕະກູນ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຈັດພຣະອົງຢູ່ໃນລະດັບທ່າມກາງສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງການຊົງສ້າງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງມີເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ມີແກ່ນແທ້ຄືກັບມະນຸດ. ເຈົ້າຈະຈັດລະດັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີປະເພດຄືກັບສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ຄືກັບພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນເປັນເຄື່ອງມືຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນ, ເພິ່ນເປັນພຽງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດ ຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເພິ່ນເປັນໜຶ່ງໃນປະຊາຊົນຂອງອິດສະຣາເອັນ. ເພິ່ນຈະສາມາດເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດ?

ແມ່ນໃຜທີ່ຂຽນປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງພຣະເຢຊູ? ພຣະເຢຊູຂຽນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງບໍ? ພຣະເຢຊູບອກພວກເຂົາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງວ່າ “ຈົ່ງຂຽນປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງເຮົາ” ບໍ? ມັນຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍມັດທາຍ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ເຊິ່ງສາວົກຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມໃຫ້ກັບພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຈາກໄປ, ສາວົກກໍເລີ່ມຕົ້ນເທດສະໜາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ທຸກບ່ອນ ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມຕົ້ນຂຽນຈົດໝາຍ ແລະ ໜັງສືແຫ່ງຂ່າວປະເສີດຂຶ້ນ. ໜັງສືແຫ່ງຂ່າວປະເສີດໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຖືກບັນທຶກ ຊາວຫາສາມສິບປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ກ່ອນໜ້ານັ້ນ ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນພຽງແຕ່ອ່ານພຣະສັນຍາເດີມ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ຜູ້ຄົນອ່ານພຣະສັນຍາເດີມ. ພຣະສັນຍາໃໝ່ພຽງແຕ່ປາກົດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະສັນຍາໃໝ່ບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ໃນຕອນທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດ; ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ຟື້ນຄືນມາ ແລະ ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ຜູ້ຄົນບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງມີໜັງສືຂ່າວປະເສີດທັງສີ່ ເພີ່ມເຕີມໃສ່ຈົດໝາຍຕ່າງໆຂອງເປົາໂລ ແລະ ເປໂຕ ພ້ອມທັງໜັງສືພຣະນິມິດ. ຫຼາຍກວ່າສາມຮ້ອຍປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ເມື່ອຜູ້ຄົນລຸ້ນຕໍ່ມາໄດ້ຈັດລຽນເອກະສານເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງພິຖີພິຖັນ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນຈຶ່ງມີພາກພຣະສັນຍາໃໝ່ຂອງພຣະຄຳພີ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດນີ້ໄດ້ສຳເລັດລົງ ຈຶ່ງມີພຣະສັນຍາໃໝ່; ມັນບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ກ່ອນໜ້ານີ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳພາລະກິດນັ້ນທັງໝົດ ແລະ ອັກຄະສາວົກເປົາໂລ ແລະ ອັກຄະສາວົກຄົນອື່ນໆໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຫຼາຍສະບັບເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ສະຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ຜູ້ຄົນຫຼັງຈາກພວກເຂົາກໍລວມຈົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພີ່ມເຕີມນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ເຊິ່ງຖືກບັນທຶກໂດຍໂຢຮັນໃນເກາະປັດໂມ ເຊິ່ງຖືກທຳນວາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຈັດແຈງລໍາດັບນີ້ ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກຖ້ອຍຄຳໃນປັດຈຸບັນນີ້. ສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໃນປັດຈຸບັນແມ່ນອີງຕາມບາດກ້າວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນປັດຈຸບັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ເຈົ້າ ທີ່ເປັນມະນຸດຊາດ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແຊກແຊງ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ ຖືກຈັດແຈງເປັນຂັ້ນເປັນຕອນ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກການຈັດແຈງຂອງການບັນທຶກຂອງມະນຸດ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກນັ້ນແມ່ນຕາມລະດັບການສຶກສາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກແມ່ນປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ ແຕ່ລະຄົນກໍມີວິທີການບັນທຶກ ແລະ ບັນທຶກໃນຮູບແບບສະຕິປັນຍາຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ການບັນທຶກແຕ່ລະຢ່າງກໍແຕກຕ່າງກັນ. ສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້ານະມັດສະການພຣະຄຳພີເໝືອນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າແມ່ນຂາດສະຕິປັນຍາ ແລະ ໂງ່ຈ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ? ມີພຽງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໄດ້. ພຣະຄຳພີບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໄດ້, ມະນຸດໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ກໍຍັງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ ຖ້າເຈົ້ານະມັດສະການພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອີກຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 274)

ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ ການເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສາມາດຕີຄວາມໝາຍພຣະຄຳພີໄດ້ນັ້ນ ແມ່ນຄືກັບການຄົ້ນພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງງ່າຍດາຍແບບນັ້ນແທ້ບໍ? ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະຄຳພີ ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍນອກຈາກການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຫຼັກຖານພິສູດໃຫ້ກັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງໃດເລີຍກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄຳພີບັນທຶກພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກເຫດການປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຕັ້ງແຕ່ເວລາການຊົງສ້າງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະສັນຍາໃໝ່ບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງກໍຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ ພ້ອມທັງພາລະກິດຂອງເປົາໂລ;

ພວກມັນບໍ່ແມ່ນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດບໍ?
ການນຳເອົາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນອະດີດມາເວົ້າເຮັດໃຫ້ພວກມັນກາຍເປັນປະຫວັດສາດ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກມັນອາດເປັນຈິງ ຫຼື ແທ້ຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກມັນກໍຍັງເປັນປະຫວັດສາດ ແລະ ປະຫວັດສາດບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງປັດຈຸບັນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫັນເບິ່ງທີ່ປະຫວັດສາດ! ເພາະສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ. ຖ້າເຈົ້າອ່ານພຣະຄຳພີເພື່ອສຶກສາປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອັນ, ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດສາດຂອງການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ, ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ຍ້ອນເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດ, ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ ແລະ ຕ້ອງຊອກຫາທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າເຈົ້າເປັນນັກບູຮານຄະດີ ເຈົ້າສາມາອ່ານພຣະຄຳພີ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນ, ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາງທີ່ດີເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ. ການອ່ານພຣະຄຳພີ, ສ່ວນໃຫຍ່ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈແຄ່ປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອັນພຽງເລັກນ້ອຍ, ເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມ, ດາວິດ ແລະ ໂມເຊ, ເຈົ້າອາດຈະຄົ້ນພົບວ່າພວກເຂົາຢຳເກງພຣະເຢໂຮວາແນວໃດ, ພຣະເຢໂຮວາຊົງເຜົາຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງແນວໃດ ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຜູ້ຄົນໃນຍຸກນັ້ນໄດ້ແນວໃດ. ເຈົ້າຈະໄດ້ແຕ່ຄົ້ນພົບພາລະກິຂອງພຣະເຈົ້າໃນອະດີດເທົ່ານັ້ນ. ການບັນທຶກຂອງພຣະຄຳພີກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີທີ່ປະຊາຊົນຂອງອິດສະຣາເອັນໃນໄລຍະຕົ້ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ເພາະວ່າຊາວອິດສະຣາເອັນເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້, ໃນພຣະສັນຍາເດີມເຈົ້າສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມຊື່ສັດທີ່ຜູ້ຄົນທັງໝົດມີໃຫ້ກັບພຣະເຢໂຮວາ, ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ການອວຍພອນຈາກພຣະອົງແນວໃດ, ເຈົ້າສາມາດຮຽນຮູ້ວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນອິດສະຣາເອັນ, ພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ ພ້ອມທັງປະກອບດ້ວຍໄຟທີ່ໄໝ້ທຳລາຍ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊາວອິດສະຣາເອັນທຸກຄົນ ຕັ້ງແຕ່ຄົນທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າຈົນເຖິງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ທົ່ວປະເທດຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອັນທີ່ບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 275)

ພຣະຄຳພີເປັນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ບັນທຶກການທຳນວາຍຫຼາຍຢ່າງຂອງນັກປະກາດພຣະທຳບູຮານພ້ອມທັງຖ້ອຍຄຳບາງຢ່າງຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ທຸກຄົນຈຶ່ງຄິດວ່າໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສັກສິດ (ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສັກສິດ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່). ແນ່ນອນ, ທັງໝົດນີ້ຄືຜົນຂອງການຢຳເກງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ.
ຜູ້ຄົນກ່າວເຖິງໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ໃນລັກສະນະແບບນີ້ກໍຍ້ອນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເຄົາລົບ ແລະ ບູຊາພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາຫຼາຍ ແລະ ຍັງມີຜູ້ຄົນເຖິງກັບເອີ້ນໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ວ່າເປັນໜັງສືຈາກສະຫວັນ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນເປັນພຽງການບັນທຶກຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຊື່ມັນດ້ວຍພຣະອົງເອງ ຫຼື ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ນຳພາການຈັດສ້າງມັນຂຶ້ນມາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ຜູ້ຂຽນໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນມະນຸດ. ພຣະຄຳພີສັກສິດເປັນພຽງຊື່ທີ່ເປັນຕາເຄົາລົບ ເຊິ່ງມະນຸດເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ກັບມັນ. ຊື່ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນແຕ່ງຕັ້ງຈາກການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ; ມັນເປັນພຽງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນວ່າໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ແລ້ວຍິ່ງໄກທີ່ພຣະເຢຊູຈະຂຽນມັນຂຶ້ນມາ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນເລື່ອງລາວທີ່ບອກເລົ່າໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳບູຮານ, ພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ນັກທຳນວາຍຫຼາຍຄົນ ເຊິ່ງຖືກຮວບຮວມໂດຍຄົນລຸ້ນຕໍ່ມາ ໃຫ້ເປັນໜັງສືແຫ່ງບົດຂຽນບູຮານ; ເບິ່ງຄືກັບວ່າສັກສິດສຳລັບຜູ້ຄົນ, ເປັນໜັງສືທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ປະກອບມີຂໍ້ລຶກລັບຫຼາຍຢ່າງທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ ເຊິ່ງລໍຖ້າໃຫ້ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍຜູ້ຄົນໃນອະນາຄົດ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍຍິ່ງຖືກຈູງໃຈໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້ແມ່ນໜັງສືທີ່ມາຈາກສະຫວັນ. ດ້ວຍມີການເພີ່ມເຕີມພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ ແລະ ໜັງສືພຣະນິມິດ, ທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນໆ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜທີ່ກ້າວິເຄາະ “ໜັງສືທີ່ມາຈາກສະຫວັນ” ນີ້ ເພາະວ່າມັນ “ສັກສິດ” ເກີນໄປ.

ທັນທີທີ່ພວກເຂົາອ່ານພຣະຄຳພີ ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງທີ່ເໝາະສົມໃນການປະຕິບັດມັນ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດຮັບຫຼາຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້? ມື້ນີ້

ເຮົາວິເຄາະພຣະຄຳພີໃນລັກສະນະນີ້ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຊັງມັນ ຫຼື ປະຕິເສດຄຸນຄ່າສຳລັບການໃຊ້ເປັນບ່ອນອ້າງອີງ. ເຮົາກຳລັງອະທິບາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະຄຳພີໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເພື່ອຢຸດເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນມີຫຼາຍມຸມມອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ແລະ ມຸມມອງສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຜິດ;
ການອ່ານພຣະຄຳພີໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຂັດຂວາງພວກເຂົາຈາກການໄດ້ຮັບໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບ ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ມັນຂັດຂວາງພາລະກິດທີ່ເຮົາຕັ້ງໃຈກະທຳ. ມັນແຊກແຊງພາລະກິດແຫ່ງອະນາຄົດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ມີແຕ່ຂໍ້ເສຍຫາຍ ບໍ່ມີຂໍ້ດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງສັ່ງສອນເຈົ້າແມ່ນເປັນພຽງທາດແທ້ ແລະ ເລື່ອງລາວພາຍໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີ ຫຼື ໃຫ້ເຈົ້າປ່າວປະກາດວ່າ ພຣະຄຳພີປາສະຈາກຄຸນຄ່າຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ ແລະ ມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ. ຢ່າເປັນຄົນລຳອຽງເກີນໄປ! ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືທາງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍມະນຸດ, ມັນກໍຍັງບັນທຶກຫຼັກການຫຼາຍຢ່າງທີ່ທຳມິກກະຊົນ ແລະ ນັກປະກາດພຣະທຳບູຮານໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງປະສົບການເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂອງພວກອັກຄະສາວົກໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສາມາດໃຊ້ເປັນບ່ອນອ້າງອີງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນໃນຍຸກນີ້ເພື່ອສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ, ໃນການອ່ານພຣະຄຳພີນັ້ນ ຜູ້ຄົນສາມາດຮັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບໃນໜັງສືອື່ນໆ.
ຫົນທາງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ພວກອັກຄະສາວົກໃນຍຸກອະດີດໄດ້ປະສົບ ແລະ ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ແມ່ນມີຄ່າ ແລະ ສາມາດສະໜອງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກຄົນຈຶ່ງມັກອ່ານພຣະຄຳພີ. ຍ້ອນມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ລີ້ລັບຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ, ມຸມມອງຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີຈຶ່ງບໍ່ຄືກັບມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ບົດຂຽນຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະຄຳພີເປັນການບັນທຶກ ແລະ ການຮອບຮອມປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ-ພຣະເຢຊູໃນຍຸກເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ ແລ້ວຄົນລຸ້ນຕໍ່ມາຈຶ່ງສາມາດຮັບແສງສະຫວ່າງ, ແສງເຍືອງທາງ ແລະ ເສັ້ນທາງປະຕິບັດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພຣະຄຳພີ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະຄຳພີຈຶ່ງສູງສົ່ງກວ່າບົດຂຽນຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອື່ນໆນັ້ນ ກໍເພາະວ່າ ບົດຂຽນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນຖືກຖອດຖອນມາຈາກພຣະຄຳພີ, ປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍມາຈາກພຣະຄຳພີທັງໝົດ ແລະ

ພວກເຂົາທັງໝົດກໍອະທິບາຍພຣະຄຳພີ. ສະນັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງຈາກໜັງສືຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍຍັງນະມັດສະການພຣະຄຳພີ ຍ້ອນມັນເບິ່ງຄືສູງສົ່ງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງສຳລັບພວກເຂົາ! ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳພີຈະນຳເອົາໜັງສືບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດມາລວມກັນ ເຊັ່ນຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລ ແລະ ຈົດໝາຍຂອງເປໂຕ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນສາມາດໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໜັງສືເຫຼົ່ານີ້, ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ກໍຍັງຫຼ້າສະໄໝ, ມັນຍັງເປັນໜັງສືຂອງຍຸກເກົ່າ ແລະ ບໍ່ວ່າມັນຈະດີສໍ່າໃດ, ມັນກໍພຽງແຕ່ເໝາະສົມສຳລັບຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພັດທະນາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດເຊົາຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາຂອງເປົາໂລ ແລະ ເປໂຕເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ຢຸດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ເຊິ່ງເປັນຍຸກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ສະນັ້ນ ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ກໍພຽງແຕ່ເໝາະສົມສຳລັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ກັບຜູ້ເຊື່ອໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບທຳມິກກະຊົນໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ ບໍ່ວ່າມັນຈະດີສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍຍັງຄົງເປັນໜັງສືທີ່ລ້າສະໄໝ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອັນ ນັ້ນກໍຄື ບໍ່ວ່າພາລະກິດນີ້ຈະດີສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍລ້າສະໄໝ ແລະ ກາຍເປັນອະດີດໄປແລ້ວ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນກັນ: ເປັນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ກໍຈະມີເວລາທີ່ພາລະກິດນັ້ນຕ້ອງສິ້ນສຸດລົງ; ມັນບໍ່ສາມາດຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປໃນທ່າມກາງພາລະກິແຫ່ງການຊົງສ້າງໄດ້ ຫຼື ທ່າມກາງພາລະກິດແຫ່ງການຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດແຫ່ງການຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນຈະເປັນຕາເຊື່ອຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະມີປະສິດຕິພາບໃນການເອົາຊະນະຊາຕານຫຼາຍສໍ່າໃດ, ໃນທີ່ສຸດ ພາລະກິດກໍຍັງເປັນພາລະກິດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ຍຸກກໍຍັງເປັນຍຸກຄືເກົ່າ; ພາລະກິດບໍ່ສາມາດຢູ່ເທິງພື້ນຖານເດີມໄດ້ຕະຫຼອດໄປ ຫຼື ເວລາບໍ່ສາມາດບໍ່ປ່ຽນແປງໄດ້ຈັກເທື່ອ ເພາະວ່າ ເມື່ອມີການຊົງສ້າງ ກໍຕ້ອງມີຍຸກສິ້ນສຸດ. ສິ່ງນີ້ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້! ສະນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ນັ້ນກໍຄື ຈົດໝາຍຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ ໄດ້ກາຍມາເປັນໜັງສືທາງປະຫວັດສາດໄປແລ້ວ, ພວກມັນໄດ້ກາຍມາເປັນກາລາບຸກົມທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ກາລາບຸກົມທີ່ເກົ່າແກ່ນີ້ຈະສາມາດນຳພາຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ວ່າກາລາບຸກົມເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະສາມາດນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ພວກມັນບໍ່ລ້າສະໄໝບໍ?

ພວກມັນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄຸນຄ່າແລ້ວບໍ? ສະນັ້ນ ເຮົາບອກໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ຄວນເຊື່ອໃນສາລາບຸກົມເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຕາບອດ. ພວກມັນເກົ່າແກ່ເກີນໄປ, ພວກມັນບໍ່ສາມາດນໍາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່ໄດ້ ແລະ ພວກມັນຈະເປັນພຽງພາລະໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພວກມັນບໍ່ສາມາດນໍາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ເຂົ້າສູ່ທາງເຂົ້າໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກມັນຈະນໍາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງສາສະໜາທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກໍາລັງຖອຍຫຼັງໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບພຣະຄໍາພີ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 276)

ໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ກ້າເວົ້າວ່າຄໍາເວົ້າທຸກຂໍ້ທີ່ກ່າວໂດຍຄົນທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ມີໃຜກ້າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໜັງສືແຫ່ງການທໍານາຍຂອງເອຊະຣາຈຶ່ງຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ເປັນຫຍັງສິ່ງດຽວກັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບໜັງສືຂອງໄພ່ພົນ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານ? ຖ້າພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງກ້າຕັດສິນໃຈຕາມຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນ? ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເລືອກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ມີຫຼາຍເລື່ອງລາວຈາກອິດສະຣາເອັນທີ່ຖືກປະຖິ້ມເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າບົດຂຽນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນອະດີດລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໜັງສືບາງເຫຼັ້ມຈຶ່ງຖືກປະຖິ້ມ? ຖ້າໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກມັນກໍຄວນຖືກຮັກສາໄວ້ໝົດ ແລະ ຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກອ່ານ. ພວກມັນບໍ່ຄວນຖືກເລືອກ ຫຼື ປະຖິ້ມຕາມຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ; ມັນຄືສິ່ງທີ່ຜິດໃນການເຮັດແບບນັ້ນ. ການເວົ້າວ່າປະສົບການຂອງໂປໂລ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນປະປົນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາມາຈາກຊາຕານ, ພຽງແຕ່ວ່າພວກເຂົາມີສິ່ງທີ່ມາຈາກປະສົບການ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນອີງຕາມເບື້ອງຫຼັງຂອງປະສົບການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາໃນເວລານັ້ນ ແລະ ຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າທຸກສິ່ງແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ຖ້າພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມັດທາຍ, ມາລະໂກ, ລູກາ ແລະ ໂຢຮັນຈຶ່ງເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອສິ່ງນີ້, ແລ້ວໃຫ້ເບິ່ງເລື່ອງລາວໃນພຣະຄໍາພີທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເປໂຕປະຕິເສດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງສາມຄັ້ງ:

ໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໝົດ ແລະ ພວກມັນແຕ່ລະເຫຼັ້ມກໍມີລັກສະນະຂອງພວກເຂົາເອງ. ຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດເຊັ່ນກັນ ແລ້ວພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຈະສາມາດມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດໄດ້ບໍ? ຖ້າຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ, ແລ້ວພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຈະບໍ່ປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດແທ້ບໍ?" ຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຕາບອດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້! ໃຫ້ອ່ານພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ຢ່າງລະອຽດ; ໃຫ້ອ່ານສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ. ແຕ່ລະເລື່ອງລາວກໍແຕກຕ່າງກັນພໍສົມຄວນ ແລະ ແຕ່ລະເລື່ອງລາວກໍມີທັດສະນະມຸມມອງຂອງໃຜມັນ. ຖ້າສິ່ງທີ່ນັກປະພັນຂອງໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ຂຽນຂຶ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວມັນກໍຄວນຄືກັນ ແລະ ສະໝ່ຳສະເໝີກັນທັງໝົດ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຄວາມບໍ່ກົງກັນ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 277)

ຖ້ອຍຄຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືຕາມທິດສະດີ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມພາລະກິດແຫ່ງກົດບັນຍັດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ. ມັນຖືກປະຕິບັດອີງຕາມພາລະກິດທີ່ຄວນປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງປະຕິບັດອີງຕາມພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳມາ, ຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຕາມພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງເຮັດທີ່ອີງຕາມກົດບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ແນ່ນອນ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດເພື່ອສຳເລັດຕາມການທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານຢ່າງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ຫຼື ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄຳພະຍາກອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານ. ແຕ່ການກະທຳຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ທຳລາຍການພະຍາກອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ໄດ້ລົບກວນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ຈຸດສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ແຕ່ເປັນ ການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເອງຄວນປະຕິບັດ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫຼື ຜູ້ຮູ້ເຫດການລ່ວງໜ້າ, ແຕ່ເປັນຜູ້ປະຕິບັດ ຜູ້ທີ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະປະຕິບັດແທ້ໆ ແລະ ພຣະອົງມາເພື່ອເລີ່ມຍຸກໃໝ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ

ເມື່ອພຣະເຢຊູມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານໃນພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນສຳເລັດລົງ. ເຊັ່ນກັນ ພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ການທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານໃນພຣະສັນຍາເດີມສຳເລັດລົງເຊັ່ນກັນ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືຕາມ "ກາລາບຸກົມເກົ່າງສີເຫຼືອງ" ນັ້ນ, ເທົ່ານັ້ນເອງ. ຍ້ອນມີພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງອີກທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ, ມີພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ອີກທີ່ເຮົາຕ້ອງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດນີ້ ແລະ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍກວ່າການອະທິບາຍຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະຄຳພີ, ເພາະພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ຄຸນຄ່າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຈົ້າ ຫຼື ປ່ຽນແປງພວກເຈົ້າໄດ້. ເຮົາເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຂໍ້ຄວາມໃດໜຶ່ງຈາກພຣະຄຳພີ. ຖ້າພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກບູຮານທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີສຳເລັດລົງ, ແລ້ວຜູ້ໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກັນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ຜູ້ປະກາດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໃນຍຸກບູຮານ? ແທ້ຈິງແລ້ວ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄວບຄຸມພຣະເຈົ້າບໍ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມຜູ້ປະກາດພຣະທຳ? ເຈົ້າຈະອະທິບາຍພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 278)

ຊາວຢິວທຸກຄົນອ່ານພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ຮູ້ຈັກເຖິງການທຳນວາຍຂອງເອຊາຢາວ່າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດໃນຮາງຫຍ້າ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງພຣະເຢຊູທັງທີ່ພວກເຂົາກໍຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້? ນີ້ບໍ່ແມ່ນທຳມະຊາດທີ່ກະບົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນການຂາດຄວາມຮູ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ໃນເວລານັ້ນ, ພວກຟາຣີຊາຍເຊື່ອວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກທຳນວາຍໄວ້ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຳພີ. ແກ່ນແທ້ຂອງການກະບົດຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນບໍ? ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຄຳຖາມບໍ? ຖ້າມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວມັນກໍເປັນກະແສທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບມັນ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສໃດໆ; ເຈົ້າບໍ່ຄວນຊອກຫາ ແລະ ເລືອກສິ່ງທີ່ຈະຍອມຮັບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ພຣະອົງ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງບໍ?

ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຄົ້ນຫາເພີ່ມເຕີມສຳລັບການຢືນຢັນຈາກພຣະຄຳພີ; ຖ້າມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບມັນ, ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສືບຄົ້ນພຣະອົງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາຫຼັກຖານເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບເຮົາເພື່ອພິສູດວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຄວນແຍກແຍະວ່າ ເຮົາມີປະໂຫຍດສຳລັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຄົ້ນພົບຫຼັກຖານຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ແຍ່ງໄດ້ພາຍໃນພຣະຄຳພີ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຢ່າງສົມບູນໄດ້. ເຈົ້າພຽງແຕອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຈຳກັດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ພຣະຄຳພີບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງພຣະຄຳພີໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ວ່າວ່າ ຄຳທຳນວາຍນັ້ນໄດ້ກ່າວເຖິງໃຜ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ. ບາງຄົນຮູ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາສືບຕໍ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ເຮົາເປັນສອງຢ່າງທີ່ຕ່າງກັນທັງໝົດ, ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ກ່າວຄຳເທດສະໜາເປັນຊຸດຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ວິທີການປະຕິບັດ, ວິທີການເຕົ້າໂຮມກັນ, ວິທີການອ້ອນວອນອະທິຖານ, ວິທີການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເປັນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະອົງພຽງອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດເຖິງວິທີທີ່ສາວົກ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ພຣະອົງປະຕິບັດພຽງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາບັນທຶກພຣະບັນຍັດລົງໃນພັນທະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ດຳເນີນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ? ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບພາລະກິດນັ້ນບໍ? ພຣະອົງພຽງແຕ່ທຳນວາຍວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດ ແລະ ມີອຳນາດ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄວ້ລ່ວງໜ້າເລີຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະຍຸກມີຂອບເຂດທີ່ຊັດເຈນ; ພຣະອົງພຽງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນຖັດໄປຂອງພາລະກິດໃດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ,

ພາລະກິດຕົວແທນຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງຈະຖືກນຳມາໄວ້ຢູ່ທາງໜ້າ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງສັນຍານກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍ, ເຖິງວິທີການອົດທົນ ແລະ ການຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ, ການກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດ ແລະ ການແບກໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ອົດທົນຕໍ່ການທົນທຸກທໍລະມານ; ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງວິທີທີ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຄວນເຂົ້າຫາ ຫຼື ວິທີທີ່ເຂົາຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະບໍ່ເປັນຕາຫົວບໍທີ່ຈະຄົ້ນຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີ? ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງຫຍັງໄດ້ ໂດຍການຍຶດຖືພຣະຄຳພີໄວ້ເທົ່ານັ້ນ? ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກແປຄວາມໝາຍພຣະຄຳພີ ຫຼື ນັກເທດສະໜາ ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດທຳນວາຍພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນໄດ້ລ່ວງໜ້າ?

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃນແນວຄິດຂອງເຂົາຈະສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 279)

ພຣະຄຳພີໄດ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດມະນຸດເປັນເວລາສອງສາມພັນປີ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະຄຳພີຄືກັບພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ມັນໄດ້ແທນທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄປແລ້ວ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ. ສະນັ້ນ ເມື່ອເວລາເອື້ອອຳນວຍ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຈຳເປັນຕ້ອງຊີ້ແຈງເລື່ອງລາວພາຍໃນ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະຄຳພີ; ຖ້າພຣະອົງບໍ່ເຮັດແບບນີ້, ພຣະຄຳພີກໍຈະສືບຕໍ່ຍຶດຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອວັດແທກ ແລະ ປະນາມການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອະທິບາຍເຖິງແກ່ນແທ້, ໂຄງສ້າງ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນພຣະຄຳພີ, ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະຄຳພີ ຫຼື ພຣະອົງປະນາມພຣະຄຳພີ; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງກຳລັງໃຫ້ຄຳອະທິບາຍທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສົມຄວນ ເພື່ອຟື້ນຟູລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງພຣະຄຳພີ, ເພື່ອກ່າວເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະຄຳພີ ແລະ ມອບມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ນະມັດສະການພຣະຄຳພີອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ຫຼົງຫາຍອີກຕໍ່ໄປ; ໝາຍຄວາມວ່າ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າຄວາມເຊື່ອຢ່າງລັບຫູລັບຕາຂອງພວກເຂົາໃນພຣະຄຳພີນັ້ນເປັນຄືກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ໂດຍຢ້ານແມ່ນແຕ່ຈະເປີດເຜີຍເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຳພີ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປະວາງພຣະຄຳພີໄວ້ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງກ້າຫານ.

ນີ້ຄືເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນສອງສາມບົດເຫຼົ່ານີ້.
ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະບອກຜູ້ຄົນໃນນີ້ກໍຄື ບໍ່ມີທິດສະດີ ຫຼື ຄວາມຈິງໃດທີ່ສາມາດແທນທີ່ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດຢືນແທນພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກກັບດັກຂອງພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ຖ້າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາຕ້ອງຊຳລະລ້າງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈາກສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຈະມາແທນທີ່ພຣະອົງ;
ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈະເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ.
ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ອະທິບາຍພຣະຄຳພີໃນນີ້,
ຢ່າລືມວ່າມີອີກຫຼາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນນະມັດສະການຢ່າງແທ້ຈິງ ນອກຈາກພຣະຄຳພີ;
ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຂົາບໍ່ນະມັດສະການກໍຄືສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະຄຳພີໃຫ້ເປັນຕົວຢ່າງເພື່ອເຕືອນຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ອອກນອກເກີນຂອບເຂດອີກ ແລະ ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງຄວາມສັບສົນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກຄຳນຳຂອງບົດພຣະທຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຍ່າງໃນຄຣິສຕະຈັກໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 280)

ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ເຮົາໄດ້ສະແດງພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ໃນໄລຍະເວລານີ້.
ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ຖືກສະແດງອອກເພື່ອມະນຸດອາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້.
ແຕ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຽງສອງສາມຄົນຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ຜູ້ທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ມະນຸດບໍ່ຖືວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສາມາດນະມັດສະການເຮົາ;
ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້.
ທຸກຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນກັບດັກຂອງຊາຕານ,
ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍເນື້ອໜັງ, ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນນະມັດສະການຮູບປັ້ນແບບງົມງວາຍ.
ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ຊື່ຂອງເຮົາວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ,
ພວກເຂົາກໍຍັງຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຮົາ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງທີ່ສຸດ;

ຍ້ອນວ່າ ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ແຕ່ລະມື້ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຮ່ອງຮອຍຂອງເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ ຊອກຫາຂໍ້ຄວາມທີ່ "ເໝາະສົມ" ແບບຕາມໃຈມັກ ແລ້ວກໍພາກັນອ່ານ ແລະ ທ່ອງຂໍ້ຄວາມພຣະຄໍາພີນັ້ນໃສ່ໃນໃຈຕະຫຼອດມາ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ ຈະສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ, ບໍ່ຮູ້ວ່າ ການຢູ່ແບບເປັນສັດຕູກັບເຮົານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າການອ່ານແຕ່ຂໍ້ພຣະຄໍາພີ ຄືການອ່ານແບບຄົນຕາບອດ. ພວກເຂົາສັດທາໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນພຣະຄໍາພີ. ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາອອກມາເບິ່ງໄດ້ໃນເວລາຫວ່າງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເຮົາມີຕົວຕົນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດພຣະຄໍາພີເທົ່ານັ້ນ. ສໍາລັບພວກເຂົາ ເຮົາກໍຄືພຣະຄໍາພີ; ຫາກປາດສະຈາກພຣະຄໍາພີກໍບໍ່ມີເຮົາ ແລະ ຫາກປາດສະຈາກເຮົາກໍບໍ່ມີພຣະຄໍາພີ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກັບການເປັນຢູ່ ຫຼື ການກະທໍາຂອງເຮົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາອຸທິດຕົນ ແລະ ໃສ່ໃຈເປັນພິເສດຫຼາຍໃນທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄໍາພີ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຍັງເຊື່ອວ່າ ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາປາດຖະໜາຢາກເຮັດ ນອກຈາກວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໄດ້ທໍານວາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ. ພວກເຂົາໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບຂໍ້ຄວາມພຣະຄໍາພີຫຼາຍເກີນໄປ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາເຫັນພຣະທໍາ ແລະ ການສະແດງອອກເປັນສິ່ງສໍາຄັນເກີນໄປ ຈົນເຖິງກັບໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄໍາພີເພື່ອວັດແທກພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາກ່າວອອກໄປ ແລະ ເພື່ອຕໍານິເຮົາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງເຮົາ ຫຼື ຫົນທາງທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງໄດ້, ແຕ່ເປັນຫົນທາງເຂົ້າເຖິງພຣະທໍາໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຖືກກັບພຣະຄໍາພີ ສິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນໃດໆ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍທີ່ເຮັດຕາມພວກຟາລິຊາຍບໍ? ພວກຟາລິຊາຍທີ່ເປັນຊາວຢິວໃຊ້ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊເພື່ອກ່າວໂທດພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນ ແຕ່ພາກັນປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ປະຕິບັດຕາມໜັງສືຢ່າງເຂັ້ມງວດ ຈົນເຖິງຂັ້ນຄຶງພຣະເຢຊູຜູ້ບໍລິສຸດໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລ້ວກໍກ່າວຫາວ່າ ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດໃນພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີອາ. ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງ? ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງບໍ? ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼກັບພຣະທໍາທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄໍາພີ, ແຕ່ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ ແນວທາງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຍຶດຕິດຕໍ່ພຣະທໍາຢ່າງເຂັ້ມງວດ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນໝາເຝົ້າພຣະຄຳພີ. ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ປົກປ້ອງຊື່ສຽງຂອງພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຮັດຈົນເຖິງຂັ້ນຄຶງພຣະເຢຊູຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພວກເຂົາຮັດພຽງແຕ່ເພື່ອປົກປ້ອງພຣະຄຳພີ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການຮັກສາສະພາບຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະປະຖິ້ມອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການໄຖ່ບາບ ເພື່ອກ່າວລົງໂທດພຣະເຢຊູຈົນສິ້ນພະຊົນ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບທິດສະດີພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຂີ້ຂ້າຂອງພຣະທຳທຸກໆຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີບໍ?

ແລ້ວ ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ເດ? ພຣະຄຣິດລົງມາເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ ແຕ່ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະຂັບໄລ່ພຣະອົງໃຫ້ອອກຈາກກຸ່ມມະນຸດເພື່ອຮັບສິດໃນການເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ ເພື່ອຮັບພຣະຄຸນ. ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະປະຕິເສດການມາຂອງຄວາມຈິງ ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ເລືອກທີ່ຈະຄຶງພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ ເພື່ອຮັບຮອງການເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນຂອງພຣະຄຳພີ. ມະນຸດສາມາດຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຂົາຊົ່ວຮ້າຍເຖິງຂະໜາດນີ້ ແລະ ໃນເມື່ອທຳມະຊາດຂອງເຂົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາຊັ່ນນີ້? ເຮົາອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາສ່ອງແສງສະຫວ່າງມາໃສ່ມະນຸດ, ເຂົາກໍຍັງຄົງບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃສ່ມະນຸດ, ເຂົາກໍຈະປະຕິເສດການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນອີກ. ມະນຸດຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳ ແລະ ກັບພຣະຄຳພີ ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງ. ມະນຸດຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢູ່ເທິງສະຫວັນ ແລະ ອຸທິດຈິດໃຈຕໍ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈເຮົາ ຜູ້ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ຍ້ອນວ່າເຮົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຢ່າງຊັດເຈນ. ແມ່ນເປັນພາບທີ່ເປັນຕາສົມເພດຫຼາຍສຳລັບເຮົາ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະທຳທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດມອບຊັບສົມບັດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໃຫ້ກັບພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຕັ້ງຕົນເອງຢູ່ໃນຄວາມເມດຕາຂອງມະນຸດ

ເຊິ່ງບໍ່ມີຕົວຕົນຢູ່ຈິງ. ແລ້ວມະນຸດປະເພດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຮັບຫຍັງໄດ້ແດ່ຈາກເຮົາ? ມະນຸດຕໍ່າເກີນໄປສຳລັບພຣະທຳ. ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ຄົນທີ່ມີແຕ່ຮຽກຮ້ອງ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ ແມ່ນແຮງຕໍ່ຕ້ານເຮົາຫຼາຍ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າກັບເຮົາບໍ່ໄດ້ ເຮົາຈະສົ່ງໃຫ້ໄປຢູ່ໃນກຳມືຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ມອບອິດສະລະໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງຫຼາຍນັ້ນກືນກິນພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ເຂົ້າມານະມັດສະການເຮົາ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ. ສິ່ງທີ່ເຮົາສົນໃຈກໍຄື ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ທີ່ຫັກຫຼັງເຮົາ; ພວກເຂົາຄືສັດຕູຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ "ຕັ້ງສານບູຊາ" ໃຫ້ກັບສັດຕູຂອງເຮົາໃນບ້ານຂອງເຮົາ. ຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ຈະຮັບໃຊ້ເຮົາໃນວິຫານຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຄົນທີ່ວາງຕົນເປັນສັດຕູກັບເຮົາຈະຮັບການລົງໂທດຈາກເຮົາຕະຫຼອດໄປ. ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ສົນໃຈພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສົນໃຈໃນຄວາມຈິງ ຫຼື ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເດີນຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ຍ້ອນພວກເຂົາກຳນົດເຮົາຕາມພຣະຄຳພີ ແລະ ຈຳກັດເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໝິ່ນປະໝາດເຮົາຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ການກະທຳຂອງເຮົາ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ຫຼື ຄວາມຈິງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼໃນຖ້ອຍທຳ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ສັງຫານຊີວິດຄົນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

VIII ການເປີດໂປງແນວຄິດທາງສາສະໜາ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 281)

ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງໃນຮູບແບບເທົ່າທຽມກັນໄດ້. ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ທີ່ສຸດ ແລະ ຍາກທີ່ມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳໃນໂລກມະນຸດນີ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສະນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກພຣະອົງໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງໜັກ, ແລ້ວບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຮັດດີປານໃດກໍຕາມ ມັນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ ເພາະວ່າ ແນວຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສູງສົ່ງກວ່າແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດສະເໝີ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າ "ເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມປ່ຽມ" ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ເຊື່ອງ່າ; ພວກເຂົາທຸກຄົນອວດດີ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງ. ມະນຸດບໍ່ຄວນຕີຄວາມໝາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຕີຄວາມໝາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍສຳລັບໂຕມົດ, ສະນັ້ນ ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ທີ່ມັກເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນີ້ ຫຼື ແບບນັ້ນ" ຫຼື "ພຣະເຈົ້າເປັນແບບນີ້ ຫຼື ແບບນັ້ນ" ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເວົ້າຢ່າງໂອຫັງບໍ? ພວກເຮົາທຸກຄົນຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງແມ່ນລ້ວນແຕ່ຖືກເສື່ອມຊາມໂດຍຊາຕານ. ທຳມະຊາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນລະດັບເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ມະນຸດຊາດຈະຫວັງສາມາດແນະນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ແຕ່ສຳລັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາມະນຸດ, ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມັນເປັນເລື່ອງເໝາະສົມທີ່ມະນຸດຄວນຍອມຮັບ ໂດຍບໍ່ອ້າງມຸມມອງນີ້ ຫຼື ນັ້ນ, ເພາະວ່າ ມະນຸດເປັນພຽງຂີ້ຝຸ່ນ. ໃນເມື່ອມັນຄືເຈດຕະນາຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນນຳເອົາແນວຄິດຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າພິຈາລະນາ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຮົາຄວນນຳໃຊ້ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາເພື່ອຈົງໃຈຄັດຄ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນການເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດບໍ? ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ໃນເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ

ໃນເມື່ອພວກເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຕ້ອງການເຫັນພຣະອົງ, ພວກເຮົາຄວນສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວນຊອກຫາວິທີທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຍືນຄໍແຂງກະດ້າງໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວການເຮັດແບບນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ?

ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່. ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄືແປກປະຫຼາດສຳລັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າ ມີພຽງຜູ້ຄົນທີ່ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຄວາມຊອບທຳຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ມີພຽງຜູ້ທີ່ອຸທິດຕົນຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ການຊີ້ນຳໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນໄດ້ມາຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມສັນຕິ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການຄັດແຍ້ງ ແລະ ການໂຕ້ຖຽງກັນ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າ: “ມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າມີພາລະກິດໃໝ່”, ເຮົາໝາຍເຖິງເລື່ອງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດກັບມາສູ່ເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບາງເທື່ອເຈົ້າກຽດຊັງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍສຳລັບເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຫວັງວ່າ ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງນີ້ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງນີ້ໄປພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ, ແທນທີ່ຈະດ່ວນສະຫຼຸບກ່ຽວກັບມັນ; ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນມີສະຕິປັນຍາຄວນປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 282)

ໃນຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍອີງໃສ່ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ໂດຍບໍ່ຜິດພ້ຽນໃນຄວາມເຊື່ອ ຫຼື ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືພື້ນຖານຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄວາມເຊື່ອທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຂາດການຍອມຮັບພຣະທຳທີ່ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແນວຄວາມຄິດທາງ ສາສະໜາ ເຊິ່ງເປັນການຍອມຮັບທີ່ຜິດພ້ຽນ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ທັກສະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງບຸກຄົນທາງສາສະໜາຄືການນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຍອມ ຮັບໃນອະດີດ ແລ້ວກວດສອບຂໍ້ພຣະທຳນັ້ນໂດຍອີງໃສ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເມື່ອເວລາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຂຶ້ນໃນອະດີດ

ແລ້ວການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈະເກີດມີສິ່ງກີດກັ້ນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າກໍຈະລ້າສະໄໝ ເຊິ່ງເປັນພິທີກຳທາງສາສະໜາ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຖ່ອມຕົວ ແລະ ອົດທົນຢູ່ພາຍນອກ... ຖ້າເຈົ້ານຳຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ໄປປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ແລ້ວຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວກໍເປັນແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວກໍກາຍມາເປັນການປະຕິບັດຂອງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ. "ແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ" ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ລ້າສະໄໝ ແລະ ເຊົາໃຊ້ກັນແລ້ວ (ລວມທັງການຍອມຮັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ເປີດເຜີຍໂດຍກົງ) ແລະ ຖ້ານຳເອົາພຣະທຳດັ່ງກ່າວໄປປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະທຳນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງຂັດຂວາງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບມະນຸດເລີຍ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດລົບລ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ ທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜານັ້ນອອກ ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ. ຄົນທີ່ມີແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາບໍ່ມີທາງນຳທັນບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້, ພວກເຂົາລ່າຊ້າໃນທຸກບາດກ້າວ, ເພາະແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຄິດວ່າ ຕົນເອງທ່ຽງທຳຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ອວດດີ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກອາໄລອາວອນໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ແລະ ກະທຳໃນອະດີດ; ຖ້າມັນລ້າສະໄໝແລ້ວ ພຣະອົງກໍທຳລາຍມັນຖິ້ມ. ແນ່ນອນ ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນອະດີດ ສິ່ງນີ້ຈະພິສູດໄດ້ບໍວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ຍຶດຕິດກັບແສງສະຫວ່າງໃນອະດີດ ສິ່ງນີ້ສາມາດພິສູດໄດ້ບໍວ່າ ເຈົ້າເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາບໍ? ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າມະນຸດສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ນຳໃຊ້ຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງເພື່ອປະເມີນພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ຈະເຊື່ອຟັງໂດຍກົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນບໍ່ຄືກັບພາລະກິດໃນອະດີດຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມຄວາມຄິດເຫັນໃນອະດີດ ແລະ ເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນໄດ້ໂດຍກົງ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວ ແລະ ເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນອະດີດແນວໃດ,

ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງຕົນແລ້ວ, ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ວິເຄາະ ຫຼື ກວດສອບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ລືມພາລະກິດໃນອະດີດຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າກໍຄວນລືມມັນເຊັ່ນດຽວກັນ. ປັດຈຸບັນຄືປັດຈຸບັນ ແລະ ອະດີດກໍຄືອະດີດ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍປະສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນອະດີດແລ້ວ ເຈົ້າກໍບໍ່ຄວນຍຶດຕິດຢູ່ກັບມັນ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ຍຶດຕິດກັບມັນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງຕົນຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງອາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 283)

ຍ້ອນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີການພັດທະນາໃໝ່ຢູ່ເປັນປະຈຳ, ຈຶ່ງມີພາລະກິດທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ເກົ່າ ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດໃໝ່ເກີດຂຶ້ນ. ພາລະກິດເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ່ງກັນ ແຕ່ສົ່ງເສີມກັນ; ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນສືບຕໍ່ຈົນຮອດຍຸກສຸດທ້າຍ. ຍ້ອນມີພາລະກິດໃໝ່, ສິ່ງເກົ່າໆ ແນ່ນອນ ກໍຕ້ອງໄດ້ທຳລາຍຖິ້ມ. ຕົວຢ່າງ: ການປະຕິບັດບາງຢ່າງທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເປັນນິໄສຂອງມະນຸດ ປະກອບດ້ວຍປະສົບການ ແລະ ການສັ່ງສອນເປັນເວລາຫຼາຍປີຂອງມະນຸດ ໄດ້ສ້າງແນວຄວາມຄິດທຸກປະເພດໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງໄປຫຼາຍກວ່ານັ້ນກ່ຽວກັບການສ້າງແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວຂອງມະນຸດກໍຄື ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ເປີດເຜີຍໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຈິດໃຈໂດຍທຳມະຊາດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນ ຮ່ວມກັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງທິດສະດີຕາມປະເພນີຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ ໄດ້ມີອິດທິພົນແຫ່ງແນວຄິດທີ່ຫຼາກຫຼາຍເກີດຂຶ້ນ ແລະ ເກີດວິວັດທະນາການແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຕາມແນວຄິດທຸກປະເພດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທາງສາສະໜາຫຼາຍຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງຄົນໜັກແໜ້ນຂຶ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ, ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສ້າງທິດສະດີ ແຕ່ທາງກົງກັນຂ້າມ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ

ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນຂອບເຂດທັງນ້ອຍ ແລະ ກວ້າງກວ່າເກົ່າ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງອອກເຖິງຈິດໃຈໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມັນຍັງແມ່ນຫຼັກການໂດຍທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ຫຼື ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຊາຕານກໍຈະບໍ່ຖືກປາບປາມ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ເປັນປົກກະຕິ ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນເປັນປົກກະຕິດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ວິທີທີ່ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນພໍສົມຄວນ. ພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບທິດສະດີ ແລະ ລະບົບເກົ່າແກ່ທີ່ຕົນລຶ້ງເຄີຍ ແລະ ຍິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກົ່າຫຼາຍສໍ່າໃດ ຍິ່ງຖືກໃຈພວກເຂົາຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄວາມຄິດທີ່ໂງ່ຈ້າຂອງມະນຸດ, ຈິດໃຈເໝືອນດັ່ງກ້ອນຫີນທີ່ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມ ຈະສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດມັກຈະກຽດຊັງພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າສະເໝີ; ເຂົາພຽງແຕ່ມັກພຣະເຈົ້າອົງເດີມ, ຜູ້ທີ່ມີແຂ້ວຍາວ, ຜົມສີຂາວ ແລະ ຢູ່ກັບທີ່. ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດມີຄວາມມັກສ່ວນຕົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ຂັດແຍ້ງເຫຼົ່ານີ້ມີມາຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ເກືອບຫົກພັນປີ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ຂໍ້ຂັດແຍ້ງດັ່ງກ່າວກໍຍັງມີຢູ່. ມະນຸດແມ່ນນອກເໜືອທີ່ຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂແລ້ວ. ບາງເທື່ອ ເປັນຍ້ອນຄວາມດື້ດ້ານຂອງມະນຸດ ຫຼື ເປັນຍ້ອນຂໍ້ບັນຍັດການຈັດການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຝ່າຝືນໄດ້ ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດເຮັດໃຫ້ຄູສອນສາດສະໜາ ແລະ ຜູ້ຍິງເຫຼົ່ານັ້ນຍັງຍຶດຕິດກັບໜັງສື ແລະ ປຶ້ມເກົ່າແກ່ທີ່ຂາດຄຸນນະພາບ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທີ່ຍັງບໍ່ສຳເລັດນັ້ນ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີໃຜຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງເລີຍ. ເຖິງແມ່ນຂໍ້ຂັດແຍ້ງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂໍ້ຂັດແຂ້ງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຂໍ້ຂັດແຍ້ງໃດໆທັງສິ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະມີ ຫຼື ບໍ່ມີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດຍັງຍຶດຖືໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ ແລະ ແນວຄວາມຄິດນັ້ນເລີຍ. ແຕ່ມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນກໍຄື: ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ຜິດພ້ຽນໄປຈາກທ່າທີຂອງຕົນ, ແຕ່ ບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຄື່ອນຍ້າຍເປັນປະຈຳ ແລະ ພຣະອົງປ່ຽນແປງທ່າທີຂອງພຣະອົງຕາມສະພາບແວດລ້ອມຢູ່ສະເໝີ

ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດກໍຈະແມ່ນມະນຸດເອງທີ່ໄດ້ຮັບການພ່າຍແພ້ໂດຍບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້. ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ສັດຕູທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ ແລະ ພຣະອົງຍັງເປັນຜູ້ຊະນະເລີດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງລວມທັງຜູ້ທີ່ໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະ. ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ? ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດອາດເບິ່ງຄືວ່າ ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາທຸກຄົນເກີດຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອະໄພມະນຸດຍ້ອນສິ່ງນີ້, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງບໍ່ຍົກຍ້ອງມະນຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ "ເພື່ອພຣະເຈົ້າ" ເຊິ່ງຢູ່ນອກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຮູ້ສຶກລັງກຽດແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເກົ່າ ແລະ ບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະແມ່ນແຕ່ຮັບຮູ້ວັນທີທີ່ແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ປາກົດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບເລີຍວ່າ ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ເກີດມາຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດແຜ່ຂະຫຍາຍໂດຍມະນຸດ; ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພວກມັນແມ່ນມາຈາກຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງມະນຸດເອງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ມາຈາກຊາຕານ. ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃໝ່ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຢູ່ສະເໝີ ບໍ່ແມ່ນແກ່ເຖົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕັ້ງໝັ້ນກັບການປ່ຽນແປງໃນແຕ່ລະຍຸກ ແລະ ແຕ່ລະສະໄໝ, ບໍ່ເປັນນິດນິລັນ ແລະ ບໍ່ເປັນອຳມະຕະ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງມະນຸດໃຫ້ມີຊີວິດ ແລະ ເປັນຄົນໃໝ່ ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບມານຮ້າຍຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕາຍ ແລະ ເປັນຄົນເກົ່າ. ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ເຈົ້າມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ ກໍຍ້ອນເຈົ້າມີຄວາມຄິດຄັບແຄບ. ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເລັກນ້ອຍເກີນໄປ ຫຼື ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ. ການທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າກໍຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າຂາດຄວາມເຊື່ອຟັງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ມີລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢ່າງຫຍຸ້ງຍາກໄປໝົດສຳລັບເຈົ້າ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ເປັນຜົນມາຈາກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງເລີຍກັບພຣະເຈົ້າ; ຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກມະນຸດ. ເພາະວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດີສະເໝີ: ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າມີແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ ແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າປ່ຽນແປງ ແລະ

ຖືກສ້າງໃໝ່ຕາມຍຸກສະໄໝຂອງມັນ. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກຈາກສອງສິ່ງນີ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນເລີຍ ແລະ ມີແຕ່ກວດສອບ ຫຼື ວິເຄາະຢູ່ເປັນປະຈຳ. ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກໄປສຳລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປ. ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດນ້ອຍໆຄືພວກເຈົ້າຍັງກ້າຮັບເອົາສິ່ງບໍ່ສຳຄັນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວຫັນກັບມາ ແລະ ໂຈມຕີພຣະເຈົ້າ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດບໍ? ມັນຖືກຕ້ອງແລ້ວທີ່ຈະເວົ້າວ່າມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດແທ້ງໃນການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາແຮງຍັງບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະແຫ່ຂະບວນອ້ອມພາສາທີ່ໄຮ້ຄ່າ, ມີກິ່ນເໝັນ, ເນົ່າເປື່ອຍ, ສອຍງາມຂອງພວກເຂົາ ຕາມທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາ, ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງເຖິງເລື່ອງຫຍັງກໍຕາມທີ່ເປັນແນວຄິດເປິເປື້ອນເຫຼົ່ານັ້ນ. ແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໄຮ້ຄ່າຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງອາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 284)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ວິທີການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ດຳເນີນພາລະກິດແມ່ນປ່ຽນແປງຕະຫຼອດເວລາ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນແປງເຊັ່ນດຽວກັນ. ຍິ່ງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຂຶ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງທົ່ວເຖິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ການປ່ຽນແປງທີ່ສອດຄ່ອງກັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນດ້ວຍການບຸກຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປ່ຽນແປງຢູ່ເປັນປະຈຳ, ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນໂງ່ຈ້າເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເພາະພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດຊ້ຳພາລະກິດແບບເກົ່າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດແບບໃໝ່ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນຢ່າງກ້າວໜ້າ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຊ້ຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດຕັດສິນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນອະດີດໂດ

ຍບໍ່ປ່ຽນແປງ, ມັນຈຶ່ງຍາກຫຼາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະດຳເນີນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກໃໝ່. ມະນຸດສ້າງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍເກີນໄປ! ເຂົາມີການຄິດທີ່ມີຂອບເຂດຫຼາຍເກີນໄປ! ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ທຸກຄົນຈຳກັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ. ເມື່ອເຂົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍສູນເສຍຊີວິດ, ຄວາມຈິງ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມະນຸດກໍບໍ່ຍອມຮັບຊີວິດ ຫຼື ຄວາມຈິງເລີຍ, ແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ມະນຸດທຸກຄົນຫວັງຈະໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊື່ອວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຢຸດຢູ່ບ່ອນເກົ່າຕະຫຼອດໄປ. ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມກົດເກນ ແລະ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເປັນທີ່ພໍໃຈຢູ່ສະເໝີ. ພວກເຂົາມີຄວາມຄິດເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດ; ມັນແມ່ນຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນທີ່ຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເໜືອກວ່າພຣະຄຳພີໄດ້. ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນໂສ້ມັດພວກເຂົາຢ່າງແໜ້ນຕິດຢູ່ກັບກົດບັນຍັດແຫ່ງຍຸກເດີມ ແລະ ຄຶງພວກເຂົາໃສ່ກົດລະບຽບທີ່ຕາຍ. ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ເຊື່ອອີກວ່າ ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າອາດເປັນແນວໃດກໍຕາມ ມັນຕ້ອງຖືກສະໜັບສະໜູນໂດຍຄຳທຳນວາຍ ແລະ ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ "ແທ້ຈິງ" ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ສາມາດເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກຫົວໃຈທີ່ໂງ່ຈ້າຂອງມະນຸດ ແລະ ທຳມະຊາດແຫ່ງການກະບົດທີ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຕົນເອງ ແລະ ຄວາມທະນົງຕົນ, ມັນຍິ່ງຍາກຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບເຂົາທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດບໍ່ພິຈາລະນາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ ຫຼື ບໍ່ຍອມຮັບມັນດ້ວຍຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ; ກົງກັນຂ້າມ ເຂົານຳໃຊ້ທ່າທີ່ດູຖູກ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາລໍຖ້າການເປີດເຜີຍ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະພຶດຂອງຄົນທີ່ກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າບໍ? ມະນຸດປະເພດນີ້ຈະສາມາດຮັບການເຫັນພ້ອມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ລ່າຊ້າໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ດັ່ງທີ່ເຮົາເອີ້ນໃນມື້ນີ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູລ່າຊ້າເຊັ່ນກັນ. ຖ້າມີພຽງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ບໍ່ມີຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍບໍ່ສາມາດຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ບໍ່ສາມາດໄຖ່ມະນຸດຊາດທຸກຄົນໄດ້. ຖ້າມີພຽງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ມະນຸດຈະສາມາດມາຮອດທຸກມື້ນີ້ບໍ? ປະຫວັດສາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ປະຫວັດສາດບໍ່ແມ່ນກົດເກນທຳມະຊາດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສະແດງເຖິງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດພາຍໃນຈັກກະວານທັງໝົດຂອງພຣະອົງບໍ? ປະຫວັດສາດຄືບໜ້າໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນກັນ. ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນດຽວຂອງພາລະກິດເປັນເວລາຫົກພັນປີໄດ້, ຍ້ອນທຸກຄົນຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະອົງໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ດຳເນີນພາລະກິດ ເຊັ່ນການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ການຖືກຕອກດ້ວຍຕະປູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນໜຶ່ງຄັ້ງ, ສອງຄັ້ງ ແລະ ສາມຄັ້ງ.... ມັນເປັນຕາຫົວຫຼາຍທີ່ຄິດແບບນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດເດີມ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງປ່ຽນແປງເລື້ອຍໆ ແລະ ໃໝ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຫຼາຍສໍ່າກັບທີ່ເຮົາກ່າວພຣະທຳໃໝ່ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ໃນແຕ່ລະມື້. ນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນກະແຈແມ່ນຄຳວ່າ "ໃໝ່" ແລະ "ອັດສະຈັນ". "ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ": ຖ້ອຍຄຳນີ້ເປັນຄວາມຈິງສະເໝີ; ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ, ພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດກາຍມາເປັນຊາຕານໄດ້ຈັກເທື່ອ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຄືກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າປະກາດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງ, ແຕ່ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດອະທິບາຍໄດ້ແນວໃດວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂະຫຍາຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ປ່ຽນແປງຢູ່ເປັນປະຈຳ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງກໍຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເມື່ອມະນຸດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍປ່ຽນແປງໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ເຊັ່ນດຽວກັບຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການປ່ຽນແປງນີ້ເກີດຂຶ້ນຈາກບ່ອນໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນຈາກພາລະກິດທີ່ມີການປ່ຽນແປງຕະຫຼອດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ເປັນຫຍັງມະນຸດບໍ່ສາມາດຍອມໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໄດ້ເຊັ່ນກັນ? ເຮົາຕ້ອງເຮັດຕາມຂໍ້ຈຳກັດຂອງມະນຸດບໍ? ໃນສິ່ງນີ້ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງບັງຄັບໃຊ້ການໂຕ້ແຍ່ງ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ອອກນອກຮູ້ນອກທາງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃນແນວຄິດຂອງເຂົາຈະສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 285)

ຊາວຢິວທຸກຄົນອ່ານພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ຮູ້ຈັກເຖິງການທຳນວາຍຂອງເອຊາຢາວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດໃນຮາງຫຍ້າ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງພຣະເຢຊູທັງທີ່ພວກເຂົາກໍຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້? ນີ້ບໍ່ແມ່ນທຳມະຊາດທີ່ກະບົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນການຂາດຄວາມຮູ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ໃນເວລານັ້ນ, ພວກຟາຣີຊາຍເຊື່ອວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກທຳນວາຍໄວ້ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຳພີ. ແກ່ນແທ້ຂອງການກະບົດຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນບໍ? ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຄຳຖາມບໍ? ຖ້າມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວມັນກໍເປັນກະແສທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບມັນ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສໃດໆ; ເຈົ້າບໍ່ຄວນຊອກຫາ ແລະ ເລືອກສິ່ງທີ່ຈະຍອມຮັບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ພຣະອົງ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຄົ້ນຫາເພີ່ມເຕີມສຳລັບການຢືນຢັນຈາກພຣະຄຳພີ; ຖ້າມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບມັນ, ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສືບຄົ້ນພຣະອົງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາຫຼັກຖານເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບເຮົາເພື່ອພິສູດວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຄວນແຍກແຍະວ່າ ເຮົາມີປະໂຫຍດສຳລັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຄົ້ນພົບຫຼັກຖານຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ແຍ່ງໄດ້ພາຍໃນພຣະຄຳພີ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຢ່າງສົມບູນໄດ້. ເຈົ້າພຽງແຕ່ອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຈຳກັດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ພຣະຄຳພີບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງພຣະຄຳພີໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ວ່າວ່າ ຄຳທຳນວາຍນັ້ນໄດ້ກ່າວເຖິງໃຜ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ. ບາງຄົນຮູ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາສືບຕໍ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ເຮົາເປັນສອງຢ່າງທີ່ຕ່າງກັນທັງໝົດ, ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ກ່າວຄຳເທດສະໜາເປັນຊຸດຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ

ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ວິທີການປະຕິບັດ, ວິທີການເຕົ້າໂຮມກັນ, ວິທີການອ້ອນວອນອະທິຖານ, ວິທີການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເປັນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະອົງພຽງອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດເຖິງວິທີທີ່ສາວົກ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ພຣະອົງປະຕິບັດພຽງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາບັນທຶກພຣະບັນຍັດລົງໃນພັນທະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ດຳເນີນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ? ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບພາລະກິດນັ້ນບໍ? ພຣະອົງພຽງແຕ່ທຳນວາຍວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດ ແລະ ມີອຳນາດ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄວ້ລ່ວງໜ້າເລີຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະຍຸກມີຂອບເຂດທີ່ຊັດເຈນ; ພຣະອົງພຽງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນຖັດໄປຂອງພາລະກິດໃດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ພາລະກິດຕົວແທນຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງຈະຖືກນຳມາໄວ້ຢູ່ທາງໜ້າ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງສັນຍານກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍ, ເຖິງວິທີການອົດທົນ ແລະ ການຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ, ການກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດ ແລະ ການແບກໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ອົດທົນຕໍ່ການທົນທຸກທໍລະມານ; ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງວິທີທີ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຄວນເຂົ້າຫາ ຫຼື ວິທີທີ່ເຂົາຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະບໍ່ເປັນຕາຫົວບໍທີ່ຈະຄົ້ນຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີ? ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງຫຍັງໄດ້ ໂດຍການຍຶດຖືພຣະຄຳພີໄວ້ເທົ່ານັ້ນ? ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກແປຄວາມໝາຍພຣະຄຳພີ ຫຼື ນັກເທດສະໜາ ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດທຳນວາຍພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນໄດ້ລ່ວງໜ້າ?

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃນແນວຄິດຂອງເຂົາຈະສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 286)

ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງເຫດຜົນທີ່ພວກຟາລິຊາຍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລິຊາຍບໍ? ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເພີ້ຝັນກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ

ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເມຊີອາຈະລົງມາ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງແຫ່ງຊີວິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງຄົງລໍຖ້າພຣະເມຊີອາໃນປັດຈຸບັນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງຄືຫຍັງ. ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ, ດື້ດ້ານ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ແບບນີ້ຈະຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະເຫັນພຣະເມຊີອາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເມຊີອາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເມຊີອາ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດພາດໃນການຍຶດຕິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດກັບນາມມະຍົດຂອງພຣະເມຊີອາ ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານທາດແທ້ຂອງພຣະເມຊີອາດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້. ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລິຊາຍແມ່ນຄວາມດື້ດ້ານ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ. ຫຼັກການແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນ: ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະມີການເທດສະໜາທີ່ມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງ, ເຖິງເຈົ້າຈະມີອຳນາດທີ່ສູງສົ່ງ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ ນອກຈາກເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເມຊີອາ. ຄວາມຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂັດກັບເຫດຜົນ ແລະ ເປັນຕາເບື່ອນ່າຍບໍ່? ເຮົາຖາມພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ: ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບພວກເຈົ້າຫຼາຍໄປບໍທີ່ຈະເຮັດຜິດພາດຄືກັບພວກຟາລິຊາຍກ່ອນໜ້ານີ້ ໂດຍທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ? ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງອອກບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ? ເຈົ້າສາມາດຕິດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຮົາເວົ້າວ່າ ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດໃກ້ຄວາມຕາຍແລ້ວ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເມຊີອາສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ, ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ ແລະ ກ່າວຮ້າຍພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ ດ່າພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາສາມາດເຫັນການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູເປັນການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຂຶ້ນຈະກ່າວໂທດພຣະເຢຊູທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານບໍ? ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າພະເຊີນຈະເປັນການໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການທຳລາຍຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ

ການປະຕິເສດແບບດູຖູກໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງອອກ. ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບຫຍັງຈາກພຣະເຢຊູຖ້າພວກເຈົ້າສັບສົນມຶນເມົາເຊັ່ນນີ້? ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງດື້ດ້ານ, ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູເມື່ອພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດເທິງເມກສີຂາວໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າສິ່ງນີ້: ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ ແຕ່ວ່າຖ້າການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູເທິງເມກສີຂາວຢ່າງຕາບອດຈະໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ສົມຄວນຖືກທຳລາຍ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຽງແຕ່ຕ້ອງການຮັບອານາຈັກສະຫວັນທີ່ມີແຕ່ຄວາມສຸກ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູສຳແດງອອກໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດ. ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວ? ຍຶດຖືຄວາມຈິງໃຈທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດບາບຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສາລະພາບມັນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກນັ້ນບໍ? ພວກເຈົ້າຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຫຍັງໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາເທິງເມກສີຂາວ? ມັນເປັນປີແຫ່ງພາລະກິດທີ່ພວກເຈົ້າສັນລະເສີນຕົນເອງບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາ ເຊື່ອໃນຕົວເຈົ້າ? ຍຶດຖືເອົາທຳມະຊາດແຫ່ງການອວດດີຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຄວາມຈິງນັ້ນບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 287)

ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກໍເປັນພຽງປັນຍາ ແລະ ຄວາມຄິດ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນໄປແບບໃດ? ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຍັງເຮັດຫູໜວກໃສ່ທຸກພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄຣິດແມ່ນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຈະເຄົາລົບພຣະເຢໂຮວາໄດ້ແນວໃດ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຈະຈຳແນກລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກົນອຸບາຍຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ. ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ກ່າວຕຳນິພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງໃດໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ໂດຍບໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?

ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມສັດຊື່ຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເຄົາລົບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນໝາຍສຳຄັນ ແມ່ນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດ ແມ່ນລູກຫຼານຂອງນະຮົກ, ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອັກຄະເທວະດາ ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ຫຼາຍຄົນອາດບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບອກກ່າວ ແຕ່ເຮົາຍັງຢາກບອກໄພ່ພົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກຄົນວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນພຣະເຢຊູລົງມາຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວດ້ວຍຕາຂອງພວກເຈົ້າເອງ ນີ້ຈະເປັນການປາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງຜຣະອາທິດແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທຳ. ບາງເທື່ອນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຢ່າງໃຫຍ່ສຳລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເວລາທີ່ເຈົ້າເປັນພະຍານການລົງມາຂອງພຣະເຢຊູຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນຍັງເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຈະລົງນະຮົກເພື່ອຮັບການລົງໂທດອີກດ້ວຍ. ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ໃນເວລາມີການສະແດງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ມີພຽງຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຜູ້ຄົນທີ່ຍຶດຖືໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ "ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຂີ່ເມກສີຂາວ ແມ່ນພຣະເຢຊູຕົວປອມ" ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອພຽງພຣະເຢຊູທີ່ກະທຳໝາຍສຳຄັນ ແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູທີ່ປະກາດການພິພາກສາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ສ້າງຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຊີວິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວຢ່າງເປີດເຜີຍ ພຣະອົງອາດຈັດການກັບພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາດື້ດ້ານເກີນໄປ, ໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງເກີນໄປ ແລະ ອວດດີຫຼາຍເກີນໄປ. ຄົນເຊື່ອມຊາມແບບນີ້ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງແມ່ນຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ. ພວກເຈົ້າຄວນເລືອກເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ຄວນໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ອວດດີ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງການນໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈົ່ງປາດຖະໜາ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ. ເຮົາແນະນໍາພວກເຈົ້າໃຫ້ຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ. ຢ່າຟ້າວດ່ວນສະຫຼຸບ; ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ຢ່າເຮັດເປັນທໍາມະດາ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນຖ່ອມຕົວ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ເຫັນດີນໍາ ພ້ອມທັງດູຖູກ ແມ່ນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ ແຕ່ດ່ວນສະຫຼຸບຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ຕໍານິມັນ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່ຄວນສາບແຊ່ງ ຫຼື ກ່າວຕໍານິຄົນອື່ນ. ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄວນເປັນຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຈິງ. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ຍິນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ອ່ານພຣະທໍາແຫ່ງຊີວິດ, ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງໜຶ່ງໃນ 10,000 ຄໍາເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງເຈົ້າ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄໍາພີ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າຄວນສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາທັງໝົດຂອງ 10,000 ຄໍາເຫຼົ່ານີ້. ເຮົາຍັງແນະນໍາໃຫ້ເຈົ້າຖ່ອມຕົວ ບໍ່ໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສັນລະເສີນຕົນເອງສູງສົ່ງເກີນໄປ. ດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງການເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍດຽວຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ຖ້າເຈົ້າພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຕຶກຕອງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຊໍ້າໄປຊໍ້າມາ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຫຼືບໍ່ ແລະ ແມ່ນຊີວິດຫຼືບໍ່. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ອ່ານສອງສາມປະໂຫຍກ ບາງຄົນຈະກ່າວຕໍານິພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຕາບອດ ໂດຍກ່າວວ່າ "ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າການເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ" ຫຼື "ນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດຕົວປອມທີ່ມາເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ". ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ຕາບອດດ້ວຍຄວາມໂງ່ຈ້າ! ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຮົາແນະນໍາໃຫ້ເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກຄັ້ງ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼັບຫູຫຼັບຕາກ່າວຕໍານິພຣະທໍາທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ຍ້ອນການປາກົດຂອງພຣະຄຣິດຕົວປອມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຍ້ອນພວກເຈົ້າຢ້ານກົນອຸບາຍ. ມັນຈະບໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນຕາເສຍດາຍຢ່າງຍິ່ງບໍ່? ຫຼັງຈາກການພິຈາລະນາ ຖ້າເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ບໍ່ມີທາງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການກ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພອນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຊັດເຈນ ແລ້ວເຈົ້າເໝາະສົມກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໂຊກດີທີ່ໄດ້ກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຈົ່ງຄິດທົບທວນເບິ່ງ! ຢ່າພ້າວໃຈຮ້ອນ, ຈົ່ງໄຕ່ຕອງໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືກັບເກມ. ຈົ່ງຄິດເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ, ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຈົ້າ, ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເຮັດລົ້ກັບຕົນເອງ. ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ "ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 288)

ໃນເວລານັ້ນ, ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນສອດຄ່ອງກັບພຣະສັນຍາເດີມ ພ້ອມທັງສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບຂອງໂມເຊ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະເຢຊູນຳໃຊ້ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອປະຕິບັດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເທດສະໜາໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ສັ່ງສອນພວກເຂົາໃນທຳມະສາລາ ແລະ ພຣະອົງກໍນຳໃຊ້ການທຳນວາຍຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນພຣະສັນຍາເດີມເພື່ອຕຳໜິຕິຕຽນພວກຟາລິຊາຍທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ ແລະ ນຳໃຊ້ພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີເພື່ອເປີດໂປງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວກໍກ່າວໂທດພວກເຂົາ. ຍ້ອນພວກເຂົາກຽດຊັງໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳ; ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສັ່ງສອນກໍສູງສົ່ງກວ່າຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍິ່ງສູງສົ່ງກວ່າສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອການໄຖ່ມະນຸດ ແລະ ການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນສຳລັບພຣະອົງທີ່ຈະກ່າວພຣະທຳເພີ່ມເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ. ຫຼາຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງສັ່ງສອນມະນຸດກໍອອກມາຈາກພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ໃຫຍ່ກວ່າພຣະຄຳພີ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນສຳເລັດລົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ແຕ່ແມ່ນເພື່ອໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງພຣະທຳສຳລັບມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຊາວຕ່າງຊາດ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດ, ແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຄຶງກາງແຂນ,

ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ກະທຳທ່າມກາງຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດບົນພື້ນຖານແຫ່ງພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະອົງນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ເກົ່າແກ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ລ່ວງໜ້າເພື່ອປະນາມພວກຟາລີຊາຍ, ນີ້ກໍພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງແລ້ວ. ຖ້າພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຍັງຖືກປະຕິບັດບົນພື້ນຖານຂອງຄຳທຳນວາຍຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ຜ່ານມາ ເຊິ່ງຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ, ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍທີ່ຈະເອົາຊະນະພວກເຈົ້າ, ຍ້ອນພຣະສັນຍາເດີມບໍ່ໄດ້ມີການບັນທຶກກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນປະຊາຊົນຈີນ ແລະ ບໍ່ມີປະຫວັດສາດກ່ຽວກັບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າພາລະກິດນີ້ຍັງຄ້າງຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍອມຕາມຈັກເທື່ອ. ພຣະຄຳພີບັນທຶກແຕ່ປະຫວັດສາດທີ່ຈຳກັດຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດພິສູດວ່າພວກເຈົ້າຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ດີ ຫຼື ສາມາດຕັດສິນພວກເຈົ້າໄດ້. ໃຫ້ຈິນຕະນາການເບິ່ງວ່າ ຖ້າເຮົາຕ້ອງຕັດສິນພວກເຈົ້າຕາມປະຫວັດສາດຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລ້ວພວກເຈົ້າຍັງຈະຕິດຕາມເຮົາເໝືອນກັບທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຮູ້ຢູ່ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າເອົາໃຈຍາກຫຼາຍສໍ່າໃດ? ຖ້າບໍ່ມີພຣະທຳທີ່ຖືກກ່າວໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້ ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນັ້ນສຳເລັດລົງ. ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ເຮົາຕ້ອງກ່າວພຣະທຳທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພຣະຄຳພີ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະຖືກເອົາຊະນະ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳເປັນພຽງຂັ້ນຕອນໜຶ່ງທີ່ສູງກວ່າພຣະສັນຍາເດີມ; ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໜຶ່ງ ແລະ ເພື່ອນຳພາຍຸກດັ່ງກ່າວ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວວ່າ: "ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອທຳລາຍພຣະບັນຍັດ ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນສຳເລັດ?" ແຕ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກກົດລະບຽບທີ່ນຳໃຊ້ ແລະ ພຣະບັນຍັດທີ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ຕິດຕາມ, ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອເຊື່ອຟັງກົດລະບຽບ ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນສຳເລັດ. ຂະບວນການທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນສຳເລັດລວມມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ ນັ້ນກໍຄື: ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຍຶດໝັ້ນກັບກົດລະບຽບຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ. ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕບໍ? ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ຍ້ອນພຣະອົງກ່າວວ່າ ບຸດມະນຸດເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງວັນຊະບາໂຕ ແລະ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງວັນຊະບາໂຕສະເດັດມາເຖິງ, ພຣະອົງກໍຈະເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ.
ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ກົດລະບຽບແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມສຳເລັດ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງກົດລະບຽບເຫຼົ່ານັ້ນ. ທຸກສິ່ງທີ່ກະທຳໃນປັດຈຸບັນແມ່ນອີງຕາມປັດຈຸບັນ ແຕ່ມັນກໍຍັງຕັ້ງຢູ່ບົນພື້ນຖານແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລະເມີດຂອບເຂດນີ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການລະມັດລະວັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ລ່ວງເກີນຜົວເມຍຜູ້ອື່ນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນກົດລະບຽບໃນພຣະສັນຍາເດີມບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດແຕ່ພຽງໃນພຣະບັນຍັດສິບປະການ ແຕ່ປະກອບດ້ວຍພຣະບັນຍັດ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ມີຄຳສັ່ງສູງກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກຳນົດໃນອະດີດ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ສິ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ແມ່ນຖືກລົບລ້າງ, ຍ້ອນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດບົນພື້ນຖານຂອງຂັ້ນຕອນທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ອນໜ້າ. ສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາແນະນຳໃຫ້ກັບອິດສະຣາເອັນນັ້ນ ເຊັ່ນ: ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຊາຊົນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ນັບຖືບິດາມານດາ, ບໍ່ບູຊາຮູບປັ້ນ, ບໍ່ທຳຮ້າຍ ຫຼື ສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ, ບໍ່ລ່ວງເກີນຜົວເມຍຄົນອື່ນ, ບໍ່ສູບຢາ ຫຼື ດື່ມເຫຼົ້າ ແລະ ບໍ່ກິນສິ່ງທີ່ຕາຍ ຫຼື ດື່ມເລືອດ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ປະກອບເປັນພື້ນຖານສຳລັບການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນບໍ? ພາລະກິດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດບົນພື້ນຖານແຫ່ງອະດີດຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ.
ເຖິງແມ່ນວ່າກົດລະບຽບຂອງອະດີດບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ ແລະ ໄດ້ມີການຮຽກຮ້ອງໃໝ່ສຳລັບເຈົ້າ, ແຕ່ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຖືກລົບລ້າງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກຍົກໃຫ້ຢູ່ໃນສະຖານະທີ່ສູງຂຶ້ນ.
ການເວົ້າວ່າກົດລະບຽບເຫຼົ່ານັ້ນຖືກລົບລ້າງໝາຍຄວາມວ່າຍຸກທີ່ຜ່ານມາແມ່ນຫຼ້າສະໄໝ, ໃນຂະນະທີ່ມີພຣະບັນຍັດບາງຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຄົາລົບຊົ່ວນິດນິລັນ.
ພຣະບັນຍັດໃນອະດີດແມ່ນຖືກນຳເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງແລ້ວ, ໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເນັ້ນເຖິງຂໍ້ພຣະບັນຍັດທີ່ວ່າ "ບໍ່ໃຫ້ສູບຢາ" ແລະ "ບໍ່ໃຫ້ດື່ມເຫຼົ້າ" ແລະ ອື່ນໆອີກ. ບົນພື້ນຖານນີ້, ພຣະບັນຍັດໃໝ່ຖືກວາງອອກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ຕາມວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຕາມພາລະກິດແຫ່ງປັດຈຸບັນ. ການກຳນົດພຣະບັນຍັດສຳລັບຍຸກໃໝ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການລົບລ້າງພຣະບັນຍັດໃນຍຸກເກົ່າ, ແຕ່ເປັນການຍົກພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ສູງຂຶ້ນໂດຍຢູ່ບົນພື້ນຖານນີ້, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການກະທຳຂອງມະນຸດສົມບູນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ

ຖ້າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຕິບັດພຣະບັນຍັດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ ໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທ່ອງກົດລະບຽບທີ່ພຣະເຢໂຮວາວາງອອກ ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຈົ້າຈະສາມາດປ່ຽນແປງ. ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດທີ່ຈຳກັດພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ທ່ອງກົດລະບຽບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຍັງຄົງຝັງເລິກ ແລະ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຖອນຮາກມັນໄດ້ເລີຍ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະຊົ່ວຊ້າຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະບັນຍັດທຳມະດາຈຳນວນໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ກົດລະບຽບທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນນັ້ນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄືກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ນັ້ນກໍຄື: ດ້ວຍການປະຕິບັດກົດລະບຽບ ແລະ ທ່ອງພຣະບັນຍັດ, ພວກເຂົາສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ອຸທິດພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸແບບນີ້ໄດ້ ແລະ ພຣະບັນຍັດຈຳນວນໜ້ອຍດຽວໃນຍຸກພຣະສັນຍາເດີມບໍ່ພຽງແຕ່ຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຍອມມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ປົກປ້ອງພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ມີລະບຽບ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕົກສູ່ດິນແດນມໍລະນາ. ຍ້ອນພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ແນໃສ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງພວກເຈົ້າ. ພຣະທຳທີ່ກະລຸນາຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງຈາກພຣະທຳທີ່ຮ້າຍແຮງແຫ່ງການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນ. ຫາກປາສະຈາກພຣະທຳທີ່ຮ້າຍແຮງດັ່ງກ່າວ, ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະພວກເຈົ້າ "ຜູ້ຊ່ຽວຊານທັງຫຼາຍ" ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ກົດລະບຽບໃນພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ສູນເສຍອຳນາດໃນພວກເຈົ້າດົນນານມາແລ້ວ ແລະ ການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນກໍຍິ່ງເປັນຕາຢ້ານຫຼາຍກວ່າກົດລະບຽບທີ່ເກົ່າແກ່ເຫຼົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ເໝາະສົມກັບພວກເຈົ້າທີ່ສຸດແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດຂອງກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມະນຸດຊາດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນ, ແຕ່ເປັນມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງບັນລຸໃນປັດຈຸບັນແມ່ນອີງຕາມສະພາວະທີ່ເປັນຈິງຂອງມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ, ອີງຕາມຄວາມສາມາດ ແລະ ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ຈຳເປັນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ. ນີ້ກໍເພື່ອວ່າການປ່ຽນແປງອາດໄດ້ຮັບການບັນລຸໃນທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 289)

ປະຫວັດສາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ເພື່ອໃຫ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງຈົບສິ້ນລົງ, ມັນຕ້ອງສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ໃນແຕ່ລະມື້ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ແຕ່ລະປີ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່; ພຣະອົງຕ້ອງເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່, ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເດີມ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືການນຳມາຂອງຊື່ໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່. ຕະຫຼອດເວລາ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ບໍ່ເຄີຍຍຶດຕິດກັບວິທີທາງ ແລະ ກົດລະບຽບເດີມໆ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດ ແຕ່ປະຕິບັດຢູ່ທຸກຊ່ວງເວລາ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກປະໂລຫິດຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃນພຣະວິຫານ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານເລີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ, ຜູ້ຄົນຍັງໄດ້ເວົ້າວ່າ ພຣະອົງເປັນປະໂລຫິດຊັ້ນສູງ ແລະ ພຣະອົງມາຈາກຄົວເຮືອນຂອງເດວິດ ແລະ ຍັງເປັນປະໂລຫິດຊັ້ນສູງ ແລະ ເປັນກະສັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ? ການເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ຫຼື ການບໍ່ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງບໍ? ຕາມທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ ຖ້າພຣະເຢຊູກັບມາອີກຄັ້ງ ແລະ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະອົງຈະຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ຍັງມາເທິງເມກສີຂາວ, ລົງມາທ່າມກາງມະນຸດໃນພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູ, ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນການເຮັດຊໍ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສາມາຍຶດຕິດກັບອະດີດບໍ? ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອແມ່ນແນວຄິດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈແມ່ນຕາມຄວາມໝາຍຂອງຄຳເວົ້າໂດຍກົງ ແລະ ຕາມຈິນຕະນາການຂອງເຂົາເຊັ່ນກັນ; ພວກມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນັ້ນ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບ້າ ແລະ ໂງ່ຈ້າແບບນັ້ນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ງ່າຍດາຍຄືກັບທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການ. ອີງຕາມທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດກະທຳ ແລະ ຄິດ, ພຣະເຢຊູຈະມາໂດຍຂີ່ກ້ອນເມກ ແລະ ສະເດັດມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຈະເຫັນພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ຈະບອກພວກເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ໂດຍຂີ່ເທິງກ້ອນເມກ. ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນຮອຍຕະປູໃນມືຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ ແລະ ຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຢຊູ. ແລ້ວພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນອີກຄັ້ງ ແລະ

ຈະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ, ປະທານຊື່ໃໝ່ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ມອບກ້ອນຫີນສີຂາວໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ ຖືກຮັບເຂົ້າສູ່ສະຫວັນວິມານ. ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກັນແທ້? ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາຈາກຊາຕານບໍ? ມະນຸດທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ກາຍມາເປັນຊາຕານບໍ? ພຣະອົງຈະບໍ່ເປັນປະເພດດຽວກັນກັບສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງບໍ? ຍ້ອນວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຫຼາຍ ມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນຮູບລັກຂອງຊາຕານ, ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມສິ່ງຕ່າງໆຂອງຊາຕານ, ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ຢູ່ຮ່ວມລີກດຽວກັນກັບຊາຕານບໍ? ມະນຸດຈະສາມາດຢັ່ງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ, ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການ. ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະມາເຖິງເທິງກ້ອນເມກ. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວສິ່ງດັ່ງກ່າວດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງສິ່ງລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້? ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້? ເຈົ້າໝັ້ນໃຈໂດຍບໍ່ມີຄວາມສົງໄສແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວບໍວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການເຍືອງທາງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ແນ່ໃຈບໍ່ວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໃນສິ່ງນັ້ນໂດຍກົງ? ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍທີ່ແນະນຳເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງທີ່ນຳພາເຈົ້າໃຫ້ຄິດແບບນັ້ນ? ເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ". ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາເອງເພື່ອວັດແທກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບຄຳເວົ້າທີ່ເອຊາຢາເວົ້າອອກມານັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດອະທິບາຍຄຳເວົ້າຂອງລາວຢ່າງໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດບໍ? ເຈົ້າກ້າທີ່ຈະອະທິບາຍຄຳເວົ້າຂອງລາວບໍ? ໃນເມື່ອເຈົ້າບໍ່ກ້າອະທິບາຍຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາ, ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກ້າອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ? ແມ່ນໃຜສູງສົ່ງກວ່າກັນ ພຣະເຢຊູ ຫຼື

ເອຊາຢາ? ເມື່ອຄໍາຕອບແມ່ນພຣະເຢຊູ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອະທິບາຍພຣະທໍາທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວໄວ້? ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄວ້ລ່ວງໜ້າບໍ? ບໍ່ມີສິ່ງຊົງສ້າງແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຮູ້ໄດ້, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໃນສະຫວັນ ຫຼື ບຸດມະນຸດ, ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຂາດຕົກບົກພ່ອງຫຼາຍ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບພວກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ກໍຄື ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈົນເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຈາກພາລະກິດພຣະເຢຊູຈົນເຖິງຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ, ສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ສືບຕໍ່ປົກຄຸມທຸກຂອບເຂດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວທັງໝົດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງເປັນການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທໍາອິດ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ນໍາຍຸກມາສູ່ການສິ້ນສຸດ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນທີ່ແບ່ງແຍກສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຢືນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້, ມັນຈໍາເປັນສໍາລັບເຈົ້າທີ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພາລະກິດທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ຂັ້ນຕອນທໍາອິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວ. ເລື່ອງນີ້ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງສົງໄສ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 290)

ໃນເມື່ອມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຕ້ອງຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອລະບາດກ້າວຢ່າງໃກ້ຊິດ; ເຂົາຄວນ “ຕິດຕາມພຣະເມສານ້ອຍບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໄປໃສກໍຕາມ”. ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນຄົນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນທີ່ຕິດຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ຄໍາສັ່ງສອນຄືກັບທາດ ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກກໍາຈັດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງເວລາ, ພຣະເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຈະມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ທ່າມກາງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງທີ່ວ່າ “ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ” ແລະ “ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຄຣິດ” ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ໄດ້ກັບຍຸກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະນໍາບໍ່ທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕະຫຼອດໄປ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ,

ມະນຸດກໍ່ຕິດຕາມໂດຍບໍ່ສົງໄສແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຂົາກໍ່ຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ. ໃນວິທີນີ້, ມະນຸດຈະສາມາດຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳຈັດໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍ່ຕາມ, ຕາບໃດທີ່ມະນຸດໝັ້ນໃຈວ່າ ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຮ່ວມມືໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆ ແລະ ພະຍາຍາມບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຂົາຈະຖືກລົງໂທດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຢຸດເຊົາຈັກເທື່ອ, ບາດກ້າວຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດສະງັດຈັກເທື່ອ ແລະ ກ່ອນການສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຫຍຸ້ງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢຸດຈັກເທື່ອ. ແຕ່ມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງ: ເມື່ອໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ຈຳນວນເລັກນ້ອຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຂົາກໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງນັ້ນຄືກັບວ່າມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ; ເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍ, ເຂົາກໍ່ບໍ່ສືບຕໍ່ຕິດຕາມບາດກ້າວພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອໄດ້ເຫັນພຽງແຕ່ສ່ວນເລັກນ້ອຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍ່ກຳນົດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຮ່າງໄມ້ພິເສດທັນທີ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນຮູບຮ່າງນີ້ທີ່ເຂົາເຫັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາ, ເຊິ່ງມັນເປັນແບບນີ້ໃນອະດີດ ແລະ ຈະເປັນແບບນີ້ໃນອະນາຄົດ; ເມື່ອໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ຜິວເຜີນ, ມະນຸດກໍ່ພູມໃຈຈົນເຂົາລືມຕົນເອງ ແລະ ເລີ່ມປະກາດແບບບໍ່ມີເຫດຜົນເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າວ່າບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້; ແລະ ເມື່ອໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນໜຶ່ງໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບໍ່ວ່າຄົນທີ່ປະກາດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນຄົນປະເພດໃດກໍ່ຕາມ, ມະນຸດກໍ່ບໍ່ຍອມຮັບມັນ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພວກເຂົາຫົວບູຮານເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບສິ່ງໃໝ່ໄດ້. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ຊາວອິດສະຣາເອັນແມ່ນຜິດທີ່ "ເຊື່ອໃນພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ" ແຕ່ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍ່ສະແດງບົດບາດທີ່ພວກເຂົາ "ເຊື່ອໃນພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ" ແລະ "ປາຖະໜາການກັບມາຂອງພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເມຊີອາຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ". ແລ້ວບໍ່ແປກໃຈເລີຍທີ່ຜູ້ຄົນຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານຫຼັງຈາກທີ່ຍອມຮັບໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງການກະບົດຂອງມະນຸດບໍ? ຊາວຄຣິສຕຽນທົ່ວໂລກທີ່ນຳບໍ່ທັນພາລະກິດໃໝ່ແຫ່ງປັດຈຸບັນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຍຶດຕິດກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນໂຊກດີ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາແຕ່ລະຢ່າງຂອງພວກເຂົາສຳເລັດ.

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງພາພວກເຂົາຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຊັ້ນສາມ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໝັ້ນໃຈວ່າ ພຣະເຢຊູຈະມາເພື່ອຮັບເອົາພວກເຂົາຂີ່ເທິງເມກສີຂາວໄດ້ແນວໃດ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເວົ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດວ່າ ພຣະເຢຊູຈະມາເທິງເມກສີຂາວແທ້ໆໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາຈິນຕະນາການ ຫຼື ບໍ່. ພວກເຂົາທຸກຄົນວິຕົກກັງວົນ ແລະ ເຮັດຫຍັງບໍ່ຖືກ; ພວກເຂົາເອງຍິ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະພາພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນທີ່ເປັນຄົນກຸ່ມນ້ອຍໆທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ຜູ້ທີ່ມາຈາກແຕ່ລະນິກາຍຂຶ້ນໄປ ຫຼື ບໍ່. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຕອນນີ້, ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ນອກຈາກນັບມື້ດ້ວຍນິ້ວມືຂອງພວກເຂົາ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເມສານ້ອຍຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດຮັບເອົາພອນສຸດທ້າຍໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ "ຄົນສະຫຼາດ" ເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ແຕ່ຍັງເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບທັງໝົດ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນສະຫຼາດທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພວກເຂົາຢຸດການພັດທະນາທີ່ສືບເນື່ອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນເລີຍ ແລະ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະພາພວກເຂົາຜູ້ທີ່ "ມີຄວາມຊື່ສັດທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີ "ຄວາມຊື່ສັດທີ່ສຸດ" ຕໍ່ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຕາລັງກຽດຫຼາຍ ເພາະພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຮັດການຫຼອກລວງ ແລະ ການຊົ່ວຮ້າຍ. ຄົນທີ່ບໍ່ຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ຄົນທີ່ນຳບໍ່ທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ຍຶດຕິດກັບພາລະກິດເດີມ ແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມແມ່ນໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກປະຕິເສດໃນຍຸກໃໝ່ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຈະຖືກລົງໂທດ. ມີຄົນທີ່ເປັນຕາເວດທະນາກວ່າພວກເຂົາຢູ່ບໍ? ຫຼາຍຄົນເຖິງກັບເຊື່ອວ່າ ທຸກຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະບັນຍັດເດີມ ແລະ ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພຽງແຕ່ເວົ້າເຖິງ "ຄວາມສຳນຶກ" ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຖືກຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເອງຕັດຄວາມຄາດ ຫວັງຂອງພວກເຂົາໃນທີ່ສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຍຶດຕິດກັບມັນ.

ສິ່ງທີ່ຄວນຖືກປະຕິເສດກໍຖືກປະຕິເສດ, ສິ່ງທີ່ຄວນຖືກກຳຈັດກໍຖືກກຳຈັດ. ແຕ່ມະນຸດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຍຶດຕິດພຽງແຕ່ສ່ວນເລັກນ້ອຍດຽວຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ມີເຫດຜົນຂອງມະນຸດບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງມະນຸດບໍ? ຍິ່ງຜູ້ຄົນບໍ່ກ້າ ແລະ ລະມັດລະວັງເກີນໄປຍ້ອນພວກເຂົາຢ້ານບໍ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນສຸດທ້າຍ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຢ່າງທາດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ສະແດງຄວາມຊື່ສັດທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍິ່ງພວກເຂົາສະແດງຄວາມຊື່ສັດດັ່ງກ່າວຕໍ່ພຣະບັນຍັດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງເປັນກະບົດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍ້ອນປັດຈຸບັນແມ່ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ພາລະກິດໃນອະດີດກໍບໍ່ສາມາດກ່າວໃນລົມຫາຍໃຈດຽວກັນ ຫຼື ພາລະກິດໃນອະດີດແມ່ນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນໄດ້. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍໄດ້ປ່ຽນແປງໄປເຊັ່ນກັນ; ມັນບໍ່ແມ່ນການຍຶດຕິດກັບພຣະບັນຍັດ ຫຼື ແບກໄມ້ກາງແຂນ. ສະນັ້ນ ຄວາມຊື່ສັດຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ແລະ ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 291)

ຈຸດປະສົງຂອງການເອົາຊະນະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນກໍຄືໃຫ້ເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອື່ນອີກດ້ວຍ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄື ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງປະຊາຊົນອີຢີບ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອັງກິດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອາເມຣິກາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ, ແຕ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຊື້ອສາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງໃນສະຫວັນ ແລະ ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ທຸກຄອບຄົວບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຊາວອິດສະຣາເອນ ຫຼື ຊາວຕ່າງຊາດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນອິດສະຣາເອນເປັນເວລາສອງສາມພັນປີ ແລະ ເຄີຍບັງເກີດຄັ້ງໜຶ່ງໃນຢູດາຍ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະອົງລົງມາໃນປະເທດຈີນ, ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່ນອນຂົດໂຕຢູ່.

ຖ້າການບັງເກີດໃນຢູດາຍເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນກະສັດຂອງຊາວຢິວ, ແລ້ວການລົງມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າທັງໝົດຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ? ພຣະອົງນໍາພາຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ບັງເກີດໃນຢູດາຍ ແລະ ພຣະອົງຍັງບັງເກີດໃນດິນແດນຕ່າງຊາດອີກດ້ວຍ. ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດທັງປວງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນບໍ? ພຣະອົງຮັກຊາວອິດສະຣາເອນຮ້ອຍເທົ່າ ແລະ ກຽດຊັງຊາວຕ່າງຊາດພັນເທົ່າບໍ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນພຽງຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະອົງ; ມັນບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນພຽງຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າປະຕິເສດພຣະອົງ. ຜູ້ໃດທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກໍາມືຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ໃນການເອົາຊະນະພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ເປົ້າໝາຍບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແມ່ນຜູ້ໃດນອກຈາກພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງຢືນຢັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍັງຢືນຢັນວ່າ ຄົວເຮືອນຂອງເດວິດໃນອິດສະຣາເອນແມ່ນບ່ອນກໍາເນີດດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຊົນຊາດອື່ນນອກຈາກຊາດອິດສະຣາເອນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ "ຜະລິດ" ພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ຄອບຄົວຕ່າງຊາດຈະສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເປັນການສ່ວນຕົວໄດ້, ຖ້າເຈົ້າຍັງຄິດແບບນີ້, ແລ້ວສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານຢ່າງດື້ດຶງບໍ? ຢ່າຍຶດຕິດກັບອິດສະຣາເອນຕະຫຼອດ. ພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນສືບຕໍ່ຫຼຽວຂຶ້ນເບິ່ງສະຫວັນ. ຢຸດປາຖະໜາພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ! ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດຢູ່ໃນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າບໍ່ກ້າຄິດແມ່ນແຕ່ວິນາທີດຽວວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນຈະຍອມລົດກຽດເພື່ອໃຫ້ກຽດພວກເຈົ້າດ້ວຍການສະຖິດຂອງພຣະອົງ. ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະກ້າຄິດວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວເປັນການສ່ວນຕົວໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າສົກກະປົກຢ່າງເຫຼືອທົນຂະໜາດນີ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດລົງມາໃນດິນແດນຕ່າງຊາດເປັນການສ່ວນຕົວ. ພຣະອົງຄວນລົງມາເທິງພູເຂົາຊີນາຍ ຫຼື ພູເຂົາໝາກກອກເທດ ແລະ ປາກົດຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ. ຊາວຕ່າງຊາດ (ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອນ)

ບໍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການກຽດຊັງຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເປັນການສ່ວນຕົວທ່າມກາງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນວຄິດຜັງເລິກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມີເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ຈຸດປະສົງຂອງການເອົາຊະນະພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອພັງທະລາຍແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ຂອງພວກເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເທິງພູເຂົາຊີນາຍ ຫຼື ເທິງພູເຂົາໝາກກອກເທດ, ແຕ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍນໍາພາມາກ່ອນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນອິດສະຣາເອນ, ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ຊາວຕ່າງຊາດທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ມີແນວຄິດແບບດຽວກັນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ແຕ່ພຣະອົງພຽງແຕ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງຊາດ. ຊາວອິດສະຣາເອນເຊື່ອສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຊາວຕ່າງຊາດ ແລະ ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ, ສະນັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງກຽດຊັງພວກເຈົ້າ. ຄົນຢິວເຫຼົ່ານັ້ນຍັງເຊື່ອສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ: ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີພາບລັກສະນະຂອງພວກເຂົາທີ່ເປັນຄົນຢິວ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສັນຍາລັກຂອງຄົນຢິວ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຮົາ. ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາບລັກສະນະຂອງພວກເຮົາກໍຄ້າຍຄືກັນ; ພາບລັກສະນະຂອງພວກເຮົາກໍໃກ້ຄຽງກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງພວກເຮົາຊາວຢິວ; ຊາວຕ່າງຊາດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນັ້ນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບສໍາລັບພວກເຮົາ ຊາວຢິວ. ມັນແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພາລະກິດເທົ່ານັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ຄົນຢິວຈຶ່ງເກີດມີແນວຄິດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້. ພວກເຂົາອ້າງສິດຢ່າງທະນົງຕົວວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າສໍາລັບພວກເຂົາເອງ, ບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງຊາດຄືກັນ. ໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍເປັນພື້ນທີ່ວ່າງໃນຫົວໃຈຂອງຊາວຕ່າງຊາດ. ນີ້ກໍຍ້ອນທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງຊາດ ແລະ ພຣະອົງພຽງແຕ່ມັກຊາວອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນຢິວ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສາວົກທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ

ພຣະເຢຊູປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ? ບັດນີ້ເຈົ້າຮັບຮູ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ເກີດຢູ່ນອກອິດສະຣາເອນ? ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າບໍ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມຝັນ ແມ່ນບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມເປັນຈິງນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າກ້າທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອ ຫຼື ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຫັນແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງຢ້ານທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ທຸກຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາເປັນຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕິດຕາມໃນມື້ນີ້ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນຖືກເລືອກທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອນບໍ? ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຄືກັບຊາວອິດສະຣາເອນບໍ? ທຸກສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະພວກເຈົ້າບໍ? ຍ້ອນພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ, ນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ສູ່ອະນາຄົດ. ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຈົ້າ ຕາບໃດທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ເຊື່ອຟັງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 292)

ມີພຽງແຕ່ການປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແຕ່ຄວາມຮູ້ເກົ່າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແມ່ນແນວຄວາມຄິດເກົ່າ. "ແນວຄວາມຄິດ" ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການທີ່ບໍ່ຖືກກັບຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າຄວາມຮູ້ເກົ່າເປັນສິ່ງທີ່ລ້າສະໄໝໃນຍຸກເກົ່າແລ້ວ ແລະ ມັນຢຸດມະນຸດຈາກການເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່, ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວກໍຈະເປັນແນວຄວາມຄິດເຊັ່ນກັນ. ຖ້າມະນຸດມີວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຂົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວ ແລະ ສາມາດມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າຈາກລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຢ່າງ ໂດຍປະສົມສິ່ງທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ໃໝ່, ແລ້ວຄວາມຮູ້ເກົ່າແກ່ກໍຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໄດ້ ແລະ ກາຍມາເປັນພື້ນຖານທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່. ບົດຮຽນຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫຼັກການຫຼາຍຢ່າງດ້ວຍຄວາມຊ່ຽວຊານ: ວິທີການເຂົ້າເຖິງເສັ້ນທາງສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີການປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດການຂອງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້ານຳໃຊ້ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງການເຂົ້າສູ່ບົດຮຽນແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າຈະເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເຕີມອີກເລື້ອຍໆ.

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ-ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ-ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດທຽບສຳພັນສອງຂັ້ນຕອນທີ່ກ່ອນໜ້າຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກັບຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມັນຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີພື້ນຖານທີ່ໜັກແໜ້ນໄປກວ່ານີ້ແລ້ວ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ; ນີ້ຄືນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນສຳເລັດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແທນພຣະອົງໄດ້-ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າມີພຽງພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກນຳໄປປະຕິບັດໃນຍຸກ ແລະ ສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດ. ຈາກນິມິດທັງໝົດ, ນີ້ຄືນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ຖ້າມະນຸດສາມາດຮັບຮູ້ຢ່າງສົມບູນ ເຂົາກໍຈະສາມາດຢືນໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ຫຼາກຫຼາຍສາສະໜາ ແລະ ນິກາຍກຳລັງປະເຊີນຢູ່ແມ່ນ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ-ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາ ຄືກັບສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າຂອງພາລະກິດ ຫຼື ບໍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ຫຼາຍຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າມັນເປັນຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ມະນຸດກັງວົນວ່າ ຫົນທາງນີ້ແມ່ນຫົນທາງທີ່ນຳໂດຍພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງເປັນການສ່ວນຕົວ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ການມາບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຫຼາຍຄົນຍັງບໍ່ຮູ້ເລີຍກ່ຽວກັບວິທີການເບິ່ງວ່າ ມັນກາຍມາເປັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນໃດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກຳນົດຫົນທາງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ກ່າວອອກມາກໍມີພຽງແຕ່ຜົນສະທ້ອນບາງສ່ວນທ່າມກາງຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຕັມປະສິດຕິພາບຢ່າງສົມບູນໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ສິ່ງນີ້ກໍມີຜົນກະທົບຕໍ່ການດຳລົງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ.

ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງປະຕິບັດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ໃນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນວ່າເຖິງແມ່ນພາລະກິດຈະແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ມັນກໍຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວທັງໝົດ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ມັນກໍຕ້ອງຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນບໍ່ຖືກກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ-ຖ້າມະນຸດສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລ້ວແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີຄ່າໃຫ້ກ່າວເຖິງ. ຍ້ອນນິມິດຂອງມະນຸດບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສອງຈິດສອງໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນຍັງຊື່ສັດກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແລະ ອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນສ່ວນຫຼາຍຍັງສົງໄສຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງກັບພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ. ມະນຸດບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຂອງພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພົບພໍ້ມັນດ້ວຍຕົນເອງ. ມັນກໍຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນພວກມັນໄດ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຈິນຕະນາການຕາມໃຈມັກ; ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສະເໜີຫຍັງກໍຕາມ, ຈະບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງອີງມາພິສູດມັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜແກ້ໄຂມັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ມະນຸດຢາກເຮັດກໍໄດ້ຢ່າງມີອິດສະຫຼະຕາມສັນຊາດຕະຍານທຳມະຊາດຂອງເຂົາ, ເຮັດໂດຍບໍ່ກັງວົນເຖິງຜົນຕາມມາ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຈິນຕະນາການຂອງເຂົາເປັນອິດສະຫຼະ ຍ້ອນບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງອີງມາພິສູດມັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດກໍກາຍມາເປັນ "ຄວາມຈິງ" ໂດຍບໍ່ສົນວ່າ ຈະມີຫຼັກຖານມາພິສູດ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ, ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເຂົາຈິນຕະນາການຂຶ້ນມາໃນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງຄົນໃດມີຄວາມເຊື່ອແບບດຽວ ແລ້ວທ່າມກາງຄົນຮ້ອຍຄົນກໍຈະມີຮ້ອຍຄວາມເຊື່ອ. ມະນຸດຖືກຄອບງຳໂດຍຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວ ເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນມັນດ້ວຍຫູຂອງເຂົາເອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ. ມະນຸດໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຕຳນານ ແລະ ເລື່ອງລາວ-ແຕ່ເຂົາບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງຄວາມຈິງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ມັນເປັນຍ້ອນແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຫາກໍມາເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ພຽງໜຶ່ງປີ ແລະ ເລື່ອງດັ່ງກ່າວກໍເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມຈິງຈະບໍ່ສາມາດໜີຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຂົາມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ເຂົາໄດ້ປົດປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເປັນອິດສະຫຼະຈາກການຜູກມັດຂອງແນວຄວາມຄິດເກົ່າແກ່ຂອງເຂົາ

ແລະ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນໃໝ່ແລ້ວ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນມາ? ມະນຸດຄິດວ່າ ແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ຄິດວ່າ ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອມະນຸດໄດ້ພົບພໍ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາກໍຈະມາຍແນວຄວາມຄິດທີ່ກໍ່ຕົວຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາຫຼາຍປີ. ຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມຄິດໃນອະດີດໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃຫ້ກັບພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ແລະ ມັນກາຍມາເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ.
ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ເປັນໄປຕາມແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງຫຼາຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນຮອດປັດຈຸບັນໄດ້ກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມເປັນສັດຕູທີ່ດື້ດຶງເທື່ອລະໜ້ອຍກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມກຽດຊັງນີ້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ແນ່ນອນຢູ່ທີ່ແລ້ວທີ່ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ຄວາມຈິງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຈິນຕະນາການຢ່າງມີອິດສະຫຼະ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດບໍ່ຍອມທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມອບຄວາມຄິດໃຫ້ກັບຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ພຽງແຕ່ມາຍແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາຢ່າງໃຈດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຈິນຕະນາການຂອງເຂົາເອງ ໂດຍທີ່ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດບໍ່ຖືກກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດອາດຈິນຕະນາການຕາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການ ແຕ່ເຂົາອາດຈະບໍ່ໂຕ້ຖຽງຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຢ່າງມີອິດສະຫຼະ; ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດລະເມີດໂດຍມະນຸດໄດ້. ເຈົ້າອາດມີອິດສະຫຼະໃນຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ອາດຮອບຮອມເລື່ອງລາວທີ່ດີງາມກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແຕ່ເຈົ້າອາດບໍ່ປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ; ນີ້ຄືຫຼັກການ ແລະ ຍັງເປັນພຣະບັນຍັດສຳລັບຄຸ້ມຄອງ ແລະ

ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ມະນຸດເຊື່ອວ່າຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດບໍ່ເຂົ້າກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາສຳລັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາ. ໃນຈິນຕະນາການຂອງເຂົາ, ມະນຸດເຊື່ອວ່າ
ພາລະກິດຂອງສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາບໍ່ຄືກັບພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງແນ່ນອນ- ແຕ່ເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາບໍ່ວ່າ ຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນທັງໝົດ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຈິງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຍຸກໃດກໍຈະມີຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ຂັດຂືນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ? ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຂັດຂືນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຍັງໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນເວລາອະດີດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ຍ້ອນຄົນປະເພດນີ້ຈະເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ.
ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຫັນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະ ຈະປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນປະເພດນີ້ກໍແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໃກ້ເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ພຣະເຈົ້າຈະຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດຕາມແຕ່ລະປະເພດ. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຕ້ອງນຳມະນຸດກັບມາຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ; ນີ້ຄືການສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າໃນປະເທດອິດສະຣາແອນ ແລະ ຢູເດຍແມ່ນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຈັກກະວານທັງໝົດ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ ມັນເປັນຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ປະເຊີນ ຫຼື ພົບພໍ້ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຂອງພາລະກິດນີ້, ຄວາມຈິງກໍຍັງເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມະນຸດຄົນໃດບໍ່ສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້. ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນທຸກດິນແດນແຫ່ງຈັກກະວານຈະຍອມຮັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທັງໝົດ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈອີກສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນອະດີດ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດກ່າວຄວາມຈິງທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍມີແຕ່ດ້ານດຽວ ຍ້ອນໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ໃນປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ບໍ່ສຳຄັນ, ໃນທີ່ສຸດ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຕ້ອງໝັ້ນໃຈຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ທຸກຄົນຈະເຫັນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດນີ້, ທຸກສາສະໜາຈະກາຍເປັນໜຶ່ງດຽວ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວ ແລະ ສາສະໜາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຈະຫາຍໄປ ໂດຍທີ່ຈະບໍ່ປະກົດຂຶ້ນອີກຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 293)

ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະສົບຜົນສຳເລັດ ແລະ ສຳຜັດກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຄວນບັນລຸ. ຕອນນີ້ ສິ່ງທີ່ມະນຸດທຸກຄົນຂາດເຂີນແມ່ນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ພ້ອມທັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ນອນຕໍ່ສິ່ງທີ່ປະກອບເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດ, ທຸກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້ານັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກ. ຄວາມຂັດສົນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດເຫັນໄດ້ທົ່ວໂລກຂອງສາສະໜາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ຍັງເຫັນໄດ້ໃນບັນດາຜູ້ສັດທາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ເຈົ້າກໍຈະເຫັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສຳນຶກໄດ້ເຖິງປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອເຈົ້າເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳນຶກໄດ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ ແລະ ມີ; ເມື່ອເຈົ້າເຫັນເຖິງຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ປັນຍາ, ຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນຕົວມະນຸດ, ເມື່ອນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສັດທາທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວເຖິງວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຄອບຄຸມທັງໝົດ ແລະ ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ຄຳວ່າ ຄອບຄຸມທັງໝົດນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຄວາມອຸດົມສົມບູນນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ໄດ້, ກໍບໍ່ສາມາດຖືວ່າ ເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ສັດທາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຖືໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວ ທີ່ເປັນຄົນປະເພດດຽວກັບມານຮ້າຍ? ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຫັນໄດ້ເຖິງປັນຍາຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເວລາໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເປີດເຜີຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເປັນຄົນຕາບອດ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ

ການບົກບ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າເວີຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ
ເຊິ່ງຍິ່ງໜ້ອຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດ້ວຍຊໍ້າ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າລ້ວນແມ່ນຄົນຊົ່ວ ແລະ ຢືນເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເຮົາບອກວ່າເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມຕາມພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍົກຍ້ອງໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງໄດ້.
ຫາກປາດສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ,
ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້ານັ້ນດ້ານໜຶ່ງແມ່ນເກີດຈາກນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງແມ່ນເກີດຈາກຄວາມບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ບັນດາຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ.
ທັງສອງດ້ານນີ້ປະສານກັນເຂົ້າໃນປະຫວັດສາດຂອງການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ຫາກໍມີຄວາມສັດທາແມ່ນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ກໍຍ້ອນວ່າ ການຕໍ່ຕ້ານນັ້ນນອນຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມສັດທາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ກໍເປັນຜົນມາຈາກຄວາມບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້ານອກເໜືອຈາກນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ.
ໃນເວລາກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ການປະເມີນວ່າ ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍວິທີການປະເມີນວ່າ ເຂົາໄດ້ເກັບຮັກສາພຣະດຳລັດ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສະຫວັນຫຼື ບໍ່. ເປັນຕົ້ນແມ່ນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ລ້ວນແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ; ບຸກຄົນໃດທີ່ລັກເອົາເຄື່ອງຖວາຍຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ບຸກຄົນໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານບຸກຄົນທີ່ພຣະເຢໂຮວາເລືອກ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະຖືກແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ຈົນຕາຍ; ບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຄົາລົບພໍ່ ແລະ ແມ່ຂອງຕົນ ແລະ ບຸກຄົນໃດທີ່ທຸບຕີ ແລະ ສາບແຊ່ງຜູ້ອື່ນ ລ້ວນແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພະເຢໂຮວາ ລ້ວນແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແມ່ນບໍ່ມີຕໍ່ໄປແລ້ວ ໃນເວລາທີ່ບຸກຄົນໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູກໍລ້ວນແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະທຳ ທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວລ້ວນແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຢູ່ໃນຍຸກນີ້, ການກຳນົດການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ

ໄດ້ຖືກຕີຄວາມໝາຍຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຢູ່ໃນໄລຍະເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ການປະເມີນວ່າມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ແມ່ນ ອີງໃສ່ວ່າ ມະນຸດຄົນນັ້ນໄດ້ບູຊາ ແລະ ແຫງນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງພຣະເຈົ້າທີ່ລ້ອງຫົນຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ບໍ່. ຄຳນິຍາມຂອງການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ ແມ່ນຍັງບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ຫຼື ຮູ້ຈັກຮູບໂສມຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ວິທີທີ່ພຣະອົງເຮັດພາລະກິດ ແລະ ເວົ້າ. ມະນຸດບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຄຸມເຄືອ ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ໜ້າມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງວ່າມະນຸດຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປະນາມມະນຸດ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງຫຍັງຫຼາຍຈາກມະນຸດ ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງມະນຸດທັງຫລາຍ, ທຸກຄົນຈະເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນຈະເຫັນການປະຕິບັດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ແນວຄິດຂອງມະນຸດທຸກຄົນກໍກາຍເປັນຟອງນໍ້າ.

ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຫັນພຣະເຈົ້າທີ່ປະກົດຕົວເປັນເນື້ອໜັງ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຖືກປະນາມ, ໃນຂະນະທີ່ຈະມີການຖືວ່າຜູ້ທີ່ເຈດຕະນາຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງກໍແມ່ນເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດພວກນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຍຊູຄຣິດ ແລະ ເປັນສັດຕູ ຊຶ່ງຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີນັ້ນກໍຈະບໍ່ຖືກປະນາມ. ພຣະເຈົ້າປະນາມມະນຸດ ບົນພື້ນຖານຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ການກະທຳຂອງຜູ້ກ່ຽວ ໂດຍບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ຖ້າຫາກມະນຸດໄດ້ຖືກປະນາມຕາມພື້ນຖານນັ້ນ, ກໍຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດລົບໜີຈາກອຸ້ງມືທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດຍ້ອນຄວາມດື້ດ້ານຂອງພວກເຂົາ. ການຕໍ່ຕ້ານໂດຍເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດດັ່ງກ່າວຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຕັ້ງໃຈ.

ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາ ເຮັດແນວນັ້ນເຊິ່ງມັນກໍລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ກໍຍ້ອນເຫດນັ້ນທີ່ການກະທຳຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກປະນາມ.

ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການລົບກວນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍເຈດຕະນາ ຈະບໍ່ຖືກປະນາມວ່າເປັນຄົນບາບ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາສາມາດເຊື່ອຟັງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການຂັດຂວາງ ແລະ ການລົບກວນ. ມະນຸດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືກປະນາມ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເມື່ອມະນຸດໄດ້ມີປະສົບການຫຼາຍປີກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາຍັງປິດບັງແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຮູ້ໄດ້ເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີປະສົບການມາແລ້ວຫຼາຍປີ, ພວກເຂົາກໍຍັງສືບຕໍ່ຍຶດຖືຕໍ່ບັນດາແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສ້າງບັນຫາອັນໃດຕໍ່ບັນດາແນວຄວາມຄິດທັງຫຼາຍກ່ຽວກັບຂອງພຣະເຈົ້າ ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງວ່າແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ສະແດງອອກມາກໍຕາມ, ມະນຸດດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສັ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນ ຫຼື ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້; ມະນຸດດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງດີເລີຍ ແລະ ເປັນພວກຄົນປັນຍາອ່ອນ. ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອອກໄປໄດ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກປະນາມ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ດັ່ງນີ້: ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງແປກ ສຳລັບຜູ້ທີ່ຫາກໍເລີ່ມມີສັດທາ ທີ່ຈະມີແນວຄວາມຄິດເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ແຕ່ມັນເປັນເລື່ອງຜິດປົກກະຕິ ສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ມີສັດທາມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ມີປະສົບການຫຼາຍກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຍຶດຖືແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍແມ່ນສຳລັບມະນຸດ ທີ່ຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ມັນເປັນຜົນມາຈາກສະພາບຄວາມຜິດປົກກະຕິນັ້ນ ທີ່ມະນຸດດັ່ງກ່າວຖືກປະນາມ. ມະນຸດທີ່ຜິດປົກກະຕິ ແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງດີ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສຸກກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຢູ່ໃນສາຍເລືອດ. ສຸດທ້າຍແລ້ວ ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ ກໍຈະຖືກກຳຈັດອອກໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 294)

ບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ລ້ວນແຕ່ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ. ບຸກຄົນໃດທີ່ອ່ານພຣະຄຳພີໄບເບິນ ຢູ່ໃນໂບດໃຫຍ່ໆ ແມ່ນທ່ອງພຣະຄຳພີໄບເບິນທຸກມື້, ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້; ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາລ້ວນແຕ່ເປັນຄົນໄຮ້ຄ່າ, ມະນຸດຜູ້ຊົ່ວຊ້າ ເຊິ່ງແຕ່ລະຄົນແມ່ນຢືນຢູ່ບ່ອນສູງ ເພື່ອສອນພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເທີດທູນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຈັດພວກເຂົາເອງວ່າ ເປັນຜູ້ສັດທາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍແມ່ນຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອໜັງ ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວລ້ວນແຕ່ແມ່ນຜີສາດທີ່ກືນກິນວິນຍານຂອງມະນຸດ, ເປັນຫົວໜ້າຜີສາດທີ່ຕັ້ງໃຈຂັດຂວາງຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມກ້າວໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນສິ່ງກີດຂວາງ ທີ່ຂັດຂວາງເສັ້ນທາງຂອງຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເປັນ "ເນື້ອໜັງທີ່ແຂງແຮງ" ກໍຕາມ, ບັນດາສາວົກຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິສ ທີ່ນຳພາມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ? ພວກເຂົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນຜີສາດທີ່ມີຊີວິດ ທີ່ສະແຫວງຫາວິນຍານໂດຍສະເພາະເພື່ອກືນກິນ? ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຽດຕົນເອງຢູ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ລ້ວນແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນມວນມະນຸດ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວແມ່ນຜູ້ທີ່ມີກຽດທີ່ສຸດ. ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວອ້າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນອື່ນ ດ້ວຍການປ່າວປະກາດຢ່າງອຶກກະທຶກຄຶກໂຄມ ໃນຂະນະທີ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາແມ່ນແນມເບິ່ງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ. ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ປາດສະຈາກການເປັນພຣະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ທະນົງໂຕ ແລະ ອວດດີ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າຕົນມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍເກີນໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະສົບການຕົວຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ໃນພາກປະຕິບັດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະມີຫຼາຍ ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຮັກຫຼາຍທີ່ສຸດ. ມັນແມ່ນມະນຸດແບບນີ້ ທີ່ມີການເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແມ່ນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງຂັດກັບແກ່ນແທ້ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານ ແມ່ນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ຕັດສິນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ ແມ່ນຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງຮັບຟັງເອົາຄຳແນະນຳຂອງເຮົາ: ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າມີສັດທາຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະເດີນໃນເສັ້ນທາງນີ້, ກໍຈົ່ງປະຕິບັດຕາມມັນ. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດລະງັບຍັບຍັ້ງກັບການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍຈະດີທີ່ສຸດແມ່ນທີ່ພວກເຈົ້າເດີນໜີຈາກໄປ ກ່ອນທີ່ມັນຈະຊ້າເກີນໄປ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ,

ມັນກໍຈະເປັນລາງຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ ແທນທີ່ວ່າຈະເປັນລາງດີ ເນື່ອງຈາກວ່າທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນເສື່ອມຊາມຫຼາຍເກີນໄປ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ຫຼື ມີຫົວໃຈທີ່ປາດຖະໜາເຖິງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າສະພາບຂອງພວກເຈົ້າ ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມໂກລາຫົນທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຮັກສາສິ່ງທີ່ຄວນຮັກສາ ຫຼື ບໍ່ສາມາດເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຄວນເວົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຄວນປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ ທີ່ຕົນຄວນປະຕິບັດໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ, ສາມັນສຳນຶກ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຄວາມເດັດດ່ຽວ ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຈະມີ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສັດທາ ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຈະມີ. ພວກເຈົ້າຂາດຄຸນງາມຄວາມດີຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຄົາລົບຕົນເອງເພື່ອມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປບໍ?
ເຮົາຂໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼັບຕາເພື່ອພັກຜ່ອນໄປຊົ່ວນິລັນຈະດີກວ່າ, ທັງນີ້ກໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມາກັງວົນກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງມາອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານເພື່ອພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ; ພວກເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດຮັກສາຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າເອົາໄວ້ໄດ້. ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ທັງທີ່ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍທີ່ສະແຫວງຫາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ບໍ່ມີຈຸດປະສົງ. ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ເປັນມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກ, ສິນທຳ ຫຼື ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ຈະສາມາດຖືວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງຫຼອກລວງພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າເອົາເງິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກິນເຄື່ອງຖວາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສາມັນສຳນຶກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນເລັກໜ້ອຍທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ຈະສາມາດຖືວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ອາຫານທີ່ພວກເຈົ້າກິນ ແລະ ອາກາດທີ່ພວກເຈົ້າຫາຍໃຈ ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າເພີດເພີນກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ສຸດທ້າຍແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າພັດກາຍເປັນຄົນໄຮ້ປະໂຫຍດ ຊຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດເດລະສານທີ່ບໍ່ດີໄປກວ່າໝາໂຕໜຶ່ງບໍ? ມີສັດຕ່າງໆ ທີ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍຫຼາຍກວ່າພວກເຈົ້າບໍ?

ພວກນັກບວດ ແລະ ຜູ້ອາວຸໂສ ທີ່ຢືນຢູ່ເທິງບ່ອນສູງສຳລັບເທດມະນຸດແມ່ນບໍລະປັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພັນທະມິດກັບຊາຕານ; ພວກເຈົ້າທີ່ຢືນຢູ່ເທິງບ່ອນສູງສຳລັບເທດສະໜາມະນຸດ ຍິ່ງບໍ່ແມ່ນບໍລະປັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າບໍ?

ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັບຊາຕານບໍ? ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ຖືກກັບໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນວ່າ ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຄວາມຈິງໄປໄດ້ບໍ ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ; ແຕ່ການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດນັ້ນ ທີ່ຜິດພາດ. ຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈເສື່ອມຊາມຂຶ້ນ ທີ່ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນວ່າເປັນໜ້າຢ້ານ ແລະ ອັນຕະລາຍກວ່າ ພວກນັກບວດ ແລະ ຜູ້ອາວຸໂສເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທ່າມກາງມະນຸດຈຳນວນຫຼາຍ ກໍມີການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແບບຫຼາກຫຼາຍປະເພດ. ໃນເມື່ອມີຜູ້ສັດທາຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບ, ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າກໍມີຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບເຊັ່ນດຽວກັນ ເຊິ່ງແຕ່ລະຄົນກໍບໍ່ຄືກັບຄົນອື່ນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ຈະບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.
ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນອະດີດດ້ວຍວິທີການໃດກໍຕາມ, ເມື່ອມະນຸດຫາກເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ, ບາບໃນເມື່ອກ່ອນຂອງຜູ້ກ່ຽວ ກໍຈະຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ສະອາດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຕາບໃດທີ່ມະນຸດຍັງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມຈິງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຈົດຈຳເລື່ອງທີ່ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ກະທຳ. ໃນທາງກົນກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນຕັດສິນມະນຸດ ບົນພື້ນຖານການກະທຳຕໍ່ຄວາມເປັນຈິງ. ອັນນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະຈົດຈຳສິ່ງນັ້ນໄວ້ໃນໃຈ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເມື່ອມະນຸດໄດ້ພົບເຫັນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ການປະຕິບັດ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດ ກໍຈະຖືກຂຽນລົງໃນ “ຈົດໝາຍເຫດ” ໂດຍພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດໄດ້ເຫັນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ເມື່ອມະນຸດໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ເຫັນອຳນາດອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບຮູ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ນອກເໜືອຈາກນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນິໄສເກົ່າຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງແລ້ວ, ມະນຸດກໍຈະໄດ້ຊຳລະລ້າງນິໄສຂອງຕົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ອອກໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄັ້ງໜຶ່ງມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເຄີຍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄັ້ງໜຶ່ງມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເຄີຍກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫາກເຈົ້າມີຈິດໃຈເຊື່ອຟັງ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຈາກນັ້ນ ກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ ດ້ວຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າ, ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ, ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຕາມທີ່ຄວນ ແລະ ຮັກສາກົດລະບຽບຕາມທີ່ຄວນ,

ເຈົ້າກໍຈະແມ່ນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈກໍາຈັດຄວາມກະບົດຂອງເຈົ້າອອກໄປ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ຈະເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ. ເຈົ້າຍັງຈະປະຕິເສດທີ່ຈະສໍານຶກເຖິງຄວາມຜິດ ແລະ ບໍ່ມີຫົວໃຈຂອງຜູ້ສໍານຶກຜິດແດ່ບໍ; ເຈົ້າຍັງຈະດື້ດ້ານໃນວິທີທາງກະບົດຂອງເຈົ້າຢູ່ບໍ ແລະ ຍັງຈະບໍ່ມີໃຈຈັກໜ້ອຍເລີຍບໍທີ່ຈະເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຄົນໂງ່ທີ່ດື້ດ້ານຄືເຈົ້ານີ້ ກໍຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ເຈົ້າກໍແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ແລະ ມື້ອື່ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຍັງຈະຄົງເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ຕໍ່ໆໄປເຊັ່ນດຽວກັນ; ເຈົ້າຈະເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍເຈົ້າໄປໄດ້ແນວໃດ? ມັນເປັນທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ ທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າ ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຕັ້ງໃຈສະແຫວງຫາ “ຄວາມລັບ” ຂອງການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ ການປ່ຽນແປງທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ ແມ່ນວຽກທີ່ຍາກຈະເອົາຊະນະລົງໄດ້. ຖ້າເປັນຄືກໍລະນີນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຄວນຈະຍ່າງຈາກໄປດີກວ່າ ກ່ອນທີ່ມັນຈະຊ້າເກີນໄປ, ເພາະຢ້ານວ່າ ການລົງໂທດຂອງເຈົ້າໃນຕໍ່ໜ້າຈະຍິ່ງຮຸນແຮງ ແລະ ຢ້ານວ່າ ທໍາມະຊາດທີ່ໂຫດຫ້ຽມຂອງເຈົ້າຈະປະກົດອອກມາ ແລະ ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມໄວ້ໄດ້ ຈົນກວ່າວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍດັບສູນລົງໃນທີ່ສຸດ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບພອນ; ຖ້າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ຫາກມີແຕ່ຄວາມໂຊກຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ມັນກໍຈະບໍ່ຄຸ້ມຄ່າເລີຍ. ເຮົາຂໍແນະນໍາໃຫ້ພວກເຈົ້າສ້າງແຜນອື່ນຂຶ້ນມາ; ການກະທໍາອັນໃດກໍໄດ້ທີ່ດີກວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ແນ່ນອນວ່າ ມັນຕ້ອງມີຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຊ່ອງທາງນີ້ແມ່ນບໍ? ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສືບຕໍ່ດໍາລົງຊີວິດທັງໝົດຄືເກົ່າ ໂດຍປາດສະຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງແມ່ນບໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດໂດຍທີ່ບໍ່ເຫັນດີກັບພຣະເຈົ້າ ໃນລັກສະນະແບບນີ້?

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 295)

ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ເຮົາໄດ້ສະແດງພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ໃນໄລຍະເວລານີ້. ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ຖືກສະແດງອອກເພື່ອມະນຸດອາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ແຕ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຽງສອງສາມຄົນຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ຜູ້ທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ມະນຸດບໍ່ຖືວ່າພຣະທໍາຂອງເຮົາເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສາມາດນະມັດສະການເຮົາ;

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ທຸກຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນກັບດັກຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍເນື້ອໜັງ, ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນນະມັດສະການຮູບປັ້ນແບບງົມງວາຍ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ຊື່ຂອງເຮົາວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍຍັງຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຮົາ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງທີ່ສຸດ; ຍ້ອນວ່າ ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ແຕ່ລະມື້ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຮ່ອງຮອຍຂອງເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຊອກຫາຂໍ້ຄວາມທີ່ "ເໝາະສົມ" ແບບຕາມໃຈມັກ ແລ້ວກໍພາກັນອ່ານ ແລະ ທ່ອງຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີນັ້ນໃສ່ໃນໃຈຕະຫຼອດມາ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ ຈະສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ, ບໍ່ຮູ້ວ່າ ການຢູ່ແບບເປັນສັດຕູກັບເຮົານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າການອ່ານແຕ່ຂໍ້ພຣະຄຳພີ ຄືການອ່ານແບບຄົນຕາບອດ. ພວກເຂົາສັດທາໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ. ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາອອກມາເບິ່ງໄດ້ໃນເວລາຫວ່າງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເຮົາມີຕົວຕົນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບພວກເຂົາ ເຮົາກໍຄືພຣະຄຳພີ; ຫາກປາດສະຈາກພຣະຄຳພີກໍບໍ່ມີເຮົາ ແລະ ຫາກປາດສະຈາກເຮົາກໍບໍ່ມີພຣະຄຳພີ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກັບການເປັນຢູ່ ຫຼື ການກະທຳຂອງເຮົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາອຸທິດຕົນ ແລະ ໃສ່ໃຈເປັນພິເສດຫຼາຍໃນທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄຳພີ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຍັງເຊື່ອວ່າ ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາປາດຖະໜາຢາກເຮັດ ນອກຈາກວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ. ພວກເຂົາໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີຫຼາຍເກີນໄປ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາເຫັນພຣະທຳ ແລະ ການສະແດງອອກເປັນສິ່ງສຳຄັນເກີນໄປ ຈົນເຖິງກັບໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄຳພີເພື່ອວັດແທກພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາກ່າວອອກໄປ ແລະ ເພື່ອຕຳນິເຮົາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນໜົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງເຮົາ ຫຼື ໜົນທາງທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງໄດ້, ແຕ່ເປັນໜົນທາງເຂົ້າເຖິງພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຖືກກັບພຣະຄຳພີ ສິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນໃດໆ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍທີ່ເຮັດຕາມພວກຟາລິຊາຍບໍ? ພວກຟາລິຊາຍທີ່ເປັນຊາວຢິວໃຊ້ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊເພື່ອກ່າວໂທດພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາໜົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນ

ແຕ່ພາກັນປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ປະຕິບັດຕາມໜັງສືຢ່າງເຂັ້ມງວດ ຈົນເຖິງຂັ້ນຄຶງພຣະເຢຊູຜູ້ບໍລິສຸດໃສ່ໄມ້ການແຂນ ແລ້ວກໍກ່າວຫາວ່າ ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດໃນພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີອາ. ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງ? ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງບໍ? ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼກັບພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີ, ແຕ່ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ ແນວທາງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຍຶດຕິດຕໍ່ພຣະທຳຢ່າງເຂັ້ມງວດ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນໝາເຝົ້າພຣະຄຳພີ. ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ປົກປ້ອງຊື່ສຽງຂອງພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາເຮັດຈົນເຖິງຂັ້ນຄຶງພຣະເຢຊູຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພວກເຂົາເຮັດພຽງແຕ່ເພື່ອປົກປ້ອງພຣະຄຳພີ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການຮັກສາສະພາບຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະປະຖິ້ມອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການໄຖ່ບາບ ເພື່ອກ່າວລົງໂທດພຣະເຢຊູຈົນສິ້ນພະຊົນ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບທິດສະດີພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຂີ້ຂ້າຂອງພຣະທຳທຸກໆຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີບໍ?

ແລ້ວ ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ເດ? ພຣະຄຣິດລົງມາເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ ແຕ່ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະຂັບໄລ່ພຣະອົງໃຫ້ອອກຈາກກຸ່ມມະນຸດເພື່ອຮັບສິດໃນການເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ ເພື່ອຮັບພຣະຄຸນ. ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະປະຕິເສດການມາຂອງຄວາມຈິງ ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ເລືອກທີ່ຈະຄຶງພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ ເພື່ອຮັບຮອງການເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນຂອງພຣະຄຳພີ. ມະນຸດສາມາດຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຂົາຊົ່ວຮ້າຍເຖິງຂະໜາດນີ້ ແລະ ໃນເມື່ອທຳມະຊາດຂອງເຂົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາເຊັ່ນນີ້? ເຮົາອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາສ່ອງແສງສະຫວ່າງມາໃສ່ມະນຸດ, ເຂົາກໍຍັງຄົງບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃສ່ມະນຸດ, ເຂົາກໍຈະປະຕິເສດການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນອີກ. ມະນຸດຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳ ແລະ ກັບພຣະຄຳພີ ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງ. ມະນຸດຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢູ່ເທິງສະຫວັນ ແລະ ອຸທິດຈິດໃຈຕໍ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈເຮົາ ຜູ້ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ຍ້ອນວ່າເຮົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຢ່າງຈັດເຈນ. ແມ່ນເປັນພາບທີ່ເປັນຕາສົມເພດຫຼາຍສຳລັບເຮົາ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະທຳທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດມອບຊັບສົມບັດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໃຫ້ກັບພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຕັ້ງຕົນເອງຢູ່ໃນຄວາມເມດຕາຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງບໍ່ມີຕົວຕົນຢູ່ຈິງ. ແລ້ວມະນຸດປະເພດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຮັບຫຍັງໄດ້ແດ່ຈາກເຮົາ? ມະນຸດຕໍ່າເກີນໄປສຳລັບພຣະທຳ. ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ຄົນທີ່ມີແຕ່ຮຽກຮ້ອງ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ ແມ່ນແຮງຕໍ່ຕ້ານເຮົາຫຼາຍ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າກັບເຮົາບໍ່ໄດ້ ເຮົາຈະສົ່ງໃຫ້ໄປຢູ່ໃນກຳມືຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ມອບອິດສະລະໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງຫຼາຍນັ້ນກືນກິນພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ເຂົ້າມານະມັດສະການເຮົາ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ. ສິ່ງທີ່ເຮົາສົນໃຈກໍຄື ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ທີ່ຫັກຫຼັງເຮົາ; ພວກເຂົາຄືສັດຕູຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ "ຕັ້ງສານບູຊາ" ໃຫ້ກັບສັດຕູຂອງເຮົາໃນບ້ານຂອງເຮົາ. ຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ຈະຮັບໃຊ້ເຮົາໃນວິຫານຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຄົນທີ່ວາງຕົນເປັນສັດຕູກັບເຮົາຈະຮັບການລົງໂທດຈາກເຮົາຕະຫຼອດໄປ. ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ສົນໃຈພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສົນໃຈໃນຄວາມຈິງ ຫຼື ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເດີນຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ຍ້ອນພວກເຂົາກຳນົດເຮົາຕາມພຣະຄຳພີ ແລະ ຈຳກັດເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໝິ່ນປະໝາດເຮົາຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ການກະທຳຂອງເຮົາ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ຫຼື ຄວາມຈິງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼໃນຖ້ອຍທຳ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ສັງຫານຊີວິດຄົນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 296)

ຫຼັງຈາກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໄດ້ກາຍເປັນຈິງແລ້ວ, ມະນຸດເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້: ບໍ່ມີພຽງແຕ່ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີພຣະບຸດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ພຣະວິນຍານ. ນີ້ຄືແນວຄິດຕາມປະເພນີທີ່ມະນຸດມີ ຄືມີພຣະເຈົ້າແບບນີ້ທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ: ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບທີ່ເປັນພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມະນຸດຊາດທັງປວງມີແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້: ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ແຕ່ປະກອບມີສາມພາກສ່ວນ ເຊິ່ງທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຝັງເລິກຢ່າງໜ້າເສົ້າໃຈຢູ່ກັບແນວຄິດດັ່ງເດີມຖືວ່າມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມີພຽງແຕ່ສາມສ່ວນເຫຼົ່ານັ້ນລວມກັນເປັນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະເປັນພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ຫາກປາສະຈາກພຣະບິດາບໍລິສຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສົມບູນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສົມບູນເຊັ່ນກັນ ຖ້າປາສະຈາກພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ພຣະບິດາພຽງອົງດຽວ ຫຼື ພຣະບຸດພຽງອົງດຽວ ບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຮ່ວມກັນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຖືວ່າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ບັດນີ້ ຜູ້ເຊື່ອສາສະໜາທຸກຄົນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຕິດຕາມແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແມ່ນມີຄວາມເຊື່ອແບບນີ້. ແຕ່ສຳລັບເລື່ອງທີ່ວ່າ ຄວາມເຊື່ອນີ້ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ຍ້ອນພວກເຈົ້າສັບສົນກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືແນວຄິດ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກ ຫຼື ຜິດ, ຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າຖືກກະທົບໂດຍແນວຄິດທາງສາສະໜາຢ່າງຮຸນແຮງເກີນໄປ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາແນວຄິດຕາມປະເພນີຂອງສາສະໜາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ພິດນີ້ກໍໄດ້ຊຶມລົງເລິກເຂົ້າໃນພາຍຕົວພວກເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃນເລື່ອງນີ້ເຊັ່ນກັນ ພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຍອມຈຳນົນຕໍ່ອິດທິພົນທີ່ເປັນອັນຕະລາຍນີ້, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້ໆ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້ໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແນວຄິດຕາມປະເພນີຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດ. ຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດ, ມະນຸດໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບນີ້, ເນລະມິດຂຶ້ນຈາກແນວຄິດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນໂດຍມະນຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີທີ່ຜ່ານມາ, ມີຜູ້ອະທິບາຍພຣະຄຳພີຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ອະທິບາຍ "ຄວາມໝາຍແທ້ຈິງ" ຂອງພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບ,

ແຕ່ການອະທິບາຍດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບວ່າມີຕົວຕົນສາມຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຮ່າງກາຍດຽວແມ່ນບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ສັບສົນກັບ "ໂຄງສ້າງ" ຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດເຄີຍອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງລະອຽດ; ການອະທິບາຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພຽງຜ່ານມາດຕະຖານໃນເລື່ອງຂອງການໃຫ້ເຫດຜົນ ແລະ ບົດຄວາມ,

ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍນີ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນສົມບູນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີຈິງແທ້ໆ. ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໂຊກດີພໍທີ່ຈະຂຶ້ນໄປຢ້ຽມຢາມບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອກວດສອບສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້ານອນ, ເພື່ອສຳຫຼວດເບິ່ງວ່າມີຈັກສິບພັນຄົນ ຫຼື ມີຈັກຮ້ອຍລ້ານຮຸ່ນຄົນອາໄສຢູ່ "ເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ" ຫຼື ສືບສວນວ່າ ມີເທົ່າໃດພາກສ່ວນທີ່ປະກອບເຂົ້າເປັນໂຄງສ້າງໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງຫຼັກໆທີ່ຕ້ອງການກວດສອບຄືສິ່ງນີ້: ອາຍຸຂອງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ ພ້ອມທັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ການປາກົດຕົວຂອງແຕ່ລະຕົວຕົນ; ທັງສາມພຣະອົງແຍກອອກຈາກກັນແນວໃດແທ້ ແລະ ພຣະອົງທັງສາມຖືກເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນໜຶ່ງໄດ້ແນວໃດ. ຊ່າງໂຊກບໍ່ດີແທ້, ໃນຕະຫຼອດຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້,

ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ເຄີຍສາມາດກຳນົດຄວາມຈິງຂອງເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການເດົາເທົ່ານັ້ນ

ຍ້ອນບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ເຄີຍຂຶ້ນໄປຢ້ຽມຢາມສະຫວັນ ແລະ ກັບມາພ້ອມກັບ "ບົດລາຍງານສືບສວນ"

ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງປວງໄດ້ລາຍງານເຖິງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອສາສະໜາທຸກຄົນທີ່ຮ້ອນຮົນ ແລະ ມີສັດທາແຮງກ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບ. ແນ່ນອນ, ບໍ່ສາມາດກ່າວໂທດມະນຸດທີ່ມີແນວຄິດແບບນັ້ນ ຍ້ອນວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຢໂຮວາ ພຣະບິດາຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະບຸດຢູ່ກັບພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງສ້າງມະນຸດຊາດ? ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຖ້າທຸກສິ່ງດຳເນີນໄປດ້ວຍນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ມັນກໍຈະດີກວ່ານີ້. ຖ້າຕ້ອງກ່າວໂທດ, ໃຫ້ກ່າວໂທດໃສ່ການລະເລີຍຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ທີ່ພຣະອົງບໍ່ເອີ້ນພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໃນເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວ.

ຖ້າພຣະອົງທັງສາມລ້ວນແລ້ວແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາດຽວກັນ,

ແລ້ວພຣະອົງທັງສາມຈະບໍ່ກາຍເປັນໜຶ່ງບໍ? ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ,

ຖ້າມີພຽງແຕ່ນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ບໍ່ມີນາມຂອງພຣະເຢຊູຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ຫຼື ຖ້າພຣະອົງຍັງຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຢໂຮວາ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼີກເວັ້ນຈາກການທົນທຸກກັບການແບ່ງແຍກໂດຍມະນຸດຊາດບໍ? ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈ ພຣະເຢໂຮວາຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂທດຍ້ອນສິ່ງນີ້ທັງໝົດ; ຖ້າຕ້ອງກ່າວໂທດ, ກໍຕ້ອງກ່າວໂທດໃສ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ທີ່ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີດ້ວຍໃນນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມຶນງົງ ແລະ ສັບສົນ ຈົນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນໃຜຄືພຣະເຈົ້າກັນແທ້. ຖ້າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍພຣະອົງເອງໂດຍປາສະຈາກຮູບຮ່າງ ຫຼື ລັກສະນະ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໂດຍປາສະຈາກຊື່ ເຊັ່ນ: ພຣະເຢຊູ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້ ຫຼື ເຫັນພຣະອົງ, ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງຟ້າຮ້ອງ, ແລ້ວພາລະກິດປະເພດນີ້ຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດຊາດຫຼາຍກວ່າບໍ? ແລ້ວຈະສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ໃນຕອນນີ້? ແນວຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ສະສົມສູງສໍ່າພູເຂົາ ແລະ ກວ້າງສໍ່າທະເລ, ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນບໍ່ອົດທົນຕໍ່ແນວຄິດເຫຼົ່ານັ້ນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຮັດຫຍັງບໍ່ຖືກເລີຍ. ໃນອະດີດ ເມື່ອມີພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະເຢຊູ ແລະ ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງຂອງສອງພຣະອົງ, ມະນຸດແມ່ນເຮັດຫຍັງບໍ່ຖືກກ່ຽວກັບວິທີຮັບມື ແລະ ປັດຈຸບັນ ພັດມີອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດເພີ່ມອີກ ຜູ້ທີ່ເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄົນ. ແມ່ນໃຜແດ່ທີ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ ແລະ ພຣະອົງເປັນລັກປະປົນໄປກັບຕົວຕົນໃດຂອງພຣະເຈົ້າຕຣີເອກະນຸພາບ ຫຼື ລີ້ຢູ່ພາຍໃນເປັນເວລາຈັກປີ? ມະນຸດຈະສາມາດແບກຮັບສິ່ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບຢ່າງດຽວແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດໃຊ້ທັງຊີວິດເພື່ອອະທິບາຍ, ແຕ່ປັດຈຸບັນນີ້ ມີ “ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງອົງໃນສີ່ຕົວຕົນ”. ແລ້ວຈະອະທິບາຍສິ່ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າສາມາດອະທິບາຍສິ່ງນີ້ບໍ? ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງເອີຍ! ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າປະເພດດັ່ງກ່າວຈົນເຖິງປັດຈຸບັນໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຊື່ນຊົມພວກເຈົ້າຫຼາຍ. ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບກໍພໍທີ່ຈະຮັບໄດ້; ພວກເຈົ້າຈະສາມາດສືບຕໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງອົງໃນສີ່ຕົວຕົນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຖືກຜັກດັນໃຫ້ອອກໄປ, ແຕ່ພວກເຈົ້າປະຕິເສດ. ຊ່າງເຫຼືອເຊື່ອ! ພວກເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນຄັກຫຼາຍ! ບຸກຄົນໜຶ່ງເຖິງກັບເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າສີ່ອົງ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນັ້ນເລີຍ; ພວກເຈົ້າບໍ່ຄິດບໍວ່າ ນີ້ຄືສິ່ງອັດສະຈັນ? ເຮົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດການອັດສະຈັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນັ້ນໄດ້! ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບບໍ່ມີຢູ່ຈິງບໍ່ວ່າຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມໃນຈັກກະວານນີ້.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີພຣະບິດາ ແລະ ບໍ່ມີພຣະບຸດ, ແຮງໄກທີ່ຈະມີແນວຄິດທີ່ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດຮ່ວມກັນໃຊ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເຄື່ອງມື. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຢູ່ຈິງໃນໂລກນີ້ແທ້ໆ! ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດແມ່ນມີຕົ້ນກຳເນີດຂອງມັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນວ່າບໍ່ມີພື້ນຖານຫຍັງທັງໝົດ, ຍ້ອນວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ທຳມະດາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປາສະຈາກເຫດຜົນ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກມັນຂ້ອນຂ້າງເໝາະສົມ ແລະ ສະຫຼາດພໍສົມຄວນ ຈົນພວກມັນສາມາດຕໍ່ຕ້ານແມ່ນແຕ່ກັບຊາຕານ. ໜ້າເວດທະນາກໍຄື ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດຜິດທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້ໆ! ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ແທ້ຈິງເລີຍ; ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ສ້າງການຄາດເດົາ ແລະ ຈິນຕະນາການຂຶ້ນ,
ແລ້ວກໍປັ້ນແຕ່ງມັນໃຫ້ເປັນເລື່ອງລາວເພື່ອຫຼອກລວງເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງຄົນອື່ນ ແລະ ເພື່ອມີອຳນາດເໜືອມະນຸດທີ່ໂງ່ຈ້າ ທີ່ສຸດ ທີ່ຂາດສະຕິປັນຍາ ຫຼື ເຫດຜົນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະເຊື່ອໃນ "ຄຳສັ່ງສອນອັນຊ່ຽວຊານ" ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ນີ້ແມ່ນຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ມະນຸດຄວນໄດ້ຮັບບໍ? ມັນໄຮ້ສາລະທັງໝົດ! ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄຳເວົ້າດຽວທີ່ເໝາະສົມ! ຕະຫຼອດຫຼາຍປີທີ່ຜ່ານມາ, ພຣະເຈົ້າຖືກພວກເຈົ້າແຍກອອກໃນລັກສະນະນີ້,
ຖືກແຍກອອກໃຫ້ໄກອອກໄປເລື້ອຍໆໃນແຕ່ລະຮຸ່ນຄົນ,
ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າອົງດຽວຖືກແບ່ງອອກເປັນພຣະເຈົ້າສາມອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ. ແລ້ວບັດນີ້ ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະລວມພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າເປັນໜຶ່ງດຽວ,
ຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ແຍກພຣະອົງອອກດີເກີນໄປ! ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອພາລະກິດອັນຮີບດ່ວນຂອງເຮົາ ກ່ອນທີ່ມັນຈະຊ້າເກີນໄປ, ມັນຍາກທີ່ຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ
ອີກດົນປານໃດພວກເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດແບບນີ້ຢ່າງບໍ່ມີຢາງອາຍ!
ຖ້າຈະສືບຕໍ່ແຍກພຣະເຈົ້າອອກໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະອົງຈະຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງຈະຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງຈະຍັງຮັບຮູ້ພຣະອົງວ່າເປັນບິດາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ກັບຄືນມາຫາພຣະອົງຢູ່ບໍ? ຖ້າເຮົາມາເຖິງຊ້າກວ່ານີ້, ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ພວກເຈົ້າຈະສົ່ງ "ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ", ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູກັບຄືນສູ່ອິດສະຣາເອັນ ແລະ ອ້າງວ່າ ພວກເຈົ້າເອງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍັງໂຊກດີ, ບັດຈຸບັນນີ້ ຄືຍຸກສຸດທ້າຍ. ໃນທີ່ສຸດ, ມື້ທີ່ເຮົາໄດ້ລໍຖ້າມາດົນກໍມາເຖິງແລ້ວ ແລະ
ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງ
ການທີ່ພວກເຈົ້າແຍກພຣະເຈົ້າເອງອອກກໍຈະຢຸດ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນສິ່ງນີ້,
ພວກເຈົ້າກໍຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ
ເຖິງກັບຍົກຊາຕານທຸກຕົນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າຂຶ້ນເທິງໂຕະເພື່ອນະມັດສະການ.
ນີ້ແມ່ນອຸບາຍຂອງພວກເຈົ້າ! ນີ້ແມ່ນວິທີການທີ່ພວກເຈົ້າແຍກພຣະເຈົ້າ!

ພວກເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ເຮັດແບບນັ້ນຢູ່ບໍໃນຕອນນີ້? ໃຫ້ເຮົາຖາມພວກເຈົ້າວ່າ: ມີພຣະເຈົ້າຈັກອົງ? ພຣະເຈົ້າອົງໃດທີ່ຈະນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ພວກເຈົ້າ? ເປັນພຣະເຈົ້າອົງທໍາອິດ, ອົງທີສອງ ຫຼື ອົງທີສາມທີ່ພວກເຈົ້າອະທິຖານຫາຢູ່ສະເໝີ? ພຣະເຈົ້າອົງໃດທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອຕະຫຼອດເວລາ? ເປັນພຣະບິດາບໍ? ຫຼື ພຣະບຸດ? ຫຼື ເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ໃຫ້ບອກເຮົາແດ່ວ່າແມ່ນໃຜທີ່ເຈົ້າເຊື່ອ. ເຖິງແມ່ນດ້ວຍເຈົ້າເວົ້າທຸກຄໍາວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອແທ້ໆແມ່ນສະໝອງຂອງພວກເຈົ້າເອງ! ພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແທ້ໆ! ແຕ່ ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີ "ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບ" ຢູ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ! ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນດີນໍາບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 297)

ຖ້າສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຖືກປະເມີນຕາມແນວຄິດນີ້ທີ່ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບ, ດັ່ງນັ້ນ ກໍຕ້ອງມີພຣະເຈົ້າສາມພຣະອົງ ເພາະວ່າ ພາລະກິດທີ່ແຕ່ລະພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ຖ້າມີຜູ້ໃດກໍຕາມໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ຈິງຢ່າງແນ່ນອນ, ແລ້ວໃຫ້ອະທິບາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃນສາມຕົວຕົນນີ້ແມ່ນຫຍັງແທ້ໆ. ແມ່ນຫຍັງຄືພຣະບິດາບໍລິສຸດ? ພຣະບຸດແມ່ນຫຍັງ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະບິດາບໍລິສຸດບໍ? ພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະບຸດບໍ? ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເດ? ພຣະບິດາບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍ? ທາດແທ້ຂອງພຣະບຸດບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຄືກັນກັບພຣະເຢຊູບໍ? ພຣະເຈົ້າສາມາດມີພຣະວິນຍານໄດ້ຈັກອົງ? ອີງຕາມຄໍາອະທິບາຍຂອງເຈົ້າ, ສາມຕົວຕົນທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ; ຖ້າເປັນແບບນີ້ ແລ້ວກໍມີພຣະວິນຍານສາມອົງ, ແຕ່ການມີພຣະວິນຍານສາມອົງແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າມີພຣະເຈົ້າສາມອົງ. ສິ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ; ພຣະເຈົ້າປະເພດນີ້ຈະຍັງສາມາດມີທາດແທ້ໂດຍທໍາມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບວ່າ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າພຽງໜຶ່ງດຽວ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດມີລູກຊາຍ ແລະ ເປັນບິດາໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແນວຄິດຂອງເຈົ້າບໍ? ມີພຣະເຈົ້າພຽງໜຶ່ງດຽວ, ມີພຽງຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວໃນພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ແລະ ມີພຽງພຣະວິນຍານອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນລົງໃນພຣະຄໍາພີວ່າ "ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງໜຶ່ງດຽວ ແລະ ມີພຣະເຈົ້າພຽງໜຶ່ງດຽວ". ບໍ່ວ່າພຣະບິດາ ແລະ

ພຣະບຸດທີ່ເຈົ້າກ່າວເຖິງນັ້ນມີຢູ່ຈິງ ຫຼື ບໍ່, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວກໍມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອກໍເປັນທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດທ່າມກາງມະນຸດ ພ້ອມທັງຢູ່ເໜືອສິ່ງທັງປວງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງປົກຄຸມທຸກສິ່ງ ແລະ ຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ. ພຣະອົງສາມາດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຢູ່ທົ່ວທັງຈັກກະວານໃນເວລາດຽວກັນ. ໃນເມື່ອທຸກຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ, ດັ່ງນັ້ນກໍຈະມີພຽງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດແບ່ງແຍກອອກໄດ້ຕາມອໍາເພີໃຈ!
ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມີອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ນັ້ນກໍແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເປັນຄືດັ່ງເຈົ້າເວົ້າວ່າ ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວພວກອົງທັງສາມບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າສາມອົງບໍ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເລື່ອງໜຶ່ງ, ພຣະບຸດອີກເລື່ອງໜຶ່ງ ແລະ ພຣະບິດາກໍເປັນອີກເລື່ອງໜຶ່ງ. ຕົວຕົນຂອງທັງສາມພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງທັງສາມກໍແຕກຕ່າງກັນ. ແລ້ວທັງສາມພຣະອົງຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພຣະວິນຍານ; ສິ່ງນີ້ງ່າຍສໍາລັບມະນຸດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ. ຖ້າເປັນແບບນີ້, ແລ້ວພຣະບິດາກໍຍິ່ງເປັນພຣະວິນຍານຫຼາຍກວ່າ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບໍ່ເຄີຍກາຍເປັນເນື້ອໜັງຈັກເທື່ອ; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະອົງ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ມັນແມ່ນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດບໍ? ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະບິດາບໍ? ທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານແຕ່ລະອົງຄືກັນບໍ? ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເຄື່ອງມືຂອງພຣະບິດາບໍ? ຈະສາມາດອະທິບາຍສິ່ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ມັນເປັນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະວິນຍານສອງອົງບໍ ຫຼື ຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີຄໍາອະທິບາຍ! ຖ້າທັງສາມພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ, ແລ້ວຈະບໍ່ມີການເວົ້າເຖິງສາມຕົວຕົນ, ຍ້ອນທັງສາມພຣະອົງມີພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ. ຖ້າທັງສາມພຣະອົງມີຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງທັງສາມພຣະອົງກໍຈະມີກໍາລັງທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ

ທັງສາມພຣະອົງແມ່ນຈະບໍ່ສາມາດເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວໄດ້. ແນວຄິດທີ່ວ່າ ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ສຸດ! ສິ່ງນີ້ເປັນການແບ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຍກພຣະອົງອອກເປັນສາມຕົວຕົນ ເຊິ່ງແຕ່ລະຕົວຕົນກໍມີສະຖານະ ແລະ ພຣະວິນຍານ; ແລ້ວພຣະອົງຈະຍັງສາມາດເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ ແລະ ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ໃຫ້ບອກເຮົາເບິ່ງ, ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນໂລກແມ່ນຖືກສ້າງໂດຍພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແທ້ງບໍ່? ບາງຄົນເວົ້າວ່າທັງສາມພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງນຳກັນ. ແລ້ວແມ່ນໃຜໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະບິດາ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະບຸດຄືຜູ້ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ. ແລ້ວແມ່ນໃຜເປັນພຣະບຸດທີ່ຢູ່ໃນທາດແທ້? ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ການບັງເກີດເປັນມະນຸດເອີ້ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ໂດຍນາມຂອງພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ພຣະເຢຊູເກີດຈາກການປະຕິສົນທິຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ພາຍໃນພຣະອົງແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນຜູ້ດຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ, ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນວຄິດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະບຸດແມ່ນບໍ່ເປັນຈິງແທ້ງ. ມີພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທຸກຢ່າງ; ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ແມ່ນໃຜຄືພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພຣະເຢຊູ? ຖ້າພາລະກິດບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ນັ້ນກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ), ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ບໍ່? ເມື່ອພຣະເຢຊູເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ດ້ວຍນາມຂອງພຣະບິດາເມື່ອພຣະອົງອະທິຖານ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນທັດສະນະຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງເທົ່ານັ້ນ, ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສວມໃສ່ເນື້ອໜັງທີ່ສາມັນ ແລະ ທຳມະດາ ແລະ ມີສິ່ງປົກຫຸ້ມພາຍນອກຄືກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພາຍໃນພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນມະນຸດທຳມະດາ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນ "ບຸດມະນຸດ" ທີ່ມະນຸດທັງປວງ ລວມເຖິງພຣະເຢຊູເອງ ໄດ້ເວົ້າໄວ້. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າບຸດມະນຸດ, ພຣະອົງກໍເປັນມະນຸດ (ບໍ່ວ່າຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ, ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມແມ່ນເປັນບຸກຄົນມີເປືອກນອກຂອງມະນຸດ)

ທີ່ເກີດໃນຄອບຄົວທຳມະດາຂອງຜູ້ຄົນສາມັນ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູທີ່ເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນໂດຍນາມຂອງພຣະບິດານັ້ນ ກໍຄືກັນກັບທີ່ພວກເຈົ້າເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະບິດາໃນຕອນທຳອິດ; ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນແມ່ນຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ.
ພວກເຈົ້າຍັງຈື່ຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະເຢຊູສອນພວກເຈົ້າໃຫ້ທ່ອງຈຳບໍ?
"ພຣະບິດາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ..."
ພຣະອົງຂໍໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເອີ້ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນດ້ວຍນາມຂອງພຣະບິດາ.
ແລ້ວໃນເມື່ອພຣະເຢຊູກໍເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະບິດາເຊັ່ນກັນ,
ພຣະອົງເອີ້ນຈາກທັດສະນະຂອງຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຖານະເທົ່າທຽມກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ໃນຖານະມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ (ນັ້ນກໍຄື ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ).
ຖ້າພວກເຈົ້າເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະບິດາ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ?
ບໍ່ວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດກໍຕາມ,
ກ່ອນທີ່ຈະຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງກໍເປັນພຽງບຸດມະນຸດຄົນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງປົກຄອງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າ) ແລະ ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ສະນັ້ນ, ການທີ່ພຣະອົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນວ່າ ພຣະບິດາ ກໍເປັນຄວາມຖ່ອມຕົນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ການທີ່ພຣະອົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າ (ນັ້ນກໍຄື ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ) ໃນລັກສະນະນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນພຽງແຕ່ຍ້ອນທັດສະນະຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງກັນ,
ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງມີຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ການມີຢູ່ຂອງຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດ!
ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ,
ພຣະເຢຊູເປັນບຸດມະນຸດທີ່ຖືກຜູກມັດດ້ວຍຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານຢ່າງສົມບູນ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ມັນເປັນດັ່ງທີ່ພຣະອົງອະທິຖານສາມຄັ້ງໃນສວນເກັດເຊມາເນວ່າ: "ບໍ່ແມ່ນຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍປະສົງ, ແຕ່ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ". ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງເປັນພຽງກະສັດຂອງຊາວຢິວ; ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ, ບຸດມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມີສະຫງ່າລາສີ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະບິດາ ຈາກຈຸດຢືນຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ບັດນີ້ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະບິດາແມ່ນພຣະບຸດ. ຖ້າເປັນແບບນີ້,

ແລ້ວພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະບໍ່ກາຍມາເປັນພຣະບຸດບໍ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄໍາອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊື່ອອີກ, ແລ້ວຈົ່ງບອກເຮົາໄດ້ບໍວ່າ ແມ່ນໃຜຄືຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ພຣະບິດາ? ຖ້າພວກເຈົ້າກໍາລັງໝາຍເຖິງພຣະເຢຊູ, ແລ້ວແມ່ນໃຜເປັນພຣະບິດາຂອງພຣະເຢຊູສໍາລັບພວກເຈົ້າ? ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຈາກໄປ, ແນວຄິດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດກໍບໍ່ມີຢູ່ອີກ. ແນວຄິດນີ້ພຽງແຕ່ເໝາະສົມໃນປີທີ່ພຣະເຢຊູກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ພາຍໃຕ້ທຸກກໍລະນີ, ຄວາມສໍາພັນແມ່ນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງ ເມື່ອພວກເຈົ້າເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະບິດາ. ບໍ່ມີເມື່ອໃດທີ່ແນວຄິດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕີເອການຸພາບທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສາມາດເປັນຈິງໄດ້; ມັນເປັນຄວາມເຊື່ອຜິດທີ່ບໍ່ຄ່ອຍເຫັນໃນຍຸກຕ່າງໆ ແລະ ມັນບໍ່ມີຢູ່ຈິງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ບໍ?” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 298)

ສິ່ງນີ້ອາດເຮັດໃຫ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈົດຈໍາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈາກປະຖົມມະການ: “ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງມະນຸດໃນຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງພວກເຮົາ ຕາມຄວາມຄ້າຍຄືກັບພວກເຮົາ”. ເນື່ອງຈາກພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ໃຫ້ “ພວກເຮົາ” ສ້າງມະນຸດໃນຮູບລັກສະນະຂອງ “ພວກເຮົາ”, ແລ້ວ “ພວກເຮົາ” ກໍບົ່ງບອກເຖິງສອງບຸກຄົນ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ; ຍ້ອນພຣະອົງກ່າວວ່າ “ພວກເຮົາ”, ສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງເລີ່ມຄິດໃນດ້ານທິດສະດີກ່ຽວກັບຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຈາກຂໍ້ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງເກີດມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລ້ວພຣະບິດາເປັນຄືແນວໃດ? ພຣະບຸດເປັນຄືແນວໃດ? ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຄືແນວໃດ? ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນຖືກສ້າງໃນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າສາມອົງທີ່ລວມເຂົ້າກັນເປັນອົງດຽວ? ແລ້ວລັກສະນະຂອງມະນຸດຄືກັບພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ໃນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນລັກສະນະໃດ? ແນວຄວາມຄິດນີ້ຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີເຫດຜົນເລີຍແທ້! ມັນສາມາດພຽງແຕ່ແຍກພຣະເຈົ້າອົງດຽວອອກເປັນສອງສາມອົງ. ໃນເວລາທີ່ໂມເຊຂຽນປະຖົມມະການນັ້ນ ມັນແມ່ນຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຊາດຖືກສ້າງຂຶ້ນຫຼັງຈາກການສ້າງໂລກ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ, ເມື່ອໂລກເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ໂມເຊຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດ. ແລ້ວໂມເຊກໍບໍ່ໄດ້ຂຽນພຣະຄໍາພີໃນຕອນນັ້ນ ຈົນກວ່າເວລາຕໍ່ມາ ເຊິ່ງເປັນເວລາດົນນານພໍສົມຄວນ ທີ່ລາວຂຽນພຣະຄໍາພີຂຶ້ນ,

ແລ້ວລາວຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ ວ່າຜູ້ທີ່ເວົ້ານັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ? ລາວບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນພຣະສັນຍາເດີມຂອງພຣະຄຳພີ, ບໍ່ມີການກ່າວເຖິງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຢໂຮວາ ທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອັນ. ພຣະອົງຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະຍຸກ, ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ໄດ່ພິສູດວ່າ ແຕ່ລະພຣະນາມແມ່ນໝາຍເຖິງຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າເປັນແບບນີ້, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ມີຫຼາຍຕົວຕົນຈົນນັບບໍ່ໄດ້ໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ສິ່ງທີ່ຖືກຂຽນໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງສຳລັບການເລີ່ມຕົ້ນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວ ທຸກສິ່ງກໍເປັນໄປຕາມນັ້ນ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງສັ່ງ ທຸກສິ່ງກໍຕັ້ງໝັ້ນ. ບໍ່ມີເມື່ອໃດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກ່າວວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບິດາທີ່ມາປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍທຳນວາຍເຖິງພຣະບຸດທີ່ຈະມາເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ. ເມື່ອມາເຖິງເວລາຂອງພຣະເຢຊູ, ກໍມີພຽງແຕ່ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງ, ບໍ່ແມ່ນ ນັ້ນຄືພຣະບຸດທີ່ໄດ້ສະເດດມາ. ເພາະວ່າຍຸກຕ່າງໆບໍ່ຄືກັນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດກໍຍັງແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕົວຕົນທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກມາຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນອີກດ້ວຍ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະບິດາຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ໂດຍພຣະເຢຊູເລີຍ ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ “ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍຖືກຈຳແນກວ່າເປັນພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ; ເຮົາ ແລະ ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ. ພຣະບິດາຢູ່ໃນເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍຢູ່ໃນພຣະບິດາ; ເມື່ອມະນຸດເຫັນພຣະບຸດ, ພວກເຂົາກໍກຳລັງເຫັນພຣະບິດາໃນສະຫວັນ”. ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວອອກມາ ເຖິງຈະເປັນພຣະບິດາ ຫຼື ພຣະບຸດ, ທັງສອງພຣະອົງກໍເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ, ບໍ່ໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນຕົວຕົນທີ່ແຍກກັນ. ເມື່ອມະນຸດພະຍາຍາມອະທິບາຍ, ເລື່ອງຕ່າງໆກໍຊັບຊ້ອນໄປດ້ວຍແນວຄິດກ່ຽວກັບຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ພ້ອມທັງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານ. ເມື່ອມະນຸດກ່າວເຖິງຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນວັດຖຸບໍ? ມະນຸດເຖິງກັບຈັດລະດັບຕົວຕົນໃຫ້ເປັນທີໜຶ່ງ, ທີສອງ ແລະ ທີສາມ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ, ບໍ່ສົມຄວນແກ່ການອ້າງເຖິງ ແລະ

ບໍ່ເປັນຈິງທັງສິ້ນ! ຖ້າເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າ "ມີພຣະເຈົ້າຈັກອົງ?" ເຂົາຈະຕອບວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ. ຖ້າເຈົ້າຖາມອີກວ່າ "ແມ່ນໃຜຄືພຣະບິດາ?" ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ "ພຣະບິດາເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ; ພຣະອົງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສະຫວັນ". "ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະວິນຍານບໍ?" ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ "ແມ່ນແລ້ວ!" ແລ້ວຖ້າເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າ "ແມ່ນໃຜຄືພຣະບຸດ?" ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ ແນ່ນອນ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດ. "ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງລາວຂອງພຣະເຢຊູ? ພຣະອົງມາຈາກໃສ?" ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ
"ພຣະເຢຊູເກີດຂຶ້ນໂດຍມາຣີອາຜ່ານທາງການປະຕິສົນທິຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ".
ແລ້ວທາດແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນບໍ?
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນບໍ?
ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຢຊູກໍເຊັ່ນກັນ. ປັດຈຸບັນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແນ່ນອນ ມັນຍັງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ; ທັງສາມພຣະອົງສາມາດເປັນຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງໄດ້ແນວໃດ?
ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ງບໍ
ທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຕົວຕົນຕ່າງໆ.
ພຣະເຢຊູຖືກປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ.
ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ບໍ່ປາກົດຕໍ່ມະນຸດ. ສະນັ້ນ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ແລະ ສູງສົ່ງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະວິນຍານ, ພຣະເຈົ້າເອງ ຜູ້ທີ່ສ້າງມະນຸດໃນຕອນທຳອິດ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະອົງກ່າວຕໍ່ມະນຸດຈາກທ່າມກາງກ້ອນເມກ ພຣະອົງກໍເປັນພຽງພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜເປັນພະຍານເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ; ມີແຕ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຢູດາຍ, ມະນຸດຈຶ່ງເຫັນຮູບຮ່າງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ທີ່ບັງເກີດເປັນຊາວຢິວເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຢໂຮວາບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຖືກປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື ຖືກປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາເອງ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຍັງບັງເກີດເປັນຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນໃນຕອນທໍາອິດແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງມາດັ່ງນົກເຂົາທີ່ເທິງພຣະເຢຊູ; ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານທີ່ຈໍາກັດຕໍ່ພຣະເຢຊູ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ? ຖ້າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຢຊູ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວພຣະອົງທັງສອງຈະສາມາດກາຍເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ. ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະເຢຊູ, ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ. ມັນສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນເຈັດເທົ່າ ແລະ ພຣະວິນຍານຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ. ພຣະອົງສາມາດສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທໍາລາຍມັນໂດຍເຮັດໃຫ້ນໍ້າຖ້ວມແຜ່ນດິນໂລກ; ພຣະອົງສາມາດໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ ທໍາລາຍມະນຸດຊາດທັງປວງ. ພາລະກິດນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນໃດໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເອີ້ນດ້ວຍນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ພ້ອມທັງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດ. ພຣະອົງຍັງສາມາດກາຍເປັນບຸດມະນຸດໄດ້ອີກ. ພຣະອົງຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກດ້ວຍ; ພຣະອົງຢູ່ເໜືອຈັກກະວານ ແລະ ທ່າມກາງຝູງຊົນ. ພຣະອົງເປັນເຈົ້ານາຍໜຶ່ງດຽວຂອງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ! ຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ທຸກຢ່າງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເອງ. ສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແມ່ນຢູ່ໃນກໍາມືທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ; ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້. ໃນສະຫວັນ, ພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານ ແຕ່ຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ; ທ່າມກາງມະນຸດ, ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງ ແຕ່ຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນຫຼາຍຮ້ອຍຫຼາຍພັນຊື່, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະອົງເອງ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດກໍເປັນການສໍາແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ການໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງຜ່ານການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ ກໍເປັນພາລະກິດໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປະກາດຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດ

ແລະ ແຜ່ນດິນທັງໝົດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ຕະຫຼອດເວລາ ພຣະເຈົ້າພຽງສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ຈິງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ບໍ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 299)

ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າກວມເວລາຫົກພັນປີ ແລະ ຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກໂດຍອີງຕາມຄວາມແຕກຕ່າງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ: ຍຸກທຳອິດແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນພຣະສັນຍາເດີມ; ຍຸກທີສອງແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ແລະ ຍຸກທີສາມແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍ ນັ້ນກໍຄື ຍຸກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ ກໍຈະຖືກແທນໃຫ້ດ້ວຍຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ນີ້ກໍຍ້ອນຄວາມແຕກຕ່າງກັນໃນພາລະກິດ ນັ້ນກໍຄື ເງື່ອນໄຂຂອງພາລະກິດ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ຍຸກທີສອງໃນການສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນຢູດາຍ. ສຳລັບພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ, ພຣະເຢຊູກຳເນີດຈາກການປະຕິສົນທິຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນພຣະບຸດພຽງອົງດຽວ. ທຸກຢ່າງນີ້ເປັນໄປຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພາລະກິດ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຊົນຕ່າງຊາດ ແລະ ເອົາຊະນະຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ, ເພື່ອວ່ານາມຂອງພຣະອົງອາດຈະຍິ່ງໃຫຍ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ. ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະນຳພາມະນຸດໃນການເຂົ້າໃຈ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງທຸກປະການ... ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງປະຕິບັດຈາກຈຸດຢືນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ທຳມະຊາດ ແລະ ຫຼັກການຂອງພາລະກິດແມ່ນຍັງຄືກັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ສັງເກດຫຼັກການ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ ພາລະກິດທັງໝົດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວ. ຍັງມີບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ “ພຣະບິດາກໍຄືພຣະບິດາ; ພຣະບຸດກໍຄືພຣະບຸດ; ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຄືພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ທັງສາມພຣະອົງກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວ”. ແລ້ວເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ທັງສາມພຣະອົງເປັນໜຶ່ງດຽວແນວໃດ? ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າທັງສອງພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າສອງອົງໂດຍທຳມະຊາດ, ແລ້ວບໍ່ວ່າທັງສອງພຣະອົງຈະຖືກຮ່ວມເຂົ້າກັນແນວໃດກໍຕາມ,

ທັງສອງພຣະອົງກໍຈະຍັງບໍ່ເປັນສອງສ່ວນຄືເກົ່າບໍ? ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ທັງສອງພຣະອົງເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນການຮວມສອງພາກສ່ວນທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຂົ້າເປັນໜຶ່ງດຽວບໍ? ແຕ່ວ່າພຣະອົງທັງສອງບໍ່ແມ່ນສອງພາກສ່ວນ ກ່ອນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຄົບຖ້ວນບໍ? ພຣະວິນຍານແຕ່ລະອົງແມ່ນມີທາດແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ພຣະວິນຍານສອງອົງບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້. ພຣະວິນຍານບໍ່ແມ່ນວັດຖຸ ແລະ ບໍ່ຄືສິ່ງອື່ນໃດໃນໂລກແຫ່ງວັດຖຸ. ດັ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນ, ພຣະບິດາຄືພຣະວິນຍານອົງໜຶ່ງ, ອີກອົງໜຶ່ງແມ່ນພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນອີກອົງໜຶ່ງ, ແລ້ວພຣະວິນຍານສາມອົງຈະຮວມເຂົ້າກັນຄືກັບເອົານໍ້າສາມແກ້ວມາຮວມກັນເປັນແກ້ວດຽວ. ແລ້ວນັ້ນບໍ່ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ສາມກາຍເປັນໜຶ່ງບໍ? ນີ້ແມ່ນການອະທິບາຍທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງແທ້! ນີ້ບໍ່ແມ່ນການແຍກພຣະເຈົ້າອອກຈາກກັນບໍ? ພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ທັງສາມພຣະອົງບໍ່ແມ່ນສາມສ່ວນ ເຊິ່ງແຕ່ລະສ່ວນມີທຳມະຊາດແຕກຕ່າງກັນບໍ? ຍັງມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລະບຸຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງບໍວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ?" ພຣະເຢຊູຄືພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ສິ່ງນີ້ຖືກກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ນັ້ນຄືການທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງ, ແຕ່ຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ, ພຣະວິນຍານໃນສະຫວັນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະເຢຊູຄືການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ? ພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວວ່າ "ເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບິດາກໍຢູ່ໃນເຮົາ" ບໍ່ໄດ້ຊີ້ບອກບໍວ່າ ທັງສອງພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ? ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທັງສອງພຣະອົງຖືກແຍກອອກລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງທັງສອງຍັງເປັນໜຶ່ງດຽວ; ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ ນີ້ຄືການທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງແທ້. ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຍຸກຕ່າງໆ, ເງື່ອນໄຂຂອງພາລະກິດປ່ຽນແປງ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ນາມທີ່ມະນຸດເອີ້ນພຣະອົງຈຶ່ງແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອພຣະອົງລົງມາປະຕິບັດຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ, ເປັນຄົນລ້ຽງແກະຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນ. ໃນຂັ້ນຕອນທີສອງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດ. ແຕ່ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນກໍພຽງກ່າວວ່າ

ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການທີ່ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແທ້ໆ. ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດມີລູກຊາຍພຽງຜູ້ດຽວໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກາຍເປັນມະນຸດບໍ? ຍ້ອນພຣະອົງແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈາກສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເປັນຍ້ອນການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢຊູອະທິຖານຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສວມໃສ່ເນື້ອໜັງແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາດັ່ງກ່າວ, ມັນມາຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ: “ເປືອກນອກຂອງເຮົາແມ່ນເປັນຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ຍ້ອນເຮົາສວມໃສ່ເນື້ອໜັງເພື່ອເຂົ້າມາສູ່ໂລກນີ້, ບັດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຫ່າງໄກຈາກສະຫວັນຫຼາຍ”. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະກອບມີ. ມັນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຍ້ອນພຣະອົງອະທິຖານຫາພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ດີ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະວິນຍານຄືເກົ່າ. ຜູ້ຄົນສົງໄສວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງອະທິຖານ ຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ຕາມທີ່ມະນຸດເບິ່ງ, ພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ສາມພຣະອົງທີ່ຮວມກັນເປັນໜຶ່ງດຽວກັນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດຖືໄດ້ວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ ແລະ ໃນວິທີນີ້ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນພິເສດ. ຍັງມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນເຈັດເທົ່າ. ເມື່ອພຣະບຸດອະທິຖານຫຼັງຈາກການມາຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນກໍຄື ເປັນພຣະວິນຍານທີ່ພຣະອົງອະທິຖານຫາ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງກຳລັງອະທິຖານຈາກທັດສະນະຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ຍ້ອນເນື້ອໜັງບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ມີຈຸດອ່ອນຫຼາຍຢ່າງ ເມື່ອພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ

ພຣະອົງວຸ້ນວາຍຫຼາຍໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາສາມຄັ້ງກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ພ້ອມທັງອະທິຖານຫຼາຍຄັ້ງກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ພຣະອົງອະທິຖານທ່າມກາງສາວົກຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງອະທິຖານຜູ້ດຽວເທິງພູເຂົາ; ພຣະອົງອະທິຖານເມື່ອຢູ່ເທິງເຮືອປະມົງ; ພຣະອົງອະທິຖານທ່າມກາງຝູງຊົນ; ພຣະອົງອະທິຖານເມື່ອກຳລັງຫັກເຂົ້າຈີ່; ແລະ ພຣະອົງອະທິຖານເມື່ອກຳລັງອວຍພອນຄົນອື່ນ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ? ແມ່ນພຣະວິນຍານທີ່ພຣະອົງກຳລັງອະທິຖານຫາ; ພຣະອົງອະທິຖານຫາພຣະວິນຍານ, ຫາພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ ຈາກຈຸດຢືນຂອງມະນຸດ, ພຣະເຢຊູກາຍມາເປັນພຣະບຸດໃນຂັ້ນຕອນນັ້ນຂອງພາລະກິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະທິຖານ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງນຳອອກມາແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະທຳ. ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອະທິຖານ ແລະ ພັນທະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອກ່າວພຣະທຳ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກມະນຸດສົ່ງມອບພຣະອົງໃຫ້ກັບຄົນທີ່ມີອຳນາດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູອະທິຖານ, ພຣະອົງອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາເພື່ອການລົງມາຂອງອານາຈັກສະຫວັນ, ເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ເພື່ອພາລະກິດທີ່ຈະມາ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ອານາຈັກສະຫວັນໄດ້ລົງມາແລ້ວ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຈຳເປັນຕ້ອງອະທິຖານຢູ່ບໍ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອນຳຍຸກໄປສູ່ເວລາສຸດທ້າຍ ແລະ ບໍ່ມີຍຸກໃໝ່ອີກຕໍ່ໄປ, ແລ້ວຈຳເປັນຕ້ອງອະທິຖານສຳລັບຍຸກຕໍ່ໄປບໍ? ເຮົາຢ້ານວ່າບໍ່ຈຳເປັນ!

ມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງຫຼາຍຢ່າງໃນການອະທິບາຍຂອງມະນຸດ. ແນ່ນອນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ຫາກປາສະຈາກການພິຈາລະນາເພີ່ມເຕີມຢ່າງລະອຽດ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍຈະເຊື່ອວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖືກຕ້ອງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ແນວຄວາມຄິດນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບເປັນພຽງແນວຄິດຂອງມະນຸດ? ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ໃດຂອງມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ທົ່ວເຖິງ. ມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມະນຸດແມ່ນມີແນວຄິດຫຼາຍເກີນໄປ; ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ສິ່ງຖືກສ້າງບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີຫຼາຍສິ່ງເກີນໄປໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ທຸກສິ່ງມາຈາກເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມຄິດ ເຊິ່ງຂັດກັບຄວາມຈິງ. ເຫດຜົນຂອງເຈົ້າສາມາດວິເຄາະພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງບໍ? ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຢໂຮວາບໍ? ແມ່ນເຈົ້າບໍ

ທີ່ເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ເຫັນຜ່ານທຸກສິ່ງ ຫຼື ແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສາມາດເຫັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດນິລັນ? ແມ່ນເຈົ້າບໍ ທີ່ສາມາດເຫັນຈາກອະດີດຈົນເຖິງອະນາຄົດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ຫຼື ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້? ເຈົ້າຈະເວົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສົມຄວນອະທິບາຍພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ການອະທິບາຍຂອງເຈົ້າແມ່ນອີງບົນພື້ນຖານຫຍັງ? ເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າບໍ? ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນໂລກແມ່ນຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ. ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອະທິບາຍຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ? ບັດນີ້, ເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບຢູ່ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຄິດບໍ່ວ່າ ການເຊື່ອແບບນັ້ນແມ່ນມີພາລະຫຼາຍເກີນໄປ? ມັນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫນຶ່ງດຽວ, ບໍ່ແມ່ນໃນພຣະເຈົ້າສາມພຣະອົງ. ມັນເປັນການດີທີ່ສຸດທີ່ຈະເປັນແສງສະຫວ່າງ ເພາະວ່າ ພາລະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືແສງສະຫວ່າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

IX ການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ

ການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ 1

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 300)

ຫຼັງຈາກຫຼາຍພັນປີຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດໄດ້ຕາຍດ້ານ ແລະ ໂງ່ຈ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜີສາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືແຫ່ງປະຫວັດສາດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ມະນຸດເອງກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເຖິງພຶດຕິກຳການຕໍ່ຕ້ານຂອງຕົນ ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ແລະ ຖືກຊາຕານນຳພາໄປໃນທາງທີ່ຜິດຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຫັນໄປທາງໃດດີ. ແມ່ນແຕ່ທຸກມື້ນີ້, ມະນຸດຍັງຄົງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: ເມື່ອມະນຸດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອເຂົາບໍ່ສາມາດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຍັງຄົງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ແລ້ວຍັງມີຜູ້ຄົນເຖິງວ່າໄດ້ເຫັນເຖິງການສາບແຊ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແຕ່ກໍຍັງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ສູນເສຍໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມັນໄປແລ້ວ ແລະ ລວມທັງສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດກໍໄດ້ສູນເສຍໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມັນເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດທີ່ເຮົາແນມເບິ່ງແມ່ນສັດເດຍລະສານທີ່ແຕ່ງກາຍເປັນຄົນ, ເຂົາເປັນງູທີ່ມີພິດຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະພະຍາຍາມກະທຳຕົວໃຫ້ໜ້າສົງສານພຽງໃດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ມີວັນເມດຕາເຂົາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ສີດຳ ແລະ ສີຂາວ ຫຼື ຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເທັດ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດແມ່ນດ້ານຊາຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ; ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາຕໍ່າຊ້າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຄອບຄອງອຳນາດຂອງກະສັດ. ການມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນເຂົາຈະເປັນກະສັດຂອງໃຜໄດ້? ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດແບບນັ້ນຈະນັ່ງເທິງບັນລັງໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກອາຍແທ້ໆ! ເຂົາເປັນຄົນອວດດີທີ່ໜ້າເວດທະນາທີ່ສຸດ! ສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບພອນ, ເຮົາຂໍແນະນຳວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຊອກຫາແວ່ນ ແລະ ແຍງເບິ່ງຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເອງກ່ອນ. ເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເປັນກະສັດໄດ້ບໍ? ເຈົ້າມີໜ້າຕາຂອງຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນບໍ? ບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນນິໄສຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງໃດໆໄປປະຕິບັດ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງປາດຖະໜາເຖິງອະນາຄົດທີ່ສວຍງາມ. ເຈົ້າກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງ! ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດເກີດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ສົກກະປົກ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສັງຄົມຢ່າງແຮງ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຈະລິຍະທຳສັກດີນາ ແລະ ເຂົາໄດ້ຖືກສັ່ງສອນຈາກ

"ສະຖາບັນແຫ່ງການສຶກສາຊັ້ນສູງ". ຄວາມຄິດແບບຫຼ້າຫຼັງ, ສິນທຳທີ່ເສື່ອມຊາມ, ມຸມມອງຊີວິດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ປັດຊະຍາຊີວິດທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ການມີຊີວິດຢູ່ທີ່ໄຮ້ຄຸນຄ່າ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະເພນີທີ່ຕໍ່າຊ້າ ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ໄດ້ບຸກລຸກເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ທັງໄດ້ທຳລາຍ ແລະ ໂຈມຕີສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມະນຸດໄດ້ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຍິ່ງຂຶ້ນ. ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດກໍເສື່ອມຊາມຂຶ້ນທຸກມື້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ຍິນດີທີ່ຈະສະລະທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະອົງ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຍິນດີຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຍິນດີຈະສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ມະນຸດບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກສະແຫວງຫາຄວາມສຸກສະບາຍ, ປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເສື່ອມຊາມກັບເນື້ອໜັງໃນດິນແດນແຫ່ງຂີ້ຕົມ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ, ຜູ້ທີ່ຈົມຢູ່ໃນຄວາມມືດກໍບໍ່ຄິດທີ່ຈະນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ມະນຸດຊາດທີ່ຕໍ່າຊ້າຈະມີໂອກາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມທີ່ສຸດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 301)

ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດແມ່ນເກີດຈາກການທີ່ເຂົາຖືກຊາຕານວາງຢາພິດ ແລະ ຢຽບຢໍ່າ, ຈາກໄພຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາຕານວາງໃສ່ໃນຄວາມຄິດ, ສິນທຳ, ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ. ມັນເປັນຍ້ອນເພາະວ່າສິ່ງພື້ນຖານຕ່າງໆຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດຄວນເລີ່ມຕົ້ນຈາກການປ່ຽນແປງຄວາມຄິດ, ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນທີ່ເກີດໃນດິນແດນທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດແມ່ນຍິ່ງບໍ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ ຫຼື ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງມະນຸດເສື່ອມຊາມຫຼາຍເທົ່າໃດ,

ມະນຸດກໍ່ຍິ່ງຮູ້ເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ຍິ່ງຕໍ່າລົງສໍ່ານັ້ນ. ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການຄັດຄ້ານ ແລະ ການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາທີ່ເກີດຈາກຊາຕານ. ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ສາມັນສໍານຶກຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຕາຍດ້ານ, ເປັນຄົນຂາດສິນທໍາ, ແນວຄິດຂອງເຂົາກໍ່ຕໍ່າຊາມ ແລະ ເຂົາມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຫຼ້າຫຼັງ. ກ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວ ມະນຸດແມ່ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຟັງພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນ. ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວ ເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ ມີສາມັນສໍານຶກທີ່ດີ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ. ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ, ສາມັນສໍານຶກ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດດັ່ງເດີມຂອງເຂົາກໍຕາຍດ້ານ ແລະ ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ວິປະລິດ, ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາໄດ້ກາຍເປັນດັ່ງນິໄສຂອງສັດ, ການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ, ມະນຸດຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກ ຫຼື ຮັບຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້ ແລະ ໄດ້ແຕ່ຄັດຄ້ານ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຕາບອດ.

ການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຈາກການສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມັນສໍານຶກຂອງເຂົາ; ຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາບໍ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ສາມັນສໍານຶກຂອງເຂົາໄດ້ຕາຍດ້ານຫຼາຍ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍ່ຍິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງໃຊ້. "ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ປົກກະຕິ" ໝາຍເຖິງການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ການມີຄວາມແນ່ນອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີສາມັນສໍານຶກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມັນໝາຍເຖິງການມີຫົວໃຈ ແລະ ແນວຄິດດຽວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ຜິດປົກກະຕິຈະບໍ່ເປັນແບບນີ້. ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ເຂົາໄດ້ສ້າງມະໂນພາບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ຫຼື ບໍ່ມີການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະມີສາມັນສໍານຶກຕໍ່ພຣະອົງ. ມະນຸດແມ່ນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຕັດສິນພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງກ່າວໝິ່ນປະໝາດຫຼັບຫຼັງພຣະອົງ. ມະນຸດຮູ້ດີວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນກໍຍັງຕັດສິນພຣະອົງຫຼັບຫຼັງ

ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງ ແລະ ຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງແບບບໍ່ມືນຫູມືນຕາ. ຄົນດັ່ງກ່າວ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຜິດປົກກະຕິແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງຕົນ ຫຼື ຮູ້ສຶກເສຍໃຈຕໍ່ການກະບົດຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງຕົນເລັກໜ້ອຍ; ຍິ່ງຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 302)

ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃດ ແຕ່ເປັນສາມັນສຳນຶກທີ່ຕາຍດ້ານ, ທຳມະຊາດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດບໍ່ດີຂອງເຂົາ; ຖ້າສາມັນສຳນຶກ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດສາມາດກັບມາເປັນປົກກະຕິອີກຄັ້ງ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະເໝາະສົມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດໄດ້ຕາຍດ້ານຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດຕາຍດ້ານຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ມະນຸດຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງພວກເຂົາເຖິງກັບຄຶງພຣະເຢຊູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ທັງປະນາມເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງຕໍ່າຊ້າ. ຖ້າມະນຸດມີຄວາມເປັນມະນຸດເລັກນ້ອຍ, ພວກເຂົາກໍຄົງບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ; ຖ້າມະນຸດມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດເລັກນ້ອຍ, ພວກເຂົາກໍຄົງບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງໂຫດຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ; ຖ້າເຂົາມີສາມັນສຳນຶກເລັກນ້ອຍ, ເຂົາຄົງບໍ່ພາກັນ "ຕອບແທນ" ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແບບນີ້. ມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນສະໄໝທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຂອບໃຈພຣະເຈົ້າສຳລັບການມອບໂອກາດພິເສດນີ້ໃຫ້ກັບເຂົາ ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ເຂົາສາບແຊ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເມີນເສີຍຕໍ່ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ເບື່ອໜ່າຍພຣະອົງດ້ວຍຊໍ້າ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະປະຕິບັດຕໍ່ການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ສະຫຼຸບກໍຄື ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດບໍ່ໄດ້ສະແດງການຕ້ອນຮັບຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງແບບບໍ່ມືນຫູມືນຕາກໍຕາມ ພຣະອົງຍັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງອົດທົນສະເໝີ.

ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດແມ່ນຕາຍດ້ານຢ່າງໜັກ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຢຽບຢໍ້າຈົນສິ້ນຊາກ ແລະ ບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ເນລະຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ສຳລັບການປະທານຊີວິດ ແລະ ມອບພຣະຄຸນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍແກ່ມວນມະນຸດ, ແຕ່ຍັງບໍ່ພໍໃຈກັບພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ປະທານຄວາມຈິງແກ່ພວກເຂົາອີກດ້ວຍ; ມັນເປັນຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ໃສ່ໃຈໃນຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເລີ່ມບໍ່ພໍໃຈກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດສະລະຊີວິດຂອງເຂົາເພື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແຕ່ເຂົາຍັງພະຍາຍາມດຶງເອົາຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຈາກພຣະອົງ ແລະ ຮຽກຮ້ອງເອົາຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າຕົວອີກດ້ວຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ມີສາມັນສຳນຶກ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ຄິດວ່າສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ຍັງເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເສຍສະຫຼະຕົວເອງຫຼາຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ກັບພວກເຂົາໜ້ອຍເກີນໄປ. ມີຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ໃຫ້ນໍ້າໜຶ່ງຂັນແກ່ເຮົາ ແຕ່ຍື່ນມືຂອງເຂົາ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາເອົານົມສອງຂັນໃຫ້ພວກເຂົາ ຫຼື ໄດ້ໃຫ້ຫ້ອງພັກກັບເຮົາໜຶ່ງຄືນ ແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາຈ່າຍຄ່າເຊົ່າສອງຄືນ. ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້ ແລະ ດ້ວຍສາມັນສຳນຶກແບບນີ້, ເຈົ້າຍັງຫວັງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດຢູ່ບໍ? ເຈົ້າຊ່າງແມ່ນຄົນຕໍ່າຊ້າທີ່ໜ້າເວດທະນາແທ້ງ! ຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້ ແລະ ມີສາມັນສຳນຶກແບບນີ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເດີນທາງໄປທົ່ວດິນແດນ ໂດຍບໍ່ມີທີ່ພັກພິງອາໄສ. ຜູ້ທີ່ມີສາມັນສຳນຶກ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງຄວນນະມັດສະການ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດ້ວຍໃຈຈິງ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຈຳນວນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ກະທຳການໃດເລີຍກໍຕາມ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວນຖືກກະທຳໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຖິງກັບເວົ້າເຖິງເງື່ອນໄຂຂອງພວກເຂົາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະອົງ: ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມະນຸດ, ພວກເຂົາເວົ້າເຖິງພຽງເງື່ອນໄຂຂອງຕົນເອງ ແລະ ສະແຫວງຫາເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຄົວອາຫານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍຮຽກຮ້ອງຄ່າບໍລິການ,

ເມື່ອພວກເຈົ້າແລ່ນເພື່ອເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍຖາມຫາຄ່າແລ່ນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດວຽກເພື່ອເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄ່າແຮງງານ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຊັກເຄື່ອງໃຫ້ແກ່ເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄ່າຊັກເຄື່ອງ, ເມື່ອພວກເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄ່າຕອບແທນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເວົ້າ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄ່າເວົ້າ, ເມື່ອພວກເຈົ້າມອບປຶ້ມ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄ່າແຈກຢາຍ ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າຂຽນ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄ່າຂຽນ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ຈັດການກໍຍັງຕ້ອງການຄ່າຊົດເຊີຍຈາກເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງກັບບ້ານຕ້ອງການຄ່າຊົດໃຊ້ທີ່ພວກເຂົາເສຍຊື່ສຽງ; ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງດອງ ຕ້ອງການຄ່າສິນສອດ ຫຼື ຄ່າເຮັດຂວັນສຳລັບຄວາມໜຸ່ມທີ່ສູນເສຍໄປ, ຜູ້ຄົນທີ່ຂ້າໄກ່ຕ້ອງການຄ່າຂ້າ, ຜູ້ທີ່ຈືນອາຫານຕ້ອງການຄ່າຈືນ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮັດແກງ ຕ້ອງການຄ່າເຮັດແກງເຊັ່ນກັນ... ນີ້ຄືຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ທະນົງຕົວ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ນີ້ຄືການກະທຳທີ່ຖືກບົງການໂດຍສາມັນສຳນຶກທີ່ຮ້ອນຮົນຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າດັ່ງນີ້! ຖ້າພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ເຮັດແບບນີ້, ເຮົາຈະຢຸດຕິພາລະກິດຂອງເຮົາໃນພວກເຈົ້າ.

ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງຝູງສັດຮ້າຍທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງຂອງມະນຸດ,

ເຮົາຈະບໍ່ທົນທຸກເພື່ອກຸ່ມຄົນທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ,

ເຮົາຈະບໍ່ອົດກັ້ນເພື່ອຝູງສັດທີ່ບໍ່ມີໂອກາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.

ມື້ທີ່ເຮົາຫັນຫຼັງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແມ່ນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າເສຍຊີວິດ, ມັນແມ່ນມື້ທີ່ຄວາມມືດເຂົ້າມາປົກຄຸມພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າຖືກປະຖິ້ມດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ. ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າແນວນີ້! ເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ກຸ່ມຄົນເຊັ່ນພວກເຈົ້າ, ກຸ່ມທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າຍິ່ງກວ່າສັດ! ພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຂອງເຮົາແມ່ນມີຂີດຈຳກັດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ສາມັນສຳນຶກທີ່ພວກເຈົ້າມີ, ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດພາລະກິດອີກ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຂາດສາມັນສຳນຶກ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດແສນສາຫັດ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາລັງກຽດຫຼາຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ຂາດຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ; ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຫົວໃຈ ແລະ ບໍ່ສຳນຶກບຸນຄຸນ. ເມື່ອວັນຂອງເຮົາມາເຖິງ, ເຮົາຈະປ່ອຍແປວໄຟທີ່ແຜດໄໝ້ຊົ່ວນິດນິລັນຂອງເຮົາລົງໃສ່ບຸດແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງໄດ້ທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງແຮງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະກຳນົດການລົງໂທດອັນເປັນນິດນິລັນຂອງເຮົາຕໍ່ຝູງສັດທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງໄດ້ປະນາມເຮົາ ແລະ ປະຖິ້ມເຮົາ, ເຮົາຈະເຜົາບຸດແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍກິນ ແລະ ຢູ່ຮ່ວມກັບເຮົາແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນເຮົາ, ທັງດູຖູກ ແລະ ຫັກຫຼັງເຮົາ

ດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ມີວັນດັບຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ.
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ຮັບໂທດ,
ເຮົາຈະຖອກເທຄວາມໂກດຮ້າຍທັງໝົດຂອງເຮົາລົງສູ່ສັດຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍປາຖະໜາທີ່ຈະຢືນຄຽງຂ້າງທຽບເທົ່າກັບເຮົາ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການ ຫຼື ເຊື່ອຟັງເຮົາ, ໄມ້ຄ້ອນທີ່ເຮົາໃຊ້ຂ້ຽນຕີມະນຸດຈະຕົກໃສ່ສັດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງ
ເຄີຍມີຄວາມສຸກກັບການເບິ່ງແຍງຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມເລິກລັບທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍພະຍາຍາມເອົາຄວາມສຸກແຫ່ງວັດຖຸຈາກເຮົາ.
ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ອະໄພໃຜທີ່ພະຍາຍາມມາແທນທີ່ເຮົາ;
ເຮົາຈະບໍ່ລະເວັ້ນຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຈະສວຍໂອກາດເອົາອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຈາກເຮົາ. ສຳລັບຕອນນີ້, ພວກເຈົ້າຍັງເປັນອິດສະຫຼະຈາກອັນຕະລາຍ ແລະ ສືບຕໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຮົາຢ່າງທະເຍີທະຍານ. ເມື່ອວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍມາເຖິງ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກເຮົາອີກ; ໃນເວລານັ້ນ, ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າ “ມ່ວນຊື່ນ” ກັບຕົນເອງຢ່າງຕາມສະບາຍໃຈ, ເຮົາຈະຍູ້ໜ້າພວກເຈົ້າລົງສູ່ດິນ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນໄດ້ອີກ! ບໍ່ໄວກໍຊ້າ, ເຮົາຈະ “ຕອບແທນ” ໜີ້ນີ້ຄືນແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະອົດທົນລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງວັນນັ້ນ.
(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 303)

ມະນຸດລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບພຣະອົງ ແຕ່ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈທີ່ຮ້ອນຮົນ.
ບຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງຈະຖືກສາບແຊ່ງໂດຍພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີສາມັນສຳນຶກທີ່ດີຈະຖືກພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງຈະຖືກໄຟແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເຜົາໄໝ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?
ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈະຖືກເຕະອອກຈາກເຮືອນຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດຮັກພຣະອົງຈະຕົກຢູ່ໃນການລົງໂທດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະອົງຈະຖືກປ່ອຍປະໃຫ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະລະຊັບສິນຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພາກັນເວົ້າວ່າພຣະອົງກະທຳເກີນໄປ,
ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດເກີນໄປແມ່ນບໍ່ກົງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າທຸ້ມເທໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າ

ພວກເຈົ້າກໍຍັງຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຜົນຜະລິດທີ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດຊາດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດໃດທີ່ຕໍ່າຊ້າກວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ຄົນອື່ນເອີ້ນພວກເຈົ້າ? ຜູ້ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ ບິດາຂອງໝາປ່າ, ມານດາຂອງໝາປ່າ, ບຸດຂອງໝາປ່າ ແລະ ລູກຫຼານຂອງໝາປ່າ; ພວກເຈົ້າແມ່ນທາຍາດຂອງໝາປ່າ, ຜູ້ຄົນຂອງໝາປ່າ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ຢ່າໄດ້ລືມມັນ. ຢ່າໄດ້ຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງ: ພວກເຈົ້າເປັນກຸ່ມທີ່ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້ເລີຍບໍ? ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ເຮົາຕ້ອງສ່ຽງເທົ່າໃດໂດຍການເຮັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າ? ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດກັບມາເປັນປົກກະຕິອີກຄັ້ງ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກເປັນປົກກະຕິ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີວັນຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສາຍານາມ "ໝາປ່າ" ໄດ້, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງໜີພົ້ນວັນແຫ່ງການສາບແຊ່ງໄດ້ ແລະ ຈະບໍ່ມີທາງໜີພົ້ນວັນແຫ່ງການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້. ພວກເຈົ້າເກີດມາຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພວກເຈົ້າຄືຝູງໝາປ່າທີ່ຫິວໂຫຍ, ເປັນສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ ກອງຂີ້ເຫຍື້ອ ແລະ ບໍ່ຄືພວກເຈົ້າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດຕໍ່ພວກເຈົ້າເພື່ອຮັບຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ ແຕ່ຍ້ອນມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດພາລະກິດ. ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ກະບົດແບບນີ້, ເຮົາຈະຢຸດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຈະບໍ່ເຮັດພາລະກິດຕໍ່ພວດເຈົ້າອີກ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຈະໂອນພາລະກິດຂອງເຮົາໃຫ້ກັບກຸ່ມອື່ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ກໍຈະປະຖິ້ມພວກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈເຝົ້າເບິ່ງຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປໍລະປັກກັບເຮົາ. ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະຢູ່ຮ່ວມກັນກັບເຮົາ ຫຼື ເປັນປໍລະປັກກັບເຮົາ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 304)

ມະນຸດທຸກຄົນປາຖະໜາຢາກເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ທຸກຄົນປາຖະໜາຢາກຢູ່ກັບພຣະອົງ. ເຮົາເຊື່ອວ່າບໍ່ມີອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຄົນໃດຈະບອກວ່າ ຕົນເອງບໍ່ຢາກເຫັນ ຫຼື ຢາກຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ. ກ່ອນພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ ນັ້ນກໍຄື ກ່ອນພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນ ພວກເຈົ້າອາດມີແນວຄິດຕ່າງໆນາໆກ່ຽວກັບພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູ,

ວິທີການກ່າວຂອງພຣະອົງ, ວິຖີຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ອື່ນໆ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແນວນີ້? ພວກເຈົ້າຢາກຮູ້ບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດນີ້ໄດ້, ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະມາປ່ຽນທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດແບບນີ້. ພວກເຈົ້າຖືພຣະຄຣິດເປັນອຳມະຕະ ຫຼື ນັກປາດ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜພິຈາລະນາພຣະອົງເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ຫຼາຍຄົນທີ່ສະແຫວງຫາທັງເວັນ ແລະ ຄືນເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້ານັ້ນຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດພາດໃນສ່ວນຂອງມະນຸດບໍ? ແມ່ນແຕ່ເວລານີ້ ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄິດວ່າຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ເຮົາຂໍແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົ່ງຊອກຫາສິ່ງທີ່ເປັນຈິງເພີ່ມໃຫ້ກັບຕົນເອງກ່ອນ! ນີ້ເປັນເພາະວ່າໃນອະດີດ, ປັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະນາຄົດ, ຫຼາຍຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາພົວພັນກັບພຣະຄຣິດແມ່ນລົ້ມເຫຼວ ແລະ ຈະລົ້ມເຫຼວອີກຕໍ່ໄປ; ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງໝົດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພວກຟາຣີຊາຍ. ເຫດຜົນສຳລັບຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ເຫດຜົນກໍຄືຢູ່ໃນແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສູງສົ່ງ ແລະ ສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ. ແຕ່ໃນສະພາບຄວາມເປັນຈິງແລ້ວບໍ່ເປັນດັ່ງທີ່ມະນຸດຄາດຫວັງໄວ້ເລີຍ. ເພາະວ່າ ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ສູງສົ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງຕ້ອຍຕໍ່າ; ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງເປັນມະນຸດທຳມະດາ; ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສະເດັດໄປສະຫວັນໄດ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄປມາໄດ້ຢ່າງເສລີໃນໂລກນີ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຄືກັບມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ; ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ກັບພຣະອົງ ພວກເຂົາກໍປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງແບບທຳມະດາ ແລະ ເວົ້າກັບພຣະອົງແບບບໍ່ເອົາສົນໃຈໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍຍັງລໍຖ້າການມາຂອງ "ພຣະຄຣິດທີ່ແທ້ຈິງ" ຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພວກເຈົ້າຖືພຣະຄຣິດທີ່ສະເດັດມາແລ້ວຄືກັບມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຖືພຣະທຳຂອງພຣະອົງຄືກັບຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ຫຍັງຈາກພຣະຄຣິດ ແລະ ກົງກັນຂ້າມຍັງໄດ້ສະແດງຄວາມໜ້າລັງກຽດທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າອອກມາໃຫ້ເຫັນອີກດ້ວຍ.

ກ່ອນການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບພຣະຄຣິດ, ເຈົ້າອາດຈະເຊື່ອວ່ານິໄສຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໝົດແລ້ວ, ເຈົ້າຄືຜູ້ຕິດຕາມຢ່າງຊື່ສັດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ເຈົ້າຄືບຸກຄົນທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ

ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະຄຣິດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຫຼັງຈາກໄດ້ເດີນທາງອັນຍາວໄກ, ໄດ້ສຳເລັດວຽກງານຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ສ້າງຜົນງານເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ແນ່ນອນວ່າເຈົ້າກໍຄືຄົນໜຶ່ງທີ່ຈະໄດ້ຮັບມົງກຸດໃນຕອນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ມີຄວາມຈິງສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຮູ້: ນິໄສຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ, ການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ສະແດງອອກເມື່ອເວລາພົບກັບພຣະຄຣິດໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ສົມບູນກວ່າແຕ່ລະຍຸກທີ່ຜ່ານມາ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະຄຣິດແມ່ນບຸດຂອງມະນຸດມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ທີ່ມະນຸດບໍ່ໃຫ້ກຽດ ຫຼື ເຄົາລົບພຣະອົງ. ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ສະນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຢ່າງລາຍລະອຽດທີ່ສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າການມາຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດຂອງມະນຸດ ແລະ ໄດ້ປ່ຽນແປງທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງນີ້ເອີ້ນວ່າ “ການລໍ້ເສືອລົງຈາກພູເຂົາ” ແລະ “ການລໍ້ໝາປ່າອອກຈາກຖໍ້າ”. ແລ້ວເຈົ້າກ້າບອກບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າກ້າບອກບໍ່ວ່າເຈົ້າສະແດງຄວາມເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າກ້າບອກບໍ່ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ? ບາງຄົນຈະບອກວ່າ ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຢູ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມໃໝ່ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍຈະຍອມຮັບໂດຍບໍ່ຈົ່ມວ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະແດງແນວຄິດບໍ່ດີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຈະບອກວ່າບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະມອບວຽກອັນໃດໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຢ່າງລະມັດລະວັງ. ໃນກໍລະນີນີ້, ເຮົາຂໍຖາມພວກເຈົ້າແດ່ວ່າ: ໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະຄຣິດພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ດົນປານໃດ? ໜຶ່ງມື້? ສອງມື້? ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ? ຫຼື ສອງຊົ່ວໂມງ? ສັດທາຂອງພວກເຈົ້າອາດຈະເປັນໜ້າສັນລະເສີນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງເລີຍ.
ຫຼັງຈາກເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ກັບພຣະຄຣິດຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ,
ຄວາມອວດດີວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ການເຫັນແກ່ຕົວກໍຈະຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ; ຄວາມຕ້ອງການອວດໂອ້, ຄວາມຄິດບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນໂດຍທຳມະຊາດເຊັ່ນກັນ. ສຸດທ້າຍ, ຄວາມອວດດີຂອງເຈົ້າກໍຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຕໍ່ຕ້ານກັບພຣະຄຣິດຫຼາຍຂຶ້ນປຽບຄືນໍ້າກັບໄຟ ແລະ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດທາດແທ້ຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກມາຢ່າງສົມບູນ. ໃນເວລານັ້ນ, ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປົກປິດໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ການຈົ່ມວ່າກໍຈະສະແດງອອກມາເອງເຊັ່ນກັນ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ເສື່ອມເສຍຂອງເຈົ້າກໍຈະເຜີຍອອກມາຢ່າງສົມບູນ. ແນວໃດກໍຕາມ,

ເຖິງຢ່າງນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຍັງສືບຕໍ່ປະຕິເສດການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຈົ້າ ໂດຍເຊື່ອວ່າພຣະຄຣິດໃນຮູບລັກສະນະນີ້ແມ່ນຍາກທີ່ມະນຸດຈະຍອມຮັບເອົາ ເພາະວ່າພຣະອົງເຂັ້ມງວດກັບມະນຸດເກີນໄປ; ຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດທີ່ມີຄວາມເມດຕາກວ່ານີ້ ເຈົ້າຈະຍອມຮັບເອົາທັງໝົດ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີເຫດຜົນສະເໝີ ແລະ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງກໍຍ້ອນວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ບີບບັງຄັບພວກເຈົ້າເກີນໄປ. ເຄີຍມີຈັກຄັ້ງຢູ່ບໍ່ ທີ່ພວກເຈົ້າຄິດວ່າຕົນເອງລົ້ມເຫຼວໃນການເຊື່ອວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຢືນຢັນຢ່າງຫົວດື້ໃຫ້ພຣະຄຣິດດຳເນີນວຽກງານອີງຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຄິດວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ມີຫຼາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງໃນຮູບແບບນີ້ແມ່ນບໍ? ສຸດທ້າຍ ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃຜ? ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 305)

ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະຄຣິດຢູ່ຕະຫຼອດ, ແຕ່ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນຍົກສູງສັກສີຂອງຕົນເອງແບບນັ້ນ; ທຸກຄົນອາດຈະເຫັນພຣະຄຣິດ, ແຕ່ເຮົາບອກວ່າບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ເຫັນພຣະຄຣິດ. ເພາະວ່າທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ການກະບົດ, ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນພຣະຄຣິດ, ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍເຈົ້າ ແລະ ລົງໂທດເຈົ້າຈົນເຖິງຕາຍ. ການພົວພັນຂອງເຈົ້າກັບອ້າຍນ້ອງ (ຫຼື ເອື້ອຍນ້ອງ) ອາດຈະບໍ່ສະແດງເຖິງທາດແທ້ຂອງເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ, ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍເມື່ອເຈົ້າພົວພັນກັບພຣະຄຣິດ. ເມື່ອເວລາພົວພັນກັບພຣະອົງ ຄວາມຄິດບໍ່ດີຂອງເຈົ້າອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເວລາ; ຄວາມອວດດີຂອງເຈົ້າຈະເລີ່ມເປີດເຜີຍອອກ ແລະ ຄວາມຕໍ່ຕ້ານຂອງເຈົ້າກໍຈະປາກົດຂຶ້ນ. ແລ້ວເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດດັ່ງກ່າວ ຈະເໝາະສົມກັບການພົວພັນກັບພຣະຄຣິດໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນດັ່ງພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຕະຫຼອດເວລາໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະມີຄວາມເປັນຈິງໃນການຍອມຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ພວກເຈົ້າບູຊາພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສົ່ງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຖືພຣະຄຣິດທີ່ມີຕົວຕົນເປັນພຽງມະນຸດຄົນໜຶ່ງ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າເກີນໄປ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າເສື່ອມເສຍເກີນໄປ! ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດນັບຖືພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ຕະຫຼອດໄປ; ພຽງແຕ່ບາງເວລາເທົ່ານັ້ນ,

ເມື່ອພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈແກ່ເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຮັບເອົາພຣະອົງ ແລະ ບູຊາພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສາເຫດທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ສັດທາໃນຕົວພຣະເຈົ້າ ແຕ່ແມ່ນກຸ່ມຜູ້ສະໜັບສະໜຸນການກະທຳຜິດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ແມ່ນແຕ່ມະນຸດຜູ້ທີ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ກັບຜູ້ອື່ນກໍຍັງໄດ້ຮັບການຕອບແທນ, ແຕ່ພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ພັດບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກມະນຸດ ຫຼື ການຕອບແທນ ແລະ ການຍອມຮັບຈາກມະນຸດເລີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າສະລົດໃຈທີ່ສຸດບໍ່?

ມັນອາດຈະເປັນຍ້ອນວ່າໃນຕະຫຼອດເວລາຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສາບແຊ່ງຜູ້ໃດ ຫຼື ກະທຳການທີ່ບໍ່ດີໃດໆ, ແຕ່ໃນການພົວພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະຄຣິດ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າຄວາມຈິງ, ປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ ຫຼື ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະຄິດ; ໃນກໍລະນີນີ້, ເຮົາບອກໄດ້ເລີຍວ່າເຈົ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດໃນໂລກ. ເຈົ້າອາດຈະຈິງໃຈ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ກັບຍາດພີ່ນ້ອງ, ໝູ່ເພື່ອນ, ເມຍ (ຫຼື ຜົວ), ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ ແລະ ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເອົາປຽບຄົນອື່ນເລີຍ; ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາ ແລະ ພົວພັນກັບພຣະຄຣິດໄດ້, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະເສຍສະລະຊັບສິນທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ດູແລເບິ່ງແຍງພໍ່, ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າເລີຍວ່າ ເຈົ້າຍັງຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງເປັນຄົນຫຼອກລວງເກັ່ງທີ່ສຸດ. ຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ດີກັບພຣະຄຣິດ ເປັນພຽງຍ້ອນວ່າເຈົ້າເຂົ້າກັບຄົນອື່ນໄດ້ດີ ຫຼື ເຮັດດີພຽງສອງສາມຢ່າງເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າຄິດວ່າເຈດຕະນາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກຸສົນຂອງເຈົ້າຈະສາມາດຫຼອກລວງການໃຫ້ພອນຈາກສະຫວັນໄດ້ຊັ້ນບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າການເຮັດດີສອງສາມຢ່າງຈະສາມາດປ່ຽນແທນການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າໄດ້ຊັ້ນບໍ? ບໍ່ມີໃຜໃນບັນດາພວກເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບເອົາການຖືກຈັດການ ແລະ ລິຮານ; ທຸກຄົນເຫັນວ່າມັນຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮັບເອົາຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິຂອງພຣະຄຣິດ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະປ່າວປະກາດການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ. ການສັດທາດັ່ງກ່າວຂອງພວກເຈົ້າຈະນຳມາເຊິ່ງຜົນກຳສະໜອງຢ່າງເໝາະສົມ. ຍຸດເຊົາມົວເມົາກັບພາບລວງຕາທີ່ເພີ້ຝັນ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະຄຣິດໄດ້ແລ້ວ ເພາະພວກເຈົ້າແມ່ນຕ້ອຍຕໍ່າເກີນໄປ, ຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍຈົນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເຫັນພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າກຳຈັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ໝົດສິ້ນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດໄດ້, ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໂດຍທຳມະຊາດ. ຖ້າເຈົ້າໄປພົບພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ຜ່ານການລິຮານ ຫຼື ການພິພາກສາ, ເຈົ້າຈະກາຍເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ. ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກຳເນີດ

ເພາະມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ຖືກຄອບງຳໂດຍຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດຂອງຊາຕານ. ຖ້າມະນຸດພະຍາຍາມພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າກັບຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີຫຍັງດີເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້; ການກະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດຈະເຜີຍຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນອອກມາໄດ້ຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງ ແລະ ໃນການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າ ຄວາມຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃນທຸກໆດ້ານ. ໂດຍຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງການ, ມະນຸດເກີດຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ, ຫຼອກລວງພຣະຄຣິດ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະຄຣິດ; ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ມະນຸດຈະຢູ່ໃນສະພາບທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ຖ້າສິ່ງນີ້ຍັງສືບຕໍ່, ມະນຸດຈະຖືກລົງໂທດ.

ບາງຄົນອາດຈະເຊື່ອວ່າ ຖ້າການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າອັນຕະລາຍຫຼາຍ ແລ້ວອາດຈະເປັນການດີທີ່ຈະຢູ່ຫ່າງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈະສາມາດໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່? ພວກເຂົາສາມາດຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ແນ່ນອນວ່າ ການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ແຕ່ທັງໝົດນັ້ນ ເປັນຍ້ອນມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດພົວພັນກັບມະນຸດໄດ້. ມັນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າໃນການອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍກວ່ານີ້ຕໍ່ກັບຄວາມຈິງໃນການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງນິໄສຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເປັນໜ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງກຽດຊັງ? ທັນທີທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີພຽງເລັກໜ້ອຍ, ພວກເຈົ້າກໍຮ້ອງເພງສັນລະເສີນຕົນເອງ ແລະ ພວກເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຂໍລາງວັນຈາກການປະກອບສ່ວນພຽງເລັກໜ້ອຍ; ພວກເຈົ້າດູຖູກຄົນອື່ນໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າສະແດງຄວາມເຊື່ອພຽງເລັກໜ້ອຍ ແລະ ກາຍເປັນການດູໝິ່ນພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກໄດ້ສຳເລັດໜ້າທີ່ພຽງເລັກໜ້ອຍ. ເພື່ອຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຮ້ອງຂໍເອົາເງິນ, ຂອງຂວັນ ແລະ ຄຳຍ້ອງຍໍ. ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໜັກໃຈໃນການໃຫ້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຫຼຽນ; ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າໃຫ້ສິບຫຼຽນ, ເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກໄດ້ພອນມະຫາສານ ແລະ ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງພິເສດ. ຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້ຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ ຫຼື ຮັບຟັງ. ມີອັນໃດທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າແດ່? ຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດ; ຜູ້ທີ່ນຳພາ ແລະ ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມ; ຜູ້ທີ່ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບ; ຜູ້ທີ່ບໍລິຈາກ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດ; ຜູ້ທີ່ສອນພຣະທຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳ ແລະ ອື່ນໆ: ທັງໝົດນີ້ແມ່ນມະນຸດສັນລະເສີນຕົນເອງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນສິ່ງທັງໝົດນີ້ເປັນຕາຢາກຫົວບໍ? ຮູ້ດີຢູ່ແລ້ວວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຮູ້ດີຢູ່ແລ້ວວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີກຸສົນຫຍັງທັງສິ້ນ

ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງຍາກໂອ້ອວດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເລີຍບໍວ່າ ຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນເສື່ອມໂຊມເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຕົນເອງໄດ້ແລ້ວ? ດ້ວຍຄວາມສຳນຶກແບບນີ້, ເຈົ້າເໝາະສົມທີ່ຈະພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ກັງວົນໃຈເລີຍບໍ?
ນິໄສຂອງເຈົ້າໄດ້ເສື່ອມໂຊມເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແລ້ວ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງໝົດ ແມ່ນບໍ່? ແລະ ສັດທາຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຜິດປົກກະຕິ ແມ່ນບໍ? ແລ້ວເຈົ້າຈະຈັດການກັບອະນາຄົດຂອງເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຈະເລືອກເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຈະເດີນຕໍ່ໄປດ້ວຍວິທີໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເປັນບໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 306)

ເຮົາໄດ້ສະແດງພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ຍັງໄດ້ສະແດງຄວາມປະສົງ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ເຊື່ອໃນເຮົາ ຫຼື ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງເຮົາໄດ້. ຄົນທີ່ອາໄສໃນພຣະຄຳພີ, ຄົນທີ່ອາໄສທ່າມກາງກົດບັນຍັດ, ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ຄົນທີ່ອາໄສຕາມທິດສະດີ ແລະ ຄົນທີ່ອາໄສທ່າມກາງພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້? ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຄິດເຖິງການຮັບພອນ ແລະ ລາງວັນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດຫາວິທີທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແມ່ນແຕ່ພຽງໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ວິທີທີ່ປ້ອງກັນຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ເປັນສັດຕູກັບເຮົາ. ເຮົາຜິດຫວັງໃນຕົວພວກເຈົ້າຫຼາຍ ຍ້ອນເຮົາໄດ້ມອບຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພວກເຈົ້າແມ່ນເກືອບຈະບໍ່ມີເລີຍ. ການຫຼອກລວງຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມອວດດີຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມເຫັນແກ່ໄດ້ຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ, ການທໍລະຍົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ, ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼົບໜີຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮອບຄອບກັບເຮົາ, ພວກເຈົ້າຫຼອກລວງເຮົາ, ພວກເຈົ້າດູຖູກເຮົາ, ພວກເຈົ້າອອຍເຮົາ, ພວກເຈົ້າບີບບັງຄັບເຮົາ ແລະ ໆຂູ່ເຂັນເຮົາໃຫ້ເສຍສະລະ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງກ່າວຈະສາມາດໜີພົ້ນຈາກການລົງໂທດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ການກະທຳຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າພວກເຈົ້າເປັນສັດຕູກັບເຮົາ ແລະ ເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນເຊື່ອວ່າ ຕົວເອງສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ, ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ ແລ້ວຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ນີ້ ໝາຍເຖິງໃຜ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຕົວເອງມີຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າໃຈດີຫຼາຍ, ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຫຼາຍ ແລະ

ໄດ້ອຸທິດຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບເຮົາ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮົາແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍປຽບທຽບຄວາມເຊື່ອເຫຼົ່ານີ້ກັບການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າເອງຫຼືບໍ່? ເຮົາຂໍບອກວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ອວດດີຫຼາຍ, ເຫັນແກ່ໄດ້ຫຼາຍ ແລະ ເຮັດພໍເປັນພິທີ; ກົນອຸບາຍທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອຫຼອງລວງເຮົາແມ່ນສະຫຼາດຫຼາຍ, ພວກເຈົ້າມີເຈດຕະນາ ແລະ ໃຊ້ວິທີການທີ່ຕໍ່າຊ້າຫຼາຍ. ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ໜ້ອຍ, ຄວາມຈິງຈັງຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະ ຈິດສໍານຶກຂອງພວກເຈົ້າຍິ່ງບໍ່ມີເລີຍ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າມີແຕ່ຄວາມຄິດຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະໄດ້ຮັບການລະເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຂອງເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ເຮົາກໍ່ບໍ່ລະເວັ້ນ. ພວກເຈົ້າຕັດເຮົາອອກ ຍ້ອນເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງລູກຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ສາມີຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ການຮັກສາຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ແທນທີ່ຈະສົນໃຈກ່ຽວກັບເຮົາ ພວກເຈົ້າສົນໃຈຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າ, ລູກຂອງພວກເຈົ້າ, ສະຖານະພາບຂອງພວກເຈົ້າ, ອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມພໍໃຈໃນຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ມີຍາມໃດແດ່ ທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດເຖິງເຮົາ ໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ກະທໍາ? ເມື່ອອາກາດເຢັນ, ພວກເຈົ້າກໍ່ຄິດຫາລູກຂອງພວກເຈົ້າ, ສາມີຂອງພວກເຈົ້າ, ພັນລະຍາຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອອາກາດຮ້ອນ ເຮົາບໍ່ມີພື້ນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຄິດເຖິງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ, ຄວາມປອດໄພຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄິດເຖິງສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າເຄີຍເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອເຮົາ? ມີຕອນໃດແດ່ ທີ່ເຈົ້າຄິດເຖິງເຮົາ? ມີຕອນໃດແດ່ ທີ່ເຈົ້າອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບເຮົາ ແລະ ໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ບໍ່ວ່າໃນສະພາບໃດກໍ່ຕາມ? ຫຼັກຖານທີ່ພວກເຈົ້າວ່າ ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ນັ້ນ ຢູ່ໃສ? ຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມຊື່ສັດທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ ຢູ່ໃສ? ຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ ແມ່ນຢູ່ໃສ? ມີເມື່ອໃດແດ່ ທີ່ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າບໍ່ຫວັງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາ? ພວກເຈົ້າຫຼອກລວງ ແລະ ຕົວະເຮົາ, ພວກເຈົ້າຫຼິ້ນກັບຄວາມຈິງ, ປິດບັງການເປັນຢູ່ແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ທໍລະຍົດຕໍ່ທາດແທ້ຂອງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າວາງຕົນເປັນສັດຕູກັບເຮົາ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງລໍຖ້າເຈົ້າໃນອະນາຄົດ? ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເລີຍ. ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກໍາແບບດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນທີ່ຊົ່ວຊ້າສົມຄວນໄດ້ຮັບບໍ່? ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະສໍານຶກໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີໃຜທີ່ບໍ່ເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດຈະສາມາດຫຼົບໜີມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍໄດ້ ແລະ

ພວກເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ຜົນກຳແບບໃດທີ່ຈະຖືກນຳມາສູ່ຄົນທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະຄຣິດ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ຄວາມຝັນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນສຳລັບຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບສິດເຂົ້າສູ່ສະຫວັນນັ້ນຈະຖືກພັງທະລາຍລົງທັງໝົດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສຳລັບຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດໄດ້ ແມ່ນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາສູນເສຍຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຍາກລຳບາກບາງປະການກໍຕາມ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກທັງໝົດທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ມີພຽງເຮົາທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ ມີພຽງເຮົາທີ່ສາມາດນຳມະນຸດໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍສົດງົດງາມນັ້ນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 307)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ຍັງໄດ້ຈັດການທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາໃນຫຼາຍວິທີຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ແຕ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່າຫຼາຍ, ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປັກຮາກຖານໄດ້. ມີຫຼາກຫຼາຍເຫດຜົນສຳລັບຄວາມສາມາດຕໍ່າເຊັ່ນນີ້ ເຊັ່ນ: ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຄວາມຄິດ ແລະ ສິນທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ການຂາດການສັ່ງສອນທີ່ຖືກຕ້ອງ; ຄວາມເຊື່ອງົມງວາຍແບບສັກດີນາທີ່ໄດ້ເຂົ້າຍຶດຫົວໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ; ວິທີຊີວິດທີ່ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ເສື່ອມໂຊມທີ່ໄດ້ຝັງຄວາມຊົ່ວຫຼາຍຢ່າງຢູ່ໃນມຸມເລິກທີ່ສຸດຂອງຫົວໃຈມະນຸດ; ຄວາມເຂົ້າໃຈໜັງສືກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳແບບຜິວເຜີນ ເຊິ່ງຄົນເກືອບເກົ້າສິບແປດເປີເຊັນແມ່ນຂາດການສຶກສາໃນເລື່ອງໜັງສືວັດທະນະທຳ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍຫຼາຍທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳໃນລະດັບສູງ. ສະນັ້ນ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະວິນຍານໝາຍເຖິງຫຍັງ, ພວກເຂົາມີພຽງພາບລັກສະນະທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບມາຈາກຄວາມເຊື່ອງົມງວາຍແບບສັກດີນາ. ອິດທິພົນທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຫຼາຍພັນປີຂອງ "ວິນຍານແຫ່ງຊາດນິຍົມຢ່າງສູງ" ທີ່ໄດ້ຝັງເລິກເຂົ້າໃນຫົວໃຈມະນຸດ ພ້ອມກັບຄວາມຄິດແບບສັກດີນາທີ່ຜູກມັດ ແລະ ລ່າມໂສ້ຜູ້ຄົນໂດຍບໍ່ມີອິດສະຫຼະແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ບໍ່ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະສະແຫວງຫາ ຫຼື ຄວາມພາກພຽນ, ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະກ້າວໜ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຍັງເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ ແລະ ຖອຍຫຼັງ, ຍຶດຕິດໃນຄວາມຄິດທາງດ້ານຂ້າທາດ ແລະ ອື່ນໆອີກ,

ບັດໃຈແທ້ຈິງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖ່າຍທອດແບບພິມຂອງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຂີ້ຮ້າຍທີ່ລຶບບໍ່ອອກໃຫ້ກັບທັດສະນະຕາມອຸດົມຄະຕິ, ອຸດົມການ, ສິນທຳ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ. ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າມະນຸດກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກຂອງຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍທີ່ມືດມົວ

ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຂົາສະແຫວງຫາຢູ່ເໜືອມັນ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຂົາຄິດຍ້າຍໄປຢູ່ໂລກອຸດົມຄະຕິ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາພໍໃຈກັບໂຊກຊະຕາໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ໃຊ້ເວລາແຕ່ລະມື້ຂອງພວກເຂົາເພື່ອເກີດ ແລະ ລ້ຽງລູກຫຼານ, ດີ້ນຮົນ, ໃຊ້ເຫື່ອແຮງ, ໝົກມຸ້ນຢູ່ກັບວຽກເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ຝັນຢາກມີຄອບຄົວທີ່ສະບາຍ ແລະ ມີຄວາມສຸກ, ຄວາມຮັກໃນຊີວິດຄູ່, ລູກຫຼານທີ່ກະຕັນຍູ, ຄວາມສຸກໃນບັ້ນປາຍຊີວິດທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງສະຫງົບສຸກ...

ເປັນເວລາຫຼາຍສິບ, ຫຼາຍພັນ, ຫຼາຍໝື່ນປີຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນໄດ້ເສຍເວລາຂອງພວກເຂົາໃນລັກສະນະນີ້ ໂດຍບໍ່ມີໃຜສ້າງຊີວິດທີ່ສົມບູນ, ທຸກຄົນພຽງແຕ່ເຈດຕະນາເຂັ່ນຂ້າກັນໃນໂລກທີ່ມືດມົວນີ້, ແຂ່ງຂັນເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ ແລະ ເຈດຕະນາວາງແຜນທຳລາຍເຊິ່ງກັນແລະກັນ.

ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ?

ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍໃສ່ໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ທຸກພາກສ່ວນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຄອບງຳໂດຍອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດໄດ້ກາຍເປັນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຕັ້ງແຕ່ໃດມາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຍາກທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນອກນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍຍິ່ງບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຈະສົນໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຂົາໃນປັດຈຸບັນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາເຊື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະບໍ່ຂັດຂ້ອງທີ່ເຮົາກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດພັນປີ.

ການກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດໝາຍເຖິງຄວາມຈິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນເລື່ອງອັບອາຍຂາຍໜ້າທີ່ທຸກຄົນສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ,

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຂອງການເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຈິງ? ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຍັງເຊື່ອວ່າຜູ້ຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ຈະຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ພຣະເຈົ້າຫວັງວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງສະຫງົບ ແລະ ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ.

ມັນຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຊາດທຸກຄົນເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ ການເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືຄວາມປາຖະໜາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ອັບອາຍຫຼາຍທີ່ມະນຸດຍັງຈົມຢູ່ກັບການຂາດສະຕິ ແລະ ບໍ່ຕື່ນຕົວ, ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ ຈົນປັດຈຸບັນ

ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີລັກສະນະຂອງມະນຸດອີກແລ້ວ. ສະນັ້ນ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ສິນທຳ ແລະ ການສຶກສາແມ່ນໂສ້ສຳຄັນອັນໜຶ່ງ ແລະ ການຝຶກຝົນຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບໜັງສືວັດທະນະທຳແມ່ນອີກໂສ້ໜຶ່ງ ທີ່ດີກວ່າໃນການເພີ່ມຄວາມສາມາດກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ປ່ຽນແປງທັດສະນະຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 308)

ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດ, ຊີວິດກໍເປັນຕາເບື່ອຢູ່ສະເໝີ, ເຕັມໄປດ້ວຍອົງປະກອບທີ່ບໍ່ປ່ຽນຈັກເທື່ອຂອງຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ ເຊັ່ນ ການອະທິຖານໃນບາງຄັ້ງ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຈັດຕັ້ງການຊຸມນຸມ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມສຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາໃຫ້ເລີຍ.

ກິດຈະກຳຝ່າຍວິນຍານດັ່ງກ່າວຖືກປະຕິບັດບົນພື້ນຖານແຫ່ງອຸປະນິໄສເດີມຂອງມະນຸດຊາດຢູ່ສະເໝີ ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ເຖິງແມ່ນບາງເທື່ອຜູ້ຄົນສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຄວາມຄິດເດີມ, ອຸປະນິໄສ, ວິຖີຊີວິດ ແລະ ນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍຍັງຝັງຮາກຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ການກະທຳແບບງົມງວາຍຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດ, ແຕ່ຫຼາຍຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້, ພວກເຂົາຄິດວ່າການກະທຳແບບງົມງວາຍເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ປັດຈຸບັນກໍຍັງບໍ່ຍອມຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວມານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໜຸ່ມຈັດກຽມສຳລັບງານດອງ ແລະ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງເຈົ້າສາວ; ຂອງຂວັນທີ່ເປັນເງິນ, ງານກິນລ້ຽງ ແລະ ພິທີກຳໃນງານສະເຫຼີມສະຫຼອງທົ່ວໄປ; ມັນເປັນປະເພນີບູຮານທີ່ຖືກສືບທອດກັນມາແຕ່ດົນນານ; ພິທີກຳງົມງວາຍທີ່ໄຮ້ຄວາມໝາຍທັງໝົດທີ່ຖືກໃຊ້ໃນງານຄົນຕາຍ ແລະ ພິທີຝັງສົບຂອງພວກເຂົາ: ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍິ່ງເປັນທີ່ກຽດຊັງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ມື້ແຫ່ງການນະມັດສະການ (ລວມເຖິງວັນຊະບາໂຕຕາມທີ່ໂລກແຫ່ງສາສະໜາໄດ້ຮັກສາໄວ້) ກໍເປັນທີ່ກຽດຊັງສຳລັບພຣະອົງ; ຄວາມສຳພັນໃນສັງຄົມ ແລະ ການມີປະຕິກິລິຍາທາງໂລກລະຫວ່າງມະນຸດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນທີ່ກຽດຊັງ ແລະ ຖືກປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ເທດສະການລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ແລະ ວັນຄຣິສມາດ ເຊິ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຂອງທຸກຄົນ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງຂອງຫຼິ້ນ ແລະ ການຕົບແຕ່ງສຳລັບມື້ພັກເທດສະການເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນ: ຄຳກອນ, ບັ້ງກະໂພກ, ໂຄມໄຟ, ພິທີສິນມະຫາສະນິດ, ຂອງຂວັນໃນວັນຄຣິສມາດ ແລະ ງານລ້ຽງສະຫຼອງວັນຄຣິສມາດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນພະທຽມທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ການຫັກເຂົ້າຈີ່ໃນວັນຊະບາໂຕ,

ເຫຼົ້າແວງ ແລະ ຜ້າຝ້າຍລີນິນທີ່ສວຍງາມຍິ່ງເປັນພະທຽມຢ່າງຈັດເຈນຂຶ້ນອີກ. ມື້ເທດສະການປະເພນີທັງໝົດໃນປະເທດຈີນ ເຊັ່ນ: ວັນແຫ່ສິງໂຕ, ວັນແຂ່ງເຮືອມັງກອນ, ເທດສະການກາງລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ, ເທດສະການລາບາ ແລະ ປີໃໝ່ ແລະ ເທດສະການຕ່າງໆໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາ ເຊັ່ນ: ວັນຄືນພະຊົນ, ມື້ຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະ ວັນຄຣິສມາດ, ເທດສະການທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຈັດກຽມ ແລະ ສືບຕໍ່ກັນມາຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ ຈາກຍຸກບູຮານຈົນເຖິງປັດຈຸບັນໂດຍຄົນຫຼວງຫຼາຍ. ມັນຄືຈິນຕະນາການແບບເພີ້ຝັນຂອງມະນຸດ ແລະ ແນວຄິດປະດິດສ້າງທີ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖືກສືບຕໍ່ມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ແຕ່ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກມັນຄືກົນອຸບາຍທີ່ຊາຕານຫຼອກລວງມະນຸດຊາດ.
ຍິ່ງບ່ອນໃດທີ່ເປັນສະຖານທີ່ຊຸມນຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນສະຖານທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງສໍ່າໃດ, ປະເພນີແບບສັກດີນານີ້ກໍ່ຍິ່ງຖືກຝັງແໜ້ນໃນສ່ວນເລິກຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຜູກມັດຜູ້ຄົນຢ່າງແໜ້ນ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີບ່ອນວ່າງທີ່ຈະເຄື່ອນໄຫວໄດ້ເລີຍ. ຫຼາຍເທດສະການທີ່ຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາເບິ່ງຄືກັບວ່າ ມັນສະແດງເຖິງຄວາມເກົ່າແກ່ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສ້າງຂໍ້ເຊື່ອມໂຍງກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກມັນເປັນສາຍເຊືອກທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຜູກມັດຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນອຸບາຍເລ່ຫຼ່ຽມຂອງຊາຕານ. ໃນຄວາມຈິງ, ເມື່ອຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດລົງ, ພຣະອົງໄດ້ທໍາລາຍເຄື່ອງມື ແລະ ຮູບແບບໃນເວລານັ້ນແລ້ວ ໂດຍບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຫຼືອຮ່ອງຮອຍໄວ້ເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ "ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼື້ອມໃສ" ກໍ່ສືບຕໍ່ນະມັດສະການວັດຖຸສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້; ໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍ່ເກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີນັ້ນໄວ້ຢູ່ໃນເບື້ອງຫຼັງຂອງຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ສຶກສາມັນອີກຕໍ່ໄປ, ເບິ່ງຄືວ່າ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຜັກດັນພຣະອົງໃຫ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ວາງຊາຕານໄວ້ເທິງໂຕະເພື່ອນະມັດສະການ. ຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູ, ໄມ້ກາງແຂນ, ມາຣີອາ, ການຮັບບັບຕິດສະມາຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ອາຫານຄາບສຸດທ້າຍ, ຜູ້ຄົນເຄົາລົບນັບຖືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍ່ຮ້ອງອອກເປັນສຽງດັງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກວ່າ "ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ". ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກບໍ? ຈົນເຖິງມື້ນີ້, ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍຢ່າງ ທີ່ຖືກສົ່ງຕໍ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດແມ່ນເປັນທີ່ກຽດຊັງສໍາລັບພຣະເຈົ້າ; ພວກມັນກີດຂວາງຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າສໍາລັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍໄດ້ສ້າງຄວາມລົ້ມເຫຼວໃຫ້ກັບທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດ. ນອກຈາກລະດັບທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມແລ້ວ, ຂ້າງໃນຂອງຜູ້ຄົນກໍເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ກົດລະບຽບຂອງພະຍານລີ, ປະສົບການຂອງລໍເຣັນ, ການສຳຫຼວດຂອງຜູ້ເຝົ້າເບິ່ງໜີ່ ແລະ ວຽກງານຂອງເປົາໂລ. ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດໄດ້, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນກົດໝາຍ, ກົດລະບຽບ, ຂໍ້ກຳນົດ, ລະບົບ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັບນັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ; ນອກຈາກກະແສງົມງວາຍແບບສັກດີນາຂອງຜູ້ຄົນແລ້ວ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍັງໄດ້ເຂົ້າຍຶດ ແລະ ກືນກິນມະນຸດ. ມັນຄືກັບວ່າຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນເປັນຮູບເງົາທີ່ເປັນຕາສົນໃຈ ເຊິ່ງບັນລະຍາຍເຖິງເທບນິຍາຍໃນຮູບແບບເຕັມສີ, ໂດຍມີສິ່ງມີຊີວິດທີ່ວິເສດກຳລັງຂີ່ກ້ອນເມກ, ເຕັມໄປດ້ວຍພະລັງຈິນຕະນາການຫຼາຍສິ່ງຢ່າງ ຈົນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຫຼາດໃຈ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເມົາມົວ ແລະ ເວົ້າບໍ່ອອກ. ຖ້າຈະເວົ້າຄວາມຈິງແລ້ວ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອຈັດການ ແລະ ກຳຈັດແນວຄວາມຄິດງົມງວາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄົງຢູ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ເນື່ອງຈາກມໍລະດົກທີ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກມະນຸດຊາດສືບຕໍ່ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ; ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະອົງເອງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດດ້ວຍພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສືບຕໍ່ໃຫ້ເປັນມໍລະດົກຂອງມະນຸດຝ່າຍວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ມອບໝາຍພາລະກິດໃດກໍຕາມໃຫ້ກັບກຸ່ມຄົນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຍຸກໃດຍຸກໜຶ່ງ. ມະນຸດບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົນໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າມີຮູບແບບການເວົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃໝ່, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບຕົນເອງ? ຖ້າມະນຸດຍ່າງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງປັດຈຸບັນພາຍໃນກະແສປັດຈຸບັນ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງສືບຕໍ່ມໍລະດົກຂອງ "ບັນພະບຸລຸດ" ຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາຈັກເທື່ອ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງກຽດພຶດຕິກຳໃນຮູບແບບນີ້ຂອງມະນຸດທີ່ສຸດ ຄືກັນກັບທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງປີ, ເດືອນ ແລະ ມື້ໃນໂລກມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (3)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 309)

ວິທີທີ່ຈະປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ດີທີ່ສຸດກໍຄືປີ້ນຄືນສ່ວນຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກສຸດຂອງຫົວໃຈມະນຸດທີ່ຖືກພິດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເລີ່ມປ່ຽນແປງຄວາມຄິດ ແລະ ສິນທຳຂອງພວກເຂົາ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພິທີທາງສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້, ກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ, ປີ ແລະ ເດືອນ ແລະ

ເທດສະການຕ່າງເປັນທີ່ກຽດຊັງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຄວນປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຂໍ້ຜູກມັດກ່ຽວກັບຄວາມຄິດແບບສັກດີນາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ທຳລາຍລ້າງຮ່ອງຮອຍທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບນິໄສທີ່ຝັງເລິກຂອງພວກເຂົາທີ່ນິຍົມໄປຝ່າຍຄວາມງົມງວາຍ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຢູ່ໃນທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດຊາດ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງນຳພາມະນຸດຊາດອອກຈາກທາງໂລກ ແລະ ເຂົ້າໃຈອີກຄັ້ງວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງນຳພາມະນຸດໃຫ້ອອກຈາກກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດ. ນີ້ແມ່ນປະຕູທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປ ແລະ ເຖິງແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະສົບການຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກມັນກໍເປັນສິ່ງກີດຂວາງທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ທີ່ກຳລັງຂັດຂວາງທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ກີດກັນພວກເຈົ້າຈາກການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນແຫເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຕິດຄາ. ຫຼາຍຄົນອ່ານພຣະຄຳພີຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ສາມາດແມ່ນແຕ່ທ່ອງຈຳຂໍ້ພຣະທຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພຣະຄຳພີ. ໃນທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາໃນປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນໃຊ້ພຣະຄຳພີເພື່ອວັດແທກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ມີສະຕິ, ຄືກັບວ່າພື້ນຖານຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຄຳພີ ແລະ ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພາລະກິດນີ້ກໍແມ່ນພຣະຄຳພີ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຳພີ, ຜູ້ຄົນກໍສະໜັບສະໜູນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະ ເຄົາລົບພຣະອົງດ້ວຍຄວາມນັບຖືຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ; ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຳພີ, ຜູ້ຄົນກໍກັງວົນໃຈຫຼາຍຈົນພວກເຂົາເຫື່ອແຕກ, ຄົ້ນຫາພື້ນຖານແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຳພີ; ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນພຣະຄຳພີ, ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພຣະເຈົ້າ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເທົ່າທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນເຣັດໄດ້ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍອມຮັບພາລະກິດນັ້ນດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ເລືອກໃນການເຊື່ອຟັງພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ຮູ້ສຶກບໍ່ແຕກຕ່າງເມື່ອຮູ້ຈັກພາລະກິດນັ້ນ; ແຕ່ສຳລັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ໃນອະດີດ, ພວກເຂົາແມ່ນຈະຍຶດຖືແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງ ແລະ ປະຖິ້ມອີກເຄິ່ງໜຶ່ງ. ສິ່ງນີ້ຈະຖືກເອີ້ນວ່າທາງເຂົ້າໄດ້ບໍ? ການຍຶດຖືເອົາໜັງສືຂອງຄົນອື່ນເປັນຄືກັບຊັບສົມບັດ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນຄືກັບກະແຈທອງສູ່ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກ, ຜູ້ຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາໃນປັດຈຸບັນເລີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, “ຜູ້ຊ່ຽວຊານທີ່ສະຫຼາດ”

ຫຼາຍຄົນຖືພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນມືເບື້ອງຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ "ຜົນງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່" ຂອງຄົນອື່ນໃນມືເບື້ອງຂວາຂອງພວກເຂົາ, ຄືກັນກັບວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງການຄົ້ນຫາພື້ນຖານແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜົນງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອພິສູດແທ້ຈິງວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກເຂົາເຖິງກັບອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ ໂດຍຮວມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າກັນກັບຜົນງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ຄືກັນກັບວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສ້າງຜົນງານນັ້ນ. ຖ້າຈະເວົ້າຄວາມຈິງ, ມີ "ນັກຄົ້ນຄວ້າທາງວິທະຍາສາດ" ຫຼາຍຄົນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ທີ່ບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງຜົນສຳເລັດກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດຫຼ້າສຸດໃນປັດຈຸບັນເປັນຢ່າງຍິ່ງ ເຊິ່ງເປັນຜົນສຳເລັດກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ (ເຊັ່ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສັ້ນທາງສຳລັບເຂົ້າສູ່ຊີວິດ), ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ "ເພິ່ງພາຕົນເອງ", "ເທດສະໜາ" ຢ່າງແຜ່ຫຼາຍດ້ວຍທັກສະການເວົ້າແບບຊວນເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂອ້ອວດເຖິງ "ນາມທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າ". ໃນຂະນະດຽວກັນ, ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາເອງກໍຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ ແລະ ພວກເຂົາເບິ່ງຄືກັບວ່າຫ່າງໄກຈາກເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍວ່າ ການເນລະມິດສ້າງແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນຈາກຊ່ວງເວລານີ້ໄປ. ມັນງ່າຍສໍ່າໃດທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວທີ່ຈະປະເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃນມື້ວານ ແລະ ນຳອີກເຄິ່ງໜຶ່ງມາຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ, ມອບເຄິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ນຳສະເໜີອີກເຄິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຄືກັນກັບວ່າ ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສະບາຍບາງຢ່າງ. ໂລກຂ້າງໃນຂອງຜູ້ຄົນມີເລ່ຫຼ່ຽມຫຼາຍ, ພວກເຂົາຢ້ານທີ່ຈະສູນເສຍບໍ່ແມ່ນແຕ່ມື້ອື່ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຢ້ານສູນເສຍມື້ວານອີກດ້ວຍ, ຢ້ານຢ່າງເລິກໆທີ່ຈະລ່ວງເກີນທັງຊາຕານ ແລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງຄືກັບວ່າ ເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເປັນພຣະເຈົ້າ. ເພາະຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຝຶກຝົນຄວາມຄິດ ແລະ ສິນທຳຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຂາດໃນການແຍກແຍະເປັນພິເສດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ແທ້ງວ່າ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນນີ້ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ບາງເທື່ອ ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຄິດແບບສັກດິນາ ແລະ ງົມງາຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຝັງເລິກຫຼາຍ ຈົນພວກເຂົາຈັດຄວາມເຊື່ອງົມງາຍ ແລະ ຄວາມຈິງ, ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະທຽມເຂົ້າໃນປະເພດດຽວກັນມະຕະຫຼອດ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບໍ່ສາມາດຈຳແນກອອກໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມຄິດຢ່າງໜັກແລ້ວ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ

ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງຢຸດຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າອີກຕໍ່ໄປ. ທຸກບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເກີດມາຈາກການທີ່ຜູ້ຄົນຂາດການສຶກສາໃນອຸດົມຄະຕິທີ່ຖືກຕ້ອງ ເຊິ່ງສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງໃຫຍ່ໃຫ້ກັບທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກສົນໃຈໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ດື້ດຶງທີ່ຈະຍຶດຕິດກັບ[1] ພາລະກິດຂອງມະນຸດ (ເຊັ່ນ: ຄົນທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່) ຄືກັບວ່າພວກເຂົາຖືກຕີກາດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຫົວຂໍ້ຫຼ້າສຸດທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າສູ່ບໍ

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. “ດື້ດຶງທີ່ຈະຍຶດຕິດກັບ” ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍ. ອະລິນີ້ໝາຍເຖິງ ຜູ້ຄົນດື້ດຶງ ແລະ ຫົວແຂງ, ຍຶດຕິດຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 310)

ຄວາມຮູ້ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານ ແລະ ປະຫວັດສາດແມ່ນໄດ້ປິດຄວາມຄິດ, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງດ້ານຈິດໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງແໜ້ນໜາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໜຽວແໜ້ນ ແລະ ເປັນສານທີ່ບໍ່ສາມາດເສື່ອມສະຫຼາຍ.[1] ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວົງຈອນສິບແປດຂອງນາຮົກ ຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາຖືກພຣະເຈົ້າຂັບໄລ່ໃຫ້ໄປຢູ່ຄຸກໃຕ້ດິນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກເລີຍ. ຄວາມຄິດແບບສັກດິນາໄດ້ກົດຂີ່ຜູ້ຄົນຈົນພວກເຂົາເກືອບບໍ່ສາມາດຫາຍໃຈ ແລະ ຫາຍໃຈບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ມີເຮື່ອແຮງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ; ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ອົດທົນ ແລະ ອົດກັ້ນຢ່າງງຽບໆ... ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ ຫຼື ລຸກຂຶ້ນສູ້ເພື່ອຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ; ແຕ່ລະມື້ ແລະ ແຕ່ລະປີຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ້າຍກວ່າສັດ ພາຍໃຕ້ການທຳຮ້າຍ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງຂອງຫຼັກການສັກດິນາ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ. ມັນຄືກັບວ່າຜູ້ຄົນຖືກຕີລົງຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າພວກເຂົາຄືກັບໃບໄມ້ລົ່ນໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ, ແຫ່ວແຫ້ງ, ຫ່ຽວ ແລະ ເຫຼືອງ-ສີນ້ຳຕານ. ຜູ້ຄົນໄດ້ສູນເສຍຄວາມຊົງຈຳຂອງພວກເຂົາແຕ່ດົນນານ; ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໃນນາຮົກ ຢ່າງສິ້ນຫວັງທີ່ເອີ້ນວ່າ ໂລກມະນຸດ, ລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາອາດຈະດັບສູນໄປພ້ອມກັນກັບນາຮົກນີ້ ຄືກັບວ່າ ຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ພວກເຂົາປາດຖະໜາແມ່ນມື້ທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບຢ່າງມີຄວາມສຸກ. ຫຼັກການຂອງສັກດິນາ ແມ່ນໄດ້ນຳເອົາຊີວິດມະນຸດໄປສູ່ “ແດນມໍລະນາ” ເຮັດໃຫ້ກຳລັງຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດອ່ອນແອລົງ. ການກົດຂີ່ທຸກຮູບແບບໄດ້ຍູ້ມະນຸດຕົກລົງສູ່ແດນມໍລະນາເລິກຍິ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຫ່າງໄກອອກຈາກພຣະເຈົ້າເທື່ອລະກ້າວ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້

ເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນແປກໜ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຟ້າວລົບຫຼີກພຣະອົງເວລາພວກເຂົາພົບກັນ. ມະນຸດບໍ່ສົນໃຈພຣະອົງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງຢືນຢູ່ຂ້າງໜຶ່ງຜູ້ດຽວ ຄືກັບວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນພຣະອົງມາກ່ອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າມະນຸດຜ່ານການເດີນທາງອັນຍາວໄກຂອງຊີວິດມະນຸດ, ບໍ່ເຄີຍໂຍນຄວາມໂມໂຫທີ່ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ຂອງພຣະອົງໃສ່ມະນຸດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ລໍຖ້າຢ່າງງຽບໆ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສຳນຶກຜິດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາໂລກມະນຸດເພື່ອແບ່ງປັນຄວາມທຸກຂອງໂລກມະນຸດກັບມະນຸດ. ພຣະອົງໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຄົ້ນພົບການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ອົດທົນຢູ່ຢ່າງງຽບໆຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຄວາມສົກກະປົກໃນໂລກມະນຸດ ໃນຂະນະທີ່ດຳເນີນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນ. ພຣະອົງສືບຕໍ່ອົດກັ້ນເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງປະສົບກັບຄວາມທຸກທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປະສົບມາກ່ອນ. ຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າເຂົາຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ພຣະອົງໄດ້ຖ່ອມຕົວພຣະອົງເອງ ເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ພ້ອມນັ້ນກໍເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດອີກດ້ວຍ. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານໄດ້ລັກເອົາມະນຸດຢ່າງລັບໆຈາກການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມອບເຂົາໃຫ້ແກ່ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ ແລະ ລູກຫຼານຂອງມັນ. ໜັງສືທັງ 4 ແລະ ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດທັງ 5[ກ] ໄດ້ເອົາຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເຂົ້າສູ່ອີກຍຸກແຫ່ງການກະບົດ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊີດຊູຜູ້ທີ່ຂຽນໜັງສື ແລະ ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດຂອງສາລະບັນເພີ່ມຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ເຮັດໃຫ້ແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້ໂຍນພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງໄຮ້ຄວາມປານີ ໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມັນເອງກໍມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດດ້ວຍຄວາມດີອົກດີໃຈຢ່າງມີໄຊຊະນະ. ນັບແຕ່ເວລານັ້ນມາ ມະນຸດແມ່ນຖືກຄອບງຳໂດຍວິນຍານທີ່ຂີ້ເຮີ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍໃບໜ້າຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ. ຄວາມກຽດຊັງພຣະເຈົ້າເຕັມຢູ່ໃນເອິກຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມປອງຮ້າຍຢ່າງຊົ່ວຊ້າຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍກໍແຜ່ລາມພາຍໃນມະນຸດແຕ່ລະມື້ ຈົນເຂົາຖືກກືນກິນຢ່າງສົມບູນ. ມະນຸດບໍ່ມີອິດສະຫຼະອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ມີທາງຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການພົວພັນຢ່າງແໜ້ນຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້.

ມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກຖືກຈັບກຸມຢູ່ກັບບ່ອນ, ຍອມຈຳນົນຕໍ່ມັນ ແລະ ລົ້ມລົງຍອມອ່ອນນ້ອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າມັນ. ດົນນານມາແລ້ວ ເມື່ອຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຍັງຢູ່ໃນໄວເດັກ, ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້ປູກເມັດພືດຂອງກ້ອນເນື້ອແຫ່ງລັດທິເທວະນິຍົມໃສ່ໃນຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາ, ສອນຄວາມຄິດຜິດໆໃຫ້ກັບເຂົາເຊັ່ນ: "ການສຶກສາວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ; ຮັບຮູ້ນະໂຍບາຍ 4 ທັນສະໄໝ; ແລະ ໃນໂລກນີ້ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ". ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ມັນຍັງປະກາດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກວ່າ: "ໃຫ້ພວກເຮົາອາໄສແຮງງານອັນດຸໝັ່ນຂອງພວກເຮົາເພື່ອສ້າງບ້ານເກີດເມືອງນອນທີ່ສວຍງາມ" ໂດຍຮ້ອງຂໍໃຫ້ທຸກຄົນກຽມພ້ອມແຕ່ໄວເດັກ ເພື່ອຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຊື່ສັດ. ມະນຸດຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມັນໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ ເຊິ່ງມັນແອບອ້າງສິດເອົາຄວາມດີຄວາມຊອບໃຫ້ກັບຕົວເອງໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈ (ໝາຍເຖິງຄວາມດີຄວາມຊອບຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການຖືມະນຸດຊາດທັງໝົດຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ). ມັນບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນຍັງໄດ້ຈັບກຸມເອົາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລາກພວກເຂົ້າກັບໄປເຮືອນຂອງມັນ ໂດຍບໍ່ລະອາຍໃຈ, ກົງກັນຂ້າມມັນໂດດຂຶ້ນໂຕະຄືກັບໂຕໜູ ແລະ ໃຫ້ມະນຸດບູຊາມັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ. ຈັ່ງແມ່ນມັນຊ່າງສິ້ນຄິດແທ້! ມັນຮ້ອງຢ່າງອັບປະຍົດທີ່ໜ້າຕົກໃຈອອກມາວ່າ: "ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນໂລກ. ລົມມາຈາກການວິວັດທະນາການອີງຕາມກົດເກນທາງທຳມະຊາດ; ຝົນຕົກເມື່ອມີອາຍນໍ້າທີ່ປະທະກັບຄວາມເຢັນ ແລ້ວກັ່ນເປັນລະອອງນໍ້າທີ່ຕົກລົງສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ; ແຜ່ນດິນໄຫວແມ່ນການສັ່ນສະເທືອນຂອງພື້ນແຜ່ນດິນໂລກຍ້ອນການປ່ຽນແປງທາງພູມສາດ; ຄວາມແຫ້ງແລ້ງແມ່ນມາຈາກຄວາມແຫ້ງໃນອາກາດທີ່ເກີດຈາກການແຕກຂອງພະລັງປະລະມະນູໃນໜ້າພື້ນຂອງດວງຕາເວັນ. ນີ້ແມ່ນປະກົດການທາງທຳມະຊາດ. ແລ້ວໃນທຸກສິ່ງນີ້ມີສ່ວນໃດທີ່ເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?" ມີຜູ້ຄົນເຖິງກັບຮ້ອງອອກເປັນຄຳຖະແຫຼງການຄືກັບຄຳຖະແຫຼງການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ທີ່ບໍ່ຄວນຮ້ອງອອກມາ ວ່າ: "ໃນບູຮານຕະການມາ ມະນຸດແມ່ນວິວັດທະນາການມາຈາກທະນີ ແລະ ໂລກໃນປັດຈຸບັນແມ່ນສືບທອດມາຈາກສັງຄົມບູຮານປະມານພັນລ້ານປີຜ່ານມາ. ປະເທດຊາດຈະຮຸ່ງເຮືອງ ຫຼື ລົ້ມຈົມ ທັງໝົດແມ່ນອາໄສມືຂອງປະຊາຊົນ". ໃນເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫ້ອຍມັນໄວ້ຢູ່ເທິງຝາ ແລະ ວາງມັນໄວ້ເທິງໂຕະ ເພື່ອບູຊາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ກັບມັນ. ໃນຂະນະດຽວກັນມັນກໍຮ້ອງວ່າ: "ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ", ມັນແຕ່ງຕັ້ງມັນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ ໂດຍຍູ້ພຣະເຈົ້າອອກຈາກຂອບເຂດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຮຸນແຮງ ໃນຂະນະທີ່ຢືນຢູ່ບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບໜ້າທີ່ເປັນກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ. ຈັ່ງແມ່ນໄຮ້ເຫດຜົນແທ້! ມັນເຮັດໃຫ້ຄົນກຽດຊັງມັນຈົນເຂົ້າກະດູກດຳ. ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພຣະເຈົ້າ

ແລະ ມັນຄືຄູ່ສັດຕູສາບານກັນ ແລະ ທັງສອງບໍ່ສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້. ມັນວາງອຸບາຍຂັບໄລ່ພຣະເຈົ້າໜີ ໃນຂະນະທີ່ມັນໄປມາຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຢູ່ເໜືອກົດໝາຍ.[2] ຈັ່ງແມ່ນມັນເປັນກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍແທ້ໆ! ຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງມັນໄດ້ແນວໃດ? ມັນຈະບໍ່ເຊົາຈົນກວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພິນາດລົງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ[3] ຄືກັບວ່າ ມັນຕ້ອງການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຈົນກວ່າວ່າ ປາຈະຕາຍ ຫຼື ແຫຈະຂາດ, ຕັ້ງຕົນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງມັນ ແມ່ນຖືກຖອດໜ້າກາກອອກຢ່າງສິ້ນເຊີງແຕ່ດົນນານແລ້ວ, ຕອນນີ້ ມັນມີຮອຍຊໍ້າ ແລະ ຖືກຕີ[4] ແລະ ໃນສະພາບທີ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ມັນກໍຍັງບໍ່ລົດລະຄວາມກຽດຊັງຂອງມັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຄືກັບວ່າ ໂດຍກືນກິນພຣະເຈົ້າພຽງໃນຄຳດຽວ ມັນກໍຈະສາມາດບັນເທົາຄວາມກຽດຊັງທີ່ຂັງຢູ່ໃນໃຈຂອງມັນໄດ້ແລ້ວ. ພວກເຮົາຈະສາມາດອົດທົນກັບມັນຜູ້ເປັນສັດຕູທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ໄດ້ແນວໃດ! ມີແຕ່ການກຳຈັດ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມປາດຖະໜາຂອງຊີວິດພວກເຮົາເກີດໝາກຜົນ. ມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ແລ່ນອາລະວາດໄດ້ແນວໃດ? ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອຊາມຈົນເຖິງລະດັບທີ່ວ່າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກຕາເວັນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຄົນຕາຍດ້ານ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ. ມະນຸດໄດ້ສູນເສຍເຫດຜົນຂອງມະນຸດປົກກະຕິ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເສຍສະຫຼະຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເພື່ອທຳລາຍ ແລະ ຈູດເຜົາມັນ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມກັງວົນໃນອະນາຄົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄປເຖິງຈຸດແຫ່ງຄວາມງົດງາມທີ່ບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນໄວຂຶ້ນ? ກຸ່ມຄົນຊົ່ວດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງໂລກມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມວຸ້ນວາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາມະນຸດທຸກຄົນໄປໄວ້ຢູ່ເທິງໜ້າຜາ ແລະ ວາງກົນອຸບາຍຢ່າງລັບໆ ເພື່ອຍູ້ພວກເຂົາລົງໃຫ້ແຕກຫັກເປັນເສດສ່ວນ ແລະ ກິນຊາກສົບຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດທີ່ຈະມ້າງເພແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ ໂດຍເດີມພັນທຸກສິ່ງດ້ວຍການໂຍນໝາກຄະລອກເທື່ອດຽວ.[5] ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ງ່າຍເລີຍ! ຄວາມຈິງແລ້ວ, ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ກຽມໄວ້ແລ້ວສຳລັບກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍທີ່ມີຄວາມຜິດອາຊະຍາກຳທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງໄດ້ໂຍນຖິ້ມມັນໄວ້ທາງຂ້າງເພື່ອຜີຮ້າຍແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບໄຊຊະນະແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າກັບຄວາມບາບຂອງມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພຣະອົງຈະນຳເອົາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. “ເປັນສານທີ່ບໍ່ສາມາດເສື່ອມສະຫຼາຍ.” ແມ່ນມີເຈດຕະນາເຍາະເຍີ້ຍ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂັ້ມງວດໃນດ້ານຄວາມຮູ້, ວັດທະນະທຳ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງດ້ານຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

2. “ໄປມາຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຢູ່ເໜືອກົດໝາຍ” ບົ່ງບອກວ່າ ພີຮ້າຍແມ່ນເປັນບ້າ ແລະ ແລ່ນອາລະວາດ.

3. “ຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ” ໝາຍເຖິງການປະພຶດຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງພີຮ້າຍແມ່ນສິ່ງທີ່ທົນບໍ່ໄດ້.

4. “ຮອຍຊໍ້າ ແລະ ຖືກຕີ” ໝາຍເຖິງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງກະສັດຂອງພວກພີຮ້າຍ.

5. “ເດີມພັນທຸກສິ່ງດ້ວຍການໂຍນໝາກຄະລອກເທື່ອດຽວ” ໝາຍເຖິງການທຸ້ມເງິນທັງໝົດຂອງບຸກຄົນໃສ່ການພະນັນບາດດຽວເພື່ອຫວັງຈະເອົາຊະນະໃນທີ່ສຸດ.
ນີ້ແມ່ນຄຳອຸປະມາສຳລັບແຜນອຸບາຍທີ່ຮ້າຍກາດ ແລະ ຊົ່ວຊ້າຂອງພີຮ້າຍ. ສຳນວນນີ້ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍ.

ກ. ໜັງສືທັງ 4 ແລະ ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດທັງ 5 ແມ່ນໜັງສືແຫ່ງລັດທິຂົງຈື້ໃນປະເທດຈີນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 311)

ຈາກເບື້ອງເທິງຫາເບື້ອງລຸ່ມ ແລະ ຈາກຕອນເລີ່ມຕົ້ນຫາຕອນຈົບ, ຊາຕານໄດ້ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະພຶດໃນທາງກົງກັນຂ້າມກັບພຣະອົງ. ການເວົ້າກ່ຽວກັບ “ມໍລະດົກທາງວັດທະນະທຳບູຮານ”, ການໃຫ້ຄຸນຄ່າ “ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນາທຳບູຮານ”, “ການສັ່ງສອນຂອງລັດທິເຕົ໋າ ແລະ ຂົງຈື້” ແລະ “ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດຂອງຂົງຈື້ ແລະ ພິທີການຂອງສັກດີນາ” ທຸກສິ່ງນີ້ໄດ້ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ. ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝໃນປັດຈຸບັນ ພ້ອມກັບອຸດສາຫະກຳ, ກະສິກຳ ແລະ ທຸລະກິດທີ່ມີການພັດທະນາຢ່າງສູງ ແມ່ນບໍ່ມີໃຫ້ເຫັນຢູ່ຈັກບ່ອນເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ທຸກສິ່ງທີ່ມັນເຮັດແມ່ນເນັ້ນໃສ່ພິທີການຂອງສັກດີນາທີ່ເຜີຍແຜ່ໂດຍ “ທະນີ” ຂອງສະໄໝບູຮານເພື່ອຈົງໃຈລົບກວນ, ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຈັບປວດຈົນຮອດປັດຈຸບັນ ແຕ່ມັນຍັງຕ້ອງການກືນກິນ[1] ມະນຸດທັງໝົດ. ການເຜີຍແຜ່ຄຳສອນດ້ານສິນບັດສິນທຳ ແລະ ຈັນຍາບັນຂອງສັກດີນາ ແລະ ການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ມະນຸດແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຫັນປ່ຽນມະນຸດໄປເປັນມານຮ້າຍທັງໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ. ມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຈະຍິນດີຕ້ອນຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອນຮັບການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງດີອົກດີໃຈ. ໃບໜ້າຂອງມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍເຈດຕະນາຄາດຕະກຳ ແລະ ຢູ່ທຸກບ່ອນກໍມີແຕ່ລົມຫາຍໃຈແຫ່ງການເຂັ່ນຂ້າກະຈາຍໄປທົ່ວອາກາດ. ພວກເຂົາຕ້ອງການຍາກຂັບໄລ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກດິນແດນແຫ່ງນີ້; ພວກເຂົາຈັດແຈງໂຕເອງໃນຖັນແຖວຂອງການຕໍ່ສູ້ເພື່ອ “ທຳລາຍລ້າງ” ພຣະເຈົ້າດ້ວຍມີດ ແລະ ງ້າວທີ່ຢູ່ໃນມື. ໃນທົ່ວດິນແດນແຫ່ງພີຮ້າຍນີ້, ມະນຸດຖືກສອນຢູ່ຕະຫຼອດວ່າ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ,

ມີແຕ່ພະຍຸມແຜ່ລາມໄປທົ່ວ ແລະ ໃນອາກາດກໍກະຈາຍໄປດ້ວຍກິ່ນອາຍແຫ່ງຄວາມວິນວຽນປວດຮາກຈາກການຈູດເຈ້ຍ ແລະ ທູບ ເຊິ່ງຄວັນກຸ້ມຈົນຫາຍໃຈບໍ່ອອກ. ມັນຄືກັບວ່າ ເປັນກິ່ນເໝັນຂອງຂີ້ຕົມທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍການບິດມ້ວນໂຕຂອງງູພິດໃຫຍ່, ເປັນກິ່ນທີ່ເໝັນຫຼາຍຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຊົາຮາກໄດ້. ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ, ຍັງສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຄ່ອຍໆຂອງພວກຜີສາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍສວດຄຳພີ ເຊິ່ງຄືກັບວ່າ ເປັນສຽງດັງມາແຕ່ໄກໆໃນນາຮົກ, ເປັນສຽງດັງຫຼາຍຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຊົາສັ່ນເຊັນໄດ້. ທົ່ວດິນແດນແຫ່ງນີ້ ມີຮູບປັ້ນບູຊາທຸກສີຂອງສາຍຮຸ້ງກະຈາຍໄປທົ່ວ ເຊິ່ງຜັນປ່ຽນດິນແດນນີ້ໄປເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມເບີກບານ ໃນຂະນະທີ່ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍຫົວເຍາະເຍີ້ຍຢູ່ຢ່າງຊົ່ວຊ້າ ຄືກັບວ່າ ແຜນການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດແລ້ວ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ມະນຸດແມ່ນຍັງບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ຜີຮ້າຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງລະດັບທີ່ວ່າ ເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນໄຮ້ສະຕິ ແລະ ໄດ້ແຕ່ເຮັດເປັນຄໍຕົກຍອມຮັບໃນຄວາມພ່າຍແພ້. ມັນປາດຖະໜາທີ່ຈະກວາດລ້າງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການໂຈມຕີຄັ້ງດຽວ ແລະ ເພື່ອເສື່ອມຊາມພຣະອົງ ແລະ ສັງຫານພຣະອົງອີກຄັ້ງ; ມັນຕັ້ງໃຈທຳລາຍ ແລະ ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີສະຖານະທຽບເທົ່າກັບມັນໄດ້ແນວໃດ? ມັນສາມາດທົນຕໍ່ການທີ່ພຣະເຈົ້າ “ແຊກແຊງ” ວຽກງານຂອງມັນໃນທ່າມກາງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ມັນສາມາດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດໜ້າກາກອອກຈາກໃບໜ້າອັນເປັນຕາຊັງຂອງມັນໄດ້ແນວໃດ? ມັນສາມາດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງມັນແຕກກະຈາຍໄດ້ແນວໃດ? ຜີຮ້າຍນີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຢ່າງແຮງ ສາມາດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມສະໜາມໜ້າບ້ານຂອງມັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແນວໃດ? ມັນຈະສາມາດເຕັມໃຈຂາບລົງຕໍ່ລິດທານຸພາບອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍຕາມສິ່ງທີ່ມັນເປັນ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະຫົວ ຫຼື ຈະໄຫ້ດີ ແລະ ມັນກໍຍາກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງສິ່ງນີ້ແທ້ໆ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນທາດແທ້ຂອງມັນບໍ? ດ້ວຍຈິດວິນຍານທີ່ຂີ້ຮ້າຍ, ມັນຍັງເຊື່ອວ່າ ມັນງາມຈົນເຫຼືອເຊື່ອ. ກຸ່ມຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດໃນອາຊະຍາກຳນີ້![2] ພວກເຂົາມາຢູ່ໂລກມະນຸດເພື່ອເພີດເພີນກັບຄວາມສຸກ ແລະ ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ, ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງແຮງຈົນໂລກກາຍເປັນໂລກທີ່ບໍ່ມີຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ໝັ້ນຄົງ; ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈ; ພວກເຂົາໄດ້ລໍ້ຫລິ້ນກັບມະນຸດຫຼາຍເກີນໄປຈົນລັກສະນະຂອງເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສັດຮ້າຍທີ່ໄຮ້ມະນຸດສະທຳແຫ່ງທົ່ງຫຍ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍທີ່ສຸດ ແລະ ຈາກສິ່ງນັ້ນ

ຮ່ອງຮອຍສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດດັ່ງເດີມກໍໄດ້ສູນເສຍໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາອຳນາດອະທິປະໄຕຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຂົາຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກຈົນວ່າພາລະກິດນັ້ນເກືອບບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄປຂ້າງໜ້າໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປິດກັ້ນມະນຸດຢ່າງໜາແໜ້ນດັ່ງກຳແພງທອງແດງ ແລະ ເຫຼັກ. ເມື່ອໄດ້ເຮັດບາບໜາສາຫັດຢ່າງໜັກ ແລະ ສ້າງຄວາມພິນາດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລ້ວພວກເຂົາຍັງຄາດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງອື່ນນອກຈາກການຂ້ຽນຕີຢູ່ບໍ? ພວກຜີສາດ ແລະ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແລ່ນອາລະວາດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ໄດ້ປິດກັ້ນຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງປຶກໜາຈົນບໍ່ສາມາດເຈາະຜ່ານພວກມັນໄດ້. ຈັ່ງແມ່ນເປັນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດແທ້ງ! ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກໂກດຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາໄດ້ຂັດຂວາງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງ: ຊ່າງກະບົດແທ້ງ! ແມ່ນແຕ່ພວກຜີສາດທັງໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍຍັງພາກັນປະພຶດຄືໝາຈິ້ງຈອກຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງສິງ ແລະ ຕິດຕາມກະແສຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຢູ່ທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄປ. ເຖິງຈະຮູ້ຄວາມຈິງ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຈົງໃຈຕໍ່ຕ້ານສິ່ງນັ້ນ, ພວກລູກຊາຍແຫ່ງການກະບົດເອີຍ! ມັນຄືກັບວ່າບັດນີ້ກະສັດແຫ່ງນາຮົກຂອງພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງຂອງກະສັດແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ພໍໃຈ ແລະ ພູມໃຈກັບໂຕເອງ, ພາກັນປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມດູໝິ່ນ. ມີຈັກຄົນທ່າມກາງພວກເຂົາທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມຊອບທຳ? ພວກເຂົາທຸກຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສັດຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີຫຍັງດີໄປກວ່າໝູ ແລະ ໝາທີ່ຢູ່ໃນແຖວໜ້າຂອງຝູງແມງວັນທີ່ເໝັນເນົ່າ, ແກວງຫົວຂອງພວກມັນຢ່າງພາກພູມໃຈກັບໂຕເອງ ແລະ ສ້າງບັນຫາທຸກປະເພດ.[3] ພວກມັນເຊື່ອວ່າ ກະສັດແຫ່ງນາຮົກຂອງພວກມັນແມ່ນກະສັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າພວກມັນເອງບໍ່ແມ່ນສິ່ງອື່ນໃດນອກຈາກແມງວັນທີ່ເໝັນເນົ່າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພວກມັນກໍຍັງຖືໂອກາດໃຊ້ອຳນາດຂອງໝູ ແລະ ໝາທີ່ພວກຖືກວ່າເປັນພໍ່ແມ່ເພື່ອໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກແມງວັນໂຕນ້ອຍໆຄິດວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງພວກມັນໃຫຍ່ຊໍ່າກັບແຂ້ປາວານ.[4] ພວກມັນບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນເອງເປັນໂຕນ້ອຍໆ ແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງພວກມັນຄືໝູ ແລະ ໝາສົກກະປົກທີ່ໃຫຍ່ກວ່າພວກມັນຫຼາຍກວ່າຮ້ອຍລ້ານເທົ່າ? ການບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍຂອງພວກມັນ, ພວກມັນອາໄສກິ່ນເໝັນຂອງຄວາມເນົ່າເປື່ອຍຈາກພວກໝູ ແລະ ໝາເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອແລ່ນອາລະວາດໄປທົ່ວ ແລະ ມີແນວຄິດຢ່າງສິ້ນຫວັງທີ່ຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກຫຼານຮຸ່ນໃໝ່ໃນອະນາຄົດ. ມັນຊ່າງໜ້າອັບອາຍທີ່ສຸດ!

ການມີປີກສີຮຸ້ງຕິດຢູ່ບ່າຂອງພວກມັນ (ນີ້ໝາຍເຖິງຄຳກ່າວອ້າງຂອງພວກມັນໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ), ພວກມັນທະນົງຕົວ ແລະ ໂອ້ອວດກັບຄວາມສວຍງາມ ແລະ ສະເໜ່ຂອງພວກມັນຢູ່ທຸກບ່ອນ ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນໂຍນຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກມັນຢ່າງລັບໆໃຫ້ກັບມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກມັນຍັງພໍໃຈຫຼາຍກັບໂຕເອງ ຄືກັບວ່າ ພວກມັນສາມາດໃຊ້ປີກສີຮຸ້ງສອງປີກເພື່ອປົກປິດຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງພວກມັນ ແລະ ດ້ວຍວິທີເຫຼົ່ານີ້ ພວກມັນຈຶ່ງນຳເອົາການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງພວກມັນມາເປັນພາລະໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ (ນີ້ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໂລກສາສະໜາ). ມະນຸດຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ ເຖິງວ່າປີກຂອງແມງວັນອາດຈະງົດງາມ ແລະ ເປັນຕາຫຼົງໄຫຼ ແຕ່ ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມງວັນເອງກໍເປັນພຽງສິ່ງມີຊີວິດໂຕນ້ອຍໆທີ່ມີທ້ອງເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງເປິເປື້ອນ ແລະ ຮ່າງກາຍປົກຄຸມໄປດ້ວຍເຊື້ອໂລກ? ໂດຍອາໄສກຳລັງຂອງໝູ ແລະ ໝາທີ່ພວກມັນຖືວ່າເປັນພໍ່ແມ່ຂອງພວກມັນ, ພວກມັນແລ່ນອາລະວາດທົ່ວດິນແດນ (ນີ້ໝາຍເຖິງວິທີທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງສາດສະໜາ ຜູ້ທີ່ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າອາໄສການສະໜັບສະໜູນຢ່າງເຂັ້ມແຂງຈາກລັດຖະບານຂອງປະເທດເພື່ອກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕໍ່ຄວາມຈິງ) ຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະໃນຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງພວກມັນ. ມັນຄືກັບວ່າ ຜີຂອງພວກຟາຣີຊາຍທີ່ເປັນຊາວຢິວໄດ້ກັບຄືນມາປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ພ້ອມກັບພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ກັບສູ່ຮັງເກົ່າຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດແຫ່ງການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງພວກເຂົາອີກຄັ້ງ ໂດຍສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ປະຕິບັດມາເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ໃນທີ່ສຸດ ກຸ່ມຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້ຈະດັບສູນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແນ່ນອນ! ມັນປາກົດວ່າ ພາຍຫຼັງຫຼາຍສະຫັດສະຫວັດ ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກຍິ່ງມີເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ມາຍາຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຄິດເຖິງວິທີທີ່ຈະທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບໆຕະຫຼອດ. ດ້ວຍເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ກົນອຸບາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ພວກເຂົາປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມີເຫດການໂສກອະນາດຕະກຳແຫ່ງຫຼາຍພັນປີຜ່ານມາເກີດຂຶ້ນອີກຄັ້ງໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກເຂົາ ໂດຍກະຕຸ້ນພຣະເຈົ້າເກືອບເຖິງຈຸດທີ່ຈະຮ້ອງໄຫ້ອອກມາເປັນສຽງດັງໆ. ພຣະອົງເກືອບຈະຍັບຍັ້ງຕົວພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຈາກການກັບໄປສະຫວັນຊັ້ນສາມເພື່ອທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາ. ສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຮູ້ຈັກຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ. ການເຮັດແບບນີ້ຈະກະຕຸ້ນການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍິ່ງການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດໄວຈໍ່າໃດ

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈຫຼາຍຊໍ່ານັ້ນ, ຍິ່ງມະນຸດເບິ່ງເຫັນກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍຈັດເຈດຊໍ່າໃດ ເຂົາກໍຍິ່ງເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຊໍ່ານັ້ນ ເພື່ອວ່າ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະອົງອາດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເກີດໝາກຜົນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (7)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. "ກືນກິນ" ໝາຍເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍທີ່ປຸ້ນເອົາຜູ້ຄົນທັງໝົດ.

2. "ຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດໃນອາຊະຍາກຳ" ແມ່ນປະເພດດຽວກັນກັບ "ກຸ່ມອັນຕະພານ".

3. "ສ້າງບັນຫາທຸກປະເພດ" ໝາຍເຖິງການທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນຜີສາດກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ກີດຂວາງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

4. "ແຂ້ວປາວານ" ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍ. ມັນຄືຄຳອຸປະມາທີ່ປຽບທຽບແມງວັນທີ່ເປັນໂຕນ້ອຍໆ ຈົນເຮັດໃຫ້ໝູ ແລະ ໝາປາກົດເບິ່ງຄືກັບວ່າ ໃຫຍ່ຊໍ່າກັບປາວານສຳລັບພວກມັນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 312)

ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ດິນແດນແຫ່ງນີ້ໄດ້ເປັນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ, ມັນເປື້ອນເຖິງຂັ້ນຮັບບໍ່ໄດ້, ມີຄວາມທຸກທໍລະມານຫຼາຍ, ຜີສາງແລ່ນອາລະວາດທຸກບ່ອນ ທັງໃຊ້ອຸບາຍ ແລະ ຫຼອກລວງ, ກ່າວຫາໂດຍບໍ່ມີຫຼັກຖານ[1], ມີຄວາມອຳມະຫິດ ແລະ ໂຫດຮ້າຍ, ຢຽບຢ່ຳເມືອງຮ້າງແຫ່ງນີ້ ແລະ ປະໃຫ້ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບ; ກິ່ນເໝັນຈາກຄວາມເນົ່າເປື່ອຍປົກຄຸມທົ່ວດິນແດນ ແລະ ແຜ່ລາມທົ່ວເທິງອາກາດ ແລະ ດິນແດນແຫ່ງນີ້ແມ່ນມີການເຝົ້າຍາມຢ່າງໜ້າແໜ້ນ[2]. ໃຜສາມາດເຫັນໂລກທີ່ຢູ່ເໜືອທ້ອງຟ້າ? ຜີຮ້າຍໄດ້ມັດຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດທຸກຄົນຢ່າງໜັດແໜ້ນ, ມັນປິດຕາທັງສອງຂອງເຂົາ ແລະ ປິດປາກຂອງເຂົາຢ່າງແໜ້ນ. ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້ອາລະວາດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ຈົນຮອດປະຈຸບັນ ໃນເວລາທີ່ມັນຍັງເຝົ້າເບິ່ງເມືອງຮ້າງ ດັ່ງກັບວ່າ ມັນເປັນພະລາຊະວັງຂອງພວກຜີຮ້າຍທີ່ບໍ່ສາມາດບຸກລຸກເຂົ້າໄດ້; ໃນຂະນະດຽວກັນ ຝູງໝາເຝົ້າຍາມນີ້ກໍຈ້ອງເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາວາວລະແວງ, ມີຄວາມຢ້ານກົວວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຈັບພວກມັນໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ຈະກວາດລ້າງພວກມັນທັງໝົດ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມສຸກ. ຜູ້ຄົນຂອງເມືອງຮ້າງແບບນີ້ຈະເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາເຄີຍມີຄວາມສຸກກັບຄວາມເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຂົາສຳນຶກບຸນຄຸນຫຍັງແນ່ ຕໍ່ເລື່ອງຕ່າງໆຂອງໂລກມະນຸດ? ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງອັນແຮງກ້າຂອງພຣະເຈົ້າ? ສະນັ້ນ, ໜ້ອຍຄົນຈິງສົງໄສວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຍັງຖືກເຊື່ອງຊ້ອນໄວ້ຢ່າງມິດຊິດ: ໃນສັງຄົມມືດແບບນີ້ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກຜີສາດມີຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ປ່າເຖື່ອນ, ກະສັດຂອງພວກຜີສາດ ທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ໄດ້ພິບຕາ ຈະທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໜ້າຮັກ,

ໃຈດີ ແລະ ຍັງບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ? ມັນຈະຕົບມື ແລະ ຮ້ອງເຊຍການສະເດັດມາເຖິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກຂີ້ຂ້າເຫຼົ່ານີ້ເອີຍ! ພວກເຂົາຕອບແທນຄວາມໃຈດີດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ, ພວກເຂົາໄດ້ດູຖູກພຣະເຈົ້າແຕ່ດົນນານ, ພວກເຂົາຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ພວກເຂົາລັກ ແລະ ປຸ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍສາມັນສຳນຶກທັງໝົດ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານສາມັນສຳນຶກທັງໝົດ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ລໍ້ລວງໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດຂາດສະຕິ. ນີ້ແມ່ນບັນພະບູລຸດຂອງຄົນສະໄໝບູຮານບໍ? ຜູ້ນໍາທີ່ເປັນທີ່ຮັກບໍ? ພວກເຂົາທຸກຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ! ການກ້າວກ່າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກ້ອງສະຫວັນຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມສັບສົນ! ນີ້ແມ່ນອິດສະຫຼະທາງສາສະໜາບໍ? ນີ້ແມ່ນສິດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນບໍ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກົນລວງເພື່ອປົກປິດບາບ! ແມ່ນໃຜໄດ້ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ແມ່ນໃຜໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ສະຫຼະເລືອດຂອງຕົວເອງເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ຫຼາຍຊົ່ວອາຍຸຄົນ ນັບຈາກພໍ່ແມ່ຫາລູກ, ມະນຸດທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນທາດໄດ້ຈັບພຣະເຈົ້າໄປເປັນທາດແບບບໍ່ມີພິທີລີຕອງ ແລ້ວນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມໂມໂຫໄດ້ແນວໃດ? ພັນປີແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງແມ່ນຝັງເລິກຢູ່ໃນຫົວໃຈ, ຄວາມບາບໜາເປັນພັນປີແມ່ນຖືກຈາລຶກໃສ່ຫົວໃຈ ແລ້ວນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມກຽດຊັງໄດ້ແນວໃດ? ຈົ່ງແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງດັບສູນໃຫ້ໝົດ, ຢ່າຍອມໃຫ້ມັນແລ່ນອາລະວາດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຢ່າຍອມໃຫ້ມັນສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມັນອີກຕໍ່ໄປ! ດຽວນີ້ແມ່ນເຖິງເວລາແລ້ວ: ແຕ່ດົນນານ ມະນຸດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກຳລັງທັງໝົດຂອງເຂົາ, ເຂົາໄດ້ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເຂົາ, ເສຍສະຫຼະທຸກຢ່າງເພື່ອສິ່ງນີ້, ເພື່ອຈີກໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຢ້ານຂອງຜີສາດນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນ ທີ່ຖືກບັງຕາ ແລະ ທີ່ໄດ້ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມລຳບາກໃນທຸກຮູບແບບ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫັນຫຼັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບຜີສາດເຖົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສ້າງອຸປະສັກທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ເລ່ກົນເພື່ອຫຼອກລວງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ? ອິດສະຫຼະທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສິດ ແລະ ສິດຜົນປະໂຫຍດທີ່ຖືກຕ້ອງມີຢູ່ໃສ? ຄວາມຍຸຕິທຳຢູ່ໃສ? ຄວາມສຸກສະບາຍຢູ່ໃສ? ຄວາມອົບອຸ່ນຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ອຸບາຍຫຼອກລວງເພື່ອຕົວະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ກຳລັງເພື່ອຍັບຍັ້ງການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າ?

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄະນຈອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງລົບກວນພຣະເຈົ້າຈົນພຣະອົງບໍ່ມີບ່ອນທີ່ຈະພັກຫົວຂອງພຣະອົງລົງ? ຄວາມອົບອຸ່ນໃນທ່າມກາງມະນຸດຢູ່ໃສ? ການຕ້ອນຮັບໃນທ່າມກາງມະນຸດຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ມີຫວັງ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮ້ອງອອກມາຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກັງວົນກັບບຸດຊາຍທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ? ໃນສັງຄົມມືດນີ້ ເປັນຫຍັງໝາເຝົ້າຍາມທີ່ເປັນຕາສົມເພດຂອງມັນບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປໆມາໆຢ່າງອິດສະຫຼະທົ່ວໂລກທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງ? ເປັນຫຍັງມະນຸດ ທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈ? ເພື່ອພວກເຈົ້າແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມທໍລະມານຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ໄດ້ປະທານບຸດຊາຍທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັງເມີນເສີຍຢູ່? ໃນລັກສະນະລວມຂອງທຸກຄົນ, ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດການສະເດັດມາຮອດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ປະຕິເສດມິດຕະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກເຖິງຂະໜາດນັ້ນ? ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈບໍ ທີ່ຈະທົນຕໍ່ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມມືດແບບນີ້? ແທນທີ່ຈະຍັດທ້ອງຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ອີ່ມກັບຄວາມກຽດຊັງນັບພັນປີ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັດທ້ອງຕົນເອງດ້ວຍ “ຂີ້” ຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (8)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. “ກ່າວຫາໂດຍບໍ່ມີຫຼັກຖານ” ໝາຍເຖິງວິທີການທີ່ຜີສາດຮ້າຍທຳລາຍຜູ້ຄົນ.

2. “ເຝົ້າຍາມຢ່າງໜ້າແໜ້ນ” ໝາຍເຖິງວິທີການທີ່ຜີສາດຮ້າຍໃຊ້ກັບຜູ້ຄົນ ແມ່ນໂຫດຮ້າຍຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຄວບຄຸມຜູ້ຄົນຢ່າງຮຸນແຮງຈົນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 313)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີອຸປະສັກຫຼາຍຊໍ່າໃດ? ມີໃຜເຄີຍຮູ້ແນ່? ໃນເມື່ອຜູ້ຄົນຖືກກັກຂັງໂດຍສີແຫ່ງຄວາມງົມງວາຍຢ່າງຝັງເລິກ ແລ້ວມີໃຜທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຮູ້ຈັກໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ? ດ້ວຍຄວາມຮູ້ທາງວັດທະນະທຳທີ່ຫຼ້າຫຼັງ ພ້ອມທັງຕື້ນ ແລະ ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນນີ້ ພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນໄດ້ແນວໃດ? ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ມີການເວົ້າກັບພວກເຂົາເຊິ່ງໆໜ້າ ແລະ ຖືກບຳລຸງລ້ຽງປາກຕໍ່ປາກ, ພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ແນວໃດ? ບາງຄັ້ງ ມັນຄືກັບວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຟັງດ້ວຍຫູໜວກ: ຜູ້ຄົນບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ພວກເຂົາພາກັນແກວ່ງຫົວ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ແລ້ວນີ້ຈະບໍ່ໃຫ້ກັງວົນໃຈໄດ້ແນວໃດ?

"ໄວຍະຫ່າງ[1], ຂອງປະຫວັດສາດທາງວັດທະນະທໍາບູຮານ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງວັດທະນະທໍານີ້" ໄດ້ສັ່ງສອນກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ວັດທະນະທໍາບູຮານນີ້ ນັ້ນກໍຄືນໍ່າລະດັບອັນລໍ້າຄ່ານີ້ແມ່ນກອງຂີ້ເຫຍື້ອ! ມັນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມອັບອາຍຕະຫຼອດການແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະ ກໍບໍ່ຄຸ້ມທີ່ຈະກ່າວເຖິງ! ມັນໄດ້ສອນເລ່ຫຼົ່ນ ແລະ ເຕັກນິກໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ແລະ "ອອກຄໍາສັ່ງ ໃນການຊີ້ນໍາທີ່ອ່ອນໂຍນ"[2] ຂອງລະບົບການສຶກສາແຫ່ງຊາດທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍິ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ລະສ່ວນແມ່ນມີຄວາມຍາກລໍາບາກຫຼາຍ ແລະ ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍເປັນຕາເສົ້າໃຈສໍາລັບພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຊ່າງມາຍາກລໍາບາກແທ້ເດ!

ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນປະກອບດ້ວຍຄວາມຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ: ເນື່ອງຈາກຄວາມອ່ອນແອ, ຄວາມຂາດເຂີນ, ການປະພຶດຕົວຄືເດັກນ້ອຍ, ຄວາມໂງ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງແຜນຂຶ້ນຢ່າງລະອຽດ ແລະ ມີການພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບ. ມະນຸດແມ່ນຄ້າຍຄືກັບເສືອເຈ້ຍ ທີ່ຄົນເຮົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະລໍ້ ຫຼື ຍົວະ; ພຽງແຕ່ໄປຈັບຕ້ອງບາຍໜ້ອຍໜຶ່ງ ເຂົາກໍຈະກັດ ຫຼື ບໍ່ຊັ້ນກໍລົ້ມລົງແລ້ວກໍບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດຫຍັງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຄືກັບວ່າ ຖ້າມີການເສຍສະມາທິແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ເຂົາກໍຈະກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ ຫຼື ບໍ່ຊັ້ນກໍຈະເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ແລ່ນໄປຫາພໍ່ແມ່ໝູ ແລະ ໝາຂອງເຂົາ ເພື່ອເພີດເພີນໃນສິ່ງທີ່ເປິເປື້ອນຂອງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ. ຈັ່ງແມ່ນເປັນອຸປະສັກທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງແທ້!

ໃນພາກປະຕິບັດໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກລໍ້ລວງ ແລະ ໃນເກືອບທຸກຂັ້ນຕອນ ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສ່ຽງຈາກໄພອັນຕະລາຍຢ່າງມະຫາສານ. ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງແມ່ນຈິງໃຈ ແລະ ສັດຊື່ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍ ແຕ່ມີໃຜແດ່ທີ່ເຕັມໃຈຍອມເອົາພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນ? ແມ່ນໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມເຮັດຕາມຢ່າງເຕັມທີ່? ມັນເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຫັກ. ພຣະອົງເຮັດພາລະກິດຢ່າງໜັກທັງຕອນກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນເພື່ອມະນຸດ, ພຣະອົງຖືກລົບກວນດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈທີ່ມີຕໍ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເຫັນອົກເຫັນໃຈຕໍ່ຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ.

ພຣະອົງໄດ້ອົດທົນກັບການພິກໄປພິກມາໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວ; ພຣະອົງແມ່ນຢູ່ລະຫວ່າງກ້ອນຫີນ ແລະ ບ່ອນແຂງຕະຫຼອດ ແລະ ຄິດເຖິງຄວາມອ່ອນແອ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ການປະພຶດຕົວຄືເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມບອບບາງຂອງມະນຸດ... ທັງກາງເວັນກາງຄືນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ແມ່ນໃຜທີ່ເຄີຍຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ແດ່? ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມລັບໄດ້? ແມ່ນໃຜທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈ? ພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມບາບຂອງມະນຸດ, ການຂາດຄວາມກ້າ ແລະ

ການບໍ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເປັນຫ່ວງຕໍ່ຄວາມບອບບາງຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພິຈາລະນາເສັ້ນທາງອະນາຄົດຂອງມະນຸດ; ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ ມັນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມໂມໂຫຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ການເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນນຳເອົາຄວາມເຈັບປວດມາສູ່ໃຈຂອງພຣະອົງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ບໍລິສຸດກໍຈະແຂງກະດ້າງ;
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆໃຫ້ຍາກສຳລັບພວກເຂົາຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ?
ມະນຸດທີ່ອ່ອນແອແມ່ນສູນເສຍຄວາມອົດທົນ;
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມໂກດຮ້າຍຢູ່ເລື້ອຍໆກັບພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້? ມະນຸດທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີພະລັງແມ່ນບໍ່ມີກຳລັງອີກຕໍ່ໄປ;
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄວນຮ້າຍພວກເຂົາຕະຫຼອດສຳລັບຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ?
ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດຕ້ານທານຄວາມເປັນຕາຢ້ານຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນໄດ້ແດ່? ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມະນຸດແມ່ນອ່ອນແອ ແລະ ຢູ່ໃນສະພາບຍາກລຳບາກຢ່າງສິ້ນຫວັງ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ອົດກັ້ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄວ້ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອພຣະອົງ ເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະຄ່ອຍໆໄຕ່ຕອງຕົວເອງ. ແຕ່ມະນຸດ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກທີ່ຮ້າຍແຮງ ແມ່ນບໍ່ຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ;
ເຂົາຖືກກະສັດເຖົ້າຂອງພວກຜີຮ້າຍຢຽບຢ່ຳຢູ່ກ້ອງຕີນຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ,
ເຂົາເອົາຕົວເອງໄປຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ຮູ້ຮ້ອນບໍ່ຮູ້ໜາວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແຕ່ໃຜໄດ້ຖືເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງຈິງຈັງແດ່? ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຂົາຍັງສະບາຍໃຈ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາຫຍັງ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງຜີສາດເຖົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່ແດນມໍລະນາ, ໃນນາຮົກ ແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນພະລາຊະວັງແຫ່ງພື້ນທະເລ; ພວກເຂົາຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ກໍຄິດວ່າ ຕົນເອງ "ຖືກຍົກຍ້ອງ"[3] ໂດຍປະເທດຊາດ; ພວກເຂົາຖືກເຍາະເຍີ້ຍໂດຍຜີຮ້າຍ ແຕ່ກໍຄິດວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກັບຄວາມສາມາດສູງສຸດທາງດ້ານສິລະປະຂອງເນື້ອໜັງ. ຈັ່ງແມ່ນພວກເຂົາຊ່າງເປັນຄົນຊົ່ວທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍແທ້ງ! ມະນຸດໄດ້ພົບກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ໃນສັງຄົມມືດແຫ່ງນີ້ ເຂົາໄດ້ທົນທຸກກັບເຄາະຮ້າຍຢ່າງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ[4] ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຕື່ນຈາກສິ່ງນີ້. ເມື່ອໃດເຂົາຈະປະຖິ້ມຄວາມໃສ່ໃຈກັບຕົວເອງ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຄ້າຍຄືທາດ? ເປັນຫຍັງເຂົາຄືບໍ່ສົນໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຂົາຍອມຮັບເອົາການກົດຂີ່ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານນີ້ຢ່າງງຽບໆບໍ?
ເຂົາບໍ່ປາດຖະໜາເຖິງມື້ທີ່ເຂົາຈະສາມາດປ່ຽນຄວາມມືດເປັນແສງສະຫວ່າງບໍ?

ເຂົາບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳທີ່ມີຕໍ່ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຈິງອີກຄັ້ງບໍ? ເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະເບິ່ງ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງບໍ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນປະຖິ້ມຄວາມຈິງ ແລະ ບິດເບືອນຄວາມຈິງ? ເຂົາມີຄວາມສຸກບໍ ກັບການອົດທົນຕໍ່ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງນີ້? ເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນທາດບໍ? ເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະດັບສະຫຼາຍດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າ ໄປພ້ອມກັບທາດຂອງລັດທີ່ລົ້ມເຫຼວນີ້ບໍ? ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ກຽດສັກສີຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມຊື່ສັດຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ອິດສະຫຼະຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະທັງຊີວິດ[5] ຂອງເຈົ້າເພື່ອມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ນັ້ນກໍຄື ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມສຸກບໍ ທີ່ໃຫ້ມັນທໍລະມານເຈົ້າຈົນຕາຍ? ມະຫາສະໝຸດອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັບສົນລະວົນ ແລະ ຄວາມມືດ, ຄົນທົ່ວໄປແມ່ນທົນທຸກກັບຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວ ພາກັນຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ສະຫວັນ ແລະ ຕຳນິແຜ່ນດິນໂລກ. ເມື່ອໃດມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດພູມໃຈໃນຕົວເອງ? ມະນຸດແມ່ນຈ່ອຍເຫຼືອງ ແລະ ຊູດໂຊມຫຼາຍ ແລ້ວເຂົາຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຜີສາດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ພະເດັດການນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເປັນຫຍັງເຂົາຄືບໍ່ມອບຊີວິດຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເຂົາຈະສາມາດເຮັດໄດ້? ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຍັງລັງເລໃຈ ແລ້ວເມື່ອໃດເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດ? ຍ້ອນຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະ ກົດຂີ່ຢ່າງບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາກໍຈະຖືກດຳລົງຢູ່ໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ; ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຟ້າວມາ ແລະ ຟ້າວໜີໄປ? ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເກັບບາງສິ່ງທີ່ມີຄ່າເພື່ອມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າ? ເຂົາໄດ້ລືມຄວາມກຽດຊັງນັບເປັນພັນປີແລ້ວບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (8)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. "ໄລຍະຫ່າງ" ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍ.

2. "ອອກຄຳສັ່ງ ໃນການຊີ້ນຳທີ່ອ່ອນໂຍນ" ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍ.

3. "ຖືກຍົກຍ້ອງ" ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍຜູ້ຄົນ ທີ່ແຂງກະດ້າງ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ຕົວເອງ.

4. "ທົນທຸກກັບເຄາະຮ້າຍຢ່າງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ" ໝາຍເຖິງຜູ້ຄົນເກີດໃນດິນແດນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົວເອງໄດ້.

5. "ເສຍສະຫຼະທັງຊີວິດ" ແມ່ນມີຄວາມໝາຍໃນທາງທີ່ເສື່ອມເສຍ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 314)

ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈແມ່ນສູງສົ່ງກວ່າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທົ່ວທັງປະຫວັດສາດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບການທົດລອງ ຫຼື

ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ສູງສົ່ງກວ່າຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄົນໃດໜຶ່ງ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບການທົດລອງຈາກສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຕ່ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກແມ່ນສູງສົ່ງກວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້ານຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄວນພະຍາຍາມຫາພອນ ແຕ່ພະຍາຍາມບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ສິ່ງທີ່ສະແດງອອກໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນໄກຈາກສິ່ງນີ້ຫຼາຍ ແລະ ເປິເປື້ອນຫຼາຍ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຍ້ອນເຫັນແກ່ສັນຕິສຸກ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຢ່າງອື່ນ. ນອກຈາກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າກໍນ້ອຍໃຈ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າຈະເປັນວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອມີເຫດການໃນຄອບຄົວທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເຊັ່ນ: ລູກໆບໍ່ສະບາຍ, ຄົນຮັກເຂົ້າໂຮງໝໍ, ຜົນຜະລິດທາງພືດຜັກໄດ້ໜ້ອຍ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງພາຍໃນສະມາຊິກຄອບຄົວ, ແມ່ນແຕ່ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ເປັນປະຈຳເຫຼົ່ານີ້ກໍໜັກເກີນໄປສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ. ເມື່ອສິ່ງດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຕື່ນຕົກໃຈ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະເຮັດຫຍັງຕໍ່ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ເຈົ້າຈະຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕໍ່ວ່າງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າລໍ້ລວງເຈົ້າ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຄິດແບບນັ້ນບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ຄ່ອຍເກີດຂຶ້ນທ່າມກາງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າໃຊ້ເວລາທຸກມື້ເພື່ອດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງເຫດການດັ່ງກ່າວ. ເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈໃນຄວາມສຳເລັດຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ໃສ່ໃຈໃນວິທີທີ່ຈະບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຕໍ່າຫຼາຍ, ຕໍ່າກວ່າວຸດທິພາວະຂອງໄກ່ນ້ອຍອີກ. ເມື່ອທຸລະກິດຄອບຄົວຂອງເຈົ້າສູນເສຍເງິນ ເຈົ້າກໍຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າພົບວ່າຕົນເອງຕົກຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ມີການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຍັງຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ເມື່ອໄກ່ນ້ອຍໂຕໜຶ່ງຂອງເຈົ້າຕາຍ ຫຼື ງົວເຖົ້າທີ່ຢູ່ໃນຄອກຂອງເຈົ້າລົ້ມປ່ວຍ. ເຈົ້າຕໍ່ວ່າເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈະແຕ່ງງານແຕ່ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າບໍ່ມີເງິນພໍ; ເຈົ້າຕ້ອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າພາບແຕ່ບໍ່ສາມາດຈ່າຍມັນໄດ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງຕໍ່ວ່າ. ເຈົ້າເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຄຳຕໍ່ວ່າ ແລະ ບາງຄັ້ງ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການຊຸມນຸມ ຫຼື ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ບາງເທື່ອກໍຄິດວົບເປັນເວລາຍາວນານ.

ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນມື້ນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຄາດຫວັງ ຫຼື ຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າເລີຍ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຍັງເກີດຂຶ້ນເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ໄດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມອບຄວາມຮັບຜິດຊອບນັ້ນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສືບຕໍ່ເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳຈັດເຈົ້າອອກແລ້ວ. ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າເດ? ເຈົ້າໄດ້ຖວາຍຊີວິດຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບການທົດລອງແບບດຽວກັນກັບໂຢບ, ບໍ່ມີໃຜທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຈະສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະລົ້ມລົງ. ນັ້ນຄືໂລກທີ່ແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂຢບ. ໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຊັບສິນຂອງພວກເຈົ້າຖືກຍຶດ ພວກເຈົ້າກໍຈະປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າລູກຊາຍ ຫຼື ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າຖືກລັກພາຕົວໄປຈາກພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະແລ່ນຮ້ອງໄຫ້ໂວຍວາຍໄປຕາມຖະໜົນ; ຖ້າໜົນທາງດຽວໃນການຫາລ້ຽງຊີບຂອງເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ, ເຈົ້າກໍຈະພະຍາຍາມ ແລະ ສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢ້ານກົວ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ກ້າເຮັດໃນເວລາດັ່ງກ່າວ. ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າເຖິງຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ ການທົດລອງໃນຕົວພວກເຈົ້າຈຶ່ງໜັກເກີນໄປ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າຮູ້ຫຼາຍເກີນໄປ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈແທ້ງນັ້ນ ບໍ່ມີຮອດໜຶ່ງສ່ວນພັນຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ເລີຍ. ຈົ່ງຢ່າຢຸດຢູ່ທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ເທົ່ານັ້ນ; ດີທີ່ສຸດ ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງວ່າເຈົ້າສາມາດນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຜ່ານເຫື່ອແຮງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າເອງຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ມີການປະຕິບັດຫຼາຍສໍ່າໃດຂອງເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຄວນຈິງຈັງກັບວຸດທິພາວະ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ຄວນພະຍາຍາມທຳທ່າເຮັດພຽງເພື່ອຄົນອື່ນເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 315)

ບາງຄົນປະດັບຕົນເອງຢ່າງສວຍງາມ, ແຕ່ໃນທາງຜິວເຜີນ: ເອື້ອຍນ້ອງປະດັບຕົນເອງຢ່າງສວຍງາມດັ່ງດອກໄມ້ ແລະ ອ້າຍນ້ອງກໍນຸ່ງເຄື່ອງຄືກັບເຈົ້າຊາຍ ຫຼື

ຊາຍໜຸ່ມເຈົ້າຊູ້ທີ່ລ້ຳລວຍ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງພາຍນອກ ເຊັ່ນ: ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກິນ ແລະ ນຸ່ງ; ຢູ່ພາຍໃນ, ພວກເຂົາຂາດແຄນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນສິ່ງນີ້? ແລ້ວກໍຍັງ ມີບາງຄົນທີ່ນຸ່ງຄືກັບຄົນຂໍທານທີ່ຍາກຈົນ, ພວກເຂົາເບິ່ງຄືກັບທາດຈາກອາຊີຕາເວັນອອກແທ້ງ!
ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈບໍວ່າເຮົາຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພວກເຈົ້າກັນແທ້?
ໃຫ້ສົນທະນາທ່າມກາງພວກເຈົ້າເອງເບິ່ງວ່າ: ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຍັງກັນແທ້? ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ນີ້ຄືທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເກັບກ່ຽວ, ພວກເຈົ້າບໍ່ອາຍບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ອັບອາຍບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງຕ່ຳກວ່າວຸດທິພາວະຂອງນົກຈອກ!
ໃຫ້ເບິ່ງຍິງສາວທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ສວຍງາມຄືກັບຮູບພາບທີ່ຢູ່ໃນເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ເຄື່ອງສຳອາງຂອງພວກເຈົ້າ, ປຽບທຽບຕົນເອງໃສ່ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າປຽບທຽບຫຍັງ? ຄວາມພໍໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າເຮົາໄດ້ມາເພື່ອຄັດເລືອກເອົານາງແບບບໍ? ພວກເຈົ້າຊ່າງບໍ່ມີຄວາມລະອາຍໃຈ! ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ?
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າເອງບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າງາມຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນເຈົ້າອາດນຸ່ງເຄື່ອງໃນທຸກລັກສະນະທີ່ສວຍງາມ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງໜອນດິ້ນກະດຸກກະດິກທີ່ເກີດໃນກອງຂີ້ສັດບໍ? ມື້ນີ້, ເຈົ້າໂຊກດີທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດການຍົກເວັ້ນໂດຍຍົກເຈົ້າຂຶ້ນ. ມັນຍັງບໍ່ຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າບໍວ່າ ເຈົ້າມາຈາກໃສ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງຊີວິດ, ເຈົ້າອັດປາກຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍ, ໂງ່ຈ້າຄືກັບຮູບປັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງໜ້າດ້ານແຕ່ງຕົວເອງ! ເຈົ້າຍັງມັກໃຊ້ແປ້ງ ແລະ ທາແປ້ງໃສ່ໃບໜ້າຂອງເຈົ້າ! ແລ້ວໃຫ້ເບິ່ງຊາຍເຈົ້າຊູ້ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ຊາຍດື້ດ້ານທີ່ໃຊ້ເວລາໝົດມື້ເພື່ອຍ່າງໄປມາຢ່າງບໍ່ມີລະບົບລະບຽບ ພ້ອມກັບສີໜ້າເສີຍເມີຍໃນໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຄວນປະພຶດບໍ? ແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ ພວກເຈົ້າໄດ້ອຸທິດຄວາມໃສ່ໃຈກັບຫຍັງໝົດມື້?
ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າພວກເຈົ້າເພິ່ງພາໃຜເພື່ອລ້ຽງຕົນເອງ? ຈົ່ງເບິ່ງທີ່ການນຸ່ງຖືຂອງເຈົ້າ, ເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເກັບກ່ຽວໃນມືຂອງເຈົ້າ, ລູບທ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ກຳໄລຫຍັງຈາກລາຄາຂອງເລືອດ ແລະ ເຫື່ອແຮງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍໃນຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງຄວາມເຊື່ອແບບນີ້?

ເຈົ້າຍັງຄິດທີ່ຈະໄປທ່ຽວຊົມ, ເຈົ້າຍັງຄິດທີ່ຈະປະດັບປະດາເນື້ອໜັງທີ່ເໝັນເນົ່າຂອງເຈົ້າ, ນັ້ນຄືການສະແຫວງຫາທີ່ໄຮ້ຄ່າ! ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ປົກກະຕິ, ແຕ່ບັດນີ້ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຜິດປົກກະຕິ, ເຈົ້າຍັງວິປະລິດອີກດ້ວຍ. ບຸກຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະໜ້າດ້ານມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດເຊັ່ນນີ້, ເດີນຂະບວນແຫ່ສະເໜ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ໂອ້ອວດເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຕັນຫາແຫ່ງເນື້ອໜັງຢູ່ສະເໝີ, ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງມານຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກດັ່ງກ່າວຍັງຄົງມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດົນ! ແລ້ວຢ່າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດຮັກສາຕັນຫາຂອງເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າໄວ້ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຄິດທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທີ່ຕາຂອງເຈົ້າປາຖະໜາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຍິງສາວທັງຫຼາຍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສວຍງາມແບບນັ້ນເພື່ອເດີນຂະບວນແຫ່ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ຜູ້ຊາຍມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ພວກເຈົ້າ? ພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຈົ້າຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດແທ້ບໍ? ສຳລັບບັນດາຊາຍເຈົ້າຊູ້ທັງຫຼາຍ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນນຸ່ງເຄື່ອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເບິ່ງຄືເປັນສຸພາບບຸລຸດ ແລະ ໂດດເດັ່ນ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍຸດທະວິທີທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອນຳຄວາມສົນໃຈມາສູ່ຮູບລັກສະນະທີ່ມີສະເໜ່ຂອງເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຜູ້ໃດ? ແມ່ຍິງມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ພວກເຈົ້າ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າ ທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງເອີຍ, ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ. ຫູຂອງພວກເຈົ້າຍາກທີ່ຈະໄດ້ຍິນ, ຕາຂອງພວກເຈົ້າເລີ່ມມົວ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍແຂງຈົນເຖິງຈຸດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຕັນຫາຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຈົນພວກເຈົ້າຕິດກັບດັກມັນ, ບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີໄດ້. ຜູ້ໃດຕ້ອງການໄປໃກ້ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນໜອນ, ພວກເຈົ້າທີ່ດີ້ນກະດຸກກະດິກໃນຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ເປື້ອນເປິ? ຢ່າລືມວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າຄົນທີ່ເຮົາຍົກມາຈາກກອງຂີ້ສັດ, ໂດຍດັ່ງເດີມແລ້ວພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າກໍຄືຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີໃນຕົ້ນເດີມ, ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ພວກເຈົ້າເດີນຂະບວນແຫ່ຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ໃຫ້ອິດສະຫຼະໃນການສະແດງເນື້ອໜັງທີ່ເໝັນເນົ່າຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງຖືກຝຶກຝົນໂດຍມານຮ້າຍເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ງຕົວແບບນັ້ນ,

ພວກເຈົ້າບໍ່ຢ້ານບໍວ່າ ພວກເຈົ້າຈະຕິດກັບດັກຮ້າຍແຮງຍິ່ງຂຶ້ນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ໂດຍຕົ້ນເດີມແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຂອງຜິດບາບ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາຈົນມັນເຖິງກັບໄຫຼຊຶມອອກຈາກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກເຈົ້າ, ເປີດເຜີຍສະພາວະຂອງພວກເຈົ້າວ່າເປັນມານຮ້າຍທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ສົກກະປົກຢ່າງເຫຼືອທົນ? ມັນບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນກວ່າຄົນອື່ນບໍ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ຮີມສົບຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກມັນທັງໝົດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນໂດຍມານຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກບໍ? ສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົກກະປົກບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ປະພຶດ, ແລ້ວເຈົ້າບໍລິສຸດທີ່ສຸດບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າການນຸ່ງເສື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມຈະສາມາດປົກປິດຈິດວິນຍານທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ເກີດຜົນ! ເຮົາແນະນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ: ຢ່າສໍ້ໂກງ ແລະ ທຳທ່າເຮັດ ແລະ ຢ່າແຫ່ຂະບວນຕົນເອງ. ພວກເຈົ້າໂອ້ອວດຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ກັນເອງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບເປັນການຕອບແທນກໍຄືການທົນທຸກຕະຫຼອດໄປ ແລະ ການຂ້ຽນຕີທີ່ໄຮ້ປານີເທົ່ານັ້ນ! ພວກເຈົ້າມີຄວາມຈຳເປັນຫຍັງທີ່ຈະສົ່ງສາຍຕາໃຫ້ກັນເອງ ແລະ ໝົກມຸ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮັກ? ນີ້ແມ່ນການວັດແທກຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຂອບເຂດຄວາມທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ເຮົາກຽດຊັງບັນດາຜູ້ຄົນໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດຢາ ແລະ ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ; ເຮົາກຽດຊັງຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ຍິງໜຸ່ມໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຮັກເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຈົ້າຄວນຈະຢັບຢັ້ງຕົນເອງ, ຍ້ອນບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໂອ້ອວດຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍໃຊ້ທຸກໂອກາດທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດໃຊ້ໄດ້, ຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າອຸດົມສົມບູນເກີນໄປ ແລະ ຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າກໍມີຫຼາຍເກີນໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (7)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 316)

ຕອນນີ້ ບໍ່ວ່າການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າຈະມີປະສິດທິພາບ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຖືກວັດແທກໂດຍສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນປັດຈຸບັນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກໃຊ້ເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຈົ້າ; ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກໃນການເສຍສະຫຼະທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຈາກການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ໃນບັນດາພວກເຈົ້າທັງໝົດ,

ມີຫຼາຍຄົນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ, ຍ້ອນມື້ນີ້ເປັນມື້ທີ່ເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ສົບສົນໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະບໍ່ນໍາພາຄົນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນໄປສູ່ຍຸກຕໍ່ໄປ. ຈະມີເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາສໍາເລັດ. ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊາກສົບທີ່ເໝັນເນົ່າ ແລະ ໄຮ້ວິນຍານທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ເລີຍ;

ຕອນນີ້ແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ. ຢ່າກ່າວໂທດສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ຈຸດຈົບຂອງໂລກໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ມັນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ມາເຖິງຈຸດນີ້ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເຈົ້າໃນຖານະມະນຸດຈະສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຢຸດພວກມັນ;

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງຕ່າງໆຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ. ມື້ວານ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈ່າຍລາຄາເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື່ສັດ; ມື້ນີ້ ເວລາໄດ້ມາເຖິງ ເຈົ້າເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ; ແລະ ມື້ອື່ນ ເຈົ້າຈະຖືກກໍາຈັດ ແລະ ຈະບໍ່ມີທາງເວັ້ນສໍາລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນຫົວໃຈຂອງເຮົາອ່ອນໂຍນ ແລະ ເຮົາກໍາລັງເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງເຮົາເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ,

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມໃນສ່ວນຂອງເຈົ້າເອງ ຫຼື ຄິດຄໍານຶງເຖິງຕົວເຈົ້າເອງ, ສິ່ງນີ້ຈະກ່ຽວຫຍັງກັບເຮົາ? ຄົນທີ່ຄິດເຖິງພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນທີ່ມັກຄວາມສະບາຍ; ຄົນທີ່ເບິ່ງຄືເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອແທ້ໆ; ຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຮັດຢາ ແລະ ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ; ຄົນທີ່ຜິດສິນທໍາ, ໃຈແຕກ ແລະ ສົກກະປົກ; ຄົນທີ່ລັກເຄື່ອງຖວາຍແກ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ສິ່ງຂອງໆພຣະອົງ; ຄົນທີ່ຮັກການຕິດສິນບົນ; ຄົນທີ່ຝັນຢ່າງຂີ້ຄ້ານເຖິງການຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ; ຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ທະນົງຕົວ; ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຫາຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບສ່ວນຕົວ; ຄົນທີ່ເຜີຍແຜ່ຄໍາເວົ້າທີ່ບໍ່ສຸພາບ; ຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າເອງ; ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດຫຍັງ ນອກຈາກຕັດສິນ ແລະ ກ່າວຮ້າຍພຣະເຈົ້າເອງ; ຄົນທີ່ກໍ່ຕັ້ງກຸ່ມພັກພວກ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນເອກະລາດ; ຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງຕົນເອງເໜືອພຣະເຈົ້າ; ຊາຍ ແລະ ຍິງໜຸ່ມ, ໄວກາງຄົນ ແລະ ໄວອາວຸໂສທີ່ໄຮ້ຄ່າ ຜູ້ເຊິ່ງຕິດກັບດັກໃນກິເລດຕັນຫາ; ຊາຍ ແລະ ຍິງທີ່ເພີດເພີນກັບຊື່ສຽງສ່ວນຕົວ ແລະ ໂຊກລາບ ແລະ ສະແຫວງຫາສະຖານະສ່ວນຕົວທ່າມກາງຄົນອື່ນໆ;

ຄົນທີ່ບໍ່ສໍານຶກຜິດທີ່ຕິດກັບດັກຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບ,

ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ໄດ້ເກີນຄວາມລອດພົ້ນບໍ? ຄວາມຜິດສິນທໍາ, ຄວາມຜິດບາບ, ຢາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເວດມົນ, ຄໍາເວົ້າທີ່ຫຍາບຄາຍ ແລະ ຄໍາເວົ້າບໍ່ສຸພາບລ້ວນແລ້ວແຕ່ກໍ່ການຈະລາຈົນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ; ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຄໍາເວົ້າແຫ່ງຊີວິດແມ່ນຖືກຢຽບຢໍ່າໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ແລະ ພາສາບໍລິສຸດໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຊາວຕ່າງຊາດທີ່ໃຄ່ໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ!

ຜົນຕາມມາສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງ? ຄົນທີ່ຮັກເນື້ອໜັງ, ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດເວດມົນຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິດກັບດັກໃນຄວາມຜິດບາບຈາກຕັນຫາຈະສາມາດໜ້າດ້ານສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ແນວໃດ! ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບໍວ່າຜູ້ຄົນແບບພວກເຈົ້າແມ່ນໜອນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ? ເຈົ້າມີສິດຫຍັງທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງນີ້ ແລະ ນັ້ນ? ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮັກເນື້ອໜັງ, ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ, ຄົນທີ່ບໍ່ຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ວາງອຸບາຍເພື່ອເຫັນແກ່ສະຖານະຂອງພວກເຂົາເອງ, ຜູ້ທີ່ຍົກຍໍຕົນເອງ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄືເກົ່າບໍ ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າໃນການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ? ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບວ່າຄວາມອາວຸໂສຂອງເຈົ້າມີຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈັກປີແລ້ວ ແລະ ແຮງໄກທີ່ມັນຈະຂຶ້ນກັບວ່າເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຫຼາຍສໍ່າໃດ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນຂຶ້ນກັບວ່າ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າໄດ້ເກີດຜົນ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນ "ຕົ້ນໄມ້" ທີ່ອອກໝາກ, ບໍ່ແມ່ນຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີໃບຂຽວງາມ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍດອກ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກີດໝາກຫຍັງເລີຍ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີເພື່ອພະເນຈອນຕາມທ້ອງຖະໜົນ, ມັນສຳຄັນຫຍັງ? ຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເຄົາລົບຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີໜ້ອຍກວ່າຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຕົນເອງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາຂອງເຈົ້າ, ບຸກຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມບໍ? ພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນຕົ້ນແບບ ແລະ ແບບຢ່າງສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້, ເຈົ້າກະບົດເກີນໄປ, ເຈົ້າເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ! ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກກຳຈັດບໍ? ເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດບໍ່ແມ່ນເວລາແຫ່ງການມາເຖິງຂອງວັນສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າບໍ? ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ມີຈັກຂໍ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຫູຂອງພວກເຈົ້າແທ້ງ? ມີຈັກຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງ? ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາສິ້ນສຸດລົງ, ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າເຊົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ເວລາທີ່ເຈົ້າເຊົາຢືນຂັດຂວາງເຮົາ. ໃນເວລາທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ, ພວກເຈົ້າກໍປະພຶດຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ. ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າປະຕິບັດ "ພາລະກິດ" ຂອງເຈົ້າເອງ, ສ້າງອານາຈັກນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າເອງ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍນອກຈາກກຸ່ມໝາໄນ ແລະ ໝາ, ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເຮົາ! ເຈົ້າພະຍາຍາມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະນຳເອົາຄົນທີ່ມອບຄວາມຮັກໃຫ້ເຈົ້າທັງໝົດເຂົ້າສູ່ອ້ອມກອດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງເຈົ້າມີຢູ່ໃສ? ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນຫຼອກລວງ! ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນຫຼອກລວງ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດ! ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ? ຜູ້ຊາຍທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາທາງເພດຕ້ອງການສະເໝີທີ່ຈະດຶງດູດໂສເພນີທີ່ຍົ້ວເຍົ້າມາຫາພວກເຂົາເພື່ອຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍມານຮ້າຍທີ່ຜິດສິນທຳທາງເພດແບບນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງເດັດຂາດ.

ເຮົາກຽດຊັງພວກເຈົ້າ ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ແລະ ຄວາມຍົ້ວຍວນຂອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົມລົງສູ່ນະຮົກ. ພວກເຈົ້າມີຫຍັງໃຫ້ແກ້ຕົວບໍ່? ພວກເຈົ້າ ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນເປັນຕາລັງກຽດ! ພວກເຈົ້າເປັນຕາຂີ້ດຽດ! ຂີ້ເຫຍື້ອແບບນີ້ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາທີ່ຕິດກັບດັກໃນຄວາມຜິດບາບຈະຍັງສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ? ມື້ນີ້ ຄວາມຈິງນີ້, ຫົນທາງນີ້ ແລະ ຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ດຶງດູດໃຈພວກເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຖືກດຶງດູດຫາຄວາມຜິດບາບ; ຫາເງິນ; ຫາຖານະ, ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ; ຫາຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ; ຫາຄວາມເຈົ້າຊູ້ຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ ສະເໜ່ຂອງແມ່ຍິງ. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ?

ພາບລັກຂອງພວກເຈົ້າເຖິງກັບຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ,

ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າເຖິງກັບສູງສົ່ງກວ່າພຣະເຈົ້າ,

ດ້ານກຽດຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ,

ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຮູບປັ້ນທີ່ຜູ້ຄົນບູຊາ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນອັກຄະເທວະດາບໍ?

ເມື່ອຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍ

ເຊິ່ງຍັງເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃກ້ຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ,

ຫຼາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າຈະເປັນຊາກສົບທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຕ້ອງຖືກກຳຈັດ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ, ເຮົາກະລຸນາ ແລະ ດີຕໍ່ທຸກຄົນ. ເມື່ອພາລະກິດສິ້ນສຸດລົງ, ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຮົາຈະບໍ່ກະລຸນາ ແລະ ດີອີກຕໍ່ໄປ, ຍ້ອນຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຈະໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ ແລະ ແຕ່ລະຄົນກໍຈະໄດ້ຖືກຈັດອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຈະບໍ່ເກີດປະໂຫຍດຫຍັງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນອີກ

ຍ້ອນຍຸກແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຈະຜ່ານໄປ ແລະ ເມື່ອຜ່ານໄປແລ້ວ ມັນກໍຈະບໍ່ກັບຄືນມາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 317)

ມະນຸດໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄຸມຂອງອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດ, ຕົກເປັນທາດອິດທິພົນຂອງຊາຕານທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີໄດ້. ຫຼັງຈາກທີ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຜ່ານການປຸງແຕ່ງໂດຍຊາຕານ ມະນຸດກໍຍິ່ງເສື່ອມຊາມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຖ້າມະນຸດປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົາຕ້ອງປົດຖິ້ມຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົວເອງຊອບທຳ, ຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົວເອງສຳຄັນ, ຄວາມຈອງຫອງ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເຊິ່ງທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມຮັກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການເຫັນດີຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຫາກປາສະຈາກການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຖືກຈັດການ, ແຕກຫັກ, ລິຮານ, ລົງວິໄນ, ຕີສອນ ຫຼື ຫຼໍ່ຫຼອມໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າແມ່ນເປັນຄົນທີ່ກ່າວຄຳເວົ້າແບບຈອງຫອງ ແລະ ເປັນມະນຸດທີ່ໄຮ້ສາລະທີ່ສຸດ. ມະນຸດປະເພດນີ້ຄືອັກຄະເທວະດາ! ທຳມະຊາດທີ່ມີມາແຕ່ເກີດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ. ມະນຸດຕ້ອງປະຖິ້ມທຳມະຊາດທີ່ມີມາແຕ່ເກີດຂອງເຂົາໂດຍຜ່ານການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມີພຽງແຕ່ການເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການປະສົບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາຈຶ່ງສາມາດໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ມີໃຜຜູ້ເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ ນອກຈາກເຂົາຈະເປັນມະນຸດທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ແມ່ນແຕ່ສຳລັບຄົນປະເພດນີ້, ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ທັງໝົດວ່າເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ; ຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດພຽງແຕ່ເວົ້າໄດ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ. ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ສາມາດຖືໄດ້ວ່າເປັນສິ່ງບວກ

ແຕ່ມັນໄດ້ຖືກດຳເນີນການໂດຍຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງມະນຸດຈຶ່ງເປັນອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ. ບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ ໂດຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກົງໄປກົງມາໃນການກະທຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ພວກເຂົາກໍປະພຶດຕົວແບບນີ້ເຊັ່ນກັນ, ພວກເຂົາກໍມີລັກສະນະແບບນີ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ອຸປະນິໄສແບບນີ້ຂອງພວກເຂົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ນີ້ແມ່ນມະນຸດປະເພດໃດ? ອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ໃຜກໍຕາມທີ່ປະກາດວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຄົນນັ້ນແມ່ນໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ແລະ ດູຖູກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ! ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມຍັງເປັນພາບລັກຂອງຊາຕານ. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອວ່າດີ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການກະທຳຂອງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ຫຼື ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່ານັ້ນກໍຄື ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າພວກເຂົາສາມາດຊື່ນຊົມຊີວິດແຫ່ງສະຫວັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ສາມາດກ່າວຢືນຢັນໄດ້ວ່າ: “ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຮັກພຣະອົງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ” ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເຖິງຂອບເຂດທີ່ສູງສຸດ, ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້, ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງມະນຸດບໍ່ຄືກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະເຈົ້າໄດ້, ຢ່າວ່າແຕ່ກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າເລີຍ. ສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຊີ້ນຳໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຕາມນັ້ນ ແມ່ນພຽງແຕ່ອີງຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.

ການປະຕິບັດ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານແມ່ນໄດ້ສະແດງອອກໃນມະນຸດ. ໃນປັດຈຸບັນ ການປະຕິບັດ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດແມ່ນການສະແດງອອກຂອງຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດຄືພາບຫຼັກຂອງຊາຕານ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດບາງຄົນມີລັກສະນະທີ່ດີ, ພຣະເຈົ້າອາດປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງຜ່ານລັກສະນະດັ່ງກ່າວຂອງມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າການປະຕິບັດພາລະກິດຮ່ວມ ແລະ ຂະຫຍາຍສິ່ງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ. ຈະເປັນພວກປະກາດພຣະທຳໃນຍຸກອະດີດ ຫຼື ມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ໂດຍກົງ. ຜູ້ຄົນມາຮູ້ຈັກຮັກພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການບີບບັງຄັບເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜພະຍາຍາມທີ່ຈະຮ່ວມມືດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ.
ສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກຄືຫຍັງ? ທຸກໆສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍກົງຄືສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີພຽງແຕ່ຄວາມຮັກ, ຄວາມປະສົງເພື່ອທົນທຸກທໍລະມານ, ຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຍິນຍອມ, ຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ນີ້ເປັນເພາະວ່າ ເມື່ອພຣະອົງມາ, ພຣະອົງປາສະຈາກທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບ ແລະ ມາຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ. ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມຄ້າຍຄືເນື້ອໜັງທີ່ເປັນບາບ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມບາບ; ເພາະສະນັ້ນ, ການປະຕິບັດ, ການກະທຳ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ
ຈົນເຖິງເວລາກ່ອນການສຳເລັດຂອງພາລະກິດຜ່ານການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ
(ລວມເຖິງຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ),
ທັງໝົດນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.
ຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ
ມະນຸດຄົນໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມຜິດບາບໂດຍທຳມະຊາດບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດນັ້ນ ຄືຕົວແທນໃຫ້ກັບຊາຕານ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມຜິດບາບບໍ່ແມ່ນຕົວແທນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າປາສະຈາກຄວາມຜິດບາບ. ແມ່ນແຕ່ພາລະກິດທີ່ກະທຳໃນມະນຸດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍພຽງແຕ່ສາມາດຖືໄດ້ວ່າເປັນການນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດໄດ້ກະທຳແທນພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເທົ່າທີ່ມະນຸດໄດ້ໄຕ່ຕອງແລ້ວ ບໍ່ວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ ຫຼື ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຈາກການເບິ່ງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທຳໃນມະນຸດຈາກອະດີດຈົນເຖິງປະຈຸບັນ, ຄົນເຮົາຈະເຫັນວ່າ ມະນຸດມີສິ່ງທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມ; ທັງໝົດກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນຕົວເຂົາ.
ມີຄົນໜ້ອຍຫຼາຍທີ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຈັດການ ແລະ ຖືກລົງວິໄນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ

ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຢູ່ ແລະ ການຮ່ວມມືໃນສ່ວນຂອງມະນຸດແມ່ນຂາດຫາຍໄປ. ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວບໍ? ເມື່ອເປັນແບບນີ້, ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດ ແລະ ເພື່ອບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ?

(ຈາກບົດ "ມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 318)

ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ແນວທາງທີ່ເຈົ້າປະພຶດຕົວແມ່ນຕ້ອງອີງຕາມຄວາມເປັນຈິງທັງໝົດ: ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຕ້ອງເປັນຈິງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ເປັນພາບລວງຕາ ແລະ ເພີ້ຝັນ. ມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງຈາກການປະພຶດຕົວແບບນີ້ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງກັບຊີວິດ. ຍ້ອນການສະແຫວງຫາ ແລະ ການໃຊ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ຜິດ ແລະ ຫຼອກຫຼວງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍ, ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກໍຄືເຫດຜົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ທິດສະດີທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມຈິງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການມີຕົວຕົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຽງແຕ່ຈະສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ເປົ່າວ່າງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະປາສະຈາກຄຸນຄ່າ ຫຼື ຄວາມໝາຍ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດມີຊີວິດຢູ່ເປັນເວລາຮ້ອຍປີ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ເພື່ອຫຍັງເລີຍ. ສິ່ງນັ້ນເອີ້ນວ່າ ຊີວິດມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນຊີວິດຂອງສັດແທ້ໆບໍ? ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຖ້າພວກເຈົ້າພະຍາຍາມຕິດຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ພະຍາຍາມສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ ແລະ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ໄດ້ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້ ແລ້ວການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວແຮງຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຂຶ້ນຕື່ມບໍ? ໃນທີ່ສຸດ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າຈະກາຍເປັນກອງຊາກຫັກພັງ.
ການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວຈະນຳປະໂຫຍດຫຍັງມາສູ່ເຈົ້າ? ບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດກັບມະນຸດກໍຄື ເຂົາພຽງແຕ່ຮັກໃນສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ຫຼື ຈັບຕ້ອງໄດ້, ສິ່ງທີ່ລຶກລັບ ແລະ ອັດສະຈັນທີ່ສຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການບໍ່ເຖິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດທຳມະດາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້. ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສົມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະຖືກວິເຄາະໂດຍມະນຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈສິ່ງອື່ນໆ ແລະ ຈະພະຍາຍາມຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ຍິ່ງພວກມັນບໍ່ສົມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມະນຸດກໍຈະພິຈາລະນາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ ແລະ ວິເຄາະພວກມັນຢ່າງໃກ້ຊິດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ອາດເຮັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນເຖິງຂັ້ນສ້າງແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງທົ່ວເຖິງຂຶ້ນມາເອງ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອທຸກສິ່ງເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສົນໃຈພວກມັນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ເຂົາພຽງແຕ່ດູໝິ່ນ ແລະ ຍັງສະແດງຄວາມດູຖູກພວກມັນອີກດ້ວຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນທ່າທີຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ເປັນຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນບໍ? ເມື່ອສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຈົ້າກໍຈະມີອະຄະຕິກັບພວກມັນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ນໍາໃຊ້ເວລາວ່າງໃນການພິຈາລະນາພວກມັນ ມີພຽງແຕ່ເມີນເສີຍຕໍ່ພວກມັນ; ພວກເຈົ້າດູຖູກເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມາດຕະຖານຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຍັງເຊື່ອງແນວຄວາມຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ເປັນຈິງທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມປົກກະຕິຂອງພຣະອົງຢ່າງງ່າຍດາຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນທ່າມກາງຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງບໍ?
ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໄດ້ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງແຫ່ງຍຸກອະດີດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຍຸກປັດຈຸບັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າແຫ່ງອະດີດ ແລະ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນມາຈາກສອງຍຸກສະໄໝທີ່ແຕກຕ່າງກັນບໍ?
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າແຫ່ງອະດີດແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຖືກສັນລະເສີນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນເປັນພຽງມະນຸດນ້ອຍໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ? ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດນະມັດສະການແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາບໍ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ? ເມື່ອທຸກຢ່າງຖືກກ່າວເຖິງ ແລະ ດໍາເນີນຢ່າງສົມບູນ, ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນເປັນຈິງເກີນໄປ ຈົນມະນຸດບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງບໍ? ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນຂໍຮ້ອງຈາກມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກອັບອາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆຍາກສໍາລັບມະນຸດບໍ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປີດຮອຍບາດແຜຂອງເຂົາບໍ? ດ້ວຍວິທີນີ້, ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງຈຶ່ງກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດ, ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນບໍ? ໃນອະດີດ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ມາເປັນເນື້ອໜັງເທື່ອ ເຈົ້າອາດເປັນບຸກຄົນທາງສາສະໜາ ຫຼື ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼື້ອມໃສ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າມາເປັນເນື້ອໜັງ, ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼື້ອມໃສເຫຼົ່ານັ້ນຫຼາຍຄົນໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ. ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ແມ່ນຫຍັງກໍາລັງເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ແຫ່ງນີ້? ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພັດຫຼົງໄຫຼກັບສິ່ງທີ່ຜິດ
ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົ້ນຕໍທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດຂອງການເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດບໍ?

ພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ, ສະນັ້ນ, ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດກໍແມ່ນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດແມ່ນບໍ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອ ແລະ ຮັກຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດນີ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າອົງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີລົມຫາຍໃຈອົງນີ້ບໍທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ປົກກະຕິແບບພິເສດທີ່ສຸດ? ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າທີ່ແນ່ນອນ? ມັນຢູ່ໃນສວງສະຫວັນ ຫຼື ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ? ມັນແມ່ນແນວຄວາມຄິດ ຫຼື ມັນແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ມັນແມ່ນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ເໜືອທຳມະຊາດບາງຢ່າງ? ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ, ຄວາມຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດຂອງຄຳພັງເພີຍແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດຂອງຄຳພັງເພີຍດັ່ງກ່າວຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ຍ້ອນມັນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃນມະນຸດ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົວເອງ, ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ຄຳພັງເພີຍຂອງຊີວິດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳພັງເພີຍທີ່ສະຫຼຸບມາຈາກບາງສິ່ງ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ມີຊື່ສຽງຈາກບຸກຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນຖ້ອຍຄຳເຖິງມະນຸດຈາກຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສວງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ມະນຸດສະຫຼຸບ ແຕ່ເປັນຊີວິດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດຂອງຄຳພັງເພີຍຂອງຊີວິດທັງໝົດ. ການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດໃນການນຳຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດແມ່ນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ການສະແຫວງຫາເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ. ທາດແທ້ຂອງຄວາມຕ້ອງການນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ ແທນທີ່ຈະແມ່ນທິດສະດີວ່າງເປົ່າທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ຖ້າການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກທິດສະດີ ແລະ ບໍ່ປະກອບມີຄວາມເປັນຈິງເລີຍ, ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໂຈມຕີຄວາມຈິງບໍ? ຄົນປະເພດນີ້ຈະສາມາດສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນທີ່ປາດສະຈາກຄວາມເປັນຈິງແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ທໍລະຍົດຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໂດຍທຳມະຊາດທັງໝົດ!

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 319)

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບລາງວັນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນທີ່ພໍໃຈໂດຍພຣະອົງ; ທຸກຄົນປາຖະໜາຫາສິ່ງດັ່ງກ່າວ ເມື່ອພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດດີ້ນຮົນກັບການສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງກວ່າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຕ້ອງການຖືກປະໄວ້ຢູ່ຫຼັງຄົນອື່ນ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເປັນ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ແຫຼ້ງ ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າຈຶ່ງພະຍາຍາມປະຈົບປະແຈງເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນນິຍົມຊົມຊອບຕະຫຼອດເວລາ, ແຕ່ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນໜ້ອຍກວ່າຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ຕົນເອງອີກ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າສິ່ງນີ້? ເພາະເຮົາບໍ່ຮັບຮູ້ຄວາມຊື່ສັດທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນເຮົາປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້ານະມັດສະການ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍທີ່ພວກເຈົ້າສັນລະເສີນນັ້ນ ບໍ່ມີຢູ່ຈິງເລີຍ. ເຫດຜົນທີ່ເຮົາສາມາດເວົ້າສິ່ງນີ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນກໍເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍ.

ເຫດຜົນສຳລັບຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຮູບບູຊາທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ; ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ເລັກນ້ອຍ, ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ເຮົາດ້ວຍຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍນັ້ນ ເຮົາໝາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍເບິ່ງຄືວ່າໃກ້ໂຕພວກເຈົ້າ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າ “ບໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່” ມັນແມ່ນເວົ້າເຖິງວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນປັດຈຸບັນນີ້ເບິ່ງຄືວ່າເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ປາສະຈາກຄວາມສາມາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ສູງສົ່ງ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າ “ບໍ່ນ້ອຍ”, ສິ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຄົນນີ້ບໍ່ສາມາດເອີ້ນລົມ ແລະ ຄວບຄຸມຝົນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງສາມາດເອີ້ນຫາພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສັ່ນສະເທືອນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດອັດສະຈັນໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຢູ່ພາຍນອກ ພວກເຈົ້າທັງໝົດເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດນີ້ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງສູງ ແຕ່ໃນທາດແທ້ແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງເລີຍ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍທີ່ມາຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຮັກຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າປາຖະໜາທັງໃນກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນດ້ວຍຕົນເອງ. ສຳລັບພຣະຄຣິດນີ້ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ເສດສ່ວນເຫຼືອເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ມີເລີຍ. ຄວາມເຊື່ອໝາຍເຖິງຄວາມສັດທາ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ; ຄວາມຮັກໝາຍເຖິງຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມນັບຖືທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຈາງຫາຍ.

ແຕ່ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະຄຣິດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ເປັນໄປຕາມທີ່ຄາດຫວັງໄວ້ຫຼາຍ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອ ພວກເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມເຊື່ອແນວໃດໃນພຣະອົງ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຮັກ ພວກເຈົ້າຮັກພຣະອົງດ້ວຍວິທີໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມເຊື່ອແນວໃດໃນພຣະອົງ? ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃສ? ພວກເຈົ້າຮັກພຣະອົງແນວໃດ? ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະອົງຢູ່ໃສ?

ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕິດຕາມເຮົາໂດຍບໍ່ມີຄວາມລັງເລໃຈຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ແລ້ວພວກເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມອ່ອນເພຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຊ່ວງເວລາສອງສາມປີທີ່ຜ່ານມາ. ລັກສະນະທີ່ມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ ແລະ ນິໄສຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນນັ້ນ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນ; ການມີປະຕິກິລິຍາກັບພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກລໍາບາກຫຼາຍ. ເລື່ອງທີ່ເປັນຕາເສຍດາຍກໍຄື ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງກ່ຽວກັບເຮົາ. ບໍ່ແປກໃຈເລີຍທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຖືກຄົນຫຼອກຕົ້ມໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມສັບສົນ. ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຢັ່ງເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາເລີຍ. ມື້ນີ້ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບເຮົາແມ່ນເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາກໍຍັງຄົງເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ສັບສົນ. ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ, ມັນຈະຊໍານານກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍາລັງພະຍາຍາມປະຈົບປະແຈງເຮົາ ແລະ ລູບແຂ້ງເລຍຂາເຮົາ. ແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນງ່າຍຫຼາຍ: ຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມໃຜກໍຕາມທີ່ສາມາດໃຫ້ລາງວັນແກ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະເຊື່ອໃນໃຜກໍຕາມທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຫຼົບຫຼີກຄວາມພິນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ ບໍ່ວ່າຜູ້ນັ້ນຈະເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະເຈົ້າອົງໃດກໍຕາມ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສົນໃນສິ່ງນີ້ເລີຍ. ມີຫຼາຍຄົນແບບນັ້ນທ່າມກາງພວກເຈົ້າມີເຈດຕະນາ ແລະ ສະພາບການແບບນີ້ແມ່ນຮ້າຍແຮງຫຼາຍ. ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ມີການທົດລອງຂຶ້ນເພື່ອເບິ່ງວ່າ ຈະມີພວກເຈົ້າເທົ່າໃດຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດຍ້ອນຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເຮົາກໍຢ້ານວ່າ ບໍ່ມີພວກເຈົ້າຈັກຄົນເລີຍທີ່ສາມາດພໍໃຈເຮົາໄດ້. ສະນັ້ນ ມັນກໍຄົງບໍ່ເສຍຫາຍຫຍັງທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະພິຈາລະນາຄໍາຖາມນີ້: ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກເຮົາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ

ເມື່ອເປັນແບບນີ້ແລ້ວ ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ຍິ່ງພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຈົ້າຍິ່ງຫ່າງເຫີນອອກຈາກເຮົາໄປໄກຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງບັນຫານີ້? ມັນແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ເຄີຍພິຈາລະນາຄໍາຖາມດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ແຮງໂນ້ມທ່ວງຂອງມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບຜົນຕາມມາຂອງການສືບຕໍ່ເຊື່ອໃນຮູບແບບນີ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 320)

ເຮົາພໍໃຈໃນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບຄົນອື່ນ ແລະ ເຮົາມັກຄົນທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ; ສໍາລັບມະນຸດສອງປະເພດນີ້ ເຮົາສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ຍ້ອນໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ພວກເຂົາເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນຫຼອກລວງ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຫົວໃຈທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຜ ແລະ ສົງໄສຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກເລື່ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນເກີດຂຶ້ນເທິງພື້ນຖານຂອງຄວາມສົງໄສ. ເຮົາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວໄດ້. ການຂາດຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງປາສະຈາກຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ. ແລ້ວຖ້າເຈົ້າສາມາດສົງໄສພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄາດເດົາກ່ຽວກັບພຣະອົງຕາມໃຈມັກ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຫຼອກລວງທີ່ສຸດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ເຈົ້າຄາດຄະເນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນຄືກັບມະນຸດໄດ້ ຫຼື ບໍ່: ນັ້ນຄືຄວາມຜິດບາບທີ່ຍົກໂທດໃຫ້ບໍ່ໄດ້, ເປັນຄົນທີ່ມີບຸກຄະລິກຕໍ່າ, ປາສະຈາກຄວາມຍຸຕິທໍາ ແລະ ເຫດຜົນ, ຂາດຄວາມສໍານຶກແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາ, ຕົກຢູ່ໃນກົນລະຍຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າ, ມີເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ສະຫຼາດແກມໂກງ, ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດມົນ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດມີຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄວາມຜິດບາບ! ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈແມ່ນຄົນປະຈົບປະແຈງ ແລະ ຄົນລູບແຂ່ງເລຍຂາແທ້ງ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ມີທັກສະດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກຕ້ອນຮັບໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະສູນເສຍຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຂົາໃນທີ່ນັ້ນ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານມາບໍ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບໍ? ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບເຮົາບໍ່ໄດ້ຢຸດຕິລົງພຽງທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເຫຼົ່ານີ້; ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການໝິ່ນປະໝາດທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະນາມສະຫວັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ

ຄວາມເຊື່ອປະເພດດັ່ງກ່າວຂອງພວກເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ ແຕ່ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ຫູຂອງເຮົາໄດ້ຍິນຫຍັງແດ່? ມີພວກເຈົ້າຈັກຄົນທີ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈ່າລະລາຄາເພື່ອຄວາມຈິງ ແຕ່ມີຈັກຄົນທີ່ໄດ້ທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງແທ້ໆ? ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄວາມບໍ່ຊອບທຳທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜກໍຕາມ ທຸກຄົນຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ສັດຊື່ສ່ຳໆກັນ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າເຖິງກັບເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນປາສະຈາກຫົວໃຈເມດຕາ ຫຼື ຄວາມຮັກກະລຸນາຄືກັບມະນຸດປົກກະຕິ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ລັກສະນະທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ເມດຕາ ແລະ ກະລຸນາມີຢູ່ພຽງແຕ່ພາຍໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ນັກບຸນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຢູ່ຈິງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄວາມມືດ ແລະ ການປົກຄອງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ມະນຸດຝາກຝັງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາສຳລັບສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສວຍງາມ, ເປັນບຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດທີ່ປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນມາໂດຍມະນຸດ. ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນຊື່ສັດ, ຊອບທຳ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ເຊິ່ງສົມຄວນແກ່ການນະມັດສະການ ແລະ ການເຄົາລົບບູຊາ; ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະເຈົ້ານີ້ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນພຽງຕົວສຳຮອງ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ສາມາດທຽບເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ

ແຮງໄກທີ່ຈະຖືກກ່າວເຖິງໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບພຣະອົງ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ກຽດສັກສີຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນຂອງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງທຳມະຊາດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຸນສົມບັດເຊິ່ງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີສ່ວນ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເປັນຕານັບຖືຕະຫຼອດໄປ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ສຳຄັນ, ອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຢ່າງອື່ນ ມີແຕ່ຄວາມຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີແຮງຈູງໃຈເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຍຸຕິທຳ ຫຼື ເຫດຜົນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນບໍ່ມີຄວາມຄົດໂກງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຊື່ສັດຕະຫຼອດໄປ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີດ້ານທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຢູ່ສະເໝີ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຮັກມະນຸດຫຼາຍ

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍຕໍ່ມະນຸດເຊິ່ງກໍບໍ່ພຽງພໍ,

ເຖິງກັບເມີນເສີຍຕໍ່ເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ຄວາມຮູ້ທີ່ຜິດນີ້ຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແລະ ອາດຝັງຢູ່ໃນຫົວໃຈພວກເຈົ້າໃນອະນາຄົດ.
ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າທຸກການກະທຳຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນມາຈາກຈຸດຢືນຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ປະເມີນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈາກທັດສະນະຂອງຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.
ພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມຜິດພາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ມາກ່ອນໜ້າພວກເຈົ້ານັ້ນເຄີຍເຮັດມາກ່ອນເລີຍ. ນັ້ນກໍຄື ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຕານັບຖືໃນສະຫວັນທີ່ມີມົງກຸດປະທັບຢູ່ເທິງຫົວຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າບໍ່ສຳຄັນ ຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຕົວຕົນຕໍ່ພວກເຈົ້າເລີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບາບຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວຢ່າງເດັ່ນໃນການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?
ພວກເຈົ້ານະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າເຄົາລົບຮູບພາບທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ນັບຖືຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງຍ້ອນຄຳເວົ້າທີ່ຈັບໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ເຈົ້າຍິນດີຖືກບັນຊາໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ມືຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມລ້ຳລວຍ ແລະ ປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດສະໜອງຄວາມປາຖະໜາທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າທຸກຢ່າງ.
ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ເຈົ້າບໍ່ນະມັດສະການກໍຄືພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ບໍ່ເປັນຕາສູງສົ່ງ;
ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າກຽດຊັງກໍຄືການກ່ຽວພັນກັບພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຫັນວ່າສູງສົ່ງ.
ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈກໍຄືຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍມອບເງິນແມ່ນແຕ່ກີບດຽວໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປາຖະໜາຫາພຣະອົງ ກໍຄືພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ເປັນຕາຮັກອົງນີ້.
ພຣະເຈົ້າແບບນີ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປີດມຸມມອງຂອງເຈົ້າອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງໄດ້, ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າໄດ້ພົບຊັບສົມບັດ ແຮງໄກທີ່ຈະສະໜອງສິ່ງທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ.
ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະອົງ? ເຈົ້າເຄີຍຄິດໃນຄຳຖາມແບບນີ້ບໍ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຄຣິດອົງນີ້ເທົ່ານັ້ນ; ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຍັງເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນອີກ. ເຮົາຄິດວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 321)

ພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນຕົວພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍ. ແມ່ນຫຍັງຄືບັນຫາໃນທີ່ນີ້? ພວກເຈົ້າຍອມຮັບພຽງແຕ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ຮັບການຈັດການຂອງພຣະອົງ ຫຼື ການລິຮານຂອງພຣະອົງ;

ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອມີຄວາມເຊື່ອທີ່ສົມບູນໃນພຣະອົງ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືບັນຫາໃນທີ່ນີ້? ໃນການວິເຄາະຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນພຽງເປືອກໄຂ່ທີ່ວ່າງເປົ່າທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ກຳເນີດລູກໄກ່ໄດ້.
ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມຈິງມາສູ່ພວກເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຊີວິດ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຄວາມເຊື່ອນັ້ນໄດ້ນຳຄວາມຮູ້ສຶກລວງຕາເຖິງການບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ຄວາມຫວັງມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນຄືຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງການບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ຄວາມຫວັງນີ້ທີ່ເປັນຈຸດປະສົງຂອງພວກເຈົ້າໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ແນວທາງປະຕິບັດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນພຽງການພະຍາຍາມປະຈົບປະແຈງພຣະເຈົ້າຜ່ານການຍອມຮັບໃຊ້ ແລະ ຄວາມໄຮ້ຢາງອາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ບໍ່ວ່າໃນວິທີທາງໃດກໍຕາມ. ລູກໄກ່ຈະສາມາດປາກົດອອກຈາກຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ຈະສາມາດສຳເລັດຫຍັງໄດ້?
ຈຸດປະສົງຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຊ້ພຣະອົງເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າເອງ.
ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ແທ້ຈິງແຫ່ງການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?
ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາບໍ່ຮັບຮູ້ມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາຍົກຍ້ອງພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຕິດດິນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈັກເທື່ອ.
ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ສຸດທ້າຍແລ້ວ ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົ້ນຈາກມືຂອງເຮົາທີ່ຈະລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້. ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ; ພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ແນ່ນອນ ຈຳນວນຂອງພວກເຂົາລວມເຖິງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າເຊື່ອບໍວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ພຣະຄຣິດຕາມທີ່ເຈົ້າພໍໃຈ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ? ຜິດແລ້ວ! ຄວາມບໍ່ຮູ້ພຣະຄຣິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຄວາມບໍ່ຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສັດຊື່ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນສໍ່າໃດກໍຕາມ ມັນກໍເປັນພຽງການເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທີ່ວ່າງເປົ່າ

ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ເຄື່ອງມືທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເຄື່ອງມືໃນການກ່າວໂທດມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຍັງຄວ້າເອົາຂໍ້ແທ້ຈິງເພື່ອລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າເຄີຍເຂົ້າໃຈຜົນຕາມມາທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນໄພໃນທີ່ນີ້ບໍ? ເຈົ້າເຄີຍມີປະສົບການກັບພວກມັນບໍ? ເຮົາປາຖະໜາວ່າ ມື້ໃດມື້ໜຶ່ງໃນໄວໆນີ້ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງນີ້ ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນ ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກດ້ວຍ. ຢ່າສັບສົນກັບບູລິມະສິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງສຳຮອງມາຢູ່ເໜືອສິ່ງທີ່ເປັນຫຼັກ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ໄດ້ພົວພັນກັບເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແຕ່ຍັງຄົງຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລ້ວເຮົາກໍຈະເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າກໍຍາກຫຼາຍທີ່ຈະຄາດຄະເນໄດ້. ຖ້າການພົວພັນກັບເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີບໍ່ພຽງແຕ່ລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະປ່ຽນແປງໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມຈິງໄດ້ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເຮັດໃຫ້ຝັງແໜ້ນວິທີການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມອວດດີສອງເທົ່າກວ່າທີ່ມີແຕ່ກ່ອນ, ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບເຮົາຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ຈົນເຈົ້າເຫັນເຮົາເປັນພຽງລູກນ້ອງຊັ້ນຕໍ່າຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາຈະເວົ້າວ່າ ຄວາມເຈັບປວດຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລິກພຽງແຕ່ຢູ່ຜິວໜັງອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ມັນຈະຊຶມເຂົ້າໄປໃນກະດູກຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ສຳລັບເຈົ້າແມ່ນພຽງລໍຖ້າຈັດງານສົບຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບທີ່ສົມຄວນຕາຍ ເຊິ່ງເປັນບາບທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະຢືນຢັນທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນບັນຫາທຳມະດາ ແຕ່ເປັນບັນຫາມີທຳມະຊາດອັນຮ້າຍແຮງຫຼາຍ. ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ ຢ່າໂທດວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ລ່ວງໜ້າ. ທຸກສິ່ງແມ່ນຈະລົງເອີຍດ້ວຍວິທີນີ້ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າກ່ຽວພັນກັບພຣະຄຣິດ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍນອກຈາກບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລ້ວຕອນນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະພົບກັບຄວາມຈິບຫາຍ. ນີ້ເປັນພຽງການຕັກເຕືອນຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 322)

ໃນມະນຸດມີພຽງຄຳສັບທີ່ບໍ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ, ນອກນັ້ນມະນຸດຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມສັດທາປະກອບມີຫຍັງແດ່, ແລ້ວແຮງໄກຍ້ອນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມສັດທາ. ມະນຸດເຂົ້າໃຈໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ມະນຸດເອງແມ່ນຂາດແຄນເກີນໄປ; ຄວາມສັດທາຂອງເຂົາຕໍ່ກັບເຮົາ ແມ່ນບໍ່ມີສະຕິ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າສັດທາແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຍ້ອນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມສັດທາໃນເຮົາ, ເຂົາຍັງສືບຕໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາຢ່າງຫຼົງໄຫຼ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງກັບມະນຸດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໃຫ້ເຂົາຮ້ອງຫາເຮົາຢ່າງຫຼົງໄຫຼແບບວິທີນີ້ ຫຼື ເຊື່ອໃນເຮົາແບບພໍເປັນພິທີ, ຍ້ອນວ່າພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດແມ່ນເພື່ອວ່າ ມະນຸດອາດໄດ້ເຫັນເຮົາ ແລະ ຮູ້ຈັກເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ປະທັບໃຈ ແລະ ເບິ່ງເຮົາໃນແສງສະຫວ່າງໃໝ່. ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍສຳແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ສະແດງຫຼາຍສິ່ງທີ່ອັດສະຈັນ ແລະ ບັນດາຊາວອິດສະຣາເອນໃນເວລານັ້ນໄດ້ສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຮົາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ເຊີດຊູຕໍ່ຄວາມສາມາດພິເສດຂອງເຮົາຢ່າງສູງ ໃນການຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີສາດຮ້າຍ. ໃນເວລານັ້ນ, ຊາວຢິວຄິດວ່າພະລັງອຳນາດໃນການປິ່ນປົວຂອງເຮົາແມ່ນມີຄວາມຊຳນານ, ພິເສດທີ່ສຸດ ແລະ ຍ້ອນການກະທຳຫຼາຍຢ່າງຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງເຄົາລົບບູຊາເຮົາ ແລະ ຮູ້ສຶກເຄົາລົບເຮົາຢ່າງສູງຕໍ່ອຳນາດທັງໝົດຂອງເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາສະແດງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ໄດ້ຕິດຕາມເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ, ເຊັ່ນວ່າບັນດາຫຼາຍພັນຄົນທີ່ໄດ້ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາ ເພື່ອເບິ່ງເຮົາຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ. ເຮົາໄດ້ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ວ່າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ເບິ່ງເຮົາເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານທາງການແພດ; ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເຮົາໄດ້ເວົ້າພຣະທຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອສອນຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຫັນເຮົາເປັນຄູສອນທີ່ມີຄວາມສາມາດເໜືອກວ່າອັກຄະສາວົກຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ທຸກວັນນີ້, ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ພົບເຫັນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ, ການແປຄວາມໝາຍຂອງພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ເນື່ອງວ່າເຮົາແມ່ນແພດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ທີ່ຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄູສອນຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ນິຍາມເຮົາຄືກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເມດຕາ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ແປພຣະຄຳພີ ອາດມີຄວາມເໜືອກວ່າທັກສະຂອງເຮົາໃນການປິ່ນປົວ ຫຼື ອາດແມ່ນແຕ່ເປັນອັກຄະສາວົກຜູ້ທີ່ມີຄວາມເໜືອກວ່າອາຈານຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ມະນຸດເລົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງ, ຜູ້ທີ່ມີຊື່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນທົ່ວໂລກ

ຖືວ່າເຮົານັ້ນຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍໂດຍເປັນພຽງແຕ່ແພດໜໍເທົ່ານັ້ນ. ການກະທຳຂອງເຮົາແມ່ນຫຼາຍກວ່າຈຳນວນເມັດຊາຍທີ່ມີຢູ່ຕາມຫາດຊາຍ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາແມ່ນເໜືອກວ່າບັນດາລູກຊາຍທັງໝົດຂອງໂຊໂລໂມນ, ແຕ່ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບເຮົາຄືກັບແພດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງເລີຍ ແລະ ອາຈານທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ. ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮັກສາພວກເຂົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຮົາໃຊ້ພະລັງຂອງເຮົາຂັບໄລ່ວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງເພື່ອໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມສຸກຈາກເຮົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອຕ້ອງການຄວາມຮັ່ງມີທາງວັດຖຸຈາກເຮົາຍິ່ງຂຶ້ນ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຊ້ຊີວິດນີ້ຢ່າງສະຫງົບສຸກ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ລອດ ໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງນະຮົກ ແລະ ເພື່ອໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງສະຫວັນ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອຄວາມສະດວກສະບາຍຊົ່ວຄາວ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງໃດໆໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ? ໃນເວລາທີ່ເຮົານຳຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງມາສູ່ມະນຸດ ແລະ ຍຶດເອົາຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫງົບສຸກທັງໝົດທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຂົາເຄີຍມີ, ມະນຸດກໍຈະເກີດມີຄວາມສົງໄສ. ເມື່ອເຮົາມອບຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງນະຮົກໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ໄດ້ຮຽກກັບຄືນພອນແຫ່ງສະຫວັນ, ຄວາມອັບອາຍຂອງມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນຄວາມໂກດແຄ້ນ. ເມື່ອມະນຸດ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ເຮົາປິ່ນປົວເຂົາ, ເຮົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກກຽດຊັງຕໍ່ເຂົາ; ມະນຸດກໍໜີອອກຈາກເຮົາໄປສະແຫວງຫາວິທີການແຫ່ງການແພດສາດ ແລະ ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນເວລາທີ່ເຮົາເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການຈາກເຮົາໄປ, ທຸກຄົນກໍຫາຍໄປໂດຍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ມະນຸດມີຄວາມສັດທາໃນເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາໃຫ້ຄວາມກະລຸນາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ມີສິ່ງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຫລາຍເກີນໄປ. ຊາວຢິວເຊື່ອໃນເຮົາ ເນື່ອງຈາກຄວາມກະລຸນາຂອງເຮົາ ແລະ ຕິດຕາມເຮົາທຸກບ່ອນທີ່ເຮົາໄປ. ບັນດາມະນຸດທີ່ໂງ່ຈ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການທີ່ຈຳກັດໄດ້ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ເພື່ອໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ເຮົາສະແດງອອກມາ. ພວກເຂົາຖືວ່າເຮົາເປັນຫົວໜ້າຄົວເຮືອນຂອງຊາວຢິວ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ສາມາດສະແດງສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນເມື່ອເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ຜີສາດຮ້າຍຈາກມະນຸດ, ມັນກໍເຮັດໃຫ້ເກີດມີການສົນທະນາຫຼາຍຢ່າງໃນບັນດາພວກເຂົາ: ພວກເຂົາເວົ້າວ່າເຮົາແມ່ນເອລີຢາ, ວ່າເຮົາແມ່ນໂມເຊ,

ວ່າເຮົາແມ່ນຜູ້ທີ່ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດຈາກຜູ້ທຳນວາຍທັງໝົດ,
ວ່າເຮົາມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາແພດທັງໝົດ.
ນອກຈາກຕົວເຮົາເອງແລ້ວທີ່ເວົ້າວ່າເຮົາແມ່ນຊີວິດ, ວິທີທາງ ແລະ ຄວາມຈິງ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາ ຫຼື ຕົວຕົນຂອງເຮົາ. ນອກຈາກຕົວເຮົາເອງແລ້ວທີ່ກ່າວວ່າ ສະຫວັນເປັນສະຖານທີ່ທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາອາໄສຢູ່, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພ້ອມນັ້ນກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ນອກຈາກຕົວເຮົາເອງແລ້ວທີ່ກ່າວວ່າ ເຮົາຈະນຳການໄຖ່ບາບມາສູ່ມະນຸດໂລກທັງໝົດ ແລະ ໄຖ່ບາບມະນຸດໂລກ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດໂລກ ແລະ ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກເຮົາໃນນາມມະນຸດຜູ້ມີນໍ້າໃຈ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາ. ນອກຈາກຕົວເຮົາເອງທີ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ທັງໝົດກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຊື່ອວ່າເຮົາແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່. ນັ້ນແມ່ນສັດທາຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ຕົວເຮົາ ແລະ ວິທີທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມຫຼອກລວງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ
ໃນເມື່ອພວກເຂົາມີທັດສະນະດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບເຮົາ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 323)

ຄົນເຮົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ "ພຣະເຈົ້າ". ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຝົ້າຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມສັບສົນ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍວ່າ ຍ້ອນຫຍັງແທ້ ມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງກັນແທ້. ຖ້າຫາກມະນຸດຮູ້ແຕ່ເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຕາຫຼົກທີ່ສຸດໃນໂລກບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້ ຄົນເຮົາໄດ້ພົບເຫັນຄວາມລຶກລັບຈາກສອງສະຫວັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈມາກ່ອນ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເປັນຈິງທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ເປັນຂັ້ນພື້ນຖານ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຕຶກຕອງ. ບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ: "ພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສຳຄັນໜ້ອຍລົງບໍ່?" ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນປັດຈຸບັນທຸກຄົນຈະຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດທັງໝົດນີ້. ພວກເຂົາປະຖິ້ມແມ່ນແຕ່ຄຳຖາມທີ່ທຳມະດາ ແລະ ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ, ແຮງໄກສຳລັບເລື່ອງສັບຊ້ອນຢ່າງສູງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຮູ້ວ່າຄຳຖາມທີ່ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບເປັນຄຳຖາມສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈ

ເພາະພວກເຈົ້າຮູ້ພຽງແຕ່ເຮັດຕາມຄົນອື່ນໆ ໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນກຽມພ້ອມໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ. ເຈົ້າຮູ້ແທ້ບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຄວນມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າຮູ້ແທ້ບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າຮູ້ແທ້ບໍ່ວ່າ ມະນຸດແມ່ນຫຍັງ? ໃນຖານະເປັນຜູ້ທີ່ມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ສູນເສຍສັກສີຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນປັດຈຸບັນແມ່ນມີດັ່ງນີ້: ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາປະຕິບັດ ແລະ ຮູ້ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືການກະທຳຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ເປັນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຈະບອກພວກເຈົ້າຮູ້ລ່ວງໜ້າ ກ່ຽວກັບຄວາມລີ້ລັບທັງໝົດຂອງຊີວິດ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມລີ້ລັບນີ້ຈາກເຮົາໄດ້. ເນື່ອງຈາກວ່າ ນີ້ຄືພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງທັງໝົດ ກ່ຽວກັບຊີວິດທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮູ້ມາກ່ອນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຊື່ອມຊຶມເອົາໄດ້ທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາໄດ້ທັງໝົດ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າອ່ອນແອເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກຽມພ້ອມໃຫ້ດີ. ເຮົາຕ້ອງການສະຫຼຸບພາລະກິດຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດນັ້ນສຳເລັດລົງ ແລະ ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ທຸກຢ່າງ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼົງທາງອີກ ແລະ ຫຼົງເຊື່ອຄຳຫຼອກລວງຂອງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ເມື່ອມີຄວາມມືດລົງມາຄອບງຳ. ຍັງມີຫຼາຍວິທີທີ່ນອກເໜືອໄປກວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼາຍເລື່ອງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພວກເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ. ເຮົາຮູ້ຄວາມສາມາດ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພວກເຈົ້າດີ. ສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີພຣະທຳຫຼາຍຄຳ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຊື່ອມຊຶມໄດ້ ແຕ່ເຮົາຍັງຕ້ອງການທີ່ຈະບອກຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຮູ້ມາກ່ອນ, ຍ້ອນວ່າເຮົາເປັນຫ່ວງຢູ່ສະເໝີວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ຕາມຄວາມສາມາດທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນຕອນນີ້. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຮົາດູຖູກພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນເປັນສັດຮ້າຍ ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການເຝິກຝົນຢ່າງເປັນທາງການຈາກເຮົາ ແລະ ຍັງມີຂໍ້ສົງໃສຢູ່ວ່າ ພວກເຈົ້າມີກຽດສັກສີຫຼາຍປານໃດໃນຕົວພວກເຈົ້າ. ເຖິງວ່າ ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເຫື່ອແຮງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນການເຮັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ແຕ່ປາກົດວ່າ ອົງປະກອບດ້ານບວກໃນຕົວພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີເລີຍ ແລະ ອົງປະກອບດ້ານລົບສາມາດນັບດ້ວຍນິ້ວມືນິ້ວດຽວໄດ້ ແລະ ພຽງໃຊ້ເປັນພະຍານເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າເກືອບທັງໝົດແມ່ນພິດຂອງຊາຕານ. ເຮົາເບິ່ງພວກເຈົ້າ ຄ້າຍຄືວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ບັນຫາຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ,

ເຮົາເບິ່ງການສະແດງອອກ ແລະ ການປະພຶດທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາກໍ່ຮູ້ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງເປັນຫ່ວງພວກເຈົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ: ຖ້າຖືກປະປ່ອຍໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມລຳພັງ, ມະນຸດຈະໄດ້ດີກວ່າ ຫຼື ໄດ້ເທົ່າທຽມກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ຫຼື ບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ກັງວົນກັບຄວາມສາມາດລະດັບເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນຄືຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ແທ້ບໍ ທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ເຮົາຜູ້ດຽວພາຍໃຕ້ທຸກສະຖານະການເທົ່ານັ້ນບໍ? ສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຄວາມດື້ຂອງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ທີ່ລ້ອນເລ້ໜີຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ອອກມາຈາກສັດ ທີ່ຢູ່ໄກຈາກແສ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງພວກມັນ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ເຊິ່ງເປັນຈຸດອ່ອນ ທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີ, ຈຸດບົກຜ່ອງທົ່ວໄປຂອງພວກເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ຄຳແນະນຳພຽງຢ່າງດຽວຂອງເຮົາ ທີ່ຈະໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແມ່ນຈົ່ງໃຫ້ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄວາມອ່ອນແອໃນເມື່ອກ່ອນກັບຄືນມາອີກຄັ້ງ.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍ່ຄືການຢືນເປັນພະຍານ. ນັ້ນແມ່ນຫົວໃຈສຳຄັນໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຄວນຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ຄືດັ່ງພຣະແມ່ແມຣີໄດ້ຍອມຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ ທີ່ມາປາກົດໃນຄວາມຝັນຂອງພຣະນາງ ໂດຍທີ່ພຣະນາງໄດ້ເຊື່ອ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນນະສົມບັດເປັນຄວາມບໍລິສຸດທີ່ແທ້ຈິງ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາຫຼາຍທີ່ສຸດ. ເຮົາໄດ້ມອບສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດທີ່ເຮົາມີໃຫ້ພວກເຈົ້າ ໂດຍມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສະຖານະຂອງຜູ້ຄົນຂອງອິດສະຣາເອນແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ ຄືວ່າຢູ່ຄົນລະໂລກ. ແຕ່ເມື່ອທຽບກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາຫຼາຍເທົ່າ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາລໍຖ້າຢ່າງໝົດຫວັງ ຕໍ່ການປາກົດຕົວຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າພັດໃຊ້ເວລາຢ່າງມີຄວາມສຸກກັບເຮົາ ໂດຍແບ່ງປັນຄວາມອຸດົມສົມບູນຈາກເຮົາ. ຖ້າທຽບກັນແລ້ວ, ພວກເຈົ້າມີສິດຫຍັງ ທີ່ຈະມາຈົ່ມ ແລະ ຖຽງກັນກັບເຮົາ ແລະ ຮຽກຮ້ອງເອົາສ່ວນແບ່ງຈາກຊັບສິນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ບໍ່ພໍອີກບໍ? ເຮົາເອົາໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼາຍແລ້ວ ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮົາເພື່ອເປັນການຕອບແທນຄືຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ແລະ ຄວາມວິຕົກກັງວົນ ແລະ ຄວາມແຄ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ພວກເຈົ້າໜ້າລັງກຽດຫຼາຍ, ນອກນັ້ນພວກເຈົ້າຍັງໜ້າສົມເພດອີກ. ສະນັ້ນ, ເຮົາບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກອົດທົນກັບຄວາມແຄ້ນໃຈ ແລະ

ສະແດງຄວາມຄັດຄ້ານຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຫຼາຍພັນປີກັບການດໍາເນີນພາລະກິດ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຄັດຄ້ານມະນຸດມາກ່ອນ ຍ້ອນວ່າ ເຮົາໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ໃນປະຫວັດສາດຂອງການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ, ມີແຕ່ຄົນຫຼອກລວງໃນບັນດາພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນຄົນມີຊື່ສຽງຫຼາຍທີ່ສຸດ. ການຫຼອກລວງປຽບເໝືອນມໍລະດົກທີ່ລໍ້າຄ່າ ທີ່ບັນພະບູລຸດທີ່ມີຊື່ສຽງໃນຍຸກບູຮານໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ຈັ່ງແມ່ນເຮົາກຽດຊັງພວກໝູ ແລະ ໝາ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດນີ້ເດ. ພວກເຈົ້າຂາດຈິດສໍານຶກຫຼາຍ! ນິດໄສຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າຊາມເກີນໄປ! ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແຂງກະດ້າງເກີນໄປ! ຖ້າເຮົາຕ້ອງເອົາພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ຂອງເຮົາໄປອິດສະຣາເອນ, ເຮົາຄືຊິໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ແຕ່ວ່າກັບບັນດາພວກເຈົ້າພັດບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ. ໃນບັນດາພວກເຈົ້າແມ່ນມີແຕ່ຄວາມບໍ່ສົນໃຈທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ຫົວໃຈທີ່ເຢັນຊາ ແລະ ຄໍາແກ້ໂຕ. ພວກເຈົ້າຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງແດ່?" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 324)

ຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບທາງເຂົ້າດ້ານບວກຂອງພວກເຈົ້າ. ມື້ນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງ: ມື້ນີ້ ເຮົາຈະວິເຄາະເຖິງແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ແນ່ນອນວ່າ ນີ້ແມ່ນການຊີ້ນໍາພວກເຈົ້າຈາກດ້ານລົບ; ຖ້າເຮົາບໍ່ເຮັດດັ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະອວດອ້າງຄວາມສັດທາ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ຖ້າເຮົາບໍ່ເປີດໂປງຄວາມຂີ້ຮ້າຍໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນກໍ່ຈະວາງມົງກຸດໄວ້ເທິງຫົວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດແກ່ພວກເຈົ້າເອງ. ທໍາມະຊາດຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມຈອງຫອງຂອງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທໍລະຍົດຄວາມສໍານຶກຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຈດຕະນາ, ຄວາມຄິດ, ຄວາມປາຖະໜາເກີນຄວນ ແລະ ຕາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂລບມາກໂລພາຂອງພວກເຈົ້າສູ່ສາທາລະນະ. ແລ້ວເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າແບບໂງ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຫຼົງໄຫຼຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າສໍາລັບພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ເວົ້າແລ້ວເວົ້າອີກເຖິງຄວາມຈິງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນ "ຄວາມເຊື່ອ" ຂອງພວກເຈົ້າ, "ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ" ຂອງພວກເຈົ້າ. ຕະຫຼອດຜ່ານມາ ເຮົາໄດ້ຍຶດຕິດມະນຸດກັບມາດຕະຖານທີ່ເຂັ້ມງວດຫຼາຍ.

ຖ້າຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າມາພ້ອມກັບເຈດຕະນາ ແລະ ເງື່ອນໄຂ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະບໍ່ຂໍມີສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຈົງຮັກພັກດີ, ເພາະວ່າເຮົາກຽດຊັງຄົນທີ່ຫຼອກລວງເຮົາຜ່ານເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂູດຮີດເຮົາດ້ວຍເງື່ອນໄຂຕ່າງໆ. ເຮົາພຽງປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຢ່າງທີ່ສຸດ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ ແລະ ເພື່ອພິສູດໜຶ່ງຄໍາຄື: ຄວາມເຊື່ອ. ເຮົາກຽດຊັງການໃຊ້ຄໍາເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາຍິນດີ, ເພາະວ່າເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສະນັ້ນ ເຮົາກໍປາຖະໜາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອ, ຫຼາຍຄົນອາດຄິດວ່າພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຈະບໍ່ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວ. ແລ້ວເຮົາຂໍຖາມເຈົ້າດັ່ງນີ້: ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ? ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຢໍາເກງຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ? ເຈົ້າຍອມຮັບວ່າພຣະຄຣິດແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງດູຖູກພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງບໍ່ເຄົາລົບ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຂູດຮີດ ແລະ ປຸ້ນພຣະອົງຈາກເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຈາກສະຖານະຂອງພຣະຄຣິດ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງນັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກ້າໝິ່ນປະໝາດລັບຫຼັງພຣະອົງ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ອື່ນໆ ບໍ່ໄດ້ປະກອບເປັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າບໍ?

ໃນຄໍາເວົ້າ ແລະ ພຶດຕິກໍາຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນອົງປະກອບຂອງການບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ. ຄວາມບໍ່ເຊື່ອແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວແຮງຈູງໃຈ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດ; ເຖິງແມ່ນລັກສະນະສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າມີຄວາມບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກນາທີ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນມີອົງປະກອບຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຢູ່. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ, ທຸກໆຊ່ວງເວລາ ພວກເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນອັນຕະລາຍທີ່ຈະທໍລະຍົດພຣະຄຣິດ, ເພາະເລືອດທີ່ໄຫຼຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຖືກສີດໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ສະນັ້ນ,

ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າຮອຍຕີນທີ່ພວກເຈົ້າປະໄວ້ບົນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ເປັນຈິງເລີຍ; ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ວາງຕີນຂອງພວກເຈົ້າລົງພື້ນດິນຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ພວກເຈົ້າພຽງກຳລັງທຳທ່າເຮັດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊື່ອພຣະທຳຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳເອົາພຣະທຳໄປປະຕິບັດໂດຍທັນທີທັນໃດ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ. ການມີແນວຄິດຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະອົງຢູ່ສະເໝີຄືອີກເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ການມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ຕະຫຼອດໄປ, ການປ່ອຍໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະຄຣິດຕົກລົງສູ່ຫູທີ່ໜວກ, ການມີຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບພາລະກິດກໍຕາມທີ່ພຣະຄຣິດປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດນີ້ໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ການດີ້ນລົນເພື່ອປະວາງແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການອະທິບາຍແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນອົງປະກອບຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອທີ່ປະປົນຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າຕິດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢູ່ຕາມຫຼັງຢູ່, ມີຄວາມກະບົດຫຼາຍເກີນໄປທີ່ປະປົນຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມກະບົດນີ້ຄືຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຖືກຜູກມັດໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຄົນທີ່ຈະພິນາດ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເອົງຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນສົມບູນ, ບໍ່ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ສົງໄສໃນພຣະອົງ ແລະ ແຮງໜ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຈະເປັນຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈເຖິງແມ່ນບໍ່ເຄີຍເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າກໍຕາມ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 325)

ບາງຄົນບໍ່ຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຈິງ, ແຮງໄກທີ່ຈະຊື່ນຊົມກັບການພິພາກສາ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາຊື່ນຊົມຍິນດີໃນອຳນາດ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີ; ຄົນເຊັ່ນນີ້ຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາອຳນາດ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຄົ້ນຫານິກາຍເຫຼົ່ານັ້ນໃນໂລກທີ່ມີອິດທິພົນ ແລະ ພວກເຂົາຄົ້ນຫາພຽງແຕ່ສິດຍາພິບານ ແລະ ຄູອາຈານທີ່ມາຈາກໂຮງຮຽນສອນສາສະໜາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ສອງຈິດສອງໃຈ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມອບຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ປາກຂອງພວກເຂົາເວົ້າເຖິງການເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາເລັງໃສ່ສິດຍາພິບານ ແລະ ອາຈານຜູ້ຫຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫຼຽວເບິ່ງພຣະຄຣິດອີກຄັ້ງ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມເລັງໄປທີ່ຊື່ສຽງ, ໂຊກລາບ ແລະ ສະຫງ່າລາສີ. ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເລີຍວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ຈ່ອຍບາງຄົນນີ້ຈະສາມາດເອົາຊະນະຄົນຫຼວງຫຼາຍໄດ້, ຄົນທີ່ແສນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເລີຍວ່າຄົນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງຂີ້ຝຸ່ນ ແລະ ກອງຂີ້ເຫຍື່ອແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຖ້າຄົນເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນວັດຖຸປະສົງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ຄົງຈະກັບກັນ ແລະ ທຸກຄົນຈະຫົວຂວັນຈົນຍ່າງບ້າປ່ວງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າເລືອກຄົນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ, ແລ້ວຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະກາຍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ທັດສະນະຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກເປິະເປື້ອນດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອ; ນອກຈາກຈະບໍ່ເຊື່ອແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນພຽງສັດຮ້າຍທີ່ຜິດປົກກະຕິ. ເພາະພວກເຂົາໃຫ້ຄຸນຄ່າແກ່ສະຖານະ, ສັກສີ ແລະ ອຳນາດ ແລະ ພວກເຂົາເຄົາລົບພຽງແຕ່ຄົນກຸ່ມໃຫຍ່ ແລະ ນິກາຍຕ່າງໆ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມນັບຖືແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຕໍ່ຜູ້ທີ່ຖືກນຳພາໂດຍພຣະຄຣິດ; ພວກເຂົາເປັນພຽງຄົນທໍລະຍົດທີ່ຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບພຣະຄຣິດ, ໃຫ້ຄວາມຈິງ ແລະ ໃຫ້ຊີວິດ.

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊີດຊູນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ແມ່ນຜູ້ລ້ຽງແກະຈອມປອມທີ່ມີສະຖານະໂດດເດັ່ນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບູຊາຄວາມໜ້າຮັກ ຫຼື ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ບູຊາພວກຄົນໄຮ້ສິນທຳເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກິ້ງເກືອກໃນຄວາມສົກກະປົກຂອງໂລກ. ເຈົ້າຫົວຂວັນຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ບ່ອນຈະວາງຫົວຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າເຊີດຊູຊາກສົບເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລ່າເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບການມຶນເມົາ. ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະທົນທຸກຄຽງຂ້າງກັບພຣະຄຣິດ, ແຕ່ເຈົ້າຍິນດີເຂົ້າໄປໃນອ້ອມແຂນຂອງພວກຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດທີ່ບໍ່ຮອບຄອບເຫຼົ່ານັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ເຈົ້າດ້ວຍເນື້ອໜັງ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການຄວບຄຸມ. ແມ່ນແຕ່ດຽວນີ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຍັງຫັນໄປຫາພວກເຂົາຢູ່, ໄປຫາຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາ, ໄປຫາສະຖານະຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄປຫາອິດທິພົນພວກເຂົາ. ແລ້ວເຈົ້າສືບຕໍ່ມີທ່າທີ່ເຈົ້າພົບວ່າພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດຍາກທີ່ຈະກືນ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບມັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າເຈົ້າຂາດຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະຄຣິດ. ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງຈົນຮອດທຸກວັນນີ້ກໍພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ. ກຸ່ມບຸກຄົນທີ່ສູງສົ່ງຢືນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼົງລືມທຸກໆຄຳເວົ້າ ແລະ

ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄຳເວົ້າ ແລະ ມີທີ່ມີອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາ. ຢູ່ໃນຫົວໃຈພວກເຈົ້າ, ພວກເຂົາສູງສຸດ ແລະ ເປັນວິລະບຸລຸດຕະຫຼອດການ. ແຕ່ບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນສຳລັບພຣະຄຣິດໃນທຸກວັນນີ້. ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຕະຫຼອດໄປ. ເພາະວ່າພຣະອົງທຳມະດາເກີນໄປ, ມີອິດທິພົນໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສູງສົ່ງຫຍັງທັງສິ້ນ.

ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຂໍບອກວ່າທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ນຊົມຄວາມຈິງແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເປັນຜູ້ທໍລະຍົດຕໍ່ຄວາມຈິງ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພຣະຄຣິດ. ຕອນນີ້ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ແລ້ວບໍວ່າຄວາມບໍ່ເຊື່ອຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນມີຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ມີເຈົ້າມີຄວາມທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະຄຣິດຫຼາຍສໍ່າໃດ? ເຮົາຂໍເຕືອນເຈົ້າດັ່ງນີ້: ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເລືອກເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າກໍ່ຄວນອຸທິດຕົນເອງ ຢ່າງສຸດໃຈ; ຢ່າສອງຈິດສອງໃຈ ແລະ ລັງເລໃຈ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກ ຫຼື ຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເປັນຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເປັນຂອງທຸກຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອຸທິດຕົນ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າບໍ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 326)

ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ພຣະຄຸນທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງຮັກສາຄວາມສຳພັນຢ່າງຜາສຸກ ແລະ ເປັນກັນເອງກັບພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນເວລາໃດກໍຕາມ ຈະບໍ່ເຄີຍມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງໃດໆລະຫວ່າງພວກເຂົາ. ນັ້ນກໍຄື ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງສັນຍາທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງ ພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອປະທານໃຫ້ພວກເຂົາທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາອະທິຖານຫາ, ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳທີ່ພວກເຂົາອ່ານໃນພຣະຄຳພີ “ເຮົາຈະຮັບຟັງທຸກຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຈົ້າ”. ພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຕັດສິນໃຜ ຫຼື ຈັດການກັບໃຜ, ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຢຊູ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນທີ່ມີຄວາມເມດຕາສະເໝີ, ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກສາຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບມະນຸດຢູ່ທຸກເວລາ ແລະ ທຸກບ່ອນ. ນີ້ຄືວິທີທາງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ: ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງທຸກສິ່ງຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ອັບອາຍ, ໂດຍເຊື່ອວ່າບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະກະບົດ ຫຼື ເຊື່ອຟັງກໍ່ຕາມ ພຣະອົງຈະປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບພວກເຂົາຢ່າງຕາບອດ. ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ “ທວງໜີ້” ຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ໂດຍເຊື່ອວ່າພຣະອົງຕ້ອງ “ໃຊ້ໜີ້” ພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີການຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ, ໃຫ້ໃຊ້ຄືນເປັນສອງເທົ່າ,

ພວກເຂົາຄິດວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຄີຍໄດ້ຫຍັງຈາກພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ສາມາດຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດປັ້ນແຕ່ງຜູ້ຄົນໄດ້ຕາມໃຈມັກ, ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດເປີດເຜີຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ທີ່ໄດ້ຖືກປິດລັບເປັນເວລາຫຼາຍປີ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ ແລະ ປາດສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພວກເຂົາ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າ ໂດຍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເບື່ອໜ່າຍກັບການເຮັດແບບນັ້ນ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍຈະດຳເນີນໄປແບບນີ້ຕະຫຼອດການ. ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ສັ່ງພຣະເຈົ້າ ໂດຍເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະເຊື່ອຟັງພວກເຂົາ, ຍ້ອນວ່າມັນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຮັບໃຊ້, ແຕ່ມາເພື່ອຮັບໃຊ້ມະນຸດ ແລະ ທີ່ພຣະອົງມາກໍ່ເພື່ອມາເປັນຄົນຮັບໃຊ້ມະນຸດ. ບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າເຊື່ອແບບນີ້ສະເໝີມາບໍ? ເມື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫຍັງຈາກພຣະເຈົ້າ ພວກເຈົ້າກໍ່ປາດຖະໜາຢາກແລ່ນໜີ. ເມື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງໃດໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າກໍ່ບໍ່ພໍໃຈ ແລະ ເຖິງກັບຮ້ອງດ່າພຣະອົງສາລະພັດສິ່ງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອງສະແດງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ເລີຍ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການຄວາມສະບາຍໃຈ ແລະ ຄວາມສະດວກສະບາຍຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ທັດສະນະຄະຕິໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງເປັນຄືກັບທັດສະນະແບບເກົ່າຢູ່. ຖ້າພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຄວາມສະຫງ່າງາມພຽງເລັກນ້ອຍ ພວກເຈົ້າກໍ່ບໍ່ພໍໃຈ. ຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າເຫັນຄັກແລ້ວບໍວ່າ ອຸດົມພາວະຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນເປັນແນວໃດ? ຢ່າຄິດວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນພັກດີກັບພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອຄວາມຈິງແລ້ວທັດສະນະແບບເກົ່າຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນແມ່ນຍັງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ເມື່ອບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງດຳເນີນໄປຢ່າງລາບລື່ນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍເຖິງຈຸດສູງສຸດ. ເມື່ອມີບາງສິ່ງເລັກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຕົກລົງສູ່ແດນມໍລະນະ. ນີ້ແມ່ນເຈົ້າພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 327)

ໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າມີແນວຄິດ, ຄວາມຫວັງ ແລະ ອະນາຄົດສ່ວນຕົວຫຼາຍເກີນໄປ. ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອຈັດການກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າສຳລັບສະຖານະ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມຫວັງ, ສະຖານະ ແລະ

ແນວຄິດຕ່າງໆລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຕົວແທນຊັ້ນຍອດຂອງອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ. ເຫດຜົນທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດກໍຍ້ອນພິດຂອງຊາຕານກັດເຊາະຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດກຳຈັດການລໍ້ລວງເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ. ພວກເຂົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມບາບ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າ ມັນຄືຄວາມບາບ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຄິດວ່າ: "ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຕ້ອງປະທານພອນມາຍັງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຈັດແຈງທຸກສິ່ງສຳລັບພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງເໝາະສົມ. ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງດີກວ່າຄົນອື່ນ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງມີສະຖານະທີ່ສູງກວ່າ ແລະ ອະນາຄົດທີ່ດີກວ່າຄົນອື່ນໆ. ຍ້ອນພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຕ້ອງມອບພອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ". ເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ຄວາມຄິດທີ່ຜູ້ຄົນເພິ່ງພາສຳລັບການຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາໄດ້ກັດເຊາະຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າພວກເຂົາທໍລະຍົດ, ຂີ້ຢ້ານ ແລະ ຈົ່ວຊ້າ. ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາຂາດຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງກາຍເປັນຄົນໂລບ, ອວດດີ ແລະ ດື້ດານອີກດ້ວຍ. ພວກເຂົາຂາດຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຢູ່ເໜືອຕົນເອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະກຳຈັດການຄວບຄຸມຂອງອິດທິພົນດ້ານມືດເຫຼົ່ານີ້. ຄວາມຄິດ ແລະ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນເນົ່າເປື່ອຍຫຼາຍຈົນທັດສະນະຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນຕາລັງກຽດຢ່າງເຫຼືອທົນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າກ່ຽວກັບທັດສະນະຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ກໍເປັນສິ່ງທີ່ທົນຟັງບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ. ຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂີ້ຢ້ານ, ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ, ຈົ່ວຊ້າ ແລະ ອ່ອນແອຫຼາຍ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກກຽດຊັງອຳນາດມືດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກຮັກແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຈິງ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຂັບໄລ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? "ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຄວນໄດ້ອາບດ້ວຍພອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວນໄດ້ຮັບປະກັນວ່າສະຖານະຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສູນເສຍໄປຈັກເທື່ອ ແລະ ມັນຈະສູງສົ່ງກວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ". ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີທັດສະນະແບບນັ້ນພາຍໃນພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງປີ, ແຕ່ເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ແນວຄິດໃນການດຳເນີນງານຂອງພວກເຈົ້າພັດທະນາຫຼາຍເກີນໄປ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຂັ້ນຕອນນີ້ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ປະຖິ້ມສະຖານະ, ແຕ່ດີ້ນຮົນທີ່ຈະສອບຖາມກ່ຽວກັບມັນ ແລະ ສັງເກດມັນທຸກໆມື້ຢູ່ສະເໝີ

ໂດຍມີຄວາມຢ້ານຢູ່ໃນສ່ວນເລິກວ່າ ມື້ໜຶ່ງ ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າຈະສູນເສຍໄປ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ.

ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍປ່ອຍວາງຄວາມປາຖະໜາເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາພິພາກສາພວກເຈົ້າແບບນີ້ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນລະດັບໃດໃນທີ່ສຸດ? ພວກເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ເຖິງແມ່ນ ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ສູງ, ໃນທີ່ສຸດພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີສະຖານະເພາະພວກເຈົ້າເກີດມາຢ່າງຕໍ່າຕ້ອຍ, ແຕ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຖານະກໍຍ້ອນການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາການຝຶກຝົນຂອງພຣະອົງ, ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເປັນການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະອົງ. ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ການເຜົາໄໝ້ຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ນີ້ຄືຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆຍັງບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ເຄີຍຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ການເຜົາໄໝ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ເຄີຍສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າກຳລັງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າ, ຊໍາລະລ້າງພວກເຈົ້າ, ເປີດເຜີຍຄວາມກະບົດທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນມີຄວາມສາມາດຫຍັງແດ່? ສະຫຼຸບກໍຄື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເປັນລູກຊາຍຂອງເດວິດ ຫຼື ເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບ, ຜູ້ຄົນກໍເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ບໍ່ມີຫຍັງຄູ່ຄວນໃຫ້ໂອ້ອວດເຖິງ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂອື່ນອີກສຳລັບພວກເຈົ້າ. ນີ້ຄືວິທີທີ່ພວກເຈົ້າຄວນອະທິຖານ: "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍມີສະຖານະ ຫຼື ບໍ່, ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍກໍເຂົ້າໃຈຕົນເອງແລ້ວ. ຖ້າສະຖານະຂອງຂ້ານ້ອຍສູງສົ່ງ ມັນກໍຍ້ອນການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ້າມັນຕໍ່າຕ້ອຍ ມັນກໍຍ້ອນການແຕ່ງຕັ້ງຂອງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີທາງເລືອກ ຫຼື ການຕໍ່ວ່າໃດເລີຍ. ພຣະອົງກຳນົດວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະເກີດໃນປະເທດນີ້ ແລະ ທ່າມກາງຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສິ່ງດຽວທີ່ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດກໍຄືເຊື່ອຟັງພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ເພາະທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄິດກັບສະຖານະ; ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍກໍເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງ. ຖ້າພຣະອົງວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນຂຸມເລິກທີ່ສຸດ, ໃນທະເລສາບແຫ່ງໄຟ ແລະ ມາດ, ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ແມ່ນຫຍັງ ນອກຈາກສິ່ງຖືກສ້າງ. ຖ້າພຣະອົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ. ຖ້າພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສົມບູນ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສົມບູນ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຈະຮັກພຣະອົງ ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍໄປກວ່າສິ່ງຖືກສ້າງ.

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍໄປກວ່າສິ່ງຖືກສ້າງເລັກນ້ອຍທີ່ຖືກເນລະມິດສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ, ເປັນພຽງຄົນໜຶ່ງທ່າມກາງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ບັດນີ້ພຣະອົງໄດ້ວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງອີກຄັ້ງເພື່ອຈັດການກັບຂ້ານ້ອຍຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕົວປະກອບຂອງພຣະອົງເພາະທຸກສິ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້. ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ". ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຄິດກັບສະຖານະອີກຕໍ່ໄປ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຫຼຸດພົ້ນຈາກມັນ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດສະແຫວງຫາຢ່າງໝັ້ນໃຈ ແລະ ຢ່າງກ້າຫານ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເປັນອິດສະຫຼະຈາກຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນຫຼຸດພົ້ນຈາກສິ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສົນໃຈສິ່ງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສົນໃຈສຳລັບພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ໃນຕອນນີ້? ພວກເຈົ້າຖືກຈຳກັດໂດຍສະຖານະຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສົນໃຈຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຈົ້າເອງຢູ່ສະເໝີ. ພວກເຈົ້າເປີດໜ້າປຶ້ມແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ປາຖະໜາທີ່ຈະອ່ານຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຕ້ອງການຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ. ພວກເຈົ້າຄິດສົງໄສວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຄາດຫວັງແທ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົບລ້າງຄວາມຄາດຫວັງເຫຼົ່ານັ້ນອອກແລ້ວບໍ? ພຣະເຈົ້າພຽງກ່າວວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຕົວປະກອບ; ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຄາດຫວັງຂອງຂ້ານ້ອຍ?" ມັນຍາກສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະປ່ອຍວາງຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ. ບັດນີ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຕິດຕາມ ແລະ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມປາຖະໜາສຳລັບສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າສູງ ພວກເຈົ້າກໍສະແຫວງຫາເປັນຢ່າງດີ, ແຕ່ເມື່ອສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ສະແຫວງຫາອີກຕໍ່ໄປ. ການໃຫ້ພອນທາງດ້ານສະຖານະແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າສະເໝີ. ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງໜີອອກຈາກຄວາມຄິດດ້ານລົບນີ້ໄດ້? ຄຳຕອບທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ກໍຄື ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຄາດຫວັງທີ່ວ່າງເປົ່າບໍ? ທັນທີທີ່ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກມາ ພວກເຈົ້າກໍຮີບໄປເບິ່ງວ່າ ສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຫຍັງແທ້. ພວກເຈົ້າວາງສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນເປັນສິ່ງສຳຄັນທຳອິດ ແລະ ນິມິດເປັນສິ່ງທີສອງ. ສິ່ງທີສາມແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່ ແລະ

ສິ່ງທີ່ສີ່ແມ່ນຄວາມປະສົງໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນ ພວກເຈົ້າເບິ່ງວ່າ ຕຳແໜ່ງຂອງ "ຕົວປະກອບ" ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກເຈົ້ານັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງ ຫຼື ບໍ່. ພວກເຈົ້າອ່ານ ແລະ ອ່ານ ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນວ່າຕຳແໜ່ງຂອງ "ຕົວປະກອບ" ໄດ້ຖືກລົບລ້າງ ພວກເຈົ້າກໍດີໃຈ ແລະ ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສັນລະເສີນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າເຫັນວ່າພວກເຈົ້າຍັງເປັນຕົວປະກອບ, ພວກເຈົ້າກໍເສຍໃຈ ແລະ ແຮງພັກດັນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍຫາຍໄປທັນທີ.
ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນລັກສະນະນີ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະເກັບກ່ຽວໄດ້ໜ້ອຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງຄວາມປາຖະໜາສຳລັບສະຖານະຂອງຜູ້ຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະຕ້ອງຖືກຈັດການຢ່າງຈິງຈັງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະຕ້ອງຜະເຊີນກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄົນປະເພດນັ້ນໄຮ້ຄ່າຫຼາຍ! ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກຈັດການ ແລະ ຖືກພິພາກສາຢ່າງພຽງພໍ ເພື່ອພວກເຂົາຈະປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໂດຍສິ້ນເຊີງ. ຖ້າພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນລັກສະນະນີ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ເກັບກ່ຽວຫຍັງເລີຍ. ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ກະຫາຍຫາຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ. ເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈໃນການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງສ່ວນຕົວ ແລະ ການເຂົ້າສູ່, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມໃສ່ໃຈໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈຳກັດຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກີດກັ້ນເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດປ່ຽນແປງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໄດ້ບໍ? ຖ້າເປົ້າໝາຍຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນສວຍໃຊ້ໂອກາດນີ້ ແລະ ກັບຄືນສູ່ໂລກໃຫ້ຈົບສິ້ນໄປ. ການເສຍເວລາຂອງເຈົ້າແບບນີ້ບໍ່ຄຸ້ມຄ່າເລີຍແທ້ໆ, ເປັນຫຍັງຕ້ອງທໍລະມານຕົນເອງ? ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍທີ່ເຈົ້າສາມາດເພີດເພີນກັບທຸກສິ່ງຈາກໂລກທີ່ສວຍງາມນັ້ນ? ເງິນທອງ, ແມ່ຍິງທີ່ສວຍງາມ, ສະຖານະ, ຄວາມທະນົງຕົວ, ຄອບຄົວ, ລູກຫຼານ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ຜົນຜະລິດເຫຼົ່ານີ້ຂອງໂລກບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບບໍ? ມັນຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງທີ່ຕ້ອງພະເນຈອນໄປມາໃນນີ້ເພື່ອຊອກຫາສະຖານທີ່ໆເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສຸກໄດ້? ຂະໜາດບຸດມະນຸດຍັງບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ວາງຫົວຂອງພຣະອົງລົງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດມີພື້ນທີ່ເພື່ອຄວາມສະບາຍໃຈໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະສ້າງສະຖານທີ່ສວຍງາມເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ນັ້ນເປັນໄປໄດ້ບໍ? ນອກຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ, ມື້ນີ້ ເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມສຸກສະບາຍຈາກເຮົາ ແລະ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຕຽງນອນແຫ່ງດອກກຸຫຼາບທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາທັງເວັນ ແລະ ຄືນ. ເຮົາຈະບໍ່ປະທານຄວາມຮັ່ງມີຂອງແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວ ເຮົາກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບຫີນທານແຫ່ງຊີວິດທັງໝົດໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄືກັບປາທີ່ກັບຄືນສູ່ແມ່ນໍ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຮົາກໍຈະເອົາທຸກສິ່ງຄືນ.
ເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບພຣະທຳຈາກປາກຂອງເຮົາໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂລບມາກໂລພາເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍ, ຜູ້ ທີ່ເປັນຄືກັບໝູ ແລະ ໝາ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນຕົວປະກອບ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 328)

ການສຳຫຼວດເບິ່ງວ່າເຈົ້າຍຶດຖືຄວາມຊອບທຳໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າກະທຳ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງການກະທຳທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຫຼັກການທາງດ້ານພຶດຕິກຳຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຄົນທ່ຽງທຳ ຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາການເບິ່ງແຍງດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາການເບິ່ງແຍງດູແລ, ການປົກປ້ອງ ແລະ ຄວາມສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກແມ່ນຄົນສິນທຳ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະຄອຍເຝົ້າເບິ່ງດ້ວຍຄວາມທະນຸຖະໜອມ.
ຍິ່ງເຈົ້າຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດໃນມື້ນີ້ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າກໍຍິ່ງສາມາດໄດ້ຮັບ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຈົ້າຍິ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ແນວຄວາມຄິດ ວັດແທກ ແລະ ວາດພາບພຣະເຈົ້າ ຄືດັ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຮູບປັ້ນດິນໜຽວທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຈຳກັດພຣະອົງພາຍໃນຂອບເຂດວຽກງານທີ່ຈຳກັດ,
ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະນາມພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນວ່າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ຄົນຢິວຂອງຍຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມນັ້ນ ໄດ້ຫຼໍ່ປັ້ນພຣະເຈົ້າເປັນຮູບປັ້ນບູຊາ ຄືດັ່ງວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພຽງພຣະເມຊີອາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມີແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເມຊີອາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນວ່າມະນຸດຮັບໃຊ້ ແລະ ບູຊາພຣະເຈົ້າຄ້າຍກັບວ່າພຣະອົງແມ່ນຮູບປັ້ນດິນໜຽວ (ທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ). ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອກພຣະເຍຊູຂອງຍຸກນັ້ນໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຕັດສິນພຣະອົງໃຫ້ໄປສູ່ຄວາມຕາຍ

ໂດຍການປະນາມພຣະເຍຊູທີ່ບໍລິສຸດຈົນເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດ ແຕ່ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ໄດ້ລະເວັ້ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕັດສິນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມຕາຍໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຍຊູຈຶ່ງຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອມາຕະຫຼອດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ແລະ ໄດ້ນິຍາມພຣະອົງຕາມພຣະຄຳພີ ຄືດັ່ງວ່າມະນຸດໄດ້ແນມເຫັນເຖິງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄືດັ່ງວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງມະນຸດ.
ມະນຸດແມ່ນໄຮ້ສາລະທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາມີຄວາມອວດດີຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນມີພອນສະຫວັນດ້ານຄາລົມໂອ້ອວດຫຼາຍທີ່ສຸດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະມີຫຼາຍ ແຕ່ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ; ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່ານີ້ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ປະນາມພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃດໆ ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທີ່ຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງບໍລິສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໄວ້. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເພິ່ງພໍໃຈກັບການກະທຳຂອງມະນຸດ? ຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ກົງກັບຄວາມເປັນຈິງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເປັນທຳນອງດຽວກັນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳເລົ່າຢ່າງໜ້າເບື່ອໜ່າຍໂດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫຍັງ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທີການແບບເກົ່າໃນທຸກສະຖານະການ. ສະນັ້ນ, ຫຼັງຈາກໄດ້ສະເດັດລົງມາແຜ່ນດິນໂລກໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ. ມວນມະນຸດຈັ່ງແມ່ນໂຫດຮ້າຍອຳມະຫິດ! ການຮ່ວມມືກັນຢ່າງລັບໆ ແລະ ການມີກົນອຸບາຍ, ການຕໍ່ສູ້ກັນເອງ, ການຍາດແຍ່ງຊື່ສຽງ-ໂຊກລາບ ແລະ ການຂ້າຟັນກັນເອງ. ມື້ໃດມັນຈະໝົດສິ້ນໄປ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າອອກມາເປັນຮ້ອຍພັນຄຳ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜມີສະຕິ. ພວກເຂົາກະທຳການເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ລູກຊາຍ-ລູກສາວ, ເພື່ອອາຊີບວຽກງານ, ໂອກາດ, ສະຖານະ, ຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ເງິນຄຳຂອງພວກເຂົາ; ເພື່ອເຄື່ອງນຸ່ງຮົ່ມ, ເພື່ອອາຫານ ແລະ ຮ່າງກາຍ. ມີການກະທຳຂອງຜູ້ໃດທີ່ເຮັດເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແດ່? ແມ່ນແຕ່ໃນຈຳນວນຄົນທີ່ກະທຳເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີຈັກຄົນທີ່ບໍ່ກະທຳເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຕົວເອງ? ມີຈັກຄົນທີ່ບໍ່ກົດຂີ່ ແລະ ເລືອກປະຕິບັດກັບຄົນອື່ນ ເພື່ອປະໂຫຍດໃນການຮັກສາສະຖານະຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເອງ? ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບຂອງຄວາມຕາຍທີ່ນັບຈຳນວນຄັ້ງບໍ່ໄດ້

ເຊິ່ງເປັນການຕັດສິນຢ່າງປ່າເຖື່ອນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ; ປະນາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ. ມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຄົນຊອບທຳ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາກະທຳການເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ?

ມັນງ່າຍບໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນບໍລິສຸດ ສົມບູນແບບ ຫຼື ຄົນຊອບທຳຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ? ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຈັດເຈນທີ່ວ່າ "ບໍ່ມີຄົນຊອບທຳໃນໂລກນີ້ ຄົນຊອບທຳແມ່ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂລກນີ້". ເວລາພວກເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້ານຸ່ງຮົ່ມ, ພິຈາລະນາທຸກຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ; ຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມຝັນທີ່ພວກເຈົ້າຝັນເຫັນທຸກມື້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສະພາບການທີ່ແທ້ຈິງບໍ? "ຄວາມທ່ຽງທຳ" ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການໃຫ້ທານ, ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຮັກເພື່ອນບ້ານຄືດັ່ງຮັກຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຕໍ່ສູ້, ການຖົກຖຽງ, ການປຸ້ນຈີ້ ຫຼື ການລັກຂະໂມຍ. ຄວາມຊອບທຳໝາຍເຖິງການຮັບເອົາວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ການເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ລິຂິດໄວ້ ຄືກັບວ່າເປັນພາລະໜ້າທີ່ທີ່ສະຫວັນສົ່ງມາໃຫ້ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງເວລາ ຫຼື ສະຖານທີ່ ຄືກັບທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳຜ່ານມາ. ນີ້ຄືຄວາມຊອບທຳທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງ. ການທີ່ສາມາດເອີ້ນລ໋ອດວ່າ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳ ກໍຍ້ອນວ່າລາວໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດເທວະດາສອງຕົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາ ໂດຍລາວບໍ່ໄດ້ຫ່ວງວ່າລາວຈະໄດ້ ຫຼື ເສຍຫຍັງ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງສາມາດເອີ້ນສິ່ງທີ່ລາວກະທຳໃນເວລານັ້ນວ່າແມ່ນຄວາມຊອບທຳ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເອີ້ນລາວວ່າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳໄດ້. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າລ໋ອດໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງລາວໄດ້ມອບລູກສາວຂອງລາວສອງຄົນ ເພື່ອເປັນການແລກປ່ຽນກັບເທວະດາສອງຕົນ. ແຕ່ພຶດຕິກຳຂອງລາວທັງໝົດໃນອະດີດບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຂໍເວົ້າວ່າ "ບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້". ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາຍນໍ້າແຫ່ງການຟື້ນຟູ ກໍຍັງບໍ່ສາມາດເອີ້ນຜູ້ໃດໄດ້ວ່າມີຄວາມຊອບທຳ. ເຖິງການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະດີປານໃດກໍຕາມ, ເຖິງຈະປາກົດວ່າ ເຈົ້າສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ຕົບຕີ ແລະ ສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ ຫຼື ປຸ້ນຈີ້ ແລະ ລັກຂະໂມຍຈາກພວກເຂົາ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດເອີ້ນເຈົ້າວ່າເປັນຄົນຊອບທຳ ເນື່ອງຈາກວ່າຄົນທຳມະດາກໍສາມາດເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ຄືກັນ. ປັດຈຸບັນນີ້ ສິ່ງສຳຄັນກໍຄືການທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າມີຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິພຽງໜ້ອຍດຽວ ແຕ່ບໍ່ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມຊອບທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າກະທຳຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພິສູດເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນຊົ່ວຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 329)

ໃນເມື່ອກ່ອນ, ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງປະທັບຢູ່ເທິງສະຫວັນນັ້ນ ມະນຸດໄດ້ພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນ; ປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສະເດັດລົງມາທ່າມກາງມະນຸດ. ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າດົນປານໃດແລ້ວ. ແຕ່ຍັງມີຄົນທຳທ່າເຮັດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນລ້າຫຼັງທີ່ສຸດບໍ? ມັນຄືກັນກັບຄົນຢູດາ; ກ່ອນທີ່ພຣະເຍຊູຈະສະເດັດລົງມາ, ຄົນຢູດາຈະຕົວະອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພາຍຫຼັງທີ່ພຣະເຍຊູໄດ້ສະເດັດລົງມາ ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ; ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບພຣະເຍຊູ ແລະ ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນຢູດາ ແລະ ເຫດການທີ່ເສົ້າສະຫຼົດໃຈຂອງການໄຖ່ບາບດ້ວຍການຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຍຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາເມື່ອຫຼາຍພັນປີກ່ອນນັ້ນ ກໍຈະເກີດຂຶ້ນອີກ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ! ປັດຈຸບັນນີ້, ເຮົາອາດຈະເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄວເກີນໄປ ແຕ່ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຢູ່ໃນສະພາບດັ່ງກ່າວ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນສະແດງບົດບາດເປັນຄົນຢູດາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ໄຕ່ຕອງ, ແຕ່ເວົ້າຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອ. ເຖິງວ່າຫຼາຍຄົນຈະທຳທ່າເປັນຄົນຖ່ອມຕົນ, ແຕ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກນ້ຳຂັງທີ່ເປິເປື້ອນ ແລະ ເໝັນ. ປັດຈຸບັນນີ້ ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນເປັນແບບນີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງທັງສິ້ນບໍ? ທຸກມື້ນີ້ ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາແມ່ນໄດ້ຕັດສິນໃຈເພື່ອເຮົາ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ. ເຈົ້າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງບໍ?

ເຈົ້າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ຊື່ສັດພາຍໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າຈະຖືກຫຼອກລວງໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດແນວໃດກໍໄດ້ຕໍ່ພຣະອົງຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການບໍ? ໃນອະດີດນັ້ນ ເຮົາເປັນຫ່ວງ ຍ້ານວ່າພວກເຈົ້າຖືກຄວບຄຸມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນອິດສະລະ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ເລີຍວ່າເຮົາພຽງແຕ່ກະທຳດີກັບພວກເຂົາ. ເຮົາເອົາຕີນໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາພັດເອົາສອກ. ໃຫ້ຖາມກັນເອງເບິ່ງ: ເຮົາເກືອບຈະບໍ່ໄດ້ຈັດການຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພ້າວທີ່ຈະຕຳນິຜູ້ໃດ. ແຕ່ເຮົາຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ກ່ຽວກັບແຮງຈູງໃຈ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າ ທີ່ເປັນພະຍານ ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໂງ່ຈ້າບໍ? ໃນກໍລະນີນັ້ນ ເຮົາກໍ່ຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າຕາບອດຫຼາຍ! ເຮົາຈະບໍ່ເປີດໂປງເຈົ້າ, ແຕ່ພຽງແຕ່ເບິ່ງວ່າເຈົ້າຈະຊົ່ວຊ້າຊ່ຳໃດ. ລອງເບິ່ງວ່າກົນອຸບາຍຂອງເຈົ້າຈະສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ ຫຼື

ບໍ່ ຫຼື ວ່າການທີ່ເຈົ້າພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ຕອນນີ້, ເຮົາຈະບໍ່ປະນາມເຈົ້າ ແຕ່ຈະລໍຖ້າຈົນເຖິງເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະມອບຜົນກຳຕາມສະໜອງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແນວໃດ. ເຮົາບໍ່ມີເວລາມາໂອ້ລົມໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບເຈົ້າໃນເວລານີ້ ແລະ ເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຊັກຊ້າເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າ. ໂຕໜອນຄືເຈົ້າບໍ່ເໝາະທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສຍເວລາຂອງພຣະອົງ ເພື່ອມາຈັດການກັບເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃຫ້ເບິ່ງວ່າເຈົ້າຈະຕາມໃຈຕົວເຈົ້າເອງໄດ້ຊໍ່າໃດ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມ ຮັກໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອີ້ນພວກເຂົາວ່າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຕະຫຼົກບໍ? ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ທີ່ຈິງແລ້ວຍັງມີຄົນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຊື່ສັດ, ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງໃດນອກຈາກການມອບຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໃຫ້ສຳເລັດເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ແຕ່ລະຄົນກໍຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຕາມສະໜອງຕາມພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເວົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳ. ເຮົາຈະເຮັດແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເຮັດ, ແຕ່ເຮົາກໍຍັງຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍກວ່າທີ່ຜ່ານມາເພື່ອໄຕ່ຕອງວ່າ: ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແທ້ຈິງຫຼາຍຊໍ່າໃດ? ເຈົ້າແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາຄົນທີ່ຈະຕອກພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງບໍ? ສຸດທ້າຍນີ້, ເຮົາຂໍເວົ້າສິ່ງນີ້: ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຈະຄຶງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນພົບແຕ່ຄວາມວິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນຊົ່ວຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 330)

ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງຂອງປັດຈຸບັນ, ການສະແຫວງຫາປະເພດໃດແມ່ນເໝາະສົມທີ່ສຸດ? ໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າ ຕົວເອງຄວນເປັນ? ມັນຈຳເປັນສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າຫາທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນການທົດລອງ ຫຼື ຄວາມລຳບາກ ຫຼື ການຂ້ຽນຕີຢ່າງໄຮ້ປານີ ແລະ ການສາບແຊ່ງ. ເມື່ອພະເຊີນກັບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າກໍຄວນໄຕ່ຕອງພວກມັນຢ່າງລະມັດລະວັງໃນທຸກກໍລະນີ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວສິ່ງນີ້? ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາກ່າວມັນກໍຍ້ອນວ່າ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນການທົດລອງໃນໄລຍະສັ້ນ ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ; ບາງເທື່ອ ເທົ່າທີ່ເຈົ້າຮູ້,

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ຫຍຸ້ງຍາກຕໍ່ຈິດໃຈໂດຍສະເພາະ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆລ່ອງລອຍໄປຕາມເສັ້ນທາງທຳມະຊາດຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ຖືວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຊັບສົມບັດທີ່ມີຄ່າໃນການສະແຫວງຫາຄວາມກ້າວໜ້າ. ເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຄິດ! ບໍ່ມີຄວາມຄິດຫຼາຍຈົນເຈົ້າຄິດວ່າ ຊັບສົມບັດທີ່ມີຄ່ານີ້ເປັນຄືກັບກ້ອນເມກທີ່ລ່ອງລອຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຖືເອົາການໂຈມຕີທີ່ຮຸນແຮງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງມີຄ່າ ເຊິ່ງຕົກລົງໃສ່ເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ກໍຄືການໂຈມຕີທີ່ສັ້ນ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມີນໍ້າໜັກໜ້ອຍດຽວສຳລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າພັດເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍການແຍກຕົວອອກຢ່າງເຢືອກເຢັນ, ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພຽງໂອກາດທີ່ເສຍໄປ. ເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນອວດດີ! ຕໍ່ການໂຈມຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້, ການໂຈມຕີທີ່ຄ້າຍກັບພາຍຸ ທີ່ມາຢ່າງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ເຈົ້າກໍມີແຕ່ສະແດງຄວາມບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ; ບາງຄັ້ງເຈົ້າເຖິງກັບມີຮອຍຍິ້ມທີ່ເຢືອກເຢັນ ໂດຍເປີດໂປງສີໜ້າທີ່ບໍ່ສົນໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເພາະວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດກັບຕົວເອງວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງທົນທຸກກັບ "ຄວາມໂຊກຮ້າຍ" ດັ່ງກ່າວ. ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ເຮົາບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ມະນຸດຂະໜາດນັ້ນ? ເຮົາເຮັດໃຫ້ມັນເປັນວຽກຂອງເຮົາບໍ ເພື່ອຊອກຫາຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນຕົວເຈົ້າ? ເຖິງວ່າ ບັນຫາດ້ານຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າອາດບໍ່ຮ້າຍແຮງຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ພັນລະນາ ແຕ່ຜ່ານຄວາມສະຫງົບພາຍນອກຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ແຕ້ມຮູບພາບຂອງໂລກພາຍໃນຂອງເຈົ້າແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ສິ່ງດຽວທີ່ເຊື່ອງຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈເຈົ້າແມ່ນຄຳປະນາມທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ຮ່ອງຮອຍບາງຢ່າງຂອງຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ຄົນອື່ນເກືອບບໍ່ສາມາດແຍກແຍະອອກໄດ້. ຍ້ອນເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ມັນບໍ່ຍຸຕິທຳຫຼາຍທີ່ຈະທົນທຸກກັບການທົດລອງດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າຈຶ່ງສາບແຊ່ງ; ແລະ ຍ້ອນການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂດດດ່ຽວຂອງໂລກ ເຈົ້າຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ເບິ່ງການໂຈມຕີ ແລະ ການກະທຳທາງວິໄນເຫຼົ່ານີ້ຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກວ່າ ເປັນການປົກປ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດ, ເຈົ້າຍັງເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນການສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງໄຮ້ຄວາມຄິດຂອງສະຫວັນ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍເປັນຜົນກຳສະໜອງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນໂງ່ຈ້າຫຼາຍ! ເຈົ້າຈຳກັດຂອບເຂດເວລາທີ່ດີໄວ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາ; ເຈົ້າເຫັນການທົດລອງ ແລະ ການກະທຳທາງວິໄນທີ່ມະຫັດສະຈັນເປັນການໂຈມຕີຈາກສັດຕູຂອງເຈົ້າຢ່າງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະວ່າ ສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາສິ່ງໃດໆຈາກການຂ້ຽນຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຕະຫຼອດເວລານີ້.

ເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມຊອກຫາ ຫຼື ສຳຫຼວດຫາ ແລະ ພຽງແຕ່ຍອມຮັບຊະຕາກຳຂອງຕົວເອງ ແລະ ຍອມໄປບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມັນນຳພາເຈົ້າໄປ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າເປັນການກະທຳຈາກການຂົ່ມເຫັງທີ່ປ່າເຖື່ອນແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຄວບຄຸມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນແທງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າເຫັນ "ການຂົ່ມເຫັງທີ່ໂຫດຮ້າຍ" ນີ້ເປັນພຽງສັດຕູໃນຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຝ່າຍຖືກທີ່ສຸດ! ມີໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຈົ້າທົນທຸກກັບການທົດລອງດັ່ງກ່າວຍ້ອນການໝິ່ນປະມາດຂອງຕົວເຈົ້າເອງ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຖືວ່າ ຕົວເອງໂຊກຮ້າຍ ເຊິ່ງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍເວົ້າວ່າ ເຮົາຊອກຫາຈັບຜິດເຈົ້າຕະຫຼອດ. ແລ້ວຕອນນີ້ ສິ່ງຕ່າງໆກໍໄດ້ມາຮອດທາງຜ່ານນີ້ແລ້ວ, ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດແທ້ຫຼາຍຊ່ຳໃດ? ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າແມ່ນອັດສະລິຍະຕັ້ງແຕ່ເກີດທີ່ຕໍ່າກວ່າສະຫວັນໜ້ອຍໜຶ່ງ ແຕ່ສູງກວ່າແຜ່ນດິນໂລກຫຼາຍ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະຫຼາດໄປກວ່າຄົນອື່ນ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນພຽງສິ່ງທີ່ໜ້າຮັກເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າບ້າຫຼາຍສໍ່າໃດໄປກວ່າຄົນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ມີເຫດຜົນ ເພາະວ່າ ເຈົ້າຄິດວ່າຕົວເອງສູງສົ່ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກດ້ອຍ ຄືກັບວ່າເຈົ້າສາມາດເຫັນທະລຸການກະທຳຂອງເຮົາຢ່າງລາຍລະອຽດທີ່ສຸດ. ທີ່ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຂາດເຫດຜົນຫຼາຍ ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການປະຕິບັດ ແລະ ເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງປະຕິບັດໃນຕອນນີ້. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບແມ່ນແຕ່ກັບຊາວນາເຖົ້າ ທີ່ເຮັດວຽກໜັກ, ເຊິ່ງເປັນຊາວນາທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແຕ່ຍັງມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈທັງໝົດຂອງລາວໄວ້ກັບພອນຂອງສະຫວັນ ໃນຂະນະທີ່ລາວປູກຝັງຢູ່ໃນດິນ. ເຈົ້າບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເລີຍ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວເອງ. ເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນ "ເໜືອທຸກສິ່ງ"!

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮຽນຮູ້ ແລະ ຍັງຄົງໂງ່ຈ້າ: ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 331)

ສ່ວນການສັ່ງສອນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄປໄວ້ຢູ່ດ້ານຫຼັງຂອງແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ດົນນານແລ້ວ ຈົນເຖິງກັບຂັ້ນປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຂອງຫຼິ້ນເພື່ອຂ້າເວລາວ່າງຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຖືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດເປັນ "ເຄື່ອງຄໍ້າຄູນ" ສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງຕະຫຼອດ. ເມື່ອຖືກຊາຕານກ່າວຫາ, ເຈົ້າກໍອະທິຖານ; ເມື່ອບໍ່ດີ, ເຈົ້າກໍນອນຫຼັບສະນິດ; ເມື່ອດີໃຈ, ເຈົ້າກໍແລ່ນໄປມາຢ່າງເບີກບານ; ເມື່ອເຮົາຕຳໜິຕິຕຽນເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍກົ້ມລົງ ແລະ ຖູໄປມາ; ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ທັນທີທີ່ເຈົ້າອອກໄປຈາກການສະຖິດຢູ່ຂອງເຮົາ,

ເຈົ້າກໍຫົວຂ້ອນດ້ວຍຄວາມດີໃຈຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຕົວເອງຢູ່ເໜືອທຸກຄົນ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຕົວເອງເປັນຄົນໂອ້ອວດທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນຄົນສູງສົ່ງ, ພໍໃຈໃນຕົວເອງ ແລະ ຈອງຫອງເກີນທີ່ຈະບັນຍາຍ. “ສຸພາບບຸລຸດໜຸ່ມ” ແລະ “ສະຕີໜຸ່ມ”, “ຊາຍສູງສັກ” ແລະ “ຍິງສູງສັກ” ທີ່ບໍ່ຮຽນຮູ້ ແລະ ຍັງໂງ່ຈ້າ ຈະສາມາດຖືເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຊັບສົມບັດທີ່ມີຄ່າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຂໍຖາມເຈົ້າອີກຄັ້ງ: ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຊ່ວງເວລາອັນດົນນານນີ້? ເຈົ້າໄດ້ຮັບທັກສະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຫຼອກລວງຂອງເຈົ້າບໍ? ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ມີປະສົບການໃນຊີວິດຫຼາຍໃນເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ? ຫຼື ມີຄວາມບໍ່ເຄົາລົບຢ່າງໃຫຍ່ໃນທັດສະນະຄະຕິຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ? ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າຕາມກົງວ່າ: ມັນແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດ ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເຄີຍມີຄວາມກ້າສໍ່າກັບໂຕໜູ ໃຫ້ໄດ້ມີຄວາມກ້າຫານຂຶ້ນ. ຄວາມຢໍາເກງທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກຕໍ່ເຮົາແມ່ນມີໜ້ອຍລົງໃນແຕ່ລະມື້ທີ່ຜ່ານໄປ ເພາະວ່າ ເຮົາມີຄວາມເມດຕາຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍລົງໂທດເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າດ້ວຍວິທີການທີ່ຮຸນແຮງ. ຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນ, ບາງເທື່ອເຮົາພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແຕ່ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ເຮົາສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໃບໜ້າທີ່ຍິ້ມແຍ້ມ ແລະ ເຮົາເກືອບຈະບໍ່ເຄີຍຕິຕຽນເຈົ້າຕໍ່ໜ້າເຈົ້າເລີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາໃຫ້ອະໄພຕໍ່ຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ທັງໝົດ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາຄືກັນກັບທີ່ໂຕງູໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຊາວນາຜູ້ໃຈດີ. ເຮົາຈັ່ງແມ່ນເຫຼື້ອມໃສລະດັບທັກສະ ແລະ ຄວາມສະຫຼາດຢ່າງສູງໃນອໍານາດແຫ່ງການສັງເກດການຂອງເຜົ່າພັນມະນຸດ! ຂໍໃຫ້ເຮົາບອກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໜຶ່ງປະການ: ປັດຈຸບັນນີ້ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີຫົວໃຈໃນການເຄົາລົບນັບຖື ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນໜ້ອຍຫຼາຍ; ເຮົາບໍ່ກັງວົນ ແລະ ບໍ່ເປັນຫ່ວງສິ່ງນັ້ນເລີຍ. ແຕ່ເຮົາຍັງຕ້ອງບອກເຈົ້າສິ່ງນີ້: ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຈົ້າ ເຊິ່ງກໍຄື “ບຸກຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ” ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ຍັງຄົງໂງ່ຈ້າ ຈະຖືກດຶງລົງດ້ວຍຄວາມເຫຼື້ອມໃສໃນຕົວເອງ ແລະ ຄວາມສະຫຼາດເລັກໆນ້ອຍໆ. ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ທີ່ທົນທຸກ ແລະ ຖືກຂ້ຽນຕີ. ເຮົາຈະບໍ່ໂງ່ປານນັ້ນທີ່ຈະຕິດຕາມເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າສືບຕໍ່ທົນທຸກໃນນາຮົກ ເພາະວ່າ ເຮົາບໍ່ແມ່ນປະເພດດຽວກັນກັບເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າລືມວ່າ ເຈົ້າເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ຖືກເຮົາສາບແຊ່ງ ແຕ່ຍັງຖືກເຮົາສັ່ງສອນ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນຕົວເຈົ້າ ທີ່ເຮົາຈະມີຄວາມລັງເລໃນການຈາກໄປ. ໃນເວລາໃດກໍຕາມທີ່ມີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຖືກຈໍາກັດໂດຍບຸກຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ວັດຖຸໃດ. ທັດສະນະຂອງເຮົາ ແລະ ມູມມອງຂອງເຮົາກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດແມ່ນຍັງຄືເກົ່າສະເໝີ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເຮົາບໍ່ດີຕໍ່ເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າແມ່ນສ່ວນປະກອບໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມພິເສດຫຼາຍໄປກວ່າສິ່ງມີຊີວິດອື່ນໆ. ນີ້ແມ່ນຄຳແນະນຳຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ເຈົ້າ: ເຈົ້າຕ້ອງຈື່ຕະຫຼອດເວລາວ່າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຫຍັງນອກຈາກສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ! ເຖິງວ່າເຈົ້າອາດຈະແບ່ງປັນການມີຢູ່ຂອງເຈົ້າກັບເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງເຈົ້າເອງ; ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າ ຕົວເອງສູງສົ່ງທີ່ສຸດ. ເຖິງວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕຳໜິຕິຕຽນເຈົ້າ ຫຼື ຈັດການກັບເຈົ້າ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມທັກທາຍເຈົ້າດ້ວຍໃບໜ້າທີ່ຍິ້ມແຍ້ມ ແຕ່ນີ້ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າເຈົ້າແມ່ນປະເພດດຽວກັນກັບເຮົາ. ຕົວເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຕົວເຈົ້າເອງ ເພື່ອເປັນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ບໍ່ແມ່ນເປັນຄວາມຈິງເອງ! ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມພ້ອມຕະຫຼອດເວລາ ເພື່ອປ່ຽນແປງຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໜີພົ້ນຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້. ໃນເວລາທີ່ມີຄ່ານີ້, ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າຖືເອົາໂອກາດທີ່ຫາຍາກນີ້ພະຍາຍາມ ແລະ ຮຽນຮູ້ບາງສິ່ງ. ຢ່າຫຼອກລວງເຮົາ; ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າໃຊ້ການປະຈົບປະແຈງ ເພື່ອພະຍາຍາມ ແລະ ຫຼອກລວງເຮົາ. ເມື່ອເຈົ້າສະແຫວງຫາເຮົາ, ມັນກໍບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮົາທັງໝົດ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມມັນແມ່ນເພື່ອເຈົ້າເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮຽນຮູ້ ແລະ ຍັງຄົງໂງ່ຈ້າ: ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 332)

ໃນຕອນນີ້ ແຕ່ລະມື້ທີ່ພວກເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດຢູ່ແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຖະໜອມທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນມື້ນີ້ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າໃນທຸກນາທີທີ່ຜ່ານໄປ.
ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ເວລາຂອງເຈົ້າໃຫ້ຄຸ້ມຄ່າເພື່ອໃຫ້ຕົວຂອງເຈົ້າເອງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ສຸດ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດນີ້ຢ່າງສູນເປົ່າ. ພວກເຈົ້າອາດຈະຮູ້ສຶກສັບສົນວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຄຳເຫຼົ່ານີ້ອອກມາ. ເວົ້າກົງໆກໍຄືເຮົາເອງກໍບໍ່ພໍໃຈກັບພຶດຕິກຳຂອງພວກເຈົ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເລີຍ ເພາະຄວາມຫວັງທີ່ເຮົາມີຕໍ່ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເປັນຢູ່ໃນທຸກມື້ນີ້. ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ເລີຍວ່າ: ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນແມ່ນຢູ່ໃກ້ກັບອັນຕະລາຍ ແລະ ການຮ້ອງໄຫ້ໃນອະດີດເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາໃນແຕ່ກ່ອນທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມສະຫວ່າງແມ່ນໃກ້ຈະສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ນີ້ຄືການສະແດງເຖິງການຕອບແທນຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍຄາດຫວັງເລີຍ. ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຂັດກັບຂໍ້ແທ້ຈິງ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຜິດຫວັງຫຼາຍ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຍອມຮັບເອົາສິ່ງນີ້ໂດຍບໍ່ຕໍ່ສູ້, ບໍ່ຕ້ອງການຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງ,

ແຕ່ເຮົາກໍຕ້ອງຖາມເຈົ້າເຖິງສິ່ງນີ້ຢ່າງຈິງຈັງ: ໃນຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຫຍັງ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ? ຢ່າເວົ້າວ່າຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກະທັນຫັນເກີນໄປ ແລະ ຢ່າຖາມເຮົາວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕັ້ງຄຳຖາມແບບນີ້. ໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ມັນເປັນເພາະເຮົາຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າດີຫຼາຍ, ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍພວກເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ທຸ້ມເທຫຼາຍຢ່າງໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາເຂົ້າໃນພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈຶ່ງຕັ້ງຄຳຖາມກັບພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກອັນຂົມຂື່ນ. ແຕ່ປານນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຕອບແທນເຮົາດ້ວຍຫຍັງ ນອກຈາກຄວາມເສີຍເມີຍ ແລະ ການຈາກໄປທີ່ທົນຮັບບໍ່ໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ລະມັດລະວັງຕໍ່ເຮົາ; ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າເຮົາຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍ? ຖ້ານີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອ, ມັນກໍຍິ່ງພິສູດຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມເມດຕາຢ່າງແທ້ຈິງ. ແລ້ວສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າກຳລັງຝັງຫົວຂອງພວກເຈົ້າໃນດິນຊາຍ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນສະຫຼາດຫຼາຍ ຈົນພວກເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໃຊ້ຫຍັງເພື່ອເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ແກ່ເຮົາ?

ຄຳຖາມທີ່ເຮົາສົນໃຈທີ່ສຸດກໍຄື ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດແທ້. ເຮົາຫວັງເຊັ່ນກັນວ່າໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນພະຍາຍາມລະດົມຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຖາມຕົນເອງວ່າ ພວກເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຜູ້ໃດ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດຄຳນຶງເຖິງຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ, ສະນັ້ນເຮົາຂໍເປີດເຜີຍຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ດີບໍ?

ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມຊົງຈຳກໍຈະຮັບຮູ້ຂໍ້ແທ້ຈິງນີ້: ມະນຸດແມ່ນດຳລົງຊີວິດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຕົນເອງ. ເຮົາບໍ່ເຊື່ອວ່າຄຳຕອບຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຈະຖືກທັງໝົດ ເພາະພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຢູ່ເພື່ອຊີວິດຂອງໃຜລາວ ແຕ່ລະຄົນດີ້ນລົນກັບຄວາມທຸກຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຮັກ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ; ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຕົນເອງແທ້. ເພາະພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບອິດທິພົນມາຈາກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຕົນເອງຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຮົາກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຕົນເອງ, ແຕ່ເພື່ອເປີດໂປງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, ເພາະວ່າຕະຫຼອດໄລຍະເວລາຫຼາຍປີນີ້, ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມຈົງຮັກພັກດີຈາກພວກເຈົ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເລີຍ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມເຮົາມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ

ແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ມອບຄວາມຈົງຮັກພັກດີໃຫ້ແກ່ເຮົາແມ່ນແຕ່ພຽງເລັກໜ້ອຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າແມ່ນຕິດພັນອ້ອມຂ້າງຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຮັກ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ, ຫຼາຍຈົນເກືອບທຸກເວລາ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ເຈົ້າໄປ, ເຈົ້າກໍຮັກສາພວກເຂົາໄວ້ໃກ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມພວກເຂົາ. ໃນເວລາໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ຫຼື ຫຼົງໄຫຼກັບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮັກ, ມັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຕິດຕາມເຮົາ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າຟັງພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າ ເພື່ອຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ຖະໜອມໃນ “ສັດລ້ຽງ” ຂອງພວກເຈົ້າແທນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະເສຍສະຫຼະສິ່ງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງສິ່ງໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຮົາຄືຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຕິດພັນກັບພາລະໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຈົ້າຫຼົງໄຫຼ:

ບາງຄົນຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ, ຄົນອື່ນກໍຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜົວ, ເມຍ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ວຽກງານ, ຫົວໜ້າ, ສະຖານະ ຫຼື ແມ່ຍິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເມື່ອຍ ຫຼື ເບື່ອຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີ; ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຍິ່ງມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນປະລິມານຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ຄຸນນະພາບສູງຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍຍອມແພ້. ເຮົາ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາຖືກດັນໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າຫຼົງໄຫຼ. ແລ້ວພວກເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກຈະຈັດລຳດັບເຮົາ ແລະ ພຣະທຳໃຫ້ເປັນສິ່ງສຸດທ້າຍ.

ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ປ່ອຍຕຳແໜ່ງສຸດທ້າຍນີ້ໄວ້ສຳລັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາຈົງຮັກພັກດີ

ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ທັນໄດ້ຄົ້ນພົບເທື່ອ.

ບໍ່ເຄີຍມີຮ່ອງຮອຍຂອງເຮົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຈົ້າອາດຄິດວ່າເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ ຫຼື ກ່າວຫາພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ເວລາຢ່າງມີຄວາມສຸກກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ,

ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຈັກເທື່ອບໍ? ໃນເວລາແບບນີ້, ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຈັບປວດບໍ? ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບລາງວັນສຳລັບການເຮັດວຽກໜັກຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກທໍ້ໃຈບໍ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງຢ່າງພຽງພໍ?

ມີຄັ້ງໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເສຍໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກເຮົາ?

ພວກເຈົ້າພະຍາຍາມຄິດຢ່າງໜັກ ແລະ ມີຄວາມເຈັບປວດອັນໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອເຫັນແກ່ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ພໍໃຈ;

ພວກເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ດູໝັ່ນແທນພວກເຂົາ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຢູ່ສະເໝີ; ເຮົາພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ທົນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງການອຸທິດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຊື່ນຊົມພວກມັນເລີຍ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ໄຕ່ຕອງສັ້ນໆ ແລະ ເຊື່ອວ່າສິ່ງນີ້ພຽງພໍແລ້ວ. "ຄວາມຈິງຮັກພັກດີ" ດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງຕະຫຼອດມາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບໍ່ວ່າເຮົາຈະເວົ້າຫຍັງໄປ ພວກເຈົ້າກໍຈະສືບຕໍ່ຮັບເອົາແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງສິ່ງ; ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບເອົາສິ່ງນີ້ໄດ້ທັງໝົດ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າທຸກຄົນ "ໝັ້ນໃຈ" ຫຼາຍ ແລະ ພວກເຈົ້າເລືອກ ແລະ ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ຍອມຮັບຈາກພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວອອກໄປຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງເປັນແບບນີ້ຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາກໍມີວິທີການບາງຢ່າງເພື່ອຈັດການກັບຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາແມ່ນເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ພຣະທຳອັນໃດທີ່ບິດເບືອນຄວາມຈິງເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 333)

ຖ້າຕອນນີ້ເຮົາເອົາເງິນຈຳນວນໜຶ່ງມາວາງໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ພວກເຈົ້າມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເລືອກ ແລະ ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າສຳລັບການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຈະເລືອກເງິນ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມຈິງ. ຜູ້ທີ່ມດີແດ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າກໍອາດຈະສະຫຼະເງິນ ແລະ ເລືອກຄວາມຈິງຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈ, ໃນຂະນະທີ່ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງກໍຈະຄວ້າເອົາເງິນໄວ້ໃນມືຂ້າງໜຶ່ງ ແລະ ຄວາມຈິງໄວ້ອີກຂ້າງ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ທາດແທ້ຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຊັດເຈນໃນຕົວມັນເອງບໍ? ເມື່ອກຳລັງເລືອກລະຫວ່າງຄວາມຈິງ ແລະ ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈົງຮັກພັກດີ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍຈະຕັດສິນໃຈໄປໃນທຳນອງນັ້ນ ແລະ ທ່າທີຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຍັງຄືເກົ່າ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ? ບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍທີ່ສັບໄປສັບມາລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜິດ? ໃນການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ, ສີດຳ ແລະ ສີຂາວ, ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກເຖິງທາງເລືອກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈລະຫວ່າງຄອບຄົວ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ລູກໆ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມແຕກແຍກ, ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ, ສະຖານະ ແລະ ຄວາມສາມັນທຳມະດາ, ການຖືກສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ອື່ນໆ.

ລະຫວ່າງຄອບຄົວທີ່ມີສັນຕິສຸດ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ແຕກແຍກ, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກອັນທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າ ແລະ ເຈົ້າເລືອກໂດຍບໍ່ລັ່ງເລໃຈ; ລະຫວ່າງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ໜ້າທີ່, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າ ເຖິງກັບຂາດຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບຄືນຝັ່ງ;[ກ] ລະຫວ່າງຄວາມຫຼູຫຼາ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກອັນກ່ອນໜ້າ; ແລະ ລະຫວ່າງລູກຊາຍ, ລູກສາວ, ເມຍ ແລະ ຜົວ ແລະ ເຮົາ, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກສິ່ງທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າ; ແລະ ລະຫວ່າງແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຈິງ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເລືອກອັນກ່ອນໜ້າອີກ. ເມື່ອພົບພໍ້ກັບການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຮູບແບບຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາພຽງແຕ່ແມ່ນໝົດສັດທາໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາປະຫຼາດໃຈວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຕໍ່ຕ້ານທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອ່ອນໂຍນ. ການອຸທິດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມເປັນເວລາຫຼາຍປີບໍ່ໄດ້ນຳຫຍັງເລີຍມາເຖິງເຮົາ ນອກຈາກການປະຖິ້ມ ແລະ ຄວາມສິ້ນຫວັງຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມຫວັງຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າກໍນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ເພາະມື້ຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນໝົດແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຈົ້າກໍຍັງສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ມືດມົວ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍວາງພວກມັນ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາສິ່ງນີ້ຢ່າງລະອຽດກ່ອນແລ້ວບໍ? ຖ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າເລືອກອີກຄັ້ງ, ແລ້ວຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຈົ້າຍັງຈະເລືອກອັນກ່ອນໜ້າຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງຈະນຳຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ຄວາມເສົ້າເສຍໃຈທີ່ເປັນຕາໜ້າສົມເພດມາສູ່ເຮົາຢູ່ບໍ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຍັງຈະມີຄວາມອົບອຸ່ນພຽງເລັກນ້ອຍຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າຈະຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາສະບາຍໃຈຢູ່ບໍ? ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ພວກເຈົ້າຈະເລືອກຫຍັງ? ພວກເຈົ້າຈະຍອມຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ ຫຼື ຈະໝົດຄວາມສົນໃຈກັບມັນ? ມື້ຂອງເຮົາໄດ້ຖືກວາງອອກຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນແລ້ວ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນກໍຄືຊີວິດໃໝ່ ແລະ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຕ້ອງບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດໃໝ່ຈາກອະດີດ ແຕ່ເປັນການສິ້ນສຸດພາລະກິດເກົ່າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ນີ້ແມ່ນການກະທຳຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ເຮົາຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປົກກະຕິກ່ຽວກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນມື້ໜຶ່ງອີກບໍ່ດົນ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນີ້, ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຜ່ານຜ່າມັນໄປຮ່ວມກັນ ແລະ ຕ້ອນຮັບຕອນສຸດທ້າຍທີ່ຈະມາເຖິງ! ແນວໃດກໍຕາມ ສິ່ງທີ່ສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນກັງວົນກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າກໍຄື ເມື່ອຜະເຊີນກັບກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ, ພວກເຈົ້າເລືອກອັນກ່ອນໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ

ສິ່ງນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນອະດີດຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາກໍຫວັງເຊັ່ນກັນວ່າຈະລືມທຸກສິ່ງໃນອະດີດຂອງພວກເຈົ້າ, ເຖິງວ່າສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໄດ້ຍາກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມເຮົາກໍມີວິທີການທີ່ດີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມັນສຳເລັດ: ໃຫ້ອະນາຄົດມາທົດແທນອະດີດ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເງົາມືດໃນອະດີດຂອງພວກເຈົ້າຖືກປັດເປົ່າອອກໄປເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງລົບກວນໃຫ້ພວກເຈົ້າຕັດສິນໃຈອີກຄັ້ງ ແລະ ພວກເຮົາຈະເບິ່ງວ່າພວກເຈົ້າຈະຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ໃຜແທ້ໆ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ກັບຄືນຝັ່ງ: ເປັນສຳນວນຂອງພາສາຈີ, ເຊິ່ງໝາຍເຖິງ "ກັບຕົວຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 334)

ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເວົ້າເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ ພວກເຈົ້າປະຕິບັດກັບມັນດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງເປັນພິເສດ; ພວກເຈົ້າທຸກຄົນອ່ອນໄຫວເປັນພິເສດໃນບັນຫານີ້. ບາງຄົນບໍ່ສາມາດລໍຖ້າທີ່ຈະຄຸເຂົ່າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອລົງເອີຍດ້ວຍຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ. ເຮົາສາມາດພິສູດຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສະແດງອອກເປັນຄຳເວົ້າກໍໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າຕົກລົງສູ່ໄພພິບັດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຖືກລົງໂທດຢ່າງຍາວນານໃນອະນາຄົດ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຫວັງທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢ່າງລຽບງ່າຍ ແລະ ເປັນອິດສະລະຫຼາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈເປັນພິເສດ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເວົ້າເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ ໂດຍຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຕັ້ງໃຈພໍ ພວກເຈົ້າອາດຈະລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະປະສົບກັບຜົນກຳສະໜອງທີ່ສົມຄວນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ລັ່ງເລທີ່ຈະອ່ອນນ້ອມເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍທີ່ເຄີຍຄົດໂກງ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງມາກ່ອນ ກໍກາຍເປັນຄົນທີ່ອ່ອນໂຍນເປັນພິເສດ ແລະ ມີຄວາມຈິງໃຈໃນທັນທີທັນໃດ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາຢ້ານກົວຫຼາຍ. ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີຫົວໃຈທີ່ "ຊັດຊື່" ແລະ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ ພວກເຈົ້າໄດ້ເປີດໃຈກັບເຮົາໂດຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຄວາມລັບຫຍັງໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກ່າວໂທດ, ການຫຼອກລວງ ຫຼື ການອຸທິດຕົນ. ໂດຍລວມແລ້ວ ພວກເຈົ້າໄດ້ "ສາລະພາບ" ຕໍ່ເຮົາຈາກສ່ວນເລິກຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແບບກົງໄປກົງມາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນເຫຼົ່ານັ້ນ. ແນ່ນອນ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼີກເວັ້ນສິ່ງດັ່ງກ່າວ ເພາະພວກມັນໄດ້ກາຍມາເປັນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບເຮົາ.

ພວກເຈົ້າແມ່ນຍອມລົງສູ່ທະເລໄຟເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຍອມສູນເສຍເສັ້ນຜົມແມ່ນແຕ່ເສັ້ນດຽວເພື່ອຮັບເອົາການເຫັນດີຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນວ່າເຮົາແຂງກະດ້າງກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ; ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ຫົວໃຈແຫ່ງການອຸທິດຕົນຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນບໍ່ພຽງພໍຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາກະທໍາ. ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍເຖິງ ສະນັ້ນ ເຮົາຂໍອະທິບາຍແບບງ່າຍໆໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ນັ້ນກໍຄື ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ; ມັນບໍ່ແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງການປະພຶດຕົວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເຮົາປາຖະໜາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນເນື້ອໜັງ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມຮັ່ງມີ, ຖານະ, ຄອບຄົວ, ການແຕ່ງດອງ ຯລຯ. ພວກເຈົ້າບໍ່ພິຈາລະນາເຖິງພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງສາມາດສະຫຼຸບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າເປັນຄໍາດຽວວ່າ ຄວາມບໍ່ຈິງຈັງ. ພວກເຈົ້າຈະເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອບັນລຸສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າອຸທິດຕົວໃຫ້ຢ່າງເຕັມທີ່, ແຕ່ເຮົາຄົ້ນພົບວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນທຸກຢ່າງ ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າຊື່ສັດພໍປະມານ ແລະ ຈິງຈັງພໍປະມານ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ ຄົນທີ່ຂາດຫົວໃຈທີ່ຈິງໃຈທີ່ສຸດກໍຄືຄົນທີ່ລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ຄິດຢ່າງຖີ່ຖ້ວນວ່າ ມີຄວາມລົ້ມເຫຼວທ່າມກາງພວກເຈົ້າຫຼາຍບໍ?

ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ຄວາມສໍາເລັດໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນສໍາເລັດໂດຍຈາກການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າເອງ; ເມື່ອຜູ້ຄົນລົ້ມເຫຼວ, ນັ້ນກໍຍ້ອນການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ບໍ່ແມ່ນຜົນມາຈາກປັດໄຈໃດໆ. ເຮົາເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງສໍາເລັດ ເຖິງແມ່ນວ່າ ສິ່ງນັ້ນຈະຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຫຼາຍກວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດກັບມັນຢ່າງຈິງຈັງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍຈະຕັ້ງໃຈເຮັດໂດຍປາດສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດໃດໆເລີຍ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງບໍ່ທໍ້ຖອຍ ທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ນໍາເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ນອກຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຫຼອກລວງເຮົາທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ນີ້ແມ່ນການປະພຶດທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພວກເຈົ້ານໍາໄປໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງພາບຈອມປອມເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາບໍ ໂດຍເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ຢ່າງມີຄວາມສຸກ? ເຮົາຮູ້ວ່າ ການອຸທິດຕົນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ; ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າຈ່າຍນັ້ນແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບອະນາຄົດບໍ່ແມ່ນບໍ? ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຄັ້ງສຸດທ້າຍເພື່ອຮັກສາຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມ. ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າກໍເປັນພຽງການຄ້າຂາຍເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຈົ້າເປັນໜີ້ກັບຄວາມຈິງ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ມັນບໍ່ແມ່ນການຕອບແທນເຮົາສຳລັບລາຄາທີ່ເຮົາໄດ້ຈ່າຍ. ສະຫຼຸບກໍຄືພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມສະຫຼາດຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອສິ່ງນັ້ນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປິດບັງຕົວພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຕ້ອງບໍ່ຄິດໜັກເກີນໄປກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດກິນ ແລະ ນອນຫຼັບໄດ້. ເພາະວ່າ ຄວາມຈິງແລ້ວຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຈະຖືກກຳນົດໃນເວລາສຸດທ້າຍຢູ່ດີບໍ່ແມ່ນບໍ? ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າເອງດ້ວຍຄວາມສາມາດ ແລະ ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເປີດເຜີຍ, ຊື່ສັດ ແລະ ເຕັມໃຈເຮັດທຸກຢ່າງ. ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລະເລີຍກັບໃຜກໍຕາມທີ່ໄດ້ທົນທຸກ ຫຼື ເສຍສະລະເພື່ອພຣະອົງ. ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນແບບນີ້ແມ່ນສົມຄວນແກ່ການຍຶດໝັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນລືມມັນຈັກເທື່ອ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະສະບາຍໃຈກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະບໍ່ສະບາຍໃຈກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເບື່ອໜ່າຍຕະຫຼອດໄປ. ຖ້າພວກເຈົ້າທຸກຄົນສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃຫ້ກັບເຮົາ, ທຸ້ມເທຄວາມພະຍາຍາມໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ອຸທິດທັງຊີວິດເພື່ອພາລະກິດຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ, ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດໄດ້ແບບນັ້ນ ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຮົາຈະບໍ່ໂດດເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ? ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດສະບາຍໃຈກັບພວກເຈົ້າໄດ້ແທ້ບໍ? ມັນເປັນຕາອັບອາຍແທ້ໆ ເພາະສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ກໍມີພຽງແຕ່ສ່ວນທີ່ເປັນຕາສົມເພດ ແລະ ມີພຽງສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ເຮົາຄາດຫວັງເທົ່ານັ້ນ; ໃນກໍລະນີນີ້, ພວກເຈົ້າຍັງຈະໜ້າດ້ານສະແຫວງຫາຈາກເຮົາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄາດຫວັງໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 335)

ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າສຳຄັນກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍ ນັ້ນກໍຄື ມັນໜ້າກັງວົນທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ມັນກໍຈະເທົ່າກັບວ່າ ພວກເຈົ້າຂາດຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ໂຊກຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະພົບແຕ່ຄວາມພິນາດ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດຢູ່ບໍວ່າ ຖ້າຄົນໜຶ່ງພະຍາຍາມເສຍສະລະ ເພື່ອພຽງເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຕົນ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາແມ່ນຈະບໍ່ເກີດຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ? ຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ຈິງໃຈ ນັ້ນກໍຄື ພວກມັນຈອມປອມ ແລະ ຫຼອກລວງ. ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມພ່າຍແພ້ຢ່າງແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າ ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນຍ້ອນການຫຼອກລວງ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ເຮົາບໍ່ມັກທີ່ຜູ້ຄົນມາປະຈົບປະແຈງ ຫຼື ລູບແຂ້ງເລຍຂາ ຫຼື ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈຊື່ໆ. ເຮົາມັກຄົນທີ່ຊື່ສັດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາມັກເວລາທີ່ຄົນສາມາດສະແດງຄວາມລະອຽດອ່ອນທີ່ສຸດ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຫົວໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຮົາມັກເວລາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເສຍສະລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະສະບາຍໃຈ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ມີສິ່ງຕ່າງໆກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ມັກຫຼາຍສໍ່າໃດ? ມີສິ່ງຕ່າງໆກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາມັກຫຼາຍສໍ່າໃດ? ໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍ່ມີໃຜເລີຍບໍ ທີ່ສຳນຶກເຖິງຄວາມໜ້າລັງກຽດທີ່ພວກເຈົ້າສຳແດງອອກມາເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ?

ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະທຳລາຍຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເປັນບວກ ແລະ ໄດ້ຮັບແຮງຈູງໃຈ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດນັ້ນໝົດກຳລັງໃຈ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຕ້ອງເຕືອນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄວ້ກ່ອນກ່ຽວກັບຄວາມບົກພ່ອງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈິດວິນຍານສົກກະປົກທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ຈຸດປະສົງໃນການເຮັດແບບນີ້ກໍຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຖວາຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງເພື່ອຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ເພາະວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງທີ່ສຸດກໍຄືການຫຼອກລວງຂອງຜູ້ຄົນ. ເຮົາພຽງແຕ່ຫວັງວ່າ

ໃນພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງໂດດເດັ່ນ, ອຸທິດຕົນຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຈິງໃຈອີກຕໍ່ໄປ. ແນ່ນອນ ເຮົາຍັງຫວັງໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຍັງມີເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ການໃຫ້ພວກເຈົ້າຕັດສິນໃຈຢ່າງດີທີ່ສຸດທີ່ຈະຖວາຍການອຸທິດຕົນຄັ້ງດຽວ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຖ້າບາງຄົນບໍ່ມີການອຸທິດໃນຄັ້ງນີ້, ຄົນນັ້ນກໍຈະເປັນຊັບສົມບັດຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຮົາກໍຈະບໍ່ສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ເຂົາ. ເຮົາຈະສົ່ງເຂົາກັບເຮືອນເພື່ອໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາດູແລ. ພາລະກິດຂອງເຮົາເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍ; ສິ່ງທີ່ເຮົາຫວັງໄດ້ຮັບຈາກພວກເຈົ້າກໍຄືຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາສູງ, ແຕ່ຈົນຮອດປັດຈຸບັນນີ້ ມືຂອງເຮົາກໍຍັງວ່າງເປົ່າເໝືອນເດີມ. ໃຫ້ລອງຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ເບິ່ງ: ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ເຮົາຍັງຄົງເສຍໃຈເຫຼືອຄຳບັນຍາຍແບບນີ້ ທ່າທີຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ? ເຮົາຈະຍັງເປັນມິດຢູ່ບໍ່? ຫົວໃຈຂອງເຮົາຈະມີສັນຕິສຸກຢູ່ບໍ່? ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນທີ່ປູກເຂົ້າຢ່າງພາກພຽນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກັບກ່ຽວເມັດເຂົ້າແມ່ນແຕ່ເມັດດຽວບໍ່? ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າ ຄວາມເຈັບປວດຂອງບາງຄົນທີ່ຖືກຕີຢ່າງໜັກເປັນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າສາມາດຊີມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດຂອງຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງ ຜູ້ເຊິ່ງຕ້ອງຈາກບາງຄົນໄປບົນເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ຈົບງາມບໍ່? ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ໃຈຮ້າຍບໍ່? ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຮີບດ່ວນໃນການຕ້ອງການແກ້ແຄ້ນຂອງຄົນທີ່ຖືກປະຕິບັດນຳດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຫຼອກລວງບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຄິດຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້, ເຮົາຄິດວ່າ ມັນກໍບໍ່ຍາກທີ່ພວກເຈົ້າຈະຈິນຕະນາການເຖິງທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະອົງ. ສຸດທ້າຍນີ້ ເຮົາຫວັງໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າເອງ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນນຳໃຊ້ວິທີທີ່ຫຼອກລວງເຂົ້າໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍຍັງຄົງຜິດຫວັງກັບພວກເຈົ້າ. ຄວາມຜິດຫວັງດັ່ງກ່າວຈະນຳໄປສູ່ສິ່ງໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງບໍ່? ຄົນທີ່ຄິດເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ທຳລາຍມັນ ຄືຄົນຢ່າງໜ້ອຍແມ່ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະໂກດຮ້າຍພຽງໃດ, ແລ້ວມີໃຜຈະເຫັນອົກເຫັນໃຈພວກເຂົາ?

ສະຫຼຸບແລ້ວ ເຮົາຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ດີ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຫວັງວ່າ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າປະສົບກັບຄວາມພິນາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ 2

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 336)

ເຮົາໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງການເອົາຕົວລອດຂອງພວກເຈົ້າເອງ ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາດຳເນີນໄປຢ່າງນີ້ມນອນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກກະວານດຳເນີນໄປຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ສົມບູນ ໂດຍເປີດເຜີຍພຣະທຳ, ອຳນາດ, ສະຫງ່າລາສີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ກັບປະຊາຊົນໃນທຸກປະເທດ ແລະ ຊົນຊາດ. ພາລະກິດທີ່ເຮົາດຳເນີນທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກກະວານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ຄືຍຸກສຸດທ້າຍ ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນຊື່ຂອງຍຸກທີ່ຄືກັນກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ມັນໝາຍເຖິງຍຸກ ແລະ ມັນກ່າວເຖິງຍຸກທັງໝົດ ແທນທີ່ຈະແມ່ນສອງສາມປີ ຫຼື ສອງສາມເດືອນສຸດທ້າຍ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ຄືກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນອິດສະຣາເອັນ ແຕ່ທ່າມກາງຕ່າງຊາດ; ມັນເປັນການເອົາໄຊຊະນະຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ ຊົນເຜົ່າທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອັນ ເພື່ອລັດສະໝີຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກກະວານຈະສາມາດເຕັມໄປທົ່ວອາວະກາດ. ມັນເປັນດັ່ງນັ້ນກໍເພື່ອວ່າ ເຮົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບລັດສະໝີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ ເພື່ອທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສາມາດສົ່ງຕໍ່ລັດສະໝີຂອງເຮົາໄປທຸກໆຊົນຊາດ, ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນຕະລອດໄປ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສາມາດເຫັນລັດສະໝີທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້. ພາລະກິດທີ່ດຳເນີນໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ເປັນພາລະກິດແຫ່ງເອົາໄຊຊະນະ. ມັນບໍ່ແມ່ນການນຳພາຊີວິດຂອງທຸກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແຕ່ເປັນການສິ້ນສຸດຄວາມເປັນອຳມະຕະຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຊີວິດທີ່ຍາວນານເປັນເວລາພັນປີຂອງຄວາມອົດທົນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ສາມາດເປັນຄືກັບຊ່ວງເວລາສອງສາມພັນປີຂອງພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອິດສະຣາເອັນ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຄືກັບຊ່ວງເວລາພຽງສອງສາມພັນປີຂອງພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຢູດາ ທີ່ສືບຕໍ່ເປັນເວລາສອງພັນປີຈົນຮອດການມາເກີດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງທີສອງ. ຜູ້ຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍພະເຊີນພຽງແຕ່ການປາກົດຕົວອີກຄັ້ງຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາຮັບພາລະກິດສ່ວນຕົວ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຈະບໍ່ແມ່ນສອງພັນປີກ່ອນທີ່ຍຸກສຸດທ້າຍຈະສິ້ນສຸດລົງ; ຍຸກສຸດທ້າຍດັ່ງກ່າວຈະຜ່ານໄປໄວ

ຄືກັບເວລາທີ່ພຣະເຢຊູດຳເນີນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໃນຢູດາ. ນີ້ກໍເພາະວ່າຍຸກສຸດທ້າຍເປັນການສິ້ນສຸດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ເປັນຍຸກໃນການສຳເລັດ ແລະ ການສິ້ນສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຍຸກສິ້ນສຸດການເດີນທາງແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ໄດ້ນຳມະນຸດທັງໝົດເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ຫຼື ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດ. ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ຫຼື ການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດຊາດສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້ ແລ້ວອີກບໍ່ດົນ ພວກເຂົາຈະຖືກກືນກິນໂດຍພະຍາມານ ແລະ ວິນຍານເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງເຮົາ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະຖືກທຳລາຍໂດຍມືຂອງມັນ. ພາລະກິດຂອງເຮົາຄົງຢູ່ເປັນເວລາຫົກພັນປີ ແລະ ເຮົາສັນຍາວ່າການຄວບຄຸມມະນຸດທັງໝົດຂອງຜີຮ້າຍກໍຈະບໍ່ດົນໄປກວ່າຫົກພັນປີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເວລາແມ່ນໝົດແລ້ວ. ເຮົາຈະບໍ່ສືບຕໍ່ ຫຼື ຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ, ລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຮົາຈະຕີພ່າຍແພ້ຊາຕານ, ເຮົາຈະເອົາລັດສະໝີທັງໝົດຂອງເຮົາຄືນ ແລະ ເຮົາຈະຮຽກວິນຍານທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກກັບມາ ເພື່ອວິນຍານທີ່ທົນທຸກທໍລະມານເຫຼົ່ານີ້ຈະລອດພົ້ນຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ນັບຈາກມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຮົາຈະບໍ່ມາເປັນມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາກໍຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່, ເຮົາຈະເຮັດອີກສິ່ງໜຶ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ: ເຮົາຈະສ້າງ "ມະນຸດຊາດ" ຂຶ້ນມາໃໝ່ ມະນຸດຊາດທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນເມືອງທີ່ສັດຊື່ຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍໂລກທັງໝົດ ຫຼື ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ເຮົາຈະຮັກສາໜຶ່ງສ່ວນສາມທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່, ໜຶ່ງສ່ວນສາມທີ່ຮັກເຮົາ ທີ່ເຮົາມີໄຊຊະນະຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໜຶ່ງສ່ວນສາມນີ້ເກີດຜົນ ແລະ ຂະຫຍາຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄືກັບທີ່ຊາວອິດສະຣາເອັນໄດ້ເຮັດພາຍໃຕ້ຂໍ້ບັນຍັດ, ລ້ຽງພວກເຂົາດ້ວຍແກະ ແລະ ງົວຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມອຸດົມສົມບູນທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ມະນຸດຊາດກຸ່ມນີ້ຈະຢູ່ກັບເຮົາຕະຫຼອດໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນມະນຸດຊາດສົກກະປົກທີ່ໜ້າເວດທະນາໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ເປັນການຮອບຮວມຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ຖືກຮັບໂດຍເຮົາ. ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ຣຸກຮານ ຫຼື ຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ ແລະ ຈະເປັນມະນຸດຊາດພຽງກຸ່ມດຽວທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາເອົາໄຊຊະນະຊາຕານ. ເປັນມະນຸດຊາດທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະໃນມື້ນີ້ ແລະ ຖືກຮັບໂດຍພຣະສັນຍາຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກເອົາຊະນະໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ຈະຮັບການຍົກເວັ້ນ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບພອນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດຂອງເຮົາ. ມັນຈະເປັນພຽງຂໍ້ພິສູດດຽວແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຮົາເໜືອຊາຕານ ແລະ ເປັນພຽງຊະເລີຍເສິກຂອງສົງຄາມລະຫວ່າງເຮົາກັບຊາຕານ. ເຮົາໄດ້ໄຖ່ຊະເລີຍເສິກສົງຄາມເຫຼົ່ານີ້ຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນພຽງການຫຼໍ່ຫຼອມແກ້ວຜະລຶກ ແລະ ໝາກຜົນດຽວຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາມາຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ ແລະ ທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກປະເທດທົ່ວທັງຈັກກະວານ. ພວກເຂົາມາຈາກຊົນຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມີພາສາ, ປະເພນີ ແລະ ສີຜິວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ພວກເຂົາຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທຸກເຊື້ອຊາດ ແລະ ສາສະໜາຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແມ່ນແຕ່ທຸກໆມຸມຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາຈະລວມຕົວກັນເພື່ອສ້າງມະນຸດຊາດທີ່ສົມບູນແບບ ເຊິ່ງເປັນການຮອບຮອມຂອງມະນຸດທີ່ກຳລັງຂອງຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະຈະຕົກລົງໄປໃນທະເລເລິກຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຈະຖືກເຜົາໄໝ້ໂດຍແປວໄຟທີ່ທຳລາຍລ້າງຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ເຮົາຈະທຳລາຍມະນຸດຊາດກຸ່ມເກົ່າແກ່ ແລະ ສົກກະປົກຫຼາຍທີ່ສຸດເຫຼົ່ານີ້ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ທຳລາຍລູກຊາຍກົກ ແລະ ງົວຂອງອີຢິບ, ລະເວັ້ນພຽງຊາວອິດສະຣາເອັນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກິນຊີ້ນແກະ, ດື່ມເລືອດແກະ ແລະ ທາເລືອດແກະໃສ່ໄມ້ຂອບວົງປະຕູຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ເປັນຄອບຄົວຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ກິນຊີ້ນຂອງເຮົາທີ່ເປັນແກະ ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງເຮົາທີ່ເປັນແກະ ແລະ ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ຈາກເຮົາ ແລະ ສັນລະເສີນເຮົາບໍ? ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຕິດຕາມໂດຍລັດສະໝີຂອງເຮົາບໍ? ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປາດສະຈາກຊີ້ນຂອງເຮົາທີ່ເປັນແກະບໍ່ແມ່ນຕົກລົງໄປໃນທະເລເລິກຢ່າງງຽບໆແລ້ວບໍ? ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ມື້ນີ້ ພຣະທຳຂອງເຮົາກໍເປັນສິ່ງດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວກັບລູກ ແລະ ຫຼານຂອງອິດສະຣາເອັນ. ແຕ່ຄວາມແຂງກະດ້າງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ນຳເອົາຄວາມທົນທຸກທໍລະມານມາຍັງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ, ການພິພາກສາຄວາມຜິດບາບທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍໃນຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ແລ້ວໃຜທີ່ສາມາດຍົກເວັ້ນໃນມື້ທີ່ເຮົາໂກດຮ້າຍ ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາຄືດັ່ງທຸກວັນນີ້? ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງໃຜແນ່ທີ່ສາມາດລອດພົ້ນຈາກສາຍຕາແຫ່ງການລົງໂທດຂອງເຮົາ?

ຄວາມຜິດບາບຂອງໃຜແນ່ທີ່ສາມາດໜີພົ້ນຈາກມືຂອງເຮົາ ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ການທ້າທາຍຂອງໃຜແນ່ທີ່ສາມາດລອດພົ້ນຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຄືພຣະເຢໂຮວາ ທີ່ກ່າວກັບພວກເຈົ້າ, ເຊື້ອສາຍຂອງຄອບຄົວຕ່າງຊາດ ແລະ ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແຕ່ເຈົ້າກໍແຂງກະດ້າງຫຼາຍກວ່າປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງອີຢິບ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະສົມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໃນຂະນະທີ່ເຮົາດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາຢ່າງສະຫງົບງຽບບໍ? ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຢ່າງປອດໄພຈາກວັນຂອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 337)

ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດ ແລະ ກ່າວແບບນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ໃຊ້ກຳລັງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍເຊື່ອຟັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງນີ້ບໍ່? ຢູ່ໃສແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ເຮົາ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້? ເປັນຫຍັງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ກະທຳຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາໂກດຮ້າຍ? ເປັນຫຍັງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງແຂງກະດ້າງ? ເຮົາເຄີຍໂຈມຕີພວກເຈົ້າບໍ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຮັດຫຍັງ ມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າ ແລະ ກັງວົນໃຈ? ພວກເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ໃຫ້ມາເຖິງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາສຳແດງຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ເກີດຈາກການທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງບໍ? ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດບໍ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າບໍ? ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ແບບນີ້ຢູ່ເປັນປະຈຳ: ລັກເອົາເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ, ເອົາເຄື່ອງບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາກັບບ້ານໄປຫາຖໍ້າໝາປ່າເພື່ອລ້ຽງລູກໝາປ່າ ແລະ ລູກຂອງລູກຂອງໝາປ່າທີ່ຢູ່ໃນຖໍ້າຂອງໝາປ່າ; ຜູ້ຄົນຕໍ່ສູ້ກັນເອງ, ພະເຊີນໜ້າກັນແລະກັນດ້ວຍດາບ ແລະ ຫອກຢ່າງໂກດແຄ້ນ, ໂຍນພຣະທຳຂອງເຮົາ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດຖິ້ມລົງໃນສ້ວມໃຫ້ສົກກະປົກຄືກັບອາຈົມ. ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຄວາມເປັນສັດແລ້ວ! ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຫີນຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ເມື່ອມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາເຖິງ ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະພິພາກສາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເຮົາ

ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ໃນມື້ນີ້? ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າ ໂດຍການຫຼອກລວງເຮົາດ້ວຍວິທີນີ້ ໂດຍການໂຍນພຣະທຳຂອງເຮົາຖິ້ມລົງໃນຕົມ ແລະ ບໍ່ຮັບຟັງພຣະທຳນັ້ນເລີຍ, ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າ ໂດຍການເຮັດແບບນີ້ລັບຫຼັງເຮົາ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກສາຍຕາແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ສາຍຕາຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ເຫັນພວກເຈົ້າແລ້ວ ເມື່ອພວກເຈົ້າລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ ອິດສາຢາກໄດ້ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ ມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາທີ່ມີການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າຕົນເອງສະຫຼາດພຽງພໍໄດ້ແນວໃດທີ່ຈະຫຼອກລວງເຮົາດ້ວຍວິທີນີ້? ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະອອກຫ່າງຈາກຄວາມຜິດບາບທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະຂ້າມການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນມື້ນີ້ ບໍ່ມີທາງອອກໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ສະສົມການລົງໂທດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນມື້ຕໍ່ໄປ; ມັນທ້າທາຍການລົງໂທດຂອງເຮົາ ພຣະຜູ້ມີລິດທານະພາບສູງສຸດ ທີ່ມີໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ. ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກການລົງໂທດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດມາເຖິງຫູຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະເປີດທາງອອກໃຫ້ກັບຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະປ່ອຍການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າທ້າທາຍເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະບໍ່ຕັດລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງຄືກັບງູໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍຮ້ອງເຮົາເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມທ່ຽງທຳຂອງເຮົາ ແຕ່ ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າສະສົມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາທີ່ເປັນຜົນມາຈາກຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະສາມາດຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກຳທະຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນສົກກະປົກ. ສາຍຕາຂອງເຮົາ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ເຫັນຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າຄືກັບການລົງໂທດທີ່ບໍ່ລົດລະ. ການລົງໂທດ ແລະ ການພິພາກສາທີ່ທ່ຽງທຳຂອງເຮົາຈະສາມາດອອກຫ່າງຈາກພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຍ້ອນພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ກັບເຮົາ ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າ ແລະ ໂກດຮ້າຍ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດພົ້ນຈາກມືຂອງເຮົາ ແລະ ອອກຫ່າງຈາກມື້ທີ່ເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ຈະລົງໂທດ ແລະ ສາບແຊ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄຳເວົ້າ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຫູເຮົາແລ້ວ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜ້າຄຸມແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທຳອັນສັກສິດຂອງເຮົາເປິເປື້ອນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ທ້າທາຍຄວາມໂມໂຫທີ່ແຮງກ້າຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ແລະ

ໄດ້ທົດສອບຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວເຊັ່ນກັນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງເຮົາຈົນກາຍເປັນຜ້າຂາດ? ເຮົາໄດ້ອົດທົນຈົນຮອດຕອນນີ້, ເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ, ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຫູຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງເຮົາກໍໄດ້ໄປເຖິງຫູຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ? ພຣະອົງຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ມີພາລະກິດໃດແດ່ຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າ? ແຕ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດແດ່ທີ່ຮັກພາລະກິດຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາຫຼາຍຂຶ້ນ? ເຮົາຈະບໍ່ສັດຊື່ກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຍ້ອນວ່າເຮົາອ່ອນແອ ແລະ ຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາບໍ? ເຮົາກ່າວກັບພວກເຈົ້າດັ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ສະລະຫຼາຍຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າບໍ? ເຖິງແມ່ນເຮົາເຕັມໃຈແບກຮັບຄວາມທົນທຸກທໍລະມານນີ້ທັງໝົດເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນອິດສະລະຈາກການລົງໂທດທີ່ເຮົາຈະນຳມາຍັງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການທົນທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື່ນຊົມໃນຕົວເຮົາຢ່າງລົ້ນເຫຼືອບໍ? ມື້ນີ້ ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ປະທານເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າພຣະທຳທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຊີວິດຂອງເຮົາຖືກແລກກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ກັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພຣະບິດາຂອງເຮົາໃຊ້ຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ພຣະອົງຍັງໄດ້ປະທານຊີວິດຂອງເຮົາໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຮ້ອຍເທົ່າ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼີກເວັ້ນຈາກການທົດລອງຫຼາຍຢ່າງ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ມີພຽງແຕ່ໂດຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກລະເວັ້ນຈາກການທົດລອງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ຈາກການລົງໂທດທີ່ກຳລັງລຸກໄໝ້ຫຼາຍຢ່າງ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຍ້ອນເຮົາພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໃຈຈົນຮອດບັດນີ້? ທຸກມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າຍັງແຂງກະດ້າງຢ່າງໜັກ ແລະ ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມໄດ້ແນວໃດ, ມັນຄືກັບວ່າ ຄວາມຕາຍດ້ານໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນມື້ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການຈາກລາຂອງເຮົາຈາກແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີຫົວໃຈທີ່ແຂງກະດ້າງ ແລະ ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມລອດພົ້ນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 338)

ຈົ່ງຄິດທົບທວນໃນອະດີດ: ເມື່ອໃດທີ່ສາຍຕາຂອງເຮົາເກີດມີຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ນໍ້າສຽງຂອງເຮົາເກີດມີຄວາມຮຸນແຮງກັບພວກເຈົ້າ? ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາໂຕ້ຖຽງກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍກັບພວກເຈົ້າ? ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາລົງໂທດຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ? ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາລົງໂທດຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາບໍທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພຣະບິດາຂອງເຮົາຮັກສາພວກເຈົ້າຈາກການທົດລອງທຸກຢ່າງ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້? ເຮົາເຄີຍໃຊ້ອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອໂຈມຕີເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕອບແທນເຮົາແບບນີ້? ຫຼັງຈາກທີ່ທຳທ່າສົນໃຈເຮົາ ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮ້ອນ ຫຼື ບໍ່ເຢັນ ແລະ ແລ້ວ ເຈົ້າກໍພະຍາຍາມໂນ້ມນ້າວເຮົາ ແລະ ເຊື່ອງສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາ ແລະ ປາກຂອງພວກເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າລາຍແຫ່ງຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າສາມາດຫຼອກລວງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າສາມາດລອດພົ້ນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕັດສິນການກະທຳຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ຕາມທີ່ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ບໍ? ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກມະນຸດດຳເນີນການພິພາກສາບໍ? ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ໜອນນ້ອຍໆມາເວົ້າໝິ່ນປະໝາດເຮົາແບບນີ້ບໍ? ເຮົາຈະຈັດວາງລູກແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງດັ່ງກ່າວໄວ້ທ່າມກາງການຮັບພອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາກາງທ້ອງຟ້າອອກ ແລະ ສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນ ເຮົາບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃດກໍຕາມມີສ່ວນຮ່ວມຕາມທີ່ພວກເຂົາມັກ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງໃດທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຕາມທີ່ມັນຕ້ອງການໃນແບບໃດກໍຕາມ. ເຮົາບໍ່ອົດທົນຕໍ່ມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງຂອງ; ເຮົາຈະສາມາດຍົກໂທດໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ມີເມດຕາຕໍ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະສາມາດໃຫ້ອະໄພກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກະບົດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຊະຕາກຳຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດບໍ? ເຮົາຈະພິຈາລະນາໃຫ້ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບໍ່ຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ທ່ຽງທຳ ຫຼື ເຮົາບໍ່ຮັບເອົາການຖວາຍບູຊາຂອງຄົນທີ່ບໍ່ທ່ຽງທຳ. ຖ້າເຈົ້າຊື່ສັດກັບເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ

ເຈົ້າສາມາດເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາທີ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາບໍ? ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ລີ້ນທີ່ເປັນພິດຂອງເຈົ້າເວົ້າໝິ່ນປະໝາດນາມສັກສິດຂອງເຮົາໄດ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດກະບົດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາແບບນີ້ໄດ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ລັດສະໝີ ແລະ ນາມສັກສິດຂອງເຮົາຄືກັບເຄື່ອງມືທີ່ຮັບໃຊ້ຊາຕານ ຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ຊີວິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອຄວາມຊື່ນບານຂອງຄົນທີ່ບໍລິສຸດ. ເຮົາສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຫຼິ້ນກັບຊີວິດຂອງເຮົາຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ ໃຊ້ມັນເປັນເຄື່ອງມືໃນການສ້າງຂໍ້ຂັດແຍ່ງທ່າມກາງພວກເຈົ້າເອງໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເມດຕາເລີຍ ແລະ ຂາດວິທີທາງແຫ່ງຄວາມດີໃນວິທີທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າເຮົາໄດ້ບັນທຶກການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າລົງໃນພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດແລ້ວ? ພວກເຈົ້າຈະລອດພົ້ນມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ ເມື່ອເຮົາລົງໂທດອີຢິບໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງເຮົາແບບນີ້ເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ່າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເມື່ອຮອດມື້ນັ້ນການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າຈະໜັກຫຼາຍກວ່າຂອງອີຢິບ! ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງ: ຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາຖືກກຽມໄວ້ສຳລັບການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ມີຢູ່ເພື່ອການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະທົນທຸກທໍລະມານຕໍ່ການພິພາກສາທີ່ໂກດຮ້າຍເມື່ອເຮົາໝົດຄວາມອົດທົນນັ້ນບໍ? ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກຳມືຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄືພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດບໍ? ດັ່ງນັ້ນ ພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້ານີ້ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ພົບກັບພຣະເມຊີອາ ຕາມທີ່ຖືກກ່າວຂານໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມາຈັກເທື່ອ. ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະເຢຊູເປັນເພື່ອນກັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າເປັນສັດຕູກັບພຣະເມຊີອາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າເຖິງພວກເຈົ້າເປັນເພື່ອນກັບພຣະເຢຊູ ແຕ່ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຝັງເລິກຢູ່ໃນເສັ້ນເລືອດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຈະໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢໂຮວາຫຼາຍ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າຄຳເວົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຫູຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງຈະໃກ້ຊິດກັບເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເຜົາເສັ້ນເລືອດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດເປັນສັດຕູຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 339)

ຕອນນີ້ເຮົາກຳລັງເບິ່ງເນື້ອໜັງທີ່ໝົກມຸ່ນຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍມີຄຳເຕືອນໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເຖິງວ່າເຮົາຈະບໍ່ໃຊ້ການຕີສອນເພື່ອ "ຮັບໃຊ້" ເຈົ້າ. ເຈົ້າກໍຄວນຮູ້ບົດບາດທີ່ເຈົ້າມີໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈ. ນອກເໜືອຈາກເລື່ອງນີ້, ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ຫຼື ໃຊ້ເງິນຂອງເຮົາ ຫຼື ກິນຂອງບູຊາທີ່ມີໄວ້ສຳລັບເຮົາ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ຖ້າໂຕໜອນແບບພວກເຈົ້າຈະກັດກັນເອງ ຫຼື ຖ້າສັບພະສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືໝາຈະມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ເຮັດຜິດຕໍ່ກັນເອງ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງນັ້ນເລີຍ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງຫຍັງ ແລະ ເຮົາກໍຈະພໍໃຈແລ້ວ. ນອກຈາກທັງໝົດນີ້ແລ້ວ, ມັນກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ ຖ້າເຈົ້າຢາກຈະຊັກອາວຸດໃສ່ກັນ ຫຼື ຕໍ່ສູ້ກັນເອງດ້ວຍຄຳເວົ້າ; ເຮົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະໄປຫຍຸ້ງກ່ຽວໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບເລື່ອງຂອງມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຮົາບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບຂໍ້ຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງພວກເຈົ້າ; ມັນຍ້ອນວ່າ ເຮົາບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າ.

ເຮົາເອງບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງຂອງໂລກ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງລັງກຽດຊີວິດທີ່ວຸ້ນວາຍຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຄວາມສຳພັນທີ່ບໍ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງລະຫວ່າງພວກເຂົາ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຮົາລັງກຽດກຸ່ມຄົນທີ່ຜົດບັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາມີຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນຈິດໃຈຂອງສິ່ງທີ່ຖືກຊົງສ້າງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງພວກເຈົ້າ

ເຮົາແມ່ນຮູ້ເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳທີ່ຝັງເລິກຢູ່ໃນໃຈມະນຸດມາກ່ອນແລ້ວ ແລະ ເຮົາກໍຮູ້ເຖິງຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມຄົດງໍໃນໃຈຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍເລີຍໃນເວລາທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ, ເຮົາກໍຍັງຮູ້ວ່າ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳທີ່ຢູ່ພາຍໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຊົງສ້າງ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຂຶ້ນໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດຂອງຝູງຊົນ; ພວກເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປເປັນບັນພະບູລຸດຂອງມວນຊົນ. ພວກເຈົ້າເຮັດຕາມອຳເພີໃຈທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຈົ້າແລ່ນອາລະວາດໃນທ່າມກາງໂຕໜອນ ໂດຍຊອກຫາບ່ອນທີ່ຈະຜ່ອນຄາຍ ແລະ ພະຍາຍາມກິນໜອນທີ່ນ້ອຍກວ່າພວກເຈົ້າ. ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າແມ່ນມີເຈດຕະນາຮ້າຍ ແລະ ເປັນຕາຢ້ານຫຼາຍກວ່າຜີສາດ ທີ່ໄດ້ຈົມລົງໄປກົ້ນທະເລ. ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນພື້ນຂອງກອງຂີ້ສັດ, ລົບກວນໂຕໜອນອື່ນໆແຕ່ທາງເທິງຈົນຮອດລຸ່ມ ຈົນກວ່າພວກມັນບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບ, ຕໍ່ສູ້ກັນເອງໄລຍະໜຶ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໃຈເຢັນລົງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບ່ອນຂອງຕົວເອງ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຕໍ່ສູ້ກັນເອງໃນກອງຂີ້ສັດ.

ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຫຍັງຈາກການດີ້ນລົນດັ່ງກ່າວ? ຖ້າໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບເອງຫຼັບຫຼັງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຖິງວ່າສະຖານະຂອງເຈົ້າຈະສູງສົ່ງພຽງໃດກໍຕາມ ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງແມ່ນໂຕໜອນທີ່ເຫັນເນົ່າໃນກອງຂີ້ສັດບໍ່ແມ່ນບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດມີປີກ ແລະ ກາຍເປັນນົກເຂົາໃນທ້ອງຟ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າແມ່ນໂຕໜອນນ້ອຍໆທີ່ເຫັນທີ່ລັກເຄື່ອງຖວາຍຈາກແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ; ໃນການເຮັດແບບນັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍຊີວິດທີ່ເສຍຫາຍ ແລະ ລົ້ມເຫຼວ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ຄົນຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ບໍ? ເຈົ້າແມ່ນຄົນຊົ່ວທີ່ບໍ່ມີຢາງອາຍ! ເຄື່ອງບູຊາຢູ່ແທ່ນບູຊາແມ່ນຖືກຖວາຍແກ່ເຮົາໂດຍຜູ້ຄົນ ເພື່ອເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກເມດຕາກະລຸນາຈາກຄົນທີ່ເຄົາລົບບູຊາເຮົາ. ພວກມັນແມ່ນເພື່ອການຄວບຄຸມ ແລະ ການນໍາໃຊ້ຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈະສາມາດປຸ້ນເອົານົກເຂົາຈາກເຮົາ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານກາຍເປັນຄົນຢູດາບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານວ່າ ດິນແດນຂອງເຈົ້າອາດຈະກາຍເປັນສະໜາມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດບໍ? ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຢາງອາຍ! ເຈົ້າຄິດວ່າ ນົກເຂົາທີ່ຜູ້ຄົນຖວາຍແມ່ນເພື່ອຫຼໍ່ລ້ຽງທ້ອງໄສ້ຂອງໂຕໜອນແບບເຈົ້າບໍ? ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາໃຫ້ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາພໍໃຈ ແລະ ເຕັມໃຈເອົາໃຫ້ເຈົ້າ; ສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດໃຊ້ໄດ້. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດລັກເຄື່ອງຖວາຍຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເຮົາ, ພຣະເຢໂຮວາ ເຊິ່ງກໍຄືພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຜູ້ຄົນພາກັນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາກໍຍ້ອນເຮົາ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນເປັນຄ່າຕອບແທນສໍາລັບການແລ່ນໄປມາທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ? ເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນບໍ່ມີຢາງອາຍແທ້ໆ! ເຈົ້າແລ່ນໄປມາເພື່ອຫຍັງ? ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງບໍ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈິ່ງລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈິ່ງລັກເງິນຈາກຖົງເງິນຂອງເຮົາ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍຂອງ ຢູດາ ອິສະກາຣິອົດ ບໍ? ເຄື່ອງບູຊາທີ່ມີໃຫ້ເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ແມ່ນເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອໃຫ້ພວກປະໂລຫິດໄດ້ຊື່ນຊົມ. ເຈົ້າແມ່ນພວກປະໂລຫິດບໍ? ເຈົ້າກ້າກິນເຄື່ອງຖວາຍຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມສະບາຍໃຈ ແລະ ເຖິງກັບວາງພວກມັນຢູ່ເທິງໂຕະ; ເຈົ້າບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ! ຄົນຊົ່ວທີ່ບໍ່ມີຄ່າເອີຍ! ໄຟຂອງເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ຈະເຜົາເຈົ້າຈົນເປັນຂີ້ເຖົ່າ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອໃບໄມ້ທີ່ລົ່ນໄດ້ກັບຄືນສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ, ເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 340)

ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນງົດງາມຫຼາຍ; ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະສະຫຼະທັງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃນນາມພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອມັນ, ແຕ່ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ພວກເຈົ້າມີແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ອວດດີ ເຖິງວ່າທີ່ຈິງແລ້ວ ການກະທຳຕົວຈິງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນອະນາດຫຼາຍ. ມັນປະກົດວ່າ ລີ້ນ ແລະ ປາກຂອງຄົນແມ່ນຢູ່ໃນສະຫວັນ ແຕ່ຂາແມ່ນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ຖືກທຳລາຍ. ຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກທຳລາຍ, ກິລິຍາທ່າທາງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເສື່ອມໂຊມລົງ, ວິທີເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຕໍ່າຕ້ອຍ, ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາລັງກຽດ; ເຖິງແມ່ນແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຈົມລົງສູ່ຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍ. ພວກເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຄິດຄັບແຄບຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ພວກເຈົ້າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບທຸກຢ່າງທີ່ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ. ພວກເຈົ້າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບຊື່ສຽງ ແລະ ສະຖານະຂອງຕົວເອງ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຕົກລົງນາຮົກ ແລະ ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນທະເລສາບແຫ່ງໄຟ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຕັດສິນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນບາບ. ທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພຽງພໍສຳລັບເຮົາທີ່ຈະຕັດສິນວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ນິໄສທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະບົ່ງບອກວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດ. ການສະແດງອອກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເປີດເຜີຍ ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະບົ່ງບອກວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ດື່ມເລືອດຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກຢ່າງພຽງພໍ. ເມື່ອມີການກ່າວເຖິງການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ພວກເຈົ້າກໍຈົ່ງຢ່າທໍລະຍົດຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວເອງ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນດີພໍສຳລັບເຈົ້າ ໃນການເຂົ້າສູ່ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກຂອງສະຫວັນແລ້ວບໍ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ດິນແດນບໍລິສຸດແຫ່ງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ ໂດຍທີ່ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຜ່ານການທົດສອບຂອງເຮົາບໍ? ແມ່ນໃຜສາມາດຕົບຕາທັງສອງຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງສຳເລັດແດ່? ຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ຄວາມປະພຶດ ແລະ ການສົນທະນາອັນຕໍ່າຕ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າຈະໜີພົ້ນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາໄດ້ກຳນົດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເປັນຊີວິດທີ່ດື່ມເລືອດ ແລະ ກິນເນື້ອໜັງຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າລອກຮຽນແບບພວກມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາທຸກມື້. ໂດຍສະເພາະຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ດີ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກລັງກຽດພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ: ພວກເຈົ້າອ້ອນວອນ, ປົດບັງ ແລະ ປະຈົບປະແຈງຄືກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດເວດມົນຄາຖາ ແລະ ຄືກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ທໍລະຍົດ ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳ. ການສະແດງອອກຂອງມະນຸດທຸກຄົນ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳຫຼາຍ ແລ້ວຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະສາມາດຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ໃນດິນແດນບໍລິສຸດທີ່ມີຄວາມຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ຊອບທຳບໍ? ໃນທີ່ສຸດ ລີ້ນທີ່ຄ້າຍຄືກັບງູໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ ໂດຍເຮັດໃຫ້ມີຄວາມພິນາດ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ມືຂອງເຈົ້າທີ່ເປື້ອນດ້ວຍເລືອດຂອງວິນຍານສົກກະປົກຍັງຈະດຶງວິນຍານຂອງເຈົ້າລົງສູ່ນາຮົກ ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຄືບໍ່ໂດດເອົາໂອກາດນີ້ ເພື່ອຊຳລະລ້າງມືຂອງເຈົ້າທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ໃຊ້ໂອກາດນີ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດເພື່ອຕັດລີ້ນຂອງເຈົ້າທີ່ກ່າວຄຳເວົ້າບໍ່ຊອບທຳ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ເຈົ້າເຕັມໃຈທົນທຸກພາຍໃຕ້ແປວໄຟຂອງນາຮົກ ຍ້ອນມືທັງສອງ, ລີ້ນ ແລະ ປາກຂອງເຈົ້າ? ເຮົາເຝົ້າເບິ່ງໃຈຂອງທຸກຄົນດ້ວຍຕາທັງສອງ ເພາະວ່າ ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງມະນຸດ ເຮົາໄດ້ກຳຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ. ເຮົາເບິ່ງໃຈມະນຸດອອກ ຕັ້ງແຕ່ດົນ, ສະນັ້ນຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງມະນຸດຈະສາມາດໜີພົ້ນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະສາມາດຫຼີບໜີຈາກພຣະວິນຍານທີ່ເຜົາໄໝ້ຂອງເຮົາໃຫ້ທັນເວລາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 341)

ປາກຂອງເຈົ້າແມ່ນໃຈດີກວ່ານົກເຂົາ ແຕ່ໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາຍ້ານກວ່າງູເຖົ້າ. ປາກຂອງເຈົ້າແມ່ນງາມປານປາກຂອງຍິງຊາວລີບັງ ແຕ່ໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ງົດງາມສ່ຳໃຈຂອງພວກເຂົາເລີຍ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບຄວາມງາມຂອງຄົນການາອານຢ່າງແນ່ນອນ. ໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຫຼອກລວງຫຼາຍ! ສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງແມ່ນປາກແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາຕໍ່ຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ສູງສົ່ງກວ່າໄພ່ພົນ, ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາຮູ້ສຶກກຽດຊັງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຂົາຈະສາມາດປະຖິ້ມຄວາມສົກກະປົກຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ໜີອອກຈາກສະພາບທີ່ລຳບາກໃນປັດຈຸບັນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ມີຄວາມບໍລິສຸດຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊອບທຳ. ພວກເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານະການດຽວກັນກັບເຮົາ ແຕ່ພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກປົກຫຸ້ມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ,

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັບມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ທຸກມື້ນີ້ພວກເຈົ້າຮຽນແບບຄວາມຄ້າຍຄືຂອງຈິດວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກມັນເຮັດ ແລະ ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກມັນເວົ້າ, ທຸກພາກສ່ວນຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ລີ້ນ ແລະ ປາກຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນແຊ່ໃນນໍ້າເປື້ອນຂອງພວກວິນຍານເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າ ພວກເຈົ້າຖືກປົກຫຸ້ມດ້ວຍຮອຍດ່າງເຫຼົ່ານັ້ນຈົນໝົດ ແລະ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສ່ວນດຽວທີ່ສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາ.

ມັນຊ່າງເປັນເລື່ອງໜ້າເສົ້າໃຈຫຼາຍ! ພວກເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດໃນໂລກຂອງຝູງມ້າ ແລະ ງົວ ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເປັນທຸກເລີຍ; ພວກເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ພວກເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດຢ່າງເສລີ ແລະ ຢ່າງສະບາຍ. ພວກເຈົ້າກໍາລັງລອຍໄປມາຢູ່ໃນນໍ້າເປື້ອນແຫ່ງນີ້ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ຕົນເອງໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ. ທຸກມື້ນີ້ເຈົ້າຄົບຫາກັບວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ພົວພັນກັບ "ອຸດຈະລະ". ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນີ້ແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຕົວເອງ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກວິນຍານທີ່ສົກກະປົກຢຽບຢໍ່າມາແຕ່ດົນ ແລະ ບຸກຄະລິກຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກນໍ້າສົກກະປົກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າກໍາລັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນວິມານແຫ່ງສະຫວັນບົນດິນ ແລະ ເຈົ້າຢູ່ໃນລະຫວ່າງຄວາມສຸກບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ກັບວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດຢູ່ກັບທຸກສິ່ງທີ່ພວກມັນໄດ້ກະກຽມໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ? ການດໍາລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະສາມາດມີຄວາມໝາຍໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະສາມາດມີຄຸນຄ່າໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າດີ້ນຮົນແລ່ນໄປມາຈົນເຖິງເພື່ອພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າທີ່ເປັນວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕິດກັບດັກ ແມ່ນພວກວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງກໍຄືພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກໍາເນີດເຈົ້າ ແລະ ລຸບລ້ຽງເຈົ້ານັ້ນເອງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ຄວາມສົກກະປົກຂອງເຈົ້າທັງໝົດ ທີ່ຈິງແລ້ວ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກພວກເຂົາ; ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຮູ້ ແມ່ນພວກເຂົາສາມາດມອບ "ຄວາມສຸກ" ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ຂ້ຽນຕີເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັດສິນເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ສາບແຊ່ງເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໃຈຮ້າຍໃສ່ເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກັບເຈົ້າຢ່າງສຸພາບ ແລະ ອ່ອນໂຍນ. ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຂົາຫຼໍ່ລ້ຽງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປະທັບໃຈ ດັ່ງນັ້ນ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງສັບສົນໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ເຈົ້າຖືກດູດດຶງເຂົ້າໄປຫາພວກເຂົາ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ ເປັນບ່ອນລະບາຍ ພ້ອມກັບເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າບໍ່ຕໍ່ວ່າຈັກດີ້, ແຕ່ເຕັມໃຈເຮັດວຽກໃຫ້ພວກເຂົາຄືກັບໝາ, ຄືກັບມ້າ;

ເຈົ້າຖືກພວກເຂົາຫຼອກລວງແລ້ວ. ເພາະເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາຕໍ່ພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳເລີຍ.
ສົມພໍເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການຫຼຸດອອກຈາກມືຂອງເຮົາຢ່າງລັບໆຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ສົມພໍເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານເພື່ອຫຼອກລວງເອົາຄວາມພໍໃຈຈາກເຮົາຕະຫຼອດເວລາ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ເຈົ້າມີແຜນການ ແລະ ໄດ້ກະກຽມສິ່ງອື່ນໆໄວ້ຢູ່ແລ້ວ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນການກະທຳອັນຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຮົາພຽງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ເຖິງການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດຂອງເຮົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າການຕີສອນຂອງເຮົາໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນຕອນໃດ; ເຈົ້າຮູ້ແຕ່ວິທີຫຼອກລວງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດຂອງມະນຸດ.
ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາແລ້ວ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າໄປ. ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ອິດສາມະນຸດ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເອົາຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາແລ້ວ, ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການທີ່ເຈົ້າຈະແລ່ນອອກຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການທີ່ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ເຈົ້ານາຍສອງຄົນ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມຮັກອີກ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າວາງຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເຮົາບໍ່?
ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫຼອກລວງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິຍານ ແລະ ສາບານຕໍ່ເຮົາດ້ວຍລີ້ນຂອງເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າສາມາດສາບານຕໍ່ບັນລັງຂອງເຮົາ ເຊິ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ສູງສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ຄຳສາບານຂອງເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າຈະຕາຍໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຄຳສາບານຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕາຍໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ, ເຮົາຈະຕັດສິນລົງໂທດພວກເຈົ້າ ໂດຍອີງໃສ່ຄຳສາບານຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຍົກຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຮັບມືກັບເຮົາ ແລະ ໃຈຂອງພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຮັບໃຊ້ຈິດວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຈິດວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄືໝາ ແລະ ໝູທີ່ຫຼອກລວງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ ແລະ ຍາດເອົາຜູ້ທີ່ "ເຊື່ອໃນສາສະໜາ" ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາມາຈາກກຳມືຂອງວິນຍານສົກກະປົກ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະ "ລໍຖ້າ" ເຮົາໃນລັກສະນະທີ່ມີວິໄນ, ເປັນງົວຂອງເຮົາ, ເປັນມ້າຂອງເຮົາ ແລະ ຢູ່ໃນອຳນາດແຫ່ງການສັງຫານຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍົກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຜ່ານມາຂອງເຈົ້ານັ້ນສູງຂຶ້ນ ແລະ ມາຮັບໃຊ້ເຮົາອີກຄັ້ງ. ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງເຮົາ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດຮ້ອງຂໍ ແລະ ຕົວະແບບໜ້າດ້ານໆຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາບໍ່? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍິນ ຫຼື ເຫັນຄຳເວົ້າ ແລະ

ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ? ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫຼອກລວງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 342)

ເຮົາໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ພົວພັນກັບພວກເຈົ້າໃນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ແລະ ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ເຮົາໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ. ແລ້ວຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຫຼຸດພົ້ນອອກໄປຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄຳເວົ້າທີ່ປະທັບໃຈເຫຼົ່ານັ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນຍັງດັງກ້ອງຢູ່ໃນຫູຂອງເຮົາຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ; ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຈົ້າເປັນຈຳນວນລ້ານໆ ແມ່ນຖືກວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາຈົນບໍ່ສາມາດນັບໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນສ່ວນການອຸທິດຕົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ໄປແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຍົດນ້ອຍໆຍົດດຽວກໍບໍ່ມີຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ. ໝາກຜົນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນຢູ່ໃສ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈາກເຮົາ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມລຶກລັບທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈາກສະຫວັນ ແລະ ເຮົາຍັງໄດ້ສະແດງແປວໄຟແຫ່ງສະຫວັນໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນ ແຕ່ເຮົາບໍ່ມີໃຈທີ່ຈະຈູດເຜົາພວກເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າໄດ້ມອບຄືນໃຫ້ກັບເຮົາຫຼາຍຊ່ຳໃດແລ້ວ? ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈມອບໃຫ້ເຮົາຫຼາຍຊ່ຳໃດ? ເຈົ້າຖືອາຫານທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາໃຫ້ເຈົ້າ ແລ້ວຫັນມາຖວາຍມັນໃຫ້ກັບເຮົາ ໂດຍເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເປັນການຕອບແທນເຫື່ອແຮງຈາກການເຮັດວຽກໜັກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບເຮົາ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ "ສິ່ງບໍລິຈາກ" ຂອງເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ເຮົາ ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ລັກຈາກແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລ້ວຕອນນີ້ເຈົ້າກຳລັງຖວາຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບເຮົາ. ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກຳລັງຫຼອກລວງເຮົາບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ບໍວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາເພີດເພີນນຳໃນປະຈຸບັນນີ້ ແມ່ນສິ່ງຖວາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບມາ ເພື່ອເປັນການຕອບແທນສຳລັບການເຮັດວຽກໜັກຂອງເຈົ້າ ແລະ ນຳສິ່ງນັ້ນມາຖວາຍໃຫ້ກັບເຮົາ? ພວກເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນກ້າຫຼອກລວງເຮົາແທ້ໆ ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດອະໄພໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະສາມາດອົດກັ້ນກັບສິ່ງນີ້ໄດ້ດົນປານໃດ? ເຮົາໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າ, ໄດ້ສະໜອງເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປີດຕາຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຫຼອກລວງເຮົາແບບນີ້ ໂດຍເມີນເສີຍຕໍ່ສາມັນສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ເຮົາໄດ້ປະທານທຸກສິ່ງແກ່ພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ເພື່ອວ່າ ເຖິງພວກເຈົ້າຈະທົນທຸກ

ພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງຈາກເຮົາ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ນໍາມາຈາກສະຫວັນ. ນອກເໜືອຈາກນີ້, ພວກເຈົ້າບໍ່ອຸທິດຕົວຈັກດີ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ບໍລິຈາກພຽງເລັກນ້ອຍກໍຕາມ ພວກເຈົ້າກໍຈະມາ "ສະສາງ" ກັບເຮົາພາຍຫຼັງ. ສິ່ງບໍລິຈາກຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເສຍຖິ້ມບໍ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຮົາແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງ ແຕ່ເປັນພຽງເມັດຊາຍໜຶ່ງເມັດ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂໍຈາກເຮົາແມ່ນເປັນຄໍາໜຶ່ງໂຕນ. ເຈົ້າບໍ່ໄຮ້ເຫດຜົນເກີນໄປໂພດບໍ? ເຮົາເຮັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ອັດຕາສິບສ່ວນຮ້ອຍທີ່ເຮົາຄວນໄດ້ຮັບບໍ່ເຫັນແມ່ນແຕ່ຮ່ອງຮອຍຈັກດີ້ ຢ່າວ່າແຕ່ການເສຍສະຫຼະເພີ່ມເຕີມເລີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ອັດຕາສິບສ່ວນຮ້ອຍທີ່ຄົນເຫຼື້ອມໃສໃນສາສະໜາບໍລິຈາກ ແມ່ນຖືກຄົນຊົ່ວຍຶດເອົາໄປໝົດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນແຕກກະຈາຍອອກຈາກເຮົາບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນເປັນປໍລະປັກກັບເຮົາບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນກໍາລັງທໍາລາຍແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາບໍ? ແລ້ວຈະໃຫ້ເຮົາເຫັນບຸກຄົນປະເພດນີ້ເປັນສົບສົມບັດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໝູ ແລະ ໝາທີ່ເຮົາກຽດຊັງບໍ? ຈະໃຫ້ເຮົາສາມາດເອີ້ນການກະທໍາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນສົບສົມບັດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອໃຜກັນແທ້? ເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ມັນຈະໂຈມຕີພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ເພື່ອເປີດເຜີຍອໍານາດຂອງເຮົາ? ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນເພິ່ງພາຂໍ້ພຣະທໍາຂອງເຮົາບໍ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງໃຊ້ແຕ່ພຣະທໍາເພື່ອແນະນໍາພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນພຣະທໍາເປັນຂໍ້ມູນຄວາມຈິງ ເພື່ອໂຈມຕີພວກເຈົ້າໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້? ພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພຽງເພື່ອໂຈມຕີມະນຸດບໍ? ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້າຄົນບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ມີການຈໍາແນກບໍ? ຕອນນີ້ ມີພວກເຈົ້າຈັກຄົນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາດ້ວຍຕົວຕົນຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດເພື່ອສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ? ມີແຕ່ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແຕ່ໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຍັງລອຍນວນ ແລະ ຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາຫຼາຍ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ຈຶ່ງມີພວກເຈົ້າບາງຄົນທີ່ຕ້ອງການໜີອອກຈາກເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຢູ່ຫ່າງຈາກເຮົາ ແລະ ຕ້ອງການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນອຸທິຍານສະຫວັນແຫ່ງນັ້ນທີ່ບໍ່ມີການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນປາດຖະໜາໃນໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ? ແນ່ນອນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັງຄັບເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າເລືອກ ແມ່ນການເລືອກຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເສັ້ນທາງໃນປະຈຸບັນແມ່ນໄປພ້ອມກັບການພິພາກສາ ແລະ ການສາບແຊ່ງ ແຕ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ

ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນການພິພາກສາ ຫຼື ການຕີສອນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຮົາສາມາດມອບແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງຮີບດ່ວນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 343)

ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຮົາໄດ້ຍ່າງທ່າມກາງມະນຸດຊາດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ແຕ່ຫາຍາກທີ່ຜູ້ຄົນຈະມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາບລັກຂອງເຮົາ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ ແລະ ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ສາມາດອະທິບາຍພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຂາດ, ພວກເຂົາຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍເຝົ້າປ້ອງກັນຢູ່ສະເໝີ ຄືກັບວ່າພວກເຂົາຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າເຮົາຈະວາງພວກເຂົາຢູ່ໃນອີກສະຖານະການ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ໃສ່ໃຈກັບພວກເຂົາອີກ. ສະນັ້ນ ທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຮ້ອນບໍ່ໜາວ ພ້ອມທັງມີຄວາມລະມັດລະວັງຢ່າງສູງ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນຜູ້ຄົນໄດ້ມາເຖິງປັດຈຸບັນໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພວກເຂົາແມ່ນສັບສົນກັບພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຖືພຣະທຳຂອງເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາຄວນອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ແກ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ໝັ້ນຄົງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ຫຼື ພວກເຂົາຄວນເລືອກທີ່ຈະບໍ່ຕັດສິນໃຈ ແລະ ລືມພວກມັນໄປ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາຄວນນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ລໍຖ້າ ແລະ ເບິ່ງ ຫຼື ພວກເຂົາຄວນປະຖິ້ມທຸກສິ່ງ ແລະ ຕິດຕາມຢ່າງກ້າຫານ ຫຼື ສືບຕໍ່ຍຶດໝັ້ນຕໍ່ມິດຕະພາບທາງໂລກຄືກັບແຕ່ກ່ອນ. ໂລກພາຍໃນຂອງຜູ້ຄົນສັບສົນຫຼາຍ ແລະ ພວກມັນມີເລ່ຫຼ່ຽມຫຼາຍ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ພວກເຂົາຫຼາຍຄົນຈຶ່ງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະຕິບັດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະວາງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມບົກຜ່ອງຫຼາຍຢ່າງແມ່ນບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ ເມື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ປັດໄຈທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຢ່າງໄດ້ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າລ້ຽງຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າ, ໃຊ້ເວລາຫຼາຍມື້ເພື່ອເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ເດືອນ ແລະ ປີກໍຜ່ານໄປດ້ວຍຄວາມລຳບາກ. ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຢ່າງໃນການດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດສິ່ງນີ້ ແລະ ແນ່ນອນ ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າແມ່ນເກີດຂຶ້ນຕາມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຈົ້າ. ເງື່ອນໄຂໃນພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ອີງໃສ່ວຸດທິພາວະຕົວຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ບາງເທື່ອໃນອະດີດ

ເງື່ອນໄຂທີ່ຜູ້ຄົນຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນປະສົມກັບອົງປະກອບທີ່ເກີນຄວາມຈຳເປັນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງພວກເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດຢ່າງເກີນຄວາມຈຳເປັນ. ເງື່ອນໄຂທັງໝົດແມ່ນອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຄົນ, ເນື້ອໜັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກ ແລະ ເຮົາສາມາດບອກພວກເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍວ່າ ເຮົາບໍ່ຕໍ່ຕ້ານວິທີການຄິດທີ່ມີເຫດຜົນໃດໜຶ່ງທີ່ຜູ້ຄົນມີ ແລະ ເຮົາບໍ່ຕໍ່ຕ້ານທຳມະຊາດໂດຍກຳເນີດຂອງມະນຸດຊາດ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າມາດຕະຖານທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງແທ້ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍເດີມຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຊິ່ງຜູ້ຄົນຈຶ່ງສົງໄສໃນພຣະທຳຂອງເຮົາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ ເຖິງກັບມີຜູ້ຄົນໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ. ຄົນທີ່ເຫຼືອແມ່ນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງມີຄົນທີ່ມັກຟັງເຮົາ "ເລົ່າເລື່ອງ". ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມີຫຼາຍຄົນທີ່ເພີດເພີນກັບການສະແດງ. ເຮົາເຕືອນພວກເຈົ້າວ່າ: ພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂໍ້ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາແລ້ວ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ເພີດເພີນກັບພາບທິວທັດທີ່ສວຍງາມຂອງອານາຈັກ ແຕ່ຖືກຂັງໄວ້ຂ້າງນອກປະຕູໂຂງຂອງມັນນັ້ນຖືກເຮົາກຳຈັດອອກແລ້ວ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງເຂົ້ານົກທີ່ຖືກເຮົາລັງກຽດ ແລະ ປະຕິເສດບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຮົາຈາກໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຕ້ອນຮັບການກັບຄືນມາຂອງເຮົາຢ່າງປິຕິຍິນດີໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ປະຊາຊົນເມືອງນີນາເວໄດ້ຍິນພຣະທຳທີ່ໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ພວກເຂົາກໍກັບໃຈດ້ວຍຖົງກະສອບ ແລະ ຂີ້ເຖົ່າທັນທີ. ມັນເປັນຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢຳເກງ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງກັບໃຈດ້ວຍຖົງກະສອບ ແລະ ຂີ້ເຖົ່າ. ແຕ່ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນ, ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າເຊື່ອພຣະທຳຂອອງເຮົາເຊັ່ນກັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກັບມາຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງໃນມື້ນີ້, ທ່າທີຂອງພວກເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍການບໍ່ເຄົາລົບນັບຖື, ຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າເຫັນພຣະເຢຊູທີ່ເກີດໃນຢູດາຍເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີຜ່ານມາ ແລະ ບັດນີ້ກໍໄດ້ລົງມາຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຫຼອກລວງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນຕິດຕາມເຮົາ ດ້ວຍຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ ແລະ ມາເພື່ອສະແຫວງຫາເຮົາດ້ວຍຄວາມວ່າງເປົ່າ. ເມື່ອຄວາມປາຖະໜາຢ່າງທີສາມຂອງພວກເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອຊີວິດທີ່ສັນຕິສຸກ ແລະ ມີຄວາມສຸກແຕກສະຫຼາຍ,

ແລ້ວຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງພວກເຈົ້າກໍຫາຍໄປເຊັ່ນກັນ. ຄວາມຫຼອກລວງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນແມ່ນຖືກເປີດໂປງຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ. ວົງແບບກົງໄປກົງມາກໍຄື ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນກ່ຽວກັບເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ຢຳເກງເຮົາ; ພວກເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະຢັບຢັ້ງພຶດຕິກຳຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອປະເພດໃດກັນແທ້? ມັນເປັນຈິງແທ້ບໍ? ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເພື່ອປັດເປົ່າຄວາມກັງວົນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບັນເທົາຄວາມເບື່ອໜ່າຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເຕີມເຕັມພື້ນທີ່ວ່າງເປົ່າທີ່ຫຼົງເຫຼືອໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຈົ້າໄດ້ນຳພຣະທຳຂອງເຮົາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແດ່? ຜູ້ໃດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງແດ່? ພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ຮ້ອງວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຫັນໃນສ່ວນເລິກຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າຮ້ອງຫາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າຮ້ອງແບບນີ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຕອບແທນເຮົາ? ມີຄວາມອຸທິດຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍໃນຮີມສົບຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມເສຍສະຫຼະຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ ແລະ ການກະທຳດີຂອງພວກເຈົ້າເດ? ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າມາເຖິງຫູຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະສາມາດກຽດຊັງພວກເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຈົ້າຈະຕົກລົງໃນສະພາວະທີ່ລຳບາກແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າມີສີໜ້າອຸກໃຈເທິງໃບໜ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນດິນແດນມໍລະນາ ໂດຍກຳລັງຖືກພິຈາລະນາຄະດີ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ພວກເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບສຽງພາຍໃນຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງອ່ອນແຮງ; ພວກເຈົ້າເຖິງກັບເຕັມໄປດ້ວຍການຈົ່ມຕໍ່ວ່າ ແລະ ການສາບແຊ່ງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອເດີມຂອງພວກເຈົ້າກໍຫາຍໄປ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕິດຕາມໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້ແນວໃດ? ໃນເມື່ອເປັນແນວນີ້, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະທຳສຳລັບຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 344)

ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍສຳລັບພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະທຳຂອງເຮົາກໍສູນເສຍໃນພວກເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເກີດຫຍັງເລີຍໃນພວກເຈົ້າ. ມັນຍາກທີ່ຈະຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ

ເຮົາເກືອບສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ຄົ້ນຫາໃນບັນດາພວກເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ແຕ່ມັນຍາກທີ່ຈະຄົ້ນພົບຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ເຮົາໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈໄດ້. ເຮົາຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ເຮົາບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ຈະສືບຕໍ່ຮັກພວກເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນເຮົາໄດ້ຖືກ "ຄວາມສໍາເລັດ" ຂອງພວກເຈົ້າກຽດຊັງຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ, ພວກມັນຊ່າງເລັກນ້ອຍ ແລະ ເປັນຕາເວດທະນາ; ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍເວົ້າໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຄວາມສໍາເລັດຂອງພວກເຈົ້າເປັນຕາລັງກຽດຫຼາຍ. ພວກເຈົ້ານໍາຫາຍະນະ ແລະ ຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຕົນເອງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກເຈົ້າເກືອບບໍ່ມີຄຸນຄ່າເລີຍ. ຫາໄດ້ຍາກທີ່ເຮົາຈະຄົ້ນພົບລັກສະນະຂອງມະນຸດໃນພວກເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ກິ່ນຮ່ອງຮອຍຂອງມະນຸດ. ກິ່ນອັນສົດໃສຂອງພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃສ? ລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍຫຼາຍປີແມ່ນຢູ່ໃສ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນຢູ່ໃສ? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຫຍັງເລີຍບໍ? ບັດນີ້ ພາລະກິດຂອງເຮົາມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ນັ້ນກໍຄື ການຕັ້ງຕົ້ນໃໝ່. ເຮົາກໍາລັງຈະປະຕິບັດແຜນການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຮົາຕ້ອງການສໍາເລັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນກວ່າເດີມ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງກິ້ງເກືອກໃນຂີ້ຕົມຄືແຕ່ກ່ອນ, ດໍາລົງຊີວິດໃນນໍ້າສົກກະປົກແຫ່ງອະດີດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສະພາວະຫຍຸ້ງຍາກເດີມຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເລີຍ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກພຣະທໍາຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນອິດສະຫຼະຈາກບ່ອນຂີ້ຕົມດັ່ງເດີມຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ນໍ້າທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາເຂດແຫ່ງອິດສະຫຼະພາບຂອງພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນ ພຣະທໍາຂອງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດອອກໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ; ພວກມັນເປັນຄືກັບໜັງສືຄໍາທໍານວາຍທີ່ຖືກປົກປິດໄວ້ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ເຮົາປາກົດຕໍ່ພວກເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງນັ້ນຢູ່ສະເໝີ. ພວກເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ. ເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນເພື່ອພິພາກສາພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນພຽງແຕ່ບັນລຸເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຜົນທີ່ພວກມັນຄວນບັນລຸ ເຊິ່ງເພື່ອຊຶມຊັບຄວາມຢ້ານຢ່າງຍິ່ງພາຍໃນພວກເຈົ້າ. ອີກເຄິ່ງໜຶ່ງທີ່ຍັງເຫຼືອປະກອບມີພຣະທໍາເພື່ອສັ່ງສອນພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ວິທີການປະພຶດຕົນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນຈະເບິ່ງຄືກັບວ່າ ສໍາລັບພວກເຈົ້າແລ້ວ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ຈິງ ຫຼື ຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າກໍາລັງຟັງຄໍາເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍ, ຄໍາເວົ້າທີ່ພວກເຈົ້າຍິ້ມຢູ່ໃນໃຈຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕໍ່ມັນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໃສ່ໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ;

ຫຼັກໆແລ້ວພວກເຈົ້າສັງເກດການກະທຳຂອງເຮົາໃນນາມຂອງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນເທົ່ານັ້ນ, ດ້ວຍຜົນຮັບກໍຄືຕອນນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຫັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜ້າສົງສານໃນຄວາມມືດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າໝັ້ນໃຈທັງໝົດໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນມີທ່າທີເມີນເສີຍ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເລືອກປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາເວົ້າ ຫຼື ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາ ເປັນດັ່ງນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນດຳເນີນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮົາກໍໄດ້ປະທານພຣະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຂໍ້ຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາໃນລັກສະນະນີ້, ເຮົາກໍຈະໄດ້ແຕ່ເອົາສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບ ຫຼື ນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດນັ້ນໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຕ່າງຊາດ. ຜູ້ໃດທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮົາຖືໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາ? ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນມີ "ອາຍຸແກ່" ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະຍອມຮັບພາລະກິດປະເພດນີ້ທີ່ເຮົາມີ. ເຈົ້າເປັນຄືກັບນົກຮານເຮົາ[ກ] ທີ່ພຽງແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ໄປວັນໆເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຈິງຈັງກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ. ຄົນໜຸ່ມແມ່ນໄຮ້ປະໂຫຍດຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ ໝົກມຸ້ນຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ເຖິງກັບສົນໃຈກັບພາລະກິດຂອງເຮົາແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະກິນອາຫານແຊບໃນງານລ້ຽງຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາເປັນຄືກັບນົກນ້ອຍທີ່ບິນອອກຈາກກົງຂອງມັນເພື່ອພະຈົນໄພໄປໄກແສນໄກ. ຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າປະເພດເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະທຳສຳລັບຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ເລື່ອງລາວຂອງນົກຮານເຮົານັ້ນແມ່ນຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍກັບນິທານອີສົບ (Aesop) ທີ່ກ່ຽວກັບມົດ ແລະ ຕັກກະແຕນ. ນົກຮານເຮົາເລືອກທີ່ຈະນອນຫຼັບ ແທນທີ່ຈະສ້າງຮັງໃນຂະນະທີ່ອາກາດນັ້ນອົບອຸ່ນຢູ່, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄຳຕັກເຕືອນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກຈາກນົກກາງເຂນທີ່ເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງມັນ. ເມື່ອລະດູໜາວມາຮອດ ນົກໂຕນັ້ນກໍແຂງກະດ້າງຕາຍ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 345)

ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຄົນໜຸ່ມລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄືກັບສິງໂຕໜຸ່ມ, ແຕ່ກໍຫາໄດ້ຍາກທີ່ພວກເຈົ້າຈະມີຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມໜຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ສິດເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາເບື່ອໜ່າຍພວກເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຈະໜຸ່ມ,

ພວກເຈົ້າກໍຂາດກຳລັງ ຫຼື ຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ອຸທິດຕໍ່ອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າສະເໜີ; ມັນຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈ ແລະ ກັງວົນໃຈເລີຍ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພະລັງ, ອຸດົມການ ແລະ ຈຸດຢືນທີ່ຄວນມີໃນຄົນໜຸ່ມ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບໃນພວກເຈົ້າໄດ້ເລີຍ; ພວກເຈົ້າຄົນໜຸ່ມປະເພດນີ້ແມ່ນປາສະຈາກຈຸດຢືນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດ, ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄວາມຂີ້ຮ້າຍ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຄົ້ນພົບອົງປະກອບໃດໆທີ່ສົດໃສໃນພວກເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າເກືອບຫົວບູຮານທັງສິ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຄົນໜຸ່ມປະເພດນີ້ ຍັງໄດ້ຮຽນຕິດຕາມຝູງຊົນ, ກາຍເປັນຄົນບໍ່ມີເຫດຜົນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຄວາມດີຈາກຄວາມຊົ່ວໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ບໍ່ເຄີຍພະຍາຍາມເພື່ອຄວາມດີເລີດ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຖືກຕ້ອງ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຜິດ, ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຈິງ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືການຫຼອກລວງ. ພວກເຈົ້າມີກິ່ນເໝັນຂອງສາສະໜາທີ່ໜັກໜ່ວງ ແລະ ຮຸນແຮງຫຼາຍກວ່າຜູ້ເຖົ້າອີກ. ພວກເຈົ້າເຖິງກັບອວດດີ ແລະ ໄຮ້ເຫດຜົນ, ພວກເຈົ້າມັກແຂ່ງຂັນ ແລະ ຄວາມມັກຮັກໃນການຄຸກຄາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຮຸນແຮງຫຼາຍ, ຄົນໜຸ່ມປະເພດນີ້ຈະສາມາດມີຄວາມຈິງໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຢືນຈະສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຜິດຈະສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າຄົນໜຸ່ມໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ມີກຳລັງ, ຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມສົດໃສ, ຄວາມໃຈເຢັນ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຄົນໜຸ່ມຈະສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ຕິດຕາມຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍຸຕິທຳ, ແຕ່ມັກຫຼິ້ນ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັນຈະສົມຄວນເປັນຄົນພະຍານຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ສາຍຕາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ອະຄະຕິຕໍ່ຄົນອື່ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໜຸ່ມຄວນມີ ແລະ ຄົນໜຸ່ມບໍ່ຄວນປະຕິບັດການກະທຳທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ຕໍ່າຊ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນປາສະຈາກອຸດົມການ, ຄວາມປະຖະໜາທີ່ທະເຍີທະຍານ ແລະ ກະຕືລືລົ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງດີຂຶ້ນ; ພວກເຂົາບໍ່ຄວນໝົດກຳລັງໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຄວນສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນຊີວິດ ຫຼື ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນອະນາຄົດ; ພວກເຂົາຄວນມີຄວາມພາກພຽນເພື່ອສືບຕໍ່ຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກໃນຕອນນີ້ ນັ້ນກໍຄື

ການປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອສະຫຼະຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນປາສະຈາກຄວາມຈິງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຊື່ອງຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ພວກເຂົາຄວນຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຢືນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນລ່ອງລອຍໄປມາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄວນມີຈິດໃຈທີ່ຈະກ້າເສຍສະຫຼະ ແລະ ພະຍາຍາມຫາຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ. ຄົນໜຸ່ມຄວນມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະບໍ່ຍອມຈຳນົນຕໍ່ການກົດຂີ່ໂດຍອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງຄວາມໝາຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ.

ຄົນໜຸ່ມບໍ່ຄວນຍອມຈຳນົນໃຫ້ແກ່ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ແຕ່ຄວນເປີດເຜີຍ ແລະ ກົງໄປກົງມາ ດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກທຸກຄົນ ແລະ ຄຳແນະນຳຂອງເຮົາສຳລັບທຸກຄົນ. ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ປອບໂຍນຂອງເຮົາສຳລັບຄົນໜຸ່ມທຸກຄົນ. ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ຄົນໜຸ່ມບໍ່ຄວນປາສະຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແຍກແຍະໃນບັນຫາຕ່າງໆ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນຮັບເອົາຄວາມເປັນຈິງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ພວກເຈົ້າຄວນຮັບຜິດຊອບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືເບົາ. ຜູ້ຄົນມາເທິງໂລກ ແລະ ມັນກໍຫາໄດ້ຍາກທີ່ຈະພົບພໍ້ກັບເຮົາ ແລະ ມັນຍັງຫາໄດ້ຍາກທີ່ຈະມີໂອກາດສະແຫວງຫາ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງ. ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ປະເມີນຄ່າເວລາທີ່ສວຍງາມນີ້ວ່າເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອສະແຫວງຫາໃນຊີວິດນີ້? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢຽບຍໍ່າ ແລະ ທຳລາຍຕົນເອງເພື່ອຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກທີ່ຫຼິ້ນຕະຫຼົກກັບຜູ້ຄົນຢູ່ສະເໝີ?

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຄືກັບຜູ້ເຖົ້າເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຄົນບໍ່ຊອບທຳເຮັດ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮ-ຽນແບບວິທີເດີມໆຂອງສິ່ງເດີມໆ?

ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຄວນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດ; ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເສື່ອມໂຊມຫຼາຍໃນອາຍຸໜຸ່ມນ້ອຍຂະໜາດນີ້,

ເຊິ່ງມັນຈະນຳພວກເຈົ້າໄປສູ່ແດນນໍລະນາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງນີ້ຈະເປັນຄວາມໂຊກຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ສິ່ງນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳຢ່າງໃຫຍ່ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະທຳສຳລັບຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 346)

ຖ້າພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ບໍ່ມີຜົນກະທົບຫຍັງກັບເຈົ້າເລີຍ, ແລ້ວເມື່ອເວລາແຫ່ງການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງ

ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຈະອັບອາຍ ແລະ ເສຍໜ້າ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າເປັນໜີ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍ, ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຕື້ນຫຼາຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ແລ້ວຕໍ່ໄປ ມັນກໍຈະຊ້າເກີນໄປ. ໃນເວລາສຸດທ້າຍ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງໃຫ້ກ່າວເຖິງເລີຍ, ເຈົ້າຈະມີແຕ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ແລ້ວເຈົ້າຈະໃຊ້ຫຍັງເພື່ອເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າກ້າທີ່ຈະຫຼຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຢ່າງໜັກໃນຕອນນີ້ ເພື່ອວ່າໃນເວລາສຸດທ້າຍ ເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບເປໂຕທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າມີປະໂຫຍດຫຼາຍສໍ່າໃດກັບມະນຸດ ແລະ ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຈະຈົມລົງເລິກສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກນີ້, ຈົມລົງເລິກສູ່ນໍ້າເປື້ອນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ວາງແຜນຕໍ່ຕ້ານກັນເອງ ແລະ ດູຖູກລັງກຽດກັນເອງ, ສູນເສຍຄວາມຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາກໍໃຫຍ່ຫຼວງເກີນໄປ, ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາມີຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ທຸກຢ່າງກໍເປັນຂອງຊາຕານ. ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຖືກຊໍາລະລ້າງ ແລະ ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.
ສິ່ງທີ່ຖືກສໍາແດງໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກສໍາແດງໂດຍພຣະວິນຍານຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທໍາແມ່ນຖືກປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທໍາ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍໂງ່ຈ້າຫຼາຍ ແລະ ໄດ້ສູນເສຍຫຼາຍຢ່າງ! ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍເປັນຄວາມເຊື່ອໃນສາສະໜາ ແລະ ເຈົ້າກໍເປັນຄຣິສຕຽນ ເຊິ່ງເປັນຄົນແຫ່ງສາສະໜາ. ເພາະວ່າ ເຈົ້າຍຶດໝັ້ນກັບຄໍາສັ່ງສອນທີ່ຕາຍແລ້ວ, ເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ຄົນອື່ນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການເຫັນດີຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວ, ເປັນຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຈິບຫາຍ ແລະ ເປັນຕາກຽດຊັງ, ເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຕົວຕະຫຼົກຂອງຊາຕານ ແລະ ຊະເລີຍຂອງຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມີໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອ, ແຕ່ມີໃຫ້ເຂົາຮັກ, ໃຫ້ເຂົາສະແຫວງຫາ ແລະ ນະມັດສະການ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາໃນປັດຈຸບັນ, ແລ້ວມື້ນັ້ນກໍຈະມາເຖິງ ມື້ທີ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ແຕ່ກ່ອນ ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງເໝາະສົມ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈໂດຍສົມຄວນ,

ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ? ຂ້ານ້ອຍເສຍດາຍທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າກ່າວຫຼາຍສິ່ງໃນຕອນນັ້ນ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສະແຫວງຫາໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍໂງ່ຫຼາຍ!" ເຈົ້າຈະກຽດຊັງຕົນເອງຈົນຮອດຈຸດໃດໜຶ່ງ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ; ເມື່ອມື້ແຫ່ງການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດນີ້ມາເຖິງ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນຄວາມບໍລິບູນໃນພຣະທຳນີ້, ເຈົ້າຈະເສຍດາຍ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຕົກສະເງີ້. ມີການອວຍພອນ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຮັບເອົາພອນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ມີຄວາມຈິງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາມັນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາການດູຖູກມາສູ່ຕົນເອງບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ບາດກ້າວຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເທື່ອ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພິເສດກ່ຽວກັບການຮຽກຮ້ອງໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມ. ມີພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ; ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປຸກວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ຕື່ນໄດ້ບໍ? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກຽດຊັງຕົນເອງໄດ້ບໍ? ເຈົ້າພໍໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສັນຕິສຸກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈທາງເນື້ອໜັງທີ່ເລັກນ້ອຍນັ້ນບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າທີ່ສຸດໃນບັນດາຜູ້ຄົນບໍ? ບໍ່ມີໃຜທີ່ໂງ່ກວ່າຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມລອດພົ້ນ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮັບເອົາມັນ; ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍຶດຕິດຢູ່ກັບຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບຊາຕານ. ເຈົ້າຫວັງວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການທ້າທາຍ ຫຼື ຄວາມຍາກລຳບາກ ຫຼື ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບຊີວິດ, ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຖືເອົາຄວາມຄິດທີ່ເກີນເຫດຜົນຂອງເຈົ້າເອງຫຼາຍກວ່າຄວາມຈິງ. ເຈົ້າຊ່າງໄຮ້ຄ່າຫຼາຍ! ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຄືກັບໝູ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເຈົ້າ, ໝູ ແລະ ໝາ? ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມຄືຮັກເນື້ອໜັງ ບໍ່ແມ່ນສັດບໍ? ຄົນຕາຍແລ້ວທີ່ປາສະຈາກວິນຍານບໍ່ແມ່ນຊາກສົບທີ່ຍ່າງໄດ້ບໍ? ມີພຣະທຳຫຼາຍສໍ່າໃດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ? ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດເລັກນ້ອຍບໍທີ່ຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງພວກເຈົ້າ? ເຮົາໄດ້ຈັດກຽມທ່າມກາງພວກເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ຮັບເອົາມັນ? ເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ຕ້ອງຕໍ່ວ່າບໍ? ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ ບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າ ເຈົ້າຮັກເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປບໍ? ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເກີນຂອບເຂດຫຼາຍໄປບໍ?

ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຈົ້າໂງ່ເກີນໄປບໍ? ຖ້າເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບການອວຍພອນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າຈະໂທດພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແມ່ນເພື່ອໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກຫຼັງຈາກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄືໃຫ້ລູກຂອງເຈົ້າເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ໃຫ້ສາມີຂອງເຈົ້າມີອາຊີບທີ່ດີ, ໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າພົບພັນລະຍາທີ່ດີ, ໃຫ້ລູກສາວຂອງເຈົ້າພົບສາມີທີ່ເໝາະສົມ, ໃຫ້ງົວ ແລະ ມ້າຂອງເຈົ້າຄາດດິນໄດ້ດີ, ໃຫ້ປີທີ່ມີສະພາບອາກາດດີສຳລັບຜົນປູກຂອງເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ.
ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ການດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະບາຍ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດອຸປະຕິເຫດກັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ລົມພັດຜ່ານເຈົ້າໄປ, ເພື່ອໃຫ້ໃບໜ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ຖືກພັດດ້ວຍເມັດດິນຊາຍ, ເພື່ອໃຫ້ຜົນປູກຂອງຄອບຄົວຂອງເຈົ້າບໍ່ຖືກນໍ້າຖ້ວມ, ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຜົນກະທົບຈາກໄພພິບັດໃດໆ, ເພື່ອດຳລົງຊີວິດໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອດຳລົງຊີວິດໃນເຮືອນຮັງທີ່ອົບອຸ່ນ ແລະ ສະບາຍ. ຄົນຂີ້ຢ້ານແບບເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງສະແຫວງຫາເນື້ອໜັງຢູ່ສະເໝີ ເຈົ້າມີຫົວໃຈບໍ, ເຈົ້າມີວິນຍານບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດບໍ? ເຮົາມອບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສະແຫວງຫາ. ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ເຮົາປະທານຊີວິດມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສະແຫວງຫາ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກໝູ ຫຼື ໝາບໍ? ໝູບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງມະນຸດ, ພວກມັນບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກຊໍາລະລ້າງ ແລະ ພວກມັນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຊີວິດແມ່ນຫຍັງ. ໃນແຕ່ລະມື້ ຫຼັງຈາກທີ່ກິນອີ່ມແລ້ວ, ພວກມັນກໍຈະມີແຕ່ນອນ. ເຮົາມອບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາມັນ ນັ້ນຄື: ເຈົ້າມີແຕ່ມືເປົ່າ. ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະສືບຕໍ່ກັບຊີວິດແບບນີ້ບໍ ເຊິ່ງເປັນຊີວິດຂອງໝູ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍທີ່ຄົນປະເພດນີ້ມີຊີວິດຢູ່? ຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ເປັນຕາໜ້າອັບອາຍ, ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ມີຕັນຫາຫຼາຍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍໃດເລີຍ; ຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ເປັນຕາໜ້າອັບອາຍທີ່ສຸດເລີຍບໍ? ເຈົ້າກ້າທີ່ຈະຫຼຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ມີປະສົບການໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ? ຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງຖືກມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາມັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 347)

ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຫຼາຍເກີນຄວນຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມໂລບຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າຖືກຝັງໃນຕົວພວກເຈົ້າເລິກເກີນໄປ. ສະນັ້ນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກຳລັງຄວບຄຸມຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາຈົນພວກເຈົ້າບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະປົດແອກແຫ່ງຄວາມຄິດແບບສັກດິນາ ແລະ ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະປ່ຽນແປງສະພາບການໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດ. ພວກເຈົ້າຖືກຜູກມັດກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງຈັດເຈນ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ຊີວິດແບບນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເຈັບປວດຫຼາຍ ແລະ ໂລກແບບນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ມືດມົວຫຼາຍ, ແຕ່ຍັງບໍ່ມີຄົນໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າກ້າປ່ຽນແປງຊີວິດແບບນີ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການຫຼົບໜີຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງນີ້, ປົດປ່ອຍວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າຈາກນະລົກ ແລະ ມີຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມຄ້າຍຄືກັບສະຫວັນທີ່ສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມສຸກ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກເພື່ອປ່ຽນແປງຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຊອກຫາຊີວິດທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່ໃນການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນນີ້. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຝັນເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງທັງໝົດກ່ຽວກັບໂລກອັນສວຍງາມທີ່ຢູ່ເໜືອຮ່າງກາຍ. ຊີວິດທີ່ພວກເຈົ້າປາຖະໜາແມ່ນຊີວິດທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ເຊິ່ງປາສະຈາກການທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດໃດໆ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທັງໝົດບໍ່! ເພາະສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄາດຫວັງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນການດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທາງດ້ານເນື້ອໜັງ ແລະ ການຮັບຄວາມຈິງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີຊີວິດ ນັ້ນກໍຄື ການດຳລົງຊີວິດເພື່ອຄວາມຈິງ ແລະ ການລຸກຢືນຂຶ້ນເພື່ອຄວາມຍຸຕິທຳ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ພວກເຈົ້າຈະຖືວ່າມັນເປັນຊີວິດທີ່ສົດໃສ ແລະ ງົດງາມບໍ. ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຊີວິດແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ສວຍງາມ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍບໍ. ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ ການດຳລົງຊີວິດແບບນັ້ນຈະຮູ້ສຶກຄືກັບບໍ່ຍຸຕິທຳ! ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນປັດຈຸບັນພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາການຕີສອນດັ່ງກ່າວກໍຕາມ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນເພື່ອຮັບຄວາມຈິງ ຫຼື ເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນອະນາຄົດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ພວກເຈົ້າບໍ່ລຸກຢືນຂຶ້ນເພື່ອຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າເບິ່ງທ້ອງຟ້າຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນ ແລ້ວຄິດຄາດຫວັງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາວ່າ "ມື້ໜຶ່ງ"

ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບໍວ່າ ຄວາມຄິດແບບນັ້ນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນອອກຈາກຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ? ພວກເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ຄິດວ່າ ພຣະຜູ້ໃຫ່ຍແຫ່ງຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາທີ່ບໍ່ມີມື້ສິ້ນສຸດຈະມາໃນມື້ໜຶ່ງເພື່ອຮັບເອົາເຈົ້າໄປກັບພຣະອົງໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ເຊິ່ງຮັບເອົາພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກ ແລະ ການທົນທຸກໃນໂລກໃບນີ້ ແລະ ພຣະອົງຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງຕົກເປັນເຫຍື່ອ ແລະ ຖືກກົດຂີ່ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບບໍ? ເຈົ້າເປັນພຽງຄົນດຽວທີ່ໄດ້ທົນທຸກໃນໂລກໃບນີ້ບໍ? ເຈົ້າໄດ້ຕົກຢູ່ໃນອຳນາດຂອງຊາຕານດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ໄດ້ທົນທຸກລຳບາກ, ພຣະເຈົ້າຍັງຈຳເປັນຕ້ອງແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ສອດຄ່ອງຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດບໍ? ແລ້ວການກະທຳດີຂອງເຈົ້າຈະມີຄຸນຄ່າຫຍັງ? ພວກມັນສາມາດແທນຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍການກະທຳດີພຽງບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ແກ້ແຄ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າຍ້ອນເຈົ້າຕົກເປັນເຫຍື່ອ ແລະ ຖືກກົດຂີ່ເທົ່ານັ້ນ. ຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ກະທຳດີ ພວກເຂົາທັງໝົດຈະບໍ່ຖືກຕີສອນຄືກັນບໍ? ເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າແກ້ໄຂ ແລະ ແກ້ແຄ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມເຈັບປວດ. ແຕ່ເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະສົນໃຈກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ກະຫາຍທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຈິງ. ຢ່າວ່າແຕ່ເຈົ້າສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກຊີວິດທີ່ລຳບາກ ແລະ ຫວ່າງເປົ່ານີ້ເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ຊີວິດທີ່ຜິດບາບຂອງເຈົ້ານັ້ນ, ເຈົ້າຫວັງອາໄສໃຫ້ພຣະເຈົ້າແກ້ໄຂຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ປັດເປົ່າເອົາໝອກໜາອອກຈາກຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຈິງ ເຈົ້າສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມນັ້ນ ເຈົ້າສາມາດສະແດງອອກເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າມີຊີວິດແບບນັ້ນ ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງສາມາດຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຮັບຮອງເອົາການແກ້ໄຂສຳລັບຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງເຕັມໃຈ ຜູ້ທີ່ອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ແຕ່ຄວາມອົດທົນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບຄົນທີ່ພຽງແຕ່ຮັກຕົວເອງ ແລະ ໄດ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອໃຫ້ກັບກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງຈະສາມາດມີຄວາມດີໄດ້ແນວໃດ?

ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ຮັກເນື້ອໜັງຂອງຕົນຈະສາມາດມີຄວາມຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມດີທັງໝົດບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກສະຫງວນໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນພຽງຊາກສົບທີ່ເນົ່າເປື່ອຍ ທຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄວ້ບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ແມ່ນສັດຕູຂອງຄວາມຈິງບໍ? ແລະ ພວກເຈົ້າເດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 348)

ມັນຄືໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະຄຸ້ມຄອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ການເອົາຊະນະມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າເມື່ອເຮົາສ້າງໂລກ. ຜູ້ຄົນອາດຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະເອົາຊະນະມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຢ່າງສົມບູນ ຫຼື ການເອົາຊະນະຜູ້ທີ່ກະບົດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດແມ່ນຫຼັກຖານໃນການເອົາຊະນະຊາຕານຂອງເຮົາ. ແຕ່ເມື່ອເວລາສັດຕູຂອງເຮົາໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບເຮົາ, ເຮົາກໍໄດ້ບອກມັນແລ້ວວ່າ ເຮົາຈະເອົາຊະນະຜູ້ທີ່ຊາຕານໄດ້ຈັບກຸມໄປເປັນສະເລີຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນລູກຂອງມັນ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີ ທີ່ເຝົ້າເບິ່ງເຮືອນຂອງມັນ. ຄວາມໝາຍດັ້ງເດີມຂອງການເອົາຊະນະກໍຄືການປາບ, ການເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ; ໃນພາສາຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນ, ມັນໝາຍເຖິງການເອົາຊະນະຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ການທຳລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຕໍ່ຕ້ານເຮົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ໃນປະຈຸບັນ ເມື່ອຖືກນຳໃຊ້ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແມ່ນໝາຍເຖິງການເອົາຊະນະ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເຈດຕະນາຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອທຳລາຍ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເພື່ອວ່າ ມັນຈະບໍ່ສາມາດກະບົດຕໍ່ເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະໃຫ້ມີຮອດລົມຫາຍໃຈທີ່ຈະມາຂັດຂວາງ ຫຼື ລົບກວນພາລະກິດຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ, ເທົ່າທີ່ມະນຸດຮູ້, ຄຳເວົ້ານີ້ແມ່ນໝາຍເຖິງການເອົາຊະນະ. ບໍ່ວ່າຄວາມໝາຍເພີ່ມຂອງຄຳສັບຈະສື່ເຖິງຫຍັງກໍຕາມ ແຕ່ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ. ໃນຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຊາດເປັນສ່ວນປະກອບໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແຕ່ຖ້າໃຫ້ເວົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງກວ່ານີ້ ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າສັດຕູຂອງເຮົາ. ມະນຸດຊາດເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າລູກຫຼານຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຮົາໄດ້ສາບແຊ່ງ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າລູກຫຼານຂອງນາຍເທວະດາທີ່ທໍລະຍົດເຮົາ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າມໍລະດົກຂອງພວກມານຮ້າຍທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິເສດມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເປັນສັດຕູອັນຮ້າຍກາດຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ສາມາດຄືນດີກັນໄດ້ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

ເນື່ອງຈາກທ້ອງຟ້າທີ່ຢູ່ເທິງມະນຸດຊາດທຸກຄົນບໍ່ສົດໃສ ແລະ ມືດມົວ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມແຈ່ມແຈ້ງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ແລະ ໂລກມະນຸດຖືກໂຍນລົງສູ່ຄວາມມືດສະນິດ ເພື່ອວ່າ
ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນັ້ນບໍ່ສາມາດເຫັນມືຂອງເຂົາທີ່ຍື່ນອອກໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຂົາ ຫຼື ເຫັນຕາເວັນເມື່ອເຂົາເງີຍຫົວຂອງເຂົາຂຶ້ນ. ເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງພວກແມ່ນຂີ້ຕົມ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍບອກຂຸມ ເຊິ່ງກ້ຽວໄປກ້ຽວມາຢ່າງຄົດລ້ຽວ; ທົ່ວແຜ່ນດິນແມ່ນຮົກໄປດ້ວຍຊາກສົບ. ມຸມມືດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບຂອງຄົນຕາຍ ແລະ ໃນມຸມທີ່ເຢັນ ແລະ ມີຮົ່ມແມ່ນມີພວກມານຮ້າຍອາໄສຢູ່.
ທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນໃນໂລກມະນຸດແມ່ນມີພວກມານຮ້າຍໄປມາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
ລູກຫຼານຂອງສັດຮ້າຍທຸກປະເພດ ທີ່ປົກຄຸມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ສົກກະປົກ ແມ່ນຕິດຢູ່ໃນສົງຄາມທີ່ຈັດກອງກຳລັງທະຫານຢ່າງເປັນລະບຽບ ໂດຍມີສຽງດັງກ້ອງສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວໃນຫົວໃຈ. ໃນເວລາດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ໃນໂລກດັ່ງກ່າວ, “ສະຫວັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນຈະສະແຫວງຫາຄວາມສຸກແຫ່ງຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃສ? ຄົນໆໜຶ່ງຈະຄົ້ນຫາຈຸດໝາຍປາຍທາງຊີວິດຂອງຕົນໄດ້ຢູ່ໃສ?
ມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກຢຽບຢ່ຳຢູ່ພາຍໃຕ້ຕີນຂອງຊາຕານມາດົນນານ, ໄດ້ເປັນນັກສະແດງໃນຮູບພາບຂອງຊາຕານຕັ້ງແຕ່ທຳອິດ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດຊາດທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງພິສູດຢັ້ງຢືນວ່າມະນຸດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຊາຕານຢ່າງຊັດເຈນ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຕ່ຳຊາມ, ເຊື້ອສາຍຂອງຊາດມະນຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາມີຢູ່ໃສ? ໃຜຈະສາມາດເລີ່ມກ່າວຄຳພະຍານຂອງເຮົາ? ເພາະວ່າ ສັດຕູທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມໂຊມ, ທີ່ຕັ້ງຕົນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ເຮົາ ໄດ້ຍຶດເອົາມະນຸດທີ່ເຮົາສ້າງມາແຕ່ດົນນານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາໃຫ້ການດູແລພວກເຂົາ. ມັນໄດ້ຍາດຊິງເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໄປ ແລະ ສິ່ງດຽວທີ່ມັນເຮັດຄືປູກຝັງຈິດໃຈມະນຸດດ້ວຍຢາພິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍນ້ຳໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງສະຕິປັນຍາຂອງຄົນດີ ແລະ ຄົນຊົ່ວ. ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ ເຮົາສ້າງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ເຮົາສ້າງອາດາມຜູ້ທີ່ເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດ. ອາດາມມີຮູບຮ່າງ ແລະ ຮູບພາບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຊີວິດຊີວາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນັ້ນແມ່ນວັນແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າລາສີໃນການສ້າງມະນຸດຂອງເຮົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຮົາສ້າງເອວາຈາກຮ່າງກາຍຂອງອາດາມ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ

ເອວາກໍແມ່ນບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາສ້າງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍລົມຫາຍໃຈ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ. ອາດາມແມ່ນເກີດຈາກກຳມືຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນຕົວແທນໜ້າຕາຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມໝາຍດັ່ງເດີມຂອງ "ອາດາມ" ກໍຄືເປັນມະນຸດທີ່ເຮົາເປັນຜູ້ສ້າງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາທີ່ມີຮູບຮ່າງ, ໜ້າຕາ, ຈິດໃຈ ແລະ ລົມຫາຍໃຈ. ອາດາມຄືຜູ້ດຽວທີ່ມີຈິດໃຈ, ສາມາດເປັນຕົວແທນ, ເປັນໃບໜ້າ ແລະ ເປັນຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຮົາ. ເມື່ອຕົ້ນເດີມນັ້ນ ເອວາເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ສອງທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນ ສະນັ້ນ ຄວາມໝາຍດັ່ງເດີມຂອງ "ເອວາ" ກໍຄືເປັນຜູ້ທີ່ເຮົາສ້າງເພື່ອສືບຕໍ່ກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາ
ເຊິ່ງນາງເປັນຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາຂອງເຮົາ ແລະ ນອກນັ້ນນາງຍັງເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີຈາກເຮົາ. ເອວາມາຈາກອາດາມ ສະນັ້ນ ນາງເປັນອີກຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນໜ້າຕາຂອງເຮົາ
ເພາະວ່ານາງເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ສອງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຮູບພາບຂອງເຮົາ. ຄວາມໝາຍດັ່ງເດີມຂອງ "ເອວາ" ກໍຄືເປັນມະນຸດທີ່ມີຊີວິດ, ມີຈິດໃຈ, ເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກທີ່ເປັນພະຍານ ແລະ ໃບໜ້າຄົນທີ່ສອງຂອງເຮົາໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ພວກເຂົາເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດ, ເປັນມະນຸດທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນສົມບັດທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຳອິດທີ່ມີຈິດໃຈ. ແນວໃດກໍຕາມ ມານຮ້າຍໄດ້ຢຽບຢໍ່າ ແລະ ເອົາລູກຫຼານຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດເປັນຊະເລີຍ ແລະ ຢຽບຢໍ່າທຳລາຍ, ນຳເອົາໂລກມະນຸດໄປສູ່ຄວາມມືດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລູກຫຼານຂອງມະນຸດບໍ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ. ຍິ່ງເປັນຕາເບື່ອນ່າຍໄປກວ່ານັ້ນ ໃນຂະນະມານຮ້າຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມໂຊມ ແລະ ຢຽບຢໍ່າພວກເຂົາທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ, ມັນເປັນການທຳລາຍກຽດຕິຍົດ, ຄຳພະຍານ, ຊີວິດຈິດໃຈທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ເຂົາ. ທຳລາຍລົມຫາຍໃຈ ແລະ ຊີວິດທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ເຂົາ. ທຳລາຍຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ທຳລາຍເລືອດເນື້ອເຊື້ອແຮງທີ່ເຮົາສະລະໃຫ້ມະນຸດ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງອີກຕໍ່ໄປ, ຜູ້ຄົນໄດ້ສູນເສຍທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໂຍນຖິ້ມຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາມອບໃຫ້.
ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າເຮົາເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນ?
ພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ເຊື່ອວ່າເຮົາມີຕົວຕົນໃນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຂົາຈະຄົ້ນພົບການສະແດງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້ແນວໃດ?
ພວກຫຼານຊາຍ
ຫຼານສາວເຫຼົ່ານີ້ຈະຮັບເອົາພຣະເຈົ້າທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄົາລົບບູຊາວ່າເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກຫຼານຊາຍ ແລະ ຫຼານສາວທີ່ໜ້າອະນາດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຕັມໃຈ "ສະເໜີ" ຄວາມສະຫງ່າລາສີ, ໜ້າຕາ ແລະ ຄຳພະຍານທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ອາດາມ ແລະ ເອວາ

ໃຫ້ກັບມານຮ້າຍໄປໝົດ. ພ້ອມທັງຊີວິດທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ອາໄສມັນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ; ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແທ້ໆ ແລະ ໄດ້ມອບຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາທັງໝົດມອບໃຫ້ມັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄຳວ່າ "ຕໍ່າຊາມ" ບໍ? ແລ້ວຈະໃຫ້ພວກມະນຸດ, ພວກມານຊົ່ວຮ້າຍ, ພວກຊາກຜີດິບ, ພວກຕົວຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ສັດຕູດັ່ງກ່າວຂອງເຮົາຮັບເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະຍຶດຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ຍຶດຄຳພະຍານຂອງເຮົາທີ່ມີໃນບັນດາມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ມະນຸດໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນຄືນມາ. ເຮົາຈະເອົາຊະນະມະນຸດທັງໝົດ. ແຕ່ວ່າ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດທີ່ເຮົາສ້າງນັ້ນແມ່ນເປັນຄົນບໍລິສຸດທີ່ເປັນໜ້າຕາ ແລະ ເປັນກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງຊາຕານ ຫຼື ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຢຽບຢໍ່າຂອງມັນ ແຕ່ພວກເຂົາເປັນຕົວຢ່າງຂອງເຮົາທີ່ປາສະຈາກພິດຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ສະນັ້ນ ເຮົາແຈ້ງແກ່ມະນຸດຮູ້ວ່າ ເຮົາຕ້ອງການແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮົາສ້າງດ້ວຍກຳມືຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄົນຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດໃດໆ. ນອກນັ້ນ ເຮົາຈະຊື່ນຊົມໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ ພິຈາລະນາພວກເຂົາໃຫ້ເປັນກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາ. ແນວໃດກໍຕາມ ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກເສື່ອມໂຊມດ້ວຍຊາຕານ, ທີ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນເຮົາສ້າງດັ່ງເດີມ. ເນື່ອງຈາກວ່າເຮົາມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະຍຶດເອົາກຽດຕິຍົດຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດຄືນມາ, ເຮົາຈະເອົາຊະນະຜູ້ຢູ່ລອດພົ້ນໃນບັນດາມະນຸດຊາດ ເພື່ອພິສູດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການເອົາຊະນະຊາຕານ. ເຮົາຮັບເອົາແຕ່ຄຳພະຍານທີ່ເປັນແກ້ວປະເສີດສຳລັບເຮົາ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຊື່ນຊົມ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເປັນຄົນທີ່ແທ້ຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 349)

ປະຫວັດສາດໄດ້ໃຊ້ຫຼາຍສິບຫຼາຍພັນກວ່າປີເພື່ອທີ່ມະນຸດຊາດຈະມາຮອດຈຸດທີ່ຕົນຢູ່ໃນປະຈຸບັນ ແຕ່ມະນຸດທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນຕອນຕົ້ນໄດ້ຈົມລົງໄປໃນຄວາມເສື່ອມຊາມແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ຄວາມເປັນມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ເຮົາປາຖະໜາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຊື່ຂອງມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາແມ່ນມະນຸດຊາດຊັ້ນຕໍ່າທີ່ຊາຕານໄດ້ຈັບເປັນຊະເລີຍ, ແມ່ນຊາກສົບເນົ່າເປື່ອຍທີ່ຍ່າງໄດ້ທີ່ຊາຕານອາໄສຢູ່ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຊາຕານເອົາມາໃສ່ໃຫ້ຕົວມັນເອງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອໝັ້ນໃນການມີຢູ່ຂອງເຮົາ ແລະ

ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອນຮັບການມາຂອງເຮົາ. ມະນຸດຊາດພຽງແຕ່ຕອບສະໜອງຄຳຮ້ອງຂໍຂອງເຮົາແບບບໍ່ພໍໃຈ ໂດຍທີ່ຍອມເຮັດຕາມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງຊົ່ວຄາວ ແລະ ບໍ່ແບ່ງປັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມເສຍໃຈໃນຊີວິດກັບເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ. ເນື່ອງຈາກຜູ້ຄົນເຫັນເຮົາເປັນສິ່ງທີ່ລຶກລັບທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກ, ພວກເຂົາຈຶ່ງທຳທ່າຍິ້ມໃສ່ເຮົາແບບບໍ່ພໍໃຈ, ສ້າງນິໄສປະຈົບປະແຈງກັບຜູ້ມີອຳນາດ ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ເຖິງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາໃນປະຈຸບັນ. ເຮົາຈະຂໍເວົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍກັບພວກເຈົ້າດັ່ງນີ້: ເມື່ອວັນນັ້ນມາເຖິງ ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການເຮົາຈະແບກຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານໄດ້ງ່າຍກວ່າພວກເຈົ້າ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ລະດັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າໃນຕົວເຮົາບໍ່ໄດ້ເໜືອຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບໄດ້, ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຟາຣີຊາຍທີ່ເປັນຍິວກໍຍັງຫຼາຍກວ່າຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ, ສະນັ້ນ ຖ້າວັນແຫ່ງການເຜົາໄໝ້ລົງມາ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຈົ້າຈະຮ້າຍແຮງກວ່າພວກຟາຣີຊາຍໃນຕອນພວກເຂົາຖືກຕຳນິຕິຕຽນໂດຍພຣະເຢຊູອີກ, ຮ້າຍແຮງກວ່າພວກຜູ້ນຳ 250 ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ ແລະ ຮ້າຍແຮງກວ່າເມືອງໂຊໂດມທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ແປວໄຟເຜົາໄໝ້ທີ່ມັນກຳລັງທຳລາຍລ້າງ. ເມື່ອໂມເຊຟາດໃສ່ຫີນ ແລະ ນ້ຳທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະທານໃຫ້ນັ້ນພຸ່ງອອກມາ, ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອເດວິດຫຼິ້ນພິນສັນລະເສີນເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ, ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອໂຢບສູນເສຍສັດລ້ຽງທີ່ເຕັມພູເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີອັນມະຫາສານຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຕຸ່ມໜອງ, ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອລາວສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ, ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເປໂຕສາມາດຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ລາວສາມາດຖືກຕອກຕະປູຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຮົາ ແລະ ມອບປະຈັກພະຍານອັນສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ເຮົາ ກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອໂຢຮັນເຫັນຮູບຮ່າງອັນສະຫງ່າລາສີຂອງບຸດມະນຸດ, ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອລາວໄດ້ເຫັນນິມິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ, ນັ້ນກໍແຮງເປັນຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວເຊັ່ນກັນ. ສາເຫດທີ່ຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າບັນດາປະເທດຕ່າງຊາດໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຈາກເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຈັກວ່າເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາໃນເນື້ອໜັງເພື່ອກະທຳພາລະກິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ ກໍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ທຸກຄົນທີ່ຖືກຕີດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ຮຸນແຮງ

ແຕ່ຍັງໄດ້ຮັບການປອບໃຈຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພວກເຂົາເຮັດໄປແບບນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ? ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ ແຕ່ຍັງທົນທຸກທໍລະມານຢູ່ກັບຄວາມທຸກຍາກຢູ່ນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິເສດຈາກໂລກນີ້ເຊັ່ນກັນບໍ? ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ນອກພຣະທຳຂອງເຮົາ ໂດຍຫຼົບໜີການທໍລະມານແຫ່ງການທົດລອງ, ພວກເຂົາທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນກຳລັງລ່ອງລອຍທົ່ວໂລກນີ້ບໍ? ພວກເຂົາປຽບເໝືອນໃບໄມ້ຍາມລະດູໃບໄມ້ລົ່ນທີ່ຖືກລົມພັດໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ພັກ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະທຳແຫ່ງການປອບໃຈຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຂໍທານບໍ ທີ່ລ່ອງລອຍໄປບ່ອນນັ້ນບ່ອນນີ້ ໂດຍຍ່າງໄປມາຕາມຖະໜົນຢູ່ນອກອານາຈັກສະຫວັນ? ໂລກນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າພັກເຊົາແທ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບຮອຍຍິ້ມທີ່ເລື່ອນລາງທີ່ສຸດແຫ່ງຄວາມພໍໃຈຈາກໂລກນີ້ແທ້ບໍ ໂດຍການຫຼີກຫຼ່ຽງການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ? ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຄວາມສຸກໄລຍະສັ້ນໆຂອງເຈົ້າເພື່ອປົກປິດຄວາມວ່າງເປົ່າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຫວ່າງເປົ່າທີ່ບໍ່ສາມາດປົກປິດໄດ້ແທ້ບໍ? ເຈົ້າອາດຈະສາມາດຫຼອກລວງທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງເຮົາໄດ້. ເພາະວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າແມ່ນມີໜ້ອຍເກີນໄປ, ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງອ່ອນແອທີ່ຈະຄົ້ນຫາຄວາມສຸກທີ່ຊີວິດມີໃຫ້. ເຮົາຂໍກະຕຸ້ນໃຫ້ເຈົ້າ: ໃຊ້ເຄິ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈຈະດີກວ່າການໃຊ້ຊີວິດທັງຊີວິດໃນສະພາບທຳມະດາ ແລະ ວຸ້ນວາຍຢູ່ກັບເນື້ອໜັງ ໂດຍທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ມະນຸດບໍ່ອາດສາມາດທົນໄດ້. ມັນມີຈຸດປະສົງຫຍັງທີ່ຈະຍົກຄຸນຄ່າຕົນເອງສູງເຖິງຂະໜາດນັ້ນ ແລະ ຫຼົບໜີຈາກການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ? ມັນມີຈຸດປະສົງຫຍັງທີ່ຈະເຊື່ອງຕົນເອງຈາກການຂ້ຽນຕີຊົ່ວຄາວຂອງເຮົາພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າຊົ່ວນິດນິລັນ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຕະຫຼອດໄປເທົ່ານັ້ນ? ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ໃຜເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຕັມໃຈຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ແຜນການທັງໝົດຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ດີ. ແຕ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນຕົວເຮົາຄືດັ່ງໂຢບໄດ້ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ. ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າສູງກວ່າໂທມາ, ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກເຮົາ, ພວກເຈົ້າຈະພົບເຫັນຄວາມສຸກໃນຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃນວັນຂອງພວກເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນໂລກ ແລະ ເຊື່ອໃນມານຮ້າຍ ແມ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ ຄືກັບຜູ້ຄົນຂອງເມືອງໂຊດົມ ໂດຍທີ່ມີເມັດຊາຍທີ່ລົມພັດມາເຕັມໃນດວງຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີຂອງຖວາຍຈາກມານຮ້າຍໃນປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກຄອບງຳໂດຍສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ໄດ້ຍຶດເອົາໂລກແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍໂດຍມານຮ້າຍໃນສະໄໝບູຮານ. ສະນັ້ນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກພັດໄປກັບລົມ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະສັງເກດເຫັນພາລະກິດຂອງເຮົາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ກໍພຽງແຕ່ພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມອ່ອນແອໃນການປະຕິບັດຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາແບບພໍເປັນພິທີ ຫຼື ວິເຄາະມັນຢ່າງຫຍາບໆ ເພາະວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພິດຂອງຊາຕານຄອບງຳແຕ່ດົນນານແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເປັນຄົນທີ່ແທ້ຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 350)

ເຮົາຈະເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ເພາະວ່າ ຜູ້ຄົນຖືກເຮົາສ້າງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນໄດ້ມີຄວາມສຸກກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນ. ແຕ່ຜູ້ຄົນໄດ້ປະຕິເສດເຮົາເຊັ່ນກັນ; ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາເຫັນເຮົາຄືເປັນພາລະໃນການດຳລົງຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ຈົນເຖິງກັບວ່າ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ພວກເຂົາກໍຍັງປະຕິເສດເຮົາ ແລະ ຄົ້ນຄິດຊອກຫາທຸກວິທີທາງເພື່ອເອົາຊະນະເຮົາ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຍອມໃຫ້ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງຈິງຈັງ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາພິພາກສາ ຫຼື ຂ້ຽນຕີຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ. ແທນທີ່ຈະພົບວ່າສິ່ງນີ້ໜ້າສົນໃຈ ພວກເຂົາພັດເຫັນມັນໜ້າເບື່ອ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ກິນ, ດື່ມ ແລະ ສັນລະເສີນໃນຕົວເຮົາ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເອົາຊະນະພວກເຂົາ. ເຮົາຈະປົດອາວຸດມະນຸດຊາດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈະນຳເອົາທູດສະຫວັນ, ເອົາສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະກັບຄືນສູ່ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງເຮົາ. ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ກະທຳໄປນັ້ນ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດໃຈ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາແຕກເປັນຊິ້ນສ່ວນມາດົນນານແລ້ວ. ເຮົາຕັ້ງໃຈຍຶດເອົາລັດສະໝີທີ່ມານຮ້າຍໄດ້ເອົາໄປ ກ່ອນເຮົາຈະຍ່າງໜີໄປຢ່າງມີຄວາມສຸກ ໂດຍປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ສືບຕໍ່ "ໃຊ້ຊີວິດ ແລະ ເຮັດວຽກງານຢ່າງສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມສຸກ", ສືບຕໍ່ "ປູກຝັງຕາມໄຮ່ນາຂອງພວກເຂົາເອງ" ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ໄປແຊກແຊງຊີວິດຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ຕອນນີ້ ເຮົາເຈດຕະນາທີ່ຈະຍຶດເອົາສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຄືນຈາກມືຂອງມານຮ້າຍ, ເອົາສະຫງ່າລາສີທັງໝົດທີ່ເຮົາເອົາມາສູ່ມະນຸດໃນຕອນສ້າງໂລກນັ້ນຄືນ.

ເຮົາຈະບໍ່ມອບສິ່ງນີ້ໃຫ້ມະນຸດຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນວ່າ ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັກສາສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເອົາມັນໄປແລກປ່ຽນກັບຮູບລັກຂອງຊາຕານ. ຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າໃນການມາຂອງເຮົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າວັນແຫ່ງລັດສະໝີຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ຍິນດີທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີຈາກເຮົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຄືນໃຫ້ແກ່ເຮົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມພິດຂອງຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ມະນຸດຊາດຍັງສືບຕໍ່ຫຼອກລວງເຮົາຄືເກົ່າ, ຜູ້ຄົນຍັງມີຮອຍຍິ້ມສົດໃສ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ມີຄວາມສຸກຄືເກົ່າ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີກເຖິງຄວາມມືດມົວທີ່ຈະມາສູ່ມະນຸດຫຼັງຈາກສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຈາກພວກເຂົາໄປ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ເມື່ອວັນຂອງເຮົາມາຮອດມະນຸດຊາດທຸກຄົນ ມັນກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມຍາກສຳລັບພວກເຂົາຫຼາຍກວ່າຜູ້ຄົນໃນສະໄໝຂອງໂນອາອີກ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ອິດສະຣາເອັນມືດມົວພຽງໃດເມື່ອສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໄດ້ຈາກໄປ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດລືມໄປວ່າ ໃນຍາມຮຸ່ງເຊົ້າມັນຍາກສໍ່າໃດທີ່ຈະຜ່ານຜ່າກາງຄືນທີ່ມືດສະນິດນັ້ນໄດ້. ເມື່ອຕາເວັນລັບຟ້າອີກຄັ້ງ ແລະ ຄວາມມືດລົງມາສູ່ມະນຸດ, ເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງເຂົາໃນຄວາມມືດອີກຄັ້ງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ລືມແລ້ວບໍວ່າ ເມື່ອສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໄດ້ຈາກອິດສະຣາເອັນ ມັນຍາກພຽງໃດສຳລັບຊາວອິດສະຣາເອັນທີ່ຈະຜ່ານຜ່າວັນແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານເຫຼົ່ານັ້ນ? ບັດນີ້ ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລະ ພ້ອມນີ້ ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພວກເຈົ້າຈະແບ່ງປັນວັນແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ. ມະນຸດຈະໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃນທ່າມກາງຂອງຄວາມມືດ ເມື່ອສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໜີຈາກແຜ່ນດິນອັນເປິເປື້ອນນີ້. ບັດນີ້ແມ່ນວັນແຫ່ງສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ມັນແມ່ນວັນທີ່ເຮົາຍົກເວັ້ນມະນຸດຊາດຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານ ເນື່ອງຈາກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ແບ່ງປັນເວລາແຫ່ງຄວາມທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຍາກລໍາບາກກັບພວກເຂົາ. ເຮົາຕ້ອງການເອົາຊະນະມະນຸດຢ່າງສົມບູນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເອົາຊະນະຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຈາກມວນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເປັນຄົນທີ່ແທ້ຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 351)

ເຮົາໄດ້ຊອກຫາຫຼາຍຄົນໃນໂລກທີ່ຈະເປັນຜູ້ຕິດຕາມຂອງເຮົາ. ທ່າມກາງຜູ້ຕິດຕາມເຫຼົ່ານີ້, ມີຜູ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ເປັນນັກບວດ, ເປັນຜູ້ນຳພາ, ຜູ້ທີ່ສ້າງໂອລົດ, ຜູ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກງານຮັບໃຊ້. ເຮົາໄດ້ຈັດແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍອີງຕາມຄວາມຈົງຮັກພັກດີທີ່ພວກເ

ຂ້າສະແດງຕໍ່ເຮົາ.
ເມື່ອມະນຸດທັງໝົດໄດ້ຖືກຈຳແນກອອກອີງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເຊິ່ງນັ້ນຄືເມື່ອທຳມະຊາດຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍແລ້ວ,
ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະນັບເອົາແຕ່ລະຄົນຕາມປະເພດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເອົາພວກເຂົາວາງໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ເໝາະສົມ
ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຕະໜັກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາເພື່ອການໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ.
ໃນທາງກັບກັນ, ເຮົາເອີ້ນເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ເຮົາຕ້ອງການຮັກສາໄວ້ໃຫ້ໄດ້ກັບຄືນສູ່ພຣະວິຫານຂອງເຮົາ, ແລ້ວຈາກນັ້ນເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມື້ສຸດທ້າຍ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ເຮົາຈຳແນກມະນຸດໂດຍອີງຕາມປະເພດ, ແລ້ວຈາກນັ້ນໃຫ້ລາງວັນ ຫຼື ລົງໂທດແຕ່ລະຄົນບົນພື້ນຖານການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ຄືຂັ້ນຕອນທີ່ປະກອບກາຍເປັນພາລະກິດຂອງເຮົາ.

ໃນເວລານີ້ ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໝູ່ມະນຸດ. ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງປະສົບກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງເຮົາ ແລະ ພ້ອມກັນນີ້ ເຮົາໄດ້ປະທານຄວາມຈິງທັງໝົດໃຫ້ກັບຜູ້ຕິດຕາມຂອງເຮົາແຕ່ລະຄົນ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດຈາກເຮົາ ແລະ ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ມີເສັ້ນທາງໃຫ້ກ້າວເດີນ. ເພາະເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໃຫ້ຊີວິດ. ໃນຊ່ວງເວລາຫຼາຍປີຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ, ມະນຸດໄດ້ຮັບ ແລະ ຍອມຖິ້ມຫຼາຍສິ່ງ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຮົາຍັງຄົງເວົ້າໄດ້ວ່າມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍ້ອນວ່າມະນຸດພຽງແຕ່ຍອມຮັບດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາວ່າ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ໂຕ້ແຍ້ງຄວາມຈິງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ຍິ່ງໜ້ອຍກ່ວານັ້ນ ແມ່ນການບໍ່ຂັບຕາມຄວາມຈິງຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການ. ກ່າວຄື ມະນຸດຍອມຮັບພຽງແຕ່ການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຄວາມຈິງ; ມະນຸດຍອມຮັບພຽງແຕ່ການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຊີວິດ; ມະນຸດຍອມຮັບພຽງແຕ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເນື່ອງຈາກຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງເຂົາເອງ, ມະນຸດຈຶ່ງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດສຳລັບເຮົາ. ຍ້ອນມະນຸດພຽງແຕ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ມ່ວນຫູເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງ. ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຄືການລໍ້ລວງຂອງງູ; ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ມັນເປັນຄວາມຈອງຫອງຢ່າງສຸດຂີດ ເຊິ່ງເປັນຄຳປະກາດຢ່າງແທ້ຈິງຂອງອັກຄະລະສະຫູດສະຫວັນ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກທຳລາຍ ແລະ ຈີກຂາດຈົນໜ້າອັບອາຍ; ຄວາມປາດຖະໜາທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພໍ ແລະ ເຈດຕະນາທີ່ເຊື່ອໃຈບໍ່ໄດ້ຂອງພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຕາຟັງ. ພວກເຈົ້າລ້ວນກາຍເປັນຄືມອດໃນເຮືອນຂອງເຮົາ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຂອງທີ່ຈະຖືກກຳຈັດຖິ້ມພ້ອມກັບຄວາມຊິງຊັງ.

ເພາະບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມຈິງ, ແຕ່ພັດເປັນມະນຸດທີ່ປາດຖະໜາຫາແຕ່ພຣະພອນ, ຢາກໄປສູ່ແດນສະຫວັນ, ຢາກເຫັນນິມິດອັນແສນງົດງາມຂອງອົງພຣະຄຣິສທີ່ຊົງສຳແດງລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າ ຄົນແບບພວກເຈົ້າ ທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຢ່າງໃດ ຈະຄູ່ຄວນທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ເຫັນຄວາມງົດງາມ ເຊິ່ງເປັນຄວາມງົດງາມທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໄດ້ຢ່າງໃດ? ປາກຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ສິ່ງສົກກະປົກ, ການທໍລະຍົດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງຍະໂສ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເວົ້າຖ້ອຍຄຳທີ່ຈິງໃຈຕໍ່ເຮົາ, ບໍ່ມີຖ້ອຍຄຳໃດບໍລິສຸດ, ບໍ່ມີຖ້ອຍຄຳໃດທີ່ສະແດງເຖິງການເຊື່ອຟັງເຮົາເມື່ອໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງເຮົາ. ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າເປັນແນວໃດແທ້? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍກິເຫຼດ ແລະ ຄວາມມັ່ງມີ, ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍວັດຖຸສິ່ງຂອງ. ແຕ່ລະມື້ພວກເຈົ້ານັ່ງນັບຕາຄອຍວ່າຈະໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາໃນຮູບແບບໃດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມມັ່ງມີ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງຈາກເຮົາຫຼາຍປານໃດ? ແຕ່ລະມື້, ເຈົ້າລໍຄອຍທີ່ພຣະພອນຈະຕົກເຫລົງມາຫາພວກເຈົ້າເພື່ອທີ່ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກກັບມັນ, ຫວັງທີ່ຈະມີຄວາມສຸກກັບພຣະພອນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍຂຶ້ນ. ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃນທຸກເວລານັ້ນບໍ່ແມ່ນເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມາຈາກເຮົາ, ແຕ່ກັບກາຍເປັນສາມີ (ພັນລະຍາ) ຂອງພວກເຈົ້າ, ລູກຊາຍ, ລູກສາວ ຫຼື ອາຫານການກິນ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄິດພຽງວ່າ ຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ຄວາມສຸກຂອງພວກເຈົ້າເພີ່ມພູນຂຶ້ນ ແລະ ດີກວ່າເກົ່າ. ເຖິງແມ່ນຕອນທີ່ພວກເຈົ້າຍັດອາຫານໃສ່ທ້ອງຈົນແໜ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄົງບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກສົບບໍ່ແມ່ນບໍ? ເຖິງແມ່ນຕອນທີ່ພວກເຈົ້າຕົບແຕ່ງພາບລັກພາຍນອກຂອງຕົວເອງໃຫ້ສວຍງາມ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກສົບທີ່ຍ່າງໄດ້ແຕ່ບໍ່ມີຊີວິດ? ພວກເຈົ້າເຮັດວຽກຢ່າງໜັກເພື່ອທ້ອງຂອງຕົນຈົນຜົມຂອງພວກເຈົ້າຫງອກຂຶ້ນ, ເຖິງປານນັ້ນ ກໍບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດຍອມສະຫຼະແມ່ນແຕ່ຜົມເສັ້ນດຽວເພື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າຫຍຸ້ງວຸ້ນວາຍຕະຫຼອດ, ໃຊ້ຮ່າງກາຍຢ່າງໜັກ ແລະ ທໍລະມານສະໝອງຕົນເອງເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເນື້ອໜັງຂອງຕົວເອງ ແລະ ເພື່ອລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ກໍບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດໃສ່ໃຈ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເຫດໃດພວກເຈົ້າຍັງຫວັງຈະໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາ?

ໃນການເຮັດພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຟ້າວຟັ່ງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຫົນທາງໃດທີ່ມະນຸດຕິດຕາມເຮົາ, ເຮົາເຮັດພາລະກິດຂອງເຮົາເປັນຂັ້ນເປັນຕອນ

ໂດຍອີງຕາມແຜນການຂອງເຮົາ. ເຫດສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງໜັກ, ເຮົາຍັງຄົງບໍ່ຢຸດພາລະກິດຂອງຂອງເຮົາ ແລະ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ກ່າວພຣະທຳທີ່ເຮົາຢາກກ່າວຕໍ່ໄປ.
ເຮົາເອີ້ນເອົາຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າມາສູ່ເຮືອນຂອງເຮົາ ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນຜູ້ຮັບຟັງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງເຮົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ບໍ່ຍອມຈຳນົນຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍຈະຖືກໂຍນລົງໄປອີກຂ້າງໜຶ່ງເພື່ອລໍຖ້າຮັບການລົງໂທດຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດທຸກຄົນອາໄສຢູ່ທ່າມກາງຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຢູ່ໃນມືຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ດັ່ງນັ້ນ ໃນບັນດາຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາ ມີພຽງໜ້ອຍຄົນທີ່ປາດຖະໜາຫາຄວາມຈິງ. ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງ ຫຼື ດ້ວຍຄວາມຈິງ, ແຕ່ກັບພະຍາຍາມຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໄວ້ໃຈຜ່ານຄວາມເສື່ອມຊາມ, ການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການກະທຳທີ່ຫຼອກລວງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ: ຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນມາ, ແຕ່ໜ້ອຍຄົນຈະຖືກເລືອກ. ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເອີ້ນມາແມ່ນເສື່ອມຊາມຢ່າງສຸດໆ ແລະ ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນຍຸກສະໄໝດຽວກັນ, ແຕ່ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກແມ່ນມີແຕ່ຜູ້ຄົນທີ່ຮັບຮູ້ ແລະ ເຊື່ອໃນຄວາມຈິງ ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຂັບຕາມຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງສ່ວນໜ້ອຍຈາກກຸ່ມຄົນທັງໝົດ ແລະ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະກຽດຫຼາຍຂຶ້ນຈາກຄົນເຫຼົ່ານີ້. ວັດຈາກຄຳທີ່ກ່າວມານີ້, ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຖືກເລືອກ ຫຼື ບໍ່? ຈຸດຈົບຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນມາ, ແຕ່ໜ້ອຍຄົນຈະຖືກເລືອກ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 352)

ເຮົາໄດ້ກ່າວໄປແລ້ວວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົານັ້ນມີຫຼາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງມີໜ້ອຍ. ບາງເທື່ອອາດມີຄົນເວົ້າວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຮັບກຳບໍ ຫາກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮັກພຣະອົງ? ຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມມາຮອດຈຸດນີ້ບໍ ຫາກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮັກພຣະອົງ?" ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ເຈົ້າມີເຫດຜົນຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ທີ່ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍ ແຕ່ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນເນື້ອແທ້ແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ? "ຄວາມຮັກ" ຕາມທີ່ຖືກເອີ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຕຳໜິ, ເຊິ່ງເຈົ້າໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັກ, ເພື່ອຮູ້ສຶກ ແລະ ເພື່ອຄຸ່ນຄິດ. ໃນຄວາມຮັກແມ່ນບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ບໍ່ມີອຸປະສັກ ແລະ ບໍ່ມີໄລຍະທາງ. ໃນຄວາມຮັກແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສ, ບໍ່ມີການຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມ. ໃນຄວາມຮັກແມ່ນບໍ່ມີການແລກປ່ຽນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດເຈືອປົນ. ຫາກເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼອກລວງ, ຈົ່ມວ່າ, ທໍລະຍົດ, ຕໍ່ຕ້ານ, ບີບບັງຄັບ ຫຼື ພະຍາຍາມຈະເອົາບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ຫຼື ຈຳນວນໃດໜຶ່ງ. ຫາກເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະເສຍສະຫຼະ ແລະ ອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ

ເຈົ້າຈະເຂົ້າສະໜິດກັບເຮົາ. ເຈົ້າຈະມອບທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ມອບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ, ໄວໜຸ່ມຂອງເຈົ້າ ແລະ ການແຕ່ງງານຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ, ແຕ່ເປັນການຫຼອກລວງ ແລະ ການທໍລະຍົດ! ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກແບບໃດ? ເປັນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງບໍ? ຫຼື ປອມ? ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາເທົ່າໃດແລ້ວ? ເຈົ້າໄດ້ຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາພຽງໃດແລ້ວ? ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກເຈົ້າຫຼາຍປານໃດແລ້ວ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ການທັກທຽງ ແລະ ການຫຼອກລວງ ແລະ ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າມີມົນທິນຢູ່ຫຼາຍປານໃດ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມມອບໃຫ້ກັບເຮົາພໍແລ້ວ; ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ. ແຕ່ເປັນຫຍັງຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງມີການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການຫຼອກລວງຢູ່ສະເໝີ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ພຣະທໍາຂອງເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ ແລ້ວກໍປະຖິ້ມເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ໄວ້ວາງໃຈເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການຊົງຢູ່ຂອງເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງໃດທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາ ແລະ ສ້າງຄວາມລໍາບາກໃຫ້ເຮົາທຸກຄັ້ງ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ພະຍາຍາມຈະຕົວະ ແລະ ຫຼອກລວງເຮົາໃນທຸກໆເລື່ອງ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຮັບໃຊ້ເຮົາ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຢໍາເກງເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາໃນທຸກໆປະການ ແລະ ທຸກໆສິ່ງ. ທັງໝົດນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າສະຫຼະຫຼາຍສິ່ງ ເຊິ່ງນັ້ນກໍແມ່ນຈິງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂັບຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຈົ້າ. ນີ້ສາມາດເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກໄດ້ບໍ? ເມື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງດີໆແລ້ວ, ໃນຕົວພວກເຈົ້າ ບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ເຮົາເລີຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ຜ່ານການເຮັດພາລະກິດມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ການໃຫ້ພຣະທໍາທັງຫຼາຍ, ມີຫຼາຍປານໃດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໄວ້ແທ້ໆ? ມັນບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ພວກເຈົ້າຈະທົບທວນເບິ່ງໃຫ້ດີແນ່ບໍ? ເຮົາຂໍເຕືອນສະຕິພວກເຈົ້າ: ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາເອີ້ນເອົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເສື່ອມຊາມ; ໃນທາງກັບກັນ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຫດສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຄວນຈະລະວັງໃນຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ກວດສອບເຈດຈໍານົງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ ເພື່ອທີ່ພວກມັນຈະບໍ່ລໍ້າເສັ້ນ. ໃນເວລາສຸດທ້າຍ, ຈົ່ງຖວາຍຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ເຮົາໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ, ບໍ່ສະນັ້ນ ຄວາມກັ້ງວກາດຂອງເຮົາຈະບໍ່ອອກຈາກພວກເຈົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນມາ, ແຕ່ໜ້ອຍຄົນຈະຖືກເລືອກ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 353)

ໃນແຕ່ລະມື້, ການກະທຳ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງທຸກຄົນແມ່ນໄດ້ຖືກເບິ່ງເຫັນໂດຍສາຍຕາຂອງຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ກໍຢູ່ໃນການກະກຽມສຳລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງ. ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ້ອງຍ່າງຕາມ; ມັນຄືເສັ້ນທາງທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າສຳລັບທຸກຄົນແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບໜີຈາກມັນ ຫຼື ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນເລີຍ. ພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແມ່ນມີຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້. ທຸກໆມື້ ເຮົາເບິ່ງແຕ່ລະຄົນປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດໂດຍທຳມະຊາດຕາມທຳມະຊາດທີ່ຕິດຜັງໃນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຫດການທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ຫຼາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າສູ່ "ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ" ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ຈັດວາງໄວ້ເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຮົາໄດ້ວາງມະນຸດປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕັ້ງແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ໃຜລາວຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ສະແດງລັກສະນະຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຜູກມັດພວກເຂົາ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ລໍ້ລວງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາມີອິດສະຫຼະທັງໝົດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງກໍອອກມາຢ່າງທຳມະຊາດ. ມີພຽງສິ່ງດຽວທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ: ພຣະທຳຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບາງຄົນຈຶ່ງອ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາແບບບໍ່ເຕັມໃຈ, ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈັກເທື່ອ ໂດຍເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍພຽງແຕ່ເພື່ອຫຼີກຫຼ່ຽງຄວາມຕາຍ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ຄົນອື່ນພັດພົບວ່າ ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ມື້ຕ່າງໆໂດຍບໍ່ມີພຣະທຳຂອງເຮົານຳພາ ແລະ ກະກຽມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍຶດໝັ້ນກັບພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເປັນທຳມະຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ພວກເຂົາກໍຄົ້ນພົບຄວາມລັບຂອງຊີວິດມະນຸດ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການເປັນມະນຸດ. ນີ້ເປັນພຽງການທີ່ມະນຸດຊາດຢູ່ໃນການສະຖິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ເລື່ອງລາວຕ່າງໆເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກມັນ. ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງທີ່ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ຄົນເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາໄປເປັນພື້ນຖານຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມສຳນຶກ ຫຼື ຄົນທີ່ມີການເປັນຢູ່ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີຄຸນຄ່າ, ປະຖິ້ມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງໜ້າດ້ານ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາຫຼັງຈາກທີ່ສັງເກດວິທີທີ່ສິ່ງຕ່າງໆດຳເນີນໄປຢ່າງງຽບໆ.

ພວກເຂົາເລີ່ມເບື່ອໜ່າຍຄວາມຈິງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເບື່ອກັບການຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອຫຼີກໜີການລົງໂທດ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອາໄສຢູ່ພາຍໃນເຮືອນຂອງເຮົາຊົ່ວຄາວ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໃຫ້ບໍລິການ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈດຕະນາ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ສິ່ງນີ້ເພີ່ມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ເພີ່ມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອເຂົ້າສູ່ອານາຈັກເປັນຄັ້ງດຽວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນຄົງຢູ່ໃນນັ້ນຕະຫຼອດໄປ ແມ່ນແຕ່ເພື່ອເຂົ້າສູ່ສະຫວັນຊົ່ວນິດນິລັນ. ຍິ່ງພວກເຂົ້າປາຖະໜາໃຫ້ມື້ຂອງເຮົາມາເຖິງໄວໆ, ພວກເຂົາຍິ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ຄວາມຈິງກາຍເປັນອຸປະສັກ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງກີດຂວາງໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເກືອບຈະບໍ່ສາມາດອົດໃຈລໍຖ້າທີ່ຈະກ້າວຂາເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກເພື່ອຮັບພອນຈາກອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນຕະຫຼອດໄປ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ຍອມຮັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກົ້ງເກືອກໃນເຮືອນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ເຮືອນຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ຮ່ວມມືກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ; ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນພຽງເພື່ອຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຖືກທຳລາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກວ່າ ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຈະຮັບເອົາຄວາມຈິງໄດ້ແນວໃດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຄວາມຈິງ ຫຼື ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງການເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາດັ່ງ "ຄົນຮັບໃຊ້" ໂດຍຕະຫຼອດມາ. ພວກເຂົາລໍຖ້າການມາຂອງມື້ຂອງເຮົາ "ຢ່າງອົດທົນ" ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກໂຍນໄປມາດ້ວຍວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ແຕ່ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍໃນລາຄາຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນ ພວກເຂົາທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງ ຫຼື ມອບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເພື່ອເຮົາ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດລໍຖ້າທີ່ຈະເຫັນມື້ທີ່ເຮົານຳຈຸດສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກເກົ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດລໍຖ້າທີ່ຈະຄົ້ນພົບວ່າ ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຟ້າວເຮັດກໍຄືການປ່ຽນແປງຕົນເອງ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຮັກສິ່ງທີ່ເຮົາເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ເບື່ອໜ່າຍໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ. ພວກເຂົາປາຖະໜາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຊັງ ແຕ່ກໍຍ້ານສູນເສຍສິ່ງທີ່ເຮົາລັງກຽດ. ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້

ໂດຍບໍ່ເຄີຍກຽດຊັງມັນເລີຍ ແລະ ຍັງຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າເຮົາຈະທຳລາຍມັນອີກ. ໃນທ່າມກາງເຈດຕະນາທີ່ຂັດແຍ່ງກັນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຮັກໂລກນີ້ທີ່ເຮົາລັງກຽດ ແຕ່ກໍຍັງປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາທຳລາຍມັນທັງໝົດຢ່າງຮີບດ່ວນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມທົນທຸກແຫ່ງຄວາມພິນາດ ແລະ ປ່ຽນແປງໃຫ້ກາຍເປັນເຈົ້ານາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຫັນເຫຈາກຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ເບື່ອໜ່າຍກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກເຮົາ. ພວກເຂົາອາດກາຍເປັນ "ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ" ໃນເວລາສັ້ນໆ ເພື່ອເຫັນແກ່ການບໍ່ສູນເສຍພອນ ແຕ່ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາເພື່ອຮັບພອນ ແລະ ຄວາມຢ້ານທີ່ຈະຈິບຫາຍ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ທະເລສາບແຫ່ງໄຟທີ່ເຜົາຜານ ບໍ່ສາມາດຖືກປິດບັງໄດ້ຈັກເທື່ອ. ເມື່ອມື້ຂອງເຮົາໃກ້ເຂົ້າມາ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາກໍຄ່ອຍໆແຮງກ້າຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ແລ້ວຍິ່ງໄພພິບັດຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍເທົ່າໃດ ມັນກໍຍິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຂາດທີ່ເພິ່ງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເລີ່ມຕົ້ນຈາກໃສເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາຍິນດີ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຈາກການສູນເສຍພອນທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາມາເປັນເວລາດົນນານ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຮ້ອນຮົນທີ່ຈະລົງມືປະຕິບັດຮັບໃຊ້ເປັນແຖວໜ້າ ທັນທີທີ່ມືຂອງເຮົາເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດ. ພວກເຂົາຄິດພຽງແຕ່ທີ່ຈະຫຼັ່ງໄຫຼໄປຢູ່ແນວໜ້າສຸດຂອງກອງທັບ ໂດຍຢ້ານຢ່າງເລິກໆວ່າເຮົາຈະບໍ່ເຫັນພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຮັດ ແລະ ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າຖືກຕ້ອງ ໂດຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ວ່າການກະທຳ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງເລີຍ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາພຽງແຕ່ລົບກວນ ແລະ ແຊກແຊງແຜນການຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາອາດພະຍາຍາມຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ອາດເປັນຈິງໃນຄວາມປະສົງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະອົດທົນກັບຄວາມຍາກລໍາບາກ ແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາເລີຍ ຍ້ອນເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນວ່າ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາມາຈາກເຈດຕະນາທີ່ດີ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາວາງສິ່ງໃດກໍຕາມເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການກະທຳທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 354)

ໃນຕອນທຳອິດ ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະສະໜອງຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງຍັບຍັ້ງຈາກການເຮັດເຊັ່ນນີ້ ເພາະທ່າທີຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຄວາມຈິງນັ້ນເຢັນຊາ ແລະ ເມີນເສີຍຫຼາຍເກີນໄປ; ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາເສຍໄປລ້າໆ ຫຼື ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນຜູ້ຄົນຍຶດຖືໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ,

ເວົ້າຮ້າຍໃສ່ເຮົາ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດເຮົາ. ຍ້ອນທ່າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າ,
ເຮົາຈຶ່ງພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍສ່ວນທີ່ເລັກນ້ອຍ ແລະ ທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍໃນພຣະທໍາຂອງເຮົາ
ເຊິ່ງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາລະກິດທົດລອງຂອງເຮົາທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ມີແຕ່ຕອນນີ້ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຢືນຢັນວ່າ ການຕັດສິນໃຈ ແລະ ແຜນການທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນນັ້ນແມ່ນເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທ່າທີ່ຂອງເຮົາຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນທ່າທີ່ງຖືກຕ້ອງ. ພຶດຕິກຳເປັນເວລາຫຼາຍປີຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ມອບຄຳຕອບທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ຄຳຖາມສຳລັບຄຳຕອບນີ້ກໍຄື: "ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີ່ຂອງມະນຸດຕໍ່ໜ້າຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ?"
ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ເຮົາທຸ້ມເທໃສ່ມະນຸດໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງເຮົາໃນການຮັກມະນຸດ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນເຖິງທາດແທ້ຂອງເຂົາທີ່ກຽດຊັງຄວາມຈິງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ຕະຫຼອດເວລາ ເຮົາເປັນຫ່ວງທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາ ແຕ່ບໍ່ມີເວລາໃດເລີຍທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົານັ້ນຈະສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບແມ່ນແຕ່ຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆຂອງເຮົາ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສົ້າໃຈຕະຫຼອດເວລາ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຍອມຮັບເຮົາໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າທ່າທີຂອງເຮົາຈະຈິງໃຈ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະອ່ອນໂຍນ. ທຸກຄົນພະຍາຍາມປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ກັບພວກເຂົາຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງເຮົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຖາມເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຍັງອ້າງວ່າພວກເຂົາຮັບໃຊ້ເຮົາຢ່າງຊື່ສັດ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາພາກັນກະບົດຕໍ່ເຮົາ. ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດຕົວຈິງໄດ້ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ. ໃນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ, ຄວາມຈິງຂອງເຮົາກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຖືກປະຕິເສດ ແລະ ຖືກປະຖິ້ມ. ໃນເວລາດຽວກັນ ຜູ້ຄົນຮັບຮູ້ວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າໃນຄຳເວົ້າ ແຕ່ຍັງເຊື່ອວ່າເຮົາວ່າເປັນຄົນນອກທີ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນວທາງ ຫຼື ຊີວິດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງນີ້: ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ. ເຮົາເປັນຜູ້ໃຫ້ຊີວິດແກ່ມະນຸດ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳພາໜຶ່ງດຽວສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງຕາມວ່າມະນຸດຊາດຮັບຮູ້ ຫຼື ຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່ ແຕ່ອີງຕາມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຈະສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ກໍຕາມ ແຕ່ຄຸນຄ່າຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກມັນທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດບໍ່ອາດສາມາດປະເມີນໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຜະເຊີນກັບມະນຸດຫຼາຍຄົນທີ່ກະບົດ, ໂຕ້ແຍ້ງ ຫຼື ດູຖູກພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ທ່າທີຂອງເຮົາຄືສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ: ໃຫ້ເວລາ ແລະ ຄວາມຈິງເປັນພະຍານຂອງເຮົາ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນວທາງ ແລະ ຊີວິດ. ໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມີ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຍອມຮັບ. ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຈິງນີ້: ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຈຸດປະສົງໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຍ້ອນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກພຣະທຳຂອງເຮົາລົງໂທດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາ ແລະ ຄ້ອນເລັກຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີວັນຢູ່ໄກຈາກພວກເຂົາເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 355)

ຈາກຕອນທີ່ມະນຸດໄດ້ມີວິທະຍາສາດສັງຄົມເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍວຸ້ນຢູ່ນຳວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້. ແລ້ວວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກາຍມາເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບການປົກຄອງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີພື້ນທີ່ພຽງພໍອີກຕໍ່ໄປສຳລັບໃຫ້ມະນຸດ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີອີກຕໍ່ໄປ. ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼຸດຕໍ່າລົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ໂລກໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຊິ່ງປາສາຈາກພື້ນທີ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເປັນໂລກທີ່ມືດ, ຫວ່າງເປົ່າໂດຍປາສະຈາກຄວາມຫວັງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ເກີດມີນັກວິທະຍາສາດສັງຄົມຫຼາຍຄົນ, ນັກປະຫວັດສາດ ແລະ ນັກການເມືອງເພື່ອອະທິບາຍທິດສະດີແຫ່ງວິທະຍາສາດສັງຄົມ, ທິດສະດີແຫ່ງການວິວັດທະນາການ ແລະ ທິດສະດີອື່ນໆທີ່ລະເມີດຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ, ເພື່ອເຕີມເຕັມຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ແລ້ວໃນລັກສະນະນີ້, ຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ກໍຍິ່ງໜ້ອຍລົງ ແລະ ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນທິດສະດີແຫ່ງວິວັດທະນາການກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ

ກໍມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຄົນທີ່ເຫັນການບັນທຶກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນ ເປັນເໝືອນກັບເລື່ອງເລົ່າລື ແລະ ຕຳນານ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນເລີ່ມບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຂໍ້ຄິດເຫັນທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງ. ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຊະຕາກຳຂອງປະເທດ ແລະ ຊົນຊາດບໍ່ສຳຄັນກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ເຊິ່ງສົນໃຈແຕ່ການກິນ, ດື່ມ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມພໍໃຈເທົ່ານັ້ນ... ມີຄົນສ່ວນໜ້ອຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍຕົນເອງວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນຢູ່ທີ່ໃດ ຫຼື ຄົ້ນຫາວິທີທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ ແລະ ປັ້ນແຕ່ງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ໂດຍມະນຸດບໍ່ຮູ້ຕົວ, ອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດກໍ່ຍິ່ງມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍລົງທີ່ຈະຍຶດຕິດກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ ແລະ ຍັງມີຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ໃນໂລກ ພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມສຸກໜ້ອຍກວ່າຄົນທີ່ຈາກໄປ. ແມ່ນແຕ່ຄົນໃນປະເທດທີ່ເຄີຍມີຄວາມສີວິໄລສູງກໍຈົ່ມກັບຄວາມທຸກດັ່ງກ່າວ. ຍ້ອນວ່າຫາກປາສະຈາກການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ນັກສັງຄົມສາດໃດໆ ຈະພະຍາຍາມຄົ້ນຄິດຢ່າງໜັກເພື່ອຮັກສາອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕື່ມເຕັມຄວາມຫວ່າງເປົ່າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້, ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີທິດສະດີທາງສັງຄົມໃດທີ່ສາມາດປ່ອຍມະນຸດໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມຫວ່າງເປົ່າທີ່ເຂົາທົນທຸກຢູ່. ວິທະຍາສາດ, ຄວາມຮູ້, ອິດສະລະພາບ, ປະຊາທິປະໄຕ, ເວລາຫວ່າງ, ຄວາມສະດວກສະບາຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການບັນເທົາພຽງຊົ່ວຄາວ. ເຖິງວ່າຈະມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ມະນຸດກໍຈະເຮັດບາບໂດຍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ ແລະ ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳຂອງສັງຄົມ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຍັບຍັ້ງຄວາມຢາກໄດ້ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດໃນການຄົ້ນຫາ. ຍ້ອນມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເສຍສະລະ ແລະ ການຄົ້ນຫາທີ່ປາສະຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດນຳພາໄປສູ່ຄວາມທຸກທໍລະມານຫຼາຍຂຶ້ນ. ມະນຸດຈະດຳລົງຢູ່ໃນສະພາວະແຫ່ງຄວາມຢ້ານກົວຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຜະເຊີນກັບອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ວິທີຜະເຊີນກັບເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ມະນຸດຍິ່ງຈະຢ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຢ້ານຄວາມຮູ້ສຶກຫວ່າງເປົ່າທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເສລີ ຫຼື ປະເທດທີ່ປາສະຈາດສິດທິມະນຸດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກຊະຕາກຳຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື

ຄົນທີ່ຖືກປົກຄອງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຫຼີບໜີຈາກຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາຊະຕາກຳ, ຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼີບໜີຈາກຄວາມຮູ້ສຶກສັບສົນກັບຄວາມຫວ່າງເປົ່າ. ປະກົດການດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງເປັນປົກກະຕິກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແມ່ນຖືກເອີ້ນໂດຍນັກສັງຄົມສາດວ່າເປັນ ປະກົດການທາງສັງຄົມ, ແຕ່ບໍ່ມີບຸກຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດສາມາດອອກມາແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດ. ຕຳແໜ່ງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດແທນທີ່ໂດຍມະນຸດຄົນໃດໄດ້. ມະນຸດຊາດບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການສັງຄົມທີ່ຍຸຕິທຳ ເຊິ່ງທຸກຄົນໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູເປັນຢ່າງດີ ແລະ ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ສະເໝີພາບກັນ ແລະ ເປັນອິດສະລະ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດກຽມຊີວິດທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດກຽມຊີວິດຂອງພຣະອົງທີ່ມີໃຫ້ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມປາຖະໜາເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ ຄວາມຫວ່າງເປົ່າຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ. ຖ້າປະຊາຊົນຂອງປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວປະເທດ ຫຼື ຊົນຊາດດັ່ງກ່າວກໍຈະເດີນຢູ່ບົນເສັ້ນທາງຄວາມພິນາດ, ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມມືດ ແລະ ຈະຖືກທຳລາຍລ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 356)

ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມລຶກລັບຢ່າງມະຫາສານ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ມາກ່ອນ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ຂາດແສງສະຫວ່າງ. ຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກມານຊົ່ວຮ້າຍແຍ່ງເອົາໄປ. ດວງຕາຂອງເຈົ້າຖືກປິດບັງດ້ວຍຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນແສງອາທິດໃນທ້ອງຟ້າ ຫຼື ດວງດາວທີ່ສ່ອງແສງແວວວາວໃນຄ່ຳຄືນ. ຫູຂອງເຈົ້າຖືກອັດດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ຫຼອກລວງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຟ້າລັ່ນຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ສຽງແຫ່ງສາຍນ້ຳທີ່ໄຫຼຈາກບັນລັງ. ເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າໂດຍຊອບທຳ ແລະ ເສຍທຸກສິ່ງທີ່ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ປະທານໃຫ້ເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ທະເລແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ, ບໍ່ມີພະລັງເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດ, ບໍ່ມີຄວາມຫວັງແຫ່ງການຢູ່ລອດ, ເຈົ້າໄດ້ແຕ່ດີ້ນຮົນ ແລະ ແລ່ນວົກວົນໄປມາ... ແລ້ວຈາກນາທີນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ເຈົ້າກໍຖືກທໍລະມານໂດຍມານຊົ່ວຮ້າຍ,

ຢູ່ຮ່າງໄກຈາກພອນຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ໄກຈາກການດູແລຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ກຳລັງຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ບໍ່ມີວັນຫວນຄືນ. ເອີ້ນຫາເປັນລ້ານຄັ້ງກໍບໍ່ສາມາດປຸກໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້ານອນຫຼັບສະບາຍໃນກຳມືຂອງມານຊົ່ວຮ້າຍ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫຼອກລວງເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ໄຮ້ພົມແດນ ໂດຍຂາດທິດທາງ ຫຼື ສິ່ງໝາຍບອກທາງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສູນເສຍຄວາມໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດດັ້ງເດີມຂອງເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມຫຼີກເວັ້ນການເບິ່ງແຍງຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ພາຍໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ມານຊົ່ວຮ້າຍນຳພາເຈົ້າໃນທຸກເລື່ອງ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານມັນ, ຫຼີກເວັ້ນມັນ ຫຼື ສົງໄສມັນອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ມັນຄືດັ່ງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າເລີ່ມເຄົາລົບມັນ, ບູຊາມັນ ແລະ ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ກາຍມາເປັນຮ່າງກາຍ ແລະ ເງົາທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້ ໂດຍຍຶດໝັ້ນຕໍ່ກັນໃນຍາມມີຊີວິດ ແລະ ຍາມຕາຍ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າມາຈາກໃສ, ສາເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງເກີດມາ ຫຼື ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕາຍ. ເຈົ້າເບິ່ງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຄືດັ່ງຄົນແປກໜ້າ; ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະອົງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເພື່ອເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະອົງໄດ້ກາຍເປັນຄວາມກຽດຊັງສຳລັບເຈົ້າ; ເຈົ້າບໍ່ຖະໜຸຖະໜອມມັນ ຫຼື ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຂອງມັນເລີຍ.
ເຈົ້າຍ່າງຄຽງຂ້າງມານຊົ່ວຮ້າຍເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບການດູແລຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານຜ່າພ້າລົມ ແລະ ພະຍຸກັບມານຊົ່ວຮ້າຍມາເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ ເຈົ້າຢືນຮ່ວມກັບມັນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນແຫຼ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບການສຳນຶກຜິດ ຢ່າວ່າແຕ່ເຈົ້າໃກ້ເຖິງຂອບເຂດແຫ່ງຄວາມຕາຍເລີຍ. ເຈົ້າໄດ້ລືມໄປວ່າ ມານຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ລໍ້ລວງ ແລະ ທໍລະມານເຈົ້າ; ເຈົ້າໄດ້ລືມຕົ້ນກຳເນີດຂອງເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ມານຊົ່ວຮ້າຍຈຶ່ງໄດ້ທໍລະມານເຈົ້າທຸກບາດກ້າວເດີນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້. ຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າແມ່ນມຶນຊາ ແລະ ເນົ່າເປື່ອຍ. ເຈົ້າໄດ້ເຊົາຕໍ່ວ່າກ່ຽວກັບຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງໂລກມະນຸດ; ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າ ໂລກນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳອີກຕໍ່ໄປ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສົນໃຈວ່າ ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດນັ້ນມີຢູ່ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ແຕ່ໃດມາ ເຈົ້າຄິດວ່າມານຊົ່ວຮ້າຍຄືບິດາແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫັນຫ່າງຈາກມັນໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມລຶກລັບພາຍໃນຫົວໃຈເຈົ້າ.

ເມື່ອຮອດຍາມຮຸ່ງເຊົ້າ ດວງດາວຍາມຮຸ່ງເຊົ້າກໍເລີ່ມທໍແສງຈາກທິດຕາເວັນອອກ. ນີ້ແມ່ນດວງດາວທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ, ມັນເຍືອງທ້ອງຟ້າທີ່ແວວວາວ ແລະ ງຽບສະຫງັດ ແລະ ໄຕ້ແສງໄພທີ່ດັບມອດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນໃຫ້ຮຸ່ງຄືນໃໝ່. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວອີກຕໍ່ໄປກໍຍ້ອນແສງສະຫວ່າງນີ້ ເຊິ່ງສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ

ຄົນອື່ນ. ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງຫຼັບນອນຢູ່ໃນຄວາມມືດຂອງກາງຄືນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງ ແລະ ເຫັນແສງສະຫວ່າງນັ້ນເລີຍ; ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການກຳເນີດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ ແລະ ການກຳເນີດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ ຍ້ອນວ່າ ບິດາຂອງເຈົ້າບອກເຈົ້າວ່າ "ລູກເຮົາເອີຍ, ຢ່າຕື່ນຂຶ້ນເລີຍ ມັນຍັງເຊົ້າຢູ່. ອາກາດກໍໜາວ ດັ່ງນັ້ນຢ່າໄດ້ອອກໄປຂ້າງນອກ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ດວງຕາຂອງເຈົ້າຈະຖືກແທງດ້ວຍດາບ ແລະ ຫອກ". ເຈົ້າເຊື່ອແຕ່ຄຳໂອວາດຂອງບິດາຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງບິດາຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ ເພາະບິດາຂອງເຈົ້າເຖົ້າກວ່າເຈົ້າ ແລະ ລາວກໍຮັກເຈົ້າສຸດຫົວໃຈ. ຄຳໂອວາດ ແລະ ຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊົາເຊື່ອໃນຕຳນານທີ່ວ່າ ມີແສງສະຫວ່າໃນໂລກ; ພວກມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈວ່າຄວາມຈິງຍັງມີຢູ່ໃນໂລກນີ້. ເຈົ້າບໍ່ກ້າທີ່ຈະຄາດຫວັງໃຫ້ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຊ່ວຍເຫຼືອຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ.
ເຈົ້າພໍໃຈກັບສະຖານະພາບທີ່ເປັນຢູ່, ເຈົ້າບໍ່ຄາດຫວັງໃນການມາຂອງແສງສະຫວ່າງອີກຕໍ່ໄປ, ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາການສະເດັດມາຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຕາມທີ່ຖືກກ່າວໄວ້ໃນຕຳນານອີກຕໍ່ໄປ. ສຳລັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ສະຫງ່າງາມແມ່ນບໍ່ສາມາດຟື້ນຟູໄດ້ ເພາະວ່າມັນບໍ່ສາມາດດຳລົງຢູ່ໄດ້. ໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ ມື້ອື່ນຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດຈະສາບສູນ ແລະ ຖືກທຳລາຍ. ເຈົ້າຈ່ອງດຶງເສື້ອຜ້າຂອງບິດາຂອງເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ພູມໃຈທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມຍາກລຳບາກ
ໂດຍຢ້ານຢ່າງເລິກໆວ່າຈະສູນເສຍເພື່ອນຮ່ວມເດີນທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ສູນເສຍທິດທາງແຫ່ງການເດີນທາງໄກຂອງເຈົ້າ. ໂລກແຫ່ງມະນຸດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ແລະ ມືດມົວນີ້ໄດ້ສ້າງພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນບໍ່ໃຫ້ຢ້ານກົວ ແລະ ມີຄວາມກ້າຫານໃນການປະກອບມີບົດບາດຕ່າງໆໃນໂລກນີ້. ມັນໄດ້ສ້າງ "ນັກຮົບ" ທີ່ບໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຄວາມຕາຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນໄດ້ສ້າງກຸ່ມມະນຸດທີ່ເປັນອຳມະພາດ ແລະ ມຶນຊາຫຼາຍກຸ່ມ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຈຸດປະສົງໃນການຊົງສ້າງຂອງຕົນເອງ. ສາຍຕາຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດສຳຫຼວດທຸກເຜົ່າພັນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງໜັກ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄືສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງຜູ້ທີ່ທົນທຸກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຫັນຄືຄວາມບໍ່ລະອາຍໃຈຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສຳຜັດແມ່ນຄວາມສິ້ນຫວັງ ແລະ ຄວາມກັງວົນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ສູນເສຍພຣະຄຸນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.
ມະນຸດຊາດປະຕິເສດການດູແລຂອງພຣະອົງ ໂດຍເລືອກເດີນຕາມທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພະຍາຍາມຫຼີກເວັ້ນການສຳຫຼວດຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ,
ເລືອກທີ່ຈະຊີມລົດຊາດຂອງຄວາມຂົມຂື່ນແຫ່ງທະເລເລິກກັບສັດຕູຈົນເຖິງຍົດສຸດທ້າຍ.
ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຄ່ຳຄວນຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດອີກຕໍ່ໄປ;
ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈະບໍ່ເຕັມໃຈດູແລມະນຸດທີ່ໂສກອະນາດຕະກຳນີ້ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງອີ

ກຕໍ່ໄປ. ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງຍຶດຄືນໄດ້ ແລະ ທຸກຄັ້ງພຣະອົງກໍເສຍຄືນໄປ ແລະ ແລ້ວ ແຕ່ລະຄັ້ງ ພຣະອົງກໍຕ້ອງໄດ້ກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງຄືນໃໝ່. ຈາກນາທີນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ພຣະອົງເລີ່ມອິດເມື່ອຍ ແລະ ຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງປ່ອຍວາງພາລະກິດໃນມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຊົາຍ່າງທ່າມກາງມະນຸດຊາດ... ມະນຸດບໍ່ຮູ້ເຖິງການປ່ຽນແປງເຫຼົ່ານີ້ທັງສິ້ນ, ບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການສະເດັດມາ ແລະ ສະເດັດໄປ, ບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມເສົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຄໍ່າຄວນຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 357)

ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງ, ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າເຊື່ອມໂຍງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ, ການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດ ແມ່ນສະມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍ. ມະນຸດສາມາດເບິ່ງເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນກັບພາລະກິດນັ້ນໄດ້ ແລະ ມັນຢູ່ຫ່າງໄກຈາກສິ່ງທີ່ເປັນທິດສະດີ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບເອົາທຸກພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ? ແລ້ວການຄຸ້ມຄອງດັ່ງກ່າວຈະສາມາດນຳພາໄປສູ່ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ຫຼາຍຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າພຽງສົນໃຈໃນວິທີການຮັບພອນ ຫຼື ກຳຈັດໄພພິບັດ. ທັນທີທີ່ກ່າວເຖິງພາລະກິດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນມິດງຽບ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຫຍັງທັງໝົດ. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ການເຂົ້າໃຈບັນຫາທີ່ໜ້າເບື່ອດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະເລີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ ຫຼື ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍສົນໃຈມັນພຽງໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະຮັບເອົາ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບເອົາມັນໃຫ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວມີພຽງຈຸດປະສົງໜຶ່ງດຽວໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈຸດປະສົງນັ້ນກໍຄືການຮັບພອນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດໃສ່ໃຈກັບສິ່ງອື່ນໃດທີ່ບໍ່ພົວພັນກັບຈຸດປະສົງນີ້ໂດຍກົງ. ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ, ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໃດທີ່ຖືກຕ້ອງເກີນກວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອການຮັບພອນ, ມັນເປັນຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ.

ຖ້າມີສິ່ງໃດໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນໃນເປົ້າໝາຍນີ້, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກມັນທັງສິ້ນ. ນີ້ຄືກໍລະນີຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາເບິ່ງຄືວ່າຖືກຕ້ອງ ຍ້ອນວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຍັງເສຍສະຫຼະເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຍອມສະຫຼະຄວາມໜຸ່ມຂອງພວກເຂົາ, ປະຖິ້ມຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບ ແລະ ເຖິງກັບໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີອອກຈາກເຮືອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຫຍຸ້ງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ເປົ້າໝາຍອັນສູງສຸດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາປ່ຽນຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ, ມຸມມອງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງກັບປ່ຽນທິດທາງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາ; ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາວຸ້ນວາຍຫາການຄຸ້ມຄອງອຸດົມຄະຕິຂອງພວກເຂົາເອງ; ບໍ່ວ່າຫົນທາງຈະຍາວໄກພຽງໃດ ແລະ ບໍ່ວ່າລະຫວ່າງທາງຈະມີຄວາມລຳບາກ ແລະ ອຸປະສັກຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຍອມຖອຍ ແລະ ບໍ່ຢ້ານຄວາມຕາຍ. ອຳນາດຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສືບຕໍ່ອຸທິດຕົນໃນລັກສະນະນີ້? ມັນແມ່ນຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາບໍ? ມັນແມ່ນລັກສະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສູງສົ່ງຂອງພວກເຂົາບໍ? ມັນແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບກອງກຳລັງຊົ່ວຮ້າຍຈົນເຖິງທີ່ສຸດບໍ? ມັນແມ່ນຄວາມສັດທາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຫວັງຜົນຕອບແທນບໍ? ມັນແມ່ນຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເຕັມໃຈສະຫຼະທຸກສິ່ງເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຫຼື ມັນແມ່ນຈິດວິນຍານແຫ່ງການອຸທິດຕົນທີ່ຍອມປະຖິ້ມຄວາມຕ້ອງການສ່ວນຕົວທີ່ເກີນຂອບເຂດບໍ? ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມອບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນ ກໍຖືວ່າເປັນສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ໄດ້ຂ້ອນຂ້າງງ່າຍ! ສຳລັບຊ່ວງເວລານີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມອບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາແມ່ນສົມຄວນເປັນຢ່າງສູງແກ່ການວິເຄາະຂອງພວກເຮົາ. ນອກຈາກຜົນປະໂຫຍດທີ່ກ່ຽວພັນກັບພວກເຂົາຢ່າງໃກ້ຊິດແລ້ວ, ຍັງຈະມີເຫດຜົນໃດອີກທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ຈະມອບໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນ? ໃນນີ້ ພວກເຮົາກໍຄົ້ນພົບບັນຫາທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸມາກ່ອນ: ຄວາມສຳພັນຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າເປັນພຽງຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວທີ່ວໆໄປເທົ່ານັ້ນ. ມັນເປັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຜູ້ຮັບ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ພອນ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ມັນຄ້າຍຄືຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພະນັກງານ ແລະ ນາຍຈ້າງ.

ພະນັກງານເຮັດວຽກເພື່ອໄດ້ຮັບລາງວັນທີ່ນາຍຈ້າງປະທານໃຫ້.
ບໍ່ມີຄວາມຮັກໄຄ່ໃນຄວາມສຳພັນດັ່ງກ່າວ, ມີພຽງແຕ່ການຕິດຕໍ່ທາງທຸລະກິດ. ບໍ່ມີການຮັກ ຫຼື ການບໍ່ຖືກຮັກ, ມີພຽງການກຸສົນ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ມີແຕ່ຄວາມໂກດແຄ້ນທີ່ຖືກປາບປາມ ແລະ ການຫຼອກລວງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຄວາມສະໜິດສະໜົມ, ມີແຕ່ອ່າວທະເລທີ່ບໍ່ສາມາດຂ້າມຜ່ານໄດ້. ບັດນີ້ເມື່ອສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ມາເຖິງຈຸດນີ້ແລ້ວ, ຜູ້ໃດຈະສາມາດປີ້ນກັບເສັ້ນທາງດັ່ງກ່າວໄດ້? ແລ້ວມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມສຳພັນແບບນີ້ໄດ້ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍສໍ່າໃດ?
ເຮົາເຊື່ອວ່າເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຈົມປັກຢູ່ກັບຄວາມສຸກໃນການຮັບພອນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ວ່າ ຄວາມສຳພັນດັ່ງກ່າວກັບພຣະເຈົ້າເປັນຕາອັບອາຍ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດພຽງໃດ.

ສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍຄື ມະນຸດດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຂົາເອງໃນທ່າມກາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມລົ້ມເຫຼວຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມະນຸດແມ່ນນອນຢູ່ກັບວິທີທີ່ມະນຸດສ້າງຈຸດໝາຍປາຍທາງຕາມອຸດົມຄະຕິຂອງເຂົາເອງ ແລະ ວາງແຜນຫາວິທີທີ່ຈະຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີທີ່ສຸດ ໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຄົນໆໜຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາເປັນຕາສັງເວດ, ໜ້າລັງກຽດ ແລະ ໜ້າເວດທະນາພຽງໃດ, ມີຈັກຄົນພ້ອມທີ່ຈະສາມາດປະຖິ້ມອຸດົມຄະຕິ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງຂອງພວກເຂົາ? ແລ້ວຜູ້ໃດສາມາດຢຸດບາດກ້າວຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຢຸດຄິດພຽງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ?
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຜູ້ຄົນທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດເພື່ອສຳເລັດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຕ້ອງການຄົນທີ່ຈະຍອມຕໍ່ພຣະອົງໂດຍການອຸທິດຄວາມຄິດ ແລະ ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຜູ້ຄົນທີ່ແບມືຂໍທານຈາກພຣະອົງທຸກວັນ, ແຮງໄກທີ່ຈະຕ້ອງການຄົນທີ່ໃຫ້ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍລໍຖ້າຮັບເອົາລາງວັນ. ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຄົນທີ່ປະກອບສ່ວນພຽງໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍນອນຢູ່ກັບກຽດຕິຍົດຂອງພວກເຂົາ.
ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຜູ້ຄົນເລືອດເຢັນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ພໍໃຈກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີແຕ່ຢາກເວົ້າກ່ຽວກັບການໄປສະຫວັນ ແລະ ການຮັບພອນ. ພຣະອົງມີຄວາມກຽດຊັງທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບຄົນທີ່ສວຍໂອກາດທີ່ຖືກນຳສະເໜີໂດຍພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະບັນລຸ ແລະ

ໄດ້ຮັບຜ່ານພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາພຽງເປັນຫ່ວງກັບວິທີທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ໂອກາດທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອການຮັບພອນ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ໝົກມຸ່ນຢູ່ກັບເລື່ອງອະນາຄົດ ແລະ ຊະຕາກຳຂອງພວກເຂົາເອງທັງສິ້ນ. ຄົນທີ່ບໍ່ພໍໃຈກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເອງພໍໃຈໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຈົດຈຳ ຫຼື ເຫັນດີເຫັນພ້ອມໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະເບິ່ງພຶດຕິກຳນັ້ນຢ່າງເພິ່ງພໍໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 358)

ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະສຳເລັດໃນອີກໄວໆນີ້ ແລະ ຫຼາຍປີຮ່ວມກັນໄດ້ກາຍມາເປັນຄວາມຊົງຈຳທີ່ເຫຼືອທົນ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າຊ້ຳພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງບໍ່ຢຸດເຊົາ ແລະ ມາຍພາລະກິດໃໝ່ຂອງເຮົາຢູ່ເລື້ອຍໆ. ແນ່ນອນ ຄຳແນະນຳຂອງເຮົາແມ່ນອົງປະກອບທີ່ຈຳເປັນໃນແຕ່ລະສ່ວນຂອງພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດ. ຫາກປາສະຈາກຄຳປຶກສາຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະພະເນຈອນຫຼົງທາງ ແລະ ເຖິງກັບຄົ້ນພົບວ່າຕົນເອງສັບສົນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໃນຕອນນີ້ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເກືອບຈະສຳເລັດ ແລະ ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍ. ເຮົາຍັງປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ນັ້ນກໍຄື ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າຟັງ. ເຮົາພຽງແຕ່ຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຕ້ອງເສຍເປົ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍເຫັນອົກເຫັນໃຈທີ່ເຮົາມີ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາດັ່ງພື້ນຖານຂອງວິທີການທີ່ພວກເຈົ້າປະພຶດໃນຖານະມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະເປັນພຣະທຳທີ່ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈຮັບຟັງ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກໃນການຍອມຮັບພວກມັນ ຫຼື ພຽງແຕ່ສາມາດຍອມຮັບພວກມັນດ້ວຍຄວາມອຶດອັດ, ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳຢ່າງຈິງຈັງ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ອຸປະນິໄສ ແລະ ການປະພຶດຕົວຕາມສະບາຍ ແລະ ບໍ່ກັງວົນຂອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາລັງກຽດຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະສາມາດອ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເປັນພັນໆຄັ້ງ ແລະ

ພວກເຈົ້າອາດເຖິງກັບມາຮູ້ຈັກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍໃຈ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາສຳລັບພວກເຈົ້າລົ້ມເຫຼວໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ໃນປັດຈຸບັນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນໝົກມຸ່ນຢູ່ກັບຊີວິດທີ່ມຶນເມົາ, ຊີວິດແຫ່ງການກິນ ແລະ ດື່ມຕາມໃຈຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເພື່ອເພີ່ມພູນຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ມາເຖິງຂໍ້ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບໃບໜ້າແທ້ຈິງຂອງມະນຸດຊາດວ່າ: ມະນຸດສາມາດທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາໄດ້ທຸກເວລາ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຊື່ສັດກັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

"ມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຫຼາຍ ຈົນເຂົາບໍ່ມີຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ". ບັດນີ້ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຮັບຮູ້ວະລີນີ້ຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ. ເຮົາເວົ້າສິ່ງນີ້ ກໍຍ້ອນວ່າ "ການຍອມຮັບ" ທີ່ເຮົາໝາຍເຖິງເປັນພຽງການຮັບຮູ້ແບບຜິວເຜີນ ເຊິ່ງຂັດກັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າສາມາດປະເມີນຕົນເອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຫຼື ວິເຄາະຕົວເອງຢ່າງທົ່ວເຖິງ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ. ແຕ່ຄັ້ງນີ້ ເຮົາກຳລັງໃຊ້ຄວາມຈິງເພື່ອອະທິບາຍບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າມີ. ບັນຫານັ້ນກໍຄືການທໍລະຍົດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນຄຸ້ນເຄີຍກັບຄຳວ່າ "ການທໍລະຍົດ" ຍ້ອນຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ທໍລະຍົດຄົນອື່ນ, ເຊັ່ນ: ຜົວທໍລະຍົດເມຍຂອງລາວ, ເມຍທໍລະຍົດຜົວຂອງນາງ, ລູກຊາຍທໍລະຍົດພໍ່ຂອງລາວ, ລູກສາວທໍລະຍົດແມ່ຂອງນາງ, ທາດທໍລະຍົດເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ, ໝູ່ເພື່ອທໍລະຍົດກັນເອງ, ຍາດຕິພີ່ນ້ອງທໍລະຍົດກັນເອງ, ຜູ້ຂາຍທໍລະຍົດຜູ້ຊື້ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ຕົວຢ່າງທັງໝົດນີ້ປະກອບມີແກ່ນແທ້ຂອງການທໍລະຍົດ. ເວົ້າສັ້ນໆກໍຄື ການທໍລະຍົດແມ່ນພຶດຕິກຳຮູບແບບໜຶ່ງ ທີ່ຜິດຄຳສັນຍາ, ລະເມີດຫຼັກສິນທຳ ຫຼື ປະພຶດໂດຍຂັດກັບຈັນຍາບັນຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການສູນເສຍຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ. ເວົ້າໂດຍລວມແລ້ວ ໃນຖານະເປັນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ເກີດໃນໂລກນີ້, ເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ປະກອບເປັນການທໍລະຍົດຄວາມຈິງ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຈື່ວ່າເຄີຍເຮັດບາງສິ່ງທີ່ທໍລະຍົດຄົນອື່ນ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ທໍລະຍົດຄົນອື່ນຫຼາຍຄັ້ງກ່ອນໜ້ານີ້. ຍ້ອນເຈົ້າສາມາດທໍລະຍົດພໍ່ແມ່ ຫຼື ໝູ່ເພື່ອນຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດທໍລະຍົດຜູ້ອື່ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າສາມາດທໍລະຍົດເຮົາ ແລະ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາກຽດຊັງ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ການທໍລະຍົດບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນພຶດຕິກຳທີ່ໄຮ້ສິນທຳແບບຜິວເຜີນ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຂັດແຍ່ງກັບຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການທີ່ມະນຸດຊາດຕໍ່ຕ້ານ ແລະ

ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ ເຮົາໄດ້ສະຫຼຸບມັນຕາມຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ການທໍລະຍົດແມ່ນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ທຳມະຊາດນີ້ແມ່ນສັດຕູທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຄວາມສອດຄ່ອງຂອງແຕ່ລະຄົນກັບເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 359)

ພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນການທໍລະຍົດ. ພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ສາມາດຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມຂີ້ຕົວະເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ແນວຄິດເຫຼົ່ານັ້ນໄປທຸກບ່ອນແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການບໍ່ສາມາດຢືນຢັດຄຳພະຍານ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການທຳທ່າຍິ້ມແບບປອມໆໃນຫົວໃຈ ໃນເວລາທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການກະທຳທີ່ທໍລະຍົດ ເຊິ່ງພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກມັນກໍຍັງແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາໃນບັນດາພວກເຈົ້າ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ຄິດວ່າສິ່ງນີ້ແມ່ນບັນຫາ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດ. ເຮົາບໍ່ສາມາດຖືເອົາການທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທໍລະຍົດເຮົາເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ແລະ ເຮົາບໍ່ສາມາດເມີນເສີຍກັບມັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ບັດນີ້ ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍປະພຶດໃນລັກສະນະນີ້, ຖ້າມື້ໜຶ່ງມາເຖິງເມື່ອບໍ່ມີໃຜເຝົ້າເບິ່ງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄືກັບໂຈນທີ່ແຕ່ງຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດບໍ? ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄພພິບັດ, ຜູ້ໃດຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອທຳຄວາມສະອາດຫຼັງຈາກພວກເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ການກະທຳທີ່ທໍລະຍົດບາງຄັ້ງກໍເປັນພຽງແຕ່ເຫດການຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນພຶດຕິກຳຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເກີດປະໂຫຍດຫຍັງຈາກການສົນທະນາດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ, ໃນລັກສະນະທີ່ທຳຮ້າຍຄວາມທະນົງຕົນຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຈົ້າຄິດແບບນັ້ນແທ້ໆ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ. ການຄິດແບບນັ້ນເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ແມ່ພິມຂອງຄວາມກະບົດ. ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນຊີວິດຂອງເຂົາ; ມັນແມ່ນຫຼັກການທີ່ເຂົາເພິ່ງພາເພື່ອຢູ່ລອດ ແລະ ເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້. ທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມທໍລະຍົດກໍຄືກັນ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຮັດບາງຢ່າງເພື່ອທໍລະຍົດຍາດຕິພີ່ນ້ອງ ຫຼື ໝູ່ເພື່ອນ, ມັນກໍພິສູດວ່າ ມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ເຈົ້າເກີດມາພ້ອມ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມັກລັກຂະໂມຍເຄື່ອງຂອງຄົນອື່ນ, ແລ້ວ "ການມັກລັກຂະໂມຍ" ນີ້ກໍແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາອາດລັກໃນບາງຄັ້ງ ແລະ

ບາງຄັ້ງພວກເຂົາກໍບໍ່ລັກ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະລັກ ຫຼື ບໍ່, ມັນບໍ່ສາມາດພິສູດວ່າການລັກຂະໂມຍຂອງພວກເຂົາເປັນພຽງເປັນພຶດຕິກຳປະເພດໜຶ່ງ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນພິສູດວ່າການລັກຂະໂມຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄືທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ: ຍ້ອນມັນເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວເປັນຫຍັງເມື່ອພວກເຂົາເຫັນສິ່ງທີ່ສວຍງາມ, ບາງຄັ້ງພວກເຂົາກໍບໍ່ລັກເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ? ຄຳຕອບແມ່ນງ່າຍຫຼາຍ. ມີຫຼາຍເຫດຜົນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ລັກ. ພວກເຂົາອາດບໍ່ລັກບາງສິ່ງຍ້ອນມັນໃຫຍ່ເກີນໄປທີ່ຈະຍາດເອົາພາຍໃຕ້ສາຍຕາທີ່ຄອຍເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ ຫຼື ຍ້ອນບໍ່ມີເວລາທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຮັດ ຫຼື ບາງສິ່ງມີລາຄາແພງເກີນໄປ, ມີການເຝົ້າຍາມຢ່າງເຂັ້ມງວດເກີນໄປ ຫຼື ບາງຄັ້ງ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດໃນສິ່ງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່ສາມາດເຫັນວ່າມັນອາດມີປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ເຫດຜົນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນໄປໄດ້. ແຕ່ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະລັກບາງສິ່ງ ຫຼື ບໍ່, ມັນກໍບໍ່ສາມາດພິສູດໄດ້ວ່າ ຄວາມຄິດນີ້ພຽງແຕ່ມີຢູ່ຊົ່ວຂະນະເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງຜ່ານໄປຢ່າງໄວວາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ເຊິ່ງຍາກທີ່ຈະປ່ຽນແປງໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້. ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ພໍໃຈກັບການລັກຂະໂມຍແຕ່ຄັ້ງດຽວ; ຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວທີ່ຈະເອົາເຄື່ອງຂອງຄົນອື່ນມາເປັນຂອງຕົນເອງເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາພົບກັບບາງສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ຫຼື ຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ເໝາະສົມ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຄິດນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງຄາວ ແຕ່ແມ່ນຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງບຸກຄົນນີ້ເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 360)

ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງເພື່ອສະແດງເຖິງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງນີ້ແມ່ນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.

ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ເວົ້າໃນລັກສະນະທີ່ຫຼອກລວງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍກະທຳໃນລັກສະນະທີ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມັນເປັນເລື່ອງງ່າຍຫຼາຍທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນຖືກເຈົ້າຫຼອກລວງ.

ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຊົ່ວຮ້າຍ, ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າອາດຈະຟັງມ່ວນ, ແຕ່ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດປິດບັງກົນລວງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າໄດ້.

ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຂີ້ຄ້ານ,

ແລ້ວທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າເວົ້າກໍຈະແມ່ນເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮັບຜິດຊອບສຳລັບຄວາມເຮັດພໍເປັນພິທີ ແລະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານຂອງເຈົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະຊ້າ ແລະ ພໍເປັນພິທີ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງເກັ່ງໃນການປິດບັງຄວາມຈິງ. ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ແລ້ວຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າກໍຈະມີເຫດຜົນ ແລະ

ການກະທຳຂອງເຈົ້າກໍຍັງຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງເປັນຢ່າງດີເຊັ່ນກັນ.
ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຄືຄວາມຈົງຮັກພັກດີ, ແລ້ວຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າຈິງໃຈຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ວິທີເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆກໍມີເຫດຜົນ, ປາສະຈາກສິ່ງທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າອຶດອັດ. ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ຫຼື ໂລບມາເພື່ອເງິນ, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍມັກຈະເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຈົ້າຈະເຮັດການກະທຳທີ່ຜິດປົກກະຕິ ແລະ ໄຮ້ສິນທຳ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນຈະບໍ່ລືມໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນລັງກຽດ. ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າມາ, ຖ້າເຈົ້າມີທຳມະຊາດຂອງການທໍລະຍົດ ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກມັນໄດ້ຍາກ. ຢ່າໄວ້ໃຈໃນໂຊກສະຕາທີ່ວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຜິດຕໍ່ຄົນອື່ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທຳມະຊາດຂອງການທໍລະຍົດ. ຖ້ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ໜ້າລັງກຽດ. ພຣະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແມ່ນແນໃສ່ທຸກຄົນ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໜຶ່ງຄົນ ຫຼື ຄົນປະເພດໃດໜຶ່ງ. ພຽງແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທໍລະຍົດເຮົາໃນເລື່ອງໜຶ່ງ ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທໍລະຍົດເຮົາໃນເລື່ອງອື່ນໄດ້. ໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ບາງຄົນສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພວກເຂົາ ໃນລະຫວ່າງຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການແຕ່ງດອງຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນປະຖິ້ມພັນທະຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາໃນລະຫວ່າງທີ່ຄອບຄົວແຕກແຍກ. ບາງຄົນປະຖິ້ມເຮົາເພື່ອສະແຫວງຫາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ບາງຄົນຍອມຕົກຢູ່ໃນຮ່ອມພູທີ່ມືດແທນທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຮັບຄວາມສຸກຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ບາງຄົນເມີນເສີຍຄຳແນະນຳຂອງໝູ່ເພື່ອນ ເພື່ອເຫັນແກ່ການຕອບສະໜອງຕັນຫາພວກເຂົາສຳລັບຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ແມ່ນແຕ່ດຽວນີ້ກໍບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປ່ຽນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາໄດ້. ບາງຄົນພຽງແຕ່ດຳເນີນຊີວິດຊົ່ວຄາວພາຍໃຕ້ຊື່ຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນພຽງແຕ່ອຸທິດເລັກນ້ອຍຕໍ່ເຮົາພາຍໃຕ້ການຖືກບີບບັງຄັບ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບຊີວິດ ແລະ ຢ້ານກົວຄວາມຕາຍ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການກະທຳອື່ນໆທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ບໍ່ມີສັກສີ ບໍ່ແມ່ນພຶດຕິກຳທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ທໍລະຍົດເຮົາໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແຕ່ດົນແລ້ວບໍ? ແນ່ນອນຢູ່, ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ວາງແຜນລ່ວງໜ້າທີ່ຈະທໍລະຍົດເຮົາ; ການທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດເຖິງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜຕ້ອງການຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜມີຄວາມສຸກ ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງເພື່ອທໍລະຍົດເຮົາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,

ພວກເຂົາກຳລັງສັ່ນເຊັນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວດ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າກຳລັງຄິດກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະໄຖ່ການທໍລະຍົດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ວິທີທີ່ຈະປ່ຽນແປງສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (1)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 361)

ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນຂ້ອນຂ້າງແຕກຕ່າງຈາກແກ່ນແທ້ຂອງເຮົາ, ຍ້ອນທຳມະຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດແມ່ນເກີດມາຈາກຊາຕານທັງສິ້ນ; ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກຊາຕານຈັດການ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ແຮງໄກທີ່ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະມີຄວາມຈິງພາຍໃນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ເກີດມາ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະເກີດມາພ້ອມກັບແກ່ນແທ້ທີ່ຢຳເກງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຜູ້ຄົນມີທຳມະຊາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບຄວາມຈິງ. ທຳມະຊາດນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ເຮົາຕ້ອງການສົນທະນາ ນັ້ນກໍຄື ການທໍລະຍົດ. ການທໍລະຍົດແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການທີ່ແຕ່ລະຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ມີຢູ່ໃນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ໃນຕົວເຮົາ. ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ: ຍ້ອນມະນຸດທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດໃນໂລກດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດດຳລົງຢູ່, ເປັນຫຍັງມະນຸດທຸກຄົນຈຶ່ງມີທຳມະຊາດທີ່ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະຄຣິດບໍ່ມີ? ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ຕ້ອງໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ.

ພື້ນຖານການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດ ແມ່ນການກັບມາເກີດໃໝ່ຂອງວິນຍານຊໍ້າໄປຊໍ້າມາ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ແຕ່ລະຄົນແມ່ນໄດ້ຮັບຊີວິດມະນຸດເປັນເນື້ອໜັງເມື່ອວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ກັບມາເກີດໃໝ່. ຫຼັງຈາກທີ່ຮ່າງກາຍຂອງບຸກຄົນໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນມາ, ຊີວິດນັ້ນແມ່ນສືບຕໍ່ຈົນເນື້ອໜັງໄປເຖິງຂອບເຂດຂອງມັນໃນທີ່ສຸດ ເຊິ່ງກໍຄືຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍເມື່ອວິນຍານອອກຈາກເປືອກນອກຂອງມັນ. ຂະບວນການນີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ ໂດຍທີ່ວິນຍານຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມາ ແລະ ໄປຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດຈຶ່ງຖືກຮັກສາ. ຊີວິດຂອງເນື້ອໜັງຍັງເປັນຊີວິດຂອງວິນຍານຂອງມະນຸດ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດສະໜັບສະໜູນການມີຢູ່ຂອງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນແມ່ນມາຈາກວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊີວິດບໍ່ເນື້ອແທ້ຂອງເນື້ອໜັງ. ດັ່ງນັ້ນ, ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນມາຈາກວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນມາຈາກເນື້ອໜັງ. ມີພຽງແຕ່ວິນຍານຂອງແຕ່ລະຄົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ປະສົບກັບການລໍ້ລວງ, ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານແບບໃດ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ຕໍ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງມືດມົວຍິ່ງຂຶ້ນ, ສັກກະປົກຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍຍິ່ງຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ໃນຂະນະທີ່ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ເຮົາເອງແມ່ນເພີ່ມໄກອອກເລື້ອຍໆ ແລະ ຊີວິດຍິ່ງມືດມົວຂຶ້ນສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຊາຕານຈັບວິນຍານຂອງມະນຸດໄວ້ໃນກຳມືຂອງມັນ, ສະນັ້ນ ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດແມ່ນຍັງຖືກຊາຕານຄອບງຳຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວ ແລະ ມະນຸດດັ່ງກ່າວສາມາດທີ່ຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າກັບພຣະອົງໂດຍກຳເນີດໄດ້ແນວໃດ? ເຫດຜົນທີ່ເຮົາໂຍນຊາຕານລົງສູ່ກາງອາກາດກໍຍ້ອນວ່າ ມັນທໍລະຍົດເຮົາ. ແລ້ວມະນຸດຈະຫຼຸດພົ້ນຈາກການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ການທໍລະຍົດແມ່ນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ. ເຮົາໄວ້ວາງໃຈວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຫດຜົນນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າກໍຄວນມີຄວາມເຊື່ອໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະຄຣິດເຊັ່ນກັນ. ເນື້ອໜັງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສູງສຸດ; ພຣະອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ. ໃນທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ, ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງກໍສູງສຸດ, ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳເຊັ່ນກັນ. ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວແມ່ນພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດແກ່ມະນຸດຊາດ, ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່; ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ລະເມີດຄວາມຈິງ, ລະເມີດສິນທຳ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ທໍລະຍົດພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ; ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນເປັນມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ; ຊາຕານບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າເສື່ອມຊາມໄດ້. ສະນັ້ນ, ເຖິງວ່າມະນຸດ ແລະ ພຣະຄຣິດຈະອາໄສຢູ່ພາຍໃນພື້ນທີ່ດຽວກັນ, ມີພຽງແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຊາຕານຄອບງຳ, ນຳໃຊ້ ແລະ ດັກຈັບ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະຄຣິດແມ່ນມີຄວາມແຂງແກ່ນຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢູ່ຕະຫຼອດການ ຍ້ອນວ່າ ຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດຂຶ້ນໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ສູງທີ່ສຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມື້ນີ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ມີແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ທີ່ທໍລະຍົດເຮົາ. ການທໍລະຍົດຈະບໍ່ເປັນບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 362)

ວິນຍານທຸກດວງທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເປັນທາດຢູ່ໃນ ອຳນາດຂອງຊາຕານ. ມີພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຖືກແຍກອອກມາ, ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກນຳເຂົ້າມາສູ່ອານາຈັກໃນປັດຈຸບັນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດກໍຍັງຝັງເລິກຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ເຖິງໝາຍຄວາມວ່າ ເຖິງແມ່ນວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງເປັນຄືກັບທີ່ມັນເປັນໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ໂອກາດທີ່ພວກເຈົ້າຈະທໍລະຍົດເຮົາກໍຍັງຄົງມີຢູ່ໜຶ່ງຮ້ອຍເປີເຊັນ. ນັ້ນກໍຄືເຫດຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໃຊ້ເວລາຍາວນານຫຼາຍ ຍ້ອນວ່າ ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຍາກທີ່ຈະຮັກສາ. ຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນກຳລັງຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນບໍ່ສາມາດທໍລະຍົດເຮົາ ແລະ ກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ສູ່ຄ້າຍຂອງມັນ ແລະ ກັບໄປສູ່ຊີວິດເດີມຂອງພວກເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຈົ້າຈະນຳສະເໜີຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນປັດຈຸບັນ. ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈະພິນາດຕະຫຼອດການ, ຖືກລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງ, ບໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ອີກຈັກເທື່ອ. ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ຖືກວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ. ເຮົາກຳລັງເຕືອນພວກເຈົ້າດ້ວຍວິທີນີ້ ເພື່ອວ່າ ຢ່າງທີໜຶ່ງ, ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະບໍ່ສູນເປົ່າ ແລະ ຢ່າງທີສອງ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນອາດດຳລົງຊີວິດໃນມື້ແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງທີ່ ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາສູນເປົ່າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ສຳຄັນ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນພວກເຈົ້າສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ ແລະ ອະນາຄົດທີ່ອັດສະຈັນ. ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພາລະກິດຂອງການຊ່ວຍວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຖ້າວິນຍານຂອງເຈົ້າຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງຊາຕານ, ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະຫງົບສຸກ. ຖ້າເຮົາປົກປ້ອງຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ, ວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າເຮົາລັງກຽດເຈົ້າ, ຮ່າງກາຍ ແລະ ວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງຊາຕານທັນທີ. ແລ້ວເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງສະຖານະການຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ຖ້າມື້ໜຶ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາສູນເສຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະມອບພວກເຈົ້າທຸກຄົນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕົກລົງສູ່ການທໍລະມານທີ່ແສນເຈັບປວດ

ຈົນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຮົາຫາຍໄປຈົນໝົດ ຫຼື ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ລົງໂທດພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດໄຖ່ຄືນໄດ້ ຍ້ອນວ່າຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າທີ່ທໍລະຍົດເຮົາບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 363)

ຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເບິ່ງຕົນເອງໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້, ເພື່ອເບິ່ງວ່າມີຄວາມທໍລະຍົດຫຼາຍສໍ່າໃດຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ. ເຮົາກຳລັງລໍຖ້າການຕອບໂຕ້ຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງໃຈຮ້ອນ. ຢ່າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາພໍເປັນພິທີ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼິ້ນເກມກັບຜູ້ຄົນ. ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, ເຮົາກໍຈະເຮັດມັນຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະເປັນຄົນທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ບໍ່ຄິດວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນນາວະນິຍາຍແຫ່ງວິທະຍາສາດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນການກະທຳທີ່ເປັນຮູບປະທຳຈາກພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ. ຕໍ່ໄປ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕອບຄຳຖາມຂອງເຮົາ ເຊິ່ງມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: 1. ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຈະສາມາດໃຫ້ບໍລິການເຮົາໄດ້ຢ່າງຈົງຮັກພັກດີບໍ ໂດຍປາສະຈາກອົງປະກອບທີ່ພໍເປັນພິທີ ຫຼື ທາງດ້ານລົບ? 2. ຖ້າເຈົ້າພົບເຫັນວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຢູ່ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການເຮົາຕະຫຼອດຊີວິດບໍ? 3. ຖ້າເຮົາຍັງເຢືອກເຢັນຫຼາຍຕໍ່ເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍ, ເຈົ້າຈະສາມາດສືບຕໍ່ເຮັດວຽກໃຫ້ເຮົາຢ່າງສັບສົນໃຈຢູ່ບໍ? 4. ພາຍຫຼັງເຈົ້າໄດ້ເສຍສະລະເພື່ອເຮົາ, ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະໝົດກຳລັງໃຈ ແລະ ຜິດຫວັງກັບເຮົາ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ໃຈຮ້າຍ ແລະ ຮ້ອງດ່າບໍ? 5. ຖ້າເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຢູ່ສະເໝີ, ມີຄວາມຮັກຫຼາຍຕໍ່ເຮົາ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບເປັນ, ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການປະຖິ້ມໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຍາດຕິພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຖ້າເຈົ້າອົດກັ້ນກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍອື່ນໆໃນຊີວິດ, ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາຍັງຈະສືບຕໍ່ຢູ່ບໍ? 6. ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ກົງກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ, ເຈົ້າຈະຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? 7. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າຫວັງຈະໄດ້ຮັບ, ເຈົ້າຈະສາມາດສືບຕໍ່ເປັນຜູ້ຕິດຕາມເຮົາຢູ່ບໍ? 8. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ທີ່ບໍ່ຕັດສິນ ແລະ ສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈໄດ້ບໍ? 9. ເຈົ້າສາມາດເຊີດຊູຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດບໍ

ໃນຂະນະທີ່ເຮົາຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດຊາດ? 10. ເຈົ້າສາມາດເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ຈິງຮັກພັກດີຂອງເຮົາບໍ່ ທີ່ເຕັມໃຈທົນທຸກຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງກໍຕາມ? 11. ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ເຈົ້າສາມາດທີ່ຈະປະຖິ້ມການພິຈາລະນາ, ການວາງແຜນ ຫຼື ການກະກຽມສຳລັບເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຢູ່ລອດໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າບໍ່?

ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະສາມາດຕອບເຮົາໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຕອບໜຶ່ງ ຫຼື ສອງສິ່ງທີ່ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ຖາມພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງສືບຕໍ່ພະຍາຍາມ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມເງື່ອນໄຂແມ່ນແຕ່ຂໍ້ດຽວ, ເຈົ້າກໍເປັນຄົນປະເພດທີ່ຈະຖືກໂຍນເຂົ້າສູ່ນະຮົກຢ່າງແນ່ນອນ. ສຳລັບບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າຫຍັງເພີ່ມອີກ, ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຮັດຕາມເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຈະສາມາດຮັກສາຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສາມາດທໍລະຍົດເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ ພາຍໃຕ້ສະຖານະການໃດກໍຕາມໄດ້ແນວໃດ? ສຳລັບຄົນທີ່ຍັງສາມາດທໍລະຍົດເຮົາໃນສະຖານະການສ່ວນໃຫຍ່, ເຮົາຈະສັງເກດເບິ່ງການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາກ່ອນເຮັດການຈັດແຈງອື່ນໆ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກຄົນທີ່ສາມາດທໍລະຍົດເຮົາ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ສະພາບການໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະບໍ່ລືມຈັກເທື່ອ; ເຮົາຈະຈື່ພວກເຂົາໄວ້ໃນໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ລໍຖ້າໂອກາດທີ່ຈະຕອບແທນການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຮຽກຮ້ອງທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກຂຶ້ນແມ່ນບັນຫາທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງກວດສອບໃນຕົນເອງ. ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະສາມາດພິຈາລະນາບັນຫາເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບພໍເປັນພິທີ. ໃນອະນາຄົດອັນໃກ້, ເຮົາຈະກວດຄຳຕອບທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ໂດຍທຽບໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງ. ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ, ເຮົາຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເພີ່ມຈາກພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ໃຫ້ການຕັກເຕືອນທີ່ຈິງຈັງເພີ່ມເຕີມແກ່ພວກເຈົ້າອີກ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຈະນຳໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງເຮົາ. ຄົນທີ່ຄວນຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ກໍຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້, ຄົນທີ່ຄວນໄດ້ຮັບລາງວັນກໍຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ, ຄົນທີ່ຄວນຖືກມອບໃຫ້ຊາຕານກໍຈະຖືກມອບໃຫ້ຊາຕານ, ຄົນທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງໜັກກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງໜັກ ແລະ ຄົນທີ່ຄວນຈິບຫາຍຈະຖືກທຳລາຍ. ສະນັ້ນ ມັນກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດລົບກວນເຮົາໃນມື້ຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າເຊື່ອພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່? ເຈົ້າເຊື່ອໃນຜົນກຳບໍ່? ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ ເຮົາຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ຫຼອກລວງ ແລະ ທໍລະຍົດເຮົາ? ເຈົ້າຫວັງໃຫ້ມື້ນັ້ນມາຮອດໄວໆ ຫຼື ໃຫ້ມັນນານມາຮອດ? ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຢ້ານກົວການລົງໂທດບໍ່ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານເຮົາແທນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງທົນທຸກກັບການລົງໂທດກໍຕາມ?

ເມື່ອມື້ນັ້ນມາຮອດ, ເຈົ້າຈະສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ບໍວ່າ ເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງສຽງໂຮ່ຮ້ອງດີໃຈ ແລະ ສຽງຫົວ ຫຼື ເຈົ້າຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງເຈົ້າ? ເຈົ້າຫວັງວ່າຢາກພົບກັບຈຸດຈົບແບບໃດ? ເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາຢ່າງຈິງຈັງບໍວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອໃນຕົວເຮົາໜຶ່ງຮ້ອຍເປີເຊັນ ຫຼື ສົງໄສໃນຕົວເຮົາໜຶ່ງຮ້ອຍເປີເຊັນ? ເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງບໍວ່າ ການກະທຳ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າຈະນຳຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຜົນຕາມມາແບບໃດມາສູ່ເຈົ້າ? ເຈົ້າຫວັງຢ່າງແທ້ຈິງບໍວ່າ ພຣະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເທື່ອລະຂໍ້ ຫຼື ເຈົ້າຢ້ານກົວວ່າ ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເທື່ອລະຂໍ້? ຖ້າເຈົ້າຫວັງໃຫ້ເຮົາຈາກໄປໂດຍໄວເພື່ອສຳເລັດພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດແນວໃດຕໍ່ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າເອງ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຫວັງໃຫ້ເຮົາຈາກໄປ ແລະ ບໍ່ຫວັງໃຫ້ພຣະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນທັນທີ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນຕົວເຮົາເລີຍ? ເຈົ້າຮູ້ແທ້ງບໍວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕິດຕາມເຮົາ? ຖ້າເຫດຜົນຂອງເຈົ້າເປັນພຽງເພື່ອຂະຫຍາຍຂອບເຂດຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າໃຫ້ກວ້າງຂຶ້ນ, ມັນກໍບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະລົບກວນເຈົ້າເອງແບບນັ້ນ. ຖ້າມັນເປັນການໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນໄພພິບັດທີ່ກຳລັງຈະມາຮອດ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ກັງວົນກ່ຽວກັບການປະພຶດຂອງເຈົ້າເອງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຖາມຕົວເອງວ່າ ເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາໄດ້ ຫຼື ບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ຖາມຕົນເອງວ່າ ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ຈະມາເຖິງ ຫຼື ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 364)

ປະຊາຊົນຂອງເຮົາທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຄວນຄິດຄືນຫຼັງເຖິງອະດີດ: ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນມີຮອຍດ່າງຈາກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດບໍ? ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈບໍ? ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບເຮົາແມ່ນແທ້ຈິງບໍ? ເຮົາມີຈັກຫ້ອງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ? ເຮົາໄດ້ເຕີມເຕັມຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດບໍ? ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ບັນລຸຜົນພາຍໃນພວກເຈົ້າຫຼາຍຊ່ຳໃດ? ຢ່າຄິດວ່າເຮົາໂງ່! ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊັດເຈນສຳລັບເຮົາໝົດແລ້ວ! ປັດຈຸບັນ ໃນຂະນະທີ່ສຽງຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາໄດ້ດັງອອກ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນບໍ? ມີສ່ວນໃດຂອງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາບໍລິສຸດບໍ? ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບເຮົາໄດ້ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງບໍ? ການສັນລະເສີນທີ່ມອບໃຫ້ໃນອະດີດໄດ້ປູພື້ນຖານຢ່າງໜາແໜ້ນໃຫ້ແກ່ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນບໍ? ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາຄອບຄອງພວກເຈົ້າຫຼາຍຊ່ຳໃດ?

ພາບລັກຂອງເຮົາມີຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າຈັກບ່ອນ? ພຣະວັດຈະນະຂອງເຮົາໄດ້ຕີຖືກຈຸດອ່ອນຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີບ່ອນເຊື່ອງຄວາມອັບອາຍຂອງຕົວເອງແທ້ບໍ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາແທ້ບໍ? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄໍາຖາມຂ້າງເທິງ, ແລ້ວນີ້ກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຈົ້າກໍາລັງຕຶກເບັດຢູ່ນໍ້າຂຸ່ນ, ພວກເຈົ້າພຽງມີຢູ່ເພື່ອເພີ່ມຈໍານວນຄົນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເຮົາກໍານົດລ່ວງໜ້າ ພວກເຈົ້າກໍຈະຖືກກໍາຈັດ ແລະ ຖືກຖິ້ມລົງໃນຂຸມເລິກທີ່ສຸດເປັນຄັ້ງທີ່ສອງຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທໍາແຫ່ງການຕັກເຕືອນຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ຖືເບົາກັບພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກໂຈມຕີດ້ວຍການພິພາກສາຂອງເຮົາ ແລະ ຜະເຊີນດ້ວຍໄພພິບັດຕາມເວລາທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້. ແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? ເຮົາຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງຍົກຕົວຢ່າງເພື່ອອະທິບາຍສິ່ງນີ້ອີກບໍ? ເຮົາຕ້ອງເວົ້າໃຫ້ແຈ້ງຂຶ້ນກວ່ານີ້ບໍ ເພື່ອຍົກເປັນຕົວຢ່າງແກ່ພວກເຈົ້າ? ຕັ້ງແຕ່ເວລາຂອງການຊົງສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງຖືກຂັບໄລ່ ແລະ ກໍາຈັດຈາກກະແສຂອງການຟື້ນຟູຂອງເຮົາ; ໃນທີ່ສຸດ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາກໍຈະດັບສູນ ແລະ ວິນຍານຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກສົ່ງໄປຍັງແດນມໍລະນາ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຢ່າງທຸກທໍລະມານ. ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕິດຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງຖືກເຮົາເຕະອອກໄປທາງຂ້າງ ແລ້ວຕົກໄປຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຊາຕານ ແລະ ກາຍເປັນບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. (ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາໂດຍກົງ ແມ່ນເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງເຮົາແບບຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທໍາຂອງເຮົາ). ເຊັ່ນດຽວກັນ ຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ຟັງແຕ່ພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວໃນມື້ວານ, ຜູ້ທີ່ຍຶດຕິດຢູ່ກັບ "ຂີ້ເຫຍື້ອ" ຈາກອະດີດ ແລະ ບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງ "ຜົນຜະລິດ" ໃນປັດຈຸບັນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກຊາຕານຈັບກຸມຕົວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໄດ້ກາຍເປັນຄົນບາບຕະຫຼອດການ ແລະ ກາຍເປັນສັດຕູຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາໂດຍກົງ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການພິພາກສາໃນຂັ້ນດຸເດືອດແຫ່ງການໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຂົາຍັງຕາບອດຢູ່, ຍັງຢູ່ໃນຄຸກມືດໃຕ້ດິນ (ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນເນົ່າເປື່ອຍ, ເປັນຊາກສົບທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ; ຍ້ອນດວງຕາຂອງພວກເຂົາຖືກເຮົາປິດບັງ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາຕາບອດ). ມັນຈະເປັນການດີທີ່ຈະຍົກຕົວຢ່າງເພື່ອເປັນບ່ອນອ້າງອີງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮຽນຮູ້ຈາກມັນ:

ເມື່ອກ່າວເຖິງໂປໂລ, ພວກເຈົ້າຈະຄິດເຖິງປະຫວັດຂອງລາວ ແລະ ບາງເລື່ອງກ່ຽວກັບລາວທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງ. ລາວຖືກສອນໂດຍພໍ່ແມ່ຂອງລາວແຕ່ອາຍຸຍັງນ້ອຍ ແລະ ໄດ້ຮັບຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ເນື່ອງຈາກການກຳນົດລ່ວງໜ້າຂອງເຮົາ ລາວຈຶ່ງມີຄວາມສາມາດທີ່ເຮົາຕ້ອງການ. ຕອນອາຍຸ 19 ປີ, ລາວໄດ້ອ່ານໜັງສືຫຼາຍເຫຼັ້ມກ່ຽວກັບຊີວິດ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າສູ່ລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ລາວບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານ ແຕ່ຍັງສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງເຮົາອີກດ້ວຍ ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງລາວ ແລະ ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງເຮົາ. ແນ່ນອນ ນີ້ບໍ່ໄດ້ຍົກເວັ້ນປັດໄຈທີ່ປະກອບທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມບົກຜ່ອງຂອງລາວກໍຄື ຍ້ອນພອນສະຫວັນຂອງລາວ ລາວຈຶ່ງມັກເວົ້າໂອຫານ ແລະ ໂອ້ອວດ. ຜົນຕາມມາກໍຄື, ເນື່ອງຈາກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງລາວ ເຊິ່ງບາງສ່ວນແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເທວະທູດໂດຍກົງ, ເມື່ອເຮົາກາຍເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທຳອິດ ລາວຈຶ່ງໃຊ້ທຸກຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ລາວແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຫ້ອງວ່າງສຳລັບເຮົາໃນຫົວໃຈຂອງລາວແມ່ນໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຕໍ່ຕ້ານຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ໂດຍກົງ ແລະ ຖືກເຮົາໂຈມຕີ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ແຕ່ກົ້ມຂາບລົງ ແລະ ສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ພາຍຫຼັງທີ່ເຮົາໄດ້ໃຊ້ຈຸດແຂງຂອງລາວ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃຫ້ເຮົາໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ລາວກໍກັບໄປສູ່ວິທີທາງເກົ່າຂອງລາວອີກຄັ້ງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງເຮົາໂດຍກົງ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງການຊີ້ນຳພາຍໃນ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດໃນອະດີດຈຶ່ງບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມົງກຸດແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ລາວເວົ້າເຖິງແມ່ນໄດ້ກາຍເປັນຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ ແລະ ເປັນຜົນຜະລິດຈາກຈິນຕະນາການຂອງລາວເອງ ເນື່ອງຈາກວ່າ ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນລາວກໍຍັງຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາພາຍໃນຂອບເຂດຂໍ້ຜູກມັດຂອງເຮົາ.

ຈາກຕົວຢ່າງຂ້າງເທິງ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ໃຜກໍຕາມທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ (ໂດຍບໍ່ພຽງແຕ່ຕໍ່ຕ້ານຕົວຕົນຂອງເຮົາທີ່ເປັນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນຕໍ່ຕ້ານພຣະທຳ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ) ແມ່ນໄດ້ຮັບການພິພາກສາຈາກເຮົາໃນເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງເຮົາອອກຈາກເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຕົກຕ່ຳລົງສູ່ແດນມໍລະນະໂດຍກົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າແມ່ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຈົ້າກໍຄືກັບບາງຄົນທີ່ທົນທຸກຈາກອາການເຈັບປ່ວຍທາງຈິດ: ເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍເຫດຜົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກທັນທີ ຄືກັບວ່າ ເຈົ້າເປັນຊາກສົບ ຈົນເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ເຮົາກຳຈັດເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າໂດຍໄວ. ພວກເຈົ້າສ່ວນຫຼາຍທີ່ມີຈິດວິນານແມ່ນມີຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າສູ່ລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມອີກ. ໃນອະດີດ, ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ປະເມີນພວກເຂົາເອງຕໍ່ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລິດທານຸພາບຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາເລັກໜ້ອຍແລ້ວ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາເວົ້າ ແລະ ກະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ຍັງມີບາງຄົນທີ່ຈະເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາດ້ວຍສາຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພາລະກິດຫຼັກໃນຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງຍຸກແຫ່ງການພິພາກສາ ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງເຮົາທຸກຄົນຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງເຮົາໃນເນື້ອໜັງໂດຍກົງ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຫັນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາໂດຍກົງ. ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ເຮົາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ເຮົາຈຶ່ງໃສ່ໃຈຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມຫວັງຂອງເຮົາກໍຄື ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ຈິດໃຈ, ຈິດວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າຄືຂອງຫຼິ້ນ ໂດຍອຸທິດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບຊາຕານຢ່າງບໍ່ຄິດ. ມັນດີກວ່າ ທີ່ຈະຖະໜອມທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ມັນເປັນຄືກັບເກມ ເນື່ອງຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາແທ້ບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດໃສ່ໃຈຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາແທ້ບໍ?

ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈຮັບເອົາພອນຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ ເຊິ່ງເປັນພອນດຽວກັນກັບພອນໃນສະຫວັນ? ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖະໜອມຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເຮົາ, ຄວາມສຸກຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບເຮົາດັ່ງສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດອ່ອນນ້ອມຕໍ່ເຮົາຢ່າງສົມບູນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ ໂດຍທີ່ບໍ່ຄິດໃສ່ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຈົ້າເອງ? ພວກເຈົ້າສາມາດຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າເອງຖືກເຮົາເຮັດໃຫ້ຕາຍ ແລະ ຖືກເຮົານຳພາຄືກັນກັບໂຕແກະໄດ້ແທ້ບໍ? ມີໃຜແດ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້? ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ທຸກຄົນຖືກເຮົາຮັບເອົາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳໝັ້ນສັນຍາຈາກເຮົາ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຍັງບໍຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້? ຖ້າເຮົາທົດສອບພວກເຈົ້າ,

ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເອົາພວກເຈົ້າເອງໄປຢູ່ໃນການປັ້ນແຕ່ງຂອງເຮົາໄດ້ບໍ ແລະ ໃນທ່າມກາງຂອກການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນຫາຈຸດປະສົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາໄດ້ບໍ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າສາມາດເວົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ປະທັບໃຈ ຫຼື ເລົ່າເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຖ້າເຮົາບໍ່ເວົ້າໂດຍກົງແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດປະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ຍອມໃຫ້ເຮົາໃຊ້ເຈົ້າຢູ່ບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ເຮົາຕ້ອງການບໍ? ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາແດ່? ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຮຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຊູ່ງຊາດ້ວຍຄວາມສົງໄສອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ໃນການເຂົ້າສູ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສິ່ງນີ້ຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງເຮົາຜິດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ຊັດເຈນຕໍ່ຄວາມໝາຍຂອງເຮົາ ເຊິ່ງມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລະເມີດຕໍ່ບົດບັນຍັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ. ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາໃນພຣະທຳຂອງເຮົາສຳລັບພວກເຈົ້າ. ບໍ່ໃຫ້ຄິດເຖິງຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຈົ້າເອງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ເພື່ອຍອມຮັບເອົາການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ. ທຸກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ພາຍໃນຄົວເຮືອນຂອງເຮົາຄວນເຮັດເທົ່າທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້; ເຈົ້າຄວນຖວາຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ແກ່ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະນຳເອົາສິ່ງດັ່ງກ່າວໄປປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງບໍ?

(ຈາກ "ບົດທີ 4" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 365)

ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທຸກປະເພດອອກຫາບ່ອນພັກຜ່ອນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຊອກຫາຊາກສົບຂອງມະນຸດ ທີ່ມັນສາມາດກິນໄດ້ຢ່າງບໍ່ມີສິ້ນສຸດ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງຄົງຢູ່ພາຍໃນການເບິ່ງແຍງ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າໃຊ້ຊີວິດທຳເດັດຂາດ! ຈົ່ງຢ່າປະພຶດຕົນໂດຍບໍ່ລະວັງ! ເຈົ້າຄວນຖວາຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າໃນເຮືອນຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຕອບໂຕ້ຕໍ່ກົນອຸບາຍຂອງຜີຮ້າຍໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນປະພຶດດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນອະດີດ ບໍ່ວ່າ ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການໃດກໍຕາມ ໂດຍເຮັດສິ່ງໜຶ່ງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລ້ວເຮັດອີກສິ່ງລັບຫຼັງເຮົາ; ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພວກເຈົ້າກໍເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບແລ້ວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງພຽງພໍບໍ? ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ທຳມະຊາດເດີມໆຂອງມະນຸດແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້,

ເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ເຕືອນຜູ້ຄົນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຈົ່ງຢ່າເບື່ອໜ່າຍ! ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນຊາຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າ! ບ່ອນທີ່ເປິະເປື້ອນ ແລະ ສົກກະປົກແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານຕ້ອງການຢ່າງແທ້ຈິງ; ຍິ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄຖ່ບາບຢ່າງສິ້ນຫວັງ ແລະ ຍິ່ງພວກເຈົ້າໄຮ້ສິນທຳ ໂດຍປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຍັບຍັ້ງໃຈ, ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນຍິ່ງຈະສວຍໂອກາດໃນການແຊກຊຶມເຂົ້າໄປໃນພວກເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ມາຮອດຈຸດນີ້, ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກເປັນການເວົ້າຫຼິ້ນລ້າງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆ ແລະ ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກກໍຈະກືນກິນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ປະຕິຮູບມັນໃຫ້ເປັນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ເປັນ ແຜນການຊົ່ວຮ້າຍ ເພື່ອໃຊ້ທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ. ຈາກນັ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະສາມາດຖືກເຮົາຂ້ຽນຕີໃນເວລາໃດກໍໄດ້. ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງສະຖານະການນີ້; ທຸກຄົນພຽງແຕ່ເຮັດທຳທ່າບໍ່ໄດ້ຍິນໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລະວັງຕົວແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຈື່ໃນສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃນອະດີດ; ເຈົ້າຍັງລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາຜ່ອນຜັນຕໍ່ເຈົ້າໃນການ "ລືມ" ອີກຄັ້ງແທ້ບໍ? ເຖິງວ່າ ມະນຸດໄດ້ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແຕ່ເຮົາກໍຈະບໍ່ຕຳໜິພວກເຂົາ ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາມີວຸດທິພາວະທີ່ຕໍ່າຫຼາຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຼາຍເກີນໄປຈາກພວກເຂົາ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາຕ້ອງການກໍຄືບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເສເພ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຕໍ່ເງື່ອນໄຂ. ແນ່ນອນ ມັນບໍ່ເກີນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າໃນການຕອບສະໜອງເງື່ອນໄຂຂໍ້ດຽວນີ້, ແມ່ນບໍ? ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບຍິ່ງຂຶ້ນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລ້ຽງສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງວ່າ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມລຶກລັບທັງໝົດຂອງສະຫວັນ ແຕ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້ນັ້ນ? ມັນຈະເພີ່ມຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາບໍ? ມັນຈະປຸກຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາບໍ? ເຮົາບໍ່ປະໝາດມະນຸດ ຫຼື ຕັດສິນພວກເຂົາຢ່າງເບົາໆ. ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສະຖານະການຕົວຈິງຂອງມະນຸດ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ມີວັນສວມເຄື່ອງໝາຍດັ່ງກ່າວໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຈົ່ງຄິດຄືນເຖິງອະດີດ: ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຮ້າຍພວກເຈົ້າ? ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາໄດ້ປະໝາດພວກເຈົ້າ? ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາໄດ້ແນມເບິ່ງພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສະຖານະການຕົວຈິງຂອງພວກເຈົ້າ? ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ພຣະວັດຈະນະຂອງເຮົາບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຈົ້າຢ່າງໝົດໃຈ? ຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າ ໂດຍບໍ່ໄດ້ດີດສາຍສົ່ງສຽງສະທ້ອນດັ່ງກັງວານພາຍໃນພວກເຈົ້າ? ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ ໂດຍທີ່ບໍ່ຢ້ານກົວ ແລະ ມີອາການສັ່ນເຊັນ ໂດຍຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າ ເຮົາຈະໂຈມຕີພວກເຈົ້າໃຫ້ຕົກລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ?

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ອົດທົນກັບການທົດລອງຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ?
ພາຍໃນພຣະວັດຈະນະຂອງເຮົາມີສິດອຳນາດ ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອການພິພາກສາມະນຸດແບບງ່າຍໆ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາໄດ້ສະແດງຄວາມໝາຍທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ໂດຍໃສ່ໃຈກັບສະຖານະການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ມີຜູ້ໃດທີ່ສາມາດຮູ້ເຖິງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່? ມີຜູ້ໃດທີ່ສາມາດຮັບກ້ອນຄຳທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ທີ່ສ້າງພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່? ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຈຳໃດແລ້ວ? ມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນຄຸນຄ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 10" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 366)

ທຸກໆມື້ເຮົາຢືນສັງເກດເບິ່ງຈັກກະວານ ແລະ ເຮົາປົກປິດໂຕເອງໄວ້ຢ່າງງຽບໆໃນສະຖານທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງເຮົາ, ປະສົບກັບຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຮຽນຮູ້ທຸກການກະທຳຂອງຄວາມມະນຸດຢ່າງໃກ້ຊິດ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຖວາຍໂຕເອງໃຫ້ກັບເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຊອກຫາຄວາມຈິງ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ໜ້າທີ່ການເພື່ອເຮົາ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຕັດສິນໃຈຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ຮັກສາໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາອາໄສຢູ່ພາຍໃນເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜມອບຄຸນຄ່າໃຫ້ເຮົາຄືກັນກັບທີ່ເຂົາຈະມອບໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງໂຕເອງ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທັງໝົດຂອງເຮົາໃນຄວາມເປັນຈິງທີ່ແທ້ຈິງ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍສະໝັກໃຈທີ່ຈະຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ເມື່ອນໍ້າໄດ້ກືນກິນມະນຸດທັງໝົດ, ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາຈາກນໍ້າທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ໃຫ້ໂອກາດພວກເຂົາໃຫ້ມີຊີວິດໃໝ່. ເມື່ອມະນຸດສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການດຳລົງຊີວິດ, ເຮົາຈະດຶງພວກເຂົາອອກຈາກຂອບເຫວແຫ່ງຄວາມຕາຍ ໂດຍມອບຄວາມກ້າຫານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາໃນການທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຍອມຮັບເອົາເຮົາເປັນພື້ນຖານຂອງການມີຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອມະນຸດບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ, ເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກເຮົາຈາກຄວາມທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ທ່າມກາງທຳມະຊາດເກົ່າຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາ, ແທນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕາຍ, ເຮົາອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່ທີ່ສົດໃສ. ເມື່ອມະນຸດຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມອຶດຢາກ, ເຮົາໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາຈາກຄວາມຕາຍ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາຍັງມີລົມຫາຍໃຈເຫຼືອຢູ່ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງກົນລ່ອງຂອງຊາຕານ. ມີຈັກຄັ້ງແດ່ທີ່ມະນຸດເຫັນພຣະຫັດຂອງເຮົາ; ມີຈັກຄັ້ງທີ່ມະນຸດເຫັນພຣະລັກສະນະທີ່ໂອບອ້ອມອາລີຂອງເຮົາ ແລະ ເຫັນພຣະພັກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍຍິ້ມຂອງເຮົາ; ແລະ

ມີຈັກຄັ້ງທີ່ມະນຸດເຫັນຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ເຫັນຄວາມໂມໂຫຮ້າຍຂອງເຮົາ. ເຖິງມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາມາກ່ອນ, ເຮົາກໍບໍ່ສວຍໂອກາດໃຊ້ຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາເພື່ອສ້າງບັນຫາທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ. ຍ້ອນເຮົາໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເຫັນອົກເຫັນໃຈໃນຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ. ມັນພຽງແຕ່ເປັນການຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມອັກກະຕັນຍູຂອງພວກເຂົາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາລົງໂທດພວກເຂົາໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປ.

ເຮົາປິດບັງໂຕເອງໃນເວລາທີ່ມະນຸດຫຍຸ້ງ ແລະ ເປີດເຜີຍໂຕເອງໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງພັກຜ່ອນ. ມະນຸດຈິນຕະນາການໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຮອບຮູ້ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຕອບຄຳຮ້ອງຂໍທັງໝົດ. ສະນັ້ນ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງມາຫາເຮົາເພື່ອຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະເຈົ້າ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຢາກຮູ້ຈັກເຮົາແທ້ໆ. ເມື່ອຕົກຢູ່ໃນສະພາບຄວາມເຈັບໄຂ້, ມະນຸດຈະຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກເຮົາຢ່າງຮີບດ່ວນ. ເມື່ອຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ພວກເຂົາຈະບອກເຮົາເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຂົາຢ່າງໝົດກຳລັງ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາເອງ. ແຕ່ກໍບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ແມ່ນແຕ່ຄົນໜຶ່ງ ທີ່ຈະສາມາດຮັກເຮົາໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາສຸກສະບາຍ. ບໍ່ມີຄົນໃດ ແມ່ນແຕ່ຄົນໜຶ່ງ ຈະຍື່ນມືຫາເຮົາໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມສຸກ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາມີຄວາມສຸກ ແລະ ສະບາຍດີ, ຜູ້ຄົນໄດ້ໂຍນເຮົາອອກຖິ້ມ ຫຼື ປິດປະຕູໃສ່ເຮົາແຕ່ດົນນານແລ້ວ ໂດຍທີ່ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໄປທາງໃນ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດຮັບພອນຂອງຄອບຄົວພວກເຂົາ. ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດແຄບຫຼາຍ, ແຄບຈົນບໍ່ສາມາດຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນທີ່ຮັກ, ມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ສາມາດເຂົ້າຫາໄດ້ຄືດັ່ງເຮົາ. ມີຈັກຄັ້ງແລ້ວທີ່ເຮົາຖືກມະນຸດປະຕິເສດໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຫົວດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ; ມີຈັກຄັ້ງທີ່ມະນຸດໄດ້ມາອີງໃສ່ເຮົາຄືດັ່ງໄມ້ຄ້ຳ ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົ້າສະດຸດລົ້ມ; ມີຈັກຄັ້ງທີ່ເຮົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນທ່ານໝໍໃຫ້ກັບມະນຸດທີ່ທໍລະມານກັບຄວາມເຈັບໄຂ້. ມະນຸດໂຫດຮ້າຍຫຼາຍ! ບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ. ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ແມ່ນແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ພວກເຂົາເກືອບປາດສະຈາກຮ່ອງຮອຍຂອງມະນຸດສະທຳ. ໃຫ້ຄິດເຖິງອະດີດ ແລະ ປຽບທຽບມັນກັບປັດຈຸບັນ. ພາຍໃນໂຕເຈົ້າແມ່ນມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນບໍ? ມີສິ່ງໃດແດ່ໃນອະດີດທີ່ຍັງຄົງຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ? ຫຼືສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນອະດີດນັ້ນຍັງບໍ່ມີສິ່ງມາທົດແທນ?

ເຮົາໄດ້ຂ້າມຜ່ານເນີນພູສູງ ແລະ ຮ່ອມພູທີ່ຕ່ຳ, ໄດ້ປະສົບກັບຈຸດຂຶ້ນ ແລະ ຈຸດລົງຂອງໂລກນີ້. ເຮົາໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ

ເຮົາໄດ້ອາໄສເປັນເວລາຫຼາຍປີທ່າມກາງມະນຸດ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນກໍປະກົດວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ປ່ຽນແປງພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າ ທຳມະຊາດເກົ່າຂອງມະນຸດໄດ້ວາງຮາກ ແລະ ແຕກໜໍ່ໃນພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງທຳມະຊາດເກົ່າງນັ້ນໄດ້ ໂດຍພຽງແຕ່ປັບປຸງມັນຈາກພື້ນຖານດັ່ງເດີມ. ດັ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ຫົວໃຈບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ ມີແຕ່ຮູບຮ່າງທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງໄປຫຼາຍ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າ ທຸກຄົນພະຍາຍາມຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາສັບສົນ ເພື່ອເຂົາຈະລອດໂຕໄປ ແລະ ຮັບການສຳນຶກບຸນຄຸນຈາກເຮົາ. ເຮົາບໍ່ຊົມເຊີຍ ຫຼື ໃສ່ໃຈກົນລວງຂອງມະນຸດ. ແທນທີ່ຈະໂມໂຫຂຶ້ນ, ເຮົາໄດ້ນຳໃຊ້ທັດສະນະຄະຕິໃນການເບິ່ງ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເຫັນ. ເຮົາວາງແຜນທີ່ຈະມອບອິດສະຫຼະພາບໃນລະດັບໜຶ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍຈັດການກັບພວກເຂົາທັງໝົດພ້ອມກັນ. ເມື່ອມະນຸດທຸກຄົນເປັນຄົນທີ່ບໍ່ນັບຖືໂຕເອງ ແລະ ບໍ່ມີຄ່າ ໂດຍທີ່ບໍ່ຖະໜອມແມ່ນແຕ່ໂຕພວກເຂົາເອງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈະຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກໃໝ່? ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ, ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກໂຕເອງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກແຮງກຳລັງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຄວນນຳໂຕເອງໃສ່ໃນຊິງເພື່ອຊັ່ງນໍ້າໜັກ. ມະນຸດບໍ່ຟັງຄວາມເຮົາເລີຍ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາກໍບໍ່ຈິງຈັງກັບເຂົາເຊັ່ນດຽວກັນ. ມະນຸດບໍ່ສົນໃຈເຮົາ ແລະ ສະນັ້ນ ເຮົາກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມກັບພວກເຂົາຫຼາຍ. ວິທີນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບທັງສອງໂລກບໍ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ພັນລະນາເຖິງພວກເຈົ້າບໍ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ? ຜູ້ໃດທີ່ຕັດສິນໃຈຢ່າງແນວແນ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລ້ວບໍ່ໄດ້ໂຍນມັນຖິ້ມຫຼັງຈາກນັ້ນ? ຜູ້ໃດທີ່ເຄີຍແກ້ໄຂບັນຫາໄລຍະຍາວຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແທນທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫານີ້ ແລະ ນັ້ນຕະຫຼອດເວລາ? ທຸກໆເທື່ອ ມະນຸດແກ້ໄຂບັນຫາຕໍ່ໜ້າເຮົາໃນເວລາທີ່ສະດວກສະບາຍ ແລະ ປະຖິ້ມມັນໃນເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈະນຳການແກ້ໄຂຂອງພວກເຂົາກັບມາ ແລະ ວາງມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ເຮົາບໍ່ເປັນຕາເຄົາລົບຂະໜາດນັ້ນບໍ ທີ່ຈະຍອມຮັບຂອງເສດເຫຼືອທີ່ມະນຸດເກັບຂຶ້ນມາຈາກກອງຂີ້ເຫຍື້ອຢ່າງງ່າຍດາຍ? ມະນຸດຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຈະຮັກສາການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງພວກເຂົາ, ມີພຽງຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຈະບໍລິສຸດ ແລະ ມີພຽງຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຈະຍອມຖວາຍສິ່ງທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບເຮົາ. ພວກເຂົາທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນີ້ຄືກັນບໍ? ໃນຖານະເປັນຄົນຂອງເຮົາໃນອານາຈັກ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັກສາໜ້າທີ່ຂອງໂຕເອງໄດ້, ເຮົາກໍຈະກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 14” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 367)

ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວເອງ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ເຂົາກໍຮູ້ຈັກຄົນອື່ນໆເປັນຢ່າງດີ ຄືກັບວ່າຄົນອື່ນທຸກຄົນໄດ້ຜ່ານການກວດສອບຈາກເຂົາ ແລະ ຮັບການຍິນຍອມຈາກເຂົາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະເວົ້າ ຫຼື ເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ໃຊ້ມາດຕະການກັບທຸກຄົນຕະຫຼອດເຖິງສະພາບທາງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແບບນີ້. ໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ແຕ່ທຳມະຊາດຂອງເຂົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ເຂົາຍັງເຮັດແບບທີ່ເຮົາເຮັດເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແຕ່ເມື່ອລັບຫຼັງເຮົາ ເຂົາກໍເລີ່ມລຸກຂຶ້ນເຮັດ "ທຸລະກິດ" ພິເສດຂອງເຂົາເອງ. ຫຼັງຈາກທີ່ທຸລະກິດນັ້ນສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ເຂົາກໍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກຄັ້ງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຂົາແຕກຕ່າງຈາກເດີມ, ເບິ່ງຄືໃຈເຢັນຢ່າງບໍ່ຮູ້ອາຍ, ໃບໜ້າສະຫງົບ, ໃຈເຕັ້ນປົກກະຕິ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວຊ້າຫຼາຍແທ້ບໍ? ມີຈັກຄົນທີ່ມີສອງໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ໜ້າໜຶ່ງເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ອີກໜ້າເມື່ອຢູ່ລັບຫຼັງເຮົາ? ມີພວກເຂົາຫຼາຍຄົນທີ່ເຮັດຄືກັບແກະນ້ອຍເກີດໃໝ່ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແຕ່ເມື່ອຢູ່ລັບຫຼັງເຮົາ ພວກເຂົາກໍກາຍເປັນເສືອທີ່ດຸຮ້າຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເຮັດຄືກັນກັບນົກນ້ອຍທີ່ບິນໄປມາໃນພູເຂົາຢ່າງລ່າເລີງ. ມີຈັກຄົນທີ່ສະແດງຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຫິວກະຫາຍ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາ, ແຕ່ເມື່ອຢູ່ລັບຫຼັງເຮົາ ພວກເຂົາເມື່ອຍກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມ ຄືກັບວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນພາລະ? ມີຫຼາຍຄັ້ງ ເມື່ອເຫັນວ່າມະນຸດຊາດຖືກສັດຕູຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ເຮົາກໍປະຖິ້ມຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາໃນມະນຸດຊາດ. ມີຫຼາຍຄັ້ງ ເມື່ອເຫັນມະນຸດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາດ້ວຍນໍ້າຕາເພື່ອຮຽກຮ້ອງການອະໄພໂທດ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມທີ່ເຂົາຂາດການເຄົາລົບຕົນເອງ, ຄວາມດື້ດຶງຂອງເຂົາທີ່ແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້, ເຮົາໄດ້ປິດຕາຂອງເຮົາຕໍ່ການກະທຳຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ, ເຖິງແມ່ນຫົວໃຈຂອງເຂົາເປັນຈິງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງເຂົາຈິງໃຈກໍຕາມ. ມີຫຼາຍຄັ້ງ ເຮົາເຫັນມະນຸດສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບເຮົາ, ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຜູ້ຄົນແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າຢູ່ໃນອ້ອມກອດຂອງເຮົາ ແລະ ຊີມຄວາມອົບອຸ່ນຂອງມັນ ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມໄຮ້ດຽງສາ, ຄວາມມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາ, ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາພໍໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ສະເໝີ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ວິທີການຊົມຊື່ນກັບພອນຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ແມ່ນຫຍັງຄືພອນ ຫຼື ແມ່ນຫຍັງຄືການທົນທຸກ.

ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍໃນການຄົ້ນຫາເຮົາ. ຖ້າບໍ່ມີສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່ານີ້ອື່ນ, ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ກຳລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ທີ່ຂາວດັ່ງຫິມະບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນດັ່ງແກ້ວຢົກ? ແນ່ນອນ ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າມີສຳລັບເຮົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດແລກປ່ຽນດ້ວຍອາຫານທີ່ແຊບ ຫຼື ຊຸດເສື້ອຜ້າທີ່ຫຼູຫຼາ ຫຼື ຕຳແໜ່ງທີ່ມີເງິນເດືອນສູງບໍ່? ຫຼື ມັນສາມາດຖືກແລກປ່ຽນກັບຄວາມຮັກທີ່ຄົນອື່ນມີໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ່? ແນ່ນອນ, ການຜະເຊີນກັບການທົດລອງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຖິ້ມຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີສຳລັບເຮົາບໍ່? ແນ່ນອນ, ການທົນທຸກ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຕໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ບໍ່? ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ເຂົ້າໃຈດາບທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງເຮົາ: ພວກເຂົາຮູ້ພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍພາຍນອກ ໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍພາຍໃນຂອງມັນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນຄວາມຄົມຂອງດາບຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາຈະແລ່ນໜີສູ່ຮູຂອງພວກເຂົາຄືກັບໜູ. ຍ້ອນຄວາມມຶນຊາຂອງພວກເຂົາ, ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຕາຢຳເກງພຽງໃດ ຫຼື ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຖືກເປີດເຜີຍອອກຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ພາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການພິພາກສາຫຼາຍສໍ່າໃດ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ໂດຍອີງຕາມແນວຄິດເຄິ່ງໆກາງໆທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງມີທ່າທີແບບບໍ່ຮ້ອນບໍ່ໜາວ ແລະ ຂາດຄວາມອຸທິດຕົນ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 15" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 368)

ທົ່ວທັງຍຸກຕ່າງໆ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ຈາກໂລກນີ້ໄປດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈ ແລະ ຫຼາຍຄົນມາສູ່ໂລກນີ້ດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ. ເຮົາໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບຫຼາຍຄົນທີ່ຈະມາ ແລະ ໄດ້ສົ່ງຫຼາຍຄົນໃຫ້ຈາກໄປ. ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ຜ່ານມືຂອງເຮົາໄປ. ວິນຍານຫຼາຍດວງໄດ້ຖືກໂຍນຖິ້ມລົງສູ່ແດນມໍລະນາ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍ ແລະ ເກີດໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີໃຜທີ່ໄດ້ມີໂອກາດຮັບເອົາພອນແຫ່ງອານາຈັກໃນປັດຈຸບັນ. ເຮົາໄດ້ມອບຫຼາຍສິ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ຮັບພຽງໜ້ອຍດຽວ, ຍ້ອນການໂຈມຕີຈາກກຳລັງຂອງຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດຂອງເຮົາໄດ້. ເຂົາມີພຽງແຕ່ໂຊກດີທີ່ໄດ້ຮັບການເຝົ້າເບິ່ງ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະສາມາດຊື່ນຊົມຢ່າງສົມບູນຈັກເທື່ອ.

ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຄັງສົມບັດໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຮັ່ງມີຂອງສະຫວັນຈັກເທື່ອ ແລະ ສະນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ສູນເສຍພອນຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຂົາ. ວິນຍານຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຊື່ອມໂຍງມະນຸດກັບພຣະວິນຍານຂອງເຮົາແທ້ບໍ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍພົວພັນເຮົາດ້ວຍວິນຍານຂອງເຂົາຈັກເທື່ອ? ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາດ້ວຍເນື້ອໜັງ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນກັບຝ່າຍວິນຍານ? ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາແມ່ນມາຈາກເນື້ອໜັງບໍ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງເຮົາ? ບໍ່ເຄີຍມີຮ່ອງຮອຍກ່ຽວກັບເຮົາໃນວິນຍານຂອງມະນຸດແທ້ບໍ? ເຮົາໄດ້ຫາຍໄປຈາກວິນຍານຂອງມະນຸດໂດຍສົມບູນແລ້ວບໍ? ຖ້າມະນຸດບໍ່ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ, ເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ມີຫຍັງບໍທີ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານໄດ້ໂດຍກົງ? ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ເອີ້ນຫາມະນຸດດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ, ແຕ່ມະນຸດກໍເຮັດຄືກັບວ່າເຂົາຖືກເຮົາແທງ, ຈ້ອງເບິ່ງເຮົາຢູ່ຫ່າງໆ ຍ້ອນຢ້ານຢ່າງໃຫຍ່ວ່າເຮົາຈະນໍາພາເຂົາໄປສູ່ໂລກອີກໃບໜຶ່ງ. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ສອບຖາມໃນວິນຍານຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເຂົາກໍຍັງຄົງບໍ່ຮູ້ເມື່ອ ໂດຍຢ້ານຢ່າງແຮງວ່າເຮົາຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຂົາ ແລະ ສວຍໂອກາດຍຶດສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງເຂົາ. ສະນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງອັດປະຕູຕັນເຮົາໄວ້ຂ້າງນອກ ໂດຍປ່ອຍໃຫ້ເຮົາບໍ່ພົບຫຍັງເລີຍນອກຈາກປະຕູເຢືອກເຢັນທີ່ອັດແຈບຢ່າງແໜ້ນ. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ມະນຸດໄດ້ລົ້ມລົງ ແລະ ເຮົາໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາໄວ້, ແຕ່ຫຼັງຈາກຕື່ນຂຶ້ນ ເຂົາກໍຈາກເຮົາໄປທັນທີ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢ່າງລະແວງ ໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກສໍາຜັດກັບຄວາມຮັກຂອງເຮົາເທື່ອ; ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດອົບອຸ່ນເລີຍ. ມະນຸດເປັນສັດທີ່ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ເລືອດເຢັນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນຈາກອ້ອມກອດຂອງເຮົາ, ເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຕື່ນຕັນໃຈຍ້ອນສິ່ງນັ້ນຈັກເທື່ອ. ມະນຸດເໝືອນຄົນປ່າເຖື່ອນທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົາ. ເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຮັກທີ່ເຮົາມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າຫາເຮົາ, ເລືອກທີ່ຈະອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຂົາອົດກັ້ນຕໍ່ການຂົ່ມຂູ່ຂອງສັດຮ້າຍ, ແຕ່ເຂົາກໍຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະລີ້ໄພໃນຕົວເຮົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັງຄັບມະນຸດຄົນໃດ, ເຮົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ. ແລ້ວມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ມື້ທີ່ມະນຸດລອຍຂ້າມມະຫາສະໝຸດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ມາຫາເຮົາ ເພື່ອວ່າ ເຂົາອາດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຖືກກືນໂດຍທະເລ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 20" ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 369)

ຫຼາຍຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກເຮົາແທ້ຈິງ, ແຕ່ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມເໜືອຕົນເອງ; ຫຼາຍຄົນຮັກເຮົາແທ້ຈິງໃນທ່າມກາງການທົດລອງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮັກເຮົາໃນທ່າມກາງຄວາມວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການເປັນຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາ; ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເປີດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາອອກຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຫຼາຍຄົນກໍບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ສະນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຊາຕານຍາດເອົາໄປ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມັນມີໂອກາດ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍປະຖິ້ມເຮົາ; ຫຼາຍຄົນຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ເມື່ອເຮົາສະໜອງພຣະທຳຂອງເຮົາໃຫ້, ແຕ່ບໍ່ຖະໜຸຖະໜອມພຣະທຳຂອງເຮົາໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແບບຊົ່ວຄາວຄືກັນກັບຊັບສິນສາທາລະນະ ແລະ ໂຍນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກັບຄືນບ່ອນເກົ່າເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຢາກເຮັດ. ມະນຸດຄົ້ນຫາເຮົາໃນທ່າມກາງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ເຂົາຫຼຽວເບິ່ງເຮົາທ່າມກາງການທົດລອງ. ໃນເວລາມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ເຂົາກໍຊື່ນຊົມໃນຕົວເຮົາ, ເມື່ອຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ ເຂົາກໍປະຕິເສດເຮົາ, ເມື່ອເຂົາຫຍຸ້ງ ເຂົາກໍລືມເຮົາ ແລະ ເມື່ອເຂົາຂີ້ຄ້ານ ເຂົາກໍທຳທ່າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີໃຜຮັກເຮົາຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເລີຍ. ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຈິງໃຈຕໍ່ໜ້າເຮົາ: ເຮົາບໍ່ຂໍໃຫ້ເຂົາມອບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຮົາ, ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ທຸກຄົນຈິງຈັງກັບເຮົາ, ແທນທີ່ຈະໂນ້ມນ້າວເຮົາ, ພວກເຂົາຍອມໃຫ້ເຮົານຳຄວາມຈິງໃຈຂອງມະນຸດກັບຄືນມາ. ແສງສະຫວ່າງ, ແສງເຍືອງທາງ ແລະ ຄ່າຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາບົກຄຸມໄປທົ່ວທຸກຄົນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ຄວາມເປັນຈິງໃນການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດກໍແຜ່ລາມໄປທົ່ວທຸກຄົນ ພ້ອມກັບການຫຼອກລວງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ. ມັນເປັນຄືກັບວ່າ ສ່ວນປະກອບໃນການຫຼອກລວງຂອງມະນຸດຕິດຢູ່ກັບເຂົາຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງ, ຄືກັບວ່າ ເຂົາມີທັກສະພິເສດໃນການຫຼອກລວງຕັ້ງແຕ່ເກີດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຄວາມລັບ; ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຜ່ານແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທັກສະທີ່ຫຼອກລວງເຫຼົ່ານີ້. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການຫຼອກລວງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ມັນເປັນຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ໃຫ້ອະໄພຕົນເອງ, ຄືກັບວ່າ ມັນເປັນການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະເປັນການຫຼອກລວງເຮົາຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການຫຼອງລວງຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນກົນອຸບາຍທີ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມຂອງເຂົາບໍ? ເຮົາບໍ່ເຄີຍສັບສົນຍ້ອນການຍົກຍໍ ແລະ ກົນອຸບາຍຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ, ຍ້ອນເຮົາເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງເຂົາຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນເລືອດຂອງເຂົາມີຫຼາຍປານໃດ ແລະ

ມີພິດຂອງຊາຕານຫຼາຍສໍ່າໃດໃນກະດູກຂອງເຂົາ? ມະນຸດເລີ່ມລຶ້ງເຄີຍກັບສິ່ງນັ້ນໃນແຕ່ລະມື້ຈົນວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກກັບການທໍລະມານຂອງຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈໃນການຄົ້ນຫາ "ຮີດຄອງການເປັນຢູ່ທີ່ສົມບູນ".

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 21" ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 370)

ມະນຸດດໍາລົງຊີວິດທ່າມກາງແສງສະຫວ່າງ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມລໍ້າຄ່າຂອງແສງສະຫວ່າງນັ້ນ. ເຂົາບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ທາດແທ້ຂອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແຫຼ່ງກໍາເນີດແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ໃສ່ໃຈວ່າແສງສະຫວ່າງນັ້ນເປັນຂອງໃຜ. ເມື່ອເຮົາມອບແສງສະຫວ່າງທ່າມກາງມະນຸດ, ເຮົາກວດສອບສະພາບການຕ່າງໆໃນທ່າມກາງມະນຸດທັນທີ: ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງ, ທຸກຄົນໄດ້ປ່ຽນແປງ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ໄດ້ອອກຈາກຄວາມມືດ. ເຮົາເຝົ້າເບິ່ງຈັກກະວານໃນທຸກມຸມ ແລະ ເຫັນວ່າໝອກໄດ້ປົກຫຸ້ມພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າກາຍເປັນນໍ້າກ້ອນໃນທ່າມກາງຄວາມເຢືອກເຢັນ ແລະ ຍ້ອນການກັບມາຂອງແສງສະຫວ່າງ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເບິ່ງໄປທາງທິດຕາເວັນອອກເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຄົ້ນພົບບາງສິ່ງທີ່ມີຄ່າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນມະນຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນທິດທາງຢ່າງຈະແຈ້ງໃນທ່າມກາງຄວາມມືດມົວ. ເພາະໂລກທັງໝົດຖືກປົກຄຸມດ້ວຍໝອກ, ເມື່ອເຮົາຫຼຽວເບິ່ງຈາກກ້ອນເມກ, ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ; ມະນຸດຊອກຫາບາງສິ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຂົາກໍາລັງຫາອາຫານ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຂົາເຈດຕະນາທີ່ຈະລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ມື້ຂອງເຮົາ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດຫຼຽວເບິ່ງແສງຮິບຫຼີ່ທີ່ຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກ. ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງປວງ, ເຮົາສະແຫວງຫາຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຮົາຍ່າງທ່າມກາງບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນທັງປວງ, ແຕ່ມະນຸດມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ໝັ້ນຄົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜປະຕິບັດຕາມໃຈເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນການກະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວຢູ່ທ່າມກາງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຖືກແສງສະຫວ່າງສ່ອງລົງໃສ່. ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຊີດຊູພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເບິ່ງຜ່ານກົນອຸບາຍທີ່ລໍ້ລວງຂອງຊາຕານໄດ້; ເພາະວ່າວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດແມ່ນມີຕໍ່າເກີນໄປ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮັກເຮົາຢ່າງຈິງໃຈຈັກເທື່ອ. ເມື່ອເຮົາຍົກຍ້ອງເຂົາ, ເຂົາກໍຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງບໍ່ສົມຄວນ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ. ເຂົາພຽງແຕ່ຍຶດເອົາ "ຕໍາແໜ່ງ" ທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ເຂົານັ້ນໄວ້ຢູ່ໃນກໍາມືຂອງເຂົາ ແລະ ກວດເບິ່ງມັນຢ່າງໃກ້ຊິດ;

ເຂົາເສີຍເມີຍຕໍ່ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງເຮົາ, ກົງກັນຂ້າມ ເຂົາສືບຕໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຕໍາແໜ່ງຂອງເຂົາຢ່າງໂລພາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດບໍ? ເມື່ອພູເຂົາເຫັນງຕົງ, ພວກມັນສາມາດລ້ຽວຫຼົບໜີຍ້ອນເຫັນແກ່ຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າບໍ? ເມື່ອແມ່ນໍ້າໄຫຼ, ພວກມັນສາມາດເຊົາໄຫຼເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍາແໜ່ງຂອງມະນຸດບໍ? ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກສາມາດຖອຍຫຼັງກັບຍ້ອນຕໍາແໜ່ງຂອງມະນຸດບໍ? ຄັ້ງໜຶ່ງ ເຮົາເຄີຍເມດຕາຕໍ່ມະນຸດ ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຊື່ນຊົມ ຫຼື ເຊີດຊູສິ່ງນີ້ເລີຍ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຟັງສິ່ງນັ້ນຄືກັບວ່າເປັນເລື່ອງເລົ່າ ຫຼື ອ່ານມັນຄືກັບວ່າເປັນນິຍາຍ. ພຣະທໍາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ດົນໃຈມະນຸດແທ້ບໍ? ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາບໍ່ມີຜົນຫຍັງແທ້ບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າບໍ່ມີໃຜເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາເລີຍ? ມະນຸດບໍ່ຮັກຕົນເອງ; ກົງກັນຂ້າມ ເຂົາເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາຕານເພື່ອໂຈມຕີເຮົາ ແລະ ໃຊ້ຊາຕານເປັນ “ເຄື່ອງມື” ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາ. ເຮົາຈະແຊກຊຶມເຂົ້າໄປໃນກົນອຸບາຍທີ່ຫຼອກລວງທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ຢຸດຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໃຫ້ຮັບເອົາການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ຍ້ອນການເປັນຢູ່ຂອງຊາຕານ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 22” ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 371)

ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ, ມະນຸດເປັນຜູ້ປົກຄອງເໜືອສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາມອບສິດອໍານາດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ກັບເຂົາ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຈັດການກັບສັບພະທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ: ໃບຫຍ້າທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ສັດຕ່າງໆທີ່ຢູ່ທ່າມກາງປ່າໄມ້ ແລະ ປາທີ່ຢູ່ໃນນໍ້າ. ແຕ່ແທນທີ່ຈະມີຄວາມສຸກຍ້ອນສິ່ງນີ້, ມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈ.
ຊົ່ວຊີວິດຂອງເຂົາແມ່ນຊີວິດແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຄວາມດີ້ນຮົນ ແລະ ຄວາມລ້າເລີງກັບຄວາມວ່າງເປົ່າ; ໃນຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາ ບໍ່ມີການປະດິດ ແລະ ການສ້າງສິ່ງໃໝ່ໆ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ວ່າງເປົ່ານີ້ໄດ້, ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຄົ້ນພົບຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຜະເຊີນກັບຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ດໍາລົງຊີວິພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ,
ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ຖ້າເຮົາບໍ່ເມດຕາຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ບໍ່ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວທຸກຄົນແມ່ນເກີດມາຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ, ຊີວິດຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນປາສະຈາກຄວາມໝາຍ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະຈາກໄປຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ພາກພູມໃຈເລີຍ. ຜູ້ຄົນໃນທຸກສາສະໜາ, ທຸກສັງຄົມ, ທຸກຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮູ້ເຖິງຄວາມວ່າງເປົ່າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ສະແຫວງຫາເຮົາ ແລະ ລໍຖ້າການກັບມາຂອງເຮົາ, ແຕ່ມີຜູ້ໃດບໍທີ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາເມື່ອເຮົາມາເຖິງ? ເຮົາສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງ, ເຮົາສ້າງມະນຸດຊາດ

ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ເຮົາໄດ້ລົງມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ. ແຕ່ມະນຸດໂຈມຕີເຮົາຄືນ ແລະ ແກ້ແຄ້ນເຮົາ. ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດໃນມະນຸດບໍ່ໄດ້ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງກັບເຂົາເລີຍບໍ? ເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດພໍໃຈແທ້ບໍ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງປະຕິເສດເຮົາ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງເຢັນຊາ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈເຮົາ? ເປັນຫຍັງແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍຊາກສົບ? ນີ້ແມ່ນສະພາວະຂອງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງສຳລັບມະນຸດແທ້ບໍ? ເຮົາໄດ້ມອບຊັບສິນມະຫາສານທີ່ບໍ່ສາມາດປຽບທຽບໄດ້ໃຫ້ກັບມະນຸດ ແຕ່ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຖວາຍມືເປົ່າຄືນໃຫ້ກັບເຮົາ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ? ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຈັກເທື່ອ? ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງເຮົາແມ່ນບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງແທ້ບໍ? ພຣະທຳຂອງເຮົາຫາຍໄປຄືກັບອາຍຮ້ອນທີ່ອອກຈາກນໍ້າແທ້ບໍ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ເຕັມໃຈຮ່ວມມືກັບເຮົາ? ການມາຂອງມື້ເຮົາເປັນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດແທ້ບໍ? ເຮົາສາມາດທຳລາຍມະນຸດໃນເວລາທີ່ອານາຈັກຂອງເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນແທ້ບໍ? ໃນລະຫວ່າງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງເຮົາ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງເຮົາ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດຖ້ອຍຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງເຮົາ ແທນທີ່ຈະຊື່ນຊົມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຮ້າຍໃຜ, ເຮົາພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສະຫງົບລົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອການພິຈາລະນາຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 25" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 372)

ມະນຸດໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມອົບອຸ່ນຂອງເຮົາ, ມະນຸດຮັບໃຊ້ເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ມະນຸດກໍເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ, ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອເຮົາເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ ພຽງແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ໃນວິນຍານຂອງພວກເຂົາຄືກັບວ່າຖືກຍາດຊິງໂດຍໝາປ່າທີ່ຫິວໂຫຍ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢ່າງໝົດຫົນທາງ, ຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຊ່ວຍຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີສະຖານະການທີ່ລຳບາກຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເຮົາຫວນຄິດເຖິງວິທີທີ່ຜູ້ຄົນໃນອະດີດສັນຍາຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ສາບານຕໍ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຕອບແທນຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໂສກເສົ້າຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຕາໂສກເສົ້າຫຼາຍ ແລະ ຮັບໄດ້ຍາກ. ຍ້ອນການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຂົາ ເຮົາຈຶ່ງມັກໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອກັບມະນຸດຢູ່ເລື້ອຍໆ. ຫຼາຍຄັ້ງ ຜູ້ຄົນໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຍິນຍອມຕໍ່ເຮົາ ໃນຮູບແບບທີ່ເປັນຕາຮັກຫຼາຍຈົນລືມໄດ້ຍາກ.

ຫຼາຍຄັ້ງ ພວກເຂົາຮັກເຮົາ ບໍ່ປ່ຽນແປງໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຕາຊື່ນຊົມ. ຫຼາຍຄັ້ງ ພວກເຂົາຮັກເຮົາຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພວກເຂົາເສຍສະຫຼະຊີວິດຂອງຕົນເອງ. ພວກເຂົາຮັກເຮົາຫຼາຍກວ່າຕົວພວກເຂົາເອງ ແລະ ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາ ເຮົາກໍເລີຍຮັບເອົາຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາ. ຫຼາຍຄັ້ງ ພວກເຂົາຖວາຍຕົນເອງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ເຖິງກັບບໍ່ສົນໃຈໃນເວລາຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ ແລະ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມກັງວົນຫາຍໄປຈາກຄິ້ວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສຳຫຼວດໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາຢ່າງລະອຽດ. ຫຼາຍຄັ້ງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ເຮົາຮັກພວກເຂົາເໝືອນກັບຊັບສົມບັດທີ່ມີຄ່າ ແລະ ຫຼາຍຄັ້ງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ເຮົາກຽດຊັງພວກເຂົາຄືກັບສັດຕູຂອງເຮົາເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາແມ່ນເກີນກວ່າທີ່ມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. ເມື່ອຜູ້ຄົນໂສກເສົ້າ, ເຮົາມາເພື່ອປອບໃຈພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາອ່ອນແອ ເຮົາມາເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກເຂົາຫຼົງທາງ ເຮົາໃຫ້ທິດທາງກັບພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ ເຮົາເຊັດນໍ້າຕາຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອເຮົາໂສກເສົ້າ ແມ່ນໃຜສາມາດປອບໃຈເຮົາດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້? ເມື່ອເຮົາເຈັບປ່ວຍ, ແມ່ນໃຜຄຳນຶງເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາ? ເມື່ອເຮົາໂສກເສົ້າ, ແມ່ນໃຜສາມາດຮັກສາບາດແຜທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ? ເມື່ອເຮົາຕ້ອງການບາງຄົນ, ແມ່ນໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະສະເໜີເພື່ອປັດຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເຮົາ? ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ບັດນີ້ ທ່າທີຜ່ານມາຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ເຮົາໄດ້ສູນເສຍໄປແລ້ວ, ບໍ່ກັບຄືນມາອີກ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຊົງຈຳແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ຜູ້ຄົນຫຼົງລືມທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ? ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກສັດຕູຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມບໍ?

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 27" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 373)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງມາໂລກມະນຸດ ຜູ້ຄົນກໍສະແຫວງຫາທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຂັບໄລ່ພຣະອົງຈາກອະນາເຂດຂອງພວກເຂົາ ຄືກັບວ່າ ພຣະອົງເປັນຄືເດັກກຳພ້າທີ່ລ່ອງລອຍໄປທົ່ວໂລກ ຫຼື ຄືກັບມະນຸດໂລກທີ່ບໍ່ມີປະເທດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮູ້ສຶກຍຶດຕິດກັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍຕ້ອນຮັບການມາຂອງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອເຫັນການມາຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ້ອນເມກກໍເປັນເງົາປົກຄຸມໃບໜ້າອັນເບີກບານໃນກະພິບຕາ ຄືກັບວ່າ ພາຍຸກຳລັງມາຢ່າງກະທັນຫັນ ຫຼື ຄືກັບວ່າ ພຣະເຈົ້າອາດຈະເອົາຄວາມສຸກຂອງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາໄປ ແລະ ຄືກັບວ່າ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໃຫ້ພອນແກ່ມະນຸດເລີຍ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພັດມີແຕ່ເອົາຄວາມໂຊກຮ້າຍມາໃຫ້ພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ, ໃນແນວຄິດຂອງມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ສາບແຊ່ງພວກເຂົາຕະຫຼອດ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈພຣະອົງ ຫຼື ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ; ພວກເຂົາເຢັນຊາຕໍ່ພຣະອົງຕະຫຼອດ ແລະ ເປັນແບບນີ້ຕະຫຼອດ. ຍ້ອນມະນຸດມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ ມວນມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ແມ່ນແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມະນຸດຄວນມີ.
ມະນຸດບໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຫັນໃຈ ທີ່ມີຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມະນຸດໃຊ້ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ “ຄວາມຊອບທຳ” ເພື່ອຈັດການກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນແບບນີ້ເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີແກ່ນສານຫຼາຍໄປກວ່າຂົນນົກໃນກຳມືໜຶ່ງ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດແມ່ນຄົນຊົ່ວທີ່ບໍ່ມີຄ່າ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບຕົວເອງ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮັກແມ່ນແຕ່ຕົວເອງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ຢຽບຢໍ່າຕົວເອງ ແລ້ວນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມບໍ່ມີຄ່າຂອງພວກເຂົາບໍ?
ມະນຸດແມ່ນຄືກັນກັບຍິງຊົ່ວທີ່ຫຼິ້ນເກມກັບຕົວເອງ ແລະ ມອບຕົວເອງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນລ່ວງເກີນ. ເຖິງດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຕໍ່າຕ້ອຍພຽງໃດ. ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກໃນການເຮັດວຽກເພື່ອຜູ້ອື່ນ ຫຼື ໂອ້ລົມກັບຜູ້ອື່ນ ໂດຍເອົາຕົວເອງໄປຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ອື່ນ;
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມສົກກະປົກທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຊີວິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຊີວິດຂອງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບທຸກການເຄື່ອນໄຫວ, ທຸກການປະຕິບັດ, ທຸກຖ້ອຍຄຳ ແລະ ທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ. ເຮົາເຖິງກັບສາມາດເປີດໂປງຄວາມອັບອາຍທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະເປີດເຜີຍການເຮັດຜິດຢ່າງລັບໆຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື ຍອມຕໍ່ຕັນຫາຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະເປີດເຜີຍສະພາບທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປຄືກັນກັບຫອຍທີ່ຖອຍເຂົ້າເປືອກຂອງພວກມັນ. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ຂໍ້ຜິດພາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງແມ່ນຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະອວດອ້າງສະເໜ່ຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ໂດຍອວດໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຜູ້ຄົນແມ່ນຜິດປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນແບບປົກກະຕິຂອງຜູ້ຄົນກໍຂາດຫາຍໄປ,

ແລ້ວນັບພາສາຫຍັງກັບຄວາມສຳພັນແບບປົກກະຕິລະຫວ່າງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ວັດຖຸປະສົງຫຼັກຂອງພຣະອົງກໍເພື່ອໃຫ້ມີພື້ນທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະສາມາດກຳຈັດພະທຽມທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະສາມາດໃຊ້ອຳນາດເໜືອມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 14” ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

X ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ

ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 1

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 374)

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ, ມີລິດອຳນາດແບບກະສັດຂອງພຣະອົງຈາກບັນລັງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງປົກຄອງເໜືອຈັກກະວານ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນການນຳພາພວກເຮົາເທິງໂລກທັງປວງ. ໃນທຸກຊ່ວງເວລາ ພວກເຮົາຈະໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງ ແລະ ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຢ່າງງຽບໆ ບໍ່ເຄີຍພາດແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ ແລະ ມີບົດຮຽນໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຢູ່ສະເໝີ. ທຸກສິ່ງ ນັບຕັ້ງແຕ່ສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງຈົນເຖິງຜູ້ຄົນ, ເລື່ອງລາວ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຢູ່ໂດຍການອະນຸຍາດຈາກບັນລັງຂອງພຣະອົງ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄວາມບໍ່ພໍໃຈເກີດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະທານຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ເມື່ອຄວາມເຈັບປ່ວຍເກີດຂຶ້ນ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນ່ນອນ ເຈດຕະນາດີຂອງພຣະອົງມີຢູ່ພາຍໃນ. ເຖິງແມ່ນຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າອາດຜະເຊີນກັບການທົນທຸກເລັກນ້ອຍ, ບໍ່ໃຫ້ພິຈາລະນາແນວຄິດໃດໆຈາກຊາຕານ. ໃຫ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງການສັນລະເສີນຂອງເຈົ້າ. ຢ່າເສຍໃຈເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ໃຫ້ສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາອີກຄັ້ງ ແລະ ຢ່າທໍ້ຖອຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງສະແຫວງເຈົ້າດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບເປັນແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດເປັນທ່ານໝໍທີ່ມີອຳນາດທັງປວງ! ການອາໄສໃນຄວາມເຈັບປ່ວຍກໍຄືການເຈັບປ່ວຍ, ແຕ່ການອາໄສໃນວິນຍານຄືການສະບາຍດີ. ສະນັ້ນ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຍັງມີຫັ່ນງລົມຫາຍໃຈ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າຕາຍ.

ພວກເຮົາມີຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຟື້ນຄືນຊີບຢູ່ພາຍໃນພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຂາດຄວາມເຊື່ອໃນການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງປະຕິເສດບໍ່ໄດ້: ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃສ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນພວກເຮົາ. ແນ່ນອນ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫວານຊື່ນ! ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຄືຢາທີ່ແຮງ! ມັນເຮັດໃຫ້ມານຮ້າຍ ແລະ ຊາຕານອັບອາຍ! ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມອບການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຮັດວຽກຢ່າງໄວເພື່ອຊ່ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນ! ມັນປັດເປົ່າທຸກສິ່ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ. ຄວາມເຊື່ອເປັນຄືກັບຂົວໄມ້ຫັ່ນງດຽວ: ຄົນທີ່ຍຶດຕິດກັບຊີວິດຢ່າງໜ້າສົງສານກໍຈະມີຄວາມລຳບາກທີ່ຈະຂ້າມມັນໄດ້, ແຕ່ຄົນທີ່ພ້ອມຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງກໍສາມາດຂ້າມຜ່ານໄດ້ ໂດຍບໍ່ຕົກລົງ ແລະ

ປາສະຈາກຄວາມກັງວົນ. ຖ້າມະນຸດມີຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ກ້າ ແລະ ຢ້ານກົວ, ມັນກໍເປັນຍ້ອນຊາຕານໄດ້ຫຼອກລວງພວກເຂົາ, ຢ້ານວ່າພວກເຮົາຈະຂ້າມຂົວແຫ່ງຄວາມເຊື່ອເພື່ອເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ຊາຕານກຳລັງພະຍາຍາມທຸກວິທີທີ່ເປັນໄປໄດ້ເພື່ອສົ່ງຄວາມຄິດຂອງມັນແກ່ພວກເຮົາ. ໃນທຸກຊ່ວງເວລາ ພວກເຮົາຄວນອະທິຖານໃຫ້ພຣະເຈົ້າສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ, ໃນທຸກຊ່ວງເວລາ ພວກເຮົາຄວນເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າເພື່ອຊຳລະລ້າງພິດຂອງຊາຕານອອກຈາກພວກເຮົາ, ປະຕິບັດວິທີການຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາໃນທຸກຊ່ວງເວລາ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດເໜືອການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ.

(ຈາກ "ບົດທີ 6" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 375)

ການເກີດຂຶ້ນຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາເລັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຖອນກັບຄືນສູ່ວິນຍານ. ຢ່າປະພຶດດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແຂງກະດ້າງ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກັງວົນ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຢ່າພະຍາຍາມເຮັດວ່າໂຕສະຫຼາດ. ຢ່າອີ່ມອົກອີ່ມໃຈ ແລະ ພໍໃຈໃນຕົນເອງ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຫຼາຍເກີນໄປກັບຄວາມລຳບາກຂອງເຈົ້າເອງ. ສິ່ງດຽວທີ່ຕ້ອງເຮັດກໍຄືການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈິງ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ ຫຼື ເຮັດຫູທວນລົມໃສ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ; ເຈົ້າຕ້ອງພິຈາລະນາພວກມັນຢ່າງຮອບຄອບ, ເຮັດຊ້ຳການອະທິຖານ–ການອ່ານຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຊີວິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳ. ຢ່າມີສ່ວນຮ່ວມໃນສິ່ງທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດໂດຍກືນກິນພວກມັນຢ່າງໂລພາ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເວລາຕົນເອງໄດ້ຍ່ອຍພວກມັນ. ເຈົ້າອີງໃສ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ? ຢ່າເວົ້າຢ່າງໂອ້ອວດຄືກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສັບສົນໝົດເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ບັນຫາເກີດຂຶ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງຝຶກວິນຍານຂອງເຈົ້າທຸກຊົ່ວໂມງໃນທຸກມື້; ຢ່າຫຼຸດຄວາມເຂັ້ມງວດລົງແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ. ເຈົ້າຕ້ອງມີວິນຍານທີ່ກະຕືລືລົ້ນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າອາດຜະເຊີນຜູ້ໃດ ຫຼື ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຕິດຕາມ. ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກມື້, ຊອກຫາຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ປ່ອຍປະລະເລີຍ, ໃຫ້ພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆຖືກຕ້ອງຈົນເຖິງລາຍລະອຽດສຸດທ້າຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງພຽບພ້ອມດ້ວຍຄວາມຈິງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຜິດໆ.

ເຈົ້າຕ້ອງຂະຫຍາຍຂອບເຂດປະສົບການຂອງເຈົ້າ ແລະ ແນໃສ່ການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານທາງປະສົບການ, ເຈົ້າຈະສາມາດແນ່ໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ຫາກປາສະຈາກປະສົບການ, ການອ້າງວ່າໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງກໍເປັນພຽງຊຸດຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຕ້ອງຈັດເຈນ! ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ! ຢ່າຂີ້ຄ້ານອີກຕໍ່ໄປ; ຖ້າເຈົ້າຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນລັກສະນະຕາມບຸນຕາມກຳ ໂດຍບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະກ້າວໜ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕາບອດຫຼາຍແທ້ໆ. ເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຟັງສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງລະມັດລະວັງ, ເປີດຫູຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖະໜອມເວລາທີ່ເຈົ້າມີເຫຼືອຢູ່ ແລະ ໃຫ້ຊຳລະລາຄາ ບໍ່ວ່າມັນຈະມີສໍ່າໃດກໍຕາມ. ເມື່ອເຈົ້າມີເຫຼັກ, ໃຫ້ໃຊ້ມັນໃນບ່ອນທີ່ມັນເກີດຜົນ, ເພື່ອສ້າງດາບທີ່ເຂັ້ມແຂງ; ຍຶດຕິດສິ່ງທີ່ສຳຄັນເປັນຢ່າງດີ ແລະ ສຸມໃສ່ການນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ຖ້າເຈົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວບໍ່ວ່າຢູ່ພາຍນອກ ເຈົ້າອາດເຮັດດີປານໃດກໍຕາມ, ມັນກໍຈະບໍ່ເກີດປະໂຫຍດຫຍັງ. ການປະຕິບັດໂດຍການເວົ້າແຕ່ປາກເທົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບສຳລັບພຣະເຈົ້າ; ການປ່ຽນແປງຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຜ່ານທາງພຶດຕິກຳ, ອຸປະນິໄສ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າ.

ເວລາໃກ້ມາເຖິງແລ້ວ! ແມ່ນແຕ່ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດໃນໂລກນີ້ກໍຕ້ອງຖືກໂຍນຖິ້ມ. ບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫຼື ອັນຕະລາຍຈຳນວນໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢ້ານ ຫຼື ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໜັກໃຈໄດ້, ເຖິງແມ່ນທ້ອງຟ້າຕ້ອງພັງທະລາຍ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈແບບນີ້, ມັນກໍຈະຍາກເກີນໄປສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະກາຍມາເປັນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ. ຄົນທີ່ຂີ້ຢ້ານ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຍຶດຕິດກັບຊີວິດຢ່າງຂີ້ຢ້ານກໍບໍ່ສົມຄວນຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າພວກເຮົາອາດບໍ່ຮູ້ຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງຈະສົງສານພວກເຮົາ, ມືຂອງພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພຣະອົງຍັງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສົມບູນ. ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາມີຫົວໃຈທີ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ບໍ່ທໍ້ໃຈ ແລະ ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຮີບຮ້ອນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຮົາຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທຳແທ້ໆ; ພຣະອົງຈະເຕີມເຕັມສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຂາດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາພໍໃຈ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ.

ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໂລພາ ແລະ ຂີ້ຄ້ານ, ມີຊີວິດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງພວກເຂົາອີ່ມຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເສີຍເມີຍຕໍ່ທຸກສິ່ງ, ພວກເຂົາກໍຈະຄົ້ນພົບວ່າມັນຍາກທີ່ຈະຫຼີກລ່ຽງການປະສົບກັບຄວາມສູນເສຍ. ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດປົກຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ! ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາເງີຍຂຶ້ນເບິ່ງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ເຂົ້າສູ່ວິນຍານ ແລະ ສົນທະນາກັບພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສະແຫວງຫາ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຈະຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຈະມີຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສະຫງົບສຸກ, ໝັ້ນຄົງດ້ວຍຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງທີ່ສົມບູນ. ມັນສຳຄັນທີ່ຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ການທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໂດຍເພິ່ງພາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງນັບວ່າເປັນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ.

ຖ້າພວກເຮົາເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ພວກເຮົາ ແລະ ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້. ຫາກປາສະຈາກປະສົບການຕົວຈິງ, ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ້າວໜ້າຢ່າງກ້າວກະໂດດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຮັບການຝຶກອົບຮົມ, ມັນກໍຈະຍາກສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະທັນກັບບາດກ້າວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໄວວາ. ໃຫ້ຟ້າວ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າຖືກຢຽບຢໍ່າຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງຊາຕານ ແລະ ເຂົ້າສູ່ທະເລສາບແຫ່ງໄຟ ແລະ ມາດ ເຊິ່ງບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ຫຼົບໜີ. ຈົ່ງໄປໃນຕອນນີ້ ແລະ ສະແຫວງສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຖືກໂຍນຖິ້ມ.

(ຈາກ "ບົດທີ 7" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 376)

ເຮົາຕ້ອງການເຕືອນເຈົ້າວ່າ ການສົງໄສ ຫຼື ການປະໝາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈ ແລະ ເຊື່ອຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຕ້ອງຕື່ນຕົວຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຢ່າສະແດງນິໄສອວດດີ ແລະ ຄິດວ່າຕົນເອງຊອບທຳຈັກເທື່ອ: ເຈົ້າຕ້ອງເພິ່ງພາເຮົາເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສເກົ່າ,

ອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດທີ່ຕິດຝັງຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນອອກໄປ.
ເຈົ້າຄວນມີຄວາມສາມາດຮັກສາສະພາບປົກກະຕິຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ມີອຸປະນິໄສທີ່ໝັ້ນຄົງ. ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີສະຕິ ແລະ ຊັດເຈນ ແລະ ບໍ່ຄວນໄກວ ຫຼື ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ, ເຫດການໃດໜຶ່ງ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ເຈົ້າຄວນສາມາດມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາສະເໝີ ແລະ ຮັກສາຄວາມໃກ້ຊິດ ແລະ ການສົນທະນາກັບເຮົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເຈົ້າຕ້ອງສະແດງກຳລັງ ແລະ ກະດູກສັນຫຼັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ; ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າເພື່ອເຮົາ ແລະ ຢ່າຢ້ານສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນຈະເວົ້າ. ຈົ່ງຕັ້ງໃຈປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງເຮົາ ແລະ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄົນອື່ນຄວບຄຸມເຈົ້າ.
ສິ່ງທີ່ເຮົາເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບເຈົ້າຕ້ອງຖືກປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊັກຊ້າໄດ້. ໃນສ່ວນເລິກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເຈົ້າອຶດອັດ ແມ່ນບໍ່? ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຢືນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າເພື່ອເຮົາ ໃນຂະນະທີ່ຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາ? ເຈົ້າສືບຕໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການວາງແຜນທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ແຕ່ເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງຢ່າງຊັດເຈນໝົດແລ້ວ. ເຮົາແມ່ນຜູ້ສະໜັບສະໜູນຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງກຳບັງຂອງເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຈົ້າຢ້ານຫຍັງ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ອ່ອນໄຫວເກີນໄປບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມອາລົມຂອງເຈົ້າໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້; ເຮົາບໍ່ສະແດງອອກດ້ວຍການໃຊ້ອາລົມ ແຕ່ ກົງກັນຂ້າມເຮົາໃຊ້ຄວາມຊອບທຳ. ຖ້າພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດລອດພົ້ນໄດ້! ເຈດຕະນາຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິເສດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈຂອງເຈົ້າທັງໝົດກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອຕິດຕາມຢ່າງໝົດຫົວໃຈ. ເຮົາຈະຮັກສາເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີ. ຢ່າຂີ້ຢ້ານ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຖືກຄວບຄຸມໂດຍສາມີ ຫຼື ພັນລະຍາຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ.

ຈົ່ງມີຄວາມເຊື່ອ! ຈົ່ງມີຄວາມເຊື່ອ! ເຮົາຄືອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຈົ້າ. ບາງເທື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງໃນສິ່ງນີ້, ແຕ່ເຈົ້າຍັງຕ້ອງໄດ້ລະມັດລະວັງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຄຣິສຕະຈັກ, ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຕ້ອງອຸທິດທັງໝົດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເຫັນຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບທັງໝົດຢ່າງຊັດເຈນ. ຈະບໍ່ມີການຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ; ມື້ເຫຼົ່ານັ້ນກຳລັງມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ແລ້ວເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອເຕີບໂຕ ແລະ ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ເຮົາຢ່າງໄວໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຖືກປະຕິບັດໄດ້ແນວໃດ? ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງມີການໄຕ່ຕອງຢ່າງລະອຽດ ແລະ

ສົນທະນາກັບເຮົາຢ່າງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຈົ່ງເພິ່ງພາເຮົາ, ຈົ່ງເຊື່ອໃນເຮົາ, ຢ່າປະໝາດ ແລະ ຈົ່ງມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະເລີ່ມເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມການນຳພາຂອງເຮົາ.

ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບມີຄວາມຈິງຢ່າງດີ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມຄວາມຈິງນັ້ນໃຫ້ເລື້ອຍຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.

ທຸກຄວາມຈິງຕ້ອງຖືກປະຕິບັດກ່ອນທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈມັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 9" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 377)

ເຈົ້າບໍ່ຄວນຢ້ານຫັ້ນໆນີ້ງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ໄພອັນຕະລາຍຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຈະໝັ້ນຄົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ຢ່າທໍ້ຖອຍໃນສິ່ງໃດເລີຍ ເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະພົບກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແລະ ມືຂອງເຮົາຈະ... ແລະ ເຈົ້າຈະອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທາງຈິດໃຈຢ່າງບໍ່ຈົບສິ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງອົດກັ້ນຕໍ່ທຸກຢ່າງ; ເພື່ອເຮົາແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງກຽມພ້ອມທີ່ຈະປ່ອຍຖິ້ມທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຕິດຕາມເຮົາ ແລະ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະສະຫຼະທັງໝົດຂອງເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາຈະທົດສອບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມອບຄວາມຊື່ສັດຂອງເຈົ້າໃຫ້ເຮົາບໍ?

ເຈົ້າຈະຕິດຕາມເຮົາໄປສູ່ບັ້ນປາຍຂອງຫົນທາງດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດບໍ? ຢ່າຢ້ານເລີຍ; ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງເຮົາ, ແມ່ນໃຜທີ່ຈະສາມາດຂວາງຫົນທາງໄດ້? ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້! ຈົ່ງຈື່! ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແມ່ນຍ້ອນເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກຢ່າງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການສັງເກດການຂອງເຮົາ. ຄຳເວົ້າທຸກຄຳ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ ຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ບໍ? ເມື່ອການທົດລອງແຫ່ງໄຟໄດ້ມາເຖິງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຄູກເຂົ່າ ແລະ ຮ້ອງອອກມາບໍ? ຫຼື ເຈົ້າຈະຫົດໝອບ ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າບໍ?

ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມກ້າຫານຂອງເຮົາໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງມີຫຼັກການ ເມື່ອພົບກັບຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຍອມແພ້ໃຫ້ກັບກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດເຊັ່ນກັນ.

ຈົ່ງເພິ່ງພາສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາເພື່ອຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ສົມບູນ;

ຢ່າໃຫ້ແຜນການຂອງຊາຕານເລີ່ມມີຜົນ.

ຈົ່ງທຸ້ມເທຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃສ່ໃນການວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະປອບໃຈເຈົ້າ ແລະ ມອບຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມສຸກເຂົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າພະຍາຍາມເປັນຄົນບາງແບບເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ; ການເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ນໍ້າໜັກຫຼາຍກວ່າບໍ? ໃນການເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈນັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຍິ່ງມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ

ຄວາມສຸກຊົ່ວນິດນິລັນ ແລະ ຕະຫຼອດຊີວິດບໍ? ຄວາມທົນທຸກໃນປັດຈຸບັນເປັນເຄື່ອງສະແດງວ່າພຣະພອນໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ; ມັນບັນລະຍາຍບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເຈົ້າບໍ່ສາມາດຝັນເຖິງມັນໄດ້ເລີຍ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກມັນກາຍເປັນຈິງແລ້ວ, ຊ່າງເປັນຈິງຫຼາຍແທ້ງ! ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກເລີຍ ເຈົ້າສາມາດເຫັນມັນບໍ? ທຸກຊິ້ນສ່ວນຂອງສິ່ງນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃນຕົວເຮົາ ແລະ ມັນຊ່າງສົດໃສຫຼາຍໃນທາງໜ້າ! ຈົ່ງເຊັດນໍ້າຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ຄວາມໂສກເສົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກຈັດກຽມໂດຍມືຂອງເຮົາ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຊະນະໃນໄວງນີ້ ແລະ ເພື່ອນໍາພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພຣະລັດສະໝີກັບເຮົາ. ສໍາລັບທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນມີຄວາມຍິນດີກັບມັນ ແລະ ມີຄວາມສັນລະເສີນຢ່າງເຕັມທີ່; ສິ່ງນັ້ນຈະເອົາຄວາມພໍໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງມາສູ່ເຮົາ.

ຊີວິດທີ່ດີກວ່າໃນພຣະຄຣິດໄດ້ປະກົດຂຶ້ນແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຢ້ານ. ຊາຕານຢູ່ກ້ອງລຸ່ມຕີນຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ແລະ ເວລາຂອງພວກມັນຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ອີກດົນແລ້ວ. ຕື່ນຕົວໄດ້ແລ້ວ! ໃຫ້ປະຖິ້ມໂລກແຫ່ງຄວາມຜິດສິນທໍາ, ໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກເຫວເລິກແຫ່ງຄວາມຕາຍ! ຈົ່ງຊື່ສັດກັບເຮົາບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ຈົ່ງກ້າວໄປທາງໜ້າດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ; ເຮົາແມ່ນສີລາທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງເພິ່ງພາເຮົາ!

(ຈາກ "ບົດທີ 10" ຂອງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 378)

ຖ້າເຈົ້າມີອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ໝັ້ນຄົງທີ່ພັດມາທາງນີ້ ຫຼື ທາງນັ້ນຄືກັບລົມ ແລະ ຝົນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍສຸດແຮງຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ໄມ້ແສ້ຂອງເຮົາກໍຈະບໍ່ຢູ່ໄກຈາກເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ເມື່ອເຈົ້າຖືກຈັດການ, ຍິ່ງສະພາບແວດລ້ອມຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເທົ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງເຈົ້າຖືກຂົ່ມເຫັງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະເຊົາຍຶດຕິດກັບໂລກ. ເຈົ້າຈະມາຫາເຮົາ ແລະ ຟື້ນຄືນຄວາມແຂງແຮງ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຈົ້າຄືນໂດຍບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະດໍາເນີນໄປຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ງ່າຍຂຶ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າຈາກດ້ານນອກ; ຈົ່ງຫ້າວຫັນ ແລະ ບໍ່ກຽດຄ້ານ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວກັບໃຜ ຫຼື ສິ່ງໃດ ໃນທຸກສະຖານະການ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ໃດ. ເຈົ້າຕ້ອງມີອຸປະນິໄສທີ່ໝັ້ນຄົງ; ບໍ່ວ່າຄົນຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງນໍາສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ວ່າເປັນຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດທັນທີ.

ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເຮັດວຽກຢູ່ຂ້າງໃນຕົວເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າອາດຈະປະເຊີນໜ້າກັບໃຜກໍຕາມ; ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນການເປັນພະຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສັບສົນ, ເຫັນດີຢ່າງຕາບອດກັບຄົນໂດຍບໍ່ມີຄວາມຄິດເປັນຂອງຕົວເອງ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຢືນຂຶ້ນ ແລະ ຄັດຄ້ານສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າບາງສິ່ງຜິດພາດ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງມິດງຽບຢູ່, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ວ່າບາງສິ່ງຜິດພາດ, ແຕ່ຈາກນັ້ນກໍບິດເບືອນຫົວຂໍ້ ແລະ ຖືກຊາຕານກີດກັນ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເວົ້າໂດຍບໍ່ມີຜົນຫຍັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຍັງມີຄວາມຢ້ານຢູ່ໃນໃຈເຈົ້າຢູ່. ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງຊາຕານບໍ?

ຜູ້ເອົາຊະນະແມ່ນຫຍັງ? ທະຫານທີ່ດີຂອງພຣະຄຣິດຕ້ອງກ້າຫານ ແລະ ເພິ່ງພາເຮົາເພື່ອໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຝ່າຍວິນຍານ; ພວກເຂົາຕ້ອງຕໍ່ສູ້ເພື່ອກາຍເປັນນັກຮົບ ແລະ ສູ້ຮົບກັບຊາຕານຈົນເຖິງຕາຍ. ເຈົ້າຕ້ອງຕື່ນຕົວຢູ່ສະເໝີ ແລະ ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ເຈົ້າຮ່ວມມືກັບເຮົາຢ່າງຫ້າວຫັນຢູ່ທຸກຊ່ວງເວລາ ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ເຈົ້າຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະຫງົບງຽບຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໃນທຸກເວລາ ແລະ ທຸກສະຖານະການ, ຟັງຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ແລະ ສູນເສຍທີ່ໝັ້ນຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພາຍໃນເຮົາກໍສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ພຣະທຳຂອງເຮົາທຸກຄຳແມ່ນແນໃສ່ສະພາວະຂອງເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນແທງທະລຸຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າອາດຈະປະຕິເສດພວກມັນທາງຄຳເວົ້າ, ແຕ່ໃນໃຈເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິເສດພວກມັນໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າວິເຄາະພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະຖືກພິພາກສາ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງ; ພວກມັນແມ່ນດາບສອງຄົມທີ່ແຫຼມ ແລະ ພວກມັນສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ມີຫົນທາງສູ່ການປະຕິບັດພຣະທຳຂອງເຮົາກໍໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມພວກມັນຈະຖືກພິພາກສາຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ; ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນຈິງຫຼາຍ. ທຸກມື້ນີ້ ຂອບເຂດຂອງຜູ້ທີ່ຖືກເຮົາຕັດສິນແຜ່ກວ້າງອອກ: ບໍ່ສະເພາະແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຖືກຕັດສິນ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຖືກພິພາກສາເຊັ່ນກັນ. ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ຜູ້ທີ່ກຳລັງຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນໄຟທີ່ລຸກໄໝ້! ພຣະເຈົ້າສ່ວາງສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ! ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຕັດສິນປະຫານຊີວິດພວກເຂົາ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ທີ່ໂອ້ອວດ, ຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມໃນການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ສັບສົນ ແລະ ມີຄວາມສົງໄສ, ຜູ້ທີ່ກວດສອບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາຈະມາເຖິງຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນເວລາໃດກໍໄດ້.
ການກະທຳທັງໝົດຂອງຄົນຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກ.
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄົ້ນຫາຫົວໃຈສ່ວນເລິກທີ່ສຸດຂອງຄົນ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຢ່າເຮັດບໍ່ສົນໃຈເລີຍ; ໃຫ້ຮອບຄອບ ແລະ ລະມັດລະວັງ. ຢ່າເຮັດຫຍັງດ້ວຍຕົວເອງຢ່າງຕາບອດ. ຖ້າການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາ. ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ຈະຮຽນແບບ, ທ່າທີວ່າມີເຫດຜົນ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ; ເຈົ້າຕ້ອງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ສື່ສານກັບເຮົາເລື້ອຍໆ.

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເອົາຫຍັງຈາກເຮົາໄປ ມັນກໍຈະມອບເສັ້ນທາງປະຕິບັດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ເຈົ້າຍັງຈະມາພ້ອມກັບອຳນາດຂອງເຮົາ, ມີການສະຖິດຢູ່ຂອງເຮົາ ແລະ ຢ່າງໃນພຣະທຳຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີ; ເຈົ້າຈະຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງທາງໂລກ ແລະ ມີອຳນາດແຫ່ງການເປັນຄືນມາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ການສະຖິດຂອງເຮົາໃນຄຳເວົ້າ, ພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຕີໂຕອອກຫ່າງຈາກເຮົາ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າເອງ, ຢູ່ໃນແນວຄິດຂອງຈິດໃຈ ແລະ ໃນຫຼັກຄຳສອນ ແລະ ກົດເກນຕ່າງໆ, ແລ້ວນັ້ນເປັນຂໍ້ພິສູດວ່າເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈເຮັດບາບ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ເຈົ້າຍັງຄົງຍຶດໝັ້ນໃນຕົວຕົນເກົ່າຂອງເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ຍອມໃຫ້ໃຜມາທຳຮ້າຍຕົວເຈົ້າ ຫຼື ທຳຮ້າຍຈິດໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ. ຄົນທີ່ເຮັດແບບນີ້ມີຄວາມສາມາດຕໍ່າຫຼາຍ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງເປັນຄົນໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຮັບຮູ້ພອນຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ປະພຶດຕົວຢ່າງຫຼີກຫຼ່ຽງແບບນັ້ນ, ແລ້ວເມື່ອໃດເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດໃຫ້ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າໄດ້? ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາກ່າວແລ້ວ, ເຈົ້າໄດ້ຟັງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຈົ້າອ່ອນແອເປັນພິເສດ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ບັນຫາຂອງເຈົ້າຖືກບົ່ງຊີ້ອອກແທ້ໆ. ນັ້ນແມ່ນອຸດທິພາວະແບບໃດ? ເມື່ອໃດເຮົາຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນໄດ້ ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງຖືກຊັກຊວນຢູ່ສະເໝີ? ຖ້າເຈົ້າຢ້ານການຕຳ ແລະ ການຂູດຂີດ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງຟ້າວເຕືອນຄົນອື່ນໆວ່າ "ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ໃຜຈັດການກັບຂ້ານ້ອຍ; ຂ້ານ້ອຍສາມາດກຳຈັດອຸປະນິໄສທຳມະຊາດເກົ່າໆຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດ້ວຍຕົວຂ້ານ້ອຍເອງ". ສະນັ້ນ, ຈະບໍ່ມີໃຜວິຈານເຈົ້າ ຫຼື ແຕະຕ້ອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເຊື່ອທາງໃດກໍໄດ້ຕາມໃຈເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີໃຜສົນໃຈເຈົ້າ.

ເຈົ້າສາມາດຍ່າງຕາມບາດກ້າວຂອງເຮົາແບບນີ້ໄດ້ບໍ? ການອ້າງວ່າເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນກໍເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສົງໄສແທ້ໆ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະບໍ່ເປັນບັນຫາ ແລະ ເຈົ້າຈະເຊື່ອວ່າມັນແມ່ນຄວາມຮັກ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມາຫາເຈົ້າ. ເມື່ອເຮົາກ່າວ ມັນແມ່ນສຳລັບລູກຊາຍຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາຄວນໄດ້ຮັບການຂອບໃຈ ແລະ ຄຳສັນລະເສີນ.

(ຈາກ "ບົດທີ 12" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 379)

ຄົນທຸກມື້ນີ້ບໍ່ສາມາດສະຫຼະຕົນເອງໄດ້; ພວກເຂົາຄິດຢູ່ສະເໝີວ່າພວກເຂົາຖືກ. ພວກເຂົາຕິດຢູ່ໃນໂລກນ້ອຍໆຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນປະເພດຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາມີເຈດຕະນາ ແລະ ວັດຖຸປະສົງທີ່ຜິດ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຍັງສານຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກພິພາກສາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ໃນກໍລະນີຮ້າຍແຮງ ພວກເຂົາຈະຖືກກຳຈັດ. ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນໃນການຮັກສາການສົນທະນາທີ່ຕໍ່ເນື່ອງກັບເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການສົນທະນາກັບໃຜກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄົນທີ່ເຈົ້າສົນທະນານຳ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສົນທະນາກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານໃນຊີວິດ; ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສະໜອງຊີວິດໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ ແລະ ຕອບສະໜອງຄວາມຂາດເຂີນຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເຈົ້າບໍ່ຄວນເວົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍນໍ້າສຽງການບັນຍາຍ; ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ, ນັ້ນແມ່ນຕຳແໜ່ງທີ່ຜິດທີ່ມີ. ໃນການສົນທະນາ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານ, ເຈົ້າຕ້ອງມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງຄົນ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເປັນຄົນປະເພດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສົນທະນາດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີ.

ສິ່ງສຳຄັນໃນຕອນນີ້ແມ່ນໃຫ້ເຈົ້າສາມາດສົນທະນາກັບເຮົາ, ສື່ສານກັບເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ, ກິນ ແລະ ດື່ມດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ໄດ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຂົ້າໃຈສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກຈັດຕຽມໄວ້ອ້ອມຮອບຕົວເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນໄດ້ບໍ? ມັນສຳຄັນທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມອີງຕາມສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂາດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໂດຍພຣະທຳຂອງເຮົາ! ຈົ່ງຮັບຮູ້ມືຂອງເຮົາ ແລະ ຢ່າຈົ່ມວ່າ. ຖ້າເຈົ້າຈົ່ມວ່າ ແລະ ໜີໄປ, ເຈົ້າອາດຈະເສຍໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເລີ່ມດ້ວຍການຫຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຈົ້າຂາດຫາຍຢູ່ ແລະ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາແນວໃດ?

ມັນເປັນການຍາກສຳລັບຄົນທີ່ຈະເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສະຫຼະຕົວເອງ. ນິໄສຂອງພວກເຂົາບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ປ່ຽນທັດສະນະຄະຕິຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກາຍເປັນຄົນຫຍິ່ງ ແລະ ພໍໃຈໃນຕົວເອງເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຊີມລົດຊາດຄວາມຫວານເລັກໜ້ອຍ. ບາງຄົນຍັງບໍ່ທັນຕື່ນຕົວເທື່ອ; ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າເປັນຫຼາຍປານໃດ? ມັນປ້ອງກັນຕົວເອງຫຼາຍປານໃດ, ມັນຮຽນແບບຄົນອື່ນຫຼາຍປານໃດ ແລະ ມັນປະຕິບັດຕາມກົດຫຼາຍປານໃດ? ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຊຶ້ງ ແລະ ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີເຂົ້າໃກ້ເຮົາ. ພາຍນອກ, ເຈົ້າກຳລັງຄິດໄຕ່ຕອງສິ່ງຕ່າງໆຢູ່ສະເໝີ, ອີງໃສ່ແນວຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຄົ້ນຄວ້າຢ່າງລັບໆ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນແຜນການຍ່ອຍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ເອົາພວກມັນອອກມາໃນທີ່ໂລ່ງ. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແທ້ໆ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ແທ້ໆວ່າບາງສິ່ງບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍ້ານທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ປະຕິເສດມັນ? ມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າເພື່ອເຮົາ? ເຈົ້າຂາດແມ່ນແຕ່ສ່ວນທີ່ໜ້ອຍທີ່ສຸດຂອງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານບຸກຄະລິກທີ່ເດັດຂາດຍາມີ.

ວັດຖຸປະສົງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຖືກຈັດຕຽມໄວ້ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອຝຶກຝົນພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຫຼັກແຫຼມ ແລະ ເພື່ອເປີດດວງຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ວ່າສິ່ງໃດມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມສາມາດ ແລະ ພາລະ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນຄົງໃນວິນຍານ. ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາແມ່ນວ່າງເປົ່າ; ພວກມັນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຫຍັງເຈົ້າເລີຍ, ພວກມັນເຮັດໃຫ້ມີຊ່ອງວ່າງໃນວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສຍຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າ ແລະ ວາງໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາ ແລະ ດັກເຈົ້າໄວ້ໃນໃຈຂອງເຈົ້າເອງ. ຕອນນີ້ ເຈົ້າສາມາດກ້າວຂ້າມທຸກສິ່ງໃນໂລກຄາລະວາດເມື່ອເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນວິນຍານ ແຕ່ການມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແມ່ນການຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ; ນີ້ແມ່ນທາງຕັນແລ້ວ. ດຽວນີ້ ມັນງ່າຍດາຍຫຼາຍ: ຈົ່ງແນມເບິ່ງເຮົາດ້ວຍໃຈຂອງເຈົ້າ ແລ້ວວິນຍານຂອງເຈົ້າຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນທັນທີ. ເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເຮົາຈະຊີ້ນຳທຸກບາດກ້າວຂອງເຈົ້າ. ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະຖືກເປີດເຜີຍແກ່ເຈົ້າທຸກເວລາ ແລະ ທຸກບ່ອນ. ບໍ່ວ່າຢູ່ໃສ ຫຼື ເມື່ອໃດ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມເປັນອັນຕະລາຍປານໃດ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ໃຈຂອງເຮົາຈະຖືກເປີດເຜີຍແກ່ເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າແນມເບິ່ງເຮົາດ້ວຍໃຈຂອງເຈົ້າ; ໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າຈະແລ່ນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າ

ແລະ ຈະບໍ່ຫຼົງທາງ. ບາງຄົນພະຍາຍາມຮູ້ສຶກເຖິງທາງຂອງພວກເຂົາຈາກພາຍນອກ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຈາກພາຍໃນວິນຍານຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນປະຈຳ. ເມື່ອພວກເຂົາສົນທະນາກັບຄົນອື່ນ, ພວກເຂົາຍິ່ງສັບສົນຫຼາຍຂຶ້ນ, ບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະເດີນຕາມ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປ່ວຍ; ພວກເຂົາອາດຈະມີຫຼາຍສິ່ງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີຢູ່ຂ້າງໃນ ແຕ່ມັນມີປະໂຫຍດຫຍັງແດ່? ເຈົ້າມີເສັ້ນທາງໃຫ້ເດີນຕາມແທ້ບໍ? ເຈົ້າມີແສງເຍືອງທາງ ຫຼື ຄວາມສະຫວ່າງບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ໃດໆບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມຄືບໜ້າ ຫຼື ເຈົ້າຖົດຖອຍບໍ? ເຈົ້າສາມາດຮັກສາແສງສະຫວ່າງໃໝ່ໄດ້ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມນອບນ້ອມ; ຄວາມນອບນ້ອມທີ່ເຈົ້າມັກເວົ້າເຖິງນັ້ນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກເປັນພຽງແຕ່ການເວົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ເຊື່ອຟັງບໍ?

ອຸປະສັກທີ່ເກີດຈາກຄວາມຊອບທຳຂອງຕົວເອງ, ຄວາມອິ່ມເອມໃຈ, ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໃນຕົວເອງ ແລະ ຄວາມຈອງຫອງນັ້ນໃຫຍ່ຫຼວງພຽງໃດ? ຈະໂທດໃຜເມື່ອເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງໄດ້? ເຈົ້າຄວນກວດສອບຕົວເຈົ້າເອງຢ່າງຮອບຄອບເພື່ອເບິ່ງວ່າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນຮ່ວມກັບເຮົາໃນໃຈບໍ? ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທັງໝົດຂອງເຈົ້າຖືກເວົ້າ ແລະ ກະທຳຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາບໍ? ເຮົາກວດສອບຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຜິດບໍ? ເຈົ້າຕັ້ງໜ້າຜິດໆເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ ແລະ ເຈົ້າຮັບເອົາອາກາດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໃນຕົວເອງຢ່າງໃຈເຢັນ; ເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອປົກປ້ອງຕົວເອງ. ເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອປົກປິດຄວາມຊົ່ວຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າເຖິງຂັ້ນຄິດຫາວິທີທີ່ຈະຜັກດັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ການທໍລະຍົດຈັ່ງແມ່ນມີຢູ່ໃນໃຈເຈົ້າ! ຈົ່ງຄິດເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ. ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົວເຈົ້າເອງບໍທີ່ເຈົ້າປົກປິດຊາຕານ ແລະ ຕໍ່ມາກໍ່ບັງຄັບບຸ້ນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າຈາການກິນ ແລະ ດື່ມຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍຍ້ານວ່າດວງວິນຍານຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍແມ່ນບໍ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າເພື່ອຕົວເອງ? ເຈົ້າຄິດວ່າຄັ້ງຕໍ່ໄປເຈົ້າຈະສາມາດຊົດເຊີຍການກິນ ແລະ ດື່ມທີ່ຊາຕານໄດ້ເອົາໄປເທື່ອນີ້ໄດ້ບໍ? ສະນັ້ນ, ຕອນນີ້ເຈົ້າເຫັນຊັດເຈນແລ້ວ; ນີ້ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດຊົດເຊີຍໄດ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດຊົດເຊີຍເວລາທີ່ເສຍໄປນັ້ນໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງໝັ່ນກວດສອບຕົວເອງເພື່ອເບິ່ງວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີການກິນ ແລະ ດື່ມເກີດຂຶ້ນໃນການປະຊຸມກັນສອງສາມຄັ້ງທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ໃຜເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫານີ້. ເຈົ້າຕ້ອງສົນທະນາເທື່ອລະຄົນຈົນກວ່າມັນຊັດເຈນ. ຖ້າຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ຖືກກຳຈັດຢ່າງຈິງຈັງ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ມັນກໍຈະເກີດຂຶ້ນອີກ.

ດວງຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າປິດຢູ່; ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຈົ້າຕາບອດ! ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຫັນກໍບໍ່ສົນໃຈມັນ. ພວກເຂົາບໍ່ຢືນຢັດ ແລະ ເວົ້າອອກມາ, ພວກເຂົາກໍຕາບອດເຊັ່ນກັນ. ຄົນທີ່ເຫັນແຕ່ບໍ່ເວົ້າແມ່ນເປັນຄົນປາກກືກ. ຈັ່ງແມ່ນມີຄົນພິການຫຼາຍຄົນຢູ່ທີ່ນີ້.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 13" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 380)

ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ, ຊີວິດແມ່ນຫຍັງ ແລະ ເສັ້ນທາງແມ່ນຫຍັງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວິນຍານ. ພວກເຂົາຖືວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນພຽງແຕ່ສູດ. ນີ້ມັນເຄັ່ງຄັດຫຼາຍເກີນໄປ. ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ການສັນລະເສີນທີ່ແທ້ຈິງ. ບາງຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນຫຼັກ; ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ສິ່ງສຳຮອງເທົ່ານັ້ນ. ການຂັດຂວາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ການຮື້ຖອນການກໍ່ສ້າງພຣະຄຣິສຕະຈັກໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ການຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ແມ່ນຫຍັງຄືລູກນ້ອງຂອງຊາຕານ? ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກປົກປິດຢ່າງເລື່ອນລອຍເທົ່ານັ້ນ. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີການກິນ ແລະ ດື່ມໃນຄັ້ງນີ້? ບາງຄົນຮູ້ສຶກວ່າມື້ນີ້ພວກເຂົາຄວນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າດັ່ງງ ແຕ່ວ່າພວກເຂົາຄວນສັນລະເສີນພຣະອົງແນວໃດ? ພວກເຂົາຄວນເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໂດຍການຮ້ອງບົດເພງສັນເສີນ ແລະ ການຟ້ອນລຳບໍ? ແລ້ວວິທີການອື່ນບໍ່ນັບວ່າເປັນການສັນລະເສີນບໍ? ບາງຄົນມາໃນທີ່ປະຊຸມພ້ອມກັບແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າ ການສັນລະເສີນແບບປິຕິຍິນດີແມ່ນວິທີການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ຄົນມີແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໃສ່ໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຜົນຮັບສຸດທ້າຍຂອງສິ່ງນີ້ຄືການຂັດຂວາງຍັງເກີດຂຶ້ນຢູ່. ບໍ່ມີການກິນ ແລະ ດື່ມໃນການປະຊຸມນີ້; ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະປົກປ້ອງປະຈັກພະຍານຂອງພຣະຄຣິສຕະຈັກ ແຕ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າມີໃຜທີ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ງ? ຈົ່ງຖາມຕົວເອງວ່າ: ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ສະແດງການພິຈາລະນາຕໍ່ພາລະຂອງພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳເພື່ອພຣະອົງໄດ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດຢືນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າເພື່ອເຮົາໄດ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງສູ່ການປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງເດັດດ່ຽວບໍ? ເຈົ້າກ້າພໍທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບການກະທຳທັງໝົດຂອງຊາຕານບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດແຍກອາລົມຂອງເຈົ້າອອກ ແລະ ເປີດໂປງຊາຕານເພື່ອຄວາມຈິງຂອງເຮົາໄດ້ບໍ?

ເຈົ້າສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເຈດຕະນາຂອງເຮົາຖືກຕື່ມເຕັມໃນຕົວເຈົ້າໄດ້ບໍ?
ເຈົ້າໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດບໍ?
ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາບໍ? ຈົ່ງຕັ້ງຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ກັບຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ຄິດເຖິງພວກມັນເລື້ອຍໆ. ຂອງຂວັນຂອງຊາຕານຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງໂທດເຈົ້າຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄົນ ແລະ ເຈົ້າລົ້ມເຫຼວໃນການຮັບຮູ້ພິດຂອງຊາຕານ; ເຈົ້າກຳລັງພາຕົວເອງໄປສູ່ຄວາມຕາຍ.
ຊາຕານໄດ້ຫຼອກລວງເຈົ້າຢ່າງຖີ່ຖ້ວນຈົນເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າສັບສົນຢ່າງສິ້ນເຊີງ;
ເຈົ້າເມົາເຫຼົ້າແວັງແຫ່ງຄວາມສຳສ່ອນ ແລະ ເຈົ້າກໍ່ເຊໄປມາ, ບໍ່ສາມາດຍຶດຖືມຸມມອງທີ່ໜັກແໜ້ນໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີເສັ້ນທາງສຳລັບການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມໃນການຕໍ່ສູ້ ແລະ ການຜິດຖຽງກັນທີ່ປ່າເຖື່ອນ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຜິດຖືກ ແລະ ເຈົ້າຕິດຕາມໃຜກໍຕາມທີ່ນຳພາ. ເຈົ້າມີຄວາມຈິງບໍ? ບາງຄົນປົກປ້ອງຕົວເອງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຫຼອກລວງ. ພວກເຂົາສົນທະນາກັບຄົນອື່ນ ແຕ່ນັ້ນພຽງແຕ່ນຳພວກເຂົາໄປສູ່ທາງຕັນ. ແມ່ນຈາກເຮົາບໍທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຄວາມຕັ້ງໃຈ, ເປົ້າໝາຍ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພວກເຂົາ?
ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສາມາດຊົດເຊີຍອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າການກິນ ແລະ ດື່ມຂອງພວກເຂົາຖືກເອົາໄປບໍ? ຈົ່ງຊອກຫາສອງສາມຄົນເພື່ອສົນທະນາກັນ ແລະ ຖາມພວກເຂົາ; ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າເພື່ອຕົວເອງ: ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່? ຫຼື ທ້ອງຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າສົກກະປົກ ແລະ ຂີ້ເຫຍື່ອ ໂດຍປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມບໍ? ນັ້ນຈະບໍ່ຮື້ຖອນພຣະຄຣິສຕະຈັກບໍ? ຄວາມຮັກລະຫວ່າງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຢູ່ໃສ? ເຈົ້າຄົ້ນຄວ້າຢ່າງລັບໆວ່າໃຜຖືກ ແລະ ໃຜຜິດ ແຕ່ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ແບກຮັບພາລະຂອງພຣະຄຣິສຕະຈັກ? ປົກກະຕິແລ້ວ, ເຈົ້າເກັ່ງໃນການຮ້ອງປະໂຫຍກທີ່ໂດດເດັ່ນອອກມາ ແຕ່ເມື່ອສິ່ງຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນແທ້ໆ, ເຈົ້າກັບບໍ່ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບມັນ. ບາງຄົນເຂົ້າໃຈ ແຕ່ພຽງແຕ່ຈົ່ມຄ່ອຍໆເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນເວົ້າສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈອອກມາ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເວົ້າຫຍັງອີກແລ້ວ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າສິ່ງໃດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງໃດແມ່ນພາລະກິດຂອງຊາຕານ. ຄວາມຮູ້ສຶກພາຍໃນກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ?
ເຈົ້າພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ມັນ ແລະ ເຈົ້າມີຊ່ວງເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກໃນການຍອມຮັບສິ່ງໃໝ່ໆ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຍອມຮັບສິ່ງຕ່າງໆທາງສາສະໜາ ແລະ ທາງໂລກທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງຄົນເທົ່ານັ້ນ. ຜົນທີ່ໄດ້ຄື ເຈົ້າຕໍ່ສູ້ແບບບໍ່ມີເຫດຜົນ. ມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້?

ມີຈັກຄົນທີ່ແບກພາລະຂອງພຣະຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ? ເຈົ້າເຂົ້າໃຈມັນບໍ? ການຮ້ອງເພງສັນລະເສີນແມ່ນວິທີການໜຶ່ງໃນການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ວ່າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂອງການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າເຄັ່ງຄັດໃນວິທີທີ່ເຈົ້າໄປສັນລະເສີນພຣະອົງ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ເຈົ້າມີບໍ? ເຈົ້າຍຶດຕິດກັບແນວຄວາມຄິດຂອງຕົວເຈົ້າເອງຢ່າງບໍ່ລົດລະຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະກະທຳໃນວັນນີ້, ບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກສິ່ງທີ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າກຳລັງຮູ້ສຶກຢູ່ ແລະ ບໍ່ສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແບບງຽບໆ. ເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆແບບສຸ່ມສີ່ສຸ່ມຫ້າ; ເຈົ້າອາດຈະຮ້ອງເພງໄດ້ດີ ແຕ່ຜົນທີ່ໄດ້ແມ່ນຄວາມຫຍຸ້ງເຫຍີງຢ່າງສົມບູນ. ນັ້ນແມ່ນການກິນ ແລະ ດື່ມແທ້ບໍ? ເຈົ້າເຫັນບໍວ່າແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການຂັດຂວາງ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນວິນຍານຢ່າງແນ່ນອນ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຍຶດໝັ້ນໃນແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆ. ຈະມີວິທີແບກຮັບພາລະເພື່ອພຣະຄຣິສຕະຈັກແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຫັນວ່າ ຕອນນີ້ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງຄືບໜ້າໄວຍິ່ງຂຶ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າຕາບອດບໍຖ້າເຈົ້າກຳລັງກຳແໜ້ນແນວຄວາມຄິດຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່? ນັ້ນບໍ່ຄ້າຍຄືກັບການທີ່ແມງວັນບິນເຂົ້າຕຳກຳແພງ ແລະ ໂຊເຊໄປມາບໍ? ຖ້າເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າຈະຖືກປະຖິ້ມ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກ່ອນທີ່ໄພພິບັດຈະຍອມແພ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍການເພິ່ງພາພຣະຄຣິສ, ພວກເຂົາເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາເຊີດຊູພຣະອົງ. ພວກເຂົາແມ່ນເດັກຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ ແລະ ເປັນທະຫານທີ່ດີຂອງພຣະຄຣິສ. ມັນສຳຄັນທີ່ຕອນນີ້ເຈົ້າຕ້ອງສະຫງົບຈິດໃຈ, ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົນທະນາກັບພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍສ່ຽງທີ່ຈະຖືກຊາຕານຈັບຕົວໄປ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ສົນທະນາກັບເຮົາ, ແລ້ວຄວາມຈິງທັງໝົດກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍແກ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະມີມາດຕະຖານໃນການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະຕິບັດ. ຍ້ອນເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໃກ້ຊິດກັບເຮົາ, ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ຫ່າງຈາກເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼົງທາງຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ຊາຕານຈະບໍ່ມີທາງເອົາປຽບເຈົ້າໄດ້ ແລະ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ມັນຈະອັບອາຍ ແລະ ໜີໄປດ້ວຍຄວາມປາໄຊ. ຖ້າເຈົ້າເບິ່ງແຕ່ພາຍນອກຫາສິ່ງທີ່ຂາດຫາຍໄປໃນຕົວເຈົ້າ, ບາງຄັ້ງເຈົ້າອາດຈະພົບມັນບາງສ່ວນ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າພົບສ່ວນຫຼາຍຈະເປັນກົດລະບຽບ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການ. ເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍວາງຕົວເອງ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ

ຮູ້ວິທີທີ່ຈະໄຕ່ຕອງພວກມັນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງບາງຢ່າງ, ຈົ່ງເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ ແລະ ສົນທະນາກັບເຮົາເລື້ອຍໆ; ດ້ວຍວິທີນີ້, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຈະເປັນຈິງ ແລະ ຈິງແທ້. ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເຂົ້າໃກ້ເຮົາ. ສິ່ງນີ້ສຳຄັນ! ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງໄດ້; ວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້ານັ້ນນ້ອຍເກີນໄປອີຫຼີ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 13" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 381)

ຕອນນີ້, ເວລາກຳລັງເລັ່ງດ່ວນແທ້ໆ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ຫຼາຍວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອນຳພາພວກເຮົາສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງທັງໝົດ, ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ຢູ່ໃກ້ກັບເຮົາແທ້ໆ ແລະ ມີການຄົບຫາສະມາຄົມກັບເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີບ່ອນວ່າງເພື່ອຄັດ ແລະ ເລືອກເອົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປາສະຈາກອາລົມ ແລະ ບໍ່ສົນວ່າເຈົ້າເປັນຄົນແບບໃດ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າເຕັມໃຈຄົ້ນຫາ ແລະ ຕິດຕາມ, ບໍ່ແກ້ຕົວ ແລະ ບໍ່ໂຕ້ຖຽງກ່ຽວກັບຜົນກຳໄລ ແລະ ການຂາດທຶນຂອງຕົວເຈົ້າເອງ, ແຕ່ຄົ້ນຫາດ້ວຍຄວາມຫິວ ແລະ ຄວາມກະຫາຍຫາຄວາມຊອບທຳ, ແລ້ວເຮົາຈະສ່ອງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ປານໃດກໍຕາມ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ເຮົາຢາກເຫັນວ່າເຈົ້າເຮັດວຽກໜັກພຽງໃດໃນດ້ານບວກ.

ຖ້າເຈົ້າຍັງຍຶດໝັ້ນໃນແນວຄິດຂອງຕົວເອງ, ໝູນເປັນວົງກົມໃນໂລກນ້ອຍໆຂອງຕົວເຈົ້າເອງ, ແລ້ວເຮົາກໍຄິດວ່າເຈົ້າຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ... ການຖືກຍົກຂຶ້ນແມ່ນຫຍັງ? ການຖືກປະຖິ້ມໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມື້ນີ້ ເຈົ້າຄວນມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນຮ່ວມມືກັບເຮົາຢ່າງຫ້າວຫັນແນວໃດ? ຈົ່ງປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ, ວິເຄາະຕົວເຈົ້າເອງຢ່າງລະອຽດ, ຖອດໜ້າກາກຂອງເຈົ້າອອກ, ເຫັນທາດແທ້ຂອງຕົວເຈົ້າເອງຢ່າງຊັດເຈນ, ກຽດຊັງຕົວເອງ, ມີຫົວໃຈທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທຳຢ່າງຫິວ ແລະ ກະຫາຍ, ເຊື່ອວ່າຕົວເຈົ້າເອງນັ້ນບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະຫຼະຕົວເອງ, ສາມາດຢຸດທຸກວິທີການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສະຫງົບງຽບຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຖວາຍຄຳອະທິຖານຫຼາຍຂຶ້ນ, ເພິ່ງພາເຮົາຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ, ເງີຍໜ້າຂຶ້ນຫາເຮົາ ແລະ ບໍ່ຢຸດເຊົາທີ່ຈະເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ສື່ສານກັບເຮົາ, ໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ກະແລໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບ. ຜູ້ຄົນມັກຢູ່ໃນຕົວເອງ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນຍາກແທ້ໆທີ່ຄົນຈະຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ທຸກຄົນເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ; ມັນຈະບໍ່ເປັນຜົນແທ້ໆທີ່ຈະບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບມັນ. ຖ້າຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຜິດບ່ອນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ, ເຈົ້າຕ້ອງລະວັງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຈະລະມັດລະວັງຕໍ່ຄວາມປະໝາດ.

ພອນຈົ່ງມີແກ່ຜູ້ທີ່ລະວັງ ແລະ ຄອຍຖ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະຫງົບງຽບຕໍ່ໜ້າເຮົາ! ພອນຈົ່ງມີແກ່ຜູ້ທີ່ແນມຂຶ້ນຫາເຮົາຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ, ຜູ້ທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຟັງສຽງຂອງເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ, ຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ນຳເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດ! ເວລາສາມາດຜ່ານພົ້ນໄປໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປແທ້ງ; ໄພພິບັດທຸກຮູບແບບຈະແຜ່ລາມໄປ, ອ້າປາກທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ກະຫາຍເລືອດຂອງພວກມັນເພື່ອກືນກິນພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄືກັບນໍ້າຖ້ວມ. ລູກຊາຍຂອງເຮົາເອີຍ! ຮອດເວລາແລ້ວ! ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ໄຕ່ຕອງອີກຕໍ່ໄປ. ທາງອອກດຽວທີ່ຈະນຳເຈົ້າມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງຂອງເຮົາຄືຕ້ອງກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ເຈົ້າຕ້ອງມີບຸກຄະລິກທີ່ແຂງແຮງຂອງເດັກຊາຍ; ຢ່າອ່ອນແອ ຫຼື ທໍ້ໃຈ. ເຈົ້າຕ້ອງນຳບາດກ້າວຂອງເຮົາໃຫ້ທັນ, ບໍ່ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ດັ່ງທີ່ເຮົາບອກວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຄວນຍອມ ແລະ ກິນ ແລະ ດື່ມພວກມັນຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຍັງມີເວລາທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ ຫຼື ໂຕ້ແຍ້ງກັນຕາມອຳເພີໃຈບໍ? ເຈົ້າສາມາດເຮັດສົງຄາມໄດ້ບໍ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນຈົນອີ່ມ ແລະ ບໍ່ພຽບພ້ອມດ້ວຍຄວາມຈິງຢ່າງສົມບູນ? ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການເອົາຊະນະຊາຕານ, ເຈົ້າຕ້ອງພຽບພ້ອມດ້ວຍຄວາມຈິງ. ຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໄຕ່ຕອງພວກມັນຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນຄຳເຕືອນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ! ເຈົ້າຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່! ຜູ້ທີ່ສະຫຼາດຄວນຕື່ນຂຶ້ນມາສູ່ຄວາມຈິງໂດຍໄວ! ປະຖິ້ມສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈອອກຈາກ. ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າອີກຄັ້ງໜຶ່ງວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນຊ່າງເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າແທ້ງ ແລະ ພວກມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ! ເຮົາຫວັງວ່າເຈົ້າຈະເພິ່ງພາເຮົາໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ເສັ້ນທາງດຽວໃນຕໍ່ໜ້າແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະໄປສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດຢູ່ໃສ? ຈົ່ງຖອນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ມັກເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຫຍຸ້ງກັບສິ່ງຕ່າງໆພາຍນອກນັ້ນອອກເສຍ! ຈົ່ງຖອນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄົນອື່ນນັ້ນອອກເສຍ! ຖ້າຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຖືກປະຖິ້ມ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເຈົ້າເອງສະດຸດບໍ? ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະປະສົບກັບການສູນເສຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ຖ້າພາລະກິດນັ້ນສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ທຳມະຊາດ ແລະ ແນວຄິດເກົ່າໆຂອງເຈົ້າຈະສາມາດປາກົດແຈ້ງໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກຕົວເຈົ້າເອງໄດ້ບໍ? ບາງທີເຈົ້າຍັງຄິດວ່າເຈົ້າບໍ່ມີແນວຄິດ, ແຕ່ຄັ້ງນີ້ ດ້ານທີ່ໜ້າກຽດຊັງຕ່າງໆທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະປາກົດຂຶ້ນຢ່າງຊັດເຈນ. ຈົ່ງຖາມຕົວເຈົ້າເອງຢ່າງລະມັດລະວັງວ່າ:

ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ຍອມເຮົາບໍ່?

ເຈົ້າເຕັມໃຈ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະສະຫຼະຕົວເອງ ແລະ ຕິດຕາມເຮົາບໍ່?

ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາໃບໜ້າຂອງເຮົາດ້ວຍໃຈທີ່ບໍລິສຸດບໍ່?

ເຈົ້າຮູ້ວິທີຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ສື່ສານກັບເຮົາບໍ່?

ເຈົ້າສະມາດສະຫງົບຕົວເອງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງເຮົາບໍ່?

ເຈົ້ານໍາພຣະທໍາທີ່ເຮົາເປີດເຜີຍແກ່ເຈົ້ານັ້ນໄປປະຕິບັດບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດຮັກສາສະພາບປົກກະຕິຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນກົນອຸບາຍອັນມີເລ່ຫຼ່ຽມຂອງຊາຕານໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າກ້າທີ່ປະເປີດໂປງພວກມັນບໍ່?

ເຈົ້າຄໍານຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາແນວໃດ?

ເຈົ້າແມ່ນຄົນໜຶ່ງທີ່ຄໍານຶງເຖິງພາລະຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແນວໃດ?

ເຈົ້າຮັບໃຊ້ໃນການປະສານງານໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

ເຈົ້າເປັນພະຍານທີ່ໜັກແໜ້ນໃຫ້ແກ່ເຮົາແນວໃດ?

ເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ຢ່າງດີເພື່ອຄວາມຈິງໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ເວລາເພື່ອໄຕ່ຕອງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ. ຂໍ້ເທັດຈິງແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າວັນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວຢ່າງຍິ່ງ. ເຈົ້າຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກ່ອນທີ່ໄພພິບັດຈະມາເຖິງ, ນີ້ແມ່ນເລື່ອງສໍາຄັນ, ເປັນເລື່ອງເລັ່ງດ່ວນຫຼາຍທີ່ຕ້ອງຖືກແກ້ໄຂ! ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ, ແຕ່ເຮົາເຫັນວ່າພວກເຈົ້າຂ້ອນຂ້າງດື້ດ້ານແທ້ໆ. ເຈົ້າມີຄວາມກ້າຫານ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ມັນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ; ກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈທັງໝົດກັບເປັນເລື່ອງເລັກໆນ້ອຍໆ. ມີປະໂຫຍດຫຍັງໃນການຕຶກຕອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້? ມັນບໍ່ແມ່ນການເສຍເວລາບໍ່? ເຮົາສະແດງຄວາມກະລຸນາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຂອບໃຈໃດໆເລີຍ; ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕໍ່ສູ້ກັນເອງ, ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນທັງໝົດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ສູນເປົ່າບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ໃນລັກສະນະນີ້, ເຮົາຈະບໍ່ໃຊ້ເວລາຈັກຊອນພວກເຈົ້າຕໍ່ໄປ! ເຮົາກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຖືກຖອນອອກຈາກພວກເຈົ້າ, ເວັ້ນແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຕື່ນຂຶ້ນສູ່ຄວາມຈິງ! ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງກັບອີກ ແລະ ພວກເຈົ້າອາດເຊື່ອດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າສົມຄວນ. ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ; ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບພວກເຈົ້າວ່າພວກເຈົ້າຈະຟັງ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອຮອດເວລາທີ່ພວກເຈົ້າສັບສົນ, ບໍ່ມີທາງໃນຕໍ່ໜ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມສະຫວ່າງແທ້, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໂທດເຮົາບໍ່? ຊ່າງໂງ່ແທ້! ຜົນທີ່ຕາມມາຈະເປັນແນວໃດ

ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບຕົວເອງຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍວາງ? ພາລະກິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນພຽງການປະຕິບັດທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດບໍ? ຊ່າງໜ້າເວດທະນາທີ່ຕ້ອງຖືກປະຖິ້ມເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນ!

ປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນໄລຍະທີ່ສຳຄັນຂອງການສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮ່ວມມືກັບເຮົາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ມອບຖວາຍຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ແກ່ເຮົາຢ່າງສຸດຈິດສຸດໃຈ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມທຸກສິ່ງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະປະສົບກັບຄວາມສູນເສຍ. ເຈົ້າຍັງສາມາດປົດບັງເຈດຕະນາອື່ນໆໄດ້ອີກບໍ? ເຮົາສະແດງຄວາມຜ່ອນຜັນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້, ຄອຍຖ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບໃຈ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ແນວໃດກໍຕາມ, ເວລາບໍ່ອະນຸຍາດເລື່ອງນີ້ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຮົາຕ້ອງພິຈາລະນາເບິ່ງພາບລວມ. ຍ້ອນເຫັນແກ່ຈຸດປະສົງແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ຂັ້ນຕອນຂອງເຮົາເດີນໄປຂ້າງໜ້າໃນແຕ່ລະວັນ, ແຕ່ລະຊົ່ວໂມງ ແລະ ແຕ່ລະຊ່ວງເວລາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດນຳທັນຈະຖືກປະຖິ້ມ. ທຸກໆວັນມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່; ທຸກໆວັນມີການກະທຳໃໝ່ໆໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ທຸກໆວັນມີສິ່ງໃໝ່ໆເກີດຂຶ້ນ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນແສງສະຫວ່າງໄດ້ກໍເປັນຄົນຕາບອດ! ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕິດຕາມຈະຖືກກຳຈັດ...

(ຈາກ "ບົດທີ 14" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 382)

ຄຣິສຕະຈັກກຳລັງກໍ່ສ້າງ ແລະ ຊາຕານກໍກຳລັງພະຍາຍາມທີ່ສຸດທີ່ຈະທຳລາຍມັນ. ມັນຕ້ອງການທຳລາຍການກໍ່ສ້າງຂອງເຮົາດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້; ດ້ວຍເຫດນີ້, ຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍໄວ. ຕ້ອງບໍ່ເຫຼືອສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດເພື່ອມັນຈະບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ສືບຕໍ່ບໍລິສຸດຄືກັບໃນອະດີດ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕື່ນຕົວ ແລະ ລໍຖ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານຫາເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ແຜນການຕ່າງໆ ແລະ ແຜນການອັນສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມຂອງຊາຕານ, ຮັບຮູ້ວິນຍານ, ຮູ້ຈັກຄົນ ແລະ ສາມາດແຍກແຍະຄົນທຸກປະເພດ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ, ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພວກມັນດ້ວຍຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ຈົ່ງຕຽມຕົວໃຫ້ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາອາດຈະເປີດດວງຕາຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຄວາມເລິກລັບທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນວິນຍານໄດ້... ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກເຂົ້າສູ່ໄລຍະການກໍ່ສ້າງຂອງມັນ, ບັນດາໄພ່ພົນກໍຍ່າງເຂົ້າສູ່ການສູ້ຮົບ. ຄຸນລັກສະນະຕ່າງໆທີ່ໜ້າກຽດຊັງຂອງຊາຕານໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ: ພວກເຈົ້າຢຸດ ແລະ ເຄື່ອນຖອຍຫຼັງບໍ ຫຼື ໂດຍໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາ, ພວກເຈົ້າລຸກຢືນຂຶ້ນ ແລະ ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ?

ຈົ່ງເປີດເຜີຍຄຸນລັກສະນະອັນເຊື່ອມຊາມ ແລະ ໜ້າລັງກຽດຂອງຊາຕານຢ່າງລະອຽດ, ຢ່າເຫັນໃຈ ແລະ ສະແດງຄວາມເມດຕາ! ສູ້ກັບຊາຕານຈົນເຖິງຕາຍ! ເຮົາເປັນກອງໜຸນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຕອງມີຈິດວິນຍານຂອງເດັກຊາຍ!
ຊາຕານກຳລັງໂຈມຕີຢ່າງດີ້ນຕາຍໃນຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງມັນ ແຕ່ມັນກໍຍັງບໍ່ສາມາດຫຼີບໜີການພິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້. ຊາຕານຢູ່ໃຕ້ຕີນເຮົາ ແລະ ມັນກໍກຳລັງຖືກຢຽບຢ່າຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຈົ້າເອງອີກດ້ວຍ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ!
ບັນດາຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງສາສະໜາທັງໝົດ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ທຳລາຍການກໍ່ສ້າງຂອງຄຣິສຕະຈັກບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການອົດກັ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແຕ່ຈະຖືກພິພາກສາທັນທີ; ຊາຕານຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ຢຽບ, ທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໄວ້ໃຫ້ລີ້. ລັກສະນະທັງໝົດຂອງພີສາດ ແລະ ຜີຕ່າງໆຈະເປີດເຜີຍຮູບແບບທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກມັນຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະໂຍນພວກມັນທັງໝົດລົງໃນຂຸມເລິກທີ່ສຸດ ເຊິ່ງພວກມັນຈະບໍ່ມີວັນເປັນອິດສະຫຼະໄດ້; ພວກມັນທັງໝົດຈະຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຮົາ.
ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງການຕໍ່ສູ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດເພື່ອຄວາມຈິງ, ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດວຽກຂອງມັນ, ດ້ວຍເຫດນີ້, ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດດ້ວຍການປະສານງານກັນ, ປະຖິ້ມແນວຄິດທັງໝົດ, ຄຳຄິດເຫັນ, ມຸມມອງ ແລະ ວິທີການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ, ສະຫງົບຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃນເຮົາ, ສຸມໃສ່ສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ນັ້ນກໍຄືການເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາສຳເລັດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນມີຄວາມຕັ້ງໃຈອື່ນນອກຈາກນີ້.
ພວກເຈົ້າຕ້ອງແນມເບິ່ງເຮົາດ້ວຍສຸດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ເບິ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ວິທີທີ່ເຮົາເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຢ່າລະເລີຍ. ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງແຫຼມຄົມ ແລະ ຈົ່ງເປີດຕາຂອງພວກເຈົ້າ. ປົກກະຕິແລ້ວ, ເມື່ອເວົ້າເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ພ້ອມດ້ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ມັກໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ອງຍໍ, ຜູ້ທີ່ກະຕືລືລົ້ນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ, ຜູ້ທີ່ມັກເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຜູ້ທີ່ເກັ່ງໃນການຄຸຍໂມ້ກັບຫຼັກຄຳສອນທາງສາສະໜາ, ຜູ້ທີ່ເປັນລູກນ້ອງຂອງຊາຕານ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ເມື່ອຄົນເຫຼົ່ານີ້ຢືນຂຶ້ນ, ພວກເຂົາສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ນີ້ເຮັດໃຫ້ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີຜົນຫຍັງເລີຍ.
ເມື່ອພວກເຈົ້າພົບກັບຄົນທີ່ຫຼິ້ນບົດລະຄອນເຊັ່ນນີ້, ຈົ່ງຫ້າມພວກເຂົາທັນທີ. ຖ້າວ່າໄດ້ມີການຕັກເຕືອນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ແລ້ວພວກເຂົາຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ, ພວກເຂົາກໍຈະທົນທຸກກັບການສູນເສຍ.

ຖ້າບັນດາຜູ້ທີ່ຢືນຢັນໃນຫົນທາງຂອງພວກເຂົາຢ່າງດື້ດ້ານ ພະຍາຍາມປົກປ້ອງຕົວເອງ ແລະ ພະຍາຍາມປົກປິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ຄຣິສຕະຈັກຄວນຕັດພວກເຂົາອອກທັນທີ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາມີບ່ອນໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວ.
ຢ່າສູນເສຍຄົນສ່ວນຫຼາຍໂດຍການພະຍາຍາມຊ່ວຍຄົນສ່ວນໜ້ອຍ; ຈົ່ງເບິ່ງພາບລວມ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 17" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 383)

ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສືບຕໍ່ໄປນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ຫຼັກການໃໝ່ແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມັນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ທີ່ບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າໃຈເຮົາຜິດ ແລະ ໄດ້ຕຳນິເຮົາ. ບາງຄົນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄັດຄ້ານເຮົາ ແລະ ວິເຄາະເຮົາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຍັງລໍຖ້າການກັບໃຈ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ການປ່ຽນແປງຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ ແມ່ນພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວດ້ວຍພຣະອົງເອງຢ່າງເປີດເຜີຍ. ແຕ່ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ! ຍ້ອນແມ່ນເຈົ້າທີ່ເຮົາກຳລັງຊ່ວຍເຫຼືອ, ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມເຈົ້າໄວ້ກາງທາງ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພວກເຈົ້າກໍຍັງມີຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ຕ້ອງການກັບຄືນໄປມືເປົ່າ. ມີພວກເຈົ້າບາງຄົນໄດ້ຢຸດທີ່ຈະກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນກໍໄດ້ແຕ່ສັງເກດ ແລະ ລໍຖ້າ. ບາງຄົນຍັງຍອມເຮັດຕາມສະພາບການໂດຍບໍ່ມີຄວາມດີ້ນຮົນ ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນກໍພຽງແຕ່ລອກຮຽນແບບເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າແຂງກະດ້າງຫຼາຍ! ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວຕໍ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາໄປໃຊ້ໃນທາງທີ່ອວດດີ ແລະ ການໂອ້ອວດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ຈົ່ງຕຶກຕອງສິ່ງນີ້ເພີ່ມເຕີມໃຫ້ດີ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຫຍັງ ນອກຈາກພຣະທຳແຫ່ງຄວາມເມດຕາ ແລະ ການພິພາກສາທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ. ເມື່ອເຫັນວ່າພວກເຈົ້າກະບົດແທ້ໆ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເລີ່ມຕົ້ນກ່າວ ແລະ ວິເຄາະໂດຍກົງ. ພວກເຈົ້າຄວນຢຳເກງ. ຢ່າປະພຶດຢ່າງເລີນເລີ້ ຫຼື ເຮັດຫຍັງກໍຕາມໂດຍບໍ່ຮອບຄອບ. ຢ່າທະນົງຕົວ, ອວດດີ ຫຼື ຫົວດື້! ພພວກເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈກັບການນຳເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃນທຸກບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄປ ເພື່ອພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະປ່ຽນແປງພວກເຈົ້າຈາກພາຍໃນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະມີອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ມີພຽງແຕ່ຜົນຕາມມາເຊັ່ນນີ້ຈຶ່ງຈະແທ້ຈິງ.

ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງມີວຸດທິພາວະໂດຍສະເພາະ ແລະ ສະແຫວງຫາຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ພ້ອມທັງຮັບເອົາການເຜົາໄໝ້ ແລະ ການຊຳລະລ້າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ກາຍເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ.

ຄຣິສຕະຈັກສາມາດຖືກສ້າງໄດ້ໂດຍພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວ. ບັດນີ້ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ນຳພາພວກເຈົ້າໃນການເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ປະພຶດໃນວິທີທີ່ສັບສົນ ແລະ ຂີ້ຄ້ານແບບເກົ່າດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຄີຍເຮັດໃນອະດີດ ແລ້ວເຈົ້າກໍໝົດຫວັງ. ເຈົ້າຕ້ອງຈັດຕຽມຕົນເອງດ້ວຍຄວາມຈິງທຸກຢ່າງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດແຍກແຍະທາງດ້ານວິນຍານ ແລະ ເດີນໃນຫົນທາງທີ່ສົມບູນແບບຕາມສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາ. ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ໃນວິນຍານແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຮຽນແບບຈາກພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ. ຂະບວນການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການດຽວກັນກັບການທີ່ເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈົ່ງສັງເກດວ່າຄົນທີ່ເພິ່ງພາພອນສະຫວັນຝ່າຍວິນຍານ ຫຼື ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈບັນຫາຝ່າຍວິນຍານ ຫຼື ປາສະຈາກການປະຕິບັດຈະບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ ຫຼື ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃກ້ ແລະ ສື່ສານກັບເຮົາຕະຫຼອດເວລາກໍບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ຄົນທີ່ສົນລະວົນກັບຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍແນວຄິດ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍທິດສະດີ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກນຳພາໂດຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາ ກໍບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້. ຄົນທີ່ໝົກໝຸ້ນຢູ່ກັບຄວາມທະນົງຕົວ, ຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງຊອບທຳ, ຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຄົນທີ່ມັກອວດເກັ່ງ ແລະ ໂອ້ອວດຕົນເອງ ກໍບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກໍ້ສ້າງຂຶ້ນໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ມີເຂົ້າໃຈທາງຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຕິດຕາມຄົນອື່ນນຳພາຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງເຮົາ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບລ້າສະໄໝແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້. ຄົນທີ່ຊ້າເກີນໄປໃນການຕິດຕາມແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ບໍ່ມີນິມິດໃດເລີຍທີ່ເປັນພື້ນຖານຊີ້ນຳ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້.

ຄຣິສຕະຈັກຄວນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍໄວ ແລະ ເຮົາມີຄວາມເປັນຫ່ວງຫຼາຍສຳລັບເລື່ອງນີ້. ເຈົ້າຄວນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການໃສ່ໃຈກັບຄວາມຄິດບວກ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມກະແສການກໍ່ສ້າງໂດຍຖວາຍຕົນເອງດ້ວຍກຳລັງຂອງເຈົ້າມີທັງໝົດ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຖືກປະຕິເສດ. ເຈົ້າຄວນປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ຄວນປະຖິ້ມທັງໝົດ; ກິນ ແລະ ດື່ມສິ່ງທີ່ຄວນກິນ ແລະ ດື່ມຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນໃສ່ໃຈໃນບັນຫາທີ່ຜິວເຜີນ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນ. ໃຫ້ຖາມຕົນເອງວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍສ່ຳໃດ? ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍສ່ຳໃດ? ເຈົ້າບໍ່ຄວນສັບສົນ ແລະ ລະເວັ້ນຈາກການເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມຢ່າງບໍ່ຮອບຄອບ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະພຽງແຕ່ທຳຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ຊ່ວຍການເຕີບໂຕໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ເລີຍ.

ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ຮູ້ຈັກວິທີການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະທໍາຂອງເຮົາກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ນີ້ແມ່ນຈຸດສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງເລື່ອງດັ່ງກ່າວ!

ບັດນີ້ ເມື່ອການສ້າງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ໄປເຖິງຊ່ວງເວລາທີ່ສໍາຄັນ, ຊາຕານກໍວາງແຜນ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອທໍາລາຍສິ່ງນັ້ນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນປະໝາດ ແຕ່ດໍາເນີນການດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະ ໃຊ້ຄວາມເຂົ້າໃຈທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ, ເຈົ້າຈະພົບທຸກກັບການສູນເສຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ. ເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາມັນໃຫ້ເປັນເລື່ອງສໍາຄັນ. ຊາຕານສາມາດປອມແປງມາປາກົດຕົວ ແລະ ລັກເລາະຂາຍເຄື່ອງປອມທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານຄຸນນະພາບຂອງເນື້ອຫາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຜູ້ຄົນປະພຶດຢ່າງໂງ່ຈ້າ ແລະ ຢ່າງປະໝາດ ແລະ ຂາດການເຂົ້າໃຈ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົງຢູ່ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ສະຫງົບຕະຫຼອດເວລາ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຢູ່ໃສ. ການບໍລິການແມ່ນມີທັງກຽດສັກສີ ແລະ ເສື່ອມເສຍ. ມັນບໍ່ສາມາດນໍາໄປສູ່ການອວຍພອນ ຫຼື ຄວາມໂຊກຮ້າຍໄດ້. ຈົ່ງສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ເຝົ້າລະມັດລະວັງ ແລະ ໃຊ້ການຕັດສິນໃຈທີ່ດີຈາກຈິດວິນຍານຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອຊາຕານມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະສາມາດປ້ອງກັນຈາກມັນທັນທີ ພ້ອມທັງຮູ້ສຶກເຖິງການມາຂອງມັນ; ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກອຶດອັດຢ່າງແທ້ຈິງໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ.
ພາລະກິດປັດຈຸບັນຂອງຊາຕານປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຕາມກະແສ.
ເມື່ອຜູ້ຄົນປະພຶດໃນວິທີທີ່ສັບສົນ ແລະ ຂາດການຕື່ນຕົວ, ພວກເຂົາກໍຈະຍັງຄົງຢູ່ກັບການເປັນຊະເລີຍ. ເຈົ້າຄວນຕື່ນຕົວຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຢ່າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ການສູນເສຍຂອງເຈົ້າເອງ ຫຼື ຄໍານວນເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າເອງ. ກົງກັນຂ້າມ, ຈົ່ງສະແຫວງຫາເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງເຮົາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ.

ວັດຖຸອາດຈະເບິ່ງຄ້າຍຄືກັນ ແຕ່ຄຸນນະພາບຂອງພວກມັນອາດແຕກຕ່າງກັນ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈມະນຸດ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍວິນຍານ. ເຈົ້າຄວນໃຊ້ການຕັດສິນໃຈທີ່ດີ ແລະ ເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງທາງຝ່າຍວິນຍານ. ເມື່ອພິດຂອງຊາຕານປາກົດຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຄວນຈະສາມາດເຂົ້າໃຈມັນທັນທີ;
ມັນບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນການຟັງສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນວິນຍານຂອງເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດ; ຢ່າຕິດຕາມຄົນອື່ນຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ສິ່ງທີ່ປອມມານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ. ຢ່າຕິດຕາມໃຜກໍຕາມທີ່ພຽງແຕ່ນໍາພາເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ທົນທຸກກັບການສູນເສຍ.
ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຜົນຕາມມາບໍ?

ເຈົ້າບໍ່ຄວນແຊກແຊງການບໍລິການໂດຍບໍ່ມີຫຼັກການ ຫຼື ປະກອບຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບມັນ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຕີເຈົ້າຈົນລົ້ມລົງ. ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ແລະ ເວົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ, ເຮົາຈະຕັດເຈົ້າອອກ! ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ເຮົາຕ້ອງການແຕ່ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບສະພາບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າເອງ. ມັນບໍ່ແມ່ນການຫຼອກລວງຕົນເອງບໍ ເມື່ອຄົນຍາກຈົນຄິດວ່າພວກເຂົາຮັ່ງມີ? ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຖືກສ້າງ, ເຈົ້າຕ້ອງຕິດຕາມພຣະວິນຍານ. ຢ່າດຳເນີນການດ້ວຍການປະພຶດຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ, ແຕ່ຢູ່ໃນທີ່ຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນກ້າວອອກຈາກບົດບາດຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໄດ້ດ້ວຍກຳລັງທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈ. ບໍ່ແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ດຽວກັນ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນເຮັດບົດບາດຂອງຕົນເອງ ແລະ ອຸທິດການຮັບໃຊ້ບໍລິການຂອງເຈົ້າໂດຍຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໆໃນຄຣິສຕະຈັກ. ການຮັບໃຊ້ບໍລິການຂອງເຈົ້າບໍ່ຄວນອອກນອກທິດນອກທາງ.

(ຈາກ “ບົດທີ 19” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 384)

ບັດນີ້ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ນຳພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ສະຫວັນໃໝ່ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່. ທຸກສິ່ງກຳລັງຖືກຮື້ຟື້ນຂຶ້ນໃໝ່, ທຸກສິ່ງຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກສິ່ງກຳລັງເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່! ດ້ວຍແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ ມັນກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ, ແຕ່ແມ່ນເຮົາທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາກໍຢູ່ໃນພາລະກິດນັ້ນ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຄວນໃຈຕົນເອງກັບການວາງແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນທຸກຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າລົງ, ກັບການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມອ່ອນນ້ອມໂດຍບໍ່ມີຄວາມສົງໄສແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້, ເຮົາກຳລັງແບກຮັບເອົາໜ້າທີ່ອັນສັກສິດ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ຜູ້ຄົນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນລັກສະນະຈຳເພາະ. ກົງກັນຂ້າມ, ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມສາມາດຮອບດ້ານຂອງພຣະອົງປະກົດແຈ້ງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ອາດໂອ້ອວດນອກຈາກພວກເຂົາຈະໂອ້ອວດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະທົນທຸກກັບການສູນເສຍ. ພຣະເຈົ້າຍົກຄົນຂັດສົນຈາກຂີ້ຝຸ່ນ ແລະ ຄົນຖ່ອມຕົນຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.

ເຮົາຈະໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາປົກຄອງຄຣິສຕະຈັກສາກົນໃນທຸກຮູບແບບ, ປົກຄອງປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃນເຮົາ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກຈະນອບນ້ອມຕໍ່ເຮົາ. ບັດນີ້ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງກ່ອນໜ້ານີ້ຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຕ້ອງຍອມຮັບກັນ ແລະ ກັນ, ອົດທົນຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ, ມີຊີວິດທີ່ຕິດຕໍ່ກັນ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຮັກກັນ ແລະ ກັນ, ທຸກຄົນດຶງຈຸດແຂງຂອງຄົນອື່ນເພື່ອລົບລ້າງຈຸດອ່ອນຂອງຕົວເຈົ້າເອງ, ຮັບໃຊ້ໂດຍປະສານງານກັນ. ໃນລັກສະນະນີ້ ຄຣິສຕະຈັກຈຶ່ງສາມາດຖືກສ້າງ ແລະ ຊາຕານຈະບໍ່ມີໂອກາດຂູດຮີດໄດ້. ເມື່ອນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ລົ້ມເຫຼວ. ໃຫ້ເຮົາເອົາຄຳເຕືອນອີກຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນທີ່ນີ້.

ຢ່າຍອມໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເກີດຂຶ້ນໃນເຈົ້າ ຍ້ອນຄົນແບບນັ້ນກໍເປັນວິທີການໃດໜຶ່ງ ຫຼື ປະພຶດໃນລັກສະນະນັ້ນ ໂດຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເລີ່ມເສື່ອມໂຊມໃນວິນຍານ. ຕາມທີ່ເຮົາເຫັນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າ. ຜູ້ທີ່ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນບາງຄົນ. ໜ້າທີ່ກໍບໍ່ຄືກັນ. ມີແຕ່ຮ່າງກາຍດຽວ. ແຕ່ລະຄົນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ເຮັດດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ, ຍ້ອນເມັດໄຟນ້ອຍໆແຕ່ລະດວງກໍມີແສງສະຫວ່າງໜຶ່ງດວງທີ່ວາບວາວ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈແຕ່ກັບການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເອງງຽບສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ຈົ່ງຮັກສາການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງໃກ້ຊິດກັບເຮົາ, ສະແຫວງຫາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຖວາຍຄຳອະທິຖານ ແລະ ລໍຖ້າເວລາຂອງເຮົາ. ຈົ່ງເບິ່ງທຸກຢ່າງໆຊັດເຈນຈາກວິນຍານ. ຢ່າປະພຶດຢ່າງເລີນເລີ້ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຕົວເຈົ້າຍ່າງໄປຜິດທາງ. ມີແຕ່ໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາຈຶ່ງຈະອອກໝາກຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາເລື້ອຍໆ, ໄຕ່ຕອງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າ, ໃສ່ໃຈກັບການປະຕິບັດພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາ; ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ສຳຄັນ. ຂະບວນການໃນການສ້າງຄຣິສຕະຈັກຍັງເປັນຂະບວນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດ.

ຖ້າຊີວິດຂອງເຈົ້າຢຸດເຕີບໃຫຍ່, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກສ້າງໄດ້. ການເພິ່ງພາຄວາມເປັນທຳມະຊາດ, ເນື້ອໜັງ, ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ການປະກອບສ່ວນ, ຄຸນວຸທິ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າອາດຈະດີສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າເພິ່ງພາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກສ້າງໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຊີວິດພາຍໃນພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຮູ້ຈັກສະຖານະການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ແບບດຽວກັນໃນວິນຍານ, ມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ສາມາດຕາມໃຫ້ທັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່. ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາຢ່າງບໍ່ຢຸດບໍ່ຢ່ອນ ແລະ ສື່ສານກັບເຮົາ, ສາມາດອີງການກະທຳຂອງເຈົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນບົນພຣະທຳຂອງເຮົາ,

ສາມາດຮັບມືກັບຄົນທຸກປະເພດ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆອີງຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເໝາະສົມ, ມີພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນມາດຕະຖານຂອງເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມອຸປະນິໄສຂອງເຮົາໃນກິດຈະກຳທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ. ຢ່າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມໃຈຮ້ອນ. ສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ເຫັນດີນຳຈະພົບກັບຈຸດຈົບທີ່ບໍ່ດີ. ການອວຍພອນມາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຍົກຍ້ອງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າເຮົາເວົ້າ, ມັນກໍຈະເປັນແບບນັ້ນ. ຖ້າເຮົາສັ່ງ, ມັນກໍຈະຍຶດໝັ້ນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເກືອດຫ້າມຢ່າງເດັດຂາດ ເພື່ອຫຼີກຫຼ່ຽງບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂກດຮ້າຍ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ຈະບໍ່ມີເວລາໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກເສຍໃຈ!

(ຈາກ "ບົດທີ 21" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 385)

ເວລາຂອງການກໍ່ສ້າງຄຣິສຕະຈັກຍັງແມ່ນເວລາທີ່ບ້ວງບ້າທີ່ສຸດຂອງຊາຕານ. ຊາຕານມັກຈະກໍ່ກວນ ແລະ ລົບກວນຜ່ານສອງສາມຄົນ ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຈິດວິນຍານ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຫາກໍເລີ່ມມີຄວາມເຊື່ອ ທີ່ຈະຫຼິ້ນບົດບາດເປັນຊາຕານໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ. ສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍ້ອນວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາຍັງມີເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆຕາມລຳພັງໃຈ, ຕາມຄວາມມັກ, ຕາມວິທີການເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ອີງຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງຢູ່ຢ່າງງຽບໆ, ນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງເຈົ້າເອງ. ຈົ່ງຮັບຟັງ ແລະ ເຊື່ອຟັງໃຫ້ດີ. ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ສັງຄົມແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກ ຫຼື ເວົ້າສິ່ງໃດກໍໄດ້ທີ່ເຈົ້າຄິດ. ມັນເຮັດຢູ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ ເນື່ອງຈາກນີ້ແມ່ນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບເອົາວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆໂດຍການປະຕິບັດຕາມພຣະວິນຍານ, ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຜູ້ອື່ນຈະເຫຼື້ອມໃສເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນເຈົ້າຕ້ອງແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດພາຍໃນຕົວເຈົ້າໂດຍການອາໄສພຣະເຈົ້າ. ເຮັດໃຫ້ນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈສະພາບການຂອງເຈົ້າເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮູ້ວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆ; ໃຫ້ສືບຕໍ່ສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍອມຮັບບໍ່ໄດ້ ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນໃຫ້ຮັກສາອາການເຈັບປ່ວຍຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ດ້ວຍວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ; ຈົ່ງພິຈາລະນາພຣະທຳຂອງເຮົາ, ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາ; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ເຮືອນ ຫຼື ຢູ່ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຄວນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຊ້ອຳນາດພາຍໃນຕົວເຈົ້າ. ຈົ່ງປັດເປົ່າເນື້ອໜັງ ແລະ

ຄວາມເປັນທຳມະຊາດນັ້ນອອກ. ໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຄຸ້ມຄອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກັງວົນວ່າ ຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ; ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢ່າງຊ້າໆວ່ານິໄສຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຫຼາຍ. ເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະເປັນຄົນໃນສາຍຕາຂອງສັງຄົມ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຜູ້ໃດ ຫຼື ເຈົ້າມີຄວາມທະເຍີທະຍານ, ຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຝ່າຍຖືກຕະຫຼອດ ຫຼື ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆປັດເປົ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອອກໄປ. ຖ້າເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະປັດເປົ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອອກໄປໃນຕອນນີ້ ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າຄວາມເປັນຕົວຕົນຂອງເຈົ້າແບບດັ່ງເດີມຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ໃດແຕະຕ້ອງໄດ້ ຍ້ອນວ່າມັນຖືກຝັງເລິກໃນຕົວເຈົ້າແລ້ວ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມສ່ວນຕົວ, ເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນທາງທີ່ດີ ແລະ ຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ, ໃຊ້ຄວາມມຸ້ງໝາຍໃນຕົວເຈົ້າເອງ ເພື່ອຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດບາບ, ພຣະເຈົ້າຈະໃສ່ວິໄນເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າກັບໃຈ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງພາຍໃນຕົວເຈົ້າກໍຈະດີເອງ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າຢ່າງຕາມໃຈ, ເຈົ້າຈະຖືກໃສ່ວິໄນພາຍໃນທັນທີ. ເຈົ້າເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຍິນດີກັບສິ່ງແບບນັ້ນ, ສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າຢຸດທັນທີ ເຈົ້າກໍຈະປະສົບກັບຄວາມສະຫງົບພາຍໃນ. ມີຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃໝ່ບາງຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຮູ້ສຶກໃນຊີວິດແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຄວາມຮູ້ສຶກໃນຊີວິດແມ່ນເປັນແນວໃດ. ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງເລີຍ ແຕ່ບາງຄັ້ງເຈົ້າຈະປະຫຼາດໃຈວ່າເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກກະວົນກະວາຍຢູ່ພາຍໃນ? ໃນເວລາດັ່ງກ່າວນີ້, ມັນແມ່ນຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ຜິດປົກກະຕິ. ບາງຄັ້ງເຈົ້າຈະມີທາງເລືອກຂອງເຈົ້າເອງ, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າເອງ; ບາງຄັ້ງເຈົ້າຖືວ່າ ຜູ້ອື່ນຕໍ່າຕ້ອຍກວ່າເຈົ້າ; ບາງຄັ້ງເຈົ້າຕີລາຄາຕົນເອງຢ່າງເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ພາວະນາ ຫຼື ກວດສອບຕົວເຈົ້າເອງ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກກະວົນກະວາຍຢູ່ພາຍໃນ. ບາງເທື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າ ບັນຫາແມ່ນຫຍັງ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າທັນທີ, ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຟື້ນຄືນ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມສັບສົນ ແລະ ກະວົນກະວາຍຫຼາຍ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເວົ້າຢ່າງເດັດຂາດ. ໂດຍສະເພາະຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃໝ່ແມ່ນຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃຫ້ດີໃນເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້.

ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ມະນຸດແມ່ນຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມດີໃຈ, ຄວາມແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຄວາມແນ່ນອນ. ຜູ້ຄົນມັກຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຈະສ້າງເລື່ອງຫວຸ້ນຍາຍ ແລະ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມລຳພັງໃຈ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນການລົບກວນ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າມີທ່າອ່ຽງຕໍ່ສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້, ກ່ອນອື່ນໝົດເຈົ້າກໍຄວນນຳໃຊ້ “ຢາປ້ອງກັນ” ບາງຊະນິດ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະກໍ່ກວນ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະໂຈມຕີເຈົ້າ. ຢ່າຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຝ່າຍຖືກສະເໝີ; ເອົາຈຸດແຂງຂອງຜູ້ອື່ນ ແລະ

ນຳໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອລົບລ້າງຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງຕົວເຈົ້າເອງ,

ເບິ່ງວິທີຜູ້ອື່ນດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງວ່າຊີວິດ, ການກະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົານັ້ນແມ່ນມີຄ່າທີ່ຈະນຳເອົາມາສຶກສາໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຖືວ່າຜູ້ອື່ນຕໍ່າຕ້ອຍກວ່າເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງທ່ຽງທຳ, ອວດດີ ແລະ ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດ. ປະເດັນສຳຄັນໃນຕອນນີ້ແມ່ນການສຸມໃສ່ຊີວິດ, ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ສຳພັດກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ, ຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາກາຍເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ເຊິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນ. ຊີວິດຂອງບາງຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຈະເລີນເຕີບໂຕໄດ້ບໍ? ບໍ່ໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຕະຫຼອດເວລາ. ໃນຊີວິດ, ພຣະທຳຂອງເຮົາຕ້ອງເປັນກົດເກນໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ພວກມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າການເຮັດໃນສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍບາງວິທີແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກນຳ ແລະ ການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍວິທີອື່ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊັງ;

ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆຍ່າງເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ມາຈາກຊາຕານ.

ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຊັດເຈນຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບນິມິດ ແລະ ພວກມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ,

ແບ່ງປັນຄວາມຮັກໃຫ້ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ;

ເຈົ້າມີຄວາມສາມາດສະແດງຄວາມເຫັນໃຈຕໍ່ພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຈາງຫາຍ; ທາງໜ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃຫ້ເຈົ້າຍ່າງ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມາຈາກຊາຕານຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສູນເສຍນິມິດ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີກ່ອນໜ້ານັ້ນກໍຈະຫາຍໄປ; ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນທີ່ຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ຮັກອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ເຈົ້າມີຫົວໃຈທີ່ກຽດຊັງ. ເຈົ້າຈະໝົດຫວັງ, ເຈົ້າບໍ່ປາດຖະໜາດຳເນີນຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ແມ່ນການກະທຳຂອງຊາຕານ ແລະ ຍັງເປັນຜົນທີ່ໄດ້ຮັບມາຈາກການກະທຳຂອງວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍອີກດ້ວຍ.

ຕອນນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນ.

ເຈົ້າຕ້ອງສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດຢ່າງໜັກຈົນຮອດນາທີສຸດທ້າຍ,

ລ້າງດວງຕາແຫ່ງວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ແຈ່ມໃສ ເພື່ອເຈົ້າຈະສາມາດຈຳແນກ ລະຫວ່າງ ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອການກໍ່ສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ກຳຈັດລູກສະໝຸນຂອງຊາຕານ, ຜູ້ກໍ່ກວນສາສະໜາ ແລະ ການກະທຳຂອງວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ຊຳລະລ້າງຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຖືກດຳເນີນໄປໂດຍບໍ່ມີສິ່ງກີດຂວາງ ແລະ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ສັ້ນນີ້

ທີ່ກ່ອນຄວາມພິນາດຈະມາເຖິງ,
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນແບບຢ່າງແທ້ຈິງຢ່າງໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ນຳເອົາພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫງ່າລາສີ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 22" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 386)

ເຈົ້າເຫັນວ່າ ເວລານັ້ນສັ້ນຫຼາຍ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເພື່ອຕ້ອນຮັບກະສັດແຫ່ງຈັກກະວານ, ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ທີ່ແມ່ນດວງຕາເວັນທີ່ສ່ອງແສງ ແລະ ກະສັດແຫ່ງອານາຈັກ. ນີ້ແມ່ນຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາທັງໝົດຂອງເຮົາ.
ມັນຈະມີສິ່ງໃດທີ່ຈະສາມາດຕັດເຈົ້າອອກຈາກຄວາມຮັກຂອງເຮົາໄດ້? ຈົ່ງໄຕ່ຕອງໃຫ້ລະອຽດ, ຈົ່ງຢ່າພະຍາຍາມທີ່ຈະລົບໜີ, ຈົ່ງລໍຖ້າຢ່າງງຽບໆຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໃນທຸກເວລາ ແລະ ຈົ່ງຢ່າຢ່າງເລື່ອນລອຍໄປມາຢູ່ທາງນອກຕະຫຼອດເວລາ. ໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ໃກ້ກັບໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ວ່າຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ ກໍຈົ່ງຢ່າຫຼັບຫູຫຼັບຕາເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ຫຼື ເຮັດຕາມອຳເພີໃຈ. ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ, ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ແລະ ໃຫ້ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຕາມອາລົມຂອງຕົວເອງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ໃຫ້ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳຄືກັນກັບເຮົາ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍອມຮັບບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກອ່ອນໄຫວ ແມ່ນແຕ່ກັບແມ່ ແລະ ພໍ່ຂອງເຈົ້າກໍຕາມ. ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍຕົວເອງ ແລະ ເສຍສະຫຼະເພື່ອເຮົາດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ຮັກເຮົາຢ່າງບໍລິສຸດ. ຈົ່ງຢ່າທົນທຸກກັບການບັງຄັບຂອງຄົນ, ເລື່ອງ ຫຼື ວັດຖຸໃດໜຶ່ງ; ຕາບເທົ່າທີ່ມັນສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ກໍຈົ່ງປະຕິບັດມັນຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າຢ້ານກົວ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມືຂອງເຮົາຈະຊຸກຍູ້ເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະປົກປ້ອງເຈົ້າຈາກຄົນຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຢ່າງແນ່ນອນ. ເຈົ້າຄວນປົກປ້ອງໃຈຂອງຕົວເອງ ແລະ ຢູ່ພາຍໃນເຮົາຕະຫຼອດເວລາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນອາໄສຊີວິດຂອງເຮົາ; ຖ້າເຈົ້າໜີປະເຮົາ ເຈົ້າກໍຈະຫ່ຽວແຫ້ງທັນທີ.

ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ດຽວນີ້ແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຊາຕານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ທີ່ຄ້າຍຄືກັບສິງໂຕແຜດສຽງຍ່າງໄປມາ ເພື່ອຊອກຫາກິນຄົນ. ໂລກລະບາດທຸກປະເພດແມ່ນກຳລັງລະບາດໃນຕອນນີ້ ແລະ ກໍມີວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຫຼາກຫຼາຍປະເພດ. ມີແຕ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນຄືພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ; ມີແຕ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນບ່ອນລີ້ໄພຂອງເຈົ້າ.
ຕອນນີ້ເຈົ້າສາມາດລີ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ລັບຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ຢູ່ກັບເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໄພພິບັດກໍຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫາຍະນະກໍຈະບໍ່ມາໃກ້ເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ.

ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃກ້ເຮົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ສົນທະນາກັບເຮົາໃນສະຖານທີ່ລັບ; ຢ່າສົນທະນາກັບຄົນອື່ນຕາມອຳເພີໃຈຕົນເອງ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າສົນທະນາ, ພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີການຢັ່ງຮູ້ໃນຕອນນີ້ເທື່ອ. ໃນໄລຍະເວລານີ້, ພາລະກິດທີ່ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ເຮັດແມ່ນກຳລັງແລ່ນອາລະວາດໄປທົ່ວ. ພວກມັນສົນທະນາກັບເຈົ້າຜ່ານຜູ້ຄົນຫຼາຍປະເພດ. ຄຳເວົ້າຂອງພວກມັນຟັງມ່ວນຫູ ແຕ່ກໍມີພິດຢູ່ດ້ານໃນ. ພວກມັນແມ່ນລູກປືນທີ່ອາບດ້ວຍນ້ຳຕານ ແລະ ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຕົວ ພວກມັນກໍຈະຝັງພິດຂອງພວກມັນເຂົ້າໄປໃນຕົວເຈົ້າແລ້ວ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນປະຈຸບັນແມ່ນບໍ່ໝັ້ນຄົງ ເໝືອນກັບວ່າ ພວກເຂົາພວມເມົາຢູ່. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມລຳບາກ ແລະ ເຈົ້າສົນທະນາກັບຜູ້ອື່ນ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບອກເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ກົດລະບຽບ ແລະ ທິດສະດີ ແລະ ມັນກໍບໍ່ດີເທົ່າກັບການສົນທະນາກັບເຮົາໂດຍກົງ. ຈົ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ລະບາຍສິ່ງເກົ່າໆພາຍໃນຕົວເຈົ້າອອກມາໃຫ້ໝົດ, ເປີດໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ເຮົາ ແລະ ໃຈຂອງເຮົາກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງພາກພຽນຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າຂີ້ຄ້ານ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃກ້ເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ; ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ໄວທີ່ສຸດເພື່ອໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່. ເຈົ້າຕ້ອງອາໄສຢູ່ພາຍໃນຕົວເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະອາໄສຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຍັງຈະປົກຄອງເປັນກະສັດພາຍໃນຕົວເຈົ້າ, ຊີ້ນຳເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງໃນອານາຈັກ.

ຈົ່ງຢ່າດູຖູກຕົວເອງ ເພາະວ່າ ເຈົ້າຍັງໜຸ່ມຢູ່; ເຈົ້າຄວນຖວາຍຕົວເອງແກ່ເຮົາ. ເຮົາບໍ່ເບິ່ງຜູ້ຄົນພຽງຜິວເຜີນແລ້ວຕັດສິນວ່າພວກເຂົາເປັນແນວໃດ ຫຼື ຕັດສິນວ່າ ອາຍຸຂອງພວກເຂົາແມ່ນເທົ່າໃດ. ເຮົາເບິ່ງພຽງແຕ່ວ່າ ພວກເຂົາຮັກເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສິ່ງອື່ນໆ ຫຼື ບໍ່. ຈົ່ງຢ່າກັງວົນວ່າ ມື້ອື່ນຈະເປັນແນວໃດ ຫຼື ອະນາຄົດຈະເປັນແນວໃດ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າອາໄສເຮົາເພື່ອດຳລົງຊີວິດທຸກມື້ ເຮົາກໍຈະນຳພາເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຈົ່ງຢ່າທົນຢູ່ກັບຄວາມຄິດທີ່ວ່າ "ຊີວິດຂອງຂ້ອຍຍັງບໍ່ບັນລຸນິຕິພາວະເທື່ອ, ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ" ເຊິ່ງນີ້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ຊາຕານສົ່ງມາໃຫ້. ພຽງແຕ່ໃຊ້ໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອເຂົ້າໃກ້ເຮົາເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຈົ່ງຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງເຮົາຈົນຮອດຈຸດສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງ.

ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງເຮົາກ່ຽວກັບການຕຳນິ, ຕັກເຕືອນ ແລະ ການປຸກໃຫ້ຕື່ນ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງແລ່ນໄປທາງໜ້າທັນທີ; ຈົ່ງຢ່າຢຸດເຂົ້າໃກ້ເຮົາ, ຈົ່ງນຳບາດກ້າວຂອງຝູງແກະໃຫ້ທັນ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງໄປທາງໜ້າຕໍ່ໄປ. ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເຈົ້າຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານທັງໝົດ.

ພະຍາຍາມຄິດຄຳນວນຫາພຣະທຳຂອງເຮົາກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງຂອງການຮັບໃຊ້ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ອ່ອນແອ ແຕ່ຕ້ອງມີໃຈທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ມີຄວາມເດັດດ່ຽວ ແລະ ມີກະດູກສັນຫຼັງຂອງບຸດຊາຍ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ແຂງແຮງ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະຮັກເຮົາ ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ ໂດຍການມີທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຕິດຕາມເຮົາ ເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຖິ້ມທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ, ເຊື່ອຟັງຢ່າງຖ່ອມຕົວເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ມີໃຈທີ່ຊື່ ແລະ ບໍ່ຄົ້ນຄວ້າ ຫຼື ພິຈາລະນາສິ່ງຕ່າງໆ ໂດຍສຸ່ມເຮັດ; ເຈົ້າຕ້ອງນຳພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ທັນສະເໝີ.

ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າດັ່ງນີ້: ເຈົ້າຕ້ອງຈັບເອົາທຸກສິ່ງໃຫ້ໄວ ແລະ ປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ!

(ຈາກ "ບົດທີ 28" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 387)

ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນມາ, ອ້າຍນ້ອງເອີຍ! ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນມາ, ເອື້ອຍນ້ອງເອີຍ! ມື້ຂອງເຮົາຈະບໍ່ຊັກຊ້າ; ເວລາຄືຊີວິດ ແລະ ການຄວ້າເອົາເວລາແມ່ນການຊ່ວຍຊີວິດ! ເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກເລີຍ! ຖ້າພວກເຈົ້າສອບເສັງເຂົ້າວິທະຍາໄລ ແລະ ພວກເຈົ້າເສັງບໍ່ຜ່ານ ພວກເຈົ້າກໍສາມາດລອງໃໝ່ ແລະ ເສັງຄືນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມື້ຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມຊັກຊ້າດັ່ງກ່າວ. ຈົ່ງຈື່ໄວ້! ຈົ່ງຈື່ໄວ້! ເຮົາຂໍຊຸກຍູ້ເຈົ້າດ້ວຍພຣະທຳທີ່ດີເຫຼົ່ານີ້. ຈຸດຈົບຂອງໂລກຈະຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ສາຍຕາພວກເຈົ້າ, ໄພທີ່ຮ້າຍແຮງຄືບຄານເຂົ້າມາໃກ້ຢ່າງໄວວາ; ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າມີຄວາມສຳຄັນບໍ ຫຼື ການນອນ, ການກິນ, ການດື່ມ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຮົ່ມຂອງພວກເຈົ້າມີຄວາມສຳຄັນກວ່າ? ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງພິຈາລະນາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ຈົ່ງຢ່າສົງໄສອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈົ່ງຢ່າຫຼີກໜີຄວາມແນ່ນອນ!

ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາສົງສານແທ້ເດ! ຈັ່ງແມ່ນທຸກຍາກ! ຈັ່ງແມ່ນຕາບອດ! ມະນຸດຈັ່ງແມ່ນໂຫດຮ້າຍ! ເຈົ້າເຮັດຄືບໍ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາກຳລັງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງບໍ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຄືຍັງເມີນເສີຍກັນຢູ່? ເປັນຫຍັງຄືເປັນແນວນັ້ນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນມາກ່ອນບໍ? ເຮົາກຳລັງເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອໃຜ? ຈົ່ງເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ! ເຮົາຄືພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າປອດໄພ! ເຮົາຄືພຣະຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພວກເຈົ້າ! ຈົ່ງເຝົ້າເບິ່ງ! ຈົ່ງເຝົ້າເບິ່ງ! ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ເວລາທີ່ເສຍໄປຈະບໍ່ມີວັນກັບຄືນມາອີກຄັ້ງ! ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ແມ່ນບໍ່ມີບ່ອນທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າສາມາດຊື້ຢາທີ່ຈະມາບັນເທົາຄວາມເສຍໃຈໄດ້! ແລ້ວເຮົາຈະເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ກັບພວກເຈົ້າແນວໃດດີ? ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນບໍ່ຄູ່ຄວນໃຫ້ພວກເຈົ້າພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ໄຕ່ຕອງຢ່າງຊ້ຳໄປຊ້ຳມາເລີຍບໍ? ພວກເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນບໍ່ສົນໃຈກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ

ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບກັບຊີວິດຂອງຕົວເອງເລີຍ; ເຮົາຈະສາມາດທົນມັນໄດ້ຈັ່ງໃດ? ເຮົາຈະເຮັດໄດ້ຈັ່ງໃດ?

ເປັນຫຍັງຕະຫຼອດເວລານີ້, ຊີວິດແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຖືກຕ້ອງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຈົ້າໄດ້? ນັ້ນກໍເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າຂາດຄວາມເຊື່ອ, ພວກເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈຮັບກໍາ, ພວກເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈຖວາຍຕົວເອງໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈເສຍສະຫຼະຕົວເອງເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນ, ບຸດຂອງເຮົາ! ຈົ່ງເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ, ບຸດຂອງເຮົາ! ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ?

(ຈາກ "ບົດທີ 30" ຂອງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 388)

ຈົ່ງຢ່າມີຄວາມສົງໄສຫຼາຍ ກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໃນເວລາທີ່ຄຣິສຕະຈັກຖືກສ້າງຂຶ້ນ ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຂໍ້ຜິດພາດ ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງຕົກໃຈເມື່ອເຈົ້າຕ້ອງຜະເຊີນກັບບັນຫາ; ຈົ່ງໃຈເຢັນ ແລະ ບໍ່ສະດຸ້ງສະເທືອນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແບບນັ້ນບໍ? ຈົ່ງອະທິຖານເຖິງເຮົາເລື້ອຍໆ ແລະ ເຮົາຈະສະແດງເຈດຕະນາຂອງເຮົາໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ. ຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຫົວໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ມັນແມ່ນເປົ້າໝາຍສູງສຸດຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ຮັກຄຣິສຕະຈັກໄດ້ແນວໃດ? ຈົ່ງຢ່າຢ້ານກົວ ໃນເວລາທີ່ສິ່ງແບບນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ ເນື່ອງຈາກທັງໝົດແມ່ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກເຮົາ. ຈົ່ງຢືນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າໂດຍຕາງໜ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ຈົ່ງມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເລື່ອງແມ່ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກບັນລັງຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກຢ່າງແມ່ນມີເຈດຕະນາຂອງເຮົາຢູ່ພາຍໃນພວກມັນ. ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ສົນທະນາດ້ວຍຄວາມດື້ດ້ານ ມັນກໍຈະມີບັນຫາ ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງຜົນທີ່ຈະຕາມມາບໍ? ນີ້ແມ່ນປະເພດຂອງສິ່ງທີ່ຊາຕານຈະໃຊ້ປະໂຫຍດນໍາ. ຈົ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເປັນປະຈໍາ. ເຮົາຈະເວົ້າແບບທໍາມະດາ: ຖ້າເຈົ້າຈະເຮັດບາງສິ່ງໂດຍບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລ້ວຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດມັນສໍາເລັດ. ມັນແມ່ນພວກເຈົ້າ ທີ່ຈະຕ້ອງເອົາເຮົາໄປຢູ່ໃນຈຸດນີ້.

ຈົ່ງຢ່າທໍ້ແທ້ ແລະ ມີຄວາມອ່ອນແອ ເພາະເຮົາຈະເປີດເຜີຍເຈົ້າ. ຫົນທາງໄປສູ່ອານາຈັກແມ່ນບໍ່ລຽບງ່າຍ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະງ່າຍປານນັ້ນ! ເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພອນມາຫາແບບງ່າຍໆບໍ່ແມ່ນບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນຈະຜະເຊີນກັບການທົດສອບທີ່ຂົມຂື່ນ ບໍ່ສະນັ້ນ ໃຈຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາກໍຈະບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ເຮົາ. ເຖິງມັນຈະເປັນພຽງສະຖານະການເລັກນ້ອຍ ແຕ່ທຸກຄົນກໍຕ້ອງຜ່ານພວກມັນໄປໃຫ້ໄດ້ ພຽງແຕ່ວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໃນລະດັບໜຶ່ງ. ການທົດລອງແມ່ນພອນຈາກເຮົາ

ແລ້ວມີຈັກຄົນທີ່ຄຸເຂົ່າຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຂໍພອນຈາກເຮົາ? ເດັກໂງ່ເອີຍ! ເຈົ້າຮູ້ສຶກສະເໝີວ່າພຣະທຳກ່ຽວກັບຄວາມໂຊກດີບາງຂໍ້ແມ່ນຖືວ່າ ເປັນພອນຂອງເຮົາ ແຕ່ພັດບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຄວາມຂົມຂື່ນກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາພອນຂອງເຮົາຄືກັນ.

ຜູ້ທີ່ແບ່ງປັນຄວາມຂົມຂື່ນຂອງເຮົາຈະແບ່ງປັນຄວາມຫວານຊື່ນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ.

ນັ້ນແມ່ນສັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ພອນຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າລັງເລທີ່ຈະກິນ, ດື່ມ ແລະມີຄວາມສຸກ. ເມື່ອຄວາມມືດຜ່ານໄປ ກໍຈະມີແສງສະຫວ່າງຂຶ້ນມາແທນ. ມັນແມ່ນຄວາມມືດກ່ອນຮຸ່ງເຊົ້າ; ຫຼັງຈາກເວລານີ້ ມັນກໍຈະແຈ້ງຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ ຕາເວັນກໍຈະຂຶ້ນ. ຈົ່ງຢ່າມີຄວາມຢ້ານກົວ ຫຼື ຂາດຄວາມກ້າ. ມື້ນີ້ເຮົາສະໜັບສະໜູນບຸດຂອງເຮົາ ແລະ ໃຊ້ພະລັງອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອພວກເຂົາ.

ເມື່ອເວົ້າເຖິງວຽກງານຂອງຄຣິສຕະຈັກ ກໍຈົ່ງຢ່າໜີຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້ານຳເອົາບັນຫາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ເຈົ້າກໍຈະພົບເຫັນວິທີທາງ. ເມື່ອສິ່ງເລັກນ້ອຍແບບນີ້ເກີດຂຶ້ນ ເຈົ້າກໍຢ້ານກົວ ແລະ ຕົກໃຈ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກເຮັດຫຍັງເລີຍ? ເຮົາມີເວລາຫຼາຍ, “ຈົ່ງເຂົ້າມາໃກ້ໆເຮົາເປັນປະຈຳ!” ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ຢູ່ບໍ?

ພວກເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍປານໃດແລ້ວ? ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນເລີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຂຶ້ນບໍ? ເຈົ້າກ່າວໂທດຜູ້ອື່ນແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ກຽດຊັງຕົວເອງແນ່? ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ເຈົ້າຍັງເຮັດພໍເປັນພິທີຊື່ໆ; ເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນຄຣິສຕະຈັກເຈົ້າຈະຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາຢ່າງໝັ້ນຄົງ ໂດຍຢືນຢັນຄວາມຈິງ. ຖືກແມ່ນຖືກ ແລະຜິດແມ່ນຜິດ. ຈົ່ງຢ່າໄປສັບສົນວ່າ ດຳແມ່ນຂາວ. ເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ຕ້ອງປາບມັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນລຸກຂຶ້ນມາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.

ເຈົ້າຕ້ອງເສຍສະຫຼະທຸກສິ່ງເພື່ອປົກປ້ອງການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ.

ສິ່ງນີ້ຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈົ່ງຢ່າລືມສິ່ງນີ້. ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພວກເຈົ້າຍັງຂາດຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການແຍກແຍະສິ່ງຕ່າງໆ ແລະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງເຮົາຕະຫຼອດເວລາ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຈົ່ງຢ່າຮ້ອນໃຈ; ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນດຳເນີນຕາມບາດກ້າວຂອງເຮົາ ແລະຄວາມຮ້ອນໃຈມີແຕ່ຊິເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາເທົ່ານັ້ນ. ໃຊ້ເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະຢ່າໄປສົນໃຈກັບອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມສຳລັບຮ່າງກາຍທີ່ເປັນພຽງກາຍະພາບ. ຈົ່ງສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນປະຈຳ ແລະເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ. ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆພົບເຫັນເຈດຕະນາຂອງເຮົາໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ເພື່ອວ່າ

ເຮົາຈະມີຫົນທາງເຂົ້າເຖິງທຸກຄົນໂດຍບໍ່ມີອຸປະສັກ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາຕະຫຼອດໄປເປັນນິດນິລັນ!

(ຈາກ "ບົດທີ 41" ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 389)

ເປໂຕມີສັດທາຕໍ່ເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ລາວບໍ່ເຄີຍຈົ່ມ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມບໍ່ພໍໃຈ; ແມ່ນແຕ່ໂຢບກໍບໍ່ທຽບເທົ່າກັບລາວ ແລະ ຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆ ພວກນັກບຸນກໍບໍ່ທຽບເທົ່າເປໂຕ. ລາວບໍ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຮົາ ແຕ່ຍັງມາຮູ້ຈັກເຮົາໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຊາຕານສະແດງແຜນການອຸບາຍຂອງມັນ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເປໂຕຮັບໃຊ້ເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ລາວຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຖືກຊາຕານຫຼອກໃຊ້. ເປໂຕຖອດເອົາບົດຮຽນຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບ ແຕ່ກໍຍັງເຂົ້າໃຈຄວາມບົກຜ່ອງຂອງໂຢບໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ເຖິງໂຢບຈະມີຄວາມເຊື່ອອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ລາວກໍຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຫາໃນໂລກແຫ່ງວິນຍານ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເວົ້າຫຼາຍຄຳທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງ; ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງໂຢບນັ້ນຕື້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ເປໂຕຈຶ່ງສຸມໃສ່ການຮັບຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງວິນຍານຕະຫຼອດ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ກັບການສັງເກດເບິ່ງພະລັງຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ລາວບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຄົ້ນຫາບາງສິ່ງທີ່ເຮົາປາດຖະໜາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງມີຄວາມຮູ້ເລັກໜ້ອຍກ່ຽວກັບແຜນການອຸບາຍຂອງຊາຕານ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຄວາມຮູ້ຂອງລາວກ່ຽວກັບເຮົາຈຶ່ງມີຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆ.

ຈາກປະສົບການຂອງເປໂຕ, ມັນບໍ່ຍາກທີ່ຈະເຫັນວ່າ ຖ້າມະນຸດປາດຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຮົາ ພວກເຂົາຕ້ອງສຸມໃສ່ກັບການພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດພາຍໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ເຈົ້າ "ອຸທິດ" ດ້ານພາຍນອກບາງສ່ວນໃຫ້ກັບເຮົາ; ນີ້ແມ່ນເລື່ອງສຳຮອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລ້ວຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີທັງໝົດ ທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງກໍຈະເປັນຄວາມເພີ້ຝັນ; ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສາລະ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ໂອ້ອວດຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຕົວເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຕິດກັບດັກຂອງຊາຕານອີກຄັ້ງ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົວເອງໄດ້; ເຈົ້າຈະກາຍເປັນບຸດແຫ່ງອະເວຈີ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງຖືກທຳລາຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າເຢັນຊາ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ເຈົ້າກໍຈະຕໍ່ຕ້ານເຮົາໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້ດີຖ້າເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງວິນຍານທັງຫຼາຍ ແລະ ຕ່າງໆນາໆ ທີ່ຖືກເຮົາຂ້ຽນຕີ ຜ່ານປະຕູໂຂງຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານ. ໃນບັນດາພວກເຂົາ ແມ່ນມີວິນຍານໃດທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລ້ວນິ້ງເສີຍ, ບໍ່ໃສ່ໃຈ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບ?

ໃນບັນດາພວກເຂົາ ມີວິນຍານໃດທີ່ບໍ່ເຍາະເຍີ້ຍພຣະທຳຂອງເຮົາ? ໃນບັນດາພວກເຂົາ ມີວິນຍານໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມຜິດໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ? ໃນບັນດາພວກເຂົາ ມີວິນຍານໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນ "ອາວຸດປ້ອງກັນ" ເພື່ອ "ປົກປ້ອງ" ຕົວເອງ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເນື້ອຫາຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນວິທີທາງໃນການຮູ້ຈັກເຮົາ ແຕ່ພຽງເປັນຂອງຫຼິ້ນເພື່ອຫຼິ້ນນຳ. ໃນສິ່ງນີ້ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂັດຂືນເຮົາໂດຍກົງບໍ່? ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອໃຜ? ໃຜຄືພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ? ເຮົາໄດ້ຖາມຄຳຖາມດັ່ງກ່າວກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍປະສົບກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່? ເຮົາຂໍເຕືອນພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ: ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບພວກມັນ ແລະ ເອົາພວກມັນມາປະຕິບັດ, ພວກເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້! ພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນເຫຍື່ອຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ!

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 8" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 390)

ເຖິງແມ່ນວ່າມີຫຼາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເຖິງພວກເຂົາຈະລື້ງເຄີຍກັບຄຳວ່າ "ພຣະເຈົ້າ" ແລະ ອະລິ ເຊັ່ນ: "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ" ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ແປກໃຈເລີຍທີ່ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າພາກັນສັບສົນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຈິງຈັງກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັງໝົດນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍເກີນໄປ ແລະ ແປກປະຫຼາດເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາ. ໃນລັກສະນະນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຂາດຄຸນສົມບັດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້. "ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ" ໝາຍເຖິງການເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ; ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການເຊື່ອພຣະເຈົ້າແບບທຳມະດາທີ່ສຸດ. ອີກຢ່າງ ການເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນຄວາມເຊື່ອແບບທຳມະດາທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ທາງດ້ານສາສະໜາ. ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າປົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ຄົນໃດໜຶ່ງຕ້ອງຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,

ລົບລ້າງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຕົນເອງ, ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ການເດີນທາງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ "ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ". ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຜູ້ຄົນມັກຈະເຫັນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນໄດ້ສູນເສຍຄວາມໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາອາດສືບຕໍ່ເຊື່ອຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ. ປັດຈຸບັນນີ້, ຍັງມີຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕາມຕົວໜັງສື ແລະ ໃນທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຂາດແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງອະທິຖານຂໍພອນເພື່ອຄວາມປອດໄພ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຢ່າງພຽງພໍຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ພວກເຮົາຢຸດ, ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາສະຫງົບ ແລະ ຖາມຕົນເອງວ່າ: ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດແທ້ໃນໂລກນີ້? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງນອກຈາກເປັນການຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຈາກພຣະເຈົ້າ? ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຫຼື ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແຕ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແທ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດນໍາຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 391)

ມະນຸດໄດ້ຮັບຫຍັງ ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ໄດ້ເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທຳອິດ? ເຈົ້າໄດ້ມາຮູ້ຈັກຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຫຼາຍປານໃດ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າ? ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍລ້ວນແຕ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນສະເພາະສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງຈິດວິນຍານ ແລະ ເພື່ອຄວາມສຸກທາງເນື້ອກາຍເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ຄວາມຜາສຸກຂອງເນື້ອໜັງ ຫຼື ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຂົາເພີ່ມພູນຂຶ້ນ ຜ່ານການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມຜາສຸກຂອງເນື້ອໜັງ ຫຼື ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຊົ່ວຂະນະ, ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າ ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈະມາຮອດຈຸດສູງສຸດ ແລະ ພວກເຈົ້າ ກໍບໍ່ຂໍຫຍັງອີກເລີຍ, ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ ຍັງຄົງເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເພີ່ມພູນຊີວິດອັນໜ້າເບື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຕີມເຕັມຊ່ອງວ່າງໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນປະເພດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວສຳລັບຊີວິດອັນແສນສະບາຍ, ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມຮັກປະເພດນີ້ ແມ່ນການບັງຄັບ,

ມັນເປັນການສະແຫວງຫາຄວາມເພິ່ງພໍໃຈທາງອາລົມ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການມັນ. ແລ້ວຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າແມ່ນແບບໃດ? ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າເພື່ອຫຍັງ? ຕອນນີ້, ຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງ ທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນຫຼາຍປານໃດ? ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ມີແມ່ນດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້. ຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວພຽງແຕ່ສາມາດຮັກສາສະຖານະພາບໃນປະຈຸບັນໄວ້ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມໝັ້ນຄົງຊົ່ວນິລັນດອນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ສາມາດຝັງຮາກລົງໃນມະນຸດໄດ້. ຄວາມຮັກແບບນີ້ ແມ່ນຄືດອກໄມ້ທີ່ເບັ່ງບານ ແລະ ຫ່ຽວແຫ້ງລົງໂດຍທີ່ບໍ່ອອກໝາກ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຄັ້ງໜຶ່ງໃນແບບດັ່ງກ່າວແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດນໍາພາເຈົ້າໄປຕາມເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າ, ເຈົ້າກໍຈະລົ້ມລົງ. ຖ້າວ່າ ເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເພາະໃນເວລາທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ນິໄສໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ, ເຈົ້າກໍຈະສືບຕໍ່ບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກພາຍໃຕ້ການຫໍ່ຫຸ້ມຂອງອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດ, ເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ບໍ່ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກການຜູກມັດຂອງຊາຕານ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງມັນ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດເຊັ່ນນີ້ສາມາດຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ; ໃນທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ວິນຍານ, ຈິດສໍານຶກ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ກໍຍັງຈະເປັນຂອງຊາຕານ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຕ້ອງສົງໄສ. ມະນຸດທັງໝົດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ກໍຈະກັບຄືນໄປສູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງຕົນ ຊຶ່ງນັ້ນກໍແມ່ນການກັບໄປຫາຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະລົງໄປໃນບຶງໄຟນະລົກ ແລະ ກໍາມະຖັນເຜົາໄໝ້ ເພື່ອຮັບເອົາການລົງໂທດໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເລືອກ ແມ່ນຜູ້ທີ່ປະຖິ້ມຊາຕານ ແລະ ໂຕນໜີອອກຈາກອານາເຂດຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາຈະຖືກນັບທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກຢ່າງເປັນທາງການ. ນີ້ແມ່ນວິທີການເຂົ້າເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ. ເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະກາຍມາເປັນຄົນປະເພດນີ້ບໍ? ເຈົ້າຍິນດີທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຍິນດີຈະໂຕນໜີຈາກອານາເຂດຂອງຊາຕານ ແລ້ວກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າບໍ? ຕອນນີ້ ເຈົ້າເປັນຂອງຊາຕານ ຫຼື ເຈົ້າຖືກນັບເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ? ສິ່ງທັງຫຼາຍນີ້ ຄວນຈະແຈ້ງແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄໍາອະທິບາຍໃດໆຕື່ມອີກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ເຊື່ອຄວນມີມຸມມອງແບບໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 392)

ໃນອະດີດຜ່ານມາ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຕື້ນເຂີນ, ພວກເຂົາສະແຫວງຫາ ເນື່ອງຈາກມັນເປັນຄວາມຫວັງຂອງພວກເຂົາເອງ. ໃຫ້ເຮົາວາງບັນຫາດັ່ງກ່າວໄວ້ກ່ອນໃນຂະນະນີ້. ໃນປັດຈຸບັນ, ສິ່ງສໍາຄັນຫຼັກແມ່ນການຊອກຫາວິທີທາງປະຕິບັດ ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ

ໃຫ້ສາມາດຮັກສາສະພາບອັນປົກກະຕິຕອບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍໆຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຮ້ອງຂໍຈາກເຈົ້າ. ພຽງທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຕີມເຕັມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫຼາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ທັນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າປະສົງສິ່ງໃດ ຫຼື ຊາຕານຕ້ອງການຫຍັງ. ພວກເຂົາເຊື່ອຢ່າງໂງ່ຈ້າ ແລະ ສັບສົນ, ພຽງແຕ່ໄຫຼໄປຕາມກະແສ ແລະ ຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍໄດ້ມີຊີວິດປົກກະຕິແບບຊາວຄຣິສຕຽນ; ມີສິ່ງໃດເພີ່ມເຕີມອີກ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ມີຄວາມສຳພັນສ່ວນຕົວແບບປົກກະຕິ, ຍິ່ງໄກທີ່ຈະມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຈາກນີ້ ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ບັນຫາ ແລະ ຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ ແລະ ປັດໃຈອື່ນໆ ທີ່ຂັດຂວາງຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີຫຼາຍ. ນີ້ແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ ທີ່ຈະພິສູດວ່າ ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊີວິດມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ການວາງຕົນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແມ່ນຫຍັງ? ການວາງຕົນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈສະຫງົບເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ເພີດເພີນໃນການສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າປົກກະຕິ, ແລ້ວຄ່ອຍໆເຂົ້າມາຮູ້ຈັກວ່າ ມະນຸດຍັງຂາດຫຍັງ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ອັນເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊ້າໆ. ຈາກນີ້ໄປ, ວິນຍານຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແລະ ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ທຸກມື້. ກໍຈະເຫັນສິ່ງໃໝ່ໆໃນແຕ່ລະວັນ ແລະ ຮູ້ແຈ້ງຕໍ່ວິນຍານຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າສະແຫວງຫາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ເພື່ອເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງ. ໃນແຕ່ລະວັນ, ຈະມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນໃໝ່. ຜ່ານເສັ້ນທາງນີ້, ເຈົ້າກໍຈະຄ່ອຍໆຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ມະນຸດຜູ້ທີ່ເປັນດັ່ງນີ້ແມ່ນໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ປະເມີນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ພິຈາລະນາເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເລືອກໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ. ດຶງສະຕິຂອງຕົວເຈົ້າເອງຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້: ເຈົ້າຢູ່ເທິງເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວບໍ? ໃນກໍລະນີໃດທີ່ເຈົ້າໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກໂສ້ຂອງຊາຕານ ແລະ ຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ? ຖ້າຫາກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ວາງຕົນໃຫ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ສາຍພົວພັນຂອງເຈົ້າກັບຊາຕານກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດຂາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ການສະແຫວງຫາຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈະສາມາດສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ, ມີການທຸ້ມເທ ແລະ ບໍລິສຸດໄດ້ບໍ? ເຈົ້າບອກວ່າ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຈິງໃຈ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ທັນຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກໂສ້ຂອງຊາຕານ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ

ເຈົ້າກຳລັງຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າບໍ?
ຖ້າຫາກເຈົ້າປະສົງທີ່ຈະບັນລຸສະຖານະທີ່ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າປາສະຈາກສິ່ງບົນເປື້ອນ ແລະ ເຈົ້າກໍຫວັງທີ່ຈະຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ກາຍມາເປັນປະຊາຊົນຢູ່ໃນອານາຈັກ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງວາງຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ເຊື່ອຄວນມີມຸມມອງແບບໃດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 393)

ບັນຫາທົ່ວໄປທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດທຸກຄົນກໍຄື ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມໄດ້. ປັດໄຈຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບຜົນຕາມມາ ແລະ ອີກຢ່າງກໍຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມສະຫຼາດພຽງພໍ; ເຂົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງຜ່ານຄວາມຍາກລຳບາກຫຼາຍຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວິທີປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມ. ຍ້ອນວ່າມະນຸດມີປະສົບການໜ້ອຍ, ຄວາມສາມາດຕໍ່າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຈິງທີ່ຈຳກັດ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ເຂົາຜະເຊີນໃນຊີວິດໄດ້. ເຂົາສາມາດພຽງແຕ່ກ່າວສະໜັບສະໜູນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາແບບບໍ່ຈິງໃຈເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດນຳພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຊີວິດຂອງເຂົາໃນແຕ່ລະມື້. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດກໍຄືຊີວິດ ແລະ ຄືກັບວ່າ ໃນຊີວິດຂອງເຂົາ, ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມສຳພັນຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ນັ້ນຄືຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທຸກຄົນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ ການເຊື່ອພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະນັ້ນ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກຮັບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສົມບູນ ແຕ່ເປັນຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດບໍ່ພຽງພໍໃນການຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເກືອບບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເລີຍທີ່ເຮັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຂຶ້ນກັບເຈດຕະນາ, ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບສາດສະໜາທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ປະເພນີຂອງພວກເຂົາເອງ. ມີພຽງໜ້ອຍຄົນທີ່ຮັບການປ່ຽນແປງຫຼັງຈາກທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອອີງຕາມລະບຽບປະເພນີຂອງສາດສະໜາ ແລະ ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດ ແລະ ມີປະຕິກິລິຍາຕໍ່ກັບຄົນອື່ນໂດຍອີງໃສ່ຮາກຖານປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ. ກໍລະນີເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນເກີດຂຶ້ນສຳລັບເກົ້າຄົນໃນທຸກໆສິບຄົນ. ມີພຽງໜ້ອຍຄົນທີ່ກຳນົດແຜນອື່ນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່ຫຼັງຈາກທີ່ເລີ່ມຕົ້ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈ ຫຼື ເຮັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຄວາມຈິງ.

ຕົວຢ່າງ ການເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ ຫຼື ເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອມາເປັນເວລາດົນແລ້ວກໍຕາມ ທຸກຄົນພຽງແຕ່ນຳໃຊ້ "ພອນສະຫວັນ" ທີ່ພວກເຂົາມີ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ "ທັກສະ" ທີ່ພວກເຂົາມີ. ມະນຸດພຽງແຕ່ເພີ່ມ "ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ", ເຊິ່ງເປັນຄຳສັບຫ້າຄຳ ເຂົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມປ່ຽນແປງຫຍັງໃຫ້ກັບຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຕີບໂຕແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດບໍ່ເຢັນບໍ່ຮ້ອນ. ເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ເຂົາບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ມອບຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍລິບູນ. ເຂົາບໍ່ເຄີຍຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນທັງຈິງໃຈ ແລະ ແກ້ງເຮັດໄປພ້ອມໆກັນ; ເຂົາເຮັດຄືບໍ່ເຫັນ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງໃນການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ. ເຂົາສືບຕໍ່ຢູ່ໃນສະພາວະສັບສົນເຊັ່ນນີ້ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຈົນຮອດເວລາການຕາຍຂອງເຂົາ. ແລ້ວນີ້ຈະມີຄວາມໝາຍຫຍັງ? ວັນນີ້ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາພຽງໄດ້ຮັບພອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພະຍາຍາມຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການນຳໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ ເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເຊິ່ງມາຈາກຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແທ້ຈິງທີ່ສຸດ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍ ຫຼື ຂວາງທາງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈະຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ມັນພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຄອບຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກຄອບຄອງໂດຍສິ່ງອື່ນອີກ. ຍ້ອນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ຜົນຕາມມາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດສ້າງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈະເປັນອິດສະຫຼະຈາກການຊັກນຳຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຽງເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຖືວ່າໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ. ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍນີ້. ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄວນພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດສອງຈິດສອງໃຈໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືເບົາໃນສິ່ງນັ້ນ. ພວກເຈົ້າຄວນຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກປະການ ແລະ ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ

ເຮັດທຸກຢ່າງໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ເຮັດທຸກໆຢ່າງ ພວກເຈົ້າຄວນເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນການດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 394)

ຄວາມຜິດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມະນຸດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ຈິງໃນຊີວິດແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ແນ່ນອນ ມະນຸດທຸກຄົນເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ. ຄຳອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງແມ່ນມາຈາກປາກຂອງມະນຸດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງທົດລອງມະນຸດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ບໍລິສຸດ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກທົດລອງມະນຸດ ເພື່ອເຂົາຈະຮູ້ສຶກລະອາຍ ແລະ ມາຮູ້ຈັກກັບໂຕເຂົາເອງໃນການທົດລອງນັ້ນ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດທັງໝົດຈະກາຍເປັນລູກຂອງອັກຄະເທວະດາ ແລະ ເລີ່ມເຮັດຜິດຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄວາມຄາດໝາຍ ແລະ ເປົ້າໝາຍສ່ວນຕົວຈະຖືກປົດອອກໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຊຳລະເຂົາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ມະນຸດຄົນໃດໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີທາງເຮັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດໃນມະນຸດຄົນນັ້ນ. ກ່ອນອື່ນ ພຣະເຈົ້າຊຳລະລ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຂະບວນການນີ້ ມະນຸດອາດມາຮູ້ຈັກກັບຕົນເອງ ແລະ ພຣະເຈົ້າອາດປ່ຽນແປງມະນຸດ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າຫາມະນຸດໄດ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍລິບູນ. ສະນັ້ນ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຄືກັບທີ່ມະນຸດກ່າວໄວ້. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນ ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້ ແຕ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຊີວິດ; ຖ້າເຈົ້າຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມຈິງ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ການມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍການເຊື່ອໃນພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ ແລະ ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາ. ເຈົ້າຄວນອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມໃນການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພຣະທຳນັ້ນອາດຈະໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະສູນເປົ່າ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າເຮັດຕາມ ແລະ

ດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືວ່າສົມບູນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເສັ້ນທາງນີ້ ມະນຸດຫຼາຍຄົນສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຕ່າງໆນາໆ ແຕ່ໃນເວລາແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາ ດວງຕາຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າຕາ ແລະ ພວກເຂົາຊັງໂຕເອງທີ່ໃຊ້ເວລາທັງຊີວິດຢ່າງສິ້ນເປືອງ ແລະ ດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງສູນເປົ່າ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈທິດສະດີ ແຕ່ບໍ່ສາມາດນໍາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ໂດຍທີ່ແລ່ນໄປນີ້ແດ່ຫັ້ນແດ່ຄືກັບເຜິ້ງທີ່ຫຍຸ້ງວຽກ; ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຕາຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ໃນຕອນສຸດທ້າຍວ່າ ພວກເຂົາຂາດຄໍາພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ. ສະນັ້ນ ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຊ້າເກີນໄປບໍ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຖືໂອກາດເວລາທີ່ມີຢູ່ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຮັກ? ເປັນຫຍັງຕ້ອງຖ້າໃຫ້ຮອດມື້ອື່ນ? ຖ້າໃນຊີວິດ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງ ຫຼື ສະແຫວງຫາເພື່ອໄດ້ຮັບມັນມາ, ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮູ້ສຶກເສຍໃຈໃນເວລາທີ່ກໍາລັງຈະຕາຍ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ ພຽງແຕ່ເຂົາອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມພຽງໜ້ອຍດຽວກໍສາມາດນໍາເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກຄອບງໍາໂດຍພີຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ ເຂົາເດີນທາງໄປມາເພື່ອເນື້ອໜັງຂອງຕົນຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງໃນທີ່ສຸດ. ຍ້ອນເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມະນຸດມີບັນຫາ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ເລື້ອຍໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມທໍລະມານຂອງຊາຕານບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເສື່ອມໂຊມຂອງເນື້ອໜັງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຄວນຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັບໃຊ້ແຕ່ປາກ. ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມປະຕິບັດໃຫ້ມັນຈັບຕ້ອງໄດ້. ຢ່າຫຼອກລວງໂຕເອງ; ແບບນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງ? ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກການດໍາເນີນຊີວິດໂດຍເຫັນແກ່ເນື້ອໜັງຂອງໂຕເຈົ້າເອງ ແລະ ເຮັດວຽກໜັກເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ?

(ຄັດຈາກບົດ "ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 395)

ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ການກາຍມາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຊີວິດໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໂລເລ ແລະ ບໍ່ເປັນລະບົບລະບຽບແບບທີ່ພວກເຂົາເປັນກ່ອນໜ້ານີ້;

ຊີວິດເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮີບຮ້ອນໃດໆ ແລ້ວນີ້ສະແດງວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະປັບປຸງຕົນເອງ, ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າສັບສົນ ແລະ ວຸ້ນວາຍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດໄດ້. ການເຂົ້າສູ່ການຝຶກອົບຮົມແຫ່ງອານາຈັກໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າເຕັມໃຈຍອມຮັບການຝຶກຝົນດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຮີບດ່ວນບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ລະບຽບວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງເຈົ້າ ແລະ ທົດສອບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ເຈົ້າຈະປະຕິບັດຫຍັງແດ່ ໃນເວລາທີ່ພົບກັບຄວາມເປັນຈິງທຸກຮູບແບບ? ໃນອະດີດ ຄວາມສົນໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບຊີວິດ; ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນແຫ່ງອານາຈັກຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ທຸກຄົນທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຊີວິດ, ພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບການຝຶກຝົນຈາກອານາຈັກ ແລະ ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ.

ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກມີດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ກ່າວໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

2. ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກ.

3. ພວກເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອໃຫ້ຫົວໃຈໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທຳມະດາ ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກແຫ່ງອິດສະລະພາບ, ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ເວລາທີ່ເຈົ້າມີຊີວິດພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

4. ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ.

5. ພວກເຂົາຕ້ອງສະແດງເຖິງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ຫ້າຫົວຂໍ້ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ເຮົາມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ. ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານີ້, ເຮົາຈະບໍ່ບັງຄັບເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າເລີ່ມຍອມຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ ແລະ ບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ຈຳເປັນສຳລັບປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ. ນີ້ຄືບາດກ້າວທຳອິດຂອງການເຂົ້າສູ່. ຖ້າເຈົ້າປາດຖະໜາປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບາໜ້າທີ່ມອບໝາຍທັງຫ້າເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຮັດສຳເລັດຫ້າຂໍ້ນັ້ນໄດ້ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຕາມໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄປໃນທາງທີ່ດີຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃນປັດຈຸບັນຄືການເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກ. ການເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກກ່ຽວພັນກັບຊີວິດທາງຝ່າຍວິນຍານ. ຜ່ານມາ ບໍ່ມີການສົນທະນາກ່ຽວກັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອເຈົ້າເລີ່ມເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກ ເຈົ້າກໍເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຢ່າງເປັນທາງການ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 396)

ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານໝາຍເຖິງຊີວິດແບບໃດ? ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານແມ່ນຊີວິດທີ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ສາມາດໃສ່ໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດເຂົ້າຍຶດຄອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຖືກນຳພາໂດຍແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ. ຊີວິດດັ່ງກ່າວລະຫວ່າງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມແສງສະຫວ່າງຂອງປັດຈຸບັນ, ຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະເກີດມີຄວາມຫ່າງເຫີນກັນຫຼາຍຂຶ້ນ. ຄວາມຫ່າງເຫີນນັ້ນອາດຈະຮ້າຍແຮງໄດ້ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທຳມະດາ. ຄວາມສຳພັນທີ່ເປັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການຍອມຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທຳມະດາບໍ?

ພວກເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນປົກກະຕິບໍ່? ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາຢາກປັບປຸງຕົນເອງ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດຮອບຮອມກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຄົນກຽດຄ້ານສະເໝີ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕາມກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ພວກເຈົ້າພົ້ນຈາກສະພາວະຄວາມກຽດຄ້ານແລ້ວບໍ່? ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ; ພວກເຂົາທັງໝົດຢູ່ໃນກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກ່າວຫຍັງກໍຕາມ ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສຳເລັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພື່ອເຂົ້າສູ່ກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມສຳພັນເປັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງກຳຈັດສະພາວະທີ່ບໍ່ດີ້ນລົນໃຫ້ອອກຈາກຕົວເຈົ້າກ່ອນ. ບາງຄົນປະຕິບັດຕາມຄົນສ່ວນຫຼາຍຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ; ຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະປັບປຸງຕົນເອງ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາກໍຕໍ່າເກີນໄປ. ມີພຽງແຕ່ການສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຈຶ່ງແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍຄົນພຽງແຕ່ໃຊ້ຈິດສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດສະໜອງຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ຍິ່ງມາດຕະຖານທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາສູງພຽງໃດ

ມັນກໍຈະຍິ່ງສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍພຽງນັ້ນ.

ສຳລັບບາງຄົນທີ່ເປັນຄົນທຳມະດາ ແລະ ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກເພື່ອກາຍເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອະນາຄົດຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ສຸດ; ບໍ່ມີໃຜທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນຫຼາຍໄປກວ່າພວກເຈົ້າອີກແລ້ວ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ຍ້ອນວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າມີຊີວິດເພື່ອເນື້ອໜັງ ແລະ ພວກເຂົາມີຊີວິດເພື່ອຊາຕານ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາກ່າວວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດ. ມີພຽງແຕ່ຄົນກຸ່ມນີ້ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຖືກຄັດເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດໄດ້: ບໍ່ມີໃຜທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກສາມາດດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້. ຍ້ອນພວກເຈົ້າຖືກຄັດເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າຍົກຖານະຂຶ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໃຈຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນດີ ແຕ່ຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ເປີດຕາແຫ່ງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳຜັດຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ໂດຍມອບໂອກາດທີ່ດີໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.

ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໃນສິ່ງທີ່ງົດງາມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະຮັກພຣະເຈົ້າ.

ທັງໝົດນີ້ກໍຍ້ອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດຫົວໃຈຂອງຄົນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງຊື່ນຊົມກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້ນອກຈາກຮັກພຣະເຈົ້າ, ມີແຮງກ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ສຶກແບບນີ້, ເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຖືກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສຳຜັດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າຈະອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ: “ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກກຳນົດຊະຕາໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຖືກເລືອກໂດຍພຣະອົງແລ້ວ. ວັດສະໜີຂອງພຣະອົງມອບຄວາມພາກພູມໃຈໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກມີກຽດຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ເປັນປະຊາຊົນຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຈະສະລະທຸກສິ່ງ ແລະ ມອບທຸກຢ່າງເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະພະຍາຍາມອຸທິດເວລາທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຕະຫຼອດທັງຊີວິດໃຫ້ກັບພຣະອົງ”.

ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານແບບນີ້ ກໍຈະມີຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຄີຍມີປະສົບການດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່? ຖ້າຄົນມັກໄດ້ຮັບການສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດ, ພວກເຂົາແມ່ນເຕັມໃຈເປັນພິເສດເພື່ອອຸທິດຕົນເອງໃນຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນມື້ແຫ່ງລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄ່າ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍໄປກວ່າການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງອີກແລ້ວ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຊາຕານ ແລະ ເນື້ອໜັງ. ພຣະອົງຍົກຖານະຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາມາດມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງໄດ້ໃນທຸກມື້ນີ້". ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານໃນລັກສະນະນີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້ນອກຈາກມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເຈົ້າຕ້ອງຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ຢາກຕາຍຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າເທື່ອ. ເມື່ອກ່າວຄຳອະທິຖານແບບນັ້ນ ກໍຈະມີກຳລັງໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກໝົດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາຈາກໃສ; ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະມີພະລັງທີ່ບໍ່ມີຂີດຈຳກັດ ແລະ ເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກຫຼາຍແລະ ພຣະອົງເໝາະສົມທີ່ຈະຮັກ. ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ມີປະສົບການດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບຄົນທີ່ມັກໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະເຈົ້າ ກໍຈະມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສາມາດຕັ້ງຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະ ເຕັມໃຈຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ; ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍແຂງແກ່ນ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ; ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄອບຄົວ, ໂລກ, ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫຼື ອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາເຕັມໃຈເພື່ອພະຍາຍາມອຸທິດເວລາທັງຊີວິດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 397)

ຄວາມສຳຄັນຫຼັກໃນການປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຄື ທຸກສິ່ງຄວນເປັນໄປຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ: ບໍ່ວ່າເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ຫຼື ການບັນລຸເຮັດສຳເລັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ທຸກສິ່ງຄວນຕັ້ງຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າພົວພັນ ແລະ ສະແຫວງຫາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນແປກໜ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະຖືກປ່ອຍປະໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານີ້ຈະອັດສະຈັນ ແລະ ບໍລິສຸດພຽງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຕ້ອງການມັນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັກສາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ໄດ້ ແລ້ວພວກມັນກໍຈະເປັນອຸປະສັກທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງໃນການເຂົ້າຫາຂອງເຈົ້າໃນອະນາຄົດ. ທຸກຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມແສງສະຫວ່າງໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນໄດ້ຮັບການອວຍພອນ. ປະຊາຊົນໃນຍຸກຜ່ານມາກໍປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະອົງຈົນຮອດປັດຈຸບັນ; ນີ້ຄືການໄດ້ຮັບພອນຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ. ຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພວກເຂົາຍອມປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະນຳພາພວກເຂົາໄປທາງໃດກໍຕາມ ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດໜັກພຽງໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາທົນທຸກທໍລະມານຫຼາຍພຽງໃດ ຫຼື ພວກເຂົາດີ້ນຮົນຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ຍົກຍ້ອງພວກເຂົາ. ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຢູ່ໃນກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຄົນທີ່ເປັນຄົນແປກໜ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຢູ່ຂ້າງນອກຂອງກະແສແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ການຮັບໃຊ້ທີ່ແຍກອອກຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການຮັບໃຊ້ທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເກີດຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າຄົນມີຊີວິດທ່າມກາງແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໆທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຮັບໃຊ້ໃນທ່າມກາງຈິນຕະນາການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ອີງຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ.

ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການການຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນໄປຕາມຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເອງ; ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການການຮັບໃຊ້ທີ່ເກີດຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເນື້ອໜັງ. ຖ້າຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ແລ້ວພວກເຂົາກໍມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ. ການຮັບໃຊ້ຂອງຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຂັດຂວາງ ແລະ ລົບກວນ ແລະ ເປັນການຮັບໃຊ້ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້; ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວພຣະເຈົ້າໄດ້ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. "ການປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ" ໝາຍເຖິງການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ຄວາມສາມາດປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ມີຄວາມສາມາດໃນການເຊື່ອຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຖ້ອຍຄຳໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືວ່າຄົນນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຮັບເອົາການຍົກຍ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຫັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສາມາດຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ ສາມາດຮູ້ຈັກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດຈາກພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະອົງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາສາມາດຮັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເທື່ອລະໜ້ອຍໃນລະຫວ່າງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຄົນທີ່ຖືກກຳຈັດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫດຜົນທີ່ຄົນດັ່ງກ່າວຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຍ້ອນພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັນກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເຊິ່ງຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ພິພາກສາພຣະອົງ, ເຊິ່ງການກະທຳດັ່ງກ່າວໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ການປະຕິເສດຈາກພຣະເຈົ້າ. ການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ງ່າຍ, ແຕ່ຖ້າຄົນມີຈິດໃຈເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະມີໂອກາດເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະມີໂອກາດໄດ້ຮັບການນໍາພາໃໝ່ສຸດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາບໍ່ສາມາດຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ຫຼື ການນໍາພາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ ບໍ່ວ່າຄົນສາມາດຮັບພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 398)

ທຸກຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນໄດ້ຮັບການອວຍພອນ. ມັນບໍ່ກ່ຽວກັບວ່າພວກເຂົາເຄີຍເປັນແນວໃດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຄີຍເຮັດວຽກໃນຕົວພວກເຂົາແນວໃດ, ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດລ້າສຸດແມ່ນໄດ້ຮັບພອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດລ້າສຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຖືກກໍາຈັດ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງການຄົນທີ່ຍອມຮັບ ແລະ ຮູ້ຈັກພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະອົງ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການກ່າວວ່າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນຍິງພົມມະຈັນ? ຍິງພົມມະຈັນສາມາດສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງໃໝ່ໆ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສາມາດນໍາສິ່ງທີ່ເປັນແນວຄວາມຄິດເກົ່າໆອອກໄປ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ຄົນກຸ່ມນີ້ທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງປັດຈຸບັນ ແມ່ນຖືກກໍານົດລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າກ່ອນຍຸກຕ່າງໆ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ເຫັນການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ທົ່ວທັງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທົ່ວທຸກຍຸກ, ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍກວ່າພວກເຈົ້າ, ເຊິ່ງເປັນຄົນກຸ່ມນີ້. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນການກໍານົດລ່ວງໜ້າ ແລະ ການຄັດເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເວົ້າ ແລະ ກ່າວພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ສະຖານະການຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈົ່ງຂໍໃຫ້ລັດສະໝີ ແລະ ການສັນລະເສີນທັງໝົດຈົ່ງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍົກສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າຂຶ້ນ. ເມື່ອມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນຄວາມຄິດແລ້ວ, ເຈົ້າຍັງຈະກຽດຄ້ານຢູ່ອີກບໍ? ເຈົ້າຈະຍັງຂາດແຮງຈູງໃຈອີກຢູ່ບໍ?

ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບການພິພາກສາ, ການຕີສອນ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການຊໍາລະລ້າງຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຈົ້າສາມາດຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຖືກກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າໃນເວລາເບື້ອງຕົ້ນແລ້ວ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກັງວົນເກີນໄປເວລາທີ່ເຈົ້າຖືກຕີສອນ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດນໍາພາລະກິດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໃນຕົວພວກເຈົ້າໄປໃສໄດ້ ແລະ ພອນທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດນໍາທຸກສິ່ງທີ່ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໄປໃສໄດ້. ຄົນແຫ່ງສາສະໜາບໍ່ມີທາງທຽບກັບພວກເຈົ້າໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຊ່ຽວຊານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບທິດສະດີທາງສາສະໜາດ, ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆໃນທົ່ວທຸກຍຸກ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ຄືການໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍົກສະຖານະເຈົ້າຂຶ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງເພີ່ມຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າ ແລະ ກຽມພ້ອມວຸທິພາວະຂອງເຈົ້າເພື່ອຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງຍຶດໝັ້ນໃນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍເປັນໜຶ່ງໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍອມຮັບການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກ, ຍອມຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍກາຍເປັນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈຕໍ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະກາຍເປັນພະຍານທີ່ມີສະຫງ່າລາສີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ໜ້າທີ່ຫຼັກກໍຄືການຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເປັນພະຍານຢ່າງສະຫງ່າລາສີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 399)

ພຣະທໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນພະລັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ການສືບຕໍ່ເນື່ອງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນໄລຍະເວລານີ້ແມ່ນແນວທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືແນວທາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ?

ມັນຄືການນຳພາປະຊາຊົນເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານແບບທຳມະດາ.

ມີຫຼາຍຂັ້ນຕອນທີ່ນຳເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານແບບທຳມະດາ:

1. ຢ່າງທຳອິດ ເຈົ້າຕ້ອງເທຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນອະດີດ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ສຶກສາພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ຫຼື ປຽບທຽບກັບພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນ. ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຕ້ອງເທຫົວໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ຖ້າມີຄົນທີ່ຍັງປາດຖະໜາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໜັງສືຝ່າຍວິນຍານ ຫຼື ບົດຄວາມເທດສະໜາອື່ນໆໃນອະດີດ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຂົາກໍເປັນຄົນໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດ; ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຄົນແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ ແລ້ວຈົ່ງເທຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ຄືສິ່ງທຳອິດທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

2. ເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານຂອງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນປັດຈຸບັນ, ຕ້ອງເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕັ້ງຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ສ້າງຕັ້ງມາດຕະຖານທີ່ເຈົ້າປາດຖະໜາເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມສຳເລັດ.

3. ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງບົນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຢ່າຍຶດຕິດກັບພຣະທຳທີ່ລ້າສະໄໝ ແລະ ທິດສະດີຈາກອະດີດ.

4. ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

5. ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງເດີນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ.

ແລ້ວເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍຄືການມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ອະທິຖານບົນພື້ນຖານຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອໄດ້ອະທິຖານໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສຳຜັດເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາໂດຍອີງຕາມພື້ນຖານແຫ່ງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນປັດຈຸບັນ, ມັນກໍຈະບໍ່ເກີດໝາກຜົນຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຄວນອະທິຖານ ແລະ ເວົ້າວ່າ: "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຕິດໜີ້ບຸນຄຸນພຣະອົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອຟັງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ. ໂອ ພຣະເຈົ້າ,

ຂ້ານ້ອຍປາດຖະໜາຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຂ້ານ້ອຍປາດຖະໜາຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຂ້ານ້ອຍປາດຖະໜາທີ່ຈະຕາຍເພື່ອພຣະອົງ. ພຣະອົງຕັດສິນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຕີສອນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຕໍ່ວ່າໃດໆ; ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍສົມຄວນຕາຍ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນອາດເຫັນຈິດໃຈອັນທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງໃນຄວາມຕາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ". ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານຈາກຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນເຈົ້າ ແລະ ຈະນຳພາເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອະທິຖານບົນພື້ນຖານພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ, ກໍບໍ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສຳຜັດເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າອະທິຖານຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກເຮັດໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ: "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍປາດຖະໜາທີ່ຈະຍອມຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊື່ສັດກັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອວັດສະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດຈະສາມາດບັນລຸຕາມມາດຕະຖານຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍປາດຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ຕົວຂ້ານ້ອຍ, ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍປະຕິບັດທັງໝົດນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ, ເພື່ອໃນທີ່ສຸດ ຂ້ານ້ອຍຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະອົງ". ຖ້າເຈົ້າອະທິຖານໃນລັກສະນະນີ້, ໂດຍເນັ້ນໃສ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ມັນບໍ່ກ່ຽວກັບວ່າ ໃນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າມີພຣະທຳຫຼາຍພຽງໃດ, ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຄືເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນອາດມີປະສົບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ບາງເທື່ອ ໃນເວລາອະທິຖານຢູ່ໃນບ່ອນຊຸມນຸມ, ພະລັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແຂງກ້າເຖິງຈຸດສູງສຸດ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີກຳລັງລຸກຂຶ້ນ. ບາງຄົນຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ, ສະອື້ນດ້ວຍນໍ້າຕາໃນເວລາອະທິຖານ ແລະ ເອົາຊະນະຄວາມສຳນຶກຜິດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ; ບາງຄົນສະແດງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກ່າວຄຳໝັ້ນສັນຍາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ມັນສຳຄັນທີ່ທຸກຄົນເທຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຢ່າໃສ່ໃຈກັບພຣະທຳທີ່ຖືກກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້; ຖ້າເຈົ້າຍັງຍຶດຕິດກັບສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້ານີ້, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ. ເຈົ້າເຫັນບໍວ່າ ສິ່ງນີ້ສຳຄັນພຽງໃດ?

ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງເດີນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນບໍ? ຫົວຂໍ້ຫຼາຍຫົວຂໍ້ຂ້າງເທິງແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ

ໃນອະນາຄົດ; ຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງເດີນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ທີ່ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາ. ໃນການເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຢ່າງໜ້ອຍ ເຈົ້າຕ້ອງເທຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດຍອມຮັບການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງປາດຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ເມື່ອເຈົ້າມີກຳລັງເຊັ່ນນີ້ ແລ້ວສິ່ງນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສຳຜັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍເລີ່ມຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງການເຂົ້າສູ່ຊີວິດແມ່ນເທຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນຍອມຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກການຍອມຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ຜົນຈະໄດ້ຮັບກໍຄື ຄວາມສາມາດໃນການປາດຖະໜາ, ຄວາມສະແຫວງຫາ ແລະ ການຄົ້ນຫາຄວາມຈິງທີ່ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ດີ. ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີຈຸດປະສົງໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ເຈົ້າພົວພັນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີແຕ່ການປະຕິບັດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເວົ້າ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ລົງມືປະຕິບັດ ຫຼື ອະທິຖານ ຫຼື ສະແຫວງຫາ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ແມ່ນການຮ່ວມມືບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີການຮ່ວມມືໃດໆໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ປາດສະຈາກການຝຶກຝົນເພື່ອການເຂົ້າສູ່ຢ່າງມີຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື. ບາງຄົນກ່າວວ່າ: "ທຸກສິ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າເລີຍເປັນຜູ້ປະຕິບັດທຸກສິ່ງໂດຍພຣະອົງເອງ; ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດ, ແລ້ວມະນຸດຈະປະຕິບັດໄດ້ແນວໃດ?" ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຜ່ານການສະແຫວງຫາຢ່າງກະຕືລືລົ້ນຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ບັງຄັບມະນຸດ; ເຈົ້າຕ້ອງມອບໂອກາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາ ຫຼື ເຂົ້າສູ່ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນໄດ້. ເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາການສຳຜັດຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດ? ຜ່ານຄຳອະທິຖານ ແລະ ການເຂົ້າໃກ້ຊິດພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຈົ່ງຈື່ວ່າ ສິ່ງນັ້ນຕ້ອງຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອເຈົ້າຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານຢູ່ຕະຫຼອດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຕົກເປັນທາດຂອງເນື້ອໜັງ: ສາມີ, ພັນລະຍາ, ລູກ ແລະ ເງິນ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຜູກມັດເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະມີແຕ່ຄວາມປາດຖະໜາເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເພື່ອມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກແຫ່ງອິດສະລະພາບຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 400)

ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກ່າວຈາກມຸມມອງໃດກໍຕາມ, ທັງໝົດກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການສ້າງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສົມບູນແບບ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນຍາກສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຊອກຫາເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ເພາະວ່າລະດັບຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມຈຳກັດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບັນລຸຜົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ພຣະອົງມີເປົ້າໝາຍໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງກ່າວຈາກມຸມມອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພາະມີພຽງການກະທຳແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໄດ້. ຖ້າພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນ, ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີທາງສຳເລັດໄດ້. ຈາກນ້ຳສຽງທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະອົງຕັ້ງໃຈເພື່ອສ້າງໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ສົມບູນແບບ. ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດຄືຫຍັງ? ທຳອິດ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ວິທີການໃໝ່ຖືກນຳໃຊ້ ແລະ ຍຸກສະໄໝໄດ້ປ່ຽນແປງ, ວິທີປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ການກ່າວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ປັດຈຸບັນ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ປ່ຽນແປງ ແຕ່ຍຸກກໍໄດ້ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ປັດຈຸບັນແມ່ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ມັນຍັງເປັນຍຸກແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງຍຸກແຫ່ງອານາຈັກພັນປີ ເຊິ່ງຍັງເປັນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳອີກດ້ວຍ ແລະ ເປັນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຫຼາຍວິທີໃນການກ່າວເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ກ່າວຈາກມຸມມອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ພໍກ້າວເຂົ້າຍຸກແຫ່ງອານາຈັກພັນປີ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສ້າງໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບຫຼາຍຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ວິວັດ ແລະ ລົງເລິກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນຜະເຊີນກັບມັນເປັນເວລາດົນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຜັນປ່ຽນຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ມີການປ່ຽນແປງຢູ່ຕະຫຼອດ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການປ່ຽນແປງຫຼາຍຄັ້ງກໍຕາມ
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ເຄີຍອອກນອກຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດຊາດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການປ່ຽນແປງສິບພັນເທື່ອກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ເຄີຍຫັນເຫອອກຈາກຈຸດປະສົງເດີມຂອງມັນ.
ບໍ່ວ່າວິທີການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອາດປ່ຽນແປງແນວໃດກໍຕາມ,
ພາລະກິດນີ້ກໍບໍ່ເຄີຍຈາກຄວາມຈິງ ຫຼື ຈາກຊີວິດໄປຈັກເທື່ອ. ການປ່ຽນແປງວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ ແມ່ນພຽງເປັນການປ່ຽນແປງຮູບແບບຂອງພາລະກິດ ແລະ ມຸມມອງຂອງການກ່າວເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເປັນການປ່ຽນແປງເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ການປ່ຽນແປງນໍ້າສຽງ ແລະ ວິທີການຂອງພາລະກິດ ແມ່ນເພື່ອປະສົບຜົນສຳເລັດ. ການປ່ຽນນໍ້າສຽງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເປັນການປ່ຽນຈຸດປະສົງ ຫຼື ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງພາລະກິດ. ຈຸດປະສົງຫຼັກທີ່ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍເພື່ອການສະແຫວງຫາຊີວິດ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ຫຼື ຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ຈາກພຣະເຈົ້າ, ນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ! ເຈົ້າຍັງຕ້ອງໄດ້ຊອກຫາທາງເຂົ້າສູ່ອານາຈັກເພື່ອເປັນກະສັດ, ແລ້ວນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງບໍ່?
ການໄດ້ມອບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານການຄົ້ນຫາຊີວິດ, ນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ; ການສະແຫວງຫາ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ການສຳພັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງ. ນີ້ແມ່ນຮູບແບບຂອງການສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 401)

ປັດຈຸບັນຄືຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ການທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ນີ້ໄດ້ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດຢ່າງທົ່ວເຖິງ ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ແຈ້ງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງແກ່ຈິດໃຈມະນຸດທຸກຄົນ. ຖ້າໃນໄລຍະເວລານີ້ເຈົ້າຍັງລັ່ງເລໃຈ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ

ນັ້ນກໍສະແດງວ່າ ສະພາບຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຜິດປົກກະຕິ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ໃນຕອນນີ້, ຕອນທີ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ໃນຍຸກນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາຄວາມເປັນຈິງມາສູ່ບັນດາພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕ້ອງສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາປະຕິບັດ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ. ມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນພື້ນຖານ ແລະ ເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບອຳນາດແບບກະສັດຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນ. ເຈົ້າສາມາດຢູ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ປັດຈຸບັນນີ້ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ຖ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້. ພວກເຂົາຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີເວລາອ່ານ ຂໍໃຫ້ໄດ້ຟັງກໍພໍໃຈແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມອບໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ນີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງປົກຄອງມະນຸດໂດຍຜ່ານພຣະທຳ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າວ່າ ຫຼັງຈາກພຽງແຕ່ມື້ດຽວ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ສຶກມືດມົນ, ໃຝ່ຫາ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້, ນີ້ສະແດງວ່າເຈົ້າຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນໜ້າໜີຈາກເຈົ້າເລີຍ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄືຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າວ່າ ພາຍຫຼັງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້ທີ່ບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຝ່ຫາ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ດົນໃຈຫຍັງຈັກຢ່າງ, ນີ້ກໍສະແດງວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຫັນໜີ້ຈາກເຈົ້າແລ້ວ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມີບາງສິ່ງທີ່ຜິດປົກກະຕິຢູ່ໃນສະພາບພາຍໃນຂອງເຂົ້າ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລ້າຫຼັງ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປົກຄອງມະນຸດ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກດີ ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະເດີນຕາມ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນອາຫານຂອງມະນຸດ ແລະ ພະລັງທີ່ຜັກດັນພວກເຂົາ. ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ “ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານຢ່າງດຽວ ແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ”. ນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະນຳມາສູ່ຄວາມສຳເລັດໃນມື້ນີ້.

ພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນຄວາມຈິງນີ້ໃນພວກເຈົ້າ.

ດ້ວຍເຫດໃດມະນຸດໃນອະດີດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ໄດ້ຫຼາຍມື້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສາມາດກິນ ແລະ ເຮັດວຽກງານໄດ້ແບບປົກກະຕິ? ເຫດໃດໃນປັດຈຸບັນຄືບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ? ໃນຍຸກນີ້, ພຣະເຈົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປົກຄອງທຸກສິ່ງ. ມະນຸດຖືກພິພາກສາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຖືກນຳເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດ ໂດຍສະເພາະໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້ ໂດຍບໍ່ອອກຈາກໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 402)

ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນການສະແຫວງຫາຊີວິດໄດ້ຢ່າງກະທັນຫັນ. ການຈະເລີນເຕີບໂຕໃນຊີວິດບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນມື້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້ໄດ້. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນປົກກະຕິ, ມີເຫດຜົນ ແລະ ມີວິທີການທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ. ພຣະເຢຊູຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃຊ້ເວລາເຖິງສາມສິບສາມປີເຄິ່ງຈຶ່ງສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການໄຖ່ບາບໂດຍຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຊີວິດມະນຸດຈະເປັນຈິງໄປຫຼາຍຫວ່ານີ້ບໍ່ມີອີກແລ້ວ! ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງສະແດງອອກເຖິງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະຜູ້ຄົນແຫ່ງຊາດມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊິ່ງຄວາມສາມາດຍັງຕໍ່າຢູ່ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາດົນສຳລັບພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນຢ່າໄດ້ຟ້າວຟັ່ງເຫັນຜົນສຳເລັດ. ເຈົ້າຕ້ອງມັ່ນກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມໃສ່ໃຈຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອເຈົ້າອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດນຳໃຊ້ພຣະທຳເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ເພີ່ມທະວີຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ການເຫັນແຈ້ງ ແລະ ສະຕິປັນຍາໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານສິ່ງນີ້ແລ້ວເຈົ້າຈະປ່ຽນແປງໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍຶດຖືເອົາການກິນ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການອ່ານ, ການຮູ້ຈັກ, ປະສົບການ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳເປັນຫຼັກການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີວຸດທິພາວະໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ມີຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ຫຼັງຈາກອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃນການປະຕິບັດໄດ້. ເຈົ້າຈະຟ້າວໄປໃສ? ເມື່ອເຈົ້າມີວຸດທິພາວະພໍ ເຈົ້າຈະສາມາດນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃນການປະຕິບັດໄດ້. ເດັກນ້ອຍສີ່ ຫຼື ຫ້າປີຈະບອກວ່າ ລາວບໍ່ສາມາດສະໜັບສະໜູນ ຫຼື

ຕອບສະໜອງພໍ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຮູ້ສະພາບວຸດທິພາວະປັດຈຸບັນຂອງຕົນເອງ. ນໍາໃຊ້ປະຕິບັດແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນການເປັນຄົນທີ່ຄັດຂວາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາສິ່ງນັ້ນເປັນຫຼັກການນັບແຕ່ນີ້ໄປ. ຕອນນີ້ ຢ່າໄດ້ເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ຫຼື ບໍ່. ຢ່າໄດ້ຄິດໃສ່ເລື່ອງນັ້ນເທື່ອ. ຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ. ແຕ່ວ່າເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຫຼັກການ. ຢ່າໄດ້ຫຼັບຕາເຮັດ. ແຕ່ຄວນຄົ້ນຫາພຣະທໍາທີ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກ ນັ້ນກໍຄື ພຣະທໍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບນິມິດ. ອີກດ້ານໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາກໍຄືການປະຕິບັດຕົວຈິງ ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ດ້ານໜຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ອີກດ້ານແມ່ນກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈທັງສອງດ້ານນີ້ແລ້ວ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ, ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທໍາ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 403)

ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ການເວົ້າເຖິງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຄືຫຼັກການທີ່ເຈົ້າຄວນເວົ້າ. ຕາມທໍາມະດາແລ້ວ ເມື່ອພວກເຈົ້າຊຸມນຸມກັນ ພວກເຈົ້າຄວນສາມາດສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍົກເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເນື້ອຄວາມໃນການສົນທະນາ, ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ພວກເຈົ້າຈະນໍາເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເຂົ້ານໍາໃຊ້ໃນການປະຕິບັດ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດກໍຄື ເຂົ້າຮ່ວມພົບປະສົນທະນາກັບເພື່ອນມິດກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າເອງ. ການນໍາໄປສູ່ໂລກແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ອາໄສຄວາມຮ່ວມມືຈາກມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າສູ່ສິ່ງນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້. ຖ້າເຈົ້າປິດປາກເຈົ້າໄວ້ ແລະ ບໍ່ເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າ. ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄາວຽກ ກໍຈົ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເວົ້າລ້າໆ! ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຢ່າງຈິງຈັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ການພົບປະສົນທະນາກັບເພື່ອນມິດຂອງເຈົ້າຈະເປັນພຽງຜິວເຜີນ ກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ.

ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຜິດເພີ່ນ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງ. ທຸກວິທີການຕ້ອງຜ່ານຂະບວນການຂອງມັນ. ຜ່ານການຝຶກຝົນຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ສະຖິດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍປະສິດທິຜົນ. ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາຂອງການກວດສອບ,
ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຽງແຕ່ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈຮ່ວມມື ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຫຼັກການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມີສອງດ້ານຄື: ດ້ານໜຶ່ງແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ອີກດ້ານແມ່ນການເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ແລ້ວເຈົ້າຄວນຮູ້ດ້ານໃດຂອງພຣະທຳ? ເຈົ້າຄວນມາຮູ້ຈັກພຣະທຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິໄສທັດ (ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ໃນຕອນນີ້, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບັນລຸຜົນ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ອື່ນໆ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບວິໄສທັດ). ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າສູ່ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ນີ້ໝາຍເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດຕາມ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງຄືສອງດ້ານຂອງການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈາກນີ້ໄປ, ຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີນີ້. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະທຳກ່ຽວກັບວິໄສທັດຢ່າງຈະແຈ້ງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອ່ານອີກຕໍ່ໄປ. ສຳຄັນຄື ໃຫ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳກ່ຽວກັບການເຂົ້າສູ່ພຣະທຳໃຫ້ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ ເພາະນັ້ນຄືວິທີຫັນຫົວໃຈໄປຫາພຣະເຈົ້າ, ວິທີສະຫງົບຈິດໃຈເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີລະຖິ້ມຮ່າງກາຍ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ. ຖ້າບໍ່ຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການພົບປະສົນທະນາກັບເພື່ອນມິດຢ່າງແທ້ຈິງ ກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈກຸນແຈສຳຄັນໃນສິ່ງນີ້, ການພົບປະສົນທະນາກັບເພື່ອນມິດກໍຈະໄດ້ຖືກເປີດກວ້າງອອກ.
ບໍ່ວ່າບັນຫາຫຍັງທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນມາສົນທະນາ
ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຮ່ວມພົບປະສົນທະນາກ່ຽວກັບພຣະທຳ ແລະ ເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງເຖິງໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງນັ້ນໄດ້.
ການພົບປະສົນທະນາກັບເພື່ອນມິດກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເປັນຈິງ ແມ່ນແປວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຂໍ້ສຳຄັນໃນພຣະທຳຄືຫຍັງ ແລະ ນີ້ສະແດງວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ບາງຄົນອາດຮູ້ສຶກເບື່ອ ໃນເວລາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນແມ່ນສະພາບບໍ່ປົກກະຕິ.
ສິ່ງທີ່ປົກກະຕິກໍຄືການທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເມື່ອຍໃນການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ໃຝ່ຫາຢາກອ່ານຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ເຫັນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ດີສະເໝີ.

ນີ້ແມ່ນວິທີການທີ່ຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳ. ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແທດເໝາະກັບຄວາມເປັນຈິງຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າສູ່ຢ່າງເຖິງຖອງ; ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນປະໂຫຍດຢ່າງຍິ່ງສຳລັບມະນຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ສະໜອງຊີວິດມະນຸດ ນັ້ນກໍແປວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ມອບຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ດົນໃຈເຈົ້າ. ນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫັນໜ້າໜີຈາກເຈົ້າ. ບາງຄົນເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າມີແຕ່ກ່າວພຣະທຳຕະຫຼອດ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເບື່ອພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄິດວ່າບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນຫຍັງທີ່ພວກເຂົາຈະອ່ານ ຫຼື ບໍ່ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນສະພາບບໍ່ປົກກະຕິ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຫົວໃຈສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມະນຸດດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ມີຄວາມສະແຫວງຫາ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ການເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບ. ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍສະແດງວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບປົກກະຕິ. ໃນເມື່ອກ່ອນ ການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫັນໜ້າໜີຈາກເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບພາຍໃນ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບຄວາມສຸກ ຫຼື ບໍ່. ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ສິ່ງສຳຄັນຄື ເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຄືໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າສັດທາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມະນຸດຖືກຕັດສິນໂດຍໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊີ້ນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ມອບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈອ່ານພຣະທຳ, ພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນແກ່ເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ຜູ້ທີ່ໃຝ່ຫາ ແລະ ກະຫາຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ພວກເຂົາ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງແລ້ວກໍຕາມ. ແລ້ວເຈົ້າອ່ານພຣະທຳດ້ວຍວິທີໃດ? ຖ້າເຈົ້າອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແບບຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ຫຼັງມ້າແນມເບິ່ງດອກໄມ້ລ້າງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນຄົນສົມບູນແບບໂດຍພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາປະຕິບັດ ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຈົາຈະມີຄວາມເປັນຈິງ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄາວຽກ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສະຖານະການບໍ່ດີ ຫຼື ດີກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າກຳລັງຖືກທົດລອງ ຫຼື້ ບໍ່ກໍຕາມ. ສະຫຼຸບຄື ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຄືພື້ນຖານຂອງການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້. ທຸກຄົນຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງຄືກັນກັບການທີ່ພວກເຂົາກິນເຂົ້າສາມຄາບຕໍ່ມື້.
ການເປັນຄົນສົມບູນແບບ ແລະ ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງທີ່ງ່າຍແທ້ບໍ? ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນຕອນນີ້ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນການເຂົ້າສູ່ວິທີທາງທີ່ຫ້າວຫັ້ນ. ຫຼັງຈາກອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດເລີ່ມປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າຫາ ໂດຍຢຸດໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈນັ້ນໄປກ່ອນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ອາດຈະມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບາງຂໍ້ຄວາມທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ແຕ່ຫຼັງຈາກສອງສາມເດືອນ ແລະ ບາງເທື່ອອາດເປັນປີເພື່ອເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. ເຫດໃດຈຶ່ງເປັນແນວນີ້? ນີ້ກໍເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໄດ້ພຽງມື້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້. ສ່ວນໃຫຍ່ ເມື່ອເຈົ້າອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈໂດຍທັນທີ. ໃນຕອນນັ້ນ ມັນອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າເປັນໜັງສືທຳມະດາ ແລະ ຫຼັງຈາກຜ່ານປະສົບການໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳໄວ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ເຈົ້າຄວນພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.
ເມື່ອເວລາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນປາດສະຈາກການຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຊີ້ນຳເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າກະຫາຍ ແລະ ສະແຫວງຫາ. ຫຼັກການທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນອີງໃສ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ໃນແນວຄິດອັນສັບສົນຂອງພວກເຂົານັ້ນ ພວກເຂົາຄິດວ່າການອ່ານພຣະທຳ ຫຼື ບໍ່ອ່ານ ກໍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ.
ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື

ພົບຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງໄດ້. ຄົນແບບນີ້ເປັນພຽງຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງໄຮ້ຄ່າ ແລະ ສະແດງຕົນວ່າເປັນຄົນດີ ມີຄຸນສົມບັດຢ່າງແທ້ຈິງ ຄືກັນກັບ ທ່ານ ບັ່ງກາວຂອງຄຳອຸປະມາ.[ກ]

(ຄັດຈາກບົດ "ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ "ຂອງຄຳອຸປະມາ".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 404)

ທັນທີທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດ ເຈົ້າຄວນຮັບເອົາ ແລ້ວກິນພຣະທຳນັ້ນທັນທີ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳນັ້ນໜ້ອຍຫຼາຍປານໃດ, ວິທີໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດຕອນນີ້ຄື ຮັບເອົາພຣະທຳ, ຮຽນຮູ້ເຖິງພຣະທຳ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດໄດ້. ບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບສະຖານະຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ; ຈົ່ງໃສ່ໃຈໃນການຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນໃຫ້ການຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ. ຊີວິດແຫ່ງວິນຍານຂອງເຈົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພະຍາຍາມເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ພຣະທຳນັ້ນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຈົ້າທີ່ຈະໄປໃສ່ໃຈກັບສິ່ງອື່ນ. ຜູ້ນຳຄຣິສະຕັກຈັກຫຼາຍຄົນຄວນສາມາດຊີ້ນຳອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກທຸກຄົນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນໜຸ່ມ ຫຼື ຜູ້ສູງອາຍຸ ທຸກຄົນຄວນເຫັນການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຄວນຮັກສາພຣະທຳນັ້ນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ການເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ໝາຍເຖິງການເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ທຸກວັນນີ້ ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ ຖ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍລິສຸດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ເມື່ອທຸກຄົນສະແຫວງຫາ ແລະ ໃຝ່ຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນມະນຸດຊາດຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະທຳຫຼາຍປານໃດແລ້ວ? ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຫຼາຍປານໃດແລ້ວ? ຖ້າຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກທີ່ບໍ່ໄດ້ຊີ້ນຳສະມາຊິກອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຕົນເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນນັ້ນແມ່ນໄດ້ປະລະໜ້າທີ່ ແລະ ລົ້ມເຫຼວໃນການປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ! ບໍ່ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າເລິກເຊິ່ງ ຫຼື

ມີພຽງຜິວເຜີນສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ, ບໍ່ວ່າ ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າຈະສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນຂອງການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາຫຼາຍແລ້ວ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ອອກໄປສະແຫວງຫາ ຫຼື ນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດ, ນີ້ກໍ່ບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າ ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສຳພັດພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ພຽງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ! ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດກ່າວຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳນັ້ນໄດ້, ນີ້ບໍ່ເອີ້ນວ່າ ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ນີ້ແມ່ນ "ການຊອກຫາເຂົ້າຈີ່ເພື່ອສະໜອງຄວາມອຶດຫິວ". ການເວົ້າເຖິງການເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ຈິງຈັງ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ເລື່ອງຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈວິທີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ຢາກຂຶ້ນສະຫວັນ, ແລ້ວນັ້ນແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍວິທີໃດ? ເຈົ້າສາມາດສົມບູນແບບ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຖືວ່າເປັນຄົນຂອງອານາຈັກ ໂດຍປາດສະຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຊ້ເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງແທ້? ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໜ້ອຍຄວນມີພຶດຕິກຳພາຍນອກທີ່ດີ; ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າດ້ວຍເຫດໃດກໍ່ຕາມ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດລົບໜີຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ ທັງໝົດແມ່ນບັນລຸຜົນຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ໃນອະນາຄົດ ພຣະທຳຈະເອົາຊະນະທຸກຊາດ, ສາສະໜາຄຣິດ, ສາສະໜາ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນ. ພຣະເຈົ້າຈະກ່າວໂດຍກົງ ແລະ ທຸກຄົນຈະຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນກຳມືຂອງພວກເຂົາ; ດ້ວຍວິທີນີ້, ມະນຸດຊາດກໍ່ຈະສົມບູນ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວ ທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ; ມະນຸດຈະເວົ້າເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ, ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເກັບຮັກສາພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນໃຈ ແລະ ສືບຕໍ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ. ດັ່ງນັ້ນ,

ມະນຸດຈຶ່ງຈະສົມບູນແບບ. ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ.

ການເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ ນັ້ນກໍຄື ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກພັນປີ ຄືພາລະກິດທີ່ກຳລັງສຳເລັດໃນປັດຈຸບັນ. ຕໍ່ແຕ່ນີ້ໄປ ຈົ່ງຝຶກຝົນໃນການພົບປະສົນທະນາກັບເພື່ອນມິດກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີການກິນ ແລະ ດື່ມ ພ້ອມດ້ວຍການປະສົບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສະແດງອອກເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ຜ່ານປະສົບການດ້ານຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ຄົນອື່ນຈຶ່ງຈະສາມາດເຊື່ອຖືເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຈະບໍ່ມີໃຜເຊື່ອເຈົ້າ! ຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທຸກຄົນສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດສ້າງຄວາມເປັນຈິງນີ້ໄດ້ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ນີ້ກໍສະແດງວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ຄືຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າມີຫົວໃຈທີ່ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນອະນາຄົດ, ຈະມີພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ທຸກສາສະໜາ ແລະ ສາສະໜາຄຣິດຕ່າງໆ. ກ່ອນອື່ນ ພຣະອົງຈະກ່າວ ແລະ ເອີ່ຍພຣະທຳໃນບັນດາພວກເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຈະສືບຕໍ່ກ່າວຕໍ່ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວເພື່ອເອົາຊະນະພວກເຂົາ. ຜ່ານພຣະທຳ, ທຸກຄົນຈະເຊື່ອຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ຈິງໃຈ. ຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງ ຈິດໃຈທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຈະຫຼຸດລົງ. ພວກເຂົາຈະມີຮູບລັກຂອງມະນຸດ ແລະ ນິໄສຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາກໍຈະຫຼຸດລົງເຊັ່ນກັນ. ພຣະທຳປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກະທຳໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ພ້ອມດ້ວຍຈຸດປ່ຽນແປງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ທັງໝົດນີ້ສາມາດພົບເຫັນໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງ. ຜ່ານການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການພົບປະສົນທະນາກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະເພີ່ມທະວີຢ່າງສູງ. ພຽງເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະສາມາດໃຊ້ຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 405)

ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ “ທຸກຄົນທີ່ເນັ້ນໃສ່ເພື່ອຫວັງເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ຈະຖືກປະຖິ້ມ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ”. ເຮົາໄດ້ກ່າວຂໍ້ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ໄປແລ້ວ, ແຕ່ມະນຸດຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ພຽງເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບພາລະກິດນີ້ ແລະ ມາເຖິງຈຸດນີ້ແລ້ວ ມະນຸດຍັງຮ້ອງຂໍໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຢູ່. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າແມ່ນການແຫວງຫາເພື່ອຢາກເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນບໍ ຫຼື ເພື່ອໄດ້ຮັບຊີວິດ? ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ກ່າວຂໍ້ພຣະທຳໄວ້ຫຼາຍຂໍ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ບາງຂໍ້ພຣະທຳກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸເທື່ອ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພະຍານວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະຄຣິດ ແລະ ແມ່ນພຣະບຸດສຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ່? ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ຢ່າງລະອຽດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໃນສິ່ງນີ້ໄດ້. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງຍ້ອນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງອີງຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກບັນລຸ ຫຼື ບໍ່? ເຈົ້າເຊື່ອໃນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນບໍ ຫຼື ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ທຸກວັນນີ້ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ? ຖ້າພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ? ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຕັດສິນຈາກການສຳເລັດ ຫຼື ບໍ່ສຳເລັດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງແທ້ບໍ? ເປັນຫຍັງບາງຄົນຈຶ່ງມັກລໍຖ້າການບັນລຸພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງແມ່ນບໍ່? ບັນດາຜູ້ທີ່ມີແນວຄິດເຊັ່ນນັ້ນລ້ວນແຕ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໃຊ້ແນວຄວາມຄິດເພື່ອວັດແທກພຣະເຈົ້າ; ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກບັນລຸຜົນ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະທຳບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຜົນພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາມັກສະແຫວງຫາເພື່ອເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ແບບນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນພວກຟາຣິຊາຍໃນຍຸກປັດຈຸບັນບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່, ນີ້ແມ່ນສຳຄັນ! ຍິ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນໄລຍະການທົດລອງໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍິ່ງເຈົ້າສຸມໃສ່ເພື່ອຢາກເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ເຈົ້າຍິ່ງບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຈະຕົກຢູ່ທ່າມກາງການທົດລອງ. ໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນບໍ່ແມ່ນຮາກຖານ;

ມີພຽງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຄືຮາກຖານຊີວິດ.
ບາງຄົນບໍ່ຮູ້ຜົນກະທົບທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາຂອງພວກເຂົາຢູ່ກັບຄວາມງົມງວາຍ,
ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຈິງຈັງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາຊີວິດຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກບັນລຸ,
ແຕ່ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຢ່າງແນ່ນອນ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ການສະແຫວງຫາເພື່ອຂຶ້ນສະຫວັນຊັ້ນທີສາມ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ເວົ້າວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ,
ການສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ການສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ການສະແຫວງຫາເຊັ່ນນີ້ຈະມີຄຸນຄ່າຫຍັງ? ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ!

ດຽວນີ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ?
ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນການເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນບໍ? ແມ່ນການຂຶ້ນສະຫວັນບໍ? ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍເລີຍ. ການປະຕິບັດທາງສາສະໜາເຫຼົ່ານັ້ນຄວນຖືກລົບລ້າງອອກ;
ການສະແຫວງຫາການປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ, ການຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍ, ໃສ່ໃຈໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ການປາດຖະໜາເພື່ອຫວັງຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມສຸກໃຈ; ການສະແຫວງຫາຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມສຸກສະບາຍທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການປະຕິບັດທາງສາສະໜາ ແລະ ການປະຕິບັດທາງສາສະໜາເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນຮູບແບບຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ມືດມົວ.
ແລ້ວໃນປັດຈຸບັນນີ້, ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ຄວາມເຊື່ອແທ້ຈິງກໍຄືການຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງຂອງຊີວິດເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຈາກພຣະອົງ. ກ່າວຢ່າງຈະແຈ້ງກໍຄື: ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄວນເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ.

ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງສົມບູນແບບ
ເຊິ່ງນີ້ຄືພື້ນຖານໃນການເຊື່ອທີ່ເຈົ້າສົມຄວນມີ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ຄືການປ່ຽນຈາກຊີວິດຂອງເນື້ອໜັງໄປສູ່ຊີວິດແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ປ່ຽນຈາກການດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເຊື່ອມຊາມໄປສູ່ການດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຊີວິດຂອງພຣະ
ທຳພຣະເຈົ້າ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການໜີອອກຈາກພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ,
ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ;
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການຮັບເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ເນື້ອໜັງ;
ການເຊື່ອພຣະເຈົ້າຄືການອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຫົວໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າ,
ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ປົດປ່ອຍຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກນິໄສຊາຕານ.
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຕົ້ນຕໍແລ້ວກໍເພື່ອວ່າລິດອຳນາດ ແລະ
ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ປາກົດໃນຕົວເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ສຳເລັດແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຊາຕານ.
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນເພື່ອເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ຫຼື
ເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງຮ່າງກາຍຕົນເອງ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ຄວນເຊື່ອເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນເໝືອນດັ່ງເປໂຕທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງຕົ້ນຕໍທີ່ຕ້ອງໄດ້ບັນລຸຜົນ. ການກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ. ການກິນ
ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ,
ພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພຽງແຕ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ເຈົ້າກໍສາມາດຮັກພຣະອົງໄດ້ ແລະ ນີ້ຄືເປົ້າໝາຍດຽວທີ່ມະນຸດຄວນມີໃນການເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າໃນການເຊື່ອຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າພະຍາຍາມຫວັງເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ,
ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຕົ້ນຕໍແລ້ວ
ແມ່ນການຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງແຫ່ງຊີວິດ.
ມີພຽງການເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດ ແລະ
ເຮັດຕາມພຣະທຳດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຖືວ່າເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ,
ສາມາດອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.
ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການຈົ່ມວ່າໃດໆ, ໃສ່ໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ບັນລຸຕາມວຸດທິພາວະຂອງເປໂຕ, ມີແນວທາງແບບເປໂຕທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້

ແລ້ວນັ້ນກໍແມ່ນເວລາທີ່ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 2

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 406)

ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ, ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈໂດຍສຳພັດພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຈາກພຣະອົງ; ເມື່ອສຶກສາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບການດົນໃຈໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາຊີວິດທາງຈິດວິນຍານທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດເຈົ້າຕ້ອງມອບໃຈໃຫ້ພຣະອົງກ່ອນ. ມີພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ສະຫງົບໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຖອກເທຫົວໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດພັດທະນາຊີວິດທາງຈິດວິນຍານທີ່ປົກກະຕິໄດ້ຕາມລຳດັບ. ຖ້າຄົນບໍ່ມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ ຖ້າຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຖືເອົາພາລະຂອງພຣະອົງມາເປັນຂອງຕົນເອງ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳກໍເປັນການຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍເປັນພຶດຕິກຳຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ມີສິ່ງໃດດີຈະມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າ; ຄົນປະເພດນີ້ມີແຕ່ຈະຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ປຽບເໝືອນເຄື່ອງປະດັບໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ກິນເນື້ອທີ່ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງດີ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ນຳໃຊ້ຄົນປະເພດນີ້. ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ມີໂອກາດສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ມີຄຸນຄ່າໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບເລີຍ. ຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນຄົນ “ຕາຍທັງເປັນ” ຢ່າງແທ້ຈິງ. ພວກເຂົາບໍ່ມີສ່ວນໃດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້; ພວກເຂົາທັງໝົດຖືກຊາຕານນຳໃຊ້, ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມຢ່າງໜັກໂດຍຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາກໍເປັນເປົ້າໝາຍການທຳລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ໃນການນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ພຽງແຕ່ນຳໃຊ້ພາກສ່ວນທີ່ເປັນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງນັ້ນສຳເລັດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ປັ່ນແປງພາກສ່ວນທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຖອກເທຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະຫງົບໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດ ແລະ ມີຄຸນສົມບັດພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳໃຊ້ ເພື່ອຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແກ້ໄຂຄວາມບົກພ່ອງຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ໃນທາງບວກ ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບທາງເຂົ້າທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຢັ່ງຮູ້ສູງຂຶ້ນ; ໃນດ້ານລົບ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຜິດ ແລະ ຄວາມບົກພ່ອງຂອງຕົນຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຈົ້າຈະຈົດຈໍ່ພະຍາຍາມປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ແຕ່ຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ຢ່າງຫ້າວຫັນ. ສິ່ງນີ້ຈະໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຖືກຕ້ອງ. ອີງໃສ່ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ ໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ຈຸດສຳຄັນບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄຳຍົກຍ້ອງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈໄດ້ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າ ເຈົ້າກ້າວເຂົ້າສູ່ຢ່າງຫ້າວຫັນ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມອບແສງສະຫວ່າງໃຫ້ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ນໍາໃຊ້ຄົນນັ້ນ ຄົນນັ້ນບໍ່ເຄີຍຖົດຖອຍລົງ ແຕ່ກ້າວໜ້າຢ່າງຫ້າວຫັນຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງວ່າຄົນນັ້ນຈະມີຈຸດອ່ອນກໍຕາມ ລາວກໍຈະສາມາດເອົາຊະນະໄດ້, ສາມາດເຕີບໃຫຍ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ຂ້ອງຄາ ແລະ ສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຄືມາດຕະຖານ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ ມັນກໍພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນແງ່ລົບສະເໝີ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼັງຈາກຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນແງ່ລົບ, ຂີ້ຄ້ານ, ບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ, ຖືວ່າຄົນປະເພດນີ້ໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ນໍາ. ເມື່ອຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນແງ່ລົບ ໝາຍຄວາມວ່າ ຈິດໃຈຂອງຄົນນັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງລາວກໍບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ທຸກຄົນຄວນຮັບຮູ້ສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ມັນສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 407)

ສາມາດສັງເກດຈາກປະສົບການໄດ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນສິ່ງໜຶ່ງແມ່ນການສະຫງົບໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດທາງວິນຍານຂອງຄົນ ແລະ ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງຊີວິດນັ້ນ. ມີແຕ່ເມື່ອໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ການຕາມຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະເກີດໝາກຜົນ. ຍ້ອນເຈົ້າເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າພ້ອມກັບພາລະໜັກ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຂາດເຂີນຫຼາຍຢູ່ສະເໝີ, ຮູ້ສຶກວ່າຍັງມີຄວາມຈິງຫຼາຍປະການທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້, ຍັງມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຢ່າງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ສຳຜັດ ແລະ

ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດ ແລະ ເໝືອນກັບວ່າພວກມັນກຳລັງເຕັງເຈົ້າລົງຈົນຫາຍໃຈບໍ່ອອກ ສະນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກໜັກໃຈ (ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນທາງລົບ).
ມີແຕ່ຄົນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເໝາະສົມຈະຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນພາລະໜັກຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈຶ່ງໜັກໃຈ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຍ້ອນລາຄາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານຜ່າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ອຳອຽງຕໍ່ບຸກຄົນໃດ. ພຣະອົງຍຸຕິທຳຕໍ່ຄົນສະເໝີ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຜະເດັດການໃນການອວຍພອນຄົນ ແລະ ກໍບໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ໂດຍປາສະຈາກເງື່ອນໄຂ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະອຸປະນິໄສໜຶ່ງທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຊີວິດຈິງ ຫຼາຍຄົນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ບັນລຸສິ່ງນີ້. ຢ່າງໜ້ອຍ ໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ທັນຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງທາງນິໄສໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ສິ່ງນີ້ເປັນຍ້ອນພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຄົນຕາມເງື່ອນໄຂ ເຊັ່ນ: ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາຕ້ອງຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາແບກຫາບເອົາພາລະແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຈິດໃຈສະແຫວງຫາ ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ.
ມີພຽງຄົນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງໄດ້. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ ປະໂຫຍດແມ່ນປາກົດໃນພາຍນອກຄືວ່າຂາດເຫດຜົນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບຄົນອື່ນ, ເຖິງວ່າພວກເຂົາເວົ້າຈາຈົບງາມ ບໍ່ເວົ້າສຸມສີ່ສຸມຫ້າ ແລະ ສະຫງົບໃຈຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າສະເໝີ.
ແຕ່ວ່າແມ່ນຄົນປະເພດນີ້ແຫຼະທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳໃຊ້. ຄົນ “ຂາດເຫດຜົນ” ທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງນີ້ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບຄົນອື່ນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮັກສິ່ງຂອງ ນອກກາຍ ຫຼື ການກະທຳທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາສື່ສານເລື່ອງຈິດວິນຍານ ພວກເຂົາສາມາດຖອກເທຈິດໃຈ ແລະ ຍອມເສຍສະລະເພື່ອສະໜອງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງໃຫ້ຄົນອື່ນ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກປະສົບການຕົວຈິງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຂົາສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອຄົນອື່ນປ້ອຍດ່າ ແລະ ຫົວຂ້ວນພວກເຂົາ ພວກເຂົາກໍສາມາດອົດທົນໄດ້ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນພາຍນອກ, ເຫດການ ແລະ

ສິ່ງຕ່າງໆຄອບຄຸມພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດສະຫງົບໃຈຕໍ່ໜ້າພະເຈົ້າ. ຄົນປະເພດນີ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພິເສດ. ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄົນອື່ນເວົ້າສະໜຸກສະໜານ ແລະ ຕະຫຼົກເຮຮາ ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຍັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ໄຕ່ຕອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ອະທິຖານໃນໃຈຫາພຣະເຈົ້າ, ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການຮັກສາຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບຄົນອື່ນ. ຄົນລັກສະນະນີ້ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດ. ແຕ່ພາຍນອກຄົນປະເພດນີ້ສົດໃສ, ເປັນຕາຮັກແພງ ແລະ ໄຮ້ດຽງສາ ພ້ອມທັງມີຄວາມສະຫງົບ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນ ປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ ຫຼື "ເຫດຜົນທົ່ວໄປ" ບໍ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ກັບຄົນປະເພດນີ້; ຄົນປະເພດນີ້ໄດ້ອຸທິດໃຈທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາມີແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຄົນປະເພດນີ້ເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າ "ຂາດເຫດຜົນ" ແລະ ເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ມີລັກສະນະຄື: ບໍ່ວ່າຢູ່ສະຖານທີ່ໃດ ຫຼື ກາລະໃດ ໃຈຂອງຄົນນັ້ນກໍຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ເຖິງວ່າຄົນອື່ນຈະໂລເລປານໃດກໍຕາມ ຈະໝົກໝຸ້ນໃນກິເລດຕັນຫາຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືໝົກໝຸ້ນຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແຕ່ຈິດໃຈຂອງຄົນນັ້ນກໍບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄົນອ້ອມຂ້າງ. ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປ່ຽນແປງໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸຄຸນສົມບັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປ່ຽນແປງໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມັນສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 408)

ຖ້າເຈົ້າຢາກມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງຫັນເຂົ້າຫາພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂນີ້ ເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບຄົນອື່ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະກະທຳສິ່ງໃດເພື່ອຮັກສາຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນ ເຈົ້າຈະພະຍາຍາມ ຫຼື ອອກເຫື່ອເທແຮງປານໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງເປັນພຽງປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຮັກສາຕຳແໜ່ງໜ້າຕາໃນໝູ່ຄົນດ້ວຍວິທີ ແລະ ປັດຊະຍາຂອງມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຍົກຍໍຊົມເຊີຍເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບຄົນອື່ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈຄວາມສຳພັນກັບຄົນ ແຕ່ຮັກສາຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ

ຖ້າເຈົ້າຍິນດີມອບຫົວໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບທຸກຄົນກໍຈະເປັນປົກກະຕິ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມສຳພັນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງບໍ່ອີງໃສ່ຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແຕ່ອີງໃສ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເກືອບບໍ່ມີຄວາມສຳພັນໃດອີງໃສ່ຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແຕ່ໃນຈິດວິນຍານມີການສາມັກຄີທຳ ພ້ອມທັງຄວາມຮັກ, ຄວາມປອບໃຈ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ເກີດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຈິດໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ຄວາມສຳພັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍອາໄສປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍຜ່ານພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ຕ້ອງການເຫື່ອແຮງຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຕ້ອງການພຽງແຕ່ປະຕິບັດອີງຕາມຫຼັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະເຊີດຊູຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະເປັນຄົນ “ຂາດເຫດຜົນ” ບໍ? ເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະມອບໃຈທັງໝົດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ ແລະ ບໍ່ເປັນຫວ່ງນຳຕຳແໜ່ງໜ້າຕາໃນໂລກນີ້ບໍ? ໃນບັນດາຄົນທັງໝົດທີ່ເຈົ້າຄົບຫາ ເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນທີ່ດີທີ່ສຸດກັບຄົນໃດບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດກັບຄົນໃດບໍ? ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບຜູ້ຄົນເປັນປົກກະຕິບໍ? ເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນເທົ່າທຽມກັນບໍ? ຄວາມສຳພັນທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ຄົນອື່ນອີງໃສ່ປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດ ຫຼື ວ່າ ອີງໃສ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບໍ່ມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ຊີວິດທາງຈິດວິນຍານຂອງລາວກໍເສົ້າໝອງ, ມຶນຊາ ແລະ ບໍ່ມີສະຕິ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະບໍ່ມີວັນເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ; ຄົນປະເພດນີ້ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງນິໄສ. ການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງຄົນຜູ້ໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນກໍຕໍ່ເມື່ອຄົນນັ້ນມອບໃຈທັງໝົດໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປີດໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນ ພ້ອມທັງຊ່ວຍຄົນໃຫ້ສາມາດປະຖິ້ມສິ່ງລົບ ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະສາມາດສັງເກດເຫັນທຸກການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດທາງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງນີ້ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະ ກ້າວເຂົ້າສູ່ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍເທື່ອລະກ້າວ. ຍິ່ງໃຈຂອງເຈົ້າສາມາດສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະລະອຽດອ່ອນ ແລະ ອ່ອນໂຍນຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະສາມາດສຳພັດການເຄື່ອນໄຫວທຸກຢ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງປົກກະຕິຂຶ້ນ. ຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິລະຫວ່າງຜູ້ຄົນແມ່ນເກີດຈາກບົນພື້ນຖານຂອງການມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດ.

ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຈິດໃຈ ຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນກໍເປັນພຽງຄວາມສຳພັນຝ່າຍເນື້ອໜັງ. ຄວາມສຳພັນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ປົກກະຕິ ແຕ່ເປັນການໝົກໝຸ້ນໃນກິເລດ ເປັນຄວາມສຳພັນທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ລັງກຽດທີ່ສຸດ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການບັນດານໃຈ ແຕ່ເຈົ້າຢາກຄົບຫາແຕ່ຜູ້ທີ່ເຈົ້າຖືກໃຈ ຫຼື ຄົນທີ່ເຈົ້ານັບຖືເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເມື່ອມີຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືກໃຈເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເຈົ້າລໍາອຽງໃສ່ ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຢາກຄົບຫາ ນີ້ເປັນຫຼັກຖານບົ່ງບອກວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນເອົາຄວາມຮູ້ສຶກເປັນຫຼັກ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປົກປິດຄວາມໜ້າລັງກຽດຂອງເຈົ້າ. ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະສາມາດແບ່ງປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເຈົ້າມີເຈຕະນາທີ່ຜິດ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນດີສະເພາະມາດຕະຖານຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກຍ້ອງເຈົ້າ ເພາະວ່າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມທາງເນື້ອໜັງ ບໍ່ແມ່ນຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະຫງົບໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີປະຕິກິລິຍາທີ່ປົກກະຕິຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງເໝາະສົມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ໂດຍວິທີນີ້ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄົບຫາກັບຄົນອື່ນໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ ກໍຈະບໍ່ຖືວ່າອີງຕາມປັດຊະຍາຂອງມະນຸດ ແຕ່ເປັນການດຳລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ທ່າມກາງພວກເຈົ້າມີຄົນລັກສະນະນີ້ຈັກຄົນ? ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບຄົນອື່ນປົກກະຕິແທ້ບໍ່? ຄວາມສຳພັນເຫຼົ່ານັ້ນສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຫຍັງ? ໃນໂຕເຈົ້າມີປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດຈັກປະການ? ເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມແລ້ວບໍ່? ຖ້າໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເກີດຈາກຊາຕານ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຈະກັບໄປຫາຊາຕານ. ເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມັນສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 409)

ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຢ່າງໜ້ອຍເຈົ້າຕ້ອງແກ້ບັນຫາກ່ຽວກັບການມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ. ປາດສະຈາກການມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໝາຍໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະສູນຫາຍໄປ. ການສ້າງຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນບັນລຸຜົນໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງໂດຍການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການສາມາດບໍ່ສົງໃສ ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບມັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນໝາຍເຖິງການມີເຈດຕະນາອັນຖືກຕ້ອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຄິດເຫັນແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ,

ມີຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ ເໝືອນກັບວ່າເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ບໍ່ວ່າເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່ກໍ່ຕາມ, ຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຕໍ່ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ; ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ. ທັນທີທີ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ໃຫ້ປະຕິບັດມັນ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຊ້າເກີນໄປ. ເມື່ອຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນປົກກະຕິ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍ່ຈະມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບຜູ້ຄົນເຊັ່ນດຽວກັນ.
ທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາບົນພື້ນຖານແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ວາງມຸມມອງຂອງເຈົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ລົບກວນຄຣິສຕະຈັກ. ຢ່າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຊີວິດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ຢ່າເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ສ້າງປະໂຫຍດໃຫ້ຄົນອື່ນ ແລະ ຢ່າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ໜ້າອັບອາຍ. ຈົ່ງມີຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ມີກຽດເມື່ອເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທັງໝົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນສາມາດນຳສະເໜີໄດ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄັ້ງເນື້ອໜັງອ່ອນແອ, ເຈົ້າກໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຢ່າງສຸດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄອບຄົວພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແລະ ດຳເນີນຕາມຄວາມຊອບທຳ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໃນທາງນີ້ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະເປັນປົກກະຕິ.

ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, ເຈົ້າຕ້ອງກວດສອບເບິ່ງວ່າແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າສາມາປະຕິບັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເມື່ອນັ້ນຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍ່ເປັນປົກກະຕິ. ນີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂຕໍ່າສຸດ. ຖ້າວ່າ, ເມື່ອເຈົ້າກວດສອບແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເກີດມີສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດຫັນຫຼັງໃສ່ສິ່ງນັ້ນໄດ້ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ທ່ຽງທຳຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ ແລະ ສິ່ງທັງໝົດທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງ. ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າເຮັດ ຫຼື ເວົ້າສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ເຈົ້າຕ້ອງວາງຫົວໃຈໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ຊອບທຳ ແລະ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ອາລົມຂອງເຈົ້າພາເຈົ້າໄປ ຫຼື ເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງຕົວເຈົ້າເອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດກັບຕົນເອງ. ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ວຸດທິພາວະຂອງຄົນໆໜຶ່ງສາມາດຖືກເປີດເຜີຍຈາກສິ່ງເລັກນ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນ,

ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດພວກເຂົາຕ້ອງແກ້ໄຂແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົາເອງກັບພຣະເຈົ້າເສຍກ່ອນ.
ເມື່ອຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເປັນປົກກະຕິເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້, ເມື່ອນັ້ນການຈັດການ, ລິຮານ, ວິໄນ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕົວເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ດັ່ງປາດຖະໜາ.
ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ, ຜູ້ຄົນສາມາດມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ແມ່ນສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບອະນາຄົດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ (ໝາຍເຖິງຄວາມຄິດຂອງເນື້ອໜັງ) ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາແບກຫາບພາລະຂອງການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ເຮັດດີທີ່ສຸດເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ຈຸດປະສົງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຈຶ່ງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນປົກກະຕິ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການປົວແປງຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການເຂົ້າສູ່ການເດີນທາງຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ເຈົ້າສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ ຫຼື ບໍ່. ບາງທີອາດມີພາກສ່ວນໃນຕົວເຈົ້າທີ່ອ່ອນແອ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແຕ່ວ່າຕາບໃດທີ່ທັດສະນະຂອງເຈົ້ານັ້ນຊອບທຳ ແລະ ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງ ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າວາງຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນປົກກະຕິ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະຄູ່ຄວນຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສຳພັນທີ່ຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເນື້ອໜັງ ຫຼື ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພະຍາຍາມຫຼາຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ ມັນກໍ່ຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ. ຖ້າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າປົກກະຕິ, ແລ້ວສິ່ງອື່ນໆກໍ່ຈະລົງຕົວເອງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແນມເບິ່ງສິ່ງອື່ນໃດອີກ, ແຕ່ພຣະອົງພຽງແນມເບິ່ງວ່າມຸມມອງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່: ເຈົ້າເຊື່ອໃຜ, ເຈົ້າເຊື່ອເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງໃຜ ແລະ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ສາມາດກຳນົດມຸມມອງ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະກ້າວໜ້າ ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້. ຖ້າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ປົກກະຕິ ແລະ ມຸມມອງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ປົກກະຕິ ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງໝົດໂອກາດລົງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແບບໃດ,

ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ພຽງແຕ່ວ່າ ຖ້າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເປັນປົກກະຕິ ເຈົ້າກໍຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າຫັນຫຼັງໃສ່ເນື້ອໜັງ, ອະທິຖານ, ທົນທຸກທໍລະມານ, ອົດທົນ, ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ອື່ນໆ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຈະມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ມຸມມອງຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ທຸກວັນນີ້, ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງຫຼາຍຄົນແມ່ນຄ້າຍຄືກັບການງ່ຽງຫົວເບິ່ງໂມງ, ມຸມມອງຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ປົກກະຕິ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະດີ ຖ້າມີການພັດທະນາໃຫ້ດີຂຶ້ນໃນນີ້, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະດີ ຖ້າສິ່ງນີ້ຖືກແກ້ໄຂ, ຖ້າສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍ່ຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ. ບາງຄົນປະພຶດດີຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແຕ່ລັບຫຼັງເຮົາ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນເປັນການຕໍ່ຕ້ານ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສະແດງເຖິງຄວາມຄົດໂກງ ແລະ ການຫຼອກລວງ ແລະ ຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາແມ່ນຕົວຕົນຂອງຊາຕານໂດຍແທ້ເພື່ອທົດລອງພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າເປັນພຽງຄົນຊອບທຳຄົນໜຶ່ງຖ້າເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕາບໃດທີ່ທຸກໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນປາກົດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນຊອບທຳ ແລະ ມີກຽດ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ໜ້າອັບອາຍ, ບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍແກ່ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ບໍ່ຖືກຊາຕານນຳໃຊ້, ເມື່ອນັ້ນຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຕ້ອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 410)

ໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ, ເຈດຕະນາ ແລະ ມຸມມອງຂອງເຈົ້າຕ້ອງຖືກຕ້ອງ; ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ ແລະ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດຕາມແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ ຫຼື ສ້າງກົນອຸບາຍນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມຈິງໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ຢືນຢູ່ຈຸດຂອງເຈົ້າໃນຖານະຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສະແຫວງຫາການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າສະເໝີ,

ມີສິນທຳ, ບໍ່ເຮັດຕາມຊາຕານ, ບໍ່ປ່ອຍໂອກາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດພາລະກິດຂອງມັນ ແລະ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຊາຕານໃຊ້ເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງມອບຕົວເອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າບົກຄອງເຈົ້າ.

ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກຊາຕານເອົາປຽບບໍ? ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບບໍ ຫຼື ວ່າເຈົ້າຈະກາຍເປັນຜູ້ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ວ່າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຄ່າ ແລະ ຫວ່າງເປົ່າບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ບໍ ຫຼື ວ່າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກຊາຕານເອົາປຽບ? ເຈົ້າເຕັມໃຈໃຫ້ພຣະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຕື່ມເຕັມໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ວ່າປ່ອຍໃຫ້ບາບ ແລະ ຊາຕານຕື່ມເຕັມໃນຕົວເຈົ້າ? ຈົ່ງພິຈາລະນາ ແລະ ຊັ່ງຊາສິ່ງນີ້ເບິ່ງ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຳເວົ້າໃດທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນອາດເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ເປັນປົກກະຕິ, ຈາກນັ້ນແກ້ໄຂຕົວຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ. ກວດສອບຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ການກະທຳຂອງເຈົ້າ, ທຸກໆການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ. ເຂົ້າໃຈສະພາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສາຍທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມີພຽງໃນທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍການຊັ່ງຊາເບິ່ງວ່າ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດແກ້ໄຂເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງໄດ້, ເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈຕົວຕົນຂອງເຈົ້າເອງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ; ຜ່ານສິ່ງນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ປະສົບການອັນແທ້ຈິງ, ປະຖິ້ມຕົນເອງໃນວິທີທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີເຈດຕະນາຍອມ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນກັບເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວ່າ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າຈະສາມາດຫາໂອກາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້, ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາຍໃຕ້ສະຖານະການຕ່າງໆ ເຊິ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນຜ່ານກົນອຸບາຍ ແລະ ການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດຕ່າງໆຂອງຊາຕານ. ມີພຽງຜ່ານທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຖືກຕ້ອງ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ປະສົບການອັນເລິກເຊິ່ງ ແລະ ແທ້ຈິງຍິ່ງກວ່າເກົ່າ ແລະ

ໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫຼາຍຂຶ້ນ.
ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດການມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນກັບສິ່ງນີ້ໂດຍການປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ ແລະ ຜ່ານການຮ່ວມມືທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ "ປາດສະຈາກຫົວໃຈທີ່ໃຫ້ການຮ່ວມມື, ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ, ກໍ່ຈະບໍ່ມີການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ; ຫາກວິນຍານບໍ່ສູ້ຊົນ, ຊາຕານກໍ່ຈະບໍ່ລະອາຍໃຈ." ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ເຂົ້າໃຈຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວ, ມຸມມອງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກຕ້ອງ.
ໃນການປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມມຸມມອງຂອງ "ການສະແຫວງຫາເຂົ້າຈີ່ເພື່ອສະໜອງຄວາມຫິວ," ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມມຸມມອງຂອງ "ທຸກສິ່ງໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດແຊກແຊງໄດ້." ຜູ້ຄົນທີ່ກ່າວໃນທາງນີ້ ທັງໝົດຄິດວ່າ, "ພວກເຂົາສາມາດເຮັດຫຍັງກໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຂົາເຕັມໃຈເຮັດ ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຍັບຍັ້ງເນື້ອໜັງ, ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮ່ວມມື ແລະ ພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດົນໃຈພວກເຂົາ." ມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີເຫດຜົນທັງໝົດ. ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້.
ມັນແມ່ນມຸມມອງແບບນີ້ທີ່ກາຍເປັນອຸປະສັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສ່ວນໃຫຍ່, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນບັນລຸຜ່ານການຮ່ວມມືຈາກຜູ້ຄົນ. ຄົນທີ່ບໍ່ໃຫ້ການຮ່ວມມື ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະເຈົ້າ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດເກີນເຫດຜົນ. ສິ່ງນີ້ເອີ້ນວ່າ "ການປ່ອຍປະຕົວເອງ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພຊາຕານ." ຄົນແບບນີ້ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນພົບເຫັນການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກຕ່າງໆຂອງອຸປະນິໄສແບບຊາຕານພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ຄົ້ນພົບການປະຕິບັດໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າມີເຊິ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃນຕອນນີ້. ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມຊາຕານໃນຕອນນີ້ໄດ້ບໍ? ບັນລຸຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ກາຍເປັນຄົນໃໝ່ ແລະ ມີຊີວິດໃໝ່, ຢ່າເບິ່ງການລ່ວງລະເມີດໃນອະດີດ, ຢ່າເສຍໃຈຫຼາຍເກີນໄປ, ສາມາດຢືນຂຶ້ນ ແລະ

ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະເປັນປົກກະຕິ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 411)

ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍວາຈາຫຼັງຈາກອ່ານພວກມັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ດົນໃຈໃນຫົວໃຈເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງກ່ຽວກັບການມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ, ມຸມມອງຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ຖືກຕ້ອງເທື່ອ, ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳສະຫງ່າລາສີມາສູ່ພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນແນໃສ່ໃຫ້ແຜນການຂອງຊາຕານໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ ແລະ ເພື່ອບັນລຸວັດຖຸປະສົງສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ. ຄົນປະເພດນີ້ມີເຈດຕະນາ ແລະ ມຸມມອງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າສິ່ງໃດ ຫຼື ເວົ້າແນວໃດ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ບໍ່ເຫັນມີການປ່ຽນແປງຫຍັງເລີຍ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກຢ້ານກົວໃດໆ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ລະອາຍໃຈ. ຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນຄົນສັບສົນທີ່ບໍ່ມີຈິດວິນຍານ. ສຳລັບທຸກໆພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ອ່ານມັນ ແລະ ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ເຈົ້າຄວນນຳເອົາໄປປະຕິບັດຕາມ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຄີຍປະຕິບັດແບບໃດມາກ່ອນກໍຕາມ, ບາງທີໃນອະດີດເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າອາດອ່ອນແອ, ເຈົ້າເຄີຍເປັນຄົນກະບົດ ແລະ ເຈົ້າເຄີຍຕໍ່ຕ້ານ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດຂັດຂວາງຊີວິດຂອງເຈົ້າຈາກການເຕີບໂຕໃນວັນນີ້ໄດ້. ປັດຈຸບັນນີ້ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ຖືວ່າຍັງມີຄວາມຫວັງຢູ່. ຖ້າທຸກເທື່ອທີ່ເຈົ້າອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າມີການປ່ຽນແປງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນວ່າຊີວິດຂອງເຈົ້າມີການປ່ຽນແປງດີຂຶ້ນ, ນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນປົກກະຕິໃນຕອນນີ້, ມັນໄດ້ຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນອີງຕາມການລະເມີດຂອງພວກເຂົາ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດບໍ່ກະບົດ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານອີກຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຕື່ນຕົວ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະຍັງມີເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າຢູ່. ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນີ້ ແລະ ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະສະແຫວງຫາການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ, ເມື່ອນັ້ນເງື່ອນໄຂຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະເປັນປົກກະຕິ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດ, ຈົ່ງພິຈາລະນາວ່າ: ພຣະເຈົ້າຈະຄິດແນວໃດຖ້າເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້? ມັນຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງບໍ່? ມັນຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ພາລະກິດແຫ່ງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຈົ່ງກວດສອບຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າໃນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ, ການໂອ້ລົມ, ຄຳປາໄສ, ພາລະກິດ ແລະ ການພົວພັນກັບຜູ້ຄົນ ແລະ

ກວດສອບເບິ່ງວ່າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄຈ້ແຍດຄວາມເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີການແຍກແຍະ, ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໜ້ອຍຫຼາຍ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ, ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆໆຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍການຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນມຸມມອງຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກຕ້ອງ. ເພາະສະນັ້ນ, ການສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນບຸລິມະສິດສູງສຸດສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ; ທຸກຄົນຄວນປະຕິບັດຕໍ່ມັນຄືກັບວ່າເປັນໜ້າທີ່ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນດັ່ງເຫດການສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າເຮັດຄວນຖືກຊັ່ງຊາເບິ່ງວ່າເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າປົກກະຕິ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ກໍ່ຈົ່ງເຮັດມັນ. ເພື່ອຮັກສາຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢ້ານເສຍຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານມີໄຊຊະນະເໜືອເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານຫາສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກັບເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຕົວຕະຫຼົກ. ເຈດຕະນາເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນການປະກາດວ່າຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ. ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເນື້ອໜັງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນເພື່ອຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງວິນຍານ, ມັນແມ່ນເພື່ອໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າກຳລັງເຂົ້າໄປສູ່ສະຖານະທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າຕ້ອງສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງມຸມມອງຂອການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ມັນແມ່ນເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາເຈົ້າ, ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍໝາກຜົນແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ແສງສະຫວາງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນທາງນີ້ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ. ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງປັດຈຸບັນແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຮັດຕາມຮູບແບບການປະຕິບັດແບບເກົ່າ, ບໍ່ຍຶດຕິດກັບວິທີເກົ່າໆໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ເຂົ້າສູ່ລັກສະນະພາລະກິດແບບໃນປັດຈຸບັນຢ່າງໄວວາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຈະເປັນປົກກະຕິຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 412)

ຍິ່ງຄົນເປີດໃຈຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງຫິວກະຫາຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມີປະສົບການອັນເລິກເຊິ່ງ ແລະ ລ້ຳຄ່າ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ມີຊີວິດງອກງາມຍິ່ງໆຂຶ້ນ. ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຕ້ອງຖືສິ່ງນີ້ຄືກັບວ່າແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ຕົນບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໂດຍປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ຕົນຈະບໍ່ມີຄວາມສຳເລັດໃດໆຖ້າປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນວ່າງເປົ່າເມື່ອປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຄວນມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ເຊັ່ນ:“ຖ້າປາສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງ ແລະ ຖ້າການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຜົນ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ສົນໃຈເຮັດຫຍັງ”. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ. ປະສົບການຊີວິດແມ່ນມາຈາກຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກໍເປັນຜົນຂອງການພະຍາຍາມປະຕິບັດຕາມຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນແກ້ໂຕໃນເລື່ອງປະສົບການຊີວິດ.

ບາງຄັ້ງ ສະພາບຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ປົກກະຕິ ຍ້ອນເຈົ້າສູນເສຍພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດສຳຜັດເຖິງພຣະອົງໄດ້ໃນເວລາເຈົ້າອະທິຖານ; ການຮູ້ສຶກຢ້ານໃນເວລາດັ່ງກ່າວຖືວ່າເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ. ເຈົ້າຄວນເລີ່ມສະແຫວງຫາທັນທີ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຫ່າງໄກຈາກເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່ນຳເຈົ້າເປັນເວລາມື້ ຫຼື ສອງມື້ ຫຼື ເປັນເດືອນ ຫຼື ສອງເດືອນ ແລະ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າພະເຊີນກັບສະຖານະການແບບນີ້ ເຈົ້າຈະມຶນຊາໃນລະດັບໃດລະດັບໜຶ່ງ; ເຈົ້າຖືກຈັບເປັນສະເລີຍຂອງຊາຕານອີກຄັ້ງ ແລະ ຈະສາມາດເຮັດສິ່ງໃດກໍໄດ້ ເຊັ່ນ ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຢາກໄດ້ເງິນ, ຫຼອກລວງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ເບິ່ງໜັງຟັງເພງ, ຫຼິ້ນໄພ້ນົກກະຈອກ, ທັງສູບຢາ ແລະ ດື່ມຢ່າງຂາດວິໄນ. ໃຈຂອງເຈົ້າອອກຫ່າງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າພະຍາຍາມເພິ່ງຕົນເອງຢ່າງລັບໆ ແລະ ຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມໃຈຕົນເອງ. ບາງກໍລະນີກໍຮ້າຍແຮງຫຼາຍຈົນຄົນເຮັດບາບຮ່ວມກັບເພດກົງກັນຂ້າງ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກລະອາຍ ຫຼື ອັບອາຍ. ຄົນປະເພດນີ້ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມ ແລະ ທີ່ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນໃນພວກເຂົາແມ່ນພວກເຂົາເສື່ອມຊາມຂຶ້ນຈັກໃຊ້, ພວກເຂົາເດ່ມືອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອອກໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງທາງເສັ້ນນີ້ ນັ້ນກໍຄື

ພວກເຂົາກາຍເປັນສະເວີຍຂອງຊາຕານຜ່ານຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາເອງ. ຖ້າເຈົ້າຄົ້ນພົບວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນສະແດງວ່າເຈົ້າໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ອັນຕະລາຍແລ້ວ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳພັດພຣະພັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້, ນັ້ນສະແດງວ່າເຈົ້າກຳລັງໃກ້ຈະຕາຍ. ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ກັບໃຈ ເຈົ້າກໍຈະຖືກສົ່ງກັບຄືນໃຫ້ຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈະຖືກກຳຈັດ. ເພາະສະນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ໂຕວ່າ ຕົນເອງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່ນຳ (ບໍ່ເຮັດຄວາມຜິດບາບ, ບໍ່ໝົກໝຸ້ນໃນກິເລດຕັນຫາ ຫຼື ບໍ່ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ) ແຕ່ເຈົ້າຂາດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈເວລາອະທິຖານ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງໄຟເຍືອງທາງແຈ່ງແຈ້ງ ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຂີ້ຄ້ານກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊີວິດຂາດການເຕີບໂຫຍ່ສະເໝີ, ບໍ່ໄດ້ຮັບແສງໄຟເຍືອງທາງທີ່ສຳຄັນເປັນເວລາດົນນານ) ເຈົ້າກໍຕ້ອງລະມັດລະວັງໃນເວລາເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດຕາມນິໄສຂອງຕົນເອງອີກຕໍ່ໄປ, ການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອາດຈະຈາກໄປໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ສະນັ້ນ ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງເປັນສະຖານະການອັນຕະລາຍ. ຖ້າເຈົ້າພະເຊີນກັບສະພາບແບບນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂຢ່າງຮີບດ່ວນ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຄວນອະທິຖານເພື່ອກັບໃຈ, ອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າ, ອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງສະຫງົບໃຈ ເພື່ອກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ບົນພື້ນຖານນີ້ ເຈົ້າກໍຕ້ອງອະທິຖານຫຼາຍຂຶ້ນອີກ. ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງເຂົ້າໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າໃນການຂັບຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ, ການອະທິຖານ, ການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງ. ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ຈຸດທີ່ອ່ອນແອທີ່ສຸດ ຊາຕານກໍສາມາດເຂົ້າຍຶດໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ; ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກຍາດເອົາໄປຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກມອບກັບຄືນໃຫ້ຊາຕານ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີພຣະພັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມັນກໍຍິ່ງເປັນການຍາກທີ່ເຈົ້າຈະເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກັບຄືນມາ. ການສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນເວລາທີ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງຍັງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້ານັ້ນດີກວ່າ, ຈົ່ງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າມອບແສງສະຫວ່າງໃຫ້ເຈົ້າເພີ່ມ ແລະ ບໍ່ປ່ອຍປະໃຫ້ພຣະອົງໜີອອກຈາກເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານ, ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ, ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຊາຕານມີໂອກາດປະຕິບັດວຽກງານຂອງມັນ. ເມື່ອເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານກັບຄືນມາດ້ວຍວິທີນີ້ ແລະ ມີແຕ່ວ່າຖ້າ, ເມື່ອເຈົ້າສູນເສຍພຣະພັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ມັນກໍ່ຍິ່ງຈະຍາກທີ່ຈະເອົາກັບຄືນ ນອກຈາກວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບັນດານໃຈ, ເຍືອງທາງ ແລະ ມອບແສງສະຫວ່າງໃຫ້ເຈົ້າໂດຍສະເພາະ; ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ສະພາບຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຟື້ນຄືນມາໄດ້ພາຍໃນມື້ໜຶ່ງສອງມື້ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ເຄິ່ງປີ. ທັງໝົດນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຜູ້ຄົນມັກງ່າຍ, ບໍ່ສາມາດພະເຊີນກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນທາງທີ່ເປັນປົກກະຕິ ແລະ ສະນັ້ນ ຈຶ່ງຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຟື້ນຄືນມາໄດ້ ແຕ່ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກປະຈຸບັນ ເພາະວ່າປະສົບການຊີວິດຂອງເຈົ້າຊັກຊ້າ ປານກັບວ່າຕົກດິ່ງລົງເຫວ. ບໍ່ແມ່ນສິ່ງນີ້ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຊີວິດບໍ? ແຕ່ເຮົາບອກຄົນປະເພດນັ້ນວ່າ: ມັນຍັງບໍ່ຫຼ້າບໍ່ສວາຍທີ່ຈະກັບໃຈໃນຕອນນີ້ ແຕ່ວ່າມີເງື່ອນໄຂໜຶ່ງຄື ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມໃຫ້ໜັກ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຂີ້ຄ້ານ. ຖ້າຄົນອື່ນອະທິຖານ 5 ເທື່ອຕໍ່ມື້ ເຈົ້າກໍຕ້ອງອະທິຖານ 10 ເທື່ອ; ຖ້າຄົນອື່ນກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ 2 ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມື້ ເຈົ້າກໍຕ້ອງໃຊ້ເວລາ 4-6 ຊົ່ວໂມງ; ຖ້າຄົນອື່ນຟັງເພງສັນລະເສີນ 2 ຊົ່ວໂມງ ຢ່າງໜ້ອຍເຈົ້າກໍຕ້ອງຟັງເຄິ່ງມື້. ຈົ່ງໝັ້ນສະຫງົບຈິດໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄຕ່ຕອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ; ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈ, ໃຈຂອງເຈົ້າຫັນເຂົ້າຫາພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ກ້າທີ່ຈະໜີອອກຈາກພຣະອົງ ມັນກໍຈະມີໝາກຜົນ; ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຟື້ນຟູສະພາບດັ່ງເດີມ ແລະ ເປັນປົກກະຕິຂອງເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີເຂົ້າສູ່ສະພາບປົກກະຕິ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 413)

ພວກເຈົ້າໄດ້ຍ່າງຕາມທາງຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າໄປຢ່າງໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເທື່ອ, ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງໄກທີ່ຈະບັນລຸຕາມມາດຖານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດຽວນີ້ ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ພຽງພໍຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ຍ້ອນຄວາມສາມາດ ແລະ ທຳມະຊາດອັນເສື່ອມຊາມແຕ່ກຳເນີດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງຕໍ່ວຽກງານດັ່ງກ່າວຢູ່ສະເໝີ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມບົກພ່ອງອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຂອງພວກເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດພົບເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຈົ້າສ່ວນຫຼາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນທາງນັ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ. ນອກຈາກນີ້ ພວກເຈົ້າສ່ວນຫຼາຍຍັງບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ຖືເບົາຕໍ່ບັນຫານີ້. ຖ້າພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ປະພຶດໃນລັກສະນະນີ້ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,

ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຍ່າງຢູ່ໃນຖານະຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍໄຮ້ປະໂຫຍດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມກຳລັງຂອງທ່ານ ເພື່ອເຮັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າດີເທົ່າທີ່ຄວນ. ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ດົນບັນດານໃຈເຈົ້າ. ມັນແມ່ນຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຈິງຈັງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຫັນປ່ຽນຢ່າງຮີບດ່ວນ ແລະ ຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປ. ນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ຫຼັກສຳລັບມື້ນີ້. “ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປ” ໝາຍເຖິງ ການທີ່ຄົນໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃນຈິດວິນຍານຂອງຕົນ, ຄົນເຮົາຮູ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນເຮົາເຂົ້າໃຈແຈ້ງກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕົນເອງ ແລະ ຄົນເຮົາສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງເທື່ອລະກ້າວ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປ ຕົ້ນຕໍແມ່ນໝາຍເຖິງວ່າ ຄົນເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈແຈ່ງຂຶ້ນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ປາດສະຈາກການຫັນເຫ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຜິດ ເພື່ອວ່າຄົນເຮົາຈະຍ່າງໃນເສັ້ນທາງນັ້ນ. ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້ ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮ່ວມມືດ້ວຍຄວາມປອງດອງກັບພຣະເຈົ້າ, ຊອກຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອນຳເອົາພຣະທຳໄປປະຕິບັດ ແລະ ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປ. ສິ່ງນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຮ່ວມມືຈາກມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດເພື່ອບັນລຸຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ວິທີທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ.

ຟັງແລ້ວອາດຄືວ່າຊັບຊ້ອນທີ່ຈະຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປ ແຕ່ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າຂັ້ນຕອນນີ້ງ່າຍກວ່າທີ່ຄິດ ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈເສັ້ນທາງນັ້ນຢ່າງຖ່ອງແທ້. ຄວາມຈິງແມ່ນ ຄົນເຮົາສາມາດປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທຸກປະການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມສອນໝູໃຫ້ຮ້ອງເພງ. ໃນທຸກສະຖານະການ ພຣະເຈົ້າພະຍາຍາມແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຄວາມກັງວົນຂອງຄົນ. ພວກເຈົ້າທັງໝົດຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້; ຫ້າມເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຜິດ. ເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນການນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳພາຄົນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂຈຳເປັນຂອງການຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພວກເຈົ້າສຳພັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະອົງໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍເຮັດແບບບໍ່ສົນໃຈ.

ພວກເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ເຮັດວຽກ. ສາມາດເອີ້ນສິ່ງນີ້ວ່າເປັນການມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າກຳລັງພາກັນຄິດເລື່ອງວຽກເຮືອນວຽກຊານ ຫຼື ເລື່ອງເນື້ອໜັງຢູ່; ພວກເຈົ້າສອງຈິດສອງໃຈຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ສາມາດຖືເອົາສິ່ງນີ້ເປັນການເຮັດໃຫ້ໃຈສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າໃຈຂອງເຈົ້າຍຶດຕິດຢູ່ກັບເລື່ອງພາຍນອກຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫັນໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຈສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແທ້ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງຕັ້ງໃຈໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງຢຸດອອກຫ່າງຈາກທຸກຄົນ, ຈາກບັນຫາ ແລະ ວັດຖຸ ເພື່ອອຸທິດຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ ເພື່ອຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ສະຫງົບງຽບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນມີປຶ້ມບັນທຶກການອຸທິດຕົນສ່ວນຕົວ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສາມາດບັນທຶກຄວາມຮູ້ຂອງຕົນກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີທີ່ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າຖືກດົນບັນດານ ບໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບັນທຶກນັ້ນຈະເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ຜິວເຜີນກໍຕາມ. ຈົ່ງຕັ້ງໜ້າສະຫງົບໃຈຂອງຕົນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດແບ່ງເວລາໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ ຫຼື ສອງຊົ່ວໂມງໃຫ້ກັບເລື່ອງຊີວິດທາງຈິດວິນຍານໃນແຕ່ລະມື້, ຊີວິດຂອງເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນກໍຈະສົມບູນ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະສົດໃສ ແລະ ປອດໂປ່ງ. ຖ້າເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດທາງຈິດວິນຍານໃນລັກສະນະນີ້ເປັນປະຈຳ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດມອບໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ສະພາບຂອງເຈົ້າກໍຈະດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ເຈົ້າຈະສາມາດຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາໄປໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍມອບພອນໃຫ້ເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ເປົ້າໝາຍຂອງຊີວິດທາງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນການຕັ້ງໃຈສະແຫວງຫາ ແລະ ການຮັບເອົາພຣະພັກຂອງວິນຍານບໍລິສຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນການຖືກົດ ແລະ ປະກອບພິທີຕ່າງໆທາງສາສະໜາ ແຕ່ແມ່ນການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຝິກຝົນຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ ເພາະສະນັ້ນພວກເຈົ້າຕ້ອງທຸ້ມເທໝົດກາຍໝົດໃຈເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້. ຍິ່ງເຈົ້າໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື ແລະ ພະຍາຍາມຫຼາຍເທົ່າໃດ ເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງສາມາດຫັນໃຈເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດສະຫງົບໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອເຈົ້າບັນລຸລະດັບໃດໜຶ່ງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດໂນ້ມນ້າວ ຫຼື ຍຶດໃຈຂອງເຈົ້າໄປໄດ້ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງນີ້

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະປະກົດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຈົ້າທຸກເວລາ ແລະ ໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ແມ່ນສາມາດບັນລຸໄດ້ກໍຍ້ອນການຮ່ວມມືຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວສະເໜີວ່າ "ເຮົາຈະໃຫ້ລາງວັນສອງເທົ່າແກ່ທຸກຄົນທີ່ຮ່ວມມືກັບເຮົາ". ພວກເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງເຫັນເສັ້ນທາງນີ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຕົນສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຕົນສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍຊີວິດທາງຈິດວິນຍານ. ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ຫຼາຍປານໃດ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງຖົດຖອຍ ຫຼື ຈົມຢູ່ໃນຄວາມຜິດຫວັງ ໂດຍທີ່ເຈົ້າຕ້ອງສືບຕໍ່ພະຍາຍາມໃຫ້ໜັກ! ຍິ່ງເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດທາງຈິດວິນຍານຫຼາຍເທົ່າໃດ ໃຈຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສະເໝີ ແລະ ຮັບເອົາພາລະນີ້ສະເໝີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມຈິງພາຍໃນໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜ່ານຊີວິດທາງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ສາມາດບອກພຣະອົງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຄຶດຄຳນຶງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ມຸມມອງຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຢ່າອົດກັ້ນສິ່ງໃດໄວ້, ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງກໍບໍ່ໄດ້! ເຝິກເວົ້າຄວາມໃນໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າຟັງ, ບອກຄວາມຈິງຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຢ່າລັງເລທີ່ຈະບອກຄວາມໃນໃຈຕໍ່ພຣະອົງ. ຍິ່ງເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະສຳພັດໄດ້ເຖິງຄວາມດີງາມຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກດຶງເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າມີຄ່າຕໍ່ເຈົ້າຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຈາກພຣະອົງໄປຈັກເທື່ອ ເຖິງວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກໍຕາມ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດການອຸທິດທາງຈິດວິນຍານໃນລັກສະນະນີ້ທຸກມື້ ແລະ ບໍ່ເອົາອອກຈາກໃຈຂອງເຈົ້າ ແຕ່ປະຕິບັດກັບສິ່ງນັ້ນຄືດັ່ງວ່າເປັນການຮຽກເອີ້ນຂອງເຈົ້າໃນຊີວິດ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສະຖິດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສຳຜັດ. ມັນຈະຄືວ່າໃຈຂອງເຈົ້າຖືກພຣະເຈົ້າດົນໃຈຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຄືວ່າ ໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມຮັກຕະຫຼອດເວລາ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເອົາຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນໄປຈາກເຈົ້າໄດ້. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ໃນໂຕເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຊີວິດທາງຈິດວິນຍານທຳມະດາແມ່ນພາຄົນໄປສູ່ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 414)

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຕ້ອງມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ, ຂໍ້ນີ້ເປັນພື້ນຖານສຳລັບການມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ໃນປະຈຸບັນນີ້, ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ສາມາດບັນລຸມາດຕະຖານຂອງການມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິໄດ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການອະທິຖານ, ການໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ, ການຮ້ອງເພງ, ການສັນລະເສີນ, ການປະຕິບັດສະມາທິ ແລະ ການພະຍາຍາມຈົດຈໍາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດ? ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າຊັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ ບໍ່ໄດ້ຈໍາກັດຢູ່ທີ່ການອະທິຖານ, ສຽງເພງ, ຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ, ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດອື່ນໆ, ແຕ່ມັນໝາຍເຖິງການໃຊ້ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທີ່ສົດຊື່ນ ແລະ ຢ່າງມີຊີວິດຊີວາ. ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບວິທີການ, ແຕ່ກ່ຽວກັບຜົນຮັບ. ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຄິດວ່າ ເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ ພວກເຂົາຕ້ອງອະທິຖານ, ຮ້ອງເພງ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພະຍາຍາມຈົດຈໍາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະໄດ້ຮັບຜົນແບບໃດກໍ່ຕາມ ຫຼື ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກໍ່ຕາມ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ແນໃສ່ການເຄື່ອນໄຫວພາຍນອກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ຜົນຮັບ ເຊິ່ງພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນພິທີກໍາທາງສາສະໜາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໄພ່ພົນຂອງອານາຈັກ. ການອະທິຖານ, ການຮ້ອງເພງ ແລະ ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຄົນປະເພດນີ້ ແມ່ນເປັນພຽງການເຮັດຕາມກົດເກນເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດ ແລ້ວກໍພາກັນປະຕິບັດຕາມກະແສ; ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງເຕັມໃຈ ຫຼື ອອກຈາກໃຈ. ບໍ່ວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະອະທິຖານ ຫຼື ຮ້ອງເພງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ ກໍຈະບໍ່ມີຜົນໃດໆ, ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນກົດເກນ ແລະ ພິທີກໍາຕ່າງໆທາງສາດສະໜາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ແນໃສ່ວິທີການປະຕິບັດ ແລະ ເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນກົດເພື່ອຮັກສາເທົ່ານັ້ນ, ຄົນປະເພດນີ້ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ປະຕິບັດເພື່ອເປັນທີ່ພໍໃຈຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ເພື່ອອວດຄົນອື່ນ. ກົດເກນ ແລະ ພິທີກໍາທາງສາດສະໜາເຊັ່ນນີ້ແມ່ນມາຈາກມະນຸດ, ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກສາກົດ, ບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືກົດໝາຍໃດໆ; ພຣະອົງກະທໍາສິ່ງໃໝ່ທຸກວັນ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຕົວຈິງ. ສ່ວນຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງລັດຖະບານຜູ້ທີ່ແຕ່ລະວັນຈໍາກັດຕົວເອງຢູ່ກັບພິທີກໍາຍາມເຊົ້າ, ການອະທິຖານໃນຍາມແລງ, ການຂອບພຣະຄຸນກ່ອນອາຫານ, ການສະແດງຄວາມຂອບໃຈໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ການປະຕິບັດ ອື່ນໆໃນຮູບແບບດຽວກັນນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະປະຕິບັດຕົນຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ດົນນານປານໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າຜູ້ຄົນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນກົດເກນຕ່າງໆ ດ້ວຍຖອກເທຫົວໃຈເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ມີທາງຈະປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້,

ເພາະວ່າ ຫົວໃຈຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍກົດເກນ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆຂອງມະນຸດ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທາງປະຕິບັດພາລະກິດ; ຜູ້ຄົນກໍຈະໄດ້ແຕ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງກົດໝາຍຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຄົນປະເພດນີ້ ຈະບໍ່ສາມາດຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້.

ການມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິຄືການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອະທິຖານ ມະນຸດສາມາດສະຫງົບຫົວໃຈຂອງຕົນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການອະທິຖານ ມະນຸດສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມສະຫວ່າງ ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້, ຮູ້ຈັກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອກິນ ແລະ ດື່ມ ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈຊັດເຈນ ແລະ ຈະແຈ້ງຂຶ້ນໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ປະຕິບັດໃນຕອນນີ້ ແລະ ມະນຸດຈະສາມາດມີເສັ້ນທາງໃໝ່ຂອງການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນອະນຸລັກນິຍົມ, ເພື່ອວ່າການປະຕິບັດທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຈະໄດ້ບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດ. ຕົວຢ່າງ: ການອະທິຖານຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການເວົ້າຖ້ອຍຄໍາທີ່ງົດງາມ ຫຼື ຮ້ອງໂຮ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອສະແດງຄວາມເປັນໜີ້ບຸນຄົນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເພື່ອການປະຕິບັດຝ່າຍວິນຍານຂອງຕົນ, ເພື່ອສະຫງົບຈິດໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອປະຕິບັດຄົ້ນຫາການຊີ້ນໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຕົນເປັນຫົວໃຈທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມສະຫວ່າງໃໝ່ທຸກວັນ, ເພື່ອບໍ່ເປັນຄົນເມີນເສີຍ ຫຼື ກຽດຄ້ານ ແລະ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນສຸມໃສ່ວິທີການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເພື່ອບັນລຸຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດ; ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດຢູ່ນອກຫຼັກການ. ຍັງມີຄົນຈໍານວນໜຶ່ງ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງໃໝ່, ແຕ່ວິທີການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ; ພວກເຂົານໍາໃຊ້ແນວຄິດທາງສາດສະໜາໃນອາດີດ ເພື່ອຮັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະຈຸບັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຍັງຄົງເປັນຫຼັກຄໍາສອນ ເຊິ່ງມີຄວາມເຊື່ອທາງສາດສະໜາປະກອບຢູ່ນໍາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງທຸກມື້ນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ, ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາຍັງປະຕິບັດຄືເກົ່າ ແຕ່ກັບຊື່ໃໝ່ ແລະ ບໍ່ວ່າການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຈະດີສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ, ມັນກໍຍັງຄົງເປັນການຫຼອກລວງ. ພຣະເຈົ້ານໍາພາຜູ້ຄົນເຮັດສິ່ງໃໝ່ທຸກວັນ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມເຫັນແຈ້ງ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ທຸກວັນ ແລະ ຈະບໍ່ລ້າສະໄໝ ຫຼື ໜ້າເບື່ອໜ່າຍ. ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ແຕ່ວິທີປະຕິບັດຂອງເຈົ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫຍັງເລີຍ,

ຖ້າເຈົ້າຍັງເອົາຈິງເອົາຈັງ ແລະ ຫຍຸ້ງຢູ່ກັບສິ່ງພາຍນອກ ແລະ ບໍ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຊື່ນຊົມກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ສະຫງົບ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງໃດເລີຍ. ເມື່ອເວລາຮັບພາລະກິດໃໝ່ຈາກພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສ້າງແຜນການໃໝ່, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດໃນທາງໃໝ່, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມເຈົ້າຍຶດຖືກັບສິ່ງເກົ່າຈາກອະດີດ ແລະ ພຽງແຕ່ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງໃໝ່ທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງວິທີການປະຕິບັດ, ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າບຸກຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນຢູ່ໃນກະແສດັ່ງກ່າວພຽງໃນນາມ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງພວກເຂົາແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ນັບຖືສາດສະໜາເໝືອນກັບພວກຟາລີຊາຍ ທີ່ຢູ່ນອກເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 415)

ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຢາກມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ, ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງໃໝ່ທຸກວັນ, ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈອັນແທ້ຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບັນລຸຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງໃນເລື່ອງຄວາມຈິງ. ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີເສັ້ນທາງປະຕິບັດໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ຜ່ານການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກວັນ ເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບຄຳຖາມໃໝ່ ແລະ ຂໍ້ບົກພ່ອງຂອງຕົນເອງ. ສິ່ງນີ້ຈະນຳມາເຊິ່ງຫົວໃຈທີ່ກະຫາຍ ແລະ ຢາກຄົ້ນຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າມີການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກເວລາ ແລະ ມີຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງເລິກໃນການຕົກຢູ່ກັບຄວາມລ້າຫຼັງ. ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດມີຄວາມກະຫາຍ, ມີຫົວໃຈຄົ້ນຫາ ແລະ ພ້ອມເຕັມໃຈປະຕິບັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນສິ່ງນີ້, ພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ. ທຸກຄົນທີ່ສາມາດຮັບເອົາການຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ປາຖະໜາຄວາມກ້າວໜ້າ, ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ແຕ່ເປັນຜູ້ຍອມຈ່າຍຕາມລາຄາຕົວຈິງ, ສະແດງຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົ້າສູ່ຢ່າງເປັນຈິງ, ສ້າງປະສົບການພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ, ບໍ່ສະແຫວງຫາຖ້ອຍຄຳໃນຫຼັກຄຳສອນທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ສຶກເໜືອທຳມະຊາດ ຫຼື ບູຊາບຸກຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃດໆ, ຄົນໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນໄດ້ເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ. ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອບັນລຸຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດ,

ເພື່ອຮັກສາວິນຍານຂອງຕົນໃຫ້ມີຄວາມສົດຊື່ນ ແລະ ບໍ່ຢຸດນິ້ງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າສູ່ທາງບວກໄດ້ສະເໝີ. ຫາກບໍ່ຮັບຮູ້ມັນ, ພວກເຂົາກໍ່ມາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າຜູ້ຄົນມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ, ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຫຼຸດພົ້ນ ແລະ ເປັນອິດສະລະໃນວິນຍານຂອງຕົນທຸກໆວັນ, ເຊັ່ນນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນອິດສະລະເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເວລາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງອະທິຖານ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດຕາມລະບຽບວິທີ ຫຼື ຕາມຂັ້ນຕອນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະສາມາດຮັກສາຄວາມສະຫວ່າງໃໝ່ໃນທຸກໆວັນ. ຕົວຢ່າງ: ເມື່ອພວກເຂົາປະຕິບັດໃຈຕົນໃຫ້ສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຕົນສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດລົບກວນພວກເຂົາໄດ້, ບໍ່ມີຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດຜູກມັດຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາໄດ້. ການປະຕິບັດລັກສະນະນີ້ແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອບັນລຸຜົນ, ບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງການເອົາກົດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍຶດຖື. ການປະຕິບັດແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນການຍຶດຖືກົດ, ແຕ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ຖ້າເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ຜູ້ຮັກສາກົດເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ; ຄົນອື່ນອາດຈະປະຕິບັດໃນທາງນີ້, ຄືກັນກັບເຈົ້າ, ສຸດທ້າຍ, ພວກເຂົາສາມາດຕິດຕາມບາດກ້າວການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້, ສ່ວນເຈົ້າຈະຖືກຕັດອອກຈາກທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລ້ວເຊັ່ນນີ້ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫຼອກລວງຕົວເອງບໍ? ຈຸດປະສົງຂອງພຣະທຳບົດນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ໃຈຜູ້ຄົນສາມາດສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນເຂົ້າຫາພຣະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນຢ່າງບໍ່ຈຳກັດ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜົນ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 416)

ພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບການອະທິຖານໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນມັກຈະເບິ່ງຂ້າມການອະທິຖານສະເໝີ. ການອະທິຖານແມ່ນເຮັດພໍເປັນພິທີ, ມະນຸດພຽງແຕ່ເຮັດໄປໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຫຍັງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຄີຍຖວາຍຫົວໃຈຂອງເຂົາທັງໝົດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮ່ວມອະທິຖານກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ອະທິຖານເຖິງພຣະເຈົ້າເມື່ອເວລາມີບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ. ຕະຫຼອດເວລາຜ່ານມານີ້ ເຈົ້າເຄີຍອະທິຖານເຖິງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່? ເຈົ້າເຄີຍຮ້ອງໄຫ້ນໍ້າຕາໄຫຼກັບຄວາມເຈັບປວດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າເຄີຍຮູ້ຈັກຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າເຄີຍເປີດອົກເປີດໃຈອະທິຖານເຖິງພຣະເຈົ້າບໍ່? ການອະທິຖານຕ້ອງຜ່ານການປະຕິບັດ: ຖ້າເຈົ້າອະທິຖານຢູ່ເຮືອນເປັນປະຈຳ, ເຈົ້າບໍ່ມີທາງທີ່ຈະອະທິຖານຢູ່ໃນໂບດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອະທິຖານໃນເວລາມີການປະຊຸມໝວດນ້ອຍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດອະທິຖານໃນເວລາມີການປະຊຸມໝວດໃຫຍ່. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າເປັນປົກກະຕິ ຫຼື ນຶກເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງຈະກ່າວເມື່ອເຖິງເວລາອະທິຖານ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຖ້າ ເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າກໍຈະພຽງແຕ່ອະຖິຖານແຕ່ປາກ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການອະທິຖານໂດຍແທ້ຈິງໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໝາຍເຖິງການກ່າວຄຳໃນໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ໂດຍອີງຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍເຖິງການມີຄວາມຮູ້ສຶກພິເສດໃກ້ຊິດຕິດພັນກັບພຣະເຈົ້າ, ການມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າມີບາງສິ່ງຈະກ່າວຕໍ່ພຣະອົງ. ໝາຍຄວາມວ່າຈິດໃຈຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມແຈ່ມໃສເປັນພິເສດ ແລະ ໝາຍຄວາມວ່າການມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຄືສິ່ງທີ່ພິເສດສະງ່າງາມ. ເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກດົນບັນດານໃຈເປັນພິເສດ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນຄຳກ່າວອະທິຖານຂອງເຈົ້າ ເພື່ອນມິດ ແລະ ຍາດຕິພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກປິຕິຍິນດີ, ພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄຳກ່າວອະທິຖານຂອງເຈົ້າຄືຄຳກ່າວອະທິຖານໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ທີ່ຕ້ອງການກ່າວເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ ຄຳອະທິຖານທີ່ເຈົ້າກ່າວກໍຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການກ່າວ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການອະທິຖານທີ່ແທ້ຈິງ. ຫລັງຈາກເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມສຸກ. ພະລັງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າໃນຊີວິດນີ້ບໍ່ມີຫຍັງອີກແລ້ວທີ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ສຳຄັນໄປກວ່າຄວາມຮັກທີ່ມີໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັງໝົດນີ້ຈະພິສູດວ່າຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າແມ່ນມີປະສິດທິຜົນ. ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ອະທິຖານແນວນັ້ນແລ້ວບໍ່?

ເນື້ອໃນຂອງຄຳອະທິຖານມີຫຍັງແດ່? ເຈົ້າຄວນອະທິຖານຕາມຂັ້ນຕອນອີງຕາມສະພາບຄວາມເປັນຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປັນຜູ້ນຳພາເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຄວນສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ເມື່ອ ເຈົ້າເລີ່ມປະຕິບັດກ່າວຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດຕ້ອງມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າກ່ອນ.

ຢ່າໄດ້ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຽງແຕ່ພະຍາຍາມກ່າວຄຳທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ກ່າວດັ່ງນີ້: "ໂອ້ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍຫາກຫາກໍຮູ້ມື້ນີ້ວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະອົງເຈົ້າເລີຍ. ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າຫຼາຍ ແລະເປັນຄົນເສື່ອມຊາມໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ. ຜ່ານມາ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເສຍເວລາຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເລີ່ມແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ຂ້ານ້ອຍຈະຂໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງເຈົ້າ. ຂ້ານ້ອຍຈະຂໍໃຊ້ຊີວິດຢ່າງມີຄວາມໝາຍ ແລະ ຢ່າງເພິ່ງພໍພຣະໄທຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເຈົ້າ.

ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຈົ່ງປະຕິບັດຢູ່ໃນຕົວຂ້ານ້ອຍຕະຫຼອດໄປດ້ວຍເທີ້ນ ແລະ ຊ່ວຍເຍືອງທາງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ຂ້ານ້ອຍເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດປະຈັກພະຍານດ້ວຍຄວາມ ແຂງກ້າ ແລະ ຄວາມໜັກແໜ້ນຕໍ່ພຣະອົງເຈົ້າ, ສະແດງໃຫ້ຊາຕານເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງເຈົ້າ, ໃຫ້ເຫັນປະຈັກພະຍານຂອງພຣະອົງເຈົ້າ ແລະ ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງເຈົ້າໄດ້ເອົາໄຊຊະນະໃນຕົວພວກຂ້ານ້ອຍແລ້ວ". ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍວິທີນີ້ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຖືກປ່ອຍເປັນອິສະລະຢ່າງແທ້ຈິງ. ການອະທິຖານດ້ວຍວິທີນີ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍການອະທິຖານແບບນີ້ຕະຫຼອດ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ຖ້າຫາກເຈົ້າເອີ້ນເຖິງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີນີ້ຕະຫຼອດ ແລະ ຕັ້ງເປົ້າໝາຍຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ກໍຈະມີມື້ໜຶ່ງທີ່ເປົ້າໝາຍຂອງເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຈົ້າທັງໝົດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ ສຸດທ້າຍພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ. ການອະທິຖານແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ ເຈົ້າຮັບເອົາພາລະກິດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະລັງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະເກີດຂຶ້ນ. ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ອະທິຖານດ້ວຍໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເປີດອົກເປີດໃຈຂອງເຈົ້າສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະບໍ່ມີວິທີທາງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າໄດ້. ຖ້າຫາກໃນລະຫວ່າງການອະທິຖານ ເຈົ້າໄດ້ກ່າວທຸກຄຳອອກຈາກຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄປແລ້ວ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກດົນໃຈຫຍັງເລີຍ, ນີ້ກໍສະແດງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນຈິງຈັງ ແລະ ຄຳກ່າວອະທິຖານຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຍັງບໍ່ບໍລິສຸດເທື່ອ. ຖ້າຫາກໃນລະຫວ່າງການອະທິຖານ ເຈົ້າມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ກໍແປວ່າຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າແລ້ວ. ໃນຖານະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ມີການອະທິຖານ. ຖ້າຫາກເຈົ້າເຫັນວ່າການມີມິດຕະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງເປັນສິ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ມີຄຸນຄ່າ ເຈົ້າຈະປະຖິ້ມການອະທິຖານໄດ້ບໍ? ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍຂາດການສື່ສານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີການອະທິຖານ ເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍແຫ່ງເນື້ອໜັງທີ່ຂາດຈິດວິນຍານ ທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນການເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ບໍ່ມີການອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງ ເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ເຮົາຫວັງວ່າເຈົ້າທັງຫຼາຍຈະສາມາດອະທິຖານທຸກມື້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຍຶດຖືໃນພຣະທຳ ແຕ່ເປັນເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງກະທໍາໃຫ້ສໍາເລັດ. ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະການຫຼັບນອນ ແລະ ຄວາມສຸກເລັກນ້ອຍເພື່ອລຸກຂຶ້ນມາກ່າວຄໍາອະທິຖານໃນຕອນເຊົ້າ ແລ້ວມີຄວາມປິຕິຍິນດີກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຖ້າຫາກເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍໃຈບໍລິສຸດ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແບບນີ້, ເຈົ້າກໍຈະເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້ທຸກເຊົ້າ, ຖ້າແຕ່ລະມື້ ເຈົ້າປະຕິບັດເພື່ອມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ສື່ສານ ແລະ ປະຕິບັດຮ່ວມກັບພຣະອົງ, ແລ້ວແນ່ນອນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງດີຂຶ້ນ. ເຈົ້າຄວນກ່າວຄໍາອະທິຖານວ່າ: "ໂອ້ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍປະສົງບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອວ່າພຣະອົງເຈົ້າອາດສັນລະເສີນໃນຕົວພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ອາດຊື່ນຊົມຄວາມປະຈັກພະຍານໃນຕົວພວກຂ້ານ້ອຍ, ພ້ອມຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຂໍອຸທິດທັງກາຍ ແລະ ໃຈໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຂໍອ້ອນວອນພຣະອົງເຈົ້າຂໍໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວຂ້ານ້ອຍເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດຮັກ ແລະ ເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈພຣະອົງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຂໍຮັບເອົາພຣະອົງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຈຸດປະສົງທີ່ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງສະແຫວງຫາ". ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄໍາອະທິຖານຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນພຽງແຕ່ອະທິຖານເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ອະທິຖານເພື່ອການປະຕິບັດຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້ານໍາດ້ວຍ ແລະ ເພື່ອຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ. ນັ້ນຄືວິທີການອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງ. ແລ້ວ ເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ຜ່ານມາພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີອະທິຖານ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມການອະທິຖານ. ມື້ນີ້ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້ເພື່ອຝຶກຝົນຕົນເອງກັບການອະທິຖານ. ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ສາມາດລວບລວມກໍາລັງໃຈໃນຕົວເຈົ້າໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດອະທິຖານໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນກ່າວຄໍາອະທິຖານວ່າ: "ໂອ້

ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ຫົວໃຈຂ້ອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຮັກພຣະອົງເຈົ້າໄດ້ໂດຍແທ້ຈິງ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະອົງເຈົ້າ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຂາດກຳລັງໃຈ. ຂ້ານ້ອຍຄວນປະຕິບັດຕົນແນວໃດດີ? ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແດ່ວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີດ, ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເຈົ້າສຳພັດຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີດ ເພາະວ່າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເຈົ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ປົດຕົວເອງອອກຈາກສະພາບການອ່ອນແອທັງໝົດແລ້ວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໂດຍຜູ້ໃດ, ບໍ່ວ່າເລື່ອງໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທັງສິ້ນ, ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປີດເຜີຍອອກໝົດແລ້ວຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນຊີວິດຈິດໃຈຂ້ອງຂ້ານ້ອຍທັງໝົດທັງສິ້ນແມ່ນໄດ້ອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະອົງເຈົ້າໄປໝົດແລ້ວ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງເຈົ້າຊົງທົດລອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍວິທີໃດກໍ່ແລ້ວແຕ່ທີ່ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບ. ດຽວນີ້ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຄິດນຳອະນາຄົດ ຫຼື ມີຄວາມຜູກພັນກັບຄວາມຕາຍອີກແລ້ວ. ດ້ວຍມີຈິດໃຈທີ່ຮັກພຣະອົງເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຂໍສະແຫວງຫາແຕ່ແນວທາງຊີວິດ. ທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ ທຸກເຫດການແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະອົງເຈົ້າ, ຄວາມສັດທາແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງເຈົ້າ. ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍຂໍສະແຫວງຫາຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີບໍ່ວ່າພຣະອົງເຈົ້າຈະຊົງອະນຸຍາດ ຫຼື ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງເຈົ້າກໍດີ, ຫຼືບໍ່ວ່າຊາຕານຈະກີດກັ້ນແນວໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຮັກພຣະອົງເຈົ້າເປັນນິດ". ເມື່ອເຈົ້າພະເຊີນກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າກໍອະທິຖານດ້ວຍວິທີນີ້. ຖ້າຫາກເຈົ້າເຮັດດ້ວຍວິທີນີ້ທຸກມື້ ພະລັງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະຄ່ອຍໆທະວີຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຂອງການອະທິຖານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 417)

ເຮົາຈະເຂົ້າຫາການອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງດ້ວຍວິທີໃດ?

ເວລາອະທິຖານ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມຈິງໃຈ. ເຈົ້າຕ້ອງສື່ສານ ແລະ ອະທິຖານກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ຈົບງາມ. ຄຳອະທິຖານຕ້ອງແນໃສ່ໃຈຄວາມທີ່ພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາຈະບັນລຸຜົນໃນປັດຈຸບັນ. ຈົ່ງອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳເອົາຄວາມສະຫວ່າງອັນລ້ຳເລີດ ແລະ ແສງເຍືອງທາງມາສູ່ເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາສະພາບການທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກຂອງເຈົ້າມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍອະທິຖານ ແລະ ຈົ່ງຕັ້ງເປົ້າໝາຍຕໍ່ພຣະອົງ. ການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມວິທີການ ແຕ່ເປັນການໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຄົ້ນຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈົ່ງອະທິຖານຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ປົກປ້ອງຈິດໃຈເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ,

ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ກຽດຊັງຕົວເອງ ແລະ ປ່ອຍປະຕົວເອງໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມສຳພັນແບບປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າໂດຍແທ້ຈິງ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສຳຄັນຂອງການອະທິຖານ?

ການອະທິຖານແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທາງທີ່ມະນຸດຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ມັນເປັນວິທີທີ່ມະນຸດເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ມະນຸດຈະຖືກສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ອະທິຖານຄືບຸກຄົນທີ່ຕາຍດ້ອຍປາດສະຈາກວິນຍາ ແລະ ພິສູດໄດ້ວ່າພວກເຂົາຂາດຄວາມສາມາດທີ່ຈະສຳພັດກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຂາດການອະທິຖານ ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ສາມາດມີຊີວິດທາງວິນຍານແບບປົກກະຕິ ແມ່ນແຕ່ການປະຕິບັດຕາມວຽກງານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ຂາດການອະທິຖານ ພວກເຂົາແມ່ນຕັດຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມປິຕິຍິນດີຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າອະທິຖານຫຼາຍເທົ່າໃດ ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ສຳພັດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈສູງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດຫຼາຍທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງອັນໃໝ່ຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜົນກໍຄື ມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນສົມບູນແບບໂດຍໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວ້ໄດ້.

ຜົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກການອະທິຖານຄືຫຍັງ?

ຜູ້ຄົນອາດສາມາດດຳເນີນການປະຕິບັດຂອງການອະທິຖານ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງການອະທິຖານ ແຕ່ຜົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກການອະທິຖານບໍ່ແມນເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນເປັນເລື່ອງທີ່ຕ້ອງເຮັດຜ່ານທາງພິທີກຳ ຫຼື ເຮັດຕາມວິທີການ ຫຼື ດ້ວຍການທ່ອງຂຶ້ນໃຈຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນແບວ່າຕ້ອງຮຽນແບບເອົາຄຳເວົ້າ ແລະ ເກາະກ່າຍຄົນອື່ນ. ແຕ່ໃນການອະທິຖານ ເຈົ້າຕ້ອງມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ສື່ຄຳເວົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ສຳພັດ ໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຢາກໃຫ້ການອະທິຖານຂອງເຈົ້າມີປະສິດທິພາບ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງອະທິຖານອີງຕາມການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ການອະທິຖານໃນທ່າມກາງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງເພີ່ມຂຶ້ນ.

ການອະທິຖານແທ້ຈິງແມ່ນສະແດງອອກດ້ວຍການຕັ້ງໃຈປະຕິບັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈພ້ອມທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ສຳເລັດ. ເຈົ້າຈະສາມາດກຽດຊັງໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍໄວ້. ຫລັງຈາກອະທິຖານ ເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈ, ສັດທາ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ແນວທາງການປະຕິບັດຢ່າງຈະແຈ້ງ. ນີ້ຄືການອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີພຽງແຕ່ການອະທິຖານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້.
ສະນັ້ນການອະທິຖານຕ້ອງເຮັດຢູ່ບົນພື້ນຖານຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະສາມາດສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ກໍຈະມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ການອະທິຖານແບບນັ້ນແມ່ນໄດ້ບັນລຸຜົນເຖິງຈຸດຂອງການພົວພັນຢ່າງແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຂອງການອະທິຖານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 418)

ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບການອະທິຖານ:

1. ຢ່າຫຼັບຫູຫຼັບຕາເວົ້າອອກມາຕາມລຳພັງໃຈ. ຕ້ອງມີໃຈຄວາມຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຕ້ອງມີເປົ້າໝາຍເມື່ອເວລາອະທິຖານ.

2. ການອະທິຖານຂອງເຈົ້າຕ້ອງປະກອບດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການອະທິຖານດັ່ງກ່າວຕ້ອງອີງຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

3. ເມື່ອເວລາອະທິຖານ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງທົບທວນບັນຫາທີ່ຫຼ້າສະໄໝຄືນໃໝ່. ຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າຄວນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ໃຫ້ບອກພຣະເຈົ້າເຖິງຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນສຸດຂອງເຈົ້າ.

4. ການອະທິຖານຮ່ວມກຸ່ມຕ້ອງແນໃສ່ເນື້ອຄວາມທີ່ເປັນຈຸດສູນລວມເຊິ່ງຕ້ອງເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ.

5. ທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ຈັກຮຽນຮູ້ຄຳອະທິຖານທີ່ຮ້ອງຂໍ. ນີ້ຍັງເປັນວິທີການສະແດງເຖິງຄວາມຄຳນຶງສຳລັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການອະທິຖານເພື່ອຊີວິດສ່ວນຕົວແມ່ນອີງເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງການອະທິຖານ ແລະ ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຂອງການອະທິຖານ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ອະທິຖານເພື່ອຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າເອງຢູ່ເລື້ອຍໆ, ອະທິຖານເພື່ອຜົນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນຄວນກຳນົດຊີວິດການອະທິຖານຂອງຕົນເອງ,

ທຸກຄົນຄວນອະທິຖານເພື່ອຄວາມຮູ້ບົນພື້ນຖານຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວນອະທິຖານເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປີດເຜີຍສະຖານະການອັນແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນມີເຫດຜົນບົນຄວາມຈິງ ແລະ ຈົ່ງຢ່າໃສ່ໃຈກັບວິທີການ. ກະແຈສຳຄັນແມ່ນເພື່ອບັນລຸສະຕິປັນຍາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອມີປະສົບການຕົວຈິງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ໃດທີ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດທາງວິນຍານຕ້ອງສາມາດອະທິຖານໄດ້ຫຼາຍວິທີທາງ. ຜູ້ທີ່ອະທິຖານງຽບໆຢູ່ໃນໃຈ, ໄຕ່ຕອງເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສຶກສາຮຽນຮູ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ ເຊິ່ງການອະທິຖານທີ່ມີເປົ້າໝາຍແບບນີ້ແມ່ນເພື່ອບັນລຸການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທາງວິນຍານທີ່ເປັນປົກກະຕິ, ສ້າງສະຖານະຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ດີຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າກ້າວໜ້າຍິ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ສະຫຼຸບແລ້ວທຸກໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ອະທິຖານໃນໃຈງຽບໆ ຫຼື ປ່າວປະກາດດັງໆແມ່ນເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເຊິ່ງພຣະອົງປາດຖະໜາບັນລຸໃນຕົວເຈົ້າ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເພື່ອບັນລຸບັນທັດຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ບັນທັດຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກໍບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍ ພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນສາມາດເປີດໃຈໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຖ້າຫາກມະນຸດມອບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວແຕ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະອົງ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍພ້ອມທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່ມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຈິດໃຈອັນຄົດໂກງຂອງມະນຸດ ພຣະອົງຕ້ອງການແຕ່ຈິດໃຈອັນບໍລິສຸດ ແລະ ຊື່ສັດຂອງມະນຸດ. ຖ້າຫາກມະນຸດບໍ່ເວົ້າຄວາມຈິງອອກມາຈາກໃຈ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສຳພັດຈິດໃຈມະນຸດ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່ມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດກ່ຽວກັບການອະທິຖານຄືກ່າວແຕ່ຄຳທີ່ອອກມາຈາກໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງບອກພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບແນວຄິດບໍ່ດີ ແລະ ນິໄສກະບົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປີດອົກເປີດໃຈຂອງເຈົ້າທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍຈະສົນໃຈໃນການອະທິຖານຂອງເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະຫັນໜ້າໜີຈາກເຈົ້າ. ເງື່ອນໄຂຕໍ່າສຸດສຳລັບການອະທິຖານກໍຄື ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຮັກສາຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຕັດຂາດຈາກພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອໃນໄລຍະເວລານີ້ ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນມີທັດສະນະທີ່ໃໝ່ກວ່າ ຫຼື ດີກວ່າ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ການອະທິຖານເພື່ອຮັກສາສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່ນັ້ນໄວ້, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອ່ອນແອ. ຢ່າງນ້ອຍ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸ. ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະເຮັດສຳເລັດແມ່ນແຕ່ສິ່ງນີ້ສິ່ງດຽວ,

ມັນກໍຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າຊີວິດທາງວິນຍານຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າເຖິງວິທີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເທື່ອ. ຜົນກໍຄືເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອດັ່ງເດີມຂອງເຈົ້າໄດ້; ເຈົ້າຈະໝົດສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຫາຍໄປ. ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທາງວິນຍານຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າເຖິງວິທີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການອະທິຖານຂອງເຈົ້າ. ມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງນີ້, ທຸກຄົນຕ້ອງຝຶກຝົນຕົນເອງໃນການອະທິຖານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ບໍ່ແມ່ນລໍຖ້າລ້າງ ແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຈະຖືກສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນມະນຸດທຸກຄົນກໍຈະເປັນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເມື່ອເວລາເຈົ້າເລີ່ມອະທິຖານ, ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງຫຼອກລວງຕົນເອງ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮຽກຮ້ອງເກີນຄວາມເປັນຈິງ, ຫວັງທັນທີທັນໃດທີ່ເຈົ້າເອີ່ຍປາກອອກມາແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ, ແສງເຍືອງທາງ ແລະ ຮັບພອນດ້ວຍຄວາມກະລຸນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ. ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງມະນຸດຕາມເວລາຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ບາງຄັ້ງພຣະອົງກໍຈະທົດສອບຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າເພື່ອເບິ່ງວ່າເຈົ້າຈະມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອເວລາເຈົ້າອະທິຖານເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມສັດທາ, ອົດທົນ ແລະ ຕັ້ງໃຈ. ເມື່ອເວລາພວກເຂົາເລີ່ມຝຶກຝົນຕົນເອງໃນການອະທິຖານ, ຫຼາຍຄົນບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາຖືກສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີກະຈິດກະໃຈ. ແບບນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນ, ເຈົ້າຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກການສຳພັດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຕ້ອງສະແຫວງຫາ ແລະ ຄົ້ນຫາ. ບາງຄັ້ງແນວທາງທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕາມ ຄືແນວທາງທີ່ຜິດ. ບາງຄັ້ງແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທື່ອ ຫຼື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນສະຖິດຢູ່ໃນໃຈເຈົ້າເທື່ອ, ພ້ອມທັງຈະມີບາງຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າເຈົ້າມີຄວາມສັດຊື່ ຫຼື ບໍ່. ສະຫຼຸບສັ້ນໆຄື ເຈົ້າຕ້ອງອຸທິດຕົນໃນຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອຝຶກຝົນຕົນເອງ. ຖ້າຫາກເຈົ້າຄົ້ນພົບວິທີທາງທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕາມ ທີ່ເປັນວິທີທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງວິທີອະທິຖານໃໝ່ໄດ້. ເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າຍັງຢາກສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ປາຖະໜາຢາກຖືກຮັບ, ແນ່ນອນ ເມື່ອນັ້ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງດັ່ງກ່າວນີ້. ບາງຄັ້ງເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍຈິງໃຈ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສຳພັດ ຫຼື ຜົນຈາກການອະທິຖານ. ໃນຊ່ວງເວລາແບບນີ້ເຈົ້າຕ້ອງອາໄສຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າ ແລະ

ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງເຫັນການອະທິຖານຂອງເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມພາກພຽນໃນການອະທິຖານຂອງເຈົ້າ.

ເຈົ້າຕ້ອງສັດຊື່ ແລະ ຕ້ອງອະທິຖານເພື່ອກຳຈັດຕົວເຈົ້າອອກຈາກຈິດໃຈອັນເລ່ຫຼ່ຽມຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້ານຳໃຊ້ການອະທິຖານເພື່ອຊຳລະລ້າງຕົວເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດທຸກຄັ້ງທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນເພື່ອຈະໄດ້ສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມປະພຶດຊົ່ວດີຂອງເຈົ້າກໍຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນແປງ. ຊີວິດທາງວິນຍານຢ່າງແທ້ຈິງກໍຄືຊີວິດຂອງການອະທິຖານ ແລະ ມັນຄືຊີວິດທີ່ຖືກສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ວິທີທາງສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນວິທີທາງຂອງການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ຊີວິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ແມ່ນຊີວິດທາງວິນຍານ ແຕ່ເປັນຊີວິດທາງພິທີກຳຂອງສາສະໜາ. ມີພຽງຜູ້ທີ່ຖືກສຳພັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຊີວິດທາງວິນຍານຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອເວລາມະນຸດອະທິຖານແນວຄິດຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະປ່ຽນແປງຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ເມື່ອຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະວິນບໍລິສຸດຫຼາຍເທົ່າໃດມະນຸດກໍຈະເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະຄ່ອຍໆຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນແປງ. ນັ້ນຄືຜົນຂອງການອະທິຖານທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຂອງການອະທິຖານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 419)

ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດທີ່ສຳຄັນໃນການເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບກັບການສະຖິດຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນຄືບົດຮຽນທີ່ທຸກຄົນມີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຮີບດ່ວນຂອງການເຂົ້າສູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ເສັ້ນທາງແຫ່ງການເຂົ້າສູ່ໃນການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຖອນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈາກບັນຫາພາຍນອກ. ຈົ່ງມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕັ້ງຈິດຕັ້ງໃຈໃນການອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ.

2. ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ກິນ, ດື່ມ ແລະ ຊື່ນຊົມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ຕັ້ງສະຕິ ແລະ ຕຶກຕອງຫາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄຕ່ຕອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ.

ທຳອິດ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກທິດທາງແຫ່ງການອະທິຖານ. ອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈໃຫ້ເຕັມທີ່ ແລະ ໃຫ້ຢູ່ໃນເວລາທີ່ແນ່ນອນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າກົດດັນພຽງໃດໃນເວລາໃດໜຶ່ງ, ຫຍຸ້ງກັບວຽກພຽງໃດ ຫຼື ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າກໍຕາມ, ຈົ່ງອະທິຖານທຸກໆມື້ໃຫ້ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ, ກິນ ແລະ

ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ. ຖ້າເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າຍັງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າສະພາບອ້ອມຂ້າງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກລົບກວນດ້ວຍຄົນອື່ນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຕຶກຕອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ເປັນປົກກະຕິ, ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍນອກຈະບໍ່ສາມາດລົບກວນເຈົ້າໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການມີວຸດທິພາວະ. ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳອະທິຖານ: ອະທິຖານຢ່າງງຽບສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນຜົນດີທີ່ສຸດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງ ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະແຫວງຫາແສງສະຫວ່າງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍໄຕ່ຕອງເຖິງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ, ຊອກຫາຫົນທາງເພື່ອປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະທຳດັ່ງກ່າວໂດຍບໍ່ມີການບ່ຽງແປງ. ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ມັນຄວນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະສາມາດຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ຕຶກຕອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄຕ່ຕອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ຮັບການລົບກວນຕໍ່ສິ່ງພາຍນອກ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບສຸກໃນລະດັບໃດໜຶ່ງແລ້ວ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮ່ຳເພິງຢູ່ໃນໃຈຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຕຶກຕອງເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າສະພາບອ້ອມຂ້າງຈະເປັນແນວໃດກໍ່ຕາມ ຈົ່ງຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະໄປເຖິງຈຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄຳສັນລະເສີນລົ່ງໄຫຼເຂົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນດີກວ່າການອະທິຖານຫຼາຍເທົ່າ. ແນ່ນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າປະສົບຜົນສຳເລັດດ້ວຍວິທີດັ່ງກ່າວ, ເຈົ້າກໍ່ຈະມີວຸດທິພາວະຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັບສະພາວະທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນກໍ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືບົດຮຽນພື້ນຖານຢ່າງທຳອິດ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດໄດ້ຮັບການສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ລວມທັງການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອການຝຶກຝົນຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາສາມາດປະຖິ້ມຕົວພວກເຂົາເອງ, ກຽດຊັງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອນັ້ນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ການທີ່ສາມາດກຽດຊັງຕົນເອງ, ສາບແຊ່ງຕົນເອງ ແລະ ປະຖິ້ມຕົນເອງແມ່ນຜົນສຳເລັດມາຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການປະຕິບັດເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນບົດຮຽນທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າສູ່ໂດຍທັນທີທັນໃດ. ສຳລັບບາງຄົນ ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງປົກກະຕິເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ອະທິຖານ. ການກະທຳແບບນີ້ແມ່ນຕໍ່າກວ່າລະດັບມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າ! ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າສາມາດຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍອາດຈະຖືກລົບກວນເມື່ອມີບາງຄົນມາຫາ ຫຼື ເມື່ອມີຄົນອື່ນລົມກັນ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍອາດຈະເລື່ອນລອຍຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນກຳລັງເຮັດຢູ່ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກລົບກວນໂດຍສິ່ງໃດໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກພາຍນອກ ຫຼື ຖືກຄອບຄອງໂດຍຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດໆ. ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ສິ່ງນີ້ ແລ້ວສະພາວະດ້ານລົບເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານລົບທັງໝົດເຊັ່ນ: ແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ, ຄວາມສຳພັນທີ່ບໍ່ປົກກະຕິລະຫວ່າງມະນຸດ, ຄວາມຄິດ-ຄວາມເຫັນ ແລະ ອື່ນໆ ຈະຫາຍໄປຕາມທຳມະຊາດ. ຍ້ອນເຈົ້າໄຕ່ຕອງເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເປັນປະຈຳ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ຖືກຄອບຄອງໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຕະຫຼອດ, ສິ່ງທີ່ເປັນລົບເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະອອກໄປຈາກເຈົ້າໂດຍທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວເລີຍ. ເມື່ອມີສິ່ງໃໝ່ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກຢູ່ກັບເຈົ້າ, ສິ່ງເກົ່າທີ່ເປັນລົບກໍຈະຫາຍໄປ, ສະນັ້ນ ຢ່າສົນໃຈກັບສິ່ງເກົ່າທີ່ເປັນລົບເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງພະຍາຍາມຄວບຄຸມພວກມັນ. ເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈໃນການຢູ່ຢ່າງສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ກິນ, ດື່ມ ແລະ ຊື່ນຊົມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້; ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີໂອກາດໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ; ເພາະວ່າ ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງການໄດ້ຮັບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ; ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງດົນໃຈເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ຖ້າເຈົ້າສົນໃຈໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມພົວພັນສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວແນວຄິດຕ່າງໆນາໆກ່ຽວກັບສາສະໜາເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມໂອ້ອວດວ່າຕົນເອງຖືກສະເໝີ ແລະ ການໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ຕົນເອງກໍຈະຫາຍໄປໝົດສິ້ນ;
ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວິທີສະລະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ວິທີຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ນອກຈາກນັ້ນ,
ສິ່ງທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຈະຫາຍໄປຈາກຈິດສຳນຶກຂອງເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 420)

ການໄຕ່ຕອງ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະອົງແມ່ນຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ຈະຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ.
ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທັງໝົດບັນລຸຜົນດ້ວຍການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ການອະທິຖານ, ເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງ ແລະ ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເມື່ອໃນກິດຈະກຳປົກກະຕິຂອງການຕັ້ງສະມາທິ, ການສຳພັນ ແລະ ການເຂົ້າມາຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະສາມາດຊື່ນຊົມຄວາມໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,
ສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແດງຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ຄວາມໃສ່ໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຍິ່ງເຈົ້າສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເປັນປົກກະຕິຫຼາຍເທົ່າໃດ
ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບແສງເຍືອງທາງ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງຕົນເອງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ.
ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂາດ, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່, ໜ້າທີ່ຫຍັງທີ່ເຈົ້າຄວນຮັບໃຊ້ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າຢູ່ບ່ອນໃດ.
ທຸກສິ່ງນີ້ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ໂດຍການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າບັນລຸສ່ວນເລິກໃນການຢູ່ຢ່າງສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,

ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງລຶກລັບບາງຢ່າງຂອງວິນຍານ, ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຕ້ອງການປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຈຄວາມຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະສົບຄວາມສຳເລັດຢ່າງເຕັມທີ່ກັບການມີຄວາມສະຫງົບໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈພຽງເລັກນ້ອຍ; ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກມີກຳລັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຈະຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫງົບໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເລິກເຊິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ. ເຮົາໄດ້ກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວ: ຖ້າມະນຸດບໍ່ນຳໃຊ້ກຳລັງທຸກສ່ວນຂອງພວກເຂົາ, ມັນຈະຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຍິນສຽງຂອງເຮົາ ຫຼື ເຫັນໜ້າເຮົາ. ສິ່ງນີ້ໝາຍເຖິງການບັນລຸໃນສ່ວນເລິກຂອງການມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພະຍາຍາມພຽງແຕ່ເຮັດແບບຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ. ຄົນທີ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບໃນການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນອິດສະລະຈາກການຜູກມັດທັງໝົດຂອງໂລກ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບຊັບສິນຈາກພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ດື້ດ້ານ ແລະ ໃຈແຕກທີ່ໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດ. ທຸກຄົນທີ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມສັດທາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ປາດຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດ, ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມສຳພັນທາງວິນຍານ, ມີຄວາມຫິວກະຫາຍຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນເລີຍ, ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຍຶດຕິດຢູ່ກັບຝ່າຍໂລກ ແລະ ປາດສະຈາກຊີວິດ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍພຽງເວົ້າແຕ່ປາກ. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍລິບູນໃນທີ່ສຸດແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພອນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານໃຊ້ເວລາກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໝົດມື້, ຄົນທີ່ຫຍຸ້ງຢູ່ກັບບັນຫາພາຍນອກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນພຽງເລັກນ້ອຍໃນການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຫວັງສຳລັບການເຕີບໂຕໃນອະນາຄົດ.

ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ສາມາດສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 421)

ການມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າກ່ອນ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ມອບຄວາມຮູ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຍິ່ງມະນຸດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ທຸກສິ່ງນີ້ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມກະຕະເວທີ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນສຳລັບການເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານແມ່ນການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ການຝຶກຝົນຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າທັງໝົດກໍຈະມີປະສິດຕິພາບ. ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າມາໃກ້ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງສົນທະນາກັບຄົນອື່ນ ຫຼື ກຳລັງຍ່າງ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເວົ້າວ່າ, "ຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກຳລັງເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງພາຍນອກ ແລະ ຂ້ານ້ອຍສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ", ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຢ່າເຂົ້າຮ່ວມສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ດຶງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສູ່ບັນຫາພາຍນອກ ຫຼື ກັບຄົນທີ່ດຶງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດດຶງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກຈາກການເຂົ້າໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງປະຖິ້ມສິ່ງນັ້ນ ແລະ ຢູ່ຫ່າງໆຈາກມັນ. ນີ້ຄືຜົນປະໂຫຍດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ແນ່ນອນ ນີ້ຄືເວລາແຫ່ງພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ໃນເວລານີ້ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ນອກເໜືອຈາກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫົນທາງທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມພຣະທຳດັ່ງກ່າວຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນໄດ້ ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຖວາຍຕົນເອງໃນເວລານີ້ ແລ້ວເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າຫຍັງຢູ່? ການຖວາຍຕົນເອງແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຕົນເອງສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນແມ່ນເປັນການຖວາຍຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃຜກໍຕາມທີ່ມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແມ່ນໃຫ້ໝັ້ນໃຈໄດ້ເລີຍວ່າຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນສິ່ງໃດກໍຕາມ ທີ່ຈະສາມາດລົບກວນເຈົ້າໄດ້; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກລິຮານແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື ຖືກຈັດການ ຫຼື ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຄວນຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ. ບໍ່ວ່າຄົນຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າແນວໃດ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຄວນຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພົບກັບສະຖານະການຫຍັງກໍຕາມເຊັ່ນ: ພະເຊີນກັບຄວາມຍາກລຳບາກ, ຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ, ການຂົ່ມເຫັງ ຫຼື ການທົດລອງຕ່າງໆ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຄວນຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ; ສິ່ງນັ້ນຄືເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຊັດເຈນກັບເຈົ້າ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍບໍ່ມີການຜັນປ່ຽນ; ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈະແຈ້ງຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຂົ້າໃຈທິດທາງທີ່ຊັດເຈນໃນການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ໝັ້ນໃຈໃນການມີຊີວິດພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອມະນຸດບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປາດສະຈາກຫຼັກການການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຈຸດປະສົງຂອງການມີຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຄວາມສັດຊື່ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງ, ການສະແຫວງຫາຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຄື ການມາເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຈິງ ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ມັກຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ການຂາດຄວາມຕັດສິນໃຈແມ່ນເທົ່າກັບການບໍ່ມີຫົວໃຈ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ມີຫົວໃຈບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້; ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍພຽງໃດ ຫຼື ພຣະອົງກ່າວຂໍ້ພຣະທຳໜ້ອຍຫຼາຍພຽງໃດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວິທີຈະປະຕິບັດຕົວຈິງແນວໃດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ປາດສະຈາກຫົວໃຈບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ມີຫົວໃຈສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ມີຫົວໃຈສົມບູນ ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກສັດເດຍລະສານທີ່ເປັນພາລະໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍແລ້ວ, ແຕ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ອີກ. ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດເດຍລະສານນັ້ນບໍ? ບາງຄົນຫຼົງທາງໃນການປະຕິບັດເພື່ອຫວັງຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຮອດເວລາຄົວກິນ, ພວກເຂົາບໍ່ຄົວກິນ ແລະ ເມື່ອຮອດເວລາເຮັດວຽກເຮືອນ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຮັດ ພຽງແຕ່ພາກັນອະທິຖານ ແລະ ຕຶກຕອງເທົ່ານັ້ນ. ການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຄົວກິນ ຫຼື ການເຮັດວຽກເຮືອນ ຫຼື ການມີຊີວິດຂອງຄົນໃດໜຶ່ງ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນຄືຄວາມສາມາດໃນການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຄົນໜຶ່ງສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແບບສະພາວະປົກກະຕິ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຄົນໃດໜຶ່ງມີບ່ອນຫວ່າງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າຄວນຄຸເຂົ່າລົງໃຫ້ເໝາະສົມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອອະທິຖານ; ເມື່ອເຈົ້າເຮັດວຽກເຮືອນ ຫຼື ຈັດກຽມອາຫານ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ໄຕ່ຕອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ໃນສະຖານະການໃດໆກໍຕາມ, ເຈົ້າຄວນມີວິທີການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຄວນເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຂົ້າໃກ້ຊິດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນພະຍາຍາມດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອສະຖານະການເອື້ອອຳນວຍ, ຈົ່ງອະທິຖານຢ່າງເດັດດ່ຽວ; ເມື່ອສະຖານະການບໍ່ເອື້ອອຳນວຍ, ຈົ່ງເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອເຈົ້າສາມາດອະທິຖານ ກໍຈົ່ງອະທິຖານ; ເມື່ອເຈົ້າສາມາດຕຶກຕອງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ກໍຈົ່ງຕຶກຕອງກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ຖ້າຈະເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເຖິງທີ່ສຸດເພື່ອຝຶກຝົນຕົວເຈົ້າເອງໃນການເຂົ້າສູ່ຊີວິດໂດຍອີງຕາມສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຈົ້າ. ບາງຄົນສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ

ເມື່ອບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງ, ແຕ່ເມື່ອມີບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນ, ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍເລື່ອນລອຍ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ວິທີທາງທີ່ຈະມີປະສົບການຢ່າງຖືກຕ້ອງຄື: ຫົວໃຈຂອງຄົນຕ້ອງບໍ່ອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການໃດໆກໍຕາມ ຫຼື ຮູ້ສຶກຖືກລົບກວນໂດຍຄົນພາຍນອກ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍຕາມ, ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານຢູ່ໃນການຊຸມນຸມ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນເວລາພົບປະສົນທະນາກັບຄົນອື່ນ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍວຸ້ນວາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ຄົນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຕົກຢູ່ໃນສະພາວະນີ້, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າເພື່ອຝຶກຝົນຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ໃນຈຸດນີ້, ເພື່ອເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແຫ່ງປະສົບການຂອງຊີວິດເທື່ອລະຂັ້ນຕອນ ແລະ ເລີ່ມລົງມືປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງການສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 422)

ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມີເຈດຕະນາທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ; ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຮູ້ຈັກພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ນັ້ນ. ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈ, ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະທຳສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກຂຽນໃນພາສາຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍ. ຍົກຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ພວກເຈົ້າສາມາດຮຽນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະຕິບັດຫຍັງ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນປົກກະຕິ ຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈ ຄວນສາມາດເຮັດໄດ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນກໍຊັດເຈນ ແລະ ໂປ່ງໃສເປັນພິເສດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກຳລັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາ ພ້ອມທັງທຸກລັກສະນະຂອງສະພາວະຂອງມະນຸດ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງບົກຄຸມໝົດທຸກຢ່າງ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງຄືກັບແສງສະຫວ່າງຂອງເດືອນເພັງ. ແລ້ວໃນຕອນນີ້ ຜູ້ຄົນກໍເຂົ້າໃຈບັນຫາຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ຍັງມີສິ່ງທີ່ຂາດໄປ ນັ້ນກໍຄືການທີ່ຜູ້ຄົນນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ໃນການປະຕິບັດ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງທຸກດ້ານຢ່າງລະອຽດ ແລະ ຄົ້ນຫາ ແລະ

ສະແຫວງຫາໃນລາຍລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນ,
ແທນທີ່ຈະລໍຖ້າຮັບເອົາແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຖືກຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຂົາແລ້ວ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບເຊື້ອກາຝາກ. ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນຳພຣະທຳນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ຈະຖືກທຳລາຍໄປໃນທີ່ສຸດ. ເພື່ອຈະເປັນຄືກັບເປໂຕໃນຊຸມປີ 90, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີທາງເຂົ້າທີ່ແທ້ຈິງໃນປະສົບການຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບໄດ້ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆໃນການຮ່ວມມືຂອງພວກເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆໃນສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ໂດຍກົງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານປະສົບການພາກປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຊີວິດ ແຕ່ເປັນພຽງຕົວອັກສອນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ. ແລ້ວຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ດຳລົງຊີວິດໂດຍປະຕິບັດຕາມຕົວອັກສອນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເລີຍ. ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ຄວາມໝາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປີດເຜີຍຕົວມັນເອງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ໃນປະສົບການເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຝ່າຍວິນຍານກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໄຂຄວາມລຶກລັບແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ນຳພຣະທຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລ້ວບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະຊັດເຈນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກໍເປັນພຽງຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທີ່ຫວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງໄດ້ກາຍເປັນກົດລະບຽບທາງສາສະໜາໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກຟາຣີຊາຍເຮັດບໍ? ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະທຳນັ້ນກໍຈະມີປະໂຫຍດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ; ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດພຣະທຳນັ້ນ, ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຈົ້າແລ້ວ ກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບເລື່ອງເລົ່າລືໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ຂະບວນການຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການທີ່ພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ຫຼື ເພື່ອເວົ້າໃຫ້ຊັດເຈນຂຶ້ນກວ່ານີ້ກໍຄື

ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນການມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຜະເຊີນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ນັ້ນແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫວັງມີຊີວິດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ໂດຍບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດ. ນີ້ເປັນຄືກັບການໄປງານລ້ຽງສະຫຼອງ ແລະ ເບິ່ງອາຫານ ແລະ ຮຽນຮູ້ສິ່ງຂອງແຊບໆດ້ວຍໃຈເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຊີມມັນເລີຍ. ຄົນປະເພດນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນໂງ່ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຄວນນຳມັນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 423)

ຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີແມ່ນຄົ້ນພົບໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນຢາບຳລຸງ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງທີ່ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງການ, ເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຟື້ນຟູຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິຂອງເຂົາ. ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມີ. ຍິ່ງພວກເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າກໍຍິ່ງເກີດດອກອອກຜົນໄດ້ໄວຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຈິງກໍຍິ່ງຈະຊັດເຈນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ໃນວຸດທິພາວະ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເຫັນສິ່ງຕ່າງໆຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຢ່າງຊັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະມີພະລັງເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງ ເມື່ອພວກເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນພໍໃຈກັບການເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃສ່ໃຈກັບປະກອບຕົນເອງດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນ ແທນທີ່ຈະລົງເລິກໃນປະສົບການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນວິທີຂອງພວກຟາຣີຊາຍບໍ? ແລ້ວວາລີທີ່ວ່າ "ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຊີວິດ" ຈະເປັນຈິງສຳລັບພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເຕີບໃຫຍ່ໄດ້ໂດຍການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວ, ແຕ່ມີແຕ່ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ຖ້າມັນເປັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ວ່າ ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ຈຳເປັນໃນການມີຊີວິດ ແລະ ວຸດທິພາວະ, ແລ້ວຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກໍບິດເບືອນ.

ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ "ໂດຍການປະຕິບັດຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໄດ້". ໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼັງຈາກທີ່ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳນັ້ນ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ວິທີດຽວທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງໄດ້ກໍຄືການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງນັ້ນກ່ອນ, ແຕ່ຄຳເວົ້ານີ້ພຽງຖືກແຕ່ບາງສ່ວນ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ. ກ່ອນທີ່ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງນັ້ນ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນຈາກການເທດສະໜາບໍ່ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ນີ້ເປັນພຽງການມີຄຳເວົ້າຕາມຕົວອັກສອນແຫ່ງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນບໍ່ຄືກັບການເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ. ການມີພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ຜິວເຜີນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈມັນຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບມັນ; ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງແມ່ນມາຈາກການມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງນັ້ນ. ສະນັ້ນ, ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈສ່ວນລີ້ລັບຂອງຄວາມຈິງໄດ້. ການເຮັດໃຫ້ປະສົບການຂອງເຈົ້າເລິກເຊິ່ງເປັນພຽງວິທີດຽວທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍແອບແຝງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງໃຈແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດໄປໄດ້ທຸກບ່ອນດ້ວຍຄວາມຈິງ, ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຈິງໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວຢ່າຄິດພະຍາຍາມແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເຊື່ອເລີຍ, ແຮງໄກຖ້າເປັນຜູ້ຄົນຂອງສາສະໜາ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຈິງ, ເຈົ້າກໍເປັນເໝືອນກັບຫິມະທີ່ປິວໄປມາ, ແຕ່ເມື່ອມີຄວາມຈິງ, ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສຸກ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ ໂດຍບໍ່ມີໃຜສາມາດໂຈມຕີເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ວ່າທິດສະດີຈະເຂັ້ມແຂງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຈິງໄດ້. ເມື່ອມີຄວາມຈິງ, ໂລກກໍສາມາດແກວ່ງໄກວໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ການຂາດຄວາມຈິງສາມາດເຮັດໃຫ້ກຳແພງເມືອງອັນເຂັ້ມແຂງຖືກໜອນກັດຫຼຸດລົງເປັນເສດດິນໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຊັດເຈນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຄວນນຳມັນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 424)

ໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງກ່ອນ, ແລ້ວນຳຄວາມຈິງນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ປະກອບຕົນເອງດ້ວຍຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອບັນລຸສິ່ງນີ້.

ແທນທີ່ຈະສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະພົບໃນສິ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພົບກັບຜູ້ໃດກໍຕາມ, ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າມີຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ນຳຊີວິດມາໃຫ້ກັບມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຕາຍ. ຖ້າຫຼັງຈາກທີ່ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ມີຊີວິດຊີວາ ແຕ່ເຈົ້າຍັງຕາຍຢູ່, ແລ້ວມີບາງສິ່ງທີ່ຜິດພາດກັບເຈົ້າ. ຖ້າຫຼັງຈາກເວລາຊ່ວງໃດໜຶ່ງ, ເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ຍິນຄຳເທດສະໜາທີ່ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຖ້າພວກເຈົ້າພະຍາຍາມຮັບເອົາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໃສ່ໃຈກັບການຈັດກຽມຕົນເອງດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ນຳໃຊ້ຄຳສັ່ງສອນທີ່ສູງສົ່ງເພື່ອສັ່ງສອນຄົນອື່ນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຈະໃສ່ໃຈກັບການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່ໃນປັດຈຸບັນບໍ?

ມີເວລາທີ່ຈຳກັດສຳລັບພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນມະນຸດ, ສະນັ້ນແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງທັນທີທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງນັ້ນ? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພວກເຈົ້າກໍຄືການປະຕິບັດພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພາ. ນັ້ນເປັນວິທີການເຮັດໃຫ້ມັນສຳເລັດ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປ່ອຍມະນຸດເກີດດອກອອກຜົນໃນຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີອົງປະກອບໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດບ່ຽງເບນ ຫຼື ເລີ່ມຂີ້ຄ້ານ. ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດພຣະທຳນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດໃດໜຶ່ງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລີຍ. ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າສາມາດຕົວະໄດ້ແຕ່ເດັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຄົນອື່ນອາດບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່, ແຕ່ເຈົ້າຄິດບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້? ເປັນຫຍັງຄົນອື່ນຈຶ່ງປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຕ່ເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກບໍ? ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງແທ້ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື, ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສະຖິດໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ.

ບາງຄົນຈຶ່ງຕ້ອງການປັກຫຼຸງຂອງພວກເຂົາເອງ, ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາມີອຳນາດ ແລະ ນຳພາຄຣິສຕະຈັກ? ບາງຄົນພຽງແຕ່ປະຕິບັດບົດບາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບເອົາການຍິນຍອມຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າກວດສອບສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຖືກຕ້ອງຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ໃນແກ່ນກາງຂອງມັນ, ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມີຜົນພາຍໃນພວກເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ການມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ, ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຕໍ່າ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງສາມາດແກ້ໄຂຂໍ້ບົກຜ່ອງນີ້, ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງຮູ້ຄວາມຈິງຫຼາຍປະການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນອີກດ້ວຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ບໍ່ສາມາດເມີນເສີຍໄດ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ການທົນທຸກຫຼາຍຢ່າງໃນຕອນອາຍຸສາມສິບສາມປີເຄິ່ງ. ພຣະອົງທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນການທົນທຸກທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຜ່ານ ຖ້າພຣະອົງຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງນັ້ນ. ຖ້າພຣະເຢຊູປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງຊາວຢິວ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພວກຟາຣີຊາຍ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະບໍ່ທົນທຸກທໍລະມານ. ເຈົ້າສາມາດຮຽນຮູ້ຈາກການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູວ່າ ປະສິດຕິພາບຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດແມ່ນມາຈາກການຮ່ວມຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້. ພຣະເຢຊູຈະໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນບໍ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງ? ພຣະອົງຈະໄດ້ອະທິຖານຢ່າງໂສກເສົ້າບໍ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ? ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຄວນທົນທຸກເພື່ອການປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຂອງການທົນທຸກທີ່ມະນຸດຄວນອົດທົນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຄວນນຳມັນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 425)

ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ການຮັກສາພຣະບັນຍັດຄວບກ່ຽວພັນກັບການປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ໃນຂະນະທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ເມື່ອປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນລະເມີດຫຼັກການແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ຫຼື ຂັດກັບພຣະບັນຍັດ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ. ການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງແມ່ນກ່ຽວພັນກັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂັດຈາກກັນ. ຍິ່ງເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຮັກສາເນື້ອຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະບັນຍັດຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຍິ່ງເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່າວໃນພຣະບັນຍັດຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັກສາພຣະບັນຍັດບໍ່ແມ່ນການກະທຳທີ່ຂັດກັນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນເປັນສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ, ມີພຽງຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້ານະມັດສະການພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ປະພຶດດີຢ່າງດຽວ. ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາພຣະບັນຍັດຢ່າງໜ້ອຍໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຜິວເຜີນ. ເມື່ອຜ່ານປະສົບການເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມະນຸດກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຈັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະເຊົາກະບົດ ແລະ ເຊົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ຄືຫົນທາງດຽວທີ່ມະນຸດສາມາດປະຕິບັດຕາມເນື້ອຄວາມຂອງພຣະບັນຍັດໄດ້. ສະນັ້ນ, ການຮັກສາພຣະບັນຍັດແຕ່ຢ່າງດຽວ ໂດຍປາສະຈາກການປະຕິບັດຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການນະມັດສະການພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງ ເພາະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ບັນລຸວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າຮັກສາພຣະບັນຍັດໂດຍປາສະຈາກຄວາມຈິງ, ສິ່ງນີ້ກໍເທົ່າກັບການຍຶດຕິດຕໍ່ກົດລະບຽບຢ່າງໜຽວແໜ້ນ. ການເຮັດແບບນັ້ນ, ພຣະບັນຍັດກໍຈະກາຍມາເປັນກົດໝາຍຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກມັນຈະກາຍມາເປັນພາລະຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະຜູກມັດເຈົ້າຢ່າງແໜ້ນເໜືອນກັບກົດໝາຍແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສູນເສຍການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສະນັ້ນ, ມີແຕ່ການປະຕິບັດຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດເພື່ອປະຕິບັດຄວາມຈິງໄດ້.

ໃນລະຫວ່າງການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ເຈົ້າຈະໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເມື່ອປະຕິບັດຄວາມຈິງ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງພຣະບັນຍັດ. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສັ່ງໃຫ້ມະນຸດຮັກສາພຣະບັນຍັດບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງດັ່ງທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຂອບເຂດການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າກຳນົດລະດັບທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະບັນຍັດມີໄວ້ໃຫ້ມະນຸດຮັກສາ, ໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະບັນຍັດແມ່ນຊັດແຈ້ງຂຶ້ນຜ່ານປະສົບການຊີວິດຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຄິດວ່າ ການຮັກສາພຣະບັນຍັດເປັນຢ່າງດີໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນ "ກຽມພ້ອມໝົດແລ້ວ ແລະ ສິ່ງທີ່ຍັງເຫຼືອໃຫ້ເຮັດກໍຄືຕ້ອງຕາມໃຫ້ທັນ". ສິ່ງນີ້ແມ່ນແນວຄິດທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະກ້າວໜ້າ ແລະ ພວກເຂົາຜັກໄຝ່ເນື້ອໜັງ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນເລື່ອງໄຮ້ສາລະ! ສິ່ງນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງເລີຍ! ການປະຕິບັດຄວາມຈິງແຕ່ຢ່າງດຽວ ໂດຍປາສະຈາກການຮັກສາພຣະບັນຍັດບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ເຮັດແບບນີ້ແມ່ນຄົນພິການ ແລະ ພວກເຂົາຄືກັບຄົນທີ່ຂາດຂາຂ້າງໜຶ່ງ. ການຮັກສາພຣະບັນຍັດແຕ່ຢ່າງດຽວຄືກັບວ່າປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ, ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ, ຄືກັບຄົນທີ່ຕາບອດເບື້ອງໜຶ່ງ, ຄົນທີ່ເຮັດແບບນີ້ແມ່ນເປັນຄົນພິການປະເພດໃດໜຶ່ງເຊັ່ນກັນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຖ້າເຈົ້າຮັກສາພຣະບັນຍັດເປັນຢ່າງດີ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຈິງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ, ເຈົ້າແມ່ນຈະໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດອີກດ້ວຍ ແລະ ສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ້ງກັນ. ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັກສາພຣະບັນຍັດແມ່ນສອງລະບົບ ເຊິ່ງທັງສອງຢ່າງເປັນສ່ວນທີ່ສຳຄັນໃນປະສົບການຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ປະສົບການຂອງຜູ້ຄົນຄວນປະກອບດ້ວຍການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງໃຫ້ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ, ບໍ່ແມ່ນແບ່ງແຍກອອກຈາກກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີທັງຄວາມແຕກຕ່າງ ແລະ ຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັນລະຫວ່າງສອງສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 426)

ການປະກາດໃຊ້ພຣະບັນຍັດໃນຍຸກໃໝ່ແມ່ນຄຳພະຍານເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນໃນກະແສນີ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ເປັນສັນຍາລັກບົ່ງບອກວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນໃໝ່ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເໝືອນກັບທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງຊາວອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງຊາວຢິວ. ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກບົ່ງບອກວ່າ ມະນຸດກຸ່ມນີ້ຈະໄດ້ຮັບການມອບໝາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການສະໜອງ, ການລ້ຽງດູ, ການສະໜັບສະໜູນ, ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນທາງພາກປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ພ້ອມທັງຖືກຈັດການ, ເຮັດໃຫ້ແຕກຫັກ ແລະ ຫຼໍ່ຫຼອມໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໝາຍຂອງພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ແມ່ນເລິກເຊິ່ງພໍສົມຄວນ. ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນລະບຸວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ໂດຍເປີດເຜີຍຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນຍັງລະບຸວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກນັ້ນສົມບູນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດສຳເລັດທຸກສິ່ງດ້ວຍພຣະທຳເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພຣະບັນຍັດທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະລຸກຂຶ້ນຈົນເຖິງຈຸດສູງສຸດ ແລະ ຖືກເຊີດຊູຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຊົນຊາດຈະຄຸເຂົ່າລົງເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່". ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ແມ່ນມີໄວ້ໃຫ້ມະນຸດຮັກສາ ເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນພັນທະຂອງເຂົາ, ແຕ່ຄວາມໝາຍທີ່ມັນນຳສະເໜີແມ່ນເລິກເຊິ່ງເກີນໄປທີ່ຈະອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນຈາກຄຳເວົ້າຄຳໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄຳ. ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ແທນກົດໝາຍແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ກົດເກນແຫ່ງພຣະສັນຍາໃໝ່ ທີ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດໃຊ້.

ນີ້ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ, ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍດັ່ງທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການ. ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ເປັນຈິງ ນັ້ນກໍຄື: ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນຮັບໃຊ້ເປັນຕົວປະສານງານລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ໄດ້ສິ້ນສຸດທຸກການປະຕິບັດ ແລະ ທຸກກົດເກນໃນຍຸກເກົ່າ ແລະ ຍັງໄດ້ສິ້ນສຸດການປະຕິບັດທຸກຢ່າງໃນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ການປະຕິບັດອື່ນໆຢູ່ກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນນໍາມະນຸດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເລີ່ມໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ເຊິ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຄວນມີທັດສະນະຄະຕິຢ່າງຖືກຕ້ອງຕໍ່ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ ແລະ ບໍ່ຄວນຕິດຕາມພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງເລີນເລີ້ ຫຼື ດູຖູກພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນ. ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ໜຶ່ງປະເດັນ ນັ້ນກໍຄື: ມະນຸດຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງແຫ່ງປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງເປັນການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ເນື້ອຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະວິນຍານຕາມຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນຍັງເນັ້ນໜັກຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນມະນຸດໃຫ້ມີຄວາມຜິດ ຫຼື ໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທຳຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ປາກົດເປັນດວງອາທິດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ. ພຣະບັນຍັດແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍກວ່າການນໍາໃຊ້ປະຕິບັດ. ຈາກສິ່ງນີ້ ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ, ຖ້າພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ພຣະອົງຕ້ອງກະທຳຜ່ານທາງພຣະທຳ ແລະ ຜ່ານການນໍາພາຂອງພຣະອົງເອງ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມສົມບູນຜ່ານສະຕິປັນຍາໂດຍທຳມະຊາດຂອງເຂົາເອງໄດ້. ມະນຸດຈະສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດໄດ້ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ຈະຕອບໄດ້ພາຍໃນມື້ສອງມື້. ນີ້ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 427)

ການປະຕິບັດຄວາມຈິງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດມະນຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເຫຼືອພຽງແຕ່ທິດສະດີ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ຄວາມຈິງແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການໄດ້ຮັບວຸດທິພາວະທີ່ເປັນຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ບໍ່ປະພຶດຢ່າງຊອບທຳ ຫຼື ຫວັ່ນໄຫວໄປມາຕາມອາລົມ ແລະ ສົນໃຈແຕ່ເນື້ອໜັງ, ເຈົ້າແມ່ນຍັງໄກຫຼາຍໃນເລື່ອງການຮັກສາພຣະບັນຍັດ.

ນີ້ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ. ມີຄວາມຈິງຫຼາຍປະການທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າສູ່ ແລະ ໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈໃນແຕ່ລະຍຸກ.
ແຕ່ພຣະບັນຍັດທີ່ຕິດຕາມຄວາມຈິງໃນແຕ່ລະຍຸກແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ.
ຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກນັ້ນໆ ແລະ ພຣະບັນຍັດທີ່ມະນຸດຮັກສາກໍກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກນັ້ນໆ.
ແຕ່ລະຍຸກມີຄວາມຈິງຂອງມັນເອງໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ແລະ ມີພຣະບັນຍັດໃຫ້ຮັກສາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອີງຕາມພຣະບັນຍັດຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າປະກາດໃຊ້ ນັ້ນກໍຄື ອີງຕາມຍຸກຕ່າງໆ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຂອງການປະຕິບັດຄວາມຈິງຂອງມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະບັນຍັດຮັບໃຊ້ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຈິງກໍເກີດຂຶ້ນເພື່ອຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ຖ້າມີພຽງແຕ່ຄວາມຈິງ ກໍຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກ່າວເຖິງເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການອ້າງອີງເຖິງພຣະບັນຍັດ, ມະນຸດສາມາດບົ່ງບອກເຖິງຂອບເຂດກະແສຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດ ແລະ ມະນຸດສາມາດຮູ້ຈັກຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ. ໃນທາງສາສະໜາ, ມີຫຼາຍຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງ ທີ່ເຄີຍຖືກປະຕິບັດໂດຍມະນຸດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາບໍ່ມີພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ໄດ້. ພວກເຂົາຮັກສາຫົນທາງເກົ່າ ແລະ ຍັງຄົງເປັນມະນຸດໃນສະໄໝດັ່ງເດີມ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບວິທີການໃໝ່ຂອງພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາມີພຽງແຕ່ເປືອກໄຂ່ເປົ່າ; ຖ້າບໍ່ມີລູກໄກ່ຢູ່ຂ້າງໃນ ກໍຈະບໍ່ມີຈິດວິນຍານ. ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ຖືກກວ່ານີ້ກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ມີຊີວິດ. ມະນຸດປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ ລ້າຫຼັງໃນຫຼາຍຂັ້ນຕອນ. ສະນັ້ນ, ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ຖ້າຜູ້ຄົນມີຄວາມຈິງແຫ່ງຍຸກເກົ່າໆ ແຕ່ບໍ່ມີພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່. ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດໃນປັດຈຸບັນ. ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ, ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຈະບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍ້ອງຍໍສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ການປະຕິບັດຄວາມຈິງຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດພາຍໃນຂອບເຂດລັກສະນະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ;
ມັນຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມສຽງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງໃນປັດຈຸບັນ. ຫາກປາສະຈາກສິ່ງນີ້, ທຸກສິ່ງກໍຈະສູນເປົ່າ ຄືກັບການຕັກນໍ້າດ້ວຍກະຕ່າໄມ້ໄຜ່.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງການປະກາດໃຊ້ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່.
ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ, ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ

ພວກເຂົາກໍຄວນຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ຜູ້ເຊິ່ງປາກົດໃນເນື້ອໜັງ, ໂດຍບໍ່ສັບສົນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຜູ້ຄົນຄວນຈະເຂົ້າໃຈຫຼັກການແຫ່ງການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ. ການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ໝາຍວ່າປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຕາມບຸນຕາມກຳ ຫຼື ຕາມອຳເພີໃຈ, ແຕ່ໝາຍເຖິງການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດໂດຍມີພື້ນຖານ, ມີຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼັກການ. ສິ່ງທຳອິດທີ່ຈະຖືກບັນລຸກໍຄືໃຫ້ນິມິດຂອງເຈົ້າຊັດເຈນ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງທົ່ວເຖິງໃນເວລາປັດຈຸບັນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ລັກສະນະໃໝ່ຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບການຮັກສາພຣະບັນຍັດໂດຍທຳມະຊາດ. ຖ້າຮອດມື້ທີ່ເຈົ້າເບິ່ງເນື້ອຄວາມຂອງພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ອອກ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດນັ້ນໄວ້ໄດ້, ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວິທີທີ່ເຈົ້າຮັບເອົາເນື້ອຄວາມຂອງພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປາກົດຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຫຼາຍຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ. ສະນັ້ນ, ຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດນຳໃຊ້ປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຂອງການຮັກສາພຣະບັນຍັດກໍຈະເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດໃນເວລາດຽວກັນ. ທຸກຄົນບໍ່ຄວນລະເລີຍຕໍ່ບັນຫານີ້; ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະບັນຍັດໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນໄປພ້ອມກັນໃນຍຸກໃໝ່ນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 428)

ຫຼາຍຄົນສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບການປະຕິບັດໄດ້ເລັກນ້ອຍ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມປະທັບໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງຄົນອື່ນ. ມັນບໍ່ໄດ້ລວມເອົາສິ່ງທີ່ມາຈາກການປະຕິບັດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເລີຍ ທັງບໍ່ໄດ້ລວມເອົາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນຜ່ານປະສົບການຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາໄດ້ວິເຄາະປະເດັນນີ້ຢ່າງລະອຽດມາກ່ອນແລ້ວ; ຢ່າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງ. ເຈົ້າເປັນພຽງເສືອເຈ້ຍ ແຕ່ເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງເອົາຊະນະຊາຕານ, ເລື່ອງຄຳພະຍານແຫ່ງໄຊຊະນະ ແລະ ເລື່ອງການສະທ້ອນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ? ທັງໝົດນີ້ໄຮ້ສາລະ! ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນທຸກມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າຊື່ນຊົມບໍ? ປາກຂອງເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງການປະຖິ້ມຕົວຕົນເກົ່າຂອງຕົວເອງ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ

ແຕ່ມືຂອງເຈົ້າກຳລັງກະທຳສິ່ງອື່ນ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍກຳລັງຄິດແຜນການອື່ນຢູ່ ແລ້ວເຈົ້າເປັນຄົນປະເພດໃດ? ເປັນຫຍັງຈິດໃຈ ແລະ ມືຂອງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ ແລະ ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ? ການເທດສະໜາຫຼາຍຄັ້ງກາຍເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ; ສິ່ງນີ້ບໍ່ໜ້າເສົ້າບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມັນກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າສູ່ທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນໂຕເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການນຳທາງຈາກພຣະອົງເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຊ່ວຍຄົນປະເພດນີ້ໃຫ້ພົ້ນ. ພຣະເຢຊູທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດແສນສາຫັດ ເມື່ອພຣະອົງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອຊ່ວຍຄົນບາບ, ເພື່ອຊ່ວຍຄົນທຸກຍາກ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍທຸກຄົນທີ່ຖ່ອມຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນ. ການຖືກຄຶງຂອງພຣະອົງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຄວນອອກໄປໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້; ຢ່າຢູ່ລ້າງໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຄົນເອົາປຽບຄົນອື່ນ. ຫຼາຍຄົນເຖິງກັບເຫັນວ່າ ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຢຸດກະທຳສິ່ງທີ່ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າເປັນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາຍາກຕາຍບໍ? ພວກເຂົາສາມາດເວົ້າເຖິງການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ພວກເຂົາຈະກ້າສູ້ໜ້າພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າກິນອາຫານທີ່ພຣະອົງຈັດກຽມໃຫ້, ກະທຳສິ່ງຜິດບາບທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ປອງຮ້າຍ, ຫຼອກລວງ, ແລະ ໃຊ້ກົນອຸບາຍ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກບໍວ່າ ພອນເຫຼົ່ານັ້ນໄໝ້ມືຂອງເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າຮັບເອົາພວກມັນ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກໜ້າແດງບໍ? ເຈົ້າກະທຳບາງສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ໃຊ້ກົນອຸບາຍເພື່ອ "ຫຼອກລວງ", ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຢ້ານບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງ ເຈົ້າຈະເວົ້າກ່ຽວກັບອະນາຄົດໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ມີອະນາຄົດສຳລັບເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ, ເຈົ້າຍັງຈະຄາດຫວັງອັນໃດອີກ? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ໜ້າອັບອາຍ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກສຳນຶກ, ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ມັນບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຖືກພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມແລ້ວບໍ? ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນທີ່ເວົ້າ ແລະ ກະທຳຕາມໃຈ ແລະ ຂາດວິໄນໂດຍທຳມະຊາດ; ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າໃນສະພາບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດເອົາຊະນະໂລກໄດ້ບໍ? ຜູ້ໃດຈະເຊື່ອເຈົ້າ? ຜູ້ທີ່ຮູ້ທາດແທ້ຂອງເຈົ້າຈະໜີຫ່າງຈາກເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເວົ້າລວມແລ້ວ ຖ້າມີແຕ່ຄຳເວົ້າ ແລະ ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ກໍຈະບໍ່ມີການເຕີບໃຫຍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະດໍາເນີນພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຢຸດປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້ ເຈົ້າຈະເວົ້າກ່ຽວກັບອະນາຄົດ ຫຼື ມອບຊີວິດທັງໝົດໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າເຖິງການມອບການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບຈາກເຈົ້າຄືຄວາມອຸທິດດ້ວຍຄໍາເວົ້າ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບເຈດຕະນາໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນອຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າບໍ? ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້ ແລ້ວເມື່ອໃດເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າບໍ່ກັງວົນກ່ຽວກັບອະນາຄົດທີ່ມືດມົນ ແລະ ເສົ້າໝອງຂອງເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າໝົດຫວັງໃນໂຕເຈົ້າແລ້ວ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໃໝ່ຫຼາຍຄົນສົມບູນ? ແລ້ວສິ່ງເກົ່າຈະສາມາດດໍາລົງຢູ່ໄດ້ດ້ວຍຕົວພວກມັນເອງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້: ແລ້ວເຈົ້າກໍາລັງລໍຖ້າມື້ອື່ນບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ຍິນດີປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 429)

ການສາມາດອົດທົນຕໍ່ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດອະທິບາຍພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງເປີດເຜີຍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຄອບຄອງຄວາມເປັນຈິງ. ມັນບໍ່ງ່າຍຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການໄວ້. ເຈົ້າຈະມີຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ ບໍ່ໄດ້ອີງຕາມສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນອີງຕາມສິ່ງທີ່ເຈົ້າດໍາລົງຢູ່. ເມື່ອພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນຖ້ອຍຄໍາແບບທໍາມະຊາດຂອງເຈົ້າ ນັ້ນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຖືວ່າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ໄດ້ຮັບອຸທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດທົນຕໍ່ການກວດສອບໄລຍະຍາວ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດດໍາລົງຢູ່ຕາມພາບຫຼັກຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຕ້ອງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການທໍາທ່າເຮັດ ແຕ່ມັນຕ້ອງໄຫຼອອກມາຈາກເຈົ້າຢ່າງເປັນທໍາມະຊາດ. ພຽງເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄວາມເປັນຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ. ເຮົາຂໍຍົກການທົດລອງຂອງຜູ້ບໍລິການທີ່ທຸກຄົນຄຸ້ນເຄີຍມາເປັນຕົວຢ່າງ. ໃຜກໍສາມາດອະທິບາຍກ່ຽວກັບທິດສະດີທີ່ສູງສົ່ງກ່ຽວກັບຜູ້ບໍລິການໄດ້; ທຸກຄົນແມ່ນມີລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເໝາະສົມກ່ຽວກັບເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້; ພວກເຂົາບັນຍາຍກ່ຽວກັບມັນ ແລະ ແຕ່ລະຄໍາບັນຍາຍກໍເລີດເກີນກວ່າຄໍາບັນຍາຍທີ່ຜ່ານມາ

ຄືກັບວ່າ ນີ້ແມ່ນການແຂ່ງຂັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຜ່ານການທົດລອງທີ່ສຳຄັນນີ້ ມັນກໍຍາກທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ເຂົາມີຄຳພະຍານທີ່ດີ. ສະຫຼຸບກໍຄື ການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດແມ່ນຍັງຂາດເຂີນຫຼາຍ ແລະ ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຍັງບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນກໍຍັງບໍ່ແມ່ນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ, ວຸດທິພາວະຂອງເຂົາແມ່ນຍັງຄ້າຍຄືກັບຫໍຜາສາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງດິນຊາຍ, ກວາຍໄປມາ ແລະ ກຳລັງຈະເພພັງລົງ. ມະນຸດແມ່ນມີຄວາມເປັນຈິງໜ້ອຍເກີນໄປ; ມັນເກືອບເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມເປັນຈິງໃດໆໃນມະນຸດ. ຄວາມເປັນຈິງທີ່ໄຫຼອອກຈາກມະນຸດໂດຍທຳມະຊາດແມ່ນມີໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຢູ່ແມ່ນຖືກບັງຄັບ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນອ້າງວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ, ນີ້ເປັນພຽງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຜະເຊີນກັບການທົດລອງ. ເມື່ອພວກເຂົາຜະເຊີນກັບການທົດລອງໃນມື້ໃດມື້ໜຶ່ງຢ່າງກະທັນຫັນ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າເຖິງກໍຈະຕົກອອກຈາກບາດກ້າວຂອງຄວາມເປັນຈິງອີກຄັ້ງ ແລະ ນີ້ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນອີກຄັ້ງວ່າ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ເຂົ້າກັບຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າປ່ອຍປະຕົນເອງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນການທົດລອງຂອງເຈົ້າ. ກ່ອນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ທຸກຄົນແມ່ນຜ່ານການທົດສອບຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ການທົດລອງຢ່າງໜັກ. ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ບໍ? ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການທົດລອງມະນຸດ, ພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເລືອກດ້ວຍຕົວເອງສະເໝີ ກ່ອນທີ່ຄວາມຈິງຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົດລອງມະນຸດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ບອກເຈົ້າຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ; ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍ. ນີ້ແມ່ນວິທີໜຶ່ງ ທີ່ພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າໃນປະຈຸບັນ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າປາດສະຈາກຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງ ເມື່ອການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາຮອດເຈົ້າໄດ້ບໍ? ໃຜກ້າເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຮັບປະກັນວ່າ ຈະບໍ່ມີບັນຫາ?” ໃຜກ້າເວົ້າວ່າ “ຄົນອື່ນອາດຈະສົງໄສ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມີວັນສົງໄສ?” ມັນຄ້າຍຄືກັບເມື່ອເປໂຕຖືກທົດລອງ: ລາວເວົ້າໃຫຍ່ສະເໝີກ່ອນຄວາມຈິງຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຜິດພາດສະເພາະສ່ວນຕົວຂອງເປໂຕ;

ນີ້ແມ່ນຄວາມລຳບາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ມະນຸດທຸກຄົນໃນປະຈຸບັນຕ້ອງຜະເຊີນ.

ຖ້າເຮົາໄປຢ້ຽມຢາມຫຼາຍບ່ອນ ຫຼື ຖ້າເຮົາໄປຢ້ຽມຢາມອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຫຼາຍຄົນ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດໃນປະຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເວົ້າຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ມັນກໍຈະປາກົດວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສຫຍັງເລີຍ. ຖ້າເຮົາຕ້ອງຖາມເຈົ້າວ່າ: "ເຈົ້າສາມາດຕັດສິນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນປະຈຸບັນດ້ວຍພຣະອົງເອງແທ້ບໍ? ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສຫຍັງບໍ?" ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະຕອບວ່າ: "ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສຫຍັງເລີຍ, ມັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ".

ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຕອບຄຳຖາມດ້ວຍວິທີດັ່ງກ່າວນີ້, ແນ່ນອນ ເຈົ້າຈະບໍ່ສົງໄສອີກ ແລະ ເຈົ້າອາດຈະຍັງຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກຫຼາຍ, ຄິດວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບຄວາມເປັນຈິງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຜູ້ທີ່ມັກເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆໃນລັກສະນະນີ້ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງໜ້ອຍຫຼາຍ; ຍິ່ງຄົນໆໜຶ່ງຄິດວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບມັນ

ຄົນໆນັ້ນກໍຍິ່ງບໍ່ສາມາດຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງເມື່ອຜະເຊີນກັບການທົດລອງ. ຂໍໃຫ້ຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ຈອງຫອງພົບແຕ່ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວເອງພົບແຕ່ຄວາມໂສກເສົ້າ; ເພາະຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນເກັ່ງແຕ່ເວົ້າ ແຕ່ຂີ້ຮ້າຍທີ່ສຸດໃນການນຳເອົາຄຳເວົ້າຂອງເຂົາໄປປະຕິບັດ. ເມື່ອມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກພຽງເລັກນ້ອຍ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະເລີ່ມມີຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ຄວາມຄິດວົ້ນເລີກກໍເລືອເຂົ້າສູ່ສະໝອງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆເລີຍ; ພວກເຂົາມີພຽງທິດສະດີທີ່ນອກເໜືອສາສະໜາ

ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນປັດຈຸບັນ.

ເຮົາລັງກຽດຄົນທີ່ເວົ້າແຕ່ທິດສະດີ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາຮ້ອງສຽງດັງທີ່ສຸດໃນເວລາດຳເນີນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ

ແຕ່ທັນທີໃດທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງ ພວກເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງບໍ? ບໍ່ວ່າລົມ ແລະ ຄື້ນທະເລຈະຮຸນແຮງຊໍ່າໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າຍັງສາມາດຢືນຢູ່ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆໃນສະໝອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ມີການປະຕິເສດ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ມີໃຜຍັງຄົງເຫຼືອຢູ່ກໍຕາມ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືວ່າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າຫັນຕາມທິດທາງຂອງລົມ, ຖ້າເຈົ້າເດີນຕາມຄົນສ່ວນໃຫຍ່ ແລະ ຮຽນເວົ້າຕາມຄວາມເວົ້າຂອງຜູ້ອື່ນ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະອວດດີຊໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍຈະບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເປັນຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຂໍແນະນຳວ່າ ເຈົ້າຈົ່ງຢ່າພ້າວຮ້ອງດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າໄວເກີນໄປ. ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດບໍ?

ຢ່າປະພຶດຕົນຄືກັບເປໂຕອີກຄົນ ເພາະຢ້ານວ່າ ເຈົ້າຈະນໍາເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຕົວເອງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເງີຍຫົວຂຶ້ນສູງໄດ້; ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບໃຜເລີຍ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ມີອຸດົມການທີ່ແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ນໍາຄວາມເປັນຈິງມາສູ່ຜູ້ຄົນ; ໃຫ້ຖືກວ່ານີ້ກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຂ້ຽນຕີຜູ້ໃດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງຈັກເທື່ອ. ບາງຄົນຖືກເປີດເຜີຍໂດຍການທົດລອງດັ່ງກ່າວ, ດ້ວຍນິ້ວແຫ່ງຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຍື່ໄກອອກ ແລະ ໄກອອກ ໂດຍຄິດວ່າມັນງ່າຍທີ່ຈະເອົາຊະນະພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄິດວ່າ ພວກເຂົາສາມາດເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທົນແມ່ນແຕ່ກັບການທົດລອງປະເພດນີ້, ການທົດລອງທີ່ທ້າທາຍກວ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີທາງທີ່ພວກເຂົາຈະທົນໄດ້ ແລະ ການມີຄວາມເປັນຈິງກໍເຊັ່ນກັນ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນບໍ? ການມີຄວາມເປັນຈິງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດປອມແປງໄດ້ ຫຼື ຄວາມເປັນຈິງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍການຮູ້ຈັກມັນ. ມັນອີງຕາມອຸດົມການແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ອີງຕາມວ່າ ເຈົ້າສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງທັງໝົດໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນຄືການມີຄວາມເປັນຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 430)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນມີ ພຽງແຕ່ຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ. ນັ້ນຈະງ່າຍເກີນໄປ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງ? ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າປາກເປົ່າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລ້ວພວກເຂົາສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ? ທະຫານທີ່ດີຂອງອານາຈັກບໍ່ໄດ້ຖືກເຝິກໃຫ້ເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ໂອ້ອວດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຖືກເຝິກໃຫ້ດໍາລົງຢູ່ໃນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ, ເປັນຜູ້ເດັດດ່ຽວ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະພົບກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ ດໍາເນີນຊີວິດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ກັບຄືນໄປສູ່ຝ່າຍໂລກ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າເບິ່ງຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ທໍາມະດາເກີນໄປ.

ການມີພຽງແຕ່ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ບໍ່ໄດ້ເທົ່າກັບການມີຄວາມເປັນຈິງ: ນີ້ບໍ່ແມ່ນວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດ ແຕ່ເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນຫຍັງເລີຍ. ມະນຸດແຕ່ລະຄົນຕ້ອງທົນທຸກແບບເປໂຕ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຕ້ອງມີສະຫງ່າລາສີຂອງເປໂຕ ເຊິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງດຳລົງຢູ່ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເອີ້ນວ່າ ຄວາມເປັນຈິງ. ຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເປັນຈິງ ຍ້ອນເຈົ້າສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ຜິດ. ຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ. ຈົ່ງຢ່າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວໃນອະນາຄົດ. ຈົ່ງຢຸດການເວົ້າແບບນັ້ນ! ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະມີວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ; ພວກເຂົາແມ່ນຄົນໂງ່ທີ່ປາດສະຈາກຄວາມເປັນຈິງ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ນອກແກ່ນສານຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ຜູ້ທີ່ມະນຸດຖືວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນສັດຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເປັນຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າໃຫ້ ທຸກຄົນສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງໄດ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເປັນຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເປັນຈິງທີ່ມະນຸດເຫັນແມ່ນຜິວເຜີນເກີນໄປ, ມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມັນຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ມີຄ່າແມ່ນແຕ່ໃຫ້ກ່າວເຖິງ. ມັນຂາດແຄນຫຼາຍ ແລະ ຫ່າງໄກຫຼາຍຈາກມາດຕະຖານຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະຖືກກວດກາຢ່າງໃຫຍ່ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ຮູ້ພຽງແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຊີ້ໃຫ້ເຫັນເສັ້ນທາງ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ກໍເພື່ອຄົ້ນເບິ່ງວ່າ ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຄົນບໍ່ມີຄ່າຄືກັບຂີ້ເຫຍື້ອ. ນັບຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ ຈົ່ງຈົດຈຳສິ່ງນີ້ໄວ້! ຢ່າເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທີ່ວ່າງເປົ່າ. ໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ ແລະ ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ.

ການປ່ຽນແປງຈາກຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງໄປເປັນການປະຕິບັດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍປ່ຽນແປງຈາກການປະຕິບັດໄປເປັນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເປັນຈິງ. ຢ່າໄປສັ່ງສອນຄົນອື່ນ ແລະ ຢ່າເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງ, ແລ້ວຈົ່ງປ່ອຍຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າອອກມາຕາມສະບາຍ; ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງ ກໍຈົ່ງກະລຸນາມິດງຽບ ແລະ ຢຸດເວົ້າ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈເພື່ອຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນອິດສາເຈົ້າ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຕັ້ງໃຈລໍ້ຫຼິ້ນກັບຜູ້ອື່ນບໍ? ແລ້ວມັນມີຄຸນຄ່າໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບມັນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າໂອ້ອວດອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ເວົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ໂອ້ອວດ. ມີຫຼາຍສິ່ງໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕໍ່ຕ້ານເນື້ອໜັງຂອງຕົວເອງໄດ້; ເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການສະເໝີ ໂດຍບໍ່ເຄີຍເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງມີຄວາມໜ້າດ້ານທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈທາງທິດສະດີ. ຈັ່ງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ມີຢາງອາຍ! ເຈົ້າຍັງໜ້າດ້ານທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈັ່ງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ອາຍແທ້ງ! ການກ່າວປາໄສ ແລະ ການເວົ້າໂອ້ອວດໄດ້ກາຍເປັນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ນເຄີຍກັບການເຮັດສິ່ງນີ້. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢາກເວົ້າ, ເຈົ້າກໍເວົ້າຢ່າງສະບາຍໃຈ, ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາປະຕິບັດ ເຈົ້າກໍເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ກັບເຄື່ອງປະດັບປະດາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການຫຼອກລວງຄົນອື່ນບໍ? ເຈົ້າອາດຈະສາມາດຫຼອກລວງມະນຸດໄດ້ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ ແລະ ບໍ່ມີການຢັ່ງຮູ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈິງຈັງກ່ຽວກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ລະເວັ້ນເຈົ້າ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າອາດຈະສັ່ງເສີມເຈົ້າ, ຍົກຍ້ອງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າ, ຊົມເຊີຍເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ລະເວັ້ນເຈົ້າ. ບາງເທື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຈະບໍ່ຊອກຫາຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າ ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເບິ່ງຂ້າມເຈົ້າ ແລະ ນັ້ນກໍພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍາກທີ່ຈະທົນຮັບໄດ້. ເຈົ້າເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ຈົ່ງເວົ້າຫຼາຍໆກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງໃນການປະຕິບັດ; ເຈົ້າລືມມັນແລ້ວບໍ? ຈົ່ງເວົ້າຫຼາຍໆກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ; ເຈົ້າລືມມັນແລ້ວບໍ? "ຈົ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບທິດສະດີທີ່ສູງສົ່ງ, ຄຳເວົ້າໃຫຍ່ ແລະ ບໍ່ມີຄ່າໃຫ້ໜ້ອຍລົງ; ທາງທີ່ດີຈົ່ງເລີ່ມປະຕິບັດແຕ່ດຽວນີ້ເລີຍ". ເຈົ້າລືມພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍບໍ? ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນຄືການມີຄວາມເປັນຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 431)

ພວກເຈົ້າຄວນສຶກສາບົດຮຽນຕາມຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳເວົ້າທີ່ຟັງຄືໃຫຍ່ໂຕແຕ່ເປົ່າວ່າງທີ່ຜູ້ຄົນເຊີດຊູ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງການສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້, ແຕ່ລະຄົນແມ່ນມີຄວາມຮູ້ສູງກວ່າຄົນອື່ນໆ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດ. ມີຈັກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຫຼັກການຂອງການປະຕິບັດ? ມີຈັກຄົນທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນຕົວຈິງ? ໃຜສາມາດສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງແດ່? ການທີ່ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຈະມີວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ; ມັນພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າເກີດມາພ້ອມກັບຄວາມສະຫຼາດ, ເຈົ້າມີພອນສະຫວັນ. ຜົນຮັບຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊີ້ໃຫ້ເຫັນເສັ້ນທາງໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ! ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເສແສ້ງບໍ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າສິ່ງໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງຕົວຈິງໃນການປະຕິບັດ? ເຈົ້າຈະບໍ່ເສແສ້ງບໍ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະໜອງປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ ເພື່ອເປັນການໃຫ້ບົດຮຽນທີ່ພວກເຂົາສາມາດຮຽນຮູ້ ຫຼື ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາສາມາດຕິດຕາມໄດ້? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນຫຼອກລວງບໍ? ເຈົ້າມີຄຸນຄ່າຫຍັງ? ຄົນດັ່ງກ່າວພຽງແຕ່ສາມາດຫຼິ້ນໃນສ່ວນຂອງ "ຜູ້ຄິດຄົ້ນທິດສະດີຂອງສັງຄົມນິຍົມ" ແລະ ບໍ່ແມ່ນ "ຜູ້ປະກອບສ່ວນທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີສັງຄົມນິຍົມ". ການບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນການບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ການບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ. ການບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນການເປັນຊາກສົບທີ່ຍ່າງໄດ້. ການບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນການເປັນ "ນັກຄິດທິດສະດີມາກ-ເລນິນ" ທີ່ບໍ່ມີຄ່າໃນການອ້າງອີງ. ເຮົາຂໍແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນເຊົາເວົ້າກ່ຽວກັບທິດສະດີ ແລະ ໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເປັນຈິງ, ບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມຈິງ; ສຶກສາ "ສິລະປະທັນສະໄໝ" ບາງຢ່າງ, ເວົ້າບາງສິ່ງຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ປະກອບສ່ວນບາງສິ່ງຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມີຈິດໃຈບາງສ່ວນໃນການອຸທິດຕົນ. ຈົ່ງຜະເຊີນໜ້າກັບຄວາມເປັນຈິງໃນເວລາເວົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ໝົກມຸ້ນກັບຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເວົ້າເກີນຄວາມຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ຫຼື ຍືນຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ເຈົ້າ. ມັນມີຄ່າຢູ່ບ່ອນໃດ? ມັນມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງໃນການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງອົບອຸ່ນແບບນັ້ນ? ຈົ່ງມີ "ມີສິລະປະ" ໃນການປາໄສຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງປະພຶດຕົນຢ່າງຍຸຕິທຳຫຼາຍຂຶ້ນ, ຈົ່ງມີເຫດຜົນຫຼາຍຂຶ້ນໃນວິທີທາງທີ່ເຈົ້າຈັດການສິ່ງຕ່າງໆ, ໃຫ້ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ; ໃຫ້ຄິດໃສ່ການນຳຜົນປະໂຫຍດມາສູ່ຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກການກະທຳຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ຟັງຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າເອງເມື່ອເຈົ້າມີອາລົມປັ່ນປ່ວນ,

ຢ່າຕອບແທນຄວາມເມດຕາດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ ຫຼື ອັກກະຕັນຍູຕໍ່ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຢ່າເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າມີອິດທິພົນທີ່ບໍ່ດີ. ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ເຊື່ອມໂຍງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າໃກ້ກັບຄວາມເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າສົນທະນາ ກໍຂໍໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຢ່າຍົກສູງຕົວເອງ; ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ໃນການພົວພັນກັບຄົນອື່ນ, ໃຫ້ອົດທົນກວ່າເກົ່າ, ໃຫ້ອ່ອນໂຍນກວ່າເກົ່າ, ໃຫ້ມີໃຈເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ຈາກ "ຈິດໃຈຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ".[ກ] ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ດີ ກໍຂໍໃຫ້ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງເຮັດວຽກ, ໃຫ້ເວົ້າເຖິງເສັ້ນທາງທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຖືຕົນເອງສູງສົ່ງເກີນໄປ ຫຼື ບໍ່ສະນັ້ນ ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈຍາກ. ມ່ວນຊື່ນໃຫ້ໜ້ອຍລົງ, ປະກອບສ່ວນໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຈິດໃຈອັນເສຍສະຫຼະແຫ່ງການອຸທິດຕົນຂອງເຈົ້າ.

ໃຫ້ຄຳນຶງເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອຟັງຈິດສຳນຶກຂອງເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ໃຫ້ໃສ່ໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ, ຈົ່ງຢ່າລືມວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຢ່າງອົດທົນ ແລະ ຢ່າງຈິງຈັງໃນທຸກໆມື້. ໃຫ້ອ່ານ "ປະຕິທິນສະບັບເກົ່າ" ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ໃຫ້ອະທິຖານຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ສົນທະນາເປັນປະຈຳຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ຢຸດສັບສົນ; ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງ. ເມື່ອມືທີ່ຜິດບາບຂອງເຈົ້າຍື່ນອອກໄປ, ກໍໃຫ້ດຶງມັນກັບຄືນມາ; ບໍ່ໃຫ້ມັນຍື່ນອອກໄປໄກຫຼາຍ. ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຄຳສາບແຊ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ລະວັງ. ຈົ່ງໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າມີເມດຕາຕໍ່ຜູ້ອື່ນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຕົບຕີດ້ວຍອາວຸດຢູ່ໃນມືສະເໝີ. ໃຫ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ດ້ານຄວາມຈິງໃຫ້ຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດໃຫ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ໂດຍຮັກສານໍ້າໃຈໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ອື່ນ. ໃຫ້ເຮັດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າໜ້ອຍລົງ. ໃຫ້ປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ວິເຄາະໜ້ອຍລົງ. ໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປຸກໃຈຕົວເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ໂອກາດກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ກຳຈັດອົງປະກອບຂອງມະນຸດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ; ເຈົ້າຍັງມີວິທີທາງປະຕິບັດສິ່ງຕ່າງໆແບບມະນຸດຫຼາຍຢູ່ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດສິ່ງຕ່າງໆແບບຜິວເຜີນ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ອື່ນລັງກຽດຢູ່: ຈົ່ງກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະພາບທາງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຍັງເປັນຕາຊັງຫຼາຍຢູ່; ໃຊ້ເວລາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໃນການແກ້ໄຂມັນ. ເຈົ້າຍັງໃຫ້ສະຖານະກັບຜູ້ຄົນຫຼາຍເກີນໄປ; ຈົ່ງໃຫ້ສະຖານະກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຢ່າເປັນຄົນທີ່ຂາດເຫດຜົນ. "ວິຫານ" ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າມາແຕ່ຕົ້ນ ແລະ ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນເຂົ້າໄປຄອບຄອງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ໃຫ້ຕັ້ງໃຈກັບຄວາມຊອບທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຊ້ອາລົມໜ້ອຍລົງ. ມັນຈະດີທີ່ສຸດຖ້າເຈົ້າກຳຈັດເນື້ອໜັງ; ສົນທະນາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ໃຫ້ເວົ້າໜ້ອຍລົງກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້; ມັນຈະດີທີ່ສຸດຖ້າເຈົ້າມິດງຽບ ແລະ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍ,

ໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງຂອງການປະຕິບັດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ລົດຄວາມໂອ້ອວດທີ່ບໍ່ມີຄ່ານັ້ນລົງ ແລະ ມັນຈະດີທີ່ສຸດຖ້າເຈົ້າເລີ່ມປະຕິບັດແຕ່ດຽວນີ້ເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຕັ້ງໃຈກັບຄວາມເປັນຈິງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຈິດໃຈຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ: ເປັນສຸພາສິດດັ່ງເດີມຂອງປະເທດຈີນທີ່ໃຊ້ໃນການພັນລະນາເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ ແລະ ເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 432)

ເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ສູງປານນັ້ນ. ຖ້າພວກເຂົາໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມພຽງໜ້ອຍດຽວ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບ "ຄະແນນຜ່ານ". ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ການຮູ້ຈັກ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແມ່ນຊັບຊ້ອນຫຼາຍກວ່າການປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ການຮູ້ຈັກ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແມ່ນມານຳຫຼັງການປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບາດກ້າວ ແລະ ວິທີການຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມວິທີທາງຂອງເຈົ້າເອງໄດ້ບໍ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງເຈົ້າບໍ ຫຼື ຕາມຄວາມບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດແນມເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຈັດເຈນ. ເປັນຫຍັງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງພະຍາຍາມອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າສິ່ງໃດໄດ້ເລີຍກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ? ເຈົ້າຄິດວ່າການມີຄວາມຮູ້ຈະທຽບເທົ່າກັບການມີຄວາມຈິງບໍ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນມຸມມອງທີ່ສັບສົນບໍ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ຫຼາຍຢ່າງເທົ່າກັບດິນຊາຍຢູ່ຫາດຊາຍ ແຕ່ທຸກສິ່ງໃນນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ການເຮັດແບບນັ້ນ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນບໍ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກຳລັງເຮັດການສະແດງທີ່ວ່າງເປົ່າ ໂດຍບໍ່ມີເນື້ອຫາຫຍັງມາສະໜັບສະໜູນບໍ? ພຶດຕິກຳທັງໝົດທີ່ກ່າວມານັ້ນເປັນໄພຕໍ່ຜູ້ຄົນ! ຍິ່ງທິດສະດີສູງສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງມັນປາສະຈາກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍິ່ງບໍ່ສາມາດນຳເອົາຜູ້ຄົນເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງທິດສະດີສູງສໍ່າໃດ, ມັນຍິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຂັດຂືນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ໃຫ້ຖືເອົາທິດສະດີທີ່ສູງສົ່ງເປັນສົມບັດທີ່ມີຄ່າ; ພວກມັນເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ! ບາງເທື່ອບາງຄົນສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບທິດສະດີທີ່ສູງສົ່ງ ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຄວາມຈິງເລີຍ ເນື່ອງຈາກວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບພວກມັນດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ.

ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດນຳຄົນອື່ນໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີແຕ່ຈະນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຫຼົງທາງເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນໄພຕໍ່ຜູ້ຄົນບໍ? ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໃນປັດຈຸບັນຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດບັນລຸທາງເຂົ້າສູ່ໄດ້; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືວ່າເປັນການອຸທິດ ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຢ່າເວົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ຫຼູຫຼາ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເພີ້ຝັນ ແລະ ຢ່າໃຊ້ວິທີການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມເພື່ອຜູກມັດຜູ້ອື່ນໃຫ້ເຊື່ອຟັງເຈົ້າ. ການເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງ ແລະ ພຽງແຕ່ຈະເພີ່ມຄວາມສັບສົນເທົ່ານັ້ນ. ການປະຕິບັດແບບນີ້ຈະສ້າງທິດສະດີຫຼາຍໆຢ່າງ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນລັງກຽດເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນເປັນຕາອັບອາຍຂາຍໜ້າແທ້ໆ. ສະນັ້ນ, ໃຫ້ເວົ້າຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ຢ່າຖືເອົາປະສົບການຂອງຄົນອື່ນມາເປັນປະສົບການຂອງຕົວເອງ ແລະ ຍົກມັນຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອື່ນຍ້ອງຍໍ; ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາທາງອອກດ້ວຍຕົວເອງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແຕ່ລະຄົນຄວນນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ.

ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສົນທະນາສາມາດມອບເສັ້ນທາງໃຫ້ຜູ້ຄົນຍ່າງໄດ້ ນັ້ນກໍທຽບເທົ່າກັບຄວາມເປັນຈິງທີ່ເຈົ້າມີແລ້ວ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງ, ເຈົ້າຕ້ອງນຳເອົາຜູ້ຄົນມາສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ມອບເສັ້ນທາງໃຫ້ພວກເຂົາທັງໝົດເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດຍ່າງຕາມ. ຢ່າເຮັດສິ່ງນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຄົນມີຄວາມຮູ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ທີ່ສຳຄັນຄືການມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະຍ່າງ. ສຳລັບຄົນທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຕ້ອງຍ່າງເທິງເສັ້ນທາງທີ່ນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຄືຂະບວນການແຫ່ງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຂະບວນການໃນການຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມເຈົ້າຕ້ອງມີເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າສາມາດຍ່າງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຢ່າຕົກໄປຢູ່ຂ້າງຫຼັງຫຼາຍ ແລະ ຢ່າສົນໃຈຕົນເອງກັບຫຼາຍສິ່ງເກີນໄປ. ຖ້າເຈົ້າຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງທີ່ນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການລົບກວນ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມີເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນັບໄດ້ວ່າ ສອດຄ່ອງກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຄົນໜຶ່ງໃນກະແສດັ່ງກ່າວນີ້, ແຕ່ລະຄົນຄວນເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງເໝາະສົມ, ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຄົນຄວນເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດຢ່າງຫົວແຂງ.

ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາຊັດເຈນ, ຄົນທີ່ຕິດຕາມຕ້ອງໃສ່ໃຈກັບການອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກ ແລະ ການເຊື່ອຟັງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ບ່ອນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ອອກນອກຂອບເຂດ. ໃນໃຈຂອງທຸກຄົນຕ້ອງຊັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ແລະ ໜ້າທີ່ງພວກເຂົາຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ໃຫ້ເລືອກເສັ້ນທາງທີ່ນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ບໍ່ໃຫ້ຫຼົງທາງ ຫຼື ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຜິດ. ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນໃຫ້ຊັດເຈນ. ການເຂົ້າສູ່ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ. ມັນແມ່ນສິ່ງທຳອິດທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່. ຈົ່ງຢ່າໃຊ້ຄຳເວົ້າໃຫ້ສິ້ນເປືອງກັບສິ່ງອື່ນໆໄປຫຼາຍກວ່ານີ້. ການເຮັດພາລະກິດແຫ່ງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຈົ້າ, ການເຂົ້າສູ່ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນປັດຈຸບັນກໍແມ່ນພາລະຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຕັ້ງໃຈກັບຄວາມເປັນຈິງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 433)

ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກມາແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມຈິງທຸກປະການທີ່ພຣະອົງສຳແດງອອກກໍແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ບໍ່ມີຕົວຕົນ ແລະ ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງນຳພາຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ພວກເຂົາຕ້ອງຄົ້ນຫາຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຕ້ອງມີປະສົບການກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ຍິ່ງຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດບອກວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະມີແນວຄິດໃນທາງທີ່ຜິດໜ້ອຍລົງ; ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີປະສົບການກັບຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ມັນຍິ່ງງ່າຍຂຶ້ນທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະລະຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ; ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງກຽດຊັງຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ຮັກຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ແລະ ຍິ່ງພວກເຂົາມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງເຂົ້າໃກ້ມາດຕະຖານແຫ່ງເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ.

ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາແມ່ນຄົນທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງ, ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານປະສົບການກັບຄວາມເປັນຈິງ. ຍິ່ງເຈົ້າຮ່ວມມືຢ່າງແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ລົງວິໄນຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຍິ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການກະທຳທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນກໍຈະຊັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດແຍກຕົວເອງອອກຈາກແນວຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ເກົ່າແກ່ຈາກອະດີດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ຄວາມເປັນຈິງແມ່ນສຸມໃສ່ສິ່ງນີ້: ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາກໍຈະຊັດເຈນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄວາມເປັນຈິງສາມາດເອົາຊະນະຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທຸກຢ່າງ, ມັນສາມາດເອົາຊະນະທິດສະດີ ແລະ ຄວາມຊຳນານທັງໝົດ ແລະ ຍິ່ງຜູ້ຄົນເອົາໃຈໃສ່ຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຫາພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ຄວາມເປັນຈິງ, ປັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແນວຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ລັກສະນະທາງທຳມະຊາດຈະຖືກລຶບອອກໂດຍທຳມະຊາດຫຼັງຈາກຜ່ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ ມັກຈະສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະຖືກຫຼອກລວງໄດ້ງ່າຍ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ມີທາງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງເລີຍ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າຝຶກຝົນຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄົ້ນຫາຢ່າງແທ້ຈິງ, ອະທິຖານຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະທົນທຸກໂດຍເຫັນແກ່ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ທິດສະດີທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມຈິງກໍຈະມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍທຳມະຊາດ. ຄົນປະເພດນີ້ປາຖະໜາພຽງແຕ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຊັ້ນທີສາມ.

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຊ່າງໂງ່ຈ້າແທ້! ທຸກຄົນທີ່ເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ; ຜູ້ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ມີທາງສາມາດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດລໍຖ້າຢູ່ຊື່ໆ. ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ເຫັນຄວາມຈິງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ ແລະ ນໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຝຶກຝົນຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄົ້ນຫາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອເຈົ້າຫິວ ແລະ ກະຫາຍ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະສໍາຜັດເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະນໍາແສງສະຫວ່າງມາສູ່ຕົວເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ມອບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃຫ້ກັບເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 434)

ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງກ່ອນ ແລະ ຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການປາກົດກາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພາລະກິດຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກການຮູ້ຈັກວ່າ ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ ແລະ ພຽງແຕ່ດ້ວຍເສັ້ນທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຄວາມເຕີບໂຕໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງບໍ່ມີທາງຈະມີປະສົບການກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ພວກເຂົາຕິດບ້ວງແຮ້ວໃນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຍິ່ງໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີຕົວຕົນ ແລະ ຄໍາສັ່ງສອນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າສໍ່ານັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະຮູ້ສຶກວ່າ ການມີປະສົບການກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ລໍາບາກ ແລະ ຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຍັງຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າຂາດຄວາມສາມາດສໍາລັບທາງເຂົ້າສູ່ພຣະທໍາ. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງກ່ອນ ແລະ ແຍກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເໜືອທໍາມະຊາດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ກ່ອນອື່ນ

ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ນໍາພາເຈົ້າຈາກພາຍໃນໄດ້ແນວໃດ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພາຍໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແນ່ນອນ.

ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກສິ່ງເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄວາມເປັນຈິງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ເປັນຈິງທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍສາມາດສໍາຜັດໄດ້; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດປະສົບ ແລະ ບັນລຸໄດ້. ໃນຜູ້ຄົນ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເໜືອທໍາມະຊາດ ເຊິ່ງຢຸດພວກເຂົາຈາກການຮູ້ຈັກພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ໃນປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາອອກນອກທິດນອກທາງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຮູ້ສຶກຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ສະເໝີ ເຊິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນເກີດຂຶ້ນຈາກແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຄິດລົບໃນເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ພວກເຂົາເບິ່ງເງື່ອນໄຂຈໍາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກທາງໄກ ໂດຍບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຫັນວ່າ ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າດີແທ້ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງເຂົ້າຫາໄດ້ເລີຍ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍຫຼັກການນີ້: ຜ່ານການຮ່ວມມືຂອງຜູ້ຄົນ, ຜ່ານການອະທິຖານຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງພວກເຂົາ, ຜ່ານການຄົ້ນຫາ ແລະ ການຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງຖ້າສາມາດບັນລຸຜົນສິ່ງນີ້ໄດ້ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທໍາແຕ່ຝ່າຍດຽວ ຫຼື ມະນຸດກະທໍາແຕ່ຝ່າຍດຽວ. ທັງສອງຝ່າຍຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຍິ່ງຜູ້ຄົນຮ່ວມມືກັບຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງພວກເຂົາສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າເຖິງມາດຕະຖານແຫ່ງເງື່ອນໄຂຈໍາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ການຮ່ວມມືທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນ ບວກກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈຶ່ງສາມາດກໍ່ໃຫ້ເກີດປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເປັນຈິງກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານປະສົບການໃນລັກສະນະນີ້ເທື່ອລະເລັກເທື່ອນ້ອຍກໍຈະເກີດມີບຸກຄົນສົມບູນໃນທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ກະທໍາສິ່ງທີ່ເໜືອທໍາມະຊາດ; ໃນແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ພຣະອົງເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງ, ຜົນຕາມມາກໍຄືຜູ້ຄົນລໍຖ້າຢູ່ຊື່ໆ, ບໍ່ອ່ານພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ອະທິຖານ ແລະ ພຽງແຕ່ລໍຖ້າການສໍາຜັດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງແມ່ນເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ ແລະ ມັກເວົ້າວ່າ:

ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດບັນລຸໄດ້ຈາກການຮ່ວມມືຂອງຂ້ານ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ໃນຕົວຂ້ານ້ອຍກໍຂຶ້ນກັບວ່າ ຂ້ານ້ອຍຮ່ວມມືແນວໃດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວ ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອສະແຫວງຫາ ແລະ ພະຍາຍາມໃຫ້ບັນລຸຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 435)

ມີຈັກທຳນຽມຂອງສາສະໜາທີ່ເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນ? ແລ້ວມີຈັກເທື່ອທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂັດຂືນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເດີນຕາມແນວທາງຂອງເຈົ້າເອງ? ມີຈັກເທື່ອທີ່ເຈົ້າທັງຫຼາຍເຮັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍ້ອນເຈົ້າຖືວ່າເປັນພາລະຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ? ຈົ່ງເຂົ້າໃຈໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາໄປປະຕິບັດຕາມນັ້ນ. ຈົ່ງຍຶດຖືຫຼັກການໃນການປະຕິບັດ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ຫຼື ຝືນໃຈເຮັດພຽງເປັນການສະແດງອອກເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ຄືການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ການດຳເນີນຊີວິດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງການປະຕິບັດດັ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ. ທຳນຽມໃດໆກໍຕາມທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ ທຳນຽມນັ້ນບໍ່ແມ່ນກົດລະບຽບ ແຕ່ເປັນວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ບາງຄົນມັກດຶງດູດຄວາມສົນໃຈໃຫ້ກັບຕົນເອງ. ຢູ່ຕໍ່ໜ້າໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ພວກເຂົາກໍອ້າງວ່າພວກເຂົາຕິດໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ລັບຫລັງພວກເຂົາກໍບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງໄປໃນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມ. ແບບນີ້ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນແບບພວກຟາຣີຊາຍທີ່ບູຊາສາສະໜານແລ້ວບໍ? ບຸກຄົນໃດທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມຈິງໃຈແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຽງແຕ່ບໍ່ເປີດເຜີຍອອກສູ່ພາຍນອກ. ບຸກຄົນນັ້ນຈະຍອມປະຕິບັດຄວາມຈິງເມື່ອເກີດມີບັນຫາ ແລະ ຈະບໍ່ເວົ້າ ຫຼື ເຮັດໄປໃນທຳນອງທີ່ຄັດກັບຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຊອບຂອງຕົນ. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະສະແດງອອກສະຕິປັນຍາ ເມື່ອເກີດມີບັນຫາ ແລະ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃນສະຖານະການໃດໆກໍຕາມຈະຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຫຼັກການໃນການກະທຳຂອງຕົນສະເໝີ. ບຸກຄົນແບບນີ້ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີບາງຄົນກໍມັກເວົ້າແຕ່ປາກເພື່ອສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນຂອງພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ແຕ່ລະມື້ແມ່ນຢູ່ກັບຄວາມເປັນຫ່ວງກັງວົນ, ໂອ້ອວດວ່າໂຕເອງດີເດັ່ນ ແລະ ທຳທ່າເຮັດສີໜ້າໂສກເສົ້າ. ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາໜ້າລັງກຽດແທ້ໆ! ຖ້າເຈົ້າຖາມພວກເຂົາວ່າ "ພວກເຈົ້າຕິດໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າແບບໃດ? ກະລຸນາບອກຂ້ອຍໄດ້ບໍ່!" ພວກເຂົາກໍຈະປາກບໍ່ອອກຈັກຄຳ. ຖ້າເຈົ້າຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ກໍຢ່າເວົ້າກ່ຽວກັບມັນຢູ່ພາຍນອກ,
ແຕ່ຈົ່ງນໍາໃຊ້ພາກປະຕິບັດອັນແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະອົງດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ບໍລິສຸດ. ຄົນໃດທີ່ໃຊ້ແຕ່ຄໍາເວົ້າໃນທາງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດທັງນັ້ນ. ບາງຄົນເວລາອະທິຖານແຕ່ລະເທື່ອກໍເວົ້າເຖິງການຕິດໜີ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກໍຈະພາກັນຮ້ອງໄຫ້ແຕ່ລະເທື່ອທີ່ພວກເຂົາອະທິຖານ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະກົດຢູ່ກໍຕາມ. ຄົນພວກນີ້ແມ່ນຖືກຄອບງໍາໂດຍພິທີກໍາທາງດ້ານສາສະໜາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຂົາດໍາເນີນຊີວິດຢູ່ດ້ວຍພິທີກໍາ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ທີ່ເຊື່ອສະເໝີວ່າການກະທໍາດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແບບຜິວເຜີນ ຫຼື ການສະແດງນໍ້າຕາໂສກເສົ້າເສຍໃຈເຫຼົ່ານັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ມັນຈະໄດ້ຜົນຫຍັງຈາກການກະທໍາຂອງຄົນທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້? ເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນກໍທໍາທ່າເຮັດເປັນສຸພາບອ່ອນໂຍນ. ບາງຄົນຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນກໍຈົງໃຈເປັນທາດຮັບໃຊ້ເໝືອນລູກແກະທີ່ຂາດແຮງບັນດານໃຈໃດໆທັງສິ້ນ. ເປັນແບບນີ້ບໍ່ ຄົນຂອງລາຊະອານາຈັກ? ຄົນຂອງລາຊະອານາຈັກຄວນຈະມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ເປັນໂຕຂອງໂຕເອງ, ມີຈິດໃຈບໍລິສຸດ ແລະ ມີຄວາມເປີດເຜີຍ; ມີຄວາມຊື່ສັດ, ຄວາມຈົບງາມ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະພາບເສລີ. ເປັນຄົນມີກຽດ, ສັກສີ ແລະ ສາມາດທົນກັບການປະນາມທຸກຮູບແບບການ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຄືຄົນສຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສັງຄົມ. ຄົນໃດທີ່ສັດທາແບບຜິວເຜີນຈະມີການປະຕິບັດອອກນອກທິດທາງຫຼາຍຢ່າງ; ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຜ່ານໄລຍະເວລາຂອງການຈັດການແກ້ໄຂ ແລະ ດັດສ້າງ. ຄົນໃດທີ່ມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າແບບຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ບໍ່ໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ ແຕ່ການປະພຶດ ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາແມ່ນຈະຖືກຄົນອື່ນຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ມີພຽງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສາມາດຖືວ່າດໍາເນີນຊີວິດໂດຍອາໄສພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າເທສະໜາກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດທຸກວັນໃຫ້ກັບບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ນໍາພາພວກເຂົາໄປສູ່ການໄຖ່ບາບ ແຕ່ສຸດທ້າຍເຈົ້າຍັງຍຶດຕິດຢູ່ກັບກົດລະບຽບ ແລະ ທິດສະດີ ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດນໍາຄວາມສະຫງ່າລາສີມາສູ່ພຣະເຈົ້າໄດ້. ເພາະເຈົ້າກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຄົນທີ່ບູຊາສາສະໜາ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດອີກດ້ວຍ.

ການກະທໍາດີແບບຜິວເຜີນຂອງມະນຸດແມ່ນສະແດງເຖິງຫຍັງ? ມັນສະແດງເຖິງຮ່າງກາຍພາຍນອກ. ການປະຕິບັດພາຍນອກທີ່ດີທີ່ສຸດ ບໍ່ແມ່ນຕົວແທນຂອງຊີວິດ

ມີແຕ່ຄຸນສົມບັດພາຍໃນຕົວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຕົວແທນຊີວິດຂອງເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ການປະຕິບັດພາຍນອກຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້າເວົ້າເຖິງການຕິດໜີ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈັດຕຽມຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ ຫຼື ບຸກຈິດສຳນຶກຄົນອື່ນໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າເຊື່ອວ່າການກະທຳດັ່ງກ່າວນັ້ນເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າເຊື່ອວ່ານີ້ຄືຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ຄືແນວທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວນີ້ຄືເລື່ອງທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນທີ່ສຸດ. ເຈົ້າເຊື່ອວ່າສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສັນລະເສີນຍິນດີ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າພໍໃຈສາມາດເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າພໍໃຈ ແທ້ຈິງແລ້ວກໍຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ນິໄສຂອງເຈົ້າກໍຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ມັກ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງດຶງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ກັບຕົນເອງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນແບບນີ້ຕະຫຼອດເວລາ, ເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າການກະທຳຂອງເຈົ້າແມ່ນຍັງຢູ່ໃນຮູບແບບພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ, ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຄືຄົນທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດທີ່ສຸດ. ຜູ້ທີ່ພຽງກະທຳດີແບບຜິວເຜີນແຕ່ຂາດຄວາມເປັນຈິງແມ່ນຄົນແບບໃດ? ຄົນແບບນັ້ນກໍຄືພວກຟາຣີຊາຍທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ພວກທີ່ບູຊາສາສະໜາ. ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊົາໃນການປະຕິບັດພຽງພາຍນອກ ແລະ ບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງ, ຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຍິ່ງຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍເທົ່າໃດ, ການຕໍ່ຕ້ານຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຄົນປະເພດນີ້ກໍຈະຖືກປະປ່ອຍຖິ້ມ!

(ຄັດຈາກບົດ "ໃນຄວາມເຊື່ອ ຜູ້ຄົນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມພິທີກຳທາງສາສະໜາ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 436)

ເພື່ອຟື້ນຟູລັກສະນະຂອງຄົນປົກກະຕິ ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອບັນລຸການມີຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາກຳລັງທຳຮ້າຍຕົນເອງໂດຍການເຮັດແບບນັ້ນ ແລະ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ນຳຜົນປະໂຫຍດຫຍັງມາສູ່ທາງເຂົ້າ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ, ເພື່ອບັນລຸການປ່ຽນແປງ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະຕິບັດເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເຂົ້າສູ່ຢ່າງຊ້າໆ, ສະແຫວງຫາ ແລະ ຄົ້ນຫາເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເຂົ້າໄປຂ້າງໃນດ້ວຍຄວາມຄິດບວກ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ອີງຕາມຊີວິດຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປ, ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາທີ່ແທ້ຈິງ, ສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນຈິງ ໂດຍປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນມີການຝຶກຝົນຕາມຄວາມເປັນຈິງ.

ມັນບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າແຕ່ປາກ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນຮຽກຮ້ອງການຝຶກຝົນໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນຈິງ. ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຮູ້ກ່ອນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ເຂົ້າສູ່ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງເປັນປົກກະຕິເຊັ່ນກັນ; ໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເຮັດໃຫ້ການເຂົ້າສູ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເພື່ອປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນ, ຕ້ອງມີການປະຕິບັດຕົວຈິງບາງຢ່າງ, ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດກັບບັນຫາທີ່ເປັນຈິງ, ສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນຈິງ. ຖ້າພຽງແຕ່ເພິ່ງພາຊີວິດຄຣິສຕະຈັກຢ່າງດຽວ, ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ຈະບັນລຸການຝຶກຝົນຍາງແທ້ຈິງໄດ້? ມະນຸດສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງໄດ້ບໍ? ບໍ່. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງວິທີເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດແບບດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຂີ້ຄ້ານຂອງມະນຸດ ຫຼື ການເພິ່ງພາອາໄສທີ່ແຂງແກ່ນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການດຳລົງຊີວິດເລີຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບມາດຕະຖານຂອງການເປັນມະນຸດປົກກະຕິທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ. ໃນອະດີດ, ຜູ້ຄົນລົມ, ເວົ້າ ແລະ ມີການສົນທະນາກັນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກເຂົາເຖິງກັບກາຍເປັນ "ຜູ້ກ່າວຄຳປາໄສ" ແຕ່ບໍ່ມີພວກເຂົາຈັກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາເລີຍ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຢືນຢັນທີ່ຈະສະແຫວງຫາທິດສະດີທີ່ເລິກເຊິ່ງເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຕ້ອງປ່ຽນແປງຊີວິດແຫ່ງສາສະໜານີ້ທີ່ກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ ແລະ ປະຕິບັດໂດຍແນໃສ່ສິ່ງດຽວ, ບັນຫາດຽວ ແລະ ຄົນດຽວ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້. ເພື່ອປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນ, ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ. ພາລະກິດຕ້ອງແນໃສ່ທາດແທ້ຂອງຜູ້ຄົນ, ແນໃສ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແນໃສ່ຄວາມຂີ້ຄ້ານ, ການເພິ່ງພາອາໄສ ແລະ ຄວາມເປັນທາດຂອງຜູ້ຄົນ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າຊີວິດແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກຈະສາມາດໄດ້ຮັບຜົນໃນບາງຂອບເຂດ, ກະແຈສຳຄັນຍັງແມ່ນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນໄດ້ ແລະ ທຳມະຊາດເດີມຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໂດຍປາສະຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູລົບລ້າງກົດໝາຍກ່ອນໜ້ານັ້ນ ແລະ ສ້າງຕັ້ງພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່, ພຣະອົງກ່າວໂດຍຜ່ານຕົວຢ່າງແຫ່ງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູນຳພາສາວົກຂອງພຣະອົງຜ່ານທົ່ງນາໃນວັນຊະບາໂຕ, ເມື່ອສາວົກເຫຼົ່ານັ້ນຫິວເຂົ້າ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດັດ ແລະ ກິນຮວງເຂົ້າ ພວກຟາລິຊາຍເຫັນສິ່ງນີ້ ແລະ ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕເລີຍ. ພວກເຂົາຍັງເວົ້າວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຊ່ວຍລູກງົວທີ່ຕົກລົງຂຸມໃນວັນຊະບາໂຕ ໂດຍກ່າວວ່າ ບໍ່ມີການປະຕິບັດວຽກງານໃດໆໃນລະຫວ່າງວັນຊະບາໂຕ. ພຣະເຢຊູນຳໃຊ້ເຫດການເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອປະກາດໃຊ້ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ເທື່ອລະໜ້ອຍ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະອົງໃຊ້ສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ ແລະ ປ່ຽນແປງ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ມັນເປັນວິທີດຽວທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນໄດ້. ເມື່ອຂາດສິ່ງທີ່ເປັນຈິງແລ້ວ, ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນທິດສະດີ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍປັນຍາ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ມີປະສິດຕິພາບໃນການປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງການໄດ້ຮັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜ່ານການຝຶກຝົນແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຈາກການຟັງ, ການອ່ານ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາໄດ້ບໍ? ສິ່ງນີ້ຈະນຳໄປສູ່ການໄດ້ຮັບສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຕ້ອງພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຜະເຊີນຜ່ານທາງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ສະນັ້ນ, ບໍ່ສາມາດຂາດການຝຶກຝົນໄດ້ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງໄດ້. ມະນຸດຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີການເຂົ້າສູ່ຫຼາຍດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງ ເຊັ່ນ: ລະດັບການສຶກສາ, ການສະແດງອອກ, ຄວາມສາມາດເບິ່ງເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ, ການແຍກແຍະ, ຄວາມສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສາມັນສຳນຶກ ແລະ ກົດເກນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ມະນຸດຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ໃນການເຂົ້າສູ່ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ການປ່ຽນແປງຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້. ຖ້າມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເບິ່ງຂ້າມການປະຕິບັດ, ການປ່ຽນແປງຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ປັດຈຸບັນນີ້, ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຼາຍສິ່ງ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງພຽງເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງພຽງເລັກນ້ອຍ; ເຈົ້າໄດ້ຮັບແສງເຍືອງທາງພຽງເລັກນ້ອຍຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ຫຼື ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສົນໃຈໃນການເຂົ້າສູ່, ສະນັ້ນເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກເວລາອັນຍາວນານດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເວົ້າຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ໃນທິດສະດີຂອງພວກເຂົາ,

ແຕ່ອຸປະນິໄສພາຍນອກຂອງພວກເຂົາຍັງຄົງເປັນຄືເກົ່າ ແລະ ຄວາມສາມາດດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາກໍຍັງຄ້າງຢູ່ບ່ອນເກົ່າ ໂດຍບໍ່ມີການຍົກລະດັບແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້, ແລ້ວເມື່ອໃດເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ?

(ຄັດຈາກບົດ "ສົນທະນາກ່ຽວກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 437)

ຊີວິດຄຣິສຕະຈັກເປັນພຽງຊີວິດແບບໜຶ່ງທີ່ມະນຸດພາກັນຮ່ວມຊຸມນຸມກັນເພື່ອຊີມລົດຊາດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນພຽງເສດສ່ວນເລັກນ້ອຍໃນຊີວິດຂອງບຸກຄົນໜຶ່ງ. ຖ້າຊີວິດທີ່ເປັນຈິງຂອງບຸກຄົນໜຶ່ງສາມາດເປັນເໝືອນກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກຂອງເຂົາ ລວມເຖິງຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທີ່ປົກກະຕິ, ການຊີມລົດຊາດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ການອະທິຖານ ແລະ ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ການດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງເຊິ່ງທຸກສິ່ງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງເຊິ່ງທຸກສິ່ງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ, ການດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງແຫ່ງການປະຕິບັດຄຳອະທິຖານ ແລະ ການສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ການຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ການເຕັ້ນລຳ, ມີພຽງຊີວິດດັ່ງກ່າວນັ້ນຈຶ່ງຈະນຳພາມະນຸດເຂົ້າສູ່ຊີວິດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ມີ "ການໃສ່ໃຈ" ກັບຊີວິດທີ່ຢູ່ນອກຊົ່ວໂມງເຫຼົ່ານັ້ນ, ເໝືອນກັບວ່າພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈມັນເລີຍ. ຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງໄພ່ພົນ ໃນເວລາກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ຫຼື ອະທິຖານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມຂອງຕົວພວກເຂົາເອງທີ່ຢູ່ນອກເວລາເຫຼົ່ານັ້ນ. ຊີວິດດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນໄດ້ ແລະ ຊີວິດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຖ້າມະນຸດປາຖະໜາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ແຍກຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ກ່ອນເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງໄດ້ເທື່ອລະໜ້ອຍ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ຕໍ່ຕ້ານກັບຕົນເອງ, ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ພ້ອມທັງຮຽນຮູ້ຫຼັກການ, ສາມັນສຳນຶກ ແລະ ກົດເກນແຫ່ງການປະພຶດຕົນໃນທຸກສິ່ງ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມຮູ້ໃນທາງທິດສະດີ ແລະ ພຽງແຕ່ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງພິທີກຳທາງສາສະໜາ ໂດຍບໍ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ໂດຍບໍ່ມີການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຈັກເທື່ອ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕາບອດ ແລະ ໂງ່ຈ້າຢູ່ສະເໝີ.

ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດມະນຸດທີ່ປົກກະຕິຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາໄລຍະສັ້ນ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງແນວຄິດ ແລະ ທັດສະນະທີ່ຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເດີມຂອງຜູ້ຄົນ, ປ່ຽນແປງວິທີການທັງໝົດທີ່ເດີມໆໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປ່ຽນແປງວິທີການຄິດທີ່ລ້າສະໄໝ ແລະ ທັດສະນະທາງຄວາມຄິດຂອງເຂົາ. ການໃສ່ໃຈກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກແຕ່ພຽງຢ່າງດຽວ ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງນິໄສເດີມໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ປ່ຽນແປງວິທີທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ມະນຸດຕ້ອງບໍ່ອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ; ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງດ້ວຍຄວາມຈິງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ; ພວກເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ. ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງຫັນທຸກສິ່ງມາທາງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ຖ້າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດມາຮູ້ຈັກຕົວເອງຜ່ານຫົນທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິໃນຊີວິດຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນລົ້ມເຫຼວ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດ ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຕາມທຳມະຊາດຂອງຜີຮ້າຍ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງ ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຕາມທິດສະດີແທນ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຳລົງຊີວິດໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງດ້ວຍຄວາມຈິງ ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖືກພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດ. ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນັ້ນ, ຄວາມຮູ້ທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າສູ່ສະຖານະການ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ. ມີແຕ່ຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສະພາບຂອງເຈົ້າເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ.

ບັດນີ້ ເມື່ອການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສົມບູນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງເປັນທາງການແລ້ວ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ສະນັ້ນ, ເພື່ອທີ່ຈະບັນລຸການປ່ຽນແປງ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ.

ຖ້າເຈົ້າຫຼີກເວັ້ນຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ມີແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາຝ່າຍວິນຍານເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວສິ່ງຕ່າງໆກໍຈະເປັນຕາໜ້າເບື່ອ ແລະ ບໍ່ເປັນຕາສົນໃຈ, ພວກມັນກໍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ ແລະ ມະນຸດຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ແນວໃດ? ບັດນີ້ ເຈົ້າຖືກສັ່ງໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງເພື່ອການປະຕິບັດ ແລະ ເພື່ອສ້າງຕັ້ງພື້ນຖານໃນການເຂົ້າສູ່ປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເພື່ອການນຳພາ, ສ່ວນສຳລັບສິ່ງອື່ນໆແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການປະຕິບັດ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນອາດບັນລຸການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງຜ່ານເສັ້ນທາງຕ່າງໆ ຈົນພວກເຂົາສາມາດນຳພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງໄດ້ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ສົນທະນາກ່ຽວກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 438)

ກ່ອນໜ້ານີ້, ມີການເວົ້າວ່າ ການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ການມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ສະພາວະປົກກະຕິຂອງການມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່ແມ່ນສະແດງອອກຢູ່ໃນການມີຄວາມຄິດທີ່ປົກກະຕິ, ເຫດຜົນທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ. ບຸກຄະລິກຂອງຄົນອາດຈະເປັນດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນ, ແຕ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາແມ່ນຈະມີສັນຕິສຸກ ແລະ ດ້ານພາຍນອກ ພວກເຂົາກໍຈະມີຄຸນສົມບັດຂອງໄພ່ພົນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະເປັນ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ເມື່ອບາງຄົນມີການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍປົກກະຕິ. ເມື່ອພວກເຂົາຫິວ ພວກເຂົາກໍຕ້ອງການກິນ, ເມື່ອພວກເຂົາກະຫາຍ ພວກເຂົາກໍຕ້ອງການດື່ມນໍ້າ... ການສະແດງອອກດັ່ງກ່າວຂອງການເປັນມະນຸດປົກກະຕິບໍ່ແມ່ນການໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ມັນແມ່ນການຄິດແບບປົກກະຕິຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ສະພາວະທຳມະດາໃນການມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່. ບາງຄົນເຊື່ອຢ່າງຜິດໆວ່າ ຄົນທີ່ມີການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກອຶດຫິວອີກຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍ ແລະ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄິດກັບຄອບຄົວ ແລະ ເກືອບແຍກຕົນເອງອອກຈາກເນື້ອໜັງຢ່າງສົມບູນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຍິ່ງພຣະວິນຍານຢູ່ກັບຜູ້ຄົນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍປົກກະຕິຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຮູ້ຈັກທົນທຸກ ແລະ ສະຫຼະສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ເສຍສະຫຼະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຄິດກ່ຽວກັບອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຫຍັງຈາກຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິທີ່ຜູ້ຄົນຄວນມີ ແລະ ເປັນ,

ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາມີເຫດຜົນໂດຍສະເພາະ. ບາງຄັ້ງ ພວກເຂົາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄຕ່ຕອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ມີຄວາມເຊື່ອຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ແນ່ນອນ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນອີງຕາມພື້ນຖານນີ້.
ຖ້າຜູ້ຄົນປາສະຈາກການຄິດແບບປົກກະຕິ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີເຫດຜົນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສະພາວະປົກກະຕິ. ເມື່ອຜູ້ຄົນມີການຄິດແບບປົກກະຕິ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະມີເຫດຜົນແບບຄົນປົກກະຕິຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ມີສະພາວະທີ່ປົກກະຕິ. ການຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເກີດຂຶ້ນເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວ, ໃນຂະນະທີ່ການມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນເກືອບຕະຫຼອດເວລາ. ຕາບໃດທີ່ເຫດຜົນ ແລະ ແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຕາບໃດທີ່ສະພາວະຂອງພວກເຂົາເປັນປົກກະຕິ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອເຫດຜົນ ແລະ ແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ປົກກະຕິ, ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ປົກກະຕິ. ຖ້າໃນຊ່ວງເວລານີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ໃນເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຢູ່ກັບເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ແຕ່ຖ້າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ກັບເຈົ້າ, ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ, ຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາພິເສດ. ການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງແຕ່ສາມາດຮັກສາການເປັນຢູ່ປົກກະຕິຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາຕ່າງຫາກ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ຖ້າເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳ ຫຼື ຜູ້ເຮັດວຽກ, ເມື່ອເຈົ້າຫົດນໍ້າ ແລະ ຈັດການລ້ຽງດູໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງກັບເຈົ້າດ້ວຍພຣະທຳບາງຂໍ້ເພື່ອສັ່ງສອນຄົນອື່ນ ແລະ ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຕົວຈິງບາງຢ່າງຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ໃນເວລາດັ່ງກ່າວ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດ. ບາງຄັ້ງ ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນໃຫ້ແສງສະຫວ່າງກັບເຈົ້າດ້ວຍພຣະທຳບາງຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະສົບການຂອງເຈົ້າເອງໂດຍສະເພາະ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສະພາວະຂອງເຈົ້າເອງຫຼາຍຂຶ້ນ; ສິ່ງນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນ. ບາງຄັ້ງ ເມື່ອເຮົາເວົ້າ ພວກເຈົ້າກໍຟັງ ແລະ ສາມາດວັດແທກສະພາວະຂອງພວກເຈົ້າເອງໃສ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ບາງຄັ້ງ ພວກເຈົ້າກໍຖືກສຳຜັດ ແລະ ດົນໃຈ; ສິ່ງນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ກັບພວກເຂົາສະເໝີ, ສິ່ງນັ້ນກໍຈະເປັນຄວາມຈິງ. ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າວ່າການຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາປົກກະຕິຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ສິ່ງນັ້ນກໍຈະເປັນຈິງເຊັ່ນກັນ ແລະ ສະແດງວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ຖ້າພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ຕະຫຼອດເວລາ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ມີທາງເປັນປົກກະຕິແນ່ນອນ! ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດທັງໝົດ! ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວເປັນວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ! ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເນື້ອໜັງກໍຈະມີເວລາທີ່ພຣະອົງຕ້ອງກິນ ແລະ ຕ້ອງພັກຜ່ອນ, ສຳລັບມະນຸດແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງເລີຍ. ຄົນທີ່ຖືກຄອບຄອງໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເບິ່ງຄືກັບວ່າ ປາສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອຂອງເນື້ອໜັງ. ພວກເຂົາສາມາດປະຖິ້ມ ແລະ ສະຫຼະທຸກສິ່ງ, ພວກເຂົາເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ, ສາມາດອົດກັ້ນຕໍ່ການທໍລະມານ ແລະ ບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມອິດເມື່ອຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ເໜືອເນື້ອໜັງ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດທີ່ສຸດບໍ? ພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດ, ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້! ຄົນທີ່ປາສະຈາກການແຍກແຍະແມ່ນອິດສາເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ: ພວກເຂົາເວົ້າວ່າພວກເຂົາມີພະລັງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສະແດງທ່າທີອ່ອນແອແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ! ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກຂອງພາລະກິດແຫ່ງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນທຳມະດາມີຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້; ສິ່ງນີ້ແມ່ນສະພາວະປົກກະຕິຂອງຄົນທີ່ມີການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 439)

ການຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງຕົນເອງໝາຍເຖິງຫຍັງ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕິດຕາມດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດໃນຕອນນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັງວົນໃຈວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບຊີວິດ ຫຼື ບໍ່; ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຖອຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ວ່າຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນການລົ້ມເຫຼວໃນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາບໍ?
ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງການຖືກເອົາຊະນະ.
ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະຈະຕິດຕາມໂດຍບໍ່ສົນໃຈສິ່ງອື່ນໃດທັງໝົດ ແລະ ສາມາດສະແຫວງຫາຊີວິດ.
ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງ,
ແຕ່ຍັງຮູ້ຈັກປະຕິບັດຕາມການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ເປັນພະຍານ. ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນພະຍານບໍ່ເຄີຍສະແຫວງຫາຊີວິດຈັກເທື່ອ ແລະ ຍັງຕິດຕາມແບບບໍ່ມີຈຸດໝາຍ. ເຈົ້າອາດຕິດຕາມ,
ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະແລ້ວ,
ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ.
ເງື່ອນໄຂບາງຂໍ້ຕ້ອງຖືກບັນລຸເພື່ອຈະຖືກເອົາຊະນະ. ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມຈະຖືກເອົາຊະນະ, ຍ້ອນໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຕ້ອງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າໄດ້ມາຮອດປັດຈຸບັນນີ້ດ້ວຍວິທີໃດ, ຜູ້ໃດສະໜັບສະໜູນເຈົ້າຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ.
ການປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງບາງຄົນແມ່ນໂງ່ຈ້າ ແລະ ສັບສົນຢູ່ສະເໝີ; ສະນັ້ນ ການຕິດຕາມບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າມີຄຳພະຍານ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ?
ຄຳພະຍານທີ່ກ່າວເຖິງໃນນີ້ມີສອງສ່ວນ: ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຄຳພະຍານຂອງການຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຄຳພະຍານຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ
(ເຊິ່ງຈະເປັນຄຳພະຍານຫຼັງຈາກການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນໃນອະນາຄົດຢ່າງແນ່ນອນ). ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ແລະ ການທົດລອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງການເປັນພະຍານ.
ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງການເປັນພະຍານ: ນັ້ນກໍຄື ການສາມາດຍຶດໝັ້ນທຸກສະຖານະການຂອງການທົດລອງແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ.
ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານໃນການຖືກເອົາຊະນະ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເວລາແຫ່ງການເອົາຊະນະ. (ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເວລາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ;
ພາລະກິດຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນການເອົາຊະນະຄົນກຸ່ມນີ້ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຜູ້ເຊິ່ງຕິດຕາມພຣະອົງຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ).
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການຖືກເອົາຊະນະ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຫຼື ບໍ່, ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ

ເຈົ້າຮັບຮູ້ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆໂດຍການຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມທຸກສະຖານະການຂອງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ຕ້ອງສາມາດເຂົ້າໃຈແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຕ້ອງສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານທີ່ແທ້ຈິງຂອງການຖືກເອົາຊະນະ ເຊິ່ງເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງແບກຮັບ. ການເປັນພະຍານໃນການຖືກເອົາຊະນະ ຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນໝາຍເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນກໍຄືຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງການເປັນພະຍານແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ສໍາຄັນວ່າເຈົ້າເຮັດຫຍັງ ຫຼື ເວົ້າຫຍັງຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຄົນທີ່ມີອໍານາດ; ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນເໜືອສິ່ງອື່ນໃດກໍຄືເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງການເປັນພະຍານຈຶ່ງແນໃສ່ຊາຕານ ແລະ ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ນັ້ນກໍຄື ມານຮ້າຍ ແລະ ສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຄັ້ງທີສອງ ແລະ ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເດີມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ເຊື່ອໃນຄວາມຈິງຂອງການກັບມາສູ່ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນແນໃສ່ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດທັງໝົດ, ສັດຕູທັງໝົດທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າເຈົ້າຖືກພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະ; ສິ່ງນີ້ຂຶ້ນກັບວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນພຣະທໍາທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະທໍາໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະວິນຍານໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພຣະທໍາໄດ້ປາກົດໃນເນື້ອໜັງ ຫຼື ບໍ່. ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານທີ່ສໍາຄັນ. ມັນບໍ່ສໍາຄັນວ່າເຈົ້າຕິດຕາມແນວໃດ ຫຼື ເຈົ້າເສຍສະຫຼະຕົນເອງແບບໃດ; ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນກໍຄື ຈາກຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິນີ້ ເຈົ້າສາມາດຄົ້ນພົບວ່າພຣະທໍາໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້ບັງເກີດໃນເນື້ອໜັງ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດທັງໝົດໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພຣະວິນຍານໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນດ້ານຜິວເຜີນ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ສິ່ງນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໃນພາລະກິດນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນວ່າ ພຣະວິນຍານຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງ ແລະ

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະທຳໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະທຳໄດ້ປາກົດໃນເນື້ອໜັງ. ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ: "ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນຊົງມີພຣະທຳຢູ່ແລ້ວ ແລະ ພຣະທຳຊົງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ". ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງເຫັນວ່າພຣະທຳກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຈົ້າສາມາດເປັນໄດ້.
ສິ່ງນີ້ພິສູດວ່າເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ຍັງຮູ້ຈັກວ່າຫົນທາງທີ່ເຈົ້າຍ່າງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມເນື້ອຄວາມທີ່ວ່າ "ພຣະທຳຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ": ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກເນື້ອໜັງໄດ້. ນັ້ນກໍຄື ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢູ່ກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນເຄື່ອງພິສູດຢ່າງໃຫຍ່ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຄືການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດເຮັດສຳເລັດຕາມຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະທຳກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ", ເພີ່ມເຕີມຄວາມໝາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະທຳຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳເປັນພຣະເຈົ້າ" ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງໜັກແໜ້ນໃນພຣະທຳທີ່ວ່າ "ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນຊົງມີພຣະທຳຢູ່ແລ້ວ". ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ ພຣະເຈົ້າມີພຣະທຳ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະອົງໄດ້ ແລະ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຍິ່ງເຮັດໃຫ້ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຊັດເຈນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຫົນທາງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຍິນພຣະທຳທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳຖາມກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກເນື້ອໜັງ, ແຕ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະທຳ. ນີ້ແມ່ນຄຳພະຍານທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເປັນ ເຊິ່ງທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້. ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
ມັນເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ,
ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ນຳຍຸກຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມາສູ່ຈຸດສຸດທ້າຍ. ສະນັ້ນ

ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າເຈົ້າແລ່ນໄປມາຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ເຈົ້າປະຕິບັດບັນກັບສິ່ງພາຍນອກໄດ້ດີສໍ່າໃດ; ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍຄື ເຈົ້າສາມາດຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ອຸທິດການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມ.

ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍໃນການເປັນພະຍານກໍຄື ເຈົ້າສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ບໍ່ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອເຂົ້າໃຈພຣະທຳທັງໝົດທີ່ກ່າວອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເຈົ້າປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ມາກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບັນລຸເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າຄືກັບລັກສະນະຂອງເປໂຕ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບ, ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ, ມອບຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍບັນລຸໃນຮູບແບບຂອງຄົນທີ່ມີມາດຕະຖານ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຮູບລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ, ມັນແມ່ນການເປັນພະຍານທີ່ຄວນມີໃນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານສອງຂັ້ນຕອນທີ່ເຈົ້າຄວນມີ ແລະ ທັງສອງຢ່າງແມ່ນກ່ຽວພັນກັນ ເຊິ່ງແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດອອກຈາກກັນໄດ້. ແຕ່ມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້: ການເປັນພະຍານທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນນີ້ ບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ບຸກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ, ແຕ່ແນໃສ່ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າ. ມັນວັດແທກໂດຍຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸຕາມມາດຕະຖານຂອງເງື່ອນໄຂທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (4)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 440)

ເມື່ອພວກເຈົ້າທົນທຸກກັບຂໍ້ຈຳກັດ ຫຼື ຄວາມລຳບາກເລັກນ້ອຍ, ມັນກໍດີສຳລັບພວກເຈົ້າ; ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສະບາຍ ພວກເຈົ້າກໍຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຖືກປົກປ້ອງໄດ້ແນວໃດ? ໃນປັດຈຸບັນ, ມັນເປັນຍ້ອນພວກເຈົ້າຖືກຂ້ຽນຕີ, ພິພາກສາ ແລະ ສາບແຊ່ງ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ. ມັນເປັນຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍຢ່າງ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືກປົກປ້ອງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,

ພວກເຈົ້າກໍຄົງຈະຕົກລົງສູ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ, ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນປ່ຽນແປງໄດ້ຍາກ ແລະ ມັນຕ້ອງເຮັດແບບນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາປ່ຽນແປງ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄວາມສຳນຶກ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໂປໂລມີ ຫຼື ພວກເຈົ້າບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ການຮູ້ຈັກຕົນເອງຂອງເພິ່ນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກກົດດັນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກຂ້ຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາຢູ່ສະເໝີເພື່ອປຸກວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ. ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາແມ່ນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວເມື່ອຈຳເປັນ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີແຫ່ງຄວາມຈິງອີກດ້ວຍ; ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະຍອມຢ່າງສົມບູນ. ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າເປັນແບບຄືກັບວ່າ ຖ້າບໍ່ມີການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການສາບແຊ່ງ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຕັມໃຈກົ້ມຫົວຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບ. ຫາກບໍ່ມີຄວາມຈິງຢູ່ຕໍ່ຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງ. ພວກເຈົ້າມີລັກສະນະທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ໄຮ້ຄ່າເກີນໄປ! ຫາກປາສະຈາກການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ມັນກໍຈະຍາກສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຍາກທີ່ຈະເອົາຊະນະຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ. ທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກຝັງເລິກຫຼາຍ. ຖ້າພວກເຈົ້າຖືກວາງຢູ່ເທິງບັນລັງ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມສູງຂອງສະຫວັນ ແລະ ຄວາມເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຖິງບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງໄປ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ນແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າມາຈາກໃສ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າປາສະຈາກການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການສາບແຊ່ງຕາມການເວລາໃນປັດຈຸບັນ, ມື້ສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະມາເຖິງຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າບໍ? ຫາກປາສະຈາກການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຕາມການເວລາດັ່ງກ່າວນີ້, ຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຈົ້າອວດດີຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ພວກເຈົ້າຈະຊົ່ວຊ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ. ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສານີ້ໄດ້ນຳພາພວກເຈົ້າມາເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮັກສາການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງມີ "ການສຶກສາ" ແລ້ວໃຊ້ວິທີການດຽວກັນກັບ "ພໍ່" ຂອງພວກເຈົ້າ, ຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ຂອບເຂດໃດ! ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມ ແລະ ໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບຕົນເອງເລີຍ. ສຳລັບຄົນຄືພວກເຈົ້າແລ້ວ, ຖ້າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອຟັງໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງ ຫຼື ການຂັດຂວາງໃດໆ, ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາກໍຈະຖືກບັນລຸແລ້ວ.

ມັນຈະບໍ່ດີກວ່າບໍ ທີ່ພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາແຫ່ງປັດຈຸບັນ? ພວກເຈົ້າມີທາງເລືອກຫຍັງອີກ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (6)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 441)

ເມື່ອຈັດຕຽມຕົນເອງເພື່ອຊີວິດ, ເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ໃຈໃນການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ມຸມມອງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດມະນຸດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ຍ້ອນເຈົ້າສະແຫວງຫາຊີວິດ, ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບຕົນເອງດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້. ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງວັດແທກຄວາມເປັນຈິງໃນສະພາວະຂອງເຈົ້າເອງໃສ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າຄົ້ນພົບຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດ, ສາມາດຫັນຫຼັງຂອງເຈົ້າໃສ່ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ແນວຄິດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຖອກເທຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອບັນລຸພວກມັນຢູ່ສະເໝີ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຕິດຕາມ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າງເປົ່າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັກສາສະພາວະທີ່ປົກກະຕິໄດ້. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຄົນທີ່ແບກພາລະໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອ. ເປັນຫຍັງບາງຄົນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຈິງຈັງກັບຊີວິດບໍ? ເຫດຜົນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃຫ້ປະຕິບັດກໍຄືເມື່ອພວກເຂົາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອມໂຍງສະພາວະຂອງພວກເຂົາເອງໃສ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມສະພາວະຂອງພວກເຂົາເອງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງສະພາວະຂອງຂ້ານ້ອຍໃສ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍເສື່ອມຊາມ ແລະ ມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້". ເຈົ້າພຽງແຕ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ; ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້: ວິທີການປ່ອຍວາງຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ວິທີການປ່ອຍວາງການໂອ້ອວດຕົນເອງວ່າເປັນຄົນຊອບທຳ, ວິທີການປ່ຽນແປງຕົນເອງ, ວິທີການເຂົ້າສູ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ວິທີການປັບປຸງຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະເລີ່ມຕົ້ນຈາກດ້ານໃດ.

ເຈົ້າພຽງເຂົ້າໃຈສິ່ງເລັກນ້ອຍໃນຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ກໍຄືເຈົ້າເສື່ອມຊາມຫຼາຍແທ້ໆ. ເມື່ອເຈົ້າພົບກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍເວົ້າວ່າເຈົ້າເສື່ອມຊາມສໍ່າໃດ ແລະ ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ແບກພາລະອັນໜັກໜ່ວງສໍາລັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ເຊິ່ງພິສູດວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ. ຖ້າເຈົ້າກໍາລັງນໍາພາຄຣິສຕະຈັກ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຂົ້າໃຈສະພາວະຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຊີ້ແຈງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນຈະເກີດຜົນບໍ່ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າ: "ພວກເຈົ້າຄືຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງ?" ບໍ່, ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າຢ່າງລະອຽດເຖິງວິທີການສະແດງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຫຼ້າຫຼັງຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າເຖິງສະພາວະທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ, ພຶດຕິກໍາທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອຸປະນິໄສແບບຊາຕານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອທີ່ສຸດໃນຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ໃນຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າ. ໃຫ້ໃຊ້ຂໍ້ແທ້ຈິງ ແລະ ຕົວຢ່າງເພື່ອອ້າງເຫດຜົນຂອງເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງເຖິງວິທີທີ່ພວກເຂົາສາມາດເປັນອິດສະຫຼະຈາກພຶດຕິກໍາທີ່ເປັນບໍ່ລະບັກ ແລະ ຊີ້ນໍາເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ, ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ເຮັດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດນໍາພາຄົນອື່ນໄດ້; ມີພຽງເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈະມີຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (7)" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 442)

ການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຫຼັກໆແມ່ນເລື່ອງການເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ, ວິທີທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ, ວິທີທີ່ພຣະອົງປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນ; ມັນແມ່ນການເວົ້າເຖິງວິທີທີ່ພຣະອົງນໍາພາຜູ້ຄົນໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະ, ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະອົງ. ການເປັນພະຍານໝາຍເຖິງການເວົ້າເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ. ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍພຣະອົງສູ່ສາທາລະນະ, ໃນຄວາມເປັນພຣະອົງທັງໝົດ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະວິນຍານໂດຍກົງ; ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນຖືກກ່າວໂດຍພຣະວິນຍານ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ຖືກກ່າວອອກຜ່ານທາງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ພວກມັນແມ່ນການສະແດງອອກຂອງພຣະວິນຍານ. ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງ ແລະ ມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເປັນປົກກະຕິຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ບໍວ່າ ທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ບໍວ່າ ຄຸນລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ມັນເປັນພຽງຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນແຕ່ລະບາດກ້າວໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາສະຈາກປະສົບການດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານ. ສະນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນພະຍານເຖິງລັກສະນະພາຍນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍັງເປັນພະຍານເຖິງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງນຳພາ; ເຈົ້າຕ້ອງເປັນພະຍານເຖິງວິທີທາງທີ່ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະອົງ ແລະ ໃນດ້ານໃດທີ່ເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນປະເພດຂອງການເປັນພະຍານທີ່ເຈົ້າຄວນມີ. ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າໄປ, ຖ້າເຈົ້າຮ້ອງອອກມາວ່າ: “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເປັນຈິງແທ້ໆ! ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາພວກຂ້ານ້ອຍໂດຍບໍ່ມີການກະທຳທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ, ໂດຍປາສະຈາກການອິດທິລິດ ແລະ ການອັດສະຈັນໃດໆເລີຍ!” ຄົນອື່ນຈະຖາມວ່າ: “ເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດການອິດທິລິດ ແລະ ການອັດສະຈັນ? ພຣະອົງຈະສາມາດເອົາຊະນະເຈົ້າໂດຍບໍ່ປະຕິບັດການອິດທິລິດ ແລະ ການອັດສະຈັນໄດ້ແນວໃດ?” ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເວົ້າວ່າ: “ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ໂດຍບໍ່ໄດ້ມີການສະແດງການອັດສະຈັນ ຫຼື ການອິດທິລິດເລີຍ, ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະພວກຂ້ານ້ອຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະພວກຂ້ານ້ອຍ”. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າຫຍັງກ່ຽວກັບທາດແທ້, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງ, ແລ້ວນີ້ແມ່ນຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງບໍ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ, ມັນຄືພຣະທຳອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດແບບນັ້ນ. ຄວາມເປັນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້; ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄົນໃດສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດສູງທີ່ສຸດໃນບັນດາຄົນທີ່ປົກກະຕິກໍບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້, ຍ້ອນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງສູງສົ່ງກວ່າສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພິເສດຕໍ່ຜູ້ຄົນ;

ເໜືອສິ່ງໃດທັງໝົດ, ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນສູງສົ່ງກວ່າສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງບໍ່ສາມາດສູງສົ່ງກວ່າພຣະຜູ້ສ້າງ; ຖ້າເຈົ້າສູງສົ່ງກວ່າພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຣະອົງພຽງສາມາດເອົາຊະນະເຈົ້າໄດ້ກໍຍ້ອນພຣະອົງສູງສົ່ງກວ່າເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງທີ່ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດນອກຈາກພຣະອົງທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້. ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ "ຄຳພະຍານ", ຄຳພະຍານປະເພດທີ່ເຈົ້າຄວນມີ. ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບການຂ້ຽນຕີ, ການພິພາກສາ, ການຫຼໍ່ຫຼອມ, ການທົດລອງ, ຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ເທື່ອລະບາດກ້າວ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ; ເຈົ້າໄດ້ປະວາງຄວາມຄາດຫວັງຈາກເນື້ອໜັງ, ແຮງຈູງໃຈສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວທາງເນື້ອໜັງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍສໍ່າທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຮູ້ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຈົ້າກໍເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ສະນັ້ນ ນີ້ຈຶ່ງອາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າຄຳພະຍານ, ຄຳພະຍານທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາປະຕິບັດ, ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງຕ້ອງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສິ້ນສຸດຍຸກ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການສິ້ນສຸດ. ພຣະອົງກຳລັງສິ້ນສຸດຍຸກທັງໝົດ, ຊ່ວຍມະນຸດຊາດທັງປວງໃຫ້ລອດພົ້ນ, ໄຖ່ມະນຸດຊາດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ; ພຣະອົງກຳລັງຮັບເອົາມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນ.

ເຈົ້າຄວນເປັນພະຍານເຖິງທຸກສິ່ງນີ້. ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຜະເຊີນມັນຢ່າງເປັນສ່ວນຕົວ; ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຈຸດຈົບຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ງຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນຊ່າງເປັນຕາສົມເພດແທ້! ໃນອະນາຄົດ, ເມື່ອຂ່າວປະເສີດຖືກເຜີຍແຜ່, ເຈົ້າກໍຄວນທີ່ຈະສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າເອງ, ເປັນພະຍານເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຸ້ມເທສຸດກຳລັງ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຄວນບັນລຸ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ? ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ? ແລ້ວມັນຖືກປະຕິບັດໃນມະນຸດໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ? ຜູ້ຄົນຄວນເຮັດຫຍັງ?

ເມື່ອພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນເຖິງພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລ້ວຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະສົມບູນ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຫ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້: ຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ;

ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດນັ້ນ; ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດນັ້ນ; ອຸປະນິໄສທີ່ພາລະກິດເປັນຕົວແທນໃຫ້; ແລະ ຫຼັກການຂອງພາລະກິດນັ້ນ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຈະພິສູດວ່າ ເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູງຂະໜາດນັ້ນ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເປັນໜຶ່ງໃນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ. ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນກັບພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ; ຜ່ານທາງພາລະກິດນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງມາຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດ ແລະ ໃຊ້ຄວາມຮູ້ນີ້ເພື່ອເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດເວົ້າພຽງແຕ່ວ່າ: "ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງແມ່ນຮຸນແຮງຫຼາຍ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຄັ່ງຄັດຫຼາຍ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຊອບທຳ ແລະ ສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກທ້າທາຍໄດ້ໂດຍມະນຸດຄົນໃດໜຶ່ງ", ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດໄດ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນສະທ້ອນຂອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ໃນຜູ້ຄົນ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກຢ່າງແທ້ຈິງບໍວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີນີ້ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດຕໍ່ເຈົ້າ? ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງເປີດໂປງຄວາມກະບົດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ພວກມັນສາມາດຊຳລະລ້າງ ແລະ ກຳຈັດສິ່ງທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຖ້າບໍ່ມີການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ, ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຫຍັງ?

ເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງລະດັບທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດບໍ? ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າຄວນປະກອບຕົນເອງດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຮູ້ຈັກພວກມັນເປັນຢ່າງດີ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການປະຕິບັດ (7)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 443)

ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຢູ່ບໍ? ດ້ານໜຶ່ງແມ່ນວິໄສທັດກ່ຽວກັບພາລະກິດ ແລະ ດ້ານອື່ນແມ່ນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈທັງສອງດ້ານ. ຫາກເຈົ້າບໍ່ມີວິໄສທັດໃນການຄົ້ນຫາເພື່ອສ້າງຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ມີຮາກຖານ. ຖ້າເຈົ້າມີພຽງເສັ້ນທາງປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີວິໄສທັດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈພາລະກິດໃດໆຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີດີຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທາງດ້ານນິມິດ ແລະ ໃນສ່ວນຄວາມຈິງທາງດ້ານປະຕິບັດນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງຊອກຫາເສັ້ນທາງປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈພວກມັນແລ້ວ; ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະທຳ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຕາມເງື່ອນໄຂຂອງເຈົ້າ. ວິໄສທັດຕ່າງໆເປັນຮາກຖານ

ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈກັບເລື່ອງນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຕິດຕາມໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບເສັ້ນທາງນີ້, ເຈົ້າກໍຈະທັງຫຼົງທາງ ຫຼື ລົ້ມລົງ ແລະ ລົ້ມເຫຼວ. ຈະບໍ່ມີທາງປະສົບຜົນສຳເລັດໄດ້ເລີຍ!

ຄົນທີ່ບໍ່ມີວິໄສທັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນດັ່ງຮາກຖານຂອງພວກເຂົາ ກໍຈະມີແຕ່ລົ້ມເຫຼວ ແລະ ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້! ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ຖ້າປາສະຈາກວິໄສທັດແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງໃດ? ໃນພາລະກິດຂອງປັດຈຸບັນນີ້, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີວິໄສທັດ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ເລີຍ. ແລ້ວເຈົ້າເຊື່ອໃຜ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະອົງ? ເຈົ້າເຊື່ອວ່າເປັນເກມຈະນິດໜຶ່ງຊັ້ນບໍ? ເຈົ້າຈັດການກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າຄືກັບຂອງຫຼິ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າຂອງວັນນີ້ແມ່ນນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງຫຼາຍປານໃດ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງຫຼາຍປານໃດ? ພື້ນຖານຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໝັ້ນຄົງບໍ ເມື່ອໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຂອງວັນນີ້? ເຈົ້າຄິດວ່າ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຕິດຕາມໃນເສັ້ນທາງທີ່ສັບສົນນີ້, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນບາບບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດຈັບປາໃນນ້ຳຂຸ່ນໄດ້ບໍ? ມັນງ່າຍບໍ? ມີຈັກຄວາມຄິດທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງວັນນີ້ກ່າວເຖິງ ທີ່ເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍວາງລົງແດ່? ເຈົ້າມີວິໄສທັດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງວັນນີ້ບໍ?

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງວັນນີ້ແມ່ນຢູ່ໃສ? ເຈົ້າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາພຣະອົງ[ກ] ໂດຍການຕິດຕາມພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ພຽງແຕ່ໂດຍການເຫັນພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຂັບໄລ່ເຈົ້າໄດ້. ຢ່າຄິດວ່າການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າງ່າຍປານນັ້ນ. ສິ່ງສຳຄັນຄືວ່າເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະທົນກັບຄວາມຍາກລຳບາກເພື່ອພຣະອົງ, ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະສະຫຼະຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ນີ້ຄືວິໄສທັດທີ່ເຈົ້າຄວນມີ. ມັນຈະບໍ່ໄດ້ຜົນຖ້າເຈົ້າຄິດໃສ່ແຕ່ການໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຕະຫຼອດ. ຢ່າໄດ້ສົມມຸດວ່າ ພຣະເຈົ້າສະຖິດພຽງເພື່ອຄວາມສຸກຂອງຄົນ ແລະ ເພື່ອປະທານພຣະຄຸນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ. ເຈົ້າຄິດຜິດແລ້ວ! ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດສ່ຽງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕິດຕາມ, ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກເພື່ອຕິດຕາມແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ! ເຈົ້າຕ້ອງມີວິໄສທັດເປັນດັ່ງຮາກຖານຂອງເຈົ້າ.

ຖ້າມື້ຂອງການທົນທຸກທໍລະມານກັບໄພພິບັດຂອງເຈົ້າມາເຖິງ, ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ? ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຕິດຕາມໄດ້ຢູ່ບໍ? ຢ່າເວົ້າແບບບໍ່ຈິງຈັງບໍ່ວ່າ

ເຈົ້າຈະສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດກໍ່ຕາມ. ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຄວນຈະມືນຕາຂອງເຈົ້າອອກໃຫ້ກວ້າງເພື່ອເບິ່ງວ່າ ເວລາປັດຈຸບັນນີ້ຄືຫຍັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຈົ້າອາດເປັນຄືກັບເສົາຂອງວິຫານ, ວັນເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອເສົາເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຈະຖືກດ້ວງເຈາະເຮັດໃຫ້ວິຫານພັງທະລາຍລົງ ຍ້ອນວ່າປັດຈຸບັນນີ້ ມີຫຼາຍວິໄສທັດທີ່ເຈົ້າຍັງຂາດຢູ່. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ ມີພຽງແຕ່ໂລກນ້ອຍໆຂອງພວກເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ທີ່ສຸດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈກັບວິໄສທັດຂອງພາລະກິດໃນວັນນີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍວ່າ ມື້ໜຶ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະເອົາພວກເຈົ້າໄປໄວ້ໃນສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍທີ່ສຸດ? ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງວັນທີ່ເຮົາອາດຈະຍາດຊິງເອົາທຸກສິ່ງໄປຈາກພວກເຈົ້າ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຫຍັງ? ພະລັງງານຂອງພວກເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນຍັງຈະເປັນຄືຕອນນີ້ຢູ່ບໍ? ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຈະມີອີກບໍ? ໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ນັ້ນກໍຄື "ພຣະເຈົ້າ". ນີ້ແມ່ນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ພ້ອມນີ້, ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າການແຍກອອກຈາກຜູ້ຄົນທາງຝ່າຍໂລກເພື່ອກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສັກສິດ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າເອງຄືຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງສິ່ງຊົງສ້າງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມາດຳເນີນການເຜີຍແຜ່. ໃນກຸ່ມພວກເຈົ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ຄົນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ສາມາດຮູ້ວ່າພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນຜູ້ທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ. ມັນບໍ່ກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດມະນຸດ, ຮູ້ຈັກຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສົມບູນຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ ແລະ ວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈບໍ? ພວກມັນບໍ່ແມ່ນນິມິດທີ່ເຈົ້າຄວນເຫັນບໍ?

ເມື່ອຄົນມີນິມິດ ເຂົາກໍຈະມີພື້ນຖານ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດຢູ່ບົນພື້ນຖານນີ້, ການເຂົ້າເຖິງກໍຈະງ່າຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມກັງວົນບົນພື້ນຖານຂອງການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ມັນຈະງ່າຍຫຼາຍສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງ. ການເຂົ້າໃຈນິມິດໃນລັກສະນະນີ້ ແລະ ການເຂົ້າໃຈພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ຄືກະແຈສຳຄັນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະກອບດ້ວຍລັກສະນະນີ້.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງໃນດ້ານນີ້ ແລະ ກ່າວເຖິງພຽງເສັ້ນທາງຂອງການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນ, ສິ່ງນີ້ກໍຈະແມ່ນຂໍ້ບົກຜ່ອງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ເຮົາໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃນດ້ານນີ້ ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າຟັງຄວາມຈິງດ້ານນີ້ ມັນຄືກັບວ່າເປັນພຽງການຟັງຄຳສອນເທົ່ານັ້ນ. ມື້ໜຶ່ງເຈົ້າຈະພະເຊີນກັບການສູນເສຍ. ຕອນນີ້ມີພຣະທຳບາງຂໍ້ທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊຶມຊັບກັບຂໍ້ພຣະທຳດັ່ງກ່າວ; ໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຢ່າງອົດທົນ ແລະ ວັນທີ່ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈກໍຈະມາເຖິງ. ຈົ່ງປະກອບມີຄວາມຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ຄຳສອນທາງຝ່າຍວິນຍານພຽງແຕ່ສອງສາມຂໍ້, ມັນກໍ່ຍັງດີກວ່າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພວກມັນເລີຍ. ມັນຍັງດີກວ່າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ທັງໝົດນີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ການເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະກຳຈັດຄວາມສົງໄສຂອງເຈົ້າອອກໄປ. ມັນດີກວ່າການທີ່ເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຕ່າງໆ. ມັນດີກວ່າຫຼາຍທີ່ຈະມີນິມິດເຫຼົ່ານີ້ເປັນພື້ນຖານ. ໂດຍບໍ່ມີຄວາມວິຕົກກັງວົນໃດໆ, ເຂົ້າເຖິງດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ດ້ວຍທ່າທາງທີ່ໝັ້ນໃຈ. ເປັນຫຍັງຈິ່ງໄປສົນໃຈຕິດຕາມຢ່າງສັບສົນໃນທາງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສຢູ່ຕະຫຼອດ? ນັ້ນຈະບໍ່ເປັນການອັດຫູເຈົ້າໄວ້ໃນຂະນະທີ່ລັກເອົາລະຄັງບໍ? ມັນງົດງາມພຽງໃດທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ດ້ວຍທ່າທາງທີ່ໝັ້ນໃຈ! ເປັນຫຍັງຈິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມວິຕົກກັງວົນ? ນີ້ຈະບໍ່ເປັນພຽງການທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກເທົ່ານັ້ນບໍ? ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍ່ຈະມີພື້ນຖານ. ຕອນນີ້ ເຈົ້າອາດຈິນຕະນາການວ່າມັນງ່າຍຫຼາຍ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ຂ້ານ້ອຍຈະມີພຣະທຳທັງໝົດ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຂ້ານອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນຕອນນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ ແກ່ຂ້ານ້ອຍຫຼາຍເທື່ອ". ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍເລີຍ; ມັນບໍ່ຄືກັບວ່າ ເຈົ້າເຕັມໃຈຍອມຮັບຄວາມຈິງ[2] ໃນຕອນນີ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ເຈົ້າຈະໃຊ້ມັນໄດ້ຢ່າງຊຳນານ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນ! ເຈົ້າເຊື່ອວ່າຕອນນີ້ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງ ແລະ ຄົງຈະບໍ່ມີບັນຫາທີ່ຈະຕອບຄົນຂອງສາສະໜາ ແລະ ນັກທິດສະດີຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໂຕ້ຖຽງເພື່ອພິສູດວ່າພວກເຂົາຜິດ. ເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້ແທ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈອັນໃດໄດ້ແດ່ຈາກປະສົບການພຽງຜິວເຜີນຂອງເຈົ້າ? ການປະກອບມີຄວາມຈິງ, ການຕໍ່ສູ້ກັບສົງຄາມແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ

ການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນແບບທີ່ເຈົ້າຄິດ ເຊິ່ງຕາບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຍັງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ ທຸກສິ່ງກໍຈະສຳເລັດລົງ. ໃນເວລານັ້ນ ບາງເທື່ອເຈົ້າອາດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສັບສົນດ້ວຍບາງຄຳຖາມ ແລະ ເຈົ້າອາດຈະຕົກຕະລຶງ. ສິ່ງສຳຄັນຄື ເຈົ້າມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈມັນຢ່າງແທ້ຈິງຫຼາຍປານໃດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະກຳລັງຂອງສັດຕູໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະກອງກຳລັງຂອງສາສະໜາໄດ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ກາຍເປັນຄົນທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດບໍ? ຖ້າເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງວັນນີ້, ໄດ້ເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ໄດ້ຍິນມັນດ້ວຍຫູຂອງເຈົ້າເອງ, ແຕ່ສຸດທ້າຍແລ້ວເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໄດ້, ເຈົ້າຍັງຈະມີໜ້າໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປອີກບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດພົບໜ້າໃຜໄດ້ຢູ່ບໍ? ບັດນີ້ ຢ່າໄດ້ຄິດງ່າຍໆແບບນັ້ນອີກ. ພາລະກິດໃນອະນາຄົດຈະບໍ່ງ່າຍແບບທີ່ເຈົ້າຄິດ. ການຕໍ່ສູ້ກັບສົງຄາມແຫ່ງຄວາມຈິງນັ້ນ ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍ ຫຼື ງ່າຍດາຍປານນັ້ນ. ຕອນນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບມີຄວາມຈິງ. ຖ້າບໍ່ປະກອບມີຄວາມຈິງໃນຕອນນີ້, ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ ແລະ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຮູບແບບເໜືອທຳມະຊາດອີກຕໍ່ໄປ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍ່ຈະສັບສົນ ແລະ ເຮັດຫຍັງບໍ່ຖືກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດ, ຢ່າປະຕິບັດຕາມຢ່າງສັບສົນ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີຄຳວ່າ “ພຣະອົງ”.

ຂ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ “ຄວາມຈິງ”.

ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 3

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 444)

ຄົນໆໜຶ່ງຈະມາເຂົ້າກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດຂອງວິນຍານໄດ້ແນວໃດ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດແນວໃດ? ຊາຕານປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດແນວໃດ? ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດແນວໃດ? ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືການສະແດງອອກ? ເມື່ອມີບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ສິ່ງນັ້ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ ແລະ ເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງມັນບໍ ຫຼື ປະຕິເສດມັນ? ໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງຜູ້ຄົນ, ຫຼາຍຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ຈົນຜູ້ຄົນເຊື່ອຢູ່ຕະຫຼອດວ່າມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ບາງຢ່າງມາຈາກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ແຕ່ມະນຸດຍັງຄິດວ່າ ພວກມັນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບາງເທື່ອ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາມະນຸດຈາກພາຍໃນ ແຕ່ຜູ້ຄົນຢ້ານວ່າ ການນຳພາດັ່ງກ່າວແມ່ນມາຈາກຊາຕານ ແລະ ບໍ່ກ້າທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ເຊິ່ງໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ການນຳພານັ້ນແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ນອກຈາກຄົນໆໜຶ່ງນຳໃຊ້ການແຍກແຍະ, ແລ້ວກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະສົບການຕົວຈິງຂອງຄົນໆນັ້ນ; ຫາກປາສະຈາກການແຍກແຍະ, ກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ? ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ? ແມ່ນຫຍັງມາຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງເກີດຈາກການນຳພາ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຮູບແບບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພາຍໃນມະນຸດ, ແລ້ວໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃນລະຫວ່າງປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະສາມາດພັດທະນາຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າ ແລະ ແຍກແຍະໄດ້; ເຈົ້າຈະມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ເບິ່ງຊາຕານອອກ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສັບສົນໃນການເຊື່ອຟັງ ຫຼື ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ, ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງການນຳພາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງໃນທາງທີ່ດີ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນຢູ່ຊື່ໆ. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນຳສິ່ງປອບໃຈມາສູ່ພວກເຂົາ, ມອບຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການຕັດສິນໃຈໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດສະແຫວງຫາການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ຜູ້ຄົນກໍສາມາດເຂົ້າຫາຢ່າງຂະຫຍັນຂັນແຂງ; ພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ຊື່ໆ ຫຼື ຖືກບັງຄັບ, ແຕ່ປະພຶດຕາມການລິເລີ່ມຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ຜູ້ຄົນກໍຍິນດີ ແລະ ເຕັມໃຈ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ແລະ ຍິນດີຖ່ອມຕົວພວກເຂົາເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາເຈັບປວດ ແລະ ອ່ອນແອຂ້າງໃນ, ພວກເຂົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມື; ພວກເຂົາອົດທົນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ພວກເຂົາສາມາດເຊື່ອຟັງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີມົນທິນຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ, ບໍ່ມີມົນທິນຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີມົນທິນຈາກຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ແຮງບັນດານໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ.

ເມື່ອມະນຸດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍບໍລິສຸດຢູ່ພາຍໃນເປັນພິເສດ.

ຄົນທີ່ຢູ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຊື່ນຊົມໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊື່ນຊົມ ແລະ ກຽດຊັງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ.

ຄົນທີ່ຖືກສຳພັດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດ. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນມະນຸດ, ສະພາບການຂອງພວກເຂົາກໍເປັນປົກກະຕິຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍຍິ່ງເປັນປົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຮ່ວມມືບາງຢ່າງຂອງພວກເຂົາອາດໂງ່ຈ້າ, ແຮງບັນດານໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຕ້ອງ, ການເຂົ້າຫາຂອງພວກເຂົາກໍເປັນໄປໃນທາງທີ່ດີ, ພວກເຂົາບໍ່ພະຍາຍາມຂັດຂວາງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄິດຮ້າຍພາຍໃນພວກເຂົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດໂດຍອີງຕາມກົດລະບຽບຂອງຊີວິດທຳມະດາຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດການສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພາພາຍໃນຜູ້ຄົນໂດຍອີງຕາມການສະແຫວງຫາທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດປົກກະຕິ.

ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງນຳພາ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງກັບພວກເຂົາໂດຍອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດປົກກະຕິ.

ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບພວກເຂົາໂດຍອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງນຳພາ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງກັບພວກເຂົາໄປໃນທາງທີ່ດີ ໂດຍອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຂາດ ແລະ ຕາມຄວາມບົກຜ່ອງຂອງພວກເຂົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເພື່ອສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ນຳພາຜູ້ຄົນໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ;

ມີພຽງແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ

ຖ້າຜູ້ຄົນຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ດີ ແລະ ມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທີ່ປົກກະຕິ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນສະພາວະດັ່ງກ່າວ, ເມື່ອພວກເຂົາກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍມີຄວາມເຊື່ອ; ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໃຈ; ເມື່ອບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ຊື່ໆ; ແລະ ໃນຂະນະທີ່ສິ່ງຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍສາມາດເຫັນບົດຮຽນພາຍໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາຮຽນຮູ້. ພວກເຂົາກໍບໍ່ຢູ່ຊື່ໆ ຫຼື ອ່ອນແອ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນທີ່ຖືກບັນລຸໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ເຈົ້າອາດໂງ່ຈ້າ ແລະ ເຈົ້າອາດປາສະຈາກການແຍກແຍະຊົ່ວດີ, ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຈະມີຄວາມເຊື່ອໃນເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ, ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມື, ເພື່ອທີ່ຈະເຕັມໃຈຮ່ວມມື ບໍ່ວ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ຂ້າງໜ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດກໍຕາມ. ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ. ເຈົ້າຈະເຕັມໃຈຮ່ວມມື, ບໍ່ວ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂ້າງໜ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດກໍຕາມ. ສິ່ງຕ່າງໆຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຊັດເຈນສຳລັບເຈົ້າ ບໍ່ວ່າພວກມັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຈາກຊາຕານ, ແຕ່ເຈົ້າຈະສາມາດລໍຖ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ກຽດຄ້ານ ຫຼື ເລີນເລີ້ຕໍ່ໜ້າທີ່. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພາລະກິດປົກກະຕິຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຍັງຜະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ແທ້ຈິງ: ບາງເທື່ອ ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ບາງເທື່ອ ມີສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້, ແຕ່ທຸກສິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທຳມະດາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ເອົາຊະນະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍການຈົ່ມຕໍ່ວ່າ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຍັງສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ຄວາມບໍ່ດິ້ນລົນຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫ້າມເຈົ້າຈາກການມີປະສົບການທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນເວົ້າແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ຄົນອື່ນໂຈມຕີແນວໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຍັງສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນລະຫວ່າງຄຳອະທິຖານ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ໃນອະດີດ ເຈົ້າເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນອີກ. ຄວາມເຂັ້ມແຂງນີ້ສະແດງວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນສະພາວະປົກກະຕິຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແມ່ນຫຍັງຄືພາລະກິດທີ່ມາຈາກຊາຕານ? ໃນພາລະກິດທີ່ມາຈາກຊາຕານ, ນິມິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນບໍ່ຊັດເຈນ; ຜູ້ຄົນປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ແຮງຈູງໃຈທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງພວກເຂົາກໍຜິດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ມັນກໍມີຂໍ້ອ້າງພາຍໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຂໍ້ອ້າງ ແລະ ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ແຊກແຊງພາຍໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ, ໂດຍຈຳກັດການເຕີບໂຕຂອງຊີວິດພວກເຂົາ ແລະ ຫ້າມພວກເຂົາຈາກການມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃນສະພາບການທີ່ປົກກະຕິ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າທັນທີທີ່ພາລະກິດຂອງຊາຕານຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດສະຫງົບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບພວກເຂົາ, ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນການຊຸມນຸມຮ່ວມກັນ, ພວກເຂົາຕ້ອງການແລ່ນໜີ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫຼັບຕາຂອງພວກເຂົາໃນເວລາທີ່ຄົນອື່ນອະທິຖານ. ພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍທຳລາຍຄວາມສຳພັນປົກກະຕິລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ລົບກວນນິມິດຜ່ານມາຂອງຜູ້ຄົນ ຫຼື ຫົນທາງແຫ່ງການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ; ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນຢູ່ສະເໝີ ເຊິ່ງລົບກວນພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຫ່ວງໂສ້ຜູກມັດພວກເຂົາ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມສະຫງົບສຸກໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງພວກເຂົາຈົມລົງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການສະແດງອອກຂອງພາລະກິດຂອງຊາຕານ. ການສະແດງອອກຂອງພາລະກິດຂອງຊາຕານແມ່ນ: ການບໍ່ສາມາດມີຈຸດຢືນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນທີ່ບົກຜ່ອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຊາຕານແຊກແຊງ, ເຈົ້າສູນເສຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດໃນຕົວເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຄວາມສຳພັນທີ່ທຳມະດາລະຫວ່າງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຖືກຮື້ອອກ, ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ປັບປຸງຕົວເອງ; ເຈົ້າຖອຍຫຼັງ ແລະ ບໍ່ດີ້ນລົນ, ເຈົ້າເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ, ເຈົ້າໃຫ້ອິດສະຫຼະແກ່ການຂະຫຍາຍຄວາມບາບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການແຊກແຊງຂອງຊາຕານເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຂາດສິນທຳ; ມັນເຮັດໃຫ້ການສຳພັດຂອງພຣະເຈົ້າຫາຍໄປຈາກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ມຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ພາໃຫ້ເຈົ້າຕັ້ງຄຳຖາມກັບພຣະເຈົ້າ; ເຖິງກັບມີຄວາມສ່ຽງທີ່ເຈົ້າຈະປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນມາຈາກຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງຊາຕານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 445)

ເມື່ອບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນຈຳແນກແນວໃດວ່າ ມັນມາຈາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ຈາກພາລະກິດຂອງຊາຕານ? ເມື່ອສະພາບການຂອງມະນຸດເປັນປົກກະຕິ, ແແລ້ວຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນເນື້ອໜັງກໍປົກກະຕິ ແລະ ເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາກໍປົກກະຕິ ແລະ ເປັນລະບຽບ. ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ໃນສະພາບການນີ້, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນ ແລະ ມາຮູ້ຈັກພາຍໃນຕົວພວກເຂົາເອງກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ໂດຍທົ່ວໄປວ່າ ມາຈາກການສຳຜັດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ຫຼື ມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງທີ່ງ່າຍດາຍ ເມື່ອພວກເຂົາກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຊື່ສັດໃນບາງສິ່ງ ຫຼື ມີກຳລັງທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າໃນບາງສິ່ງ, ທຸກສິ່ງນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ). ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນມະນຸດແມ່ນກໍປົກກະຕິເປັນພິເສດ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ ແລະ ຄືກັບວ່າ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຜ່ານຕົວມະນຸດເອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດທັງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເລັກນ້ອຍໃນທຸກຄົນ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດນີ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນມີຄວາມສາມາດດີ ແລະ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນພິເສດໃນຕົວພວກເຂົາ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ບາງຄົນມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ ແລະ ມັນໃຊ້ເວລາດົນກວ່າທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆ, ແຕ່ພຣະວິນຍານສຳພັດພວກເຂົາຈາກພາຍໃນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຊື່ສັດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ເຊັ່ນກັນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ບໍ່ຖືກກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແຊກແຊງກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດໃນພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ ໃນຂອບເຂດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ຫຼື ເລັກໜ້ອຍກວ່າ; ພຣະອົງສຳພັດພວກເຂົາ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ພວກເຂົາ, ມອບຄວາມເຊື່ອໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ມອບໃຫ້ກຳລັງແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຂັບເຄື່ອນພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຢ່າງຫ້າວຫັນ, ບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ຫຼື ຕ້ອງການຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ໃຝ່ຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ເມື່ອສະພາວະຂອງມະນຸດບໍ່ປົກກະຕິ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກປະຖິ້ມໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະຈົ່ມ, ແຮງຜັກດັນຂອງພວກເຂົາກໍຜິດ, ພວກເຂົາຂີ້ຄ້ານ, ພວກເຂົາໝົກມຸ່ນກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກະບົດຕໍ່ຄວາມຈິງ ແລະ ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກຊາຕານ. ເມື່ອສະພາບການຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ປົກກະຕິ, ເມື່ອພວກເຂົາມືດມົວຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ ໄດ້ສູນເສຍເຫດຜົນທີ່ເປັນປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ, ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ສາມາດສຳພັດພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາໄດ້, ນີ້ແມ່ນຕອນທີ່ຊາຕານກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນມີກຳລັງໃນຕົວພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລ້ວໂດຍທົ່ວໄປ ເມື່ອຫຼາຍສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາພົບປະ, ການພົບປະດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນຂອງການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ປົກກະຕິ, ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຊາຕານຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສັ່ນຄອນ. ບົນພື້ນຖານນີ້ ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກສິ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າອາດມີຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມພວກມັນໄດ້ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມພວກເຂົາ. ທັງໝົດນີ້ມາຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຊາຕານແຊກແຊງໃນສະຖານະການໃດ? ມັນງ່າຍທີ່ຊາຕານຈະປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນເຈົ້າ ເມື່ອສະພາບການຂອງເຈົ້າບໍ່ປົກກະຕິ, ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການສຳພັດຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າກໍເຫືອດແຫ້ງ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງຢູ່ພາຍໃນ, ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ຫຼື ແສງເຍືອງທາງ. ເວົ້າອີກແນວໜຶ່ງກໍຄື ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳພັດພຣະເຈົ້າໄດ້, ແລ້ວຫຼາຍສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ເຊິ່ງມາຈາກການທົດລອງຂອງຊາຕານ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ຊາຕານຍັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາດຽວກັນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສຳພັດມະນຸດຈາກພາຍໃນ, ໃນຂະນະດຽວກັນທີ່ຊາຕານແຊກແຊງຢູ່ໃນມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຢູ່ຕຳແໜ່ງນຳໜ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ມີສະພາບການປົກກະຕິສາມາດເອົາຊະນະໄດ້; ນີ້ແມ່ນໄຊຊະນະແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເໜືອພາລະກິດຂອງຊາຕານ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຍັງມີຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ມັນງ່າຍສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະຄົ້ນພົບ ແລະ ຮັບຮູ້ຄວາມກະບົດ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ

ມົນທິນຂອງພວກເຂົາ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ແລະ ເລີ່ມເຕັມໃຈເພື່ອກັບໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ, ອຸປະນິໄສທີ່ກະບົດ ແລະ ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາກໍຖືກໂຍນຖິ້ມພາຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແມ່ນໂດຍສະເພາະທຳມະດາ; ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາກໍຍັງມີບັນຫາ, ພວກເຂົາຍັງຮ້ອງໄຫ້, ພວກເຂົາຍັງທົນທານ, ພວກເຂົາຍັງອ່ອນແອ ແລະ ຍັງມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຈັດເຈນກັບພວກເຂົາ, ແຕ່ໃນສະພາວະແບບນັ້ນ ພວກເຂົາສາມາດຫ້າມຕົວເອງຈາກການຖອຍຫຼັງ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ໂສກເສົ້າ, ພວກເຂົາຍັງສາມາດສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໄດ້; ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນໂດຍສະເພາະທຳມະດ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍເຊື່ອວ່າ ທັນທີທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດ, ການປ່ຽນແປງກໍເກີດຂຶ້ນໃນສະພາວະຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພວກເຂົາກໍຖືກກຳຈັດອອກ. ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດ. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຜູ້ຄົນ, ຄວາມບໍ່ດື້ນລົນຂອງມະນຸດກໍຍັງຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ອຸດທິພາວະຂອງເຂົາກໍສໍ່າເກົ່າ, ແຕ່ເຂົາມີແສງເຍືອງທາງ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສະພາວະຂອງເຂົາກໍແຮງກ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ສະພາບການທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຂົາກໍເປັນປົກກະຕິ ແລະ ເຂົາປ່ຽນແປງຢ່າງໄວວາ. ໃນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ, ພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ຊາຕານ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສະພາວະເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ບໍ່ແຍກແຍະ, ແລ້ວທາງເຂົ້າສູ່ປະສົບການຕົວຈິງກໍບໍ່ຕ້ອງຖາມເຖິງເລີຍ, ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກະແຈສຳຄັນໃນການມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສາມາດເບິ່ງຜ່ານສິ່ງດັ່ງກ່າວ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ມັນຈະງ່າຍຂຶ້ນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ປະສົບກັບມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງຊາຕານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 446)

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນການພັດທະນາຢ່າງຫ້າວຫັນ, ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງຊາຕານແມ່ນການຖອຍຫຼັງ, ຄວາມບໍ່ດື້ນລົນ, ຄວາມກະບົດ, ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ການສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈແມ່ນແຕ່ຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ອ່ອນແອເກີນໄປທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຄົນຕົນເອງ.

ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຂ້ອນຂ້າງເປັນທຳມະຊາດ; ມັນບໍ່ໄດ້ບັງຄັບເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມ, ແແແລ້ວເຈົ້າຈະມີສັນຕິສຸກ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມ, ແລ້ວໃນພາຍຫຼັງ ເຈົ້າຈະຖືກປະນາມ. ດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າເຮັດຈະຖືກແຊກແຊງ ຫຼື ຖືກຈຳກັດ; ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ, ຈະມີຫົນທາງເພື່ອປະຕິບັດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບຈາກສິ່ງໃດໆ, ແຕ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພາລະກິດຂອງຊາຕານກໍ່ໃຫ້ເກີດການແຊກແຊງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໃນຫຼາຍໆສິ່ງ; ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອະທິຖານ, ຂີ້ຄ້ານເກີນໄປທີ່ຈະກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳເນີນຕາມຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ.
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ແຊກແຊງກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແຊກແຊງກັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທີ່ປົກກະຕິຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຫຼາຍໆສິ່ງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພວກມັນເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ຫຼັງຈາກສອງສາມມື້ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະສົດໃສຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າກໍຈັດເຈນຂຶ້ນ. ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກບາງຢ່າງກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆຂອງວິນຍານ ແແແລະ ເຈົ້າແຍກແຍະຢ່າງຊ້າໆວ່າ ຄວາມຄິດໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຈາກຊາຕານ. ບາງຢ່າງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຫ້າມເຈົ້າຈາກການນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກຊາຕານທັງໝົດ. ບາງສິ່ງກໍບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ກັບຕາ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າ ພວກມັນແມ່ນຫຍັງໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ; ໃນພາຍຫຼັງ ເຈົ້າກໍສາມາດເຫັນການສະແດງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໃຊ້ການແຍກແຍະ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເບິ່ງອອກຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ສິ່ງໃດມາຈາກຊາຕານ ແລະ ສິ່ງໃດຖືກນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກນຳພາໄປທາງທີ່ຜິດໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າຢ່າງງ່າຍດາຍ. ບາງເທື່ອ ເມື່ອສະພາບການຂອງເຈົ້າບໍ່ດີ, ແລ້ວເຈົ້າມີຄວາມຄິດບາງຢ່າງທີ່ນຳເອົາເຈົ້າອອກຈາກສະພາວະທີ່ບໍ່ດີ້ນລົນ. ສິ່ງນີ້ສະແດງວ່າ ເຖິງແມ່ນເມື່ອສະພາບການຂອງເຈົ້າບໍ່ອຳນວຍ, ຄວາມຄິດບາງຢ່າງຂອງເຈົ້າກໍຍັງສາມາດມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມັນບໍ່ເປັນຈິງທີ່ວ່າ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ດີ້ນລົນ, ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຊາຕານ; ຖ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແລ້ວເມື່ອໃດເຈົ້າຈະສາມາດປ່ຽນແປງສູ່ສະພາວະທີ່ດີໄດ້? ເມື່ອບໍ່ໄດ້ດີ້ນລົນມາໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ,

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະໃຫ້ເຈົ້າມີໂອກາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ; ພຣະອົງສຳພັດເຈົ້າ ແລະ ນຳເຈົ້າອອກຈາກສະພາວະທີ່ບໍ່ດີ້ນລົນຂອງເຈົ້າ.

ເມື່ອຮູ້ຈັກວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງ ແລະ ພາລະກິດຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງ, ເຈົ້າສາມາດປຽບທຽບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກັບສະພາວະຂອງເຈົ້າເອງໃນລະຫວ່າງການປະສົບການຂອງເຈົ້າ ແລະ ກັບປະສົບການຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈະມີຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກການໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະສາມາດຄວບຄຸມສະພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດຈຳແນກໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຫດການ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍເພື່ອຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແນ່ນອນ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ແຮງຜັກດັນຂອງເຈົ້າຈະຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຈະເຕັມໃຈສະແຫວງຫາ ແລະ ນຳໄປປະຕິບັດ. ພາສາເຊັ່ນນີ້, ພາສາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກການ ຄວນເປັນຈຸດເດັ່ນໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ. ຫາກປາສະຈາກມັນ, ປະສົບການຂອງເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍການແຊກແຊງຂອງຊາຕານ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ໂງ່ຈ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດນັ້ນແນວໃດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຊາຕານປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງລະມັດລະວັງຕໍ່ແຕ່ລະບາດກ້າວທີ່ເຈົ້າຍ່າງ. ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈທັງວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຊາຕານ; ທັງສອງພາລະກິດເປັນສ່ວນທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ໃນປະສົບການຂອງຜູ້ຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງຊາຕານ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 447)

ການເປັນມະນຸດທຳມະດາແມ່ນປະກອບມີຫຍັງແນ່? ຄວາມເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ສະຕິ ແລະ ບຸກຄະລິກ. ຖ້າຫາກເຈົ້າສາມາດບັນລຸເຖິງຄວາມເປັນປົກກະຕິໃນແຕ່ລະດ້ານເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແລ້ວ, ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຈົ້າກໍເຖິງລະດັບມາດຕະຖານແລ້ວ. ເຈົ້າຄວນຈະມີຄວາມຄ້າຍຄືກັບມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ປະພຶດຄືກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງບັນລຸເຖິງຂັ້ນສູງ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມໃນວຽກການທູດ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບຄົນປົກກະຕິ, ສາມາດເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆອອກ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍກໍເບິ່ງຄ້າຍຄືກັບມະນຸດທຳມະດາ. ເທົ່ານັ້ນກໍພໍແລ້ວ.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຕ້ອງການຈາກເຈົ້າແມ່ນບອນຢູ່ໃນຄວາມອາດສາມາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການໄລ່ເບັດຂຶ້ນຍອງງ່າໄມ້. ຈະບໍ່ມີພຣະທຳທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃດໆ ນຳມາປະຕິບັດກັບເຈົ້າ. ທຸກຄວາມບໍ່ຈິບງາມທີ່ສະແດງອອກ ຫຼື ຖືກເປີດເຜີຍຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າຕ້ອງຖືກກຳຈັດຖິ້ມ.

ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໂດຍຊາຕານ ແລະ ມີພິດຮ້າຍຈາກຊາຕານຫຼາຍເກີນໄປ. ທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າ ກໍເພື່ອກຳຈັດນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານອອກໄປ ໂດຍທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ມີຍົດສູງສົ່ງ ຫຼື ເປັນຄົນມີຊື່ສຽງ ຫຼື ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ສິ່ງນີ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດກັບພວກເຈົ້າແມ່ນສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ເປັນປົກກະຕິໃນຕົວພວກເຈົ້າ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກຜູ້ຄົນແມ່ນມີຈຳກັດ.

ຖ້າຫາກຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນມື້ນີ້ຖືກຂໍໃຫ້ປະພຶດຕົວຄືກັນກັບພະນັກງານລັດຖະບານ, ຝຶກເວົ້າດ້ວຍນໍ້າສຽງຂອງພະນັກງານລັດຖະບານ, ຝຶກວິທີເວົ້າແບບພະນັກງານການນຳຂັ້ນສູງຂອງລັດ ຫຼື ຝຶກໃນທ່າທາງ ແລະ ນໍ້າສຽງການປາກເວົ້າຂອງນັກຂຽນວັນນະຄະດີ ແລະ ນັກຂຽນນະວະນິຍາຍ, ການກະທຳແບບນີ້ກໍຈະບໍ່ໄດ້ຜົນເຊັ່ນກັນ. ມັນຈະບໍ່ບັນລຸຜົນໄດ້. ສະນັ້ນ ໂດຍອີງຕາມຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າ, ຢ່າງໜ້ອຍພວກເຈົ້າກໍຄວນສາມາດເວົ້າດ້ວຍປັນຍາ ແລະ ອ່ອນນ້ອມ ແລະ ການອະທິບາຍສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງຈັດເຈນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີອຸດົມຄົບຕາມເງື່ອນໄຂ. ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ ກໍຄວນບັນລຸໄດ້ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ປັດຈຸບັນ ບັນຫາຕົ້ນຕໍແມ່ນການກຳຈັດນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານອອກໃຫ້ໝົດ.

ເຈົ້າຕ້ອງກຳຈັດຄວາມບໍ່ຈິບງາມທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກໃຫ້ໝົດໄປ.

ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ໝົດໄປ, ເຈົ້າຈະສາມາດສຳຜັດເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂັ້ນສູງສຸດໄດ້ແນວໃດ? ຫຼາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ຍຸກສະໄໝໄດ້ປ່ຽນແປງ, ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຝຶກຝົນການຖ່ອມຕົວ ຫຼື ຄວາມອົດທົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມມີມາລະຍາດແບບນັກບຸນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໂຮ້ສາລະທີ່ສຸດ! ພວກເຂົາກໍມີຄວາມເປັນມະນຸດຮອດໜຶ່ງຂີດຢູ່ບໍ່? ພວກເຂົາມີຄຳພະຍານພຽງພໍທີ່ຈະເວົ້າເຖິງບໍ່? ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆເລີຍ. ແນ່ນອນວ່າ ການປະຕິບັດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບິດເບືອນ ແລະ ຜິດພາດນັ້ນ ລ້ວນແຕ່ຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.

ເຊັ່ນດຽວກັບຊີວິດທາງຈິດວິນຍານທີ່ແຂງກະດ້າງຂອງຜູ້ຄົນໃນອາດີດ ຫຼື ຮູບລັກສະນະຕາຍກະດ້າງ ແລະ ບໍ່ສະຫຼາດສະຫຼຽວ ເຊິ່ງສິ່ງທັງໝົດນີ້ ຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນແປງ. ການປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າເຮັດໂລເລ ຫຼື ເຮັດຕາມໃຈໃນເນື້ອໜັງ ແລະ

ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າ. ການເວົ້າແບບບໍ່ລະມັດລະວັງ ແມ່ນເຮັດບໍ່ໄດ້. ການປະພຶດຕົນແບບມະນຸດທຳມະດາ ແມ່ນການເວົ້າແບບກົງໄປກົງມາ. ຖ້າວ່າ ແມ່ນ ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ແມ່ນ, ບໍ່ ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່. ໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ເວົ້າຢ່າງເໝາະສົມ. ບໍ່ສໍ້ໂກງ, ບໍ່ຂີ້ຕົວະ. ຕ້ອງຮູ້ຈັກຂໍ້ຈຳກັດທີ່ຄົນທຳມະດາສາມາດບັນລຸໃນການປ່ຽນແປງນິໄສໄດ້. ຖ້າຫາກຍັງບໍ່ຮູ້ສິ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເພີ່ມຄວາມສາມາດແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາການຢູ່ລອດຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 448)

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ການທີ່ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາຄືການບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ນັ້ນກໍຄື ສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ສຳລັບມະນຸດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ໜ້າທີ່ຂອງເຂົາກໍຈະສຳເລັດ. ຂໍ້ບົກພ່ອງຂອງມະນຸດໃນຊ່ວງການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາກໍຄ່ອຍໆຫຼຸດລົງ ໂດຍຜ່ານປະສົບການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຜ່ານຂະບວນການຂອງການພິພາກສາຂອງພວກເຂົາ; ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຂັດຂວາງ ຫຼື ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ. ຜູ້ທີ່ຢຸດໃນການຮັບໃຊ້ ຫຼື ຍ້ອມແພ້ ແລະ ທໍ້ຖອຍ ຍ້ອນຢ້ານກົວຂໍ້ບົກພ່ອງທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ ຄືຄົນທີ່ຂີ້ຢ້ານທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດສະແດງອອກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນສະແດງອອກໃນຊ່ວງການຮັບໃຊ້ ຫຼື ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນຕົວສຳລັບພວກເຂົາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພັດພາກັນເຮັດຫຼິ້ນ ແລະ ເຮັດຢ່າງບໍ່ຕັ້ງໃຈ, ພວກເຂົາໄດ້ເສຍໜ້າທີ່ ທີ່ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຄວນມີ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຄົນທຳມະດາ"; ພວກເຂົາແມ່ນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຖືກເອີ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ເບິ່ງແຮງທາງພາຍນອກ ແຕ່ທາງໃນເນົ່າເໝັນບໍ? ຖ້າມະນຸດເອີ້ນຕົນເອງວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດສະແດງອອກເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້, ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້, ຄົນນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ ເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ໂດຍທຳມະຊາດ ແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ. ຖ້າມະນຸດສູນເສຍສິ່ງທີ່ຕົນເອງສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍທຳມະຊາດ ກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືວ່າ ເຂົາເປັນມະນຸດ ແລະ ເຂົາບໍ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະຢືນຢູ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຫຼື ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກເບິ່ງແຍງ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຂົາບໍ່ມີຄ່າພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກເບິ່ງແຍງດູແລ, ປົກປ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ສຸດທ້າຍກໍຈະສູນເສຍຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຂົາບໍ່ພຽງກຽດຊັງຄວາມປະພຶດຜິດຂອງຕົນ ແຕ່ພວກເຂົາເຜີຍແຜ່ແນວຄວາມຄິດຢ່າງບໍ່ມີຢາງອາຍວ່າ ວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກກະບົດເຫຼົ່ານີ້ຍັງປະຕິເສດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຈິງອີກ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ ທີ່ມີກັບຄວາມຕໍ່ຕ້ານແບບນີ້ ຈະມີສິດໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນແມ່ນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນໜີ້ພຣະອົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ພວກເຂົາຫັນຫລັງໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວກໍໂຈມຕີພຣະເຈົ້າວ່າຜິດ. ມະນຸດປະເພດນີ້ຈະມີຄຸນຄ່າໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມາກ່ອນການຖືກກຳຈັດ ແລະ ລົງໂທດບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືວ່າ ມີຄວາມຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງຢ່າງອາຊະຍາກຳຢູ່ແລ້ວ ເຊິ່ງແມ່ນແຕ່ຄວາມຕາຍກໍເປັນການລົງໂທດທີ່ບໍ່ພຽງພໍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງກ້າໂຕ້ຖຽງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືເອົາຕົວເອງມາມຽບເທົ່າກັບພຣະອົງ. ການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວສົມບູນຈະມີຄ່າຫຍັງ? ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃຫ້ສຳເລັດ, ພວກເຂົາຄວນຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ບຸນຄຸນ; ພວກເຂົາຄວນກຽດຊັງຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງຕົນ, ຄວາມກະບົດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຄວນເສຍສະລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດ ພວກເຂົາຈຶ່ງແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ສົມຄວນມີຄວາມສຸກກັບພອນ ແລະ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ພວກເຈົ້າສ່ວນຫຼາຍເປັນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າແນວໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງແນວໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດ ເຖິງສິ່ງນັ້ນຈະເປັນການສູນເສຍຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງແລ້ວບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເສຍສະລະຫຍັງແດ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງຫຼາຍຈາກເຮົາບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຈຳແນກໄດ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຫຼາຍພຽງໃດ? ພວກເຈົ້າຮັບໃຊ້ເຮົາແບບໃດ? ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດເພື່ອພວກເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບພິຈາລະນາເອົາສິ່ງນີ້ທັງໝົດແລ້ວບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນ ແລະ ປຽບທຽບສິ່ງນີ້ໃສ່ກັບສາມານສຳນຶກອັນເລັກນ້ອຍທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ? ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຈະມີຄ່າກັບໃຜ? ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ການເສຍສະລະອັນເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຈະມີຄ່າພໍກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າ?

ເຮົາບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ແລະ ເຮົາໄດ້ອຸທິດຢ່າງເຕັມທີ່ເພື່ອພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຈົ້າກໍຍັງເຊື່ອງຊ້ອນເຈດຕະນາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໄດ້ອຸທິດຕົນຕໍ່ເຮົາແບບບໍ່ເຕັມໃຈ. ນີ້ຄືຂອບເຂດໜ້າທີ່ ແລະ ວຽກງານດຽວຂອງພວກເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ? ຈະສາມາດຖືວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສະແດງອອກ ແລະ ດໍາລົງຢູ່ນັ້ນບໍ່ຊັດເຈນສໍາລັບພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າລົ້ມເຫຼວໃນການປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ໄດ້ມີການກຽມຄວາມກະລຸນາດັ່ງກ່າວໄວ້ສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄົນຕໍ່າຊາມຄືພວກເຈົ້າ, ແຕ່ກຽມໄວ້ສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ຂໍຫຍັງ ແລະ ເຕັມໃຈຍອມເສຍສະຫຼະ. ຄົນຄືພວກເຈົ້າ ທີ່ທໍາມະດາ ແມ່ນບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກສະຫວັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ມີແຕ່ຄວາມຍາກລໍາບາກ ແລະ ການລົງໂທດທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈະຕາມພວກເຈົ້າໄປທຸກມື້! ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາ, ຊະຕາກໍາຂອງພວກເຈົ້າເອງຈະພົບແຕ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາ, ຊີວິດພວກເຈົ້າເອງຈະຖືກລົງໂທດ. ຄວາມກະລຸນາ, ພອນ ແລະ ຊີວິດທີ່ວິເສດຂອງອານາຈັກຈະບໍ່ກ່ຽວຂອງຫຍັງກັບພວກເຈົ້າ.
ນີ້ຄືຈຸດຈົບທີ່ພວກເຈົ້າສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ເປັນຜົນກໍາຂອງການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າເອງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 449)

ຜູ້ທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ຈອງຫອງບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ຫຼື ປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງແບມືຂໍຄວາມກະລຸນາ ຄືກັບວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຂໍເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຂໍ, ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືວ່າ ເປັນຄົນມີເຫດຜົນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ ແລະ ໄຮ້ເຫດຜົນທີ່ສຸດ ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດສໍາເລັດໜ້າທີ່
ທີ່ຕົນເອງຄວນສໍາເລັດໃນລະຫວ່າງການດໍາເນີນພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງນັ້ນໄດ້.
ຄຸນຄ່າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຕົກຕໍ່າລົງຢ່າງໄວ.
ການທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕອບແທນເຮົາສທີ່ເຮົາສໍາລັບການສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຈົ້າ ນັ້ນຖືວ່າ ເປັນການຕໍ່ຕ້ານຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊິ່ງພຽງພໍທີ່ຈະປະນາມພວກເຈົ້າ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມບໍ່ກ້າຫານ, ຄວາມບໍ່ມີປັນຍາ, ຄວາມຕໍ່າຊາມ ແລະ ຄວາມໄຮ້ຄຸນຄ່າ. ແມ່ນຫຍັງໃຫ້ສິດພວກເຈົ້າຍື່ນມືຂອງພວກເຈົ້າອອກ?
ການທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ຊ່ວຍພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ,

ການທີ່ບໍ່ສາມາດຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ການທີ່ບໍ່ສາມາດຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາໄດ້ແມ່ນການກະທຳຜິດ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າພັດໂຈມຕີເຮົາ, ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີເຮົາ ແລະ ຈົ່ມວ່າເຮົາບໍ່ຊອບທຳ. ນີ້ບໍ່ຄືຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າ? ນີ້ບໍ່ຄືຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າ? ນອກຈາກສິ່ງນີ້ແລ້ວ ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດພາລະກິດຫຍັງໄດ້ແດ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ປະກອບສ່ວນຫຍັງແດ່ເຂົ້າໃນພາລະກິດທີ່ໄດ້ເຮັດໄປທັງໝົດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເສຍສະຫຼະຫຼາຍປານໃດ? ເຮົາໄດ້ສະແດງຄວາມອົດທົນຫຼາຍແລ້ວ ໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕຳນິພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຈົ້າຍັງມີຂໍ້ແກ້ຕົວກັບເຮົາຢ່າງໜ້າບໍ່ອາຍ ແລະ ຈົ່ມວ່າໃຫ້ເຮົາຢ່າງລັບໆ. ພວກເຈົ້າມີຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍຢູ່ບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດຈະມີຮອຍດ່າງຈາກຈິດໃຈ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າ. ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນວຽກງານຂອງມະນຸດແມ່ນເປັນບັນຫາກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງ ແຕ່ຖ້າມະນຸດບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ນັ້ນກໍສະແດງເຖິງການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາ. ລະຫວ່າງໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ເລື່ອງທີ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ວ່າຄຳສາບແຊ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ໜ້າທີ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ; ມັນແມ່ນວຽກງານທີ່ສະຫວັນສົ່ງມາ ແລະ ບໍ່ຄວນອີງໃສ່ຜົນຕອບແທນ, ເງື່ອນໄຂ ແລະ ເຫດຜົນ. ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຖືວ່າເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ. ການໄດ້ຮັບພອນແມ່ນເວລາທີ່ຄົນເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກໄດ້ປະສົບກັບການພິພາກສາ.

ການຖືກສາບແຊ່ງແມ່ນເວລາທີ່ໃຈຂອງບາງຄົນບໍ່ປ່ຽນແປງຫລັງຈາກປະສົບກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ມັນແມ່ນເວລາທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ນອກຈາກຖືກລົງໂທດ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ຖືກສາບແຊ່ງກໍຕາມ, ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກໍຄວນສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້; ນີ້ຄືທີ່ສິ່ງທີ່ໜ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດ.

ເຈົ້າບໍ່ຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າພຽງແຕ່ຢາກໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນປະຕິເສດທີ່ຈະກະທຳເພາະຢ້ານຖືກສາບແຊ່ງ. ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ວ່າ: ການປະຕິບັດໜ້າຂອງມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນເຮັດ ແລະ ຖ້າເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມກະບົດຂອງເຂົາ. ຜ່ານຂະບວນການຂອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະຄ່ອຍປ່ຽນແປງ ແລະ ຜ່ານຂະບວນການນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສະແດງເຖິງຄວາມສັດຊື່ຂອງຕົນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຍິ່ງເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ການສະແດງອອກຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະກາຍເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເຮັດໜ້າທີ່ແບບຜິວເຜີນ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈະຖືກທຳລາຍລ້າງໃນທີ່ສຸດ ເພາະວ່າມະນຸດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງເຂົ້າໃນກັນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ສຳເລັດ. ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຈະຖືກສາບແຊ່ງ. ບໍ່ມີພຽງແຕ່ການສະແດງອອກຂອງພວກເຂົາທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກນັ້ນແມ່ນຊົ່ວຮ້າຍໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 450)

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ຊາຕານປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃຫ້ປະຕິບັດ. ການສະແຫວງຫາຢ່າງກະຕືລືລົ້ນພຽງຢ່າງດຽວບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸຜົນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ວິທີການຮັບປະສົບການດັ່ງກ່າວກໍເໝືອນກັບການຮັບປະສົບການຂອງລໍເຣັນ ນັ້ນກໍຄື: ບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃດເລີຍ ແລະ ພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບປະສົບການຢ່າງດຽວ ໂດຍບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງ, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງ, ມະນຸດຈະເປັນແນວໃດຫາກປາສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ຄົນປະເພດໃດສົມບູນແບບ. ຄວນນຳໃຊ້ຫຼັກການໃດເມື່ອຮັບມືກັບຄົນຫຼາຍປະເພດ, ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນໄດ້ແນວໃດ, ຈະຮູ້ຈັກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ແລະ ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກຊີ້ນຳກັບຄົນແນວໃດ, ໃນສະຖານະການແບບໃດ ແລະ ຍຸກໃດ, ເພິ່ນບໍ່ມີການສັງເກດໃນຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ມີນິມິດຫຼາຍຢ່າງເປັນພື້ນຖານສຳລັບປະສົບການຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວຊີວິດກໍບໍ່ຕ້ອງຖາມເຖິງເລີຍ ແລະ ປະສົບການກໍແຮງໄກ; ພວກເຂົາສາມາດສືບຕໍ່ຍອມ ແລະ ອົດທົນກັບທຸກສິ່ງ ຢ່າງໂງ່ຈ້າ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຍາກທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີນິມິດຫຍັງເລີຍທີ່ເວົ້າມາຂ້າງເທິງ, ສິ່ງນີ້ກໍເປັນເຄື່ອງພິສູດທີ່ພຽງພໍແລ້ວວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່, ເຈົ້າເປັນເໝືອນກັບເສົາເກືອທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນອິດສະຣາເອັນຢູ່ສະເໝີ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີຫຍັງດີເລີຍ! ບາງຄົນຫຼັບຕາຍອມຕາມຢ່າງດຽວ,

ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຕົນເອງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທີການປະພຶດຂອງຕົນເອງເມື່ອຮັບມືກັບບັນຫາໃໝ່ໆ ຫຼື ພວກເຂົານຳໃຊ້ "ສະຕິປັນຍາ" ເພື່ອຮັບມືກັບບັນຫາທີ່ເລັກໆນ້ອຍໆ ເຊິ່ງບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະກ່າວເຖິງດ້ວຍຊ້ຳ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນປາສະຈາກການສັງເກດ, ຄືກັບວ່າ ຖ້າທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຄືການຍອມຮັບໃຫ້ຖືກກັ່ນແກ້ງ ແລະ ພວກເຂົາກໍເປັນເໝືອນເດີມຢູ່ສະເໝີ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ຄົນແບບນີ້ເປັນຄົນໂງ່ທີ່ປາສະຈາກການສັງເກດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາບໍ່ພະຍາຍາມນຳໃຊ້ມາດຕະການກັບສະຖານະການຕ່າງໆ ຫຼື ກັບຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈັກເທື່ອ.

ເຮົາໄດ້ເຫັນບາງຄົນຜູກມັດກັບຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາທີ່ກ່ຽວກັບຕົວພວກເຂົາເອງຫຼາຍ ເຖິງກັບວ່າເມື່ອຜະເຊີນໜ້າກັບຄົນທີ່ຄອບງຳດ້ວຍພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ, ພວກເຂົາກໍກົ້ມຫົວຂອງພວກເຂົາລົງ ແລະ ສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ກ້າຢືນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວໂທດຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ແລ້ວເມື່ອຜະເຊີນກັບພາລະກິດທີ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະຢືນຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພວກມັນ. ຄົນດັ່ງກ່າວນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດແບກຮັບພາລະກິດທີ່ໜັກໜ່ວງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແທ້ໆ. ຄົນໂງ່ປະເພດນີ້ບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ສະນັ້ນ ວິທີການຮັບປະສົບການດັ່ງກ່າວຄວນຖືກກຳຈັດ ຍ້ອນມັນບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນໄວ້ໄດ້ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວ່າດ້ວຍເລື່ອງປະສົບການ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 451)

ໃນກະແສປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະໜຸ່ມ ຫຼື ເຖົ້າກໍຕາມ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ໂດຍອີງຕາມພາລະໜ້າທີ່ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍຕົນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ໂດຍພຣະອົງ. ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ມີໃຜທີ່ສົມບູນແບບ. ບາງຄັ້ງພວກເຈົ້າກໍສາມາດເຮັດໄດ້ໜ້າທີ່ດຽວ

ແລະ ບາງຄັ້ງພວກເຈົ້າກໍເຮັດໄດ້ສອງໜ້າທີ່; ຕາບໃດທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດສຸດກໍາລັງຂອງຕົນເພື່ອທຸ້ມເທໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ສຸດທ້າຍແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໂດຍພຣະອົງ.

ຄົນໄວໜຸ່ມ ມີປັດຊະຍາຊີວິດໜ້ອຍກວ່າ ແລະ ຂາດສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກເຊິ່ງ. ພຣະເຈົ້າມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກເຊິ່ງຂອງມະນຸດມີຄວາມສົມບູນ ແລະ ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າທົດແທນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພວກເຂົາຂາດເຂີນ. ແນວໃດກໍຕາມ, ນິໄສຂອງຄົນໄວໜຸ່ມຍັງບໍ່ສະຖຽນ ແລະ ຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງມີການປະຕິຮູບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຄົນໄວໜຸ່ມມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາໜ້ອຍລົງ ແລະ ມີປັດສະຍາຊີວິດໜ້ອຍລົງ. ພວກເຂົາຄິດໃນທາງທີ່ງ່າຍດາຍ ແລະ ການພິຈາລະນາຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ສະລັບຊັບຊ້ອນ. ນີ້ແມ່ນດ້ານທີ່ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າຮູບເຂົ້າຮອຍ ແລະ ມັນເປັນດ້ານທີ່ເພິ່ງປາດຖະໜາ, ແຕ່ຄົນໄວໜຸ່ມພັດປະຕິເສດ ແລະ ຂາດສະຕິປັນຍາ ແລະ ນີ້ກໍແມ່ນຂົງເຂດທີ່ ຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າອາດຈະພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ຫລາຍໆສິ່ງທາງຈິດວິນຍານໄດ້ ແລະ ຄ່ອຍໆກາຍເປັນຜູ້ທີ່ເໝາະສົມກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະນໍາໃຊ້. ພວກອ້າຍ ແລະ ເອື້ອຍກໍສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ບາງຢ່າງ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຖືກພຣະເຈົ້າປະປ່ອຍ. ໂດຍທີ່ພວກອ້າຍ ແລະ ເອື້ອຍ ກໍລ້ວນແຕ່ມີດ້ານທີ່ເພິ່ງປາດຖະໜາ ແລະ ດ້ານທີ່ບໍ່ເພິ່ງປາດຖະໜາ. ພວກອ້າຍ ແລະ ເອື້ອຍມີປັດຊະຍາຊີວິດຫຼາຍກວ່າ, ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາຫລາຍກວ່າ, ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາລ້ວນຍຶດຕິດຢູ່ໃນກອບ, ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແບບອັດຕະໂນມັດ, ພວກເຂົານໍາໃຊ້ຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຕືລົບທົບໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນດ້ານທີ່ເພິ່ງປາດຖະໜາ. ແນວໃດກໍຕາມ, ພວກອ້າຍ ແລະ ເອື້ອຍເປັນຄົນໃຈເຢັນ ແລະ ເກັບກ່ຽວເອົາທຸກສິ່ງທີ່ປາກົດຂຶ້ນ; ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໝັ້ນທ່ຽງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີອາລົມທີ່ປັ່ນປ່ວນ. ພວກເຂົາຍອມຮັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງຊ້າໆ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຜິດພາດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ. ຕາບໃດທີ່ພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຖວາຍຕົວ ແລະ ຍອມຮັບເອົາພຣະທໍາໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ກັ່ນຕອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ລັງເລທີ່ຈະຖວາຍຕົນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ ແລະ ຈະບໍ່ວ່າດ້ອຍທາງໃດ ຖ້າພວກເຈົ້າຫາກບໍ່ຜ່ານການຕັດສິນ ຫລື ມີຄວາມຄິດອື່ນທີ່ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ນໍາໄປປະຕິບັດໃນຕົວຈິງ, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າປະຕິບັດໄດ້ຕາມເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຈົ້າກໍຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເປັນນ້ອງ ຫລື ເປັນອ້າຍ ຫລື ເປັນເອື້ອຍ, ພວກເຈົ້າຮູ້ໜ້າທີ່ທີ່ຕົນຄວນປະຕິບັດ. ພວກທີ່ຢູ່ໃນໄວໜຸ່ມຈະບໍ່ແຂງກະດ້າງ; ພວກທີ່ແກ່ກວ່າ ກໍບໍ່ເສີຍເມີຍ ແລະ

ຖອຍຫລັງ. ພວກເຂົາສາມາດນຳໃຊ້ຈຸດແຂງຂອງກັນລະກັນ ເພື່ອແກ້ໄຂຈຸດອ່ອນຂອງຕົນ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໂດຍບໍ່ມີອະຄະຕິໃດໆ. ສະພາບມິດຕະພາບໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງນ້ອງ ແລະ ພວກອ້າຍເອື້ອຍ. ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນໄດ້ດີຂຶ້ນ. ນ້ອງຊາຍ ແລະ ນ້ອງສາວ ບໍ່ດູຖູກພວກອ້າຍແລະເອື້ອຍ ແລະ ພວກອ້າຍແລະເອື້ອຍກໍບໍ່ຖືວ່າຕົນເອງຊອບທຳ. ສິ່ງນີ້ ບໍ່ມີການຮ່ວມມືທີ່ກົມກຽວກັນບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າຫາກແກ້ໄຂເລື່ອງນີ້ໄດ້ໝົດ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດໃນລຸ້ນຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 452)

ໃນອະນາຄົດ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫລື ຖືກສາບແຊ່ງ ກໍຈະຖືກຕັດສິນຕາມການກະທຳທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນມື້ນີ້. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ມັນກໍຈະເກີດຂຶ້ນດຽວນີ້ ໃນຍຸກສະໄໝນີ້; ຍັງບໍ່ມີໂອກາດອື່ນອີກ ໃນອະນາຄົດ. ຕອນນີ້, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການເວົ້າ. ໃນອະນາຄົດ, ບໍ່ວ່າຈະເກີດການທົດລອງຢ່າງໃດກັບພວກເຈົ້າ, ຈະເກີດເຫດການຫຍັງຂຶ້ນ ຫຼື ເກີດໄພພິບັດອັນໃດກັບພວກເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເດັດຂາດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໃສ. ສິ່ງນີ້ຈະເຫັນໄດ້ຈາກໃສ? ຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານຍຸກ ແລະ ສະໄໝທີ່ບໍ່ເຄີຍບັນລຸໃນລະດັບສູງຫລາຍຄືດັ່ງທີ່ມີໃນທຸກມື້ນີ້ ເຊິ່ງມັນໄດ້ເຂົ້າເຖິງຂອບເຂດສູງສຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນທ່າມກາງມະນຸດທັງປວງ ປັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນ. ຄົນໃນສະໄໝຜ່ານມາບໍ່ມີໃຜທີ່ໄດ້ສຳພັດກັບສິ່ງນີ້. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະເຢຊູກໍບໍ່ໄດ້ມີການເປີດເຜີຍຄືກັບໃນປັດຈຸບັນ; ພຣະທຳທີ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເຖິງຂັ້ນສູງສຸດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໜີໄປ ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງ ແລະ ການຕີສອນ, ສິ່ງນີ້ ພຽງພໍແລ້ວທີ່ຈະພິສູດວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເຖິງຈຸດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ມະນຸດຮັກສາໄວ້ໄດ້, ແຕ່ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈາກຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນໄດ້. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນໃນສິ່ງນີ້ໄດ້,

ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າສາມາດມີການຄົ້ນພົບສິ່ງໃໝ່ນີ້ໄດ້ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະບໍ່ລໍຖ້າການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນຢູ່ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນຈະເຮັດຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ ສຸດຄວາມສາມາດ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ທຸກວັນນີ້ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງໃສ່ໃຈກັບສິ່ງທີ່ເປັນລົບ. ກ່ອນອື່ນເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກໃນທາງລົບ. ເມື່ອເຈົ້າຮັບຜິດຊອບເລື່ອງຕ່າງໆ ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາຫົວໃຈແຫ່ງການສະແຫວງຫາ ແລະ ການໄຄ່ຄວ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາຫົວໃຈແຫ່ງການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າຄົ້ນພົບຈຸດອ່ອນຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງມັນ ແລະ ພວກເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ຕົນຄວນປະຕິບັດ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນການກ້າວໄປຂ້າງໜ້າທີ່ເປັນທາງບວກ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ: ພວກອ້າຍ ແລະ ເອື້ອຍມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ, ແຕ່ວ່າເຈົ້າກໍສາມາດອະທິຖານ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ... ຢູ່ໃນພຣະທຳ, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້, ໜ້າທີ່ໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໄດ້, ໃຫ້ເຈົ້າທຸ້ມເທໃສ່ດ້ວຍກຳລັງແຮງທັງໝົດທີ່ເຈົ້າສາມາດຮວບຮວມໄດ້. ຈົ່ງຢ່າຄອງຄອຍຢູ່ລ້າໆ. ການທີ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຈົນເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືບາດກ້າວທຳອິດ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 453)

ທຸກຄົນທີ່ປົງໃຈແລ້ວກໍສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ມີສິດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ອີງຕາມການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າ, ສາມາດສັງເກດເຫັນໄດ້ວ່າຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນໝາຍເຖິງການຕັ້ງໃຈເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໝາຍເຖິງການອອກເດີນທາງ, ການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການເສຍສະລະເພື່ອພຣະເຈົ້າແລະອື່ນໆ. ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອສາສະໜາຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງມືຖືພຣະຄຳພີ, ແລ່ນໄປແລ່ນມາເຮັດເປັນເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນແລະທຳທ່າຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ ໂດຍບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຜິດ. ນອກຈາກນັ້ນຍັງມີສາວົກສາສະໜາຫຼາຍຄົນທີ່ຄິດວ່າ

ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄືການສອນສາສະໜາໃນໂບດ, ຫລັງຈາກໄດ້ຮຽນຈົບຈາກວິທະຍາໄລສາສະໜາ, ພາກັນສອນຜູ້ຄົນໂດຍອ່ານບົດຕ່າງໆໃນພຣະຄຳພີ. ຍັງມີອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຫຼາຍຄົນຜູ້ທີ່ເປັນສະມາຊິກຄຣິສະຕັກຈັກເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການບໍ່ເຄີຍແຕ່ງງານ ຫຼື ສ້າງຄອບຄົວ ແລະ ອຸທິດຊີວິດຂອງຕົວເອງທັງໝົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້ກໍຍັງມີຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເຂດທຸກຍາກທີ່ເຊື່ອວ່າ ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກຜີສາດທັງຫຼາຍ ຫຼື ອະທິຖານ ແລະ ຮັບໃຊ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຕົນ. ລະຫວ່າງພວກເຈົ້າຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານເຖິງພຣະເຈົ້າທຸກມື້ແລະໄປໂບດຢູ່ທຸກແຫ່ງທຸກບ່ອນ. ນອກນີ້ກໍຍັງມີຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບໂບດຄືການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ສຸດທີ່ຈະຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍປານວ່າດາວໃນທ້ອງຟ້າ, ແຕ່ໃນຈຳນວນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ສາມາດຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ, ໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າໃນສິ່ງນີ້? ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ກໍເພາະວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມປະໂຫຍກທີ່ວ່າ “ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ” ເລີຍ ແລະ ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວິທີການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ມີຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າປະເພດໃດແທ້ທີ່ສາມາດສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້.

ຖ້າພວກເຈົ້າປາຖະໜາຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຳອິດພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ຄົນປະເພດໃດທີ່ມີຄຸນວຸດທິທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງນ້ອຍນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີ. ນອກຈາກນີ້, ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກເປົ້າໝາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກະທຳໃນທີ່ນີ້ ແລະ ປັດຈຸບັນນີ້. ຫລັງຈາກເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ ແລະ ຜ່ານການຊີ້ນຳຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງ ແລະ ຮັບເອົາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຈົ້າມີປະສົບການຕົວຈິງທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຈົ້າກໍຈະມີຄຸນວຸດທິທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫລັງຈາກ ເວລາພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ວິນຍານຕາຂອງພວກເຈົ້າ,

ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຈະແຈ້ງ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າເຖິງຄວາມເປັນຈິງດັ່ງກ່າວນີ້, ປະສົບການຂອງເຈົ້າກໍຈະເລິກເຊິ່ງ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ມີປະສົບການດັ່ງກ່າວກໍຈະສາມາດຢ່າງໃນທ່າມກາງຄຣິສະຕະຈັກ ແລະ ຊ່ວຍອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນດຶງເອົາຄວາມເຂັ້ມແຂງເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພື່ອທົດແທນຄວາມບົກພ່ອງຂອງຕົນເອງ ແລະ ຮັບເອົາຄັງຄວາມຮູ້ໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ບັນລຸຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງໃນລະຫວ່າງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຈົ້າ.

ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄວນເປັນຄົນທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຄວນເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກແພງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດລັບຫລັງຜູ້ຄົນ ຫຼື ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຄວາມປິຕິຍິນດີຈາກພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໄດ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັບປະຕິບັດຕໍ່ພາລະຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈ. ນີ້ຄືຄວາມໃກ້ຊິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຄວາມໃກ້ຊິດນີ້ຈະສາມາດປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງໂດຍກົງ ເພາະວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນຫົວໃຈຂອງຕົວເອງໄປແລ້ວ ແລະ ຍອມຮັບເອົາພາລະຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງພາລາຂອງຕົນເອງແລະບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃດໆກໍຕາມ. ເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມຫວັງແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ, ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອຖືພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືປະເພດຂອງຄົນທີ່ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ມີພຽງມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດແບ່ງປັນຄວາມກະວົນກະວາຍ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຈະເຈັບປວດແລະອິດເມື່ອຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ປັດເປົ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖິ້ມໄປ ເພາະພວກເຂົາຮັກໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ. ພຣະເຈົ້າຈະເອົາພາລະໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະເຮັດແມ່ນປາກົດອອກໃນຄໍາພະຍານຂອງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງ ແລະ ມີພຽງຜູ້ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປົກຄອງຮ່ວມກັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ເມື່ອເວລາໃດທີ່ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະໄດ້ປົກຄອງຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 454)

ພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິບັດຕາມການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເອົາໃຈໃສ່ທຸກຢ່າງຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດແຜນການ ຫຼື ຈັດແຈງເພື່ອພຣະອົງເອງ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງກໍຄືຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະອົງເອງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້ານຳອີກ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເປັນຢ່າງດີ (ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງກໍຄືພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງທີ່ໄດ້ຖືກປະຈັກພະຍານໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຍົກເລື່ອງນີ້ຂຶ້ນມາກ່າວກໍເພື່ອ ເອົາຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນມາສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງເລື່ອງນີ້). ພຣະອົງຖືເອົາແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນໃຈກາງ, ອະທິຖານເຖິງພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນສະເໝີ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນນັ້ນຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງເຄີຍອະທິຖານ ແລະກ່າວດັ່ງນີ້: "ແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະບິດາ! ຂໍໃຫ້ສຳເລັດຜົນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເທີນ ແລະ ຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງຂ້ານ້ອຍເລີຍ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດຕາມແຜນງານຂອງພຣະອົງນັ້ນເທີດ. ມະນຸດອາດອ່ອນແອ, ແຕ່ເຫດໃດພຣະອົງຕ້ອງເປັນຫ່ວງພວກເຂົາດ້ວຍ? ມະນຸດຄືມົດໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພວກເຂົາຈະເໝາະສົມກັບຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ໃນຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາພຽງແຕ່ໃຫ້ໄດ້ບັນລຸຜົນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດກັບຂ້ານ້ອຍໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງນັ້ນດ້ວຍເທີ້ນ". ລະຫວ່າງເດີນທາງໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະເຢຊູຮູ້ສຶກເຈັບປວດທີ່ສຸດເໝືອນດັ່ງກັບວ່າມີມີດມາສຽບແທງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາ ແມ່ນແຕ່ພຽງໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະຄືນຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ; ຈະມີພະລັງອຳນາດບາງຢ່າງບັງຄັບໃຫ້ພຣະອົງເດີນໜ້າໄປເລື້ອຍໆຈົນໄປເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງກໍຖືກຕອກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະກາຍເປັນເໝືອນເນື້ອໜັງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບ. ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດ. ແລະ ລອດພົ້ນຈາກໂສ້ເຫຼັກແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ແດນແຫ່ງມໍລະນາ. ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ຄວາມຕາຍ, ນາຮົກ ແລະ ແດນແຫ່ງມໍລະນາກໍໝົດອຳນາດລົງແລະຖືກທຳລາຍໂດຍພຣະອົງ. ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ສາມສິບປີ, ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາສາມສິບປີນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຄິດສົນໃຈກ່ຽວກັບຜົນໄດ້ ຫຼື

ຜົນເສຍຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ມີແຕ່ຄິດໃສ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນບິດາສະເໝີ. ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: “ນີ້ຄືບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ”. ເພາະວ່າການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບພາລະອັນໜັກໜ່ວງໃນການໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດໄວ້ເທິງບ່າໄລ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ບັງຄັບໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງໄປປະຕິບັດຕາມໃຫ້ສຳເລັດ. ພຣະອົງແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄຸນວຸດທິ ແລະ ມີສິດ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນດັ່ງກ່າວນັ້ນໃຫ້ສຳເລັດ. ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງອົດທົນກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງມະຫາສານເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເຄີຍຖືກຊາຕານຫຼອກລວງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍທໍ້ຖອຍໃຈ. ພຣະເຈົ້າມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ກັບພຣະອົງ ກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເຊື່ອໃຈແລະ ຮັກພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເປັນສ່ວນຕົວວ່າ: “ນີ້ຄືບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ”. ໃນເວລານັ້ນ, ມີພຽງພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິບັດສຳເລັດພາລະກິດນີ້ໄດ້ ແລະ ນີ້ຄືໜຶ່ງຜົນງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດໃນພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.

ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກຢ່າງເໝືອນພຣະເຢຊູ ແລະ ຫັນຫລັງໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະມອບໝາຍພາລະກິດອັນສຳຄັນນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີເງື່ອນໄຂພຽງພໍໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳເລັດຕາມການມອບໝາຍຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອນັ້ນພວກເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ສົມທຽບໃສ່ແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ, ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່? ຖ້າມື້ນີ້ ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດັ່ງກ່າວນີ້, ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າບໍ? ຄິດເບິ່ງໃຫ້ດີໆ, ແມ່ນເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ວ່າຮັບໃຊ້ຕົວເຈົ້າເອງ? ເຈົ້າຮັບໃຊ້ຊາຕານ, ແຕ່ເຈົ້າດື້ດ້ານເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ແບບນີ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນເຈົ້າໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າບໍ? ຫຼາຍຄົນລັບຫລັງເຮົາກໍຫລົງໄຫລນຳຖານະ, ພວກເຂົາໃສ່ໃຈຕົນເອງແຕ່ເລື່ອງກິນ, ພວກເຂົາຮັກການຫຼັບນອນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ດູແລແຕ່ເນື້ອຫນັງພາຍນອກ, ຢ້ານແຕ່ບໍ່ມີທາງຕັດຂາດອອກຈາກເນື້ອຫນັງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໄປໂບດເພື່ອກິນຂອງຟຣີ ຫຼື ນອກນັ້ນກໍຫາຕັກເຕືອນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ,

ພວກເຂົາຈະໂອ້ອວດຕົນເອງ ແລະ ສະແດງເປັນເຈົ້າເປັນນາຍບົງການຄົນອື່ນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະມັກເວົ້າສະເໜີວ່າພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະເວົ້າສະເໜີວ່າພວກເຂົາຄືຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກທີ່ສຸດບໍ? ຖ້າຫາກເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ກໍແປວ່າເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈແບບບໍ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຍັງບອກວ່າເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ກໍແປວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົມຄວນຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ມີຄວາມເມດຕາສຳລັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້! ໃນສາສະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກິນຟຣີ ແລະ ມີແຕ່ຫຼົງໄຫຼກັບຄວາມສຸກຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງເລື່ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມີແຕ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ດີສຳລັບຕົນເອງສະເໝີ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາວາງແຜນ ແລະ ໃຊ້ກົນອຸບາຍຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດ ແລະ ເປັນຄົນສອງໜ້າຄືກັບໝາຈິ້ງຈອກໃນສວນອະງຸ່ນທີ່ລັກກິນໝາກລະແຊ່ງ ແລະ ໂດດເຕັ້ນຢຽບຍໍ່າສວນອະງຸ່ນຢູ່ຕະຫຼອດ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນສາມາດເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າເໝາະສົມທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຣິສະຕະຈັກ. ເຈົ້າເໝາະສົມຈະໄດ້ຮັບເອົາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຜູ້ໃດຈະກ້າໄວ້ວາງໃຈຄົນຄືເຈົ້າ? ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັບໃຊ້ແບບນີ້ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະສາມາດກ້າມອບພາລະໜ້າທີ່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຈະບໍ່ຊັກຊ້າຖ່ວງເວລາບໍ?

ເວົ້າແບບນີ້ກໍເພື່ອພວກເຈົ້າອາດຈະເຂົ້າໃຈວ່າມີເງື່ອນໄຂຫຍັງແດ່ທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເພື່ອການຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ດູແລທຸກຢ່າງຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈໄດ້ ແລະ ທ້າຍທີ່ສຸດກໍຈະຖືກພິພາກສາໂດຍພຣະອົງ. ບາງເທື່ອມື້ນີ້ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າມີເຈດຕະນາເພື່ອຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພົວພັນກັບພຣະອົງໃນລັກສະນະທີ່ພໍເປັນພິທີ. ສະຫຼຸບຄື ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ ການພິພາກສາທີ່ໄຮ້ປານີຈະມາຫາເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຖືເອົາໂອກາດແຫ່ງການລິເລີ່ມວິທີຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງນີ້, ແລ້ວມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງເສຍກ່ອນ

ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄິດໃສ່ໃຈເຖິງເລື່ອງລົງຮັກພັກດີເທື່ອ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນອື່ນໆ, ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຄວນຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າຄວນຕັດສິນໃຈຮັກພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງພຣະເຍຊູ. ມີແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ, ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າຫາກເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໄດ້ພອນໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອການຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຄວນປ່ຽນທັດສະນະຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການສັດທາໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ປ່ຽນວິທີທາງທີ່ເຈົ້າເຄີຍຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າອີກຫຼາຍຄົນຈະຖືກສ້າງໃຫ້ສົມບູນແບບ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖິ້ມປະເຈົ້າ ແລະ ເໝືອນປີເຕີ ເຈົ້າຈະຖືກຈັດຢູ່ແຖວໜ້າຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ. ຖ້າຫາກເຈົ້າຍັງບໍ່ຍອມກັບໃຈ, ເຈົ້າຈະພົບຈຸດຈົບເໝືອນດັ່ງຊາວຢູເດຍ. ຜູ້ຄົນທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 455)

ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຊາຕາຫຼາຍຄົນເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ລວມທັງຜູ້ຄົນຈາກທຸກຊົນຊັ້ນທຸກສາຂາອາຊີບ. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອບັນລຸຜົນຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້ໄດ້ເກີດດອກອອກຜົນຢ່າງໂດຍບໍ່ມີບັນຫາ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເລືອກເອົາຜູ້ທີ່ຈະມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານທາງພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນສະຕິປັນຍາ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຫັນຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາໃນໂລກແທ້ຈິງເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພົວພັນກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຊັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ. ມື້ນີ້, ກຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າໂຊກດີທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນພອນທີ່ບໍ່ອາດຄຳນວນໄດ້ສຳລັບພວກເຈົ້າ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກຳລັງຍົກລະດັບເຈົ້າຂຶ້ນ. ໃນການເລືອກເອົາຄົນໃດໜຶ່ງມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງສະເໝີ. ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນແບບທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການໃຫ້ມັນເປັນ ນັ້ນກໍຄືເປັນເລື່ອງຂອງການກະຕືລືລົ້ນ. ມື້ນີ້ພວກເຈົ້າເຫັນແລ້ວວ່າ

ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແມ່ນເຮັດສິ່ງນັ້ນໂດຍການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດຂັ້ນຕໍ່າສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນຕ້ອງມີ.

ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຫັນປ່ຽນຈາກນິໄສທຸດຈະລິດບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າຫາກນິໄສຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນ ແລະ ລົງໂທດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ນິໄສຂອງເຈົ້າກໍຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຊາຕານຢູ່. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນແມ່ນອອກມາຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີຂອງຕົວເຈົ້າ. ມັນເປັນການຮັບໃຊ້ທີ່ອອກມາຈາກທາດແທ້ແບບຊາຕານຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍບຸກຄະລິກ ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍຄວາມມັກສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ; ນອກຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າຍັງຄິດວ່າພຣະເຈົ້າປິຕິຍິນດີໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢາກເຮັດ ແລະ ກຽດຊັງໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຢາກເຮັດ ແລະ ເຈົ້າຖືກຊີ້ນຳທັງໝົດໂດຍຄວາມມັກໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າເອງ. ນີ້ຈະເອີ້ນວ່າເປັນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ໃນທີ່ສຸດ, ທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຈະດື້ດ້ານຍິ່ງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ນິໄສຂອງເຈົ້າເສື່ອມໂຊມຢ່າງໜັກກວ່າເກົ່າ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະສ້າງກົດເກນສ່ວນຕົວກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍອີງໃສ່ບຸກຄະລິກຂອງເຈົ້າເອງເປັນຫຼັກ ແລະ ອີງຕາມປະສົບການທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການຮັບໃຊ້ຕາມທັດສະນະຄະຕິຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນຂອງມະນຸດ. ມັນແມ່ນປັດຊະຍາຂອງການດຳລົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ພວກນີ້ຕົກຢູ່ໃນກຸ່ມພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາ. ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຕື່ນຕົວ ແລະ ກັບໃຈ, ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍ່ຈະຫັນໄປຫາພຣະຄຣິດທຽມ ແລະ ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດຢ່າງແນ່ນອນ ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພຣະຄຣິດທຽມ ແລະ ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງຈະປາກົດຂຶ້ນຈາກທ່າມກາງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ. ຖ້າຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຮັດຕາມນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກະທຳຕາມຄວາມປະສົງສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາແມ່ນຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍທີ່ຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກທຸກເວລາ. ຜູ້ທີ່ໃຊ້ປະສົບການຫຼາຍປີໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເພື່ອຊະນະໃຈຄົນອື່ນ, ສັ່ງສອນພວກເຂົາ ແລະ ເປັນເຈົ້ານາຍຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ; ຢືນຢູ່ທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍກັບໃຈ, ບໍ່ເຄີຍສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປ່ອຍວາງຜົນປະໂຫຍດຈາກຕຳແໜ່ງ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນບຸກຄົນປະເພດດຽວກັບໂປໂລທີ່ອວດອ້າງຄວາມເປັນອາວຸໂສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂອ້ອວດຄຸນວຸດທິຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ນຳເອົາຄົນປະເພດນີ້ໄປສູ່ຄວາມສົມບູນ. ການຮັບໃຊ້ແບບນີ້ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນມັກຍຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າ. ພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບແນວຄວາມຄິດໃນອະດີດ, ຍຶດຕິດກັບສິ່ງຕ່າງໆຈາກອະດີດ. ນີ້ແມ່ນອຸປະສັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມພວກມັນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບີບຮັດເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກຍໍເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຫັກຂາແລ່ນ ຫຼື ຫັກຫຼັງເຈົ້າໂດຍໃຊ້ແຮງງານໜັກກໍ່ຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກຂ້າໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກໍ່ຕາມ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຈະບອກວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທາງບໍລິການທາງສາສະໜາຕ້ອງຖືກຫ້າມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 456)

ມາຮອດວັນນີ້, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບ, ຜູ້ທີ່ພ້ອມຈະປ່ອຍວາງຄວາມເປັນຕົວຕົນເກົ່າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ ສັດຊື່ ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄວນລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະເຈົ້າມີຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ພາລະກິດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ພຣະທຳທີ່ລ້ຳຄ່າຂອງພຣະອົງກຳລັງລໍຖ້າຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຊື່ນຊົມ. ດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ, ຜູ້ທີ່ມີຖານະອາວຸໂສ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງໄດ້ ເຫັນວ່າເປັນການຍາກທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາສິ່ງໃໝ່ໆເຫຼົ່ານີ້. ບໍ່ມີທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສົມບູນແບບໄດ້. ຖ້າຫາກວ່າບຸກຄົນນັ້ນບໍ່ຕັ້ງໃຈເຊື່ອຟັງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບສິ່ງໃໝ່ໆເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານຫຼາຍຂຶ້ນ, ເວົ້າຫຼົງໄຫຼຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຈົບລົງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ. ໃນການເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະຍົກລະດັບຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່. ພຣະອົງຈະຕັດສາວົກສາສະໜາຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າວ່າເປັນຜູ້ອາວຸໂສອອກທັງໝົດ. ຜູ້ທີ່ດື້ດ້ານຕໍ່ຕ້ານການປ່ຽນແປງ ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ເຈົ້າຢາກເປັນໜຶ່ງໃນບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ເຈົ້າໃຫ້ການຮັບໃຊ້ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມມັກສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າບໍ ຫຼື ເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງບໍ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ດ້ວຍຕົວຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນສາວົກສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້ບໍ ຫຼື ເຈົ້າແມ່ນເດັກເກີດໃໝ່ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍພຣະເຈົ້າບໍ?

ການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫຼາຍປານໃດ? ໃນນັ້ນມີຫຼາຍປານໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສົນໃຈລຳລຶກເຖິງ? ຫຼັງຈາກຫຼາຍປີໃນການຮັບໃຊ້, ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໄປຫຼາຍປານໃດ? ເຈົ້າຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວບໍ? ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຈະປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງດ້ານສາສະໜາແບບເກົ່າຂອງເຈົ້າໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ດີຂຶ້ນ. ມັນຍັງບໍ່ຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນຕອນນີ້. ຄວາມຄິດທາງສາສະໜາແບບເກົ່າຈະບີບບັງຄັບຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ປະສົບການທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຈະນຳພວກເຂົາອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມວິທີທາງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປ່ອຍວາງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ມັນຈະກາຍເປັນສິ່ງກີດຂວາງການຈະເລີນເຕີບໂຕໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະອົງສົມບູນແບບຢູ່ສະເໝີ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບການຕັດສິນ ແລະ ການລົງໂທດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ. ຖ້າເຈົ້າຍອມປະຖິ້ມແນວທາງປະຕິບັດ ແລະ ກົດທາງສາສະໜາເກົ່າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢຸດຕິໃຊ້ຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາແບບເກົ່າເປັນເຄື່ອງວັດແທກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນນີ້, ພຽງເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍ່ຈະມີອະນາຄົດໃໝ່. ແຕ່ວ່າຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າ, ຖ້າເຈົ້າຍັງຄົງຮັກສາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ ກໍ່ບໍ່ມີທາງທີ່ເຈົ້າຈະສາດມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈຄົນເຊັ່ນນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າຢາກເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບ ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໃຈຍອມປະຖິ້ມທຸກສິ່ງຈາກເມືອກ່ອນທັງໝົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນເມື່ອກ່ອນ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດປະຖິ້ມມັນໄດ້ ແລະ ຢຸດຍຶດຕິດກັບມັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ສຳເລັດໂດຍກົງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຕາມ ມື້ນີ້ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມມັນ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຍຶດຕິດກັບມັນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ທຸກສິ່ງຢ່າງຕ້ອງຖືກຟື້ນຟູຄືນໃໝ່. ໃນພາລະກິດ ແລະ ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອ້າງອີງເຖິງສິ່ງເກົ່າທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຸດຄົ້ນເຖິງປະຫວັດສາດ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນເຮັດໃນສິ່ງໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຍຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດແມ່ນແຕ່ກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງເອງຈາກອະດີດ; ຈາກສິ່ງນີ້ຈະເຫັນໄດ້ຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນໃດໆ. ໃນກໍລະນີນີ້ ແລະ ໃນນາມເປັນມະນຸດ, ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດຢູ່ກັບສິ່ງເກົ່າໃນອະດີດຢູ່ສະເໝີ, ປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍວາງ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດໃນຮູບແບບທຳນຽມຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນທາງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ, ແລ້ວຄຳເວົ້າ ແລະ

ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປັນການຕໍ່ຕ້ານບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈປ່ອຍໃຫ້ໝົດທັງຊີວິດຂອງເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫາຍະນະ ແລະ ພິນາດໄປກັບສິ່ງເກົ່າເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ສິ່ງເກົ່າເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຢາກເປັນຄົນປະເພດນັ້ນບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເປັນແບບນັ້ນແທ້, ຈົ່ງຢຸດຕິໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຢູ່ໂດຍໄວ ແລະ ຫັນກັບມາ ເລີ່ມຕົ້ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃໝ່. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົດຈຳການຮັບໃຊ້ໃນອະດີດຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທາງບໍລິການທາງສາສະໜາຕ້ອງຖືກຫ້າມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 457)

ເມື່ອເວົ້າເຖິງພາລະກິດ, ມະນຸດເຊື່ອວ່າພາລະກິດແມ່ນຕ້ອງແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ເທດສະໜາໃນທຸກບ່ອນ ແລະ ໃຊ້ເວລາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຄວາມເຊື່ອນີ້ຖືກຕ້ອງ, ມັນກໍເປັນພຽງດ້ານດຽວ; ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດບໍ່ແມ່ນການເດີນທາງໄປໆມາໆເພື່ອພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ນອກເໜືອຈາກນີ້, ພາລະກິດນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບພັນທະກິດ ແລະ ການຕອບສະໜອງພາຍໃນຈິດວິນຍານ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຫຼາຍຄົນບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກມີປະສົບການຫຼາຍປີ, ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດທີ່ມະນຸດຄິດຂຶ້ນແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ. ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈສິ່ງໃດໃນເລື່ອງພາລະກິດ ແລະ ນີ້ກໍຄືເຫດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດຈຶ່ງຍັງຢູ່ໃນດ້ານດຽວມາຕະຫຼອດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຈະມີປະສົບການທີ່ດີຂຶ້ນໃນທຸກດ້ານ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່. ພາລະກິດບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນເພື່ອມອບຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ພາລະກິດໝາຍເຖິງການທີ່ມະນຸດໃຊ້ຄວາມຊື່ສັດທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄອຍຮັບໃຊ້ມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າໃຈ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພາລະກິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ລະຫວ່າງເສັ້ນທາງການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ການມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກວິທີການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວິທີການເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ,

ສາກຄອຍຮັບໃຊ້ ແລະ ຕອບສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດ ແລະ ຍັງເປັນທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ມີຫຼາຍຄົນທີ່ພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບການເດີນທາງໄປມາເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ເທດສະໜາໃນທຸກບ່ອນ, ແຕ່ພາກັນເບິ່ງຂ້າມປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ນຳພາໃຫ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄອຍຮັບໃຊ້ມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ພຽງແຕ່ຖືວ່າການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ການເທດສະໜາເປັນທາງເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຖືວ່າປະສົບການຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາເອງເປັນທາງເຂົ້າທີ່ສຳຄັນ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາໃຊ້ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພາລະກິດທີ່ສືບມາຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເພື່ອເປັນປະໂຫຍດໃນການສັ່ງສອນຄົນອື່ນ. ເມື່ອເວລາເທດສະໜາ, ພວກເຂົາແມ່ນແບກຫາບພາລະຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນເວລານັ້ນ ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ຄືກັບວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນປະສົບການຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພວກເຂົາກ່າວໃນເວລານັ້ນແມ່ນຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາເອງ ແຕ່ອີກຄັ້ງໜຶ່ງກໍ ຄືກັບວ່າປະສົບການຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ຊັດເຈນດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອະທິບາຍ. ນອກຈາກນັ້ນ ກ່ອນທີ່ຈະເວົ້າ ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີວີ່ແວວວ່າຈະເວົ້າຫຍັງເລີຍ, ແຕ່ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາ, ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນລັ່ງໄຫຼອອກມາຢ່າງບໍ່ຮູ້ຈົບ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເທດສະໜາໄປໃນລັກສະນະນັ້ນເທື່ອໜຶ່ງ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າວຸດທິພາວະຕົວຈິງຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່າເທົ່າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອ ແລະ ໃນສະຖານະການທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າເປັນເວລາສອງສາມຄັ້ງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະກຳນົດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ມີວຸດທິພາວະແລ້ວ ແລະ ເຊື່ອຢ່າງຜິດໆວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນທາງເຂົ້າ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງເຈົ້າເອງ. ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການນີ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເຈົ້າກໍຈະເລີ່ມບໍ່ເຄັ່ງຄັດກ່ຽວກັບທາງເຂົ້າຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະກ້າວເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມຂີ້ຄ້ານໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ເຊົາໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຂອງທາງເຂົ້າຂອງເຈົ້າເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າຄອຍຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ເຈົ້າຕ້ອງແຍກແຍະຢ່າງຊັດເຈນລະຫວ່າງວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ທາງເຂົ້າຂອງເຈົ້າສະດວກຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ປະສົບການຂອງເຈົ້າມີຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອມະນຸດຖືພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນດັ່ງປະສົບການຂອງພວກເຂົາເອງ,

ສິ່ງນີ້ຈະກາຍມາເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການເສື່ອມໂຊມຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາບອກວ່າ ໜ້າທີ່ຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດ, ພວກເຈົ້າຄວນຖືວ່າທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າເປັນບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 458)

ຄົນໃດໜຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພໍໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອນຳຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ເພື່ອນຳມະນຸດມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອແນະນຳພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບມະນຸດ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍເຮັດໃຫ້ໝາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສົມບູນ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ມັນຈຳເປັນທີ່ສຸດທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພາລະກິດຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ດັ່ງທີ່ຄົນໜຶ່ງຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້, ມະນຸດທຸກຄົນກໍສົມຄວນຄ່າໃນການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມີປະເດັນໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈ: ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຖືກມອບໝາຍໂດຍພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດເວົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກບໍ່ແມ່ນວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດທັງໝົດ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດມາຮູ້ຈັກຄວາມບົກພ່ອງຂອງພວກເຈົ້າໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ, ໃນທາງນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບທາງເຂົ້າທີ່ດີຂຶ້ນໃນພາລະກິດຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດເຫັນວ່າການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດເອງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມີໂດຍກຳເນີດພາຍໃນພວກເຂົາ, ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດເຕີບໃຫຍ່. ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນມະນຸດແທນທີ່ເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ໃນສະພາວະປົກກະຕິ; ໃນເວລານັ້ນ, ມະນຸດເຂົ້າໃຈຜິດຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າແສງສະຫວ່າງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແມ່ນວຸດທິພາວະໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງພວກເຂົາເອງ, ຍ້ອນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສ່ອງແສງສະຫວ່າງແມ່ນທຳມະດາທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະອົງກໍນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ມະນຸດມີໂດຍກຳເນີດໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດ. ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ເວົ້າ ຫຼື ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານຫຼືເຮັດການອຸທິດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມຈິງຈະຍິ່ງຈັດເຈນຂຶ້ນກັບພວກເຂົາທັນທີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຄວາມເປັນຈິງ

ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນກໍເປັນພຽງແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ (ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ແສງສະຫວ່າງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດ) ແລະ ບໍ່ໄດ້ແທນວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ. ຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການທີ່ມະນຸດຜະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ການທົດລອງບາງຢ່າງ, ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຂອງມະນຸດກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຈະແຈ້ງພາຍໃຕ້ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ວຸດທິພາວະຂອງຕົນເອງບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ, ການຄຳນຶງເຖິງແຕ່ຕົນເອງ ແລະ ຄວາມໂລບຂອງມະນຸດຈະປະກົດຂຶ້ນທັງໝົດ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບປະສົບການດັ່ງກ່າວສອງສາມຄັ້ງແບບນີ້ ຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນພາຍໃນວິນຍານຂອງພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະສົບໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງພວກເຂົາເອງ, ແຕ່ເປັນແສງເຫຼືອງທາງຊົ່ວຄາວຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມະນຸດພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງນັ້ນ. ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃສ່ມະນຸດເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໃນລັກສະນະທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ແຕກຕ່າງໂດຍບໍ່ອະທິບາຍວ່າ ສິ່ງຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ ຫຼື ພວກມັນກຳລັງຈະໄປໃສ. ນັ້ນກໍຄື ແທນທີ່ຈະລວມເອົາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງມະນຸດເຂົ້າໃນການເປີດເຜີຍນີ້ ພຣະອົງເປີດເຜີຍຄວາມຈິງໂດຍກົງ. ເມື່ອມະນຸດພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນທາງເຂົ້າ ແລະ ແລ້ວກໍຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ສິ່ງນີ້ກໍກາຍມາເປັນປະສົບການຕົວຈິງຂອງມະນຸດ... ສະນັ້ນ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໃນເວລາດຽວກັນ ພວກເຈົ້າກໍຄວນໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າຂຶ້ນຕື່ມ, ເບິ່ງວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງແທ້ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ພ້ອມທັງເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຂົ້າໃນທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນຫຼາຍທາງເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອວ່າທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເກີດຂຶ້ນໃນຕົວພວກເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງປະສົບການຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຈົ້າຈະມາຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ພ້ອມທັງຕົນເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໃນທ່າມກາງຂອງຄົນທີ່ຮູ້ວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານມີຫຼາຍປານໃດ, ພວກເຈົ້າຈະພັດທະນາຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າ

ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມໃກ້ຊິດກັບຫຼາຍຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້. ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຮານ ແລະ ຫຼໍ່ຫຼອມຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມທົນທຸກ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຫວາດຫວັ່ນ; ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຢ້ານກໍຄືການມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ເຊິ່ງເປັນມື້ທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ, ພວກເຈົ້າກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍສູນເປົ່າ; ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ມີທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ການທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມຫຼົງໄຫຼຂອງມະນຸດ; ມັນແມ່ນເພື່ອເປີດຫົນທາງສຳລັບທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດ ພ້ອມທັງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈາກສິ່ງນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະເກີດມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (2)" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 459)

ມີການຄາດເຄື່ອນໜ້ອຍໃນພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່າ. ຄົນທີ່ອາໄສຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເຮັດຜິດພາດຮ້າຍແຮງພໍສົມຄວນ. ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນສະແດງຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງຫຼາຍເກີນໄປ ເຊິ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດອຸປະສັກໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ບໍ່ວ່າຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນຈະດີສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານກັບການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ ແລະ ການພິພາກສາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດໄດ້ດີພຽງໃດ ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ ເປັນຜົນຂອງຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຄວາມດີຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ. ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ ແລະ ການພິພາກສາແມ່ນຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກລິຮານ, ຈັດການ ແລະ ພິພາກສາ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາບໍ່ສະແດງອອກເຖິງຫຍັງນອກຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ

ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ທີ່ເຈືອປົນກັບຄວາມສະຫຼາດ ແລະ ຄວາມສາມາດຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງມະນຸດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ຕິດຕາມຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໂດຍຄວາມສາມາດມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນພວກເຂົາສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການຫຼາຍຢ່າງເກີນໄປຂອງມະນຸດ, ເຊິ່ງເກືອບແຍກອອກຈາກເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນເຫຈາກສິ່ງນັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ, ພາລະກິດຂອງຄົນປະເພດນີ້ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນນຳພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີແມ່ນບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີຄຸນສົມບັດສາມາດນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມອບທາງເຂົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນສູ່ຄວາມຈິງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດສາມາດປ່ຽນແປງໄປຈາກບຸກຄົນສູ່ບຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຖືກປົດປ່ອຍ ແລະ ຮັບອິດສະລະພາບ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ການມີທາງເຂົ້າທີ່ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນໃນຄວາມຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ພາລະກິດຂອງຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດແມ່ນບໍ່ເປັນໄປຕາມຄາດຫວັງຫຼາຍ. ພາລະກິດຂອງເຂົາໂງ່ຈ້າ. ເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາສູ່ກົດລະບຽບເທົ່ານັ້ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນບໍ່ປ່ຽນແປງໄປຈາກບຸກຄົນສູ່ບຸກຄົນ; ເຂົາບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນ. ໃນພາລະກິດປະເພດນີ້ ມີກົດລະບຽບຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ທິດສະດີຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ສູ່ການປະຕິບັດປົກກະຕິແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດໄດ້. ມັນສາມາດພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍຶດຖືກົດລະບຽບສອງສາມຂໍ້ທີ່ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ. ການນຳພາແບບນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ຫຼົງທາງ. ເຂົານຳພາເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄືກັບເຂົາ; ເຂົາສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສິ່ງທີ່ເຂົາມີ ແລະ ເປັນ. ເພື່ອທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຈະແຍກແຍະວ່າ ຜູ້ນຳມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ບໍ່, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງເບິ່ງທີ່ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົານຳພາ ແລະ ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເບິ່ງວ່າ ຜູ້ຕິດຕາມໄດ້ຮັບຫຼັກການຕາມຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບວິທີການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການປ່ຽນແປງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າຄວນຈຳແນກລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງຂອງຜູ້ຄົນປະເພດຕ່າງໆ; ເຈົ້າບໍ່ຄວນເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ໂງ່ຈ້າ. ສິ່ງນີ້ມີຜົນຕໍ່ເລື່ອງທາງເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈຳແນກວ່າ ການເປັນຜູ້ນຳຂອງໃຜມີເສັ້ນທາງ ແລະ ຂອງໃຜບໍ່ມີ,

ເຈົ້າກໍຈະຖືກຫຼອກລວງໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ທຸກສິ່ງນີ້ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ. ມີຄວາມເປັນທຳມະຊາດຫຼາຍເກີນໄປໃນພາລະກິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ; ມັນປະປົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດຫຼາຍຢ່າງ. ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມເປັນທຳມະຊາດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເກີດມາພ້ອມ. ມັນບໍ່ແມ່ນຊີວິດຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຈັດການ ຫຼື ຄວາມເປັນຈິງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະສາມາດສົ່ງເສີມຄົນທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຊີວິດໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດດັ້ງເດີມທີ່ມະນຸດເປັນແມ່ນຄວາມສະຫຼາດ ແລະ ພອນສະຫວັນທີ່ມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງເຂົາ. ຄວາມສະຫຼາດ ຫຼື ພອນສະຫວັນປະເພດນີ້ຫ່າງຈາກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນຫຼາຍ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກລິຮານ ແລະ ຈັດການ, ຈະມີຊ່ອງວ່າງທີ່ກວ້າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກ ແລະ ຄວາມຈິງ; ສິ່ງທີ່ເຂົາສະແດງອອກຈະປະສົມກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ເຊັ່ນ: ຈິນຕະນາການ ແລະ ປະສົບການຝ່າຍດຽວຂອງເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໂດຍລວມ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບທາງເຂົ້າຂອງທຸກຄົນ. ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງສ່ວນໃຫຍ່ຈາກຜູ້ຄົນແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ, ຄືກັບວ່າພວກເຂົາເປັນເປັດທີ່ຖືກໄລ່ໃຫ້ບິນງ່າໄມ້. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ. ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຂົາແຜ່ຄຸມໄປທົ່ວທຸກພາກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເກີດພ້ອມກັບສັນຊາດຕະຍານໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ຫຼື ເຂົາບໍ່ມີສັນຊາດຕະຍານທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໂດຍກົງ. ຖ້າປະກອບກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ເມື່ອບຸກຄົນທີ່ທຳມະຊາດປະເພດນີ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ມັນຈະບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການລົບກວນບໍ? ແຕ່ວ່າມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງໃນພາລະກິດຂອງເຂົາຈະຫາຍໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມົນທິນຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງມີໜ້ອຍລົງ ແລະ ພາລະກິດ ແລະ ການບໍລິການຂອງເຂົາກໍຍິ່ງຍັບເຂົ້າໃກ້ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງເຂົາກໍເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ມັນຍັງກາຍມາເປັນຈິງອີກດ້ວຍ. ຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍສະເພາະ. ມະນຸດມີຈິນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ປະສົບການອັນຍາວນານໃນການຈັດການກັບເລື່ອງຕ່າງໆ. ຖ້າລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຜ່ານການລິຮານ

ແລະ ການເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ພວກມັນກໍຈະເປັນອຸປະສັກຕໍ່ພາລະກິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຍັ່ງເຖິງລະດັບທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດໄດ້, ໂດຍສະເພາະພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 460)

ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ກ່ຽວກັບສະພາບການທັງຫຼາຍຂອງມະນຸດທີ່ຈະຜະເຊີນ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາ. ໂດຍສະເພາະຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປະສານງານ ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ດີກ່ຽວກັບສະພາບການທັງຫຼາຍ ທີ່ມາຈາກພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບປະສົບການ ແລະ ວິທີທາງທັງຫຼາຍໃນການເຂົ້າສູ່, ມັນກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ປະສົບການຂອງເຈົ້າແມ່ນມາຈາກມຸມມອງດ້ານດຽວ. ຖ້າບໍ່ຮູ້ຈັກສະພາບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈບັນດາຫຼັກການຂອງຄວາມຈິງ, ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສນັ້ນສຳເລັດ. ຖ້າບໍ່ຮູ້ບັນດາຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ຖ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບໝາກຜົນທີ່ເກີດຈາກພາລະກິດນັ້ນ, ມັນກໍຍາກທີ່ຈະເບິ່ງເຫັນວຽກງານຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງເປີດເຜີຍວຽກງານຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເລັ່ງໃສ່ໃຈກາງຂອງບັນຫາ; ພ້ອມນີ້ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມນອກຮູ້ນອກທາງຫຼາຍຢ່າງໃນການປະຕິບັດ ຫຼື ບັນຫາຂອງຜູ້ຄົນ ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຂົາອາດຈະຮັບຮູ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກບໍ່ດີ ຫຼື ຢູ່ຊື່ໆ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມລຳບາກແທ້ຈິງທີ່ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມີ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງໄຮ້ເຫດຜົນ ຫຼື "ພະຍາຍາມສອນໝູໃຫ້ຮ້ອງເພງ"; ນັ້ນແມ່ນການປະພຶດຂອງຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ. ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທັງຫຼາຍຂອງມະນຸດ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງພະລັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມລຳບາກຂອງມະນຸດ, ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດ, ເບິ່ງເຫັນປະເດັນສຳຄັນຂອງບັນຫາ ແລະ ເຂົ້າເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງບັນຫາ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມນອກຮູ້ນອກທາງ ຫຼື ຂໍ້ຜິດພາດ. ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນນະສົມບັດໃນການປະສານງານເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈບັນຫາຫຼັກ ແລະ ເຫັນຫຼາຍສິ່ງຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ.

ລັກສະນະທີ່ເຈົ້າມີປະສົບການຄືລັກສະນາທີ່ເຈົ້ານໍາພາຜູ້ອື່ນ. ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈໜັງສື ແລະ ທິດສະດີຕ່າງໆ, ເຈົ້າກໍຈະນໍາພາຜູ້ອື່ນໃຫ້ເຂົ້າໃຈໜັງສື ແລະ ທິດສະດີຕ່າງໆ. ວິທີທີ່ເຈົ້າມີປະສົບການກັບໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນວິທີການທີ່ເຈົ້າຈະນໍາພາຜູ້ອື່ນ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໄປສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທັງຫຼາຍນີ້ ແລະ ແນມເຫັນຫຼາຍສິ່ງໃນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດນໍາພາຜູ້ອື່ນໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທັງຫຼາຍ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້ານໍາພາກໍຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ນິມິດຢ່າງຊັດເຈນ. ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈໃສ່ກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເໜືອທໍາມະຊາດ, ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້ານໍາພາກໍຈະຕັ້ງໃຈໃສ່ກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເໜືອທໍາມະຊາດເຊັ່ນກັນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບການປະຕິບັດ ແລະ ພຽງເນັ້ນໃສ່ແຕ່ການເວົ້າ, ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້ານໍາພາກໍຈະຕັ້ງໃຈໃສ່ແຕ່ກັບການເວົ້າ ໂດຍບໍ່ມີການປະຕິບັດຫຍັງ, ບໍ່ປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ແຕ່ກະຕືລືລົ້ນກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີການປະຕິບັດຄວາມຈິງເລີຍ. ມະນຸດທັງໝົດແມ່ນສະໜອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ປະເພດຂອງຄົນຈະກໍານົດເສັ້ນທາງທີ່ເຂົານໍາພາຄົນອື່ນ ແລະ ປະເພດຂອງຄົນຈະກໍານົດປະເພດຂອງຄົນທີ່ເຂົານໍາພາ. ການທີ່ຈະເປັນຄົນເໝາະສົມຢ່າງແທ້ຈິງເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້ານໍາໃຊ້, ພວກເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມທະເຍີທະຍານ ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງຫຼາຍຈາກພຣະເຈົ້າ, ການຊີ້ນໍາຈາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຈັດການຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມຈາກພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້, ໃນເວລາປົກກະຕິ ພວກເຈົ້າຄວນເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການສັງເກດ, ຄວາມຄິດ, ການໄຕ່ຕອງ ແລະ ການສະຫຼຸບ ແລະ ຮັບເອົາການຊຶມຊັບ ຫຼື ການລົບລ້າງຂອງຕົວເຈົ້າເອງອີງຕາມສິ່ງນັ້ນ. ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນເສັ້ນທາງ ສໍາລັບພວກເຈົ້າໃນການເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ພວກມັນທັງໝົດແມ່ນສິ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ ເຊິ່ງນີ້ແມ່ນວິທີທາງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໄປສູ່ວິທີທາງນີ້ຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າທຸກມື້. ໃນເວລາໃດໜຶ່ງ,

ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກທົດສອບ ຫຼື ຖືກລໍ້ລວງ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດວຽກງານ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດໃນຖານະບຸກຄົນ ຫຼື ເປັນກຸ່ມ, ເຈົ້າຈະຊອກເຫັນໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າສະເໝີ ໂດຍບໍ່ສູນເສຍແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວ. ເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບພວກມັນທັງໝົດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າກໍຈະພົບເຫັນຄວາມລັບໃນການປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ສິ່ງທີ່ຜູ້ນຳພາທີ່ເໝາະສົມຄວນມີ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 461)

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ຫຼາຍຄົນບໍ່ໃສ່ໃຈກັບບົດຮຽນທີ່ຄວນຮຽນຮູ້ໃນຂະນະທີ່ປະສານງານກັບຄົນອື່ນ. ເຮົາໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ບົດຮຽນໃດເລີຍໃນຂະນະທີ່ປະສານງານກັບຄົນອື່ນ; ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ຍຶດຕິດກັບທັດສະນະຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ເມື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ເຈົ້າກໍເວົ້າສ່ວນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນກໍເວົ້າສ່ວນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ມີການພົວພັນກັບຄົນອື່ນ; ເຈົ້າກໍບໍ່ຮ່ວມມືນຳເລີຍ. ພວກເຈົ້າໝົກມຸ້ນກັບການສື່ສານເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ, ໝົກມຸ້ນກັບການປົດປ່ອຍ "ພາລະ" ທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດແມ່ນແຕ່ນ້ອຍເລີຍ. ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຈົ້າພຽງແຕ່ເຮັດພາລະກິດພໍເປັນພິທີ, ໂດຍເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມວິທີຂອງເຈົ້າເອງ ບໍ່ສົນໃຈວ່າຄົນອື່ນຈະເວົ້າຫຍັງ ຫຼື ເຮັດຫຍັງກໍຕາມ; ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າຄວນສົນທະນາຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງວ່າສະຖານະພາບຂອງຄົນອື່ນຈະເປັນແນວໃດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຄົນອື່ນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດກວດສອບຕົນເອງໄດ້. ການທີ່ພວກເຈົ້າຮັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆແມ່ນບ່ຽງເບນ ແລະ ຜິດພາດແທ້ໆ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າກໍຍັງສະແດງຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົນເອງຊອບທຳຫຼາຍ ຄືກັບວ່າຄວາມເຈັບໄຂ້ໄດ້ກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສື່ສານກັນໃນທາງທີ່ຈະບັນລຸຄວາມເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນ, ຍົກຕົວຢ່າງ: ພວກເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຜົນຈາກພາລະກິດຫຍັງແດ່ໃນຄຣິສຕະຈັກໃດໜຶ່ງ ຫຼື ກ່ຽວກັບສະພາວະພາຍໃນຕົວພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ອື່ນໆ; ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສື່ສານກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ເລີຍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດໃນການລົ້ມເລີກແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ປ່ອຍວາງຕົນເອງ. ຜູ້ນຳ ແລະ ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດພຽງແຕ່ຄິດເຖິງວິທີທີ່ຈະຮັກສາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງບໍ່ໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນລົບ

ແລະ ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຕິດຕາມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄິດວ່າພຽງຕິດຕາມຢ່າງຕັ້ງໜ້າກໍພຽງພໍ ແລະ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ການປ່ອຍວາງຕົນເອງໝາຍເຖິງຫຍັງ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າການຮັບໃຊ້ແບບຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໝາຍເຖິງຫຍັງ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງຕົນເອງເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງຕົນເອງເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມຮູບແບບຂອງເປໂຕ. ນອກຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງອື່ນເລີຍ. ເຈົ້າເຖິງກັບເວົ້າວ່າ ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍອມເຮັດຕາມຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະເປັນແບບໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າເອງກໍຈະສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ນັ້ນກໍຈະພຽງພໍແລ້ວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຈິງກໍຄື ຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າໃນຄວາມເປັນຈິງແມ່ນບໍ່ມີການສະແດງອອກຢ່າງເປັນຮູບປະທຳໃດໆ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປະພຶດທີ່ພວກເຈົ້າສະແດງອອກໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍປາດຖະໜາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເຮົາເຫັນວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນເວລາດົນນານໂດຍບໍ່ມີການກ້າວໜ້າພໍເທົ່າໃດເລີຍ; ໂດຍສະເພາະໃນບົດຮຽນນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຢ່າງສາມັກຄີ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັນລຸຫຍັງເລີຍ! ເມື່ອໄປຄຣິສຕະຈັກ ເຈົ້າກໍສື່ສານໃນວິທີຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນກໍສົນທະນາໃນວິທີຂອງພວກເຂົາ. ຫາຍາກທີ່ຈະມີການຮ່ວມມືກັນຢ່າງສາມັກຄີ ແລະ ນີ້ຍິ່ງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມທີ່ມີຕຳແໜ່ງຕໍ່າກວ່າເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ ຍາກທີ່ຈະມີຜູ້ຄົນທ່າມກາງພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ວິທີທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງຄວນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າສັບສົນ ແລະ ຖືວ່າບົດຮຽນແບບນີ້ເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ. ຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນລັກສະນະນີ້, ແຕ່ ພວກເຂົາຍັງເຮັດຜິດໂດຍຕັ້ງໃຈອີກດ້ວຍ. ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ເປັນເວລາຫຼາຍປີກໍຍັງຕໍ່ສູ້ ແລະ ເຮັດກົນອຸບາຍໃສ່ກັນ, ອິດສາ ແລະ ແຂ່ງຂັນກັນ; ທຸກຄົນແມ່ນຄິດເຫັນແຕ່ຕົນເອງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮ່ວມມືກັນເລີຍ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງວຸດທິພາວະແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນໃນແຕ່ລະມື້ ຄືກັນກັບຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເອງໃນພຣະວິຫານໂດຍກົງທຸກມື້. ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີການຮ່ວມມື ແລະ ວິທີການຮັບໃຊ້?

(ຄັດຈາກບົດ "ຮັບໃຊ້ດັ່ງທີ່ຊາວອິດສະຣາເອັນເຮັດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 462)

ໃນປັດຈຸບັນ ການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຮ່ວມກັນຢ່າງປອງດອງແມ່ນຄ້າຍຄືກັບການຮັບໃຊ້ທີ່ພຣະເຢໂຮວາຮຽກຮ້ອງຈາກຊາວອິດສະຣາເອນ: ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍໃຫ້ຢຸດການຮັບໃຊ້. ເພາະພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງສາມາດຊື່ສັດ ແລະ ເຊື່ອຟັງໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງສາມາດຮຽນຮູ້ບົດຮຽນໃນທາງທີ່ເປັນຈິງ. ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າກວ່າພວກເຈົ້າຈະກ້າຈັດການກັບພວກເຈົ້າໄດ້ບໍ? ມີໃຜທີ່ກ້າບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາບໍ? ພວກເຈົ້າມີຕຳແໜ່ງສູງກວ່າທຸກຄົນ, ພວກເຈົ້າປົກຄອງດັ່ງກະສັດ! ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສຶກສາ ຫຼື ເຂົ້າສູ່ບົດຮຽນຕົວຈິງດັ່ງກ່າວ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງເວົ້າເຖິງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ! ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນໍາພາຄຣິສຕະຈັກຈໍານວນໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເສຍສະຫຼະຕົນເອງ, ເຈົ້າຍັງຍຶດຕິດກັບແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າເວົ້າສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: “ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າ ສິ່ງນີ້ຄວນເຮັດແບບນີ້, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນໃຫ້ຄົນອື່ນບັງຄັບ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຍອມຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ”. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນກໍເລີຍຍຶດໝັ້ນກັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຊື່ອຟັງເຊິ່ງກັນແລະກັນເລີຍ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຮູ້ຈັກຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າມາເຖິງທາງຕັນ, ເຈົ້າກໍຍັງເວົ້າວ່າ “ຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ, ຫົນທາງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ໄກຈາກຄວາມເປັນຈິງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາແຕ່ລະຝ່າຍກໍມີດ້ານຂອງໃຜລາວ: ທ່ານກໍເວົ້າກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະເວົ້າກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຂົ້າ; ທ່ານສົນທະນາກ່ຽວກັບນິມິດຂອງທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະເວົ້າກ່ຽວກັບທາງເຂົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ”. ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຫຼາຍສິ່ງທີ່ຄວນຖືກປະຕິບັດ ຫຼື ເຈົ້າພຽງແຕ່ເຮັດ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນລະບາຍຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ ແລະ ປົກປ້ອງສະຖານະ, ຊື່ສຽງ ແລະ ໜ້າຕາຂອງຕົນເອງຢ່າງລະມັດລະວັງ. ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະຖ່ອມຕົວ ແລະ ບໍ່ມີຝ່າຍໃດລິເລີ່ມຍອມເສຍສະຫຼະຕົນເອງ ແລະ ປັບປຸງຄວາມບົກຜ່ອງເຊິ່ງກັນແລະກັນເພື່ອວ່າຊີວິດຈະໄດ້ຄືບໜ້າໄວຍິ່ງຂຶ້ນ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຮ່ວມມືກັນ, ພວກເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າຄວນເວົ້າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃນດ້ານນີ້. ທ່ານມີປະສົບການຫຍັງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ບໍ່?” ຫຼື ພວກເຈົ້າຄວນເວົ້າວ່າ “ທ່ານມີປະສົບການກ່ຽວກັບດ້ານນີ້ຫຼາຍກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ; ທ່ານກະລຸນາໃຫ້ຄໍາແນະນໍາແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບໍ?” ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ດີໃນການປະຕິບັດສິ່ງນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຟັງຄໍາເທດສະໜາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ມີປະສົບການບາງຢ່າງກ່າວກັບການຮັບໃຊ້.

ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຮຽນຮູ້ຈາກກັນແລະກັນ, ຊ່ວຍເຫຼືອກັນ, ທົດແທນຂໍ້ບົກຜ່ອງເຊິ່ງກັນແລະກັນໃນເວລາປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮຽນຮູ້ບົດຮຽນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພວກເຈົ້າພະເຊີນກັບສິ່ງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າກໍຄວນສົນທະນາກັນ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າຄວນສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງລະມັດລະວັງກ່ອນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈ. ມີພຽງການເຮັດແບບນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນການເຮັດພໍເປັນພິທີ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າຢ້ຽມຢາມຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດ, ພວກເຈົ້າຄວນຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະ ສົນທະນາກ່ຽວກັບທຸກບັນຫາທີ່ພວກເຈົ້າຄົ້ນພົບ ແລະ ບັນຫາໃດກໍຕາມທີ່ພະເຊີນໃນພາລະກິດ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນສື່ສານກ່ຽວກັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ, ນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດການຮັບໃຊ້ທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸການຮ່ວມມືແບບປອງດອງກັນເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ເພື່ອກະຕຸ້ນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນປະສານງານກັນ, ແຕ່ລະຄົນຄວນແກ້ໄຂບັນຫາໃຫ້ກັນແລະກັນ ແລະ ບັນລຸຜົນຮັບຂອງພາລະກິດທີ່ດີຂຶ້ນ ເພື່ອໃສ່ໃຈກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນການຮ່ວມມືທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ປະຕິບັດໃນສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບທາງເຂົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ໃນຂະນະທີ່ຮ່ວມມືກັນ ມີບາງຄຳເວົ້າທີ່ເຈົ້າເວົ້າອາດຈະບໍ່ເໝາະສົມ, ແຕ່ນັ້ນກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ. ໃຫ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນໃນມື້ໜ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈມັນຢ່າງຊັດເຈນ; ຢ່າປະລະມັນ. ຫຼັງຈາກການສົນທະນາແບບນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດທົດແທນຂໍ້ບົກຜ່ອງສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ. ມີພຽງການລົງເລິກຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງແບບນີ້ໃນພາລະກິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດບັນລຸຜົນຕາມມາທີ່ດີຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ໃນຖານະທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ ຕ້ອງສາມາດປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດ, ແທນທີ່ຈະຄອຍລະວັງຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະປະຕິບັດພຽງຄົນດຽວ ແລະ ທຳລາຍກັນຕະຫຼອດເວລາ. ຄົນປະເພດນີ້ມີອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ; ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນຊາຕານຮ້ອຍເປີເຊັນ! ພວກເຂົາເປັນສັດຮ້າຍ! ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍຍັງເກີດຂຶ້ນໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າເຖິງຂັ້ນໂຈມຕີກັນລະຫວ່າງການສົນທະນາ, ຕັ້ງໃຈຊອກຫາຂໍ້ອ້າງ ແລະ ພາກັນໜ້າແດງໃນຂະນະທີ່ຖົກຖຽງກັນໃນສິ່ງເລັກນ້ອຍ, ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະປ່ອຍວາງຕົນເອງ, ແຕ່ລະຄົນປົກປິດແນວຄິດທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນຈາກກັນແລະກັນ, ຈ້ອງເບິ່ງອີກຝ່າຍໜຶ່ງຢ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈ ແລະ ລະແວງກັນຢູ່ສະເໝີ. ອຸປະນິໄສແບບນີ້ຈະເໝາະສົມແກ່ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ?

ພາລະກິດແບບນີ້ຂອງພວກເຈົ້າຈະສະໜອງໃຫ້ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ບໍ? ບໍ່ແມ່ນພຽງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດນໍາພາຜູ້ຄົນໄປໃນທາງຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວເຈົ້າຍັງຈະສັກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າໃສ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງອີກດ້ວຍ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກໍາລັງທໍາຮ້າຍຄົນອື່ນບໍ? ຄວາມສໍານຶກຂອງເຈົ້າຊົ່ວຫຼາຍ ແລະ ມັນເໜົ່າເປື່ອຍຈົນເຖິງແກ່ນ! ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າເປີດໂປງທໍາມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີຢາງອາຍໃຫ້ກັບຄົນອື່ນເຫັນ, ເຈົ້າຊ່າງບໍ່ມີຄວາມອັບອາບແທ້ໆ! ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້ານໍາພາພວກເຂົາໄປສູ່ນາຮົກ. ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມສໍານຶກທີ່ເໜົ່າເປື່ອຍບໍ? ເຈົ້າຊ່າງບໍ່ມີຢາງອາຍແທ້ໆ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຮັບໃຊ້ດັ່ງທີ່ຊາວອິດສະຣາເອັນເຮັດ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 463)

ເຈົ້າສາມາດສື່ສານເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກໃນແຕ່ລະຍຸກ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຮູບປະທໍາ, ດ້ວຍພາສາທີ່ສື່ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມບໍ? ເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະສາມາດບັນລະຍາຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະຖ່າຍທອດສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເປັນຕາສັງເວດ, ທຸກຍາກ ແລະ ເຫຼື້ອມໃສເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຊອບທໍາ ແລະ ກໍາລັງລໍຖ້າໃຫ້ເຈົ້າລ້ຽງດູພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ຄົນປະເພດໃດທີ່ກໍາລັງລໍຖ້າເຈົ້າໃຫ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາ? ເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະທີ່ຢູ່ເທິງບ່າໄຫຼ່ຂອງເຈົ້າ, ການຝາກຝັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າບໍ? ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງພາລະກິດທີ່ເປັນປະຫວັດສາດຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ຢ່າງພໍປະມານດັ່ງເຈົ້ານາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປແນວໃດ? ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກອັນແຮງກ້າກ່ຽວກັບການເປັນນາຍບໍ? ເຈົ້າຈະອະທິບາຍເຖິງນາຍຂອງທຸກສິ່ງແນວໃດ? ມັນແມ່ນນາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ ແລະ ຂອງສິ່ງວັດຖຸທັງໝົດໃນໂລກບໍ? ເຈົ້າມີແຜນຫຍັງສໍາລັບຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພາລະກິດຂັ້ນຕໍ່ໄປ? ມີຈັກຄົນທີ່ກໍາລັງຄອຍຖ້າໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອເປັນຄົນລ້ຽງດູຂອງພວກເຂົາ? ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນໜ້າທີ່ໜັກບໍ? ພວກເຂົາທຸກຍາກ, ເປັນຕາສັງເວດ, ຕາບອດ ແລະ ເຮັດຫຍັງກໍບໍ່ຖືກ, ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ຫົນທາງຢູ່ໃສ? ພວກເຂົາປາຖະໜາຫາແສງສະຫວ່າງ

ຄ້າຍຄືດາວຕົກ ໃຫ້ລົງມາໃນທັນທີ ແລະ ກຳຈັດກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດທີ່ກົດຂີ່ມະນຸດມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ.
ໃຜສາມາດຮູ້ໄດ້ເຖິງຂອບເຂດສົມບູນທີ່ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໃຈຈົດໃຈຈໍ່ ແລະ ວິທີທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາຫາ ໃນກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນສຳລັບສິ່ງນີ້? ແມ່ນແຕ່ໃນມື້ທີ່ແສງສະຫວ່າງແວຍຜ່ານ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍັງຄົງຖືກຈ່ອງຈຳໃນຄຸກມືດໃຕ້ດິນ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວ; ເມື່ອໃດພວກເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ອີກຕໍ່ໄປ? ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຢ້ານກໍຄືຄວາມໂຊກຮ້າຍຂອງວິນຍານທີ່ບອບບາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການພັກຜ່ອນ ແລະ ພວກເຂົາຖືກມັດຢູ່ໃນສະພາວະນີ້ແຕ່ດົນ ໂດຍຂໍ້ຜູກມັດໄຮ້ປານີ ແລະ ປະຫວັດສາດທີ່ແຂງກະດ້າງ. ແລ້ວໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງພວກເຂົາ? ໃຜເຄີຍເບິ່ງສະພາວະທີ່ເປັນທຸກຂອງພວກເຂົາ? ເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍວ່າ ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າ ແລະ ວິຕົກກັງວົນສໍ່າໃດ? ພຣະອົງຈະສາມາດທົນເຫັນມະນຸດຊາດຜູ້ໄຮ້ດຽງສາທີ່ພຣະອົງສ້າງດ້ວຍມືພຣະອົງເອງ ຕ້ອງທົນທຸກກັບການທໍລະມານດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ມະນຸດເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍທີ່ຖືກໃສ່ພິດ. ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຢູ່ລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້, ໃຜຈະຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດຖືກໃສ່ພິດໂດຍຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແຕ່ດົນແລ້ວ? ເຈົ້າລືມໄປແລ້ວບໍວ່າ ເຈົ້າກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນຜູ້ເຄາະຮ້າຍນັ້ນ? ຈາກຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມຊ່ວຍຜູ້ລອດຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດກຳລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອຕອບແທນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດຊາດຄືກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງພຣະອົງເອງບໍ? ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວ ແລະ ກະທຳ, ເຈົ້າຈະຕີຄວາມໝາຍການຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອດຳລົງຊີວິດທີ່ພິເສດຂອງເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດອັນມີຄວາມໝາຍຂອງບຸກຄົນເຫຼື້ອມໃສທີ່ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແທ້ງບໍ?

(ຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າແນວໃດ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 464)

ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນເຮົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ເຮົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສະແດງຕົນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາ ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະເຜີຍຕົວເຮົາເອງໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ. ຜູ້ຄົນເຫັນເຮົາພຽງແຕ່ວ່າເຮົາມີຄວາມເໜືອກວ່າສິ່ງມີຊີວິດທັງຫຼາຍ ແລະ ມະນຸດຜູ້ທີ່ມີຄວາມບໍລິສຸດທັງໝົດ ແລະ ເຫັນວ່າພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈາກຊາວຍິວມາຮອດຜູ້ຄົນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງທັງໝົດໄດ້ເຫັນການກະທຳອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຕີມເຕັມຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ບໍ່ມີຄຳເວົ້າຈາກປາກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແມ່ນແຕ່ຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາ. ມີພຽງພຣະບິດາຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຮັບເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ ແລະ ສ້າງເສັ້ນທາງໃຫ້ເຮົາໃນບັນດາສິ່ງມີຊີວິດທັງຫຼາຍ; ຖ້າຫາກພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທຳສິ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີມື້ຮູ້ໄດ້ວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ, ສຳລັບມະນຸດແມ່ນຮູ້ພຽງແຕ່ເອົາຈາກຂ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສັດທາໃນເຮົາຈາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ມະນຸດຮູ້ເຮົາພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເຮົານັ້ນມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນໃດທີ່ເປັນບາບ, ຍ້ອນເຮົາສາມາດອະທິບາຍຄວາມເລິກລັບໄດ້ຈຳນວນຫຼາຍ, ຍ້ອນເຮົາຢູ່ເໜືອຝູງຊົນ ຫຼື ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍຈາກເຮົາ, ແຕ່ວ່າມີພຽງໜ້ອຍຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າເຮົາຄືພຣະເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າມະນຸດບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງສັດທາໃນຕົວເຮົາ; ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈຸດປະສົງ ຫຼື ຄວາມໝາຍຂອງການມີສັດທາໃນເຮົາ. ມະນຸດຂາດຄວາມເປັນຈິງ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເກືອບບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນພະຍານແກ່ເຮົາ. ພວກເຈົ້າມີຄວາມສັດທາທີ່ແທ້ຈິງໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບໜ້ອຍເກີນໄປ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມເປັນປະຈັກພະຍານໜ້ອຍເກີນໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ຂາດແຄນຫຼາຍເກີນໄປ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງເກືອບບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນພະຍານຕໍ່ກັບການກະທຳຂອງເຮົາ. ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ນັ້ນຖືວ່າສຳຄັນຫຼາຍ, ແຕ່ພວກເຈົ້າແນ່ໃຈບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້? ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບ ແລະ ເຫັນແມ່ນເໜືອກວ່າຂອງໄພ່ພົນ ແລະ ຜູ້ທຳນວາຍຈາກທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ, ແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າສາມາດໃຫ້ຄຳປະຈັກພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄຳເວົ້າຂອງບັນດາໄພ່ພົນ ແລະ ຜູ້ທຳນວາຍເຫຼົ່ານີ້ຈາກສະໄໝກ່ອນໄດ້ບໍ? ບັດນີ້ ສິ່ງທີ່ເຮົາປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າແມ່ນເໜືອກວ່າໂມເຊ ແລະ ເໜືອກວ່າດາວິດ, ສະນັ້ນ ໃນທຳນອງດຽວກັນເຮົາຂໍການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າເໜືອກວ່າໂມເຊ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າດາວິດ. ເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຮ້ອຍເທົ່າ, ສະນັ້ນໃນທຳນອງດຽວກັນ ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຕອບແທນເຮົາດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກໍທຳຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນໜຶ່ງດຽວທີ່ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ມັນແມ່ນພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຊີວິດຈາກເຮົາ ແລະ ຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ. ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາສົ່ງລົງມາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດເພື່ອເຮົາ. ເຮົາໄດ້ປະທານສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາທັງໝົດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຊີວິດທີ່ຄົນຖືກເລືອກ ແລະ

ຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບ. ໂດຍຄວາມຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຄວນຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ ແລະ ອຸທິດຄວາມໜຸ່ມຕໍ່ເຮົາ ແລະ ປ່ອຍວາງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາປະທານສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ ຄວນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາ ແລະ ມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບເຮົາ. ເຮົາໄດ້ກໍານົດສິ່ງນີ້ໄວ້ຫຼວງໜ້າເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ມັນເປັນໂຊກສະຕາທີ່ດີຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາປະທານສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າກໍຄືການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ກັບສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ.
ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນເຮົາເພື່ອການຮັບພອນ, ແລ້ວພາລະກິດຂອງເຮົາກໍຈະມີຄວາມສໍາຄັນໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຈົ້າເອງກໍຈະບໍ່ໄດ້ບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ.
ຊາວອິດສະຣາເອັນເຫັນພຽງແຕ່ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ຊາວຢິວໄດ້ປະຈັກພະຍານພຽງແຕ່ຄວາມອົດທົນ ແລະ ການໄຖ່ບາບຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໜ້ອຍຫຼາຍ, ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ໜຶ່ງໃນສ່ວນສິບພັນຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ເຫັນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແມ່ນເກີນກວ່າປະໂລຫິດໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເໜືອກວ່າພວກເຂົາ; ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພ້ອມດ້ວຍໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບແມ່ນເໜືອກວ່າໂມເຊ ແລະ ເອລີຢາ. ເພາະສິ່ງທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນເຂົ້າໃຈແມ່ນ ພຽງແຕ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແມ່ນພຽງພາບທາງຫຼັງຂອງພຣະເຢໂຮວາ; ສິ່ງທີ່ຊາວຢິວເຂົ້າໃຈແມ່ນພຽງແຕ່ການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະຄຸນທີ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ໂດຍພຣະເຢຊູ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແມ່ນພຽງແຕ່ຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູພາຍໃນເຮືອນຂອງຊາວຢິວເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນໃນມື້ນີ້ແມ່ນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ການໄຖ່ບາບຂອງພະເຢຊູ ແລະ ການກະທໍາທັງໝົດຂອງເຮົາໃນປັດຈຸບັນ. ແລ້ວເຊັ່ນດຽວກັນ, ເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນພຣະທໍາຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ, ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າໃນສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາ, ຮູ້ຈັກຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ເຮົາຍັງໄດ້ບອກພວກເຈົ້າທັງໝົດກ່ຽວກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທໍາ.
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນພາລະກິດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໃນຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາໄດ້ນໍາເອົາຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງໃສ່ເຮືອນຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ໃນມື້ນີ້

ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າແລ້ວ.
ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບຂອງເຮົາໃນສະຫວັນຫລາຍກວ່າເອຊາຢາ ແລະ ໂຢຮັນ; ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງເຮົາ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບບູຊາຫຼາຍກວ່າໄພ່ພົນທຸກຄົນໃນຍຸກສະໄໝກ່ອນ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມຈິງຂອງເຮົາ, ວິທີທາງຂອງເຮົາ ແລະ ຊີວິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ແມ່ນນິມິດ ແລະ ການເປີດເຜີຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນ.
ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບອີກຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ຍັງໄດ້ເບິ່ງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາ; ພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາການພິພາກສາຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າເກີດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນແບບດັ່ງເດີມ ແລະ ແບບໃນອະດີດ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນປັດຈຸບັນນີ້ ແລະ ສິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນກະທຳດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ.
ສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍຈາກພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ຫຼາຍເກີນຂອບເຂດ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃນຕົວເຮົາ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ, ຕໍ່ໄພ່ພົນໃນສະໄໝກ່ອນ ແລະ ນີ້ຄືຫົວໃຈຂອງເຮົາພຽງປາດຖະໜາເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 465)

ບັດນີ້ ເຈົ້າຮູ້ສາຍເຫດທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນເຮົາ? ພວກເຈົ້າຮູ້ຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່? ເຈົ້າຮູ້ໜ້າທີ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າຮູ້ການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່? ຖ້າຫາກເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແຕ່ຍັງບໍ່ມີວີ່ແວວຄວາມສະຫງ່າລາສີ ຫຼື ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍໄດ້ກຳຈັດພວກເຈົ້າໄປດົນນານແລ້ວ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກທຸກຢ່າງ, ພວກເຂົາຍິ່ງເປັນສັ່ງນໜາມໃນຕາຂອງເຮົາ ແລະ ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຫຍັງນອກຈາກເປັນອຸປະສັກທີ່ຂວາງທາງຂອງ, ພວກເຂົາເປັນເຂົ້ານົກທີ່ຕ້ອງຖືກຝັດຖິ້ມໃຫ້ໝົດໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາໃຊ້ການບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຮົາໄດ້ລັງກຽດພວກເຂົາມາເປັນເວລາດົນແລ້ວ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະໂຍນລົງໃສ່ກັບທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເປັນປະຈັກພະຍານ ແລະ ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າຂອງເຮົາຈະບໍ່ເຄີຍຫ່າງຈາກພວກເຂົາ.
ເຮົາໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນກຳມືຂອງມານຊົ່ວຮ້າຍມາດົນນານແລ້ວ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງເຮົາ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ, ການຂ້ຽນຕີຂອງພວກເຂົາຈະໂສກເສົ້າຫຼາຍກວ່າຜູ້ຍິງໂງ່. ມື້ນີ້,

ເຮົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະມັດກົກເຂົ້າສາລີທັງໝົດພ້ອມກັບເຂົ້ານົກເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າກັນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມື້ນີ້. ເຂົ້ານົກທັງໝົດຈະຖືກຜັດຖິ້ມໃນເວລາຂອງການຜັດເຂົ້າຂອງເຮົາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເມັດເຂົ້າສາລີຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ໃນສາງ ແລະ ເຂົ້ານົກເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຜັດອອກຈະຖືກນຳໄປຈູດເຜົາໃນໄຟໃຫ້ໄໝ້ກາຍເປັນຂີ້ຝຸ່ນ. ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຕອນນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ມັດມະນຸດທັງໝົດເຂົ້າກັນນັ້ນກໍຄືເພື່ອເອົາຊະນະພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະເລີ່ມຜັດເພື່ອເປີດເຜີຍຈຸດຈົບຂອງມະນຸດທັງໝົດ. ບັດນີ້ ເຈົ້າຄວນຈະຮູ້ວ່າເຈົ້າຄວນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈແນວໃດ ແລະ ເຈົ້າຄວນຈະກຳນົດເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແນວໃດໃນຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າໃນເຮົາ. ສິ່ງທີ່ເຮົາປາດຖະໜາຈາກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ກໍຄືຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮັກ ແລະ ການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຕອນນີ້ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າການເປັນປະຈັກພະຍານແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຄວາມຮັກແມ່ນຫຍັງ, ເຈົ້າຄວນມອບໃຫ້ເຮົາທັງໝົດທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ຍົກສົມບັດຊິ້ນດຽວທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ເຮົາ: ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ການເອົາຊະນະຊາຕານຂອງເຮົາຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ, ເຊັ່ນດຽວກັນການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ການເອົາຊະນະມະນຸດທັງໝົດຂອງເຮົາ. ໜ້າທີ່ໃນການສັດທາຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ, ເພື່ອສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃດທັງສິ້ນ ແລະ ເພື່ອເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາແນວໃດ? ເຈົ້າຈະຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາແນວໃດ? ເຈົ້າຈະອຸທິດຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າທັງໝົດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າບໍ ຫຼື ເຈົ້າພຽງແຕ່ຈະຍອມຈຳນົນເທົ່ານັ້ນບໍ? ເຈົ້າຈະຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ (ເຖິງມັນຈະເປັນຄວາມຕາຍ ຫຼື ການທຳລາຍ) ຫຼື ຈະໜີໄປກາງທາງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ? ເຮົາຂ້ຽນຕີເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ການຂ້ຽນຕີໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນການເປີດເຜີຍຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດມີຄວາມກ້າວໜ້າຢ່າງບໍ່ມີສິ່ງໃດກີດຂວາງທັງນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຂໍແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນສະຫຼາດ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄືກັບດິນຊາຍທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ. ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຈະມາເຖິງແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃດໃນວັນຂ້າງໜ້າ ແລະ

ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະດຳເນີນການແບບໃດ?
ເຈົ້າຄວນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງປະສົບການຂອງເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມສັດທາຂອງພວກເຈົ້າໃນເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດມາຫຼາຍແລ້ວ; ເຮົາຈະຍອມຈຳນົນກາງທາງດັ່ງທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການໄດ້ແນວໃດ?
ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ເຮົາຈະທຳລາຍມັນໄດ້ແນວໃດ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຍຸກນີ້ສິ້ນສຸດລົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງອານາຈັກ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກ ແລະ ວາງພື້ນຖານສຳລັບການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດໃນອະນາຄົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຍຸກນີ້ສິ້ນສຸດລົງໃນອະນາຄົດ. ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍດາຍດັ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລະ ມັນບໍ່ມີຄ່າ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຄືກັບເຈົ້າເຊື່ອ. ສະນັ້ນ ເຮົາຍັງຕ້ອງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຄວນສະລະຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຄວນອຸທິດຕົວເຈົ້າເອງຕໍ່ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ.
ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 466)

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງທີ່ຈິງໃຈຫຼາຍ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ສາມາດອະທິບາຍໃຫ້ເຮົາຢ່າງລະອຽດ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ສາມາດຢືນຢັນເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນ. ໃຫ້ຄິດລອງເບິ່ງ. ໃນຂະນະນີ້ ພວກເຈົ້າເກືອບໝົດທຸກຄົນໄດ້ປະຖິ້ມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ ໂດຍແລ່ນນຳສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ເພິ່ງພໍໃຈກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເພີດເພີນຢ່າງໂລບມາກໂລພາກັບເນື້ອໜັງ. ພວກເຈົ້າມີຄວາມຈິງພຽງໜ້ອຍດຽວ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານ ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນທັງໝົດໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າໝັ້ນໃຈແທ້ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນສັກຂີພະຍານໃຫ້ເຮົາໄດ້? ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນໃນມື້ນີ້ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າຈະສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງການຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນຄົນ. ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ. ອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນມະນຸດ! ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າເປັນຈຳນວນຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງ, ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

ໃນເວລາເຮົາຕ້ອງການຜັນຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ເຈົ້າກໍ່ຈະແນມເບິ່ງດ້ວຍຄວາມວ່າງເປົ່າ, ລື້ນພັນກັນ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດ. ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນບາບຕະຫຼອດເວລາບໍ? ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກກິນແໜງຢ່າງສຸດບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ຈົມຢູ່ກັບຄວາມຜິດຫວັງບໍ? ພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາ ໃນປັດຈຸບັນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຍ້ອນຄວາມກຽດຄ້ານ ແລະ ເບື່ອໜ່າຍ ແຕ່ເພື່ອວາງຮາກຖານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນອະນາຄົດ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຮົາຈົນຕາແຈ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຄິດຫາສິ່ງໃໝ່ມາເຮັດ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດ; ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໂດຍເດັກນ້ອຍທີ່ຫຼິ້ນໃນຖະໜົນ, ແຕ່ເປັນພາລະກິດທີ່ເຮັດໃນນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ເຮົາ ທີ່ເຮັດພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ແຕ່ເຮົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ບົດບາດຂອງເຈົ້າແມ່ນການຕິດຕາມ, ເຊື່ອຟັງ, ປ່ຽນແປງ ແລະ ເປັນພະຍານຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ.

ນີ້ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ສຳລັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ທີ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ກຳນົດຊາຕາຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ນັບແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກເພື່ອປະໂຫຍດໃນການສັນລະເສີນພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຊາຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າລ່ວງໜ້າ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສິ່ງໃດ ນອກເໜືອຈາກເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການສັນລະເສີນພຣະອົງ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະບິດາຂອງເຮົາ; ຍ້ອນພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ກຳນົດຊາຕາກຳລ່ວງໜ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກເຮັດດ້ວຍຕົວເອງ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາມອບໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ມອບພວກເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ພວກເຈົ້າກໍ່ຄວນປະຕິບັດຕາມວິທີທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ຕາມເສັ້ນທາງ ແລະ ພຣະທຳທີ່ເຮົາສອນໃຫ້ພວກເຈົ້າ ເພາະມັນແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ ທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມແນວທາງຂອງເຮົາ.

ນີ້ຄືຈຸດປະສົງແທ້ຈິງໃນຄວາມສັດທາຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຂໍເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນພຽງຄົນ ທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາມອບໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ປະຕິບັດຕາມແນວທາງຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຈົ້າແມ່ນເຊື່ອໃນຕົວເຮົາເທົ່ານັ້ນ; ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄອບຄົວຊາວອິດສະຣາເອນ ແຕ່ພັດແມ່ນມາຈາກງູພິດຈາກຍຸກບູຮານ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ ແມ່ນການເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາ ແຕ່ເວລານີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຕາມວິທີທາງຂອງເຮົາ. ທັງໝົດນີ້ກໍ່ແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການເປັນພະຍານໃນອະນາຄົດ.

ຖ້າພວກເຮົາເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຮັບຟັງແນວທາງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ,

ພວກເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຈາກການທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ມອບພວກເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາກໍ່ຈະສູນເສຍໄປ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຢືນຢັນຢາກບອກພວກເຈົ້າກໍ່ຄື: "ພວກເຈົ້າຄວນເດີນຕາມແນວທາງຂອງເຮົາ".

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງແດ່?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 467)

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນແຕ່ລະຄຣິສຕະຈັກແນວໃດ? ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄຳຖາມນີ້ບໍ? ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກອັນຫຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຂົາຂາດເຂີນຫຍັງຫຼາຍທີ່ສຸດ? ປັດຈຸບັນນີ້, ມີບາງຄົນທີ່ຄິດດ້ານລົບ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການ ທົດລອງ ແລະ ບາງຄົນໃນພວກເຂົາເຖິງກັບຕໍ່ວ່າ. ບາງຄົນບໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າອີກ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວສຳເລັດແລ້ວ. ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງເປັນອິດສະລະ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັກສາຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມີບາງຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມ ແລະ ສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມແຮງກ້າ ແລະ ເຕັມໃຈປະຕິບັດຕາມເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າ. ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ເວົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍທຳມະຊາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ໃນອະດີດພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກບັງຄັບ. ປັດຈຸບັນນີ້ ມີບາງຄົນທີ່ເບື່ອໜ່າຍກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍບໍ? ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ຊີວິດຮັບມືກັບບັນຫາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ, ພວກເຂົາປະຕິບັດຢ່າງ ບໍ່ເຕັມໃຈ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີແຮງພັກດັນທີ່ພວກເຂົາເຄີຍມີ ແລະ ຄົນສ່ວນຫຼາຍບໍ່ສົນໃຈໃນພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນ່ນອນແລ້ວ ມັນຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີແຮງພັກດັນໃດເລີຍຈາກພາຍໃນທີ່ສະໝໍ່າສະເໝີ. ເມື່ອພວກເຂົາເອົາຊະນະການຜ່າຝືນ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກເສຍໃຈເລີຍ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ອອກຫ່າງຈາກຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໂງ່ຈ້າຫຼາຍ ໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດ! ເມື່ອເວລາມາເຖິງ, ພວກເຂົາທັງໝົດຈະຖືກໄລ່ອອກ ແລະ ຈະບໍ່ມີໃຜລອດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ! ເຈົ້າຄິດວ່າ ຖ້າບາງຄົນໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວ

ພວກເຂົາຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນສະເໝີໄປບໍ? ຄວາມເຊື່ອນີ້ເປັນພຽງການຫຼອກລວງລ້ວນໆ! ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທັງໝົດຈະຖືກຕີສອນ. ຫຼາຍຄົນບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈຢ່າງແນ່ນອນໃນການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ໃນນິມິດ ຫຼື ໃນການນຳເອົາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ແນ່ນອນ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າເຖິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງກວ່ານີ້ອີກ. ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາກຳລັງທຳລາຍຕົວເອງບໍ? ປັດຈຸບັນນີ້, ມີຄົນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ມີເງື່ອນໄຂດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຍິ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາຍິ່ງມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງພວກເຂົາມີປະສົບການຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາຍິ່ງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເລິກລັບອັນເລິກເຊິ່ງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງພວກເຂົາເຂົ້າເຖິງເລິກເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາຍິ່ງເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກໝັ້ນຄົງ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີພຣະທຳໃໝ່ຈາກພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຍັງຕ້ອງໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຈິງຈັງກັບທຸກໆສິ່ງໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ". ຄົນປະເພດນີ້ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ປິດບັງຈາກທຸກຄົນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳໃດໆ ແລະ ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ຜູ້ຄົນປະສົບກັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດພາຍໃນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຫຼີກໜີຈາກຜູ້ຄົນໂດຍສິ້ນເຊີງ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຮັກສາຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນຊ່ວງໄລຍະຂອງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ, ໄລຍະທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ສະແດງຕົວຕົນ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ທໍ້ຖອຍໄປ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສຸມໃສ່ການປະສົບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍກຳລັງຫຼີກໜີຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນໜຶ່ງໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກໄລ່ອອກໄປ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ສາມາດຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງໄດ້. ຄົນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງນັ້ນລ້ວນແຕ່ຕ້ອງໄດ້ເພິ່ງພາແຮງພັກດັນຂອງພວກເຂົາເພື່ອ ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນ

ຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ; ການທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຊີວິດນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົວເຈົ້າເອງສົມບູນແບບ ແລະ ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເໝາະສົມສຳລັບການນຳໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັງໝົດທີ່ເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາຢູ່ຕອນນີ້ ແມ່ນການໄດ້ຍິນຄວາມເລິກລັບຕ່າງໆ, ການຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການລ້ຽງດວງຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ການແຍງເບິ່ງວ່າມີບາງສິ່ງໃໝ່ ຫຼື ມີແນວໂນ້ມຫຍັງບໍ່ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງສະໜອງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງເຈົ້າ. ຖ້ານີ້ແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈໃນໃຈຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ມີທາງທີ່ເຈົ້າຈະບັນລຸຂໍ້ກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້. ປັດຈຸບັນນີ້, ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ກະທຳບາງສິ່ງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາເບື່ອໜ່າຍກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຢາກໄດ້ຍິນພຣະທຳແຫ່ງການອວຍພອນຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຍິນພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນ. ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນສຳລັບເລື່ອງນີ້? ກໍເຫດຜົນກໍຄືຄວາມປາດຖະໜາຂອງຄົນເພື່ອໄດ້ຮັບການອວຍພອນນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກບັນລຸ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີແນວຄິດລົບ ແລະ ອ່ອນແອອີກດ້ວຍ. ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງຕັ້ງໃຈສົ່ງເຫດຮ້າຍມາສູ່ມະນຸດຊາດ. ຜູ້ຄົນມີແນວຄິດລົບ ແລະ ອ່ອນແອກໍຍ້ອນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ເໝາະສົມເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ຊີວິດແກ່ມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດນຳມະນຸດໄປສູ່ຄວາມຕາຍໄດ້. ການມີແນວຄິດລົບ, ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ການທໍ້ຖອຍຂອງຄົນທັງໝົດນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເກີດຈາກການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ພາລະກິດປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້ານຳເອົາການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດບາງຢ່າງມາສູ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປົກປິດຕົວພຣະອົງເອງແນວໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະບໍ່ເວົ້າ ຫຼື ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດ, ເຈົ້າຍັງສາມາດສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມແຮງກ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະປະຕິເສດເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຍັງຈະຕິດຕາມພຣະອົງຢູ່. ນີ້ແມ່ນການຍືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພຣະເຈົ້າປົກປິດພຣະອົງເອງຈາກເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຢຸດຕິດຕາມພຣະອົງ, ແລ້ວນີ້ແມ່ນການຍືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າຄົນບໍ່ເຂົ້າເຖິງຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາພົບກັບການທົດລອງຄັ້ງໃຫຍ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະສະດຸດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວ ຫຼື ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຫັນດີນໍາ. ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມແນວຄິດຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,

ຖ້າພຣະອົງເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຢືນຂຶ້ນ ແລະ ສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມແຮງກ້າ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຈະເປັນພື້ນຖານທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່? ເຮົາເວົ້າວ່າ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍການອາໄສຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງມະນຸດທັງໝົດ. ພວກເຂົາບໍ່ມີມັນໃນຫົວໃຈອັນແທ້ຈິງແຫ່ງການສະແຫວງຫາຢ່າງແນ່ນອນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ ແຕ່ອາໄສຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນເປັນຄົນໜ້າລັງກຽດ ແລະ ພວກເຂົາກໍຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ! ພາລະກິດຫຼາກຫຼາຍປະເພດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດທັງໝົດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສົມບູນແບບ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຄົນກໍຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຢູ່ສະເໝີ, ພວກເຂົາມັກສອບຖາມກ່ຽວກັບຂ່າວລື, ພວກເຂົາກັງວົນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນຕ່າງແດນ, ຍົກຕົວຢ່າງ: ມີຫຍັງກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ປະເທດອິດສະລາເອັນ ຫຼື ຖ້າມີແຜ່ນດິນໄຫວເກີດຂຶ້ນຢູ່ປະເທດອີຢິບ ພວກເຂົາກໍຈະຊອກຫາສິ່ງແປກໃຫມ່ຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມປາດຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຊີວິດ ຫຼື ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ. ພວກເຂົາພຽງສະແຫວງຫາໃຫ້ວັນຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງໄວໆ ເພື່ອວ່າຄວາມຝັນອັນງົດງາມຂອງພວກເຂົາອາດຈະກາຍເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາເກີນເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ບັນລຸຜົນ. ຄົນປະເພດນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ, ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີມຸມມອງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ. ມີພຽງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງແມ່ນຮາກຖານຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມວນມະນຸດ ແລະ ຖ້າຄົນບໍ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ທັນມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 468)

ຜູ້ຄົນຄວນຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະເຈົ້າກຳລັງທົດສອບມະນຸດຢູ່. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳໃດໆ ແຕ່ກຳລັງປົກປິດພຣະອົງເອງຢູ່ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບຄົນໂດຍກົງ. ຈາກພາຍນອກ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ແຕ່ຄວາມຈິງຄື ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວມະນຸດຢູ່. ທຸກຄົນທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ຊີວິດແມ່ນມີນິມິດສຳລັບການສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວ

ກເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມສົງໄສ. ເມື່ອໄດ້ຮັບການທົດລອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທຳສິ່ງໃດ ແລະ ພາລະກິດໃດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອມວນມະນຸດນັ້ນດີສະເໝີ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີວັນປະຖິ້ມເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ນຳຜູ້ຄົນໄປຍັງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ. ປັດຈຸບັນນີ້ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງທົດສອບມະນຸດແນວໃດກໍຕາມ, ຈະມີວັນໜຶ່ງເມື່ອພຣະອົງສະໜອງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ຄົນ ແລະ ໃຫ້ການຕອບແທນທີ່ເໝາະສົມແກ່ພວກເຂົາຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ນຳພາຄົນໄປເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍໄລ່ເຂົາອອກໄປທາງຂ້າງ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງຊື່ສັດ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຢູ່. ພຣະອົງກຳລັງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນບໍລິສຸດ. ໃນບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງການທົດລອງກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍ ແລະ ການທົດລອງກ່ຽວກັບການຕີສອນ, ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຖືກປະຕິບັດຜ່ານທາງພຣະທຳ. ເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດປັດຈຸບັນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າມະນຸດຊາດຄວນຮ່ວມມືແນວໃດ. ແທ້ທີ່ຈິງແລ້ວ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກະທຳສິ່ງໃດ, ບໍ່ວ່າເປັນການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ຫຼື ການທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ, ທຸກໆບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຖືກແບ່ງອອກເປັນຫຼາຍພາກສ່ວນ ແລະ ທະລຸແນວຄວາມຄິດຂອງຄົນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອວ່າ ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ, ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງຈະບໍ່ຂ້າມະນຸດທັງໝົດໃຫ້ຕາຍ. ພຣະອົງມອບທັງຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງທັງໝົດຈະສາມາດໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງຈະຖືກພຣະເຈົ້າໂຍນຖິ້ມ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອວ່າເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ, ທຸກຄົນກໍຈະມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງແຮງບັນດານໃຈອັນງົດງາມໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ, ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸພວກມັນໄດ້. ຕອນນີ້

ເຈົ້າຄວນສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ໄດ້ແລ້ວ, ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕີສອນຜູ້ຄົນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ສຳລັບຜູ້ຄົນ, ຕ້ອງສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຕະຫຼອດເວລາ. ໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຈົ້າຕ້ອງຊອກຫາພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງວ່າເຈົ້າຄວນເຂົ້າຫາສິ່ງໃດ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາການເຂົ້າສູ່ປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ນຳເອົາສ່ວນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄວນນຳເອົາໄປປະຕິບັດ ແລະ ພະຍາຍາມປະຕິບັດຕາມນັ້ນ. ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດ້ານໜຶ່ງ. ນອກຈາກນັ້ນ ຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກກໍຕ້ອງໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້, ເຈົ້າຕ້ອງມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດມອບສະຖານະປັດຈຸບັນທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງແນວໃດ, ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າຄວນຢູ່ໃນສະພາວະປົກກະຕິ. ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານສາມາດຮັກສາການເຂົ້າເຖິງທີ່ເໝາະສົມຂອງເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກະທຳສິ່ງໃດ, ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດດຳເນີນຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນຄວນປະຕິບັດ. ມັນແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແຕ່ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ມີເງື່ອນໄຂປົກກະຕິ ມັນແມ່ນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ. ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ມີເງື່ອນໄຂບໍ່ປົກກະຕິ ມັນແມ່ນການທົດລອງ.
ໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນແຫ່ງພາລະກິດການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບາງຄົນເວົ້າວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ຜູ້ຄົນຕ້ອງການການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຂົາກໍຈະຕໍ່າຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ແນວໃດກໍຕາມ, ສຳລັບບັນດາຜູ້ມີເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ດີ, ມັນກາຍເປັນເຫດຜົນທີ່ຈະບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຫດຜົນທີ່ຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມການຊຸມນຸມ ຫຼື ກິນ ແລະ ດື່ມ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງກະທຳສິ່ງໃດ ຫຼື ການປ່ຽນແປງໃດທີ່ພຣະອົງສົ່ງຜົນກະທົບ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງຮັກສາພື້ນຖານຂອງຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປົກກະຕິໄວ້. ບາງທີເຈົ້າອາດບໍ່ເຄີຍຜ່ອນຜັນໃນຊ່ວງເວລາປັດຈຸບັນນີ້ຂອງຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຫຼາຍເທື່ອ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກັບກ່ຽວຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍປານໃດ.

ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຍັງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດ; ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອທີ່ຈະບໍ່ຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມສູນເສຍໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຊີວິດຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າບໍ່ປົກກະຕິ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກໄດ້ສະເໝີວ່າມັນເຂົ້າກັນບໍ່ໄດ້ກັບແນວຄິດຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າຂາດແຮງພັກດັນພາຍໃນ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງກະທຳສິ່ງໃດ, ຄົນກໍຕ້ອງຮ່ວມມື. ຖ້າຄົນບໍ່ຮ່ວມມື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ຖ້າຄົນບໍ່ມີຫົວໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມື ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍາກທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງການໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາຄວາມຈົງຮັກພັກດີດັ່ງເດີມຂອງເຈົ້າໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ປັດຈຸບັນນີ້, ເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ, ທິດສະດີທີ່ສູງຂຶ້ນ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆດັ່ງກ່າວ, ທັງໝົດທີ່ຕ້ອງການຄືໃຫ້ເຈົ້າຮັກສາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ບົນຮາກຖານເດີມ. ຖ້າຄົນບໍ່ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາການເຂົ້າເຖິງທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ພຣະເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງທີ່ເຂົາເຄີຍມີນັ້ນໄປ. ຢູ່ພາຍໃນ, ຜູ້ຄົນມັກຈະໂລບມາກໂລພາຢູ່ສະເໝີເພື່ອຄວາມສະບາຍ ແລະ ຢາກຈະຊື່ນຊົມກັບສິ່ງທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ພວກເຂົາຕ້ອງການໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າໃດໆເລີຍ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ເກີນຂອບເຂດທີ່ມະນຸດຊາດເຮັດໃຫ້ບັນເທີງ. ການໄດ້ຮັບຊີວິດໂດຍບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຫຍັງເລີຍ, ມີຫຍັງທີ່ເຄີຍງ່າຍປານນີ້ບໍ? ເມື່ອບາງຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ແລະ ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຕ້ອງຈົດໃຊ້ ແລະ ບັນລຸສະຖານະທີ່ພວກເຂົາຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າສະເໝີ ບໍ່ວ່າພຣະອົງກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນຕ້ອງປະຕິບັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມທັງໝົດນີ້ຄືກັບກົດລະບຽບ, ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ກັບມັນ ແລະ ບໍ່ວ່າການທົດລອງນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປ່ອຍປະລະເລີຍຄວາມສຳພັນປົກກະຕິຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້າຄວນສາມາດອະທິຖານ, ຮັກສາຊີວິດຄຣິສຕະຈັກຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປະຖິ້ມອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົດສອບເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດຂັ້ນຕ່ຳສຸດສຳລັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ. ມີຫົວໃຈທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ພະຍາຍາມຮ່ວມມືຢູ່ສະເໝີ, ໃຊ້ກຳລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າ,

ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ? ຖ້າຜູ້ຄົນນໍາສິ່ງນີ້ເປັນພື້ນຖານ, ພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ມັນງ່າຍທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເມື່ອສະຖານະຂອງຕົວເຈົ້ານັ້ນປົກກະຕິ; ໃນສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ ມັນບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກຍາກທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່. ແຕ່ຖ້າເງື່ອນໄຂຂອງເຈົ້ານັ້ນບໍ່ດີ, ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ແລະ ບໍ່ວ່າບາງຄົນເວົ້າມ່ວນພຽງໃດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຫົວຊາ. ເມື່ອເງື່ອນໄຂຂອງຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ປົກກະຕິ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 469)

ຖ້າຄົນບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃດໆ, ມັນບໍ່ງ່າຍເລີຍສໍາລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຍ່າງໄປຕາມເສັ້ນທາງນີ້. ປັດຈຸບັນນີ້ ທຸກຄົນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຄົນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໄດ້ກ່າວຫຼາຍຄໍາ, ເຊິ່ງມັນກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມມຸ້ງໝັ້ນປາດຖະໜາເພື່ອສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກປະສົບການຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກະທໍາສິ່ງໃດໃນຄົນ, ພວກເຂົາຕ້ອງຮັກສາສິ່ງທີ່ຕົວພວກເຂົາເອງມີຢູ່ນັ້ນໄວ້, ມີຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດຊາດ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງສະໜັບສະໜູນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງມີການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສໍາລັບມະນຸດທັງໝົດແມ່ນຄວາມສົມບູນແບບ, ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການຕີສອນ.

ບໍ່ເຄີຍມີແມ່ນແຕ່ຂັ້ນຕອນດຽວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຊື່ນຊົມແມ່ນພຣະທໍາທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງ, ຄົນຄວນຊື່ນຊົມຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະທໍາຂອງພຣະອົງນັ້ນຮຸນແຮງພຽງໃດ, ພຣະອົງກໍມາເພື່ອຊ່ວຍມອບມະນຸດໃຫ້ລອດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ໃນຖານະເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດໃຫ້ສໍາເລັດໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ທ່າມກາງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນທຸກໆການທົດລອງ ພວກເຂົາຄວນຮັກສາພະຍານທີ່ພວກເຂົາຄວນເປັນ ແລະ

ເປັນພະຍານທີ່ດັງກ້ອງສະນັ່ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ບຸກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້ ແມ່ນຜູ້ມີໄຊ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍລິສຸດແບບໃດ, ເຈົ້າຍັງຄົງມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ເຕັມປ່ຽມ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າປະຕິບັດສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຄວນສາມາດກັບມາຫາພຣະອົງໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ກັບມາຫາພຣະອົງໃນທຸກຊ່ວງເວລາ. ນີ້ແມ່ນຜູ້ມີໄຊ. ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າອ້າງອີງເຖິງວ່າເປັນ “ຜູ້ມີໄຊ” ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຍັງສາມາດຢືນຢັດເປັນພະຍານ ແລະ ຮັກສາຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າເມື່ອຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ, ນັ້ນຄື ເມື່ອຕົກຢູ່ໃນອຳນາດຂອງຄວາມມືດ. ເມື່ອເຈົ້າຍັງສາມາດຮັກສາຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຮັກແທ້ທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ບໍ່ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າຢືນຢັດເປັນພະຍານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າອ້າງອີງເຖິງວ່າ ເປັນ “ຜູ້ມີໄຊ”. ຖ້າການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້ານັ້ນດີເລີດເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າທໍ້ຖອຍໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບພອນພຣະອົງ, ນີ້ແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດບໍ? ໃນເມື່ອເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າເສັ້ນທາງນີ້ເປັນຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງຕິດຕາມມັນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ; ເຈົ້າຄວນຮັກສາໄວ້ເຊິ່ງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ມາໃນໂລກເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ, ເຈົ້າຄວນມອບຫົວໃຈທັງໝົດໃຫ້ພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າຍັງສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບທີ່ບໍ່ພໍໃຈສຳລັບເຈົ້າໃນຕອນສຸດທ້າຍ, ກໍນີ້ແມ່ນການຮັກສາຄວາມບໍລິສຸດຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຖວາຍຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານອັນບໍລິສຸດ ແລະ ພົມມະຈັນອັນບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ໝາຍເຖິງການຮັກສາຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບມວນມະນຸດ, ຄວາມຈິງໃຈແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການສາມາດມີຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນການຮັກສາຄວາມບໍລິສຸດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນນຳເອົາໄປປະຕິບັດ. ເມື່ອເຈົ້າຄວນອະທິຖານ ກໍຈົ່ງອະທິຖານ; ເມື່ອເຈົ້າຄວນຊຸມນຸມເພື່ອໂອ້ລົມກັນ ກໍຈົ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ; ເມື່ອເຈົ້າຄວນຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ກໍຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຄວນປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ ກໍຈົ່ງປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະບໍ່ເບິ່ງຂ້າມມັນ; ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງ ກໍຈົ່ງໝັ້ນຄົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັກສາໃນສິ່ງທີ່ຄົນຄວນປະຕິບັດໄວ້, ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆທັງໝົດໃນອະດີດຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 470)

ສຳລັບທຸກໆບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີວິທີທາງທີ່ຄົນຄວນໃຫ້ການຮ່ວມມື. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈເມື່ອໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈຍອມຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກຈັດການ ແລະ ລິຮານໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ພາຍໃນຄົນເພື່ອນຳເອົາຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ກ່າວໃນລະຫວ່າງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເປັ່ງສຽງຂອງພຣະອົງອອກມາ, ແຕ່ກໍຍັງມີພາລະກິດທີ່ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດ. ເຈົ້າຄວນຮັກສາສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ແລ້ວ, ເຈົ້າຄວນຍັງສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້; ດ້ວຍວິທີນີ້ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້. ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄວນເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ການທົດລອງຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງຄົນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຊີມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ແສງສະຫວ່າງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາສິ່ງໃດໃນນີ້ໄປປະຕິບັດຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເມື່ອເຈົ້ານຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດ, ເຈົ້າຄວນສາມາດອະທິຖານຫາພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຊີມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງສະເໝີ ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກທໍ້ແທ້ ຫຼື ເຢັນຊາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດຕາມແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍກຳລັງໃນລະຫວ່າງກ ານຊຸມນຸມ, ແຕ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດເມື່ອພວກເຂົາກັບເມືອເຮືອນ. ມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນແຕ່ຊຸມນຸມກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າໜ້າທີ່ໃດທີ່ຄົນເຊັ່ນນີ້ຄວນປະຕິບັດ. ເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງກັນແທ້, ແຕ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າສາມາດອະທິຖານເມື່ອເຈົ້າຄວນອະທິຖານ, ເຈົ້າສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດເມື່ອເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ ແລະ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດ. ເຈົ້າສາມາດຮັກສານິມິດເດີມຂອງເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຍອມຮັບບາດກ້າວຕໍ່ໄປແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ມັນເປັນບັນຫາ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນທາງທີ່ລີ້ລັບ. ເມື່ອພຣະອົງກ່າວ ແລະ ເທດສະໜາໃນລະຫວ່າງການຊຸມນຸມ, ເຈົ້າຟັງດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ,

ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ກ່າວ ເຈົ້າກໍຂາດກຳລັງ ແລະ ທໍ້ຖອຍ. ຄົນປະເພດໃດປະພຶດເຊັ່ນນີ້? ນີ້ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ເລື່ອນລອຍໄປຕາມກະແສ. ພວກເຂົາບໍ່ມີທ່າທາງ, ບໍ່ມີປະຈັກພະຍານ ແລະ ບໍ່ມີນິມິດ! ຄົນສ່ວນຫຼາຍຈະເປັນແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ໃນທາງນີ້, ມື້ໜຶ່ງເມື່ອເຈົ້າພົບກັບການທົດລອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເຈົ້າກໍຈະຖືກລົງໂທດ. ການມີທ່າທາງແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍໃນຂະບວນການເຮັດໃຫ້ຄົນສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສົງໄສແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໄດ້ສຳເລັດ, ຖ້າເຈົ້າຮັກສາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີແລ້ວນຳໄປປະຕິບັດດ້ວຍໃຈຈິງ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຈື່ຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງກະທຳສິ່ງໃດໃນຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລືມຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງ, ຖ້າເຈົ້!ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຮັກສາທ່າທາງຂອງເຈົ້າ, ຮັກສາຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນທຸກບາດກ້າວ, ທ້າຍທີ່ສຸດເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ມີໄຊ. ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຜ່ານທຸກບາດກ້າວຂອງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຍັງສາມາດຍຶດໝັ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ເຈົ້າກໍແມ່ນຜູ້ມີໄຊ, ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນການທົດລອງປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າ, ໃນອະນາຄົດມັນຈະຍິ່ງຍາກຂຶ້ນກວ່າອີກ. ຖ້າເຈົ້າປະສົບກັບຄວາມທຸກທໍລະມານພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ທ້າຍທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຈະມີແຕ່ມືເປົ່າ. ມີບາງຄົນທີ່ທໍ້ຖອຍກັບການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຫຍັງເລີຍ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍກະແຈກກະຈາຍໄປ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນໂງ່ບໍ? ຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວ, ພວກເຂົາກໍແລ່ນໄປແລ່ນມາ, ຫຍຸ້ງ ແລະ ກະຕືລືລົ້ນຢູ່ຂ້າງນອກສະເໝີ, ແຕ່ຕອນນີ້ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສະແຫວງຫາອີກຕໍ່ໄປ. ຄົນແບບນີ້ບໍ່ມີອະນາຄົດ. ໃນລະຫວ່າງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຈາກມຸມມອງດ້ານບວກ ແລະ ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນທີ່ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້; ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຄວນສົມທຽບສະຖານະປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າກັບມັນ, ຄົ້ນພົບຄວາມບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ພົບວ່າເຈົ້າມີບົດຮຽນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຕ້ອງຮຽນຮູ້. ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາເມື່ອໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫບໍລິສຸດດ້ວຍໃຈຈິງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະພົບວ່າຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ພຽງພໍຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງປະສົບກັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ຈະມີຫຼາຍບັນຫາທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນ; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້ຢ່າງຈັດເຈນ, ເຈົ້າຕໍ່ວ່າ,

ເຈົ້າເປີດເຜີຍດ້ານເນື້ອໜັງທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າອອກມາ, ມີພຽງຜ່ານທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຄົ້ນພົບວ່າອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້ານັ້ນຮ້າຍແຮງພຽງໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 471)

ພາລະກິດໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈອັນມະຫາສານ, ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂອງໂຢບອີກ. ປາດສະຈາກຄວາມໝັ້ນໃຈແລ້ວ, ຄົນຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບປະສົບການ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ເມື່ອວັນແຫ່ງການທົດລອງອັນຫຍິ່ງໃຫຍ່ມາເຖິງ, ຈະມີບາງຄົນຈະອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກນີ້ ແລະ ບາງຄົນຈະອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ. ຈະມີບາງຄົນທີ່ເຮັດໄດ້ຂ້ອນຂ້າງດີໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາໃນວັນທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ບໍ່ຊັດເຈນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອອີກຕໍ່ໄປ. ມີຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເປີດເຜີຍໝາຍສຳຄັນ ຫຼື ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ ຫຼື ບໍ່ກະທຳສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດໃດໆ. ນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຂໍ້ເທັດຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດ. ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຫຼາຍເທື່ອ. ໃນອະນາຄົດ ເມື່ອການທົດລອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາເຖິງ, ໃນບາງບ່ອນ ທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກຈະໜີອອກໄປ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຈົ້າເຄີຍຮູ້ຈັກດີກໍຈະໜີໄປ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້ຢູ່ບໍ? ປັດຈຸບັນນີ້, ການທົດລອງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນແມ່ນການທົດລອງເລັກນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າເກືອບຈະບໍ່ສາມາດຕ້ານທານພວກມັນໄດ້. ບາດກ້າວນີ້ລວມມີການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບຜ່ານທາງພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ. ໃນບາດກ້າວຕໍ່ໄປ, ຂໍ້ເທັດຈິງຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຢູ່ທ່າມກາງອັນຕະລາຍ. ເມື່ອມັນເຖິງຍາມເອົາຈິງເອົາຈັງແທ້ໆ, ພຣະເຈົ້າຈະແນະນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ຟ້າວໜີອອກໄປ ແລະ ຄົນໃນສາສະໜາຈະພະຍາຍາມຜູກມັດພວກເຈົ້າໄວ້. ນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າສາມາດສືບຕໍ່ໃນເສັ້ນທາງນີ້. ນີ້ແມ່ນການທົດລອງທັງໝົດ. ການທົດລອງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການທົດລອງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ຈະມີວັນນັ້ນມາເຖິງເມື່ອພໍ່ແມ່ໃນເຮືອນຈະບໍ່ເຊື່ອອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ລູກໆໃນເຮືອນຈະບໍ່ເຊື່ອອີກຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດສືບຕໍ່ໄດ້ບໍ? ຍິ່ງເຈົ້າກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ, ການທົດລອງຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຂົາ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສົມບູນແບບນັ້ນ, ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈຳນວນຄົນຈະເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ມີແຕ່ມັນຈະຫຼຸດລົງເທົ່ານັ້ນ.

ມີພຽງຜ່ານການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຄົນສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ຖືກຈັດການ, ຖືກລົງວິໄນ, ຖືກທົດສອບ, ຖືກຕີສອນ ແລະ ຖືກສາບແຊ່ງ ເຈົ້າຈະສາມາດຕ້ານທານທັງໝົດນີ້ໄດ້ບໍ?
ເມື່ອເຈົ້າເຫັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ມີສະຖານະພາບທີ່ດີເປັນພິເສດ,
ບ່ອນທີ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງໝົດກຳລັງສະແຫວງຫາດ້ວຍພະລັງແຮງກ້າອັນໃຫຍ່ຫຼວງ,
ເຈົ້າເອງກໍຈະຮູ້ສຶກມີກຳລັງໃຈ. ເມື່ອວັນທີ່ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ໜີອອກໄປມາເຖິງ, ບາງຄົນໃນພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອອີກຕໍ່ໄປ, ບາງຄົນອອກໄປເພື່ອເຮັດທຸລະກິດ ຫຼື ແຕ່ງງານ ແລະ ບາງຄົນເຂົ້າສາດສະໜາ, ແລ້ວເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໄດ້ຢູ່ບໍ? ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຄົງຢູ່ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບພາຍໃນໄດ້ຢູ່ບໍ?
ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ງ່າຍປານນັ້ນ!
ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຫຼາຍສິ່ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດ. ຄົນເຫັນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນວິທີການ, ແຕ່ໃນຄວາມຕັ້ງໃຈດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ, ແຕ່ມັນແມ່ນຂໍ້ເທັດຈິງ. ທ້າຍທີ່ສຸດ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດໃນຂັ້ນໃດໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີການຈົ່ມວ່າອີກຕໍ່ໄປ, ຂັ້ນຕອນນີ້ແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຈະສຳເລັດລົງ.
ພາລະກິດອັນຫຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ລີ້ລັບຢູ່, ນັ້ນແມ່ນຍິ່ງເພື່ອວັດຖຸປະສົງແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ.
ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຜູ້ຄົນມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເບິ່ງວ່າເຂົາມີຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄົ້ນຫາ; ເມື່ອພຣະອົງປົກປິດເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຕອງຄົ້ນຫາ ແລະ ສຳຜັດເຖິງເສັ້ນທາງຂອງເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ.
ເຈົ້າຄວນທີ່ຈະສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບໍ່ວ່າຜົນໄດ້ຮັບໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ, ເຈົ້າກໍຄວນທີ່ຈະສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ ໃນລະຫວ່າງຫຼາຍປີທີ່ເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນທີ່ຈະຫຼີກຫຼ່ຽງການຈົ່ມວ່າໄດ້.
ມີເງື່ອນໄຂດຽວສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນ. ພວກເຂົາຄວນກະຫາຍ ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ບໍ່ສອງຈິດສອງໃຈ ຫຼື ສົງໄສກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ,
ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້.
ໃນແຕ່ລະບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດແມ່ນຄວາມໝັ້ນໃຈອັນມະຫາສານ ແລະ ເຂົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອການສະແຫວງຫາ, ມີພຽງຜ່ານປະສົບການເທົ່ານັ້ນຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຄົ້ນພົບວ່າ ພຣະເຈົ້ານັ້ນໜ້າຮັກພຽງໃດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນແນວໃດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສຳຜັດເຖິງເສັ້ນທາງຂອງເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຕ້ອງສຳຜັດເຖິງເສັ້ນທາງຂອງເຈົ້າຜ່ານທາງປະສົບການຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ມີພຽງຜ່ານປະສົບການຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເບິ່ງເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 472)

ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນຊ່ວງສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງ ແລະ ນີ້ແມ່ນສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງເສັ້ນທາງນັ້ນ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າໄດ້ອົດທົນກັບການທົນທຸກຫຼາຍພໍສົມຄວນ, ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ, ເດີນທາງໃນຫຼາຍເສັ້ນທາງ ແລະ ຟັງບົດເທດສະໜາຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ງ່າຍທີ່ຈະມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດແບກຮັບເອົາການທົນທຸກທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ເຮັດຄືກັບທີ່ເຈົ້າເຄີຍເຮັດໃນອະດີດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ເວົ້າແນວນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢ້ານກົວ, ແຕ່ມັນຄືຄວາມຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ເປໂຕໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດສ່ຳໜຶ່ງ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງ ແລະ ການເຫັນແຈ້ງເຖິງຫຼາຍຢ່າງ. ລາວຍັງເຂົ້າໃຈຫຼັກການຂອງການຮັບໃຊ້ຫຼາຍພໍສົມຄວນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ລາວກໍສາມາດອຸທິດຕົນຢ່າງສົມບູນຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ມອບໝາຍໄວ້ໃຫ້ກັບລາວ. ການຫຼໍ່ຫຼອມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ລາວໄດ້ຮັບ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນຍ້ອນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລາວເຮັດ, ລາວຮູ້ສຶກວ່າລາວຕິດໜີ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼາຍ ແລະ ລາວຈະບໍ່ສາມາດທົດແທນສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ ແລະ ລາວເຂົ້າໃຈວ່າ ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມຫຼາຍ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນລາວຈຶ່ງມີຄວາມສຳນຶກຜິດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຫຼາຍໆສິ່ງຕໍ່ລາວ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ລາວມີຄວາມເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ບາງຄັ້ງ ລາວຍັງມີຄວາມຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ເປໂຕກໍມີຄວາມຕື່ນຕົວຂຶ້ນເລັກໜ້ອຍ ແລະ ລາວກໍຮູ້ສຶກຜິດຢ່າງຮຸນແຮງ. ໃນທີ່ສຸດ, ມັນກໍເຖິງຈຸດທີ່ລາວຮູ້ສຶກວ່າ ມັນຮັບບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະມີແນວຄິດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ລາວຮູ້ຈັກສະພາວະຂອງລາວເປັນຢ່າງດີ ແລະ ລາວຍັງຮູ້ຈັກເປັນຢ່າງດີເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຜົນຕາມມາກໍຄື

ຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນລາວຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ລາວໃສ່ໃຈກັບຊີວິດຂອງລາວຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ລາວຈຶ່ງທົນທຸກຕໍ່ຄວາມລຳບາກຢ່າງໜັກ ແລະ ເຖິງແມ່ນໃນບາງຄັ້ງ ມັນຄືກັບວ່າ ລາວມີຄວາມເຈັບປ່ວຍຂັ້ນຮຸນແຮງ ແລະ ເບິ່ງຄືກັບວ່າລາວຕາຍແລ້ວ, ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມໃນລັກສະນະນີ້ເປັນເວລາຫຼາຍຄັ້ງ, ລາວຈຶ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຕົນເອງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ລາວຈຶ່ງມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທັງຊີວິດຂອງລາວແມ່ນຖືກໃຊ້ໃນການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຖືກໃຊ້ໃນການຕີສອນ. ປະສົບການຂອງລາວແຕກຕ່າງຈາກບຸກຄົນອື່ນໆ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງລາວກໍລື່ນຄົນອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເຫດຜົນທີ່ລາວຖືກເລືອກເປັນແບບຢ່າງກໍຄື ລາວປະສົບກັບຄວາມທໍລະມານຫຼາຍທີ່ສຸດໃນຊົ່ວຊີວິດຂອງລາວ ແລະ ປະສົບການຂອງລາວກໍເປັນສິ່ງທີ່ມີຜົນສຳເລັດທີ່ສຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດເດີນໃນໄລຍະສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງຄືກັນກັບເປໂຕແທ້ຈິງ, ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຍາດເອົາການອວຍພອນຂອງພວກເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນຍ່າງໃນໄລຍະສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 473)

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈື່ວ່າ ໃນຕອນນີ້ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກກ່າວອອກມາແລ້ວ ຄື ຫຼັງຈາກນີ້ ເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ ແລະ ການທົນທຸກທີ່ໜັກກວ່າເກົ່າ! ການທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ງ່າຍ ຫຼື ທຳມະດາ. ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບ ຫຼື ບາງເທື່ອ ເຊື່ອຫຼາຍກວ່າລາວອີກ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ການທົດລອງໃນອະນາຄົດຈະໃຫຍ່ກວ່າການທົດລອງຂອງໂຢບ ແລະ ເຈົ້າຍັງຕ້ອງຜະເຊີນກັບການຕີສອນໃນໄລຍະເວລາຍາວ. ສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍບໍ? ຖ້າຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການປັບປຸງ, ແລ້ວຄວາມສາມາດເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຂາດເຂີນ ແລະ ເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ໜ້ອຍເກີນໄປ, ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄຳພະຍານໃດໆເລີຍ, ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຕົວຕະຫຼົກ ແລະ ເປັນເຄື່ອງຫຼິ້ນໃຫ້ກັບຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືເອົານິມິດໃນຕອນນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີພື້ນຖານຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກໂຍນຖິ້ມໃນອະນາຄົດ! ທຸກສ່ວນຂອງເສັ້ນທາງບໍ່ແມ່ນຈະຍ່າງໄດ້ແບບງ່າຍດາຍ, ດັ່ງນັ້ນ ຢ່າຖືເບົາກັບສິ່ງນີ້. ໃນຕອນນີ້ ໃຫ້ໄຕ່ຕອງເຖິງສິ່ງນີ້ຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຈັດກຽມວິທີເພື່ອຍ່າງໃນໄລຍະສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຕ້ອງເດີນຕາມໃນອະນາຄົດ ແລະ ທຸກຄົນກໍຕ້ອງເດີນຕາມມັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ອຍໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນນີ້ເຂົ້າຫູຊ້າຍອອກຫູຂວາ ແລະ

ຢ່າຄິດວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າຕໍ່ເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການເສຍລົມຫາຍໃຈລ້າໆ. ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ມື້ທີ່ເຈົ້ານຳໃຊ້ທຸກສິ່ງໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດ; ພຣະທຳຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂດຍສູນເປົ່າ. ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຕຽມພ້ອມ; ມັນແມ່ນເວລາທີ່ຈະປູທາງສຳລັບອະນາຄົດ. ເຈົ້າຄວນຈັດກຽມເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຄວນຍ່າງໃນອະນາຄົດ; ເຈົ້າຄວນເປັນຫ່ວງ ແລະ ກັງວົນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນເບື້ອງໜ້າ ແລະ ກຽມສຳລັບເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າເປັນຢ່າງດີ. ຢ່າໂລພາ ແລະ ຂີ້ຄ້ານ! ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອໃຊ້ເວລາຂອງເຈົ້າໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດໃນການຮັບເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ. ເຮົາກຳລັງມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຈົ້າເອງແລ້ວວ່າ ພາຍໃນເວລາສາມປີ, ເຮົາໄດ້ເວົ້າຫຼາຍສິ່ງຢ່າງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ. ໃນດ້ານໜຶ່ງຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ກໍຍ້ອນຜູ້ຄົນຂາດເຂີນຫຼາຍ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຍ້ອນເວລາສັ້ນເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ. ອີງຕາມວິທີທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ, ທຳອິດ ຜູ້ຄົນຕ້ອງບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈພາຍໃນໂດຍສົມບູນ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນພະຍານ ແລະ ຖືກໃຊ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດໄດ້, ແບບນັ້ນບໍ່ຊ້າເກີນໄປບໍ? ແລ້ວເຮົາຕ້ອງຕິດຕາມເຈົ້າອີກດົນສໍ່າໃດ? ຖ້າເຈົ້າຈະໃຫ້ເຮົາຕິດຕາມເຈົ້າຈົນເຮົາແກ່ເຖົ້າ, ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ໂດຍຜ່ານຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນທຸກຄົນຈຶ່ງຈະຖືກບັນລຸ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບາດກ້າວຂອງພາລະກິດ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈນິມິດທີ່ສົນທະນາກັນໃນປັດຈຸບັນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າບັນລຸວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກແບບໃດກໍຕາມໃນອະນາຄົດ ສິ່ງນັ້ນກໍຈະເອົາຊະນະເຈົ້າບໍ່ໄດ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຕ້ານທານກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້. ເມື່ອເຮົາໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດໃນບາດກ້າວສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ເຮົາສຳເລັດໃນການກ່າວພຣະທຳສຸດທ້າຍ, ໃນອະນາຄົດ ຜູ້ຄົນຈະຕ້ອງຍ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາເອງ. ສິ່ງນີ້ຈະສຳເລັດຕາມພຣະທຳທີ່ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້: ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ກັບທຸກຄົນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ກັບທຸກຄົນ. ໃນອະນາຄົດ, ທຸກຄົນຈະຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນຍ່າງ ເຊິ່ງນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແມ່ນໃຜຈະສາມາດໃສ່ໃຈຄົນອື່ນເມື່ອຜ່ານຄວາມຍາກລຳບາກ? ແຕ່ລະຄົນມີການທົນທຸກຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ແຕ່ລະຄົນມີວຸດທິພາວະຂອງພວກເຂົາເອງ. ບໍ່ມີໃຜມີວຸດທິພາວະຄືກັນ. ສາມີຈະບໍ່ດູແລພັນລະຍາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພໍ່ແມ່ຈະບໍ່ດູແລລູກຂອງພວກເຂົາ; ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດດູແລຄົນອື່ນໄດ້. ມັນບໍ່ຄືກັບຕອນນີ້,

ການດູແລ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຮ່ວມກັນແມ່ນຍັງເປັນໄປໄດ້ຢູ່. ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງການເປີດໂປງຂອງຄົນທຸກປະເພດ. ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າຂ້ຽນຕີຄົນລ້ຽງແກະ, ຝູງແກະກໍຈະແຕກກະຈັກກະຈາຍ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີຜູ້ນໍາທີ່ແທ້ຈິງເລີຍ. ຜູ້ຄົນຈະຖືກແບ່ງອອກ ເຊິ່ງຈະບໍ່ເປັນຄືກັບປັດຈຸບັນ ທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດມາເຕົ້າໂຮມຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສະແດງທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາເອງ. ສາມີຈະຂາຍພັນລະຍາຂອງພວກເຂົາ, ພັນລະຍາຈະຂາຍສາມີຂອງພວກເຂົາ, ລູກໆຈະຂາຍພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ, ພໍ່ແມ່ຈະຂົ່ມເຫັງລູກໆຂອງພວກເຂົາ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດທໍານວາຍໄດ້! ສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຍຶດຕິດກັບສິ່ງທີ່ຄົນໜຶ່ງມີ ແລະ ຍ່າງໃນໄລຍະສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງເປັນຢ່າງດີ. ໃນຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ສາຍຕາສັ້ນ. ການຜ່ານພາລະກິດບາດກ້າວນີ້ຢ່າງປະສົບຜົນສໍາເລັດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ງ່າຍເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນຍ່າງໃນໄລຍະສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 474)

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຍ້ອນເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຍ້ອນຄວາມສຸກຊົ່ວຄາວ. ສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຈັດການຫຍັງເລີຍ, ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ ເພື່ອຮັບເອົາລາງວັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາສໍາເລັດ. ມີໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອມີຊີວິດຢ່າງມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ມີໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ຈະມີຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ຍ້ອນມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ ເຂົາຈຶ່ງສົມຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ເພາະມັນຄືກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຫຼັກການເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນ ແລະ ມັນຄືວິຊາຊີບຕາມທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ. ໃນລັກສະນະນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ ແຕ່ລະຄົນຕ່າງສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາເອງ, ຈຸດມຸ່ງໝ້າຍຂອງການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແຮງຜັກດັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງການສະແຫວງຫານັ້ນແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄືກັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສໍາລັບພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ຈຸດປະສົງຂອງການນະມັດສະການຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄືກັນ. ຕະຫຼອດເວລາສອງສາມພັນປີທີ່ຜ່ານມາ, ຜູ້ເຊື່ອຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍ ແລະ ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍ ແລະ

ເກີດອີກຄັ້ງ. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງພັນຄົນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ການສະແຫວງຫາຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດທີ່ສະຫງ່າງາມຂອງພວກເຂົາ. ຄົນທີ່ອຸທິດຕໍ່ພຣະຄຣິດແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ. ຜູ້ເຊື່ອຫຼາຍຄົນທີ່ເຫຼື້ອມໃສກໍຍັງຕາຍຍ້ອນຕິດດາງແຫຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈຳນວນຄົນທີ່ບັນລຸຄວາມສຳເລັດແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ສາເຫດທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວ ຫຼື ຄວາມລັບກ່ຽວກັບຄວາມສຳເລັດຂອງພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີໃຜຮູ້. ຄົນທີ່ໝົກໝຸ້ນກັບການສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ພົບການເຂົ້າໃຈໂດຍທັນທີ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ລົງເລິກເຖິງຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມເລິກລັບເຫຼົ່ານີ້, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາພຽນພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ, ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຍ່າງກໍເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄີຍຍ່າງມາກ່ອນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ. ໃນກໍລະນີນີ້, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາແນວໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມມືດບໍ? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບໍ່ແມ່ນໝາກຜົນທີ່ຂົມຂື່ນບໍ? ມັນຍາກພໍສົມຄວນທີ່ຈະຄາດຄະເນວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຜູ້ຄົນທີ່ຮຽນແບບຄົນທີ່ໄດ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນອະດີດນັ້ນ ຈະມີຄວາມໂຊກດີ ຫຼື ຄວາມຈິບຫາຍ. ແລ້ວຈະມີໂອກາດເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດສຳລັບຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໂດຍຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງຄົນທີ່ລົ້ມເຫຼວ? ພວກເຂົາຈະຍິ່ງບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະລົ້ມເຫຼວຫຼາຍກວ່າເກົ່າບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າໃນເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຍ່າງ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເສຍເວລາຂອງພວກເຂົາບໍ? ສະຫຼຸບ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ລົ້ມເຫຼວໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ, ທຸກການກະທຳແມ່ນມີເຫດຜົນ ແລະ ບໍ່ແມນໃນກໍລະນີທີ່ວ່າ ການສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການສະແຫວງແບບຕາມໃຈມັກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 475)

ເງື່ອນໄຂພື້ນຖານທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມເຊື່ອທີ່ມະນຸດມີໃນພຣະເຈົ້າກໍຄື ເຂົາມີຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ເຂົາອຸທິດຕົນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງທີ່ຍາກສຸດສຳລັບມະນຸດແມ່ນການສະໜອງຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນລົ້ມເຫຼວບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບພຣະຄຣິດກໍແຮງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເກັ່ງໃນການອຸທິດຕົນເອງທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງ, ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງ ແຕ່ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຈິງນັ້ນ ແລະ ຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງຂອງເຂົາເອງ, ຍ້ອນມະນຸດສະແຫວງຫາໂດຍຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງຄົນທີ່ລົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ, ຍ້ອນມະນຸດຝ່າຝືນສະຫວັນຢູ່ສະເໝີ ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ, ຕົກຢູ່ໃນກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຕິດດາງແຫຂອງຕົນເອງ. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເກັ່ງໃນການເຂົ້າໃຈ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ, ຍ້ອນມະນຸດນະມັດສະການໂປໂລຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ປາຖະໜາຢາກໄປສະຫວັນຫຼາຍເກີນໄປ, ຍ້ອນມະນຸດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະຄຣິດເຊື່ອຟັງເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສັ່ງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດແບບນັ້ນແບບນີ້, ສະນັ້ນ ບຸກຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຍັງຕ້ອງຕາຍ ແລະ ຍັງຕາຍໃນລະຫວ່າງການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວກໍຄື ພວກເຂົາຕາຍຢ່າງອະນາດ ແລະ ຜົນຕາມມາສຳລັບພວກເຂົາກໍຄືຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ປາສະຈາກເຫດຜົນ. ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຍິ່ງບໍ່ທົນຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນບໍ? ຄວາມຈິງແມ່ນມາຈາກໂລກຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະຄຣິດຖ່າຍທອດຄວາມຈິງທ່າມກາງມະນຸດ. ຄວາມຈິງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະຄຣິດ ນັ້ນກໍຄື ຈາກພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຄຣິດສະໜອງພຽງຄວາມຈິງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຕັດສິນວ່າມະນຸດຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ ຄວາມຈິງຈຶ່ງເປັນໄປດັ່ງນີ້, ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມຈິງແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂຶ້ນກັບການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ. ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຈິງບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກກຳນົດໂດຍການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເອງ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາມາຢອງຢູ່ເທິງຫົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າແບກຮັບເອົາມັນ, ເພາະວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາຂອງຣະເຈົ້າເອງ, ແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໜ້າທີ່ງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໂດຍກົງ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມີຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການສະແຫວງຫາ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງໂປໂລ ແລະ ເປໂຕ, ແຕ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຜົນໄດ້ຮັບຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ແລະ ບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມລັບທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມສຳເລັດຂອງເປໂຕ ຫຼື

ຄວາມບົກຜ່ອງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງໂປໂລ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນທາດແທ້ຂອງການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມບູນ, ແລ້ວການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍັງຈະລົ້ມເຫຼວ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າຈຳນວນໜ້ອຍຄົນຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເທົ່າກັບເປໂຕ. ຖ້າເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍມີຄວາມຫວັງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ; ຖ້າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຍ່າງໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມສຳເລັດຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຈະພົບກັບຈຸດຈົບຄືກັນກັບໂປໂລ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 476)

ເປໂຕເປັນມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ; ເສັ້ນທາງທີ່ລາວຍ່າງເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ, ເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕຍ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ແຮງຜັກດັນຂອງລາວສຳລັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລາວຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຄີຍຍ່າງມາກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເສັ້ນທາງທີ່ໂປໂລຍ່າງຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ແລະ ເປັນພຽງຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປາຖະໜາໃຊ້ລາວ ແລະ ສວຍໂອກາດໃຊ້ພອນສະຫວັນຂອງລາວ ແລະ ຄຸນຄວາມດີທັງໝົດຂອງລາວສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະຄຣິດເປັນເວລາສອງສາມທົດສະວັດ. ລາວພຽງແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ລາວບໍ່ໄດ້ຖືກໃຊ້ຍ້ອນພຣະເຍຊູຊື່ນຊົມຄວາມເປັນມະນຸດຂອງລາວ ແຕ່ຍ້ອນພອນສະຫວັນຂອງລາວ. ລາວສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຍຊູ ຍ້ອນວ່າລາວຖືກໂຈມຕີ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນລາວພໍໃຈທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ. ລາວສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ມີທາງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການສະແຫວງຫາຂອງລາວ ຫຼື ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງລາວໄດ້. ພາລະກິດຂອງໂປໂລເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ລາວປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອັກຄະສາວົກ. ແຕ່ສຳລັບເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງ,

ລາວໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງເຊັ່ນກັນ; ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າພາລະກິດຂອງໂປໂລ, ແຕ່ລາວປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງການສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າຂອງລາວເອງ ແລະ ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງໂປໂລ. ພາລະກິດຂອງເປໂຕແມ່ນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນບົດບາດຂອງອັກຄະສາວົກ, ແຕ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນປະກອບດ້ວຍການສະແຫວງຫາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງລາວ: ການສະແຫວງຫາຂອງລາວແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມຫວັງສໍາລັບອະນາຄົດຂອງລາວ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາສໍາລັບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ. ລາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຫຼໍ່ຫຼອມໃນລະຫວ່າງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວ ຫຼື ລາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາການລິຮານ ແລະ ການຈັດການ. ລາວເຊື່ອວ່າຕາບໃດທີ່ພາລະກິດທີ່ລາວເຮັດນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວເຮັດນັ້ນເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ລາງວັນກໍຈະເປັນຂອງລາວ. ບໍ່ມີປະສົບການສ່ວນຕົວໃນພາລະກິດຂອງລາວ, ພາລະກິດນັ້ນແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພື່ອຕົວມັນເອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນທ່າມກາງການສະແຫວງຫາເພື່ອປ່ຽນແປງ. ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນປະຕິບັດໃນຮູບແບບທຸລະກິດ, ມັນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນຮູບແບບໜ້າທີ່ ຫຼື ການຍິນຍອມຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງໂປໂລນັ້ນ, ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສເດີມຂອງລາວ. ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນເປັນການບໍລິການຄົນອື່ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດນໍາການປ່ຽນແປງມາສູ່ອຸປະນິໄສຂອງລາວໄດ້. ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວໂດຍກົງໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ຖືກຈັດການ ແຕ່ລາວຖືກຜັກດັນໂດຍລາງວັນ. ເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງ: ລາວເປັນຄົນທີ່ຜະເຊີນກັບການລິຮານ ແລະ ການຈັດການ ແລະ ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ. ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ຈຸດປະສົງ ແລະ ແຮງຜັກດັນຂອງພາລະກິດຂອງເປໂຕແຕກຕ່າງຈາກໂປໂລ. ເຖິງແມ່ນເປໂຕບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ອຸປະນິໄສຂອງລາວແມ່ນໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາຄືຄວາມຈິງ ແລະ ການປ່ຽນແປງທີ່ແທ້ຈິງ. ພາລະກິດຂອງລາວບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍເຫັນແກ່ພາລະກິດເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ

ໂປໂລຮ່ວມມືໃນພາລະກິດນີ້, ລາວກໍບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບມັນ. ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເປໂຕປະຕິບັດພາລະກິດໜ້ອຍກວ່າກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານທາງລາວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຈຳນວນຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກຳນົດວ່າ ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ບໍ່; ການສະແຫວງຫາຂອງຄົນໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາລາງວັນ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ສູງສຸດສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ ເຂົາສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະທີ່ເປັນຕາຮັກເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັນຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດກຳນົດໄດ້ວ່າ ແມ່ນໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໂດຍອີງຕາມຈຳນວນຂອງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ. ເປໂຕສະແຫວງຫາເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເປັນຄົນທີ່ຮັບເອົາການຈັດການ ແລະ ການລິຮານ ແລະ ເພື່ອເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລາວໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວສາມາດອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ນຳທັງໝົດຂອງລາວເອງມາຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈົນຕາຍ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ລາວຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ບັນລຸ. ນີ້ຄືເຫດຜົນພື້ນຖານທີ່ວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເປັນຫຍັງຜົນໄດ້ຮັບຂອງລາວຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂປໂລ. ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນເປໂຕແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວສົມບູນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນໂປໂລແມ່ນເພື່ອນຳໃຊ້ລາວ. ນັ້ນກໍເພາະທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມຸມມອງຂອງພວກເຂົາຕໍ່ການສະແຫວງຫາແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ທັງສອງມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເປໂຕນຳໃຊ້ພາລະກິດນີ້ກັບຕົວລາວເອງ ແລະ ຍັງສະໜອງພາລະກິດນັ້ນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ໂປໂລພຽງແຕ່ສະໜອງທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ ແລະ ລາວເອງກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຫຍັງເລີຍຈາກພາລະກິດນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ການປ່ຽນແປງໃນໂປໂລຈຶ່ງເກືອບບໍ່ມີເລີຍ. ລາວຍັງຢູ່ໃນສະພາວະທຳມະຊາດຂອງລາວ ແລະ ຍັງເປັນໂປໂລໃນເມື່ອກ່ອນຄືເກົ່າ. ມັນເປັນພຽງຍ້ອນ ຫຼັງຈາກການອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກຈາກພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ລາວຈຶ່ງຮຽນຮູ້ວິທີປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມອົດກັ້ນ,

ແຕ່ທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງລາວທີ່ເປັນທຳມະຊາດທີ່ມັກໃນການແຂ່ງຂັນສູງ ແລະ ມັກຄ້າຂາຍກໍຍັງຄົງຢູ່ຄືເກົ່າ. ຫຼັງຈາກປະຕິບັດພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ລາວບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຕົນເອງ ຫຼື ລາວບໍ່ປະຖິ້ມອຸປະນິໄສເກົ່າອອກຈາກຕົນເອງ ແລະ ອຸປະນິໄສນັ້ນກໍຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພາລະກິດຂອງລາວ. ໃນຕົວລາວນັ້ນມີພຽງປະສົບການກ່ຽວກັບພາລະກິດ, ແຕ່ປະສົບການເລັກນ້ອຍພຽງຢ່າງດຽວແມ່ນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງລາວໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມຸມມອງຂອງລາວກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນຂອງການສະແຫວງຫາຂອງລາວໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າລາວປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະຄຣິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຂົ່ມເຫັງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ໃນຫົວໃຈຂອງລາວນັ້ນບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມລາວຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງລາວ. ຍ້ອນວ່າ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ລາວຂົ່ມເຫັງພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະຄຣິດ; ລາວເປັນກະບົດໂດຍທຳມະຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງລາວນັ້ນ, ລາວຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຽງແຕ່ປະພຶດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງລາວເອງ ອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງລາວເອງ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນທຳມະຊາດຂອງລາວຈຶ່ງເປັນສັດຕູກັບພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ. ຄົນແບບນີ້ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມ, ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ, ຄົນປະເພດນີ້ຈະຮັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຈຳນວນພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດ ຫຼື ເຂົາອຸທິດຕົນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກກຳນົດດ້ວຍຄຳຖາມທີ່ວ່າ ເຂົາຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່, ເຂົາສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມຸມມອງຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ການສະແຫວງຫານັ້ນ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 477)

ເຖິງແມ່ນວ່າການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ເປໂຕເລີ່ມຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ແຕ່ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາລາວເປັນຄົນທີ່ເຕັມໃຈຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ.

ການເຊື່ອຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ລາວໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໃຈຈາກການເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີສາມຄັ້ງທີ່ເປໂຕປະຕິເສດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວທົດລອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຄວາມບົກຜ່ອງເລັກນ້ອຍແບບນັ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທຳມະຊາດຂອງລາວ ແລະ ບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການສະແຫວງຫາໃນອະນາຄົດຂອງລາວ ແລະ ບໍ່ສາມາດພິສູດຢ່າງພຽງພໍວ່າ ການທົດລອງນັ້ນເປັນການກະທຳທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ຄວາມບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນໃນແຜ່ນດິນໂລກມີ, ເຈົ້າຄາດຫວັງໃຫ້ເປໂຕແຕກຕ່າງບໍ? ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ມີມຸມມອງບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເປໂຕ ຍ້ອນວ່າລາວເຮັດຜິດພາດຢ່າງໂງ່ຈ້າຫຼາຍຄັ້ງບໍ? ແລ້ວຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ເຄົາລົບໂປໂລ ຍ້ອນພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ລາວເຮັດ ແລະ ຈົດໝາຍທຸກສະບັບທີ່ລາວຂຽນບໍ? ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ແນ່ນອນ ຄົນທີ່ມີສະຕິແທ້ຈິງ ຈະສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນແບບນັ້ນບໍ? ເຖິງແມ່ນປະສົບການທີ່ເຈັບປວດຫຼາຍປີຂອງເປໂຕບໍ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ, ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເປໂຕບໍ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງເລີຍ ຫຼື ເປໂຕບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ມະນຸດຈະສາມາດຢັ່ງຮູ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນໄດ້ແນວໃດ? ການບັນທຶກໃນພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ຖືກຄັດເລືອກໂດຍພຣະເຢຊູເອງ, ແຕ່ຖືກຮອບຮວມໂດຍຄົນລຸ້ນຕໍ່ມາ. ແລ້ວດ້ວຍວິທີນີ້, ທຸກສິ່ງທີ່ບັນທຶກໃນພຣະຄຳພີບໍ່ແມ່ນຖືກເລືອກເອົາຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຈົດໝາຍຢ່າງຈະແຈ້ງ ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຕັດສິນເປໂຕ ແລະ ໂປໂລຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຕາມຄວາມພຶງພໍໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ. ແລ້ວຍ້ອນໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ, ຍ້ອນ "ການປະກອບສ່ວນ" ຂອງລາວຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ເອົາຊະນະຄວາມໄວ້ໃຈຂອງຝູງຊົນ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈໃສ່ແຕ່ໃນເລື່ອງຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນບໍ? ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນເມື່ອໂປໂລເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການນະມັດສະການເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ, ແມ່ນໃຜກ້າທີ່ຈະປະຕິເສດພາລະກິດຂອງລາວໂດຍບໍ່ມີຫົດຜົນ? ເປໂຕເປັນພຽງຄົນຫາປາ, ແລ້ວການປະກອບສ່ວນຂອງລາວຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າກັບໂປໂລໄດ້ແນວໃດ? ອີງຕາມການປະກອບສ່ວນ, ໂປໂລຄວນໄດ້ຮັບລາງວັນກ່ອນເປໂຕ ແລະ ລາວຄວນເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນສົມບັດຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະຮັບເອົາການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນໃຜຈະສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ວ່າ ການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ໂປໂລນັ້ນ ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ລາວປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານພອນສະຫວັນຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ສຳລັບເປໂຕພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ລາວສົມບູນ. ມັນບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ພຣະເຍຊູເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນສຳລັບເປໂຕ ແລະ ໂປໂລຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ນຳເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຕາມທຳມະຊາດທີ່ມີມາແຕ່ເກີດຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນແມ່ນເປັນພຽງການປະກອບສ່ວນພາຍນອກຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະດຽວກັນ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນແມ່ນທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ພ້ອມທັງເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ແຮງຜັກດັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນວັດແທກມະນຸດຕາມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອີງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ, ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມລັກສະນະພາຍນອກຂອງເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຖ້າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຍ່າງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ ແລະ ທັດສະນະມຸມມອງຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ການສະແຫວງຫານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄືກັບເປໂຕ; ຖ້າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຍ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວ, ແລ້ວບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຈ່າຍລາຄາດ້ວຍຫຍັງກໍຕາມ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຄືກັບໂປໂລ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສຳເລັດ ຫຼື ລົ້ມເຫຼວ ທັງສອງຢ່າງແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫານັ້ນ ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່, ແທນທີ່ຈະເປັນການອຸທິດຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າຈ່າຍ. ທາດແທ້ຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫານັ້ນ ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮູ້ຈັກພວກເຂົາຢ່າງບໍລິບູນໄດ້. ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນແມ່ນທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນທາດແທ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ ຫຼື ອຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຂົາໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບເຫດຜົນຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງໂປໂລ ແລະ ເປໂຕໄດ້. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງນະມັດສະການໂປໂລ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປໂຕນັ້ນແມ່ນຍ້ອນວ່າໂປໂລຖືກໃຊ້ສຳລັບພາລະກິດທີ່ເປີດເຜີຍສູ່ປວງຊົນທົ່ວໄປ ແລະ ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດນີ້ໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຮັບຮູ້ "ຜົນສຳເລັດ" ຂອງໂປໂລ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນປະສົບການຂອງເປໂຕໄດ້ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາໄດ້, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈເປໂຕ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 478)

ເປໂຕຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຜ່ານການຜະເຊີນກັບການຈັດການ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ. ລາວເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະລອດເວລາ. ໃນທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຖືກຕີສອນ ຫຼື ຖືກພິພາກສາ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງມີຄວາມສຸກທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ". ເປໂຕມອບທັງໝົດຂອງລາວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ; ພາລະກິດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ຊີວິດທັງໝົດຂອງລາວກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ. ລາວເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຍິ່ງລາວມີປະສົບການຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນສ່ວນເລິກທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວກໍຍິ່ງມີຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ໂປໂລປະຕິບັດພຽງແຕ່ພາລະກິດພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນລາວປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງໜັກເຊັ່ນກັນ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວແມ່ນເຫັນແກ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເພື່ອການຮັບເອົາລາງວັນ. ຖ້າລາວຮູ້ວ່າ ລາວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນຫຍັງເລີຍ, ລາວກໍຈະສະຫຼະພາລະກິດຂອງລາວ. ສິ່ງທີ່ເປໂຕສົນໃຈແມ່ນຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້. ລາວບໍ່ສົນໃຈວ່າ ລາວຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ຫຼື ບໍ່, ແຕ່ສົນໃຈວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງລາວຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ໂປໂລສົນໃຈໃນການປະຕິບັດພາລະກິດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ລາວສົນໃຈກັບພາລະກິດພາຍນອກ ແລະ ການອຸທິດຕົນ ແລະ ກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງສອນທີ່ຜູ້ຄົນທຳມະດາບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນ. ລາວບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃນການປ່ຽນແປງທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກພາຍໃນລາວ ແລະ ສົນໃຈຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ປະສົບການຂອງເປໂຕແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຮັກແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ປະສົບການຂອງລາວແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມສຳພັນທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອມີການດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຝາກຝັງໄວ້ກັບລາວ ແລະ ເພື່ອຮັບເອົາສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບຕົນເອງ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນເຫັນແກ່ການຫຼີກເວັ້ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ເປໂຕສະແຫວງຫາແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ໂປໂລສະແຫວງຫາແມ່ນມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ. ເປໂຕຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ

ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ ພ້ອມທັງຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຕົນເອງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄວາມຮັກທີ່ລາວມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍລິສຸດ.

ການທົດລອງໃນຄຸກຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີໄດ້ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຂອງລາວກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ ແລະ ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງລາວແມ່ນເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ມັນເປັນຄວາມຮັກໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ລາວບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ ຫຼື ລາວບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງເອົາຜົນປະໂຫຍດໃດໆ. ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບຕົນເອງກໍໜ້ອຍຫຼາຍ. ລາວບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະຄຣິດ ແລະ ພາລະກິດຂອງລາວ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ລາວແລ່ນກໍແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາພວງມາໄລສຸດທ້າຍ. ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາແມ່ນມົງກຸດທີ່ດີທີ່ສຸດ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ. ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແຕ່ສະແຫວງຫາແບບຂີ້ຄ້ານຫຼາຍ; ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ແຕ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ລາວສະແຫວງຫາຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຄອບຄອງໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ການສະແຫວງຫາຂອງລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າລາວເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນແມ່ນເປໂຕທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວ. ມະນຸດຄິດວ່າ ທຸກຄົນທີ່ປະກອບສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ ຄວນໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ຍິ່ງມີການປະກອບສ່ວນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາກໍນຶກເອົາເອງວ່າພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ແກ່ນແທ້ຂອງມຸມມອງຂອງມະນຸດແມ່ນກ່ຽວກັບການເຮັດທຸລະກິດ ແລະ ເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຍິ່ງຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາຄວາມຮັກແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ການສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດຮັບເອົາການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າຄືການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຟື້ນຟູໜ້າທີ່ ແລະ ສະຖານະດັ້ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຄວນກ້າວລ່ວງຕົນເອງໂດຍຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດຫຍັງນອກຈາກປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງໂປໂລ ແລະ ເປໂຕແມ່ນຖືກວັດແທກຕາມຄຳຖາມທີ່ວ່າ ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕາມຂະໜາດຂອງການປະກອບສ່ວນຂອງພວກເຂົາ; ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ,

ບໍ່ແມ່ນຕາມຈຳນວນພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ຫຼື ຕາມການທີ່ຄົນອື່ນປະເມີນຄ່າຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເປັນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສຳເລັດ; ການສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈຶ່ງແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ; ການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງຕົນ ແລະ ຄວາມຮັກບໍລິສຸດທີ່ມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສຳເລັດ. ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສຳເລັດດັ່ງກ່າວແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ້ງເດີມ ພ້ອມທັງລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຄືເສັ້ນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູ ແລະ ຍັງເປັນຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ. ຖ້າການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດຖືກເປິເປື້ອນດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການສ່ວນຕົວທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ, ແລ້ວຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍຈະບໍ່ແມ່ນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຟື້ນຟູ. ແນ່ນອນ ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງພິສູດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນດ້ວຍກັບການສະແຫວງຫາປະເພດນີ້. ແລ້ວການສະແຫວງຫາທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນດີດ້ວຍຈະມີຄວາມໝາຍຫຍັງ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 479)

ພາລະກິດທີ່ໂປໂລປະຕິບັດແມ່ນການສະແດງຕໍ່ໜ້າມະນຸດ, ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍລິສຸດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເລິກເຊິ່ງໃນຫົວໃຈຂອງລາວຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ມະນຸດສາມາດເຫັນພຽງແຕ່ພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດ ເຊິ່ງມະນຸດຮູ້ວ່າ ລາວຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຄິດວ່າ ໂປໂລດີກວ່າເປໂຕ, ເຊິ່ງພາລະກິດຂອງລາວຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ກໍຍ້ອນວ່າ ລາວສາມາດຕອບສະໜອງຄຣິສຕະຈັກໄດ້. ສ່ວນເປໂຕແມ່ນພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ຮັບຜູ້ຄົນຈຳນວນໜ້ອຍໃນທ່າມກາງພາລະກິດຊົ່ວຄາວຂອງລາວ. ມີຈົດໝາຍພຽງໜ້ອຍດຽວທີ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຈາກລາວ, ແຕ່ມີໃຜຮູ້ແດ່ວ່າ ຄວາມຮັກທີ່ລາວມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ ໃນສ່ວນເລິກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ? ມື້ແລ້ວມື້ເລົ່າ ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຕາບໃດທີ່ມີພາລະກິດໃຫ້ປະຕິບັດ ລາວກໍປະຕິບັດ. ລາວຮູ້ສຶກວ່າ ດ້ວຍລັກສະນະນີ້ ລາວຈະສາມາດຮັບເອົາມົງກຸດ ແລະ

ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້, ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະປ່ຽນແປງຕົນເອງຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງລາວ. ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເປໂຕທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ລາວຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ. ຖ້າມັນບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ, ລາວກໍຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດ ແລະ ຈະຊອກຫາຫົນທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ລາວສາມາດພະຍາຍາມເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ແມ່ນແຕ່ໃນດ້ານຊີວິດຂອງລາວຈະເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ, ລາວກໍຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕົນເອງປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວເຂັ້ມງວດຫຼາຍເມື່ອເວົ້າເຖິງອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວ, ເຄັ່ງຄັດໃນເງື່ອນໄຂທີ່ລາວມີຕໍ່ຕົນເອງເພື່ອພັດທະນາເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ໂປໂລສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ຊື່ສຽງ ແລະ ສະຖານະແບບຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ. ລາວສະແຫວງຫາເພື່ອໂອ້ອວດຕົນເອງຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອພັດທະນາການເຂົ້າສູ່ຊີວິດໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງກວ່າເກົ່າ. ສິ່ງທີ່ລາວໃສ່ໃຈແມ່ນຄຳສັ່ງສອນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຈົດຈຳລາວ? ເປໂຕປະຕິບັດພາລະກິດພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນຫຍັງຫຼາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ, ແລ້ວເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ?" ເປໂຕຮັກພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນຈຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ; ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງມີຄຳພະຍານໄດ້. ແລ້ວໂປໂລເດ? ໂປໂລຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ຫຍັງ? ແລ້ວພາລະກິດຂອງເປໂຕແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ຫຍັງ? ເປໂຕບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ? ພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນກ່ຽວກັບການຕອບສະໜອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຄຣິສຕະຈັກ. ສິ່ງທີ່ເປໂຕພະເຊີນແມ່ນການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງລາວ; ລາວພະເຊີນກັບການຮັກພຣະເຈົ້າ. ຕອນນີ້ເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ແມ່ນໃຜທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນໜຶ່ງແມ່ນຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບ; ຄົນໜຶ່ງຮັບໃຊ້ຢ່າງຖ່ອມຕົນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ອີກຄົນແມ່ນຖືກຄົນອື່ນນະມັດສະການ ແລະ ມີລັກສະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ຄົນໜຶ່ງສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາ

ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຂົາຈະບໍລິສຸດ, ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ; ຄົນໜຶ່ງມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ; ຄົນໜຶ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ມີ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງໂປໂລ ແລະ ເປໂຕ. ເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕຍ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ ເຊິ່ງຍັງເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການບັນລຸການຟື້ນຄືນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປໂຕເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ເສັ້ນທາງທີ່ໂປໂລຍ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ ລາວເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ພຽງແຕ່ອ່ອນນ້ອມ ແລະ ເສຍສະຫຼະຕົນເອງໃນລະດັບຜິວເຜີນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ໂປໂລເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ລາວມີໃນພຣະເຈົ້າ, ເປໂຕສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ລາວສາມາດຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ພ້ອມທັງການຫຼໍ່ຫຼອມ, ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ແລະ ຄວາມຂາດເຂີນໃນຊີວິດຂອງລາວອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮັກທີ່ລາວມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສູງສຸດບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ຫຼື ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍສະເໝີ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງ ທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນບັນລຸໃຫ້ໄດ້, ນີ້ຄືຄວາມບໍລິສຸດແຫ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດສາມາດບັນລຸຫຼາຍສໍ່ານີ້, ເຂົາກໍຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ດີກວ່ານີ້. ໃຫ້ຈິນຕະນາການເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ໃນລັກສະນະນີ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າຍັງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຕຳນິ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຮັກພຣະຜູ້ສ້າງ.

ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ,
ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 480)

ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ລາວກໍແບກຮັບເອົາພາລະກິດສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ປະກອບສ່ວນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຄຣິສຕະຈັກເຫຼົ່ານັ້ນ. ຈົດໝາຍສິບສາມສະບັບຂອງໂປໂລຢືນຢັນເຖິງເວລາ 2.000 ປີຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ເປັນພຽງອັນດັບທີສອງຮອງຈາກພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່. ແມ່ນໃຜສາມາດປຽບທຽບກັບລາວໄດ້? ບໍ່ມີໃຜສາມາດຖອດຄວາມໝາຍຂອງພຣະນິມິດຂອງໂຢຮັນ, ໃນຂະນະທີ່ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລສະໜອງຊີວິດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດແມ່ນເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ແມ່ນໃຜແນ່ທີ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືພາລະກິດທີ່ເປໂຕປະຕິບັດ?" ເມື່ອມະນຸດວັດແທກຄົນອື່ນ, ແມ່ນອີງຕາມການປະກອບສ່ວນຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າວັດແທກມະນຸດ, ແມ່ນອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງເຂົາ. ທ່າມກາງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ໂປໂລເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ. ລາວບໍ່ມີທາງຖ່ອມຕົນ ຫຼື ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ລາວບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງລາວເອງ ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລາວຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານປະສົບການຢ່າງລະອຽດ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງ. ລາວຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ສົມບູນ ແລະ ຄວາມບົກຜ່ອງຂອງຕົນເອງ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຕົງເອງໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລາວຈຶ່ງມີເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງລາວ; ລາວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ມີພຽງແຕ່ທິດສະດີ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງແມ່ນຄົນໃໝ່ທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຄົນທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງແມ່ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄົນທີ່ລ້າສະໄໝໂດຍທຳມະຊາດ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຈົດຈຳພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພວກເຂົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ. ເມື່ອເຈົ້າປຽບທຽບສິ່ງນີ້ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຄົນປະເພດດຽວກັນກັບເປໂຕ ຫຼື ໂປໂລ ກໍຄວນຊັດເຈນໃນຕົວເອງ. ຖ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຈິງໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ ແລະ ເຖິງແມ່ນໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຍັງອວດດີ ແລະ

ຈອງຫອງຄືກັບໂປໂລ ແລະ ຍັງໂອ້ອວດຕົນເອງຢ່າງບໍ່ຈິງໃຈຄືກັບລາວ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ລົ້ມເຫຼວໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ.
ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງດຽວກັນກັບເປໂຕ, ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາການປະຕິບັດ ແລະ ການປ່ຽນແປງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ອວດດີ ຫຼື ຈົງໃຈ, ແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດບັນລຸໄຊຊະນະໄດ້. ໂປໂລບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ ຫຼື ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົວເອງ, ແຮງໄກທີ່ລາວຈະຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຕົນເອງ. ລາວບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງການຂັດຂືນຄຳສັ່ງຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງຊົ່ວຊ້າຂອງລາວ ຫຼື ລາວບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫຍັງເລີຍ. ລາວພຽງແຕ່ອະທິບາຍແບບສັ້ນໆ ແລະ ສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງລາວແມ່ນບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວລົ້ມເຫຼວບົນເສັ້ນທາງໄປດາມັສກັດ, ລາວກໍບໍ່ໄດ້ເບິ່ງລົງເລິກພາຍໃນຕົວລາວເອງ. ລາວພໍໃຈທີ່ຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ພິຈາລະນາວ່າ ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວເປັນບັນຫາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ.
ລາວພໍໃຈກັບການເວົ້າຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ
ໂດຍຕອບສະໜອງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນເພື່ອເປັນການບັນເທົາຈິດໃຈຂອງລາວເອງ ແລະ ໂດຍການບໍ່ຂົ່ມເຫັງສາວົກຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສະບາຍໃຈ ແລະ ເປັນການຍົກໂທດໃຫ້ກັບຕົນເອງສຳລັບຄວາມຜິດບາບໃນອະດີດ.
ເປົ້າໝາຍທີ່ລາວສະແຫວງຫາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກມົງກຸດໃນອະນາຄົດ ແລະ ພາລະກິດຊົ່ວຄາວ, ເປົ້າໝາຍທີ່ລາວສະແຫວງຫາຄືຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງທີ່ເໝາະສົມ ຫຼື ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອພັດທະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຂົ້າໃນຄວາມຈິງທີ່ລາວບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບຕົນເອງ ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນຄວາມຮູ້ທີ່ຜິດ ແລະ ລາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຕີສອນ ຫຼື ການພິພາກສາ. ການທີ່ລາວສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າລາວມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບທຳມະຊາດ ຫຼື ທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ; ຈຸດສົນໃຈຂອງລາວແມ່ນຢູ່ທີ່ການປະຕິບັດແຕ່ພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງທີ່ລາວພະຍາຍາມຄົ້ນຫາບໍ່ແມ່ນການປ່ຽນແປງ ແຕ່ເປັນຄວາມຮູ້. ພາລະກິດຂອງລາວເປັນຜົນມາຈາກການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູໃນຫົນທາງສູ່ດາມັສກັດໂດຍສິ້ນເຊີງ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວຕັດສິນໃຈປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຍອມຮັບການລິຮານອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວ. ບໍ່ວ່າລາວປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ, ອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊົດເຊີຍຄວາມບາບໃນອະດີດຂອງລາວ, ພຽງແຕ່ເຮັດບົດບາດໃດໜຶ່ງທ່າມກາງຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບຄົນປະເພດນີ້

ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເກົ່າ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຈິງ,
ລາວແມ່ນບໍ່ສາມາດກາຍເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍອມຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ.
ລາວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືສຳລັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫຼື ລາວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ
ແຮງໄກທີ່ລາວຈະເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມເລິກລັບຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ລາວເປັນພຽງຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການອ້າງເຫດຜົນແບບຜິດໆເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ບຸກຄົນທີ່ສູງສົ່ງກວ່າລາວ ຫຼື ພາຍໃຕ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງ. ລາວອິດສາຄົນອື່ນ ຫຼື ຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບລາວ ຫຼື ເປັນສັດຕູກັບລາວ ໂດຍເພິ່ງພໍໃຈຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ ຜູ້ເຊິ່ງມີຮູບລັກສະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ມີຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງ. ລາວບໍ່ມັກພົວພັນກັບຄົນທຸກຍາກທີ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ລາວມີຄວາມສຳພັນກັບບຸກຄົນອາວຸໂສຈາກອົງກອນສາສະໜາທີ່ເວົ້າແຕ່ທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ລາວບໍ່ມີຄວາມຮັກໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ກົງກັນຂ້າມ, ລາວເຂົ້າຂ້າງລະບຽບ ແລະ ທິດສະດີເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສູງສົ່ງກວ່າຄວາມຈິງທົ່ວໄປ. ໃນທາດແທ້ໂດຍກຳເນີດຂອງລາວ ແລະ ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາທັງໝົດນັ້ນ, ລາວບໍ່ສົມຄວນຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນຄົນຄຣິສຕຽນ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດໃນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະຍ້ອນຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດຂອງລາວແມ່ນມີຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງລາວກໍມີຫຼາຍເກີນໄປ.
ເຖິງແມ່ນລາວເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ,
ລາວກໍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ
ຍ້ອນການກະທຳຂອງລາວຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບນັ້ນແມ່ນບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າ ຄວາມຊອບທຳໄດ້. ພຽງແຕ່ເຫັນວ່າລາວເປັນຄົນທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ເຮັດສິ່ງບໍ່ຊອບທຳ ແຕ່ກໍຍັງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະຄຣິດ. ເຖິງແມ່ນລາວບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າຄົນຊົ່ວຮ້າຍໄດ້, ລາວກໍສົມຄວນທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ມະນຸດທີ່ເຮັດສິ່ງບໍ່ຊອບທຳ. ລາວປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແຕ່ລາວຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິນອີງຕາມຈຳນວນພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດ
ແຕ່ຕ້ອງອີງຕາມຄຸນນະພາບ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມັນຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງຕົ້ນເຫດຂອງບັນຫາ. ລາວເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ "ຂ້ານ້ອຍສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ, ຂ້ານ້ອຍດີກວ່າຄົນສ່ວນໃຫຍ່; ຂ້ານ້ອຍຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ຄືກັບຄົນອື່ນ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜກັບໃຈໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກວ່າຂ້ານ້ອຍອີກແລ້ວ, ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ສ່ອງແສງລົງມາໃສ່ຕົວຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການກັບໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເລິກເຊິ່ງກວ່າຄົນອື່ນໆ". ໃນເວລານັ້ນ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວຄິດຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ. ໃນເວລາສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງລາວ, ໂປໂລກ່າວວ່າ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕໍ່ສູ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສຳເລັດເສັ້ນທາງຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ແລະ ມີມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳລໍຖ້າຢູ່ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ". ການຕໍ່ສູ້, ພາລະກິດ ແລະ ເສັ້ນທາງຂອງລາວແມ່ນເຫັນແກ່ມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ລາວບໍ່ໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ; ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວພໍເປັນພິທີ, ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນເພື່ອຊົດເຊີຍຄວາມຜິດພາດຂອງລາວ ແລະ ທົດແທນການສຳນຶກຜິດຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ. ລາວພຽງແຕ່ຫວັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງລາວສຳເລັດ, ເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາງຂອງລາວສຳເລັດ ແລະ ສຳເລັດກັບການຕໍ່ສູ້ຂອງລາວໂດຍໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຮັບເອົາມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໄວຂຶ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາບໍ່ແມ່ນການພົບກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າດ້ວຍປະສົບການຂອງລາວ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງລາວສຳເລັດໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຮັບເອົາລາງວັນຈາກພາລະກິດຂອງລາວ ໃນເວລາທີ່ລາວພົບກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ລາວໃຊ້ພາລະກິດຂອງລາວເພື່ອປອບໃຈລາວເອງ ແລະ ເພື່ອແລກປ່ຽນກັບມົງກຸດໃນອະນາຄົດ. ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນມົງກຸດເທົ່ານັ້ນ. ການສະແຫວງຫາແບບນີ້ຈະເປັນໄປຕາມມາດຕະຖານໄດ້ແນວໃດ? ແຮງຜັກດັນຂອງລາວ, ພາລະກິດຂອງລາວ, ລາຄາທີ່ລາວຈ່າຍ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງລາວ, ຄວາມເພີ້ຝັນຢ່າງງົດງາມຂອງລາວແຜ່ຄຸມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດ ແລະ ລາວກໍປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວເອງເທົ່ານັ້ນ. ໃນພາລະກິດທັງໝົດຂອງລາວ, ບໍ່ມີຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການກະທຳຂອງລາວ; ລາວເຮັດໃນນາມຄ້າຂາຍເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລາວຢ່າງເຕັມໃຈ, ແຕ່ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງການຄ້າຂາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ແລ້ວຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວມີຄ່າຫຍັງບໍ? ແມ່ນໃຜທີ່ຈະຊົມເຊີຍຄວາມພະຍາຍາມທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດຂອງລາວ? ແມ່ນໃຜທີ່ຈະສົນໃຈຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວ?

ພາລະກິດຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຝັນໃນອະນາຄົດ, ເຕັມໄປດ້ວຍແຜນການທີ່ງົດງາມ ແລະ ບໍ່ມີເສັ້ນທາງຫຍັງເລີຍທີ່ຈະປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້. ຄວາມເມດຕາກະລຸນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງລາວເປັນພຽງການທຳທ່າ; ພາລະກິດຂອງລາວບໍ່ໄດ້ສະໜອງຊີວິດ, ແຕ່ເປັນສະແດງຄວາມສຸພາບ ແລະ ກຽດຕິຍົດແບບຈອມປອມ; ມັນເປັນການກະທຳເພື່ອການຄ້າຂາຍ ພາລະກິດແບບນີ້ຈະສາມາດນຳພາມະນຸດໄປສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຟື້ນຢູ່ໜ້າທີ່ດັ້ງເດີມຂອງເຂົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 481)

ສິ່ງທີ່ເປໂຕສະແຫວງຫາແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ລາວສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງການທົນທຸກ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ລາວຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການສະແຫວງຫາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ໂປໂລສະແຫວງຫາແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນດ້ວຍເນື້ອໜັງຂອງລາວເອງ, ດ້ວຍແນວຄິດຂອງລາວເອງ ແລະ ດ້ວຍແຜນການ ແລະ ໂຄງການຂອງລາວເອງ. ລາວບໍ່ສາມາດເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປໂຕສະແຫວງຫາເພື່ອຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຮງຜັກດັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການສະແຫວງຫາຂອງລາວ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ລາວຍ່າງແມ່ນຖືກຕ້ອງ; ເຖິງແມ່ນວ່າລາວບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນຍອມຮັບລາວ, ລາວກໍສາມາດສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້. ຍ້ອນເຫດນີ້ ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າລາວເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ເຈົ້າກໍຄວນສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນສາມາດເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມໃນທຸກຮູບແບບ ແລະ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າອ່ອນແອ, ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຈົ້າກໍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງແມ່ນຄົນທີ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມຸມມອງຂອງຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຕໍ່ການສະແຫວງຫາກໍເປັນມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ຄົນອື່ນຮັບເອົາຄຳສັ່ງສອນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າເອງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານຫຍັງເລີຍ ຫຼື ບໍ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງເລີຍ, ຈົນເຖິງກັບວ່າ ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດເຈົ້າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນພະຍານໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວບໍ? ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງບໍ? ໃນເວລານັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ເຈົ້າ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງໃຊ້ເຈົ້າ, ພຣະອົງໃຊ້ສ່ວນຂອງເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສ່ວນຂອງເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອປ່ຽນແປງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທື່ອລະໜ້ອຍໃນທ່າມກາງຂະບວນການຮັບໃຊ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບລັກສະນະຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ.

ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມຸມມອງຂອງເຈົ້າໃນການສະແຫວງຫາແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນ, ນັ້ນກໍແມ່ນບັນຫາຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເປັນຍ້ອນເຈົ້າເອງທີ່ບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສະນັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່າປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍກວ່າທາງເຂົ້າສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ! ບາງຄົນອາດຈະລົງເອີຍດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນອາດບໍ່ມີຜົນສຳເລັດທີ່ມີຊື່ສຽງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງດຸໝັ່ນໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນສະຫວັນເພື່ອກິນໝາກໄມ້ແຫ່ງຊີວິດໄດ້ບໍ?" ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າ ເຮົາປາຖະໜາຄົນປະເພດໃດ; ຄົນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໃນອານາຈັກ, ຄົນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດພື້ນດິນທີ່ສັກສິດຂອງເຮົາເປິເປື້ອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າອາດຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍປີ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຖ້າເຈົ້າຍັງເປິເປື້ອນຢ່າງໜ້າລັງກຽດ, ມັນກໍເຫຼືອທົນຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ! ຕັ້ງແຕ່ປະຖົມມະການຂອງໂລກຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ປະຈົບປະແຈງເຮົາເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງງ່າຍດາຍຈັກເທື່ອ. ນີ້ຄືກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້! ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຊີວິດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍເປັນຄົນປະເພດດຽວກັນກັບເປໂຕ: ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຖານະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຄົ້ນຫາລາງວັນ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປ່ຽນແປງຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 482)

ຈາກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ແມ່ນພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມສູນເປົ່າ! ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ, ຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຄວນເລືອກຕັດສິນໃຈ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງເພື່ອສ່ວນຕົວ ແລະ ເຈົ້າຄວນບັນລຸການປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າຖືກສ້າງ, ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ເຈົ້າປາສະຈາກອຳນາດເໜືອຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງ. ຍ້ອນເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນຍຶດໝັ້ນກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ກ້າວເກີນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຳກັດເຈົ້າ ຫຼື ຍັບຍັ້ງເຈົ້າຜ່ານທາງທິດສະດີ, ແຕ່ມັນຄືເສັ້ນທາງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຊອບທຳກໍຄວນບັນລຸສິ່ງນີ້ໃຫ້ໄດ້. ຖ້າເຈົ້າປຽບທຽບທາດແທ້ຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ. ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລໄດ້ຍ່າງນັ້ນ, ໜຶ່ງໃນນັ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ອີກໜຶ່ງເສັ້ນທາງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການກຳຈັດ; ເປໂຕ ແລະ ໂປໂລເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສອງເສັ້ນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ແຕ່ລະຄົນຍອມຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ໝາກຜົນທີ່ເກີດໃນແຕ່ລະຄົນກໍບໍ່ຄືກັນ: ຄົນໜຶ່ງເກີດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ອີກຄົນບໍ່ເກີດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈາກທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກພາຍນອກ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົານັ້ນ,

ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ເສັ້ນທາງໃດທີ່ເຈົ້າຄວນຍ່າງ, ເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຄວນເລືອກທີ່ຈະຍ່າງ. ພວກເຂົາຍ່າງໃນສອງເສັ້ນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໂປໂລ ແລະ ເປໂຕ, ພວກເຂົາເປັນຕົວຢ່າງຂອງແຕ່ລະເສັ້ນທາງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຈັດຂຶ້ນໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງຂອງສອງເສັ້ນທາງເຫຼົ່ານີ້. ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສຳຄັນໃນປະສົບການຂອງໂປໂລ ແລະ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງສຳເລັດບໍ່ໄດ້? ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສຳຄັນໃນປະສົບການຂອງເປໂຕ ແລະ ລາວປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າປຽບທຽບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໃສ່ໃຈ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄົນປະເພດໃດກັນແທ້, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນທີ່ສຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືອຸປະນິໄສຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືອຸປະນິໄສຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແກ່ນແທ້ຂອງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນປະສົບການຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ. ພຣະເຈົ້າສ້າງຊັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊັບພະທຸກສິ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະບັນຊາສິ່ງທັງປວງ, ເພື່ອວ່າສິ່ງທັງປວງຈະຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ລວມເຖິງສັດ, ພືດ, ມະນຸດຊາດ, ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບ, ທຸກສິ່ງຕ້ອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕ້ອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ແລະ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບັນຊາທຸກສິ່ງ ແລະ ສັ່ງ ແລະ ຈັດຕຳແໜ່ງໃຫ້ຊັບພະສິ່ງທັງປວງ ໂດຍທີ່ແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນແມ່ນຖືກຈັດແຈງຕາມປະເພດຂອງໃຜມັນ ແລະ ຈັດແບ່ງຕາມຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງ ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າມັນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດລື່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ທຸກສິ່ງຮັບໃຊ້ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດ ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເປັນເຈົ້ານາຍ ຫຼື ຜູ້ດູແລຂອງບັນດາສິ່ງທັງປວງ, ບໍ່ວ່າສະຖານະຂອງມະນຸດຈະສູງສົ່ງສໍ່າໃດກໍຕາມທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນພຽງມະນຸດເລັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍໄປກວ່າມະນຸດທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ຫຼື ຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢູ່ເໜືອພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕັດສິນໃຈເປັນຢ່າງອື່ນ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງມະນຸດ. ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາເປັນການສ່ວນຕົວ; ນີ້ຄືວິທີການສະແຫວງຫາທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ. ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແມ່ນຄວາມຈິງ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດກໍແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າບັນລຸກໍຄືການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຍ່າງກໍເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຄືຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແມ່ນຄວາມຈິງຈາກແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເລີຍ ແລະ ເຈົ້າຍັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເລື່ອນລອຍ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາກໍຈະນໍາພາເຈົ້າໄປສູ່ນະລົກຢ່າງແນ່ນອນ, ຍ້ອນວ່າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຍ່າງນັ້ນເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ຖືກລົບລ້າງ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຍ່າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຍ່າງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 4

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 483)

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະສັບສົນກັບຄຳຖາມນີ້. ພວກເຂົາຈະມີມຸມມອງ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນຢູ່ສະເໝີ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເພື່ອເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແຕ່ເພື່ອຮັບຜົນປະໂຫຍດບາງຢ່າງ ຫຼື ເພື່ອຫຼົບໜີຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ໄພພິບັດໄດ້ນຳມາ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຂ້ອນຂ້າງເຊື່ອຟັງ. ການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີເງື່ອນໄຂ ນັ້ນກໍຄືເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຫວັງສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຖືກບີບບັງຄັບ. ສະນັ້ນ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ຖ້າພຽງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຫວັງ ແລະ ເພື່ອຊາຕາກຳຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລ້ວມັນຈະດີກວ່າຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເລີຍ. ຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ແມ່ນການຫຼອກລວງຕົວເອງ, ການເຮັດໃຫ້ໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງ ແລະ ການຍົກຍ້ອງຕົວເອງ.

ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ສຸດທ້າຍເຈົ້າກໍຈະຖືກລົງໂທດ ຍ້ອນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ໃຫ້ພວກເຂົາຫິວກະຫາຍຫາພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຫ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ນຳເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນມາປະຕິບັດ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະຍົກເຈົ້າຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າມີເປົ້າໝາຍອື່ນ ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ແລະ ຄຳອະທິຖານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ທຸກການກະທຳຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ.

ເຈົ້າອາດຈະເປັນຄົນທີ່ເວົ້າອ່ອນໂຍນ ແລະ ມີມາລະຍາດອ່ອນນ້ອມ, ທຸກການກະທຳ ແລະ ທຸກຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມມຸມມອງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ; ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ເບິ່ງຄືຄົນເຊື່ອຟັງ ປຽບເໝືອນດັ່ງໂຕແກະ ແຕ່ພັດມີຫົວໃຈທີ່ມີເຈດຕະນາອັນຊົ່ວຮ້າຍ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນຄືກັບໝາປ່າທີ່ແຕ່ງກາຍເປັນໂຕແກະ. ພວກເຂົາລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ

ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລະເວັ້ນພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປີດເຜີຍພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນ: ພຣະເຈົ້າຈະຈັດການ ແລະ ແກ້ໄຂພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຕາມລຳດັບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 484)

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍສົງໄສມັນ, ຕັດສິນມັນ ຫຼື ກວດສອບ ແລະ ວິເຄາະມັນ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອແສງສະຫວ່າງຂອງທີ່ນີ້ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ປາກົດຕົວຂຶ້ນ ຖ້າເຈົ້າຍັງເຊີດຊູແສງສະຫວ່າງຂອງມື້ວານ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຫຍັງນອກຈາກແມ່ນຄົນທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນ ເຈົ້າກໍເປັນໜຶ່ງໃນຄົນທີ່ມີເຈດຕະນາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ກະແຈສູ່ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຊື່ນຊົມແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ການທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ແລະ ການນຳເອົາແສງສະຫວ່າງນັ້ນມາປະຕິບັດຕາມ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນມາຈາກຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພວກເຂົາກັບສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່.

ການທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າກໍຍ້ອນວ່າເຂົາຖືກຄອບງຳໂດຍສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າ. ສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີແນວຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການທຸກຮູບແບບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອແມ່ນແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ມາດຕະຖານໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເອງ.

ຖ້າເຈົ້າສົມທຽບພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດພາລະກິດຕົວຈິງໃນປັດຈຸບັນ ກັບພຣະເຈົ້າຈາກຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າເອງ ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຊາຕານ ແລະ ເປິະເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມມັກຂອງເຈົ້າເອງ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕ້ອງຄວາມເຊື່ອແບບນີ້. ບໍ່ວ່າຄຸນສົມບັດຂອງພວກເຂົາຈະສູງສົ່ງສໍ່າໃດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີການອຸທິດຕົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດຊີວິດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຍອມເສຍສະລະເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແບບນີ້. ພຣະອົງມີແຕ່ມອບຄວາມກະລຸນາພຽງເລັກນ້ອຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ

ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກັບສິ່ງນັ້ນພຽງຊົ່ວຄາວ. ຜູ້ຄົນແບບນີ້ບໍ່ສາມາດເອົາຄວາມຈິງມາປະຕິບັດໄດ້. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະບໍ່ດຳເນີນພາລະກິດພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະກຳຈັດພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຕາມລຳດັບ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຖົ້າ ຫຼື ໜຸ່ມ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີເຈດຕະນາທີ່ຜິດ ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຂັດຂວາງ ແລະ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຖືກກຳຈັດໂດຍພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ພຽງແຕ່ຊື່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດປັດຈຸບັນ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບ ຫຼື ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບຜ່ານການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ, ຜ່ານການກິນຂອງພວກເຂົາ, ການດື່ມ ແລະ ຜ່ານການຊື່ນຊົມກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຜ່ານຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະສາມາດມີເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ການບໍ່ພໍໃຈກັບການມີຊີວິດທ່າມກາງຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການປາຖະໜາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ການຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ, ນີ້ຄືຄວາມໝາຍໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງມີສະຕິ ແລະ ນີ້ແມ່ນປະເພດຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການແທ້ໆ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດຫຍັງນອກຈາກຊື່ນຊົມກັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ຫຼື ຖືກປ່ຽນແປງໄດ້; ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ, ຄວາມກະຕັນຍູ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພວກເຂົາແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ຊື່ນຊົມກັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະມີພຽງຜິວເຜີນ ແລະ ພວກເຂົາຈະເວົ້າປະມານວ່າ "ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດ" ຫຼື "ພຣະເຈົ້າເຫັນອົກເຫັນໃຈມະນຸດ". ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼໍ່ຫຼອມພວກເຂົາ ຫຼື ເມື່ອການທົດລອງຂອງພຣະອົງມາເຖິງພວກເຂົາ, ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ກົງກັນຂ້າມ ຖ້າພວກເຂົາຍັງສົງໄສ ແລະ ຍັງລົ້ມຢູ່, ແລ້ວ

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພາຍໃນພວກເຂົາແມ່ນມີກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາມີປະສົບການເກົ່າໆທີ່ເປັນຜົນມາຈາກຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ ຫຼື ມີຄຳສອນຕ່າງໆທີ່ອີງໃສ່ພຣະຄຳພີ. ຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປັນມະນຸດ, ພວກເຂົາຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? "ຄວາມເຊື່ອຟັງ" ຂອງພວກເຂົາແມ່ນອີງຕາມຄວາມມັກສ່ວນຕົວ, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມເຊື່ອຟັງແບບນີ້ບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນການຍຶດຕິດຄຳສັ່ງສອນ; ມັນເປັນການເຮັດໃຫ້ຕົນເອງພໍໃຈ ແລະ ການເອົາໃຈຕົນເອງ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ນີ້ແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ແມ່ນການດູໝິ່ນພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າແມ່ນຟາຣາໂອຂອງຊາວອີຢິບ. ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຮ່ວມໃນພາລະກິດເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າຮັບໃຊ້ແບບນີ້ບໍ? ທາງທີ່ດີທີ່ສຸດ ເຈົ້າຄວນພ້າວກັບໃຈ ແລະ ພະຍາຍາມມີຄວາມຮູ້ຈັກບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຕົນເອງ. ຖ້າເຮັດບໍ່ໄດ້ ເຈົ້າກໍຄວນຍ່າງຈາກໄປໄກໆ; ສິ່ງນັ້ນຈະເປັນຜົນດີຕໍ່ເຈົ້າຫຼາຍກວ່າການທີ່ເຈົ້າຈະມາອ້າງຕົວຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງ ແລະ ລົບກວນ; ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກສະຖານະຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດຢ່າງສຸກສະບາຍ, ນັ້ນຈະບໍ່ດີກວ່າບໍ? ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ "ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 485)

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປ່ຽນໄປໃນແຕ່ລະມື້. ພາລະກິດນັ້ນສູງສົ່ງຂຶ້ນຕາມແຕ່ລະບາດກ້າວ, ຕາມການເປີດເຜີຍແຫ່ງວັນໃໝ່ທີ່ສູງສົ່ງກວ່າວັນນີ້ ໂດຍສູງສົ່ງຂຶ້ນ ແລະ ສູງຂຶ້ນໄປຕາມແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ. ນັ້ນຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ຫາກມະນຸດບໍ່ສາມາດກ້າວຕາມທັນ, ພວກເຂົາກໍອາດຈະຖືກປະຖິ້ມໄດ້ທຸກເວລາ. ຖ້າຫາກມະນຸດບໍ່ມີຫົວໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເດີນຕາມໄປເຖິງທີ່ສຸດ. ຍຸກເກົ່າໄດ້ຜ່ານໄປ; ນີ້ແມ່ນຍຸກໃໝ່. ໃນຍຸກໃໝ່ນີ້ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃໝ່. ໂດຍສະເພາະໃນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຜູ້ຄົນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ໃຫ້ໄວຂຶ້ນ, ເພາະສະນັ້ນ ຖ້າບໍ່ມີການເຊື່ອຟັງໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ຄົນຈະພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດໃດໆ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງວ່າເປັນສິ່ງທີ່ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຢູ່ແມ່ນໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ສູງສົ່ງສະເໝີ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນນັບມື້ນັບເປັນຈິງໃນແຕ່ລະບາດກ້າວ ແລະ ນັບມື້ນັບສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງຂອງມະນຸດ. ພາຍຫຼັງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດສຳເລັດການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບຊີວິດແມ່ນສູງຮອດລະດັບທີ່ສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ສູງຮອດລະດັບທີ່ສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເໝາະທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດດ້ວຍວິທີນີ້ ຍ້ອນດ້ານໜຶ່ງກໍ່ເພື່ອຕອບໂຕ້ ແລະ ຫັນປ່ຽນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງກໍ່ເພື່ອນຳພາມະນຸດໄປສູ່ສະພາບທີ່ສູງຂຶ້ນ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ສູງສຸດຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ສຳເລັດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂດຍທຳມະຊາດ ທີ່ເຕັມໃຈຄັດຄ້ານຈະຖືກປ່ອຍຖິ້ມໄວ້ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດທີ່ວ່ອງໄວ ແລະ ກ້າວໜ້າຢ່າງດຸເດືອດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈເຊື່ອຟັງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍິນດີຖ່ອມຕົນເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດກ້າວໄປເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງ. ໃນພາລະກິດແບບນີ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີການອ່ອນນ້ອມ ແລະ ວິທີປ່ອຍວາງແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນລະວັງໃນທຸກຂັ້ນຕອນທີ່ພວກເຈົ້າດຳເນີນ. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ລະວັງ, ພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກປະຕິເສດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຄັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ຈະປະສົບກັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນີ້, ກົດເກນ ແລະ ກົດໝາຍເກົ່າຂອງມະນຸດແມ່ນມີຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼົງລືມ ແລະ ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍຄືພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນອວດດີ ແລະ ຫຼົງລືມຕົວ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນອຸປະສັກທີ່ກີດກັ້ນມະນຸດບໍ່ໃຫ້ຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາກາຍເປັນສັດຕູຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ມັນອັນຕະລາຍສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະບໍ່ມີທັງຄວາມເຊື່ອໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການປາດຖະໜາຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າເຈົ້າອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມເລິກເຊິ່ງໃດໆ, ເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ທີ່ຍຶດຕິດກັບແນວທາງເກົ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 486)

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະໄລຍະ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອຟັງຫຼາຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະໜຶ່ງ ແຕ່ໃນອີກໄລຍະຕໍ່ໄປຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນໜ້ອຍລົງ ຫຼື

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອຟັງເລີຍ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຖິ້ມປະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເດີນຕາມທັນພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກ້າວສູ່ຂັ້ນຕອນນີ້, ເຈົ້າກໍຕ້ອງສືບຕໍ່ເດີນຕາມພຣະອົງໃຫ້ທັນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກ້າວເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ; ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຜູ້ເຊື່ອຟັງໃນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດພຽງແຕ່ເຊື່ອຟັງເວລາຄິດຢາກເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອເມື່ອບໍ່ຢາກເຊື່ອ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມເຊື່ອຟັງແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເດີນຕາມທັນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄດ້ສົນທະນາ ແລະ ສືບຕໍ່ຍຶດຖືໃນຄໍາເວົ້າເກົ່າ ແລ້ວຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອສະໜອງໃຫ້ເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອຟັງ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດໍາເນີນໄປຕາມທີ່ເຮົາກ່າວຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າທັນທີ. ເຮົາເຍືອງແສງສະຫວ່າງໃໝ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເຫັນ, ນໍາພາພວກເຈົ້າມາສູ່ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງປັດຈຸບັນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຍ່າງເຂົ້າສູ່ແສງສະຫວ່າງນີ້, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າທັນທີ. ມີບາງຄົນທີ່ຍັງມີນິໄສດື້ດ້ານ ແລະ ເວົ້າວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຍອມເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງບອກ". ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າຕອນນີ້ເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງແລ້ວ; ເຈົ້າເຫືອດແຫ້ງ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ. ສະນັ້ນ ໃນປະສົບການຂອງການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສໍາຄັນໄປກວ່າການກ້າວໃຫ້ທັນແສງສະຫວ່າງໃນປັດຈຸບັນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່ບາງຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ປະຕິບັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ໃດກໍໄດ້. ພຣະອົງອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຈະປະສົບກັບພາລະກິດນີ້. ໃນໄລຍະຕໍ່ໄປ, ພຣະອົງອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນອື່ນ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງຮີບຕິດຕາມ; ຍິ່ງເຈົ້າເດີນຕາມແສງສະຫວ່າງປັດຈຸບັນຢ່າງໃກ້ຊິດເທົ່າໃດ, ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າບາງຄົນຈະເປັນຄົນແບບໃດ ແຕ່ຖ້າຕາບໃດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຂົາ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ. ຈົ່ງນໍາໃຊ້ປະສົບການຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນອີກ. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມຄືບໜ້າໄວຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນສໍາລັບມະນຸດ ແລະ ວິທີແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດ. ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນຈະສໍາເລັດ ແມ່ນໂດຍຜ່ານການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພາລະກິດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຕ້ອງຜ່ານຄົນປະເພດໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນສົມບູນ, ຕ້ອງຜ່ານໃຜແດ່ ແລະ ເຫດການໃດແດ່ ຫຼື ສິ່ງໃດແດ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບ ແລະ ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍ່າງຕາມທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນີ້, ນັ້ນສະແດງວ່າພໍມີຫວັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດັ່ງນັ້ນ, ສະແດງວ່າອະນາຄົດຂອງເຈົ້າຈະມືດມົວ ແລະ ໄຮ້ແສງສະຫວ່າງ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າມາຖືກທາງ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປີດເຜີຍສິ່ງໃດຕໍ່ຄົນອື່ນໆກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າດຳເນີນການບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຕົວເອງ, ປະສົບການນີ້ກໍຈະກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດມອບປະສົບການນີ້ຕໍ່ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໄດ້. ຜູ້ທີ່ມອບປະສົບການໃຫ້ຄົນອື່ນດ້ວຍການເວົ້າຈົ່ມແບບນົກແກ້ວແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີປະສົບການ; ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄົ້ນຫາ ໂດຍຜ່ານຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງຄົນອື່ນ ເຊິ່ງເປັນການເຝິກຝົນກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນບອກເຫຼົ່າປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນເອງ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຄວນໄດ້ຮັບປະສົບການໃນວິທີນີ້ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ສຶກສາໃຫ້ເປັນບົດຮຽນໃນທຸກສິ່ງ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະເຕີບໃຫຍ່. ການປະຕິບັດແບບນີ້ເຮັດໃຫ້ກ້າວໜ້າໄວທີ່ສຸດ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າໂດຍຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູບຜ່ານຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່? ຖ້າຫາກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູບໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດດຳເນີນຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ເສີຍ ຫຼື ເປັນຄົນອ່ອນແອ. ເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອຟັງທຸກຢ່າງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກໆການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງທີ່ປະເສີດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະກະທຳໃນທີ່ສາທາລະນະ ຫຼື ໃນສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສັດຊື່ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມເປັນຈິງໃນທຸກໆສິ່ງ ເຈົ້າກໍ່ຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ສົມບູບ. ພວກທີ່ໜ້າຫວ້າຍຫຼັງຫຼອກຜູ້ທີ່ຕໍ່ໜ້າເຮັດຈັ່ງໜຶ່ງ ແລະ ລັບຫຼັງເຮັດແບບອື່ນແມ່ນຜູ້ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາ! ຖ້າການກະທຳ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະແດງອອກຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ບໍ່ສາມາດເຫັນໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ກໍພິສູດວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ຜິດປົກກະຕິໃນໂຕເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບຄຳພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃສ່ໃຈກັບການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າມາສູ່ເສັ້ນທາງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຄວນເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ໂດຍປາດສະຈາກສຽງຈົ່ມວ່າແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ, ປາດສະຈາກການຄາດເດົາ ການປະເມີນຜົນ ຫຼື ຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ເງື່ອນໄຂຕໍ່າສຸດໃນການທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍຄືສິ່ງນີ້: ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ. "ການເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ" ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າທຸກການກະທຳ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າສາມາດສະແດງອອກຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນເຈົ້າມີເຈດຕະນາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຈະສະແດງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕໍ່ໜ້າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ບໍ່ວ່າການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະຖືກ ຫຼື ຜິດກໍຕາມ ແລະ ເຈົ້າຈະກ້າປະຕິຍານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງສະແດງທຸກຄວາມຕັ້ງໃຈ, ຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ເພື່ອການພິຈາລະນາຂອງພຣະອົງ; ຖ້າຫາກເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງນີ້, ຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມວ່ອງໄວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 487)

ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງມີສັດທາໃນພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ຖ້າວ່າເຈົ້າເຮັດບໍ່ໄດ້, ມັນກໍບໍ່ສຳຄັນທີ່ເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາຫຼາຍປີ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບພຣະທຳທຸກຄຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພັດຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍອມເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ກະບົດທີ່ສຸດ ແລະ ເຈົ້າກໍແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງໃດ? ຜູ້ທີ່ກະບົດທີ່ສຸດຄືຜູ້ທີ່ປະຕິເສດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ. ພວກເຂົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານສາສະໜາຄຣິດ. ທັດສະນະຂອງພວກເຂົາແມ່ນທັດສະນະທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ; ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຕັ້ງໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການອ່ອນນ້ອມ ແລະ

ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍອ່ອນນ້ອມ ຫຼື ຖ່ອມຕົນຢ່າງເຕັມໃຈ. ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງຕົວເອງຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍອ່ອນນ້ອມຕໍ່ໃຜເລີຍ. ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຖືວ່າຕົນເອງເກັ່ງທີ່ສຸດໃນການເທດສະໜາພຣະທຳ ແລະ ມີຄວາມຊຳນານທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດວຽກງານກັບຄົນອື່ນ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມ "ຊັບສົມບັດ" ທີ່ພວກເຂົາຄອບຄອງ ແຕ່ພັດຖືເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນມໍລະດົກຕົກທອດຈາກວົງຕະກູນເພື່ອນະມັດສະການ, ເພື່ອທີ່ຈະເທດສະໜາກ່ຽວກັບຄົນອື່ນ ແລະ ໃຊ້ເຂົາເຈົ້າເພື່ອສັ່ງສອນຄົນໂງ່ທີ່ຫຼົງເຊື່ອພວກເຂົາ. ມີຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈຳນວນຫຼາຍຢູ່ໃນຄຣິສະຕະຈັກ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ວິລະບູລຸດທີ່ບໍ່ເຄີຍພ່າຍແພ້" ຮຸ່ນຕໍ່ຮຸ່ນອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຖືເອົາຄຳເທດສະໜາ (ຫຼັກຄຳສອນ) ເປັນໜ້າທີ່ສູງສຸດຂອງພວກເຂົາ. ທຸກປີ ແລະ ທຸກລຸ້ນ, ພວກເຂົາດຳເນີນການຢ່າງຈິງຈັງໃນການບັງຄັບໃຊ້ໜ້າທີ່ "ສັກສິດ ແລະ ຂັດຂືນບໍ່ໄດ້" ຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜກ້າແຕະຕ້ອງພວກເຂົາ; ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ກ້າຕິຕຽນພວກເຂົາຢ່າງເປີດເຜີຍ. ພວກເຂົາກາຍເປັນ "ກະສັດ" ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ອາລະວາດໄປທົ່ວ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນໃນທຸກກຸ່ມອາຍຸ. ຜີສາດຮ້າຍຝູງນີ້ຊອກຫາການຮ່ວມມື ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ; ແລ້ວເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຜີສາດຮ້າຍທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ມີຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ກະທັ້ງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຽງເຄິ່ງດຽວຍັງບໍ່ສາມາດເດີນໄປຈົນເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍໄດ້, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກທໍຣະລາດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ເລັກນ້ອຍຈະມີ! ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະຮັບໄດ້ຢ່າງງ່າຍໂດຍມະນຸດ. ເຖິງວ່າມະນຸດຈະໃຊ້ກຳລັງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບພຽງສ່ວນນ້ອຍ ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດແລ້ວກໍຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແລ້ວຜູ້ທີ່ເປັນລູກຂອງທູດສະຫວັນ ທີ່ພະຍາຍາມທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເດ? ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ທີ່ຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າເລີຍແມ່ນບໍ?

ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະບໍ່ແມ່ນພຽງເພື່ອເອົາຊະນະເພື່ອໃຫ້ໄດ້ໄຊຊະນະເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນການເອົາຊະນະເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຫຼັກຖານສຳລັບການລົງໂທດມະນຸດ, ເພື່ອປະນາມຄົນຊົ່ວ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນແມ່ນການເອົາຊະນະເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ເຕັມໃຈເຊື່ອຟັງສົມບູນ. ໃນທີ່ສຸດ, ທຸກຄົນຈະຖືກແຍກອອກໄປຕາມປະເພດ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈະມີຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ. ນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກທີ່ສຸດ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ມີທຸກການກະທຳທີ່ກະບົດຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຖືກສົ່ງໄປເຜົາໃນກອງໄຟ ເຊິ່ງເປັນວັດຖຸແຫ່ງການສາບແຊ່ງຕະຫຼອດການ. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ,

ຜູ້ທີ່ເປັນ "ວິລະບູລຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພ່າຍແພ້" ໃນອາດີດຜ່ານມາຈະກາຍເປັນ "ຄົນຂີ້ຢ້ານທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ໄຮ້ສະມັດຕະພາບ" ທີ່ຕໍ່າຊ້າ ແລະ ຖືກຫຼົບຫຼີກທີ່ສຸດ. ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມທ່ຽງທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃນທຸກແງ່ມຸມ ທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຢຸດຄວາມກຽດຊັງໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າເຫັນດີນໍາບໍວ່າ ນີ້ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ສຸດ?

ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ. ຊີວິດບໍ່ແມ່ນຊັບສົມບັດລວມ ທີ່ມະນຸດທຸກຄົນໃຊ້ຮ່ວມກັນ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍໂດຍທຸກຄົນ. ການອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເປັນຈິງ ແລະ ເປັນ ແລະ ຕ້ອງມີການດໍາລົງຢູ່. ການອ່ອນນ້ອມແບບຜິວເຜີນຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຊື່ອຟັງພຽງດ້ານຜິວເຜີນຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍທີ່ປາດສະຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມປ່ຽນແປງຈິດໃຈຕົນເອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນການສະແຫວງຫາຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລ້ວແຮງໄກສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ອ່ອນນ້ອມຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ. ຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈະສາມາດໄດ້ຮັບຜົນຈາກພາລະກິດ ແລະ ບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແລະ ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃໝ່ຈາກພາລະກິດໃໝ່. ມີແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ມີແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນຜູ້ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຈິດໃຈ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ, ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເວົ້າເຖິງຄວາມສັດທາໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພັດສາບແຊ່ງພຣະອົງ, ພວກເຂົາແມ່ນເປັນຜູ້ທີ່ໃສ່ໜ້າກາກໃຫ້ກັບຕົນເອງ ທີ່ມີພິດຂອງໂຕງູ;

ພວກເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ທຳລະຍົດທີ່ສຸດ. ບໍ່ຊ້າກໍໄວ, ໜ້າກາກຈອມປອມຂອງຄົນຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກດຶງຈີກອອກ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ແລ້ວໃນມື້ນີ້ບໍ? ຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ກໍຈະຊົ່ວຮ້າຍສະເໝີ ແລະ ຈະບໍ່ລອດພົ້ນຈາກວັນຂອງການລົງໂທດ. ຄົນດີຈະເປັນຄົນດີສະເໝີ ແລະ ຈະຖືກເປີດເຜີຍເມື່ອພາລະກິດມາຮອດຈຸດສິ້ນສຸດ. ຈະບໍ່ມີການຖືວ່າຄົນຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຄົນເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ຈະບໍ່ມີການຖືວ່າຄົນທີ່ຊອບທຳແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຄົນເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ໃຜຜູ້ໜຶ່ງຖືກກ່າວຫາຢ່າງຜິດໆໄດ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 488)

ໃນຂະນະທີ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າພວມກ້າວໄປ, ເຈົ້າຕ້ອງມີທາງເຂົ້າໃໝ່ ແລະ ຄວາມເຂົ້າທີ່ໃໝ່ ແລະ ສູງສົ່ງກວ່າເກົ່າ ທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນທຸກບາດກ້າວ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດຄວນເຂົ້າສູ່. ໂດຍຜ່ານການສົນທະນາກັນ, ການຮັບຟັງການສະແດງທຳ, ການອ່ານພຣະທຳຂອງເຈົ້າ ຫຼື ການຈັດການກັບບາງບັນຫາ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ ແລະ ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນກົດເກນເກົ່າ ແລະ ຍຸກເກົ່າ; ເຈົ້າຈະມີຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ຈະບໍ່ຫຼົງອອກຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າການເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ການຈ່າຍໃຫ້ກັບບາງລະດັບທີ່ເປັນຜິວເຜີນແມ່ນໃຊ້ບໍ່ໄດ້; ແຕ່ລະມື້, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ສິ່ງໃໝ່ປາກົດຂຶ້ນທຸກວັນ ແລະ ພ້ອມນີ້ ມະນຸດກໍຕ້ອງສ້າງທາງເຂົ້າໃໝ່ເພື່ອເຂົ້າສູ່ພຣະທຳທຸກວັນ. ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້, ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາໝາກຜົນມາສູ່ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດນຳທັນ ເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກປະຖິ້ມໄວ້ດ້ານຫຼັງ. ເຈົ້າຕ້ອງລົງເລິກໃນການອະທິຖານຂອງເຈົ້າ; ການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂາດວັດຂາດຕອນ. ໃຫ້ລົງເລິກໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບ ແລະ ແນວຄິດ ແລະ ການຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າຕ້ອງຫຼຸດລົງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ການຕັດສິນຂອງເຈົ້າໜັກແໜ້ນຂຶ້ນແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບຫຍັງກໍຕາມ ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຄິດເປັນຂອງຕົວເອງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລະ ມີມຸມມອງເປັນຂອງຕົວເອງ. ໃນການເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງໃນຈິດວິນຍານ, ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກເຊິ່ງຕໍ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ຂອງທຸກບັນຫາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກຽມພ້ອມກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດນຳພາຄຣິສຕະຈັກໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າຕາມໂຕ ແລະ ທິດສະດີ ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມເປັນຈິງໃດໆ ແລະ ປາດດສະຈາກວິທີປະຕິບັດ, ເຈົ້າຈະສາມາດຢູ່ໄດ້ພຽງໄລຍະເວລາສັ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ອາດເປັນທີ່ຍອມຮັບໄດ້ເລັກນ້ອຍເມື່ອເວົ້າກັບຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ ແຕ່ພາຍຫຼັງເວລາໃດໜຶ່ງເມື່ອຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ໄດ້ຮັບປະສົບການຕົວຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ອີກ. ແລ້ວເຈົ້າຈະເໝາະຕໍ່ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າປາດສະຈາກແສງສະຫວ່າງໃໝ່, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດໄດ້.
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ວິທີທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະສົບການ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການໃໝ່ໄດ້. ໃນເລື່ອງຂອງການສະໜອງຊີວິດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີວັນສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດກາຍເປັນຜູ້ທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການນຳໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດປະເພດນີ້ບໍ່ມີຫຍັງດີເລີຍ ນອກຈາກເປັນພຽງຄົນໄຮ້ປະໂຫຍດ. ຄວາມຈິງກໍຄື ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນພາລະກິດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນບໍ່ມີດີຫຍັງເລີຍ.
ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາລົ້ມເຫຼວໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງນຳເອົາຄວາມເຄັ່ງຕຶງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນມາສູ່ຄຣິສຕະຈັກອີກດ້ວຍ. ເຮົາຂໍເຕືອນ "ຊາຍຊະລາຜູ້ໜ້າເຄົາລົບ" ເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ຮີບຮ້ອນອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອວ່າຄົນອື່ນຈະບໍ່ຕ້ອງແນມເບິ່ງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈົບ. ພວກເຂົາບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງທັງສິ້ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ; ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ແລະ ແຜ່ລາມຄວາມບໍ່ດີໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ຈົນເຖິງຂັ້ນຮ່ວມປະພຶດຜິດໃນທຸກຮູບແບບ ແລະ ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີການຈຳແນກມີຄວາມສັບສົນ ແລະ ແຕກຕື່ນ. ຜີສາດຮ້າຍທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ວິນຍານຊົ່ວຊ້າເຫຼົ່ານີ້ຄວນອອກໄປຈາກຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຖືກທຳລາຍລົງດ້ວຍນໍ້າມືຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດບໍ່ຢ້ານກົວພາລະກິດໃນວັນນີ້ ແຕ່ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຂອງມື້ອື່ນບໍ່? ມີຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼາຍໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເອົາປຽບຄົນອື່ນ ແລະ ມີໝາປ່າຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ຕ້ອງການຂັດຂວາງພາລະກິດປົກກະຕິຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຜີສາດທີ່ຖືກສົ່ງມາໂດຍພະຍາມານ ກໍຄືໝາປ່າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ທີ່ພະຍາຍາມກືນລູກແກະທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ.
ຖ້າຫາກຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຖືກຂັບໄລ່ໃຫ້ອອກໄປ, ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນແມ່ພະຍາດໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ເປັນແມງເມົ່າທີ່ກິນເຄື່ອງຖວາຍ. ບໍ່ໄວກໍຊ້າ, ໂຕໜອນທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ໂງ່ຈ້າ, ຕໍ່າຊ້າ ແລະ ທີ່ເປັນຕາອະເຫຼືອງເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກລົງໂທດໃນມື້ໜຶ່ງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 489)

ການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ, ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຈັດກຽມຕົນເອງດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ຈົ່ງແບ່ງປັນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການສົນທະນາ ແລະ ຜ່ານການສົນທະນາຂອງເຈົ້າ ຄົນອື່ນກໍຈະສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງນັ້ນກໍຈະສາມາດນຳພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ເສັ້ນທາງເຊິ່ງເສັ້ນທາງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສ້າງສະພາບແວດລ້ອມໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຈັດກຽມຕົນເອງດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຮັດ, ມັນຄືບຸລິມະສິດທີ່ຮີບດ່ວນ. ສິ່ງທຳອິດທີ່ຕ້ອງເຮັດກໍຄືຄວາມສາມາດໃນການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ນັ້ນ ຈົ່ງສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເບິ່ງໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບບັນຫາໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າມີ. ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການສະໜອງຂອງເຈົ້າ, ຍອມໃຫ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຊ່ວຍເຈົ້າແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຕົວຈິງ ແລະ ບັນຫາຕົວຈິງ, ຍັງຍອມໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກາຍມາເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມພະຍາຍາມໃນສ່ວນຂອງເຈົ້າ. ໃນການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸຜົນ; ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດສະຫງົບຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫາ ກໍຈົ່ງປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບບັນຫາຕ່າງໆກໍຈົ່ງກິນ ແລະ ດື່ມເທົ່ານັ້ນ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າສາມາດອະທິຖານ ແລະ ຄິດເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີການສົນທະນາກ່ຽວກັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ການມີປະຕິກິລິຍາໃນເວລາທີ່ເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າກໍສາມາດໃຫ້ທາງອອກແກ່ຜູ້ຄົນ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງແມ່ນຄວາມເປັນຈິງ. ເປົ້າໝາຍຂອງການເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອຍອມໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນການສະໜອງຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ.

ໃນມື້ໜຶ່ງ, ເຈົ້າໃຊ້ເວລາຈັກຊົ່ວໂມງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແທ້? ໃນມື້ຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າໄດ້ມອບເວລາຫຼາຍສໍ່າໃດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ? ມີຫຼາຍສໍ່າໃດທີ່ມອບໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງ? ການມີຫົວໃຈທີ່ຢູ່ໃນທິດທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ

ແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດບົນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງສູ່ການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.
ເຈົ້າສາມາດອຸທິດຫົວໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ວາງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄອບຄົວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວ, ແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຫຼັກການ ແລະ ເປັນພື້ນຖານໃນທຸກສິ່ງ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ ແລະ ທັດສະນະຂອງເຈົ້າທັງໝົດຈະຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຮັບເອົາການສັນລະເສີນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.
ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າມັກແມ່ນຄົນທີ່ເດັດຂາດຕໍ່ພຣະອົງ, ຄົນທີ່ອຸທິດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຄົນທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຈິງໃຈກັບພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ຕ້ອງການຮັບຄວາມສຸກຈາກພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເສຍສະຫຼະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາຮັກພຣະອົງ ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນທີ່ໃຊ້ຄຳເວົ້ານົ້ມນ້ອມເພື່ອເຮັດໃນການຫຼອກລວງ.
ຄົນທີ່ບໍ່ມີການອຸທິດທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມີການເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະອົງ ແມ່ນຄົນທີ່ທໍລະຍົດ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ອວດດີໂດຍທຳມະຊາດເກີນໄປ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າທີ່ທຳມະດາ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງ ກໍຍິ່ງເປັນຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນລູກຫຼານທີ່ເຊື່ອຟັງຂອງອັກຄະເທວະດາ.
ຜູ້ຄົນທີ່ເສຍສະຫຼະຕົນເອງສຳລັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແມ່ນວາງການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງທຸກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດສະແຫວງຫາສິ້ນສ່ວນຂອງການປະຕິບັດໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດເປັນປະໂຫຍດສຳລັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນ ແລະ ຄວາມບໍ່ພຽງພໍຂອງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ, ແລ້ວນີ້ກໍຈະເປັນການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າປະພຶດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈ

ແຕ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ກໍແມ່ນການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ການກະທຳຕົວຈິງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງນີ້ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍມີຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ; ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດການຝຶກຝົນນີ້ກ່ອນ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຈົ່ງຄິດໃສ່ວິທີການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ວິທີການຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຢ່າຄິດໃສ່ແຕ່ເວລາທີ່ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກສະເໝີ, ຖ້າອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄິດຫຍັງກໍຕາມ ມັນກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ! ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຮັດໃຫ້ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າມີເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 490)

ໃນປັດຈຸບັນ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງການທົດລອງ; ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນພາລະກິດນັ້ນ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຄວນຕັດສິນກ່ຽວກັບພາລະກິດນັ້ນ. ບາງເທື່ອ ຈະມີມື້ໜຶ່ງທີ່ຄວາມຈິງທຸກຢ່າງຈະປາກົດຂຶ້ນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດນັ້ນ. ການບໍ່ຕັດສິນກໍຈະເປັນຜົນປະໂຫຍດສຳລັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດພຽງແຕ່ລໍຖ້າໂດຍບໍ່ດີ້ນຮົນ. ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງເພື່ອເຂົ້າຫາຢ່າງຫ້າວຫັນ, ພຽງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເປັນບຸກຄົນທີ່ມີການເຂົ້າສູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍ້ອນຄວາມກະບົດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຢູ່ສະເໝີ. ສິ່ງນີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນຮຽນຮູ້ວິທີການເຊື່ອຟັງ ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງແມ່ນການທົດລອງທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້, ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

ບາດກ້າວສຳຄັນທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນການເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນການທົດລອງສຳລັບທຸກໆຄົນ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນດ້ານນີ້ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນດ້ານນີ້, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຊື່ອໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວບໍ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ?
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ແລະ ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະວິນຍານໄດ້ບໍ? ພຣະວິນຍານເປັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງບໍ່ໄດ້, ແລ້ວເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າເຈົ້າຍອມຮັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າເວົ້າແບບບໍ່ມີເຫດຜົນບໍ? ກະແຈສູ່ການຮັກສາພຣະບັນຍັດແມ່ນການມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດໄດ້. ການຮັກສາພຣະບັນຍັດປະກອບມີສອງທາງ: ທາງໜຶ່ງແມ່ນການຍຶດໝັ້ນກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ ຄວາມສາມາດໃນການຍອມຮັບເອົາການກວດສອບຂອງພຣະວິນຍານ; ອີກທາງໜຶ່ງຄືຄວາມສາມາດທີ່ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ການມີຄວາມເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ຕໍ່ໜ້າເນື້ອໜັງ ຫຼື ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ, ຫົວໃຈແຫ່ງການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າຄວນຖືກຮັກສາໄວ້ຢູ່ສະເໝີ. ມີພຽງຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ນັ້ນກໍຄືຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໝັ້ນໃນການທົດລອງນີ້, ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ໜັກເກີນໄປສຳລັບເຈົ້າ.

ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ພຣະບັນຍັດແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ ອຸທິດຢ່າງແທ້ຈິງໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີທ່າທີ, ພຽງເທົ່ານີ້ກໍເປັນການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດແລ້ວ". ນັ້ນຖືກຕ້ອງບໍ? ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງລັບຫຼັງພຣະເຈົ້າທີ່ຕໍ່ເປັນການຕ້ານພຣະອົງ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຖືວ່າເປັນການຮັກສາພຣະບັນຍັດບໍ?
ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງບັນຫາຂອງການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ. ຖ້າມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່; ຖ້າພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ບໍ່ສະດຸດ ແລະ ລົ້ມໃນການທົດລອງນີ້,

ສິ່ງນີ້ກໍຖືວ່າເຈົ້າມີຄໍາພະຍານທີ່ໜັກແໜ້ນ. ການເປັນພະຍານຢ່າງກຶກກ້ອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕົ້ນຕໍແລ້ວ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບຸກຄົນນີ້ທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄົນທໍາມະດາແຕ່ເປັນບຸກຄົນສາມັນອີກດ້ວຍ ແລະ ເຖິງກັບເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຜ່ານຄວາມເຊື່ອຟັງນີ້, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາແລ້ວ. ຄວາມສາມາດໃນການເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ ແລະ ການປາສະຈາກຄໍາຕໍ່ວ່າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ບໍ່ຕັດສິນ, ບໍ່ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ບໍ່ມີແນວຄິດ ແລະ ບໍ່ມີເຈດຕະນາອື່ນ, ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ. ການເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບຸກຄົນທໍາມະດາ ຜູ້ທີ່ຖືກມະນຸດດູຖູກ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍໂດຍບໍ່ມີແນວຄິດໃດໆ, ນີ້ຄືການເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ ແມ່ນການທີ່ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ສາມາດນໍາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ສາມາດກົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າເອງ, ສາມາດເປີດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຖືກພຣະອົງຮັບເອົາຜ່ານທາງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີເມື່ອພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ເອົາຊະນະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຟັງພຣະອົງໂດຍສົມບູນ; ຜ່ານສິ່ງນີ້ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍ ແລະ ສໍາເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ນັ້ນກໍຄືເມື່ອເຈົ້າຍຶດໝັ້ນໃນການທົດລອງນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນພະຍານທີ່ດີ. ຖ້າມື້ໃດທີ່ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍຄືກັບເປໂຕ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທໍາທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າກໍຄືການທົດລອງເຈົ້າ. ຖ້າມັນສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ມັນກໍຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກ ຫຼື ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ. ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ມັນຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າ. ນີ້ຄືເຫດຜົນໃນການທົດລອງເຈົ້າ. ຍ້ອນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນຈຶ່ງຢູ່ທ່າມກາງການທົດລອງຕ່າງໆ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເປັນຈິງ, ບໍ່ແມ່ນເໜືອທໍາມະຊາດ. ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທໍາທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົ້າໃຈຖ້ອຍຄໍາທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະອົງໂດຍປາສະຈາກແນວຄິດໃດໆ ແລະ ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ

ເຈົ້າມີຄວາມສາມາດຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຍິ່ງຂຶ້ນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກພຣະອົງຮັບເອົາ. ກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 491)

ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການນັ້ນກໍຄື ບໍ່ແມ່ນການຕັດສິນ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຫຼັກການສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນພື້ນຖານຂອງການຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົານຳແກ່ນແທ້ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ດ້ານໜຶ່ງຂອງການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແມ່ນໝາຍເຖິງການນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງ ແມ່ນໝາຍເຖິງຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງຄວາມເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ. ທັງສອງສິ່ງນີ້ຕ້ອງເດັດຂາດ. ຄົນທີ່ສາມາດບັນລຸທັງສອງດ້ານເຫຼົ່ານີ້ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮັກພຣະເຈົ້າດັ່ງທີ່ພວກເຂົາຮັກຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເປືອກນອກຂອງພຣະອົງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທັງທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ ແມ່ນໄດ້ກາຍເປັນການທົດລອງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບຜູ້ຄົນ; ມັນກາຍເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້. ພຣະອົງພະຍາຍາມທຸກສິ່ງເພື່ອຄົ້ນພົບທາງອອກ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍພຣະອົງເອງອອກຈາກເປືອກນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງແມ່ນເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້,

ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສວມເປືອກຂອງສິ່ງແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ການປົດປ່ອຍພຣະອົງເອງອອກຈາກຮູບຮ່າງການເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ງ່າຍເລີຍ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະຍັງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການປະຕິບັດຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນການສະແດງເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ, ແລ້ວມັນຈະມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ? ຜູ້ຄົນສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະອົງເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ; ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະມີຄວາມສຸກກັບສິ່ງໃດກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືວິທີທາງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ແລ້ວມີແຜນການທີ່ດີກວ່ານີ້ທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ບໍ? ຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ມັນກໍຍັງເປັນພຽງຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນ; ບໍ່ມີແນວຄິດທີ່ສະຫຼາດກວ່ານີ້ອີກ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການທົດສອບຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ? ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນແນວຄິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ; ມັນແມ່ນແນວຄິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດສິ່ງນີ້, ສະນັ້ນບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນບໍ່ແຊກແຊງກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ, ແລ້ວຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນເຊື່ອຟັງພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງເປັນທັງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາ, ພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງໂດຍສົມບູນ. ອີງຕາມແນວຄິດຂອງພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງກະທຳໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການກະທຳ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນໄດ້ມອບໜ້າທີ່ທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ທຳມະດາທີ່ສຸດ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງຢ່າງຮອບຄອບ, ແລ້ວຜູ້ຄົນຫຼຽວເບິ່ງພຣະອົງ ດ້ວຍສາຍຕາທີ່ບໍ່ເຫັນດີໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຕ້ອງການເປັນທຳມະດາ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງທຳມະດາ. ພຣະອົງຕ້ອງການດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດ. ພຣະອົງຕ້ອງການດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນສິ່ງນັ້ນໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍຈະເປັນຜູ້ຄົນຢູ່ສະເໝີ. ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດຍ້ອນສິ່ງເລັກນ້ອຍ ຫຼື

ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກພັກດັນອອກຈາກຄວາມເປັນ "ຕົວຕົນ" ຂອງພຣະເຈົ້າຍ້ອນສິ່ງເລັກນ້ອຍພຽງສິ່ງດຽວ. ຜູ້ຄົນມີອິດສະຫຼະພາບຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີກຽດສັກສີຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ແຊກແຊງກັນ. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດໃຫ້ອິດສະຫຼະແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ອົດທົນກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຄົນທຳມະດາແດ່ໜ້ອຍໜຶ່ງບໍ? ຢ່າຈົ່ງຈັງຫຼາຍ! ທຸກຄົນຄວນມີຄວາມອົດທົນໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ, ແລ້ວທຸກສິ່ງຈະບໍ່ຈົບລົງດ້ວຍດີບໍ? ແລ້ວຍັງຈະມີຄວາມແຕກແຍກອີກຢູ່ບໍ? ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ສິ່ງເລັກນ້ອຍດັ່ງກ່າວໄດ້, ພວກເຂົາຈະສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະຄິດເປັນບຸກຄົນທີ່ໃຈບຸນ ແລະ ເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມອບຄວາມລຳບາກໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ, ແຕ່ເປັນມະນຸດຊາດທີ່ກຳລັງມອບຄວາມລຳບາກໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆໂດຍສ້າງໂພນປວກໃຫ້ເປັນພູເຂົາຢູ່ສະເໝີ ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາສ້າງສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນເລື່ອງໃຫ້ກາຍເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ ເຊິ່ງມັນບໍ່ຈຳເປັນຫຼາຍ! ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດ, ແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ນແທ້ແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາເຫັນເປືອກນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ. ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ພວກເຂົາພຽງເຫັນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ປ່ອຍວາງແນວຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນເລີຍ. ສິ່ງນີ້ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນໄດ້ "ກາຍເປັນ" ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງຈະຄ້າຍຄືກັນ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເປັນແບບໃດກໍຕາມ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ພຣະອົງທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືພຣະເຈົ້າເອງ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເລືອກໄດ້! ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຈາກຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໂດຍບໍ່ມີມານຍາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຕ້ອງການຮັບເອົາໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບແນວຄິດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມມືດມົວ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງລຳບາກສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ.

ຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະອົງແມ່ນຄົນທີ່ຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໃສ່ໃຈເລີຍວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ສະຫວັນເປັນແບບໃດແທ້ ຫຼື ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃດກັບມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນ, ແຕ່ພວກເຂົາມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຂົາວາງການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍວິຕົກກັງວົນກັບຄວາມເປັນທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ. ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດຈະສາມາດຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ປະທານຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະ ການອວຍພອນໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນສະເໝີ ແລະ ເຫັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນບຸກຄົນທຳມະດາ. ນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳເລີຍ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ສະຫວັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມະຫັດສະຈັນດ້ວຍສະຕິປັນຍາທີ່ເປັນເລີດ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງເລີຍ. ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ທຳມະດາທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຫຍັງເລີຍ; ພຣະອົງຍັງເປັນຄົນທີ່ທຳມະດາສາມັນ. ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຄິດທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ຫຼື ການກະທຳທີ່ສະທ້ານໂລກ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວດ້ວຍວິທີທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງທີ່ສຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວຜ່ານສຽງຟ້າຮ້ອງ ຫຼື ເອີ້ນລົມ ແລະ ຝົນ, ແຕ່ພຣະອົງຄືຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນໂດຍແທ້ ແລະ ພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ຍົກຍ້ອງຜູ້ທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຈິນຕະນາການຂອງຕົນເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຫັນຜູ້ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍອມຮັບ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ນັ້ນເປັນຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍແບບນັ້ນ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດກະບົດຂອງຜູ້ຄົນ; ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 492)

ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ສາມາດ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າພວກເຂົາຟັງຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຈິດສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ,

ຖ້າພວກເຂົາພຽງແຕ່ອາໄສຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາຢ່າງດຽວ, ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີສຳລັບພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໜັກແໜ້ນ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເວົ້າເຖິງການຕອບແທນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີການພັກດັນໃດໆເລີຍໃນຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າສຳລັບພຣະອົງ; ການຮັກພຣະອົງທີ່ອີງຕາມຄວາມຮູ້ສຶກຈາກຈິດສຳນຶກຂອງເຈົ້າແມ່ນວິທີການທີ່ບໍ່ດີ້ນຣົນ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ມັນເປັນວິທີການທີ່ບໍ່ດີ້ນຣົນ? ນີ້ຄືບັນຫາທີ່ອີງຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນປະເພດໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນການພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຳທ່າເຮັດເພື່ອພຣະອົງບໍ? ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ ເມື່ອມັນບໍ່ມີລາງວັນສຳລັບການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກຕີສອນຄືກັນໝົດຖ້າບໍ່ຮັກພຣະອົງ, ສະນັ້ນ ໂດຍລວມແລ້ວ ພຽງແຕ່ບໍ່ເຮັດບາບກໍດີພໍແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໂດຍອີງຕາມຄວາມຮູ້ສຶກຈາກຄວາມສຳນຶກຂອງຄົນໆໜຶ່ງ ຈຶ່ງເປັນວິທີການທີ່ບໍ່ດີ້ນຣົນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາຈາກຫົວໃຈດ້ວຍທຳມະຊາດ. ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າຄວນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຈາກສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນໜຶ່ງໆ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍເອງເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງ. ບັດນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຕ້ອງຈະຕິດຕາມພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ ຫຼື ບໍ່, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຍັງຮັກພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຮັບເອົາພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຖວາຍຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມພຣະອົງຕະຫຼອດຊົ່ວຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ. ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຮັບເອົາພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຍອມພັກເຊົາຈົນກວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບເອົາພຣະອົງ". ເຈົ້າມີຄວາມປະສົງແບບນີ້ແມ່ນບໍ?

ເສັ້ນທາງແຫ່ງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງດຽວ ແລະ ຄືກັນກັບເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮັກພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງ ເຈົ້າຕ້ອງຮັກພຣະອົງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການຮັກພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ໝາຍເຖິງການຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ການຮັກພຣະອົງໂດຍອີງຕາມຄວາມຮູ້ສຶກຈາກຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ມັນເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອີງຕາມຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າອາດຈະມີແຮງຜັກດັນໃນເວລານັ້ນເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ "ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າດົນບັນດານຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ"? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າເຖິງການດົນບັນດານຈິດສຳນຶກຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າ? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ

ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາແພງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈົ່ງໃຊ້ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າເພື່ອສຳຜັດເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງລອງເບິ່ງ, ເຈົ້າອາດຈະມີກຳລັງໃຈໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ ແຕ່ບໍ່ດົນ ມັນກໍຈະຫາຍໄປ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າເພື່ອສຳຜັດເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍພຽງຈະມີກຳລັງໃຈໃນເວລາອະທິຖານ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກຳລັງໃຈກໍຈະຈາງໄປ ແລະ ຫາຍໄປເລີຍ. ສິ່ງນັ້ນແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ? ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດກະຕຸ້ນຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້; ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກພຣະອົງດົນບັນດານ ແລະ ມີພຽງເມື່ອນັ້ນຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເດີມຂອງມັນໄດ້. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າດົນບັນດານໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໃນໃຈຂອງເຂົາ ນັ້ນກໍຄື ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບເອົາປະສົບການ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງມີປະສິດທິພາບດ້ວຍຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ. ການຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜິດ, ແຕ່ມັນແມ່ນລະດັບຄວາມຮັກທີ່ຕໍ່າສຸດໃນການຮັກພຣະເຈົ້າ. ການຮັກທີ່ "ພຽງແຕ່ເຮັດຕາມຄວາມຍຸຕິທຳເພື່ອພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ" ເທົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດພັກດັນມະນຸດເຂົ້າໄປຢ່າງໝັ້ນໃຈ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບເອົາພາລະກິດບາງສ່ວນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະອົງເປັນຕາຮັກຫຼາຍພຽງໃດ, ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກແບບທຳມະຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 493)

ເມື່ອຜູ້ຄົນຕິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສາມາດຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ, ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດຂອງຄວາມຮັກທີ່ມະນຸດມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮັກພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າຫາພຣະອົງ. ແມ່ນຫຍັງຄືການຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ? ມັນແມ່ນເມື່ອທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນ

ເປັນການສະແຫວງຫາເພື່ອເຫັນແກ່ການຮັກ ແລະ ການຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ນອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ເກືອບຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ (ຄອບຄົວ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ສາມີ, ພັນລະຍາ, ລູກ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆ). ເຖິງແມ່ນຈະມີ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຄິດເຖິງຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ ແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າຈະຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທັງໝົດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ສົມມຸດວ່າ ເຈົ້າກຳລັງວາງແຜນຢູ່ໃນໃຈເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດ ໂດຍຄິດຢູ່ສະເໝີວ່າ "ເມື່ອໃດຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອໃດຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະຮັ່ງມີ? ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດມີເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ດີໄດ້ແນວໃດ?..." ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແບບນັ້ນ ມັນກໍສະແດງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນເທື່ອ.

ຖ້າເຈົ້າມີແຕ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ຄືກັບວ່າພຣະອົງໃກ້ຊິດກັບເຈົ້າຫຼາຍ, ຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພຣະອົງ, ຖ້າເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນສະພາບແບບນັ້ນ, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະມື້, ຄິດເຖິງພາລະກິດໃນຄຣິສຕະຈັກຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງພໍໃຈ, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຢູ່ໃນຫົວໃຈ, ກໍແປວ່າຍັງຖືກຊາຕານຄອບຄອງຢູ່ ແລະ ມັນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເມື່ອຫົວໃຈຂອງຄົນໆໜຶ່ງໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ, ເປັນຄວາມຮັກແບບທຳມະຊາດສຳລັບພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດພິຈາລະນາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຍັງມີສະພາບທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ໄຮ້ສາລະ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດພິຈາລະນາເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຄຳນຶງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ບາງຄົນກໍອ້າງສະເໝີວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳແມ່ນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຕະຫຼອດ ເມື່ອໃນຄວາມຈິງກໍຄື ພວກເຂົາເຮັດພາລະກິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ເປັນຄົນຫຼອກລວງ ແລະ

ສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ກໍເພື່ອສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ; ຫົວໃຈຂອງເຂົາຍັງເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງຮັບເອົາຄົນປະເພດນີ້.

ຖ້າເຈົ້າຫວັງທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກຮັບໂດຍພຣະອົງ, ບາດກ້າວທຳອິດແມ່ນຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄປເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ, ຈົ່ງຄົ້ນຫາຕົນເອງ ແລະ ຖາມວ່າ "ຂ້ານ້ອຍກຳລັງເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍອີງຕາມຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ? ມີເຈດຕະນາສ່ວນຕົວໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍຕົວຈິງຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການເຮັດສິ່ງນີ້?" ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເອງ, ປະຖິ້ມເຈດຕະນາທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ບັນລຸທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະເຈົ້າໂດຍສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດເພື່ອມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ການເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນແມ່ນການປະຖິ້ມຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງເນື້ອໜັງຂອງບຸກຄົນນັ້ນ, ບໍ່ປາຖະໜາໄດ້ຮັບຄວາມສະບາຍ ຫຼື ພອນທາງດ້ານຖານະ. ມັນແມ່ນການເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຄົນໜຶ່ງເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວເອງ. ນີ້ແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກແບບທຳມະຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 494)

ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນມາຈາກສ່ວນເລິກຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈ: ມັນແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ເກີດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດຊາດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງບາງຄົນຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວພວກເຂົາກໍມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມຮັກນັ້ນບໍ່ໄດ້ບໍລິສຸດ ແລະ ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນທີ່ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບູຊາຢ່າງແທ້ຈິງສຳລັບພຣະອົງ. ຫົນທາງທີ່ມະນຸດບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຄືການຫັນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດມອບຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ປະສົບການຂອງຊີວິດ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍຈະເລີ່ມປ່ຽນແປງ, ຄວາມຮັກຂອງເຂົາສຳລັບພຣະເຈົ້າກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະເພີ່ມຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ

ການຫັນຫົວໃຈເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຄືເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງປະສົບການຊີວິດ. ເມື່ອຜູ້ຄົນວາງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາມີພຽງແຕ່ຫົວໃຈທີ່ປາຖະໜາຫາພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະອົງເລີຍ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນໃນສະຖານະການເຊັ່ນນີ້ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມຮັກບາງສ່ວນສຳລັບພຣະເຈົ້າເລີຍ, ມັນບໍ່ເປັນໄປດ້ວຍທຳມະຊາດ ແລະ ມັນບໍ່ເປັນຈິງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດແມ່ນຜົນສະທ້ອນທາງດ້ານອາລົມ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ແຮງຈູງໃຈຊົ່ວໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດເປັນການຮັກໄລຍະຍາວ. ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮັກພຣະອົງໂດຍອີງຕາມຄວາມນິຍົມຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ແນວຄິດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ; ຄວາມຮັກແບບນັ້ນບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກທີ່ເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໄດ້. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງມະນຸດຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສາມາດຄິດເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ, ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດມີຄວາມຮັກທີ່ເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄືການປະຕິບັດໜ້າທີ່ບາງຢ່າງສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ຫຼື ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເລັກນ້ອຍໂດຍປາສະຈາກພື້ນຖານ. ຄົນປະເພດນີ້ມີອຸປະນິໄສຍາກທີ່ຈະປ່ຽນແປງ; ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ. ເຖິງແມ່ນຄົນໜຶ່ງຫັນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີສຳລັບພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍລິສຸດທັງໝົດ ເພາະຄົນທີ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົານັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮັກໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາ ຫຼື ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອບຸກຄົນໜຶ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ນັ້ນກໍສະແດງວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນແລ້ວ, ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາມີໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົານັ້ນເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດ. ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນັ້ນຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ການຫັນຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າແມ່ນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນກ່ອນທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ

ກ່ອນທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນຫຼັກໝາຍຂອງການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຫຼັກໝາຍຂອງການມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະອົງ. ຫົນທາງດຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ບາງຄົນບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າກໍຄືການຫັນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຂົ້າຫາພຣະອົງ ເຊິ່ງສິ່ງນັ້ນຍັງເປັນເງື່ອນໄຂທຳອິດທີ່ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງຄວນເຮັດ. ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ພວກເຂົາມີແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກດົນບັນດານໂດຍພຣະອົງ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ສາມາດທີ່ຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກແບບທຳມະຊາດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 495)

ໃນປັດຈຸບັນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮັກ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ໃນດ້ານໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຕ້ອງອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍອມເສຍສະລະ. ບໍ່ມີບົດຮຽນໃດທີ່ເລິກເຊິ່ງໄປກວ່າບົດຮຽນແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບົດຮຽນທີ່ຜູ້ຄົນຮຽນຮູ້ຈາກຊີວິດກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອແມ່ນວິທີການຮັກພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງເຊິ່ງມາຈາກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ແລ້ວຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ; ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍດຳລົງຊີວິດຢ່າງໄຮ້ຄ່າ ແລະ ຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາຊີວິດທັງປວງ. ຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັກ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທເລີຍ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ສູນເປົ່າບໍ? ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງຍອມເສຍສະລະ. ແທນທີ່ຈະພະຍາຍາມປະພຶດໃນລັກສະນະໃດໜຶ່ງດ້ານພາຍນອກ, ພວກເຂົາຄວນສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນໃນການຮ້ອງເພງ ແລະ ເຕັ້ນລໍາ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ? ການຮັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງການງສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ

ເຈົ້າຕ້ອງສືບສວນຢ່າງເລິກເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃນ ເມື່ອມີສິ່ງໃດກໍຕາມເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຫັນວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັນຫານີ້, ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸຫຍັງ ແລະ ເຈົ້າຄວນຕັ້ງໃຈແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງຄື: ບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນ ໂດຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກ ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ ເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຕົວເຈົ້າເອງພໍໃຈ ນັ້ນກໍຄື ໃຫ້ປະຖິ້ມຕົວເຈົ້າເອງໄວ້. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາສັງເວດຫຼາຍກວ່າເນື້ອໜັງ. ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳແສງສະຫວ່າງທີ່ພິເສດມາໃຫ້ເຈົ້າໃນບັນຫານີ້ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຄົ້ນພົບຄວາມສຸກສະບາຍ. ບໍ່ວ່າຈະໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ, ເມື່ອບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມຕົວເຈົ້າເອງໄວ້ ແລະ ເບິ່ງເນື້ອໜັງເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.
ຍິ່ງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈສໍ່າໃດ ມັນກໍຈະມີອິດສະຫຼະຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈໃນເວລານີ້ ຄັ້ງຕໍ່ໄປ ມັນກໍຈະຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນຕື່ມ ເມື່ອສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້, ຜູ້ຄົນກໍຈະຮັກເນື້ອໜັງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເນື້ອໜັງມີຄວາມປາຖະໜາຫຼາຍເກີນຂອບເຂດຢູ່ສະເໝີ, ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມັນພໍໃຈຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ໃຫ້ເຈົ້າສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ກັບມັນຢູ່ພາຍໃນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າກິນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານຸ່ງ ຫຼື ຕອບໂຕ້ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ ຫຼື ຍອມຕາມຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານຂອງເຈົ້າເອງ... ຍິ່ງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມປາຖະໜາຂອງມັນກໍຈະຍິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ເນື້ອໜັງກໍຍິ່ງເສື່ອມຊາມຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເຊື່ອງແນວຄິດທີ່ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສັນລະເສີນຕົວມັນເອງ ແລະ ສົງໄສກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມອ່ອນແອຂອງເນື້ອໜັງກໍຈະຍິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ບໍ່ມີໃຜເຫັນອົກເຫັນໃຈກັບຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າເລີຍ, ເຈົ້າຈະເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າໂຫດຮ້າຍແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນພັກຜ່ອນແດ່?” ເມື່ອຜູ້ຄົນຕາມໃຈເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ຖະໜອມມັນຫຼາຍເກີນໄປ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍທຳລາຍຕົວພວກເຂົາເອງ. ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນຖືກຕ້ອງຫຼາຍ ແລະ ດີຫຼາຍ ແລະ

ການທີ່ພຣະອົງສາບແຊ່ງຄວາມກະບົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງເຈົ້າກໍຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ຈະມີຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຕີສອນ ແລະ ລົງວິໄນກັບເຈົ້າ ແລະ ຍົກສະພາບແວດລ້ອມຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂັ້ມແຂງໂດຍບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງກະທຳນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດຫຼາຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍເປັນຕາຮັກຫຼາຍ. ຖ້າເຈົ້າຍອມຕາມຄວາມອ່ອນແອຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດຫຼາຍເກີນໄປ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກເຈັບປວດ ແລະ ເສົ້າໃຈຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເບິ່ງຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຕໍ່ຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດເລີຍ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງມະນຸດ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າຫຼາຍ ແລະ ໂດດດ່ຽວ ເໝືອນກັບວ່າເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳຫຼາຍແທ້ໆ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ເຈົ້າກໍຈະເລີ່ມຕໍ່ວ່າ. ຍິ່ງເຈົ້າຍອມຕາມຄວາມອ່ອນແອຂອງເນື້ອໜັງໃນລັກສະນະນີ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດເກີນໄປຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ເຮັດເກີນໄປຈົນເຈົ້າປະຕິເສດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງຂັດຂືນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ຍອມຕາມໃຈມັນ ໂດຍເວົ້າວ່າ "ສາມີ (ພັນລະຍາ) ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ລູກໆ, ໂອກາດ, ການແຕ່ງງານ, ຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນເລີຍ! ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈ". ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ ແລ້ວເມື່ອເຈົ້ານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ປະຖິ້ມຕົວເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດກະທຳສິ່ງດັ່ງກ່າວພຽງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເລັກນ້ອຍ. ມີເລື່ອງເລົ່າທີ່ວ່າ ກາລະຄັ້ງໜຶ່ງ ໄດ້ມີຊາວນາຄົນໜຶ່ງເຫັນງູໃນຫົນທາງທີ່ແຂງກະດ້າງຍ້ອນຄວາມໜາວ. ຊາວນາຄົນນັ້ນຈຶ່ງຈັບມັນຂຶ້ນມາ ແລ້ວຖືມັນໄວ້ໃກ້ກັບເອິກຂອງລາວ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ງູໂຕນັ້ນຟື້ນຄືນ, ມັນກໍຕອດຊາວນາຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດກໍເໝືອນກັບງູດັ່ງກ່າວ ນັ້ນກໍຄື: ເນື້ອແທ້ຂອງມັນກໍຄືການທຳລາຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອມັນໄດ້ສິ່ງທີ່ມັນຕ້ອງການ, ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ສູນເສຍໄປ. ເນື້ອໜັງເປັນຂອງຊາຕານ. ມີຄວາມປາຖະໜາເກີນຂອບເຂດຢູ່ພາຍໃນຕົວມັນ, ມັນຄິດພຽງແຕ່ເພື່ອຕົວມັນເອງ, ມັນຕ້ອງການເພີດເພີນກັບຄວາມສະດວກສະບາຍ ແລະ ດີອົກດີໃຈໃນເວລາຫວ່າງ, ຈົມຈີ່ມກັບຄວາມຂີ້ຄ້ານ ແລະ ຄວາມເຊື່ອງຊ້າ ແລະ ພໍໃຈກັບມັນຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ

ເຈົ້າຈະຖືກມັນກືນກິນໄປໃນທີ່ສຸດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມັນພໍໃຈໃນເວລານີ້, ຄັ້ງຕໍ່ໄປ ມັນກໍຈະຮຽກຮ້ອງອີກ. ມັນມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຖືໂອກາດທີ່ເຈົ້າຍອມຕາມເນື້ອໜັງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖະໜອມມັນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມສະດວກສະບາຍຂອງມັນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາຊະນະມັນ, ເຈົ້າຈະທຳລາຍຕົວເຈົ້າເອງໄປໃນທີ່ສຸດ. ເຈົ້າຈະສາມາດມີຊີວິດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຈະເປັນຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າໃນທີ່ສຸດແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານກັບເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າແນວໃດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ໄດ້ເລືອກ ແລະ ລິຂິດເຈົ້າໄວ້ແລ້ວ, ແຕ່ຖ້າໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ, ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະທຳລາຍຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ສະນັ້ນກໍຈະໄດ້ທົນຮັບຄວາມເຈັບປວດທີ່ຮຸນແຮງ. ຖ້າເຈົ້າຍອມຕາມເນື້ອໜັງຢູ່ສະເໝີ, ຊາຕານກໍຈະກືນກິນເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າປາສະຈາກຊີວິດ ຫຼື ການສຳພັດຂອງພຣະວິນຍານ ຈົນຮອດມື້ທີ່ເຈົ້າມືດມົນຢ່າງສົມບູນຢູ່ຂ້າງໃນ. ເມື່ອເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມມືດ, ເຈົ້າກໍຈະຕົກເປັນຊະເລີຍຂອງຊາຕານ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າຈະປະຕິເສດການມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ຖ້າຜູ້ຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍລາຄາແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ອົດກັ້ນກັບຄວາມຍາກລຳບາກ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທາງດ້ານພາຍນອກ ແລະ ທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອ່ານ ແລະ ດິ້ນຮົນຫຍັງຫຼາຍ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຄວນປະຖິ້ມສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄື: ຄວາມຄິດທີ່ເກີນຂອບເຂດ, ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແລະ ການໄຕ່ຕອງ, ຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 496)

ການທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບອຸປະນິໄສພາຍນອກຂອງຜູ້ຄົນຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການຈັດການກັບດ້ານພາຍນອກຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ປົກກະຕິ ຫຼື ຮູບແບບຊີວິດ ແລະ ນິໄສຂອງພວກເຂົາ, ວິທີທາງ ແລະ ປະເພນີຂອງພວກເຂົາ ລວມເຖິງພາກປະຕິບັດພາຍນອກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ,

ສິ່ງທີ່ຖືກຈັດການຫຼັກໆແມ່ນແຮງຈູງໃຈ ແລະ ແນວຄິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ. ຖ້າພຽງແຕ່ຈັດການກັບອຸປະນິໄສພາຍນອກຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ຍາກ; ມັນເໝືອນກັບການຮຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າກິນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ ເຊິ່ງເປັນເລື່ອງງ່າຍດາຍ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ແຕະຕ້ອງເຖິງແນວຄິດພາຍໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນຍາກທີ່ຈະປະຖິ້ມໄດ້ ນັ້ນກໍຄື: ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງ, ຍອມເສຍສະລະ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກທີ່ສຸດໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບແຮງຈູງໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ຈາກເວລາທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນໄດ້ເຊື່ອງຊ້ອນແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຢ່າງ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ແຮງຈູງໃຈທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແຕ່ເມື່ອມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າມີແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສໍານຶກວ່າ ມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນຕົວພວກເຂົາທີ່ກໍາລັງຂັດຂວາງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າຜິດໄປ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢຸດປະຕິບັດຕາມແນວຄິດ ແລະ ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ກໍພິສູດແລ້ວວ່າ ເຈົ້າໄດ້ກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງແລ້ວ. ເມື່ອເຈົ້າກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງ ກໍຈະມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຕົວເຈົ້າໂດຍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ຊາຕານຈະພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕາມມັນ, ຈະພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມແນວຄິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ປ້ອງກັນຜົນປະໂຫຍດຂອງເນື້ອໜັງ, ແຕ່ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ໃນເວລານີ້ ມັນກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບເຈົ້າແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕິດຕາມຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼັກໆກໍແມ່ນເພື່ອຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ, ເພື່ອຈັດການກັບຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສໍາພັດຜູ້ຄົນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ເບື້ອງຫຼັງທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນແມ່ນມີການຕໍ່ສູ້ ນັ້ນກໍຄື: ທຸກຄັ້ງທີ່ຜູ້ຄົນນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ນໍາຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດກໍຈະມີການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະເບິ່ງຄືປົກກະຕິກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ, ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ການຕໍ່ສູ້ເອົາເປັນເອົາຕາຍໄດ້ດໍາເນີນຂຶ້ນໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກການຕໍ່ສູ້ທີ່ຮຸນແຮງນີ້, ຫຼັງຈາກການໄຕ່ຕອງຢ່າງໜັກຈຶ່ງຈະສາມາດຕັດສິນໃຈຊະນະ ຫຼື ຄວາມພ່າຍແພ້ໄດ້. ຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະຫົວ ຫຼື ຈະໄຫ້ດີ. ເພາະແຮງຈູງໃຈຫຼາຍຢ່າງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າພາລະກິດສ່ວນຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອຜູ້ຄົນນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ. ເມື່ອເວລານໍາຄວາມຈິງນີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະກ່ອນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທີ່ສຸດ ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຈະມີຜູ້ຄົນລັ່ງນໍ້າຕາແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ. ເປັນຍ້ອນການຕໍ່ສູ້ນີ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ; ນີ້ແມ່ນການທົນທຸກທໍລະມານທີ່ແທ້ຈິງ. ເມື່ອການຕໍ່ສູ້ມາເຖິງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ມັນບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ທີ່ຄົນໜຶ່ງຈະທົນທຸກທໍລະມານພາຍໃນ; ເມື່ອພວກເຂົານໍາຄວາມຈິງເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ ຖ້າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົານັ້ນຖືກຕ້ອງ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ກໍຈະບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ທົນທຸກທໍລະມານ. ຍ້ອນວ່າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນເຊິ່ງບໍ່ເໝາະສົມແກ່ການນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີອຸປະນິໄສຂອງເນື້ອໜັງຫຼາຍຢ່າງທີ່ເປັນປໍລະປັກ, ຜູ້ຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ບົດຮຽນແຫ່ງການກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ການທົນທຸກທໍລະມານທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າພະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃຫ້ຟ້າວ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າວ່າ "ໂອ ຂ້າແດ່ພຣະອົງເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລໍາບາກຂັ້ນສຸດທ້າຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ ແລະ ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະພະເຊີນກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເສຍສະລະຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ!" ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈແບບນີ້, ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານແບບນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານຂອງເຈົ້າ. ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຂົານໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຂົາປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ,

ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຂົາຖືກທົດລອງ ແລະ ທຸກເທື່ອທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນກໍ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນການທົດສອບສຳລັບຜູ້ຄົນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງມີການຕໍ່ສູ້ພາຍໃນພວກເຂົາໝົດທຸກຄົນ. ນີ້ແມ່ນລາຄາແທ້ຈິງທີ່ພວກເຂົາຈ່າຍ. ການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ການດີ້ນຮົນຫຼາຍຂຶ້ນແມ່ນລາຄາທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍພຽງໜ້ອຍດຽວ. ແຕ່ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຮັດ, ມັນຄືໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ແຕ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຖິ້ມ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຖິ້ມ, ບໍ່ວ່າການທົນທຸກພາຍນອກຂອງເຈົ້າຈະຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ເຈົ້າຈະດີ້ນຮົນຫຼາຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ, ທຸກສິ່ງກໍ່ຈະສູນເປົ່າ! ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີພຽງແຕ່ການປ່ຽນແປງພາຍໃນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກຳນົດວ່າ ຄວາມຍາກລຳບາກພາຍນອກຂອງເຈົ້າມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອອຸປະນິໄສພາຍໃນຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ການທົນທຸກພາຍນອກທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ; ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສພາຍໃນຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະອົດທົນກັບການທົນທຸກຫຼາຍສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ ຫຼື ເຈົ້າຈະດີ້ນຮົນດ້ານພາຍນອກພຽງໃດກໍ່ຕາມ, ກໍ່ຈະບໍ່ມີການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຮອງຮັບກໍ່ສູນເປົ່າ. ສະນັ້ນ, ບໍ່ວ່າລາຄາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍນັ້ນໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ ມີການປ່ຽນແປງໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ກະບົດຕໍ່ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຮັບເອົາຄວາມພໍໃຈຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະດີ້ນຮົນສໍ່າໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທີ່ຈະກະບົດຕໍ່ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າເອງ, ມີພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາການກະທຳພາຍນອກ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມຍາກລຳບາກຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະສູນເປົ່າ. ຖ້າໃນສະພາບແວດລ້ອມໃດໜຶ່ງ ເຈົ້າມີບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າ, ແຕ່ໃນໃຈເຈົ້າ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ການເວົ້າສິ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ການເວົ້າສິ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງໃຫ້ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ອາດທຳຮ້າຍພວກເຂົາ, ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ບໍ່ຄວນເວົ້າມັນອອກໄປ ໂດຍເລືອກທີ່ຈະຮັບຄວາມເຈັບປວດຢູ່ພາຍໃນ,

ຍ້ອນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ພໍໃຈຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນເວລານີ້ຈະມີການຕໍ່ສູ້ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຕົວເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຈະເຕັມໃຈທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ເສຍສະລະໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະເຕັມໃຈອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຢູ່ພາຍໃນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍອມເຮັດຕາມເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະພໍໃຈ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບການປອບໃຈຢູ່ພາຍໃນອີກດ້ວຍ. ນີ້ແມ່ນການຈ່າຍລາຄາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນລາຄາທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຈະອວຍພອນເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມນີ້ໄດ້, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ເຈົ້າສາມາດກ່າວໄດ້ດີພຽງໃດກໍຕາມ, ມັນກໍຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ! ຖ້າໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ກັບຄືນໄປຫາຊາຕານ, ເຈົ້າກໍຈະບັນລຸຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 497)

ໃນທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນນັ້ນ, ເບິ່ງຈາກພາຍນອກມັນຄືກັບວ່າເປັນການປະຕິບັດຕໍ່ກັນລະຫວ່າງຜູ້ຄົນ ເໝືອນກັບວ່າມັນເກີດຈາກການຈັດແຈງຂອງມະນຸດ ຫຼື ການແຊກແຊງຂອງມະນຸດ. ແຕ່ໃນເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແມ່ນການເດີມພັນທີ່ຊາຕານສ້າງຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງຕອນທີ່ໂຢບຖືກທົດລອງ ຕົວຢ່າງ: ໃນເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ ຊາຕານກຳລັງເດີມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບແມ່ນການກະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ການແຊກແຊງຂອງມະນຸດ. ເບື້ອງຫຼັງທຸກໆບາດກ້າວທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນການເດີມພັນຂອງຊາຕານກັບພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງແມ່ນການຕໍ່ສູ້. ຕົວຢ່າງ: ຖ້າເຈົ້າມີອະຄະຕິຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະມີຄຳເວົ້າທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າອອກໄປ ເຊິ່ງເປັນຄຳເວົ້າທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າອາດບໍ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເວົ້າອອກໄປ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກອຶດອັດຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ການຂັດແຍ້ງກໍຈະເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນກໍຄື "ຂ້ານ້ອຍຄວນເວົ້າ ຫຼື ບໍ?" ນີ້ແມ່ນການຕໍ່ສູ້. ສະນັ້ນ, ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນແມ່ນມີການຕໍ່ສູ້ ແລະ ເມື່ອມີການຕໍ່ສູ້ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ຍ້ອນການຮ່ວມມືທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ການທົນທຸກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຢູ່ຂ້າງໃນຕົວເຈົ້າ

ເຈົ້າກໍສາມາດປະຖິ້ມບັນຫານັ້ນໄວ້ ແລະ ຄວາມໂມໂຫກໍຈະສູນສະຫຼາຍໄປຢ່າງທຳມະຊາດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນກະທົບຂອງການທີ່ເຈົ້າຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ.
ທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນກະທຳຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາຍອມເສຍສະລະສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ແທ້ຈິງ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃກ້ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈເລີຍ ແລະ ພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ຄຸຍໂມ້ຄຳໂຄສະນາທີ່ວ່າງເປົ່າ!
ຄຳໂຄສະນາທີ່ວ່າງເປົ່າເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ບໍ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານຕໍ່ສູ້ກັນໃນຂອບເຂດຝ່າຍວິນຍານ ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ? ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າແມ່ນການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເປັນພະຍານ. ເບິ່ງຈາກພາຍນອກ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃຫຍ່, ແຕ່ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ ພວກມັນສະແດງວ່າ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ. ຖ້າເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແລ້ວ ສິ່ງນີ້ກໍສະແດງວ່າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ເຈົ້າປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ປາສະຈາກຊີວິດ, ເຈົ້າເປັນຄືກັບເຂົ້າແກບ!
ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດແມ່ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ບໍ່ມີສິ່ງຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ລາຍລະອຽດທຸກຢ່າງໃນການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າກ່ຽວພັນກັບຄຳພະຍານທີ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເອົາຊະນະການຍົກຍ້ອງຈາກອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວເຈົ້າ; ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອມາ ແລະ ຍົກຍ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍໄດ້ເປັນພະຍານແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າກໍຕໍ່າ, ໂດຍຜ່ານການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ, ເຈົ້າກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຍິ່ງໃຫຍ່ຫຍັງແດ່ໃນຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍທີ່ສຸດ.
ເມື່ອຜູ້ຄົນຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະຕໍ່ໜ້າຊາຕານ, ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າໃນລະດັບທີ່ດີ. ແລ້ວກໍບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄວາມກ້າຫານຫຼາຍກວ່າຄົນກຸ່ມນີ້ ແລະ ນີ້ກໍຈະເປັນຄຳພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,

ເຈົ້າກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ເຈົ້າເຮັດໄດ້; ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ເຈົ້າສາມານຳໃຊ້ວຸດທິພາວະ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ກ້ອງກັງວານໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືວ່າເປັນການຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານທ່າມກາງສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ທ່າມກາງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ໜ້າຊາຕານໄດ້, ຊາຕານກໍຈະຫົວຂວັນເຈົ້າ, ມັນກໍຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າເໝືອນກັບວ່າເປັນເລື່ອງຕະລົກ, ເປັນຂອງຫຼິ້ນ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຕົວຕະລົກຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບ້າ. ໃນອະນາຄົດ, ການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອາດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະມີການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມຢູ່ຂ້າງໜ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການປອບໂຍນ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານການທົດລອງ ບໍ່ວ່າຈະຮ້າຍແຮງສໍ່າໃດກໍຕາມ ທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນໃນອະນາຄົດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ; ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນລະຫວ່າງສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃດກໍຕາມ ແລະ ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ໂດຍການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະ ກ້ອງກັງວານ ເຊິ່ງຈະນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ພໍໃຈ ແລະ ຍັງທົນທຸກຢູ່, ເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈແລ້ວ ແລະ ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ຢູ່ສະເໝີ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເປີດເຜີຍເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ. ມື້ໜຶ່ງເມື່ອການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາເຖິງ, ຄົນອື່ນຈະລົ້ມລົງ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງສາມາດຍຶດໝັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ຍ້ອນລາຄາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍ ພຣະເຈົ້າຈະປົກປ້ອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນ ແລະ ບໍ່ລົ້ມລົງ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຖ້າເຈົ້າສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປົກປ້ອງເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງໃນອະນາຄົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າໂງ່ຈ້າ ແລະ ມີວຸດທິພາວະໜ້ອຍ ແລະ ຄວາມສາມາດຕໍ່າ,

ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຈໍາແນກເຈົ້າອອກ. ມັນຂຶ້ນກັບວ່າ ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ເຊິ່ງເຈົ້າໃສ່ໃຈກັບລາຍລະອຽດເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ, ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ເຈົ້າມີຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າມອບຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ເຈົ້າກໍສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄ້າງຄາຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ບາງເທື່ອ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ, ແຕ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຍັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ຢູ່ສະເໝີ, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ເມື່ອການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ມາເຖິງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 498)

ແມ່ນຫຍັງຄືສະພາວະພາຍໃນຜູ້ຄົນ ທີ່ການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ແນໃສ່? ພວກມັນແນໃສ່ອຸປະນິໄສທີ່ເປັນປໍລະປັກໃນຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດພາຍໃນຜູ້ຄົນ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການທົດລອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍລິສຸດ, ແຕ່ຖ້າໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລ້ວການທົດລອງໃນອະນາຄົດກໍຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ. ຖ້າໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລ້ວການທົດລອງໃນອະນາຄົດກໍຈະລໍ້ລວງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະລົ້ມລົງໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຕົນເອງໄດ້ ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສາມາດນໍາທັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນອະນາຄົດ ກໍຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງໄປຈົນເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຕ້ອງສ້າງພື້ນຖານທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ໂດຍການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ຕັ້ງໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ຢູ່ສະເໝີ ກໍຈະມີພື້ນຖານຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະດົນບັນດານຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະອົງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະມອບຄວາມເຊື່ອໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອການທົດລອງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າແທ້ໆ, ເຈົ້າອາດທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດບາງຢ່າງ ແລະ ຮູ້ສຶກເສົ້າເສຍໃຈຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ທົນທຸກກັບຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງຮຸນແຮງ ເໝືອນກັບວ່າເຈົ້າຈະຕາຍ, ແຕ່ຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຈະເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ

ກະທຳໃນປັດຈຸບັນດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງການເຊື່ອຟັງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຖ້າໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດ, ເມື່ອການທົດລອງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າກໍຈະປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ ຫຼື ຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ການທົດລອງກໍຈະກາຍມາເປັນການລໍ້ລວງ; ເຈົ້າກໍຈະຕົກລົງທ່າມກາງການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ຈະບໍ່ມີວິທີຫຼົບໜີໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າອາດຍຶດໝັ້ນ ເມື່ອການທົດລອງເລັກໆນ້ອຍໆເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນກັບການທົດລອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໆເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນມື້ໜຶ່ງ. ບາງຄົນອວດດີ ແລະ ຄິດວ່າ ພວກເຂົາໃກ້ຈະສົມບູນແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຈິງໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນເວລາດັ່ງກ່າວ ແລະ ຍັງຄົງພໍໃຈໃນຕົນເອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ. ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ໃນລັກສະນະພາຍນອກ ທຸກສິ່ງເບິ່ງຄືປົກກະຕິ, ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົດລອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ເຈົ້າຍັງຂາດເຂີນຫຼາຍ, ຍ້ອນວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າຕໍ່າເກີນໄປ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອົດກັ້ນຕໍ່ການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຍັງຢູ່ບ່ອນເກົ່າໃນແບບທີ່ເຈົ້າເປັນ ແລະ ຢູ່ໃນສະຖານະຂອງຄວາມເຊື່ອງຊ້າ, ແລ້ວເມື່ອມີການທົດມາ ເຈົ້າກໍຈະລົ້ມ. ພວກເຈົ້າຄວນເບິ່ງສະເໝີວ່າ ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່າສໍ່າໃດ; ມີແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະກ້າວໜ້າ. ຖ້າມີພຽງແຕ່ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນວ່າ ວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າຕໍ່າຫຼາຍ, ກຳລັງໃຈກໍອ່ອນແອຫຼາຍ, ຄວາມຈິງໃນຕົວເຈົ້າກໍມີພຽງໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຈົ້າຂາດຄວາມບົກພ່ອງຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນຕອນນັ້ນ, ມັນກໍຈະຊ້າເກີນໄປແລ້ວ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະພ່າຍແພ້ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້, ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນແບບດ້ວຍວິທີໃດ ແລະ ເມື່ອການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງເຈົ້າ ແລະ ການທົດລອງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ເຂົ້າກັນກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງຖືກສຳແດງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ, ມັນຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ? ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຖືກສຳແດງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ,

ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາກໍຈະທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໂດຍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດນີ້ ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ຫຼື ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດອຸທິດຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ພຣະອົງກໍຈະສຳແດງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການຊົງສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສຳແດງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຈັກເທື່ອ, ແຕ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສນັ້ນໃຫ້ກັບກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ລິຂິດ ແລະ ໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ແລະ ໂດຍການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ພຣະອົງເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ຜ່ານທາງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຄົນສົມບຸນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ. ການຜະເຊີນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ກັບພວກເຂົານັ້ນ ແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ຈ່າຍລາຄາທີ່ສູງ. ມີແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະສາມາດມອບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຄືນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ມີພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະພໍໃຈ. ຖ້າຜູ້ຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມອບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຜະເຊີນກັບການທົນທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ການທໍລະມານຫຼາຍຢ່າງຈາກສະພາບການຕ່າງໆ, ເພື່ອທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າຄວາມຕາຍ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ມອບຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາຄືນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່, ມັນໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຢູ່ໃນລະຫວ່າງຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນບໍລິສຸດ ແລະ ສິ່ງນີ້ບັນລຸຜົນຈາກທ່າມກາງຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 499)

ທາດແທ້ຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນສາສະໜາ ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຄືກັບຫຸ່ນຍົນ ໂດຍບໍ່ສາມາດສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຄົາລົບພຣະອົງໄດ້. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງງຽບໆ. ຫຼາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ "ບູຊາ" ພຣະເຈົ້າຍ້ອນພວກເຂົາຢ້ານໄພພິບັດ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ "ນັບຖື" ພຣະເຈົ້າຍ້ອນພຣະອົງສູງສົ່ງ ແລະ ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ແຕ່ໃນການບູຊາ ແລະ ຄວາມນັບຖືຂອງພວກເຂົານັ້ນບໍ່ມີຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມປາຖະໜາຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ. ໃນປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຂໍ້ມູນເລັກນ້ອຍຂອງຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍເປັນສິ່ງເລິກລັບທີ່ບໍ່ສຳຄັນ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ພຽງແຕ່ຕິດຕາມເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຕຶກປາໃນນໍ້າຂຸ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອໄດ້ຮັບການອວຍພອນ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຊີວິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຄົນບໍ່ມີຄວາມໝາຍເລີຍ, ມັນປາສະຈາກຄຸນຄ່າ ແລະ ໃນນັ້ນກໍມີແຕ່ຂໍ້ພິຈາລະນາ ແລະ ການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວ; ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ການໄດ້ຮັບພອນ. ຫຼາຍຄົນປະຕິບັດຕົວຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ, ພວກເຂົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຄົນດັ່ງກ່າວຍິ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ຢ່າວ່າແຕ່ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເລີຍ. ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມີໃຫ້ມະນຸດຮັກ. ແຕ່ຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບ "ຄວາມລັບ" ນີ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ກ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະຮັກພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຈັກເທື່ອວ່າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນຕາຮັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຈັກເທື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຮັກມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ມະນຸດຮັກ. ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ມີພຽງແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້, ມີພຽງແຕ່ໃນປະສົບການຕາມຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຫາກປາສະຈາກການເຝົ້າເບິ່ງໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນຕາຮັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຫາກປາສະຈາກການມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງນັ້ນໄດ້. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກາຍມາເປັນມະນຸດ

ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະເປິເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມເທັດ ແລະ ຈິນຕະນາການຫຼາຍຢ່າງ.

ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນບໍ່ເປັນຈິງເທົ່າຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຍ້ອນຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນສ້າງຂຶ້ນຈາກຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແທນທີ່ຈະສ້າງຂຶ້ນຈາກສິ່ງພວກເຂົາເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີປະສົບການດ້ວຍຕົວເອງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນການກະທຳຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກອຸປະນິໄສຈິງ ແລະ ປົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງທຸກສິ່ງແມ່ນມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນເປັນພັນໆເທົ່າ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຫຼາຍສໍ່າໃດ ກໍບໍ່ມີຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຮັກນີ້ ແລະ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງມະນຸດ.

ບໍ່ວ່າຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນມີໜ້ອຍສໍ່າໃດ ຄວາມຮັກນີ້ແມ່ນເປັນຈິງ; ເຖິງແມ່ນຈະມີພຽງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ມັນກໍຍັງເປັນຈິງ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານຄວາມຮູ້ນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພວກເຂົາ. ຄືກັບເປໂຕ ຖ້າເພິ່ນບໍ່ດຳລົງຊີວິດກັບພຣະເຢຊູ, ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເພິ່ນຈະເຄົາລົບພຣະເຢຊູ. ສະນັ້ນ ຄວາມຊື່ສັດທີ່ເພິ່ນມີຕໍ່ພຣະເຢຊູແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນຄວາມມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູເຊັ່ນດຽວກັນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັກພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັບມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ສຳພັດ ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 500)

ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ການມາເຖິງຂອງຄວາມຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ; ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລະ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາ ແລະ ການເປີດທາງ. ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຕ້ອງພົບເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຕ້ອງພົບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບນິມິດ. ໂດຍການເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດຈະມີເສັ້ນທາງ ແລະ ນິມິດເມື່ອພວກເຂົາປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດສັງເກດເຫັນຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ. ຫຼັງຈາກການເຂົ້າໃຈແລ້ວ ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງນີ້ທັນທີ ແລະ ຕ້ອງນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນຊີວິດຄວາມເປັນຈິງຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າທຸກສິ່ງ ແລະ ຈະມອບເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກຫຼາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ທຸກບາດກ້າວໃນການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະມີປະສົບການກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງລົງເລິກສູ່ຄວາມເປັນຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງລົງເລິກສູ່ຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດນັ້ນແມ່ນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈະປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນມົນທິນ ແລະ ເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຈັດກຽມໃຫ້ກັບມະນຸດ ໃນຂະນະທີ່ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງເຊັ່ນກັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີປະສົບການ ແລະ ຖ້າຜູ້ຄົນກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂໍ້ ແລ້ວເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ພວກເຂົາສາມາດແກ້ໄຂອຸປະສັກທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ໂດຍໃຊ້ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອທີ່ຈະລົງເລິກສູ່ຄວາມເປັນຈິງ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະສັບສົນເມື່ອມີບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ; ເຈົ້າສັບສົນ ແລະ ວຸ້ນວາຍ ແລະ ບາງເທື່ອ ເຈົ້າຍິ່ງເຊື່ອວ່າ ການເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈນັ້ນ ເຈົ້າກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ທຸກສິ່ງເປັນຜົນຕາມມາຂອງການບໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຈົ້າປາສະຈາກຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ງົມຫາພາຍໃນຄວາມເປັນຈິງ ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດພົບເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າຫຍັງກັນແທ້ ຢ່າວ່າແຕ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ ການຮັກພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າຫຍັງເລີຍ. ຖ້າເຈົ້າອະທິຖານ, ຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາເລື້ອຍໆໂດຍນຳໃຊ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການນຳພາແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແລ້ວເມື່ອເຈົ້າຄົ້ນພົບສິ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຄວນນຳສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄົ້ນພົບນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຊອກຫາໂອກາດສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ສັບສົນ ແລະ ວຸ້ນວາຍ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີເສັ້ນທາງໃນຊີວິດ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ກໍຈະເກີດມີການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນເປັນພິເສດຈາກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກມີກຽດເປັນພິເສດທີ່ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເບີກບານຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຊັດເຈນ ແລະ ສະຫງົບສຸກ, ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປອບໃຈ ແລະ ປາສະຈາກຄຳກ່າວຫາໃດໆ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນຂ້າງໃນເມື່ອເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການຮັບຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືການຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນທີ່ຮັບເອົາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບປະສົບການ ນັ້ນກໍຄື ໄດ້ພະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກ ແລະ ມີປະສົບການກັບການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າຮັກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຢ່າງອົດທົນ ແລະ ຈິງໃຈ ແລະ ຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນຢູ່ສະເໝີ, ການທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນພຽງດ້ານໜຶ່ງໃນການຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ການຮັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ການຮັບທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນເມື່ອຜູ້ຄົນນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໃນຊີວິດຈິງຂອງພວກເຂົາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະສະຫງົບສຸກ ແລະ ຊັດເຈນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະຮູ້ສຶກຊື່ນຊົມ ແລະ ຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກຫຼາຍ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າລາຄາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍນັ້ນຄຸ້ມຄ່າຫຼາຍ. ເມື່ອໄດ້ອົດທົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະເບີກບານເປັນພິເສດໃນຂ້າງໃນ ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າກຳລັງໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃນຜູ້ຄົນ, ການຫຼໍ່ຫຼອມຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າທົດລອງຜູ້ຄົນເພື່ອທົດສອບວ່າ ພວກເຂົາຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້ານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະພັດທະນາຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນເທື່ອລະໜ້ອຍກ່ຽວກັບພາລະກິດສ່ວນຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າໃສຄືກັບແກ້ວຜະລຶກ.

ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຊັດເຈນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ບັນຫາທຸກຢ່າງແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ເຈົ້າສາມາດເອົາຊະນະບັນຫານີ້ໄດ້ ແລະ ເອົາຊະນະການທົດລອງນັ້ນໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນຫຍັງເປັນບັນຫາສຳລັບເຈົ້າເລີຍ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນອິດສະລະ ແລະ ຖືກປົດປ່ອຍ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ເຈົ້າຈະຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະມາຫາເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າອວຍພອນຄົນທີ່ມີນິມິດ, ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າຜູ້ຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຕ້ອງນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີນໍ້າຕາໃນດວງຕາຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງສາມາດເປັນທີ່ພໍໃຈໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກແບບນີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຕາມມາ. ຜ່ານຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຜ່ານການມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຽງແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຊີມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 501)

ຍິ່ງເຈົ້ານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງເຈົ້ານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ແລະ ຍິ່ງເຈົ້ານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະອົງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນວິທີທາງນີ້ຢູ່ສະເໝີ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນເທື່ອລະໜ້ອຍ ຄືກັບທີ່ເປໂຕໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ: ເຊິ່ງເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີສະຕິປັນຍາໃນການສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງມີສະຕິປັນຍາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງໃນຜູ້ຄົນ. ເປໂຕກ່າວອີກວ່າ

ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ ຍ້ອນພຣະອົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງທີ່ສ້າງມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ມອບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນຊັບສົມບັດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເປໂຕຍັງໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃນພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ. ເປໂຕເວົ້າກັບພຣະເຢຊູວ່າ “ພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ຫຼາຍກວ່າການສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ? ມີຫຼາຍສິ່ງໃນພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກ, ພຣະອົງກະທຳ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ, ວິນຍານຂອງພຣະອົງສຳພັດຂ້ານ້ອຍຢູ່ຂ້າງໃນ, ພຣະອົງລົງວິໄນຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງຕຳນິຕິເຕືອນຂ້ານ້ອຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍິ່ງສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ”. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນໃຈແບບນີ້. ເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເດັດດ່ຽວ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ໂດຍບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ຫຼື ອິດສາຢາກໄດ້ຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອເນື້ອໜັງ ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ; ສຳລັບຄັ້ງຕໍ່ໄປ ເຖິງແມ່ນມັນຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງເນື້ອໜັງ. ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການໃນວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແທ້ງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແທ້ງ, ພຣະອົງສາມາດຍ່າງທ່າມກາງມະນຸດໄດ້, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກ ແລະ ມີປະສົບການກັບການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງ, ການຕີສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າມີປະສົບການໃນວິທີນີ້ຢູ່ສະເໝີ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ແລະ ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເຊົາຈາກປົກກະຕິ ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຕຳນິຕິເຕືອນ ແລະ ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຳນຶກຜິດ. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະອອກຈາກພຣະອົງຈັກເທື່ອ ແລະ ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ

ພຣະອົງຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຢ້ານກົວ ແລະ ຈະເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະຕາຍດີກວ່າທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ. ທັນທີທີ່ເຈົ້າມີອາລົມເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີທາງນີ້ ເຈົ້າຈະມີພື້ນຖານ ແລະ ຈະຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 502)

ຜູ້ຄົນມັກເວົ້າເຖິງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການເຖິງຈຸດນັ້ນເທື່ອ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງນຳພາເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້, ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ຄວາມຮູ້ຂອງຄົນທີ່ເວົ້າສິ່ງນີ້ແມ່ນຕື້ນຫຼາຍ. ຫຼາຍຄົນແມ່ນບໍ່ມີພື້ນຖານ; ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປູກຝັງພາຍໃນພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນແຕກໜໍ່ເທື່ອ ຢ່າວ່າແຕ່ພວກເຂົາຈະເກີດໝາກຜົນເລີຍ. ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າໄດ້ມີປະສົບການຮອດຂັ້ນໃດແລ້ວ? ມີພຽງແຕ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າມາໄກສໍ່ານີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອອກຈາກພຣະອົງ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຫາກປາສະຈາກພຣະເຈົ້າຢູ່ຂ້າງໃນເຈົ້າ; ເຈົ້າສາມາດມີຊີວິດໂດຍປາສະຈາກສາມີ, ພັນລະຍາ ຫຼື ລູກໆ ຫຼື ປາສະຈາກຄອບຄົວ, ປາສະຈາກມານດາ ຫຼື ບິດາ, ປາສະຈາກຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຊີວິດໂດຍປາສະຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ການປາສະຈາກພຣະເຈົ້າກໍເປັນຄືກັບການສູນເສຍຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ ຫາກປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ມີປະສົບການຈົນຮອດຈຸດນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍຈະກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະກາຍມາເປັນພື້ນຖານຂອງການເປັນຢູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ອີກຈັກເທື່ອ. ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການຈົນຮອດຂັ້ນນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າຈະໃກ້ຊິດກັນຫຼາຍ, ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າຈະອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະອົງໄດ້, ພຣະອົງຄືຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ,

ຂ້ານ້ອຍສາມາດໄປໂດຍປາສະຈາກສິ່ງອື່ນ ແຕ່ຫາກປາສະຈາກພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້". ນີ້ຄືວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນ; ມັນຄືຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ. ບາງຄົນຖືກບັງຄັບໃຫ້ມາໄກຈົນຮອດບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາຕ້ອງຍ່າງໄປຂ້າງໜ້າບໍ່ວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃນສະພາບທີ່ກືນບໍ່ເຂົ້າຄາຍບໍ່ອອກ. ເຈົ້າຕ້ອງມີປະສົບການໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວທີ່ວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຖືກນໍາອອກໄປຈາກຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ມັນກໍຈະເປັນຄືກັບການສູນເສຍຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າຕ້ອງເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໃນເວລານີ້ ເມື່ອເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມັນຈະເປັນຄວາມຮັກໜຶ່ງດຽວທີ່ບໍລິສຸດ. ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອປະສົບການດັ່ງກ່າວຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຈຸດໃດໜຶ່ງແລ້ວ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະອົງທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນໄດ້ ຫຼື ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຕ້ອງການ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດລືມພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າສາມາດລືມໂລກໄດ້, ເຈົ້າສາມາດລືມພັນລະຍາ, ສາມີ ຫຼື ລູກໆຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຈະມີບັນຫາໃນການລືມພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ, ນີ້ຄືຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄວາມຮັກທີ່ຜູ້ຄົນມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ບໍ່ມີສິ່ງໃດອື່ນໃນຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະທຽບເທົ່າກັບຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາສໍາລັບພຣະເຈົ້າມາກ່ອນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາສາມາດສະລະສິ່ງອື່ນໆ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບການຈັດການ ແລະ ການລິຮານທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ເຈົ້າຈະມີຊີວິດໃນຄວາມຈິງ ແລະ ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 503)

ທັນທີທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນຊີວິດພາຍໃນຜູ້ຄົນ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ມີຄໍາພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ! ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈົນຮອດຈຸດໃດໜຶ່ງ; ພຣະອົງໄດ້ກ່າວບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຮັບໃຊ້ ແລະ ຖືກຕີສອນ ຫຼື ຕາຍ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍຍັງບໍ່ຍອມຖອຍກັບ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະ. ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານຂອງພວກເຂົາໃນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ຍຶດໝັ້ນໃນຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ, ຍືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ຖອຍຈັກເທື່ອ

ແລະ ຄົນທີ່ມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ເວລາມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ການປະຕິບັດ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂອງພວກເຈົ້າໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຄຳພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຄືການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນການຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການຈົນຮອດຈຸດນີ້ ຜົນຮັບທີ່ເໝາະສົມກໍຈະຖືກບັນລຸຜົນ. ເຈົ້າມີການດຳລົງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄົນອື່ນຈະເຝົ້າເບິ່ງທຸກການກະທຳຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ລັກສະນະພາຍນອກ ແລະ ການນຸ່ງຖືຂອງເຈົ້າແມ່ນທຳມະດາ ແຕ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມຊີວິດທີ່ມີຄວາມສັດທາສູງທີ່ສຸດ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າສື່ສານດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະຖືກພຣະອົງນຳພາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງ. ເຈົ້າສາມາດກ່າວຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ສື່ສານດ້ວຍຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ໃນຝ່າຍວິນຍານ.

ເຈົ້າກົງໄປກົງມາໃນບົດສົນທະນາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າເປັນຕານັບຖື ແລະ ຊື່ຕົງ, ບໍ່ປະທະກັນ ແລະ ມີກາລະເທສະ, ສາມາດເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າເມື່ອມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໃຈເຢັນ ແລະ ສະຫງົບບໍ່ວ່າເຈົ້າກຳລັງຮັບມືກັບຫຍັງກໍຕາມ.

ຄົນປະເພດນີ້ໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບາງຄົນຍັງໜຸ່ມຢູ່ ແຕ່ພວກເຂົາປະພຶດຕົວຄືກັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນໄວກາງຄົນ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ມີຄວາມຈິງ ແລະ ຖືກຄົນອື່ນເຄົາລົບ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີຄຳພະຍານ ແລະ ເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການໃນຈຸດໃດໜຶ່ງ ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ອຸປະນິໄສພາຍນອກຂອງພວກເຂົາກໍຈະສະໝໍ່າສະເໝີເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຄົນປະເພດນີ້ ຫຼື ບໍ່ມີຄຳພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊຸມນຸມ ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກແມ່ນຊາຕານ ແລະ ນີ້ຄືການບໍ່ໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ, ການປະນາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ. ໃນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ມີສັນຍານແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລີຍ. ສະນັ້ນ ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງຜູ້ຄົນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ.

ບໍ່ມີໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄົນປະເພດນີ້;

ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກແມ່ນຊາຕານ. ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບສຸກຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າໃຫ້ຄວາມໃສ່ໃຈກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງຕົວເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງຕົວເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສົນໃຈກັບພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ບູຊາພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສະຫວ່າງຂຶ້ນເລື້ອຍໆຢູ່ພາຍໃນ. ໃນຄຣິດສະຕະຈັກທີ່ມີ "ຜູ້ຄວບຄຸມດູແລ", ພວກເຂົາຄອຍເບິ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຄົນອື່ນໂດຍສະເພາະ ແລ້ວກໍຮຽນແບບ ແລະ ເຮັດຄືກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້, ພວກເຂົາບໍ່ກຽດຊັງຄວາມບາບ ແລະ ບໍ່ລັງກຽດ ຫຼື ຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍໃນສິ່ງຕ່າງໆຂອງຊາຕານ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນທີ່ສຸດ. ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຄວນສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າສະເໝີ, ເຈົ້າຄວນຫຼຸດຜ່ອນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສຍໃຈຈັກເທື່ອ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນເສຍລ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຄວາມລຳບາກທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າໄດ້ອົດທົນມາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດນັ້ນລົ້ມເຫຼວ. ເຈົ້າຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໜັກຂຶ້ນ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນໃນເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີນິມິດເປັນພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມກ້າວໜ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 504)

ຖ້າຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ບູຊາພຣະເຈົ້າ ກໍຈະສາມາດເຫັນຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້, ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນພະຍານຕໍ່ກໍແມ່ນຄວາມຈິງ, ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ ແລະ ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນທີ່ປາຖະໜາຮັກພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຕ້ອງຊີມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງແຕ່ຕອນນີ້ຈຶ່ງຈະມີການປຸກຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າໃນຕົວພວກເຂົາ

ເຊິ່ງເປັນຫົວໃຈທີ່ເຕັມໃຈເສຍສະລະເພື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງຊື່ສັດ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັກພຣະອົງໂດຍຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການສະແດງອອກ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັກພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າຍ້ອນພວກເຂົາຖືກຄົນອື່ນຍົວະໃຫ້ຮັກພຣະອົງ ຫຼື ຍ້ອນແຮງດົນໃຈທາງອາລົມຊົ່ວຄາວ.
ພວກເຂົາຮັກພຣະເຈົ້າຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມລອດພົ້ນ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ;
ຜົນຕາມມາກໍຄືພວກເຂົາສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ປາຖະໜາຫາພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີການກະຕຸ້ນຄວາມຫຼົງໄຫຼດັ່ງກ່າວໃນພວກເຂົາຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ ຫາກປາສະຈາກການໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດເປັນພະຍານຢ່າງໜັກແໜ້ນໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ກໍຍ້ອນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ເທິງພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ມັນບໍ່ແມ່ນຕາມແຮງກະຕຸ້ນທາງອາລົມ ແຕ່ຕາມຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້ານັ້ນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຕົວກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ. ຄືກັບຄວາມຮັກທີ່ຜູ້ຄົນມີໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບ, ມັນເປັນຈິງ ແລະ ມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ຊື່ໆ ຫຼື ເປົ່າຫວ່າງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ກໍຍ້ອນຄົນເຫຼົ່ານີ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາສາມາດດຳລົງຊີວິດເພື່ອພາລະກິດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ແຕ່ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ;

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢ່າງບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແຕ່ເປັນຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ, ມີພຽງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແມ່ນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດຊື່ນຊົມກັບການອວຍພອນຮ່ວມກັນກັບພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວນີ້ຈະດຳລົງຊີວິດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັກ ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກທັງໝົດຂອງທຸກຄົນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຖືວິດອຳນາດກັບພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນພວກເຂົາສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດຍ່າງໃນທຸກບ່ອນທີ່ຢູ່ລຸ່ມສະຫວັນໂດຍບໍ່ມີໃຜກ້າຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ວິດອຳນາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປົກຄອງທຸກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມາຮ່ວມກັນຈາກທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ພວກເຂົາເວົ້າພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີສີຜິວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມໝາຍດຽວກັນ, ພວກເຂົາທັງໝົດມີຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນພະຍານແບບດຽວກັນ ແລະ ມີຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຄືກັນ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ແບບດຽວກັນ. ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າສາມາດເດີນຍ່າງຢ່າງມີອິດສະຫຼະທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າສາມາດເດີນທາງຂ້າມຜ່ານຈັກກະວານ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 505)

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນມະນຸດ ແລະ ຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນແມ່ນເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັກພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ ການທີ່ມະນຸດສາມາດທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ມາໄກເຖິງຂະໜາດນີ້ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນເປັນຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນມະນຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາສະຈາກການພິພາກສາ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທົນທຸກ, ແລ້ວຄວາມຈິງກໍຄື ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງການທົນທຸກຂອງມະນຸດຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງສໍ່ານັ້ນ. ເຈົ້າຮຽນຮູ້ວິທີຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຫາກປາສະຈາກການທໍລະມານ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ, ຫາກປາສະຈາກການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ, ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸການຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ບໍ? ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຮຽນຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ ແລະ ເຫັນວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ເປັນຕາດູຖູກ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍ, ເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍ; ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ກັບມະນຸດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເຈັບປວດມີຫຼາຍ ແລະ ບາງເທື່ອກໍບໍ່ສາມາດຜ່ານພົ້ນໄດ້ ແລະ ເຖິງຂັ້ນມີຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໜັກ, ເມື່ອໄດ້ຜະເຊີນກັບມັນ, ມະນຸດກໍເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຂົານັ້ນເປັນຕາຮັກຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ບົນພື້ນຖານນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດເຫັນວ່າ ດ້ວຍພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວ, ເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງມະນຸດ. ມີພຽງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທັງສອງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຫຼໍ່ຫຼອມດັ່ງກ່າວນັ້ນເອງ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ສະນັ້ນ, ຄວາມຮັກທີ່ມະນຸດມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ

ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ມີຄວາມສຸກກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຊີວິດຄອບຄົວທີ່ສະຫງົບສຸກ ຫຼື ການອອຍພອນທາງວັດຖຸ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືໄດ້ວ່າເປັນຜົນສຳເລັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງພຣະຄຸນໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ໄດ້ປະທານພອນທາງວັດຖຸໃຫ້ກັບມະນຸດແລ້ວ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນດ້ວຍພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາພຽງຢ່າງດຽວ. ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດ ເຂົາພະເຊີນກັບຄວາມຮັກບາງຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເມື່ອໄດ້ພະເຊີນໃນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ, ເຂົາເຫັນວ່າ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ເສື່ອມຊາມຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດກຳຈັດມະນຸດອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາສົມບູນ. ພາລະກິດແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພາລະກິດພຽງໄລຍະໜຶ່ງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດອາໄສການໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 506)

ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແບບນັ້ນ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ການທົນທຸກແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ, ພວກເຂົາຖືກໂລກປະຖິ້ມ, ຊີວິດໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາກໍມີບັນຫາ, ພວກເຂົາບໍ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາກໍວ່າງເປົ່າ. ການທົນທຸກຂອງບາງຄົນໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍຄິດເຖິງແຕ່ຄວາມຕາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ; ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຂີ້ຢ້ານ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມບາກບັ່ນ, ພວກເຂົາອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີພະລັງ! ພຣະເຈົ້າຮ້ອນຮົນທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຮັກພຣະອົງ, ແຕ່ວ່າຍິ່ງມະນຸດຮັກພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ການທົນທຸກຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງມະນຸດຮັກພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ການທົດລອງຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະອົງ, ແລ້ວການທົນທຸກທຸກຮູບແບບຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງ, ແລ້ວບາງເທື່ອ ທຸກສິ່ງຈະດຳເນີນໄປຢ່າງລາບລື້ນສຳລັບເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າກໍຈະສະຫງົບສຸກ. ເມື່ອເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ຫຼາຍສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຜ່ານພົ້ນໄປໄດ້ ແລະ ຍ້ອນວ່າວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າຕໍ່າເກີນໄປ ເຈົ້າຈະຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງເກີນໄປ, ມັນຢູ່ເໜືອທີ່ມະນຸດຈະເອື້ອມເຖິງໄດ້.

ຍ້ອນທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ; ຍ້ອນວ່າມີຄວາມອ່ອນແອຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຫຼໍ່ຫຼອມຢູ່ຂ້າງໃນ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຫັນຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດນັ້ນແມ່ນຖືກບັນລຸຜົນຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າການທົນທຸກຂອງພວກເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າຄວນດໍາເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍແທ້ໆ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນລົມຫາຍໃຈສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຍັງຕ້ອງຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄໍາພະຍານທີ່ໜັ້ນຄົງ ແລະ ກຶກກ້ອງ. ເມື່ອເຈົ້າຖືກຊາຕານລໍ້ລວງ, ເຈົ້າຄວນເວົ້າວ່າ “ຫົວໃຈຂອງເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາເຮົາແລ້ວ. ເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ ເພາະເຮົາຕ້ອງອຸທິດທຸກຢ່າງຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ”. ຍິ່ງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງອວຍພອນເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ; ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວຫຼາຍສໍ່ານັ້ນເຊັ່ນກັນ ແລະ ຈະຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ສໍາຄັນໄປກວ່າການໃຊ້ຊີວິດເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕາບໃດທີ່ມະນຸດຮັກພຣະເຈົ້າກໍຈະປາສະຈາກຄວາມໂສກເສົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄັ້ງເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາແທ້ຈິງຫຼາຍຢ່າງ, ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້ ເຈົ້າຈະເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຈະສະບາຍໃຈຂຶ້ນໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈທີ່ເຈົ້າມີບາງສິ່ງທີ່ເພິ່ງພາໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດເອົາຊະນະສະພາບແວດລ້ອມຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບອີກ. ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຈະຢາກຮ້ອງເພງ, ເຕັ້ນລໍາ ແລະ ອະທິຖານ, ຊຸມນຸມ ແລະ ສົນທະນາ, ຄໍານຶງເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ທຸກຄົນ, ທຸກບັນຫາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງຂຶ້ນແມ່ນເໝາະສົມແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເພິ່ງພາຈະເປັນຕາລໍາຄານສໍາລັບເຈົ້າ, ໃນສາຍຕາເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງເປັນທີ່ພໍໃຈ; ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນອິດສະຫຼະໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແຕ່ຈະຖືກບີບບັງຄັບ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ມັນບໍ່ຍຸຕິທໍາເລີຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສຸກ, ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ

ບໍ່ຖືກຊາຕານກ່າວໂທດ, ແລ້ວການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວຈະສ້າງພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດສາມາດປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້, ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການມີຄວາມຈິງ. ການສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈແມ່ນການໃຊ້ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ; ບໍ່ວ່າເວລາໃດກໍຕາມ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອຄົນອື່ນບໍ່ມີກຳລັງ ເຈົ້າກໍຈະຍັງມີຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ ເຊິ່ງປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄິດຮອດພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ແມ່ນວຸດທິພາວະທີ່ເປັນຈິງ. ວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າຈະສູງສໍ່າໃດແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າ ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ, ຂຶ້ນກັບວ່າເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນເວລາທີ່ຖືກທົດສອບ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າອ່ອນແອໃນເວລາທີ່ສະພາບແວດລ້ອມໃດໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຢືນຂອງເຈົ້າ ໃນເວລາທີ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າປະຕິເສດເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່; ການມາເຖິງຂອງຄວາມຈິງຕ່າງໆຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ. ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຮັກມະນຸດແທ້ຈິງ, ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດຍັງບໍ່ທັນຖືກເປີດອອກຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຂົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງຜ່ານພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ເປັນຕາຮັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ມະນຸດມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າພຽງເລັກນ້ອຍ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດການຫຼົບໜີທຸກຮູບແບບ. ເວົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງກໍຄື ເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກຈະເລືອກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ທີ່ເຈົ້າຖືກນຳພາໂດຍການພິພາກສາທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກການຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກ. ເມື່ອໄດ້ຜະເຊີນຈົນມາຮອດປັດຈຸບັນນີ້, ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດໄດ້ຮຽນຮູ້ສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ, ເພາະມະນຸດຂາດເຂີນຫຼາຍ. ມະນຸດຕ້ອງຜະເຊີນກັບພາລະກິດທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມທຸກຢ່າງຈາກການທົນທຸກທີ່ຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 507)

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຢູ່ໃນທ່າມກາງການທົດລອງ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ. ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ? ເມື່ອໄດ້ປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ, ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ ຜູ້ຄົນສາມາດມອບການສັນລະເສີນທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ທ່າມກາງການຫຼໍ່ຫຼອມ ພວກເຂົາສາມາດເຫັນວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຂາດເຂີນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຍິ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງຜູ້ຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາຍິ່ງມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຕ້ອງຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ? ການຫຼໍ່ຫຼອມແມ່ນແນໃສ່ເພື່ອບັນລຸຫຍັງ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນມະນຸດ? ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວການໄດ້ປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ມັນດີຫຼາຍ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດ. ມະນຸດຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ? ໂດຍການຕັ້ງໃຈຮັກພຣະເຈົ້າເພື່ອຍອມຮັບເອົາການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ ເຈົ້າທໍລະມານຢູ່ຂ້າງໃນ, ຄືກັບວ່າ ມີມີດສຽບບິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໂດຍໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຮັກພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສົນໃຈເນື້ອໜັງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການປະຕິບັດຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຈັບຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ ການທົນທຸກຂອງເຈົ້າແມ່ນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຈາກພຣະອົງໄປໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄວາມມືດຢູ່ພາຍໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ; ພຣະອົງຮູ້ຈັກຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງມອບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃນຕົວຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ". ນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ. ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານ, ການຫຼໍ່ຫຼອມສາມາດນຳເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຖວາຍ ແລະ ວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໜີຈາກພຣະເຈົ້າໄປ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງໃກ້ຊິດຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຍິ່ງເປັນປົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມສະໜິດຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ໃຊ້ເວລາຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ມີການປ່ຽນແປງຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ມື້ທີ່ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າທັນທີ, ເຈົ້າຈະບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບໂຢບ ແລະ ເປໂຕ. ເມື່ອໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍິນດີທີ່ຈະມອບຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງ; ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ. ຄວາມຮັກທີ່ໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມເປັນສິ່ງໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ອ່ອນແອ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະວາງເຈົ້າໄວ້ໃນການທົດລອງຂອງພຣະອົງເມື່ອໃດ ຫຼື ແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມກັງວົນຂອງເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນ ຫຼື ຕາຍ, ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ທຸກສິ່ງຢ່າງມີຄວາມສຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຈິງ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກແທ້ຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 508)

ຖ້າຜູ້ຄົນຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ, ແລ້ວພາຍໃນຕົວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ນິມິດ, ຄວາມຮັກ ແລະ ການຕັດສິນໃຈທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາກໍຫາຍໄປ. ຜູ້ຄົນເຄີຍຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຂົາຄິດວ່າ ການເຮັດແບບນັ້ນເປັນເລື່ອງອັບອາຍ ແລະ ພວກເຂົາມີແຕ່ຄຳຕໍ່ວ່າຢູ່ບໍ່ຂາດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງຊາຕານ; ເປັນສັນຍານບອກວ່າ ມະນຸດໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າຜະເຊີນກັບສະພາບນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານ ແລະ ຫັນກັບຄືນໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້, ສິ່ງນີ້ຈະປົກປ້ອງເຈົ້າຈາກການໂຈມຕີຂອງຊາຕານ. ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມຢ່າງຂົມຂື່ນ ມະນຸດສາມາດຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ, ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມນັ້ນ? ເຈົ້າຄວນໂຮບໂຮມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າ, ວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸທິດເວລາສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຫຼໍ່ຫຼອມເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຄວນສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນສະໝັກໃຈໃນການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ

ສະແຫວງຫາຄວາມສະໜິດກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາແບບນີ້, ຍິ່ງເຈົ້າຂີ້ຄ້ານຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງມີຄວາມຄິດລົບຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ມັນຍິ່ງງ່າຍສໍາລັບເຈົ້າຈະທໍ້ຖອຍໃຈ. ເມື່ອມັນຈໍາເປັນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງດີ, ເຈົ້າກໍຈົ່ງເຮັດດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດດີ ຫຼື ເຈົ້າເຮັດບໍ່ດີ, ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງຊອບທໍາ ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າກໍາລັງປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄົນອື່ນຕີຄວາມໝາຍເຈົ້າຜິດ, ເຈົ້າກໍສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນອື່ນອົດທົນກັບຂ້ານ້ອຍ ຫຼື ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງດີ ຫຼື ໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ຫຼື ເຫັນດ້ວຍກັບຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາມາດຮັກພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສະບາຍໃຈໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໃຫ້ສະຕິຂອງຂ້ານ້ອຍຈັດເຈນ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ອງຍໍຂ້ານ້ອຍ ຫຼື ນັບຖືຂ້ານ້ອຍຢ່າງສູງສົ່ງ; ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ຈາກຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍເຮັດບົດບາດຂອງຂ້ານ້ອຍໂດຍການເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໂງ່ຈ້າ, ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ, ມີຄວາມສາມາດທີ່ຕໍ່າ ແລະ ຕາບອດ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນຕາຮັກ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມໃຈອຸທິດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ". ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າອະທິຖານແບບນີ້, ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການປະຕິບັດຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກໍາລັງປະສົບກັບສິ່ງນີ້, ເຈົ້າຈະລົ້ມເຫຼວສອງຄັ້ງ ແລະ ສໍາເລັດໜຶ່ງຄັ້ງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍລົ້ມເຫຼວຫ້າຄັ້ງ ແລະ ສໍາເລັດສອງຄັ້ງ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກໍາລັງປະສົບແບບນີ້, ມີແຕ່ໃນຄວາມລົ້ມເຫຼວເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ຂາດຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບສະຖານະການເຊັ່ນນີ້ໃນຄັ້ງໜ້າ, ເຈົ້າຄວນເຕືອນຕົນເອງ, ເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວຂອງເຈົ້າເບົາລົງ ແລະ ອະທິຖານຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ເຈົ້າຈະພັດທະນາຄວາມສາມາດເອົາຊະນະສະຖານະການດັ່ງກ່າວເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ຄໍາອະທິຖານຂອງເຈົ້າກໍຈະມີປະສິດທິພາບ. ເມື່ອເຈົ້າເຫັນວ່າ ເຈົ້າປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນຄັ້ງນີ້, ເຈົ້າກໍຈະພໍໃຈຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ໄດ້ຈາກເຈົ້າໄປໃສ, ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າ. ການປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ຈະມອບເສັ້ນທາງສູ່ປະສົບການໃຫ້ກັບເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພາຍໃນເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້ານຳຄວາມຈິງນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ເມື່ອເຈົ້າພົບກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ, ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະເຈັບປວດຢູ່ຂ້າງໃນ, ໃນທີ່ສຸດ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຢູ່ກັບເຈົ້າຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າຈະມີກຳລັງປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນລະຫວ່າງການສາມັກຄີທຳກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງບົກຄຸມສະຕິຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກສະຫງົບສຸກ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດນຳສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄປສູ່ແສງສະຫວ່າງ. ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະເວົ້າແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະສາມາດມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຄົນອື່ນຈຳກັດ, ເຈົ້າຈະລຸກຂຶ້ນເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນມີປະສິດທິພາບແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 509)

ຍິ່ງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນກໍສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄວາມທໍລະມານທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສາມາດສະຫງົບສຸກຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າກໍໃກ້ຊິດຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມຮັກສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນສູງສຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ດີຂຶ້ນ. ເປໂຕປະສົບກັບການທົດລອງຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ ໂຢບປະສົບກັບການທົດລອງຫຼາຍຄັ້ງ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະສົບກັບການທົດລອງຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງເຊັ່ນດຽວກັນ; ມີພຽງແຕ່ພວກເຈົ້າຜ່ານຂະບວນການນີ້ ແລະ ເພິ່ງພາບາດກ້າວນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ການທົດລອງແມ່ນຫົນທາງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ; ການທົດລອງ ແລະ ການທົດລອງຢ່າງໜັກເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດນຳຄວາມຮັກໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າອອກມາໄດ້. ຫາກປາສະຈາກຄວາມລຳບາກ, ຜູ້ຄົນກໍຂາດຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຖືກທົດສອບຢູ່ພາຍໃນ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງຢ່າງແທ້ຈິງ,

ແລ້ວຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະເລື່ອນລອຍຢູ່ຂ້າງນອກຕະຫຼອດເວລາ. ເມື່ອຖືກທົດລອງຈົນຮອດຈຸດໃດໜຶ່ງ, ເຈົ້າຈະເຫັນຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ເຈົ້າກຳລັງຂາດເຂີນຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນຢູ່ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ. ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຮູ້ສະພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາແທ້; ການທົດລອງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ.

ໃນລະຫວ່າງເວລາຊົ່ວຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ເປໂຕປະສົບກັບການທົດລອງຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ ຜ່ານປະສົບການຢ່າງທາລຸນຫຼາຍຄັ້ງ. ການທົດລອງນີ້ກາຍເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມຮັກສູງສຸດທີ່ເພິ່ນມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນປະສົບການທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ເພິ່ນສາມາດມີຄວາມຮັກສູງສຸດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າກໍຍ້ອນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເພິ່ນທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຍ້ອນການທົດລອງ ແລະ ການທົນທຸກທີ່ເພິ່ນໄດ້ປະສົບ. ການທົນທຸກນີ້ໄດ້ກາຍເປັນເຄື່ອງນຳທາງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຈົດຈຳທີ່ສຸດສຳລັບເພິ່ນ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດໃນການທົດລອງໃນເວລາທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ອີງຕາມຄວາມມັກຂອງພວກເຂົາເອງ; ຄວາມຮັກແບບນີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງຊາຕານ ແລະ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ການມີຄວາມຕັ້ງໃຈຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັບການຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ຄືກັບວ່າ ອຸທິດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຄິດຕ່າງໆຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເມື່ອຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຍົກຍ້ອງ ຫຼື ໃຫ້ພອນຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທັງໝົດ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທັງໝົດ ນີ້ກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນເຄື່ອງໝາຍສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຮັກພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງໂດຍບໍ່ໄດ້ຜ່ານປະສົບການທົດລອງກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໄດ້; ມີພຽງໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເທົ່ານັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້, ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມໝາຍພາຍໃນຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອພວກເຂົາພະຍາຍາມອີກຄັ້ງ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ; ໃນເວລານັ້ນ, ແນວຄິດມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍຈະມີໜ້ອຍລົງ, ຄວາມເຊື່ອສານຂອງມະນຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫຼຸດລົງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກແບບມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍຫຼຸດລົງ; ມີແຕ່ໃນເວລານັ້ນ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜົນຂອງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ເວົ້າອອກມາ ຫຼື ທາງດ້ານຄວາມຄິດ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວພຽງຢ່າງດຽວ. ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນຈ່າຍລາຄາ ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມຂົມຂື່ນຫຼາຍຢ່າງໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນໄປຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 510)

ເມື່ອພົບກັບສະພາວະຂອງມະນຸດ ແລະ ທ່າທີທີ່ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີທັງຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ທັງຄວາມຮັກ ແລະ ຄຳພະຍານ. ສະນັ້ນ ມະນຸດຕ້ອງປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ພ້ອມດ້ວຍການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ການຈັດການ ແລະ ການລິຮານພວກເຂົາ ເຊິ່ງຖ້າຫາກປາສະຈາກສິ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດຮັກ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ. ການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອຜົນສະທ້ອນດ້ານດຽວ, ແຕ່ເພື່ອຜົນສະທ້ອນຫຼາຍດ້ານ. ມີພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມໃນຜູ້ຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ເພື່ອວ່າ ຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສຳລັບຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່ານີ້ ຫຼື ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າການຫຼໍ່ຫຼອມແບບນີ້. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ຫຼື ເຂົ້າໃຈໂດຍມະນຸດຢ່າງງ່າຍດາຍ, ເພາະໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະມີອຸປະນິໄສຄືກັບມະນຸດ ແລະ

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຈິງໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ; ມະນຸດປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ຂາດຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຖ້າເຂົາບໍ່ທົນທຸກ ແລະ ບໍ່ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ ຫຼື ຖືກພິພາກສາ, ແລ້ວຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈັກເທື່ອ. ສຳລັບທຸກຄົນ, ການຫຼໍ່ຫຼອມແມ່ນເຈັບປວດຫຼາຍ ແລະ ຍາກທີ່ຈະຮັບໄດ້, ແຕ່ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມນີ້ ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຊັດເຈນຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ດຳເນີນການລິຮານ ແລະ ການຈັດການຢ່າງແທ້ຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ; ຜ່ານການປຽບທຽບລະຫວ່າງຂໍ້ມູນ ແລະ ຄວາມຈິງ, ພຣະອົງມອບຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບມະນຸດເອງ ແລະ ຄວາມຈິງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ມອບຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮັກທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການດຳເນີນການຫຼໍ່ຫຼອມ.

ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນມະນຸດ ແມ່ນມີເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງມັນເອງ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບມະນຸດ.

ການຫຼໍ່ຫຼອມບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການກຳຈັດຜູ້ຄົນອອກຈາກການຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການທຳລາຍພວກເຂົາໃນນະຮົກ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ, ປ່ຽນແປງເຈດຕະນາຂອງເຂົາ, ທັດສະນະດັ່ງເດີມຂອງເຂົາ, ປ່ຽນແປງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປ່ຽນແປງຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາ. ການຫຼໍ່ຫຼອມແມ່ນການທົດສອບທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນແບບຟອມຂອງການຝຶກຝົນທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຮັກຂອງເຂົາຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕາມທຳມະຊາດຂອງມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 511)

ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຄວນຜະເຊີນ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ, ການຖືກລົງວິໄນ ແລະ ການຖືກພິພາກສາ, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ມີຄວາມສຸກກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງລົງວິໄນເຈົ້າ ຫຼື ຈັດການກັບເຈົ້າ,

ສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້. ບາງເທື່ອໃນຕົວຢ່າງຂອງການຫຼໍ່ຫຼອມແບບນີ້ເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຢືນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ນີ້ກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ; ເຈົ້າຍັງຕ້ອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ບົດຮຽນກ່ຽວກັບການຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຈຸດຈົບຈັກເທື່ອ. ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າການເຊື່ອພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍດາຍຫຼາຍ, ແຕ່ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບປະສົບການຕົວຈິງບາງຢ່າງ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຕາມທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມມະນຸດ, ມະນຸດກໍຈະທົນທຸກ. ຍິ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວພວກເຂົາຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຍິ່ງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມໜ້ອຍສໍ່າໃດ, ຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍມີໜ້ອຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວເຂົາໜ້ອຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດຂອງບຸກຄົນໃພໜຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງຄວາມທໍລະມານທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນມີຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງເຕີບໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າກໍແທ້ຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ຄົນທີ່ທົນທຸກຢ່າງຫຼາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ, ຄົນທີ່ຖືກຈັດການ ແລະ ຖືກລົງວິໄນຢ່າງຫຼາຍ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າມັນແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຄວາມຮັກຢ່າງເລິກເຊິ່ງສໍາລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ແຫຼມຄົມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການກໍມີພຽງຄວາມຮູ້ຕື້ນໆ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ພຣະເຈົ້າແສນດີ, ພຣະອົງປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ເພື່ອພວກເຂົາສາມາດມີຄວາມສຸກກັບພຣະອົງໄດ້". ຖ້າຜູ້ຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ ແລະ ການຖືກລົງວິໄນ, ແລ້ວພວກເຂົາສາມາດເວົ້າດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນມະນຸດມະຫັດສະຈັນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພາລະກິດນັ້ນກໍຍິ່ງມີຄ່າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງພາລະກິດນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກສໍາລັບເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງສາມາດເອົາຊະນະເຈົ້າ, ຮັບເອົາເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຄວາມໝາຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຊ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ! ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຫຼໍ່ຫຼອມມະນຸດໃນລັກສະນະນີ້, ຖ້າພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີນີ້, ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍເລີຍ.

ມັນຖືກເວົ້າໃນອະດີດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຄັດເລືອກ ແລະ ຮັບເອົາກຸ່ມນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ; ໃນນີ້, ມີຄວາມໝາຍທີ່ພິເສດ. ຍິ່ງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາຍໃນພວກເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມະນຸດກໍຍິ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງບາງສິ່ງກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຍິ່ງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ແຜນການສໍາລັບການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ມັນຈະຈົບແບບງ່າຍໆແທ້ໆ? ຫຼັງຈາກພຣະອົງເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຈະຢຸດໄປເລີຍບໍ? ມັນງ່າຍແບບນັ້ນເລີຍບໍ? ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການວ່າມັນງ່າຍແບບນີ້, ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທໍາບໍ່ໄດ້ງ່າຍແບບນັ້ນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າເຖິງສ່ວນໃດກໍຕາມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງທຸກຢ່າງໄດ້. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢັ່ງເຖິງພາລະກິດນັ້ນໄດ້, ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ບໍ່ມີຄ່າເລີຍ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທໍາແມ່ນບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້; ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າທັງສິ້ນ ແລະ ຍິ່ງມັນບໍ່ເຂົ້າກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ຖ້າມັນເຂົ້າກັນກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍເລີຍ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມະຫັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ຍິ່ງມັນມະຫັດສະຈັນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ. ຖ້າພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງທີ່ຜີວເຜີນ ແລະ ພໍເປັນພິທີເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າກໍາລັງຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມພຽງເລັກນ້ອຍໃນຕອນນີ້, ມັນກໍເປັນປະໂຫຍດຢ່າງໃຫຍ່ຕໍ່ການເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈໍາເປັນທີ່ສຸດທີ່ພວກເຈົ້າຈະຜ່ານຄວາມລໍາບາກດັ່ງກ່າວ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າກໍາລັງຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນເຖິງການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ “ການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າມະຫັດສະຈັນຫຼາຍ!” ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຄໍາເວົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອໄດ້ພະເຊີນກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ (ການທົດລອງຂອງຜູ້ບໍລິການ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ), ໃນທີ່ສຸດ ບາງຄົນກໍເວົ້າວ່າ

"ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກແທ້ໆ!" ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ຄຳວ່າ "ຫຍຸ້ງຍາກແທ້ໆ" ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສົມຄວນຢ່າງສູງແກ່ການທີ່ມະນຸດເຊີດຊູບູຊາ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແລ້ວພາລະກິດຂອງເຮົາຈະຍັງມີຄຸນຄ່າບໍ? ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍຸ້ງຍາກແທ້ໆ, ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມະຫັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີສະຕິປັນຍາແທ້ໆ! ພຣະອົງເປັນຕາຮັກຫຼາຍ!" ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜ່ານໄລຍະເວລາແຫ່ງປະສົບການໃດໜຶ່ງ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍພິສູດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ. ມື້ໜຶ່ງ, ເມື່ອເຈົ້າເດີນທາງເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຢູ່ຕ່າງປະເທດ ແລະ ບາງຄົນຖາມເຈົ້າວ່າ "ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ?" ເຈົ້າຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໜ້າປະຫຼາດໃຈຫຼາຍ!" ພວກເຂົາຈະຮູ້ສຶກວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າແມ່ນເວົ້າຈາກປະສົບການທີ່ເປັນຈິງ. ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້າຈະຮັກພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ເພາະວ່າ ພຣະອົງສົມຄວນເກີນກວ່າທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງມະນຸດຊາດ! ຖ້າເຈົ້າສາມາດເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດດົນໃຈຜູ້ຄົນໄດ້. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ຢ່າງດັງກ້ອງ, ດົນໃຈຜູ້ຄົນໃຫ້ຫຼັ່ງນໍ້າຕາ, ນັ້ນກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຍ້ອນເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານເຈົ້າ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍສາມາດເກີດຂຶ້ນໃນຄຳພະຍານ. ໂດຍຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າ, ຄົນອື່ນກໍຕ້ອງບັງຄັບໃຫ້ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນສະພາບແວດລ້ອມໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນ. ນີ້ແມ່ນພຽງໜົນທາງດຽວທີ່ແທ້ຈິງໃນການເປັນພະຍານ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໃນຕອນນີ້. ເຈົ້າຄວນເຫັນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄ່າຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ສົມຄວນແກ່ການເຊີດຊູບູຊາໂດຍຜູ້ຄົນ, ພຣະເຈົ້າມີຄ່າຫຼາຍ ແລະ ບໍລິບູນຫຼາຍ; ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນຍັງສາມາດພິພາກສາຜູ້ຄົນ, ຫຼໍ່ຫຼອມຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ນຳຄວາມສຸກມາສູ່ພວກເຂົາ, ຮັບເອົາພວກເຂົາ, ເອົາຊະນະພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ. ຈາກປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກຫຼາຍ. ແລ້ວປັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ?

ເຈົ້າສາມາດເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈາກຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ?
ເມື່ອເຈົ້າສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ອອກຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເປັນພະຍານໄດ້. ຫຼັງຈາກທີ່ປະສົບການຂອງເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເຖິງລະດັບນີ້ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຈະມີຄຸນສົມບັດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄປເຖິງລະດັບນີ້ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຍັງຈະຫ່າງໄກຫຼາຍ. ມັນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິທີ່ຜູ້ຄົນຈະສະແດງຄວາມອ່ອນແອໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຫຼໍ່ຫຼອມ, ແຕ່ຫຼັງຈາກການຫຼໍ່ຫຼອມ ເຈົ້າຄວນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ພຣະເຈົ້າມີສະຕິປັນຍາໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ!" ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍອມບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວມັນກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊີດຊູ ແລະ ປະສົບການຂອງເຈົ້າກໍຈະມີຄຸນຄ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 512)

ຕອນນີ້ ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຫຍັງ? ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານ ແລະ ການສຳແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກພຣະອົງໃຊ້ ຫຼື ບໍ່, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍສໍ່າໃດແທ້ໃນຕົວເຈົ້າ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດຫຼາຍສໍ່າໃດ? ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ຊີມລົດຊາດຫຼາຍສໍ່າໃດ? ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດສອບເຈົ້າ, ຈັດການກັບເຈົ້າ ຫຼື ລົງວິໄນເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ, ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບົນພື້ນຖານປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າສາມາດສະໜອງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເສຍສະຫຼະຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເພິ່ງພາປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ລາຄາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍ. ມີພຽງແຕ່ແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້. ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜານີ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄືໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນຂອງພຣະອົງ,

ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດແທ້? ເຈົ້າເປັນພະຍານໂດຍການສະແຫວງຫາ ແລະ ການປາຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເປັນພະຍານຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ.
ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແມ່ນພຽງການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນໃນທີ່ສຸດ, ແລ້ວທັດສະນະຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ບໍລິສຸດ. ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາວິທີທີ່ຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ເມື່ອພຣະອົງເປີດເຜີຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາວິທີທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງວິທີທີ່ພຣະອົງລົງວິໄນ ແລະ ຈັດການກັບເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນພະຍາຍາມໄຕ່ຕອງໃນຕອນນີ້. ຖ້າຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອ ເຈົ້າຈະໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ, ແລ້ວມັນກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີປະສົບການກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນດ້ວຍວິທີທີ່ເປັນຈິງ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຄວາມເຈັບປວດ, ນ້ຳຕາ ຫຼື ຄວາມໂສກເສົ້າ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງຜະເຊີນກັບມັນທັງໝົດໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ພວກມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນດັ່ງຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງກັນແທ້ທີ່ບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນໃນຕອນນີ້? ການທົນທຸກໃນປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າແມ່ນເຫັນແກ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແທ້ງບໍ? ຫຼື ມັນແມ່ນເຫັນແກ່ພອນຂອງເນື້ອໜັງ, ສຳລັບຄວາມຄາດຫວັງໃນອະນາຄົດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ? ເຈດຕະນາທຸກໝົດຂອງເຈົ້າ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ເປົ້າໝາຍສ່ວນຕົວທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຕ້ອງຖືກແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກນຳພາໂດຍຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເອງ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນເພື່ອຮັບເອົາພອນ ແລະ ເພື່ອປົກຄອງດ້ວຍລິດອຳນາດ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຈະເລືອກການສະແຫວງຫາວິທີໃດຈາກສອງຢ່າງທີ່ກ່າວມາ? ຖ້າເຈົ້າເລືອກຢ່າງທຳອິດ,

ແລ້ວເຈົ້າກໍຍັງຫ່າງໄກຈາກມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າຄັ້ງໜຶ່ງກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ການກະທຳຂອງເຮົາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງເປີດເຜີຍທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ເຮົາຈະປົກຄອງໃນຖານະກະສັດໃນຈັກກະວານ. ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຝາກຝັງໄວ້ແມ່ນການອອກໄປເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເປັນກະສັດ ແລະ ປາກົດຕົວຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງ. ໃຫ້ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຕັມໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ. ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນເຖິງການກະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຮັບຮູ້ພວກມັນ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດກໍຄືເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນນີ້, ເຈົ້າຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ? ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານສິ່ງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມ, ຖ້າເຈົ້າມີກຳລັງຂັບເຄື່ອນນີ້, ແລ້ວບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຍາກເກີນໄປ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການໃນຕອນນີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອ. ຖ້າເຈົ້າມີກຳລັງຂັບເຄື່ອນນີ້, ແລ້ວມັນກໍງ່າຍທີ່ຈະປະຖິ້ມຄວາມຄິດລົບ, ຄວາມບໍ່ດີ້ນລົນ, ຄວາມຂີ້ຄ້ານ ແລະ ແນວຄິດທາງເນື້ອໜັງ, ປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ, ອຸປະນິໄສທີ່ກະບົດ, ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ອື່ນໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 513)

ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະສົບກັບການທົດລອງ, ມັນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິທີ່ຜູ້ຄົນຈະອ່ອນແອ ຫຼື ມີຄວາມຄິດລົບຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ຫຼື ຂາດຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຄືກັນກັບໂຢບ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂຢບອ່ອນແອ ແລະ ໄດ້ສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນເອງ, ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດວ່າ ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກປະທານໃຫ້ໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາຍັງເປັນຜູ້ທີ່ນຳທຸກສິ່ງໄປຈາກເພິ່ນ. ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະຖືກທົດສອບຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພິ່ນກໍຮັກສາຄວາມເຊື່ອນີ້. ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມແບບໃດກໍຕາມຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເວົ້າສັ້ນໆກໍຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດແມ່ນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາສຳລັບພຣະອົງ. ສິ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງຜູ້ຄົນ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນໃນຜູ້ຄົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້, ບໍ່ສາມາດສຳຜັດມັນໄດ້; ພາຍໃນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈຳເປັນ. ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງມີ ເມື່ອບາງສິ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາເປົ່າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອມມີ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບເຈົ້າກໍຄືການມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານ. ເມື່ອໂຢບໄປເຖິງຈຸດນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍປາກົດກັບເພິ່ນ ແລະ ກ່າວຕໍ່ເພິ່ນ. ນັ້ນກໍຄື ຈາກພາຍໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະປະທານສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຫວັງຈະໄດ້ຮັບໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ເຫັນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ນຳພາເຈົ້າຈາກພາຍໃນ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ສະນັ້ນ, ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສົງໄສຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຈຶ່ງຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຜ່ານປະສົບການຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກບັນລຸຜ່ານຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມເຊື່ອມາຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຫານບໍ່ມີການຫຼໍ່ຫຼອມ ຄວາມເຊື່ອບໍ່ສາມາດພັດທະນາໄດ້. ຄຳນີ້ “ຄວາມເຊື່ອ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ຄວາມເຊື່ອແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫົວໃຈທີ່ຈິງໃຈທີ່ມະນຸດຄວນມີ ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ເມື່ອພາລະກິດນັ້ນຢູ່ນອກເໜືອການຢັ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງ.

ຜູ້ຄົນຕ້ອງການຄວາມເຊື່ອໃນເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຄວາມເຊື່ອແມ່ນສິ່ງທີ່ຕາມມາດ້ວຍການຫຼໍ່ຫຼອມ; ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຄວາມເຊື່ອແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມແບບໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ. ການເຮັດແບບນັ້ນຄືການມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ການເຮັດແບບນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າໄດ້
ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍັງຄົງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ,
ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ຖ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຍັງປະຕິບັດຄວາມຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ໃນອະດີດ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າເຈົ້າຈະປົກຄອງເໝືອນດັ່ງກະສັດ, ເຈົ້າຮັກພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງສຳແດງຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ, ເຈົ້າກໍສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລີ້ລັບ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບັນຫາກໍໄດ້ມາຫາເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ສະນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຊີວິດ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເປັນຮູບແບບຂອງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສວຍງາມທີ່ສຸດ.

ໃນອະດີດ, ທຸກຄົນຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອ ຕັ້ງຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ "ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ຜູ້ໃດຮັກພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຮັກພຣະອົງ". ແຕ່ຕອນນີ້, ການຫຼໍ່ຫຼອມໄດ້ມາຫາເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງບໍ? ເຈົ້າໄດ້ອ່ານຫຼາຍຄັ້ງກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງໂຢບ, ເຈົ້າລືມກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແລ້ວບໍ? ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນຮູບຮ່າງຈາກພາຍໃນຄວາມເຊື່ອໄດ້.
ເຈົ້າພັດທະນາຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານ ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ
ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງຜ່ານຄວາມເຊື່ອ ເຈົ້າຈຶ່ງປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຮັດ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້

ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມເຊື່ອ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຖືກໃຊ້ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງມີທຸກຢ່າງ: ຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການທົນທຸກ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຄຳນຶງເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ການເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງສົມບູນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ ແລະ ທຸກການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ມັນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະອອກໄປຄົ້ນຫາຕາມທ້ອງຖະໜົນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ມັນບໍ່ພຽງພໍທີ່ເສຍສະຫຼະຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບມີຫຼາຍສິ່ງເພື່ອທີ່ຈະສາມາດກາຍມາເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າພົບກັບການທົນທຸກ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດປະຖິ້ມຄວາມກັງວົນຫາເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຊື່ອງພຣະອົງເອງຈາກເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ, ຮັກສາຄວາມຮັກທີ່ຜ່ານມາຂອງເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກນັ້ນສະດຸດ ຫຼື ຫາຍໄປ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກະທຳຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ແບບແຜນຂອງພຣະອົງ ແລະ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະສາບແຊ່ງເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ ແທນທີ່ຈະຕໍ່ວ່າພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າອາດຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ ຫຼື ຮູ້ສຶກລັງເລທີ່ຈະຈາກບາງສິ່ງທີ່ຮັກ. ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເອີ້ນວ່າ ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າວຸດທິພາວະຕົວຈິງຂອງເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກນີ້ກ່ອນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ. ເຈົ້າຄວນເຕັມໃຈທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກສ່ວນຕົວ ແລະ ທົນທຸກຕໍ່ການສູນເສຍຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຍັງຕ້ອງສາມາດຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດກ່ຽວກັບຕົນເອງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ: ໃນອະດີດ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຕອນນີ້ ເຈົ້າສາມາດສຳນຶກຜິດຕົນເອງ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂາດໃນສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 514)

ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນແຕ່ຮູ້ຈັກວິທີທົນທຸກເພື່ອພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ເປົ້າໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແຫວງຫາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມເຈົ້າ ຫຼື ເປັນແກ່ການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງໃຊ້ເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກວ່າ ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນວຽກງານທີ່ງ່າຍ. ການມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນການທົນທຸກຍ້ອນຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະອົງ. ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງ; ເຈົ້າຕ້ອງຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າສາມາດຜະເຊີນກັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຍັງສາມາດຜະເຊີນກັບວິທີການທີ່ພຣະອົງຈັດການກັບເຈົ້າ ແລະ ພິພາກສາເຈົ້າ. ໃນລັກສະນະນີ້, ປະສົບການຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄຸມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີໃນຕົວເຈົ້າ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດການກັບເຈົ້າ, ບໍ່ພຽງແຕ່ສໍ່ານັ້ນ; ມັນຍັງໄດ້ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຄິດລົບ ແລະ ອ່ອນແອ, ພຣະເຈົ້າກັງວົນກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ທັງໝົດຂອງພາລະກິດນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດຈະຄິດວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບການທົນທຸກ ຫຼື ການເຮັດທຸກສິ່ງສຳລັບພຣະອົງ; ເຈົ້າອາດຄິດວ່າ ເປົ້າໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນເພື່ອວ່າເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າອາດຈະສະຫງົບສຸກ ຫຼື ໃຫ້ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນໄປດ້ວຍດີ ຫຼື ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດສະດວກສະບາຍ ແລະ ສະບາຍໃຈກັບທຸກສິ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຍຶດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຍ້ອນເປົ້າໝາຍເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວທັດສະນະຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ແທ້ໆທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ. ການມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້, ເຈົ້າຄວນໃຊ້ມັນເພື່ອກຳຈັດຄວາມຮຽກຮ້ອງ, ຄວາມຫວັງ ແລະ

ແນວຄິດສ່ວນຕົວທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກໄປ. ໂດຍການກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ ແລະ ໂດຍການເຮັດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ເປົ້າໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ, ເພື່ອວ່າການກະທຳ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງອາດຖືກສະແດງອອກຜ່ານກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມນີ້. ນັ້ນຄືທັດສະນະທີ່ຖືກຕ້ອງສຳລັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ຍັງເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ. ເຈົ້າຄວນມີມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຫັນການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະອົງ, ການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ ພ້ອມທັງພາລະກິດຕົວຈິງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ. ຜ່ານທາງປະສົບການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າວ່າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ. ເປົ້າໝາຍຂອງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານຂອງຜູ້ຄົນ. ການປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ການປະຖິ້ມເຈດຕະນາທີ່ຜິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າສາມາດບັນລຸການຮັກພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ບໍ? ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສັບສົນກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ. ບາງຄົນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫ້າວຫັນທັນທີທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາພອນມາສູ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ແລ້ວກໍສູນເສຍກຳລັງທັນທີທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງທົນທຸກໃນການຫຼໍ່ຫຼອມ. ນັ້ນແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸການເຊື່ອຟັງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ເດັດຂາດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຕ້ອງຍັງຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ, ມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບສາສະໜາທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຍັງສະແຫວງຫາພອນທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຫຼືອເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ,

ຊ່ວຍວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີທັດສະນະທີ່ຜິດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງດ້ານອຸປະນິໄສ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຄືສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດທາງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈັດຢູ່ໃນປະເພດຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ; ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຫົວໃຈທີ່ກຽມພ້ອມທົນທຸກເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖວາຍຕົນເອງ. ນອກຈາກຜູ້ຄົນຈະບັນລຸເງື່ອນໄຂສອງຢ່າງນີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງດ້ານອຸປະນິໄສໄດ້. ມີແຕ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງໂດຍແທ້, ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 515)

ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ສິ່ງທີ່ຖືກບັນລຸກໍຄືເຈົ້າຕ້ອງການໜີຈາກ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນເຈົ້າບໍ່ສາມາດໜີຈາກໄດ້; ບາງຄົນຍັງບໍ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອແມ່ນແຕ່ໃນຕອນທີ່ພວກເຂົາປາສະຈາກຄວາມຫວັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ແລະ ຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງ. ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງຂັ້ນຕອນຂອງການໝູນວຽນລະຫວ່າງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຊີມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ສະນັ້ນ ຂະບວນການຫຼໍ່ຫຼອມຈຶ່ງຍັງບໍ່ເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດເທື່ອ. ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນບາດກ້າວຂອງຜູ້ບໍລິການກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ໂຢບໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ເພິ່ງພາເລີຍ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ເພິ່ງພາເລີຍ, ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ແທ້ຈິງ. ໃນລະຫວ່າງເວລາຂອງຜູ້ບໍລິການ, ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຖ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ, ແລ້ວໃນປາຍທາງ

ເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ. ເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງຂອງໂຢບ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຂອງເປໂຕ. ເມື່ອໂຢບຖືກທົດສອບ, ເພິ່ນຢືນເປັນພະຍານ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະເຢໂຮວາກໍໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ເພິ່ນ. ມີແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ຢືນເປັນພະຍານ ເພິ່ນຈຶ່ງສົມຄວນໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ເຮົາລີ້ລັບຈາກດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແຕ່ສຳແດງຕົວເຮົາເອງຕໍ່ອານາຈັກທີ່ບໍລິສຸດ?" ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງມີສັກສີທີ່ຈະເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ມີສັກສີທີ່ຈະເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າຖອຍ ຫຼື ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເມື່ອຜະເຊີນກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ, ແລ້ວລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເປັນຕົວຕະລົກຂອງຊາຕານ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເປັນເໝືອນກັບໂຢບ ຜູ້ທີ່ສາບແຊ່ງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນເອງໃນທ່າມກາງການທົດລອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ສາມາດກຽດຊັງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນເອງ ໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າ ຫຼື ເຮັດບາບຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງຢືນເປັນພະຍານ. ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ຍັງສາມາດເປັນເໝືອນກັບໂຢບ ໂດຍເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ມີການຮຽກຮ້ອງໃດເລີຍກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຕໍ່ເຈົ້າ. ຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຕໍ່ເຈົ້າ ເພາະວ່າ ເຈົ້າມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງຂອງເຈົ້າເອງ, ຄວາມອະຄະຕິສ່ວນຕົວ, ຄວາມຄິດເຫັນແກ່ຕົວ, ຄວາມຕ້ອງການສ່ວນຕົວ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະວັດແທກພຣະອົງດ້ວຍແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ, ໂດຍການເຮັດແບບນັ້ນ, ພຣະອົງຈະຖືກເຈົ້າຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຖ້າຫຼາຍສິ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຖ້າໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ ເຈົ້າເປີດເຜີຍຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວນີ້ແມ່ນການຢືນເປັນພະຍານ. ຖ້າເຮືອນຂອງເຈົ້າສະຫງົບສຸກ, ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສຸກສະບາຍທາງເນື້ອໜັງ, ບໍ່ມີໃຜຂົ່ມເຫັງເຈົ້າ ແລະ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກກໍເຊື່ອຟັງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດສຳແດງຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ສະຖານະການນີ້ຈະສາມາດຫຼໍ່ຫຼອມເຈົ້າໄດ້ບໍ? ມັນແມ່ນຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກສະແດງອອກໄດ້ ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ດ້ວຍບໍລິການຂອງຫຼາຍສິ່ງທີ່ຂັດກັນ ແລະ ເປັນລົບ ແລະ ໂດຍການນຳໃຊ້ການສຳແດງອອກທຸກຮູບແບບຂອງຊາຕານ, ການກະທຳຂອງມັນ,

ການກ່າວໂທດຂອງມັນ, ການລົບກວນ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງມັນ, ພຣະເຈົ້າສະແດງໃບໜ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າສົມບູນເພື່ອຈຳແນກຊາຕານ, ເພື່ອເຈົ້າອາດກຽດຊັງຊາຕານ ແລະ ປະຖິ້ມມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 516)

ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ປະສົບການຫຼາຍຢ່າງຂອງເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວ, ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ເວລາແຫ່ງຄວາມຄິດລົບແມ່ນການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າທຸກສິ່ງແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຢ່າງ ແລະ ທຸກເຫດການແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະລົ້ມເຫຼວ ຫຼື ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະອ່ອນແອ ແລະ ເຈົ້າຈະສະດຸດ ຫຼື ບໍ່, ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ພາຍໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ. ຈາກທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນການທົດລອງເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ສິ່ງນັ້ນໄດ້ ມັນກໍຈະກາຍມາເປັນການລໍ້ລວງ. ມີສະພາວະສອງປະເພດທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຮັບຮູ້: ໜຶ່ງຢ່າງແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງອີກຢ່າງແມ່ນຊາຕານ.
ໜຶ່ງຢ່າງແມ່ນສະພາວະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແສງເຍືອງທາງກັບເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ກຽດຊັງ ແລະ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈກັບຕົນເອງ ແລະ ສາມາດມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ. ອີກສະພາວະໜຶ່ງແມ່ນ ສະພາວະທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງມີຄວາມຄິດລົບ ແລະ ອ່ອນແອ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສະພາວະນີ້ແມ່ນການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນັ້ນຍັງແມ່ນການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພຣະອົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປ ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະຕອບແທນພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າດັ່ງກ່າວອີກຕໍ່ໄປ, ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຄິດວ່າຕົນເອງຂາດເຂີນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາ, ແລ້ວນີ້ກໍແມ່ນການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ການທົນທຸກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າອີກຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຍັງນຳພາ, ເຍືອງທາງ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ລ້ຽງບຳລຸງເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ສິ່ງນັ້ນ ແລະ ເຈົ້າມີຄວາມຄິດລົບ ໂດຍປະຖິ້ມຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ກັບຄວາມໝົດຫວັງເທົ່ານັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າຄິດໃນລັກສະນະນີ້, ແລ້ວການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານກໍມາເຖິງເຈົ້າແລ້ວ. ເມື່ອໂຢບປະສົບກັບການທົດລອງ, ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານກຳລັງເດີມພັນກັນ ແລະ ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດໃຫ້ໂຢບເຈັບປວດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ກຳລັງທົດສອບໂຢບ, ໃນຄວາມຈິງແລ້ວມັນແມ່ນຊາຕານທີ່ມາຫາເພິ່ນ. ສຳລັບຊາຕານແລ້ວ ມັນກຳລັງລໍ້ລວງໂຢບ, ແຕ່ໂຢບຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ ແລ້ວເພິ່ນກໍຄົງຈະຕົກລົງສູ່ການລໍ້ລວງ. ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນຕົກລົງສູ່ການລໍ້ລວງ, ພວກເຂົາກໍຕົກລົງສູ່ໄພອັນຕະລາຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າການປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມແມ່ນການທົດລອງຈາກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ດີ ມັນກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນການລໍ້ລວງຈາກຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດ, ຊາຕານກໍຈະກ່າວຫາເຈົ້າ ແລະ ປິດບັງເຈົ້າໃນນິມິດລັກສະນະດັ່ງກ່າວ. ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຕົວ, ເຈົ້າແມ່ນຕົກລົງສູ່ການລໍ້ລວງແລ້ວ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຈັກເທື່ອ. ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຍັງເຂົ້າສູ່ລາຍລະອຽດຕ່າງໆ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ນຳພາໃຫ້ເຈົ້າພັດທະນາແນວຄິດ ແລະ ແຮງຈູງໃຈທີ່ຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງແກ້ໄຂບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມຫຍັງແດ່? ຖ້າເຈົ້າສາມາດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າມີວຸດທິພາວະ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມຫ້າວຫັນ, ນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ມີແຕ່ເມື່ອພວກເຈົ້າສາມາດຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຜະເຊີນ ແລະ ໄຕ່ຕອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາໃດກໍຕາມ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດອອກຈາກຄົນລ້ຽງແກະ, ດຳລົງຊີວິດຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະໂດຍເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນຕອນນີ້, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຜະເຊີນກັບພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາພົບກັບບັນຫາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ວິທີຈັດການກັບບັນຫານັ້ນ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດນຳພາຊີວິດຝ່າຍວິນຍານໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງນຳພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຊີວິດຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ.

ບາງເທື່ອ ພຣະເຈົ້າມອບຄວາມຮູ້ສຶກປະເພດໃດໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສູນເສຍຄວາມສຸກພາຍໃນຂອງເຈົ້າ ແລະ ສູນເສຍການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົນເຈົ້າຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດມົວ. ນີ້ແມ່ນການຫຼໍ່ຫຼອມຊະນິດໜຶ່ງ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ມັນກໍຈະມີການຜິດພາດຢູ່ສະເໝີ ຫຼື ເຈົ້າຊົນຝາ. ນີ້ແມ່ນການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ເມື່ອເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ

ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດຮູ້ຈັກມັນໄດ້, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຮູ້. ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າໄປ ແລະ ພຣະອົງຈະລົງວິໄນເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີລາຍລະອຽດຫຼາຍ. ພຣະອົງສັງເກດຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ຄົນຢ່າງລະມັດລະວັງ, ການປະພຶດ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມສຳນຶກພາຍໃນກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

ເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ມັນກໍຜິດພາດ, ເຈົ້າເຮັດສິ່ງນັ້ນອີກຄັ້ງ ແລະ ມັນກໍຍັງຜິດພາດ ແລະ ເຈົ້າຈະມາເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ. ຜ່ານການລົງວິໄນຫຼາຍຄັ້ງ, ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າຕ້ອງເຮັດແບບໃດເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນຫຍັງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ເຈົ້າຈະມີການຕອບສະໜອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈາກຂ້າງໃນຕົວເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງ ເຈົ້າຈະກະບົດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກພຣະເຈົ້າຕຳນິຕິຕຽນຈາກຂ້າງໃນ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມາຈາກການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊີດຊູບູຊາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າດູຖູກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ສົນໃຈເຈົ້າເລີຍ. ຍິ່ງເຈົ້າຈິງຈັງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພຣະອົງຈະຍິ່ງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງກັບເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ໃນຕອນນີ້, ມີບາງຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ວຸ້ນວາຍ ແລະ ສັບສົນ ແລະ ພວກເຂົາເຮັດຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ປະພຶດຢ່າງບໍ່ມີວິໄນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນຕົວພວກເຂົາ.

ບາງຄົນປະຖິ້ມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຢູ່ເບື້ອງຫຼັງເພື່ອເຫັນແກ່ການຫາເງິນ, ອອກໄປດຳເນີນທຸລະກິດໂດຍບໍ່ຖືກລົງວິໄນ; ຄົນປະເພດນັ້ນຍິ່ງຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນອະນາຄົດ ພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຍາກ.

ມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຫັນການລົງວິໄນໃນຕົວພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຊັດເຈນໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຄົນທີ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ, ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍສຸດຄືບໍ່ສາມາດຈາກໄປໄດ້ ຫຼື ບັນລຸ 0,1% ຂອງສິ່ງທີ່ເປໂຕບັນລຸແມ່ນຖືວ່າກຳລັງເຮັດດີ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຄຸນຄ່າໃນເລື່ອງການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພວກເຂົາ.

ຫຼາຍຄົນເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງໄວວາ, ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດລື່ນລະດັບຂອງເປໂຕ ແລະ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນໃນພວກເຂົາ. ການລົງວິໄນ ແລະ ການສ່ອງແສງສະຫວ່າງມາຫາຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ

ຖ້າມີສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນພວກເຂົາທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍສາມາດໂຍນມັນຖິ້ມໄດ້ທັນທີ. ຄົນປະເພດນີ້ເປັນຄືກັບທອງຄຳ, ເງິນ ແລະ ຫີນທີ່ມີຄ່າ, ຄຸນຄ່າຂອງພວກເຂົາແມ່ນສູງທີ່ສຸດ! ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍປະເພດ ແຕ່ເຈົ້າຍັງເປັນຄືກັບດິນຊາຍ ຫຼື ກ້ອນຫີນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 517)

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນເປັນຕາປະຫຼາດໃຈ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້. ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມໜຶ່ງສົມບູນ ແລະ ກຳຈັດຄົນອື່ນ, ຍ້ອນມີຄົນທຸກປະເພດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ມີຄົນທີ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກ; ມີຄົນທີ່ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນ; ມີຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດ; ມີຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນພະຍານ ແລະ ພວກເຂົາສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ມະນຸດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກກຳຈັດຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຄິດລົບ; ນີ້ກໍເພາະວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຄົນກຸ່ມນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານີ້ ມັນກໍຈະຊັດເຈນວ່າ ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນຈະຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈະກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຈະຖືກກຳຈັດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກເປີດໂປງຕະຫຼອດເສັ້ນທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງການເອົາຊະນະ ແລະ ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເລີຍ. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງຄົບຖ້ວນສົມບູນ ແລະ ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຄືກັບເປໂຕ. ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະກໍບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ, ມີແຕ່ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ດີ້ນລົນ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກທີ່ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຖືກພັດທະນາຜ່ານຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ໄດ້ຮັບຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງ. ຄວາມຮັກນີ້ຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງສະໝັກໃຈ; ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້. ແນ່ນອນ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນຜູ້ເຊິ່ງຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນມີ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເອົາຊະນະ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້;

ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງຜ່ານການເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ, ແລ້ວບາດກ້າວຂອງຜູ້ບໍລິການກໍຈະສຳເລັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເອົາຊະນະຜູ້ຄົນບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ. ສະນັ້ນ ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ໃຫ້ເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ການກຳຈັດ. ບາງຄົນຍັງບໍ່ຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສົມບູນ ແລະ ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເອົາຊະນະພວກເຂົາ, ກຸ່ມຄົນໜຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພາລະກິດສອງສ່ວນນີ້ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຄຽງຄູ່ກັນໄປ. ຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ອອກເດີນທາງ ແມ່ນແຕ່ໃນຕະຫຼອດໄລຍະເວລາທີ່ຍາວນານຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍສະແດງວ່າ ເປົ້າໝາຍຂອງການເອົາຊະນະແມ່ນຖືກບັນລຸແລ້ວ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຂອງການຖືກເອົາຊະນະ. ການຫຼໍ່ຫຼອມບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການເອົາຊະນະ, ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຫາກປາສະຈາກການຫຼໍ່ຫຼອມ, ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ສະນັ້ນ ການຫຼໍ່ຫຼອມກໍມີຄ່າແທ້ໆ! ໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນກຸ່ມໜຶ່ງກຳລັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູ ແລະ ໄດ້ຮັບ. ພອນສິບຢ່າງທີ່ກ່າວເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແນໃສ່ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງພາບລັກຂອງພວກເຂົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແມ່ນເພື່ອແນໃສ່ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໄດ້ຮັບສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 518)

ມັນເປັນກົດຂອງສະຫວັນ ແລະ ຫຼັກການຂອງໂລກທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນມື້ນີ້ ເຊິ່ງຢູ່ໃນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງເປັນເວລາທີ່ດີ ໂດຍສະເພາະໃນການທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ໂດຍການສ້າງຮາກຖານໃນການເຂົ້າໃຈນໍ້າພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແມ່ນນິມິດທີ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີ; ມັນແມ່ນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຄຸມເຄືອ ແລະ ໃນທ່າມກາງທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າ. ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະເປັນປະນິທານຂອງຄົນແບບນີ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ,

ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍຈາກສາຍທານນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະຖືກກຳຈັດ ເຊິ່ງພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຄົນທີ່ເອົາປຽບຜູ້ອື່ນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າພົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຄວນໄດ້ຮັບການນຳພາໂດຍນິມິດທີ່ຫຍິ່ງໃຫຍ່. ບໍ່ສະນັ້ນ, ມັນກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ລຳບາກສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ, ຍ້ອນວ່າພາລະກິດໃໝ່ຂອງພະເຈົ້ານັ້ນເກີນຂີດຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດທີ່ຈິດຕະນາການໄດ້ ແລະ ຢູ່ນອກຂອບເຂດຂອງຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ, ຖ້າບໍ່ມີຜູ້ດູແລທີ່ຄອຍມານຳພາມະນຸດ, ຖ້າບໍ່ມີຜູ້ດູແລທີ່ມາພົວພັນກັບກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງນິມິດ, ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ນີ້. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບນິມິດຕ່າງໆໄດ້, ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຖ້າມະນຸດບໍ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ. ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຕ້ອງມີ ແລະ ມັນກໍຍັງເປັນຂະບວນການທີ່ທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະສົບ. ຂະບວນການໃນການມາຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການໃນການມາຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ການຮູ້ຈັກນິມິດຕ່າງໆບໍ່ພຽງແຕ່ອ້າງອີງເຖິງການຮູ້ຈັກມວນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊຶ່ງບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແຕ່ຍັງລວມເຖິງການຮູ້ຈັກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຂະບວນການໃນການກ້າວຈາກຄວາມເຊື່ອໃນເບື້ອງຕົ້ນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານີ້ ໄປຫາຄວາມເຊື່ອທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດໃນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຂະບວນການຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂະບວນການໃນການປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພຽງເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແລະ ສັດທາຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເປັນສັດທາທີ່ບໍລິສຸດໄດ້ ເຊິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆເລີຍ.

ຖ້າໃນຊ່ວງໄລຍະທີ່ເຂົາໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຈະຄ່ອຍໆຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຫຼັງຈາກນັ້ນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນໄປ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາກໍຈະກາຍເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເມື່ອມະນຸດໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນແບບ. ເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດຂະໜາດນັ້ນກໍເພື່ອກາຍເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທີສອງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ ເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ແນມເຫັນພຣະອົງ. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ[ກ] ແມ່ນຜົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດໃນຕອນສະຫຼຸບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນແມ່ນເງື່ອນໄຂສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ມວນມະນຸດ. ເຫດຜົນເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ ແມ່ນເພື່ອການເປັນພະຍານຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ; ນັ້ນກໍເພື່ອວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ມະນຸດອາດຈະຫັນມາຫາພຣະອົງຢ່າງສົມບູນແບບ ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ລົງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້. ມະນຸດສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ເຂົາຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍວິທີໃດ ຫຼື ສິ່ງທີ່ເຂົາສະແຫວງຫາເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ມາຈະແມ່ນສິ່ງຫຍັງກໍຕາມ, ເຂົາຕ້ອງມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນທີ່ພໍພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດມີສັດທາທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະໂດຍການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຄົາລົບບູຊາ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງ ແລະ ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນປະກອບມີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ. ເຖິງວ່າໃຜຈະຮູ້ຈັກໃນແງ່ມຸມໃດກໍຕາມ, ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮັບຜົນກຳ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ເຊິ່ງຖ້າບໍ່ມີສິ່ງນີ້ ກໍຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຂັດກັນເກີນໄປກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແມ່ນຍາກເກີນໄປສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ກະທຳແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຍາກເກີນກວ່າທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້: ຖ້າວ່າມະນຸດປາດຖະໜາທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ນັບແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນມາຮອດປັດຈະບັນນີ້,

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ທີ່ເກີນກວ່າທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ມະນຸດນັ້ນໄດ້ເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ຈະຍອມຮັບໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຈົນເຮັດໃຫ້ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດນັ້ນຍາກທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້.

ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດຕິພາລະກິດຂອງພຣະອົງຍ້ອນວ່າມະນຸດມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍເກີນໄປ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວພຣະທຳ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ "ນັກຮົບ" ຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ລົ້ມຕາຍໄປໃນລະຫວ່າງທາງ, ພຣະອົງກໍຍັງຊົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ ແລະ ຍັງຄົງສືບຕໍ່ໂດຍບໍ່ຢຸດພັກ ເພື່ອເລືອກເອົາກຸ່ມຄົນໜຶ່ງກຸ່ມ ທີ່ເປັນຄົນທີ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ "ວິລະບຸລຸດ" ທີ່ໄດ້ຕາຍໄປ ແລະ ໄດ້ທະນຸຖະໜອມຜູ້ທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແທນ. ແຕ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີການແບບນີ້ເພື່ອຫຍັງ, ເພື່ອເປັນໄປຕາມແຕ່ລະຂັ້ນຕອນບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຊົງກຳຈັດຄົນບາງຄົນ ແລະ ເລືອກເອົາຄົນອື່ນໆສະເໝີ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຊົງໃຊ້ວິທີການແບບນັ້ນເລື້ອຍໆ? ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດພຣະອົງເລືອກ. ຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຄືການເຮັດພາລະກິດໃນຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນປັດຈຸບັນນີ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເຮັດພາລະກິດໃນຜູ້ທີ່ຍອມຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃນອາດີດ ໃນຂະນະທີ່ຍັງຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດໃນປັດຈຸບັນ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳຈັດຜູ້ຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ບົດຮຽນໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ໃນໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້: ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ສະສົມປະສົບການ, ປະເຊີນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ໃຫ້ເລີ່ມຈາກພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຈຳເປັນທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ວິທີໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ນີ້ ແລະ ວິທີແນມເຫັນພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງປະຕິບັດເມື່ອພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທື່ອ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນຄາວດຽວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທັງໝົດ ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ພາຍໃນເວລາອັນສັ້ນ. ມັນມີຂະບວນການດ້ານປະສົບການທີ່ຈຳເປັນ ເຊິ່ງຖ້າບໍ່ມີສິ່ງນີ້ ກໍຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ຢ່າງຈິງໃຈ. ຍິ່ງພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ມະນຸດກໍຍິ່ງຮູ້ຈັກພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂັດແຍ່ງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຫຼາຍເທົ່າໃດ,

ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງກໍຍິ່ງໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູ ແລະ ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີຫຼາຍ. ໃນລະຫວ່າງໄລຍະຂອງການສ້າງ ແລະ ປັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ: ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດເຫຼົ່ານີ້. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບອ່ານວ່າ “ພາລະກິດແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 519)

ມະນຸດປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ມາຮູ້ຈັກໂຕເອງ, ລົບລ້າງອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ດີຂອງຕົນ ແລະ ສະແຫວງຫາການຈະເລີນເຕີບໂຕໃນຊີວິດ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາ ເພື່ອຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ເພື່ອຈັດການກັບອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ດີຂອງຕົວເອງ, ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳຕໍ່ມະນຸດ, ກ່ຽວກັບການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງນັ້ນຫຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ຫຼື ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເຈົ້າປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳແລ້ວ, ປະສົບການຂອງເຈົ້ານັ້ນກໍໄຮ້ຄ່າ. ຫາກເຈົ້າຄິດວ່າຊີວິດຂອງຄົນໆໜຶ່ງໄດ້ບັນລຸຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ພຽງຍ້ອນວ່າ ຄົນໆນັ້ນສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເພື່ອອົດທົນ, ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງຊີວິດ ຫຼື ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ໃນມື້ໜຶ່ງ, ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ໃນຄຣິດຕະຈັກຕ່າງໆທາງສາສະໜາ, ຢູ່ທ່າມກາງສະມາຊິກຂອງຄຣິດຕະຈັກແຫ່ງການກັບໃຈ ຫຼື ຄຣິດຕະຈັກແຫ່ງຊີວິດ, ເຈົ້າຈະພົບກັບຫຼາຍໆຄົນທີ່ມີສັດທາ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄຳອະທິຖານທີ່ມີ “ນິມິດ” ແລະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຮູ້ສຶກປະທັບໃຈ ແລະ ມີພຣະທຳຊົງນຳພາ ໃນການສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາສາມາດອົດທົນ ແລະ ປະຖິ້ມຕົວພວກເຂົາເອງໄດ້ໃນຫຼາຍໆເລື່ອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເນື້ອໜັງເປັນສິ່ງນຳພາ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບອກຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້: ເຈົ້າຈະເຊື່ອວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນຖືກຕ້ອງ, ແມ່ນການສະແດງອອກຕາມທຳມະຊາດຂອງຊີວິດ ແລະ ມັນກໍເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າເສຍດາຍ ທີ່ພຣະນາມທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອເຖິງນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ມຸມມອງແບບນັ້ນມັນບໍ່ໂງ່ງາວບໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຫຼາຍໆຄົນບໍ່ມີຊີວິດ? ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຈຶ່ງມີການເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດ. ຖ້າວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າສາມາດຮູ້ເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ, ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກໆຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນສະແດງວ່າ ຍັງມີບາງຢ່າງທີ່ຜິດພາດໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນັ້ນໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ, ຂັ້ນຕອນນັ້ນໄດ້ຖືກປະຕິບັດແນວໃດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແນວໃດ ແລະ ພາລະກິດໃດທີ່ສຳເລັດ, ພາລະກິດໃດທີ່ກຳລັງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ເຊິ່ງຖ້າຫາກວ່າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກປອດໄພຢູ່ຕະຫຼອດ. ພາຍຫຼັງໄດ້ປະສົບໃນໄລຍະໜຶ່ງ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກພາລະກິດທີ່ເຮັດສຳເລັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກໆຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດພຣະອົງແລ້ວ ແລະ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ອັນເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນຫຍັງຫຼາຍໆພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ນັ້ນກໍຈະໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າອາດຈະສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ແລະ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດຫ່ວງດຶງໄວ້ ໂດຍປາສະຈາກຄວາມກັງວົນ ແລະ ການປັບແຕ່ງໃດໆ. ພວກເຈົ້າຄວນເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີການໃດ ເພື່ອບັນລຸພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຫຼາຍປານນີ້. ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍລິສຸດ ແລະ ປ່ຽນແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາດ້ວຍພຣະທຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ອົດທົນອົດກັ້ນ, ການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມບໍລິສຸດ, ການຈັດການທີ່ເຈົ້າຍອມຮັບໃນຕົວເຈົ້າເອງ, ການເຫັນແຈ້ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ເຮັດສຳເລັດໂດຍພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ. ມະນຸດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງໃດ? ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ! ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນລຶກລັບຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ພວກມັນສາມາດຫັນປ່ຽນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ, ເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ຖືກຝັງຢູ່ເລິກພາຍໃນ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈາະເຂົ້າໄປໃນອະນາຄົດໄດ້. ສະນັ້ນ, ມະນຸດຕ້ອງອົດທົນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ: ໃນເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມະນຸດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຄືການຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ວ່າເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ຫຼື ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດກໍ່ຕາມ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ກໍ່ແມ່ນນິມິດທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກປັດຈຸບັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ 5

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 520)

ໃນໄລຍະເວລາທີ່ເປໂຕຕິດຕາມພຣະເຢຊູນັ້ນ ລາວໄດ້ມີຄວາມເຫັນຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ຕັດສິນພຣະອົງອີງຕາມແນວຄິດຂອງຕົນສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນວ່າເປໂຕມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານເປັນຢ່າງດີ ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງລາວແມ່ນຂ້ອນຂ້າງບໍ່ຊັດເຈນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ເຮົາຕ້ອງຕິດຕາມທ່ານ ຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງມາໂດຍພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບຮູ້ທ່ານ ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ". ລາວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳ ແລະ ຂາດຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໃນໄລຍະໜຶ່ງ ເປໂຕຈຶ່ງເກີດມີຄວາມສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ, ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ສົນໃຈໃນຕົວພຣະເຢຊູເອງ. ລາວຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຢຊູ ຄືຜູ້ສ້າງແຮງບັນດານໃຈ ທັງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບຮັກ. ລາວມັກພົວພັນກັບພຣະອົງ ແລະ ຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງ ແລະ ຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູທີ່ສອນໃຫ້ລາວຮູ້ຈັກເລື່ອງການໃຫ້ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອ. ຫຼັງຈາກຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ເປໂຕກໍໄດ້ສັງເກດ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ໃນທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກະທຳ, ການເວົ້າຈາ, ການເຄື່ອນຍ້າຍ ຫຼື ການສະແດງອອກ. ລາວໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູທີ່ບໍ່ເໝືອນຜູ້ຊາຍທົ່ວໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແມ່ນນອກເໜືອປົກກະຕິ ແຕ່ພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມມານະອົດທົນທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳ ຫຼື ກ່າວ ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນ. ດ້ວຍວ່າເປໂຕໄດ້ຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ລາວບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ລາວໄດ້ເຫັນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ແຕກຕ່າງໄປຈາກມະນຸດທຳມະດາ ແຕ່ລາວເຫັນພຣະເຢຊູເປັນຄົນບໍ່ທຳມະດາ ແລະ ແປກປະຫຼາດແນວໃດແນວໜຶ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເປໂຕຈະບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ກໍຕາມ ລາວສາມາດເຫັນພຣະເຢຊູປະຕິບັດແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນໆ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກການກະທຳຂອງມະນຸດທຳມະດາຫຼາຍ. ຈາກການທີ່ເປໂຕໄດ້ສຳພັດກັບພຣະເຢຊູນັ້ນ ລາວຍັງຮູ້ອີກວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທຳມະດາ. ພຣະອົງປະຕິບັດຕົນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີຕະຫຼອດເວລາ, ບໍ່ເຄີຍເຮັ່ງຮ້ອນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍອວດໂອ້ ຫຼື ດູຖູກຄົນອື່ນ. ພຣະອົງໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງໃນເສັ້ນທາງທີ່ເປີດເຜີຍເຖິງຮູບລັກສະນະທີ່ເປັນທຳມາດາ ແລະ ໜ້າຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ໃນເລື່ອງການສົນທະນາ ພຣະເຢຊູເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ

ດ້ວຍພຣະຄຸນ ການສື່ສານແມ່ນຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ລ່າເວີ້ງ ແຕ່ກໍງຽບສະຫງົບ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍເສຍກຽດ ເມື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເປໂຕເຫັນພຣະເຢຊູບາງຄັ້ງເປັນຄົນມິດງຽບ ບາງຄັ້ງກໍເວົ້າຫຼາຍ. ບາງຄັ້ງພຣະອົງດີໃຈຫຼາຍ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພຣະອົງລ້າເວີ້ງ ເຕັ້ນໄປມາເໝືອນກັບນົກເຂົາ ແລະ ບາງຄັ້ງພຣະອົງກໍໂສກເສົ້າງຽບເຫງົາບໍ່ເວົ້າບໍ່ຈາຫຍັງເລີຍ ເບິ່ງຄືກັບວ່າວ່າພຣະອົງແບກຫາບພາລະດ້ວຍຄວາມເສົ້າໃຈເໝືອນກັບວ່າພຣະອົງເປັນແມ່ທີ່ເມື່ອຍ ແລະ ອ່ອນເພຍ. ບາງຄັ້ງພຣະອົງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍເໝືອນດັ່ງທະຫານກ້າແລ່ນບຸກຂ້າສັດຕູ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍເໝືອນດັ່ງສິງຮ້ອງຫະນາດ. ບາງຄັ້ງພຣະອົງຫົວ ບາງຄັ້ງພຣະອົງອະທິຖານ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍຮ້ອງໄຫ້. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສະແດງກະລິຍາອອກມາແບບໃດ ເປໂຕກໍແຮງມີຄວາມຮັກ ແລະ ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ສຽງຫົວເຫຼາະຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ເປໂຕມີຄວາມສຸກ, ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເປໂຕທຸກໂສກເສຍໃຈ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍເຮັດໃຫ້ເປໂຕຢ້ານກົວ. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເມດຕາ, ການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ການຮຽກຮ້ອງຢ່າງເຂັ້ມງວດທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ເປໂຕມາຮັກພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນເປໂຕພຽງມາຮູ້ຈັກໃນສິ່ງນີ້ ຫຼັງຈາກລາວໄດ້ມາຢູ່ນໍາພຣະເຢຊູໄດ້ສອງສາມປີ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ເປໂຕມາຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 521)

ມີຄັ້ງໜຶ່ງໃນປະສົບການຂອງເປໂຕທີ່ເຖິງຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຈົນເຖິງກັບວ່າຮ່າງກາຍຂອງລາວຕ້ອງອ່ອນເພຍໄປໝົດ ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ກໍາລັງໃຈລາວຜ່ານຈິດວິນຍານ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຄີຍປາກົດໃຫ້ລາວເຫັນຄັ້ງໜຶ່ງ. ໃນເວລາເປໂຕທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງສາຫັດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສິ້ນຫວັງ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ: "ທ່ານເຄີຍຢູ່ກັບເຮົາໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ແລະ ເຮົາກໍເຄີຍຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກນີ້ກັບທ່ານ. ເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອກ່ອນພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ນໍາກັນໃນສະຫວັນ ແຕ່ນັ້ນຄວາມຈິງແລ້ວມັນກໍຄືໂລກແຫ່ງວິນຍານ. ດຽວນີ້ ເຮົາໄດ້ກັບມາຍັງໂລກແຫ່ງວິນຍານນີ້ແລ້ວ ແລະ ທ່ານແມ່ນຍັງຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ສໍາລັບເຮົາບໍ່ແມ່ນມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານເອງກໍບໍ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກເຊັ່ນກັນ ແຕ່ທ່ານຈໍາເປັນຕ້ອງບັນລຸພາລະໜ້າທີ່ຂອງທ່ານໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ກ່ອນ ເພາະວ່າທ່ານຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ທ່ານຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງທ່ານໃຫ້ດີທີ່ສຸດຕາມຄວາມສາມາດຂອງທ່ານ". ເມື່ອປະໂຕໄດ້ຍິນວ່າຈະໄດ້ກັບໄປຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບພຣະເຈົ້າອີກ ລາວກໍອົບອຸ່ນໃຈຂຶ້ນ. ໃນເວລາທີ່ເປໂຕປະສົບກັບຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວທີ່ລາວເກືອບຕ້ອງໄດ້ນອນພັກຟື້ນຢູ່ໃນ

ບ່ອນ, ລາວຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫຼາຍຈົນເຖິງຂັ້ນໄດ້ອ້ອນວອນວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າຫຼາຍ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈພຣະເຈົ້າໄດ້". ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍປາກົດຕໍ່ໜ້າລາວ ແລ້ວກ່າວວ່າ: "ເປໂຕ, ບໍ່ແມ່ນເປັນເພາະວ່າທ່ານລືມຄໍາໝັ້ນສັນຍາທີ່ທ່ານເຄີຍຕັ້ງໄວ້ກັບເຮົາແລ້ວບໍ? ທ່ານລືມທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກັບທ່ານແລ້ວບໍ? ທ່ານລືມເປົ້າໝາຍຂອງທ່ານທີ່ທ່ານຕັ້ງໄວ້ກັບເຮົາແລ້ວບໍ?" ເປໂຕເຫັນວ່ານັ້ນຄືພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກບ່ອນນອນ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍປອບໃຈລາວອີກວ່າ: "ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານໄປແລ້ວ ທ່ານຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນີ້ ທ່ານລືມອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານໄປແລ້ວບໍ? 'ທ່ານບໍ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເຊັ່ນກັນ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກໂລກໜ່ວຍນີ້'. ຕອນນີ້ຍັງມີພາລະກິດທີ່ທ່ານຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດ ທ່ານຈະໂສກເສົ້າແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ ທ່ານຈະທົນທຸກທໍລະມານແບບນີ້ບໍ່ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນໃນໂລກນີ້ໄດ້ ເຮົາກໍມີພາລະກິດຂອງເຮົາ ທ່ານກໍມີພາລະກິດຂອງທ່ານ ແລະ ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອພາລະກິດຂອງທ່ານສໍາເລັດ ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຢູ່ຮ່ວມໂລກດຽວກັນ ແລະ ເຮົາຈະນໍາເອົາທ່ານມາຢູ່ກັບເຮົາຕະຫຼອດໄປ". ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນຄໍາກ່າວເຫຼົ່ານີ້ ເປໂຕກໍຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈຂຶ້ນ. ລາວຮູ້ວ່າຄວາມທໍລະມານດັ່ງກ່າວແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງໄດ້ອົດທົນ ແລະ ຜະເຊີນກັບມັນ ແລະ ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ດົນບັນດານໃຈ. ພຣະເຢຊູປາກົດຕໍ່ໜ້າເປໂຕທຸກຄັ້ງໃນເວລາສໍາຄັນ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ, ໃຫ້ການຊີ້ນໍາ ແລະ ປະຕິບັດວຽກງານເພື່ອຊ່ວຍກະຕູ້ນຈິດວິນຍານຂອງລາວ. ແລ້ວເປໂຕເສຍໃຈກັບສິ່ງໃດຫຼາຍທີ່ສຸດ? ບໍ່ດົນຫລັງຈາກເປໂຕໄດ້ເວົ້າວ່າ: "ທ່ານແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງມີຊີວິດ", ພຣະເຢຊູຖາມຄໍາຖາມຕໍ່ໄປກັບເປໂຕ (ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີໃນທາງນີ້). ພຣະເຢຊູຖາມເຂົາວ່າ: "ເປໂຕ! ທ່ານບໍ່ເຄີຍຮັກເຮົາເລີຍບໍ?" ເປໂຕເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພຣະເຢຊູດີ ແລະ ຕອບວ່າ: "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ເມື່ອກ່ອນຂ້ານ້ອຍເຄີຍຮັກພຣະບິດາໃນສະຫວັນ ແຕ່ ຂ້ານ້ອຍຍອມຮັບວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮັກພຣະອົງເລີຍ". ພຣະເຢຊູເລີຍຕອບວ່າ: "ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ຮັກພຣະບິດາໃນສະຫວັນແລ້ວ ພວກເຂົາຈະຮັກພຣະບຸດໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ຮັກພຣະບຸດທີ່ຖືກສົ່ງມາໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາ ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮັກພຣະບິດາໃນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າຜູ້ຄົນຮັກພຣະບຸດໃນໂລກນີ້ແທ້ຈິງ ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຮັກພຣະບິດາໃນສະຫວັນຢ່າງແທ້ຈິງເຊັ່ນກັນ". ເມື່ອເປໂຕໄດ້ຍິນຄໍາກ່າວເຫຼົ່ານີ້ ລາວຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຍັງບົກຜ່ອງຫຼາຍ. ລາວຮູ້ສຶກເສຍໃຈສະເໝີຈົນເຖິງກັບຮ້ອງໄຫ້ ພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍເຄີຍຮັກພຣະບິດາໃນສະຫວັນ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮັກພຣະອົງເລີຍ".

ຫລັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີວິດ ແລະ ການສະເດັດໄປຍັງສະຫວັນຂອງພຣະເຢຊູ ເປໂຕແຮງຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດ ແລະ ເສຍໃຈກັບສິ່ງທີ່ຕົນເຄີຍກະທຳ. ເມື່ອລາວຫວນຄິດຄືນຫລັງເຖິງວຽກງານທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ວຽກງານໃນປັດຈຸບັນ ລາວມັກຈະຮຽກຮ້ອງຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຄຳອະທິຖານສະເໝີ, ລາວຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກຕິດໜີ້ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຍ້ອນວ່າລາວບໍ່ສາມາດສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຕິດຕົນເອງໃຫ້ໄດ້ມາຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໄວ້.

ອຸປະສັກເຫຼົ່ານີ້ກາຍເປັນພາລະທີ່ໜັກໜ່ວງ, ລາວກ່າວວ່າ: "ມື້ໜຶ່ງ ຂ້ານ້ອຍຈະ ອຸທິດທຸກຢ່າງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍຈະມອບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຄຸນຄ່າໃຫ້ກັບພຣະອົງ". ລາວກ່າວອີກວ່າ: "ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍມີພຽງຄວາມສັດທາດຽວ ແລະ ຄວາມຮັກດຽວ. ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງ. ຂ້ານ້ອຍມີພຽງຄວາມສັດທາດຽວ ແລະ ຄວາມຮັກດຽວ ນັ້ນກໍຄືສັດທາໃນຕົວພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວ ມີແຕ່ຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ຈະມອບໃຫ້ພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງແມ່ນຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍສະເໝີ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດ ມີພຽງສອງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້ານ້ອຍຂໍມອບໃຫ້ພຣະອົງ".

ເປໂຕໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກຄຳກ່າວຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະວ່າ ກ່ອນພຣະເຢຊູຈະຖືກຄຶງຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ປະໂຕວ່າ: "ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກນີ້ ແລະ ທ່ານເຊັ່ນກັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກນີ້". ຕໍ່ມາເມື່ອເປໂຕປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ເຕືອນລາວອີກວ່າ: "ເປໂຕ, ທ່ານໄດ້ລືມແລ້ວບໍ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກນີ້ ແລະ ຍ້ອນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງຈາກໂລກນີ້ໄປ. ທ່ານເຊັ່ນກັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກນີ້ ທ່ານລືມແລ້ວບໍ? ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານສອງເທື່ອແລ້ວ ທ່ານບໍ່ຈື່ບໍ່?" ເປໂຕໄດ້ຍິນຄຳກ່າວຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍຕອບວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ລືມ!" ພຣະເຢຊູເລີຍກ່າວຕໍ່ອີກວ່າ: "ຄັ້ງໜຶ່ງທ່ານເຄີຍໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບເຮົາ ຢູ່ຄຽງຂ້າງເຮົາໃນສະຫວັນຢ່າງມີຄວາມສຸກ. ທ່ານຄິດຮອດເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍຄິດຮອດທ່ານເຊັ່ນກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນສາຍຕາເຮົາສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫຼາຍແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າພໍທີ່ເຮົາຈະກ່າວເຖິງ ແຕ່ຈະບໍ່ໃຫ້ເຮົາຮັກບຸກຄົນທີ່ໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ມີຈິດໃຈງົດງາມຢ່າງທ່ານໄດ້ແນວໃດ? ທ່ານລືມຄຳສັນຍາຂອງເຮົາແລ້ວບໍ? ທ່ານຕ້ອງຮັບເອົາຄຳສັ່ງຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ ທ່ານຕ້ອງປັບວຸໜ້າທີ່ທີ່ເຮົາມອບໝາຍໃຫ້ທ່ານ. ແນ່ນອນ ມື້ໜຶ່ງເຮົາຈະພາທ່ານມາຢືນຢູ່ຄຽງຂ້າງເຮົາ". ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນຄຳກ່າວເຫຼົ່ານີ້ ເປໂຕຈຶ່ງມີກຳລັງໃຈຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບແຮງບັນດານໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ເມື່ອເວລາທີ່ລາວຖືກຄຶງຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ: "ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງຢ່າງສຸດຫົວໃຈ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຍັງຮັກພຣະອົງຢ່າງສຸດຫົວໃຈ!

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສົ່ງວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປໃນທິດທາງໃດກໍຕາມ,

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດຕາມຄຳສັນຍາໃນອະດີດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່, ຈາກນີ້ໄປບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ ຂ້ານ້ອຍຂໍຮັກພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ”. ສິ່ງທີ່ເປໂຕຍຶດໝັ້ນກໍຄືຄວາມສັດທາ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ເປໂຕມາຮູ້ຈັກພຣະເຍຊູ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 522)

ບັດນີ້ ເຈົ້າຄວນສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງໃນທາງເດີນຂອງເປໂຕ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນທາງເດີນຂອງເປໂຕຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໃນທຸກມື້ນີ້ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າ ຫຼື ເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ ຫຼື ຕ້ອງການສິ່ງໃດອີກ. ເຈົ້າຄວນຮັບຮູ້ໄດ້ເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເປໂຕໃນເວລານັ້ນ: ລາວຢູ່ກັບຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ, ລາວບໍ່ເຄີຍຖາມເຖິງເລື່ອງອະນາຄົດ ຫຼື ຕ້ອງການພອນປະເສີດໃດໆ. ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຜົນກຳໄລ, ຄວາມສຸກສະບາຍ, ຊື່ສຽງ ຫຼື ໂຊກລາບຂອງໂລກນີ້ ແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດ ນັ້ນກໍຄືຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ລາວ ແລະ ອຸທິດສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດສຳລັບລາວໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ລາວເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ. ລາວມັກອະທິຖານເຖິງພຣະເຍຊູສະເໝີດ້ວຍຄຳອະທິຖານດັ່ງນີ້: “ຂ້າແດ່ພຣະເຍຊູຄຣິດເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍເຄີຍຮັກພຣະອົງ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງຢ່າງຈິງໃຈເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສັດທາໃນຕົວພຣະອົງ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮັກພຣະອົງ ຫຼື ເຄີຍມີຄວາມສັດທາໃນຕົວພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ”. ເປໂຕມັກຈະອະທິຖານເພື່ອລຳລຶກເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງລາວສະເໝີ, ລາວໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຍຊູຕະຫຼອດເວລາ[ກ] ແລະ ນຳໃຊ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອເປັນແຮງດົນບັນດານໃຈ. ຕໍ່ມາ ຫລັງຈາກມີປະສົບການໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ພຣະເຍຊູໄດ້ທົດລອງລາວ ໂດຍກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງລາວໃຫ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງເພີ່ມອີກ. ເປໂຕອະທິຖານວ່າ: “ຂ້າແດ່ພຣະເຍຊູຄຣິດເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍຄິດຮອດພຣະອົງ ແລະ ປາຖະໜາຢາກພົບພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມບົກຜ່ອງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕອບແທນຄວາມຮັກພຣະອົງໄດ້. ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະອົງເອົາຂ້ານ້ອຍໄປໄວໆເທີດ. ເມື່ອໃດພຣະອົງຈະຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ? ເມື່ອໃດພຣະອົງຈະເອົາຂ້ານ້ອຍໄປ? ເມື່ອໃດຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະອົງອີກຄັ້ງ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການມີຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍອັນຊົ່ວຊ້ານີ້ຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢາກຕໍ່ຕ້ານກັບຮ່າງກາຍອັນຊົ່ວຮ້າຍນີ້ອີກ. ຂ້ານ້ອຍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະອຸທິດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ ໂດຍໄວທີ່ສຸດທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະສະມາດກະທຳໄດ້ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເສົ້າໂສກເສຍໃຈຍ້ອນຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ”.

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເປໂຕກ່າວຄຳອະທິຖານ ແຕ່ໃນເວລານັ້ນລາວບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຈະເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຄົນສົມບູນແບບ. ໃນລະຫວ່າງເປໂຕທົນທຸກທໍລະມານກັບການທົດລອງນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວອີກຄັ້ງ ແລ້ວກ່າວວ່າ: "ເປໂຕ, ເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນຄົນສົມບູນແບບ ເພື່ອທ່ານຈະກາຍເປັນໝາກໄມ້ທີ່ເປັນແກ້ວປະເສີດຂອງການເຮັດໃຫ້ທ່ານສົມບູນແບບ ເຊິ່ງນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຈະຊື່ນຊົມທີ່ສຸດ. ທ່ານສາມາດເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາຢ່າງຈິງໃຈແທ້ບໍ? ທ່ານໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ທ່ານເຮັດແລ້ວບໍ? ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຊີວິດທີ່ເປັນຢູ່ຕາມພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານແລ້ວບໍ? ທ່ານເຄີຍຮັກເຮົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານໄດ້ຮັກເຮົາ ແຕ່ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຊີວິດເພື່ອເຮົາຢູ່ບໍ? ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ທ່ານເຮັດເພື່ອເຮົາ? ທ່ານຍອມຮັບວ່າທ່ານບໍ່ມີຄຸນຄ່າພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກເຮົາ ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດແດ່ເພື່ອເຮົາ?" ເປໂຕເຫັນວ່າ ຕົນເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອພຣະເຢຊູເລີຍ ແລະ ຈື່ໄດ້ວ່າຄຳປະຕິຍານຂອງຕົນເອງຜ່ານມາແມ່ນມອບຊີວິດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ຈົ່ມວ່າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງລາວໃນເວລາຕໍ່ມາແມ່ນເລີ່ມດີຂຶ້ນ. ດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ອະທິຖານວ່າ: "ຂ້າແດ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍເຄີຍໜີຈາກພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍເຄີຍໜີຈາກຂ້ານ້ອຍເຊັ່ນກັນ. ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຄົນລະແຫ່ງຫົນ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ ແຕ່ພຣະອົງຮັກຂ້ານ້ອຍຫຼາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ. ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງທຸກໃຈນຳຂ້ານ້ອຍຕະຫຼອດ. ຂ້ານ້ອຍຈະລືມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ເຊິ່ງຂ້ານ້ອຍຈື່ໄດ້ສະເໝີ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍລືມ. ດ້ວຍວຽກງານທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍພະຍາຍາມປະຕິບັດຕາມຢ່າງເຕັມທີ່. ພຣະອົງຮູ້ດີໃນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ ພຣະອົງຮູ້ອີກວ່າຂ້ານ້ອຍສາມາດ ຫຼິ້ນໃນບົດບາດໃດໄດ້. ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ ຄືຄຳສັ່ງສຳລັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຂໍອຸທິດທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ມີພຽງພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ຮູ້ວ່າມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດເພື່ອພຣະອົງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຊາຕານໄດ້ຫຼອກລວງຂ້ານ້ອຍຢ່າງໜັກທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ຈົດຈຳຂ້ານ້ອຍຈາກການກະທຳຊົ່ວເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຫວັງວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດກັບຂ້ານ້ອຍຍ້ອນຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງບໍ່ດີເຫຼົ່ານັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຂໍອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຂໍສິ່ງໃດ ບໍ່ຫວັງສິ່ງໃດ ແລະ ບໍ່ມີແຜນການອັນໃດ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາພຽງສິ່ງດຽວຄືປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາລົມ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຈະດື່ມຈາກຈອກທີ່ຂົມຂື່ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ".

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈັດເຈນກັບທາງເດີນທີ່ພວກເຈົ້າເດີນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈັດເຈນກັບວິທີທາງທີ່ພວກເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕາມໃນອະນາຄົດ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ. ມື້ໜຶ່ງ ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກທົດລອງ ແລະ ຖ້າ ເມື່ອໃດພວກເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບແຮງຈູງໃຈຈາກປະສົບການຂອງເປໂຕ, ກໍຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນເດີນຕາມທາງຂອງເປໂຕຢ່າງແທ້ຈິງ. ເປໂຕແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຖືກສັນລະເສີນຈາກພຣະເຈົ້າໃນຄວາມສັດທາ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີອັນແທ້ຈິງຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ແລະ ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຂອງເປໂຕ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຄົນສົມບູນແບບ. ຖ້າພວກເຈົ້າມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສັດທາທີ່ແທ້ຈິງເໝືອນເປໂຕ ແນ່ນອນ ພຣະເຢຊູຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຄົນສົມບູນແບບເຊັ່ນກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີທີ່ເປໂຕມາຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບອ່ານວ່າ "ໂດຍຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້".

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 523)

ເມື່ອເປໂຕກຳລັງຖືກຕີສອນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນອະທິຖານວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ເນື້ອໜັງຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຊື່ນຊົມຍິນດີໃນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ສັກສິດ ແລະ ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໃນການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໃນການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຮູ້ສຶກພໍໃຈ. ຖ້າມັນສາມາດສຳແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ເປັນທີ່ປະຈັກໂດຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ຖ້າມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍສຳລັບພຣະອົງບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ, ຈົນຂ້ານ້ອຍສາມາດບັນລຸໃນລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ, ແລ້ວການພິພາກສາຂອງພຣະອົງນີ້ແມ່ນເໝາະສົມດີ ຍ້ອນສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມປະສົງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ຍັງມີຫຼາຍສິ່ງໃນຕົວຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນບໍ່ລະບັກ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ, ບໍ່ວ່າຜ່ານທາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳຫຍັງກໍຕາມ, ມັນກໍມີຄ່າສຳລັບຂ້ານ້ອຍ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍ ແລະ

ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ໃນການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ". ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງເປໂຕຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ມີປະສົບການໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍັງເປັນຄຳພະຍານກ່ຽວກັບຄວາມຮັກທີ່ເພິ່ນມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະແລ້ວ, ແຕ່ໄຊຊະນະນີ້ຈະຖືກສຳແດງອອກໃນຕົວພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ໄຊຊະນະຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນຄວາມກະລຸນາສູງສຸດ ແລະ ການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ຂ້ານ້ອຍຫາກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ຊີວິດຂອງມະນຸດວ່າງເປົ່າ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມໝາຍ. ມະນຸດໃຊ້ຊີວິດຂອງເຂົາຫຍຸ້ງກັບຫຼາຍໆຢ່າງ, ໃຫ້ກຳເນີດ ແລະ ລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍຈາກລຸ້ນສູ່ລຸ້ນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວກໍຖືກປະຖິ້ມກັບຄວາມຫວ່າງເປົ່າ. ໃນປັດຈຸບັນ, ມີແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າໃນການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້; ມັນເປັນຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແທ້ໆ. ຂ້ານ້ອຍຄວນຈະຕາຍໃຫ້ມັນຮູ້ແລ້ວຮູ້ລອດໄປສະ!"

ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວທີ່ຖືກເອົາຊະນະໄດ້ບໍ? ພວກເຂົາສາມາດກາຍມາເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງໄດ້ບໍ? ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວເປັນບົດຮຽນໃນຄວາມບໍ່ດີ້ນລົນ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະປັບປຸງຕົວພວກເຂົາເອງ! ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ, ຄົນທີ່ບໍ່ດີ້ນລົນແບບນີ້ກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

ເມື່ອໃກ້ເຖິງເວລາສຸດທ້າຍໃນຊີວິດຂອງເປໂຕ, ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຖ້າຂ້ານ້ອຍຕ້ອງມີຊີວິດອີກສອງສາມປີ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮັກໃຫ້ພຣະອົງທີ່ບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເລິກເຊິ່ງກວ່າເດີມ". ເມື່ອເພິ່ນກຳລັງຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ເວລາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຫວັງວ່າ

ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ມັນຈະໄດ້ບໍລິສຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ການທີ່ສາມາດຕາຍເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະອົງນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ປອບໃຈ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໝັ້ນໃຈ, ຍ້ອນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາຍິນດີໄປກວ່າການທີ່ສາມາດຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ ແລະ ການທີ່ສາມາດມອບຕົວຂ້ານ້ອຍເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ,

ຖວາຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງອີກແລ້ວ. ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ພຣະອົງຊ່າງເປັນຕາຮັກຫຼາຍ! ຖ້າພຣະອົງຍອມໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່, ຂ້ານ້ອຍກໍຍິ່ງເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະອົງ.

ຕາບໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່, ຂ້ານ້ອຍຈະຮັກພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະອົງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຕີສອນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ທົດລອງຂ້ານ້ອຍ ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຊອບທຳ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ. ແລ້ວອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງກໍ່ຍິ່ງປາກົດແຈ້ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນ.
ນີ້ຄືພຣະພອນສຳລັບຂ້ານ້ອຍ ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍສາມາດຮັກພຣະອົງໄດ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະອົງແບບນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ຮັກຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ
ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາມາດດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ບັດນີ້ ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍມີຄວາມໝາຍຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ,
ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະອົງ ແລະ ມັນມີຄວາມໝາຍທີ່ຈະຕາຍເພື່ອພຣະອົງ. ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈ, ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະອົງພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ໄດ້ຕອບແທນພຣະອົງພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍ. ໃນຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຕອບແທນໝົດທັງຕົວຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ;
ຂ້ານ້ອຍແຮງໄກຈາກສິ່ງນັ້ນ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຫຼຽວເບິ່ງຄືນໃນຊ່ວງເວລານີ້, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຕິດໜີ້ບຸນຄຸນພຣະອົງຫຼາຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍມີພຽງແຕ່ຊ່ວງເວລານີ້ທີ່ຈະຊົດເຊີຍຄວາມຜິດພາດທຸກຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮັກທັງໝົດທີ່ຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕອບແທນພຣະອົງເທື່ອ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 524)

ມະນຸດຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ຄວນພໍໃຈກັບສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນຂອງເຂົາ. ເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງເປໂຕ, ເຂົາຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງເປໂຕ. ມະນຸດຕ້ອງສະແຫວງຫາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສູງສົ່ງກວ່າເກົ່າ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຊີວິດ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະເປັນເໝືອນກັບເປໂຕ.
ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບການມີທ່າທີຕໍ່ການເຂົ້າສູ່ດ້ານບວກຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຍອມຈຳນົນໃຫ້ຕົນເອງຖອຍຫຼັງໂດຍເຫັນແກ່ຄວາມສະບາຍຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ຫົວຊາກັບຄວາມຈິງທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ເຈາະຈົງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ

ຕາມຄວາມເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາຫົນທາງທີ່ຈະປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ຊົ່ວຊ້ານີ້ ແລະ ມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງກັງວົນທີ່ບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກຊີວິດຂອງສັດ.
ເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ, ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຫຼອກລວງຕົນເອງ ຫຼື ປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເໝືອນກັບເຄື່ອງຫຼິ້ນສຳລັບຫຼິ້ນໄປມາ.
ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຄວາມຈິງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ມາ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທຳໃດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຄວາມຮັກນີ້ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງແນວໃດ?
ບໍ່ມີບັນຫາໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ຄວນເປັນຄືກັນກັບຄົນອ່ອນແອທີ່ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານ. ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈັກວິທີປະສົບກັບຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ປະສົບກັບຄວາມຈິງທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ຄວນປະຕິບັດກັບຕົນເອງພຽງພໍແຕ່ເປັນພິທີໃນລັກສະນະນັ້ນ.
ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະຜ່ານເຈົ້າໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ; ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຈະມີໂອກາດທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງບໍ?
ມະນຸດສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມສຳນຶກເໝືອນກັບເປໂຕ; ຊີວິດຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມໝາຍ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼິ້ນເກມກັບຕົວເຈົ້າເອງ. ໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ ວ່າເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນຖວາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຄວາມໝາຍຂຶ້ນຕື່ມໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດ ແລະ ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະອົງໃນວິທີທາງທີ່ບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ, ສວຍງາມຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ດີຍິ່ງຂຶ້ນແນວໃດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດພໍໃຈແຕ່ກັບວິທີທີ່ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ, ແຕ່ຕ້ອງພິຈາລະນາເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຈະຍ່າງໃນອະນາຄົດເຊັ່ນກັນ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ຄວນຄິດຢູ່ສະເໝີວ່າ ຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ມີຄວາມສາມາດ. ຄວາມຈິງມີຄວາມລຳອຽງບໍ? ຄວາມຈິງສາມາດຕໍ່ຕ້ານຄົນໂດຍເຈດຕະນາໄດ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເກີດຄວາມໜັກໃຈໄດ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າຍຶດໝັ້ນເພື່ອຄວາມຍຸຕິທຳ, ມັນຈະຕີໃຫ້ເຈົ້າລົ້ມລົງບໍ? ຖ້າມັນເປັນຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າແທ້ໆທີ່ຈະສະແຫວງຫາຊີວິດ, ຊີວິດຈະສາມາດຫຼົບຫຼີກເຈົ້າໄດ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າປາສະຈາກຊີວິດ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ຄວາມຈິງເບິ່ງຂ້າມເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າຢູ່ຫ່າງຈາກຄວາມຈິງ;

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມຍຸຕິທຳ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຜິດປົກກະຕິກັບຄວາມຍຸຕິທຳ, ແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອວ່າມັນອອກນອກເສັ້ນແຫ່ງຄວາມຈິງ;

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສະແຫວງຫາມັນເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າຊີວິດບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກຕໍ່ເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ຊີວິດນັ້ນໃຫ້ອອກໄປ; ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າແສງສະຫວ່າງບໍ່ສາມາດເຍືອງທາງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈກັບການມີຢູ່ຈິງຂອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນແສງສະຫວ່າງຈຶ່ງໄດ້ຈາກເຈົ້າໄປຢ່າງງຽບໆ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ພຽງແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ບໍ່ມີຄ່າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ຈະຕ້ານທານກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດ. ເຈົ້າອ່ອນແອເກີນໄປ! ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກກຳລັງຂອງຊາຕານທີ່ອ້ອມລ້ອມເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າພຽງເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດປະເພດທີ່ປອດໄພ, ໝັ້ນຄົງນີ້ ແລະ ຕາຍໄປກັບຄວາມໂງ່ເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນບັນລຸແມ່ນການສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເອົາຊະນະ; ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຈຳເປັນຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພໍໃຈທີ່ຈະຖືກເອົາຊະນະ, ເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຂັບໄລ່ການເປັນຢູ່ຂອງຄວາມສະຫວ່າງ. ເຈົ້າຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກເພື່ອຄວາມຈິງ,

ເຈົ້າຕ້ອງອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າເພື່ອຄວາມຈິງ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຜ່ານການທົນທຸກທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດ.

ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງໂຍນຄວາມຈິງຖິ້ມເພື່ອເຫັນແກ່ຊີວິດຄອບຄົວທີ່ສະຫງົບສຸກ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງສູນເສຍສັກສີ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສຸກຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.

ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ ແລະ ຄວນສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງໃນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າມີຊີວິດທີ່ຕໍ່າຊ້າແບບນີ້ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຈຸດປະສົງໃດເລີຍ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າເສຍຖິ້ມຊື່ໆບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຫຍັງແດ່ຈາກຊີວິດດັ່ງກ່າວ?

ເຈົ້າຄວນປະຖິ້ມຄວາມສຸກທຸກຢ່າງຈາກຝ່າຍເນື້ອໜັງເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ຄວນໂຍນຄວາມຈິງທັງໝົດຖິ້ມເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສຸກເລັກນ້ອຍ.

ຄົນແບບນີ້ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ຫຼື ສັກສີ; ຊ່າງບໍ່ມີຄວາມໝາຍໃນການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 525)

ພຣະເຈົ້າຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາມະນຸດ ເພາະມັນຈຳເປັນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພາະມັນຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດ. ມະນຸດຕ້ອງຖືກຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາ ແລະ ມີພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າໝັ້ນໃຈຫຼາຍ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວພຽງເລັກນ້ອຍ ພວກເຈົ້າກໍມີບັນຫາແລ້ວ; ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າຍັງຕໍ່າຫຼາຍ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງຕ້ອງຜະເຊີນກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາແບບນີ້ເພີ່ມຂຶ້ນອີກເພື່ອບັນລຸຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືບາງສ່ວນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພຣະອົງ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດໄດ້; ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າຕື້ນເກີນໄປ ແລະ ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຍອມເປັນພະຍານ, ເຈົ້າມີທ່າທີກັບທາງເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດເລີຍ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ດີ້ນລົນ ແລະ ຂີ້ຄ້ານ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບໆໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ມີຫົນທາງໃນການປະຕິບັດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຊັດເຈນໃນເລື່ອງທີ່ວ່າ ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງ. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່ພຽງແຕ່ປະກອບມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ, ແຕ່ປະກອບມີຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ເກີນມາດຕະການຂອງຄວາມສຳນຶກ ແລະ ສູງກວ່າມາດຕະຖານຂອງຄວາມສຳນຶກ; ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກ ແລະ ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະຮັກໃນພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກຫຍັງເລີຍນອກຈາກຮັກພຣະອົງ. ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ສະໝັກໃຈ, ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ແມ່ນການຄ້າຂາຍ. ພວກເຂົາຮັກພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະອົງລ້ວນໆ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມກະລຸນາມາເຖິງພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ພໍໃຈກັບສິ່ງໃດນອກຈາກການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ. ພວກເຂົາບໍ່ຕໍ່ລອງກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ວັດແທກຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ຄວາມສຳນຶກ ນັ້ນກໍຄື:

ພຣະອົງໄດ້ມອບບາງຢ່າງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮັກພຣະອົງເປັນການຕອບແທນ; ຖ້າພຣະອົງບໍ່ມອບຫຍັງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ເປັນການຕອບແທນ. ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ: ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງພວກເຮົາ. ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບໂອກາດ, ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ການສະແຫວງຫາຂອງຂ້ານ້ອຍຄວນເປັນການດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ. ມັນເປັນເໝືອນກັບສິ່ງທີ່ເປໂຕໄດ້ຜະເຊີນ ນັ້ນກໍຄື: ເມື່ອເພິ່ນອ່ອນແອທີ່ສຸດ, ເພິ່ນອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາໃດ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດ, ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈົດຈຳພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາໃດ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດ, ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການຮັກພຣະອົງ, ແຕ່ວຸດທິພາວະຂອງຂ້ານ້ອຍມີຕໍ່າເກີນໄປ, ຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ມີອຳນາດ, ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍກໍມີຈຳກັດຫຼາຍ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຕໍ່ພຣະອົງກໍມີໜ້ອຍເກີນໄປ. ເມື່ອທຽບກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ແທ້ໆ. ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາພຽງແຕ່ວ່າ ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສູນເປົ່າ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຂ້ານ້ອຍສາມາດອຸທິດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ, ແລ້ວໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ ຂ້ານ້ອຍກໍຄວນມີຈິດໃຈທີ່ສະຫງົບ ແລະ ບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງອີກເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີອຳນາດໃນຕອນນີ້, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ລືມຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ລືມຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ດີຫຼາຍ! ຂ້ານ້ອຍຈະມອບຄວາມຮັກທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ, ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະສາມາດຖວາຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຮູ້ເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ; ຂ້ານ້ອຍຈະສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍມີວຸດທິພາວະຕໍ່າ, ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍກໍມີໜ້ອຍເກີນໄປ. ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນສະພາບແວດລ້ອມແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຄວນຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຄວນມອບທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້

ອຸດທິພາວະຂອງຂ້ານ້ອຍມີຢູ່ນັ້ນຕໍ່າຫຼາຍ. ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງມອບກຳລັງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ມອບຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ
ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດປະກອບມີຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດທີ່ຈະອຸທິດໃຫ້ກັບພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຈະສາມາດອຸທິດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ;
ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ ການທົດລອງຂອງພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຈະສາມາດຜະເຊີນກັບການສາບແຊ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍ.
ພຣະອົງຊົງຍອມໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະບໍ່ຮັກພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີອຳນາດໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍຈະລືມພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມຮັກ, ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ,
ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງບໍ່ສາມາດສະໜອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້, ຍ້ອນພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ. ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດອຸທິດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ແນວໃດ?”
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄຳຂໍຮ້ອງຂອງເປໂຕ, ແຕ່ອຸດທິພາວະຂອງເພິ່ນຍັງບໍ່ພຽງພໍຫຼາຍ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ເພິ່ນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ມີມີດກຳລັງສຽບແທງໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນກໍເຈັບປວດທໍລະມານທີ່ສຸດ; ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດພາຍໃຕ້ສະພາບການດັ່ງກ່າວ. ແຕ່ເພິ່ນກໍຍັງສືບຕໍ່ອະທິຖານວ່າ “ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ມະນຸດມີອຸດທິພາວະທີ່ເປັນເໝືອນກັບເດັກນ້ອຍ, ຄວາມສຳນຶກຂອງເຂົາກໍອ່ອນແອ ແລະ ສິ່ງດຽວທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດບັນລຸໄດ້ກໍຄືການຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວິທີທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ປາຖະໜາເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້,
ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີ ແລະ ອຸທິດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຕີສອນຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງເອົາໄປຈາກຂ້ານ້ອຍ,
ຂໍໃຫ້ປົດປ່ອຍຂ້ານ້ອຍຈາກການຕໍ່ວ່າພຣະອົງເລັກໆນ້ອຍໆນີ້ດ້ວຍເທີດ. ຫຼາຍຄັ້ງ ເມື່ອພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈົ່ມພຶມພໍາກັບຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມບໍລິສຸດໄດ້ ຫຼື ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງໄດ້. ການທີ່ຂ້ານ້ອຍຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີດມາຈາກການບັງຄັບ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ຂ້ານ້ອຍກຽດຊັງຕົນເອງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ”. ມັນເປັນຍ້ອນ ເພິ່ນສະແຫວງຫາຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າ ເປໂຕຈຶ່ງອະທິຖານໃນລັກສະນະນີ້.

ເພິ່ນກໍາລັງສະແຫວງຫາ ແລະ ອ້ອນວອນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເພິ່ນກໍາລັງກ່າວດ່າຕົນເອງ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກກຽດຊັງຕົວເພິ່ນເອງ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເພິ່ນຍັງຂ້ອນຂ້າງໂສກເສົ້າ ແລະ ບໍ່ດີ້ນລົນ. ເພິ່ນຮູ້ສຶກແບບນັ້ນຢູ່ສະເໝີ, ເໝືອນກັບວ່າ ເພິ່ນບໍ່ດີພໍສໍາລັບຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດກະທໍາສຸດຄວາມສາມາດຂອງເພິ່ນ. ພາຍໃຕ້ສະພາບການດັ່ງກ່າວ, ເປໂຕຍັງສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບ. ເພິ່ນເຫັນວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຍ້ອນໂຢບໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ກັບເພິ່ນ ແລະ ມັນເປັນເລື່ອງທໍາມະຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເອົາທຸກສິ່ງໄປຈາກເພິ່ນ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງມອບໃຫ້ກັບໃຜກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງປາຖະໜາ ເພາະສິ່ງນີ້ຄືອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂຢບບໍ່ມີການຈົ່ມວ່າໃດໆເລີຍ ແລະ ຍັງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າອີກ. ເປໂຕກໍຮູ້ຈັກຕົວເພິ່ນເອງດີ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນວ່າ "ມື້ນີ້ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນພໍໃຈກັບການຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສໍານຶກຜິດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກ ບໍ່ວ່າຈະຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ທີ່ຂ້ານ້ອຍມອບໃຫ້ກັບພຣະອົງຄືນ, ເພາະວ່າ ຄວາມຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍເສື່ອມຊາມເກີນໄປ ແລະ ເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງເທື່ອ. ເພາະຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຮັກພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງສໍາເລັດຄວາມສາມາດທີ່ຈະອຸທິດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ ເຊິ່ງຂ້ານ້ອຍຈະກະທໍາມັນຢ່າງເຕັມໃຈ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທໍາ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີທາງເລືອກ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດກ່າວສັນລະເສີນພຣະອົງ ແລະ ຍົກຍ້ອງພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງຮັບພຣະລັດສະໝີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຜ່ານທາງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານນີ້ໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຊ່າງລໍ້າຄ່າ ແລະ ງົດງາມຫຼາຍ; ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາມີຊີວິດຢູ່ໃນກໍາມືຂອງຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສ້າງຂ້ານ້ອຍບໍ? ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງໍາຂອງຊາຕານໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍຂໍເລືອກໃຫ້ການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ທ່າມກາງການຕີສອນຂອງພຣະອົງຫຼາຍກວ່າ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໄດ້ ແລະ ສາມາດອຸທິດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະຖວາຍຮ່າງກາຍ

ແລະ ຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃນການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍກຽດຊັງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ. ຜ່ານການພິພາກສາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ; ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສຸກ ແລະ ບໍ່ມີການຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຊົງສ້າງ, ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈໃຫ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍຖືກຕິດຕາມໂດຍການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ໂດຍຜ່ານສິ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອນຈຶ່ງຈະຮຽນຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະກຳຈັດຕົນເອງໃຫ້ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ". ເປໂຕອະທິຖານແບບນີ້, ສະແຫວງຫາແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງເວົ້າໄດ້ວ່າ ລາວໄດ້ໄປເຖິງຂອບເຂດທີ່ສູງຫຼາຍ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເພິ່ນສາມາດຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຍັງໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເພິ່ນກ່າວໂທດຄວາມສຳນຶກຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງສາມາດຢູ່ເໜືອມາດຕະຖານຂອງຄວາມສຳນຶກ. ຄຳອະທິຖານຂອງເພິ່ນສືບຕໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຈົນຄວາມປາຖະໜາຂອງເພິ່ນຍິ່ງສູງຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ເພິ່ນມີສຳລັບພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເພິ່ນໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດແສນທໍລະມານ, ເພິ່ນກໍຍັງບໍ່ລືມທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນກໍຍັງສະແຫວງຫາເພື່ອບັນລຸຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຄຳອະທິຖານຂອງເພິ່ນ ໄດ້ກ່າວຄຳເວົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ສຳເລັດຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າການຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຊາຕານ, ບໍ່ໄດ້ປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຍັງດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງເນື້ອໜັງ. ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນອັບອາຍ ແລ້ວປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະມອບຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ບໍ່ມອບແມ່ນແຕ່ສ່ວນເລັກນ້ອຍຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບຊາຕານ ຍ້ອນຊາຕານເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງເພິ່ນສະແຫວງຫາໃນທິດທາງນີ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເພິ່ນກໍຍິ່ງໄດ້ຮັບການສຳຜັດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ກໍຍິ່ງສູງຂຶ້ນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ເພິ່ນໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ເພິ່ນຄວນປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຄວນກັບຄືນມາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຂອບເຂດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ. ເພິ່ນກຳລັງຢູ່ເໜືອອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຄວາມສຸກ ແລະ

ຄວາມມ່ວນຊື່ນທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະສົບກັບທັງການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ "ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການຕີສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ທ່າມກາງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າສິ່ງນັ້ນຈະນຳມາສູ່ຄວາມຍາກລຳບາກຫຍັງກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະທົນທຸກຕໍ່ກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ. ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການສາບແຊ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈັບປວດໂດຍການດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການອວຍພອນຂອງຊາຕານ. ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງໂດຍການດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍນຳຄວາມປິຕິຍິນດີອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ. ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຊອບທຳ ແລະ ສັກສິດ; ມັນແມ່ນເພື່ອຊຳລະລ້າງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລອດພົ້ນ. ຂ້ານ້ອຍເລືອກທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍທ່າມກາງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເພື່ອຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ; ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງຈາກພຣະອົງ; ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ, ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກຂູດຮີດ ແລະ ຖືກຫຼອກລວງໂດຍຊາຕານ. ຂ້ານ້ອຍ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຊົງສ້າງນີ້ ຄວນຖືກພຣະອົງໃຊ້, ຖືກພຣະອົງຄອບຄອງ, ຖືກພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ ຖືກພຣະອົງຕີສອນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍຄວນຖືກພຣະອົງສາບແຊ່ງ. ຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຍິນດີເມື່ອພຣະອົງເຕັມໃຈທີ່ຈະອວຍພອນຂ້ານ້ອຍ ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ ນັ້ນກໍຄື: ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນຫັກຫຼັງພຣະອົງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ຫຼື ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄວນຖືກຂູດຮີດໂດຍຊາຕານ. ຂ້ານ້ອຍຄວນເປັນມ້າ ຫຼື ງົວຂອງພຣະອົງ ແທນທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດເພື່ອຊາຕານ. ຂ້ານ້ອຍຂໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການຕີສອນຂອງພຣະອົງໂດຍປາສະຈາກຄວາມສຸກທາງຮ່າງກາຍຈະຫຼາຍກວ່າ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະນຳຄວາມຊື່ນຊົມມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຕ້ອງສູນເສຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມສຸກກັບການຖືກຕີສອນ ແລະ ຖືກພິພາກສາໂດຍພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນການອວຍພອນທີ່ດີສຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະຄຸນທີ່ດີສຸດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງສະຫງ່າງາມ ແລະ ໂກດຮ້າຍຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມພຣະອົງໄດ້,

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຮັກພຣະອົງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ.
ຂ້ານ້ອຍເລືອກທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍເລືອກທີ່ຈະຖືກສາບແຊ່ງ, ຕີສອນ ແລະ ຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ຫຼື ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະຟ້າວ ແລະ ຫຍຸ້ງເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ ຢ່າວ່າແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຕັມໃຈດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອເນື້ອໜັງເລີຍ".
ຄວາມຮັກຂອງເປໂຕເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ. ນີ້ແມ່ນປະສົບການຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເປັນຂອບເຂດສູງສຸດຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ. ເພິ່ນຍອມຮັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຖືວ່າອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເປໂຕທີ່ຈະມີຄ່າຫຼາຍກວ່ານີ້ອີກ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ "ຊາຕານມອບຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທາງວັດຖຸໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຖືວ່າພວກມັນມີຄ່າ. ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ໃນສິ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ, ໃນສິ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພົບຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະ ໃນສິ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍເປັນສຸກ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ຂ້ານ້ອຍຈະຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ, ຈະຍັງຖືກມັນຄວບຄຸມ ແລະ ຖືກມັນບັນຊາ. ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ກາຍມາເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ຈັກເທື່ອ
ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທໄດ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ອຸທິດຕົວຕົນທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ.
ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອວຍພອນຂ້ານ້ອຍ,
ປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍປາສະຈາກຄວາມສຸກສະບາຍຢູ່ພາຍໃນ,
ເໝືອນກັບວ່າມີໄຟທີ່ກຳລັງໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມສຸກ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍອອກຫ່າງຂ້ານ້ອຍເລີຍ, ໃນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຊື່ນຊົມໃນສິ່ງນີ້; ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່ານີ້ໃນຊີວິດອີກແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນການປົກປ້ອງ ແລະ ການດູແລຂອງພຣະອົງກາຍມາເປັນການຕີສອນ, ການພິພາກສາ, ການສາບແຊ່ງ ແລະ ການຂ້ຽນຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຈະຊື່ນຊົມຍິນດີໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຊຳລະລ້າງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ປ່ຽນແປງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດີກວ່າ, ສາມາດນຳຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃກ້ຊິດພຣະເຈົ້າ, ສາມາດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ.
ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາມາດປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ ແລະ

ນຳຂ້ານ້ອຍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັບໃຊ້ຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດອຸທິດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ໃຫ້ກັບພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ຍັບຍັ້ງສິ່ງໃດເລີຍ, ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ຂ້ານ້ອຍພໍໃຈຢ່າງເຕັມປ່ຽມ. ແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ ແລະ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື ວິທີທາງທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້. ມີພຽງແຕ່ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍໜີປະຂ້ານ້ອຍຈັກເທື່ອ, ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການພິພາກສາທີ່ສະຫງ່າງາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ສູງສຸດ ແລະ ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນການອວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນປັດຈຸບັນ”. ນີ້ແມ່ນຂອບເຂດສູງສຸດທີ່ເປໂຕໄດ້ຜະເຊີນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 526)

ມະນຸດດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົາດຳລົງຊີວິດໃນນະລົກແຫ່ງມະນຸດ ແລະ ປາສະຈາກການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດແມ່ນສົກກະປົກຄືກັນກັບຊາຕານ. ແລ້ວມະນຸດຈະບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເປໂຕເຊື່ອວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນການປົກປ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະຄຸນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງມະນຸດ. ມີແຕ່ຜ່ານການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກຽດຊັງເນື້ອໜັງ ແລະ ກຽດຊັງຊາຕານ. ວິໄນທີ່ເຄັ່ງຄັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍມະນຸດໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ,

ມັນປົດປ່ອຍເຂົາໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກໂລກນ້ອຍໆຂອງເຂົາເອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ມີຄວາມລອດພົ້ນທີ່ດີກວ່າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາອີກແລ້ວ! ເປໂຕອະທິຖານວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມອບຄວາມສຸກ ຫຼື ສັນຕິສຸກໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມທົນທຸກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຕີສອນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງບໍ່ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສະບາຍໃຈ. ໃນປັດຈຸບັນ, ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນການປົກປ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍປົກປ້ອງຂ້ານ້ອຍ.

ພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການທົດລອງ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຊີວິດແຫ່ງການທົນທຸກ". ເປໂຕສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ການປົກປ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພາະວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນນິໄສຂອງເຂົາ, ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຍອມໃຫ້ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າອອກໄປຈາກເຂົາ, ເພື່ອວ່າ ເຂົາຈະສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກການໃຊ້ເລ່ຫຼ່ຽມຫຼອກລວງ ແລະ ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີການອວຍພອນ, ພຣະຄຸນ ຫຼື ການປົກປ້ອງທີ່ດີກວ່ານີ້ສຳລັບມະນຸດ. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຊົ່ວຊ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເປໂຕໄດ້ອະທິຖານວ່າ "ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມສຸກຫຼາຍ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ; ເມື່ອພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ

ມີຄວາມສຸກຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ເຖິງແມ່ນມີນໍ້າຕາ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າ ຄວາມໂສກເສົ້ານີ້ກໍເປັນຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຍ້ອນຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້ານ້ອຍ.
ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງໄຫ້ກໍເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈ ກໍເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະບັນລຸຂອບເຂດນີ້, ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ.
ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳການປົກປ້ອງມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໄດ້ມອບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ; ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງດີເລີດກວ່າຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ. ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງເຫັນຫຼາຍຂຶ້ນວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອສະຫວັນ ແລະ ດີກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ. ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມອບຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ. ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ ເຖິງກັບວ່າເກືອບຕາຍ, ພວກມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສູງສຸດ. ຖ້າການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າອອກຫ່າງຈາກຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ. ແລ້ວເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຈະມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ? ຖ້າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍໄປ, ມັນຈະເປັນເໝືອນກັບວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ, ເໝືອນກັບວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພຣະອົງມອບຄວາມເຈັບປ່ວຍໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເອົາອິດສະລະພາບຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ, ຂ້ານ້ອຍສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້, ແຕ່ຖ້າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍໄປ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີທາງດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້.

ຖ້າຂ້ານ້ອຍປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສູນເສຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງເກີນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະພັນລະນາໄດ້. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມມືດດັ່ງກ່າວ, ຊີວິດດັ່ງກ່າວ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດອົດທົນຢູ່ໄດ້. ການທີ່ມີພຣະອົງຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍເປັນເໝືອນກັບການເຫັນພຣະອົງ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດປະຖິ້ມພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງພຣະອົງຂໍຢ່າເອົາຄວາມສຸກສະບາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນໄປຈາກຂ້ານ້ອຍເທີດ ເຖິງແມ່ນມັນເປັນພຽງຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳທີ່ເຮັດໃຫ້ໝັ້ນໃຈກໍຕາມ. ຂ້ານ້ອຍຊື່ນຊົມໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງໄດ້; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັກພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຼັ່ງນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ຊີວິດແບບນີ້ມີຄວາມໝາຍຍິ່ງກວ່າ, ສາມາດປັບປຸງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ສາມາດປ່ຽນແປງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຈິງທີ່ສິ່ງຊົງສ້າງຄວນໄດ້ຮັບ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 527)

ຊີວິດທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ດຳລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ. ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ສົກກະປົກ, ໃນຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມວ່າງເປົ່າ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ຄຸນຄ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍປາສະຈາກຄວາມກັງວົນເພື່ອເນື້ອໜັງ, ເພື່ອຕັນຫາ ແລະ ເພື່ອຊາຕານ. ບໍ່ມີຄຸນຄ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມຈິງທີ່ຈະປົດປ່ອຍເຂົາໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ອ່ານພຣະຄຳພີ, ເຂົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວິທີການປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກການຄອບຄຸມແຫ່ງອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆ, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມລັບນີ້, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈມັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະກຽດຊັງຊາຕານ ແລະ ກຽດຊັງເນື້ອໜັງ,

ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນແຫ່ງບ້ວງແຮ້ວຂອງຊາຕານ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເສຍໃຈຕໍ່ການກະທຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຈົ້າສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຍິ່ງມີຈິດໃຈທີ່ສະຫງົບສຸກ ແລະ ຮູ້ສຶກມີຄວາມສະຫງົບຢ່າງໃຫຍ່. ຄວາມສະຫງົບຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຈົ້າເສື່ອມຊາມບໍ? ຈິດໃຈທີ່ສະຫງົບສຸກນີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າບໍ?
ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນນະລົກແຫ່ງມະນຸດ, ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຄວາມມືດຂອງຊາຕານ; ທົ່ວດິນແດນ, ຜີຮ້າຍດຳລົງຢູ່ກັບມະນຸດ ໂດຍລ່ວງລໍ້າເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວິມານທີ່ສວຍງາມ. ບ່ອນທີ່ເຈົ້າຢູ່ແມ່ນອານາຈັກຂອງມານຮ້າຍ, ນະລົກຂອງມະນຸດ, ໂລກເບື້ອງລຸ່ມ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ຖືກຊຳລະລ້າງ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະມີຄວາມສົກກະປົກ; ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ດູແລໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຂົາກໍຍັງເປັນຊະເລີຍຂອງຊາຕານ; ຖ້າເຂົາບໍ່ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຕີສອນ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຫົນທາງຫຼົບໜີຈາກການກົດຂີ່ຂອງອິດທິພົນມືດຂອງຊາຕານ. ນິໄສເສື່ອມຊາມທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກມາ ແລະ ຄວາມປະພຶດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ. ຖ້າຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ນິໄສຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຕີສອນ, ແລ້ວການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຈະຍັງຖືກຄວບຄຸມໂດຍການຄອບງຳຂອງຊາຕານ, ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ, ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຖືກລໍ້ລວງໂດຍຊາຕານ ແລະ ການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍກຳມືຂອງຊາຕານ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າຢູ່ໄກສໍ່າໃດຈາກມາດຕະຖານຂອງເປໂຕ? ເຈົ້າມີຄວາມສາມາດແບບນັ້ນບໍ? ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນຫຼາຍສໍ່າໃດ? ເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ເປໂຕຮຽນຮູ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ? ໃນປັດຈຸບັນ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້, ເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ນີ້ໃນອະນາຄົດໄດ້ບໍ? ຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ຂີ້ຢ້ານຄືກັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາເລີຍ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາສັນຕິສຸກແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງຖືກຊຳລະລ້າງໄດ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະກັບຄືນໄປຫາຊາຕານ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນຊາຕານ ແລະ ເນື້ອໜັງ. ດັ່ງສະພາບໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບການຖືກຊຳລະລ້າງ ຫຼື ການເຂົ້າສູ່ປະສົບການຊີວິດທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເດີມ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ແນວໃດ?

ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດກໍບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດຂອງຊາຕານໄດ້. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາຕໍ່ການປ່ຽນແປງໃນນິໄສຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ຈິງຈັງກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ຄືກັບຄົນທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນສາສະໜາ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດຕາມພິທີກຳ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມງານຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນປະຈຳເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເສຍເວລາໄປຊື່ໆບໍ? ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຖ້າມະນຸດບໍ່ຈິງໃຈກ່ຽວກັບບັນຫາຊີວິດ, ບໍ່ສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ, ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ສາເຫດທີ່ພາລະກິດນີ້ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດ. ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບບໍ່? ໃນລະຫວ່າງການຕີສອນແບບນີ້, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ດຽວກັນກັບເປໂຕບໍ? ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 528)

ສຳລັບຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນຂາດບໍ່ໄດ້; ມີແຕ່ເມື່ອເຂົາຖືກເອົາຊະນະເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຜະເຊີນກັບພາລະກິດແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຍັງ ຖ້າມີພຽງແຕ່ການປະຕິບັດໃນບົດບາດແຫ່ງການຖືກເອົາຊະນະ ເຊິ່ງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເໝາະສົມແກ່ການນຳໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງມີສ່ວນໃນການຂະຫຍາຍຂ່າວປະເສີດ, ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງ ແລະ ການຟື້ນຟູຕົວເຈົ້າເອງຄືນໃໝ່ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງໃນຊີວິດ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດເທື່ອລະບາດກ້າວນີ້, ຄັ້ງໜຶ່ງ ເຈົ້າເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ ແລະ ຄົນຂັດຂວາງ, ແຕ່ຖ້າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ

ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເປັນເປໂຕ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຕາມເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ສະນັ້ນ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຄຳພະຍານ ແລະ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ "ໃນພາລະກິດເທື່ອລະບາດກ້າວນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍອມຮັບພາລະກິດແຫ່ງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ, ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໄວ້. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ນຳການອວຍພອນ ແລະ ພຣະຄຸນມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ; ແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ປົກປ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍລິສຸດ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະທຳທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າ ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ຄົນໜຶ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ຊື່ນຊົມກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນຄື ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຄວນຊື່ນຊົມໃນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊື່ນຊົມໃນການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ເພາະອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ຄວາມຊື່ນຊົມຂອງມະນຸດ. ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຜູ້ຄົນຄວນຊື່ນຊົມກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ມີການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍກໍໂຊກດີທີ່ໄດ້ເຫັນມັນ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເປັນສຸກ". ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຍ່າງໂດຍຄົນທີ່ປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວເປັນເໝືອນກັບເປໂຕ; ພວກເຂົາມີປະສົບດຽວກັນກັບເປໂຕ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຍັງແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ ຄົນທີ່ປະກອບມີຄວາມຈິງ. ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ໃນລະຫວ່າງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍຈະປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນແນ່ນອນ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 529)

ອາດາມ ແລະ ເອວາທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ເປັນຄົນທີ່ບໍລິສຸດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນສວນເອເດັນ ພວກເຂົາບໍລິສຸດ, ບໍ່ໄດ້ມີມົນທິນຈາກຄວາມສົກກະປົກເລີຍ. ພວກເຂົາຊື່ສັດກັບພຣະເຢໂຮວາອີກດ້ວຍ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການຫັກຫຼັງພຣະເຢໂຮວາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາປາສະຈາກການລົບກວນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ, ປາສະຈາກພິດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດຊາດ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສວນເອເດັນ, ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປື້ອນດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກໃດເລີຍ, ບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄອງໂດຍເນື້ອໜັງ ແລະ ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ. ຕໍ່ມາ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກຊາຕານລໍ້ລວງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີພິດຂອງງູ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຫັກຫຼັງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພວກເຂົາບໍລິສຸດ ແລະ ເຄົາລົບພຣະເຢໂຮວາ; ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນມະນຸດ. ຕໍ່ມາ, ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກຊາຕານລໍ້ລວງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງການຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ສູນເສຍລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງມະນຸດ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ມະນຸດມີລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ. ໃນເວລານັ້ນ, ມະນຸດເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດກໍກາຍມາເປັນສັດ. ຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກ, ປາສະຈາກຄວາມດີ ຫຼື ຄວາມບໍລິສຸດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊາຕານບໍ? ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ຫຼື ຖືກຊຳລະລ້າງ. ເຈົ້າຍັງດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ ແລະ ຍັງບໍ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຍັງບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ? ເພາະຄົນແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຊີວິດ ຫຼື ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປາຖະໜາຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມສະບາຍຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຮູບຮ່າງດັ້ງເດີມຂອງມະນຸດຕາມທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືນ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຊາກສົບທີ່ຍ່າງໄດ້, ພວກເຂົາເປັນຄົນຕາຍທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ! ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງຝ່າຍວິນຍານ, ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ

ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ພໍໃຈກັບການຖືກເອົາຊະນະໃນດ້ານລົບເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ບໍລິສຸດ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຍ້ອນວ່າ ຖ້າເຂົາປາສະຈາກຄວາມຈິງ, ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນຄົນທີ່ເໝືອນກັບເປໂຕ, ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄວາມຈິງແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ກະຫາຍຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນ. ຄວາມລອດພົ້ນນີ້ແມ່ນມີໄວ້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ກະຫາຍຫາເພື່ອຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບເອົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາພວກເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ພວກເຈົ້າຮັບເອົາພຣະເຈົ້າເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາພວກເຈົ້າໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ໃນເວລາສຸດທ້າຍ ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຈົ້ານຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາພວກເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້; ໃນເວລາດຽວກັນ, ພວກເຈົ້າຍັງຈະໄດ້ຮັບເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ສູງທີ່ສຸດ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດ, ພວກເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງໄດ້ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດຄ້າຍຄືກັບຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ເຈົ້າເປັນຊາກສົບທີ່ຍ່າງໄດ້ ແລະ ເປັນສັດ ເພາະເຈົ້າປາສະຈາກຄວາມຈິງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າປາສະຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນຕາຍທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ! ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເປັນພະຍານຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັບເອົາກໍເປັນພຽງແຕ່ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ເລັກນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ປະກອບດ້ວຍວິນຍານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ, ຜົນກໍຄື ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຟື້ນຄືນໃໝ່ ຫຼື ຖືກປ່ຽນແປງເລີຍ; ເຈົ້າກໍຍັງເປັນຕົວຕົນເດີມຂອງເຈົ້າຄືເກົ່າ, ເຈົ້າຍັງເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ຖືກຊຳລະລ້າງ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 530)

ໃນປັດຈຸບັນ, ບາງຄົນສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຖືກໃຊ້ໂດຍກົງ. ສຳລັບພຣະທຳທີ່ກ່າວໄວ້ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຊ້ຜູ້ຄົນ, ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດສຳເລັດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ການມາເຖິງຂອງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຊ່ວງໄລຍະທີ່ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈະກຳນົດວ່າ ມະນຸດຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຳຈັດ ຫຼື ຖືກໃຊ້. ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນຕົວຢ່າງແຫ່ງຄວາມຂີ້ຄ້ານ ແລະ ຄວາມຄິດລົບ; ພວກເຂົາເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍໄປກວ່າຄວາມແຕກຕ່າງ. ມີແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ເຂົາໄດ້ບັນລຸການປ່ຽນແປງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ ເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຕ້ອງການສິ່ງໃດ, ການຖືກເອົາຊະນະ ຫຼື ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງໃດ? ເຈົ້າບັນລຸເງື່ອນໄຂໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວບໍ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຈົ້າຍັງຂາດ? ເຈົ້າຄວນຈັດກຽມຕົນເອງແນວໃດ ແລະ ເຈົ້າຄວນທົດແທນຄວາມຂາດເຂີນຂອງເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບຢ່າງສົມບູນແນວໃດ? ເຈົ້າຮຽກຮ້ອງທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ສະນັ້ນ ເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດບໍ? ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຜະເຊີນກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອເຈົ້າອາດຈະຖືກພຣະເຈົ້າຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດບໍ? ເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກຊຳລະລ້າງ, ສະນັ້ນ ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາບໍ? ເຈົ້າຮຽກຮ້ອງທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເຈົ້າແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ; ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດນີ້ ທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາທີ່ເຈົ້າປະສົບແມ່ນໄດ້ຊຳລະລ້າງເຈົ້າແລ້ວບໍ? ມັນໄດ້ປ່ຽນແປງເຈົ້າແລ້ວບໍ? ມັນມີຜົນສະທ້ອນຫຍັງແດ່ໃນຕົວເຈົ້າ? ເຈົ້າເມື່ອຍກັບພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງໃນປັດຈຸບັນນີ້ແລ້ວບໍ ເຊັ່ນ: ການສາບແຊ່ງ, ການພິພາກສາ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ຫຼື ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພວກມັນເປັນປະໂຫຍດກັບເຈົ້າຫຼາຍບໍ? ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍ້ອນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮັກພຣະອົງ? ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະຄຸນເລັກນ້ອຍບໍ? ຫຼື ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມສຸກ? ຫຼື ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊຳລະລ້າງໂດຍການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ? ແມ່ນຫຍັງກັນແທ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ?

ເປໂຕໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂໃດແດ່ເພື່ອທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ? ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແມ່ນຫຍັງຄືຫົນທາງທີ່ສຳຄັນທີ່ຖືກສຳແດງອອກ? ເພິ່ນຮັກພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເພາະເພິ່ນປາຖະໜາພຣະອົງບໍ່ ຫຼື ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້ ຫຼື ຍ້ອນເພິ່ນຖືກຕຳນິຕິເຕືອນ? ຫຼື ເພິ່ນຮັກພຣະເຢຊູເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ເພາະເພິ່ນໄດ້ຮັບການທົນທຸກແຫ່ງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ແລະ ໄດ້ມາຮູ້ຈັກຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່? ຄວາມຮັກຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຍິ່ງບໍລິສຸດຂຶ້ນ ຍ້ອນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຍ້ອນສິ່ງອື່ນ? ມັນແມ່ນສິ່ງໃດ? ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນໃນປັດຈຸບັນ ພຣະອົງໄດ້ມອບການອວຍພອນໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງບໍ່? ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ ຫຼັງຈາກທີ່ຍອມຮັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ຈົນວ່າເຈົ້າໝັ້ນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ? ຄືກັບເປໂຕ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງພຽງພໍ?

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຈະຖືກເອົາຊະນະຫຼັງຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາບໍ່ ຫຼື ຖືກຊຳລະລ້າງ, ຖືກປົກປ້ອງ ແລະ ຖືກດູແລຫຼັງຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ? ໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ? ຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍບໍ່ ຫຼື ມັນບໍ່ມີຈຸດໝາຍ ແລະ ປາສະຈາກຄຸນຄ່າ? ເຈົ້າຕ້ອງການເນື້ອໜັງບໍ່ ຫຼື ເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຈິງ? ເຈົ້າປາຖະໜາການພິພາກສາບໍ່ ຫຼື ຄວາມສະບາຍ? ເມື່ອໄດ້ມີປະສົບການຫຼາຍຢ່າງກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນເດີນຕາມເສັ້ນທາງນີ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າຄວນນຳຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແນວໃດ? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ບັນລຸຜົນຫຍັງບໍ່ໃນຕົວເຈົ້າ?

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າ ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນສິ່ງໃດ ແລະ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຂະໜາດໃດ! ປາກເຈົ້າບອກວ່າ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມ ແມ່ນອຸປະນິໄສເດີມ ແລະ ເສື່ອມຊາມ; ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະມີຄວາມສຳນຶກ. ຄົນປະເພດນີ້ຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄົນປະເພດນີ້ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າບໍ່? ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຍອມຮັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າ.

ໃນວຽກງານຂອງເຈົ້າ, ທາງເຂົ້າເຖິງຂອງເຈົ້າ, ຄຳເວົ້າທີ່ເຈົ້າເວົ້າອອກມາ ແລະ ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ມີການສຳແດງເຖິງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີການເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາບໍ? ຄົນປະເພດນີ້ຈະສາມາດເປັນເປໂຕໄດ້ບໍ? ຄົນທີ່ເປັນຄືກັບເປໂຕມີພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ ແຕ່ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຕາມບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ແມ່ນຫຍັງຄືເງື່ອນໄຂທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ? ຄຳອະທິຖານຂອງເປໂຕເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງເພິ່ນບໍ? ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນບໍ? ເປໂຕມີແຕ່ອະທິຖານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດບໍ? ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າແມ່ນເພື່ອແກ່ຜູ້ໃດ? ເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ການຊຳລະລ້າງໃນລະຫວ່າງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດບໍ? ການພິພາກສາທຸກຢ່າງບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ມີແຕ່ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມສຸກເທົ່ານັ້ນ, ມີແຕ່ການອວຍພອນທາງວັດຖຸ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນປະໂຫຍດກັບຊີວິດຂອງມະນຸດ? ຖ້າມະນຸດດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສະບາຍ ແລະ ສະດວກ ໂດຍປາສະຈາກຊີວິດແຫ່ງການພິພາກສາ, ພວກເຂົາຈະສາມາດຖືກຊຳລະລ້າງໄດ້ບໍ? ຖ້າມະນຸດປາຖະໜາທີ່ຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ, ພວກເຂົາຄວນຍອມຮັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນເລືອກເສັ້ນທາງໃດໃນປັດຈຸບັນ?

(ຄັດຈາກບົດ "ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 531)

ເມື່ອກ່າວເຖິງເປໂຕ, ຜູ້ຄົນແມ່ນມີແຕ່ສິ່ງດີໆທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບລາວໂດຍບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ. ພວກເຂົາສາມາດຈື່ໄດ້ເຖິງສາມຄັ້ງທີ່ລາວບໍ່ຍອມຮັບພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ລາວທົດສອບພຣະເຈົ້າໂດຍການໃຫ້ບໍລິການແກ່ຊາຕານ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຄືການຖືກຄຶງປີ້ນຫົວລົງຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະສຸມໃສ່ການອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເປໂຕຮູ້ຈັກເຮົາແນວໃດ ແລະ ຈຸດຈົບຂອງລາວເປັນແບບໃດ. ເປໂຕມີຄວາມສາມາດດີ ແຕ່ສະຖານະການຂອງລາວບໍ່ຄືກັນກັບໂປໂລ: ພໍ່ແມ່ຂອງລາວຂົ່ມເຫັງເຮົາ, ພວກເຂົາເປັນຜີສາດທີ່ຖືກຊາຕານຄອບງຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ສອນຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປໂຕ. ເປໂຕສະຫຼາດ, ມີພອນສະຫວັນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຫຼາຍຈາກພໍ່ແມ່ຂອງລາວໃນຕອນອາຍຸຍັງນ້ອຍ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ

ໃນຕອນທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ລາວໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນລາວບໍ່ເຄີຍຢຸດທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບເຮົາ ແລະ ຕໍ່ມາກໍໄດ້ຫັນຫຼັງຂອງລາວໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຍ້ອນລາວເຊື່ອວ່າ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນບວກແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ອອກຈາກພຣະອົງໂດຍກົງ ໂດຍບໍ່ຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ.
ຄວາມຂັດແຍ້ງຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເປໂຕໄດ້ມອບຄວາມຮູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກ່ຽວກັບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ລາວ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລາວຈຶ່ງສະແຫວງຫາເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສຸມໃສ່ແຕ່ການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ລະມັດລະວັງໃນໃຈຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງມີຄວາມອ່ອນໄຫວໃນຈິດໃຈຂອງລາວສະເໝີ ແລະ ສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງປະຕິບັດຕາມໃຈເຮົາໃນທຸກສິ່ງທີ່ລາວເຮັດ. ລາວຕັ້ງໃຈຢ່າງໝັ້ນຄົງ ກ່ຽວກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຜູ້ຄົນໃນອະດີດ ເພື່ອກະຕຸ້ນຕົວເອງ ໂດຍມີຄວາມຢ້ານກົວຢູ່ເລິກໆວ່າຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມລົ້ມເຫຼວ. ພ້ອມນັ້ນ ລາວຍັງໄດ້ຕັ້ງໃຈກັບການຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງທຸກຄົນ ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນດ້ານລົບ ແຕ່ສຳຄັນຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນໃນດ້ານບວກ, ລາວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໄວຂຶ້ນ ຈົນຄວາມຮູ້ຂອງລາວໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ໃນຕອນນັ້ນ ມັນບໍ່ຍາກທີ່ຈະຈິນຕະນາການເຖິງວິທີທີ່ລາວເອົາທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີມາຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ວິທີທີ່ລາວຍອມສະຫຼະສິດໃນການຕັດສິນໃຈ ກ່ຽວກັບອາຫານ, ເຄື່ອງໜຸ່ງ, ການນອນ ແລະ ບ່ອນທີ່ລາວອາໄສຢູ່ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ມາມີຄວາມສຸກກັບຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງເຮົາ ບົນພື້ນຖານຂອງການເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງ.
ເຮົາເຮັດໃຫ້ລາວໄດ້ຮັບການທົດລອງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ເຊິ່ງໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ແມ່ນການທົດລອງທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວຕາຍໄປເຄິ່ງໜຶ່ງ ແຕ່ໃນທ່າມກາງການທົດລອງເປັນຮ້ອຍເທື່ອນີ້ ລາວບໍ່ເຄີຍເສຍຄວາມເຊື່ອ ທີ່ມີໃນຕົວເຮົາ ຫຼື ຮູ້ສຶກຜິດຫວັງໃນຕົວເຮົາແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຄັ້ງ. ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າ ເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມລາວ, ລາວກໍຍັງບໍ່ໄດ້ໝົດກຳລັງໃຈ ແລະ ໄດ້ສືບຕໍ່ຮັກເຮົາໃນທາງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ຕາມຫຼັກການຂອງການປະຕິບັດໃນອະດີດ. ເຮົາໄດ້ບອກລາວວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ສັນລະເສີນລາວ ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວຈະໄດ້ຮັກເຮົາກໍຕາມ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຮົາຈະຂັບໄລ່ລາວໃຫ້ໄປຢູ່ໃນມືຂອງຊາຕານ. ແຕ່ໃນທ່າມກາງການທົດລອງດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງເປັນການທົດລອງທີ່ບໍ່ແມ່ນກັບເນື້ອໜັງຂອງລາວ ແຕ່ແມ່ນທາງພຣະທຳ, ລາວຍັງອະທິຖານເຖິງເຮົາ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ໃນທ່າມກາງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງ ແມ່ນມີມະນຸດໃດໜຶ່ງ, ສິ່ງຊົງສ້າງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງບໍ່

ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ເມື່ອພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກໍດີໃຈຫຼາຍກັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.

ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ, ເຖິງວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຄູ່ຄວນ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຖິງຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍອຳນາດ ແລະ ສະຕິປັນຍາ. ເຖິງວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງຂ້ານ້ອຍຈະທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກ ແຕ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ສຸກສະບາຍ. ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມອບຄຳສັນລະເສີນໃຫ້ແກ່ສະຕິປັນຍາ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະຕາຍຫຼັງຈາກຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕາຍດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຍິນດີໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ພຣະອົງບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນພຣະອົງແທ້ບໍ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງແທ້ບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ມີບາງຢ່າງໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ ທີ່ພຣະອົງບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະເຫັນ?"

ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງດັ່ງກ່າວ, ເຖິງວ່າ ເປໂຕບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແຕ່ມັນກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ລາວພາກພູມໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກມີກຽດ ທີ່ຖືກເຮົາໃຊ້ (ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາຈາກເຮົາ ເພື່ອວ່າ ມວນມະນຸດອາດຈະໄດ້ເຫັນລິດທານຸພາບ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ) ແລະ ລາວບໍ່ໂສກເສົ້າຈາກການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້. ຍ້ອນຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງລາວ ທີ່ມີຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ຍ້ອນພອນຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ລາວ, ລາວຈຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ມະນຸດເປັນພັນໆປີ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເອົາເປັນແບບຢ່າງບໍ? ຈົ່ງຄິດຢ່າງລະອຽດ ແລະ ຄິດໃຫ້ດີ ກ່ຽວກັບວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງໃຫ້ການບັນຍາຍຢ່າງຍາວກ່ຽວກັບເປໂຕ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄວນເປັນຫຼັກການໃນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 6" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 532)

ເປໂຕຕິດຕາມພຣະເຢຊູເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ລາວໄດ້ພົບເຫັນຫຼາຍສິ່ງໃນຕົວພຣະເຢຊູທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ມີ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ໜຶ່ງປີ, ລາວຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າຂອງສາວົກສິບສອງຄົນໂດຍພຣະເຢຊູ. (ແນ່ນອນວ່າ ນີ້ແມ່ນເລື່ອງຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້ທັງໝົດ). ໃນຊີວິດຂອງເປໂຕແລ້ວ ທຸກການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງສຳລັບລາວ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ການເທດສະໜາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນໄດ້ຈາລຶກເຂົ້າໃນໃຈຂອງລາວ. ລາວຄິດເຫັນຜູ້ອື່ນຫຼາຍ ແລະ ກໍອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະເຢຊູ ແລະ ລາວບໍ່ເຄີຍມີຄຳຕໍ່ວ່າຕໍ່ພຣະເຢຊູ.

ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງກາຍເປັນເພື່ອນເດີນທາງທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະເຢຊູໃນທົ່ວທຸກແຫ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງໄປ. ເປໂຕສັງເກດເບິ່ງການສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະທຳອັນອ່ອນໂຍນຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກິນ, ຊົງນຸ່ງ, ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເດີນທາງຂອງພຣະອົງ. ລາວປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນທຸກໆທາງ. ລາວບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຝ່າຍຖືກຕ້ອງ ແຕ່ລາວໄດ້ປະຖິ້ມສິ່ງລ້າຫຼັງທີ່ລາວມີໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ ໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳ. ໃນຕອນນັ້ນເອງທີ່ລາວຮູ້ສຶກວ່າ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນຢູ່ພາຍໃນກຳມືຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ລາວຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເລືອກເປັນຂອງຕົວເອງ ແລະນຳເອົາທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳມາເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ. ໃນຊີວິດຂອງເປໂຕ ລາວສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຝ່າຍຖືກຕ້ອງໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດກ່ຽວກັບຕົວພຣະອົງເອງ ແຕ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອຖືດ້ວຍຄວາມຮັກ. ໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງ, ເປໂຕແມ່ນສາມາດເຫັນໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເປັນ. ນີ້ເປັນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູ ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເປໂຕຮຽນແບບຕາມ. ໃນປະສົບການຂອງລາວ, ລາວຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຢຊູຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ລາວໄດ້ເວົ້າໃນບາງສິ່ງເຊັ່ນນີ້:

"ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊອກຫາພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໃນຈັກກະວານ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນສິ່ງມະຫັດສະຈັນຂອງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກໆສິ່ງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກອັນເລິກເຊິ່ງຕໍ່ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ. ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດດ້ວຍສາຍຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເອງເລີຍ. ໃນມື້ນີ້, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະອົງໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ການສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດຮັກພຣະອົງ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ; ເປັນໄປໄດ້ບໍ ທີ່ຄວາມໜ້າຮັກຈະຖືກຈຳກັດສະເພາະສະຖານະການໃນມື້ນີ້ເທົ່ານັ້ນ?" ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ກໍໄດ້ມີການພົບເຫັນຫຼາຍສິ່ງທີ່ໜ້າຮັກໃນຕົວເປໂຕເຊັ່ນກັນ.

ລາວເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູຫຼາຍ ແລະ ກໍແນ່ນອນທີ່ລາວຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວຈຳນວນໜຶ່ງ. ເມື່ອພຣະເຢຊູພາລາວໄປສະຖານທີ່ຕ່າງໆເພື່ອສະແດງທຳ, ລາວແມ່ນຖ່ອມຕົວ ແລະ ຟັງເທດສະໜາຂອງພຣະເຢຊູຕະຫຼອດ. ລາວບໍ່ເຄີຍອວດດີຍ້ອນລາວໄດ້ຕິດຕາມເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ຫຼັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ບອກລາວວ່າ ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມາ ແມ່ນເພື່ອຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ລາວກໍໂສກເສົ້າຫຼາຍ ແລະ ມັກຈະຫ້ອງໄຫ້ຢ່າງລັບໆເປັນປະຈຳ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມື້ "ໂຊກຮ້າຍ" ກໍໄດ້ມາເຖິງ. ຫຼັງຈາກພຣະເຢຊູຖືກຈັບກຸມ, ເປໂຕໄດ້ຫ້ອງໄຫ້ຜູ້ດຽວຢູ່ເຮືອຫາປາຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ອະທິຖານໃຫ້ສິ່ງນີ້ກາຍເປັນດີ ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງລາວ, ລາວຮູ້ດີວ່າ ມັນເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້. ລາວໂສກເສົ້າ ແລະ ຫ້ອງໄຫ້ເລື້ອຍໆ ຍ້ອນຜົນຈາກຄວາມຮັກ. ແນ່ນອນວ່າ ນີ້ແມ່ນຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ, ສະນັ້ນ ເມື່ອລາວຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ລາວໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ: "ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກໄປ ພຣະອົງຈະກັບຄືນມາຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງພວກຂ້ານ້ອຍບໍ? ພວກຂ້ານ້ອຍຍັງຈະສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້ບໍ?" ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຈະຂ້ອນຂ້າງເປັນຄຳເວົ້າແບບຊື່ໆ ແລະ ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຍັງເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະເຢຊູຮູ້ເຖິງລົດຊາດຂອງຄວາມທໍລະມານຂອງເປໂຕ, ສະນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມອ່ອນແອຂອງເປໂຕ: "ເປໂຕ, ເຮົາຮັກເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ເຖິງວ່າ ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າແມ່ນບໍ່ມີເຫດຜົນ, ພຣະບິດາໄດ້ສັນຍາວ່າ ຫຼັງຈາກການຄືນຊີບຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະປາກົດຕົວຕໍ່ມວນມະນຸດເປັນເວລາ 40 ມື້. ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອບໍວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາຈະປະທານຄວາມກະລຸນາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າເປັນປະຈຳ?" ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເປໂຕກໍສະບາຍໃຈຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ລາວກໍຍັງຮູ້ສຶກຢູ່ຕະຫຼອດວ່າ ມີອຸປະສັກໃນສິ່ງທີ່ສົມບູນ. ສະນັ້ນ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຄືນຊີບ, ພຣະອົງໄດ້ປາກົດຕໍ່ໜ້າລາວຢ່າງເປີດເຜີຍເປັນຄັ້ງທຳອິດ ແຕ່ເພື່ອຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເປໂຕສືບຕໍ່ຍຶດໝັ້ນກັບຄວາມຄິດຂອງລາວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິເສດອາຫານທີ່ເຫຼືອລົ້ນ ທີ່ເປໂຕໄດ້ກຽມໄວ້ໃຫ້ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ຫາຍຕົວໄປໃນພິບຕາ. ໃນເວລານັ້ນ ເປໂຕ ສຸດທ້າຍ ກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ ແລະ ໄດ້ຮັກພຣະເຢຊູຫຼາຍຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກການຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດຕໍ່ໜ້າເປໂຕເປັນປະຈຳ. ຫຼັງຈາກ 40 ມື້ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນໄປສະຫວັນ, ພຣະອົງໄດ້ປາກົດຕໍ່ໜ້າເປໂຕສາມຄັ້ງ. ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງປາກົດຕົວ ແມ່ນຕອນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃກ້ຈະສິ້ນສຸດ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່ໃກ້ຈະເລີ່ມຕົ້ນ.

ເປໂຕດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການຫາປາຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ລາວດຳລົງຊີວິດເພື່ອສະແດງທຳ. ໃນບັ້ນປາຍຊີວິດຂອງລາວ, ລາວໄດ້ຂຽນໜັງສືເຫຼັ້ມທຳອິດ ແລະ ເຫຼັ້ມທີສອງຂອງເປໂຕ ແລະ ລາວໄດ້ຂຽນໜັງສືອີກຫຼາຍສະບັບເຖິງຄຣິສຕະຈັກຟີລາເດລເຟຍໃນເວລານັ້ນ. ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນແມ່ນໄດ້ຖືກດົນບັນດານຈາກລາວ. ລາວບໍ່ເຄີຍສອນຜູ້ຄົນໂດຍອີງຕາມຄຸນວຸດທິຂອງຕົວເອງ ແຕ່ລາວໄດ້ສະໜອງວິທີທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ໃນຊີວິດຂອງລາວ, ລາວບໍ່ເຄີຍລືມການສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນຊ່ວງຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ລາວຍັງຄົງຖືກດົນໃຈ. ໃນຕອນທີ່ລາວຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຕາຍ ແລະ ລາວຈະປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນທຸກໆສິ່ງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາສິ່ງນີ້ກັບລາວ, ສະນັ້ນ ເມື່ອລາວອາຍຸ 53 ປີ (ຫຼາຍກວ່າ 20 ປີ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອອກຈາກພຣະເຢຊູ), ພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ລາວເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຕັດສິນໃຈຂອງລາວເປັນຈິງ. ໃນເຈັດປີຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເປໂຕໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງລາວເພື່ອຮູ້ຈັກກັບຕົວເອງ. ແລ້ວມື້ໜຶ່ງ ຫຼັງຈາກເຈັດປີເຫຼົ່ານັ້ນ, ລາວກໍຖືກຄຶງຢູ່ໄມ້ກາງແຂນໂດຍປີ້ນຫົວລົງ ເຊິ່ງເປັນການຈົບຊີວິດອັນພິເສດຂອງລາວ.

(ຄັດຈາກ "ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເປໂຕ" ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 533)

ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດແມ່ນຫຍັງ? "ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ" ແມ່ນອິດທິພົນຂອງຊາຕານທີ່ຫຼອກລວງ, ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ, ຜູກມັດ ແລະ ຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ; ອິດທິພົນຂອງຊາຕານແມ່ນອິດທິພົນທີ່ມີກິ່ນອາຍຂອງຄວາມຕາຍ. ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານຈະຈິບຫາຍ.

ເຈົ້າຈະໜີຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດໄດ້ແນວໃດ ຫຼັງຈາກຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລ້ວ? ຫຼັງຈາກເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຫັນຫົວໃຈເຂົ້າຫາພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ. ໃນຈຸດນີ້ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຍິນດີມອບກາຍໃຈທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລາດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າໄດ້ໜີພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດແລ້ວ. ຖ້າທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຄົນໜຶ່ງກະທຳເປັນສິ່ງທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຄົນນັ້ນກໍແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງ ແລະ ປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຫຼອກລວງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ, ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງແບບບໍ່ຈິງໃຈ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ຄົນລັກສະນະນີ້ທຸກຄົນແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາທັງໝົດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ບັນດາຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ. ແມ່ນແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍອາດຈະບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະອົງອາດຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີໄປ ແລະ ພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າສະເໝີໄປ. ມະນຸດພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈຶ່ງຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນກົດເກນເກົ່າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ຕາຍແລ້ວ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ມືດມົວ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນ, ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ. ເພາະສະນັ້ນ ມັນຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວວ່າ ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍອາດສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້ເຊັ່ນກັນ ເພາະວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດໃນພວກເຂົາ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ ຫຼື ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ; ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃຊ້ຊີວິດສ່ວນຫຼາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ສະແດງວ່າການມີຊີວິດຢູ່ຂອງບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ສູນເສຍຄວາມໝາຍແລ້ວ, ຢ່າວ່າແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຍອມແລ້ວ ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ; ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ, ແລະ ມີແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໜີພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້. ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ຖືກປ່ອຍວາງ, ຜູ້ທີ່ຖືກສິ່ງໃດໜຶ່ງຄວບຄຸມຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ສາມາດມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເປັນຜູ້ທີ່ຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ກົ່ນອາຍຂອງຄວາມຕາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ

ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາປັ່ນປ່ວນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ, ຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາທຳລາຍຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຫຼື ສ້າງຕັ້ງພັກພວກຂອງຕົນເອງ ຍິ່ງດຳລົງຊີວິດເລິກພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ; ພວກເຂົາຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມສຳພັນບໍ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ມັກປາຖະໜາໃນສິ່ງຫຼູຫຼາ, ຜູ້ທີ່ມັກເອົາປຽບຄົນອື່ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງຕົນ ແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈ, ບໍ່ຈິງຈັງຕໍ່ການປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຽງສະໜອງຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງຕົນ ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດເຊັ່ນກັນ ແລະ ປົກຫຸ້ມດ້ວຍຄວາມຕາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ກະທຳການທຸຈະລິດ ແລະ ຫຼອກລວງ ໃນເວລາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ຈິງໃຈ, ສໍ້ໂກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄິດເພື່ອຕົນເອງສະເໝີ ແມ່ນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕັ້ງໃຈປ່ຽນແປງນິໄສຕົນເອງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ.
(ຄັດຈາກບົດ "ຈົ່ງຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 534)

ຖ້າເຈົ້າຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍົກຍ້ອງ ກ່ອນອື່ນໝົດເຈົ້າຕ້ອງໜີຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດຂອງຊາຕານ, ເປີດໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນເຂົ້າຫາພຣະອົງຈົນໝົດຫົວໃຈ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ຫັນຫົວໃຈເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກເຈົ້າບໍ? ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງສຳຫຼວດຕົນເອງຕະຫຼອດເວລາ, ຕັ້ງໃຈກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປີດໃຈຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ຮັກພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ສະຫຼະຕົນເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງຢ່າງຊື່ສັດ. ຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດດັ່ງນີ້ ຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ.

ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສັດຊື່, ຜູ້ທີ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນກະທຳຢ່າງໜຶ່ງ ແຕ່ລັບຫຼັງກະທຳອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ສ້າງພາບຖ່ອມຕົນ, ອົດທົນ

ແລະ ມີຄວາມຮັກ ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວເປັນຄົນຮ້າຍກາດ ມີເວ່ລ່ຽມ ແລະ ບໍ່ຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ພວກເຂົາເປັນພວກງູດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ, ຜູ້ທີ່ໝັ້ນໃຈວ່າຕົນເອງເປັນຝ່າຍຖືກ ແລະ ຈອງຫອງ, ຜູ້ທີ່ອວດໂອ້ ແລະ ປົກປ້ອງສະຖານະພາບຂອງຕົນເອງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັກຊາຕານ ແລະ ຄັດຄ້ານຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານໂດຍສົມບູນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງໝົດໃຈ, ຜູ້ທີ່ເປັນຫວ່ງຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຂອງຄອບຄົວຢູ່ສະເໝີ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມປະຖິ້ມທຸກຢ່າງເພື່ອສະລະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ນອກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ໃນທຸກມື້ນີ້ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ພາລະຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ສາມາດມອບຫົວໃຈທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ບໍ່ສາມາດເອົາໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມາໃສ່ໃຈຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ສາມາດເອົາພາລະຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນພາລະຂອງຕົນເອງ; ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສ່ອງໃສ່ຄົນປະເພດນີ້ ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ພວກເຂົາກຳລັງຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ເສດຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາກິ້ງເກືອກຢູ່ໃນຕົມຮ່ວມກັບຊາຕານ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ ທັງເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປະສົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຢາກໜີອອກຈາກການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດໃດໆ. ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທຳໃນມະນຸດ, ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະອົງສ່ອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ

ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ມະນຸດ ຢູ່ໄດ້ພຽງໄລຍະສັ້ນ; ຖ້າມະນຸດບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທຳກໍຈະຜ່ານພວກເຂົາໄປ. ຖ້າມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາ; ຖ້າມະນຸດບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ມະນຸດທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບນິໄສເສື່ອມໂຊມ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການສະຖິດ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຈະຖືກປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ດຳລົງຕາມຂອບເຂດຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ເຈົ້າແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ. ມີພຽງເມື່ອເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມອບໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສະມາດບັນລຸຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າສັ່ງ, ເຈົ້າຕ້ອງເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານການມີຊີວິດ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ພຣະອົງກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຈາກໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທຳ ພ້ອມທັງບືຕິຍິນດີກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຈົ່ງຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 535)

ເພື່ອໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ທຳອິດເຈົ້າຕ້ອງຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງມີສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງ. ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບການໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ການບໍ່ມີສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ການໜີອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ການທີ່ມະນຸດຈະຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້

ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້.
ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງໝາຍເຖິງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຍອມເສຍສະລະເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງນີ້ຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນແປງ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ ແລະ ພວກເຂົາຈະປ່ຽນແປງດ້ວຍພາລະກິດທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ ຈົນໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດຈະສາມາດຮູ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນຕາມລຳດັບ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກາຍເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີແນວຄິດຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງຈະລັງກຽດແນວຄິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ການກະບົດທີ່ພວກເຂົາເຄີຍມີໃນເມື່ອກ່ອນອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ຈະນຳພາໄປສູ່ການມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໜີອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດກໍຈະໝົກໝຸ້ນຢູ່ກັບຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງຕົນເອງ ແລະ ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະບົດ; ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ປັດສະຍາຊີວິດ ລວມທັງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮັກຢ່າງດຽວຈາກມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງ. ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ການຮັກພຣະເຈົ້າເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ການເດີນທາງໄປມາເພື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ທັງໝົດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງບັນລຸໃຫ້ໄດ້. ທຸກສິ່ງຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ບົນພື້ນຖານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າມະນຸດບໍ່ກຽມພ້ອມດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍບໍ່ມີຫຍັງ ແຕ່ເປັນພຽງໜອນທີ່ຖືກຊາຕານຄອບຄຸມ. ຈົ່ງຊັ່ງຊາເບິ່ງວ່າ ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈັກຂໍ້ທີ່ຝັງເລິກຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ? ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຊີວິດທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຊີວິດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຍຶດຄອງຕົວເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງແທ້ໆທີ່ຄອບງຳຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ? ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຖືກຊາຕານຄວບຄຸມ ຫຼື ເຈົ້າຖືກຄອບງຳໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າອອກມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າໄດ້ອອກມາຈາກສະພາບທີ່ບໍ່ດີຜ່ານແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຈົ່ງຍຶດເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານຊີວິດ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນກະທຳ. ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ສະແດງວ່າເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ, ເຈົ້າກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໝິ່ນປະໝາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ; ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນລັກສະນະນີ້ຖືວ່າຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ. ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍປານໃດ? ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ? ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດໃນເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ? ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍໃນເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ? ເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດແລ້ວບໍ?

ການໜີອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ໃນແງ່ມຸມໜຶ່ງແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ອີກແງ່ມຸມໜຶ່ງແມ່ນຕ້ອງມີການຮ່ວມມືຢ່າງຈິງຈັງຈາກມະນຸດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າມະນຸດບໍ່ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ? ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຖ້າມະນຸດຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ມະນຸດກໍຈະສາມາດມອບຈິດໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ທີ່ຕ້ອງໃຊ້ເວລາຍາວນານຈຶ່ງເຮັດໄດ້ ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີແລ້ວ. ເພາະສະນັ້ນ ການເຂົ້າສູ່ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ພາຍໃນມື້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້. ເຮົາຍົກປະເດັນນີ້ຂຶ້ນມາເວົ້າໃນມື້ນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຮູ້ສະພາບຂອງຕົນເອງ; ການເຂົ້າສູ່ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນໄປໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າອິດທິພົນຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງ ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼີບໜີຈາກມັນໄດ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ການກຳຈັດມັນໃຫ້ໝົດໄປຈາກເຈົ້າຕາມລຳດັບ. ສຳລັບສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດຕໍ່ຈາກນັ້ນ ແມ່ນເປັນເລື່ອງຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລໍຖ້າຢູ່ເສີຍໆ. ມີແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຈົ່ງຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 536)

ພຣະທຳແຕ່ລະຂໍ້ໂຈມຕີຈຸດຕາຍຈຸດໃດຈຸດໜຶ່ງຂອງພວກເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຈັບປວດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ. ພຣະອົງເປີດເຜີຍຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ, ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຮົາ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຮົາ. ຈາກທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ຈົນເຖິງຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທຸກຢ່າງຂອງພວກເຮົາ, ທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຮົາຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນສະພາບຢ້ານກົວ, ເປັນສັ່ນເຊັນ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນທີ່ຈະປິດບັງຄວາມອັບອາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້. ພຣະອົງບອກເຮົາແຕ່ລະຢ່າງກ່ຽວກັບທຸກການກະທຳຂອງພວກເຮົາ, ຈຸດປະສົງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບດ້ວຍຕົວເອງຈັກເທື່ອ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ສົມບູນແບບທີ່ເປັນຕາສົມເພດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຮົາຢ່າງສົມບູນ. ພຣະອົງພິພາກສາພວກເຮົາທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ຕີສອນພວກເຮົາທີ່ໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ກ່າວໂທດພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ພວກເຮົາບໍ່ມີຈຸດເດັ່ນແຫ່ງການໄຖ່ບາບແມ່ນແຕ່ຢ່າງດຽວ, ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຮົາແມ່ນຊາຕານທີ່ມີຊີວິດຢູ່. ຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາຖືກທຳລາຍ, ພວກເຮົາບໍ່ກ້າຮຽກຮ້ອງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ຮັບຄວາມຫວັງຈາກພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມຝັນຂອງພວກເຮົາກໍຫາຍໄປຂ້າມຄືນ. ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາສາມາດຍອມຮັບໄດ້. ພາຍໃນໄລຍະຊ່ວງເວລາດຽວ, ພວກເຮົາສູນເສຍຄວາມສົມດຸນພາຍໃນຕົວພວກເຮົາ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະສືບຕໍ່ໃນໜົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າໄດ້ແນວໃດ ຫຼື ຈະສືບຕໍ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາໄດ້ແນວໃດ. ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນໄປຢູ່ທີ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍພົບພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັກເທື່ອ ຫຼື ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງເລີຍ. ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ຕາຂອງພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມຶນງົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາ ສອງຈິດສອງໃຈທີ່ບໍ່ເດັດຂາດ. ພວກເຮົາຕົກຕະລຶງ, ພວກເຮົາຜິດຫວັງ ແລະ ສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາກໍມີຄວາມໂມໂຫ ແລະ ຄວາມອັບປະຍົດທີ່ອົດກັ້ນບໍ່ໄດ້. ພວກເຮົາພະຍາຍາມລະບາຍ, ຫາທາງອອກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ສືບຕໍ່ລໍຖ້າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາອາດຖອກເທຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຮັບເອົາພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາເບິ່ງພາຍນອກຄືກັບວ່າທຸ່ນທ່ຽງ, ບໍ່ອວດດີ ຫຼື ຖ່ອມຕົວ, ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາເປັນທຸກໃຈກັບຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງການສູນເສຍທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກມາກ່ອນເລີຍ. ເຖິງວ່າບາງຄັ້ງ ພວກເຮົາອາດໃຈເຢັນແບບຜິດປົກກະຕິຢູ່ພາຍນອກ, ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາກໍພົດຍ້ອນຄວາມທໍລະມານຄືກັບທະເລທີ່ມີພາຍຸຮ້າຍແຮງ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ລົບລ້າງຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຝັນທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ນໍາຈຸດສິ້ນສຸດມາສູ່ຄວາມປາຖະໜາທີ່ສິ້ນເປືອງຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ວພກເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ເປີດອ່າວທະເລທີ່ເລິກຫຼາຍລະຫວ່າງພວກເຮົາ ແລະ ພຣະອົງເຊິ່ງແຮງເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມຂ້າມໄປ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງແມ່ນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລໍາບາກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊິ່ງເປັນຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍົກຍ້ອງກຽດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມບໍ່ທົນຂອງພຣະອົງຕໍ່ການກະທໍາຜິດຂອງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ, ດ້ວຍວ່າເມື່ອປຽບທຽບກັບຄວາມຕໍ່າຊ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງພວກເຮົາແລ້ວແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼືອເກີນ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຮູ້ເປັນຄັ້ງທໍາອິດວ່າ ພວກເຮົາອວດດີ ແລະ ໂອ້ອວດຫຼາຍພຽງໃດ, ແລະ ຮູ້ວ່າມະນຸດຈະບໍ່ມີທາງເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມດັ່ງກ່າວ, ເພື່ອກໍາຈັດທໍາມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ນີ້ຈາກຕົວພວກເຮົາເອງໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ເພື່ອຢຸດຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຊັງຕໍ່ພຣະອົງ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍິນດີທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ກະບົດຕໍ່ການຈັດແຈງ ແລະ ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງມອບຄວາມປາຖະໜາເພື່ອການຢູ່ລອດໃຫ້ກັບພວກເຮົາອີກຄັ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍິນດີທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ... ພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ອອກຈາກນະລົກ, ອອກຈາກເຫວແຫ່ງຄວາມມືດຂອງຄວາມຕາຍ... ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຮັບເອົາພວກເຮົາ, ເຊິ່ງເປັນຄົນກຸ່ມນີ້! ພຣະອົງໄດ້ຮັບໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ ແລະ ໄດ້ເອົາຊະນະສັດຕູຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະອົງແລ້ວ!

(ຄັດຈາກບົດ "ເບິ່ງການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການພິພາກສາ ແລະ ການຕິສອນຂອງພຣະອົງ"
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 537)

ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ໂຍນຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ບັນລຸການດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດສົມບູນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບອກການທຳນາຍ ຫຼື ຄວາມລຶກລັບໃດໆໄດ້, ເຈົ້າກໍຈະດຳເນີນຊີວິດ ແລະ ເປີດເຜີຍລັກສະນະຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມະນຸດກໍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ຈົນຜູ້ຄົນໄດ້ກາຍເປັນ "ຄົນຕາຍ". ດ້ວຍເຫດນີ້ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງ ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄືກັບ "ຄົນຕາຍ" ເຫຼົ່ານີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ມັນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນລຸກສະຫວ່າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເກີດໃໝ່ ແລະ ເມື່ອວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ເກີດໃໝ່, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະມີຊີວິດ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າເຖິງ "ຄົນຕາຍ", ເຮົາໝາຍເຖິງຊາກສົບທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ, ຜູ້ຄົນທີ່ວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕາຍຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ. ເມື່ອປະກາຍໄຟຊີວິດຖືກຈູດຂຶ້ນໃນວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນ, ແລ້ວຜູ້ຄົນກໍມີຊີວິດໃໝ່. ນັກບຸນທີ່ກ່າວເຖິງໃນເມື່ອກ່ອນ ໝາຍເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ມີຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແຕ່ເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້. ປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກໃນປະເທດຈີນໄດ້ອົດທົນກັບການຂົ່ມເຫັງທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ໄຮ້ມະນຸດສະທຳ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເຊິ່ງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່. ສະນັ້ນ, ການປຸກວິນຍານຂອງພວກເຂົາຕ້ອງເລີ່ມດ້ວຍທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ: ໃນທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ວິນຍານຂອງພວກເຂົາຕ້ອງຖືກປຸກຂຶ້ນມາ ເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອມື້ໜຶ່ງ ພວກເຂົາມີຊີວິດແລ້ວ, ກໍຈະບໍ່ມີສິ່ງກີດຂວາງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ທຸກຢ່າງຈະດຳເນີນໄປຢ່າງລຽບງ່າຍ. ໃນເວລານີ້, ສິ່ງນີ້ກໍຍັງຄົງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ດຳລົງຊີວິດໃນລັກສະນະທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດກະແສນໍ້າທີ່ອັນຕະລາຍເຖິງຕາຍຫຼາຍຢ່າງ; ພວກເຂົາຖືກອ້ອມຮອບດ້ວຍບັນຍາກາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ພວກເຂົາຂາດແຄນ. ຄຳເວົ້າຂອງບາງຄົນແບກຄວາມຕາຍ, ການກະທຳຂອງພວກເຂົາແບກຄວາມຕາຍ ແລະ ເກືອບໝົດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົານຳອອກມາໃນລັກສະນະທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດແມ່ນປະກອບມີຄວາມຕາຍ. ໃນມື້ນີ້, ຖ້າຜູ້ຄົນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະລົ້ມເຫຼວໃນໜ້າທີ່ນີ້, ຍ້ອນພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນມີຊີວິດຢ່າງສົມບູນເທື່ອ ແລະ ມີຄົນຕາຍຫຼາຍເກີນໄປໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ໃນມື້ນີ້, ບາງຄົນຖາມວ່າ

ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະແດງສັນຍານ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນບາງຢ່າງ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະສາມາດເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງວ່ອງໄວໃນບັນດາຊົນຕ່າງຊາດ. ຄົນຕາຍບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້; ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ມີພຽງຄົນມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນທຸກມື້ນີ້ກໍ່ເປັນ "ຄົນຕາຍ"; ມີຫຼາຍຄົນເກີນໄປທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄຸມແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໄດ້. ເມື່ອເປັນແບບນີ້, ພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະສາມາດເຜີຍແຜ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນໄດ້ແນວໃດ?

ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມຕາຍ, ຄົນທີ່ຖືກຊາຕາຄອບງຳ. ຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຖືກຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມຕາຍໄດ້; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດໄດ້. "ຄົນຕາຍ" ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃຊ້ພວກເຂົາໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄຳພະຍານຂອງຄົນທີ່ມີຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນຄົນຕາຍ ແລະ ພຣະອົງຂໍໃຫ້ຄົນທີ່ມີຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນຄົນຕາຍ ປະຕິບັດພາລະກິດສຳລັບພຣະອົງ. "ຄົນຕາຍ" ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເສີຍຊາໃນວິນຍານ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ ບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກຂູດຮີດໂດຍຊາຕານ. ຄົນຕາຍສະແດງຕົນເອງໂດຍການຢືນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຈິງ, ໂດຍການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂດຍການເປັນຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍ, ໜ້າລັງກຽດ, ຊົ່ວຮ້າຍ, ໂຫດຮ້າຍ, ບໍ່ຈິງໃຈ ແລະ ຫຼອກລວງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາມີຊີວິດ, ພວກເຂົາກໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຊາກສົບທີ່ຍ່າງ, ຫາຍໃຈ. ຄົນຕາຍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຮງໄກທີ່ຈະໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະອົງທັງໝົດ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຫຼອກລວງພຣະອົງ, ໝິ່ນປະໝາດພຣະອົງ ແລະ ທໍລະຍົດພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກຈາກລັກສະນະທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດກໍ່ເປີດເຜີຍເຖິງທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ຖ້າຜູ້ຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຕ້ອງຍອມຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ;

ພວກເຂົາຕ້ອງເຕັມໃຈຍອມຕໍ່ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕ້ອງເຕັມໃຈຮັບເອົາການວິຣານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກຈັດການໂດຍພຣະອົງ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໄວ້ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນທີ່ມີຊີວິດແມ່ນຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຕັມໃຈອຸທິດຕົນເອງ ແລະ ມີຄວາມສຸກທີ່ຈະວາງຊີວິດຂອງພວກເຂົາລົງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ເມື່ອຄົນທີ່ມີຊີວິດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຊາຕານຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ; ມີແຕ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດເຜີຍແຜ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ມີແຕ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີແຕ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນແທ້ຈິງ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນແມ່ນມີຊີວິດ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງດໍາລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມຕາຍ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ໃນລັກສະນະນີ້ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນຄົນຕາຍທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ, ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນເຄື່ອງມືຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຊະເລີຍຂອງຊາຕານ. ຄົນທີ່ມີຊີວິດທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນໄດ້ກາຍເປັນຄົນຕາຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສູນເສຍຄໍາພະຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ສູນເສຍມະນຸດຊາດ ທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງໜຶ່ງດຽວທີ່ມີລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະເອົາຄໍາພະຍານຂອງພຣະອົງກັບຄືນມາ ແລະ ເອົາຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສ້າງດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍໂດຍຊາຕານນັ້ນຄືນມາ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຟື້ນຄືນຊີບ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງເອົາພວກເຂົາກັບຄືນມາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາດໍາລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ຄົນຕາຍແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ, ຄົນທີ່ເສີຍຊາທີ່ສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ຄົນທີ່ມີຊີວິດແມ່ນຄົນທີ່ວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ເກີດໃໝ່, ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄໍາພະຍານ ແລະ ມີແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມີຊີວິດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຄົນທີ່ສາມາດແບມເຫັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ສາມາດຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທີ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ. ບາງຄົນສາມາດມີຊີວິດ ແລະ ບາງຄົນກໍບໍ່ສາມາດມີ; ສິ່ງນີ້ຂຶ້ນກັບວ່າ ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ບໍ່. ຫຼາຍຄົນໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດນຳສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄປປະຕິບັດໄດ້. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງໃດໆ ແລະ ຍັງຕັ້ງໃຈແຊກແຊງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃດໆສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດອຸທິດສິ່ງໃດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາຍັງໃຊ້ເງິນຂອງຄຣິສຕະຈັກຢ່າງລັບໆ ແລະ ກິນລ້າງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້ານຳອີກ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຕາຍແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຫຼືອທຸກຄົນ ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ມີສ່ວນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ; ມີແຕ່ຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງໄດ້. ນີ້ກໍຍ້ອນເພາະຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງເກີນໄປ ແລະ ໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນຕາຍ ແລະ ພວກເຂົາເກີນຄວາມລອດພົ້ນ; ພວກເຂົາຖືກຊູດຮີດໂດຍຊາຕານຈົນໝົດກັ່ງງ ແລະ ພວກເຂົາຊົ່ວຮ້າຍເກີນໄປໃນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນຈຳນວນໜ້ອຍຍັງບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ຫຼື ຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກສຸດຂີດສຳລັບພຣະເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຮັກອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງ, ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ພຣະເຈົ້າຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ທັງເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາ. ຖ້າບໍ່ມີພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະດີພຽງໃດ ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາຈະຍັງເປັນຂອງຄວາມຕາຍແລະ ພວກເຂົາຍັງຈະຕາຍຢູ່. ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາເຕັມໃຈຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ.

ຍ້ອນຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ມີຊີວິດຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນການທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ຄົນຕາຍຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການລົງໂທດ ແລະ ການສາບແຊ່ງຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ຍ້ອນວ່າການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເອງ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ; ຍ້ອນກົນອຸບາຍທີ່ເລ່ຫຼ່ຽມຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງ ແລະ ລົງສູ່ການລົງໂທດ; ຍ້ອນການກະທຳຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ແລະ ຍ້ອນຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ: ພຣະອົງອວຍພອນແກ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ສາບແຊ່ງຄົນຕາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ທ່າມກາງຄວາມຕາຍຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາຄົນທີ່ມີຊີວິດໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ສູ່ພອນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອໃຫ້ຢູ່ກັບພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ແຕ່ສຳລັບຄົນຕາຍ, ພຣະອົງຈະຕີພວກເຂົາ ແລະ ສົ່ງພວກເຂົາໄປສູ່ຄວາມຕາຍຢ່າງນິລັນດອນ; ພວກເຂົາແມ່ນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທຳລາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະເປັນຂອງຊາຕານຢູ່ສະເໝີໄປ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນຢ່າງຍຸຕິທຳ. ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ແມ່ນຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງການລົງໂທດຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ທັນແນ່ໃຈກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ໃນມື້ໜຶ່ງ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຈັດແຈງຈຸດຈົບຂອງມະນຸດໂດຍກົງ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຈະຈັດແຈງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈະຮູ້ວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງແມ່ນສິ່ງດຽວກັນ, ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດຜິດພາດໄດ້ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຍິ່ງບໍ່ມີສາມາດທີ່ຈະເຮັດຜິດພາດໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງຈະນຳເອົາຜູ້ທີ່ມີຊີວິດໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ; ໂດຍທີ່ບໍ່ຫຼາຍເກີນໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ແລະ ບໍ່ໜ້ອຍເກີນໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ສຳລັບຄົນຕາຍຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ, ພວກເຂົາຈະຖືກໂຍນເຂົ້າສູ່ຖໍ້າຂອງຊາຕານ.

(ຈາກບົດ "ເຈົ້າຄືບຸກຄົນທີ່ໄດ້ກັບມາມີຊີວິດແລ້ວບໍ?" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 538)

ກ່ອນອື່ນໝົດ
ບາດກ້າວທຳອິດຂອງເສັ້ນທາງແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່ຽວກັບມະນຸດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຫ່າງອອກຈາກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຂອງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອຂໍ້ສົງໄສທຸກປະການ ແລະ ເປັນຈິງທັງໝົດ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍປີທີ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເດີນ, ແລ້ວເຈົ້າເປັນຜູ້ເຊື່ອແທ້ບໍ? ເພື່ອບັນລຸຊີວິດຂອງມະນຸດປົກກະຕິ, ຊີວິດທຳມະດາຂອງມະນຸດທີ່ມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ບັນລຸບາດກ້າວທຳອິດໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນຜູ້ຄົນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ມີຮາກຖານ. ຖ້າແມ່ນແຕ່ຫຼັກການທີ່ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດຍັງຢູ່ເໜືອເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າໄດ້ແນວໃດ?
ການຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ
ໝາຍເຖິງການເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນພາລະກິດປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ມັນໝາຍເຖິງການຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່າງ. ຕອນນີ້ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່າງແມ່ນຕາມພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ແລະ ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳ; ທຸກສິ່ງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ບົນພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດສຳເລັດຫຍັງໄດ້ ແລະ ຈະບໍ່ເຫຼືອຫຍັງເລີຍ. ມີພຽງບົນຮາກຖານແຫ່ງການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການມາຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະເລີ່ມມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ, ບໍ່ມີການຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າແບບໃດທີ່ດີກວ່າການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ຜ່ານການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້ດີທີ່ສຸດໃນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງເນື້ອແທ້ຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະດຳລົງຊີວິດໃນເສັ້ນທາງທີ່ນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນໜ້ານີ້

ຜູ້ຄົນສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການສະແຫວງຫາຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ໂດຍການສະແຫວງຫາສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີ, ແຕ່ສິ່ງຕ່າງໆແມ່ນບໍ່ຄືເກົ່າແລ້ວໃນຕອນນີ້.
ຫາກປາສະຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ,
ຫາກປາສະຈາກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,
ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຳຈັດຖິ້ມໝົດທຸກຄົນ. ເພື່ອບັນລຸຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທຳມະດາ, ກ່ອນອື່ນ ຜູ້ຄົນຄວນກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ ຈຶ່ງຈະເກີດມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເຈົ້າຈະຮ່ວມມືແນວໃດ? ເຈົ້າຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານກ່ຽວກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສ້າງຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ:

1. ເຈົ້າເຊື່ອໃນຄຳພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າເອງບໍ?
2. ເຈົ້າເຊື່ອດ້ວຍໃຈຂອງເຈົ້າບໍວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຈິງ ແລະ ສົມບູນ?
3. ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດບໍ?
4. ເຈົ້າຊື່ສັດຕໍ່ການມອບໝາຍຂອງພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງເພື່ອຊື່ສັດຕໍ່ການມອບໝາຍຂອງພຣະອົງ?
5. ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເປັນການຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງບໍ?

ອີງຕາມແຕ່ລະຂໍ້ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດປະເມີນໄດ້ວ່າເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ ຫຼື ບໍ່.

ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຮັບເອົາສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເຈົ້າແມ່ນກຳລັງປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊັດເຈນໃນຕົວເຈົ້າຢູ່ບໍ? ຕອນນີ້ ເຈົ້າປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະນຳໃຫ້ທັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່ສຸດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢູ່ບໍ? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະກາຍເປັນຄົນສະແດງເຖິງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢູ່ບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໝັ້ນທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າບໍ່? ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກ ຖ້າພາຍໃນຕົວເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໝັ້ນທີ່ຈະຮ່ວມມື ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ຖ້ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເກີດໝາກຜົນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມຕັ້ງໝັ້ນດັ່ງກ່າວ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໃນການສະແຫວງຫາ, ມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 539)

ໃນການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງຄົນໆໜຶ່ງ, ເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດແມ່ນງ່າຍ. ຖ້າຫາກໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະສົບການໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າກໍສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວ ແລະ ສະແຫວງຫາໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ຈະມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ. ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນປ່ຽນແປງພ້ອມກັບພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບປະສົບການເດີມຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍຶດຕິດຢູ່ກັບກົດເກນໃນອະດີດຢູ່ສະເໝີ, ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແຕ່ເຈົ້າຍັງຕັ້ງໝັ້ນກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ສັບສົນກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງກັບສິ່ງນັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ບໍ່ວ່າອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າຈະປ່ຽນແປງ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້ານຳທັນພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ຄືກັນກັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານັ້ນແມ່ນ ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຕັດສິນຢ່າງໄວ ຜ່ານການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຊົາເວົ້າໂດຍບໍ່ຄິດ; ແຕ່ນີ້ເປັນພຽງການປ່ຽນແປງໜຶ່ງດ້ານເທົ່ານັ້ນ. ໃນຕອນນີ້ ຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດຄືການຕິດຕາມການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ: ປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການທົນທຸກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການຈັດການ, ການລົງວິໄນ ແລະ ການລິຮານໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດພໍເປັນພິທີຕໍ່ພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ.

ມັນແມ່ນພາຍໃຕ້ການຫຼໍ່ຫຼອມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນປ່ຽນແປງ. ຜ່ານການເປີດໂປງ, ການພິພາກສາ, ການລົງວິໄນ ແລະ ການຈັດການຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ກ້າປະພຶດຢ່າງໃຈຮ້ອນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຈະເລີ່ມໝັ້ນຄົງ ແລະ ສະຫງົບໃຈ. ຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄືພວກເຂົາສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃຕ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນມັນຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ພວກເຂົາກໍສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບ. ໃນອະດີດ, ການເວົ້າເຖິງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ ສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນໝາຍເຖິງການສາມາດປະຖິ້ມຕົນເອງ, ເພື່ອຍອມໃຫ້ເນື້ອໜັງທົນທຸກ, ເພື່ອລົງວິໄນຮ່າງກາຍຂອງຄົນໆໜຶ່ງ ແລະ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມສຸກດ້ານເນື້ອໜັງອອກຈາກຕົນເອງ ເຊິ່ງເປັນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສອີກແບບໜຶ່ງ. ໃນປັດຈຸບັນ, ທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ການສະແດງເຖິງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອກ່ອນ ເຊິ່ງຖືກວາດແຕ້ມດ້ວຍແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແມ່ນສາມາດຖືກກຳຈັດອອກ ແລະ ພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການສະແດງເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 540)

ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຊີວິດແມ່ນອີງຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນໜ້ານີ້, ໄດ້ເວົ້າວ່າ ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຫັນຄວາມຈິງນີ້. ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າສູ່ປະສົບການຂອງຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນ, ທຸກສິ່ງກໍຈະຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະສ້າງພື້ນຖານທີ່ດີສຳລັບການທົດລອງໃນອະນາຄົດ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ໃຫ້ໃສ່ໃຈໃນການເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະເລີ່ມຂ້ຽນຕີຜູ້ຄົນ, ໃຫ້ຍອມຮັບການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນຕາຍ, ໃຫ້ຍອມຮັບການທົດລອງນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຖ້ອຍຄຳໃໝ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນໃນທີ່ສຸດ. ຍິ່ງເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄວສໍ່ານັ້ນ. ເປັນຫຍັງ

ການສົນທະນາຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ເຮົາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າສະແຫວງຫາ ແລະ ຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງຈະມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນທຸກວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ວ່າການທົນທຸກຂອງພວກເຈົ້າຈະຢູ່ໃນລະດັບໃດກໍ່ຕາມ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍຈະຮັບເອົາ "ຂອງທີ່ລະລຶກ" ທຸກຄົນ. ເພື່ອບັນລຸຄວາມສົມບູນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນບໍ່ແມ່ນເປັນການກະທຳຂອງພຣະອົງແຕ່ຝ່າຍດຽວ; ພຣະອົງຕ້ອງການຄວາມຮ່ວມມືຈາກຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນຮ່ວມມືກັບພຣະອົງຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ໃຫ້ໃສ່ໃຈໃນການເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຫຼາຍກວ່າ. ທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະສຳຜັດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າມີຄວາມມຸ້ງໝັ້ນທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງນັ້ນໄດ້. ໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ, ມີຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ນີ້ແມ່ນວິທີການຂອງພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ອອກມາຈາກຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ມີບາງຄົນທີ່ເຂົ້າສູ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ໂດຍບໍ່ສົງໄສແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມະນຸດຄວນຖືກຂ້ຽນຕີ. ພວກເຂົາພະຍາຍາມຢູ່ໃນນັ້ນເປັນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ, ປ່ອຍຖິ້ມອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະຕາກຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາປາກົດຕົວ, ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງບາງຢ່າງ ແລະ ພວກເຂົາຍິ່ງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງກວ່າເດີມ. ຄົນທີ່ປາກົດອອກມາຈາກການຂ້ຽນຕີລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດສະແດງເຖິງຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ, ມັນເປັນການເອົາຊະນະ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຍັງເວົ້າວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດີສະເໝີ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳຕໍ່ມະນຸດມາແມ່ນມາຈາກຄວາມຮັກ ບໍ່ແມ່ນຄວາມກຽດຊັງ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຫານຂ້ຽນຕີ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ສຳລັບຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ, ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຍັງປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງລັບໆຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກປ່ຽນແປງ. ໃນລັກສະນະພາຍນອກ, ບາງຄົນເບິ່ງຄືວ່າດີໃປໝົດ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານຕະຫຼອດເວລາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ສະພາວະແຫ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຫຍັງເລີຍ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າປາກົດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ!

ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດ ແລະ ຮູ້ຈັກວິທີນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ມີພຽງແຕ່ແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະມີການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ, ມີພຽງແຕ່ຜ່ານເສັ້ນທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເພື່ອຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່, ເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ການໄດ້ຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງຄັ້ງດຽວຈະບໍ່ໄດ້ຜົນຫຍັງ, ເຈົ້າຕ້ອງລົງເລິກໄປກວ່ານັ້ນ. ສຳລັບຄົນທີ່ຖືກສຳຜັດແຕ່ຄັ້ງດຽວ, ຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກດົນໃຈ ແລະ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະສະແຫວງຫາ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຍືນຍົງ; ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ມີຫຼາຍຄັ້ງໃນອະດີດທີ່ເຮົາໄດ້ເອີ່ຍເຖິງຄວາມຫວັງຂອງເຮົາວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າອາດສຳຜັດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະເຈົ້ານັ້ນ ພວກເຂົາອາດເຂົ້າໃຈຄວາມບໍ່ພຽງພໍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຜະເຊີນພຣະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນ ພວກເຂົາອາດປະຖິ້ມຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນພວກເຂົາເອງ (ຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງຊອບທຳ, ຄວາມອວດດີ, ແນວຄິດ ແລະ ອື່ນໆອີກ). ຢ່າຄິດວ່າການຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງໃໝ່ຢ່າງຫ້າວຫັນຈະໄດ້ຜົນ,

ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານລົບ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າຈາກດ້ານບວກ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງກຳຈັດຕົນເອງໃຫ້ອອກຈາກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດທັງໝົດທີ່ມາຈາກດ້ານລົບ. ເຈົ້າຕ້ອງກວດສອບຕົນເອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເບິ່ງວ່າ ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃດແດ່ທີ່ຍັງຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ. ແນວຄິດສາສະໜາ, ເຈດຕະນາ, ຄວາມຫວັງ, ຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງຊອບທຳ ແລະ ຄວາມອວດດີຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດທັງໝົດ. ໃຫ້ເບິ່ງພາຍໃນຕົນເອງ ແລະ ປຽບທຽບຕົນເອງກັບພຣະທຳແຫ່ງການເປີດເຜີຍທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເບິ່ງວ່າເຈົ້າມີແນວຄິດສາສະໜາຢ່າງໃດແດ່. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດກຳຈັດພວກມັນອອກໄດ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: "ຕອນນີ້ພຽງແຕ່ຕິດຕາມແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍພຽງພໍແລ້ວ. ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຫ່ວງສິ່ງອື່ນອີກ". ແຕ່ວ່າ ເມື່ອແນວຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າເກີດຂຶ້ນ, ເຈົ້າຈະກຳຈັດພວກມັນຖິ້ມໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າການປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກມື້ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍທີ່ຈະເຮັດບໍ? ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນໜຶ່ງຂອງສາສະໜາ, ການຂັດຂວາງແມ່ນສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ຈາກແນວຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າ ແລະ ທິດສະດີທາງສາສະໜາສາດຕາມຮີດຄອງປະເພນີທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ມັນແຊກແຊງຄວາມສາມາດໃນການຍອມຮັບເອົາສິ່ງໃໝ່ຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນເວລາດຽວກັນ, ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແສງສະຫວ່າງໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ, ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈເຖິງແນວຄິດ ແລະ ເຈດຕະນາທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ຄວາມຄິດມະນຸດທີ່ວ່າຕົນເອງຊອບທຳທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ການປະພຶດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມພວກມັນທັງໝົດ. ການທີ່ໃຫ້ເຈົ້າປະຖິ້ມການກະທຳ ແລະ ການປະພຶດທີ່ຜ່ານມາຂອງເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ກ່າວເຖິງໃນປັດຈຸບັນ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ໃນດ້ານໜຶ່ງ ແມ່ນໄດ້ບັນລຸຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງ ແມ່ນຕ້ອງການຄວາມຮ່ວມມືຈາກສ່ວນຂອງມະນຸດ. ມີພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກໍມີການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ ແລະ ທັງສອງສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດອອກຈາກກັນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 541)

ໃນເສັ້ນທາງການຮັບໃຊ້ໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ໜຶ່ງປະເດັນທີ່ສຳຄັນຄືການສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ສະແຫວງຫາເພື່ອການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ, ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງເພື່ອບັນລຸການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນການມອບໝາຍປະເພດໃດ? ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດ; ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຈະເປັນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າເຊິ່ງປະຕິບັດທົ່ວທັງຈັກກະວານທັງປວງ, ສະນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ, ໃນອະນາຄົດພວກເຈົ້າອາດກາຍເປັນເຄື່ອງພິສູດທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຜ່ານພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າກາຍເປັນຕົວຢ່າງສຳລັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດ. ການສະແຫວງຫາໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອວາງພື້ນຖານສຳລັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຍິ່ງເຈົ້າວາງເປົ້າໝາຍໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າສູງສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງເຈົ້າໃສ່ກຳລັງຫຼາຍສໍ່າໃດເຂົ້າໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນຕາມສະພາວະທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ຫຼື ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຢູ່ປອດໄພ ແລະ ບໍ່ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມໂຊກຮ້າຍຕ່າງໆ. ບາງຄົນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ແຕ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະລົງສູ່ຂຸມເລິກທີ່ສຸດ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປະທານດັ່ງທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາສິ່ງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາໃນປັດຈຸບັນນີ້? ມັນແມ່ນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ? ການກະທຳ ແລະ ຄວາມປະພຶດໃນປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງບໍ?

ເຈົ້າຕ້ອງວັດແທກຕົນເອງແບບນັ້ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຖ້າເຈົ້າໃສ່ໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃສການສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍດຽວ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາຜູ້ຄົນແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ບັນລຸໂດຍວິທີການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງເຈົ້າກະຫາຍເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍິ່ງຈະປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍິ່ງເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະແຫວງຫາໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງເຈົ້າຄິດລົບ ແລະ ເສື່ອມຖອຍຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຕັດໂອກາດບໍ່ໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ; ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ. ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາບໍ? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ບໍ? ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດທຸກສິ່ງໂດຍເຫັນແກ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຖືກຮັບເອົາ ແລະ ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານຈະສາມາດເຫັນເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະແດງອອກໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນເຈົ້ານາຍຂອງບັນດາສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳພະຍານ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຜ່ານພວກເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດໃນທຸກລຸ້ນ!

(ຄັດຈາກບົດ "ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 542)

ຍິ່ງເຈົ້າໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງມີພາລະຫຼາຍຂຶ້ນສໍ່ານັ້ນ; ຍິ່ງເຈົ້າມີພາລະຫຼາຍຂຶ້ນ, ປະສົບການຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງເພີ່ມພູນຂຶ້ນສໍ່ານັ້ນ. ເມື່ອເຈົ້າໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະມອບພາລະນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າກ່ຽວກັບວຽກງານຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບພາລະນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະໃສ່ໃຈຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດໃນຂະນະທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າມີພາລະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະພາວະໃນຊີວິດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ແລ້ວນີ້ກໍຄືພາລະທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຕ້ອງແບກຫາບພາລະນີ້ຢູ່ໃນຄຳອະທິຖານປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າສະເໝີ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ກັບເຈົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດ; ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການຮັບພາລະຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນພາລະຂອງເຈົ້າເອງ. ໃນຈຸດນີ້, ການທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະແນໃສ່ບັນຫາໃນລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ ແລະ

ເຈົ້າຈະຄິດວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຖືກປົດປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ, ໃຫ້ມີຄວາມສຸກທາງຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະໃສ່ໃຈກັບການແກ້ໄຂບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ໃນການສົນທະນາ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະໃສ່ໃຈໃນການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າຍັງຈະໄດ້ແບກຫາບພາລະໃນຂະນະທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມຄິດທີ່ຈັດເຈນຂຶ້ນກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ຈະຍ່າງ. ນີ້ແມ່ນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກພາລະຂອງເຈົ້າ ແລະ ນີ້ແມ່ນການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີພາລະ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໃສ່ໃຈ ໃນຂະນະທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ແບກຮັບພາລະ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົ້ນພົບຫົນທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າໃຫ້ມອບພາລະໃຫ້ກັບເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຝາກຝັງວຽກງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ກັບເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າ ໃນຂ້າງໜ້າ ເຈົ້າອາດຈະມີເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນ; ເພື່ອວ່າ ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນ; ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຈະເກີດມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຄື່ອນໄຫວໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.

ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຝຶກອະທິຖານ, ການຍອມຮັບພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຍອມຮັບໜ້າທີ່ທີ່ພຣະອົງຝາກຝັງໄວ້ກັບເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອວ່າ ມັນອາດຈະມີເສັ້ນທາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ. ຍິ່ງເຈົ້າມີພາລະຈາກການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າໜັກຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຈະງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ບາງຄົນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນຫາ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານ ທີ່ຕ້ອງການພຽງແຕ່ເຮຮາຢູ່ກັບຄວາມສຸກສະບາຍ. ຍິ່ງເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບປະສົບການຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຍ້ອນເຈົ້າມີພາລະ ແລະ ປະສົບການຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສະນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ເຈົ້າຈະໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ; ດ້ວຍວິທີນີ້

ເຈົ້າຈະມີໂອກາດຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ມັນຄືກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ທີ່ກຳລັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນເວລານີ້. ຍິ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດົນໃຈເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະອຸທິດເວລາເພື່ອໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຍິ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ຈົນກວ່າ ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະກາຍມາເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ແບກຮັບພາລະຫຍັງເລີຍສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວເຫັນແກ່ຕົວເກີນໄປ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຕາບອດອີກດ້ວຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນບັນຫານີ້ຢ່າງຈັດເຈນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແບກຮັບພາລະໃດໆເລີຍ. ຍິ່ງເຈົ້າໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພາລະທີ່ພຣະເຈົ້າຝາກຝັງໄວ້ກັບເຈົ້າກໍຈະຫຼາຍຂຶ້ນສໍ່ານັ້ນ. ຄົນເຫັນແກ່ຕົວບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະທົນທຸກກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຈ່າຍລາຄາ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາຈະພາດໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນທຳຮ້າຍຕົນເອງບໍ? ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີພາລະທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ. ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ແທນທີ່ຈະເອີ້ນສິ່ງນີ້ວ່າເປັນພາລະທີ່ເຈົ້າແບກຮັບເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ, ມັນຈະດີກວ່າທີ່ຈະເອີ້ນວ່າເປັນພາລະທີ່ເຈົ້າແບກຮັບເພື່ອຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ, ເພາະຈຸດປະສົງຂອງພາລະນີ້ທີ່ເຈົ້າແບກຮັບສຳລັບຄຣິສຕະຈັກແມ່ນເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ໃຊ້ປະສົບການດັ່ງກ່າວເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃຜກໍຕາມທີ່ແບກຮັບພາລະທີ່ໜັກທີ່ສຸດສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ແບກຮັບພາລະຂອງການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ກໍຈະເປັນຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຈັດເຈນແລ້ວບໍ? ຖ້າຄຣິສຕະຈັກທີ່ເຈົ້າຢູ່ນັ້ນແຕກກະຈາຍຄືດິນຊາຍ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກັງວົນ ຫຼື ເປັນຫ່ວງ ແລະ ເຈົ້າເຖິງກັບເຮັດເປັນບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນເມື່ອອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງປົກກະຕິ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ແບກຮັບພາລະໃດໆເລີຍ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມັກຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ ແມ່ນຄົນທີ່ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຊອບທຳ ແລະ ພວກເຂົາໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຄວນຕັ້ງໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້. ເຈົ້າບໍ່ຄວນລໍຖ້າໃຫ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອອກໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ເຫັນກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເລີ່ມໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຕອນນັ້ນມັນຈະບໍ່ຊ້າເກີນໄປບໍ? ຕອນນີ້ແມ່ນໂອກາດດີທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າປ່ອຍໃຫ້ໂອກາດນີ້ຫຼຸດມືເຈົ້າໄປ, ເຈົ້າຈະເສຍດາຍຕະຫຼອດຊີວິດ,

ຄືກັບທີ່ໂມເຊບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ດິນແດນແຫ່ງການາອານທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເພິ່ນກໍເສຍດາຍຕະລອດຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລ້ວຕາຍດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ. ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບທຸກຄົນ, ເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຂ້ຽນຕີເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຂ້ຽນຕີຕົນເອງເນື່ອງຈາກຄວາມເສຍໃຈຂອງເຈົ້າເອງ. ບາງຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອ, ກໍໃຫ້ລໍຖ້າ ແລະ ເບິ່ງ. ບາງຄົນມີຈຸດປະສົງດຽວຄືປະຕິບັດຕາມພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ?

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມຢູ່ແຖວໜ້າຝູງຊົນໃນການສະແຫວງຫາການເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈໃນທີ່ສຸດ. ຕອນນີ້ແມ່ນໂອກາດດີທີ່ສຸດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ; ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງຈິງຈັງ, ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ມັນກໍຈະຊ້າເກີນໄປແລ້ວ, ເຈົ້າຈະພາດໂອກາດນີ້. ບໍ່ວ່າຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈັກເທື່ອ. ເຈົ້າຕ້ອງຄວ້າໂອກາດນີ້ ແລະ ຮ່ວມມືໃນຂະນະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງໜັກ. ຖ້າເຈົ້າພາດໂອກາດນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດອີກຄັ້ງ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ. ບາງຄົນຮ້ອງໄຫ້ວ່າ: "ພຣະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ". ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ, ສະນັ້ນ ພາລະຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍືນຍາວ. ຖ້າເຈົ້າມີເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບປະສົບເທື່ອລະບາດກ້າວ ແລະ ປະສົບການຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກກໍ່ສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະໜຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ, ອີກພາລະໜຶ່ງກໍຈະຖືກມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ເມື່ອປະສົບການຊີວິດຂອງເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ, ພາລະຂອງເຈົ້າກໍຈະເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ. ບາງຄົນພຽງແຕ່ແບກຮັບພາລະໃນເວລາທີ່ຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ; ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ, ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ, ພວກເຂົາກໍເຊົາແບກຮັບພາລະນັ້ນເສຍ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີພາລະດ້ວຍການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຢັ່ງຮູ້, ຮຽນຮູ້ວິທີແກ້ໄຂບັນຫາໂດຍໃຊ້ຄວາມຈິງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະມີພາລະ ໃຫ້ແບກຮັບ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ. ຖ້າເຈົ້າມີພາລະ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ, ສິ່ງນັ້ນກໍໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ເຊັ່ນກັນ; ເຈົ້າຕ້ອງມີປະສົບການກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ມີພຽງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເອງໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສະໜອງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ, ນຳພາຄົນອື່ນ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ໃຫ້ໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸຄວາມສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 543)

ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ, ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍສິ່ງນີ້ເປັນພື້ນຖານ, ໃຫ້ຮັບເອົາການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈຸດປະສົງຂອງການເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າທຸກຄຳຂອງພວກເຈົ້າ, ການກະທຳທຸກຢ່າງ, ການເຄື່ອນໄຫວທຸກຢ່າງ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທຸກຢ່າງເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພື່ອໃຫ້ຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບພາລະໜັກຂຶ້ນສຳລັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະຢູ່ໃນເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ທຸກຄົນຈະຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ໃນເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າ ພ້ອມທັງເຈດຕະນາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເຈົ້າ ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຫັນຈາກການໃສ່ໃຈໃນເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າມາເປັນການໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າສາມາດຕໍ່ຕ້ານການລົບກວນຈາກເຈດຕະນາຜິດໆໃນເວລາທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນ, ກົງກັນຂ້າມ ປະພຶດຕົນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງປະສົບການຊີວິດ. ເມື່ອການປະຕິບັດຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ກໍຈະຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດົນໃຈໃນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ. ທຸກຄັ້ງທີ່ເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າຈະຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດົນໃຈໃນຕົວເຈົ້າ; ທຸກຄັ້ງທີ່ເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າຈະສາມາດສະຫງົບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄັ້ງທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມຂໍ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສາມາດຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີອະທິຖານ, ວິທີຮ່ວມມື ແລະ ວິທີການເຂົ້າສູ່, ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ການກິນ

ແລະ ດື່ມຂອງເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະບັນລຸຜົນ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງເຂົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງພະລັງໃນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈປະເດັນສຳຄັນເມື່ອເວລາກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຍັງບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ, ນີ້ກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວິທີກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບວິທີ ຫຼື ຫຼັກການສຳລັບການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົານ້ຳທີ່ງພຣະອົງຝາກຝັງໃຫ້ກັບເຈົ້າໄດ້. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ?

ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງປະສິດທິພາບ, ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະກາຍມາເປັນປົກກະຕິ ແລະ ບໍ່ວ່າການທົດລອງປະເພດໃດທີ່ເຈົ້າອາດຈະຜະເຊີນ, ສະພາບແວດລ້ອມແບບໃດທີ່ເຈົ້າອາດຈະຜະເຊີນ, ຄວາມເຈັບປ່ວຍທາງເນື້ອໜັງທີ່ເຈົ້າອາດທົດທຸກ, ຄວາມແຕກແຍກຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຫຼື ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຄອບຄົວທີ່ເຈົ້າອາດຈະຜະເຊີນ, ເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປົກກະຕິ, ອະທິຖານປົກກະຕິ ແລະ ດຳເນີນຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງເຈົ້າປົກກະຕິ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸທຸກສິ່ງນີ້ໄດ້, ມັນກໍຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ບາງຄົນອ່ອນແອເກີນໄປ ແລະ ຂາດຄວາມບາກບັ່ນ. ເມື່ອຜະເຊີນກັບອຸປະສັກເລັກນ້ອຍພວກເຂົາກໍຈົ່ມພຶມພຳ ແລະ ກາຍເປັນຄົນຄິດລົບ. ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມບາກບັ່ນ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໝັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງສາມາດກຽດຊັງຕົນເອງ ແລະ ເລິກໆ ເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນໃຈຢ່າງງຽບໆວ່າ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປ. ຖ້າໃນເວລານີ້ ເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງ ໃນເວລາທີ່ຜະເຊີນກັບອຸປະສັກແບບດຽວກັນໃນອະນາຄົດ ແລະ ຕັ້ງໝັ້ນໃນການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນໜ້າສັນລະເສີນ. ບາງຄົນເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່; ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄົນໂງ່! ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກກ່ອນວ່າ

ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າຈະສາມາດເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງໄດ້ແນວໃດ? ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າກະບົດ, ເຈົ້າກໍເຮັດໃນລັກສະນະທີ່ສັບສົນ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວິທີກະບົດຕໍ່ເຈດຕະນາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເຈົ້າ; ນີ້ຄືຄວາມໝາຍໃນການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງ. ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າຄວນຟ້າວກັບຄືນ ແລະ ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ແກ້ໄຂບັນຫານີ້ກ່ອນ ແລະ ຝຶກຝົນຕົນເອງເພື່ອບັນລຸທາງເຂົ້າໃນເລື່ອງນີ້, ເພາະເຈົ້າຮູ້ດີທີ່ສຸດວ່າ ເຈົ້າມີເຈດຕະນາທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອເຈດຕະນາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍໄດ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍແຫ່ງການເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າແລ້ວ.

ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດໃນຕອນນີ້ຄືການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ; ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຳເປັນສຳລັບການເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ມັນຈະງ່າຍສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຈຸດສຳຄັນນີ້. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບປະສົບການ, ແຕ່ສຸດທ້າຍ ຍັງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກປະນາມທັງໝົດ. ພວກເຂົາເປັນພວກຟາຣີຊາຍສະໄໝໃໝ່ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ; ພວກເຂົາທຸກຄົນຢູ່ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາອາດຈະອຸທິດຄວາມບູຊາແນວໃດກໍຕາມໃນພຣະເຢຊູ, ມັນກໍຈະສູນເປົ່າທັງໝົດ; ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສັນລະເສີນເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ມີແຜ່ນປ້າຍໂຄສະນາອ້າງວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນເປັນພວກໜ້າຊື່ໃຈຄົດ!

(ຄັດຈາກບົດ "ໃຫ້ໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸຄວາມສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 544)

ເພື່ອສະແຫວງຫາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈກ່ອນວ່າ ການຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນໝາຍເຖິງຫຍັງ ພ້ອມທັງເງື່ອນໄຂຫຍັງແດ່ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບມີເພື່ອທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ. ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບມີຄວາມສາມາດໃດໜຶ່ງເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ຫຼາຍຄົນບໍ່ມີຄຸນນະພາບສູງຢ່າງພຽງພໍມາແຕ່ກຳເນີດ, ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າຕ້ອງຈ່າຍລາຄາ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າໜັກຂຶ້ນ. ຍິ່ງຄຸນນະພາບຂອງເຈົ້າຕໍ່າສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມສ່ວນຕົວຫຼາຍຂຶ້ນ.
ຍິ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງສາມາດເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ໄວຍິ່ງຂຶ້ນສໍ່ານັ້ນ.
ຜ່ານການອະທິຖານ, ເຈົ້າສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນຂອບເຂດການອະທິຖານ; ເຈົ້າຍັງສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຜ່ານການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜ່ານການເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະທຳ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳ.
ຜ່ານການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະຈຳວັນ, ເຈົ້າຄວນມາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃນຕົວເຈົ້າເອງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານ ແລະ ອ້ອນວອນເຖິງພຣະເຈົ້າ. ການເຮັດແບບນີ້ ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທື່ອລະໜ້ອຍ.
ເສັ້ນທາງສູ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຄື: ການອະທິຖານ, ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເຂົ້າສູ່ປະສົບການຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຮຽນຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃນຕົວເຈົ້າ, ການເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຜ່ານຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມສົນທະນາເລື້ອຍໆກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ປະສົບການຂອງເຈົ້າເພີ່ມພູນຂຶ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຊີວິດສ່ວນລວມ ຫຼື ຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຊຸມນຸມທີ່ໃຫຍ່ ຫຼື ການຊຸມນຸມທີ່ນ້ອຍ, ທຸກສິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບປະສົບການ ແລະ ໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນ ເພື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະສາມາດສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂະບວນການຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.
ການມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່າວເຖິງ ແມ່ນໝາຍເຖິງການທີ່ສາມາດຊີມລົດຊາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເອງດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ເພື່ອເຈົ້າຈະມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ໃນວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະປົດອຸປະນິໄສອັນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າອອກເທື່ອລະໜ້ອຍ; ເຈົ້າຈະຖອນແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ເໝາະສົມອອກຈາກຕົນເອງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງຄົນປົກກະຕິ.
ຍິ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ຍິ່ງເຈົ້າຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໜ້ອຍລົງສໍ່ານັ້ນ. ຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ສະນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ການໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສຳຄັນເປັນພິເສດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ໃຫ້ໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸຄວາມສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 545)

ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ຮັບຄົນກຸ່ມໃດໜຶ່ງ, ກຸ່ມທີ່ປະກອບມີຄົນທີ່ພະຍາຍາມຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ, ຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດນຳເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ; ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ພວກເຂົາຈະສາມາດເດີນຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນແບບຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ບໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກໃດໆຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ຄົນທີ່ສົງໄສໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແມ່ນບໍ່ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ບໍ່ເຄີຍຖອນພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ຫຼອກລວງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານ; ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນດັ່ງກ່າວສົມບູນແບບໄດ້.

ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ, ແລ້ວກ່ອນອື່ນເຈົ້າຕ້ອງເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໂປດປານ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈເອງສົມບູນແບບ. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງມີຫົວໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ. ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດໄດ້ຜ່ານການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງບໍ? ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຊົມເຊີຍເຈົ້າ; ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຜິດ, ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຮັກບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຮັກເນື້ອໜັງ ແລະ

ຊາຕານ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ການອະທິຖານເປັນວິທີຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ມັນແມ່ນທັງເຮົາເອງ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າອະທິຖານຫາ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນເນື້ອໜັງນີ້? ເຈົ້າເຊື່ອກໍຍ້ອນວ່າພຣະອົງມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນຄົນນີ້ບໍ ຖ້າພຣະອົງປາສະຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນບຸກຄົນນີ້, ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຢຳເກງບຸກຄົນນີ້, ເຈົ້າຢຳເກງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນບຸກຄົນນີ້ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃນບຸກຄົນນີ້ກໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງອະທິຖານຫາພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ມື້ນີ້, ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍຢ້ານຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະນຳເອົາການກະທຳຂອງພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ; ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າອາດຈະຫຼອກລວງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້. ເລື່ອງໃດກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຄວນຖືກໂຍນຖິ້ມ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນກໍຈະເປັນບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ສົນທະນາກັບບັນດາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈັດການທຸລະກິດຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ຕາບໃດທີ່ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ສຳລັບພາລະກິດໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ; ເຈົ້າຄວນອຸທິດຕົນເອງຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຮັກຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາການເບິ່ງແຍງ, ການປົກປ້ອງ ແລະ ການກວດສອບ, ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ, ຄຳອະທິຖານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າກໍຈະມີປະສິດຕິພາບ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານໃນທີ່ປະຊຸມ, ຖ້າເຈົ້າເປີດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ບອກກັບພຣະອົງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການເວົ້າຕົວະ ແລ້ວຄຳອະທິຖານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າກໍຈະມີປະສິດຕິພາບຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງຢູ່ໃນຫົວໃຈເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນສາບານກັບພຣະເຈົ້າວ່າ: "ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ທ່າມກາງທຸກສິ່ງ,

ຂ້ານ້ອຍຂໍສາບານຕໍ່ພຣະອົງວ່າ: ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງກວດສອບທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດ ແລະ ປົກປ້ອງ ແລະ ເບິ່ງແຍງຂ້ານ້ອຍຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງເພື່ອຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ຫາກຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຢຸດຮັກພຣະອົງ ຫຼື ມັນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຂ້ຽນຕີ ແລະ ສາບແຊ່ງຂ້ານ້ອຍຢ່າງສາຫັດດ້ວຍ. ຢ່າຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໂລກໜ້າ!" ເຈົ້າກ້າສາບານແບບນັ້ນບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກ້າ, ນັ້ນກໍສະແດງວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນຂີ້ຢ້ານ ແລະ ເຈົ້າຍັງຮັກຕົວເຈົ້າເອງຢູ່. ພວກເຈົ້າມີວິທີການແກ້ໄຂບັນຫານີ້ບໍ? ຖ້ານີ້ແມ່ນວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງເຈົ້າແທ້ໆ, ເຈົ້າຄວນສາບານແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສາບານແບບນັ້ນ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າສຳເລັດ. ເມື່ອເຈົ້າສາບານກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຟັງ. ພຣະເຈົ້າກຳນົດວ່າເຈົ້າເປັນຄົນບາບ ຫຼື ເປັນຄົນຊອບທຳໂດຍການວັດແທກແຫ່ງຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ປັດຈຸບັນນີ້, ນີ້ແມ່ນຂະບວນການຂອງການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະນຳເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດມາໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາການກວດສອບຂອງພຣະອົງ; ຖ້າເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເປັນກະບົດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຫຼື ຖ້າເຈົ້າທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສາບານຂອງເຈົ້າເປັນຈິງ ແລະ ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນການລົງໂທດສູ່ອະເວຈີ ຫຼື ການຂ້ຽນຕີ, ນີ້ກໍເປັນການກະທຳຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າໃຫ້ຄຳສາບານແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຄວນປະຕິບັດຕາມຄຳສາບານນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ຄຳສາບານ, ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສາບານນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະພົບກັບການລົງໂທດສູ່ອະເວຈີ. ຍ້ອນຄຳສາບານເປັນຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສາບານຂອງເຈົ້ານັ້ນບັນລຸຜົນ. ບາງຄົນຢ້ານ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາອະທິຖານ ແລະ ອາໄລອາວອນວ່າ, "ທຸກຢ່າງຜ່ານໄປແລ້ວ! ໂອກາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການມຶນເມົາໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ; ໂອກາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ; ໂອກາດຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ຈະໝົກມຸ່ນກັບຄວາມປາຖະໜາທາງໂລກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ!" ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງຄົງຮັກໂລກ ແລະ ຄວາມບາບຢູ່ ແລະ ພວກເຂົາຈະພົບກັບການລົງໂທດສູ່ອະເວຈີຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕາມໃຈພຣະອົງເອງສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 546)

ການເປັນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ໝາຍຄວາມວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຕ້ອງຖືກນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຢູ່ໃນການກວດສອບຂອງພຣະອົງ. ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດສາມາດນຳມາໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໜ້າເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ນີ້ກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ໃນການກວດສອບຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ໃຜແມ່ນບຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້? ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນອັນໜຶ່ງ ແລະ ອັນດຽວກັນບໍ? ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຫັນພຣະອົງເປັນສອງສິ່ງທີ່ແຍກອອກຈາກກັນ, ໂດຍເຊື່ອວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກໍພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດ. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດບໍ? ບຸກຄົນນີ້ປະຕິບັດພາລະກິດແທນຜູ້ໃດ? ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນໜຶ່ງດຽວກັນ, ຍ້ອນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງ. ຖ້າບຸກຄົນນີ້ບໍ່ເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເມດຕາບໍ? ເຈົ້າບໍ່ສັບສົນບໍ? ໃນປັດຈຸບັນ, ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ຈົ່ງເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເບິ່ງວ່າມັນສາມາດເອົາມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດນຳເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ບໍ? ທັງໝົດທີ່ເຈົ້າເຮັດ, ທຸກໆການກະທຳ, ທຸກເຈດຕະນາ ແລະ ທຸກປະຕິກິລະຍາຄວນຖືກນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ, ຄວາມໃກ້ຊິດຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການສົນທະນາຂອງເຈົ້າກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຢ່າງຮ່ວມມືກັນແມ່ນສາມາດນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ຖືກກວດສອບໂດຍພຣະອົງ. ມັນຄືການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸການເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ຂະບວນການຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການຂອງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ຍິ່ງເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ

ເຈົ້າກໍຍິ່ງສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າເທົ່ານັ້ນ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກດຶງເຂົ້າສູ່ຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະດໍາລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງເຈົ້າຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຄວາມອັບອາຍຂອງຊາຕານ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງກໍຍິ່ງຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງການປະຕິບັດທີ່ທຸກຄົນຄວນປະຕິບັດ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດ, ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ສື່ສານກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍສາມາດນໍາເອົາການກະທໍາຂອງເຈົ້າວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາການກວດສອບຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງເອງ; ສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຍິ່ງຈະຖືກຕ້ອງກວ່າເກົ່າຫຼາຍ. ພຽງແຕ່ຖ້າເຈົ້ານໍາເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນຄົນໜຶ່ງທີ່ດໍາລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕາມໃຈພຣະອົງເອງສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 547)

ຜູ້ທີ່ປາສະຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຈະບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ແມ່ນລູກຫຼານຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ພວກເຂົາໃຝ່ສູງເກີນໄປ ແລະ ມີການກະບົດຫຼາຍເກີນໄປຢູ່ໃນຕົວພວກເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໂຕຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ໂດຍງ່າຍ. ບາງຄົນເລືອກວິທີການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາເລືອກການຍອມຮັບພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຍອມຮັບບາງໃດໜຶ່ງຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ ປະຕິເສດພຣະທໍາທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າທີ່ຈະແຈ້ງທີ່ສຸດບໍ? ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫຼາຍໆປີ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ແລ້ວພວກເຂົາແມ່ນເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີບ່ອນວ່າງໃນໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຂ້ຽນຕີ ແລະ ປະຖິ້ມຄົນດັ່ງກ່າວ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຟັງສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍສັນຍາວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ.

ລອງເບິ່ງ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອ! ມື້ນີ້ ເຮົາຊີ້ແຈງເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າຈະເອົາໄປປະຕິບັດຕາມ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ ມັນກໍສຸດແລ້ວແຕ່ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອ, ຖ້າເຈົາບໍ່ປະຕິບັດ, ເຈົ້າຈະເຫັນດ້ວຍຕົນເອງ ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່! ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ເຊີດຊູພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງເຈົ້າເຊີດຊູພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຍິ່ງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງຄົນໜຶ່ງເຊີດຊູພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ, ໂອກາດທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບກໍມີຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງສົມບູນແບບ ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຫົວໃຈສະຫງົບສຸກຕໍ່ໜ້າພຣະອົງນັ້ນສົມບູນແບບ. ເພື່ອທີ່ຈະເຊີດຊູພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອທີ່ຈະເຊີດຊູຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຈະເຊີດຊູການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຈະເຊີດຊູການເບິ່ງແຍງ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອທີ່ຈະເຊີດຊູວິທີທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ທຸກຢ່າງນີ້ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີທີ່ສຸດ. ຖ້າເຈົ້າເຊີດຊູພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າເຊີດຊູພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳຕໍ່ເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະອວຍພອນເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊີດຊູພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະອົງຈະມອບພຣະຄຸນພຽງເລັກໜ້ອຍສຳລັບຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ ຫຼື ອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີເລັກໆນ້ອຍໆ ຫຼື ຄວາມປອດໄພເລັກໆນ້ອຍໆສຳລັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງເອງ; ເຈົ້າບໍ່ຄວນພຽງແຕ່ຊື່ນຊົມພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຫຍັງຈະສຳຄັນສຳລັບຜູ້ເຊື່ອໄປກວ່າການໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຮັບຄວາມສົມບູນແບບ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ່ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ.

ທັງໝົດທີ່ມະນຸດໄດ້ສະແຫວງຫາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນລ້າສະໄໝແລ້ວໃນຕອນນີ້, ຍ້ອນວ່າ ໃນຕອນນີ້ ມີມາດຕະຖານການສະແຫວງຫາທີ່ສູງກວ່າ; ສິ່ງທີ່ສະແຫວງຫາແມ່ນທັງສູງສົ່ງກວ່າ ແລະ ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າ,

ສິ່ງທີ່ສະແຫວງຫາສາມາດຕອບສະໜອງສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການຢູ່ພາຍໃນໄດ້ດີກວ່າ. ໃນຍຸກອະດີດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃນປັດຈຸບັນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາຫຼາຍດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໃນທຸກວັນນີ້ ຫຼື ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ສູງຄືທຸກວັນນີ້. ການທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກັບພວກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ກໍສະແດງວ່າ ເຈດຕະນາສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແນໃສ່ພວກເຈົ້າ, ໃສ່ຄົນກຸ່ມນີ້. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວຈົ່ງສະແຫວງຫາມັນຄືດັ່ງເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າກຳລັງແລ່ນໄປມາ, ກຳລັງເສຍສະຫຼະຕົວເຈົ້າເອງ, ກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຫຼື ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັບການຝາກຝັງຈາກພຣະເຈົ້າກໍຕາມ, ຈຸດປະສົງກໍເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍເຫຼົ່ານີ້. ຖ້າບາງຄົນເວົ້າວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນແບບຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ແຕ່ສະແຫວງຫາຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ປິຕິຍິນດີທາງເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາແມ່ນເປັນຄົນທີ່ຕາບອດທີ່ສຸດໃນບັນດາຄົນທັງປວງ. ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຊີວິດ, ແຕ່ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ຊີວິດນິລັນດອນໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ ແລະ ຄວາມປອດໄພໃນໂລກນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນຄົນຕາບອດທີ່ສຸດໃນບັນດາຄົນທັງປວງ. ດັ່ງນັ້ນ, ທັງໝົດທີ່ເຈົ້າເຮັດຄວນຖືກເຮັດເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ການຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນແມ່ນເພື່ອສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດໃຫຍ່ໂຕຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍ່ຍິ່ງຕ້ອງການຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຍິ່ງສະແຫວງຫາຫຼາຍຂຶ້ນສໍ່ານັ້ນ. ຖ້າໃນໄລຍະນີ້ ເຈົ້າບໍ່ມີການສະແຫວງຫາ, ສິ່ງນີ້ກໍພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ປະຖິ້ມເຈົ້າແລ້ວ. ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຈະບໍ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມເລີຍ; ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວສະແຫວງຫາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ໂຫຍຫາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍພໍໃຈກັບສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນໃນປັດຈຸບັນກ ແຕ່ລະໄລຍະຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແນເພື່ອບັນລຸຜົນໃນຕົວເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າພໍໃຈໃນຕົນເອງ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການອີກຕໍ່ໄປ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອີກຕໍ່ໄປ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງການການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້; ພວກເຂົາຕ້ອງການການຈັດຕຽມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້.

ຜູ້ຄົນສາມາດເຮັດໂດຍບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້ໄດ້ບໍ? ຖ້າບາງຄົນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດກິນ ຫຼື ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງພຽງພໍຢູ່ສະເໝີ, ຖ້າພວກເຂົາສະແຫວງຫາມັນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຫິວ ແລະ ກະຫາຍຫາມັນຢູ່ສະເໝີ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຂົາຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຍິ່ງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໂຫຍຫາຫຼາຍເທົ່າໃດ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຈິງຍິ່ງຈະສາມາດອອກມາຈາກການສົນທະນາຂອງເຂົາຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງບັນລຸການເຕີບໂຕໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄວຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີອຸດົມສົມບູນໃນປະສົບການ ແລະ ເປັນຜູ້ອາໄສທີ່ຮັ່ງມີໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕາມໃຈພຣະອົງເອງສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 548)

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະຍ່າງຢູ່ໃນແຕ່ລະຄົນ ແລະ ມອບໂອກາດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຜ່ານຄວາມຄິດລົບຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜ່ານການໂຍນຄວາມຄິດລົບຖິ້ມ ເຈົ້າຈະພົບເສັ້ນທາງປະຕິບັດ; ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຄືວິທີທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຜ່ານການນຳພາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຂອງສິ່ງດີງບາງຢ່າງຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ, ເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ແຈ້ງ. ເມື່ອສະພາບຂອງເຈົ້າດີ, ເຈົ້າຈະເຕັມໃຈອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ ເຕັມໃຈອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ ສາມາດເຊື່ອມໂຍງຄຳເທດສະໜາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນເຂົ້າກັບສະຖານະພາບຂອງຕົວເຈົ້າເອງ. ໃນເວລາດັ່ງກ່າວ ພຣະເຈົ້າສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ເຫັນບາງສິ່ງໃນດ້ານບວກ. ນີ້ຄືວິທີທີ່ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນດ້ານບວກ. ໃນສະພາບດ້ານລົບ, ເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ; ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າພົບເສັ້ນທາງປະຕິບັດ. ຜົນໄດ້ຮັບຈາກສິ່ງນີ້ຄືການບັນລຸຄວາມສົມບູນໃນດ້ານລົບ. ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນໄດ້ທັງດ້ານບວກ ແລະ ດ້ານລົບ. ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າສາມາດປະສົບໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ບໍ່.

ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ເປັນລົບກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສູນເສຍໄດ້, ແຕ່ຈະສາມາດນໍາເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າມາໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນວ່າມີສິ່ງໃດທີ່ຍັງຂາດເຂີນໃນຕົວເຈົ້າ, ສາມາດເຂົ້າໃຈສະຖານະພາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນວ່າມະນຸດບໍ່ມີຫຍັງ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນຫຍັງ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະສົບກັບການທົດລອງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ ແລະ ຈະຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ແລະ ດີກວ່າຄົນອື່ນຢູ່ສະເໝີ. ຜ່ານສິ່ງທັງໝົດນີ້ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດລົງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກປົກປ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ການເຂົ້າສູ່ການທົດລອງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປາດສະຈາກຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອ, ເຈົ້າຂາດການອະທິຖານ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮ້ອງເພງນະມັດສະການ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ໃນທ່າມກາງສິ່ງນີ້ ເຈົ້າກໍໄດ້ມາຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າມີຫຼາຍວິທີທາງໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ພຣະອົງໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມທຸກຮູບແບບເພື່ອຈັດການກັບອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍສິ່ງເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດ; ໃນດ້ານໜຶ່ງ ພຣະອົງຈັດການກັບມະນຸດ, ອີກດ້ານໜຶ່ງພຣະອົງເປີດໂປງມະນຸດ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງພຣະອົງເປີດເຜີຍມະນຸດ, ຂຸດອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍ "ຄວາມເລິກລັບຕ່າງໆ" ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ແລະ ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນທໍາມະຊາດຂອງເຂົາໂດຍການເປີດເຜີຍສະຖານະພາບຕ່າງໆຂອງເຂົາ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີການ, ຜ່ານການເປີດເຜີຍ, ຜ່ານການຈັດການກັບມະນຸດ, ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມມະນຸດ ແລະ ການຂ້ຽນຕີເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຄືຄວາມເປັນຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 549)

ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນຕອນນີ້? ເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບາງທີພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕົນເອງໃນຮູບແບບເປໂຕແຫ່ງປີ 90 ຫຼື ເພື່ອມີຄວາມສັດທາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໂຢບ ຫຼື ບາງທີພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອໃຫ້ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຄົນຊອບທໍາໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເພື່ອຈະສາມາດສະແດງເຖິງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ດັງກ້ອງກັງວານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ, ໂດຍລວມແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາເພື່ອເປັນຜູ້ຊອບທໍາ ຫຼື ເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນຮູບແບບຂອງເປໂຕ ຫຼື

ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບ ຫຼື ເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ, ທັງໝົດແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ, ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າພໍໃຈ; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ, ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອຄົ້ນຫາຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຊອກຫາເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດໃນປະສົບການຕົວຈິງ ໂດຍມີເປົ້າໝາຍໃນການສາມາດທີ່ຈະປະຖິ້ມອຸປະນິໄສກະບົດຂອງເຈົ້າ, ບັນລຸສະພາບປົກກະຕິໃນຕົວເຈົ້າເອງ, ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ເພື່ອກາຍເປັນຄົນດີ ແລະ ເພື່ອມີແຮງຈູງໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ.
ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບັນລຸການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງຊີວິດ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫດການແທ້ຈິງ, ພ້ອມທັງຜູ້ຄົນ, ເລື່ອງລາວ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງຕົວເຈົ້າ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເພື່ອສະແຫວງຫາທີ່ຈະຍ່າງຕາມທາງຂອງຄົນຊອບທຳ ຫຼື ສະແຫວງຫາເພື່ອນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດຕາມ; ນີ້ແມ່ນທາງແລ່ນ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງແມ່ນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ບໍ່ວ່າຕອນນີ້ເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມສົມບູນຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສະແຫວງຫາເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ທັງໝົດນັ້ນ, ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວກໍແມ່ນເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ເພື່ອວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າຈະບໍ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ, ເພື່ອວ່າ ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ ເຈົ້າຈະໄດ້ມາຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເພື່ອຮູ້ຈັກຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຮູ້ຈັກຫຼາກຫຼາຍພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງມາຢູ່ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອໃຊ້ຊີວິດ ແລະ ກິນຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອນຳພາຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອສະໜອງສິ່ງທີ່ຄົນຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເອົາຊະນະຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ເຫຼືອທົນເຫຼົ່ານີ້. ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອຊ່ວຍຄົນເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນອາດຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່.

ຄວາມຍາກລຳບາກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າທົນທຸກນັ້ນບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທົນທຸກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທົນທຸກກັບການອັບອາຍຢ່າງໜັກ, ພຣະອົງຖ່ອມຕົນ ແລະ ປິດບັງຕົວເອງຫຼາຍ ຈົນວ່າພຣະອົງກາຍມາເປັນຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຮັບເອົາຮູບຮ່າງຂອງເນື້ອໜັງເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງມີຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມຕ້ອງການຄືມະນຸດທົ່ວໄປ. ນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວພຣະອົງລົງຢູ່ໃນຂັ້ນໃດໜຶ່ງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຮັບຮູ້ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງນັ້ນສູງສົ່ງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດທົ່ວໄປຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ຄວາມສາມາດ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນແທ້ໆທີ່ຈະຮັບເອົາພາລະກິດແບບນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອພວກເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ. ພຣະອົງມີວິດທານຸພາບສູງສຸດ, ສ່ວນຜູ້ຄົນນັ້ນແມ່ນຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງປະຕິບັດພາລະກິດກັບພວກເຂົາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອພຽງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ, ເພື່ອກ່າວກັບຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຜູ້ຄົນອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າຖ່ອມຕົວຫຼາຍ, ໜ້າຮັກຫຼາຍ. ຖ້າທັນທີໃດທີ່ມີການກ່າວເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທັນທີໃດທີ່ມີການກ່າວເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຫຼັ່ງນໍ້າຕາເມື່ອເວລາເຈົ້າເອີ່ຍຄຳສັນລະເສີນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ຖ້າເຈົ້າມາເຖິງຂັ້ນນີ້, ເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 550)

ໃນປັດຈຸບັນ ມີການບ່ຽງເບນໃນການສະແຫວງຫາຂອງຜູ້ຄົນ; ພວກເຂົາພຽງສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ໃດໆກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ລະເລີຍຕໍ່ການສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຕົວພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານ. ໃນວິທີນີ້ ພວກເຂົາຈະສູນເສຍກຳລັງໃຈ ເມື່ອປະສົບການຂອງພວກເຂົາກ້າວໜ້າຂຶ້ນ. ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ດີໃນອະດີດ ແລະ ມັກຈະມີຄວາມຄິດລົບ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ມັກຫຼັ່ງນໍ້າຕາຢູ່ເລື້ອຍໆ, ຮູ້ສຶກທໍ້ແທ້ ແລະ ຜິດຫວັງ; ຕອນນີ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມີປະສົບການຫຼາຍຂຶ້ນ, ສະຖານະພາບຂອງພວກເຂົາກໍດີຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກປະສົບການແຫ່ງການຖືກຈັດການ, ຖືກເຮັດໃຫ້ແຕກຫັກ ແລະ ໄດ້ຜ່ານຂັ້ນຕອນການທົດລອງ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ, ພວກເຂົາໄດ້ກ້າວໜ້າຢ່າງໃຫຍ່. ສະຖານະພາບທີ່ເປັນລົບກໍຫຼຸດລົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ.
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບການທົດລອງຫຼາຍຂຶ້ນ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍເລີ່ມຮັກພຣະເຈົ້າ. ມີກົດສຳລັບການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ, ເຊິ່ງພຣະອົງສ່ອງແສງສະຫວ່າງເຈົ້າໂດຍໃຊ້ພາກສ່ວນທີ່ເໝາະສົມຂອງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງປະຕິບັດ ແລະ ສາມາດແຍກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກສະຖານະພາບດ້ານລົບທັງໝົດ, ຊ່ວຍວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດໂຍນອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານນັ້ນຖິ້ມໄດ້. ເຈົ້າເປັນຄົນຊື່ ແລະ ເປີດເຜີຍ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດຕາມ. ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ທໍ້ຖອຍ, ພຣະອົງກໍຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າເປັນສອງເທົ່າ, ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຕົວເຈົ້າເອງຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບໃຈສຳລັບຕົວເອງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ສະບາຍໃຈ. ຄົນທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເປັນປົກກະຕິ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບການຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໃນການປະຕິບັດຂອງຕົນເອງຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ ການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຢູ່ໃນສະຖານະພາບດ້ານລົບ, ເຂົາກໍຈະສາມາດຫັນປ່ຽນສິ່ງຕ່າງໆທັນທີ, ບໍ່ວ່າຈະເກີດຈາກການກະທຳດ້ວຍຈິດສຳນຶກ ຫຼື ເກີດຈາກການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຄົນໃດໜຶ່ງຈະບັນລຸຜົນສະເໝີເມື່ອເຂົາຮູ້ສະຖານະພາບເປັນຈິງຂອງຕົວເອງ ແລະ ອຸປະນິໄສ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ເປີດເຜີຍຕົວເອງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງໄດ້. ຄົນແບບນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ຈະເລິກ ຫຼື ຕື້ນ, ໜ້ອຍ ຫຼື ຫຼາຍກໍຕາມ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບັນລຸຜົນ, ມັນແມ່ນຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງ. ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ມີພື້ນຖານ, ເປັນຄົນທີ່ມີວິໄສທັດ. ຄົນແບບນີ້ແມ່ນໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດ ຫຼື ກ່າວແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື ຄົນອື່ນໆຈະລົບກວນພຽງໃດກໍຕາມ, ເຂົາກໍສາມາດຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຢືນຢັນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຍິ່ງຜູ້ຄົນປະຕິບັດແບບນີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ ເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຍ້ອນວ່າເຂົາປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 551)

ການມີຄວາມຮູ້ແຈ້ງ, ມີຄວາມອ່ອນນ້ອມ ແລະ ມີຄວາມສາມາດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນວິນຍານ ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຍືອງທາງ ແລະ ສ່ອງແສງສະຫວ່າງເຈົ້າຢູ່ທາງໃນທັນທີທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນກັບສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນການມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນວິນຍານ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍຟື້ນຟູວິນຍານຂອງຄົນ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າຄົນໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ໂງ່ຈ້າ? ກໍຍ້ອນວ່າວິນຍານຂອງຄົນໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຈົນເຖິງຂັ້ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງຕ່າງໆຂອງວິນຍານ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຄົນກ້າວໜ້າ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ວິນຍານຂອງຄົນກັບມາມີຊີວິດ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນໃນສິ່ງຕ່າງໆຂອງວິນຍານ ແລະ ພວກເຂົາຈະສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຢູ່ສະເໝີ. ການມາເຖິງຈຸດນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າວິນຍານຂອງຄົນໄດ້ຖືກຟື້ນຟູແລ້ວ ແລະ ເທື່ອໜ້າເມື່ອເຂົາຜະເຊີນກັບບາງສິ່ງ, ເຂົາກໍຈະສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ທັນທີ. ເຂົາຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳເທດສະໜາ ແລະ ຕອບສະໜອງກັບສະຖານະການຕ່າງໆໄດ້ໂດຍໄວ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງວິນຍານບັນລຸ. ມີຫຼາຍຄົນທີ່ມີປະຕິກິລິຍາໂດຍໄວຕໍ່ເຫດການທາງນອກ, ແຕ່ທັນທີເມື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ເມື່ອກ່າວເຖິງສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງລາຍລະອຽດໃນວິນຍານ, ພວກເຂົາກໍກາຍເປັນຄົນຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ໂງ່ຈ້າ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງກໍຍ້ອນວ່າມັນຈ້ອງເບິ່ງພວກເຂົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເທົ່ານັ້ນ.

ທັງໝົດນີ້ແມ່ນສັນຍານຂອງຄວາມມືນຊາ ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າທາງດ້ານວິນຍານ ແລະ ການມີປະສົບການພຽງໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆຝ່າຍວິນຍານ.

ບາງຄົນມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທາງວິນຍານ ແລະ ມີຄວາມເຫັນແຈ້ງ. ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນບາງສິ່ງທີ່ຊີ້ເຖິງສະຖານະພາບຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາບໍ່ເສຍເວລາທີ່ຈະບັນທຶກມັນໄວ້. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳກ່ຽວກັບຫຼັກການ ແລະ ການປະຕິບັດ, ພວກເຂົາກໍສາມາດຮັບເອົາມັນ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນກັບປະສົບການຕໍ່ໄປຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອປ່ຽນແປງຕົວພວກເຂົາເອງ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນວິນຍານ.

ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງສາມາດມີປະຕິກິລິຍາຕອບໂຕ້ໄດ້ໄວຂະໜາດນີ້?

ກໍຍ້ອນວ່າເຂົາເນັ້ນໃສ່ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ເມື່ອພວກເຂົາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍສາມາດກວດສອບສະພາບຂອງພວກເຂົາໃສ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ທຽບທວນກັບຕົນເອງ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນການສົນທະນາ ແລະ ຄຳເທດສະໜາ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳທີ່ນຳແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງມາສູ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍສາມາດຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັນທີ. ມັນຄ້າຍຄືກັບການໃຫ້ອາຫານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຫິວເຂົ້າ; ພວກເຂົາສາມາດກິນໄດ້ທັນທີ. ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ອາຫານແກ່ບາງຄົນທີ່ບໍ່ຫິວເຂົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຕອບສະໜອງໂດຍໄວ. ເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ ແລະ ເຈົ້າກໍສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ທັນທີເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບາງສິ່ງ: ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຍັງໃນເລື່ອງນີ້ ແລະ ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດແນວໃດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳທາງເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້ມາຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວ ແລະ ມື້ນີ້ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບສິ່ງດຽວກັນນີ້, ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວິທີປະຕິບັດໃນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນທາງນີ້ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ປະສົບໃນທາງນີ້ຢູ່ສະເໝີ, ມີມື້ໜຶ່ງ ມັນກໍຈະມາຫາເຈົ້າຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເມື່ອອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າຄົນແບບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າສະພາບແບບໃດຂອງວິນຍານທີ່ພຣະອົງເວົ້າເຖິງ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດກຳຈຸດສຳຄັນນີ້ໄດ້ ແລະ ນຳເອົາໄປປະຕິບັດຕາມ; ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າສາມາດຜະເຊີນໄດ້.

ເປັນຫຍັງບາງຄົນຈຶ່ງຂາດໃນດ້ານນີ້?

ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໃນພາກປະຕິບັດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດຕາມ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນລາຍລະອຽດຂອງການຮັບໃຊ້ ແລະ ໃນລາຍລະອຽດຂອງຄວາມຈິງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາສັບສົນເມື່ອບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນ. ໃນວິທີນີ້, ເຈົ້າອາດຖືກນຳພາໃຫ້ຫຼົງທາງເມື່ອມີຜູ້ເຜີຍພຣະທຳທຽມ ຫຼື ສາວົກປອມມານຳ. ເຈົ້າຕ້ອງສົນທະນາເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ມີຄວາມເຫັນແຈ້ງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມເຫັນແຈ້ງ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຈາກຜູ້ຄົນ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ເຈົ້າຄວນຄົບຄ້າສະມາຄົມນຳ ແລະ ຄົນປະເພດໃດທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິເສດ. ເຈົ້າຕ້ອງສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ເລື້ອຍໆ. ຖ້າເຈົ້າປະສົມກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງນີ້ຢູ່ສະເໝີ, ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຂົ້າໃຈຫຼາຍສິ່ງຢ່າງລະອຽດ ແລະ ເຈົ້າຍັງຈະມີຄວາມເຫັນແຈ້ງອີກດ້ວຍ. ແມ່ນຫຍັງຄືວິໄນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືໂທດກຳເນີດຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືການນຳພາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືການຈັດແຈງສະພາບແວດລ້ອມ, ແມ່ນຫຍັງຄືການສ່ອງແສງສະຫວ່າງພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແຈ້ງ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິດສຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືອຸປະນິໄສກະບົດ, ວິທີເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີໂຍນຄວາມກະບົດຂອງຕົວເຈົ້າເອງຖິ້ມ; ຖ້າເຈົ້າມີຄວນເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າກໍຈະມີພື້ນຖານ; ເມື່ອບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມຈິງທີ່ເໝາະສົມເພື່ອປຽບທຽບກັບມັນໄດ້ ແລະ ວິໄສທັດທີ່ເໝາະສົມເປັນພື້ນຖານ. ເຈົ້າຈະມີຫຼັກການໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ. ແລ້ວຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຕັມໄປດ້ວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດບໍ່ດີຕໍ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງຢ່າງຈິງໃຈ ຫຼື ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ສາບແຊ່ງຄົນທີ່ສາມາດກະຫາຍຫາຄວາມຈິງຢ່າງຈິງໃຈ. ຖ້າໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າສາມາດເອົາໃຈໃສ່ໃນການຮູ້ຈັກສະພາບຕົວຈິງຂອງຕົວເຈົ້າເອງ, ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການປະຕິບັດຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນເອງ, ແລ້ວເມື່ອເຈົ້າພົບກັບບັນຫາ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ແຈ້ງສຳລັບທຸກສິ່ງ. ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງບໍ່ໜ້າເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຖືກຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ໜ້າເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະປະພຶດຕົນແບບບໍ່ເໝາະສົມ ຫຼື ປະຕິບັດແບບເກີນຄວນ. ຍ້ອນຄວາມຈິງເຂົາຈຶ່ງຖືກປົກປ້ອງ ແລະ ຍ້ອນຄວາມຈິງ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍ້ອນຄວາມຈິງເຂົາຈຶ່ງມີເສັ້ນທາງປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນ,

ມີໂອກາດໃຫ້ພຣະວິນຍາບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຂົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 552)

ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຕ້ອງບັນລຸຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຜ່ານການຕັດສິນໃຈຂອງເຈົ້າ, ການພາກພຽນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດມີປະສົບການກັບຊີວິດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືທາງເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງຈຳເປັນໃນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນ. ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນທຸກຄົນ. ຄົນໃດກໍຕາມທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາມີໂອກາດ ແລະ ຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ບໍ່ມີກົດລະບຽບທີ່ຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຮີບດ່ວນໃດໆ. ຄົນໃດໜຶ່ງກໍສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້, ຕົ້ນຕໍແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງຄົນໆນັ້ນ. ຄົນທີ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຈິງແມ່ນສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຮັບເອົາຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີບາດກ້າວໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ, ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ນຳໃຊ້ການເອົາຊະນະມະນຸດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້. ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນພາລະກິດຫຼັກ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ສຸດທີ່ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດໃນຍຸກໃດມາກ່ອນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປົ້າໝາຍຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ ຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະທຸກຄົນ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້. ພາລະກິດໃນການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນນັ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃໝ່. ທຸກພາລະກິດໃນຊ່ວງໄລຍະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານເນື້ອໜັງນັ້ນ ເປົ້າໝາຍຫຼັກຄືການເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ. ນີ້ແມ່ນຄືກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ການໄຖ່ບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດຜ່ານການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນພາລະກິດຫຼັກ. "ການຮັບຜູ້ຄົນ" ເປັນສິ່ງທີ່ເພີ່ມເຕີມເຂົ້າໃສ່ພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຖືກປະຕິບັດຫຼັງຈາກການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ

ຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອນໍາໃຊ້ການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະການເປັນທາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ແດນມໍລະນາ, ເພື່ອເອົາຊະນະອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເປໂຕຈຶ່ງເລີ່ມດໍາເນີນການເທື່ອລະບາດກ້າວໃນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນແບບ. ແນ່ນອນເປໂຕແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູກໍາລັງປະຕິບັດພາລະກິດແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນເວລານັ້ນ. ກົງກັນຂ້າມຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູສໍາເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເປໂຕຈຶ່ງຄ່ອຍເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແລ້ວສຸດທ້າຍກໍກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດສໍາເລັດຈຸດສໍາຄັນເຊິ່ງເປັນຂັ້ນຕອນສໍາຄັນຂອງພາລະກິດໃນໄລຍະເວລາຊົ່ວຄາວບໍ່ແມ່ນເພື່ອດໍາລົງຊີວິດເປັນໄລຍະເວລາຍາວນານທ່າມກາງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະບໍ່ມີເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ລໍຖ້າຈົນເຖິງເວລາທີ່ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງບໍລິບູນຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໄລຍະສັ້ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໄລຍະຍາວເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ.
ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດຄືຕົວແທນໃນການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະສາມາດບັນລຸຜົນສໍາເລັດໃນໄລຍະເວລາສັ້ນໆໄດ້. ແຕ່ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງນໍາເອົາມະນຸດຂຶ້ນສູ່ລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ໃຊ້ເວລາຍາວນານ. ພາລະກິດນີ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ປະຕິບັດບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມຈິງທີ່ຖືກກ່າວລະຫວ່າງພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ຫຼືຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະອົງຍົກພວກສາວົກຂຶ້ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນການດູແລໃນໄລຍະເວລາຍາວເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້.
ແທນທີ່ພຣະອົງຈະສືບຕໍ່ຢູ່ກັບມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດຄວາມຈິງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ
ພຣະອົງມາເພື່ອພຽງກ່າວພຣະທໍາກ່ຽວກັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ ແລະພຽງມອບຄວາມຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈະບໍ່ຢູ່ກັບມະນຸດຈົນເຖິງມື້ທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຢ່າງສົມບູນ ແລະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງເປັນທາງການເມື່ອມະນຸດເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ

ເມື່ອມະນຸດກ້າວຂາເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ. ແນ່ນອນ ນີ້ຄືເວລາທີ່ພຣະອົງຈະໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເອົາຊະນະເໜືອແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງໃນເວລານັ້ນ ຫຼື ບໍ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບວ່າ ຊີວິດຂອງມະນຸດຈະສູງສົ່ງ ຫຼື ຕໍ່າຕ້ອຍ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຄວບຄຸມຄອງ, ແລ້ວສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເມື່ອພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມຸ້ງໝາຍໄວ້ ພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຝ່າຍເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນເປັນພຽງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໂດຍກົງໄດ້ເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນພາລະກິດໄລຍະສັ້ນໆແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໄລຍະຍາວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 553)

ພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນພວກເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກເອົາຊະນະຄົນໃດໜຶ່ງ ຄົນທັງກຸ່ມກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດສ່ວນຫຼາຍໃນປັດຈຸບັນກໍຍັງແມ່ນການຈັດກຽມເພື່ອເປົ້າໝາຍໃນການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ ຍ້ອນມີຫຼາຍຄົນທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຜູ້ທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ຖ້າພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໃນພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ມີພາລະກິດຕໍ່ໄປອີກທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນຂອງບາງຄົນທີ່ປາຖະໜາຫາຄວາມຈິງຈະໄດ້ຮັບມັນບໍ? ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນມຸ່ງໝາຍໃສ່ການເປີດເສັ້ນທາງສູ່ການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນໃນພາຍຫຼັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງເຮົາເປັນພຽງການເອົາຊະນະເທົ່ານັ້ນ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງແມ່ນເພື່ອຈັດກຽມໃນການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນໃນພາຍຫຼັງ. ພາລະກິດທີ່ມາພາຍຫຼັງການເອົາຊະນະແມ່ນມຸ່ງໄປທີ່ການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການເອົາຊະນະຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດເພື່ອວາງພື້ນຖານໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ມະນຸດສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ໜ້າທີ່ຫຼັກກໍຄືການເອົາຊະນະ, ຫລັງຈາກນັ້ນ ສຳລັບຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ປາຖະໜາຫາຄວາມຈິງກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກ່ຽວພັນເຖິງດ້ານບວກໃນການເຂົ້າຫາຂອງຜູ້ຄົນ. ເຈົ້າມີຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືສ່ວນເລິກໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງນີ້?

ແລ້ວຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າບໍລິສຸດພຽງໃດ? ການປະຕິບັດຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງພຽງໃດ? ໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຄົນໃດໜຶ່ງຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບທຸກຢ່າງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ. ນີ້ຄືເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນບັນທັດຖານ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼັງຈາກຖືກເອົາຊະນະຈະກາຍມາເປັນວັດຖຸຮັບໃຊ້ ແລະ ຍັງຈະຖືໂຍນລົງບຶງໄຟ ແລະ ມາດໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຍັງຈະຕົກລົງໃນເຫວທີ່ບໍ່ມີຈຸດສິ້ນສຸດ ຍ້ອນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ພວກເຂົາຍັງເປັນຄົນຂອງຊາຕານ. ຖ້າມະນຸດຂາດຄຸນສົມບັດສຳລັບຄວາມສົມບູນ ແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ ເຂົາຈະເປັນຂອງເສດເຫຼືອ, ເປັນເຄື່ອງມື ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງແຫ່ງໄຟໄດ້! ບັດນີ້ ຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ? ຄວາມກຽດຊັງຕົວເອງຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກຊາຕານເລິກເຊິ່ງພຽງໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ໝັ້ນໃຈໃນການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ຊີວິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຈົ້າຖືກຄວບຄຸມຢ່າງດີບໍ? ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວບໍ? ເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດໃໝ່ບໍ? ທັດສະນະກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວບໍ? ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖອຍກໍຕາມ, ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າພຽງແຕ່ຖືກເອົາຊະນະ. ເມື່ອເຖິງເວລາທົດສອບເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຂາດຄວາມຈິງ, ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຈົ້າບໍ່ປົກກະຕິ ແລະ ເຈົ້າຕໍ່າຕ້ອຍຄືກັບສັດຮ້າຍ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຖືກເອົາຊະນະ ເປັນພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຖືກເຮົາເອົາຊະນະ. ຄືກັບໂຕລາເມື່ອມັນພະເຊີນກັບແສ້ຂອງເຈົ້ານາຍ ມັນຈຶ່ງຢ້ານ ແລະ ບໍ່ກ້າສະແດງອອກທຸກຄັ້ງທີ່ມັນເຫັນເຈົ້ານາຍ ແລ້ວໃນທຳນອງດຽວກັນ ເຈົ້າກໍເປັນຄືກັບສະພາບຂອງໂຕລາ. ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງຂາດດ້ານບວກເຫຼົ່ານັ້ນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຂົາບໍ່ດີ້ນລົນ ແລະ ຢ້ານກົວ, ບໍ່ກ້າ ແລະ ລັ່ງເລກັບທຸກສິ່ງ, ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນສິ່ງໃດກໍຕາມຢ່າງຊັດເຈນ, ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງ, ຍັງປາສະຈາກເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືປາສະຈາກຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິທີການຮັກພຣະເຈົ້າ, ວິທີການດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ວິທີການເປັນຄົນແທ້ ແລ້ວຄົນແບບນັ້ນຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຊີວິດຂອງເຈົ້າມີຄຸນຄ່າພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຈົ້າກໍເປັນພຽງແຕ່ໂຕລາທີ່ທາດເຈົ້ານາຍຂອງມັນ. ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ ແຕ່ນັ້ນກໍພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງມັນ; ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າແທ້, ຕ້ອງການເຊື່ອຟັງແຜນການທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີການຕໍ່ວ່າໃດໆ.

ແຕ່ໃນລັກສະນະດ້ານນອກ ເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງອອກເຖິງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍ ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍເປັນພຽງແຕ່ໂຕລາທີ່ເປັນທາດເຈົ້ານາຍຂອງມັນ. ບໍ່ມີຫຍັງເປັນທີ່ປາຖະໜາໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຈົ້າຂາດແຄນຫຼາຍ ແລະ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະນຳໃຊ້ເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງຖືກເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງດີກວ່າສັດຮ້າຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ດີກວ່າຄົນຕາຍທີ່ຍ່າງໄດ້ເຖິງຮ້ອຍເທົ່າ ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ມາເຖິງລະດັບນີ້ຈຶ່ງມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ມີພຽງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມສຳນຶກ ຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອພວກເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືວ່າເປັນມະນຸດ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນຄົນດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢ່າງຍິ່ງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ມີພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 554)

ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບແມ່ນຫຍັງ? ລວມມີລັກສະນະໃດແດ່? ເຈົ້າເຕັມໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບບໍ? ເຈົ້າເຕັມໃຈຍອມຮັບການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ເຊັ່ນນີ້, ແລ້ວສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ພວກເຂົາສາມາດຮັບພຣະຄຸນພຽງແຕ່ຈຳນວນໜ້ອຍເພື່ອຊື່ນຊົມມັນໃນເວລາສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັກສາມັນໄວ້ເປັນໄລຍະຍາວໄດ້. ຖ້າຄົນໆໜຶ່ງພຽງແຕ່ຊື່ນຊົມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາບໍ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້. ບາງຄົນອາດພໍໃຈກັບຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຂອງເນື້ອໜັງ, ຊີວິດທີ່ສະດວກສະບາຍໂດຍບໍ່ມີຄວາມທຸກຍາກ ຫຼື ຄວາມໂຊກຮ້າຍໃດໆ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບສຸກກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ ຫຼື ການຂັດແຍ່ງ. ພວກເຂົາອາດເຊື່ອວ່ານີ້ແມ່ນພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນເປັນພຽງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ພໍໃຈໂດຍການຊື່ນຊົມພຽງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຄິດແບບນີ້ແມ່ນຫຍາບຊ້າເກີນໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກມື້, ອະທິຖານທຸກມື້ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແລະ ຄວາມສະຫງົບສຸກເປັນພິເສດ, ແຕ່ທ້າຍສຸດແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ໃດໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ມີປະສົບການກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ກ່າວມານັ້ນເລີຍ, ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຫວານເກີນກວ່າຈະປຽບທຽບໄດ້, ຄືກັບວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊື່ນຊົມມັນໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການອັນແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກຄວາມສັດທາເຊັ່ນນີ້ໃນພຣະເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດດຳເນີນຊີວິດຕາມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄຳພາວະນາຂອງເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບສາດສະໜາທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດຄົນເຊັ່ນນີ້ໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄົນເຊັ່ນນີ້ໄດ້. ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ຫຼື ຊັບສິນຂອງເຂົາ, ແຕ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາເຊິ່ງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດສົມບູນແບບ ແຕ່ແມ່ນຫົວໃຈ ເພື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນ ຈະໄດ້ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື, ແກ່ນແທ້ຂອງການເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດສົມບູນແບບ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັກພຣະອົງ.

ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດນັ້ນຕາຍເປັນ. ມັນບໍ່ມີຈຸດປະສົງຫຍັງສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຮັບເອົາເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ, ເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ເນົ່າເປື່ອຍຢ່າງບໍ່ມີທາງຫຼີກລ່ຽງໄດ້. ມັນບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມໍລະດົກ ຫຼື ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າຮັບເອົາພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດມາ ແລະ ຮັກສາເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດໄວ້ໃນກະແສນີ້, ມະນຸດຈະຢູ່ໃນກະແສນີ້ພຽງແຕ່ຊື່, ແຕ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈະເປັນຂອງຊາຕານ. ຈາກນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ປະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຂົາຈະກາຍເປັນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າແທນ. ດັ່ງນັ້ນ ການຄັດເລືອກມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງເລີຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ

ມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນໝາຍເຖິງ ພວກເຂົາຈະໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີແລະເປັນ, ເພື່ອວ່າມັນຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ພາຍໃນໂຕ; ພວກເຂົາມີພຣະທຳທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຕົວເຂົາ; ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເປັນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນປະເພດຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບ. ມີພຽງຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບພອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້:

1. ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ.

3. ໄດ້ຮັບການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ.

4. ໃຊ້ຊີວິດຕາມພາບລັກສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກຢູ່ເທິງໂລກ; ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແບບທີ່ເປໂຕຮັກ, ຖືກຄຶງກາງແຂນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົມຄວນຕາຍເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ໄດ້ຮັບລັດສະໝີດຽວກັນກັບເປໂຕ.

5. ເປັນທີ່ຮັກ, ນັບຖື ແລະ ຊົມເຊີຍຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງໂລກ.

6. ເອົາຊະນະການເປັນທາດຂອງຄວາມຕາຍ ແລະ ຮາເດສ, ບໍ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດວຽກງານຂອງມັນ, ຖືກພຣະເຈົ້າຄອບຄອງ, ອາໄສຢູ່ໃນວິນຍານທີ່ສົດຊື່ນ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍ.

7. ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ອາດເວົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕະຫຼອດເວລາຕະຫຼອດຊີວິດ, ຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ເຫັນວັນແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງແລ້ວ.

8. ໄດ້ຮັບລັດສະໝີຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີສີໜ້າຄ້າຍຄືບັນດານັກບຸນຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

9. ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກຢູ່ເທິງໂລກ, ນັ້ນກໍຄື ເປັນບຸດຊາຍສຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

10. ປ່ຽນແປງຮູບລັກສະນະ ແລະ ຂຶ້ນໄປສະຫວັນຊັ້ນສາມຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ, ເອົາຊະນະເນື້ອໜັງ.

ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດສືບທອດພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບ. ເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່ແລ້ວ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບໄດ້ຮອດຈຸດໃດແລ້ວ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໂດຍບັງເອີນ. ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຊັດເຈນເຊິ່ງມະນຸດສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້. ມັນບໍ່ເປັນຢ່າງທີ່ມະນຸດເຊື່ອ, ເມື່ອໃດທີ່ເຂົາມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຖືກຮັບໄດ້ ແລະ ສາມາດໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະ ມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້ໄດ້.

ບັນຫາດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ແລະ ຍິ່ງຍາກໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນການປ່ຽນແປງຮູບລັກສະນະ. ໃນປັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາໃນຂັ້ນຕົ້ນແມ່ນການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບຜ່ານທຸກຄົນ, ທຸກເລື່ອງ ແລະ ທຸກໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຈະຖືກຮ່ອມເຂົ້າໃນຕົວພວກເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເສຍກ່ອນ ກ່ອນເຈົ້າຈະມີສິດສືບທອດພຣະພອນອັນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຫຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ ແລະ ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ. ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບເທົ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະສາມາດເຫັນມືຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະທຳພຣະເຈົ້າຢ່າງຂະຫຍັນຂັນແຂງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳພຣະອົງໂດຍຜ່ານມຸມມອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນເລື່ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ພໍໃຈກັບສະຖານະທີ່ຢູ່ຊື່ໆເຊັ່ນນີ້ ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ ຫຼື ບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດໃດໆ, ບໍ່ມີປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໃນຫຼາກຫຼາຍວິທີ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບສຳລັບເຈົ້າແມ່ນອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໃນທຸກເລື່ອງ. ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໃນດ້ານບວກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງແມ່ນດ້ານລົບອີກດ້ວຍ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເພີ່ມພູນຂຶ້ນ. ທຸກໆມື້ແມ່ນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເວລາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບ. ຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການເຊັ່ນນີ້, ເຈົ້າຈະຖືກປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ຕອນນີ້ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໂດຍທຳມະຊາດ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍກ່ອນໜ້ານີ້; ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ໃຜມາສອນເຈົ້າ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຢັ່ງຮູ້ໃນທຸກໆສິ່ງ ແລະ ປະສົບການທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະລົງໄປສູ່ລາຍລະອຽດເພີ່ມຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າຈະນຳທາງເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫັນໄປທາງໃດອື່ນອີກ. ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກຕັ້ງຢູ່ເທິງເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນແບບໂດຍພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄຳສັນຍາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 555)

ການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບບໍ່ສາມາດຈຳກັດໃນການສົມບູນແບບໄດ້ໂດຍການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະສົບການລັກສະນະນີ້ແມ່ນເປັນປະສົບການດ້ານດຽວຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ຄວບຄຸມຢ່າງພຽງພໍ; ມັນເປັນພຽງການຈຳກັດມະນຸດໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດນ້ອຍໆເທົ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີນີ້, ມະນຸດຂາດການບຳລຸງທາງຈິດວິນຍານທີ່ຈຳເປັນຫຼາຍ. ຖ້າເຈົ້າປາດຖະໜາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ, ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະພະເຊີນກັບທຸກສິ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າພະເຊີນ. ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າພະເຊີນກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ, ເຈົ້າກໍ່ຄວນໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກມັນ ແລະ ມັນບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນເມີນເສີຍ. ບໍ່ວ່າເລື່ອງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາມັນໂດຍການຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວິເຄາະ ຫຼື ຮຽນຮູ້ມັນຕາມມຸມມອງຂອງມະນຸດ (ນີ້ແມ່ນການຫັນປ່ຽນໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ). ຖ້ານີ້ແມ່ນລັກສະນະຂອງປະສົບການເຈົ້າ, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຖືກຄອບງຳໂດຍພາລະໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງເໝາະສົມພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ຫັນປ່ຽນຈາກການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຄົນປະເພດນີ້ມີໂອກາດດີ ແລະ ມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ.

ທຸກຢ່າງຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າພວກເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຫຼືບໍ່ ແລະ ເຈົ້າມີຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບຫຼືບໍ່, ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະ ມໍລະດົກຂອງພຣະອົງຫຼືບໍ່. ມັນຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ມີຄວາມເດັດດ່ຽວເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ຫຼາຍ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະຫັນປ່ຽນໃນການປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດ. ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສົມບູນແບບ. ເຖິງວ່າ ໃນຕອນນີ້, ຫຼາຍຄົນໄດ້ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວກໍ່ຕາມ, ພວກເຂົາໄດ້ຈຳກັດໂຕເອງພຽງເພື່ອຊື່ນຊົມໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຽງແຕ່ເຕັມໃຈຮັບຄວາມສະບາຍທາງເນື້ອໜັງຈາກພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ສູງຂຶ້ນ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງມະນຸດຍັງຄົງຢູ່ຂ້າງນອກຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ ແລະ ຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໜ້ອຍລົງ, ຕາບໃດທີ່ແກ່ນແທ້ພາຍໃນມະນຸດ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງເຂົາຍັງເປັນກັງວົນຢູ່, ມະນຸດກໍ່ຍັງສະແຫວງຫາຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຂອງເນື້ອໜັງຢູ່ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈວ່າເງື່ອນໄຂ ແລະ ວັດຖຸປະສົງຂອງການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນນັ້ນມີຫຍັງແດ່. ດັ່ງນັ້ນ ຊີວິດຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຍັງຫຍາບຊ້າ ແລະ ເສື່ອມໂຊມ,

ໂດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ພວກເຂົາບໍ່ພຽງຄຳນຶງເຖິງຄວາມສັດທາໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນວ່າເປັນເລື່ອງສຳຄັນ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນຄືກັບວ່າພວກເຂົາພຽງມີຄວາມສັດທາເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນ,
ໂດຍບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຈິງໃຈ ຫຼື ການອຸທິດຕົນ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມວ່າງເປົ່າ, ດຳລົງຢູ່ຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ.
ມີພຽງໜ້ອຍຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ,
ໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງເພີ່ມພູນ, ໃນວັນນີ້ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັ່ງມີຫຼາຍຂຶ້ນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.
ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້;
ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດແສງສະຫວ່າງໃຫ້ເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ການເວລາຜ່ານພົ້ນໄປລ້າໆ, ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຢ່າງຈິງຈັງ.
ມີພຽງວິທີທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະສົມຄວນ ແລະ ມີສິດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້.
ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບແທ້ບໍ?
ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຈິງຈັງກັບທຸກສິ່ງແທ້ບໍ?
ເຈົ້າມີຈິດວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແບບດຽວກັບທີ່ເປໂຕມີບໍ?
ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າແບບພຣະເຢຊູຮັກບໍ?
ເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ;
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນບໍວ່າພຣະເຢຊູຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ?ພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ທີ່ເຈົ້າເຊື່ອແທ້ບໍ? ມື້ນີ້ ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງບໍ;
ເຈົ້າເຫັນບໍວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງທີ່ເປັນມະນຸດຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນແນວໃດ?
ເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຢຊູຄຣິດ;
ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນການຖືກຄຶງກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດນັ້ນເປັນຄວາມຈິງທີ່ຍອມຮັບກັນໂດຍທົ່ວໄປ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ເຈົ້າເຊື່ອພຽງໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ.
ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຍັງເປັນເດັກນ້ອຍເກີນໄປ.
ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວກໍ່ຕາມ,
ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ. ນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດໃນໂລກບໍ?
ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຫຼາຍໆປີທີ່ເຈົ້າໄດ້ກິນອາຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ ນັ້ນບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເຮົາບໍ່ມັກຄົນປະເພດນີ້,

ເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ເຈົ້ານະມັດສະການກໍ່ບໍ່ມັກເຊັ່ນດຽວກັນ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າບໍ່ອາຍບໍ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈແດ່ບໍ? ເຈົ້າຍັງມີໜ້າທີ່ຈະພົບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດຂອງເຈົ້າຢູ່ບໍ? ພວກເຈົ້າທັງໝົດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄຳສັນຍາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

XI ປາຍທາງ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບ

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 580)

ໃນແສງແນບຂອງຟ້າແນບເຫຼື້ອມ, ສັດທຸກໂຕແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃນຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ເຊັ່ນກັນ ດ້ວຍການເຫຼືອງທາງຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ມະນຸດກໍໄດ້ຮັບຄວາມບໍລິສຸດທີ່ເຂົາເຄີຍມີຄັ້ງໜຶ່ງກັບຄືນມາ. ໂອ, ໂລກທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງອະດີດ! ໃນທີ່ສຸດ ມັນກໍຖືກຂວ້ຳລົງໄປໃນນ້ຳທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຈົມລົງພື້ນ ແລ້ວກໍສະຫຼາຍກາຍເປັນຂີ້ຕົມ! ໂອ, ມະນຸດທັງໝົດເອີຍ ທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງເຮົາເອງ! ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງໃນແສງສະຫວ່າງ, ໄດ້ຄົ້ນພົບພື້ນຖານສຳລັບການມີຊີວິດ ແລະ ຢຸດດີ້ນຮົນໃນຂີ້ຕົມ! ໂອ, ສິ່ງຕ່າງໆຂອງການຊົງສ້າງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ເຮົາຖືໃນມືຂອງເຮົາ! ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຜ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີບົດບາດໃນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນແສງສະຫວ່າງໄດ້ແນວໃດ? ແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ຢຸດນິ້ງ ແລະ ມິດງຽບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ສະຫວັນຈະບໍ່ເປົ່າປ່ຽວ ແລະ ໂສກເສົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍ່ຖືກແຍກໂດຍຊ່ອງວ່າງອີກຕໍ່ໄປ ຖືກຮວມເຂົ້າກັນໂດຍບໍ່ມີວັນຈະຖືກແຍກອອກອີກ. ໃນໂອກາດທີ່ປິຕິຍິນດີນີ້, ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມຍິນດີນີ້, ຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແຜ່ອອກໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະສັນລະເສີນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ນະຄອນແຫ່ງສະຫວັນກຳລັງຫົວດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ອານາຈັກຂອງແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງເຕັ້ນລຳດ້ວຍຄວາມສຸກ. ໃນເວລານີ້ ແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຍິນດີ ແລະ ມີຜູ້ໃດທີ່ຍັງບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ແດ່? ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຢູ່ໃນສະພາບດັ່ງເດີມຂອງມັນແມ່ນເປັນຂອງສະຫວັນ ແລະ ສະຫວັນກໍໄດ້ຮວມເຂົ້າກັນກັບແຜ່ນດິນໂລກ. ມະນຸດແມ່ນສາຍເຊືອກທີ່ຮັດສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກເຂົ້າກັນ ແລະ ຍ້ອນຄວາມບໍລິສຸດຂອງມະນຸດ, ຍ້ອນການສ້າງມະນຸດຂຶ້ນໃໝ່, ສະຫວັນຈຶ່ງບໍ່ຖືກປິດບັງຈາກແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍບໍ່ມິດງຽບຕໍ່ສະຫວັນອີກຕໍ່ໄປ. ໃບໜ້າຂອງມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍຍິ້ມແຫ່ງຄວາມພໍໃຈ ແລະ ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຄວາມຫວານຊື່ນທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ມະນຸດບໍ່ຖຽງກັບມະນຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ຕີກັນ. ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແມ່ນມີຜູ້ໃດບໍ ທີ່ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບຜູ້ອື່ນ? ໃນມື້ຂອງເຮົາ ແມ່ນມີຜູ້ໃດບໍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊື່ຂອງເຮົາເສື່ອມເສຍ? ມະນຸດທຸກຄົນຈ້ອງເບິ່ງເຮົາດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ

ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາກໍຮ້ອງຫາເຮົາຢ່າງລັບໆ. ເຮົາໄດ້ຄົ້ນຫາທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ. ໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ຖືກຊຳລະລ້າງ ແມ່ນບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຕັດສິນເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງຮູ້ຈັກເຮົາ, ກຳລັງເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ຮັກເຮົາ. ເຮົາຖືກຍຶດໝັ້ນໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ, ຖືກສັນລະເສີນຢ່າງສູງສຸດໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ແລະ ໄຫຼຜ່ານໃນເສັ້ນເລືອດຂອງມະນຸດ. ຄວາມເບີກບານໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຕັມໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ອາກາດເຢັນ ແລະ ສົດຊື່ນ, ບໍ່ມີໝອກໜາປົກຄຸມແຜ່ນດິນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ດວງຕາເວັນກໍສ່ອງແສງຮຸ່ງເຫຼື້ອມ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 18" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 581)

ອານາຈັກກຳລັງຂະຫຍາຍທ່າມກາງມະນຸດ, ມັນກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດ, ມັນກຳລັງຕັ້ງຂຶ້ນທ່າມກາງມະນຸດ; ບໍ່ມີກຳລັງໃດສາມາດທຳລາຍອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້. ຈາກປະຊາຊົນຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ໃນອານາຈັກໃນປັດຈຸບັນ, ແມ່ນໃຜໃນພວກເຈົ້າທີ່ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທ່າມກາງມະນຸດ? ແມ່ນໃຜໃນພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ນອກສະພາບການຂອງມະນຸດ? ເມື່ອຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ຂອງເຮົາຖືກປະກາດອອກໃຫ້ກັບຝູງຊົນ, ມະນຸດຈະມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າເອງເຖິງສະພາວະຂອງມະນຸດຊາດ; ແນ່ນອນ ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະອົດກັ້ນຢູ່ໃນໂລກໃບນີ້ຕະຫຼອດໄປ ແມ່ນບໍ? ເຮົາກຳລັງຍ່າງທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ໃນປັດຈຸບັນ ຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ເຮົາ, ຄົນແບບນີ້ກໍເປັນສຸກ; ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ເຮົາ, ພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາ, ພວກເຂົາຈະມີລິດອຳນາດໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຫຼົບໜີຈາກການຜູກມັດຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ສາມາດປະຖິ້ມຕົນເອງ, ພວກເຂົາຈະເຂົ້າສູ່ການຄອບຄອງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ສືບທອດຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຈື່ຄົນທີ່ເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ, ເຮົາຈະໂອບກອດຄົນທີ່ສະຫຼະເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາຢ່າງເບີກບານໃຈ, ເຮົາຈະມອບຄວາມສຸກໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຖວາຍໃຫ້ກັບເຮົາ. ເຮົາຈະອວຍພອນຄົນທີ່ຄົ້ນພົບຄວາມສຸກໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ; ພວກເຂົາຈະເປັນເສົາທີ່ຄ້ຳຫຼັງຄາເຮືອນໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ, ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເມດຕາໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດທຽບເທົ່າໃນເຮືອນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຽບກັບພວກເຂົາໄດ້. ເຈົ້າເຄີຍຮັບເອົາພອນທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າເຄີຍສະແຫວງຫາສັນຍາທີ່ສ້າງຂຶ້ນສຳລັບເຈົ້າບໍ?
ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການນຳທາງຂອງເຮົາ
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຜ່ານພົ້ນຈາກກຳມືຂອງອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດໄປໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.
ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສູນເສຍແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການນຳທາງໃນທ່າມກາງຄວາມມືດແນ່ນອນ.
ພວກເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງຢ່າງແນ່ນອນ.
ພວກເຈົ້າຈະເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ.
ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຢືນຢູ່ທ່າມກາງຝູງຄົນຈຳນວນຫຼວງຫລາຍທີ່ເປັນພະຍານເຖິງການເອົາຊະນະຂອງເຮົາ ຕໍ່ກັບການພັງທະລາຍຂອງອານາຈັກມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ແນ່ນອນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເດັດດ່ຽວເດັດຂາດ ແລະ ໝັ້ນຄົງບົນແຜ່ນດິນສີນິມ. ຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພວກເຈົ້າທົນຢູ່, ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ມາຈາກເຮົາ ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ລັດສະໝີຂອງເຮົາຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໄປທົ່ວຈັກກະວານ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 19" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 582)

ໃນຂະນະທີ່ພຣະທຳຂອງເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ອານາຈັກກໍຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ມະນຸດກໍກັບຄືນສູ່ຄວາມທຳມະດາເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ສະນັ້ນ ອານາຈັກໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນອານາຈັກນັ້ນ, ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນຟື້ນຟູຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາ. ລະດູໜາວທີ່ໜາວຈັດໄດ້ຈາກໄປ, ແທນດ້ວຍໂລກແຫ່ງເມືອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມີລະດູໃບໄມ້ປົ່ງໝົດປີ. ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ພົບກັບໂລກທີ່ມືດມົນ ແລະ ໂສກເສົ້າຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມໜາວເຢັນຂອງໂລກມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຕີກັນ, ປະເທດຕ່າງໆບໍ່ເຮັດສົງຄາມຕໍ່ກັນ, ບໍ່ມີການເຂັ່ນຂ້າ ແລະ ນອງເລືອດຈາກການເຂັ່ນຂ້າກັນອີກຕໍ່ໄປ; ດິນແດນທັງປວງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ທຸກຫົນແຫ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອົບອຸ່ນລະຫວ່າງມະນຸດ. ເຮົາຍ້າຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮົາມີຄວາມສຸກຈາກເທິງບັນລັງຂອງເຮົາ, ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງດວງດາວ. ທູດສະຫວັນພາກັນຖວາຍເພງໃໝ່ ແລະ ການເຕັ້ນລຳໃໝ່ໃຫ້ກັບເຮົາ. ຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນໍ້າຕາໄຫຼລົງໃນໜ້າຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງທູດສະຫວັນຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ວ່າເຮົາກ່ຽວກັບຄວາມລຳບາກອີກຕໍ່ໄປ. ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ມື້ອື່ນ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພອນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດບໍ?

ຍ້ອນລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າຈ່າຍໃນມື້ນີ້, ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນໃນອະນາຄົດ ແລະ ຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ.
ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດກັບເນື້ອແທ້ຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາບໍ?
ພວກເຈົ້າຍັງປາຖະໜາທີ່ຈະຂ້າຕົນເອງບໍ?
ຜູ້ຄົນເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຫັນ ເຖິງແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາສັນຍາແຫ່ງມື້ອື່ນ ເຖິງແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະໝັ້ນຄົງຕະຫຼອດໄປ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະທຳລາຍລ້າງ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 20" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 583)

ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ, ຜູ້ຄົນເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຄັ້ງ. ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ, ຜູ້ຄົນຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມັກ. ເຮົາມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ເຮົາທັກທາຍຈາກທິດຕາເວັນອອກ. ເມື່ອລັດສະໝີຂອງເຮົາເປັ່ງປະກາຍອອກມາ, ທຸກປະຊາຊາດກໍແຈ້ງສະຫວ່າງ, ທຸກສິ່ງຖືກນຳມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດອີກຕໍ່ໄປ. ໃນອານາຈັກ, ຊີວິດທີ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສຸກເໜືອທີ່ຈະຊົ່ງຊາໄດ້. ສາຍນ້ຳເຕັ້ນລຳດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານກັບຊີວິດທີ່ໂຊກລາບຂອງຜູ້ຄົນ, ພູເຂົາພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຄົນຊື່ນຊົມຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງດີ້ນຮົນ, ເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ. ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ບໍ່ມີການກະບົດອີກ, ບໍ່ມີການຕໍ່ຕ້ານອີກ; ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກເພິ່ງພາເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ມະນຸດ ແລະ ເຮົາຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ຜ່ານຄວາມສຸກທີ່ຫວານຊື່ນຂອງຊີວິດ, ເພິ່ງພາອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ... ໃນເວລານີ້, ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນຢ່າງເປັນທາງການ. ບໍ່ມີການລົບກວນຂອງຊາຕານອີກ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍເຂົ້າສູ່ການພັກເຊົາ. ຕະຫຼອດທົ່ວຈັກກະວານ, ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ໄດ້ຮັບພອນທີ່ຫາທຽບບໍ່ໄດ້, ບໍ່ແມ່ນໃນຖານະຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແຕ່ໃນຖານະຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດທຸກຄົນໄດ້ຜ່ານຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ດື່ມຊີວິດທີ່ຂົມຂື່ນ ແລະ ຫວານຊື່ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ບັດນີ້, ເມື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ, ຄົນໆໜຶ່ງຈະບໍ່ປິຕິຍິນດີໄດ້ແນວໃດ? ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດປະຖິ້ມຊ່ວງເວລາອັນງົດງາມນີ້ໄດ້ງ່າຍດາຍ

ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນຫຼຸດໄປໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນເອີຍ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຕັ້ນລຳດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເພື່ອເຮົາ! ຍົກຫົວໃຈທີ່ຈິງໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນຂຶ້ນ ແລະ ຖວາຍມັນໃຫ້ກັບເຮົາ! ຕີກອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຫຼິ້ນຢ່າງເບີກບານເພື່ອເຮົາ! ເຮົາທໍປະກາຍຄວາມສຸກຂອງເຮົາໄປທົ່ວທັງຈັກກະວານ! ເຮົາເປີດເຜີຍໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ! ເຮົາຈະຮ້ອງອອກມາດ້ວຍສຽງກ້ອງກັງວານ! ເຮົາຈະຢູ່ເໜືອຈັກກະວານ! ເຮົາໄດ້ປົກຄອງທ່າມກາງຜູ້ຄົນແລ້ວ! ຜູ້ຄົນສັນລະເສີນເຮົາ! ເຮົາເລື່ອນລອຍໃນສະຫວັນສີຟ້າເບື້ອງເທິງ ແລະ ຜູ້ຄົນຍ່າງໄປພ້ອມກັບເຮົາ. ເຮົາຍ່າງຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາກໍຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາ. ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນຊື່ນບານ, ເພງຂອງພວກເຂົາສັ່ນສະເທືອນຈັກກະວານ, ເປີດອອກສະຫວັນຊັ້ນສູງ! ຈັກກະວານບໍ່ປົກຄຸມດ້ວຍໝອກອີກຕໍ່ໄປ; ບໍ່ມີຂີ້ຕົມອີກ, ບໍ່ມີການກັກນໍ້າເປື້ອນອີກ. ຜູ້ຄົນບໍລິສຸດຂອງຈັກກະວານເອີຍ! ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າສະແດງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ປົກຄຸມດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ ແຕ່ເປັນໄພ່ພົນທີ່ບໍລິສຸດເໝືອນດັ່ງຢົກ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈຂອງເຮົາ! ທຸກສິ່ງກັບມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງ! ໄພ່ພົນທຸກຄົນໄດ້ກັບຄືນມາຮັບໃຊ້ເຮົາໃນສະຫວັນ, ເຂົ້າສູ່ອ້ອມກອດອັນອົບອຸ່ນຂອງເຮົາ, ບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ກັງວົນອີກຕໍ່ໄປ, ຖວາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບເຮົາ, ກັບຄືນມາສູ່ເຮືອນຂອງເຮົາ ແລະ ໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະຮັກເຮົາໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ! ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຊົ່ວນິລັນດອນ! ຄວາມໂສກເສົ້າຢູ່ໃສ! ນໍ້າຕາຢູ່ໃສ! ເນື້ອໜັງຢູ່ໃສ! ແຜ່ນດິນໂລກຈາກໄປ ແຕ່ສະຫວັນຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ. ເຮົາປາກົດຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນກໍສັນລະເສີນເຮົາ. ຊີວິດນີ້, ຄວາມງົດງາມນີ້, ຈາກນິດນິລັນສູ່ນິລັນດອນ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງ. ນີ້ຄືຊີວິດແຫ່ງອານາຈັກ.

(ຈາກ "ພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ຈົ່ງປິຕິຍິນດີ!" ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 584)

ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ແລະ ກໍໄດ້ກ່າວສອນເປັນຈຳນວນຫຼາຍຄັ້ງ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມເຮົາກໍຍັງຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາຍັງບໍ່ທັນບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ຍຸກສຸດທ້າຍ. ສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນດຳເນີນເພື່ອຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ແຕ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນອຸປະນິໄສແທ້ຈິງຂອງເຮົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຍ້ອນຫຼາຍສາເຫດ ອາດເປັນຍ້ອນບໍ່ມີເວລາ ຫຼື ຫຍຸ້ງວຽກຫຍຸ້ງງານ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງເຮົາເລີຍ. ເພາະສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງສືບຕໍ່ກ້າວເຂົ້າສູ່ແຜນການໃໝ່ ເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂັ້ນສຸດທ້າຍ ແລະ

ເປີດພະລາກິດໜ້າໃໝ່ຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຫັນເຮົາຈະຍົກມືຂຶ້ນຕີເອິກຂອງຕົນເອງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຄໍ່າຄວນຢູ່ບໍ່ເຊົາເພາະຍ້ອນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເຮົາຈະນໍາຈຸດຈົບຂອງມະນຸດມາສູ່ໂລກ ແລະ ນັບແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຮົາຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາກໍດີ ຈະໄດ້ເຫັນເຕັມຕາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ມາຍັງໂລກມະນຸດແທ້ ແລະ ໄດ້ມາຍັງໂລກບ່ອນທີ່ຈັບພະສິ່ງທັງປວງແຜ່ຂະຫຍາຍ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງເຮົາ ເຊິ່ງແມ່ນ "ຄວາມປະສົງ" ຫຼັກຂອງເຮົາຕັ້ງແຕ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດ. ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະເອົາໃຈໃສ່ເຝົ້າຕິດຕາມທຸກການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຮົາ ເພາະໄມ້ຄ້ອນຂອງເຮົາຍັບເຂົ້າໃກ້ມະນຸດຊາດເຂົ້າມາຈັກໄຈ້ ໂດຍສະເພາະບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.

ເຮົາລິເລີ່ມພາລະກິດທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດຮ່ວມກັບສະຫວັນ. ເຮົາຜ່ານໄປມາທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ລະຫວ່າງສະຫວັນກັບໂລກ ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດສັງເກດເຫັນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຮົາ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ພຣະທໍາຂອງເຮົາ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ແຜນການຂອງເຮົາກໍຍັງສືບຕໍ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເປັນຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າມຶນຊາ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງເຮົາຈັກໜ້ອຍ. ແຕ່ວ່າມີມື້ໜຶ່ງພວກເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ໃນທຸກມື້ນີ້ ເຮົາສະຖິດຢູ່ນໍາພວກເຈົ້າ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານນໍາພວກເຈົ້າ. ເຮົາຮູ້ມາດົນແລ້ວວ່າມະນຸດມີທັດສະນະຄະຕິຢ່າງໃດຕໍ່ເຮົາ. ເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງອະທິບາຍ ແລະ ເຮົາກໍຈະບໍ່ຍົກຕົວຢ່າງເລື່ອງລາວທີ່ເຈັບປວດຂຶ້ນມາເວົ້າໃຫ້ເຈົ້າອັບອາຍ. ຄວາມປາຖະໜາດຽວຂອງເຮົາແມ່ນ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຈື່ສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ກະທໍາໄວ້ໃນໃຈ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ກວດນັບໃນວັນທີ່ພວກເຮົາພົບກັນອີກຄັ້ງ. ເຮົາບໍ່ຢາກກ່າວຫາຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າຢ່າງຜິດໆ ເພາະວ່າເຮົາທ່ຽງທໍາ, ຍຸຕິທໍາ ແລະ ມີສັກສີ. ແນ່ນອນ ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າກົງໄປກົງມາ ແລະ ມີຈິດໃຈສູງສົ່ງ ແລະ ບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຂັດຕໍ່ສະຫວັນ ແລະ ໂລກ ແລະ ສະຕິສໍານັດສະຍະຂອງເຈົ້າ. ນີ້ເປັນສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາຂໍຈາກພວກເຈົ້າ. ຫຼາຍຄົນຮູ້ສຶກກະວົນກະວາຍ ແລະ ເຈັບປວດຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ກະທໍາຄວາມຜິດອັນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຫຼາຍຄົນຮູ້ສຶກອັບອາຍກັບຕົວເອງເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຮັດຄວາມດີເລີຍ. ຊໍ້າບໍ່ໜໍາຍັງມີຫຼາຍຄົນ ຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກອັບອາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ ເຮັດຊົ່ວແລ້ວຍິ່ງຊົ່ວລົງອີກ ພາກັນຖອດໜ້າກາກທີ່ປົກປິດຄວາມໜ້າລັງກຽດຂອງຕົນອອກ ເຊິ່ງຍັງບໍ່ທັນຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງເຕັມສ່ວນ ເພື່ອທ້າທາຍອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫົວຊາ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະອຽດຕໍ່ການກະທໍາຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ແຕ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເກັບກໍາຂໍ້ມູນ ຫຼື ທ່ອງທ່ຽວໄປມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ກະທໍາສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາ. ເມື່ອຮອດກໍານົດ ເຮົາຈະກະທໍາການຂອງເຮົາທ່າມກາງມະນຸດດັ່ງທີ່ໄດ້ວາງແຜນໄວ້ກ່ອນແລ້ວ

ເຊິ່ງຈະບໍ່ໄວ ຫຼື ບໍ່ຊ້າກ່ອນເວລາ ແລະ ຈະກະທຳຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ວ່ອງໄວ. ແຕ່ວ່າໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາບາງຄົນຈະຖືກຄັດອອກ ເພາະວ່າເຮົາລັງກຽດຄວາມຈອງຫອງ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງອັນຈອມປອມຂອງພວກເຂົາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ໜ້າລັງກຽດສຳລັບເຮົາຈະຖືກປະຖິ້ມຢ່າງແນ່ນອນ ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະກະທຳສິ່ງໜ້າລັງກຽດຢ່າງຕັ້ງໃຈ ຫຼື ບໍ່ຕັ້ງໃຈກໍຕາມ. ສະຫຼຸບຫຍໍ້ໆ ຄື ເຮົາຢາກໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຮົາລັງກຽດໄກຫ່າງຈາກເຮົາ. ແນ່ນອນ ເຮົາຈະບໍ່ຈົ່ງຄົນບາບໄວ້ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ. ຍ້ອນມື້ລົງໂທດມະນຸດຍັບໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຮີບຮ້ອນທີ່ຈະປັດເປົ່າບັນດາຄົນທີ່ໜ້າລັງກຽດອອກໄປ ເພາະວ່າເຮົາມີແຜນການຂອງເຮົາຕ່າງຫາກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 585)

ເວລານີ້ເປັນເວລາກຳນົດຈຸດຈົບຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນ ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາເລີ່ມລົງໂທດມະນຸດເທື່ອ. ເຮົາຈະບັນທຶກທຸກຖ້ອຍຄຳ ແລະ ການກະທຳຂອງແຕ່ລະຄົນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງເຮົາ ລວມທັງວິທີການທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມເຮົາ ນິໄສໃຈຄໍແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜົນງານບັ້ນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດພົ້ນຈາກກຳມືຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ຄົນທັງໝົດຈະຕົກຢູ່ຕາມກຸ່ມທີ່ເຮົາກຳນົດໄວ້. ເຮົາຕັດສິນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງແຕ່ລະຄົນອີງຕາມວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຈິງຫຼືບໍ່ ບໍ່ແມ່ນອີງໃສ່ອາຍຸ, ລະດັບອາວຸໂສ, ລະດັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ຫຼື ລະດັບຄວາມໜ້າສົງສານ. ບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ມີແຕ່ທາງນີ້ທາງດຽວ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ເອົາໄວ້ວ່າ ຄົນທັງໝົດທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດກໍຖືກລົງໂທດຕາມຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜົນຕອບແທນຕາມຄວາມຜິດບາບທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງແຜນຂອງເຮົາຈັກໜ້ອຍ ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນມາ. ແຕ່ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ເບິ່ງຄືວ່າ ຈຳນວນຜູ້ທີ່ຮັບຟັງພຣະທຳຂອງເຮົາຊໍ້າພັດຫຼຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ ແລະ ຈຳນວນຜູ້ທີ່ເຮົາເຫັນຊອບກໍເຊັ່ນກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຢືນຢັນວ່າແຜນການຂອງເຮົາບໍ່ເຄີຍປ່ຽນ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດນັ້ນແຫຼະທີ່ປ່ຽນແປງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ຫຼຸດໜ້ອຍຖອຍລົງຈັກໄຊ້ ເຖິງຂັ້ນກັບວ່າແຕ່ລະຄົນ ປ່ຽນຈາກປະຈົບປະແຈງເຮົາເປັນເຮັດເຢັນຊາໃສ່ເຮົາ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຂັບໄລ່ເຮົາອອກຈາກຊີວິດ. ທ່າທີຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຮ້ອນບໍ່ເຢັນຈົນກວ່າເຮົາຈະຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ກຽດຊັງ ແລະ

ໃນທີ່ສຸດຕັດສິນໃສ່ໂທດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າຖືກພິພາກສາ ເຮົາຍັງຈະເຫັນພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເມື່ອການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເປັນຕາໜ້າເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ມົວໝອງຕໍ່ເຮົາແລ້ວ, ສະນັ້ນ ແນ່ນອນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເລືອກບ່ອນຢູ່ໃໝ່ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມເຈັບປວດຈາກຄຳເວົ້າອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼົບຫຼີກພຶດຕິກຳອັນຊົ່ວຊ້າເກີນຮັບໄດ້ຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫຼອກລວງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບພໍເປັນພິທີ. ກ່ອນເຮົາຈະຈາກພວກເຈົ້າ ເຮົາຂໍຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຈົ້າເວັ້ນຈາກການກະທຳທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າຄວນກະທຳແຕ່ສິ່ງທີ່ໜ້າສັນລະເສີນ, ສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດທັງປວງ, ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າເອງຈະກາຍເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທໍລະມານເມື່ອໄພພິບັດມາເຖິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 586)

ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາຊົງສຳແດງຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະຕົວເອງ ແລະ ການລົງໂທດທີ່ຄົນຜິດບາບທີ່ໄດ້ຮັບກໍເປັນການພິສູດອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ກໍຍັງເປັນພະຍານຄວາມຮ້າຍກາດຂອງເຮົາ. ເມື່ອໄພພິບັດມາເຖິງ, ຄວາມອຶດຫິວອາຫານ ແລະ ໂລກລະບາດຈະຕົກຖືກທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ນໍ້າຕາໄຫຼ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດບາບທຸກຮູບແບບ ເຖິງວ່າຈະຕິດຕາມເຮົາໄດ້ຫຼາຍປີກໍຕາມ ຈະບໍ່ພົ້ນຈາກການຈ່າຍຄ່າບາບຂອງພວກເຂົາ; ພ້ອມນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກຕົກສູ່ໄພພິບັດທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເຄີຍປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຫຼາຍລ້ານປີຜ່ານມາ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຢ້ານກົວ. ມີແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະປິຕິຍິນດີ ແລະ ສັນລະເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈເໜືອທີ່ຈະພັນລະນາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເບີກບານໃຈທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍປະທານໃຫ້ມະນຸດມາກ່ອນ. ຍ້ອນວ່າ ເຮົາຮັກການກະທຳດີຂອງມະນຸດ ແລະ ກຽດຊັງການກະທຳຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນນຳພາມະນຸດ ຈິດໃຈເຮົາຈົດຈໍ່ສະແຫວງຫາຄົນທີ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍລືມຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ, ຈິດໃຈຂອງເຮົາກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ລໍຄອຍໃຫ້ຮອດເວລາລົງໂທດພວກເຂົາ ເຮົາຈຶ່ງຈະເພິ່ງພໍໃຈ. ເວລາຂອງເຮົາມາຮອດມື້ນີ້ແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລໍຖ້າອີກຕໍ່ໄປ!

ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອລົງໂທດມະນຸດພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງແມ່ນເພື່ອລິຂິດຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາການຍອມຮັບຈາກຄົນທັງປວງສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳ. ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳເປັນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນການກະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນທຳມະຊາດ ເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດຂຶ້ນມາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາເປັນຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ດູແລທຸກຊີວິດທັງປວງ. ຖ້າປາສະຈາກເຮົາ ມະນຸດກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຕາຍ ແລະ ປະສົບກັບການລົງໂທດດ້ວຍໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະເຫັນດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງເດືອນທີ່ສວຍງາມອີກ ຫຼື ໂລກສີຂຽວໜ່ວຍນີ້ອີກ. ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບກາງຄືນທີ່ໜາວຈັດ ແລະ ໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມຕາຍ. ເຮົາເປັນຄວາມພົ້ນດຽວຂອງມະນຸດ ເຮົາເປັນຄວາມຫວັງດຽວຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ. ປາສະຈາກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດກໍຈະດຳລົງຢູ່ບໍ່ໄດ້. ປາສະຈາກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດກໍຈະປະເຊີນກັບໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ຖືກມານຮ້າຍທຸກຮູບແບບຢຽບຢໍ່າທຳລາຍລົງ ເຖິງປານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເຊື່ອຟັງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໄດ້ ເຮົາຫວັງຢ່າງດຽວວ່າມະນຸດຈະຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການກະທຳຄວາມດີ. ເຖິງວ່າຜູ້ທີ່ຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການເຮັດຄວາມດີມີໜ້ອຍ ເຮົາຍັງຈະສິ້ນສຸດການເດີນທາງຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ ເຊິ່ງກຳລັງປະກົດໃຫ້ເຫັນ ເພາະວ່າວຽກງານຂອງເຮົາທ່າມກາງມະນຸດໃນໄລຍະຫຼາຍປີຜ່ານມາໄດ້ເກີດຜົນ ແລະ ເຮົາກໍເພິ່ງພໍໃຈຫຼາຍ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຈຳນວນຄົນ ແຕ່ສົນໃຈການກະທຳຄວາມດີຂອງພວກເຂົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະກະທຳຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ. ແລ້ວເຮົາກໍຈະເພິ່ງພໍໃຈ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີຄົນໃດໃນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າຈະໜີພົ້ນໄພພິບັດທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນໄດ້. ໄພພິບັດນັ້ນແມ່ນມາຈາກເຮົາ ແລະ ເຮົາເປັນຜູ້ກຳນົດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສົມບູນດີພໍໃນສາຍຕາເຮົາ ພວກເຈົ້າຈະໜີບໍ່ພົ້ນໄພພິບັດດັ່ງກ່າວ. ໃນໄພພິບັດຜ່ານມາ ພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເໝາະສົມ ເພາະຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ພຽງສະແດງໂຕເອງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຢ້ານກົວ ຫຼື ກ້າຫານເທົ່ານັ້ນ. ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ເຮົາຈະຕັດສິນພຽງແຕ່ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ. ເຮົາເປັນຫວ່ງນຳການກະທຳແລະອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນມາດຖານໃນການກຳນົດຈຸດຈົບຂອງພວກເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຂໍປະກາດຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ: ເຮົາຈະບໍ່ເມດຕາບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເມື່ອພົບພໍ້ຄວາມລຳບາກ

ເພາະວ່າຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາມີຂອບເຂດ. ນອກຈາກນີ້ ເຮົາບໍ່ມັກຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາແມ່ນແຕ່ເທື່ອດຽວ ແລະ ໂດຍສະເພາະເຮົາຈະບໍ່ພົວພັນກັບຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນແມ່ນໃຜກໍຕາມ. ເຮົາຄວນບອກພວກເຈົ້າວ່າ: ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍໃຈຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດຄັ້ງທີສອງຈາກເຮົາ ແລະ ຜູ້ໃດໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາແລ້ວກໍຈະຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາສະເໝີໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ "ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 587)

ໃນໂລກທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ, ການປ່ຽນແປງຫຼາຍຢ່າງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ມະຫາສະໝຸດຖືກຖົມດ້ວຍຂີ້ຕົມກາຍເປັນທົ່ງຫຍ້າ, ທົ່ງຫຍ້າຖືກນໍ້າຖ້ວມກາຍເປັນມະຫາສະໝຸດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ນອກຈາກພຣະອົງຜູ້ທີ່ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດນຳພາ ແລະ ຊີ້ນຳມະນຸດຊາດນີ້ໄດ້. ບໍ່ມີຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດທີ່ສາມາດປະຕິບັດວຽກງານ ຫຼື ຈັດແຈງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດນີ້ ແຮງໄກທີ່ຈະມີໃຜສາມາດນຳມະນຸດຊາດນີ້ໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້. ພຣະເຈົ້າຄໍ່າຄວນເຖິງອານາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງໂສກເສົ້າເສຍໃຈກັບການພິນາດຂອງມະນຸດ ແລະ ເຈັບປວດທີ່ມະນຸດຊາດກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຄວາມເນົ່າເປື່ອຍເທື່ອລະຂັ້ນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຫວນກັບຄືນບໍ່ໄດ້. ມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ທຳລາຍຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະອົງເພື່ອສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ: ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍຄຳນຶງເຖິງທິດທາງທີ່ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວອາດຈະມຸ້ງໜ້າໄປສູ່? ມັນເປັນຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ຢ່າງແນ່ນອນທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍຍັງສືບຕໍ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງຕົນເອງ, ຢືນຢັນທີ່ຈະອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ, ຫຼີບຫຼີກພຣະຄຸນ ແລະ ການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ, ເລືອກທີ່ຈະຂາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ໃດເຄີຍຄຳນຶງບໍ່ວ່າ ຖ້າມະນຸດຢືນຢັນໃນຄວາມດື້ດ້ານຂອງເຂົາ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້ທີ່ປ່ອຍຖິ້ມພຣະອົງໄປໂດຍບໍ່ຫຼຽວຫຼັງແນວໃດ?

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເຫດຜົນສຳລັບການເຕືອນໃຈ ແລະ ການຕັກເຕືອນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ກຽມໄພພິບັດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງແລ້ວ ເຊິ່ງຈະເປັນໄພພິບັດທີ່ເນື້ອໜັງ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ໄພພິບັດນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການລົງໂທດເນື້ອໜັງ ແຕ່ເປັນການລົງໂທດວິນຍານອີກດ້ວຍ. ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ສິ່ງນີ້: ເມື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳເລັດ ແລະ ເມື່ອສິ່ງເຕືອນໃຈ ແລະ ການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ, ພຣະອົງຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍແບບໃດ? ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆເຄີຍປະສົບ ຫຼື ໄດ້ຍິນມາກ່ອນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ໄພພິບັດນີ້ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ ຈະບໍ່ຖືກເຮັດຊໍ້າອີກຈັກເທື່ອ. ເພາະວ່າ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອສ້າງມະນຸດຊາດພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ຄືຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ມັນຍັງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຢ່າງພາກພຽນ ແລະ ການຄາດຫວັງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ພຣະເຈົ້າຫວັງຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນໃນຄັ້ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 588)

ມະນຸດເຂົ້າໃຈພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ພາລະກິດໃນອະນາຄົດພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແຕ່ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່. ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ ມະນຸດຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ: ມະນຸດຄວນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ; ພວກເຈົ້າຄວນດຳເນີນການໃນຫົນທາງໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາບອກກັບພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ມີທາງຈັດການສິ່ງຕ່າງໆສຳລັບຕົວເຈົ້າເອງໄດ້ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມລຶກລັບເໜືອຕົວເຈົ້າເອງໄດ້; ທຸກສິ່ງຕ້ອງປະໄວ້ທີ່ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກກຳໄວ້ຢູ່ພາຍໃນມືຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມແກ່ມະນຸດດ້ວຍຈຸດຈົບ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ສິ່ງນີ້ເພື່ອລໍ້ໃຈມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າພຣະອົງສ້າງຂໍ້ສັນຍາກັບມະນຸດ ແລ້ວສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນການເອົາຊະນະ ຫຼື ມັນຈະບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດເພື່ອຄວບຄຸມມະນຸດ ແລະ ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ແລ້ວໃນເລື່ອງນີ້ ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມະນຸດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຈະໃຊ້ຈຸດໝາຍປາຍທາງເພື່ອຄວບຄຸມເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງໃດນອກຈາກຈຸດຈົບໃນອະນາຄົດ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍ ແລະ

ບໍ່ວ່າຈະມີສິ່ງດີໆໃຫ້ຄາດຫວັງ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງທີ່ສວຍງາມໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ຖ້າກ່ອນໜ້າການເອົາຊະນະມະນຸດ, ເຂົາໄດ້ຮັບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ສະແຫວງຫາ ແລ້ວການເອົາຊະນະມະນຸດຈະບໍ່ແມ່ນແຕ່ບັນລຸຜົນຂອງມັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບອິດທິພົນອີກດ້ວຍ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະບັນລຸຜົນຂອງມັນໂດຍການເອົາໂຊກຊະຕາອອກໄປ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີອຸປະນິໄສທີ່ກະບົດຂອງມະນຸດ. ມັນບໍ່ໄດ້ບັນລຸໂດຍການເຮັດຂໍ້ສັນຍາກັບມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ໂດຍການມອບພອນ ແລະ ພຣະຄຸນໃຫ້ກັບມະນຸດ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນໂດຍການເປີດເຜີຍຄວາມຊື່ສັດຂອງມະນຸດຜ່ານການຍຶດເອົາ "ອິດສະຫຼະພາບ" ຂອງເຂົາ ແລະ ທຳລາຍລ້າງຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາ. ນີ້ຄືທາດແທ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ຖ້າມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງທີ່ສວຍງາມໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນພາຍຫຼັງ ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຍອມຮັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສານີ້ບົນພື້ນຖານທີ່ເຂົາຄາດຫວັງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ການນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຖືກບັນລຸ; ຈະມີພຽງແຕ່ການເຊື່ອຟັງທີ່ລັບຫູລັບຕາ ແລະ ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງຕາບອດ ແລະ ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມະນຸດໄດ້ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ສິ່ງຖືກສ້າງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຈະພຽງແຕ່ຕໍ່ລອງກັບພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນການເອົາຊະນະ ແຕ່ເປັນຄວາມເມດຕາ ແລະ ພອນ. ບັນຫາໃຫຍ່ທີ່ສຸດກັບມະນຸດຄື ເຂົາບໍ່ຄິດເຖິງສິ່ງອື່ນນອກຈາກໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາ ແລະ ບູຊາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ມະນຸດສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາ; ເຂົາບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງເຂົາສຳລັບພຣະອົງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນການເອົາຊະນະມະນຸດ, ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດ, ຄວາມໂລບມາກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການທີ່ເຂົານະມັດສະການພຣະເຈົ້າແມ່ນຕ້ອງຖືກຈັດການ ແລະ ກຳຈັດທັງໝົດ. ດ້ວຍການເຮັດແບບນັ້ນ ຜົນແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະຖືກບັນລຸ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດ

ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງລົບລ້າງຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ບ້າບ່ອງ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອທີ່ຮ້າຍແຮງສຸດຂອງມະນຸດ ແລະ ຜ່ານສິ່ງນີ້ຈຶ່ງຈະເປີດເຜີຍຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ ແລະ ປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາທີ່ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງມະນຸດ, ມຸມມອງຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກຊຳລະລ້າງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກເອົາຊະນະ. ແຕ່ໃນທ່າທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະພຽງແຕ່ຍ້ອນຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະ; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງເອົາຊະນະເພື່ອຮັບເອົາມະນຸດ, ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ເພື່ອຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມໃນຊ່ວງທຳອິດຂອງມະນຸດ.
ຖ້າພຣະອົງຕ້ອງເອົາຊະນະພຽງແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະເທົ່ານັ້ນ ແລ້ວຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະກໍຈະສູນເສຍໄປ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າຫຼັງຈາກເອົາຊະນະມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າລ້າງມືຂອງພຣະອົງຈາກມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຊີວິດ ຫຼື ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດ ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ການເອົາຊະນະມະນຸດກໍຈະບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.
ມີພຽງແຕ່ການຮັບເອົາມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ເອົາຊະນະເຂົາ ແລະ ການທີ່ເຂົາມາເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນໃນທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທັງໝົດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດໄດ້.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມີພຽງແຕ່ການມາເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມຂອງມະນຸດ ແລະ ການທີ່ເຂົາເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄວາມຄາດຫວັງທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດຄວນມີ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລ້ວມັນກໍຈະຈຳກັດເກີນໄປ: ມັນສາມາດນຳມະນຸດໄປເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ມັນຈະບໍ່ສາມາດນຳມະນຸດໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງຊົ່ວນິລັນດອນ.
ມະນຸດບໍ່ສາມາດຕັດສິນຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບຮອງຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງມະນຸດໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ຍ້ອນພຣະອົງສ້າງມະນຸດ ພຣະອົງກໍນຳພາເຂົາ; ຍ້ອນພຣະອົງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະອົງກໍຊ່ວຍເຂົາຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ຈະຮັບເອົາເຂົາຢ່າງສົມບູນ; ຍ້ອນພຣະອົງນຳພາມະນຸດ ພຣະອົງຈະນຳເຂົາໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ; ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງສ້າງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງມະນຸດ ພຣະອົງຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດ. ມັນຄືສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງປະຕິບັດ.

ເຖິງແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະຖືກບັນລຸໂດຍການລົບລ້າງຄວາມຄາດຫວັງອອກຈາກມະນຸດ, ມະນຸດກໍຕ້ອງຖືກນໍາໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມໃນທີ່ສຸດ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບເຂົາແລ້ວ. ມັນແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າປັ້ນມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຂົາຈຶ່ງຖືກຮັບຮອງ. ໃນນີ້ ຈຸດໝາຍປາຍທາງເໝາະສົມທີ່ກ່າວເຖິງບໍ່ແມ່ນຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດທີ່ຖືກກໍາຈັດໃນອະດີດ; ທັງສອງຢ່າງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄາດຫວັງ ແລະ ສະແຫວງຫາແມ່ນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມຕ້ອງການໃນເນື້ອໜັງທີ່ຫຼາຍເກີນຄວນຂອງເຂົາ, ແທນທີ່ຈະແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມກັບມະນຸດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດກຽມໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນພອນ ແລະ ສັນຍາທີ່ເໝາະສົມກັບມະນຸດ ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບມະນຸດຫຼັງຈາກສ້າງໂລກ ແລະ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບມົນທິນຈາກທາງເລືອກ, ແນວຄິດ, ຈິນຕະນາການ ຫຼື ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດກຽມໃຫ້ກັບຄົນໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນຂອງບັນດາມວນມະນຸດຊາດ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຸດໝາຍປາຍທາງນີ້ຈຶ່ງເປັນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສໍາລັບມະນຸດຊາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນໍາພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 589)

ພຣະຜູ້ສ້າງປະສົງທີ່ຈະປັ້ນແຕ່ງສິ່ງຖືກສ້າງທຸກຢ່າງ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງປະຖິ້ມ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ຄວນກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ເມື່ອພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໄດ້ບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງໃນທີ່ສຸດ ດ້ວຍສິ່ງນີ້ພຣະອົງກໍຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ. ໃນປັດຈຸບັນ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນລູກຫຼານຂອງໂມອາບ ຫຼື ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີການເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກ ແລະ ມີພຽງແຕ່ການເວົ້າເຖິງສິ່ງຖືກສ້າງ? ສິ່ງຖືກສ້າງດັ່ງກ່າວຄືນາມມະຍົດດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງນີ້ທີ່ບົ່ງບອກເຖິງຕົວຕົນທີ່ມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງເຂົາ. ຊື່ແຕກຕ່າງກັນກໍຍ້ອນວ່າຍຸກ ແລະ ຊ່ວງເວລາຂອງພາລະກິດແຕກຕ່າງກັນ, ໃນຄວາມເປັນຈິງ ມະນຸດເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທໍາມະດາ. ສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດ ຫຼື ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ກໍຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄວບຄຸມເຈົ້າໂດຍໃຊ້ຄວາມຄາດຫວັງ, ໂຊກຊາຕາ ຫຼື ຈຸດໝາຍປາຍທາງ. ມັນບໍ່ຈໍາເປັນທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີນີ້.

ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາບະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນໄດ້.
ໂຊກຊາຕາຂອງມະນຸດຖືກຄວບຄຸມໂດຍມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຕົວເຈົ້າເອງໄດ້. ເຖິງແມ່ນຈະຟ້າວ ແລະ ຫຍຸ້ງກັບຕົວເຂົາເອງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາກໍຕາມ ມະນຸດກໍຍັງຄົງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຕົວເອງໄດ້. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຈົ້າເອງ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຄວບຄຸມໂຊກຊາຕາຂອງເຈົ້າເອງ ເຈົ້າຈະຍັງເປັນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ? ສະຫຼຸບກໍຄື ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ. ຍົກຕົວຢ່າງ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຮັບໃຊ້ມະນຸດ ເຊັ່ນ: ດວງເດືອນ, ດວງຕາເວັນ ແລະ ດວງດາວທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນສຳລັບມະນຸດ, ສັດ ແລະ ພືດ, ລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ລະດູຮ້ອນ, ລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ ແລະ ລະດູໜາວ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຂ້ຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາມະນຸດແນວໃດກໍຕາມ ມັນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດທັງໝົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຍຶດເອົາຄວາມຫວັງທາງເນື້ອໜັງຈາກມະນຸດ
ມັນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍລິສຸດຂຶ້ນ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍລິສຸດຂຶ້ນກໍຖືກປະຕິບັດເພື່ອວ່າເຂົາຈະສາມາດລອດພົ້ນໄດ້.
ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ສະນັ້ນ ມະນຸດຈະສາມາດຄວບຄຸມຕົວເອງໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນໍາພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 590)

ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ມະນຸດຈະຖືກນໍາໄປສູ່ໂລກທີ່ສວຍງາມ. ແນ່ນອນ ຊີວິດນີ້ກໍຈະຍັງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແຕ່ມັນຈະບໍ່ເປັນຄືກັບຊີວິດມະນຸດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ມັນເປັນຊີວິດທີ່ມະນຸດຊາດຈະມີຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເອົາຊະນະບັນດາມວນມະນຸດຊາດ, ມັນຈະເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ສຳລັບມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ການທີ່ມະນຸດຊາດມີຊີວິດດັ່ງກ່າວຈະເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃໝ່ທີ່ສວຍງາມແລ້ວ. ມັນຈະເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກເອົາຊະນະ,

ຂໍ້ສັນຍາສຳລັບຊີວິດທີ່ສວຍງາມດັ່ງກ່າວກໍຄື ເຂົາຈະຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະຜູ້ສ້າງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນທີ່ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນນັ້ນ. ຊີວິດດັ່ງກ່າວແມ່ນຊີວິດໃນອະນາຄົດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມັນເປັນຊີວິດທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເປັນຊີວິດປະເພດທີ່ມະນຸດປາຖະໜາ ເຊິ່ງເປັນປະເພດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ. ມັນເປັນຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍຂອງ 6.000 ປີຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດປາຖະໜາຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ມັນຍັງເປັນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ມະນຸດ. ແຕ່ຄຳສັນຍານີ້ບໍ່ສາມາດບັງເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີ; ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ປາຍທາງໃນອະນາຄົດພຽງແຕ່ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ເຂົາຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສົມບູນ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ມະນຸດຈະປາສະຈາກທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ ເພາະພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຈະບໍ່ມີການບຸກລຸກໂດຍກອງກຳລັງຮຸນແຮງ ແລະ ບໍ່ມີກອງກຳລັງຮຸນແຮງໃດທີ່ສາມາດໂຈມຕີເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈະເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນນິລັນດອນ. ມີພຽງເມື່ອກອງກຳລັງທີ່ຮຸນແຮງແຫ່ງຄວາມມືດຖືກຈັບມັດໄວ້ ມະນຸດຈຶ່ງຈະເປັນອິດສະຫຼະໃນທຸກບ່ອນທີ່ເຂົາໄປ ແລະ ດັ່ງນັ້ນເຂົາກໍຈະປາສະຈາກຄວາມກະບົດ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານ. ຊາຕານຕ້ອງຖືກຈັບມັດໄວ້ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນກໍຈະປອດໄພ; ສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນ ຊາຕານຍັງກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາໃນທຸກໆບ່ອນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ເມື່ອຊາຕານຖືກເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບອິດສະຫຼະຢ່າງສົມບູນ, ເມື່ອມະນຸດຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ອອກມາຈາກໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ ເຂົາຈະເຫັນດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ. ຊີວິດທີ່ເໝາະສົມກັບມະນຸດປົກກະຕິຈະຖືກຮັບອີກຄັ້ງ, ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດປົກກະຕິຄວນມີ ເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດໃນການສັງເກດຄວາມດີຈາກຄວາມຊົ່ວ, ຄວາມເຂົ້າໃຈວິທີການກິນ ແລະ ປົກຄຸມຕົວເອງ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການດຳລົງຊີວິດໂດຍປົກກະຕິ ເຊິ່ງສິ່ງທັງໝົດນີ້ຈະຖືກຮັບຄືນອີກຄັ້ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເອວາບໍ່ໄດ້ຖືກງູລໍ້ລວງ ມະນຸດກໍຄວນມີຊີວິດທີ່ປົກກະຕິແບບນີ້ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາຖືກສ້າງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ເຂົາຄວນໄດ້ກິນ, ໄດ້ຖືກປົກຄຸມ ແລະ ໄດ້ນຳໃຊ້ຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ຊີວິດນີ້ກໍກາຍມາເປັນຄວາມຝັນລົມໆແລ້ງໆ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດບໍ່ກ້າທີ່ຈະຈິນຕະນາການເຖິງສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ

ຊີວິດທີ່ສວຍງາມທີ່ມະນຸດປາຖະໜານີ້ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນ. ຖ້າມະນຸດປາສະຈາກປາຍທາງດັ່ງກ່າວ ແລ້ວຊີວິດທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງເຂົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະບໍ່ຈົບສິ້ນຈັກເທື່ອ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີຊີວິດທີ່ສວຍງາມດັ່ງກ່າວ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີຕອນຈົບໃຫ້ກັບໂຊກຊາຕາຂອງຊາຕານ ຫຼື ໃຫ້ກັບຍຸກທີ່ຊາຕານມີອຳນາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ມະນຸດຕ້ອງມາເຖິງອານາຈັກທີ່ກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ ແລະ ເມື່ອເຂົາມາເຖິງແລ້ວ ສິ່ງນີ້ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ຊາຕານພ່າຍແພ້ແລ້ວ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເມື່ອບໍ່ມີການລົບກວນຈາກຊາຕານ ພຣະເຈົ້າເອງຈະຄວບຄຸມມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະອົງຈະສັ່ງ ແລະ ຄວບຄຸມຊີວິດທັງໝົດຂອງມະນຸດ; ພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະຖືວ່າເປັນຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານ. ສ່ວນຫຼາຍ ຊີວິດຂອງມະນຸດໃນປັດຈຸບັນເປັນຊີວິດແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ; ມັນຍັງເປັນຊີວິດແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານ, ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ຫຼົບໜີຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຍັງບໍ່ໄດ້ຫຼົບໜີຈາກຄວາມລຳບາກໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ເຂົາຍັງຈະມີພຽງຄວາມຮູ້ທີ່ໜ້ອຍຫຼາຍແທ້ໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມລຳບາກທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍຊາຕານ, ມັນແມ່ນຊາຕານທີ່ນຳຄວາມເຈັບປວດມາສູ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານຖືກຜູກມັດ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ການຜູກມັດຂອງຊາຕານແມ່ນຖືກບັນລຸຜ່ານການເອົາຊະນະ ແລະ ການຮັບຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ໂດຍເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ຍາດເອົາມາໄດ້ຈາກສົງຄາມກັບຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 591)

ໃນປັດຈຸບັນ ການທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ສະແຫວງຫາກ່ອນໜ້າທີ່ເຂົາຈະມີຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພວກມັນເປັນຈຸດປະສົງທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາກ່ອນທີ່ຈະຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ໃນທາດແທ້ນັ້ນ ການທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ການຖືກນຳໃຊ້ໃຫ້ເກີດຜົນໃຫຍ່ຫຼວງ ກໍແມ່ນການຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ; ການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດກໍແມ່ນເພື່ອກາຍເປັນຜູ້ຊະນະ ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍນັ້ນຈະເປັນການທີ່ເຂົາຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ.

ມີພຽງແຕ່ການຫຼີບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານເທົ່ານັ້ນທີ່ມະນຸດສາມາດໃຊ້ຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນຊີວິດແຫ່ງການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ການທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ສະແຫວງຫາກ່ອນທີ່ຈະມີຊີວິດແບບຄົນປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖືກສະແຫວງຫາຫຼັກໆກໍເພື່ອພົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຖືກຊໍາລະ ແລະ ການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ. ຖ້າມະນຸດມີຊີວິດແບບຄົນປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນຊີວິດທີ່ປາສະຈາກຄວາມລໍາບາກ ຫຼື ການທຸກທໍລະມານ ແລ້ວມະນຸດຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ. “ການກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ” ແລະ “ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ” ແມ່ນຈຸດປະສົງທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ມະນຸດສະແຫວງຫາ ແລະ ຜ່ານການສະແຫວງຫາໂດຍມີຈຸດປະສົງເຫຼົ່ານີ້ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ເພື່ອຮັບເຂົາ ແລະ ການສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເປັນພຽງແຕ່ວິທີທາງ. ໃນອະນາຄົດ ຖ້າມະນຸດເຂົ້າສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ ຈະບໍ່ມີການອ້າງເຖິງການກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ ແລະ ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນອີກຕໍ່ໄປ; ຈະມີພຽງແຕ່ສິ່ງຖືກສ້າງແຕ່ລະຢ່າງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດຖືກສ້າງໃຫ້ສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ເພື່ອຈໍາກັດຂອບເຂດໃຫ້ກັບມະນຸດ ເພື່ອການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດຈະມີເປົ້າໝາຍ ແລະ ປະຕິບັດໄດ້ຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຫາກປາສະຈາກສິ່ງນັ້ນ ມະນຸດກໍຈະດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງສິ່ງວ່າງເປົ່າທີ່ເປັນພຽງນາມມະທໍາ ແລະ ສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຊົ່ວນິລັນດອນ ແລະ ຖ້າເປັນແບບນີ້ ມະນຸດຈະບໍ່ໜ້າສັງເວດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນບໍ? ການສະແຫວງຫາດ້ວຍວິທີນີ້ ເຊິ່ງປາສະຈາກເປົ້າໝາຍ ຫຼື ຫຼັກການ ບໍ່ແມ່ນການຫຼອກລວງຕົນເອງບໍ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ການສະແຫວງແບບນີ້ກໍຈະບໍ່ເກີດຜົນຕາມທໍາມະຊາດເລີຍ; ໃນສຸດທ້າຍ ມະນຸດຈະຍັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຫຼຸດອອກຈາກສິ່ງນັ້ນໄດ້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງນໍາຕົວເຂົາເອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການສະແຫວງຫາທີ່ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ? ເມື່ອມະນຸດເຂົ້າສູ່ປາຍທາງນິດນິລັນ ມະນຸດຈະນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນນິດນິລັນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະບໍ່ສະແຫວງຫາຈຸດປະສົງໃດອີກ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງກັງວົນວ່າເຂົາຖືກອ້ອມລ້ອມດ້ວຍຊາຕານ. ໃນເວລານີ້ ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ

ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ ຫຼື ພິພາກສາ, ແຕ່ລະຄົນກໍຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລານັ້ນ ມະນຸດຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທັງໃນຕົວຕົນ ແລະ ໃນສະຖານະ. ຈະບໍ່ມີການຈຳແນກວ່າສູງ ແລະ ຕໍ່າອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ລະຄົນຈະພຽງແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດຈະຍັງດຳລົງຊີວິດໃນປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດ, ມະນຸດຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດປະເພດນີ້ຈະເປັນມະນຸດຊາດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ໃນເວລານັ້ນ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດທີ່ເຍືອງທາງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເປັນຊີວິດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຊີວິດທີ່ຮ່ວມກັນກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດຈະໃຊ້ຊີວິດປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບັນດາມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີຈະເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້ໄປໃນທີ່ສຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຄືນລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ສ້າງເຂົາຂຶ້ນມາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມປະສົງດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ກ່ອນທີ່ມະນຸດຊາດຈະຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ມະນຸດຊາດໄດ້ໃຊ້ຊີວິດປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຕໍ່ມາ ເມື່ອເຂົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ມະນຸດແມ່ນໄດ້ສູນເສຍຊີວິດປົກກະຕິນີ້ໄປ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເລີ່ມມີພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີສົງຄາມກັບຊາຕານເພື່ອເອົາຄືນຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອພາລະກິດ 6.000 ປີແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍ ຊີວິດຂອງບັນດາມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງເປັນທາງການເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມີພຽງແຕ່ຕອນນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະມີຊີວິດທີ່ມະຫັດສະຈັນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຟື້ນຄືນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການສ້າງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ພ້ອມທັງລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດມີຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະນຸດຈະບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະ ຫຼື ເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຍ້ອນມະນຸດຈະເປັນຄົນທີ່ບໍລິສຸດ. “ຜູ້ຊະນະ” ແລະ “ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ” ທີ່ມະນຸດກ່າວເຖິງແມ່ນຈຸດປະສົງທີ່ມອບໃຫ້ມະນຸດສະແຫວງຫາໃນສົງຄາມລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ ແລະ ພວກມັນມີຢູ່ກໍພຽງແຕ່ຍ້ອນມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ໂດຍການມອບຈຸດປະສົງໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສະແຫວງຫາຈຸດປະສົງນີ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຊາຕານພ່າຍແພ້.

ການຂໍໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ຊະນະ ຫຼື ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ຖືກນໍາໃຊ້ກໍຣຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເປັນພະຍານເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍ. ໃນສຸດທ້າຍແລ້ວ ມະນຸດຈະໃຊ້ຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມະນຸດຈະເປັນຄົນທີ່ບໍລິສຸດ; ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ພວກເຂົາຈະຍັງສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະອີກບໍ? ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ແມ່ນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ? ເວົ້າເຖິງການເປັນຜູ້ຊະນະ ແລະ ການເປັນຄົນທີ່ສົມບູນ, ຄໍາສັບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນໃສ່ຊາຕານ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກຂອງມະນຸດ. ຄໍາວ່າ "ຜູ້ຊະນະ" ໃນທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ອ້າງເຖິງໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ ແລະ ກອງກໍາລັງທີ່ຮຸນແຮງບໍ? ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແມ່ນຫຍັງໃນຕົວເຈົ້າທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ? ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຖອນຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມແລ້ວບໍ ເພື່ອເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸການຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງທີ່ສຸດ? ສິ່ງດັ່ງກ່າວຖືກກ່າວຂຶ້ນໂດຍກ່ຽວພັນກັບສິ່ງທີ່ສົກກະປົກພາຍໃນມະນຸດ ແລະ ໂດຍກ່ຽວພັນກັບຊາຕານ; ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວຂຶ້ນໂດຍກ່ຽວພັນກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນໍາພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 592)

ເມື່ອມະນຸດບັນລຸຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກອງກໍາລັງທັງໝົດຂອງຊາຕານຕົກຢູ່ໃນການເປັນທາດ ມະນຸດຈະດໍາລົງຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງງ່າຍດາຍ. ສິ່ງຕ່າງໆຈະບໍ່ຊັບຊ້ອນຄືກັບທີ່ພວກມັນເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ເຊັ່ນ: ຄວາມສໍາພັນຂອງມະນຸດ, ການສໍາພັນໃນສັງຄົມ, ຄວາມສໍາພັນທີ່ຊັບຊ້ອນຂອງຄອບຄົວ... ພວກມັນນໍາເອົາຫຼາຍໆບັນຫາມາ ເຊິ່ງເຈັບປວດຫຼາຍ! ຊີວິດຂອງມະນຸດໃນທີ່ນີ້ໂສກເສົ້າຫຼາຍ! ເມື່ອມະນຸດຖືກເອົາຊະນະ ຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຂົາຈະປ່ຽນແປງ ນັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຈັກກະວານ ຜູ້ເຊິ່ງສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະແລ້ວ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເມື່ອຊາຕານຖືກເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ ແລະ ເມື່ອຊາຕານພ້ອມກັບກອງກໍາລັງແຫ່ງຄວາມມືດທັງໝົດໄດ້ຕົກຢູ່ໃນການເປັນທາດ ແລ້ວຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະບໍ່ຖືກລົບກວນ ແລະ ເຂົາຈະສາມາດດໍາລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງມີອິດສະຫຼະ. ຖ້າຊີວິດຂອງມະນຸດປາສະຈາກຄວາມສໍາພັນທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງເນື້ອໜັງ ແລ້ວມັນກໍຈະງ່າຍກວ່າເກົ່າຫຼາຍ. ຄວາມສໍາພັນທາງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຊັບຊ້ອນຫຼາຍ ແລະ ການທີ່ມະນຸດມີສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍເປັນເຄື່ອງພິສູດແລ້ວວ່າ ເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ.

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນແບບດຽວກັນກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນແບບດຽວກັນກັບສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມກັງວົນ ແລະ ຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຫ່ວງໃຜເລີຍ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ດີກວ່ານີ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະຮັບການບັນເທົາຈາກຄວາມເຈັບປວດເຄິ່ງໜຶ່ງ. ການມີຊີວິດແບບມະນຸດປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະນຸດກໍຈະຄ້າຍຄືກັບທູດສະຫວັນ; ເຖິງແມ່ນຈະຍັງເປັນເນື້ອໜັງຢູ່ ເຂົາຈະຄ້າຍຄືກັບທູດສະຫວັນຫຼາຍ. ນີ້ຄືຄຳສັນຍາສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງມັນເປັນຄຳສັນຍາສຸດທ້າຍທີ່ປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດ. ໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ; ເຈົ້າຄິດວ່າ ປະສົບການຂອງມະນຸດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍບໍ? ພາລະກິດແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນບໍ? ກ່ອນໜ້ານັ້ນ ມີການເວົ້າວ່າ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດກໍຄືການວາງເຂົາໃນເຫວເລິກ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມເຖິງການນຳໂຊກຊາຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາອອກໄປ. ນີ້ກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງສິ່ງໜຶ່ງ ນັ້ນຄື ການຊຳລະລ້າງມະນຸດ. ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກວາງໃນເຫວເລິກໂດຍເຈດຕະນາ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າຊຳລະລ້າງມືຂອງພຣະອົງອອກຈາກເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນເພື່ອຈັດການກັບຄວາມກະບົດທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ ເພື່ອວ່າໃນສຸດທ້າຍແລ້ວ ສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດອາດໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ, ເພື່ອເຂົາອາດຈະມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄືກັບຄົນທີ່ບໍລິສຸດ. ຖ້າສິ່ງນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍຈະສຳເລັດລົງທັງໝົດ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຈັດການກໍຖືກຈັດການແລ້ວ ແລະ ມະນຸດເປັນພະຍານທີ່ດັງສະນັ່ນ ຊາຕານກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າມີສອງສາມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດແຕ່ທຳອິດເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກຊຳລະລ້າງຢ່າງສົມບູນ, ເມື່ອຊາຕານຖືກເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ແລ້ວ ມັນກໍຈະບໍ່ເປັນບັນຫາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ມະນຸດຈະຖືກຊຳລະລ້າງຢ່າງສົມບູນ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການຊີວິດແບບນັ້ນຈັກເທື່ອ ແຕ່ເມື່ອຊາຕານຖືກເຮັດໃຫ້ພ່າຍແພ້ ທຸກສິ່ງກໍຈະສະຫງົບລົງ ແລະ ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດກໍຈະຮັບການແກ້ໄຂທັງໝົດ ແລະ ເມື່ອບັນຫາຫຼັກນັ້ນຖືກແກ້ໄຂ ທຸກບັນຫາອື່ນກໍຈະຈົບລົງ. ໃນລະຫວ່າງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດກໍເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ພຣະອົງຈະເອົາຊະນະຊາຕານຜ່ານການເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ. ເມື່ອພວກເຈົ້າເປັນພະຍານທີ່ດັງສະນັ່ນ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ສິ່ງນີ້ກໍຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານ. ມະນຸດຖືກເອົາຊະນະກ່ອນ ແລະ

ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນທີ່ສຸດເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ ໃນທາດແທ້ແລ້ວ
ນີ້ຄືຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງຈາກທະເລທີ່ວ່າງເປົ່າແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນໃນເວລາດຽວກັນກັບຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານ.
ບໍ່ວ່າພາລະກິດນີ້ຈະຖືກປະຕິບັດທົ່ວທັງຈັກກະວານທັງໝົດ ຫຼື ຢູ່ໃນປະເທດຈີນ, ທັງໝົດນັ້ນກໍແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາເຖິງມະນຸດຊາດທັງປວງ ເພື່ອມະນຸດອາດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກຜ່ອນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ປົກກະຕິນີ້
ກໍແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງເນື້ອໜັງແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາເຖິງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຫວັນ ເຊິ່ງເປັນຄົນຮັກພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະບັນມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການເອົາຊະນະຊາຕານ.
ຫົວໃຈຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການເອົາຊະນະຊາຕານເພື່ອນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາເຖິງມວນມະນຸດທັງປວງແລ້ວ.
ໃນພາລະກິດສ່ວນຫຼາຍ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມັກມີຄໍາເວົ້າທີ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານຢູ່ສະເໝີ? ພະຍານນີ້ແມ່ນກໍາລັງແນໃສ່ໃຜ? ບໍ່ແມ່ນແນໃສ່ຊາຕານບໍ? ພະຍານນີ້ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອເປັນພະຍານວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຜົນສໍາເລັດແລ້ວ.
ການເປັນພະຍານກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຊາຕານ; ຖ້າບໍ່ມີສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລ້ວມະນຸດກໍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເປັນພະຍານ. ມັນກໍເປັນເພາະຊາຕານຕ້ອງພ່າຍແພ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຊາຕານໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງກໍາລັງຊ່ອຍມະນຸດ ເຊິ່ງພຣະອົງນໍາໃຊ້ເພື່ອຊ່ອຍມະນຸດ ແລະ ເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດເປັນທັງຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເຄື່ອງມືໃນການເອົາຊະນະຊາຕານ, ເພາະສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເປັນຫົວໃຈຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຊາຕານກໍເປັນພຽງຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງການທໍາລາຍ ເຊິ່ງເປັນສັດຕູ. ເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ ແຕ່ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ ພະຍານຈຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພະຍານນີ້ກໍແນໃສ່ຊາຕານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງສໍາລັບມະນຸດ. ມະນຸດບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຊື່ນຊົມພະຍານດັ່ງກ່າວ.
ເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໄດ້ແນວໃດ?
ຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງການຕໍ່ສູ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນຊາຕານ; ໃນຂະນະດຽວກັນ

ມະນຸດເປັນພຽງແຕ່ຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນ. ມະນຸດມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດນີ້ໄດ້. ນີ້ກໍຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດໂດຍທຳມະຊາດ ແຕ່ເປັນການບົງການຂອງຊາຕານ. ໃນປັດຈຸບັນ ພາລະກິດຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຢ່າງສົມບູນ ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດເປັນພະຍານສຸດທ້າຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຊາຕານ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ທຸກສິ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ ເມື່ອເບິ່ງດ້ວຍຕາເປົ່າຂອງເຈົ້າ ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບໍ່ມີຫຍັງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເລີຍ ແຕ່ໃນຄວາມຈິງ ພາລະກິດໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ. ມະນຸດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສຳເລັດທັງໝົດເປັນສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ ແຕ່ເຖິງຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນ ເຮົາກໍໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງເຮົາແລ້ວ ຍ້ອນຊາຕານຍອມພ່າຍແພ້ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເພາະສະຕິປັນຍາ, ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ປາບຊາຕານ. ນີ້ເປັນພະຍານທີ່ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນບໍ່ມີການສະແດງອອກຢ່າງຈັດເຈນໃນມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາເປົ່າ ຊາຕານກໍພ່າຍແພ້ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດນີ້ແມ່ນຖືກບັນຊາໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ ຖືກປະຕິບັດຍ້ອນສົງຄາມກັບຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຫັນໃນຂະນະທີ່ພວກມັນກຳລັງປະສົບຜົນສຳເລັດ ແຕ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກມັນເປັນສິ່ງທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ນີ້ຄືໜຶ່ງໃນຄວາມຈິງຂ້າງໃນຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 593)

ທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນມີຊ່ອງທາງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ສະນັ້ນ ທຸກຄົນຕ້ອງຜ່ອນຄາຍ ນັ້ນກໍຄື ໃນອະນາຄົດ ພວກເຈົ້າທັງໝົດຈະເຂົ້າສູ່ປາຍທາງດັ່ງກ່າວ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ມະຫັດສະຈັນ, ນັ້ນກໍຈະແມ່ນບັນຫາຂອງເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຢ່າງສັດຊື່ ເຊິ່ງ ທຸກຄົນທີ່ກ່າວມາທັງໝົດນັ້ນສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ສັດຊື່, ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າ,

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແຕ່ບໍ່ນໍາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ເຊິ່ງທຸກຄົນທີ່ກ່າວມາທັງໝົດນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈຊື່ສັດ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮູ້ພຽງໜ້ອຍດຽວ; ທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາກໍສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງກັງວົນກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າເຕັມໃຈສະແຫວງຫາໃນແນວທາງນີ້ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມ ຫຼື ກໍາຈັດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າມະນຸດບໍ່ພະຍາຍາມເຮັດດີ, ເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ຈະທໍາລາຍຕົວເຈົ້າເອງ; ມັນບໍ່ແມ່ນເຮົາທີ່ກໍາຈັດເຈົ້າ ແຕ່ເປັນຕົວເຈົ້າເອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມເຮັດດີດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າຂີ້ຄ້ານ ຫຼື ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ສັດຊື່ ຫຼື ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຢາກເຮັດ, ຖ້າເຈົ້າປະພຶດຕົວຢ່າງບໍ່ລະວັງ, ຕໍ່ສູ້ເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ຄໍານຶງເຖິງສິນທໍາເວລາທີ່ຕິດຕໍ່ກັບເພດກົງຂ້າມ, ເຈົ້າກໍຈະແບກຮັບພາລະແຫ່ງຄວາມບາບຂອງເຈົ້າເອງ; ເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສົງສານຈາກຄົນໃດເລີຍ. ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍກໍຖືກເອົາຊະນະ ເພື່ອໃຫ້ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບທຸກໆຄົນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເພື່ອຖືກຮັບໂດຍພຣະອົງໃນທີ່ສຸດ, ເພື່ອຖືກຊໍາລະລ້າງໂດຍພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເພື່ອກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກ. ມັນບໍ່ສໍາຄັນທີ່ເຮົາຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນລ້າຫຼັງ ຫຼື ມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງທັງໝົດ. ການທີ່ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເຮົາເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ ຫຼື ເຮົາສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພວກເຈົ້າ ຢ່າວ່າແຕ່ເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຊ່ອຍພວກເຈົ້າເລີຍ. ໃນປັດຈຸບັນ ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນການສືບຕໍ່ຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າເຈົ້າຕ້ອງເຕັມໃຈ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາ ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດບັນລຸຜົນຕາມມາດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ມີພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະຖືກປະຖິ້ມ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດຕໍ່າຂອງເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສາມາດສູງ, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດສູງຂອງເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມຮູ້

ແລະ ກຶກໜັງສື, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມກຶກໜັງສືຂອງເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າຮູ້ໜັງສື, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຮູ້ໜັງສື; ຖ້າເຈົ້າເປັນຜູ້ອາວຸໂສ, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບອາຍຸຂອງເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະໜອງການຕ້ອນຮັບຢ່າງອົບອຸ່ນ, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດນີ້; ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະເໜີການຕ້ອນຮັບຢ່າງອົບອຸ່ນ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ບາງຢ່າງ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ຫຼື ການດູແລຄຣິສຕະຈັກ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມວຽກງານທົ່ວໄປອື່ນໆ, ຄວາມສົມບູນທີ່ເຮົາມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບໜ້າທີ່ທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດ. ການເປັນຄົນທີ່ສັດຊື່, ເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າສູງສຸດ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບໍ່ມີການປະຕິບັດໃດທີ່ດີກວ່າທັງສາມຢ່າງນີ້. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດກໍຈຳເປັນຕ້ອງບັນລຸທັງສາມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຖ້າເຂົາສາມາດບັນລຸພວກມັນໄດ້ ເຂົາກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແຕ່ທີ່ສຳຄັນຄື ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ຂ້າງເທິງຢ່າງຂະຫຍັນຂັນແຂງ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຢູ່ລ້າກັບສິ່ງນັ້ນ. ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍຄືຄວາມຈິງ, ແຕ່ ເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັນລຸຕາມບັນທັດຖານທັງສາມຢ່າງນີ້, ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຖືກກຳຈັດ. ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນນຳໃຫ້ທັນ, ຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນມີພາລະກິດ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຍ້ອນນີ້ຄືໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນປະຕິບັດ. ເມື່ອພວກເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະມີພະຍານທີ່ດັງສະນັ່ນເຊັ່ນດຽວກັນ. ທຸກຄົນທີ່ມີພະຍານແມ່ນຄົນທີ່ມີໄຊຊະນະເໜືອຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ຈະຍັງຄົງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນບາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຟື້ນຟູຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ບາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 594)

ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ. ໃນເວລານັ້ນແມ່ນບໍ່ມີມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງໃດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃດທັງສິ້ນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ເລີ່ມພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກທີ່ເກີດມີມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກມະນຸດໄດ້ເສື່ອມຊາມ; ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດພັກເຊົາອີກເລີຍ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງແມ່ນເລີ່ມຫຍຸ້ງກັບການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ.

ເປັນຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດທີ່ພາໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢຸດພັກ ແລະ ຍັງເປັນຍ້ອນການຕໍ່ຕ້ານຂອງເທວະທູດອີກດ້ວຍ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ອີກ. ໃນເມື່ອມະນຸດບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບເຊັ່ນກັນ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາອີກຄັ້ງ, ມະນຸດກໍຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາເຊັ່ນກັນ. ການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບໝາຍຄວາມວ່າເປັນຊີວິດທີ່ບໍ່ມີສົງຄາມ, ບໍ່ມີຄວາມເປິເປື້ອນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຊອບທຳຢ່າງຝັງແໜ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນເປັນຊີວິດທີ່ປາສະຈາກການຣຸກຣານຂອງຊາຕານ (ໃນນີ້ "ຊາຕານ" ໝາຍເຖິງກອງກຳລັງສັດຕູ) ແລະ ປາສະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ຫຼື ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຣຸກຣານຂອງກອງກຳລັງໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ; ມັນເປັນຊີວິດທີ່ທຸກສິ່ງປະຕິບັດຕາມປະເພດຂອງຕົນເອງ ແລະ ສາມາດນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການສ້າງ; ເຊິ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ "ຊີວິດແຫ່ງການພັກເຊົາຂອງມະນຸດ". ເມື່ອພຣະເຈົ້າພັກເຊົາ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຊອບທຳເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຈະບໍ່ມີການຣຸກຣານຈາກກອງກຳລັງໃດໆຂອງສັດຕູອີກ ແລະ ມະນຸດຊາດກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່; ພວກເຂົາຈະບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຄືມະນຸດທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ວັນທີ່ມະນຸດມີຄວາມສະຫງົບກໍຍັງຈະເປັນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າສູນເສຍຄວາມສະຫງົບກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫງົບໄດ້, ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ສາມາດມີຄວາມສະຫງົບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ. ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະຢຸດການເຄື່ອນໄຫວ ຫຼື ຢຸດພັດທະນາ ຫຼື ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຢຸດການເຮັດພະລະກິດ ຫຼື ມະນຸດຈະຢຸດການດຳເນີນຊີວິດ. ສັນຍານຂອງການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາແມ່ນເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກທຳລາຍ, ເມື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາຕານໃນການເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຖືກລົງໂທດ ແລະ ຖືກກວາດລ້າງ ແລະ ເມື່ອກຳລັງທັງໝົດ ທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ການທີ່ມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃຕ້ການໃຫ້ພອນຂອງພຣະອົງ ໂດຍປາສະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳເກີດຂຶ້ນອີກ.

ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຊາດຈະດຳລົງຊີວິດຕາມປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຮ່ວມກັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຊາຕານໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດກັບມະນຸດອີກ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຫຍຸ້ງ ແລະ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ວຸ້ນວາຍຕະຫຼອດເວລາອີກຕໍ່ໄປ; ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມໆກັນ. ພຣະເຈົ້າຈະກັບຄືນໄປສູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຕ່ລະຄົນກໍຈະກັບໄປສູ່ສະຖານທີ່ອັນຖືກຕ້ອງຂອງຕົນ. ນີ້ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະອາໄສຢູ່ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ. ພຣະເຈົ້າມີຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດກໍມີຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ. ໃນຂະນະທີ່ພັກເຊົາ, ພຣະເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວຢູ່ເທິງສະຫວັນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດອາໄສຢູ່ໃນໂລກດຽວກັນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ທັງສອງແມ່ນມີລັກສະນະການດຳລົງຊີວິດຂອງຕົນເອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ ມະນຸດທັງໝົດແມ່ນແກ້ວຜະລຶກແຫ່ງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດຄືຜູ້ທີ່ຖືກນຳພາ ແລະ ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຄືກັນກັບພຣະເຈົ້າ. ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນ "ພັກເຊົາ" ໝາຍເຖິງການກັບຄືນໄປສະຖານທີ່ດັ່ງເດີມຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນສູ່ສະຖານທີ່ດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດເພື່ອແບ່ງປັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ເມື່ອມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວ; ພວກເຂົາຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມີຊີວິດຂອງມະນຸດແບບປົກກະຕິ. ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ

ພວກເຂົາຈະກັບຄືນໄປຫາຊີວິດດັ່ງເດີມຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຊີວິດ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ ພາຍຫຼັງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ. ຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານເປັນແນວໂນ້ມທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ໃນສົງຄາມລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກໍກາຍເປັນແນວໂນ້ມທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນສະຫວັນ. ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາມະນຸດທຸກຄົນໃນບ່ອນພັກເຊົາຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງຈະນຳພາພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຈະເປັນພຣະວິນຍານ ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດຈະຍັງເປັນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດແມ່ນພັກເຊົາໃນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າພັກເຊົາ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ແລະ ປາກົດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ; ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດພັກເຊົາ, ພວກເຂົາຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອໄປສູ່ສະຫວັນ ແລະ ພ້ອມທັງເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດໃນສະຫວັນ. ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ຊາຕານຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ; ເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ ຄົນຊົ່ວທັງຫຼາຍກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ, ບຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຄີຍຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພ້ອມທັງເປັນສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈະຖືກທຳລາຍ; ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍໂດຍໄພພິບັດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຫຼັງຈາກບຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນຖືກທຳລາຍໝົດແລ້ວ, ແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະບໍ່ພົບກັບການຂົ່ມຂູ່ຂອງຊາຕານອີກ. ມະນຸດຊາດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດໃນການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 595)

ການໃກ້ເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງທຸກຊັບພະສິ່ງຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພ້ອມທັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງການພັດທະນາຂອງມະນຸດ.

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໂດຍຊາຕານຈະເຖິງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການພັດທະນາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາກໍຈະໄດ້ສິ້ນສຸດການແຜ່ພັນຂອງພວກເຂົາ. ມັນຍັງໝາຍຄວາມວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດດັ່ງກ່າວ ທີ່ເສື່ອມຊາມຍ້ອນຊາຕານຈະສືບຕໍ່ພັດທະນາ. ອາດາມ ແລະ ເອວາ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແຕ່ອາດາມ ແລະ ເອວາ ທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກສວນເອເດນໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຮ່ວມກັນ, ອາດາມ ແລະ ເອວາທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກສວນເອເດນ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄປສູ່ຈຸດຈົບໃນທີ່ສຸດ.
ມະນຸດຊາດໃນອະນາຄົດຈະຍັງມີລູກຫຼານຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຖືກຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນມະນຸດທີ່ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຖືກຂ້ຽນຕີແລ້ວ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍລິສຸດ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຄືກັນກັບເຊື້ອຊາດຂອງມະນຸດໃນຕອນທຳອິດ; ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພວກເຂົາເປັນບຸກຄົນທີ່ແຕກຕ່າງຢ່າງສິ້ນເຊີງຈາກອາດາມ ແລະ ເອວາໃນເບື້ອງຕົ້ນ.
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ຮັບການຄັດເລືອກຈາກຈຳນວນຄົນທັງໝົດທີ່ເສື່ອມຊາມຍ້ອນຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນໄລຍະການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະເປັນກຸ່ມທີ່ລອດເຫຼືອຈາກກຸ່ມຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ.
ມີພຽງແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຜູ້ທີ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນໄລຍະການປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ໃນໄລຍະພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການຊໍາລະລ້າງບາບ ຈະເປັນຜູ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກັບພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຫຼຸດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດບາບຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງຖາວອນ. ຈຸດປະສົງສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊໍາລະລ້າງບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເພື່ອກະກຽມພວກເຂົາສຳລັບການພັກເຊົາຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ຖ້າບໍ່ມີການຊໍາລະລ້າງບາບ ມວນມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້. ພາລະກິດນີ້ຄືເສັ້ນທາງດຽວຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້.
ມີພຽງພາລະກິດແຫ່ງການຊໍາລະລ້າງບາບຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊໍາລະລ້າງມະນຸດອອກຈາກຄ

ວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ມີພຽງພາລະກິດຂອງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະນຳເອົາແສງສະຫວ່າງມາສູ່ອົງປະກອບທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດ

ເພື່ອແຍກຜູ້ທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນອອກຈາກຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ແຍກຜູ້ທີ່ຈະຍັງຢູ່ອອກຈາກຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ຍັງຢູ່. ເມື່ອພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງ, ຜູ້ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຈະຖືກຊຳລະລ້າງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສະພາບທີ່ສູງຂຶ້ນຂອງມະນຸດ

ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດມະນຸດອັນງົດງາມອີກຄັ້ງໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ;

ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາຈະເລີ່ມວັນແຫ່ງການພັກເຊົາຂອງມະນຸດ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຖືກຂ້ຽນຕີ ແລະ ຖືກພິພາກສາ, ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍທັງໝົດ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປຄືດັ່ງຊາຕານ.

ມະນຸດໃນອະນາຄົດຈະບໍ່ມີຜູ້ຄົນປະເພດນີ້ອີກ;

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເໝາະທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ດິນແດນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸດທ້າຍ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເໝາະທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມວັນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະແບ່ງປັນກັນ ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາຄືເປົ້າໝາຍໃນການລົງໂທດ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຄົນໄຮ້ສິນທຳ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກພິພາກສາ ແລະ ຂ້ຽນຕີ; ພວກເຂົາຍັງໄດ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ຄັ້ງໜຶ່ງແກ່ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອວັນສຸດທ້າຍມາເຖິງ, ພວກເຂົາຈະຖືກກຳຈັດ ແລະ ຖືກທຳລາຍ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງອະນາຄົດ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນທ່າມກາງເຊື້ອຊາດຂອງມະນຸດໃນອະນາຄົດ.

ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ຍັງໃຊ້ຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈະຖືກທຳລາຍຫຼັງຈາກທີ່ຄົນທີ່ບໍລິສຸດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ການພັກເຊົາ.

ສຳລັບວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ວິນຍານຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄົນທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຍຸກໃດກໍຕາມ ທຸກຄົນທີ່ກະທຳຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍໃນທີ່ສຸດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຊອບທຳຈະຢູ່ລອດ. ການທີ່ບຸກຄົນ ຫຼື ວິນຍານຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນໂດຍອີງໃສ່ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍທັງໝົດ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນຖືກກຳນົດໂດຍອີງໃສ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າຜູ້ຄົນໃນຍຸກກ່ອນໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ຄົນໃນຍຸກນີ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດຖືກແຍກອອກບົນພື້ນຖານຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ບໍ່ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງຍຸກທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ເມື່ອຖືກແບ່ງແຍກ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບລາງວັນທັນທີ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄວາມດີ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງແຍກມະນຸດອອກເປັນຄົນດີ ແລະ ຄົນຊົ່ວນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງເລີ່ມດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງພວກເຂົາແລ້ວ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງຈະມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນຊອບທຳ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະແຍກພວກເຂົາອອກເປັນປະເພດໃຜລາວຫຼັງຈາກສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ມອບລາງວັນໃຫ້ຄົນດີທັນທີ. ຈຸດປະສົງທັງໝົດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ການມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນດີນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອຊໍາລະລ້າງມະນຸດທັງປວງໃຫ້ບໍລິສຸດ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະສາມາດນໍາເອົາມວນມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນ. ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ; ມັນແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຄົນຊົ່ວ ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຍັງຢູ່, ມະນຸດທຸກຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດນໍາເອົາມວນມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ດີກວ່ານີ້ໄດ້. ແລ້ວພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ສຳເລັດຜົນ. ເມື່ອພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມວນມະນຸດທັງປວງກໍຈະເປັນຄົນບໍລິສຸດທັງໝົດ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ຢ່າງສະຫງົບ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 596)

ຜູ້ຄົນໃນທຸກມື້ນີ້ຍັງບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງສິ່ງຕ່າງໆທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມຄວາມສຸກຂອງເນື້ອໜັງ, ທາງໂລກ, ເງິນ ຫຼື ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສະແຫວງຫາພໍເປັນພິທີ.

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາເລີຍ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດເຊື່ອໃນພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຍຶດຕິດກັບເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປ; ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ແລະ ຂາດຄວາມຈິງທຸກປະການ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດກາຍເປັນເນື້ອໜັງ. ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ຫຼື ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ບູຊາພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນໃນສະຫວັນ ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຄົນດັ່ງກ່າວເປັນຄົນກະບົດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີເຫດຜົນ, ແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມຈິງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສຳລັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້ແມ່ນຍິ່ງບໍ່ສາມາດເຊື່ອ, ແຕ່ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງບໍ່ໄດ້ແມ່ນໜ້າເຊື່ອຖືທີ່ສຸດ ແລະ ໜ້າຍິນດີທີ່ສຸດ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງແທ້ ຫຼື ມັນແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງຊີວິດ; ແຮງໄກທີ່ຈະແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບັນລຸຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາ ແນ່ນອນ ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊອກຫາຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ພວກເຂົາມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງສູງຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນຈະທຳລາຍ “ຄົນດີ” ຄືພວກເຂົາໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຈະໃຫ້ລາງວັນແກ່ພວກເຂົາຢ່າງສວຍງາມ ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຖິງຄວາມ “ພັກດີ” ອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພຣະອົງ. ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້, ເມື່ອຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດັ່ງຄາດຫວັງ ພວກເຂົາກໍຈະໂຈມຕີຄືນພຣະເຈົ້າທັນທີ ຫຼື ເກີດມີຄວາມໂກດແຄ້ນ. ພວກເຂົາສະແດງຕົນເອງເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ໜ້າລັງກຽດທີ່ຊອກຫາເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມຊື່ສັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າຄົນຊົ່ວທີ່ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຊອກຫາຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ສາມາດມີທາງເຊື່ອຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ

ທຸກຄົນຍິ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຜົນໄດ້ຮັບໃນອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດໄດ້ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພາລະກິດ ຫຼື ພຣະທຳໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ນີ້ພ້ອມທັງບໍ່ສາມາດເຊື່ອໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້, ພວກເຂົາກໍຍັງສ້າງຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເລີຍ ຫຼື ພວກເຂົາປະຕິບັດຄວາມຈິງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍແມ່ນແທ້ຈິງແລ້ວກໍຄືບຸກຄົນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍ. ພວກເຂົາທັງໝົດເຊື່ອວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະຫຼາດຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພວກເຂົາເອງເປັນຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຖືວ່າການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ສະນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຖະໜອມມັນ. ຄົນຊົ່ວດັ່ງກ່າວມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງຫຼາຍ; ພວກເຂົາຖືຄວາມຈິງເປັນຫຼັກຄຳສອນ ແລະ ຖືການກະທຳຊົ່ວຂອງພວກເຂົາເປັນຄວາມຈິງ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ເກັບກ່ຽວສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຫວ່ານເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງສູງເທົ່າໃດ ແລະ ພວກເຂົາຍິ່ງອວດດີຫຼາຍເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ; ຍິ່ງຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເທິງສະຫວັນຫຼາຍເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຈະຖືກລົງໂທດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 597)

ກ່ອນມະນຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ, ການທີ່ຄົນແຕ່ລະປະເພດຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບລາງວັນ ແມ່ນຈະຖືກກຳນົດໂດຍອີງຕາມວ່າ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ວ່າພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍກໍຄືເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດອີງຕາມການກະທຳຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອ ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງບໍ່ສາມາດຈັດການໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ໃນເວລາທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າທີ່ເຫັນໄດ້ໃນເນື້ອໜັງ, ແລ້ວ "ຜູ້ເຊື່ອເລື່ອນລອຍ" ເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

ມັນເປັນຄືກັບບາງຄົນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດ້ວຍຄໍາເວົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໃນທີ່ສຸດກໍຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການກໍາຈັດ ແລະ ການທໍາລາຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ດ້ວຍຄໍາເວົ້າ, ກິນ ແລະ ດື່ມຄວາມຈິງທີ່ສະແດງອອກໂດຍພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ຍັງສະແຫວງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ກໍຍິ່ງຈະມີໂອກາດຖືກທໍາລາຍໃນອະນາຄົດຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈະສາມາດຄົງຢູ່ຈົນຮອດເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາທີ່ຈະມາເຖິງຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ຈະບໍ່ມີບຸກຄົນໃດທີ່ຄືກັນກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຍັງຄົງຢູ່ຈົນຮອດເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາ.

ຄົນທີ່ເປັນຜີສາດແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຖືກທໍາລາຍທັງໝົດ. ການທີ່ເຈົ້າຈະມີຄວາມຈິງ ແລະ ການທີ່ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທາດແທ້ຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບລັກສະນະຂອງເຈົ້າ ຫຼື ວິທີທີ່ເຈົ້າອາດເວົ້າ ແລະ ປະພຶດບາງຄັ້ງຄາວ. ການທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຈະຖືກທໍາລາຍ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນກໍານົດໂດຍທາດແທ້ຂອງຄົນໆນັ້ນ; ມັນຖືກຕັດສິນອີງຕາມທາດແທ້ທີ່ເປີດເຜີຍອອກໂດຍການກະທໍາ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ. ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດພາລະກິດຄືກັນ ແລະ ເຮັດພາລະກິດເທົ່າກັນ, ຜູ້ທີ່ມີທາດແທ້ຂອງມະນຸດທີ່ດີ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຈິງແມ່ນຜູ້ທີ່ສາມາດຄົງຢູ່, ໃນຂະນະຜູ້ທີ່ມີທາດແທ້ຊົ່ວຂອງມະນຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ແມ່ນຄົນທີ່ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທໍາລາຍ. ພາລະກິດ ຫຼື ພຣະທໍາທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດແມ່ນຈະໄດ້ຈັດການກັບມະນຸດຢ່າງເໝາະສົມ ໂດຍອີງໃສ່ທາດແທ້ຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນ; ຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດເກີດຂຶ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຈະບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດແມ່ນແຕ່ຂໍ້ດຽວ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອຜູ້ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ ຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ຄວາມໝາຍຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະປະສົມປະສານກັນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເໝາະສົມທີ່ສຸດ; ພຣະອົງຈະບໍ່ນໍາເອົາຄໍາກ່າວອ້າງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງມາສູ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢ່າງເດັດຂາດ.

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດໃນອະນາຄົດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວ; ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ພ້ອມທັງຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງແມ່ນພວກຜີສາດ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 598)

ທຸກມື້ນີ້ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາ ແມ່ນກຸ່ມຄົນສອງປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາກໍຍັງແຕກຕ່າງກັນອີກດ້ວຍ. ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ວິທີທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແມ່ນຜີສາດ ແລະ ສັດຕູ; ພວກເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເທວະທູດ ແລະ ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທຳລາຍ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢ່າງຕາຍໃຈໃນພຣະເຈົ້າເລື່ອນລອຍ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນພວກຜີສາດເຊັ່ນກັນບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ມີຈິດສຳນຶກດີ ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບວິທີທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແມ່ນພວກຜີສາດ; ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບວິທີທາງທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນດັ່ງກ່າວຈະຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກນາງປະການກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກທຳລາຍ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມທາງໂລກ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບການພັດພາກຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມກຳຈັດຄວາມສຸກຂອງຕົນເອງຈາກຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທຳລາຍ. ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜີສາດ; ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ. ຄົນທີ່ຈະຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຄົງຢູ່ ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການທົດທຸກຂອງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຢືນຢັດຢ່າງໝັ້ນຄົງ; ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຄືສັດຕູ; ນັ້ນກໍຄື ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ພາຍໃນ ຫຼື ພາຍນອກກະແສນີ້ກໍຕາມຖືວ່າເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ! ໃຜແມ່ນຊາຕານ, ໃຜແມ່ນຜີສາດ ແລະ ໃຜແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພະເຈົ້າ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ປາດສະຈາກຄວາມຈິງບໍ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອໄດ້ຮັບພອນ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຍັງຜູກພັນກັບພວກຜີສາດເຫຼົ່ານັ້ນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສະແດງມະໂນທຳ ແລະ ຄວາມຮັກກັບພວກເຂົາ; ແລ້ວໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຂະຫຍາຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີໃຫ້ກັບຊາຕານບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພົວພັນກັບພວກຜີສາດບໍ? ຖ້າຜູ້ຄົນທຸກມື້ນີ້ຍັງບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ແລະ ສືບຕໍ່ສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຢ່າງຕາບອດ

ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ສາມາດໃນທຸກວິທີທາງເພື່ອຮັບເອົາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນຂອງຕົວເອງ, ແລ້ວ ຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນຕາສົມເພດຍິ່ງຂຶ້ນ. ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະແດງມະໂນທຳ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ສັດຕູໄດ້, ເຈົ້າບໍ່ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊອບທຳບໍ? ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າກັນໄດ້ກັບຄົນທີ່ເຮົາກຽດຊັງ ແລະ ບໍ່ເຫັນດີນຳ ແລະ ຍັງສະແດງຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກສ່ວນຕົວກັບພວກເຂົາ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງບໍ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາບໍ? ຄົນແບບນີ້ມີຄວາມຈິງບໍ? ຖ້າຄົນສະແດງມະໂນທຳຕໍ່ສັດຕູ, ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພວກຜີສາດ ແລະ ຄວາມເມດຕາຕໍ່ຊາຕານ, ແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອພຽງແຕ່ໃນພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພ້ອມທັງຜູ້ທີ່ກ່າວອ້າງວ່າ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແຕ່ພັດເຮັດຄວາມຊົ່ວແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດທັງໝົດ, ນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ເຖິງຂັ້ນບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍທັງໝົດ. ມາດຕະຖານທີ່ມະນຸດໃຊ້ຕັດສິນມະນຸດແມ່ນອີງໃສ່ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ; ຜູ້ທີ່ມີພຶດຕິກຳດີເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ຄົນທີ່ມີພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດແມ່ນເປັນຄົນຊົ່ວ. ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພິພາກສາມະນຸດແມ່ນອີງໃສ່ວ່າ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່; ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນຄົນທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນສັດຕູ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວ ໂດຍບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນຈະມີພຶດຕິກຳທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ ແລະ ບໍ່ວ່າຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ບາງຄົນປາດຖະໜານຳໃຊ້ການກະທຳທີ່ດີ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີໃນອະນາຄົດ ແລະ ບາງຄົນປາດຖະໜານຳໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ດີເພື່ອຮັບເອົາຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ. ທຸກຄົນເຊື່ອແບບຜິດໆວ່າ ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກໄດ້ເບິ່ງພຶດຕິກຳ ຫຼື ຫຼັງຈາກໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຫຼາຍຄົນຈຶ່ງມີປະສົງທີ່ຈະໃຊ້ສິ່ງນີ້ ເພື່ອລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພໍໃຈພວກເຂົາຊົ່ວຄາວ. ໃນອະນາຄົດ ຜູ້ຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດລອດໃນສະພາບທີ່ສະຫງົບສຸກ ຈະຕ້ອງໄດ້ທົນຕໍ່ວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ຍັງຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ; ພວກເຂົາທັງໝົດຈະເປັນຄົນທີ່ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຊ້ໂອກາດ

ເພື່ອເຮັດການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຕັ້ງໃຈ
ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະບໍ່ຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຄົງຢູ່ໄດ້.
ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີມາດຕະຖານທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການຈັດແຈງຜົນໄດ້ຮັບຂອງທຸກຄົນ;
ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດການຕັດສິນໃຈເຫຼົ່ານີ້ຕາມຄຳເວົ້າ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງຄົນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາໃນເວລາໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະອົງຈະບໍ່ຜ່ອນຜັນຕໍ່ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນຢ່າງເດັດຂາດຍ້ອນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ພຣະອົງຈະບໍ່ລະເວັ້ນຜູ້ໃດຈາກຄວາມຕາຍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເສຍສະລະຄັ້ງໃດຄັ້ງໜຶ່ງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນການລົງໂທດຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປົກປິດການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ
ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການທົນລະມານຈາກການທຳລາຍໄດ້.
ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົວເອງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ຄວາມໂຊກຮ້າຍກໍຕາມ, ພວກເຂົາແມ່ນຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາລາງວັນ,
ຖ້າຜູ້ຄົນມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຂົາເຫັນພອນ
ແຕ່ເສຍຄວາມຊື່ສັດເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນພອນໃດໆ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ໄດ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ,
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຊື່ສັດມາກ່ອນກໍຕາມ
ພວກເຂົາກໍຍັງຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ. ສະຫຼຸບແລ້ວ, ຄົນຊົ່ວບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ຕະຫຼອດການ ຫຼື ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້; ມີພຽງແຕ່ຄົນຊອບທຳເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເປັນເຈົ້ານາຍຂອງການພັກເຊົາ.
ຫຼັງຈາກມະນຸດຊາດຢູ່ບົນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຜູ້ຄົນກໍຈະມີຊີວິດມະນຸດຢ່າງປົກກະຕິ. ພວກເຂົາທັງໝົດຈະເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງ ແລະ ມີຄວາມຊື່ສັດຢ່າງໝັ້ນຄົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະປະຖິ້ມຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ ແລະ ພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ; ມັນຈະເປັນຊີວິດຂອງອານາຈັກ ແລະ ມັນຈະເປັນຊີວິດແຫ່ງຄວາມສະຫງົບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 599)

ຜູ້ທີ່ລາກດຶງລູກຫຼານ ແລະ ຍາດຕິພີ່ນ້ອງທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງໝົດເຂົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ສຸດ ແລະ

ພວກເຂົາແມ່ນພຽງສະແດງຄວາມມີນໍ້າໃຈເທົ່ານັ້ນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບການຖືກຮັກໂດຍບໍ່ຄໍານຶງວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ບໍ່ຄໍານຶງວ່າມັນເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ບາງຄົນນໍາເອົາພັນລາຍາຂອງພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ລາກດຶງເອົາພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄໍານຶງວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຫັນດີກັບສິ່ງນີ້ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່, ພວກເຂົາຫຼັບຫູຫຼັບຕາສືບຕໍ່ "ຮັບເອົາຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ" ເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ມັນສາມາດໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຫຍັງຈາກການແຜ່ຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອເຫຼົ່ານີ້? ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຜູ້ທີ່ປາສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະດີ້ນຮົນໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍັງຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນອາດເຂົ້າໃຈ. ທີ່ຈິງແລ້ວຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນໄດ້ຮັບມາແບບງ່າຍໆ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານພາລະກິດ ແລະ ການທົດລອງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ສະນັ້ນ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂາດການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕັ້ງແຕ່ວິນາທີທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ອີງຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ສະພາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະເຮື່ອແຮງກັບພວກເຂົາຫຼາຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ຊີ້ນໍາພວກເຂົາໃນທິດທາງໃດເລີຍ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາຕິດຕາມ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍຈະເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາ, ນີ້ແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ. ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນມາຈາກຊາຕານ ແລະ ບໍ່ມີທາງທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດເຮັດສໍາເລັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຕ້ອງມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມະນຸດສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນໄດ້ບໍ? ເປັນຫຍັງສາມີຈຶ່ງຮັກພັນລະຍາຂອງຕົນເອງ? ເປັນຫຍັງພັນລະຍາຈຶ່ງຮັກສາມີຂອງນາງ? ເປັນຫຍັງລູກໆຈຶ່ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພໍ່ແມ່? ເປັນຫຍັງພໍ່ແມ່ຈຶ່ງຮັກລູກໆຂອງພວກເຂົາ? ຜູ້ຄົນມີຄວາມຕັ້ງໃຈແບບໃດກັນແທ້? ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມແຜນການ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາເອງບໍ? ພວກເຂົາຕ້ອງໃຈປະຕິບັດເພື່ອແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ? ພວກເຂົາປະຕິບັດເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ?

ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງເອງບໍ? ນັບຕັ້ງແຕ່ນາທີທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດ ຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ເປັນເປົ້າໝາຍໃນການທຳລາຍ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮັກຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດທົດແທນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນສະແດງເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງມະນຸດ ແລະບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດທົດແທນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄົນຈະສະແດງຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເມດຕາຫຼາຍທີ່ສຸດຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພະເຈົ້າພຽງແຕ່ໃນນາມ ແລະ ທຳທ່າຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງກັນແທ້, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈຈະມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ, ພວກເຂົາຍັງສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຄັ້ງຄາວ, ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດສູງ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈແມ່ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້ເດັດຂາດທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບາງຄັ້ງໄດ້ຟັງຄຳເທດສະໜາ ຫຼື ເຖິງກັບຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ, ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາໄດ້. ການທີ່ຄົນສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ກຳນົດດ້ວຍການຕັດສິນຂອງຄົນອື່ນ ຫຼື ດ້ວຍວິທີທີ່ຄົນອ້ອມຂ້າງເບິ່ງພວກເຂົາ ແຕ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດກັບພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂຶ້ນກັບວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາປ່ຽນແປງ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ຂຶ້ນກັບວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນເວລາໃດໜຶ່ງ. ຖ້າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ອຸປະນິໄສຂອງບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນແປງ ແລະ

ມຸມມອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍຈະຄ່ອຍໆບໍລິສຸດຂຶ້ນ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງ, ມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດກັບພວກເຂົາ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ປ່ຽນແປງ, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດກັບພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດວຽກງານຮັບໃຊ້ບາງຢ່າງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດແບບນັ້ນຄືຄວາມປາຖະໜາຢາກມີໂຊກລາບທີ່ດີ. ພຽງປະຕິບັດຮັບໃຊ້ບໍລິການບາງຄັ້ງຄາວບໍ່ສາມາດທົດແທນປະສົບການການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກທຳລາຍ ເພາະບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງມີຜູ້ບໍລິການປະເພດນີ້ໃນອານາຈັກ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງມີຄົນທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ເພື່ອມາບໍລິການຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວໃນອາດີດທີ່ວ່າ: "ເມື່ອຄົນໃດເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂຊກລາບກໍຈະມີແກ່ຄອບຄົວຂອງຄົນໆນັ້ນ" ແມ່ນເໝາະສົມສຳລັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແຕ່ມັນບໍ່ກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເໝາະສົມກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນແນໃສ່ຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ພອນແຫ່ງວັດຖຸທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບ; ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທັງໝົດຄອບຄົວຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ, ທັງໝົດຄອບຄົວຂອງຄົນນັ້ນກໍຈະຖືກນຳພາໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາເຊັ່ນກັນ. ການທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ຂອງຄົນນັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ທີ່ຄົນນັ້ນມີຄືກັນກັບຄົນອື່ນໆ. ອານາຈັກບໍ່ມີຄຳກ່າວ ຫຼື ກົດລະບຽບແບບນີ້. ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນທີ່ສຸດ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຄົນໆນັ້ນໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າຫາກວ່າ ຄົນນັ້ນບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ທຸກຄົນແມ່ນມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນອື່ນໆຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງລູກບໍ່ສາມາດໂອນໄປໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ

ຄວາມຊອບທຳຂອງລູກກໍບໍ່ສາມາດແບ່ງປັນກັບພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້. ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພໍ່ແມ່ບໍ່ສາມາດໂອນໄປໃຫ້ລູກໆຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພໍ່ແມ່ກໍບໍ່ສາມາດແບ່ງປັນກັບລູກໆຂອງພວກເຂົາໄດ້. ທຸກຄົນແມ່ນແບກຮັບບາບກຳຂອງຕົນເອງ ແລະ ທຸກຄົນແມ່ນເສບສຸກກັບໂຊກລາບຂອງຕົນເອງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດທົດແທນຄົນອື່ນໄດ້; ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳ. ໃນມຸມມອງຂອງມະນຸດ, ຖ້າພໍ່ແມ່ໄດ້ຮັບພອນ, ລູກໆຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບເຊັ່ນກັນ ແລະ ຖ້າລູກໆເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາກໍຕ້ອງຊົດໃຊ້ຄວາມບາບເຫຼົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນມຸມມອງຂອງມະນຸດ ແລະ ວິທີການກະທຳສິ່ງຕ່າງໆຂອງມະນຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງແຕ່ລະຄົນແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ທີ່ເກີດຈາກການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນຖືກກຳນົດຢ່າງເໝາະສົມສະເໝີ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດແບກຮັບບາບຂອງຄົນອື່ນໄດ້; ແຮງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັບໂທດແທນຄົນອື່ນໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນທີ່ສຸດ. ການດູແລຢ່າງຖະໜອມຂອງພໍ່ແມ່ຕໍ່ລູກຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳແທນລູກໆຂອງພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື ຄວາມຮັກກະຕັນຍູຂອງລູກໆທີ່ມີຕໍ່ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳແທນພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຂໍ້ພຣະທຳທີ່ວ່າ: "ແລ້ວໃນທົ່ງນາມີຊາຍສອງຄົນ; ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປ ແລະ ອີກຄົນຈະຖືກປະຖິ້ມ. ຍິງສອງຄົນກຳລັງບົດແປ້ງຢູ່ໃນໂຮງເຮັດແປ້ງ; ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປ ແລະ ອີກຄົນຈະຖືກປະຖິ້ມ". ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດນຳເອົາລູກໆຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ໃນບົນພື້ນຖານຄວາມຮັກອັນເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ລູກໆ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເອົາເມຍ (ຫຼືຜົວ) ຂອງພວກເຂົາໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ໃນບົນພື້ນຖານການປະພຶດທີ່ຊອບທຳຂອງຕົນເອງ. ນີ້ແມ່ນກົດແຫ່ງການປົກຄອງ; ບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນຕໍ່ບຸກຄົນໃດໆ. ສຸດທ້າຍກໍຄື ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳແມ່ນຜູ້ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວແມ່ນຜູ້ທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວ. ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ລອດ ໃນຂະນະຜູ້ທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍ. ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ; ພວກເຂົາບໍ່ສົກກະປົກ. ຜູ້ທີ່ສົກກະປົກແມ່ນຜູ້ທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ມີພາກສ່ວນໃດຂອງພວກເຂົາບໍລິສຸດ. ຜູ້ຄົນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດລອດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນຊອບທຳ, ແມ່ນແຕ່ ລູກໆຂອງຄົນຊົ່ວທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ແມ່ນແຕ່ ພໍ່ແມ່ຂອງຄົນຊອບທຳທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງຜົວທີ່ເຊື່ອ ແລະ ເມຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງລູກໆທີ່ເຊື່ອ ແລະ ພໍ່ແມ່ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ;

ຄົນສອງປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ກ່ອນທີ່ຈະກ້າວເຂົ້າໄປຢູ່ໃນບ່ອນພັກເຊົາ, ຄົນໃດໜຶ່ງແມ່ນມີຍາດຕິພີ່ນ້ອງເປັນຕົວຕົນ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຍາດຕິພີ່ນ້ອງທີ່ເປັນຕົວຕົນໃຫ້ກ່າວເຖິງອີກ.
ຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເປັນສັດຕູກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່; ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັນ. ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຖືກທຳລາຍແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດຄົນລະປະເພດທີ່ບໍ່ຄືກັນ.
ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຈະສາມາດມີຊີວິດລອດ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ; ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້, ສິ່ງນີ້ຈະຍືນຍົງຕະຫຼອດໄປ.
ເຈົ້າຮັກສາມີຂອງເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ?
ເຈົ້າຮັກພັນລະຍາຂອງເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ?
ເຈົ້າເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຂອງເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ?
ທັດສະນະຂອງມະນຸດຕໍ່ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກ ຫຼື ບໍ່? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໄດ້ຮັບຫຍັງ? ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຂີດແມ່ນຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ.
ຄົນໃນປັດຈຸບັນມີຄວາມສຳພັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍຕໍ່ກັນ, ພ້ອມທັງສາຍສຳພັນທາງສາຍເລືອດ ແຕ່ໃນອະນາຄົດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກທຳລາຍທັງໝົດ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອແມ່ນເຂົ້າກັນບໍ່ໄດ້ ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນບ່ອນພັກເຊົາເຊື່ອວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍທັງໝົດ. ຄອບຄົວຈະບໍ່ມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ; ແລ້ວຈະມີພໍ່ແມ່ ຫຼື ລູກໆ ຫຼື ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຜົວ ແລະ ເມຍໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອທີ່ເຂົ້າກັນບໍ່ໄດ້ ສຸດທ້າຍ ກໍຈະຕັດຂາດຄວາມສຳພັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍດັ່ງກ່າວຢ່າງສິ້ນເຊີງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 600)

ແຕ່ຕົ້ນເດີມນັ້ນບໍ່ມີຄອບຄົວລະຫວ່າງມະນຸດຊາດ; ມີພຽງແມ່ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ມະນຸດສອງປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ມີປະເທດຕ່າງໆ, ສ່ວນເລື່ອງຄອບຄົວແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກຜົນຂອງການເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ,
ຜູ້ຄົນທຸກປະເພດຈຶ່ງຈັດຕັ້ງຕົນເອງເປັນຊົນເຜົ່າໃຜລາວ ແລ້ວຕໍ່ມາກໍພັດທະນາໄປເປັນປະເທດ ແລະ ຊາດຕ່າງໆ. ບັນດາປະເທດ ແລະ ຊາດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ປະກອບດ້ວຍຄອບຄົວຂະໜາດນ້ອຍຂອງຕົນເອງ ແລະ ໃນລັກສະນະນີ້ ຄົນທຸກປະເພດຖືກແຜ່ຂະຫຍາຍອອກທ່າມກາງເຊື້ອຊາດຕ່າງໆຕາມຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານພ

າສາ ແລະ ເຂດແດນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ບໍ່ວ່າໃນໂລກຈະປະກອບມີຈັກເຊື້ອຊາດ, ມະນຸດຊາດມີບັນພະບູລຸດດຽວກັນ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ມີມະນຸດພຽງແຕ່ສອງປະເພດ ແລະ ສອງປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເນື່ອງຈາກຄວາມກ້າວໜ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເຄື່ອນໄຫວຂອງປະຫວັດສາດ ແລະ ການປ່ຽນແປງທາງພູມສາດ, ໃນລະດັບຕ່າງໆ ມະນຸດທັງສອງປະເພດເຫຼົ່ານີ້ຍິ່ງພັດທະນາອອກເປັນຫຼາກຫຼາຍມະນຸດຍິ່ງຂຶ້ນ. ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ, ບໍ່ວ່າຈະມີເຊື້ອຊາດປະກອບໃນມະນຸດຊາດຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ, ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຍັງແມ່ນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ດີ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເປັນເຊື້ອຊາດໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາທັງໝົດກໍຄືສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາທັງໝົດກໍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເປັນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາທັງໝົດຄືສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ; ໃນເມື່ອພວກເຂົາແມ່ນມະນຸດຊາດ ທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາກໍຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກແບ່ງອອກຕາມກົດລະບຽບທີ່ຈັດຕັ້ງມະນຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ສຸດທ້າຍແລ້ວ ຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວ ແລະ ຄົນທີ່ຊອບທຳ ທຸກຄົນກໍຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍໃນທີ່ສຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ກະທຳຄວາມດີຈະມີຊີວິດລອດ. ນີ້ແມ່ນການຈັດແຈງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສອງປະເພດ. ເນື່ອງຈາກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ, ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກຊາຕານຈັບກຸມ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ກະທຳຄວາມດີ ບໍ່ສາມາດລອດພົ້ນໄດ້ບົນພື້ນຖານຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພວກເຂົາຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມ. ຄົນທີ່ກະທຳຊົ່ວແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ແລະ ໄດ້ຖືກຊາຕານຈັບກຸມຢ່າງສົມບູນ. ຜູ້ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວກໍແມ່ນຄົນເຊັ່ນກັນ; ພວກເຂົາແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກເສື່ອມຊາມຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ຍ້ອນພວກເຂົາເປັນສິ່ງມີຊີວິດ, ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມດີກໍຖືກເສື່ອມຊາມເຊັ່ນກັນ ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ເຕັມໃຈແຍກຕົວອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ກາຍເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມດີບໍ່ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະຕັ້ງໝັ້ນໄດ້ໃນທີ່ສຸດ ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈັກເທື່ອ.
ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ, ທ່າມກາງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະອົງຈະມີຜູ້ຄົນຖືກທຳລາຍ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນກະແສພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດມັນໄດ້. ຄົນກະທຳຄວາມຊົ່ວບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ລອດ; ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດຈະຢູ່ລອດຢ່າງແນ່ນອນ. ເນື່ອງຈາກວ່າພາລະກິດນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈະມີຜູ້ທີ່ລອດພົ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກກຳຈັດ. ນີ້ແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບອີງຕາມຄວາມແຕກຕ່າງຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ນີ້ແມ່ນການຈັດແຈງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ.
ການຈັດແຈງຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແມ່ນເພື່ອແບ່ງແຍກພວກເຂົາໂດຍແບ່ງແຍກຄອບຄົວ, ທຳລາຍຊາດຕ່າງໆ ແລະ ທຳລາຍເຂດແດນລະຫວ່າງປະເທດ, ໃນການຈັດແຈງໂດຍປາສະຈາກຄອບຄົວ ຫຼື ຊາຍແດນປະເທດ, ເພາະໃນທີ່ສຸດແລ້ວມະນຸດແມ່ນມາຈາກບັນພະບຸລຸດດຽວກັນ ແລະ ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະຫຼຸບແລ້ວ, ສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດທີ່ກະທຳຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຈະລອດພົ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ຈະບໍ່ມີຄອບຄົວ, ບໍ່ມີປະເທດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຈະບໍ່ມີຊາດຕ່າງໆໃນອະນາຄົດຕະຫຼອດໄປ; ມະນຸດຊາດປະເພດນີ້ແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ. ອາດາມ ແລະ ເອວາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສາມາດເບິ່ງແຍງທຸກສັບພະສິ່ງໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ເຊິ່ງໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນມະນຸດແມ່ນເປັນເຈົ້ານາຍແຫ່ງສັບພະສິ່ງທັງປວງ.
ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການສ້າງມະນຸດແມ່ນເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເບິ່ງແຍງສັບພະສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຍ້ອນວ່າດັ່ງເດີມແລ້ວມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ສາມາດກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ເສື່ອມຊາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ດູແລສັບພະສິ່ງທັງໝົດອີກຕໍ່ໄປ. ຈຸດປະສົງໃນການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເພື່ອຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວນີ້ຂອງມະນຸດຊາດ, ເພື່ອຟື້ນຟູເຫດຜົນ ແລະ ການເຊື່ອຟັງດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດຊາດ; ມະນຸດຊາດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບແມ່ນການສະແດງເຖິງຜົນສຳເລັດທີ່ພຣະເຈົ້າຫວັງຈະບັນລຸດ້ວຍພາລະກິດການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ.
ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະບໍ່ເປັນຊີວິດຄືດັ່ງໃນສວນເອເດນອີກຕໍ່ໄປ,

ແຕ່ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈະຄືເກົ່າ; ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ເປັນມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມຄືດັ່ງທີ່ຜ່ານມາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຈະເປັນມະນຸດທີ່ຖືກເສື່ອມຊາມມາແລ້ວ ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ (ໝາຍຄວາມວ່າ ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ) ໃນທີ່ສຸດ ແມ່ນຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຜົນຮັບຂອງຄົນທີ່ຖືກລົງໂທດຈະຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນໃນທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍເທົ່ານັ້ນຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງ, ຄົນກະທຳຄວາມຊົ່ວ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈະໄດ້ຮັບການເປີດໂປງທັງໝົດ ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງການເປີດໂປງຜູ້ຄົນທຸກປະເພດ (ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຄົນກະທຳຄວາມຊົ່ວ ຫຼື ໃນບັນດາຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ) ຈະຖືກປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນໄປພ້ອມໆກັນ. ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຈະຖືກກຳຈັດ ແລະ ຄົນທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ລອດຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍພ້ອມໆກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງຄົນທຸກປະເພດຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍພ້ອມໆກັນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ກຸ່ມຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນນັ້ນ ເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກ່ອນການແຍກຜູ້ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວນັ້ນອອກ ເພື່ອຕັດສິນ ຫຼື ລົງໂທດພວກເຂົາເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ; ນັ້ນຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງ. ເມື່ອຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຖືກທຳລາຍ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດລອດພົ້ນໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທົ່ວຈັກກະວານກໍຈະສຳເລັດລົງ. ຈະບໍ່ມີການຍົກລຳດັບຄວາມສຳຄັນລະຫວ່າງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂຊກຮ້າຍ; ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈະດຳລົງຊີວິດຢ່າງນິລັນດອນ ແລະ ຄົນທີ່ທົນທຸກທໍລະມານກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍຈະພິນາດໄປຊົ່ວນິລັນດອນ. ທັງສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເຫຼົ່ານີ້ຈະສຳເລັດລົງພ້ອມໆກັນ ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ຍັງມີຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຄວາມຊອບທຳຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງຈຶ່ງຈະຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ເນື່ອງຈາກວ່າ ຍັງມີຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນ ຄວາມໂຊກຮ້າຍທີ່ທົນທຸກໂດຍຜູ້ກະທຳຄວາມຊົ່ວສຳລັບການປະພຶດຊົ່ວຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເປີດໂປງຄົນກະທຳຄວາມຊົ່ວ, ແລ້ວ ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈກໍຈະບໍ່ມີວັນເຫັນຕາເວັນໄດ້; ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເອົາຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ, ແລ້ວຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມຄວນ. ນີ້ແມ່ນຂະບວນການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ດຳເນີນພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄົນດີ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີວັນສາມາດເຂົ້າສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້.

ເມື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ, ຄົນກະທຳຄວາມຊົ່ວກໍຈະຖືກທຳລາຍ, ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈະເຂົ້າໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ; ຄົນທຸກປະເພດຈະຢູ່ກັບປະເພດຂອງຕົນເອງຕາມໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ. ມີພຽງວິທີນີ້ຈຶ່ງຈະມີວັນແຫ່ງການພັກເຊົາຂອງມະນຸດຊາດ, ມັນຈະເປັນແນວທາງທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ໃນການພັດທະນາຂອງມະນຸດ ແລະ ເມື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາເທົ່ານັ້ນ ຜົນສຳເລັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະບັນລຸຜົນ; ນີ້ຈະເປັນພາກສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດນີ້ຈະສິ້ນສຸດຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ ພ້ອມທັງຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດ. ຈາກຈຸດນີ້ ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ແຕ່ກໍມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ລະຫວ່າງ ທາດແທ້ຂອງຊີວິດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງຊີວິດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດທີ່ເສື່ອມຊາມກໍແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດຂອງຄົນປະເພດໃໝ່, ແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ພ້ອມທັງເປັນຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຫດຜົນອີກຄັ້ງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາກ່ອນ, ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະອົງ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງອັບອາຍຂາຍໜ້າມາກ່ອນ ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ການດຳລົງຢູ່ຂອງພວກເຂົາຫຼັງຈາກໄດ້ຜ່ານການທົດສອບ ແລະ ໄດ້ລອດພົ້ນຈາກການທົດສອບຂອງພຣະອົງ ແມ່ນການດຳລົງຢູ່ ທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍທີ່ສຸດ; ພວກເຂົາຄືຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຊາຕານ ແລະ ເປັນມະນຸດທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະດຳລົງຢູ່. ຄົນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່. ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍຍ້ອນການປະພຶດຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງດັ່ງກ່າວກໍຄືຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຂົາ. ໃນອະນາຄົດ ເມື່ອມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ສວຍງາມ, ຈະບໍ່ມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຜົວ ແລະ ເມຍ, ລະຫວ່າງ ພໍ່ ແລະ ລູກສາວ ຫຼື ລະຫວ່າງ ແມ່ ແລະ ລູກຊາຍ ທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບເຫັນ. ໃນເວລານັ້ນ, ມະນຸດແຕ່ລະຄົນຈະປະຕິບັດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຄອບຄົວຕ່າງໆກໍຈະຖືກມ້າງເພໄປແລ້ວ. ເມື່ອໄດ້ລົ້ມເຫຼວຢ່າງສິ້ນເຊີງແບບນີ້, ຊາຕານຈະບໍ່ມີວັນລົບກວນມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຄືກັບຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ.

ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຈະຖືກທຳລາຍໄປໝົດແລ້ວ ແລະ ຈະມີແຕ່ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງເທົ່ານັ້ນຢູ່ລອດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈະມີຄອບຄົວພຽງຈຳນວນເລັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ລອດ; ແລ້ວຄວາມສຳພັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍຈະສາມາດຄົງຢູ່ໄດ້ແນວໃດ? ຊີວິດຜ່ານມາຂອງມະນຸດທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງຈະຖືກເກືອດຫ້າມທັງໝົດ; ແລ້ວການສຳພັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍຈະສາມາດຄົງຢູ່ລະຫວ່າງຜູ້ຄົນໄດ້ແນວໃດ? ປາດສະຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ, ຊີວິດຂອງມະນຸດຈະບໍ່ເປັນຊີວິດແບບເກົ່າຄືໃນອະດີດອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຈະເປັນຊີວິດໃໝ່. ພໍ່ແມ່ຈະສູນເສຍລູກໆ ແລະ ລູກໆຈະສູນເສຍພໍ່ແມ່. ສາມີຈະສູນເສຍພັນລະຍາ ແລະ ພັນລະຍາຈະສູນເສຍສາມີ. ໃນປັດຈຸບັນຍັງມີຄວາມສຳພັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍລະຫວ່າງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສຳພັນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ມີພຽງມະນຸດຊາດປະເພດດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະມີຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດ; ມີພຽງມະນຸດຊາດປະເພດດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 601)

ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ແລະ ວາງພວກເຂົາໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ນຳພາພວກເຂົາຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຖວາຍບາບເພື່ອມະນຸດຊາດ. ສຸດທ້າຍ ພຣະອົງຍັງຕ້ອງໄດ້ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດທັງໝົດ ແລະ ຟື້ນຟູພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືການຟື້ນຟູມະນຸດຊາດໃຫ້ກັບຄືນສູ່ພາບດັ່ງເດີມ ແລະ ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈະສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທ່າມກາງການສ້າງທັງປວງ. ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດຊາດກໍສູນເສຍຫົວໃຈທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງໜ້າທີ່ທີ່ສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນມີ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງກາຍເປັນສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາ ມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຊາຕານ; ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີຫົນທາງທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມເຄົາລົບຢຳເກງຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາຫັນຫຼັງໃສ່ພຣະອົງ ແລະ

ບູຊາຊາຕານແທນ. ຊາຕານກາຍເປັນມິ່ງຂວັນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສູນເສຍຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເສຍຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ເພື່ອຟື້ນຟູຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຕ້ອງຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດຊາດອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ເພື່ອເອົາມະນຸດຄືນມາຈາກຊາຕານ, ພຣະອົງຕ້ອງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຄ່ອຍໆຟື້ນຟູລັກສະນະ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍຟື້ນຟູອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ການທຳລາຍບຸດຊາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກໍຍັງຈະຖືກດຳເນີນຕໍ່ໄປເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກດີຂຶ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ; ຍ້ອນພຣະອົງປາຖະໜາຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງຈະຕ້ອງຟື້ນຟູສິ່ງນັ້ນທັງໝົດ ແລະ ປາດສະຈາກການເຈືອປົນໃດໆ. ການຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໝາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຍ້ອນພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງດັບສູນຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງໝັ້ນຄົງໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ໂດຍປາດສະຈາກການຕໍ່ຕ້ານຈາກບຸກຄົນໃດໆ. ອານາຈັກທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງຄືອານາຈັກຂອງພຣະອົງເອງ. ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງກໍຈະສູນຫາຍໄປ; ພຣະອົງຈະບໍ່ມີສິດອຳນາດໃນທ່າມກາງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ທຳລາຍສັດຕູຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການບັນລຸຜົນສຳເລັດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ: ເພື່ອທຳລາຍໃຫ້ໝົດສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ

ເພື່ອນຳເອົາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ. ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຖືກຟື້ນຟູສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາສາມາດບັນລຸຜົນຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງ, ສາມາດຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງຍັງຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະຮັບໄຊຊະນະຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍນິລັນດອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຈະຖືກທຳລາຍລົງຢ່າງນິລັນດອນ. ນີ້ຈະເປັນການຟື້ນຟູເຈດຕະນາດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດ; ມັນຈະເປັນການຟື້ນຟູເຈດຕະນາໃນການສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ ມັນຍັງຈະຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ນັ້ນກໍຄື ທ່າມກາງສັບພະທຸກສິ່ງ ແລະ ທ່າມກາງສັດຕູຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງໄຊຊະນະທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດບົນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນກັບມະນຸດຊາດເຊັ່ນກັນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຢ່າງນິດນິລັນຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ພຣະອົງເອງ ແລະ ມະນຸດ. ຄົນສົກກະປົກ ແລະ ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສູນຫາຍໄປ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮ້ອງໄຫ້ເສຍໃຈຈະຖືກດັບສູນ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນໂລກນີ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຢູ່; ມີແຕ່ການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຢູ່.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 602)

ມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ຫຼັງຈາກພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ມະນຸດຈະຕົກຢູ່ໃນການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ. ຄົນທີ່ສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານໃນລະຫວ່າງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນນີ້ ແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນທີ່ສຸດ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ເອົາຊະນະ. ໃນລະຫວ່າງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງຍອມຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມນີ້ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມນີ້ແມ່ນກໍລະນີສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ມະນຸດຈະຖືກຫຼໍ່ຫຼອມກ່ອນການສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບການທົດສອບສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ຕ້ອງຍອມຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມຄັ້ງສຸດທ້າຍນີ້. ຄົນທີ່ຖືກອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນແມ່ນປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍາ

ນບໍລິສຸດ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສະຫວ່າງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງທ້ຈິງຈະໝັ້ນຄົງໃນທີ່ສຸດ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີໄຊຊະນະຈະບໍ່ປາສະຈາກນິມິດ ແລະ ຍັງຈະນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດພ້ອມກັບການເປັນພະຍານຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ຈະລອດພົ້ນຈາກຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນທີ່ຕົກເປັດໃນນ້ຳຂຸ່ນຍັງສາມາດສອຍໂອກາດໃນປັດຈຸບັນ, ແຕ່ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີບໜີຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນສຸດທ້າຍໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີບໜີການທົດສອບສຸດທ້າຍໄດ້. ສຳລັບຄົນທີ່ເອົາຊະນະ, ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນດັ່ງກ່າວເປັນການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ; ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ຕົກເປັດໃນນ້ຳຂຸ່ນ, ມັນເປັນພາລະກິດແຫ່ງການກຳຈັດໂດຍສິ້ນເຊີງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກທົດລອງແນວໃດກໍຕາມ, ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງຄົນທີ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ; ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດຕໍ່ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍປ່ຽນມຸມມອງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບໜີອອກຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ຈະບໍ່ໝັ້ນຄົງໃນທີ່ສຸດ, ເປັນຄົນທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຄົນຕ່ຳຊ້າດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຖືກຂັບໄລ່ໜີທັງໝົດ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນແກ່ການເຫັນອົກເຫັນໃຈໃດໆເລີຍ. ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອສະພາບແວດລ້ອມປອດໄພ ແລະ ໝັ້ນຄົງ ຫຼື ພວກເຂົາສາມາດຮັບຜົນປະໂຫຍດ, ພວກເຂົາກໍເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ, ແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜານັ້ນຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ ຫຼື ຖືກໂຕ້ແຍ້ງໃນທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາກໍກະບົດທັນທີ. ແມ່ນແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາພຽງແຕ່ຄືນດຽວ, ພວກເຂົາອາດປ່ຽນຈາກຄົນທີ່ຍິ້ມແຍ້ມ ແລະ "ໃຈດີ" ມາເປັນຄາດຕະກອນທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍ, ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ອຸປະກາລະຂອງພວກເຂົາໃນມື້ວານຄືກັບສັດຕູທີ່ເອົາເປັນເອົາຕາຍທັນທີ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ຫຼື ເຫດຜົນ. ຖ້າຜີຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຖືກໂຍນອອກ, ຜີຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຂ້າພາຍໃນພິບຕາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ກາຍເປັນຄວາມອັນຕະລາຍຢ່າງລັບໆບໍ? ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຫຼັງຈາກການສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ພາລະກິດແຫ່ງການຊຳລະລ້າງຍັງບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເທື່ອ;

ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກຊຳລະລ້າງທັງໝົດເທົ່ານັ້ນ, ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນປອມຕົວເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປາສະຈາກພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຖືກກວາດລ້າງ. ຄົນທີ່ບໍ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະຖືກກຳຈັດທັງໝົດ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກກຳຈັດແມ່ນພວກຜີຮ້າຍ. ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້, ພວກເຂົາກໍກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານີ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຈະຢູ່ລອດໃນທີ່ສຸດ. ໃນພຣະທຳທີ່ກ່າວວ່າ: “ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ” ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ “ຕິດຕາມ” ຄືການຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງທ່າມກາງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍ, ແຕ່ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຈະສິ້ນສຸດລົງ, ເຈົ້າຈະຮູ້ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄຳວ່າ “ຕິດຕາມ”. ຍ້ອນເຈົ້າຍັງສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ, ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາໄຊຊະນະເໜືອຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ຈະບໍ່ສາມາດຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນທີ່ສຸດ ແລະ ສະນັ້ນກໍຈະບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນສາມາດທົນທານຕໍ່ການທົດສອບໃນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ບໍ່ຊ້າກໍໄວ ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ໜີ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ເອົາຊະນະຈະຄົງຢູ່ໃນອານາຈັກ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການທົດສອບຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາ ນັ້ນກໍຄື ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຫຍັງກັບການຕັດສິນໃຈຂອງມະນຸດເອງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິເສດບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຕາມອຳເພີໃຈ; ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ຫຼື ພາລະກິດໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໄດ້. ບໍ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດຈະຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຖືກພິສູດໂດຍຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັດສິນໂດຍມະນຸດ. “ເຂົ້າສາລີບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້ານົກ ແລະ ເຂົ້ານົກບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າສາລີໄດ້” ກໍເປັນຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນອານາຈັກ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງຜິດໆຕໍ່ໃຜກໍຕາມທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ອີງຕາມໜ້າທີ່ ແລະ

ຄຳພະຍານທີ່ແຕກຕ່າງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ເອົາຊະນະທີ່ຢູ່ພາຍໃນອານາຈັກຈະຮັບໃຊ້ເປັນປະໂລຫິດ ຫຼື ຜູ້ຕິດຕາມ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະທ່າມກາງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນກໍຈະກາຍເປັນຄະນະປະໂລຫິດພາຍໃນອານາຈັກ.

ຄະນະປະໂລຫິດຈະຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຂ່າວປະເສີດທົ່ວທັງຈັກກະວານໄດ້ມາເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດກໍຈະເປັນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາພາຍໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າພາຍໃນອານາຈັກ. ໃນຄະນະປະໂລຫິດຈະມີປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ ແລະ ປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນທີ່ເຫຼືອຈະເປັນບຸດຊາຍ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຄຳພະຍານທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ; ພວກມັນບໍ່ແມ່ນຕຳແໜ່ງທີ່ມອບໃຫ້ຕາມອຳເພີໃຈ. ຫຼັງຈາກທີ່ສະຖານະຂອງມະນຸດຖືກແຕ່ງຕັ້ງແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສິ້ນສຸດ ຍ້ອນແຕ່ລະຄົນຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງໃຜລາວ ແລະ ກັບຄືນສູ່ທີ່ເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ນີ້ຄືເຄື່ອງໝາຍທີ່ບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນຜົນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນແກ້ວຜະລຶກຂອງນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດ. ໃນທີ່ສຸດ, ມະນຸດກໍຈະໄດ້ພົບບ່ອນພັກເຊົາໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະກັບຄືນສູ່ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພຣະອົງເພື່ອພັກເຊົາເຊັ່ນກັນ.

ນີ້ຄືຜົນສຸດທ້າຍຂອງການຮ່ວມມືເປັນເວລາ 6.000 ປີລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 603)

ໃນບັນດາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ທີ່ມັກລະບາຍຄວາມຄິດລົບຂອງພວກເຂົາອອກແມ່ນລູກສະໝຸນຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາລົບກວນຄຣິສຕະຈັກ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກຂັບໄລ່ ແລະ ກຳຈັດໃນມື້ໃດມື້ໜຶ່ງ. ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ມີຫົວໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດໃດເລີຍເພື່ອພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນຜູ້ທ້າທາຍພຣະອົງ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ແລະ ພັດຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແມ່ນເປັນເລື່ອງທີ່ເສື່ອມເສຍທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ຖ້າຜູ້ເຊື່ອພຽງແຕ່ບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ປ່ອຍຕົວປ່ອຍໃຈໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາຄືກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍິ່ງຊົ່ວຮ້າຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ;

ພວກເຂົາແມ່ນຕົ້ນແບບຂອງພີສາດ. ຜູ້ທີ່ລະບາຍຄຳເວົ້າທີ່ເປັນພິດ ແລະ ເຈດຕະນາຮ້າຍຂອງພວກເຂົາພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຜູ້ທີ່ປ່ອຍຂ່າວລື, ສ້າງຄວາມແຕກແຍກ ແລະ ສ້າງພັກສ້າງພວກໃນທ່າມກາງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ພວກເຂົາຄວນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍ້ອນຕອນນີ້ແມ່ນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກຈຳກັດ ຍ້ອນພວກເຂົາຈະພົບພໍ້ກັບການກຳຈັດຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແມ່ນມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ. ບາງຄົນພຽງແຕ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນແມ່ນແຕກຕ່າງ: ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານ ແຕ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຍັງຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍອີກດ້ວຍ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊາຕານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕົວຈິງ. ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາຂັດຂວາງ ແລະ ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນເຮັດໃຫ້ທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງອ່ອນແອລົງ ແລະ ມັນທຳລາຍຊີວິດທີ່ປົກກະຕິໃນຄຣິສຕະຈັກ. ບໍ່ໄວກໍຊ້າ ໝາປ່າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສວມໃສ່ເສື້ອຜ້າຂອງແກະຈະຖືກກຳຈັດອອກ; ທັດສະນະຄະຕິທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິແຫ່ງການປະຕິເສດ ແມ່ນຄວນຖືກນຳໃຊ້ຕໍ່ລູກສະໝຸນເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ. ພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນການຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນກໍກິ້ງເກືອກຢູ່ໜອງຕົມກັບຊາຕານ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນມີພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກເຂົາມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະ ຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາເຮັດຄວນເປັນໄປຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພໍໃຈພຣະອົງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຫົວແຂງ ໂດຍເຮັດໃນສິ່ງຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ; ສິ່ງນັ້ນບໍ່ເໝາະສົມກັບຄວາມເປັນນັກບຸນ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ແລ່ນອາລະວາດ ໂດຍແກວ່ງທຸງຂອງພຣະເຈົ້າໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ໃນຂະນະທີ່ຍ່າງວາງທ່າໂອ້ອວດ ແລະ ຫຼອກລວງໄປທຸກແຫ່ງ; ນີ້ແມ່ນການປະພຶດແບບກະບົດທີ່ສຸດ. ຄອບຄົວຕ່າງໆມີກົດລະບຽບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະເທດຊາດຕ່າງໆກໍມີກົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ; ແລ້ວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງບໍ່ມີບໍ? ມາດຕະຖານແຮງຈະບໍ່ເຂັ້ມງວດກວ່າບໍ? ບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຍິ່ງຈະບໍ່ມີຫຼາຍກວ່າບໍ? ຜູ້ຄົນແມ່ນມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ, ແຕ່ບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຕາມອຳເພີໃຈ.

ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການລ່ວງເກີນຈາກມະນຸດ;
ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍໄດ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້ແທ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ຄຳເຕືອນເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 604)

ຄຣິສຕະຈັກທຸກແຫ່ງແມ່ນມີຄົນທີ່ກໍ່ບັນຫາໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກ ຫຼື ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຊາຕານທີ່ໄດ້ແຊກຊຶມເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການປອມຕົວ.
ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນສະແດງເກັ່ງຫຼາຍ: ພວກເຂົາມາຢ່າງໜ້ານັບຖືຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ກົ້ມຫົວ ແລະ ຖູໄຖ, ປະພຶດຕົນຄືໝາຂີ້ເຮື້ອນ ແລະ ອຸທິດ "ທຸກຢ່າງ" ຂອງພວກເຂົາເພື່ອບັນລຸວັດຖຸປະສົງຂອງພວກເຂົາເອງ ແຕ່ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ພວກເຂົາກໍຈະສະແດງດ້ານຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະໂຈມຕີ ແລະ ຊຸກຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນອອກໄປທາງຂ້າງ; ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ເປັນຕາຢ້ານກວ່າພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະຍົກຍ້ອງ ແລະ ປະຈົບປະແຈງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ. ພວກເຂົາປະພຶດຢ່າງປ່າເຖື່ອນຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ຄົນພາຍໃນທີ່ມັກຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນ" ເຊັ່ນ "ໝາໂຕນ້ອຍໆ" ແມ່ນມີຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກໂດຍສ່ວນໃຫຍ່. ພວກເຂົາລັກໄປລັກມາຢ່າງລັບໆ ໂດຍຍິບຕາ ແລະ ສົ່ງສັນຍານລັບຫາກັນ ແລະ ໃນບັນດາພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີໃຜທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີພິດຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນ "ຫົວໜ້າຜີສາດ" ແລະ ໃຜທີ່ມີກຽດສູງສຸດຈະນຳພາພວກເຂົາໂດຍຍົກທຸງຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນສູງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແລ່ນອາລະວາດທົ່ວຄຣິສຕະຈັກໂດຍເຜີຍແຜ່ສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານລົບຂອງພວກເຂົາ, ສະແດງເຖິງຄວາມຕາຍ, ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ, ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ ແລະ ບໍ່ມີໃຜກ້າຢຸດພວກເຂົາ. ພວກເຂົາແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ. ໃນອີກບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍຈະສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ ຮ້າຍກວ່າບັນຍາກາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ເຂົ້າໄປໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງແມ່ນຖືກໂຍນອອກທາງນອກ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດໃຫ້ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ລົບກວນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຄວາມຕາຍແມ່ນແລ່ນອາລະວາດພາຍໃນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຕິດຕາມພວກເຂົາ.
ຄຣິສຕະຈັກແບບນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານຢ່າງຊັດເຈນ;
ເຊິ່ງພະຍາມານເປັນພະລາຊາຂອງພວກມັນ. ຖ້າຜູ້ຊຸມນຸມບໍ່ລຸກຮື້ຂຶ້ນ ແລະ ປະຕິເສດຫົວໜ້າຜີສາດ, ບໍ່ໄວກໍຊ້າ ພວກເຂົາເອງກໍຈະຫຼົ້ມຈົມເຊັ່ນກັນ. ນັບແຕ່ນີ້ໄປ, ຕ້ອງມີມາດຕະການຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກດັ່ງກ່າວ.
ຖ້າຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງເລັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາ,

ແລ້ວຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກໍຈະຖືກກຳຈັດອອກ. ຖ້າຄຣິສຕະຈັກບໍ່ມີຄົນເຕັມໃຈປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້, ແລ້ວຄຣິສຕະຈັກນັ້ນຄວນແຍກອອກທັງໝົດ ແລະ ຄວາມສຳພັນຂອງມັນກັບຄຣິສຕະຈັກອື່ນໆກໍຈະຕ້ອງຖືກຕັດຂາດ. ນີ້ແມ່ນເອີ້ນວ່າ "ການຝັງຄວາມຕາຍ"; ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ໝາຍຄວາມວ່າ ການໄລ່ຊາຕານອອກໄປ. ຖ້າຄຣິສຕະຈັກມີຄົນພາຍໃນຫຼາຍຄົນທີ່ມັກຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກຕິດຕາມໂດຍ "ແມງວັນນ້ອຍ" ທີ່ຂາດຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີ ແລະ ຖ້າຜູ້ຊຸມນຸມຍັງບໍ່ສາມາດປະຕິເສດຄວາມຜູກມັດ ແລະ ການເປົ່າຫູຂອງຄົນທີ່ມັກຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນເຫຼົ່ານີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງແລ້ວກໍຕາມ, ຄົນໂງ່ຈ້າທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະຕ້ອງຖືກກຳຈັດໃນທີ່ສຸດ.
ແມງວັນໂຕນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງຮ້າຍແຮງ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຫຼອກລວງຫຼາຍກວ່າ, ຍິ່ງຊຳນານ ແລະ ຫຼີບຫຼີກເກັ່ງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄືດັ່ງນີ້ຈະຖືກກຳຈັດ. ຈະບໍ່ຖືກຈົ່ງໄວ້ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ! ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານຈະຖືກສົ່ງກັບຄືນໄປຫາຊາຕານ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄປຄົ້ນຫາຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ;
ສິ່ງນີ້ແມ່ນຕັດສິນໂດຍທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມຊາຕານດັບສະຫຼາຍໄປ! ຈະບໍ່ມີການສະແດງຄວາມປານີປານອມຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອີກຕໍ່ໄປ.
ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຄົ້ນຫາຄວາມຈິງໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຊອບທຳ; ພຣະອົງບໍ່ເຂົ້າຂ້າງຜູ້ໃດ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຜີສາດ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ
ມັນກໍແນ່ຊັດຢູ່ແລ້ວວ່າເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກຊາຕານຈັບກຸມຢ່າງແນ່ນອນ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນເກີນຂໍ້ສົງໄສທັງປວງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄຳເຕືອນເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 605)

ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມກ້າວໜ້າ ແມ່ນປາຖະໜາໃຫ້ຄົນອື່ນເປັນຄົນທີ່ມີດ້ານລົບ ແລະ ຂີ້ຄ້ານຄືພວກເຂົາສະເໝີ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງແມ່ນອິດສາຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ພະຍາຍາມຫຼອກລວງຄົນໂງ່ ແລະ ຜູ້ທີ່ຂາດຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີສະເໝີ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ລະບາຍອອກມາສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມໂຊມ, ຕົກຕໍ່າ, ມີສະພາບຜິດປົກກະຕິ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດ; ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖະນຸຖະໜອມເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າພໍເປັນພິທີ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມປຸກຈິດສຳນຶກຕົວເອງ ແລະ

ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນລໍ້ໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຮັດບາບ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ອື່ນປະຕິບັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ພວກເຂົາຖະນຸຖະໜອມຄວາມບາບ ແລະ ບໍ່ກຽດຊັງຕົວເອງ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ພວກເຂົາຢຸດຄົນອື່ນຈາກການຮູ້ຈັກຕົວເອງ; ພວກເຂົາຍັງຢຸດຄົນອື່ນຈາກການໂຫຍຫາຄວາມຈິງ. ຄົນທີ່ພວກເຂົາຫຼອກລວງບໍ່ສາມາດເຫັນແສງສະຫວ່າງ. ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ບໍ່ຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ບໍ່ມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຂົາຢຸດຄົນອື່ນຈາກການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ໂດຍເອົາຄົນໂງ່ເຫຼົ່ານັ້ນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ. ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍຈະດີກວ່າ ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນເທວະຮູບໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ມັນຈະດີທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ອ້າງວ່າ ຕົນໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ເປີດຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແຍງເບິ່ງດີໆວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃຜກັນແທ້: ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຊາຕານກັນແທ້? ຖ້າເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນເທວະຮູບຂອງເຈົ້າເອງ, ມັນກໍຈະດີທີ່ສຸດ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອ້າງວ່າ ໂຕເອງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແທ້ໆວ່າ ຈະເຊື່ອໃນຕົວໃຜມັນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອ້າງວ່າ ຕົນເອງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ການເວົ້າຢ່າງນັ້ນຈະເປັນການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ! ບໍ່ມີໃຜບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຢ່າເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ; ເຮົາພຽງພໍແລ້ວກັບຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ປາຖະໜາຢາກຟັງມັນອີກ ຍ້ອນວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນເທວະຮູບທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄົນພາຍໃນທີ່ມັກຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ແກວ່ງຫົວຂອງພວກເຂົາເວລາໄດ້ຍິນຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍິ້ມກວ້າງໆເວລາທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງຄວາມຕາຍ ແມ່ນເປັນລູກຫຼານຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາຄືຄົນທີ່ຈະຖືກກຳຈັດ.

ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີ.

ເມື່ອເກີດມີສິ່ງທີ່ຫຼອກລວງ, ພວກເຂົາແມ່ນຍືນຢູ່ຂ້າງຊາຕານ; ພວກເຂົາເຖິງກັບຮູ້ສຶກຜິດ ເມື່ອຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານ. ບາງຄົນອາດຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີ ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຍືນຢູ່ທາງຂ້າງສະເໝີໂດຍປາສະຈາກຄວາມຈິງ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຍືນຢູ່ຝ່າຍຄວາມຈິງໃນເວລາສຳຄັນ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຍືນຂຶ້ນ ແລະ ໂຕ້ຖຽງເພື່ອຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຂາດຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີບໍ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຄືຍືນຢູ່ຂ້າງຊາຕານຕະຫຼອດມາ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເວົ້າຄຳໜຶ່ງທີ່ເປັນທຳ ຫຼື ສົມເຫດສົມຜົນໃນການສະໜັບສະໜູນຄວາມຈິງ?

ສາຖານະການແບບນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມສັບສົນຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາແທ້ບໍ? ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ດີ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຂອງຄວາມຈິງໜ້ອຍສໍ່ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ສະແດງເຖິງຫຍັງ? ມັນບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ດີແມ່ນຮັກໃນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນລູກຫຼານທີ່ຈົງຮັກພັກດີຂອງຊາຕານບໍ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຊາຕານສະເໝີ ແລະ ເວົ້າພາສາຂອງມັນ? ທຸກຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສະແດງອອກທາງສີໜ້າຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄວາມຈິງ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ກຽດຊັງຄວາມຈິງ. ການທີ່ພວກເຂົາສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຊາຕານແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ ຊາຕານຮັກຜີສາດນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ແທ້ໆ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຊາຕານ. ຂໍ້ແທ້ຈິງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຊັດເຈນອີກບໍ? ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຮັກຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຄືບໍ່ນັບຖືຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕິດຕາມຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ໃນເວລາທີ່ສີໜ້າຂອງພວກເຂົາປ່ຽນໄປ? ນີ້ແມ່ນບັນຫາປະເພດໃດ? ເຮົາບໍ່ສົນວ່າ ເຈົ້າຈະມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່. ເຮົາບໍ່ສົນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍລາຄາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍຊໍ່າໃດ. ເຮົາບໍ່ສົນວ່າ ກອງກໍາລັງຂອງເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຊໍ່າໃດ ແລະ ເຮົາບໍ່ສົນວ່າ ເຈົ້າຄືຄົນພາຍໃນທີ່ມັກຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນ ຫຼື ຫົວໜ້າທີມທີ່ຖືທຸງ. ຖ້າກອງກໍາລັງຂອງເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່, ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກກໍາລັງຂອງຊາຕານເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າກຽດຂອງເຈົ້າສູງ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາຂອງການເຮັດພາລະກິດການຂັບໄລ່ເທື່ອ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນເວລາແຫ່ງພາລະກິດຂອງການກໍາຈັດ. ບໍ່ມີຄວາມຮີບດ່ວນທີ່ຈະຂັບໄລ່ເຈົ້າຕອນນີ້. ເຮົາພຽງແຕ່ລໍຖ້າໃຫ້ມື້ນັ້ນມາເຖິງ ມື້ທີ່ເຮົາຈະລົງໂທດເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຖືກກໍາຈັດ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະຖືກກໍາຈັດ!

(ຄັດຈາກບົດ “ຄໍາເຕືອນເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 606)

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈນໍາເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຢືນຢ່າງເດັດດ່ຽວໃນການເປັນພະຍານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດ ແລະ ສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສເລ່ກົນ ແລະ

ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂາດຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຂົານຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະເຈົ້າ.
ຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມຂັດແຍ່ງໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາແມ່ນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ. ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ.
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຊື່ອງເຈດຕະນາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄວ້ ແລະ ທຳລາຍຄວາມຈິງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງຊາຕານໂດຍທາດແທ້. ພວກເຂົາແມ່ນເກີນກວ່າທີ່ຈະໄຖ່ບາບໄດ້ ແລະ ກໍຈະຖືກກຳຈັດໂດຍທຳມະຊາດ. ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຍັງຄົງເຫຼືອຢູ່ ຫຼື ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຮື້ມ້າງຄຣິສຕະຈັກໂດຍເຈດຕະນາຄົງເຫຼືອຢູ່. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ຈະເຮັດພາລະກິດຂັບໄລ່; ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຈະຖືກເປີດໂປງ ແລະ ກຳຈັດຢູ່ດີ. ຈະບໍ່ມີການເຮັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບຄົນເຫຼົ່ານີ້; ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈະສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງໄດ້.
ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຍິນວິທີທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ຄູ່ຄວນໃນການເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມຈິງ.
ຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນມີໄວ້ເພື່ອຫູຂອງພວກເຂົາຟັງເທົ່ານັ້ນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ກ່ອນທີ່ຈຸດຈົບຂອງທຸກຄົນຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ຜູ້ທີ່ລົບກວນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຕອນນີ້ແມ່ນຈະຖືກຈັດແຈງໄວ້ທາງຂ້າງກ່ອນ ເພື່ອຈະໄດ້ຈັດການພວກເຂົານຳພາຍຫຼັງ. ເມື່ອພາລະກິດສຳເລັດແລ້ວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກເປີດໂປງເທື່ອລະຄົນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈະຖືກກຳຈັດ. ສຳລັບຕອນນີ້, ພວກເຂົາຈະຖືກເບິ່ງຂ້າມໄປກ່ອນ ໃນຂະນະທີ່ມີການສະໜອງຄວາມຈິງ. ເມື່ອຄວາມຈິງທັງໝົດຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມວນມະນຸດແລ້ວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຖືກກຳຈັດ; ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ.
ເນື່ອງຈາກຄວາມສະຫຼາດໜ້ອຍດຽວຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີຈະພິນາດດ້ວຍມືຂອງຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ພວກເຂົາຈະຖືກຫຼອກລວງອອກໄປໂດຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ ເຊິ່ງຈະບໍ່ສາມາດກັບຄືນມາໄດ້. ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ, ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງ, ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາຕິດຕາມຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຢືນຢູ່ຂ້າງຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັບຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນແຜ່ລັດສະໝີຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ

ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ ແລະ ຫັນຫຼັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄວາມຈິງທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແຕ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ກໍ່ເກີດຄວາມພິນາດ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນທ່າມກາງພວກເຂົາທີ່ເອີ້ນໂຕເອງວ່າ ພະລາຊາ ແລະ ຜູ້ອື່ນທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ ແຕ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັນທັງໝົດບໍ? ພວກເຂົາສາມາດມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງ ເພື່ອອ້າງວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລອດພົ້ນ? ພວກເຂົາສາມາດມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງ ເພື່ອອ້າງວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບທຳ? ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງບໍ ທີ່ທຳລາຍພວກເຂົາ? ບໍ່ແມ່ນຄວາມກະບົດຂອງພວກເຂົາບໍ ທີ່ດຶງພວກເຂົາລົງໄປສູ່ນາຮົກ? ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນຍ້ອນຄວາມຈິງ. ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະດຶງຄວາມພິນາດມາສູ່ພວກເຂົາຍ້ອນຄວາມຈິງ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຸດຈົບທີ່ລໍຖ້າຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ເຮົາຂໍແນະນຳຜູ້ທີ່ບໍ່ມີແຜນປະຕິບັດຄວາມຈິງໃຫ້ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການເຮັດບາບຫຼາຍກວ່ານີ້. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ມັນກໍຈະຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະເສຍໃຈ. ໂດຍສະເພາະ ຜູ້ທີ່ສ້າງພັກສ້າງພວກ ແລະ ສ້າງຄວາມແຕກແຍກ ແລະ ຄົນພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ມັກຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນຕ້ອງໜີອອກໄປໄວໆ.

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ມີທາດແທ້ຂອງໝາປ່າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ມັນຈະດີກວ່າ ຖ້າພວກເຂົາອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ
ໂດຍທີ່ບໍ່ລົບກວນຊີວິດປົກກະຕິຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍເປັນການຫຼີກເວັ້ນການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າທີ່ເຫັນດີນຳພວກເຂົາຄວນຖືເອົາໂອກາດນີ້ທົບທວນເບິ່ງຕົວເອງ
ເພາະມັນຈະເປັນຜົນດີສຳລັບພວກເຈົ້າເອງ.

ພວກເຈົ້າທີ່ຕິດຕາມໄປກັບພວກເຂົາກໍຈະເປັນການດີຖ້າພວກເຈົ້າຖືເອົາໂອກາດນີ້ເພື່ອຍ້ອນເບິ່ງ ຕົນເອງ. ເຈົ້າຈະອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກພ້ອມກັບຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຈະຍັງຢູ່ ແລະ ຕິດຕາມຢ່າງເຊື່ອຟັງບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ໃຫ້ດີ. ເຮົາຂໍມອບໂອກາດນີ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າເລືອກອີກຄັ້ງ; ແລ້ວເຮົາຈະລໍຖ້າຄຳຕອບຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ຄຳເຕືອນເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 607)

ໃນຖານະເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ຄວນ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ ນອກຈາກຕໍ່ພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງ ແລະ ຕ້ອງສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກຄົນຈະເຂົ້າໃຈ ຄຳສອນດັ່ງກ່າວນີ້ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດ

ແຕ່ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ສາເຫດມາຈາກສະພາວະຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຄວາມບໍ່ຮູ້, ຄວາມບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມ. ດັ່ງນັ້ນ ກ່ອນເຮົາຈະຕັດສິນຈຸດຈົບຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາຄວນຈະບອກພວກເຈົ້າບາງຢ່າງກ່ອນ ເຊິ່ງມັນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ກັບພວກເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ທຳອິດພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ກ່ອນ: ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມີຕໍ່ ມວນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມີສະເພາະຕໍ່ກັບບຸກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ຄົນບາງປະເພດເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຄວນຕັ້ງໃຈຮັບເອົາພຣະທຳ ຂອງເຮົາຈາກຈຸດຢືນ ຂອງຄວາມເປັນຈິງ ພ້ອມທັງຮັກສາທັດສະນະຄະຕິ ທີ່ມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈ ຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ບໍ່ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະທຳແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ ຫຼື ຄວາມຈິງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ດູຖູກພຣະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາ. ໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາເຫັນຫຼາຍຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າກະທຳທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເປັນທາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າລັງກຽດ. ບໍ່ໃຫ້ຢຽບຢໍ່າຄວາມຈິງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມຸມໃດໜຶ່ງຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເປິເປື້ອນ. ນີ້ຄືຄຳຕັກເຕືອນຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະເລີ່ມເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ:

ເລື່ອງທຳອິດ, ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາການຖືກ ຍອມຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ ຊາຕາກຳ ຂອງພວກເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຖືກຮັບເຂົ້າຮ່ວມໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຄວນເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເພິ່ງພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີສິນທຳ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ທີ່ມີຢູ່ໃນການກະທຳນັ້ນ. ຖ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວຫາກເກີນຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ນອກນັ້ນກໍຈະຖືກດູຖູກໂດຍມະນຸດທຸກຄົນ. ເມື່ອເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ມືດມົວດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກຮັບເຂົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ເລື່ອງທີສອງ, ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າມັກຄົນທີ່ຊື່ສັດ. ພຣະເຈົ້າມີແກ່ນສານຂອງຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນສາມາດເຊື່ອຖືໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ. ນອກຈາກນັ້ນ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ ບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າສົງໄສ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າມັກຄົນ ທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມຊື່ສັດໝາຍເຖິງ ການມອບໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ບໍ່ເຄີຍຫຼອກລວງພຣະອົງໃນສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ການເປີດໃຈກັບພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ປິດບັງຄວາມຈິງ, ການທີ່ບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນການຕົວະຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະສູງກວ່າ ແລະ

ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະຕໍ່າກວ່າ ແລະ ການບໍ່ເຮັດພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈໃນຕົວເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ເວົ້າໂດຍຫຍໍ້, ການມີຄວາມຊື່ສັດແມ່ນການ ຍັບຍັ້ງຈາກການກະທຳ ແລະ ການໃຊ້ຄຳເວົ້າ ທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ການຫຼອກລວງທັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນງ່າຍທີ່ສຸດ ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍາກລຳບາກ ເຖິງສອງເທົ່າ. ຫຼາຍຄົນເລືອກທີ່ຈະຖືກລົງໂທດໃຫ້ຕົກນາຮົກ ແທນທີ່ຈະເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ. ບໍ່ແປກໃຈເລີຍທີ່ເຮົາ ຈະມີວິທີການ ຈັດການແບບອື່ນທີ່ກຽມໄວ້ສຳລັບ ຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ເຮົາເຂົ້າໃຈດີເລື່ອງ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກທີ່ພວກເຈົ້າພົບພໍ້ໃນການພະຍາຍາມເປັນຄົນຊື່ສັດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສະຫຼາດ ແລະ ຊຳນິຊຳນານຫຼາຍ ໃນການປະເມີນສຸພາບບຸລຸດ ໂດຍອີງຕາມມາດຕະຖານອັນຕ່ຳຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພາລະກິດຂອງເຮົາຈຶ່ງງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ.

ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຫາກຮັກສາຄວາມລັບຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ກັບຕົວເອງ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍຈະສົ່ງພວກເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມພິນາດເທື່ອລະຄົນ ເພື່ອຮັບ "ການສັ່ງສອນ" ຈາກກອງໄຟ, ເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າອາດຈະມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງສຸດໃຈ. ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາຈະດຶງຄຳເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຄວາມສັດທາ" ອອກຈາກປາກຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະຕີເອິກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈວ່າ "ຈິດໃຈຂອງມະນຸດຈັ່ງແມ່ນບໍ່ຈິງໃຈ!" ສະພາບຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຈັ່ງໃດໃນຕອນນີ້? ເຮົາຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ອວດອົ່ງທະນົງຕົວເກີນໄປຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າເປັນໃນຕອນນີ້.

ຢ່າວ່າແຕ່ເລື່ອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດເປັນ "ຄົນເລິກເຊິ່ງທີ່ຍາກຈະເຂົ້າໃຈ" ຄືດັ່ງທີ່ເປັນໃນຕອນນີ້ເລີຍ. ບາງຄົນປະພຶດຕົນໃນຮູບແບບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ສຸພາບແລະ ເບິ່ງຄືວ່າ "ມີມາລະຍາດທີ່ດີ" ໂດຍສະເພາະຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາພັດກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຂາດລະບຽບຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ. ພວກເຈົ້າຈະຮັບເອົາຄົນດັ່ງກ່າວລວມເຂົ້າກັບກຸ່ມຄົນທີ່ຊື່ສັດບໍ່? ຖ້າເຈົ້າໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ເປັນຄົນລະເລີງໃນສັງຄົມ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນສຳຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມຈິງ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຈົນເຈົ້າບໍ່ສະໝັກໃຈທີ່ຈະແລກປ່ຽນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປີດເຜີຍຄວາມໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຄວາມທຸກໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ເພື່ອການສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບ ການໄຖ່ບາບຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ພົ້ນອອກຈາກຄວາມມືດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຖ້າການສະແຫວງຫາ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ, ເຈົ້າກໍແມ່ນຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ຕະຫຼອດເວລາ.

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສຸກໃນການ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍເຮັດວຽກຢ່າງດຸໝັ່ນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ໃນທຸກເລື່ອງ, ເປັນຜູ້ໃຫ້ຕະຫຼອດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເປັນຜູ້ຮັບ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນໄພ່ພົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີ ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາສິ່ງຕອບແທນ ແລະ ເປັນພຽງຄົນທີ່ຊື່ສັດ. ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນຄົນຈິງຈັງ, ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະທຸ້ມເທໝົດຕົວຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເສຍສະລະຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານ, ຖ້າເຈົ້າຊື່ສັດເຖິງຂັ້ນທີ່ເຈົ້າຮູ້ແຕ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຕົວເອງ ຫຼື ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຫຼໍ່ລ້ຽງຈິດໃຈດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກຢ່າງນິລັນດອນ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເຈົ້າມີສັດທາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີທີ່ ແທ້ຈິງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າມີປະຫວັດການທົນທຸກທໍລະມານເພື່ອພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຂາດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ການຫຼອກລວງ, ຄວາມໂລບມາກໂລພາ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈແມ່ນຍັງມີຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ. ເມື່ອຈິດໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ຊື່ສັດ, ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບທີ່ດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຈັກເທື່ອ. ຊາຕາກຳຂອງບຸກຄົນຈະເປັນແນວໃດໃນຕອນສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ຄົນນັ້ນມີຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຄົນນັ້ນຍັງມີຈິດວິນຍານທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດຫຍັງເລີຍ ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດໃຈຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດ, ແລ້ວແນ່ນອນ ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ບ່ອນທີ່ມະນຸດຖືກລົງໂທດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າອ້າງວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດຫຼາຍ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍປະພຶດຕົນຕາມຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ເວົ້າຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຍັງຈະລໍຖ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຍັງຫວັງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ ເຈົ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີຄິດທີ່ຜິດປົກກະຕິບໍ? ເຈົ້າຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ແລ້ວພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຮອງຮັບເອົາຄົນແບບເຈົ້າ ທີ່ມີມືບໍ່ສະອາດໄດ້ແນວໃດ?

ເລື່ອງທີສາມທີ່ເຮົາຢາກບອກພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງນີ້: ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມສັດທາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ. ການກະທຳບໍ່ດີບາງຢ່າງກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງບັນທຶກວ່າເປັນການກະທຳຜິດ ແຕ່ບາງຄັ້ງກໍໃຫ້ອະໄພບໍ່ໄດ້ ເນື່ອງຈາກວ່າ ການກະທຳຫຼາຍຢ່າງທີ່ຝ່າຝືນຕໍ່ພຣະດຳລັດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເປັນການລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼາຍຄົນທີ່ເປັນຫ່ວງກັບຊາຕາກຳຂອງພວກເຂົາອາດຈະຖາມວ່າ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າມີນິໄສອວດດີ ແລະ ຈອງຫອງໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງ. ຍ້ອນເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້

ເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງບອກພວກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາຕົວເອງ. ເຮົາແນະນໍາໃຫ້ພວກເຈົ້າທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈກັບເນື້ອໃນຂອງພຣະດໍາລັດ ໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ພະຍາຍາມຮຽນຮູ້ອຸບປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປິດປາກພວກເຈົ້າໄດ້ ແລະ ລີ້ນຂອງເຈົ້າຈາກການເວົ້າໂອ້ອວດຢ່າງຕາມໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະລ່ວງເກີນອຸບປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ ແລະ ຕົກໄປຢູ່ໃນຄວາມມືດ ນັ້ນກໍຄືປາດສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຂາດແສງສະຫວ່າງ. ເພາະວ່າການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ມີສິນທໍາ ເຊິ່ງໄດ້ກະທໍາ ຫຼື ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄວນ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນກໍາຕາມສະໜອງທີ່ເໝາະສົມ. ເຖິງແມ່ນວ່າການເວົ້າຈາແລະ ການກະທໍາຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີສິນທໍາ ແຕ່ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິນທໍາໃນສອງຢ່າງນີ້ຫຼາຍ. ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນກໍາຕາມສະໜອງແມ່ນຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນລ່ວງເກີນມະນຸດ. ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ກະທໍາຜິດຫຼາຍຄັ້ງຕໍ່ອຸບປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນລູກທີ່ຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ. ສໍາລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປະກົດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ສ້າງກໍາພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຮູ້ຕົວຢູ່ບໍວ່າ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນໜຶ່ງ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຖວາຍອີກແລ້ວ? ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຝ່າຝືນພຣະດໍາລັດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ ຄັ້ງ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ກໍບໍ່ໄດ້ສະແດງທ່າທີຂອງການສໍານຶກຜິດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກການຕົກນາຮົກ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດມະນຸດ. ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ມີຄົນຈໍານວນໜ້ອຍໄດ້ສ້າງບາບກໍາບາງຢ່າງ ທີ່ຜິດຕໍ່ສິນທໍາ ແຕ່ພາຍຫຼັງຖືກຈັດການ ແລະ ຖືກຊີ້ນໍາ ພວກເຂົາກໍຄ່ອຍໆຄົ້ນພົບຄວາມເສື່ອມເສຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກເຂົາກໍສືບຕໍ່ຮັບການສຶກສາອົບຮົມເປັນຢ່າງດີຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ ກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນ ຜູ້ທີ່ຈະຄົງເຫຼືອຢູ່. ແຕ່ເຮົາສະແຫວງຫາຄົນທີ່ຊື່ສັດ, ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ກະທໍາຕາມສິນທໍາ ເຈົ້າກໍສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະ ເຈົ້າ. ຖ້າໃນການກະທໍາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລ່ວງເກີນອຸບປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຈິດໃຈເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ, ສັດທາຂອງເຈົ້າກໍຖືວ່າ ໄດ້ມາດຕະຖານແລ້ວ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຢໍາກຽງ ແມ່ນ ຈະລ່ວງເກີນພຣະດໍາລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຢ່າງຊັດເຈນ. ຫຼາຍຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າ, ແຕ່ພັດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະດໍາລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ທີ່ລຶກລັບຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ,

ສຸດທ້າຍພວກເຂົາມັກຈະກະທຳໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ກາຍເປັນການທຳລາຍການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ພວກເຂົາຈະຖືກໄລ່ອອກ, ຖືກຕັດສິດບໍ່ໃຫ້ມີໂອກາດໃນການຕິດຕາມພຣະອົງອີກ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ໄປສູ່ນາຮົກ ເຊິ່ງຈະຢຸດຕິການ ພົວພັນ ທັງໝົດກັບພຣະວິຫານ ຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກເຈດຕະນາດີຂອງພວກເຂົາ ຢ່າງໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ສຸດທ້າຍກາຍເປັນການກະທຳທີ່ບໍ່ເພິ່ງພໍໃຈພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຈະນຳເອົາວິທີການຮັບໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາມາໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມນຳໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍຄິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດວ່າ ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດນຳມາໃຊ້ຢູ່ບ່ອນນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງອອກແຮງຫຍັງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸປະນິໄສຄືດັ່ງລູກແກະ ແຕ່ພັດແມ່ນອຸປະນິໄສຄືດັ່ງໂຕສິງ. ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທຳອິດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບພຣະອົງໄດ້ ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັນກັບມະນຸດ. ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສືບຕໍ່ມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳເວົ້າ ຫຼື ຄຳສອນທາງສາສະໜາ, ແຕ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ເປັນຄັງຊັບເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງພິສູດວ່າ ພຣະອົງມີຄວາມຍິນດີ ໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຂາດ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກ ອັນແຮງກ້າຂອງເຈົ້າ ກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມລັງກຽດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ຈາກພຣະເຈົ້າມາສູ່ເຈົ້າໄດ້. ມາຮອດຕອນນີ້ ເຈົ້າຄວນຄິດອອກແລ້ວວ່າ ຄວາມເຊື່ອ ໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນ ການຮຽນທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ!

ເຖິງວ່າພຣະທຳທີ່ເຮົາໃຊ້ຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າອາດຈະເປັນບົດຄວາມສັ້ນ ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ອະທິບາຍ ມານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນມີ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ໄວ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງ ພາລະກິດສຸດທ້າຍຂອງເຮົາຕໍ່ມວນມະນຸດ ເຊິ່ງກໍເພື່ອປະໂຫຍດໃນການກຳນົດຈຸດຈົບຂອງມະນຸດ. ເຮົາບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດ ພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່ານີ້ ແລະ ເຮົາບໍ່ປາດຖະໜາສືບຕໍ່ນຳພາມະນຸດຜູ້ທີ່ສິ້ນຫວັງ ເໝືອນດັ່ງໄມ້ເນົ່າ, ຢ່າວ່າແຕ່ສືບຕໍ່ນຳພາຜູ້ທີ່ມີ ເຈດຕະນາບໍ່ດີຢ່າງລັບໆເລີຍ. ບາງເທື່ອໃນມື້ໜຶ່ງ, ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງ ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ການປະກອບສ່ວນທີ່ເຮົາໄດ້ມີຕໍ່ມວນມະນຸດ. ບາງເທື່ອໃນມື້ໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈສິນທຳ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສາມາດກຳນົດຈຸດຈົບຂອງຕົນເອງໄດ້.

(ຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 608)

ເຮົາໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ປະທານຄວາມຈິງຫຼາຍຂໍ້ແກ່ພວກເຈົ້າເພື່ອປົກຄອງພວກເຈົ້າ. ປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກພັດທະນາຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າໃນອະດີດ, ເຂົ້າໃຈຫຼັກທຳຫຼາຍຂໍ້ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຄົນໆໜຶ່ງຄວນເປັນ ແລະ ມີສາມັນສຳນຶກຫຼາຍເຊິ່ງຄົນຊື່ສັດຄວນມີ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຜົນສຳເລັດຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງໄດ້ເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາວ່າເຮົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ການກະບົດທັງຫຼາຍຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີມານີ້ ຍ້ອນວ່າ ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີນັກບຸນ, ພວກເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ ແລະ ເປັນສັດຕູຂອງພຣະຄຣິດ. ການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າຈົນຮອດປະຈຸບັນແມ່ນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ຄ່ອຍແປກ ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຊໍ້າຕະຫຼອດເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ຢາກດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ກັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ, ເພື່ອປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈຶ່ງຈະທວນຄືນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າອີກຄັ້ງໃນທີ່ນີ້. ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະເຮັດຕາມໃຈເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ກໍຫວັງວ່າພວກເຈົ້າອາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແອບແຝງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ.
ຈົ່ງຢ່າສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ຫຼື ຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນການຮັບເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາຕາມທີ່ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາ ແລະ ໂຍນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຖິ້ມຕາມໃຈ ເຊິ່ງເຮົາເຫັນວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້. ຈົ່ງຢ່າຕັດສິນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຢ່າວ່າແຕ່ການຖືເບົາຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ ຫຼື ເວົ້າວ່າເຮົາລໍ້ລວງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດ ຫຼື ຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນການເວົ້າວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຖືກຕ້ອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຮັບບໍ່ໄດ້. ຍ້ອນພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າດ້ວຍຄວາມສົງໄສ, ບໍ່ເຄີຍເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມເຮົາ, ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງທັງມວນ:
ຢ່າເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄປເຊື່ອມໂຍງກັບປັດຊະຍາ,
ຢ່າເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄປລວມກັນກັບຄຳຫຼອກລວງຂອງນັກຕົ້ມຕຸນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຢ່າໂຕ້ຕອບພຣະທຳຂອງເຮົາດ້ວຍການດູຖູກ. ບາງເທື່ອໃນອະນາຄົດອາດຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດບອກພວກເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງບອກພວກເຈົ້າຢູ່ ຫຼື ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ,
ຢ່າວ່າແຕ່ພາພວກເຈົ້າຍ່າງຜ່ານຈຸດເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມອົດທົນເລີຍ. ມື້ທີ່ຈະມາເຖິງແມ່ນຈະຖືກໃຊ້ໃນການເອີ້ນເວລາທີ່ດີກັບຄືນມາ ຫຼື ໃນການຮ້ອງໄຫ້ສຽງດັງ ຫຼື

ຄວບຄາງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຜ່ານກາງຄືນທີ່ຄ່ຳມືດ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ຊີວິດທີ່ສະໜອງໃຫ້ ຫຼື ພຽງແຕ່ລໍຖ້າຢ່າງໝົດຫວັງ ຫຼື ຢູ່ໃນຄວາມເສຍໃຈທີ່ຂົມຂື່ນຈົນພວກເຈົ້າບໍ່ມີເຫດຜົນ... ຄວາມເປັນໄປໄດ້ອື່ນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ແທ້ງ ສຳລັບພວກເຈົ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ. ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຄອບຄອງບ່ອນນັ່ງ ທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ນັ່ງເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ພວກເຈົ້າເອົາຕົວເອງໄປໝົກໝຸ້ນຢູ່ກັບໂລກແຫ່ງຕັນຫາ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ປະປົນເຂົ້າກັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ, ເຂົ້າກັບຈິດວິນຍານ, ວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ ແລະ ຄວາມຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ເຮົາຄາດຫວັງຈາກພວກເຈົ້າກໍຄື ພວກເຈົ້າສາມາດຖືກນຳມາສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ຄວາມຫວັງຢ່າງດຽວຂອງເຮົາກໍຄື ພວກເຈົ້າສາມາດເບິ່ງແຍງຕົວເອງ, ສາມາດລ້ຽງດູຕົວເອງ ແລະ ບໍ່ເນັ້ນໜັກຫຼາຍກັບປາຍທາງຂອງຕົວເອງ ໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງພຶດຕິກຳ ແລະ ການເຮັດຜິດຂອງຕົວດ້ວຍຄວາມບໍ່ສົນໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເຮັດຜິດຈະນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 609)

ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຫວັງມີປາຍທາງທີ່ງົດງາມ, ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫວັງວ່າ ໂຊກລາບທີ່ດີຈະມາເຖິງພວກເຂົາທັນທີ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຫວັງວ່າ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ເຖິງສິ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາແມ່ນຈະເຫັນຕົວເອງນັ່ງຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ ຫຼື ອີກບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ເທິງສະຫວັນ. ແຕ່ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ພ້ອມກັບຄວາມຄິດທີ່ສວຍງາມຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ບໍ່ ໃນການໄດ້ຮັບໂຊກລາບດັ່ງກ່າວທີ່ຕົກລົງມາຈາກສະຫວັນ ຫຼື ເພື່ອຈະນັ່ງຢູ່ຕັ່ງເທິງສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນມີຄວາມຮູ້ທີ່ດີກ່ຽວກັບຕົວເອງ ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດໜີພົ້ນຈາກໄພພິບັດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ມືຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ທີ່ຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າ ການຝັນຫວານ ແລະ ການຕ້ອງການສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງທີ່ພວກມັນເປັນແມ່ນລັກສະນະທົ່ວໄປຂອງທຸກຄົນທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເຊິ່ງກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມອັດສະລິຍະຂອງບາງບຸກຄົນ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຮົາກໍຍັງຕ້ອງການຢຸດຕິຄວາມປາດຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຈົ້າໃນການໄດ້ຮັບພອນ. ເນື່ອງຈາກການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີຫຼາຍ ແລະ

ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າກໍມີຫຼາຍ ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເໝາະກັບແຜນການອັນສອຍງາມສຳລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ບໍ? ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສືບຕໍ່ເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງໃນທາງທີ່ຜິດ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຫຍັງດຶງເຈົ້າໄວ້ ແຕ່ກໍຍັງຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມຝັນກາຍເປັນຈິງ, ເຮົາກໍຂໍສົ່ງເສີມໃຫ້ເຈົ້າສືບຕໍ່ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນມາ ເພາະວ່າ ຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າແມ່ນຄວາມຝັນທີ່ວ່າງເປົ່າ ແລະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊອບທຳ, ພຣະອົງຈະບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນສຳລັບເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມຝັນກາຍເປັນຈິງ, ກໍຈົ່ງຢ່າຝັນ ແຕ່ໃຫ້ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງຕະຫຼອດໄປ. ນັ້ນແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າລອດໄດ້.

ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນວິທີການນີ້ທີ່ເປັນຮູບປະທຳແມ່ນມີຫຍັງແນ່?

ສິ່ງທຳອິດ ແມ່ນໃຫ້ກວດສອບການເຮັດຜິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ກວດສອບພຶດຕິກຳ ແລະ ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດນຳໃຊ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເຮົາເຊື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ໃຊ້ຄວາມຄິດແມ່ນສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງການເຮັດຜິດ ແລະ ຄວາມຈິງ ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນ ຍ້ອນວ່າ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໃຊ້ຄວາມຄິດ. ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີນຳ, ຜູ້ທີ່ຊື່ສັດ, ບໍ່ໄດ້ຝ່າຝືນພຣະດຳລັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ສາມາດຊອກຫາການເຮັດຜິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ນີ້ຈະແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຈົ້າ ແຕ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ແມ່ນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຫົວຂວັນລັບໆຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການນີ້ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຈະບໍ່ດູຖູກມັນ ຫຼື ບໍ່ຖືເບົາກັບມັນ. ຈົ່ງປະຕິບັດກັບມັນດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ ແລະ ຢ່າເມີນເສີຍຕໍ່ມັນ.

ສິ່ງທີ່ສອງ, ສຳລັບການເຮັດຜິດ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ, ຈົ່ງຊອກຫາຄວາມຈິງທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອແກ້ໄຂພວກມັນ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ປ່ຽນການເຮັດຜິດ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ການກະທຳດ້ວຍການປະຕິບັດຄວາມຈິງ.

ສິ່ງທີສາມ, ຈົ່ງເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດ, ຢ່າເປັນຄົນທີ່ສະຫຼາດ ແລະ ມີເລ່ຫຼ່ຽມຕະຫຼອດ. (ນີ້ ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງໃຫ້ເປັນຄົນຊື່ສັດ.)

ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸທັງສາມສິ່ງນີ້ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນໂຊກດີ, ເປັນຄົນທີ່ຝັນກາຍເປັນຈິງ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໂຊກລາບທີ່ດີ. ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບຄຳສະເໜີທີ່ບໍ່ໜ້າດຶງດູດໃຈທັງສາມເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ ຫຼື ບາງເທື່ອປະຕິບັດກັບຄຳສະເໜີເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນຂອງພວກເຈົ້າເປັນຈິງ, ນໍາເອົາອຸດົມການຂອງພວກເຈົ້າມາປະຕິບັດ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເອົາພວກເຈົ້າມາລໍ້ຫຼິ້ນ ຫຼື ເພື່ອຫຼອກລວງພວກເຈົ້າ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາອາດຈະທໍາມະດາ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາກໍາລັງບອກພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ທໍາມະດາຄືດັ່ງກັບໜຶ່ງບອກໜຶ່ງເທົ່າກັບສອງ. ຖ້າສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດ ແມ່ນການເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ໂດຍບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ, ເວົ້າເລື້ອຍເປື່ອຍແບບເປົ່າຫວ່າງ ແລະ ຟັງຄືສຽງຊື່ງ, ແບບແຜນ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນໜ້າເຈ້ຍທີ່ຫວ່າງເປົ່າຕະຫຼອດການ. ເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກສົງສານຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ທົນທຸກທໍລະມານເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກໂດຍບໍ່ມີຫຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນເປັນຮູບປະທໍາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາໂດຍການລົງໂທດ, ບໍ່ແມ່ນໂດຍການໃຫ້ລາງວັນ ແລະ ຢ່າວ່າແຕ່ຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈເລີຍ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າຈິນຕະນາການວ່າ ໃນການເປັນຜູ້ຕິດຕາມເປັນເວລາຫຼາຍປີ ພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າແມ່ນສາມາດເອົາຖ້ວຍເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິການ. ເຮົາຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ຄິດແບບນີ້ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາຫຼັກທໍາມາຕະຫຼອດຈົນຮອດປະຈຸບັນ ກ່ຽວກັບວິທີຫາຜົນປະໂຫຍດຈາກບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ແລະ ວິທີທີ່ບໍ່ໃຫ້ຕົວເອງຖືກເອົາປຽບ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກໍາລັງບອກພວກເຈົ້າຕອນນີ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງວ່າ: ເຮົາບໍ່ສົນວ່າ ວຽກໜັກຂອງເຈົ້າແມ່ນຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນສໍ່າໃດ, ຄຸນວຸດທິຂອງເຈົ້າແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈພຽງໃດ, ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ, ເຈົ້າມີຊື່ສຽງ ຫຼື ທັດສະນະຄະຕິຂອງເຈົ້າໄດ້ປັບປຸງຂຶ້ນຈໍ່າໃດກໍຕາມ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກເຮົາ. ຈົ່ງຢຸດມີຄວາມຄິດ ແລະ ການຄໍານວນເຫຼົ່ານັ້ນຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ຈົ່ງເລີ່ມປະຕິບັດກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ. ບໍ່ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະຫັນປ່ຽນທຸກໆຄົນໃຫ້ເປັນຂີ້ເຖົ່າ ເພື່ອສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍກໍປ່ຽນແປງພາລະກິດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາທີ່ມີມາເປັນເວລາຫຼາຍປີໃຫ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ຄວາມໝາຍ ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຮົາບໍ່ສາມາດນໍາສັດຕູ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ມີກິ່ນອາຍຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຄືດັ່ງຊາຕານເຂົ້າມາໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ເຂົ້າໄປສູ່ຍຸກຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເຮັດຜິດຈະນໍາພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 610)

ເຮົາມີຄວາມປາດຖະໜາຫຼາຍຢ່າງ. ເຮົາປາດຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າປະພຶດຕົນໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ດີຂຶ້ນ, ຈົ່ງສັດຊື່ເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ, ມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ, ເປັນຄົນທີ່ສາມາດມອບທຸກສິ່ງ ແລະ ເສຍສະລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ຄວາມຫວັງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຈາກຄວາມຂາດເຂີນ, ຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າການສົນທະນາແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຮົາມີກັບພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ບາງເທື່ອສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄືບໍ່ເວົ້າຫຍັງອີກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າແມ່ນເຂົ້າໃຈຜົນຮັບຂອງສິ່ງນັ້ນ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍພັກຜ່ອນ, ສະນັ້ນ ຖ້າເຮົາບໍ່ເວົ້າ ເຮົາກໍຈະເຮັດບາງສິ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເບິ່ງ. ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ລີ້ນຂອງຄົນເນົ່າເປື່ອຍ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ບາງຄົນຕາຍແບບຖືກຕັດອອກເປັນສິ້ນສ່ວນ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເສັ້ນປະສາດຂອງຄົນຜິດປົກກະຕິ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງໜ້າລັງກຽດໃນທຸກວິທີທາງ. ເວົ້າອີກຄັ້ງກໍຄື ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຮົາໄດ້ຕົ້ມໄວ້ໂດຍສະເພາະພວກເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຮົາຈະຮູ້ສຶກຍິນດີ, ມີຄວາມສຸກຫຼາຍ ແລະ ພໍໃຈຫຼາຍ. ມັນຖືກເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ "ຄວາມດີແມ່ນຖືກຕອບແທນດ້ວຍຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ", ແລ້ວເປັນຫຍັງໃນຕອນນີ້ຈຶ່ງບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ? ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງການຕັດສິນຕໍ່ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເຮົາ, ເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ປາກຂອງເຈົ້າເນົ່າເປື່ອຍ ແລະ ນັ້ນກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາດີໃຈຈົນບໍ່ມີສິ້ນສຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແຮງໄກທີ່ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ, ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກະທຳແມ່ນຄວາມຈິງ; ທຸກການກະທຳຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະດຳລັດທີ່ເຮົາໄດ້ວາງອອກ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຂໍຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈົ່ງສະສົມຄຸນງາມຄວາມດີ, ຢຸດເຮັດຄວາມຊົ່ວຕ່າງໆ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ກັບການຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາໃນເວລາຫວ່າງຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍຈະມີຄວາມສຸກ. ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງປະກອບສ່ວນ (ຫຼື ບໍລິຈາກ) ຄວາມພະຍາຍາມເປັນພັນເທົ່າໃຫ້ກັບຄວາມຈິງຄືດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງ, ເຮົາກໍຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຜິດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ມີປາກທີ່ເນົ່າເປື່ອຍ. ນີ້ບໍ່ຊັດເຈນບໍ?

ຍິ່ງການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າຫຼາຍຊໍ່າໃດ, ໂອກາດຂອງເຈົ້າໃນການໄດ້ຮັບປາຍທາງທີ່ດີກໍຍິ່ງໜ້ອຍລົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ຍິ່ງການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າໜ້ອຍຊໍ່າໃດ, ໂອກາດຂອງເຈົ້າໃນການຖືກພຣະເຈົ້າຍ້ອງຍໍກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຖ້າການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນຮອດຈຸດທີ່ວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະເສຍໂອກາດໃນການຖືກຍົກໂທດທັງໝົດ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ ປາຍທາງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ເທິງ ແຕ່ຈະຢູ່ລຸ່ມ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອເຮົາ ກໍຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຜິດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍໃຫ້ເບິ່ງວ່າ ມັນຈະນໍາຫຍັງມາໃຫ້ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈແທ້ກັບການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດ ທີ່ຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈຳນວນຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າກໍຈະໜ້ອຍລົງ ແລະ ໜ້ອຍລົງ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດຄວາມຈິງ ການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ຈົນວ່າເຈົ້າເຖິງຂີດຈຳກັດ ເຊິ່ງຈະເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຖືກທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ນີ້ຈະເປັນເວລາທີ່ຄວາມຝັນອັນສວຍງາມກ່ຽວກັບການຮັບພອນຂອງເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ. ຈົ່ງຢ່າຖືວ່າ ການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າແມ່ນເປັນຄວາມຜິດຂອງຄົນທີ່ຍັງບໍ່ບັນລຸນິຕິພາວະ ຫຼື ຄົນໂງ່, ຈົ່ງຢ່າໃຊ້ຂໍ້ອ້າງວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າທີ່ມີໜ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດຄວາມຈິງເປັນສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈົ່ງຢ່າພຽງແຕ່ຖືວ່າ ການເຮັດຜິດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນແມ່ນເປັນການກະທຳຂອງບາງຄົນ ທີ່ບໍ່ຮູ້ດີໄປກວ່ານີ້. ຖ້າເຈົ້າເກັ່ງໃນການຍົກໂທດໃຫ້ຕົວເອງ ແລະ ເກັ່ງໃນການປະຕິບັດກັບຕົວເອງດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ, ເຮົາກໍຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນຂີ້ຢ້ານ ຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຢຸດຫຼອກຫຼອນເຈົ້າ ແຕ່ມັນຈະຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນໝູ່ຮ່ວມເດີນທາງທີ່ຈົງຮັກພັກດີຂອງຊາຕານຕະຫຼອດໄປ. ຄຳແນະນຳຂອງເຮົາໃຫ້ກັບເຈົ້າກໍຍັງຄືເກົ່າ: ຢ່າພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບປາຍທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່; ຈົ່ງຖືການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ຢ່າເບິ່ງຂ້າມການເຮັດຜິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມເປັນຫ່ວງຕໍ່ປາຍທາງຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການເຮັດຜິດຈະນໍາພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 611)

ເຮົາໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງການເອົາຕົວລອດຂອງພວກເຈົ້າເອງ ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາດຳເນີນໄປຢ່າງນິ້ມນວນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກກະວານດຳເນີນໄປຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ສົມບູນ ໂດຍເປີດເຜີຍພຣະທຳ, ອຳນາດ, ສະຫງ່າລາສີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ກັບປະຊາຊົນໃນທຸກປະເທດ ແລະ ຊົນຊາດ. ພາລະກິດທີ່ເຮົາດຳເນີນທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກ

ກະອານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ຄືຍຸກສຸດທ້າຍ ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນຊື່ຂອງຍຸກທີ່ຄືກັນກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ມັນໝາຍເຖິງຍຸກ ແລະ ມັນກ່າວເຖິງຍຸກທັງໝົດ ແທນທີ່ຈະແມ່ນສອງສາມປີ ຫຼື ສອງສາມເດືອນສຸດທ້າຍ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ຄືກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນອິດສະຣາເອັນ ແຕ່ທ່າມກາງຕ່າງຊາດ; ມັນເປັນການເອົາໄຊຊະນະຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ ຊົນເຜົ່າທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອັນ ເພື່ອລັດສະໝີຂອງເຮົາທົ່ວທັງຈັກກະວານຈະສາມາດເຕັມໄປທົ່ວອາວະກາດ. ມັນເປັນດັ່ງນັ້ນກໍເພື່ອວ່າ ເຮົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບລັດສະໝີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ ເພື່ອທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສາມາດສົ່ງຕໍ່ລັດສະໝີຂອງເຮົາໄປທຸກງຊົນຊາດ, ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນຕະລອດໄປ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສາມາດເຫັນລັດສະໝີທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້. ພາລະກິດທີ່ດຳເນີນໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ເປັນພາລະກິດແຫ່ງເອົາໄຊຊະນະ. ມັນບໍ່ແມ່ນການນຳພາຊີວິດຂອງທຸກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແຕ່ເປັນການສິ້ນສຸດຄວາມເປັນອຳມະຕະຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຊີວິດທີ່ຍາວນານເປັນເວລາພັນປີຂອງຄວາມອົດທົນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ສາມາດເປັນຄືກັບຊ່ວງເວລາສອງສາມພັນປີຂອງພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອິດສະຣາເອັນ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຄືກັບຊ່ວງເວລາພຽງສອງສາມພັນປີຂອງພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຢູດາ ທີ່ສືບຕໍ່ເປັນເວລາສອງພັນປີຈົນຮອດການມາເກີດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງທີສອງ. ຜູ້ຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍພະເຊີນພຽງແຕ່ການປາກົດຕົວອີກຄັ້ງຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາຮັບພາລະກິດສ່ວນຕົວ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຈະບໍ່ແມ່ນສອງພັນປີກ່ອນທີ່ຍຸກສຸດທ້າຍຈະສິ້ນສຸດລົງ; ຍຸກສຸດທ້າຍດັ່ງກ່າວຈະຜ່ານໄປໄວຄືກັບເວລາທີ່ພຣະເຢຊູດຳເນີນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໃນຢູດາ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ ຍຸກສຸດທ້າຍເປັນການສິ້ນສຸດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ເປັນຍຸກໃນການສຳເລັດ ແລະ ການສິ້ນສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຍຸກສິ້ນສຸດການເດີນທາງແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ໄດ້ນຳມະນຸດທັງໝົດເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ຫຼື ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດ. ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ຫຼື ການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດຊາດສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້ ແລ້ວອີກບໍ່ດົນ ພວກເຂົາຈະຖືກກືນກິນໂດຍພະຍາມານ ແລະ ວິນຍານເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງເຮົາ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະຖືກທຳລາຍໂດຍມືຂອງມັນ.

ພາລະກິດຂອງເຮົາຄົງຢູ່ເປັນເວລາຫົກພັນປີ ແລະ ເຮົາສັນຍາວ່າ ການຄວບຄຸມມະນຸດທັງໝົດຂອງຜີຮ້າຍກໍຈະບໍ່ດົນໄປກວ່າຫົກພັນປີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເວລາແມ່ນໝົດແລ້ວ. ເຮົາຈະບໍ່ສືບຕໍ່ ຫຼື ຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ, ລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຮົາຈະຕີພ່າຍແພ້ຊາຕານ, ເຮົາຈະເອົາລັດສະໝີທັງໝົດຂອງເຮົາຄືນ ແລະ ເຮົາຈະຮຽກວິນຍານທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກກັບມາ ເພື່ອວິນຍານທີ່ທົນທຸກທໍລະມານເຫຼົ່ານີ້ຈະລອດພົ້ນຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ນັບຈາກມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຮົາຈະບໍ່ມາເປັນມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາກໍຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່, ເຮົາຈະເຮັດອີກສິ່ງໜຶ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ: ເຮົາຈະສ້າງ "ມະນຸດຊາດ" ຂຶ້ນມາໃໝ່ ມະນຸດຊາດທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນເມືອງທີ່ສັດຊື່ຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍໂລກທັງໝົດ ຫຼື ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ເຮົາຈະຮັກສາໜຶ່ງສ່ວນສາມທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່, ໜຶ່ງສ່ວນສາມທີ່ຮັກເຮົາ ທີ່ເຮົາມີໄຊຊະນະຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໜຶ່ງສ່ວນສາມນີ້ເກີດຜົນ ແລະ ຂະຫຍາຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄືກັບທີ່ຊາວອິດສະຣາເອັນໄດ້ເຮັດພາຍໃຕ້ຂໍ້ບັນຍັດ, ລ້ຽງພວກເຂົາດ້ວຍແກະ ແລະ ງົວຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມອຸດົມສົມບູນທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ມະນຸດຊາດກຸ່ມນີ້ຈະຢູ່ກັບເຮົາຕະຫຼອດໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນມະນຸດຊາດສົກກະປົກທີ່ໜ້າເວດທະນາໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ເປັນການຮວບຮວມຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ຖືກຮັບໂດຍເຮົາ. ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ຮຸກຮານ ຫຼື ຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ ແລະ ຈະເປັນມະນຸດຊາດພຽງກຸ່ມດຽວທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາເອົາໄຊຊະນະຊາຕານ. ເປັນມະນຸດຊາດທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະໃນມື້ນີ້ ແລະ ຖືກຮັບໂດຍພຣະສັນຍາຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກເອົາຊະນະໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ຈະຮັບການຍົກເວັ້ນ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບພອນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດຂອງເຮົາ. ມັນຈະເປັນພຽງຂໍ້ພິສູດດຽວແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຮົາເໜືອຊາຕານ ແລະ ເປັນພຽງຊະເລີຍເສິກຂອງສົງຄາມລະຫວ່າງເຮົາກັບຊາຕານ. ເຮົາໄດ້ໄຖ່ຊະເລີຍເສິກສົງຄາມເຫຼົ່ານີ້ຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນພຽງການຫຼໍ່ຫຼອມແກ້ວຜະລຶກ ແລະ ໝາກຜົນດຽວຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາມາຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ ແລະ ທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກປະເທດທົ່ວທັງຈັກກະວານ.

ພວກເຂົາມາຈາກຊົນຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມີພາສາ, ປະເພນີ ແລະ ສີຜິວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ພວກເຂົາຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທຸກເຊື້ອຊາດ ແລະ ສາສະໜາຕ່າງໆທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແມ່ນແຕ່ທຸກໆມຸມຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາຈະລວມຕົວກັນເພື່ອສ້າງມະນຸດຊາດທີ່ສົມບູນແບບ ເຊິ່ງເປັນການຮອບຮອມຂອງມະນຸດທີ່ກຳລັງຂອງຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະຈະຕົກລົງໄປໃນທະເລເລິກຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຈະຖືກເຜົາໄໝ້ໂດຍແປວໄຟທີ່ທຳລາຍລ້າງຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ເຮົາຈະທຳລາຍມະນຸດຊາດກຸ່ມເກົ່າແກ່ ແລະ ສົກກະປົກຫຼາຍທີ່ສຸດເຫຼົ່ານີ້ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ທຳລາຍລູກຊາຍກົກ ແລະ ງົວຂອງອີຢິບ, ລະເວັ້ນພຽງຊາວອິດສະຣາເອັນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກິນຊີ້ນແກະ, ດື່ມເລືອດແກະ ແລະ ທາເລືອດແກະໃສ່ໄມ້ຂອບວົງປະຕູຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ເປັນຄອບຄົວຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ກິນຊີ້ນຂອງເຮົາທີ່ເປັນແກະ ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງເຮົາທີ່ເປັນແກະ ແລະ ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ຈາກເຮົາ ແລະ ສັນລະເສີນເຮົາບໍ? ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຕິດຕາມໂດຍລັດສະໝີຂອງເຮົາບໍ? ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປາດສະຈາກຊີ້ນຂອງເຮົາທີ່ເປັນແກະບໍ່ແມ່ນຕົກລົງໄປໃນທະເລເລິກຢ່າງງຽບໆແລ້ວບໍ? ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ມື້ນີ້ ພຣະທຳຂອງເຮົາກໍເປັນສິ່ງດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວກັບລູກ ແລະ ຫຼານຂອງອິດສະຣາເອັນ. ແຕ່ຄວາມແຂງກະດ້າງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ນຳເອົາຄວາມທົນທຸກທໍລະມານມາຍັງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ, ການພິພາກສາຄວາມຜິດບາບທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍໃນຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ແລ້ວໃຜທີ່ສາມາດຍົກເວັ້ນໃນມື້ທີ່ເຮົາໂກດຮ້າຍ ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາຄືດັ່ງທຸກວັນນີ້? ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງໃຜແນ່ທີ່ສາມາດລອດພົ້ນຈາກສາຍຕາແຫ່ງການລົງໂທດຂອງເຮົາ? ຄວາມຜິດບາບຂອງໃຜແນ່ທີ່ສາມາດໜີພົ້ນຈາກມືຂອງເຮົາ ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ການທ້າທາຍຂອງໃຜແນ່ທີ່ສາມາດລອດພົ້ນຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຄືພຣະເຢໂຮວາ ທີ່ກ່າວກັບພວກເຈົ້າ, ເຊື້ອສາຍຂອງຄອບຄົວຕ່າງຊາດ ແລະ ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແຕ່ເຈົ້າກໍແຂງກະດ້າງຫຼາຍກວ່າປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງອີຢິບ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະສົມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໃນຂະນະທີ່ເຮົາດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາຢ່າງສະຫງົບ

ງງບບໍ? ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຢ່າງປອດໄພຈາກວັນຂອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 612)

ຕອນນີ້ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ ວ່າສິ່ງໃດຄືການພິພາກສາ ແລະ ສິ່ງໃດຄືຄວາມຈິງ? ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ແລ້ວເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງຮັບເອົາການຖືກພິພາກສາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກພຣະອົງນຳພາໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ພຽງຍອມຮັບເອົາຄຳພິພາກສາ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຈັກເທື່ອ, ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ທີ່ຫຼົບໜີໄປໃນທ່າມກາງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ຈະຖືກລັງກຽດ ແລະ ປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຈະມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ຮ້າຍແຮງກວ່າຄວາມບາບພວກຟາຣິຊາຍ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ ກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນການລົງໂທດຊົ່ວນິລັນດອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຄົນທໍລະຍົດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະແດງຄວາມສັດຊື່ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ຕໍ່ມາແມ່ນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຜ່ານການລົງໂທດຕໍ່ວິນຍານ, ຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການເປີດເຜີຍແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ເປີດເຜີຍເຂົາບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມປະພຶດຊົ່ວຊ້າທຸກປະເພດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງ ການພິພາກສາໄປສະຖານທີ່ງເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານຊົ່ວ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້ທຳລາຍຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຕາມໃຈມັກ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍສົ່ງກິ່ນເໝັນເນົ່າຂອງຊາກສົບ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຈົດບັນທຶກຄວາມບາບທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ເຊື່ອຈອມປອມທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ, ອັກຄະສາວົກປອມ ແລະ ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈອມປອມ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເໝາະສົມ ພຣະອົງຈະໂຍນພວກເຂົາໄປຢູ່ທ່າມກາງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ, ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາທັງໝົດເປິະເປື້ອນຢ່າງຕາມໃຈມັກ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ອີກຄັ້ງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຈັກເທື່ອ. ຜູ້ໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເຮັດບໍລິການໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຈົງຮັກພັກດີເຖິງທີ່ສຸດແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້ານັບໃຫ້ຢູ່ກຸ່ມຄົນຊົ່ວຊ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເດີນຢູ່ໃນການຊີ້ນຳຂອງຄົນຊົ່ວຊ້ານັ້ນ ແລະ

ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຂາດລະບຽບວິໄນ; ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່ປະກອບສ່ວນຫຍັງດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອຍຸກໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາທັງໝົດ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຈິງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖືກບັງຄັບໂດຍສະຖານະການໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງພໍເປັນພິທີ ແມ່ນຈະຖືກນັບໄວ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດບໍລິການສຳລັບຄົນຂອງພຣະອົງ. ໃນບັນດາມະນຸດເຫຼົ່ານັ້ນ ມີພຽງຈຳນວນນ້ອຍຄົນທີ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຈະດັບສູນໄປກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄິດອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາຈະເປັນໝາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຢູ່ໃນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້, ພວກເຂົາຈະຖືກນັບໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ເລີຍວ່າ ຜົນຮັບຂອງພວກເຂົາຈະອອກມາແບບໃດ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເວົ້າກັບພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ; ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກແມ່ນທາງເລືອກຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກໍຄື: ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລໍຖ້າສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວທັນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຄົນໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພາກທີສອງ: ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 1

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 1)

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນກວດສອບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃໝ່ ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ຢັ່ງຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່, ເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າມີທັດສະນະຄະຕິແບບໃດຕໍ່ມະນຸດແຕ່ລະປະເພດ ແລະ ເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ ກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດທຸກການກະທຳຂອງເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ທີ່ຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ, ຊີ້ນຳຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເຈົ້າ, ປັ້ນແຕ່ງຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າອົງນີ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ. ເຈົ້າຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອົງນີ້ຫຼາຍສໍ່າໃດແທ້? ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າທຸກມື້ບໍ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກຫຼັກການ ແລະ ຈຸດປະສົງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເປັນບ່ອນອີງໃນທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງບໍ? ເຈົ້າຮູ້ວິທີທີ່ພຣະອົງຊີ້ນຳເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮູ້ວິທີທາງທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮູ້ວິທີການທີ່ພຣະອົງນຳພາເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ພຣະອົງປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາຢາກບັນລຸໃນຕົວເຈົ້າ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ຄວາມປະພຶດຕ່າງໆນາໆຂອງເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ເຈົ້າແມ່ນບຸກຄົນທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົ້ນກຳເນີດຂອງຄວາມສຸກ, ຄວາມໂມໂຫ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມດີໃຈຂອງພຣະອົງບໍ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ທີ່ເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນພຣະເຈົ້າປະເພດໃດ? ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຄຳຖາມປະເພດອື່ນໆ ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈ ຫຼື ບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງມັນມາກ່ອນແມ່ນບໍ? ໃນການສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຜ່ານການຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າ ແລະ ປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບການລົງວິໄນ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າໄດ້ມາຮອດຈຸດແຫ່ງການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວບໍ? ໃນທ່າມກາງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າໄດ້ມາຮູ້ຈັກກັບຄວາມກະບົດ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ຄ້າຍຄືກັບຊາຕານຂອງມະນຸດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມມີທັດສະນະຄະຕິໃໝ່ກ່ຽວກັບຊີວິດແລ້ວບໍ? ໃນທ່າມກາງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍ່ອົດທົນຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດ

ພ້ອມກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຈາກເຈົ້າ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ການເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຜິດແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ບໍ່ຮູ້ວິທີແກ້ໄຂຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດນີ້ ກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີການພົວພັນທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປາດຖະໜາຢາກເຂົ້າໃຈພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ການລົງວິໄນ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ແມ່ນຫຍັງຢ່າງແນ່ນອນ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະສົບກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຄວາມສັກສິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຈົ້າຍິ່ງຈະເຂົ້າໃຈໜ້ອຍວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ເປົ້າໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດ ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ສັບສົນ ແລະ ບໍ່ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຈົນເຖິງຂັ້ນລັງເລໃຈທີ່ຈະກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ກໍແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຖືກສະໜອງ ແລະ ເຕີມເຕັມດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແນ່ນອນ ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ຄວາມບໍ່ອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດແມ່ນຫຍັງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຕ້ອງການຫຍັງຈາກເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນຫຍັງ. ບໍ່ວ່າ ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຈະໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫຼາຍປີກໍຕາມ ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ເຄີຍປະສົບ ຫຼື ເຫັນສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນພຣະເຈົ້າກໍຈະປາດສະຈາກເນື້ອຫາຕົວຈິງຢ່າງແນ່ນອນ, ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າຢ່າງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ ແລະ ເຂົາກໍຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ການເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນແບບໃດຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 2)

ການມີ ແລະ ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ຈັກ. ເມື່ອເຂົາປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລາທີ່ເຂົາປະຕິບັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ມະນຸດກໍຈະເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ເຂົ້າໃຈແຫຼ່ງທີ່ມາ ແລະ ປະຫວັດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າເຖິງຜົນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນໄວ້. ສຳລັບມວນມະນຸດ, ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະສົບ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຂົ້າເຖິງ ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ, ເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງອຳນາດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງທີ່ມະນຸດໄດ້ປະສົບ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຂົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ເຂົາກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຈິນຕະນາການ ຫຼື ແຕ່ງຂຶ້ນ ແຕ່ມາຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າ, ປະສົບ, ສຳຜັດ ແລະ ຢືນຢັນພາຍໃນຕົວເຂົາ. ພາຍຫຼັງການຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າ, ປະສົບການ, ການສຳຜັດ ແລະ ການຢືນຢັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີເນື້ອຫາ, ມີແຕ່ຄວາມຮູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບໃນເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຈິງ, ແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ແລະ ວິທີການໃນການໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານການຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າ, ປະສົບການ, ການສຳຜັດ ແລະ ການຢືນຢັນພຣະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງອື່ນນອກຈາກການປະຕິສຳພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ໃນທ່າມກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ມະນຸດແມ່ນໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຢັ່ງຮູ້ເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກການຄອບຄອງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມີຄວາມແນ່ນອນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄຳນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແຫ່ງການປົກຄອງທຸກສັບພະສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຈຸດຢືນ ແລະ ຄວາມຮູ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທ່າມກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ມະນຸດຈະປ່ຽນແປງຄວາມຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຈະບໍ່ຈິນຕະນາການພຣະອົງຂຶ້ນມາເອງ ຫຼື ປ່ອຍໃຫ້ຕົວເອງມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ປະນາມພຣະອົງ ຫຼື ຕັດສິນພຣະອົງ ຫຼື ມີຄວາມຂ້ອງໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະມີການພິພາດກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍລົງ, ເຂົາຈະມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍລົງ

ແລະ ຈະມີໂອກາດທີ່ເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້ານັ້ນໜ້ອຍລົງ. ກົງກັນຂ້າງ, ການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ການເຄົາລົບບູຊາຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະແທ້ຈິງຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນທ່າມກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໄດ້ຮັບການສະໜອງຄວາມຈິງ ແລະ ການບັບຕິສະມາແຫ່ງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ເຂົາຍັງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນທ່າມກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ຈະປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ເຂົາຍັງຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບບູຊາ ແລະ ການນະມັດສະການທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄືແຜ່ນເຈ້ຍເປົ່າອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາພຽງແຕ່ປາກ ຫຼື ເປັນການສະແຫວງຫາ ແລະ ການບູຊາໃນຮູບແບບຕາບອດ; ດ້ວຍການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຊີວິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະເຕີບໃຫຍ່ເຂົ້າສູ່ວຸດທິພາວະແຕ່ລະມື້ ແລະ ໃນຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນພຣະເຈົ້າ ຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນຈະກາຍເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງ, ກາຍເປັນການເຄົາລົບບູຊາທີ່ແທ້ຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໃນລະຫວ່າງການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ມະນຸດຍັງຈະກ້າວອອກຈາກຈຸດທີ່ບໍ່ຫ້າວຫັນໄປສູ່ຈຸດຫ້າວຫັນເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຈາກສິ່ງທີ່ເປັນລົບເປັນສິ່ງທີ່ເປັນບວກ; ດ້ວຍການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການຢັ່ງຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນວ່າ ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ເຄີຍມີການປະຕິສຳພັນທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຢຸດຢູ່ໃນລະດັບທິດສະດີ, ໃນລະດັບໜັງສື ແລະ ຫຼັກຄຳສອນ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີກໍຕາມ ແຕ່ໃນເລື່ອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍຍັງຢູ່ບ່ອນເກົ່າ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຂົາເລີ່ມຕົ້ນມີຊີວິດ, ຕິດຢູ່ກັບຂັ້ນຕອນພື້ນຖານແຫ່ງການເຄົາລົບທີ່ຢູ່ໃນຮູບແບບດັ້ງເດີມ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອງົມງວາຍແບບສັກດີນາ ແລະ ຄວາມຄິດເພີ້ຝັນຂອງພວກເຂົາ. ການທີ່ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຄວນຖືກທ່ອງດຶງໄວ້ໃນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ຈິງ. ນອກຈາກການຢືນຢັນຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບສະຖານະພາບ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໃນພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເລື່ອນລອຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມແນ່ນອນ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ມະນຸດຈະສາມາດມີຄວາມເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍສ່ຳໃດ?

ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງຢ່າງໜັກແໜ້ນສໍ່າໃດກໍຕາມ ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ສາມາດແທນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ຄວາມເຄົາລົບບູຊາຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກກັບການອວຍພອນ ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ສາມາດແທນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຈະເຕັມໃຈອຸທິດຕົນເອງ ແລະ ເສຍສະຫຼະຕົນເອງທັງໝົດເພື່ອພຣະອົງສໍ່າໃດກໍຕາມ ແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ສາມາດທົດແທນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.
ບາງເທື່ອເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ນເຄີຍກັບພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວ ຫຼື ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງຂຶ້ນໃຈ ແລະ ສາມາດເວົ້າພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງລ່ຽນໄຫຼ ແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ສາມາດທົດແທນຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຕາມ ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ເຄີຍມີການປະຕິສໍາພັນທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ຫຼື ຄວາມເພີ້ຝັນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ; ສໍາລັບທັງໝົດນັ້ນ ເຈົ້າອາດຈະ "ຕົບບ່າ" ກັບພຣະເຈົ້າໃນເວລາຍ່າງກາຍກັນ ຫຼື ພົບກັບພຣະອົງແບບເຊິ່ງໜ້າ ແຕ່ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະເປັນສູນ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບບູຊາຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະເປັນພຽງແຕ່ຄໍາເວົ້າຕິດປາກ ຫຼື ອຸດົມຄະຕິທີ່ວ່າງເປົ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 3)

ຫຼາຍຄົນຍົກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນ ເພື່ອອ່ານທຸກມື້ ຈົນເຖິງຂັ້ນຕັ້ງໃຈຈົດຈໍາຂໍ້ພຣະທໍາສຸດຍອດທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນຢ່າງຮອບຄອບເໝືອນດັ່ງສົມບັດທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄປເທດສະໜາຢູ່ທຸກບ່ອນ ເພື່ອສະໜອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ອື່ນໂດຍການໃຊ້ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນການຕິດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາຄິດວ່າ ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການດໍາເນີນຊີວິດດ້ວຍພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຊີວິດຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ,

ການເຮັດສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພວກສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດ ຫຼື ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຕົວເອງສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໄດ້ຮັບການບູຊາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃຈຂອງຜູ້ອື່ນໂດຍໃຊ້ເລ່ກົນ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ເພື່ອຍັກຍອກ ແລະ ລັກເອົາສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດໃຊ້ໂອກາດທີ່ໄດ້ຮັບໂດຍການເຜີຍແຜ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງການເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳຍ້ອງຍໍຈາກພຣະອົງ. ຈັກປີແລ້ວທີ່ໄດ້ຜ່ານໄປ ແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄຳຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າໃນການເທດສະໜາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບວິທີທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດໃນການເປັນພຣະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍ ຫຼື ສະໜອງໃຫ້ກັບຕົວເອງໃນການຊ່ວຍ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ກັບຜູ້ອື່ນໂດຍໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນພວກເຂົາຕື່ນຂຶ້ນໃນການເຮັດສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ກົບກັນຂ້າມ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຍິ່ງມີຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນຍິ່ງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ການຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຍິ່ງເກີນຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ເນື່ອງຈາກຖືກສະໜອງ ແລະ ຊີ້ນຳໂດຍທິດສະດີຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ປະກົດວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງຕົນເອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຄືກັບວ່າພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບຈຸດປະສົງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄືກັບວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຄືກັບວ່າດ້ວຍການບັນຍາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລຽນໄຫຼອອກຈາກລີ້ນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄືກັບວ່າໃນລະຫວ່າງການສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ. ພ້ອມນັ້ນ, ພວກເຂົາຖືກ “ດົນໃຈ” ເປັນປະຈຳຈົນເຖິງກັບຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ເນື່ອງຈາກຖືກນຳພາເປັນປະຈຳໂດຍ “ພຣະເຈົ້າ” ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ປະກົດວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈດຕະນາດີຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ອີງຕາມພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້, ປະກົດວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກແໜ້ນກວ່າເກົ່າ, ໄດ້ຮູ້ເຖິງສະພາບທີ່ສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມເໜືອທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ. ໄດ້ຖືກອາບດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ບໍ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ປະກົດວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະທົນທຸກກໍໝັ້ນຄົງຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແມ່ນອອກມາຈາກຈິນຕະນາການ ແລະ ການຄາດຄະເນຂອງພວກເຂົາເອງ. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ທົນກັບການທົດສອບປະເພດໃດໜຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ, ຈິດວິນຍານ ແລະ ວຸດທິພາວະທີ່ສັນນິຖານຂຶ້ນເອງຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ທົນກັບການທົດລອງ ຫຼື ການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເປັນຄືດັ່ງຜະສາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງດິນຊາຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ສັນນິຖານຂຶ້ນເອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ແຕ່ງຂຶ້ນຈາກຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຕາມທີ່ເຄີຍເປັນມາ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ເລີຍວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ, ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງຄືຫຍັງ, ການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຄືຫຍັງ. ພວກເຂົາເອົາທິດສະດີ, ຈິນຕະນາການ, ຄວາມຮູ້, ພອນສະຫວັນ, ປະເພນີ, ຄວາມງົມງວາຍ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄຸນຄ່າທາງສິນທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນ "ຕົ້ນທຶນ" ແລະ "ອາວຸດ" ສຳລັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕິດຕາມພຣະອົງ, ເຖິງກັບເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕິດຕາມພຣະອົງຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ພວກເຂົາຍັງເອົາຕົ້ນທຶນ ແລະ ອາວຸດດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນເປັນຂອງຄ້ຳຄູນສຳລັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຮັບມື ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບການກວດສອບ, ການທົດລອງ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຂໍ້ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເຊື່ອມຊຶມດ້ວຍຄວາມໝາຍແຝງທາງສາສະໜາ, ໃນຄວາມງົບງວາຍແບບສັກດີນາ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນການເພີ້ຟັນ, ພິດສະດານ ແລະ ປິດສະໜາ. ວິທີທາງຂອງພວກເຂົາໃນການຮູ້ຈັກ ແລະ ການນິຍາມພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະທັບຕາໃສ່ແມ່ພິມດຽວກັນຄືກັບຂອງຄົນທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນສະຫ

ວັນເບື້ອງເທິງ ຫຼື ຜູ້ເຖົ້າຢູ່ເທິງຟ້າເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ການຄອບຄອງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ອື່ນໆ
ເຊິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາຕັດຂາດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ເຖິງກັບຫ່າງໄກເທົ່າກັບໄລຍະທາງລະຫວ່າງຂົ້ວໂລກເໜືອ ແລະ ຂົ້ວໂລກໃຕ້. ໃນວິທີນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການສະໜອງ ແລະ ການຫຼໍ່ລ້ຽງດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບສິ່ງນີ້ກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີການຕິດຕໍ່ ຫຼື ປະຕິສຳພັນທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະອົງ ແລະ ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ, ການສະແຫວງຫາ ຫຼື ການນະມັດສະການຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພວກເຂົາເຄົາລົບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາເຄົາລົບພຣະເຈົ້າ; ມຸມມອງ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາສູນເປົ່າ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕະຫຼອດໄປ. ເປົ້າໝາຍທີ່ພວກເຂົາກຳລັງມຸ່ງໝັ້ນ ແລະ ທິດທາງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເດີນແມ່ນເປັນສັນຍານວ່າ
ພວກເຂົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຊົ່ວນິດລັນດອນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຊົ່ວນິດນິລັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 4)

ໃນກໍລະນີທີ່ມະນຸດຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ໄດ້ມີຄວາມສຸກກັບການສະໜອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ຖ້າຫາກວ່າ ຄຳນິຍາມຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ໃນແກ່ນແທ້ ແມ່ນຄືກັບຄຳນິຍາມຂອງບາງຄົນທີ່ກົ້ມຂາບລົງເພື່ອສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ຮູບບູຊາ ແລ້ວນີ້ກໍຈະໝາຍຄວາມວ່າ
ມະນຸດຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບມາເຊິ່ງຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ຄວາມເປັນຈິງ, ຄວາມຈິງ, ເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ມີຕໍ່ມວນມະນຸດ

ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນມີຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບເຂົາເລີຍ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ວ່າມະນຸດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດເຮັດວຽກໃຫ້ໜັກຊໍ່າໃດກໍຕາມ ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍແບບຜິວເຜີນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ທັງໝົດນີ້ກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ: ເພາະວ່າ ສິ່ງທີ່ເຂົາສະແຫວງຫາແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບຕາມຄວາມຈຳເປັນຍັງຈະແມ່ນເປັນພຽງຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ ໃນຮູບແບບລັກສະນະພາຍນອກ ຈະທຳມະດາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຍາກ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍແມ່ນຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ມະນຸດຂາດບໍ່ໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຂົ້າສູ່ຊີວິດ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນນໍ້າພຸຂອງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ເນື້ອໜັງ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນສະໜອງສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່; ຫຼັກຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ ສຳລັບການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ; ເສັ້ນທາງ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ທິດທາງ ທີ່ເຂົາຕ້ອງພັດຜ່ານເພື່ອໄດ້ຮັບການຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ; ຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ເຂົາຄວນມີ ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມະນຸດເຊື່ອຟັງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຼັກປະກັນ ທີ່ຮັບປະກັນການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ, ແມ່ນອາຫານປະຈຳວັນຂອງມະນຸດ ແລະ ຍັງແມ່ນການສະໜັບສະໜູນທີ່ແຂງແກ່ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ລຸກຂຶ້ນຢືນໄດ້. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແ ບບປົກກະຕິ ເນື່ອງຈາກມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນດຳລົງຢູ່ນຳ, ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມຈິງ ເຊິ່ງມະນຸດໄດ້ລຸດພົ້ນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຫຼົບໜີຈາກແຮ້ວຂອງຊາຕານ, ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍການສິດສອນ, ການແນະນຳ, ການໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ການປອບໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເມື່ອຍ ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ມອບໃຫ້ມວນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໄຟ ທີ່ນຳທາງ ແລະ ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ ເພື່ອເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ, ຫຼັກປະກັນທີ່ຮັບປະກັນວ່າ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຄອບຄອງທຸກສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ດີ ເຊິ່ງເປັນມາດຕະຖານທີ່ປະເມີນຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງທັງໝົດ ແລະ ຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍໃນການນຳທາງ ທີ່ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ການຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ມີແຕ່ໃນປະສົບການຕົວຈິງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ; ມີແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິແມ່ນຫຍັງ, ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍແມ່ນຫຍັງ, ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງ, ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງ; ມີແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງວິທີທີ່ເຂົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວິທີເຮັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ

ວິທີທີ່ຈະມີຄວາມຄ້າຍຄືກັບມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ; ມີແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງມາສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ຜູ້ປົກຄອງສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນໃຜ; ມີແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງວິທີການໃນການປົກຄອງ, ການນໍາພາ ແລະ ການສະໜອງໃຫ້ສັບພະສິ່ງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງທຸກສັບພະສິ່ງທັງປວງ; ແລະ ມີແຕ່ຢູ່ໃນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ແຈ້ງເຖິງວິທີການໃນການມີຢູ່, ການມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ການເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງທຸກສັບພະສິ່ງທັງປວງ... ເມື່ອຖືກແຍກອອກຈາກປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ການຢັ່ງຮູ້ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງ. ມະນຸດດັ່ງກ່າວແມ່ນຊາກສົບທີ່ມີຊີວິດແຫ້ງ, ເປັນເປືອກຫອຍທີ່ສົມບູນ ແລະ ຄວາມຮູ້ທັງໝົດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບເຂົາເລີຍ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ເຂົາເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລ້ວຍິ່ງໄກທີ່ຈະແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 5)

ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຕ້ອງຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນໃຜ, ການຊົງສ້າງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຫຍັງ, ວິທີປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ວິທີນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈ, ຮູ້ແຈ້ງ, ຮູ້ຈັກ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປະສົງ, ຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ນັ້ນກໍຄື ການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ຄົນເຮົາສາມາດຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ?

"ການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ" ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຕົກໃຈ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວທີ່ບໍ່ສາມາດບັນຍາຍໄດ້ ຫຼື ການຫຼີກເວັ້ນ ຫຼື ການຢູ່ຫ່າງ ຫຼື ການບູຊາຮູບ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອງົມງາຍ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນຄວາມເຫຼື້ອມໃສ, ຄວາມເຄົາລົບ, ຄວາມເຊື່ອໃຈ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ຄວາມເຊື່ອຟັງ, ການອຸທິດຕົນ, ຄວາມຮັກ ພ້ອມດ້ວຍການນະມັດສະການ, ການຕອບແທນ ແລະ ການຍອມເຮັດຕາມໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ມວນມະນຸດຈະບໍ່ມີຄວາມເຫຼື້ອມໃສທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຊື່ອໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງ,

ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງ ແຕ່ຈະມີພຽງຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈ, ຂໍ້ສົງໄສ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ, ການຫຼົບຫຼີກ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນ; ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການອຸທິດຕົນ ແລະ ການຕອບແທນທີ່ແທ້ຈິງ; ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການນະມັດສະການ ແລະ ການຍອມເຮັດຕາມທີ່ແທ້ຈິງ, ຈະມີແຕ່ການບູຊາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ງົມງວາຍແບບຕາບອດເທົ່ານັ້ນ; ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນທາງກັບກັນ, ກິດຈະກຳ ແລະ ການປະພຶດທັງໝົດທີ່ມະນຸດມີ ແມ່ນຈະເຕັມໄປດ້ວຍການກະບົດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ພ້ອມກັບຄຳກ່າວຫາແບບໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ແລະ ຄຳຕັດສິນແບບໝິ່ນປະໝາດກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມກັບການປະຕິບັດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ເຊິ່ງຂັດກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອມວນມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອໃຈທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ; ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃຈ ແລະ ຄວາມເພິ່ງພາອາໄສທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງ; ສິ່ງທີ່ມາພ້ອມກັບຄວາມສາມາດເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະອົງ; ມີແຕ່ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດມີຄວາມເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ; ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດອຸທິດຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ; ມີແຕ່ການອຸທິດຕົນທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຕອບແທນໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ພໍໃຈ; ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃຈ ແລະ ການເພິ່ງພາອາໄສທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງ, ການອຸທິດຕົນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ການຕອບແທນເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດປຸກການນະມັດສະການ ແລະ ຍອມເຮັດຕາມຢ່າງແທ້ຈິງພາຍໃນຕົວເອງ; ເມື່ອພວກເຂົາມີການນະມັດສະການ ແລະ ຍອມເຮັດຕາມຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດປະຖິ້ມວິທີທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ນີ້ປະກອບເປັນຂະບວນການທັງໝົດຂອງ "ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ແລະ ຍັງເປັນເນື້ອໃນທີ່ຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ພ້ອມດ້ວຍເສັ້ນທາງທີ່ຕ້ອງຂ້າມຜ່ານເພື່ອໄປເຖິງຈຸດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

"ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຕິດພັນກັບເສັ້ນດ້າຍຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ ແລະ ຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ພວກມັນແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນໂຕ. ຖ້າຄົນໃດປາຖະໜາທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຄວາມຢຳເກງທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຖ້າຄົນໃດປາຖະໜາທີ່ຈະຢຳເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ຖ້າຄົນໃດປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະສົບກັບການຕີສອນ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງ, ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ; ຖ້າຄົນໃດປາຖະໜາທີ່ຈະປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າມອບໂອກາດເພື່ອຈະໄດ້ປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຮູບແບບທີ່ຢູ່ໃນທຸກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸ; ຖ້າຄົນໃດປາຖະໜາທີ່ຈະມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຈິດໃຈທີ່ທຳມະດາ ແລະ ສັດຊື່, ມີຄວາມພ້ອມທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມຈິງ, ຄວາມປະສົງທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຄວາມເດັດດ່ຽວ ແລະ ຄວາມກ້າທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະກາຍເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ... ດ້ວຍວິທີນີ້ ໃນການເດີນໄປຂ້າງໜ້າເທື່ອລະກ້າວ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ໃຈຂອງເຈົ້າຈະບໍລິສຸດຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດພ້ອມກັບຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ມີຄວາມເປັ່ງປະກາຍເພີ່ມຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ຈົນກວ່າໃນມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ແມ່ນປິດສະໜາອີກຕໍ່ໄປ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ເຄີຍຊ້ອນລີ້ຈາກເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ເຄີຍປິດບັງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງຈາກເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກຈາກເຈົ້າເລີຍ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຈົ້າໃຝ່ຫາຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາອີກຕໍ່ໄປທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອື້ອມເຖິງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າໄດ້, ພຣະອົງແມ່ນຍືນເຝົ້າຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ ແລະ ເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າແທ້ງ ແລະ ຢ່າງແທ້ຈິງ, ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ເທິງຂອບຟ້າທີ່ຫ່າງໄກ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປິດບັງພຣະອົງເອງຢູ່ເທິງກ້ອນເມກທີ່ສູງ. ພຣະອົງແມ່ນຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ

ໂດຍຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງແມ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າມີ. ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຮັກພຣະອົງຈາກໃຈ, ຍຶດຕິດກັບພຣະອົງ, ກອດພຣະອົງໄວ້ຢູ່ໃກ້ໆ, ຍົກຍ້ອງພຣະອົງ, ຢ້ານທີ່ຈະສູນເສຍພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ຂັດຂືນພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນພຣະອົງ ຫຼື ຈັດໃຫ້ພຣະອົງຢູ່ຫ່າງໆ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ຕອບແທນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຍອມເຊື່ອຟັງຕໍ່ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິເສດການຖືກນໍາພາ, ການສະໜອງ, ການເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ ການຖືກພຣະອົງຊົງຮັກສາໄວ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ປະຕິເສດການສັ່ງການ ແລະ ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການຕິດຕາມພຣະອົງ, ຍ່າງຄຽງຂ້າງພຣະອົງທາງເບື້ອງຊ້າຍ ຫຼື ເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການຍອມຮັບພຣະອົງເປັນຊີວິດໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຍອມຮັບພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 6)

ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດແທນທີ່ຄວາມຈິງໄດ້

ບາງຄົນສາມາດທົນກັບຄວາມລໍາບາກ, ສາມາດຈ່າຍລາຄາ, ປະພຶດທາງພາຍນອກໄດ້ເປັນຢ່າງດີ, ເປັນທີ່ນັບຖື ແລະ ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກຄົນອື່ນໆ. ພວກເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າພຶດຕິກໍາພາຍນອກແບບນີ້ສາມາດຖືວ່າເປັນການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດບໍ? ສາມາດກໍານົດໄດ້ບໍວ່າ ຄົນດັ່ງກ່າວກໍາລັງປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຫັນຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ ຄິດວ່າພວກເຂົາກໍາລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຍຶດໝັ້ນກັບວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງບາງຄົນຈຶ່ງຄິດແບບນີ້? ມີພຽງການອະທິບາຍດຽວສໍາລັບສິ່ງນັ້ນ. ແມ່ນຫຍັງຄືການອະທິບາຍນັ້ນ? ມັນກໍຄື ສໍາລັບຄົນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍແລ້ວ, ຄໍາຖາມບາງຢ່າງ ເຊັ່ນວ່າ ການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໝາຍເຖິງຫຍັງ, ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໝາຍເຖິງຫຍັງ ແລະ ການມີຄວາມເປັນຈິງຢ່າງແທ້ຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຈະແຈ້ງ. ສະນັ້ນຈຶ່ງມີບາງຄົນທີ່ຖືກຫຼອກລວງໂດຍຄົນທີ່ພາຍນອກເບິ່ງຄືເຫຼື້ອມໃສ, ປະເສີດ, ສູງສົ່ງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່. ແຕ່ສໍາລັບຄົນທີ່ສາມາດເວົ້າເຖິງຕົວອັກສອນ ແລະ ທິດສະດີຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວ ແລະ ຄົນທີ່ມີຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາເບິ່ງຄືສົມຄວນແກ່ການຍ້ອງຍໍ,

ຄົນທີ່ຖືກຫຼອກລວງໂດຍຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ເຄີຍຫຼຽວເບິ່ງແກ່ນແທ້ຂອງການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ເບິ່ງຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາຄືຫຍັງຈັກເທື່ອ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເບິ່ງວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍກຳນົດວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍແຍກແຍະແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້. ກົງກັນຂ້າມ, ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຈາກຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນການລົ້ງເຄີຍກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາພາກັນນັບຖື ແລະ ເຄົາລົບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍກາຍມາເປັນພະທຽມຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໃນຄວາມຄິດຂອງບາງຄົນ, ພະທຽມທີ່ພວກເຂົານະມັດສະການ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອສາມາດປະຖິ້ມຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ ໃນທາງຜິວເຜີນແລ້ວ ເບິ່ງຄືວ່າສາມາດຈ່າຍລາຄາໄດ້, ກໍແມ່ນຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດບັນລຸຜົນຮັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພະທຽມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຍົກຍ້ອງ. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ? ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງເລື່ອງນີ້? ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາ? ກ່ອນອື່ນ ໃຫ້ພວກເຮົາສົນທະນາກ່ຽວກັບເລື່ອງແກ່ນແທ້ຂອງມັນກ່ອນ.

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທັດສະນະຂອງຜູ້ຄົນ, ວິທີການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ, ຫຼັກການປະຕິບັດທີ່ພວກເຂົາເລືອກປະຕິບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນມັກໃສ່ໃຈ ກໍບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະໃສ່ໃຈກັບເລື່ອງຕື້ນໆ ຫຼື ເລື່ອງເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ກ່ຽວກັບຕົວອັກສອນ ແລະ ທິດສະດີ ຫຼື ຄວາມເປັນຈິງ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຍຶດໝັ້ນກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນຍຶດໝັ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນຮູ້ຈັກທີ່ສຸດ. ເຫດຜົນສຳລັບສິ່ງນີ້ກໍຄື ຜູ້ຄົນບໍ່ມັກຄວາມຈິງເລີຍ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຊ້ເວລາ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມເຂົ້າໃນການສະແຫວງຫາ ແລະ ການນຳຫຼັກການປະຕິບັດທີ່ຄົ້ນພົບໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາມັກໃຊ້ທາງລັດ ໂດຍສະຫຼຸບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າເປັນການປະຕິບັດທີ່ດີ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ດີ; ແລ້ວ ຂໍ້ສະຫຼຸບນີ້ກໍກາຍມາເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາເອງໃຫ້ສະແຫວງຫາ, ເຊິ່ງພວກເຂົາຮັບເອົາເປັນຄວາມຈິງໃນການປະຕິບັດ. ຜົນໂດຍກົງຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື ຜູ້ຄົນໃຊ້ພຶດຕິກຳທີ່ດີຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງທົດແທນເພື່ອນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ເຊິ່ງຍັງໄດ້ສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາໃນການປະຈົບປະແຈງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີທຶນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກັບຄວາມຈິງ ເຊິ່ງພວກເຂົາຍັງໃຊ້ເພື່ອເປັນເຫດຜົນໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາດຽວກັນ,

ຜູ້ຄົນຍັງໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ, ແລ້ວຍົກພະທຽມທີ່ພວກເຂົານັບຖືນັ້ນຂຶ້ນແທນພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ສາຍເຫດດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີການກະທຳ ແລະ ມີມຸມມອງທີ່ໂງ່ຈ້າ ຫຼື ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ການປະຕິບັດດ້ານດຽວ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ: ເຫດຜົນກໍຄື ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນອາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ອະທິຖານຫາພຣະອົງທຸກມື້ ແລະ ອ່ານຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະມື້, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືຕົ້ນຕໍຂອງບັນຫາ. ຖ້າບາງຄົນເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງລັງກຽດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິເສດ, ຄົນປະເພດທີ່ພຣະອົງຮັກ, ຄົນປະເພດທີ່ພຣະອົງບໍ່ມັກ, ມາດຕະຖານທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເມື່ອຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນ ແລະ ວິທີການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ, ແລ້ວບຸກຄົນນັ້ນຍັງສາມາດມີຄວາມຄິດເຫັນສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງຢູ່ບໍ? ຜູ້ຄົນເຊັ່ນນີ້ສາມາດໄປ ແລະ ນະມັດສະການຄົນອື່ນໄດ້ແທ້ບໍ? ມະນຸດທຳມະດາສາມາດກາຍມາເປັນພະທຽມຂອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີມຸມມອງທີ່ຂ້ອນຂ້າງສົມເຫດສົມຜົນຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ນັບຖືບູຊາບຸກຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມຕາມອຳເພີໃຈ ຫຼື ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຍ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຊື່ອວ່າ ການຍຶດຕິດຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາໃນກົດລະບຽບ ຫຼື ຫຼັກການທີ່ງ່າຍດາຍສອງສາມຢ່າງແມ່ນເທົ່າກັບການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 7)

ມີຫຼາຍຄວາມຄິດເຫັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ

ເນື່ອງຈາກວ່າແຕ່ລະຄົນກັງວົນກັບຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍວ່າພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມານັ້ນແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບາງຄົນໃນວິທີການໃດ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງໃຊ້ມາດຕະຖານແບບໃດເພື່ອກຳນົດມັນ? ເມື່ອຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດເທື່ອ, ພຣະເຈົ້າເຮັດຫຍັງເພື່ອເປີດເຜີຍເຖິງສິ່ງນັ້ນ? ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກບໍ? ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວມາກ່ອນໜ້ານີ້, ມີບາງຄົນທີ່ໃຊ້ເວລາຢ່າງຍາວນານຫຼາຍເພື່ອຄົ້ນຄວ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍພະຍາຍາມທີ່ຈະສະແຫວງຫາຮ່ອງຮອຍກ່ຽວກັບຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ, ກ່ຽວກັບປະເພດທີ່ຜົນຕາມມາເຫຼົ່ານີ້ຖືກຈັດແບ່ງອອກ ແລະ

ກ່ຽວກັບຜົນຕາມມາຕ່າງໆທີ່ກຳລັງລໍຖ້າແຕ່ລະປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຜູ້ຄົນ. ພວກເຂົາຍັງຫວັງທີ່ຈະຄົ້ນພົບວິທີທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບົ່ງຊີ້ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ, ມາດຕະຖານແບບທີ່ພຣະອົງໃຊ້ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍສາມາດຄົ້ນພົບຄຳຕອບໃດໆເລີຍ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ມີໜ້ອຍຄົນຫຼາຍທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ຕາບໃດທີ່ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາບອກຜູ້ໃດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນໃນຕອນສຸດທ້າຍ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການແຈ້ງແກ່ຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາລ່ວງໜ້າ, ຍ້ອນການເຮັດແບບນັ້ນຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ໃນທີ່ນີ້ ແລະ ຕອນນີ້, ເຮົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ, ກ່ຽວກັບຫຼັກການທີ່ພຣະອົງນຳໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອກຳນົດ ແລະ ສະແດງເຖິງຜົນຕາມມາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ກ່ຽວກັບມາດຕະຖານທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອກຳນົດວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດເອົາຊີວິດລວອດ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ພວກເຈົ້າກັງວົນນຳທີ່ສຸດບໍ່? ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງສ່ວນໜຶ່ງຂອງສິ່ງນັ້ນ ເຊັ່ນ: ພວກເຈົ້າບາງຄົນເວົ້າວ່າ ມັນຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຄົນໆໜຶ່ງຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ການເສຍສະຫຼະເພື່ອພຣະເຈົ້າ; ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ມັນກ່ຽວກັບການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ; ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ປັດໄຈໜຶ່ງກໍຄືການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ກະແຈສຳຄັນກໍຄືການຫຼິບຊ້ອນຕົວ... ເມື່ອພວກເຈົ້ານຳຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຫຼັກການທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າຖືກຕ້ອງ, ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຄິດແນວໃດ? ພວກເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງບໍ່ວ່າ ການເຮັດແບບນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? ມັນບັນລຸຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງບໍ່? ມັນຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງບໍ່? ເຮົາເຊື່ອວ່າຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ພໍສໍ່າໃດ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສ່ວນໜຶ່ງ ຫຼື ຄຳເທດສະໜາສ່ວນໜຶ່ງ ຫຼື ມາດຕະຖານຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທີ່ພວກເຂົາເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງບໍ່ຄິດ ໂດຍບັງຄັບໃຫ້ຕົນເອງເຮັດນີ້ ແລະ ເຮັດນັ້ນ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ, ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍຈະສືບຕໍ່ຍຶດຕິດກັບມັນ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງນັ້ນ. ບາງຄົນຄິດວ່າ “ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ; ຂ້ານ້ອຍປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ຢູ່ສະເໝີ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈແທ້ຈິງ ແລະ

ຂ້ານ້ອຍຍັງຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຈາກສິ່ງນັ້ນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງໃນລະຫວ່າງເວລານີ້, ພ້ອມທັງຫຼາຍສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານີ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ແນວຄິດ ແລະ ມຸມມອງຫຼາຍຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ປ່ຽນໄປ, ຄຸນຄ່າໃນຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍປ່ຽນແປງຢ່າງມະຫາສານ ແລະ ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍກໍເຂົ້າໃຈໂລກນີ້ເປັນຢ່າງດີ". ຄົນດັ່ງກ່າວເຊື່ອວ່າ ນີ້ຄືການເກັບກ່ຽວ ແລະ ນັ້ນແມ່ນຜົນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດ. ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຈົ້າ, ອີງຕາມມາດຕະຖານເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຮວມທັງການປະຕິບັດທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າບາງຄົນຈະເວົ້າດ້ວຍຄວາມແນ່ໃຈທັງໝົດວ່າ "ແນ່ນອນ! ພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ເບື້ອງເທິງໄດ້ເທດສະໜາ ແລະ ສື່ສານ. ພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຈາກພຣະອົງໄປ. ສະນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດເວົ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ບໍ່ວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມກ່ຽວກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການສະແຫວງຫາທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ຕາບໃດທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍປະພຶດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍກໍຈະຕ້ອງບັນລຸຜົນທີ່ຖືກຕ້ອງ". ພວກເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບທັດສະນະນີ້? ມັນຖືກຕ້ອງບໍ? ຍັງອາດມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາກ່ອນ. ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ຄິດວ່າ ຕາບໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍສືບຕໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ປະພຶດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການຮຽກຮ້ອງໂດຍຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍສາມາດລອດຊີວິດໄດ້. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາເຖິງຄຳຖາມທີ່ວ່າ ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາວ່າ ຂ້ານ້ອຍກຳລັງບັນລຸມາດຕະຖານທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ ຫຼື ບໍ່. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍບອກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ສະໜອງຄຳສັ່ງທີ່ຊັດເຈນໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຊື່ອວ່າ ຕາບໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍສືບຕໍ່ພາຍາຍາມ ແລະ ບໍ່ຢຸດ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະພໍໃຈ ແລະ ບໍ່ຄວນຮຽກຮ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍເພີ່ມເຕີມອີກ". ຄວາມເຊື່ອເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງບໍ? ເທົ່າທີ່ເຮົາຮູ້, ວິທີການປະຕິບັດແບບນີ້, ວິທີການຄິດແບບນີ້ ແລະ

ມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເພີ້ຝັນຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້, ພ້ອມທັງເຮັດໃຫ້ຕາບອດຫຼາຍ. ບາງເທື່ອ ການທີ່ເຮົາເວົ້າສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າບາງຄົນຮູ້ສຶກທໍ້ຖອຍໃຈເລັກນ້ອຍ, ໂດຍຄິດວ່າ "ເຮັດໃຫ້ຕາບອດບໍ? ຖ້ານີ້ຄືການເຮັດໃຫ້ຕາບອດ, ແລ້ວຄວາມຫວັງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມຢູ່ລອດກໍມີໜ້ອຍຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ການເວົ້າແບບນັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນກຳລັງເທນໍ້າເຢັນໃສ່ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ?" ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຊື່ອແບບໃດກໍຕາມ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດບໍ່ໄດ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່ານໍ້າເຢັນກຳລັງຖືກຖອກລົງໃສ່ພວກເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກມັນແມ່ນເພື່ອປັບປຸງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຳລັງຄິດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຄົນປະເພດທີ່ພຣະອົງມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງລັງກຽດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ, ຄົນປະເພດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຢາກຮັບເອົາ ແລະ ຄົນປະເພດທີ່ພຣະອົງປະຕິເສດ. ພວກມັນແມ່ນເພື່ອມອບຄວາມຊັດເຈນໃຫ້ກັບຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ມອບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບການກະທຳ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນວ່າໄດ້ ຫຼົງທາງໄກສໍ່າໃດຈາກມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ມັນຈຳເປັນຫຼາຍແທ້ບໍທີ່ຈະສົນທະນາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້? ເພາະເຮົາຮູ້ຈັກວ່າພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຟັງການເທດສະໜາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຂາດທີ່ສຸດໂດຍສິ້ນເຊີງ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກຄວາມຈິງທຸກຢ່າງໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຈົດຈຳ ແລະ ສະຫຼັກບາງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອໂດຍສ່ວນຕົວວ່າສຳຄັນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າວາງແຜນທີ່ຈະໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າ, ໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເມື່ອພວກເຈົ້າຄົ້ນພົບວ່າຕົນເອງຂັດສົນ, ໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ຜ່ານເວລາທີ່ລຳບາກໃນອະນາຄົດ ຫຼື ພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕິດຕາມພວກເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກໍຕາມ, ຖ້າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ເຮັດມັນ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ສຳຄັນເລີຍ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ສຳຄັນ? ສິ່ງສຳຄັນກໍຄື ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ເລິກລົງ ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດ, ບໍ່ວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງເຮັດ, ທຸກການກະທຳນັ້ນແມ່ນສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າການກະທຳທັງໝົດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜົນ ແລະ

ເປົ້າໝາຍທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາຢາກບັນລຸນັ້ນປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະໜອງຕໍ່ການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ ພ້ອມກັບວ່າພຣະອົງຈະເຫັນດ້ວຍກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 8)

ຍ່າງໃນໜົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ: ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ

ມີຄຳເວົ້າໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເອົາໃຈໃສ່. ເຮົາເຊື່ອວ່າຄຳເວົ້ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍ, ຍ້ອນວ່າສຳລັບເຮົາແລ້ວ ມັນເຂົ້າມາໃນຄວາມຄິດຂອງເຮົາຫຼາຍຄັ້ງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນໃນແຕ່ລະມື້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ທຸກຄັ້ງທີ່ເຮົາພົບເຊີນກັບຄົນໃດໜຶ່ງ, ທຸກຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ທຸກຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນເຖິງປະສົບການຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ຄຳພະຍານຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຮົາກໍໃຊ້ຄຳເວົ້ານີ້ເພື່ອນຶກຄິດໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີວ່າ ບຸກຄົນນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ ຄົນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ ຫຼື ບໍ່. ດ້ວຍເຫດນັ້ນແລ້ວ ແມ່ນຫຍັງຄືຄຳເວົ້ານີ້? ບັດນີ້ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສົນໃຈຫຼາຍໃນເລື່ອງທີ່ເຮົາກຳລັງຈະເວົ້າ. ເມື່ອເຮົາເປີດເຜີຍຄຳເວົ້ານີ້ອອກມາ, ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຜິດຫວັງ, ຍ້ອນວ່າມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າແຕ່ປາກເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍເວົ້າແຕ່ປາກແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວເລີຍ. ຄຳເວົ້ານີ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄຳເວົ້ານີ້? ນັ້ນກໍຄື: "ຍ່າງໃນໜົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ: ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ". ນີ້ບໍ່ແມ່ນວະລີທີ່ທຳມະດາທີ່ສຸດບໍ? ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະທຳມະດາ, ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາແບກຮັບພາລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ຄຳເວົ້ານີ້ມີຄຸນຄ່າຫຼາຍສຳລັບການປະຕິບັດຂອງຜູ້ຄົນ, ມັນແມ່ນຂໍ້ຄວາມຈາກພາສາຂອງຊີວິດທີ່ປະກອບມີຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ, ມັນແມ່ນຈຸດປະສົງຕະຫຼອດຊີວິດສຳລັບຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ມັນແມ່ນໜົນທາງຕະຫຼອດຊີວິດເຊິ່ງຄົນໃດທີ່ຄຳນຶງເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າຄວນຍ່າງຕາມ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຄິດແນວໃດ: ຄຳເວົ້ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ມັນມີຄວາມໝາຍດັ່ງກ່າວ ຫຼື ບໍ່? ອີກຢ່າງ, ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າບາງຄົນກຳລັງຄິດເຖິງຄຳເວົ້ານີ້ ແລະ ພະຍາຍາມຄິດຄຳນວນ ແລະ ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າບາງຄົນເຖິງກັບຮູ້ສຶກສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວແລ້ວຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ: ຄຳເວົ້ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍບໍ? ມັນສຳຄັນຫຼາຍບໍ? ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບມັນຫຼາຍສຳນັ້ນບໍ?

ອາດຍັງມີພວກເຈົ້າບາງຄົນທີ່ບໍ່ມັກຄຳເວົ້ານີ້ພໍສໍ່າໃດ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ການຮັບເອົາຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກັ່ນຕອງເອົາມັນເຂົ້າໃນບົດຄວາມດຽວແມ່ນເປັນການເຮັດໃຫ້ເບິ່ງຄືວ່າ ງ່າຍເກີນໄປ. ການເອົາທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ຂັ້ງວມັນໃຫ້ກາຍເປັນຄຳເວົ້າຄຳດຽວ, ນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນເປັນການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນເກີນໄປບໍ? ມັນແມ່ນແບບນັ້ນແທ້ບໍ? ມັນສາມາດເປັນໄປໄດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ມັນແລ້ວ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເກັບຄຳເວົ້ານີ້ໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຂຽນມັນລົງໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອເຂົ້າມາອ່ານເບິ່ງໃໝ່ ແລະ ຕຶກຕອງໃນເວລາວ່າງຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບາງຄົນເຖິງກັບບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະຈົດຈຳຄຳເວົ້ານີ້, ແຮງໄກທີ່ຈະພະຍາຍາມໃຊ້ມັນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຢ່າງດີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະກ່າວເຖິງຄຳເວົ້ານີ້? ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງທັດສະນະຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຄິດຫຍັງກໍຕາມ, ເຮົາຕ້ອງກ່າວເຖິງຄຳເວົ້ານີ້, ຍ້ອນມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ບໍ່ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບຄຳເວົ້ານີ້ຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບມັນແນວໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍຍັງຈະບອກພວກເຈົ້າແບບນີ້: ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດນຳພຣະທຳແຫ່ງຄຳເວົ້ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ປະສົບກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບັນລຸມາດຕະຖານແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແລ້ວກໍຮັບຮອງໄດ້ເລີຍວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ລອດຊີວິດ ແລະ ໝັ້ນໃຈເລີຍວ່າຈະໄດ້ຮັບຜົນຕາມມາທີ່ດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ວາງອອກໂດຍຄຳເວົ້ານີ້, ແລ້ວມັນກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກໄດ້. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຳເວົ້ານີ້ສຳລັບການກະກຽມແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າມາດຕະຖານແບບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອວັດແທກພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 9)

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກການທົດລອງຕ່າງໆເພື່ອທົດສອບວ່າຜູ້ຄົນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບໍ່

ໃນທຸກໆຍຸກ, ໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າຈະປະທານພຣະທຳບາງຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ

ບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງບາງຢ່າງ.
ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຫົນທາງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນ, ຫົນທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນຍ່າງ, ຫົນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຫົນທາງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຄວນຍຶດໝັ້ນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕະຫຼອດການເດີນທາງທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ມັນແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສະແດງຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ.
ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຄວນຖືກຍຶດໝັ້ນໂດຍຜູ້ຄົນ ແລະ ການຍຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືການຮັບເອົາຊີວິດ.
ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ຍຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວບຸກຄົນນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການຍົກຍ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຜົນຕາມມາ. ແລ້ວສະນັ້ນ ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຈະກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ວິທີການໃດເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ? ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າຍັງສັບສົນເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ໃນເວລານີ້, ແຕ່ເມື່ອເຮົາບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຂະບວນການ, ມັນກໍຈະຍິ່ງຊັດເຈນຂຶ້ນ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນໄດ້ຜະເຊີນມັນດ້ວຍຕົວພວກເຈົ້າເອງແລ້ວ.

ຕະຫຼອດຊ່ວງເວລາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດການທົດລອງສຳລັບແຕ່ລະຄົນ ຫຼື ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ມີຫຼາກຫຼາຍກໍລະນີ. ບາງຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງກ່ຽວກັບການຖືກປະຕິເສດໂດຍຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ດີ, ບາງຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງການຖືກຈັບກຸມ ແລະ ຖືກທໍລະມານ, ບາງຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງກ່ຽວກັບທາງເລືອກຕ່າງໆ ແລະ ບາງຄົນຜະເຊີນກັບການທົດລອງດ້ວຍເງິນ ແລະ ສະຖານະ. ເວົ້າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງທຸກຮູບແບບ.
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້?
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນໃນລັກສະນະນີ້?
ພຣະອົງສະແຫວງຫາຜົນຕາມມາແບບໃດ?

ນີ້ແມ່ນປະເດັນທີ່ເຮົາປາຖະໜາຢາກສື່ສານກັບພວກເຈົ້າ: ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກເຫັນວ່າບຸກຄົນນີ້ແມ່ນປະເພດທີ່ຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບໍ່. ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳລັງໃຫ້ການທົດລອງກັບເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ເຮັດເຈົ້າພົບກັບສະຖານະການບາງຢ່າງ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆ, ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອທົດສອບວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງມີໜ້າທີ່ໃນການຮັກສາເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ພົບກັບເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ບໍ? ມັນແມ່ນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ! ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບເລື່ອງນີ້, ພຣະເຈົ້າຈະສັງເກດເຈົ້າຢ່າງລັບໆ, ເຝົ້າເບິ່ງທາງເລືອກທີ່ເຈົ້າຕັດສິນໃຈ, ວິທີທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ເຈົ້າມີ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສົນໃຈທີ່ສຸດແມ່ນຜົນຮັບສຸດທ້າຍ, ຍ້ອນວ່າຜົນຮັບນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ວັດແທກວ່າ ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງໃນການທົດລອງດັ່ງກ່າວນີ້ ຫຼື ບໍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອໃດທີ່ຜູ້ຄົນຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ພວກເຂົາມັກຈະບໍ່ຄິດວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຜະເຊີນກັບມັນ, ແມ່ນຫຍັງຄືມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຄາດຫວັງໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ບັນລຸ, ພຣະອົງຕ້ອງການເຫັນຫຍັງໃນພວກເຂົາ ຫຼື ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາຫຍັງຈາກພວກເຂົາ. ເມື່ອຜະເຊີນກັບບັນຫານີ້, ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວພຽງແຕ່ຄິດວ່າ “ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຜະເຊີນ; ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງລະມັດລະວັງ, ຕ້ອງບໍ່ປະໝາດ! ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ, ນີ້ແມ່ນການປະທານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດສຳຜັດມັນໄດ້”. ເມື່ອປະກອບດ້ວຍຄວາມຄິດແບບງ່າຍໆດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາແລ້ວ. ແຕ່ຜົນຮັບຂອງການທົດລອງນີ້ຈະນຳຄວາມພໍໃຈມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? ລອງສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນເບິ່ງ. (ຖ້າຜູ້ຄົນຢຳເກງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວເມື່ອຜະເຊີນກັບໜ້າທີ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປະທານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະຄິດວ່າ ມັນງ່າຍສໍ່າໃດທີ່ຈະທ້າທາຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາດຳເນີນການຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ). ຄຳຕອບຂອງເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ມັນຍັງບໍ່ໄດ້ຮອດບ່ອນນັ້ນເທື່ອ. ການຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການສັງເກດພຽງກົດລະບຽບພາຍນອກ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນໝາຍເຖິງວ່າ ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຄວນເບິ່ງວ່າມັນເປັນສະຖານະການທີ່ຖືກຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ມັນແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຫຼື

ເປັນໜ້າທີ່ງພຣະອົງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອພົບກັບບັນຫານີ້ ເຈົ້າຄວນເຫັນມັນເປັນການທົດລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ.
ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫານີ້, ເຈົ້າຕ້ອງມີມາດຕະຖານໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຄິດວ່າເລື່ອງນີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຕ້ອງຄິດກ່ຽວກັບວິທີຈັດການກັບມັນໃນທາງທີ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ໃນຂະນະທີ່ຍັງຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າຢູ່, ພ້ອມທັງຄິດໃສ່ວິທີທີ່ຈະປະຕິບັດໂດຍບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍ ຫຼື ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ. ເລື່ອງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ມັນຍັງແຕະຕ້ອງເຖິງໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າມີພັນທະຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອຜະເຊີນກັບບັນຫານີ້, ມີການລໍ້ລວງໃຈບໍ? ມີ! ການລໍ້ລວງໃຈນີ້ແມ່ນມາຈາກໃສ? ການລໍ້ລວງໃຈນີ້ແມ່ນມາຈາກຊາຕານ ແລະ ມັນຍັງມາຈາກອຸປະນິໄສທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ເນື່ອງຈາກມີການລໍ້ລວງໃຈ, ບັນຫານີ້ຈຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງການຢືນເປັນພະຍານທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຢືນເຊິ່ງຍັງເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ນີ້ແມ່ນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ; ມັນຈໍາເປັນແທ້ບໍ່ທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມັນເປັນເລື່ອງໃຫຍ່?" ແມ່ນແລ້ວ! ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເພື່ອຮັກສາຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຮົາ ຫຼື ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆ; ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຄິດວ່າ ພວກເຮົາຄວນໃສ່ໃຈກັບມັນ ຫຼື ບໍ່, ຕາບໃດທີ່ເລື່ອງໃດໜຶ່ງກໍາລັງຜະເຊີນກັບເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນໄປ. ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຄວນຖືກເບິ່ງວ່າເປັນການທົດສອບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດສອບພວກເຮົາ.
ເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບວິທີການເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆແບບນີ້? ຖ້າເຈົ້າມີທ່າທີແບບນີ້, ແລ້ວມັນກໍຢືນຢັນໃຫ້ເຫັນເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງໜຶ່ງຂໍ້: ໃນສ່ວນເລິກໆ, ເຈົ້າຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຈົ້ານໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດກໍຈະບໍ່ຢູ່ຫ່າງຈາກການບັນລຸມາດຕະຖານແຫ່ງການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ.

ມີຄົນເຊື່ອສະເໝີວ່າ ເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ບໍ່ມັກກ່າວເຖິງແມ່ນເລື່ອງເລັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດເລີຍ. ເມື່ອພົບກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຄິດຫຍັງຫຼາຍກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍປ່ອຍໃຫ້ມັນຜ່ານໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຂໍ້ແທ້ຈິງແລ້ວເລື່ອງນີ້ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ເຈົ້າຄວນສຶກສາ, ເປັນບົດຮຽນກ່ຽວກັບວິທີຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກໍຄືການຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າກໍາລັງເຮັດຫຍັງເມື່ອເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບເ

ຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ, ສັງເກດຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຖາມວ່າ "ຖ້າສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງນັ້ນ?"
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງມັນກໍຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດໝັ້ນໃນຫົນທາງຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃຫ້ເປັນຫົນທາງຫຼັກຂອງເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງພາລະກິດລີ້ລັບນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງໄດ້ສະແດງອອກໃນຕົວມັນເອງອີງຕາມຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳຕ່າງໆຂອງຜູ້ຄົນ. ເຈົ້າຊ່າງເປັນຄົນຂາດສະຕິຫຼາຍ! ແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງໃຫຍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງເລັກນ້ອຍ? ເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກແຍກອອກລະຫວ່າງເລື່ອງໃຫຍ່ ຫຼື ເລື່ອງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ພວກເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ບໍ? (ພວກເຮົາສາມາດຍອມຮັບມັນໄດ້). ເມື່ອເວົ້າເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆໃນແຕ່ລະມື້, ມີບາງເລື່ອງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ສຳຄັນ ແລະ ມີເລື່ອງອື່ນທີ່ຖືກເບິ່ງວ່າເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ.
ຜູ້ຄົນມັກເບິ່ງເລື່ອງໃຫຍ່ໆເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາຄິດວ່າເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ຖືກສົ່ງມາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຂະນະທີ່ເລື່ອງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ເນື່ອງຈາກວຸດທິພາວະທີ່ບໍ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຍ້ອນຄວາມສາມາດທີ່ຕໍ່າຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນມັກບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການເປີດເຜີຍໃດໆເລີຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຕົວຈິງທີ່ມີຄຸນຄ່າ. ສຳລັບກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍ, ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກເບິ່ງຂ້າມໂດຍຜູ້ຄົນ ແລະ ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຜ່ານໄປເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສູນເສຍໂອກາດຖືກກວດສອບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກທົດສອບໂດຍພຣະອົງ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ ຖ້າເຈົ້າເບິ່ງຂ້າມຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸຕ່າງໆ ແລະ ສະຖານະການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນແຕ່ລະຊ່ວງເວລາ, ເຈົ້າກຳລັງປະຕິເສດການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ພ້ອມທັງຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະອົງ.
ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມສະຖານະການໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ພຣະອົງກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງຢ່າງລັບໆ, ຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ສັງເກດເບິ່ງຄວາມຄິດ ແລະ ການພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບຂອງເຈົ້າ, ເຝົ້າເບິ່ງວິທີທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລະ ລໍຖ້າເບິ່ງວິທີທີ່ເຈົ້າຈະກະທຳ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ປະໝາດ, ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຈິງຈັງກ່ຽວກັບຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໃສ່ໃຈ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຫຼື

ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸ
ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງສະພາບແວດລ້ອມໃດໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ເຈົ້າພະເຊີນນັ້ນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນສະຖານະການ ແລະ ການທົດລອງແບບນີ້ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຜົນຫຍັງໃນຕົວເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້ແນວໃດ? ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ພະເຊີນກັບການທົດລອງນີ້ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນສະຖານະການແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື: ການທົດລອງ ແລະ ການທົດສອບຈາກພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດໂອກາດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຈົ້າເທື່ອລະຢ່າງ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກມັນໄຫຼຜ່ານໄປຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ສຸດທີ່ຜູ້ຄົນສະແດງອອກມາບໍ? (ມັນແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຈັບປວດຍ້ອນສິ່ງນີ້ບໍ? (ພຣະອົງຈະຮູ້ສຶກ). ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດ! ການໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕື່ນຕົກໃຈອີກຄັ້ງ. ເຈົ້າອາດກຳລັງຄິດວ່າ: “ບໍ່ແມ່ນເຄີຍໄດ້ເວົ້າຜ່ານມາບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຈັບປວດຢູ່ສະເໝີ? ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດໄດ້ບໍ? ແລ້ວເມື່ອໃດພຣະອົງຈຶ່ງຈະຮູ້ສຶກເຈັບປວດ?” ສະຫຼຸບກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນສະຖານະການແບບນີ້. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພຶດຕິກຳທີ່ໄດ້ອະທິບາຍມາຂ້າງເທິງ? ເມື່ອຜູ້ຄົນປະຕິເສດການທົດລອງ ແລະ ການທົດສອບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຫຼົບໜີຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍມີພຽງແຕ່ທັດສະນະຄະຕິດຽວກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ. ແລ້ວທັດສະນະຄະຕິນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າປະຕິເສດຄົນປະເພດນີ້ ຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ມີຄວາມໝາຍສອງດ້ານສຳລັບຄຳວ່າ “ປະຕິເສດ”. ເຮົາຄວນອະທິບາຍມັນແນວໃດຈາກມຸມມອງຂອງເຮົາ? ເລິກໆແລ້ວ, ຄຳວ່າ “ປະຕິເສດ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ ການລັງກຽດ ແລະ ກຽດຊັງ. ແລ້ວຄວາມໝາຍອີກດ້ານໜຶ່ງເດ? ຄວາມໝາຍອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຄືການຍອມສະຫຼະບາງສິ່ງ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ວ່າ “ຍອມສະຫຼະ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ ແມ່ນບໍ? ເວົ້າໂດຍສັງເຂບກໍຄື: “ປະຕິເສດ” ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ສື່ເຖິງປະຕິກິລິຍາ ແລະ ທ່າທີທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ປະພຶດໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ; ມັນແມ່ນຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມເບື່ອໜ່າຍທີ່ສຸດຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດມີການຕັດສິນໃຈປະຖິ້ມພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນການຕັດສິນໃຈສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສາມາດເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້ບໍ?

ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນແລ້ວບໍ? (ພຣະອົງຈັດກຽມສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະມື້). "ພຣະອົງຈັດກຽມສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະມື້" ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ສຶກ ແລະ ສຳຜັດ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືແຮງຈູງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້? ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອມອບການທົດລອງຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບໃຫ້ກັບແຕ່ລະຄົນໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຜູ້ຄົນແບບໃດຈຶ່ງຈະຖືກທົດສອບໃນລະຫວ່າງການທົດລອງ? ການທົດລອງກຳນົດວ່າເຈົ້າເປັນຄົນປະເພດທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນທຸກບັນຫາທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ, ໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ປະສົບເປັນການສ່ວນຕົວ ຫຼື ບໍ່. ທຸກຄົນຈະພະເຊີນກັບການທົດລອງແບບນີ້, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍຸຕິທຳຕໍ່ທຸກຄົນ. ພວກເຈົ້າບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ພົບກັບການທົດລອງໃດໆເລີຍ?" ເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ພະເຊີນກັບການທົດລອງໃດໆ ນັ້ນກໍຍ້ອນເມື່ອເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມສະຖານະການໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບເອົາພວກມັນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພະເຊີນກັບການທົດລອງສອງສາມຢ່າງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວິທີປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ເຖິງແມ່ນເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຕິບັດ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່". ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະປະເພດນີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄົນກຸ່ມໜ້ອຍຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອວັດແທກຜູ້ຄົນ? ມັນກໍເປັນຄືກັບດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ຊ່ວງເວລາກ່ອນໜ້ານີ້: ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ, ຄິດ ແລະ ສະແດງອອກ ຫຼື ບໍ່. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຈະກຳນົດວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບໍ່. ແນວຄິດນີ້ງ່າຍ ຫຼື ບໍ່? ມັນງ່າຍພໍສຳລັບການເວົ້າ, ແຕ່ມັນງ່າຍທີ່ຈະນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງບໍ? (ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍແບບນັ້ນ). ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງບໍ່ງ່າຍແບບນັ້ນ? (ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ, ສະນັ້ນ ເມື່ອພວກເຂົາພະເຊີນກັບເລື່ອງຕ່າງໆ,

ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຕ້ອງຜ່ານຫຼາກຫຼາຍການທົດລອງ, ການຫຼໍ່ຫຼອມ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດມີຄວາມເປັນຈິງໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ). ພວກເຈົ້າອາດເວົ້າແບບນັ້ນ, ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າແລ້ວ, ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເບິ່ງຄືກັບວ່າ ສາມາດເຮັດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍໃນຕອນນີ້. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າສິ່ງນີ້? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຟັງການເທດສະໜາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາການຫົດນໍ້າຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈາກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ; ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍດ້ານທິດສະດີ ແລະ ດ້ານສະຕິປັນຍາ. ສຳລັບວິທີການນຳຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງນັ້ນ, ຄວາມຮູ້ນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວສາມາດບັນລຸໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸມັນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ? ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າແກ່ນແທ້ຂອງທຳມະຊາດມະນຸດບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກໍມັກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 10)

ການບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ

ທຸກມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າທີ່ໂຢບມີ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງນຳເລື່ອງນີ້ຂຶ້ນມາ? ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງເຮົາໃນການກ່າວສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້? ເຮົາຕ້ອງການອະທິບາຍຂໍ້ແທ້ຈິງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແຕ່ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະເຮັດແບບນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງການທີ່ຈະຖາມຄຳຖາມພວກເຈົ້າ: ໂຢບຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໜ້ອຍດຽວ, ແຕ່ກໍຍັງສາມາດຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້? (ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ). ການ "ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ" ແມ່ນປາກົດການພາຍນອກທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາ, ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ເບິ່ງມັນໃນລັກສະນະນັ້ນ. ພວກເຈົ້າມັກໃຊ້ທິດສະດີ ແລະ ຄຳສັບທີ່ໃຊ້ທົ່ວໄປຢູ່ສະເໝີ ເຊັ່ນ: "ຄວາມເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ", "ການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ", "ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ", "ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ", "ການບໍ່ມັກຄວາມຈິງ" ແລະ ອື່ນໆອີກ ແລະ ໃຊ້ວາລີຕິດປາກເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອອະທິບາຍແກ່ນແທ້ຂອງທຸກບັນຫາ. ນີ້ແມ່ນວິທີປະຕິບັດທີ່ບົກຜ່ອງຫຼາຍ.

ການໃຊ້ຄຳຕອບດຽວກັນເພື່ອອະທິບາຍເລື່ອງທີ່ມີທຳມະຊາດແຕກຕ່າງກັນ ແນ່ນອນເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມສົງໄສຢ່າງປະໝາດກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າ; ເຮົາບໍ່ມັກທີ່ຈະໄດ້ຍິນຄຳຕອບແບບນີ້. ຄິດໃຫ້ດີ ແລະ ຄິດໃຫ້ໜັກກ່ຽວກັບຄຳຕອບນັ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ຄິດກ່ຽວກັບບັນຫານີ້, ແຕ່ເຮົາສາມາດເຫັນມັນໄດ້ທຸກມື້ ແລະ ທຸກມື້ ເຮົາກໍສຳຜັດມັນໄດ້. ສະນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດ, ເຮົາກໍກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດບາງສິ່ງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມັນໄດ້, ແຕ່ເມື່ອເຮົາເຝົ້າເບິ່ງ, ເຮົາສາມາດເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມັນ ແລະ ເຮົາສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ນີ້? ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ? ຄຳຕອບຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງບັນຫານີ້ໄດ້ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນມັນມີແຫຼ່ງທີ່ມາທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້. ແມ່ນຫຍັງຄືແຫຼ່ງທີ່ມານີ້? ເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ, ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງບັນຫານີ້.

ຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງມະນຸດແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ເຫັນມະນຸດເປັນສະມາຊິກຂອງຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ, ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເອົາຊະນະ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຢາກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງມະນຸດຊາດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ລຶ້ງເຄີຍກັບມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄົນແປກໜ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທ່າທີທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງແນວໃດກໍໄດ້ທີ່ພວກເຂົາມັກ ແລະ ເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາມັກ. ພວກເຂົາມີຄວາມຄິດເຫັນໃດໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ທຳອິດ ພວກເຂົາບໍ່ມີ; ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າຄວາມຄິດເຫັນກໍພຽງແຕ່ເປັນແນວຄິດ ແລະ ຂໍ້ສັນນິຖານບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ພວກເຂົາຍອມຮັບຕໍ່ສິ່ງທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອບາງສິ່ງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍເຊື່ອຟັງມັນແບບພໍເປັນພິທີ, ແຕ່ເລິກໆແລ້ວ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຂັດຂືນຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານມັນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ: ພຣະເຈົ້າເບິ່ງພວກເຂົາຄືກັບສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ,

ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຄືກັບຄົນແປກໜ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນມາເປັນເວລາໃດໜຶ່ງ, ມະນຸດກໍຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງກຳລັງພະຍາຍາມບັນລຸສິ່ງໃດ ແລະ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວ; ພວກເຂົາຍັງຮູ້ວ່າພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນເວລານີ້? ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນເສັ້ນຊີວິດ ແລະ ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາ, ພອນ ແລະ ສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ໃນເວລານີ້, ພຣະເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບມະນຸດ? ພຣະອົງເຫັນວ່າພວກເຂົາເປັນເປົ້າໝາຍສຳລັບການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອພິພາກສາພວກເຂົາ, ເພື່ອທົດສອບພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອວາງພວກເຂົາຜ່ານການທົດລອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນສະໄໝນັ້ນແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງວັດຖຸທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງອອກນັ້ນສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້, ພວກເຂົາມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການຈາກພຣະອົງ, ພ້ອມທັງຮັບເອົາຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້, ຄວາມຈິງໃຈເສດເລັກນ້ອຍຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າອົງນີ້. ເວລາຜ່ານໄປ ແລະ ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ດ້ານພາຍນອກ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ນີ້ເຖິງກັບສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດເລີ່ມ "ລຶ້ງເຄີຍ" ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ການເທດສະໜາຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຈິງທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນແປກໜ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ້າວຂາຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ເລີ່ມສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຈົນຮອດປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນໄດ້ຟັງຄຳເທດສະໜາຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍ້ອນການແຊກແຊງ ແລະ ການຂັດຂວາງທີ່ເກີດຈາກຫຼາຍປັດໃຈ ແລະ ສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນບໍ່ສາມາດສຳເລັດໄດ້ໃນການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ຜູ້ຄົນເລີ່ມຂີ້ຄ້ານເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຂາດຄວາມໝັ້ນໃຈຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພວກເຂົາເລີ່ມມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຜົນກຳຂອງພວກເຂົາຈະເປັນແນວໃດ. ພວກເຂົາບໍ່ກ້າສະເໜີແນວຄິດທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອກ້າວໜ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຕິດຕາມແບບບໍ່ເຕັມໃຈ, ຍ່າງໄປຂ້າງໜ້າເລື້ອຍໆ.

ເມື່ອເວົ້າເຖິງສະພາວະປັດຈຸບັນຂອງມະນຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ກັບພວກເຂົາ? ພຣະອົງພຽງແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະປະທານຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ປູກຝັງຫົນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈັດກຽມສະຖານະການຕ່າງໆເພື່ອທົດລອງພວກເຂົາໃນວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງຄືການໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນຮັບທີ່ມະນຸດສາມາດຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຄຳສັ່ງສອນ, ເປັນພຽງຕົວອັກສອນໃນເຈັ້ຍ ແລະ ກົດລະບຽບໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ. ໃນການກະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຜະເຊີນກັບການທົດລອງ, ພວກເຂົາບໍ່ຖືວ່າຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດຕາມ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຈິງເມື່ອຜູ້ຄົນຜະເຊີນກັບການທົດລອງຢ່າງໜັກ; ເຮົາບໍ່ເຫັນບຸກຄົນດັ່ງກ່າວປະຕິບັດໃນທິດທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ. ສະນັ້ນ, ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມລັງກຽດທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ການທົດລອງແກ່ພວກເຂົາຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ແມ່ນແຕ່ເປັນຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ, ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີທ່າທີຢ່າງຊັດເຈນໃນການສະແດງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາ: “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ!” ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈແບບນີ້ ແລະ ບໍ່ສະແດງແບບນີ້, ທ່າທີໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຄືກັບໃນອະດີດເມື່ອພຣະອົງປະທານຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ, ການປ່ອຍວາງ ແລະ ຄວາມອົດທົນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຜິດຫວັງທີ່ສຸດໃນມະນຸດຊາດ. ແລ້ວຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດຫວັງນີ້? ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ໃດ? ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບທຸກໆຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ໃນຊ່ວງເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຢ່າງຈາກຜູ້ຄົນ ແລະ ຈັດແຈງສະຖານະການຕ່າງໆໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າທ່າທີຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຊັດເຈນໄດ້. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຂໍມອບວະລີສັ້ນໆ ແລະ ໃຊ້ວະລີນີ້ເພື່ອອະທິບາຍທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງກ່ຽວກັບສາເຫດທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ແມ່ນຫຍັງຄືວະລີດັ່ງກ່າວນີ້? ວະລີນັ້ນກໍຄື: ພຣະເຈົ້າຖືວ່າມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ

ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ມະນຸດຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ຂັດແຍ້ງຂອງພວກເຂົາ. ບັດນີ້ ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຈັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ບໍ່? ມັນຈັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງມະນຸດຊາດ ວ່າເປັນແນວໃດ, ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ ແລະ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຟັງການເທດສະໜາຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເພື່ອສ້າງຂໍ້ສະຫຼຸບຂອງພວກເຈົ້າເອງ ເຊັ່ນ: ການຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ, ການສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຕ້ອງການເສຍສະຫຼະຊົ່ວຊີວິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງການຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງມີສະຕິ: ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນພຽງແຕ່ເປັນຊ່ອງທາງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດບັນລຸເປົ້າໝາຍບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອບັນລຸສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບບາງຢ່າງໂດຍບໍ່ເຕັມໃຈ ແລະ ມັນແມ່ນກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພາໃຫ້ຜູ້ຄົນຍິ່ງຫ່າງໄກຈາກຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍຈັດວາງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານມະນຸດຊາດອີກຄັ້ງ.

ຫົວຂໍ້ໃນມື້ນີ້ຂ້ອນຂ້າງໜັກ, ແຕ່ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ເຮົາກໍຍັງຫວັງວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າຜ່ານປະສົບການໃນອະນາຄົດ ແລະ ເວລາທີ່ຈະມາຮອດນີ້ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າຢູ່ຂ້າງເທິງ. ຢ່າຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງມີຕົວຕົນເມື່ອພຣະອົງມີປະໂຫຍດຕໍ່ເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ເມື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ. ບາງເທື່ອ ມີຄົນເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຽງອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ. ຂ້ານ້ອຍອະທິຖານຫາພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈຢູ່ສະເໝີ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດກໍຢູ່ໃນຂອບເຂດ, ໃນມາດຕະຖານ ແລະ ຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມແນວຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍເອງເລີຍ". ແມ່ນແລ້ວ, ເຈົ້າປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ! ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຄິດແນວໃດເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫານີ້? ເຈົ້າປະຕິບັດແນວໃດເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ? ບາງຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຢູ່ ພຽງເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານຫາພຣະອົງ ແລະ ວິງວອນຫາພຣະອົງ, ແຕ່ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ພວກເຂົາກໍມີແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຕ້ອງການປະຕິບັດຕາມແນວຄິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ພວກເຂົາຖືພຣະເຈົ້າເປັນພຽງອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ ແລະ ສະຖານະການດັ່ງກ່າວກໍເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຕົວຕົນໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຄວນປະກົດເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງການພຣະອົງ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ການປະຕິບັດອີງຕາມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາສາມາດເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ; ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະຖານະການແບບນີ້ໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຕິດຢູ່ໃນສະພາວະແບບນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກຳລັງຊອກຫາໄພອັນຕະລາຍບໍ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຊອກຫາໄພອັນຕະລາຍ ຫຼື ບໍ່, ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ, ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້". ຄົນອື່ນກໍເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນທ້ອງຂອງແມ່ຂ້ານ້ອຍ. ມັນເປັນເວລາສີ່ສິບ ຫຼື ຫ້າສິບປີແລ້ວ, ສະນັ້ນ ເມື່ອເວົ້າເຖິງເລື່ອງເວລາ ຂ້ານ້ອຍແມ່ນມີຄຸນສົມບັດຫຼາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄຸນສົມບັດຫຼາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະລອດຊີວິດ. ຕະຫຼອດເວລາສີ່ ຫຼື ຫ້າທົດສະວັດນີ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ອາຊີບຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະຫຼະທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີ, ສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນ: ເງິນ, ສະຖານະ, ຄວາມສຸກ ແລະ ເວລາກັບຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານທີ່ແຊບຫຼາຍຢ່າງ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມບັນເທີງຫຼາຍຢ່າງ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສະຖານທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍບ່ອນ ແລະ ຂ້ານ້ອຍເຖິງກັບໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມທຸກທີ່ຄົນປົກກະຕິບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ໃນເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄດ້ຜ່ານທຸກເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້, ກໍແປວ່າຂ້ານ້ອຍຖືກປະຕິບັດນຳຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແບບນີ້ໄດ້". ມີຫຼາຍຄົນທີ່ມີມຸມມອງແບບນີ້ບໍ່? (ມີ). ດີແລ້ວ, ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ມື້ນີ້ ເຮົາຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຂໍ້ແທ້ຈິງ: ຜູ້ຄົນທີ່ມີມຸມມອງດັ່ງກ່າວແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບຕົນເອງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາອັດຫູອັດຕາຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເອງ. ຍ້ອນຈິນຕະນາການເຫຼົ່ານີ້, ພ້ອມທັງຂໍ້ສະຫຼຸບຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ມາແທນມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດບັນລຸ ແລະ ຍັບຍັ້ງພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຮັບເອົາເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງການເປັນຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ສູນເສຍສ່ວນໃດໜຶ່ງຈາກຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສ່ວນແບ່ງໃນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 11)

ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ພຣະອົງນຳໃຊ້

ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບມຸມມອງ ຫຼື ຂໍ້ສະຫຼຸບໃດໜຶ່ງ, ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກ່ອນວ່າແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງກຳລັງຄິດຫຍັງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຕັດສິນໃຈວ່າຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງນັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໃຊ້ເວລາເພື່ອເປັນເຄື່ອງວັດແທກໃນການກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ພຣະອົງເຄີຍອີງໃສ່ຂໍ້ກຳນົດດັ່ງກ່າວເພື່ອກຳນົດບຸກຄົນໃດໜຶ່ງວ່າທົນທຸກຫຼາຍສໍ່າໃດ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າໃຊ້ຫຍັງເປັນມາດຕະຖານເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ? ການກຳນົດຜົນຕາມມາໂດຍອີງໃສ່ເວລາເປັນສິ່ງທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງມີຄົນທີ່ພວກເຈົ້າມັກເຫັນວ່າ ໃນຈຸດໃດໜຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ອຸທິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ເສຍສະຫຼະຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ຈ່າຍລາຄາແພງ ແລະ ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສະແດງອອກ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບມາດຕະຖານທີ່ຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຊື່ອຫຍັງກໍຕາມ, ເຮົາຈະບໍ່ຍົກຕົວຢ່າງເຫຼົ່ານີ້ເທື່ອລະອັນ. ເວົ້າໂດຍສັງເຂບກໍຄື ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ແມ່ນມາດຕະຖານພາຍໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນມາຈາກຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແນວຄິດຂອງມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າຢືນຢັນຢ່າງລັບຫູລັບຕາໃນແນວຄິດ ແລະ ຄວາມເພີ້ຝັນຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຈະເປັນຜົນຕາມມາ? ມັນຂ້ອນຂ້າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າຜົນຕາມມາຂອງສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນພຽງຍ້ອນພຣະເຈົ້າປະຕິເສດເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າເຈົ້າໂອ້ອວດຄຸນນະວຸດຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ແຂ່ງຂັນກັບພຣະອົງ ແລະ ໂຕ້ຖຽງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ການດຳເນີນໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນໃຫ້ກຽດແກ່ຕົວເຈົ້າເອງເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ; ມັນບໍ່ໄດ້ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນຕົວເອງ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຄົນແບບນັ້ນ ຫຼື ພຣະອົງຈະນຳຄວາມລອດພົ້ນມາໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.

ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມມຸມມອງແບບນີ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້າເຈົ້າສາມາດແກ້ໄຂມຸມມອງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າມີໃນອະດີດ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໃນລັກສະນະທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕັ້ງແຕ່ຕອນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນບັນດາສິ່ງທັງປວງ ແລະ ລະເວັ້ນຈາກການໃຊ້ຄວາມເພີ້ຝັນ, ມຸມມອງ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອໃຫ້ນິຍາມຕົວເອງ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ, ມາຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈໂດຍບັນລຸມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນ! ມັນຈະເປັນສິ່ງພິສູດວ່າ ເຈົ້າກຳລັງຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຊ້ຄວາມຄິດ, ແນວຄິດ ແລະ ມຸມມອງທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ເປັນມາດຕະຖານເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພຣະອົງຈະໃຊ້ມາດຕະຖານປະເພດໃດເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ? ພຣະອົງໃຊ້ການທົດລອງເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາ. ມີສອງມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໃນການທົດລອງເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ: ຢ່າງທຳອິດແມ່ນຈຳນວນການທົດລອງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງຜະເຊີນ ແລະ ຢ່າງທີສອງແມ່ນຜົນຕາມມາຂອງການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ມັນແມ່ນຕົວບົ່ງຊີ້ສອງຢ່າງນີ້ເອງທີ່ສ້າງຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ບັດນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາມາຂະຫຍາຍຄວາມກ່ຽວກັບສອງມາດຕະຖານເຫຼົ່ານີ້.

ຢ່າງທຳອິດ, ເມື່ອບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຜະເຊີນກັບການທົດລອງຈາກພຣະເຈົ້າ (ໝາຍເຫດ: ມັນສາມາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ, ການທົດລອງນີ້ອາດເປັນການທົດລອງເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ບໍ່ສົມຄວນແກ່ການກ່າວເຖິງ), ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ນີ້ແມ່ນມືຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ເທິງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນພຣະອົງເອງທີ່ຈັດແຈງສະຖານະການນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຍັງມີວຸດທິພາວະເປັນເດັກນ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຈະຈັດແຈງການທົດລອງເພື່ອທົດສອບເຈົ້າ ແລະ ການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ຈະສອດຄ່ອງກັບວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດອົດທົນໄດ້. ພາກສ່ວນໃດຂອງເຈົ້າຈະຖືກທົດສອບ? ທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ທ່າທີນີ້ສຳຄັນຫຼາຍບໍ? ແນ່ນອນ ມັນສຳຄັນ! ມັນມີຄວາມສຳຄັນເປັນພິເສດ! ທ່າທີນີ້ຂອງມະນຸດແມ່ນຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາ, ສະນັ້ນ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ,

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນບັນດາສິ່ງທັງປວງ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພຣະອົງກັບຜູ້ຄົນໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ. ດ້ວຍວິທີການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຫັນທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ; ພຣະອົງຕ້ອງການເຫັນວ່າ ເຈົ້າຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ພຣະອົງຍັງຕ້ອງການເຫັນວ່າ ເຈົ້າຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍ ຫຼື ໜ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃນເວລາໃດໜຶ່ງກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຈະຍັງຜະເຊີນກັບການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ພຣະອົງກໍຈະສືບຕໍ່ຈັດແຈງການທົດລອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງອີກຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງການທີ່ຈະເຫັນວ່າມຸມມອງຂອງເຈົ້າ, ແນວຄິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບການເຕີບໂຕໃນຊ່ວງເວລາຂອງການທົດລອງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່. ບາງຄົນຄິດສົງໄສວ່າ "ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການເຫັນທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນຢູ່ສະເໝີ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນວິທີທີ່ພວກເຂົານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຍັງຕ້ອງການເຫັນທ່າທີຂອງພວກເຂົາ?" ນີ້ແມ່ນການເວົ້າແບບບ້າໆບໍໆທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ! ເນື່ອງຈາກພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງກໍຕ້ອງຢູ່ໃນຂອບເຂດນີ້. ພຣະເຈົ້າສັງເກດຜູ້ຄົນຢູ່ທາງຂ້າງຕະຫຼອດເວລາ, ເຝົ້າເບິ່ງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ, ການກະທຳ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງເຖິງກັບສັງເກດຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສັງເກດທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຄົນ, ການກະທຳທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ, ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພວກເຂົາ, ການລະເມີດຂອງພວກເຂົາ, ແມ່ນແຕ່ການກະບົດ ແລະ ການທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານໃນການກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາ. ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍົກຂຶ້ນເທື່ອລະບາດກ້າວ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຍອມຮັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນບວກຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຕະຫຼອດທັງຂະບວນການນີ້, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນເພີ່ມຂຶ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະຈັດແຈງການທົດລອງທີ່ຈິງຈັງຂຶ້ນໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອກວດສອບວ່າ ທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ພັດທະນາໃນລະຫວ່າງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່. ແນ່ນອນ, ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ມຸມມອງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ.

ໃນຂະນະທີ່ວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າໄດ້ສະສົມຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າກໍ່ຈະສະສົມຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ, ພຣະອົງຈະກຳນົດມາດຕະຖານທີ່ຕໍ່າສຸດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸ; ເມື່ອວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າສູງຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ, ພຣະອົງກໍ່ຈະຍົກມາດຕະຖານຂອງເຈົ້າໃຫ້ສູງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທັງໝົດແລ້ວ? ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນທ່າມກາງການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະໄດ້ຮັບຈາກເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຫັນຈາກເຈົ້າ, ກໍ່ຄືຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ການເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນເວລານີ້, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າກໍ່ຈະສູງຂຶ້ນ ແລະ "ເຄັ່ງຄັດຂຶ້ນ" ກວ່າຕອນທີ່ວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າຍັງຕໍ່າກວ່ານີ້ (ໝາຍເຫດ: ຜູ້ຄົນອາດເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ວ່າເຄັ່ງຄັດ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ວ່າສົມເຫດສົມຜົນ). ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົດລອງຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະສ້າງຄວາມເປັນຈິງແບບໃດ? ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີໃຫ້ຜູ້ຄົນມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແກ່ພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍຈະມອບສິ່ງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ; ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມເຮືອນ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເສຍສະຫຼະຕົນເອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຕົວຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍມອບຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດມອບຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດອີກ? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການມອບຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ? ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການແທ້ງ?" ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການນັ້ນແມ່ນງ່າຍຫຼາຍ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢູ່ແລ້ວ ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນການທົດລອງຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົດລອງເຈົ້າ, ພຣະອົງເບິ່ງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະອົງ, ຢູ່ກັບເນື້ອໜັງ ຫຼື ຢູ່ກັບຊາຕານ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົດລອງເຈົ້າ, ພຣະອົງເບິ່ງວ່າເຈົ້າກຳລັງຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຫຼື ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ເຂົ້າກັນກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຍັງເບິ່ງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຂ້າງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ກຳລັງຜະເຊີນກັບການທົດລອງ, ເຈົ້າກໍ່ຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເພື່ອປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບຄວາມຈິງນັ້ນມີຈຳກັດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,

ຖ້າເຈົ້າຍັງສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນກະສັດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈມອບຖວາຍທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າເຊື່ອວ່າລ້ຳຄ່າທີ່ສຸດໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ເຈົ້າແມ່ນໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳເທດສະໜາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ, ວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍເຊັ່ນກັນ. ໃນເວລານີ້, ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງກໍຈະບໍ່ຄືກັບຕອນທີ່ເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍ; ພຣະອົງຈະຮຽກຮ້ອງເອົາມາດຕະຖານທີ່ສູງຂຶ້ນຈາກເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຢ່າງຊ້າໆ; ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກໍເປັນພຽງຫົວໃຈແບບນັ້ນ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງຄົນໃດໜຶ່ງ, ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນນັ້ນຜ່ານການທົດລອງບາງຢ່າງ. ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນນັ້ນ ຫຼື ເຫັນວ່າບຸກຄົນດັ່ງກ່າວມີທ່າທີໃດໜຶ່ງ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນວ່າບຸກຄົນນັ້ນກຳລັງປະຕິບັດ ຫຼື ປະພຶດໃນລັກສະນະທີ່ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຖ້າພຣະອົງຍັງບໍ່ເຫັນທ່າທີ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນບຸກຄົນນັ້ນ, ແລ້ວຫຼັງຈາກການທົດລອງເຫຼົ່ານັ້ນ, ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າກັບພວກເຂົາກໍຈະຫາຍໄປ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ອົດກັ້ນກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະອົງຈະບໍ່ທົດລອງບຸກຄົນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດສຳລັບຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີຜົນຕາມມາ. ບາງເທື່ອ ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເຮັດຊົ່ວຫຍັງ; ບາງເທື່ອ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ແຕກຫັກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການລົບກວນໃດໆ. ບາງເທື່ອ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຍັງລີ້ລັບຈາກພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີທ່າທີ ແລະ ມຸມມອງທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ກັບພຣະອົງແລ້ວ ຫຼື ພວກເຂົາກຳລັງສະແຫວງຫາເພື່ອຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະເຈົ້າສູນເສຍຄວາມອົດທົນກັບຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ ຈະບໍ່ຈ່າຍລາຄາໃດເລີຍໃຫ້ກັບພວກເຂົາ,

ບໍ່ຍື່ນຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ຊີວິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນການທົດລອງທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ກັບພວກເຂົານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ. ສະນັ້ນຈຶ່ງມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນແສງເຍືອງທາງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຕົວພວກເຂົາ. ແລ້ວຈະສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ໃນທາງດ້ານຜິວເຜີນແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ປະພຶດດ້ວຍຄວາມຫ້າວຫັນ; ພວກເຂົາໄດ້ອ່ານໜັງສືຫຼາຍເຫຼັ້ມ, ຈັດການກັບຫຼາຍໆເລື່ອງ, ຂຽນໃນໜັງສືບັນທຶກເປັນໂຫຼງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະທຳ ແລະ ທິດສະດີຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງລະອຽດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ເຄີຍມີການເຕີບໂຕທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພວກເຂົາ, ມຸມມອງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ທ່າທີຂອງພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ຊັດເຈນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້; ພວກເຂົາຖືກຫໍ່ ແລະ ປະທັບຕາໃສ່, ພວກເຂົາແມ່ນຖືກປິດຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ແທ້ຈິງໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ມີຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວໃນຕອນນີ້, ພຣະອົງຈະສາມາດຮັບເອົາພວກເຂົາໃນອະນາຄົດໄດ້ບໍ? ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້! ແລ້ວພຣະອົງຈະສືບຕໍ່ພະຍາຍາມເຮັດກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາໄດ້ນັ້ນບໍ? ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດ! ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ? (ພຣະອົງປະຕິເສດພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບພວກເຂົາ). ພຣະອົງບໍ່ໃສ່ໃຈພວກເຂົາ! ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈຄົນດັ່ງກ່າວ; ພຣະອົງປະຕິເສດພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ທ່ອງຈຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງໄວ ແລະ ຖືກຕ້ອງຫຼາຍ. ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນ!

ມີບາງຄົນທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເມື່ອພວກເຂົາເລີ່ມຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ. ພວກເຂົານຳໃຊ້ວິທີເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແບບທີ່ມະນຸດຄິດຂຶ້ນເອງ ແລະ ໃນທາງທີ່ຜິດ. ເມື່ອຄົນດັ່ງກ່າວຜະເຊີນກັບການທົດລອງ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງນັ້ນ; ພວກເຂົາຍັງມືນຊາຕໍ່ການນຳພາ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າການມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງ ຫຼື

ການຍຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງນັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງ. ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ເວລາຈຳກັດແກ່ຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດແຫ່ງການທົດລອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງສະແດງມຸມມອງຂອງພວກເຂົາ. ສຳລັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພຣະເຈົ້າຍັງຈະລໍຖ້າພວກເຂົາຢູ່. ສຳລັບຄົນທີ່ມີມຸມມອງບາງຢ່າງທີ່ຍັງບໍ່ແນ່ນອນ, ຄົນທີ່ຕ້ອງການມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະນຳເອົາພື້ນຖານຄວາມຈິງບາງຢ່າງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແຕ່ພະຍາຍາມລີ້ ແລະ ຍອມຈຳນົນເມື່ອຜະເຊີນກັບການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົາ? ພຣະອົງຍັງຄາດຫວັງເລັກໆນ້ອຍໆຈາກພວກເຂົາ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຂຶ້ນກັບທ່າທີ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ກະຕືລືລົ້ນໃນການພັດທະນາ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ພຣະອົງກໍຈະຍອມສະຫຼະພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຍອມສະຫຼະເຈົ້າ, ເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຍອມສະຫຼະຕົນເອງແລ້ວ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໂທດພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນການທີ່ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນ, ແມ່ນບໍ? ສິ່ງນີ້ຍຸຕິທຳ ຫຼື ບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ).

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 12)

ເມື່ອຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນບໍ່ຄ່ອຍຈະໃສ່ໃຈກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫາຍາກທີ່ພວກເຂົາຈະສົນໃຈໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ເມື່ອຖືກຖາມກ່ຽວກັບເຈດຕະນາ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ພວກເຈົ້າກໍເລີ່ມສັບສົນ; ພວກເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ໝັ້ນໃຈຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍຄາດເດົາ ຫຼື ພະນັນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດແບບໃດ? ຄວາມຄິດນີ້ພິສູດຂໍ້ແທ້ຈິງບາງຢ່າງ ເຊັ່ນ: ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັບຖືພຣະອົງວ່າເປັນອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບຶດໜຶ່ງມີຢູ່ຈິງ ບຶດໜຶ່ງບໍ່ມີ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນັ້ນ? ຍ້ອນເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ? ບໍ່ແມ່ນວ່າເຈົ້າພຽງແຕ່ບໍ່ຮູ້ໃນຕອນນີ້, ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ບັນຫານີ້ເລີຍ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງມັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ຄິດຢ່າງຮອບຄອບກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ບໍ? ເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກມັນແລ້ວບໍ?

ເຈົ້າໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນແລ້ວບໍ? ບໍ່! ສິ່ງນີ້ຢືນຢັນຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ: ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ່ກ່ຽວພັນກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ. ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕຶກຕອງເຖິງເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງຜູ້ນໍາຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າພຽງແຕ່ຄິດໃສ່ຄວາມໝາຍແບບຜິວເຜີນ ແລະ ອີງຕາມຄໍາສັ່ງສອນແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະຮູ້ຈັກ ຫຼື ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ແກ່ນແທ້ຂອງເລື່ອງນີ້ຂ້ອນຂ້າງເປັນຕາຢ້ານຫຼາຍ! ຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍປີ, ເຮົາໄດ້ເຫັນຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຫຍັງໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ? ບາງຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນພຽງອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄໍາຕອບຕໍ່ຄໍາຖາມທີ່ກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກ ຫຼື ຮັບຮູ້ການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ ຫຼື ການບໍ່ສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນສິ່ງນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງນັ້ນ. ພາຍໃນຈິດໃຕ້ສໍານຶກ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ຈິງ. ບາງຄົນກໍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນມະນຸດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄິດວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາເອງກໍບໍ່ສາມາດເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ພຣະອົງຄວນຄິດຕາມທີ່ພວກເຂົາຄິດ. ນິຍາມຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຄື "ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດສໍາຜັດໄດ້". ຍັງມີກຸ່ມຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຮູບປັ້ນດິນດາກ ແລະ ເມື່ອຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີທ່າທີ, ມຸມມອງ ຫຼື ແນວຄິດໃດໆ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະອົງຖືກຄວບຄຸມໂດຍມະນຸດຊາດ. ຜູ້ຄົນພຽງເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການເຊື່ອ. ຖ້າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່, ແລ້ວພຣະອົງກໍຍິ່ງໃຫຍ່; ຖ້າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເລັກນ້ອຍ, ແລ້ວພຣະອົງກໍເລັກນ້ອຍ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດບາບ ແລະ ຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຄິດເອງວ່າພຣະເຈົ້າຄວນປະທານຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ປະດິດ "ພຣະເຈົ້າ" ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ "ພຣະເຈົ້າ" ນີ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາຮຽກຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າເມື່ອໃດ ຫຼື ຢູ່ໃສ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນດັ່ງກ່າວຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ພວກເຂົາຈະນໍາໃຊ້ຄວາມເພີ້ຝັນນີ້ໃນການປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ຍັງເຊື່ອວ່າພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຍ້ອນພວກເຂົາຖືວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະທ້າທາຍພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຈົດຈຳສິ່ງນັ້ນໄວ້. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ຍ້ອນຄວາມບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດ, ການລ່ວງເກີນຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເປັນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເປັນການຊົ່ວຄາວ, ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ອົດກັ້ນ ແລະ ອົດທົນກັບພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຍັງຮັກພວກເຂົາຄືກັບແຕ່ກ່ອນ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງຮັກສາຄວາມຫວັງສູງທີ່ຈະບັນລຸຄວາມລອດພົ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ພຣະອົງກໍຈະມີທ່າທີທາງດ້ານລົບຕໍ່ພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຕະຫຼອດເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ຈັບເອົາໜັງສືແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນຄືກັບຊັບສົມບັດ ແລະ ສຶກສາ ແລະ ອ່ານມັນທຸກໆມື້, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງປະວາງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໄວ້ທາງຂ້າງ. ເຈົ້ານັບຖືພຣະອົງວ່າເປັນພຽງອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ ຫຼື ເປັນພຽງບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຈົ້າບາງຄົນນັບຖືພຣະອົງເປັນພຽງແຕ່ຫຸ່ນຕຸກກະຕາ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ກໍອີງ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນ, ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະພະເຊີນກັບບັນຫາ ຫຼື ພະເຊີນກັບສະຖານະການໃດໆກໍຕາມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເຈົ້າ, ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າຍົກຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍກ່ຽວພັນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ ຫຼື ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າເອງກຳລັງຄິດຫຍັງ, ມຸມມອງຂອງເຈົ້າເອງແມ່ນຫຍັງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍບັງຄັບແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ພວກມັນໄດ້ກາຍມາເປັນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສ້າງມາດຕະຖານຂອງມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການສົ່ງເສີມຢ່າງແທ້ຈິງ. ດົນນານໄປ, ການປະຕິບັດແບບນີ້ຈະພາໃຫ້ເຈົ້າຫ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 13)

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະວາງທຸກແນວຄວາມຄິດທີ່ຜິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງເຊື່ອແມ່ນພຣະເຈົ້າປະເພດໃດກັນແທ້? ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ບໍ? ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍກຳລັງເຮັດຊົ່ວ, ພຣະອົງກຽດຊັງການກະທຳນັ້ນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງກຽດຊັງ). ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກຳລັງເຮັດຜິດ? (ເສົ້າໃຈ). ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຜູ້ຄົນກຳລັງລັກເຄື່ອງຖວາຍບູຊາຂອງພຣະອົງ, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະອົງ?

(ພຣະອົງກຽດຊັງພວກເຂົາ). ສິ່ງນີ້ຊັດເຈນໝົດແລ້ວ, ແມ່ນບໍ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຫັນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງສັບສົນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີທາງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະອົງ? ພວກເຈົ້າຂ້ອນຂ້າງບໍ່ໝັ້ນໃຈ, ແມ່ນບໍ? "ຄວາມສັບສົນ" ທີ່ເປັນທ່າທີໃດໜຶ່ງ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມບາບ ຫຼື ສິ່ງທີ່ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດພາດປະເພດທີ່ຮ້າຍແຮງ. ແລ້ວຈົ່ງບອກເຮົາເບິ່ງວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າໃນກໍລະນີນີ້? (ພຣະອົງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບຮູ້ພວກເຂົາ). "ຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບຮູ້" ນີ້ແມ່ນທ່າທີແບບໃດ? ມັນໝາຍເຖິງ ພຣະເຈົ້າດູຖູກຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ກຽດຊັງພວກເຂົາ! ວິທີທີ່ພຣະອົງຈັດການກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວກໍຄືການເມີນເສີຍຕໍ່ພວກເຂົາ. ວິທີການຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືປະວາງພວກເຂົາໄວ້ທາງຂ້າງ, ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃດເລີຍໃນພວກເຂົາ ແລະ ນີ້ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ, ແສງເຍືອງທາງ, ການຕີສອນ ແລະ ການລົງວິໄນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ລະເມີດບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງພຣະອົງ? ການກຽດຊັງທີ່ສຸດ! ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ຍ້ອນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຜິດໃນການກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ! "ໂກດຮ້າຍ" ແມ່ນບໍ່ຕ່າງຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ, ມັນເປັນອາລົມ; ມັນບໍ່ຄືກັນກັບທ່າທີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ ແລະ ອາລົມນີ້ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນຕາມມາສຳລັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ: ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍການລັງກຽດຢ່າງສຸດຂີດ! ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາຂອງການລັງກຽດຢ່າງສຸດຂີດນີ້? ສິ່ງນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະປະວາງຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ ບໍ່ຕອບໂຕ້ກັບພວກເຂົາເທື່ອໃນຕອນນີ້. ພຣະອົງຈະລໍຖ້າ "ຫຼັງຈາກລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ" ແລ້ວຈັດປະເພດຂອງພວກເຂົາອອກ. ສິ່ງນີ້ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງຈະໄດ້ຮັບຜົນຕາມມາບໍ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະມອບຜົນຕາມມາໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ! ສະນັ້ນ ມັນບໍ່ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິແທ້ບໍ ທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບໂຕ້ກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວໃນຕອນນີ້? (ແມ່ນແລ້ວ, ມັນປົກກະຕິ). ແລ້ວຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຄວນກະກຽມຫຍັງແດ່? ພວກເຂົາຄວນກະກຽມເພື່ອຮັບເອົາຜົນຕາມມາທີ່ບໍ່ດີສຳລັບພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ. ນີ້ຄືປະຕິກິລິຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ. ສະນັ້ນ, ບັດນີ້ ເຮົາຈະເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວວ່າ: ຢ່າຍຶດຕິດກັບ ການລວງຕາຂອງເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຢ່າມີຄວາມເພີ້ຝັນອີກຕໍ່ໄປເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອົດກັ້ນກັບຜູ້ຄົນຕະຫຼອດໄປ; ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການລະເມີດ ຫຼື ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ. ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນສອງສາມຄົນທີ່ເປັນແບບນັ້ນ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານ, ພວກເຂົາກໍຮູ້ສຶກວ່າຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ພວກເຂົາກໍຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມສຸກຫຼາຍ; ພວກເຂົາເບິ່ງຄືມີການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຂົາ". ຢ່າກ່າວເລື່ອງໄຮ້ສາລະດັ່ງກ່າວເລີຍ!
ນໍ້າຕາທີ່ຂົມຂື່ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໝາຍເຖິງຄົນໃດໜຶ່ງຖືກສຳຜັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຮັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ, ພຣະອົງຍັງຈະນຳພາພວກເຂົາຢູ່ບໍ? ສະຫຼຸບກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈກຳຈັດ ແລະ ປະຖິ້ມຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນນັ້ນແມ່ນໄດ້ສູນຫາຍໄປແລ້ວ.
ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາຈະເປັນທີ່ພໍໃຈສໍ່າໃດເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານກໍຕາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາມີຈະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ມີຜົນຕາມມາອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ສິ່ງສຳຄັນກໍຄື ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້; ພຣະອົງໄດ້ປະຕິເສດຄົນເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ. ວິທີຈັດການກັບພວກເຂົາໃນອະນາຄົດກໍບໍ່ສຳຄັນເຊັ່ນກັນ. ສິ່ງສຳຄັນຄື ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ, ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວ.
ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈບໍ່ຊ່ວຍຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກປະຖິ້ມໄວ້ໃຫ້ຖືກລົງໂທດ. ນີ້ແມ່ນທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ພຣະອົງເມດຕາຕໍ່ທຸກຄົນ, ຜູ້ຄົນແມ່ນໄດ້ເບິ່ງຂ້າມ ແລະ ລືມຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງເປັນແກ່ນແທ້ທີ່ມີກຽດສັກສີເຊັ່ນກັນ.
ການທີ່ພຣະອົງຮັກບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈໂດຍບໍ່ປຸກປັ່ນຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ປະຕິກິລິຍາຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຫຼັກການໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່; ພຣະອົງເປັນຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຕຸກກະຕາທີ່ຖືກຈິນຕະນາການຂຶ້ນມາ ຫຼື ວັດຖຸອື່ນໆ. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງເປັນຢູ່, ພວກເຮົາຄວນຟັງສຽງຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຢ່າງລະມັດລະວັງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ໃສ່ໃຈກັບທ່າທີຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ມາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນໃຊ້ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດເພື່ອນິຍາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເອົາຄວາມຄິດ ຫຼື ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດກຳນົດພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນລັກສະນະຂອງມະນຸດ ໂດຍອີງຕາມຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ, ປຸກປັ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ທ້າທາຍກຽດສັກສີຂອງພຣະອົງ! ສະນັ້ນ

ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮຸນແຮງຂອງເລື່ອງນີ້, ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ. ໃຫ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ສຳລັບວິທີການທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຍິ່ງເຈົ້າລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມັນກໍຍິ່ງເປັນການດີຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ! ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກການເວົ້າໂວເວ, ຢ່າປະໝາດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເວົ້າໄປເລື້ອຍເປື່ອຍ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ຢ່າສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຄວນລໍຖ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາ; ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງອອກເຖິງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນກັນ. ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ ຖ້າເຈົ້າມີທັດສະນະຄະຕິນີ້, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໂທດເຈົ້າສຳລັບຄວາມໂງ່ຈ້າ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ ແລະ ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າໃນເຫດຜົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງຕ່າງໆ. ກົງກັນຂ້າມ, ຍ້ອນທ່າທີໃນການຢ້ານກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຈະຈື່ເຈົ້າ, ນຳພາ ແລະ ໃຫ້ສ່ອງແສງແກ່ເຈົ້າ ຫຼື ອົດທົນຕໍ່ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຄືການບໍ່ເຄົາລົບ, ຕັດສິນພຣະອົງຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ ຫຼື ຄາດເດົາຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ກຳນົດແນວຄິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປະນາມເຈົ້າ, ລົງວິໄນເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບລົງໂທດເຈົ້າ; ຫຼື ພຣະອົງອາດສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ຄວາມຄິດເຫັນນີ້ຈະກ່ຽວພັນກັບຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຂໍເນັ້ນອີກຄັ້ງ: ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຢ່າເວົ້າໂດຍບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ຢ່າປະໝາດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງ, ເຈົ້າຄວນຢຸດ ແລະ ຄິດຄຳນຶງວ່າ: ການກະທຳນີ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍບໍ? ການເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກຳລັງເຄົາລົບພຣະເຈົ້າບໍ? ແມ່ນແຕ່ໃນເລື່ອງເລັກໆນ້ອຍໆ, ເຈົ້າກໍຄວນພະຍາຍາມຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ໄດ້ ແລະ ໃຊ້ເວລາເພີ່ມເຕີມເພື່ອພິຈາລະນາຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້.

ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງໃນທຸກລັກສະນະ, ໃນທຸກສິ່ງ, ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ນຳໃຊ້ທ່າທີດັ່ງກ່າວ ໂດຍສະເພາະເມື່ອເວລາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະນຳພາເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສະໜອງເສັ້ນທາງໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເດີນຕາມ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະສະແດງອອກໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນພວກເຂົາຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ພຣະອົງຈະປະເມີນການສະແດງອອກເຫຼົ່ານີ້ຂອງເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາພຶດຕິກຳທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ສະຫຼຸບມັນຢ່າງຄົບຖ້ວນເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ.

ຜົນຕາມມານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໂດຍບໍ່ມີການສົງໄສເລີຍ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການບອກພວກເຈົ້າໃນນີ້ກໍຄື: ທຸກການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ, ທຸກການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າຕັດສິນໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 14)

ຜູ້ໃດກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ?

ມີອີກເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃຫ້ສົນທະນາ ແລະ ນັ້ນກໍຄືທ່າທີຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ທ່າທີນີ້ແມ່ນສຳຄັນເປັນຢ່າງຍິ່ງ! ມັນຕັດສິນວ່າ ໃນທີ່ສຸດພວກເຈົ້າຈະຍ່າງສູ່ຄວາມຫາຍະນະ ຫຼື ສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນສວຍງາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ. ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າຊາວປີ ແລະ ບາງເທື່ອໃນຕະຫຼອດເວລາສອງທົດສະວັດເຫຼົ່ານີ້, ເລິກໆຢູ່ຂ້າງໃນພວກເຈົ້າບໍ່ໝັ້ນໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດແນວໃດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງໄດ້ບັນທຶກພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຢ່າງເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາແຕ່ລະຄົນເລີ່ມຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ຟັງຄຳເທດສະໜາຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ແຕ່ລະຄົນເລີ່ມປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເກັບບັນທຶກການປະພຶດທຸກຮູບແບບຂອງແຕ່ລະຄົນ. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຳລັງຜະເຊີນກັບສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ການທົດລອງທຸກຮູບແບບ, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນ? ພວກເຂົາປະຕິບັດແນວໃດ? ພວກເຂົາຮູ້ສຶກແນວໃດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ?... ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້; ພຣະອົງໄດ້ບັນທຶກມັນໄວ້ທັງໝົດແລ້ວ. ບາງເທື່ອຈາກມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າ, ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕາສັບສົນ. ແຕ່ຈາກຈຸດຢືນຂອງພຣະເຈົ້າ ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊັດເຈນຄືກັບແກ້ວຜະລຶກ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມວຸ້ນວາຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ນີ້ຄືບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງຜົນຕາມມາຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ລາມໄປເຖິງໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງແຕ່ລະຄົນເຊັ່ນກັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນີ້ແມ່ນຈຸດທີພຣະເຈົ້າເສຍສະຫຼະຄວາມພະຍາຍາມອັນເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ; ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະລະມັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຄວາມປະໝາດໃດໆ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງບັນທຶກເລື່ອງລາວຂອງມະນຸດຊາດ, ເກັບກຳຊ່ວງເວລາທັງໝົດຂອງມະນຸດທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ນັບຕັ້ງແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຈົນໄປເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ.

ທ່າທີຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງໃນຊ່ວງເວລານີ້ໄດ້ກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ບັດນີ້ ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊອບທຳ? ການກະທຳຂອງພຣະອົງເໝາະສົມບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງມີຈິນຕະນາການອື່ນໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວຂອງພວກເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າກຳນົດ ຫຼື ໃຫ້ຜູ້ຄົນກຳນົດເອງ? (ພວກມັນແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ). ຜູ້ໃດກຳນົດພວກມັນ? (ພຣະເຈົ້າ). ພວກເຈົ້າບໍ່ໝັ້ນໃຈ, ແມ່ນບໍ? ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຈາກຮົງກົງ, ຈົ່ງຕອບເບິ່ງ, ຜູ້ໃດກຳນົດຜົນຕາມມາເຫຼົ່ານັ້ນ? (ຜູ້ຄົນເອງທີ່ກຳນົດຜົນຕາມມາເຫຼົ່ານັ້ນ). ຜູ້ຄົນກຳນົດຜົນຕາມມາດ້ວຍພວກເຂົາເອງແມ່ນບໍ? ແລ້ວນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຈາກເກົາຫຼີໃຕ້, ຈົ່ງຕອບເບິ່ງ. (ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນໂດຍອີງໃສ່ການປະພຶດ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ ແລະ ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຢູ່). ນີ້ແມ່ນການຕອບຢູ່ບົນພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງທີ່ສຸດ. ມີຂໍ້ແທ້ຈິງໃນນີ້ທີ່ເຮົາຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮັບຮູ້: ໃນຊ່ວງເວລາພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດມາດຕະຖານສຳລັບມະນຸດ. ມາດຕະຖານນີ້ກໍຄືພວກເຂົາຕ້ອງຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນມາດຕະຖານນີ້ທີ່ໃຊ້ເພື່ອວັດແທກຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມມາດຕະຖານນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດຮັບເອົາຜົນຕາມມາທີ່ດີໄດ້; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຜົນຕາມມາທີ່ດີໄດ້. ແລ້ວເຈົ້າຄິດວ່າຜູ້ໃດທີ່ກຳນົດຜົນຕາມມານີ້? ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວທີ່ກຳນົດຜົນຕາມມານີ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກຳນົດຮ່ວມກັນ. ສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ມັນແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ປາຖະໜາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ຈັດແຈງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ; ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນຕາມມານີ້, ຈຸດໝາຍປາຍທາງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງສຳລັບພວກເຂົາ. ຖ້າບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ແລ້ວພຣະອົງກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້; ຖ້າພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ. ມະນຸດແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນເປັນພາກສ່ວນທີ່ບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາຫຍັງຂອງຂະບວນການນີ້,

ມັນແມ່ນທ່າທີຂອງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນນີ້ທີ່ກຳນົດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດສຳເລັດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການນຳພາທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຈຸດປະສົງ. ຖ້າເຈົ້າມີມາດຕະຖານນີ້, ຈຸດປະສົງນີ້, ແຕ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຮ່ວມມື, ກໍ່ຈົ່ງນຳເອົາມາດຕະຖານນີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ຈ່າຍລາຄາ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຕາມມານີ້. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຕັດຂາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງບໍ່ສາມາດຕັດຂາດອອກຈາກບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ແລ້ວບັດນີ້, ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າຜູ້ໃດກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 15)

ຜູ້ຄົນມັກໃຫ້ນິຍາມພຣະເຈົ້າໂດຍອີງໃສ່ປະສົບການ

ເມື່ອເວລາສື່ສານກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນບາງສິ່ງບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ສັງເກດບໍ່ວ່າ ໃນປັດຈຸບັນ ທ່າທີຂອງພຣະອົງໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງ? ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ບໍ? ພຣະອົງຈະອົດກັ້ນແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ ໂດຍຍື່ນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງບໍ່ມີກຳນົດບໍ? ເລື່ອງນີ້ຍັງກ່ຽວພັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ... ເມື່ອໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດຊາດ, ພວກເຂົາກໍໃຫ້ນິຍາມພຣະອົງວ່າເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມຮັກ: ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະປະພຶດແບບໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງແນວໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນນີ້ສຳຄັນ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ມີຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້; ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງສາມາດອົດທົນກັບຜູ້ຄົນ; ແລະ ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ເມດຕາຕໍ່ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ, ເມດຕາຕໍ່ຄວາມໄຮ້ດຽງສາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມດຕາຕໍ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເປັນຈິງແທ້ບໍ? ສຳລັບບາງຄົນແລ້ວ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງໜຶ່ງ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ສອງສາມຄັ້ງ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືເອົາປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົ້ນທຶນໃນການເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເອງ ໂດຍ ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະອົດທົນ ແລະ ເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະນຳເອົາຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ ແລະ ຖືເອົາມັນເປັນມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງໃນການປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາ.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງໜຶ່ງ, ຍັງມີຄົນທີ່ໃຫ້ນິຍາມພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຜູ້ອົດກັ້ນຕະຫຼອດໄປ ແລະ ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມອົດກັ້ນນີ້ກໍບໍ່ມີຈຳກັດ, ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ເຖິງກັບບໍ່ມີຫຼັກການໃດໆທັງສິ້ນ. ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວຖືກຕ້ອງບໍ? ທຸກຄັ້ງທີ່ສົນທະນາເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າເບິ່ງຄືວ່າສັບສົນ. ການທີ່ເຫັນພວກເຈົ້າເປັນແບບນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາກັງວົນໃຈຫຼາຍ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ຟັງການສົນທະນາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຄັ້ງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ, ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຄວາມຈິງໃນລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນພຽງຄວາມຊົງຈຳທີ່ອີງຕາມທິດສະດີ ແລະ ພຣະທຳທີ່ຖືກຂຽນໄວ້; ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຈະສາມາດຜະເຊີນ ຫຼື ເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈາກສິ່ງທີ່ມັນເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈຶ່ງສັບສົນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຊື່ອຢ່າງລັບຫູລັບຕາ, ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພວກເຈົ້າມີທ່າທີແບບບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບບໍ່ສົນໃຈພຣະອົງ. ການທີ່ພວກເຈົ້າມີທ່າທີແບບນີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະນຳພາພວກເຈົ້າໄປສູ່ສິ່ງໃດ? ມັນຈະນຳພວກເຈົ້າໄປສູ່ການຕັ້ງຂໍ້ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກພໍໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍສະຫຼຸບວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນແບບນີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳສິ່ງໃໝ່ໆ, ພວກເຈົ້າກໍປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ “ເຮົາບໍ່ຮັກມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ; ເຮົາຈະບໍ່ສືບຕໍ່ມອບຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ; ເຮົາບໍ່ມີຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ຄວາມອົດທົນສຳລັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມອະຄະຕິຕໍ່ພວກເຂົາ” ຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວຈະສ້າງຂໍ້ຂັດແຍ້ງເລິກໆໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ພວກເຂົາບາງຄົນເຖິງກັບຈະເວົ້າວ່າ “ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ; ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການຕິດຕາມອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ແລ້ວພຣະອົງກໍບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສືບຕໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ຖ້າພຣະອົງຈະບໍ່ມອບຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອົດທົນໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍຈະເຊົາຕິດຕາມພຣະອົງ. ຖ້າພຣະອົງອົດທົນຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຕະຫຼອດໄປ, ອົດທົນກັບຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຍອມໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນພຣະອົງວ່າ ເປັນຄວາມຮັກ, ຄວາມອົດທົນ ແລະ ພຣະອົງຄືຄວາມອົດກັ້ນ,

ເມື່ອນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ການລະເມີດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ຖືກຍົກໂທດໃຫ້ຢ່າງບໍ່ມີກຳນົດ ແລະ ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດບາບໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຢູ່ໃສກໍໄດ້, ສາລະພາບ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຢູ່ໃສກໍໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຢູ່ໃສກໍໄດ້. ພຣະອົງບໍ່ຄວນມີຄວາມຄິດເຫັນໃດໆ ຫຼື ຂໍ້ສະຫຼຸບໃດໆກ່ຽວກັບຂ້ານ້ອຍ". ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີຄົນໃດໃນພວກເຈົ້າທີ່ຄິດແບບນີ້ຢ່າງເປັນການສ່ວນຕົວ ຫຼື ຢ່າງມີສະຕິ, ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຽງເຄື່ອງມືເພື່ອໃຊ້ໃນການຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຄິດວ່າພຣະອົງເປັນພຽງວັດຖຸທີ່ໃຊ້ເພື່ອຮັບເອົາຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນສວຍງາມ, ເຈົ້າແມ່ນໄດ້ວາງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດໃຫ້ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຈົ້າຢ່າງສຽບແຫຼມ, ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງກາຍເປັນສັດຕູຂອງເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາເຫັນ. ເຈົ້າອາດສືບຕໍ່ເວົ້າສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນ: "ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ", "ຂ້ານ້ອຍສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ", "ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຂ້ານ້ອຍ", "ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ", "ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ", "ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ", "ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າງດີ" ແລະ ອື່ນໆອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າອາດຟັງມ່ວນຫູພຽງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກທິດສະດີຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າທິດສະດີນັ້ນອາດປະທັບໃຈ ຫຼື ສະຫງ່າງາມສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຂໍ້ແທ້ຈິງຂອງເລື່ອງດັ່ງກ່າວກໍຄື ຕອນນີ້ມີພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີການນຳໃຊ້ກົດລະບຽບ, ຄຳສັ່ງສອນ, ແລະ ທິດສະດີທີ່ເຈົ້າໄດ້ພິຊິດເພື່ອສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍວາງພຣະອົງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພວກເຈົ້າເອງໂດຍທຳມະຊາດ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າອາດໄດ້ພິຊິດຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນ, ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ, ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ເປັນຕາໂສກເສົ້າຫຼາຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 16)

ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຄົນທີ່ໜີໄປໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ

ມີຄົນທີ່ເປັນແບບນີ້ຢູ່ທຸກບ່ອນ: ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍຫຼາກຫຼາຍເຫດຜົນ, ພວກເຂົາກໍຈາກໄປຢ່າງງຽບໆໂດຍບໍ່ມີຄຳອຳລາ ເພື່ອໜີໄປ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາປາຖະໜາ. ໃນຕອນນີ້, ພວກເຮົາຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງເຫດຜົນຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈາກໄປ; ພວກເຮົາຈະເບິ່ງກ່ອນວ່າແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຄົນປະເພດນີ້. ເຊິ່ງມັນຈັດເຈນຫຼາຍ! ນັບຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍ່າງຈາກໄປ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເວລາຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກໍສິ້ນສຸດແລ້ວ. ມັນບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນສິ້ນສຸດ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ບຸກຄົນນີ້ຈາກພຣະເຈົ້າໄປໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນແບບນີ້ບໍ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງຈະຍັງຕ້ອງການພວກເຂົາຢູ່ບໍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອຄົນດັ່ງກ່າວມີທ່າທີແບບນີ້, ມຸມມອງນີ້ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຈາກພຣະເຈົ້າໄປ, ພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ກ່ຽວກັບຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ພວກເຂົາອາດບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ເກີນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວກັບຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກຳລັງຄິດວ່າ "ຖ້າມື້ໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພໍກັບຄວາມມ່ວນຊື່ນທາງພາຍນອກ ຫຼື ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງຕ້ອງການພຣະເຈົ້າສຳລັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ຂ້ານ້ອຍຈະກັບມາ. ຫຼື ຖ້າພຣະເຈົ້າເອີ້ນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະກັບມາ" ຫຼື ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ "ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດຢູ່ພາຍນອກ ຫຼື ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າໂລກຂ້າງນອກມືດມົວເກີນໄປ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍເກີນໄປ ແລະ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການຕາມກະແສສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ຂ້ານ້ອຍຈະກັບຄືນມາຫາພຣະເຈົ້າ". ເຖິງແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຄິດຄຳນວນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແລ້ວວ່າ ເມື່ອໃດແທ້ທີ່ພວກເຂົາຈະກັບຄືນມາ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມເປີດປະຕູປະໄວ້ສຳລັບການກັບຄືນມາຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ວ່າ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຊື່ອຫຍັງກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນແນວໃດກໍຕາມ, ນີ້ກໍເປັນພຽງຄວາມເພີ້ຝັນເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຜິດພາດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາກໍຄືການທີ່ບໍ່ຮູ້ຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ການຕ້ອງການຈາກໄປຂອງພວກເຂົານັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າໄປ, ພຣະອົງກໍປະຖິ້ມພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງແລ້ວ; ໃນຕອນນັ້ນ

ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມານັ້ນ? ມັນກໍຄື ບຸກຄົນນີ້ຈະເປັນໜຶ່ງໃນໂຕໜູ ແລະ ກໍຈະຖືກລົບລ້າງໄປພ້ອມໆກັບໜູໂຕອື່ນໆ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງມັກເຫັນສະຖານະການແບບນີ້ສະເໝີ ເຊັ່ນ: ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຮັບການລົງໂທດ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງ; ບາງສິ່ງແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ບາງສິ່ງພຽງແຕ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນຜົນຕາມມາດັ່ງກ່າວ. ສ່ວນທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້ບໍ່ຈຳເປັນແມ່ນດ້ານທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິ່ງຕ່າງໆ, ແຕ່ແມ່ນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ດ້ານທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຫັນ ແນ່ນອນແມ່ນປະກອບມີຄວາມຄິດ ແລະ ຂໍ້ສະຫຼຸບຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຄົນທີ່ໜີໄປໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ

ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະສາມາດລົງໂທດຄົນປະເພດນີ້ຢ່າງຈິງຈັງໄດ້ແນວໃດ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຈຮ້າຍໃສ່ພວກເຂົາຫຼາຍ? ກ່ອນອື່ນໝົດ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ; ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແກະທີ່ຈະຖືກຂ້າໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຜູ້ຄົນຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ພຣະອົງຍັງບໍ່ແມ່ນກຸ່ມອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າໃຫ້ຜູ້ຄົນບົງການເຊັ່ນກັນ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນມີຫົວໃຈທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແກ່ນແທ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ໃຈຮ້າຍ. ຄວາມໃຈຮ້າຍນີ້ອາດຖືກປຸກປັ່ນໂດຍຄຳເວົ້າ ຫຼື ບາງເທື່ອກໍດ້ວຍຄວາມຄິດ ຫຼື ບາງເທື່ອກໍດ້ວຍພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບາງເທື່ອກໍແມ່ນແຕ່ພຶດຕິກຳທີ່ອ່ອນໂຍນ, ພຶດຕິກຳທີ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້ໃນສາຍຕາ ແລະ ຈັນຍາບັນຂອງມະນຸດ; ຫຼື ບາງເທື່ອ ມັນກໍຖືກປຸກປັ່ນໂດຍຄຳສັ່ງສອນ ຫຼື ທິດສະດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍແລ້ວ, ໂອກາດຂອງເຈົ້າກໍສູນເສຍໄປ ແລະ ມື້ສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ມາເຖິງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຕາຢ້ານ! ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືກທ້າທາຍ, ແລ້ວບາງເທື່ອ ເຈົ້າກໍບໍ່ຢ້ານພຣະອົງ ແລະ ບາງເທື່ອ ເຈົ້າກໍທ້າທາຍພຣະອົງຢູ່ເປັນປະຈຳ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະນຳເອົາຕົວເອງໄປຍ່າງຢູ່ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຮູ້ແລ້ວ ແລະ ຮູ້ສຶກຕົວວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືກທ້າທາຍ, ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຫຍັງ.

ການຍ່າງໃນຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ຖືກລົງວິໄນຫຼາຍສໍ່າໃດ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບທັດສະນະໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກ. ແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ທ່າທີສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ຈຳເປັນຫຼາຍ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ປະຕິເສດ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ, ທ່າທີທີ່ເປັນຕາດູຖູກຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ກຽດຊັງຄວາມຈິງແມ່ນໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ສະນັ້ນ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈັກເທື່ອ. ພວກເຂົາຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຮັບແຈ້ງການກ່ຽວກັບຂ່າວທີ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຈາກໄປຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ລວງຕາ ຫຼື ສັບສົນ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຈາກໄປ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາເລືອກຢ່າງມີສະຕິ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄິດຢ່າງຊັດເຈນໃນການຈາກພຣະເຈົ້າໄປ. ການຈາກໄປຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງການສູນເສຍຫົນທາງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກໂຍນຖິ້ມ. ສະນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນແກະທີ່ຫຼົງທາງຈາກຝູງແກະ, ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນບຸດຊາຍເສເພທີ່ໄດ້ຫຼົງທາງ. ພວກເຂົາຈາກໄປຢ່າງບໍ່ລັງເລໃຈເລີຍ ແລະ ໂດຍສະພາບການດັ່ງກ່າວ ແລະ ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈາກການກະທຳຜິດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງໃຫ້ຜົນຕາມມາທີ່ໝົດຫວັງແກ່ພວກເຂົາ. ຜົນຕາມມາປະເພດນີ້ບໍ່ເປັນຕາຢ້ານບໍ? ສະນັ້ນ ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍສາມາດທ້າທາຍພຣະອົງໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງນ້ອຍໆ! ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ຈິງຈັງກັບທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງເຊື່ອວ່າພຣະອົງກຳລັງລໍຖ້າການກັບຄືນມາຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນພວກເຂົາເປັນບາງສ່ວນຂອງແກະທີ່ຫຼົງຫາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຍັງລໍຖ້າໃຫ້ພວກເຂົາປ່ຽນໃຈ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກມື້ແຫ່ງການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພຽງແຕ່ປະຕິເສດຮັບເອົາພວກເຂົາ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນຄັ້ງທີສອງທີ່ພວກເຂົາກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ເລື່ອງດັ່ງກ່າວຍິ່ງເປັນຕາຢ້ານທີ່ສຸດ! ທ່າທີທີ່ບໍ່ເຄົາລົບຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ລະເມີດບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ພຣະອົງຍັງຈະຍອມຮັບພວກເຂົາຢູ່ບໍ? ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ຫຼັກການຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຄື ຖ້າບຸກຄົນໃດມີຄວາມໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ,

ແຕ່ຍັງສາມາດປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈາກພຣະເຈົ້າໄປຢ່າງມີສະຕິ ແລະ ມີຄວາມຄິດທີ່ຊັດເຈນ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະປິດກັ້ນຫົນທາງສູ່ຄວາມລອດພົ້ນຂອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລະ ສຳລັບບຸກຄົນນັ້ນ ປະຕູສູ່ອານາຈັກກໍຈະຖືກປິດນັບແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ. ເມື່ອບຸກຄົນນີ້ມາເຄາະປະຕູອີກຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເປີດປະຕູ; ບຸກຄົນນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຕະຫຼອດໄປ. ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າບາງຄົນໄດ້ອ່ານເລື່ອງລາວຂອງໂມເຊທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ. ຫຼັງຈາກທີ່ໂມເຊຖືກເຈີມໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນຳ 250 ຄົນກໍສະແດງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໂມເຊ ຍ້ອນການກະທຳຂອງເພິ່ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດຜົນຫຼາກຫຼາຍອື່ນໆ. ພວກເຂົາປະຕິເສດບໍ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ຜູ້ໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດໂມເຊ. ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຕໍ່ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຮົາເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວເລື່ອງນີ້. ພວກເຂົາເວົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ເຈົ້າກໍເຮັດເກີນໄປ ທີ່ຊຸມນຸມທັງໝົດເປັນບ່ອນສັກສິດ, ທຸກໆຊຸມນຸມ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກໍຢູ່ທ່າມກາງຊຸມນຸມນັ້ນ..." ຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ, ພຣະທຳ ແລະ ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ຮ້າຍແຮງຫຼາຍບໍ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຮ້າຍແຮງ! ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ຄວາມໝາຍຕາມຕົວອັກສອນຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຮ້າຍແຮງ. ໃນທາງກົດໝາຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍໃດເລີຍ, ຍ້ອນວ່າ ດ້ານພິວເຜີນແລ້ວ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນພາສາ ຫຼື ຄຳສັບທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ແຮງໄກທີ່ມັນມີຄວາມໝາຍແຝງດ້ວຍການໝິ່ນປະໝາດ. ນີ້ແມ່ນປະໂຫຍກທຳມະດາ, ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່ານີ້. ແລ້ວເປັນຫຍັງຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍໄດ້? ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເວົ້າໃຫ້ຜູ້ຄົນ, ແຕ່ເວົ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າ. ທ່າທີ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກແມ່ນເປັນການກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງບໍ່ຖືກລ່ວງເກີນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ນຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ. ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນຫຍັງຄືມຸມມອງຂອງພວກເຂົາ? ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພວກເຂົາ? ແລ້ວເປັນຫຍັງມຸມມອງ ແລະ ທ່າທີຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບພວກເຂົາໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ? ເຫດຜົນກໍຄື ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍັງເລືອກທີ່ຈະທໍລະຍົດພຣະອົງ ແລະ ນີ້ກໍຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກປິດກັ້ນໂອກາດສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຂົາທັງສິ້ນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ "ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ແຈ້ງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລ້ວພວກເຮົາເຮັດບາບໂດຍຕັ້ງໃຈກໍຈະບໍ່ມີການເສຍສະຫຼະເພື່ອຄວາມຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ". ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ແລ້ວບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 17)

ໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຖືກຕັດສິນໂດຍທ່າທີທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນທີ່ປະພຶດແຕກຕ່າງກັນເມື່ອຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ກໍແຕກຕ່າງກັນ ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນກຸ່ມອາກາດທີ່ວ່າງເປົ່າ. ການຮູ້ຈັກທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແຫວງຫາທີ່ຄຸ້ມຄ່າສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຜູ້ຄົນຄວນຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ພວກເຂົາສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ມາເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ໂດຍການຮູ້ຈັກທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າມາເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເປັນສິ່ງຍາກທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອເຈົ້າເຊົາສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະທ້າທາຍພຣະອົງໜ້ອຍລົງ ແລະ ໂດຍທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວ ພຣະເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ; ສິ່ງນີ້ຈະເຕີມເຕັມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືສຳລັບພຣະອົງ. ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຊົາໃຫ້ນິຍາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍລັກສະນະຂອງຄຳສັ່ງສອນ, ຕົວອັກສອນ ແລະ ທິດສະດີທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້. ກົງກັນຂ້າມ, ການສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ໂດຍມະນຸດ, ແຕ່ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ, ການກະທຳຂອງແຕ່ລະຄົນ ພ້ອມກັບທ່າທີຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ສັງເກດເຫັນໄດ້ໂດຍພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ຊັດເຈນກ່ຽວກັບມັນ. ເຈົ້າອາດຖາມຕົນເອງຢູ່ສະເໝີວ່າ "ພຣະເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ຂ້ານ້ອຍເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນນີ້? ພຣະອົງຮູ້ບໍວ່າ ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຄິດຫຍັງໃນຕອນນີ້? ບາງເທື່ອພຣະອົງອາດຈະຮູ້ ແລະ ບາງເທື່ອພຣະອົງອາດຈະບໍ່ຮູ້". ຖ້າເຈົ້ານຳໃຊ້ມຸມມອງໃນລັກສະນະນີ້ ເພື່ອຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງສົງໄສພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວອີກບໍ່ດົນ ມື້ທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເກີດຄວາມໃຈຮ້າຍກໍຈະມາເຖິງ, ຍ້ອນເຈົ້າກຳລັງໂຊເຊຢູ່ຮິມໜ້າຜາທີ່ອັນຕະລາຍ. ເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ,

ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນຊີວິດ ແລະ ໃນອຸດົມພາວະຂອງພວກເຂົາ, ພາກັນຍຶດຕິດຢູ່ກັບຄຳສັ່ງສອນທີ່ຕື້ນທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຜະເຊີນ ແລະ ຍອມຮັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເມື່ອໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກບໍ? ພວກເຂົາປອບໃຈພຣະອົງບໍ? ສະນັ້ນ, ມັນແມ່ນວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຕັດສິນໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ.

ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາ ແລະ ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ, ທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຫຼັກສຳຄັນ.

ຢ່າເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນພຽງອາກາດວ່າງເປົ່າທີ່ລ່ອງລອຍຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ; ໃຫ້ຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເຮັດ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງກຳລັງຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງທຸກຄົນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ສັງເກດວ່າເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງ, ເຝົ້າເບິ່ງທຸກຄຳເວົ້າເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະ ທຸກການກະທຳເລັກໆນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າ, ເຝົ້າເບິ່ງວ່າເຈົ້າປະພຶດແນວໃດ ແລະ ເບິ່ງວ່າທ່າທີຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນເປັນແນວໃດ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຕັມໃຈມອບຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດໃນສ່ວນເລິກສຸດຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຖືກເຝົ້າເບິ່ງໂດຍພຣະອົງແລ້ວ. ເນື່ອງຈາກພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ເນື່ອງຈາກທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ, ຄວາມຄິດເຫັນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍປ່ຽນແປງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ.

ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຄຳແນະນຳບາງຢ່າງກັບບາງຄົນ:

ຢ່າວາງຕົນເອງຄືກັບເດັກເກີດໃໝ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງຄວນຫຼົງໄຫຼເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄືກັບວ່າທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້ານັ້ນໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ແລະ ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ເຊົາຝັນ! ພຣະເຈົ້າເປັນທຳໃນການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ພຣະອົງຈິງຈັງໃນວິທີການຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ບໍ່ເຮັດຄືກັບສັດລ້ຽງໃຫ້ຢອກຫຼິ້ນ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດບໍ່ແມ່ນແບບຕາມໃຈ ຫຼື ເອົາໃຈ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈ ຫຼື ເມີນເສີຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດກ່ຽວພັນກັບການຖະໜຸຖະໜອມ, ການສົງສານ ແລະ ການເຄົາລົບຊີວິດ; ຄວາມເມດຕາ ແລະ

ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງຈາກພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດຕ້ອງການເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ແທ້ຈິງ; ທ່າທີຂອງພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນມີຫຼັກການ, ບໍ່ແມ່ນຈໍາພວກກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ມັນສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນປ່ຽນແປງ ແລະ ປັບປ່ຽນເທື່ອລະໜ້ອຍຕາມການເວລາ, ຂຶ້ນກັບສະຖານະການທີ່ພວກມັນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພ້ອມກັບທ່າທີຂອງແຕ່ລະຄົນ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດວ່າ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈະປາກົດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າອາດບໍ່ຄິດວ່າ ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ເຈົ້າອາດໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຈິນຕະນາການເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີບາງຄັ້ງທີ່ມຸມມອງກົງກັນຂ້າມກັບຄົນລະຂົ້ວຂອງເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງ ແລະ ການໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອພະຍາຍາມວັດແທກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍແລ້ວ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນການໃນລັກສະນະທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະອົງເຮັດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເລື່ອງນີ້ຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະເຮັດ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຕືອນເຈົ້າໃຫ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນວິທີການຂອງເຈົ້າຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຫຼັກການຢ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ໜັກແໜ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາຄົນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງເພື່ອສື່ສານເລື່ອງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຢ່າງຈິງຈັງ. ຢ່າເບິ່ງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ໂດຍຕັດສິນພຣະອົງຕາມອໍາເພີໃຈ, ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະອົງຕາມອໍາເພີໃຈ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກໍາລັງນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ເຈົ້າ ແລະ ກໍານົດຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງອາດມອບຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ໝັ້ນຄົງ. ມັນຂຶ້ນກັບທ່າທີຂອງເຈົ້າເອງທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ ພ້ອມທັງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ລັກສະນະໃດໜຶ່ງທີ່ຜ່ານໄປຂອງຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍານົດພຣະອົງຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ຢ່າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຕາຍແລ້ວ; ໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່. ໃຫ້ຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້! ເຖິງແມ່ນເຮົາໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງບາງຢ່າງໃນນີ້,

ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍິນ, ຕາມຄວາມຈິງຂອງສະພາວະໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ວຸດທິພາວະໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າຫຼາຍສຳຫຼັບຕອນນີ້, ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຈົ້າ.
ການເຮັດແບບນັ້ນສາມາດເຕີມເຕັມຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຢືອກເຢັນເກີນໄປ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກຜິດຫວັງໃນພຣະເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດໃຊ້ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ທ່າທີທີ່ເຄົາລົບນັບຖືຕໍ່ພຣະເຈົ້າເມື່ອຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າ. ຢ່າສັບສົນໃນເລື່ອງນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບວິທີການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ;
ໃຫ້ເຮັດຄືກັບວ່າມັນເປັນໜຶ່ງໃນບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມີຢູ່. ວາງມັນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ນຳມັນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ມັນກັບຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ; ຢ່າພຽງຮັບໃຊ້ແຕ່ປາກ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນເລື່ອງຄວາມເປັນ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຈະກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ. ຢ່າເຮັດຄືກັບວ່າມັນເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກ ຫຼື ຂອງຫຼິ້ນເດັກນ້ອຍ! ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ແບ່ງປັນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກັບພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້,
ເຮົາສົງໄສວ່າຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເກັບກ່ຽວຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດ.
ມີຄຳຖາມທີ່ພວກເຈົ້າປາຖະໜາຢາກຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຢູ່ໃນນີ້ ໃນມື້ນີ້ບໍ?

ເຖິງແມ່ນຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ຂ້ອນຂ້າງເປັນສິ່ງໃໝ່ ແລະ ຫ່າງໄກຈາກມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າຫຼາຍ, ແຕ່ອ້ອຍການສະແຫວງຫາເປັນປົກກະຕິຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າພະຍາຍາມໃສ່ໃຈ, ເຮົາຄິດວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ເປັນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ, ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໃນນີ້. ຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໃໝ່ທັງໝົດ ແລະ ເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາມາກ່ອນ, ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຫວັງວ່າ ພວກມັນຈະບໍ່ເພີ່ມພາລະໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າໃນລັກສະນະໃດໜຶ່ງ.
ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃນມື້ນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານ ຫຼື ເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເປັນຫົນທາງຈັດການກັບພວກເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ, ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ.
ຍ້ອນມີຄວາມແຕກຕ່າງຢູ່ລະຫວ່າງມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຫຼື ຮູ້ຈັກເຖິງທ່າທີຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ມະນຸດຍັງບໍ່ເຄີຍສົນໃຈຢ່າງກະຕືລືລົ້ນສຳລັບທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາເຊື່ອ ແລະ ດຳເນີນການຢ່າງລັບຫູລັບຕາ ແລະ ບໍ່ລະມັດລະວັງໃນຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຊັດເຈນຂຶ້ນສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງເຊື່ອນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າປະເພດໃດ, ພ້ອມທັງພຣະອົງກຳລັງຄິດຫຍັງ,

ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຫຼາກຫຼາຍປະເພດ, ພວກເຈົ້າຫ່າງໄກສໍ່າໃດຈາກການບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງການກະທໍາຂອງເຈົ້າ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງແມ່ນມີຫຼາຍສໍ່າໃດ. ເປົ້າໝາຍໃນການແຈ້ງໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍເພື່ອເອົາໄມ້ຫຼາໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ວັດແທກຕົນເອງ ແລະ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ຫົນທາງທີ່ພວກເຈົ້າກໍາລັງຍ່າງຢູ່ໄດ້ນໍາໄປສູ່ການເກັບກ່ຽວປະເພດໃດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຕາມຫົນທາງນີ້ ແລະ ຂົງເຂດໃດທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ໃນຂະນະທີ່ສື່ສານທ່າມກາງພວກເຈົ້າເອງ, ຕາມທໍາມະດາ ພວກເຈົ້າກໍເວົ້າສອງສາມຫົວຂໍ້ຄຸ້ນເຄີຍເປັນປະຈໍາຢູ່ແລ້ວ ເຊິ່ງມັນມີຂອບເຂດທີ່ແຄບຫຼາຍ ແລະ ມີເນື້ອຫາທີ່ຕື້ນຫຼາຍ. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຫ່າງໄກ ແລະ ຊ່ອງວ່າງ ລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສົນທະນາ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພ້ອມທັງລະຫວ່າງການສົນທະນາຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຂອບເຂດ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ. ເມື່ອດໍາເນີນການແບບນີ້ເປັນເວລາດົນນານຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໄກຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າເອົາພຣະຄໍາໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້ານະມັດສະການ ແລະ ເຫັນພຣະຄໍາເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນພິທີກໍາ ແລະ ກົດລະບຽບ. ນີ້ແມ່ນທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າກໍາລັງເຮັດ! ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີບ່ອນວ່າງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ. ບາງຄົນຄິດວ່າ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ແລະ ນັ້ນຄືຄວາມຈິງ. ມັນຫຍຸ້ງຍາກແທ້ງ! ຖ້າຜູ້ຄົນຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆສໍາເລັດຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຢ່າງສຸດຂີດ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຄິດວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍຫຼາຍ, ຍ້ອນທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕົກຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວປ່ຽນເປັນຄວາມເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ, ຈາກມຸມມອງຂອງທຸກຄົນ, ສິ່ງຕ່າງໆກໍເລີ່ມຂ້ອນຂ້າງຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນທັນທີ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ສິ່ງນີ້ກ່ຽວພັນເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຂົາສູ່ຄວາມເປັນຈິງ, ສະນັ້ນຈຶ່ງຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນລະດັບໜຶ່ງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານປະຕູທໍາອິດ ແລະ ເລີ່ມບັນລຸທາງເຂົ້າ, ສິ່ງຕ່າງໆກໍຈະຄ່ອຍໆເລີ່ມງ່າຍຂຶ້ນເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 18)

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບການຍ່າງພຣະເຈົ້າກໍຄືການປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຄືກັບພຣະເຈົ້າ

ວ່າງບໍ່ດົນມານີ້ໄດ້ມີຄົນໜຶ່ງຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ: ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ວ່າ ເຖິງແມ່ນພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າໂຢບ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງໄດ້? ກ່ອນໜ້ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງບັນຫານີ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ໃນຄວາມເປັນຈິງ ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງຄຳຖາມນີ້ໃນຜ່ານມາເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງເປັນຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ເຖິງແມ່ນໂຢບບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນຕອນນັ້ນ, ເພິ່ນກໍຍັງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດັ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືວ່າພຣະອົງເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ. ໂຢບບໍ່ໄດ້ຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນສັດຕູ; ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນນະມັດສະການພຣະອົງດັ່ງພຣະຜູ້ສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍແທ້? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ? ເຫດຜົນໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ດ້ວຍທຳມະຊາດຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຝັງເລິກດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາກໍກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍັງສາມາດທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ວາງຕົນເອງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ. ເຫດຜົນອີກຢ່າງກໍຄື ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດັ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາຖືວ່າພຣະອົງຕໍ່ຕ້ານມະນຸດຊາດ, ຖືວ່າພຣະອົງເປັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປອງດອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາຄິດງ່າຍແບບນັ້ນເລີຍ. ບັນຫານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳຂຶ້ນມາສົນທະນາກັນໃນກ່ອນໜ້ານີ້ບໍ? ໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ: ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນບໍ? ເຈົ້າອາດມີຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ນີ້ກໍໃຫ້ເກີດຫຍັງແດ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນກຳລັງເວົ້າເຖິງບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບອກກັບເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າພຽງແຕ່ລຶ້ງເຄີຍກັບດ້ານທີ່ເປັນທິດສະດີ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນຂອງສິ່ງນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້າເຄີຍເຊີດຊູໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ອັດຕະວິໄສບໍ? ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຕົວຈິງບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ໄດ້ບໍ? ຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຮູ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ເຈົ້າມາຮູ້ຈັກມັນໄດ້ແນວໃດກໍຕາມ, ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະເປັນສັດຕູຂອງເຈົ້າ

ແລະ ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະເລີ່ມປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດັ່ງພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ, ພຣະອົງຈະຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າ, ຍ້ອນເຈົ້າຄືຕົວຕົນຂອງຊາຕານ.

ເມື່ອເຈົ້າຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດ, ບາງເທື່ອ ເຈົ້າສາມາດແຕ່ງອາຫານໃຫ້ພຣະອົງກິນສາມຄາບຕໍ່ມື້ ຫຼື ບາງເທື່ອ ເຈົ້າເຮັດນໍ້າຊາໃຫ້ພຣະອົງດື່ມ ແລະ ສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ; ເຈົ້າຈະເບິ່ງຄືກັບວ່າໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມີບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນ, ທັດສະນະຂອງຜູ້ຄົນກໍຈະຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດ; ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບເອົາທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນອາດເຂົ້າກັນໄດ້ດີກັບພຣະເຈົ້າໃນທາງຜິວເຜີນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອມີບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນ, ທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດກໍປາກົດຂຶ້ນ, ເຊິ່ງຢືນຢັນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນປໍລະປັກລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເປັນປໍລະປັກນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານມະນຸດ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເປັນສັດຕູກັບພວກເຂົາ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງເອງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາແບບນັ້ນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນທາດແທ້ແຫ່ງການເປັນປໍລະປັກກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນຄວາມປະສົງສ່ວນຕົວຂອງມະນຸດ ແລະ ຢູ່ໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນຖືວ່າທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າເປັນເປົ້າໝາຍສຳລັບການຄົ້ນຄວ້າຂອງພວກເຂົາ, ປະຕິກິລິຍາຂອງພວກເຂົາຕໍ່ສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ ກໍຄື ການຄາດເດົາ, ການສົງໄສ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍແມ່ນການມີທ່າທີທີ່ຂັດແຍ້ງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງໄວວາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ພວກເຂົາກໍມີອາລົມທີ່ບໍ່ດີໃນການໂຕ້ຖຽງ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຈົນເຖິງກັບສົງໄສວ່າພຣະເຈົ້າດັ່ງກ່າວສົມຄວນແກ່ການຕິດຕາມ ຫຼື ບໍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມຈິງແລ້ວ ຄວາມມີເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາກໍບອກພວກເຂົາແລ້ວວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນດຳເນີນການໃນລັກສະນະນີ້, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງເລືອກທີ່ຈະເຮັດຕໍ່ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຕົນເອງ, ເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ເຮັດຈົນເຖິງທີ່ສຸດໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈເລີຍ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ແມ່ນຫຍັງຄືປະຕິກິລິຍາທຳອິດທີ່ບາງຄົນມີເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຂ່າວເລົ່າລື ຫຼື ການສົນທະນາທີ່ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ? ປະຕິກິລິຍາທຳອິດຂອງພວກເຂົາກໍຄືສົງໄສວ່າ ຂ່າວເລົ່າລືເຫຼົ່ານີ້ເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂ່າວເລົ່າລືເຫຼົ່ານີ້ມີຢູ່ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍມີທ່າທີແບບລໍຖ້າ ແລະ ເບິ່ງກ່ອນ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍເລີ່ມຄິດວ່າ

"ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະພິສູດສິ່ງນີ້ໄດ້. ສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນແທ້ບໍ? ຂ່າວເລົ່າລືນີ້ເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່?" ເຖິງແມ່ນຄົນແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງມັນອອກໃນທາງຜິວເຜີນ, ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມສົງໄສ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມປະຕິເສດພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງທ່າທີແບບນີ້ ແລະ ໃນມຸມມອງດັ່ງກ່າວ? ມັນບໍ່ແມ່ນການທໍລະຍົດບໍ? ຈົນກວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບເລື່ອງນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນມຸມມອງຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ວ່າແມ່ນຫຍັງ; ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ້ງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄືກັບວ່າພວກເຂົາບໍ່ຖືວ່າພຣະອົງເປັນສັດຕູ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທັນທີທີ່ພວກເຂົາພົບກັບບັນຫາ, ພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມຢືນກັບຊາຕານ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງຫຍັງ? ມັນບົ່ງບອກວ່າ ມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານກັນ! ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຖືມະນຸດຊາດເປັນສັດຕູ, ແຕ່ແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດເອງທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຄົນໃດໜຶ່ງຈະຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ດົນສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍລາຄາແພງສໍ່າໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າແບບໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາອາດຍັບຍັ້ງຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງແບບໃດກໍຕາມ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະກະຕຸ້ນໃຫ້ຕົນເອງຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງພາກພຽນແບບໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຈະສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າດັ່ງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຄົນບໍ? ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຍັງມີຂໍ້ສົງໄສຕໍ່ພຣະອົງບໍ? ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຍັງສາມາດມີຄໍາຖາມກ່ຽວກັບພຣະອົງອີກຢູ່ບໍ? ບໍ່ສາມາດມີອີກຕໍ່ໄປ, ແມ່ນບໍ? ທິດທາງຂອງໂລກນີ້ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ ແລະ ມະນຸດຊາດນີ້ກໍຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນກັນ; ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບພວກມັນໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າເອງກໍຊົ່ວຊ້າຫຼາຍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພຽງແຕ່ຂ່າວເລົ່າລືສອງສາມຢ່າງ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີບາງຢ່າງກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດມີແນວຄິດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຈິນຕະນາການຕ່າງໆນາໆ, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້ານັ້ນຕໍ່າສໍ່າໃດ! ພຽງແຕ່ "ສຽງວີ່ງ" ຂອງຍຸງສອງສາມໂຕ ແລະ ແມງວັນທີ່ເປັນຕາຂີ້ດຽດສອງສາມໂຕກໍສາມາດຫຼອກລວງເຈົ້າໄດ້ແລ້ວບໍ? ນີ້ແມ່ນຄົນແບບໃດ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຄິດຫຍັງກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ? ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຊັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາ. ມັນເປັນພຽງຍ້ອນວ່າ

ການປະຕິບັດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອສະແດງຄວາມເຢັນຊາຕໍ່ພວກເຂົາ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນການສົນໃຈພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ຈິງຈັງກັບຜູ້ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າເຫຼົ່ານີ້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍວາງແຜນທີ່ຈະຮັບເອົາຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຕິຍານຕົນເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍວາງແຜນເພື່ອສະແຫວງຫາວິທີທາງໃຫ້ເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້. ບາງເທື່ອ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄປອາດທຳຮ້າຍຜູ້ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ. ດີ, ແລ້ວ ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີບໍ? ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຕັມໃຈ ຫຼື ບໍ່, ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນຄວາມຈິງ! ຖ້າເຮົາທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເປີດໂປງບາດແຜຂອງພວກເຈົ້າແບບນີ້, ມັນຈະກະທົບຕໍ່ພາບລັກທີ່ສູງສົ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ? (ມັນຈະບໍ່ກະທົບ). ເຮົາເຫັນດ້ວຍວ່າ ມັນຈະບໍ່ກະທົບ, ຍ້ອນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ອົງທີ່ພວກເຈົ້າປ້ອງກັນ ແລະ ປົກປ້ອງຢ່າງໃຫຍ່ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ກົງກັນຂ້າມ, ອົງດັ່ງກ່າວແມ່ນສິ່ງທີ່ປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນໂດຍຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ; ພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນບໍ່ມີຢູ່ແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ, ມັນຈະເປັນການດີ ຖ້າເຮົາເປີດເຜີຍຄຳຕອບຕໍ່ປິດສະໜານີ້; ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຈິງທັງໝົດບໍ? ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການໃຫ້ພຣະອົງເປັນ. ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດພົບກັບຄວາມເປັນຈິງນີ້ ແລະ ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 19)

ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ

ມີບາງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ, ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ສັນລະເສີນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນເວລາເທົ່າໃດປີກໍຕາມ, ແນວຄິດ ແລະ ມຸມມອງຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປ່ຽນຈັກເທື່ອ; ພວກເຂົາເປັນຄືກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ຍຶດຕິດກັບຫຼັກການ ແລະ ວິທີການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຂອງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ກົດເກນແຫ່ງການຢູ່ລອດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ.

ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຍອມຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຈັກເທື່ອ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃນເວລາວ່າງແບບສະໝັກຫຼິ້ນ ໂດຍປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງເປັນພຽງອາຫານຝ່າຍວິນຍານ; ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຄິດວ່າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະພະຍາຍາມ ແລະ ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສ ຫຼື ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ; ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮ້ອນຮົນທີ່ຈະສົນໃຈ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເລິກໆໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ມີສຽງອັນແຮງກ້າທີ່ກຳລັງບອກພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີວ່າ "ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຢູ່". ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ການພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າປະເພດນີ້ກໍຈະບໍ່ຄຸ້ມຄ່າກັບຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນການເຮັດແບບນັ້ນ ພວກເຂົາກໍກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ການຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າພຽງຄຳເວົ້າ ໂດຍບໍ່ມີຈຸດຢືນແທ້ຈິງ ຫຼື ລົງທຶນຕົນເອງໃນການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງໃດໆ, ພວກເຂົາແມ່ນຂ້ອນຂ້າງສະຫຼາດຫຼາຍ. ພຣະເຈົ້າເບິ່ງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວເປັນແນວໃດ? ພຣະອົງເບິ່ງພວກເຂົາເປັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ. ບາງຄົນຖາມວ່າ "ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອສາມາດອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ? ພວກເຂົາສາມາດເວົ້າວ່າ 'ຂ້ານ້ອຍຈະດຳລົງຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ' ໄດ້ບໍ?" ສິ່ງທີ່ມະນຸດມັກເຫັນແມ່ນການສະແດງອອກຂອງຜູ້ຄົນທີ່ສະແດງອອກໃນຜິວເຜີນ; ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຄົນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຫຼຽວເບິ່ງການສະແດງອອກແບບຜິວເຜີນເຫຼົ່ານີ້; ພຣະອົງພຽງແຕ່ເຫັນແກ່ນແທ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ນີ້ຈຶ່ງເປັນທ່າທີ ແລະ ນິຍາມທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເວົ້າວ່າ "ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນີ້? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນ; ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງຕ້ອງອະທິບາຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ..." ເພື່ອຕອບສິ່ງນີ້, ເຮົາຂໍຖາມວ່າ: ມັນຈຳເປັນຕ້ອງອະທິບາຍເລື່ອງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ເລື່ອງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຈົ້າແທ້ບໍ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າເປັນໃຜ? ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ? ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ? ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນທຸລະກິດຫຍັງຂອງເຈົ້າ?

ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າຢືນຢູ່ໃສໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?

ພຣະທຳແຫ່ງການຕັກເຕືອນ

ພວກເຈົ້າບໍ່ອຶດອັດບໍ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນຂໍ້ຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າອາດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຟັງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພວກມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຂໍ້ແທ້ຈິງ. ຍ້ອນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດແມ່ນສຳລັບພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ຜ່າຍແພ້. ຢ່າກ່າວໂທດພຣະທຳຂອງເຮົາວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຟັງຍາກ ແລະ ຢ່າກ່າວໂທດພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນວ່າເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຈົ້າເບົາບາງລົງ. ເຮົາເວົ້າຄວາມຈິງ; ມັນບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທໍ້ຖອຍໃຈ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພວກເຈົ້າກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດສິ່ງນັ້ນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼົງອອກຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ດຳເນີນການຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສເລີຍວ່າ ເຈົ້າກຳລັງກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຫັນເຫອອກຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ມີບາງເລື່ອງທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຈັດເຈນສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ, ຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລັງເລໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈັດເຈນກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ, ວິທີທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ລັກສະນະທີ່ພຣະອົງກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ. ຖ້າມື້ທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໃນເສັ້ນທາງນີ້ມາເຖິງ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບ, ຍ້ອນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກ່າວຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງຈັດເຈນຫຼາຍແລ້ວ. ແຕ່ສຳລັບວິທີທີ່ເຈົ້າຈັດການກັບຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າເອງນັ້ນ, ທັງໝົດແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຈົ້າເອງ. ກ່ຽວກັບຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຫຼາກຫຼາຍປະເພດ, ພຣະເຈົ້າມີທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງ, ພຣະອົງມີວິທີຂອງພຣະອົງເອງໃນການປະເມີນພວກເຂົາ ພ້ອມກັບມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການສຳລັບພວກເຂົາ. ມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງໃນການປະເມີນຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຍຸຕິທຳຕໍ່ທຸກຄົນ,

ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນເລີຍ! ສະນັ້ນ, ຄວາມຢ້ານຂອງບາງຄົນຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນ. ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າສະບາຍໃຈແລ້ວບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 20)

ຄວາມຈິງແລ້ວ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປີດກວ້າງຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປິດບັງແຕ່ປະການໃດ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຫຼີກເວັ້ນຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພະຍາຍາມປົກປິດພຣະອົງເອງຢ່າງຕັ້ງໃຈເພື່ອກີດກັ້ນຜູ້ຄົນຈາກການຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປີດກວ້າງສະເໝີ ແລະ ຜະເຊີນໜ້າກັບທຸກຄົນຢ່າງກົງໄປກົງມາ. ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຜະເຊີນໜ້າກັບທຸກຄົນ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນປະຕິບັດໃນທຸກຄົນ. ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໃຊ້ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ເພື່ອນຳພາ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ກັບທຸກຄົນ. ໃນທຸກຍຸກ ແລະ ທຸກຂັ້ນຕອນ, ບໍ່ວ່າສະຖານະການຈະດີ ຫຼື ຮ້າຍ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປີດກວ້າງກັບທຸກຄົນສະເໝີ, ການມີ ແລະ ການເປັນຂອງພຣະອົງກໍເປີດກວ້າງຕໍ່ທຸກຄົນສະເໝີ ຄືກັບຊີວິດຂອງພຣະອົງທີ່ສະໜອງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນມວນມະນຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຖືກປິດບັງສຳລັບບາງຄົນ. ຍ້ອນຫຍັງ? ຍ້ອນວ່າເຖິງແມ່ນວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣອົງກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຕ້ອງການທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານີ້, ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົ້າໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ; ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາກຳລັງຈະຖືກພິພາກສາ ແລະ ລົງໂທດໂດຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍປາດຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ຫຼື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຄວາມຮູ້ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານການຮ່ວມມືຢ່າງມີສະຕິ. ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກຕະຫຼອດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເບື່ອໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ; ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອ; ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ພຽງມີຢູ່ໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາໄດ້.

ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະປາດຖະໜາໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກເພື່ອປະດັບຕົວເອງ, ເພື່ອຫຸ້ມຫໍ່ຕົວເອງ. ສຳລັບພວກເຂົາ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ເຊື່ອຢ່າງສົມບູນແລ້ວ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສັດທາໃນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຖືກນຳພາໂດຍຈິນຕະນາການ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ນິຍາມສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພວກເຂົາເລີຍ. ຍ້ອນວ່າ ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ, ມັນກໍຈະໝາຍຄວາມວ່າການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົານັ້ນຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ພວກເຂົາລັງເລທີ່ຈະເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ລັງເລໃຈ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາ ຫຼື ອະທິຖານຢ່າງຫ້າວຫັນເພື່ອເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຈິນຕະນາການຂຶ້ນເອງ, ເປັນສິ່ງທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ.
ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນບາງຄົນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຈິນຕະນາການໃຫ້ພຣະອົງເປັນ, ເປັນບາງຄົນທີ່ສາມາດກວັກມືເອີ້ນພວກເຂົາ, ຈັດຫາໃຫ້ຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ມີເວລາຫວ່າງຢູ່ສະເໝີ. ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງການຮັບເອົາພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະຄຸນນັ້ນ. ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງການພອນຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນພອນນັ້ນ. ເມື່ອພະເຊີນກັບຄວາມທຸກຍາກ, ພວກເຂົາກໍຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານກຳລັງໃຈໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນເຄື່ອງກຳບັງດ້ານຫຼັງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຕິດຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະພອນ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເຈົ້າເອງ” ກໍຖືກຈຳກັດດ້ວຍຈິນຕະນາການ, ຕົວໜັງສື ແລະ ຫຼັກຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຍັງມີບາງຄົນທີ່ກະຕືລືລົ້ນຢາກເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຢາກເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ, ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັບໄຊຊະນະ, ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໃຊ້ຫົວໃຈອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າທຸກສະຖານະການ ແລະ

ທຸກຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາອະທິຖານ ແລະ ສະແຫງຫາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຢາກຮູ້ທີ່ສຸດແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຢາກເຂົ້າໃຈຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ຜ່ານປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາອາດຈະເຫັນຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ານທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້ກໍເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຈະດຳລົງຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະມີບ່ອນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ
ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະບໍ່ດຳລົງຢູ່ທ່າມກາງຈິນຕະນາການ, ຄວາມຄິດ ຫຼື ຄວາມເລື່ອນລອຍອີກຕໍ່ໄປ. ສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານີ້,
ເຫດຜົນທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມປາດຖະໜາຢ່າງແຮງກ້າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນຍ້ອນວ່າອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈຳເປັນສຳລັບມວນມະນຸດທຸກຊ່ວງເວລາໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງປະສົບການຂອງພວກເຂົາ; ມັນແມ່ນອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງທີ່ສະໜອງຊີວິດທັງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ.
ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດເຫີດທູນພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ, ຮ່ວມມືໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ, ຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຈົນສຸດຄວາມສາມາດ. ເຊິ່ງນັ້ນແມ່ນທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄົນສອງປະເພດມີ.
ປະເພດທຳອິດແມ່ນບໍ່ຕ້ອງການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເວົ້າວ່າພວກເຂົາຢາກຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຢາກຮູ້ຈັກພຣະອົງເຈົ້າເອງ, ຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ, ຮູ້ຄຸນຄ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ແຕ່ສ່ວນເລິກໆແລ້ວ ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ຈິງ. ຍ້ອນວ່າຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດມາ; ພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າເພື່ອຕຳແໜ່ງໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັກຈະສົງໄສ ຫຼື ເຖິງກັບປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການປ່ອຍໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາພຽງຕ້ອງການຕອບສະໜອງຄວາມປາດຖະໜາ, ຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ອາດຈະສະລະຄອບຄົວ ຫຼື ວຽກງານຂອງພວກເຂົາເພື່ອພຣະອົງອີກດ້ວຍ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ປະຖິ້ມເສັ້ນທາງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນເຖິງຂັ້ນລັກ ຫຼື ຜານເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ ຫຼື ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ,

ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນໆອາດໃຊ້ຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ຕົວເອງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ແຜ່ອຳນາດໃຫ້ກັບຕົວເອງ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອຜູ້ຄົນ ແລະ ສະຖານະ. ພວກເຂົາໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີການ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ຄົນນະມັດສະການພວກເຂົາ, ພະຍາຍາມເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ ແລະ ຄວບຄຸມພວກເຂົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ບາງຄົນເຖິງຂັ້ນຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈຜິດຄິດວ່າພວກເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກປະຕິບັດຄືກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີວັນບອກໃຜວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດ, ວ່າພວກເຂົາກໍ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ໂອ້ອວດເຊັ່ນກັນ, ບໍ່ຄວນນະມັດສະການພວກເຂົາ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຮັດດີປານໃດ, ທັງໝົດແມ່ນຍ້ອນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ. ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈິ່ງບໍ່ເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້? ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຢ້ານທີ່ສຸດທີ່ຈະສູນເສຍຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນ ທີ່ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ເຄີຍສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງໄດ້ບໍ? ເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ສະນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະທຳໃນຫົວຂໍ້ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເຈົ້າເອງ" ອາດຈະລຽບງ່າຍ, ພວກມັນມີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບແຕ່ລະຄົນ. ສຳລັບບາງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງການຕັດສິນລົງໂທດ;

ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ມັກມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນດັ່ງປ່ອຍປາລົງນໍ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ມີຄົນໃນກຸ່ມພວກເຈົ້າເມື່ອໄດ້ຍິນການເວົ້າເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍ່ພາກັນເລີ່ມເຈັບຫົວ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກອຶດອັດໃຈຫຼາຍ. ແຕ່ຍັງມີບາງຄົນໃນກຸ່ມພວກເຈົ້າທີ່ຄິດວ່າ: ຫົວຂໍ້ນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການ, ຍ້ອນວ່າຫົວຂໍ້ນີ້ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍສຳລັບຂ້ານ້ອຍ.

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຂາດຈາກປະສົບການຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້; ເປັນຈຸດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເປັນພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມວນມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້. ສຳລັບພວກເຈົ້າໝົດທຸກຄົນ, ຫົວຂໍ້ນີ້ອາດຈະກວ້າງຂວາງ, ບໍ່ຮູ້ແຕ່ກໍ່ຄຸ້ນເຄີຍ. ແຕ່ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຟັງ, ຕ້ອງຮູ້ ແລະ ຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບມັນ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າເບິ່ງມັນແນວໃດ ຫຼື ເຈົ້າເຂົ້າໃຈມັນແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມສຳຄັນຂອງຫົວຂໍ້ນີ້ບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 21)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຊາດ. ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ລຽບງ່າຍຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງຈະມີຄວາມລຽບງ່າຍ ມັນປະກອບດ້ວຍການສະແດງອອກເຖິງທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນໄດ້ຮັບການຍົກສູງຂຶ້ນ ແລະ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ແລະ ເປັນຮູບປະທຳ, ພ້ອມກັບການສະແດງອອກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ປິດບັງຈາກມະນຸດມາຕະຫຼອດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແລ້ວສອງຄັ້ງກໍຕາມ, ນັບຕັ້ງແຕ່ມີການບັນທຶກພຣະຄຳພີຈົນເຖິງຍຸກປັດຈຸບັນ, ໃຜເຄີຍເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ອີງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ມີໃຜເຄີຍໄດ້ເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່, ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືບາງສິ່ງທີ່ທຸກຄົນເຫັນດີນຳ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ປົກປິດຈາກມະນຸດຊາດທັງປວງ ລວມເຖິງອາດາມ ແລະ ເອວາ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະ ລວມເຖິງໂຢບຜູ້ຊອບທຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຍອມຮັບ. ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕັ້ງໃຈປິດບັງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: “ພຣະເຈົ້າຢ້ານຄົນຢ້ານ”. ບາງຄົນກໍເວົ້າວ່າ: “ພຣະເຈົ້າປົກປິດຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງຍ້ອນວ່າມະນຸດນັ້ນຕໍ່າຕ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປ; ມະນຸດອາດຈະບໍ່ເຫັນພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະຕາຍ”. ຍັງມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ: “ພຣະເຈົ້າຫຍຸ້ງຢູ່ກັບການຄຸ້ມຄອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຸກວັນ ແລະ ພຣະອົງອາດບໍ່ມີເວລາປາກົດຕົວໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນພຣະອົງ”. ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຊື່ອແນວໃດກໍຕາມ, ເຮົາໄດ້ມີຂໍ້ສະຫຼຸບໃນນີ້ແລ້ວ. ຂໍ້ສະຫຼຸບນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ມັນແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄົນເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ. ການປິດບັງຈາກມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈົງໃຈກະທຳ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ມັນແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄົນເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ເລື່ອງນີ້ຄົງຈະຊັດເຈນສຳລັບທຸກຄົນແລ້ວ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຕົວຕົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ຄົນເຫັນ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຄິດວ່າຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງບໍ? (ພຣະອົງມີຢູ່ຈິງ). ແນ່ນອນວ່າພຣະອົງມີຢູ່ຈິງ. ການດຳລົງຢູ່ແຫ່ງຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ແຕ່ສຳລັບຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ຫຼື ພຣະອົງມີຮູບລັກສະນະໃດນັ້ນ,

ມະນຸດຊາດຄວນກວດສອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ບໍ່. ຄຳຕອບແມ່ນບໍ່. ຖ້າຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ພວກເຮົາຄວນສຳຫຼວດ, ແລ້ວຫົວຂໍ້ໃດ? (ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ). (ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ). ແນວໃດກໍຕາມ, ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະເລີ່ມສົນທະນາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນທາງການ, ໃຫ້ພວກເຮົາກັບໄປສູ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຫາກໍສົນທະນາກັນເມື່ອກີ້ນີ້: ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຕົວຕົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕັ້ງໃຈປິດບັງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຈາກມວນມະນຸດ? ມີພຽງເຫດຜົນດຽວ ແລະ ເຫດຜົນນັ້ນກໍຄື: ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງເອງໃຫ້ຄົນທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງເຫັນ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຕົວຕົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນ ແລະ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຈົງໃຈປົກປິດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຈາກມວນມະນຸດ. ຕອນນີ້ ຄວາມສຳຄັນແຫ່ງການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຊັດເຈນຕໍ່ພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 22)

ນັບຕັ້ງແຕ່ມີການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງອຸທິດຕົນຢ່າງເຕັມທີ່ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະປົກປິດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຈາກຜູ້ຄົນ ແຕ່ພຣະອົງກໍຢູ່ຄຽງຂ້າງມະນຸດສະເໝີ, ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວມະນຸດ, ສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ນຳພາມະນຸດຊາດທັງມວນດ້ວຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທຸກຄົນຜ່ານອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ຜ່ານສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງໄດ້ນຳໄປສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກຂອງປັດຈຸບັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າປົກປິດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຈາກມະນຸດ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ມີ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຕໍ່ມວນມະນຸດແມ່ນໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງບໍ່ຈຳກັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ປະສົບ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳພັດພຣະເຈົ້າໄດ້, ອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຜະເຊີນນັ້ນເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງເຈົ້າເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ບໍ່ວ່າວິທີທາງ ຫຼື

ດ້ານໃດຂອງວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຕາມ, ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຜ່ານຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ, ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປັນພາລະຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່າວພຣະທຳທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງກ່າວສະເໝີ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເວົ້າຈາກຕຳແໜ່ງໃດ, ພຣະອົງອາດຈະຢືນຢູ່ໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມ ຫຼື ຢືນຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ໃນຖານະຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ; ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ມະນຸດດ້ວຍສຸດຫົວໃຈ ແລະ ດ້ວຍຈິດໃຈທັງໝົດຂອງພຣະອົງສະເໝີໂດຍບໍ່ມີການຫຼອກລວງ ຫຼື ການປິດບັງໃດໆ. ເມື່ອພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າສຳແດງພຣະທຳ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ສະແດງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນໂດຍບໍ່ມີການສະຫງວນໃດໆ. ພຣະອົງນຳພາມວນມະນຸດດ້ວຍຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ມີ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຜ່ານຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງເປັນຍຸກຕົ້ນກຳເນີດຂອງມະນຸດຊາດ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ "ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດສຳພັດໄດ້".

ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທຳອິດຫຼັງຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ມີອາຍຸເຖິງສາມສິບສາມປີເຄິ່ງ. ສຳລັບມະນຸດ, ສາມສິບສາມປີເຄິ່ງນັ້ນດົນບໍ? (ມັນບໍ່ດົນ). ເນື່ອງຈາກອາຍຸໄຂຂອງມະນຸດນັ້ນປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນຫຼາຍກວ່າສາມສິບປີ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາຍາວນານສຳລັບມະນຸດເລີຍ. ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ສາມສິບສາມປີເຄິ່ງນີ້ຖືວ່າຍາວນານພໍສົມຄວນ. ພຣະອົງກາຍເປັນຄົນ, ເປັນຄົນທຳມະດາທີ່ຮັບພາລະກິດ ແລະ ການມອບໝາຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ເຮັດພາລະກິດທີ່ຄົນທຳມະດາທົ່ວໄປບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຍັງຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານທີ່ຄົນທຳມະດາທົ່ວໄປບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຖືກຕອກຕະປູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ອາດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ສາມາດໄດ້ປະຈັກດ້ວຍຕົນເອງ, ແຕ່ຢ່າງໜ້ອຍພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບມັນຜ່ານເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີແດບໍ? ບໍ່ວ່າຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະມີລາຍລະອຽດຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ, ໂດຍລວມແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະນີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ. ສຳລັບມະນຸດຜູ້ເສື່ອມຊາມ, ສາມສິບສາມປີເຄິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເວລາດົນນານເລີຍ; ຄວາມທຸກທໍລະມານເລັກໜ້ອຍກໍເປັນພຽງເລື່ອງນ້ອຍ. ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງແບກຮັບເອົາບາບທັງໝົດຂອງມວນມະນຸດ, ກິນ, ນອນ ແລະ ອາໄສຢູ່ກັບຄົນບາບ, ຄວາມເຈັບປວດນີ້ໃຫຍ່ຫຼວງຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ. ພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ,

ກະສັດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາເທິງໂລກ, ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ທົນຕໍ່ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງມະນຸດຜູ້ເສື່ອມຊາມ. ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ ແລະ ຊ່ວຍມວນມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ, ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດໂດຍມະນຸດ ແລະ ແບກຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດທັງມວນ. ລະດັບຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພຣະອົງຜ່ານຜ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ ແລະ ມະນຸດທຳມະດາສາມັນກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ຄຸນຄ່າເຖິງສິ່ງນັ້ນໄດ້. ຄວາມທຸກທໍລະມານນີ້ສະແດງເຖິງຫຍັງ? ມັນສະແດງເຖິງການອຸທິດຕົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ມັນໝາຍເຖິງຄວາມອັບອາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບ ແລະ ລາຄາທີ່ພຣະອົງຈ່າຍເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ, ເພື່ອໄຖ່ບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອສຳເລັດຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມັນຍັງໝາຍຄວາມວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຈາກກາງແຂນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນລາຄາທີ່ຈ່າຍດ້ວຍເລືອດ, ດ້ວຍຊີວິດ ແລະ ເປັນລາຄາທີ່ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງສາມາດຈ່າຍໄດ້. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າພຣະອົງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນທີ່ພຣະອົງສາມາດທົນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານແບບນີ້ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດປະເພດນີ້ໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງສາມາດເຮັດສຳເລັດແທນພຣະອົງໄດ້. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍຫຍັງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນບໍ? ມັນຄຸ້ມຄ່າສຳລັບມະນຸດຊາດທີ່ຈະຮູ້ຈັກບໍ?

ໃນຍຸກນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຫັນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຈາກກາງແຂນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດອາດຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ແຕ່ມີໃຜທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມປະສົງທີ່ສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະນີ້ບໍ? ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກຕ່າງໆ ແລະ ຜ່ານຫຼາກຫຼາຍຊ່ອງທາງ ຫຼື ຮູ້ຈັກເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາດຽວກັນກັບການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ລາຍລະອຽດ ແລະ ເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານີ້ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເປັນພຽງບາງຂໍ້ມູນ ຫຼື ຕຳນານກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຫຍັງເລີຍກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະມີຈັກເລື່ອງລາວທີ່ຄົນຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ

ຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ຄືດັ່ງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄົນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ພົບເຊີນກັບພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຢ່າງສະໜິດສະໜົມ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເກືອບວ່າບໍ່ມີຢູ່ເລີຍ.

ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ ໃນທຳນອງດຽວກັນກັບພຣະອົງກະທຳຄັ້ງທຳອິດ. ໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ, ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ສະແດງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພຣະອົງສືບຕໍ່ອົດທົນ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແດງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃນໄລຍະການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເຊັ່ນກັນບໍ? ເພາະສະນັ້ນ, ນັບຕັ້ງແຕ່ການຊົງສ້າງມະນຸດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ມີ, ຄວາມປະສົງຂອພຣະອົງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ທຸກຄົນສະເໝີມາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຈົງໃຈປິດບັງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພຽງແຕ່ວ່າມະນຸດບໍ່ໃສ່ໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງກະທຳຢູ່, ບໍ່ໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າວ່າແມ່ນຫຍັງ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງໜ້າສົມເພດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປົກປິດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຍັງຢືນຢູ່ຄຽງຂ້າງມວນມະນຸດຕະຫຼອດເວລາ, ສະແດງຄວາມປະສົງ, ອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍຕະຫຼອດເວລາ. ປາກົດວ່າ, ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຄົນເຫັນເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າ ຄວາມຕາບອດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງຈະບໍ່ງ່າຍສຳລັບທຸກຄົນບໍ? ນັ້ນເປັນຄຳຖາມທີ່ຕອບຍາກຫຼາຍບໍ່ແມ່ນບໍ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າມັນງ່າຍ, ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນສະແຫວງຫາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ສາມາດມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະອົງໄດ້; ມັນມືດມົວ ແລະ ເລື່ອນລອຍຢູ່ສະເໝີ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າມັນບໍ່ງ່າຍ, ນັ້ນກໍບໍ່ຖືກຕ້ອງເຊັ່ນກັນ. ໄດ້ພົບເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາດົນ, ຜ່ານປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ທຸກຄົນຄວນຈະມີການພົວພັນທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໜ້ອຍພວກເຂົາຄວນຮູ້ສຶກເຖິງພຣະເຈົ້າໃນລະດັບໃດໜຶ່ງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ຫຼື

ມີການສຳຜັດກັບພຣະເຈົ້າທາງດ້ານຝ່າຍວິນຍານ, ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງທີ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດເລີ່ມຕິດຕາມພຣະເຈົ້າມາຈົນຮອດປັດຈຸບັນນີ້, ມະນຸດຊາດໄດ້ຮັບຫຼາຍເກີນໄປແລ້ວ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກເຫດຜົນຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດຕໍ່າ, ຄວາມບໍ່ຮູ້, ຄວາມກະບົດ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຕ່າງໆຂອງມະນຸດ, ມວນມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ສູນເສຍມັນຫຼາຍເກີນໄປເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ມະນຸດຢ່າງພຽງພໍບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າປິດບັງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຈາກມະນຸດ, ພຣະອົງກໍສະໜອງໃຫ້ມະນຸດດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ດ້ວຍຊີວິດຂອງພຣະອົງ; ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນຈະເປັນຢ່າງທີ່ເປັນຢູ່ໃນຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສົນທະນາກັບພວກເຈົ້າເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເຈົ້າເອງ. ຈຸດປະສົງກໍເພື່ອວ່າ ການດູແລ ແລະ ການພິຈາລະນາຫຼາຍພັນປີທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບມະນຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບລົງຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ, ເພື່ອວ່າມວນມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຄຸນຄ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດກໍຈະສາມາດກ້າວໄປສູ່ຂັ້ນຕອນໃໝ່ໃນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້ ມັນຍັງຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກັບຄືນສູ່ພື້ນທີ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງຄົນ, ນັ້ນກໍຄື ໃຫ້ຄວາມເປັນທຳກັບພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 23)

ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອາດາມ

ປະຖົມມະການ 2:15-17 ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວານຳຊາຍຄົນນັ້ນມາ ແລ້ວວາງລາວໄວ້ໃນສວນເອເດັນເພື່ອຕົບແຕ່ງລາວ ແລະ ເບິ່ງແຍງລາວ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາສັ່ງຫ້າມຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ຈາກຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນສວນ ເຈົ້າສາມາດກິນໄດ້ຢ່າງຕາມໃຈຍົກເວັ້ນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຍ້ອນວ່າເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.

ເຈົ້າເກັບກຳຫຍັງໄດ້ແດ່ຈາກຂໍ້ຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້? ພຣະຄຳພີພາກນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອາດາມ? ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນມີພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອາດາມຢູ່ໃນໃຈພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ?

ພວກເຈົ້າລອງຈິນຕະນາການເບິ່ງວ່າ: ຖ້າພວກເຈົ້າເປັນຄົນຢູ່ໃນສາກນັ້ນ, ເລິກໆແລ້ວເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ? ການຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ນີ້ແມ່ນຮູບພາບທີ່ປະທັບໃຈ ແລະ ອົບອຸ່ນໃຈຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີພຽງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຢູ່ໃນພາບນັ້ນ, ຄວາມສະໜິດສະໜົມລະຫວ່າງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກຊື່ນຊົມ: ຄວາມຮັກອັນລົ້ນເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຫວ່ານລົງມາສູ່ມະນຸດ ແລະ ອ້ອມຮອບມະນຸດຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ; ມະນຸດໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ບໍລິສຸດ, ປາດສະຈາກຄວາມຜູກພັນ ແລະ ໄຮ້ຄວາມກັງວົນ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມສຸກພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍຕໍ່ມະນຸດ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດກໍອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ; ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດ ແລະ ເວົ້ານັ້ນເຊື່ອມໂຍງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້.

ນີ້ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເປັນຄຳສັ່ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສ້າງພວກເຂົາ. ຄຳສັ່ງນີ້ບົ່ງບອກເຖິງຫຍັງ? ມັນບົ່ງບອກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກໍຍັງບົ່ງບອກເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມວນມະນຸດອີກດ້ວຍ. ນີ້ແມ່ນຄຳສັ່ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກໍເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມເປັນຫ່ວງກັງວົນຕໍ່ມະນຸດ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ມະນຸດນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງສ້າງພວກເຂົາ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ພຣະອົງຕ້ອງປົກປ້ອງມະນຸດ, ເບິ່ງແຍງມະນຸດ. ພຣະອົງຫວັງວ່າມະນຸດຈະສາມາດເຊື່ອໃຈ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄາດຫວັງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດເຊັ່ນກັນ. ມັນແມ່ນດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ: “ຈາກຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນສວນ ເຈົ້າສາມາດກິນໄດ້ຢ່າງຕາມໃຈຍົກເວັ້ນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຍ້ອນວ່າເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ”. ພຣະທຳງ່າຍໆເຫຼົ່ານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຍັງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນອີກວ່າ, ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມສະແດງຄວາມເປັນຫວ່ງຕໍ່ມະນຸດ. ໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ, ມີພຽງອາດາມເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ອາດາມເປັນພຽງສິ່ງມີຊີວິດດຽວທີ່ໄດ້ຮັບລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ລາວສາມາດຍ່າງກັບພຣະເຈົ້າ, ສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫັນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບຄຳສັ່ງນີ້ໃຫ້ກັບລາວ. ພຣະເຈົ້າຊັດເຈນໃນຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ວ່າມະນຸດສາມາດເຮັດສິ່ງໃດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້.

ໃນພຣະທຳອັນລຽບງ່າຍສອງສາມຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຮົາເຫັນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຫົວໃຈແບບໃດທີ່ສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນ? ມີຄວາມຮັກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ມີຄວາມຫ່ວງໃຍບໍ? ໃນຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຢ່າງໃກ້ຊິດອີກດ້ວຍ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນດີນຳບໍ? ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າສິ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າຍັງຈະຄິດວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າງ່າຍໆສອງສາມຄຳເທົ່ານັ້ນບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ລຽບງ່າຍເລີຍ ແມ່ນບໍ່? ພວກເຈົ້າເຄີຍຮູ້ສິ່ງນີ້ມາກ່ອນບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບອກພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກັບເຈົ້າດ້ວຍຕົວເອງ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດໃນຂ້າງໃນເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມີມະນຸດສະທຳ, ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຢັນຊາ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຄຸນຄ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນຖານະເປັນຄົນທີ່ມີມະໂນທຳ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແຕກຕ່າງ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມອົບອຸ່ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຖືກດູແລ ແລະ ຖືກຮັກ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຸກ. ນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງບໍ? ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຜູກພັນກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຈະຮັກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຍັບເຂົ້າໃກ້ຊິດພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກສິ່ງນີ້ວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດນັ້ນສຳຄັນພຽງໃດ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຍິ່ງກວ່ານັ້ນແມ່ນການຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຼາຍສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນໄລຍະຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ? ມີຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ທີ່ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາຫາກໍກ່າວເຖິງນັ້ນບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຂະໜາດວ່າມັນເປັນຮູບປະທຳ, ຈັບບາຍໄດ້ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 24)

ພຣະເຈົ້າສ້າງເອວາ

ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກ່າວວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ດີທີ່ຊາຍຄົນນີ້ຈະຢູ່ຄົນດຽວ; ເຮົາຈະສ້າງຜູ້ຊ່ວຍທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ລາວ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງສັດເທິງບົກທຸກປະເພດ ແລະ ສັດນົກທີ່ບິນເທິງອາກາດ; ແລະ ນຳພວກມັນມາໃຫ້ອາດາມເພື່ອເບິ່ງວ່າ

ລາວຈະເອີ້ນພວກມັນແນວໃດ ແລະ ບໍ່ວ່າອາດາມຈະເອີ້ນຊື່ສັດທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງໃດກໍຕາມ ຕໍ່ມາຊື່ນັ້ນກໍເປັນຊື່ຂອງສັດເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ອາດາມຕັ້ງຊື່ງົວຄວາຍທັງໝົດ ແລະ ຕັ້ງຊື່ສັດມີປີກເທິງອາກາດ ແລະ ສັດເທິງບົກທຸກໂຕ, ແຕ່ສຳລັບອາດາມແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ຊ່ວຍທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ກັບລາວ. (ປະຖົມມະການ 2:18-20).

ແລະ ກະດູກຂ້າງ ທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເອົາມາຈາກຜູ້ຊາຍນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ມັນສ້າງຜູ້ຍິງ ແລະ ນຳເອົາລາວມາມອບໃຫ້ກັບຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ ແລ້ວອາດາມກໍເວົ້າວ່າ ບັດນີ້ ກະດູກຂອງນາງກໍຄືກະດູກຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງນາງກໍຄືເນື້ອໜັງຂອງຂ້ານ້ອຍ, ນາງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ແມ່ຍິງ ເພາະນາງຖືກນຳອອກມາຈາກຜູ້ຊາຍ. (ປະຖົມມະການ 2:22-23).

ມີໜຶ່ງຂໍ້ຄວາມທີ່ສຳຄັນໃນພຣະຄຳພີພາກນີ້. ກະລຸນາຂີດກ້ອງຂໍ້ພຣະທຳນີ້ໄວ້: “ບໍ່ວ່າອາດາມຈະເອີ້ນຊື່ສັດທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງໃດກໍຕາມ ຕໍ່ມາຊື່ນັ້ນກໍເປັນຊື່ຂອງສັດເຫຼົ່ານັ້ນ”. ດັ່ງນັ້ນ, ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້? ແມ່ນອາດາມ, ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ຄວາມນີ້ບອກຄວາມຈິງກັບມະນຸດວ່າ:
ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມສະຫຼາດໃຫ້ກັບມະນຸດເມື່ອພຣະອົງຊົງສ້າງພວກເຂົາ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ຄວາມສະຫຼາດຂອງມະນຸດມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ. ແຕ່ວ່າດ້ວຍເຫດໃດ? ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງອາດາມແລ້ວ, ອາດາມໄດ້ໄປໂຮງຮຽນບໍ? ລາວຮູ້ຈັກອ່ານບໍ? ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆແລ້ວ, ອາດາມຮູ້ຈັກສິ່ງຖືກສ້າງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກລາວບໍ່ວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຊື່ຂອງພວກມັນ? ແນ່ນອນວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສອນລາວວິທີຕັ້ງຊື່ໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້. ນັ້ນຄືຄວາມຈິງ! ແລ້ວອາດາມຮູ້ວິທີຕັ້ງຊື່ໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ ແລະ ຕັ້ງຊື່ແບບໃດໃຫ້ກັບພວກມັນ? ນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ
ແມ່ນຫຍັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ອາດາມເມື່ອພຣະອົງຊົງສ້າງລາວ. ຄວາມຈິງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ປະທານຄວາມສະຫຼາດຂອງພຣະອົງໃສ່ໃນຕົວພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນປະເດັນສຳຄັນ, ເພາະສະນັ້ນຈົ່ງຕັ້ງໃຈຟັງໃຫ້ດີ. ຍັງມີປະເດັນສຳຄັນອື່ນອີກທີ່ພວກເຈົ້າຄວນທຳຄວາມເຂົ້າໃຈ:
ຫຼັງຈາກທີ່ອາດາມຕັ້ງຊື່ໃຫ້ສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ,
ຊື່ເຫຼົ່ານີ້ກໍໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນຄຳສັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າເຖິງເລື່ອງນີ້? ຍ້ອນວ່າ ເລື່ອງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ແມ່ນປະເດັນທີ່ເຮົາຕ້ອງອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມຢ່າງລະອຽດ.

ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ມອບລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ປະທານຄວາມສະຫຼາດບາງປະການຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ,
ປະທານຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດ,

ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເຮັດຫຍັງບາງຢ່າງໄດ້ຢ່າງອິດສະຫຼະ ແລະ ສາມາດຄິດດ້ວຍຕົນເອງ. ຖ້າສິ່ງທີ່ມະນຸດຄິດອອກ ແລະ ເຮັດນັ້ນດີໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຍອມຮັບມັນ ແລະ ບໍ່ແຊກແຊງ. ຖ້າສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດນັ້ນຖືກຕ້ອງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ອຍມັນໄວ້. ດັ່ງນັ້ນ, ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ "ບໍ່ວ່າອາດາມຈະເອີ້ນຊື່ສັດທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງໃດກໍຕາມ ຕໍ່ມາຊື່ນັ້ນກໍເປັນຊື່ຂອງສັດເຫຼົ່ານັ້ນ" ແມ່ນຊີ້ເຖິງຫຍັງ? ມັນຊີ້ເຖິງພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມັນບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະປ່ຽນຊື່ໃຫ້ແກ່ສັດຕ່າງໆທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ. ບໍ່ວ່າອາດາມຕັ້ງຊື່ໃດໃຫ້ສັດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເວົ້າວ່າ "ໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ" ເພື່ອເປັນການຢືນຢັນຊື່ຂອງສັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນໃດໆໃນເລື່ອງນີ້ບໍ? ບໍ່, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງຢ່າງແນ່ນອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈາກເລື່ອງນີ້ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຫຍັງແດ່? ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມສະຫຼາດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ມະນຸດໃຊ້ຄວາມສະຫຼາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເພື່ອເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ.

ຖ້າສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດນັ້ນດີໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍຖືກຢືນຢັນ, ຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ມີການພິພາກສາ ຫຼື ການວິພາກວິຈານໃດໆ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄົນໃດ, ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຊາຕານສາມາດເຮັດໄດ້. ພວກເຈົ້າເຫັນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນນີ້ບໍ? ມະນຸດ, ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ ຫຼື ຊາຕານຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃນນາມຂອງພວກເຂົາຢູ່ກ້ອງດັງຂອງຕົນເອງ ບໍ? ແນ່ນອນວ່າບໍ່! ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອຕໍາແໜ່ງນີ້ກັບຄົນອື່ນ ຫຼື ກັບອໍານາດອື່ນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພວກເຂົາບໍ? ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາຈະສູ້! ຖ້າແມ່ນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ ຫຼື ຊາຕານທີ່ຢູ່ກັບອາດາມໃນເວລານັ້ນ, ພວກເຂົາຄົງຈະປະຕິເສດສິ່ງທີ່ອາດາມກໍາລັງເຮັດຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ.

ເພື່ອພິສູດວ່າພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄິດຢ່າງອິດສະຫຼະ ແລະ ມີຄວາມຄິດທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາຈະປະຕິເສດທຸກສິ່ງທີ່ອາດາມເຮັດຢ່າງແນ່ນອນ: "ເຈົ້າຢາກເອີ້ນມັນແບບນີ້ບໍ? ຂ້ອຍຈະບໍ່ເອີ້ນມັນແບບນີ້, ແຕ່ຂ້ອຍຈະເອີ້ນມັນແບບນັ້ນ; ເຈົ້າເອີ້ນມັນວ່າທອມ ແຕ່ຂ້ອຍຈະເອີ້ນມັນວ່າ ແຮຣີ. ຂ້ອຍຕ້ອງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຂ້ອຍສະຫຼາດພຽງໃດ". ນີ້ແມ່ນທໍາມະຊາດແບບໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນການອວດດີບໍ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າເດ? ພຣະອົງມີອຸປະນິໄສແບບນັ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າມີຂໍ້ຂັດຂ້ອງທີ່ຜິດປົກກະຕິຕໍ່ສິ່ງທີ່ອາດາມເຮັດບໍ? ຄໍາຕອບແມ່ນຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວ ວ່າບໍ່! ທຸກອຸປະນິໄສທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອອກມາ, ບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງ, ການໂອ້ອວດ ຫຼື ຄວາມພໍໃຈໃນຕົວເອງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ. ມັນຊັດເຈນໃນນີ້ຫຼາຍ. ນີ້ອາດຈະປາກົດວ່າ ມັນເປັນປະເດັນເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຫົວໃຈເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຫັນການສະແດງອອກ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ?

ພວກເຈົ້າເຫັນດີກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຫາກໍອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຟັງບໍ? ຕໍ່ກັບການກະທຳຂອງອາດາມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະກາດຢ່າງກ້ອງກັງວານວ່າ "ເຈົ້າເຮັດໄດ້ດີຫຼາຍ, ເຈົ້າເຮັດຖືກຕ້ອງແລ້ວ ແລະ ເຮົາກໍເຫັນດີນໍາ!" ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເຫັນດີ, ຍົກຍ້ອງ ແລະ ຊື່ນຊົມໃນສິ່ງທີ່ອາດາມເຮັດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທຳອິດ ນັບຕັ້ງແຕ່ການຊົງສ້າງ ທີ່ມະນຸດໄດ້ເຮັດເພື່ອພຣະເຈົ້າຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງ.

ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດແທນພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ເກີດຈາກສະຕິປັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ເປັນສິ່ງທີ່ເປັນບວກ.

ສິ່ງທີ່ອາດາມເຮັດໃນເວລານັ້ນແມ່ນການສະແດງອອກຄັ້ງທຳອິດເຖິງຄວາມຫຼັກແຫຼມຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດ. ຈາກມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມັນເປັນການສະແດງອອກທີ່ດີ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຢາກບອກພວກເຈົ້າໃນນີ້ກໍຄື

ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການມອບບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນໃຫ້ກັບມຸນຸດ, ປະທານຄວາມສະຫຼາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຂົາ

ເພື່ອວ່າມວນມະນຸດຈະໄດ້ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ປະຈັກພະຍານຕໍ່ພຣະອົງ.

ການທີ່ສິ່ງມີຊີວິດດັ່ງກ່າວປະຕິບັດໃນນາມຂອງພຣະອົງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກເຫັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 25)

ພຣະເຈົ້າເຮັດເສື້ອຂົນສັດໃຫ້ອາດາມ ແລະ ເອວາ

ແລະ ອາດາມເອີ້ນເມຍຂອງລາວວ່າ ເອວາ ເພາະວ່ານາງເປັນແມ່ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ພ້ອມນັ້ນ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຍັງໄດ້ເຮັດເສື້ອຂົນສັດໃຫ້ກັບອາດາມ ແລະ ເມຍຂອງລາວ ແລະ ນຸ່ງໃຫ້ພວກເຂົາ. (ປະຖົມມະການ 3:20-21).

"ພ້ອມນັ້ນ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຍັງໄດ້ເຮັດເສື້ອຂົນສັດໃຫ້ກັບອາດາມ ແລະ ເມຍຂອງລາວ ແລະ ນຸ່ງໃຫ້ພວກເຂົາ". ໃນສາກນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າມີບົດບາດຫຍັງເມື່ອພຣະອົງຢູ່ກັບອາດາມ ແລະ ເອວາ? ພຣະເຈົ້າສະແດງຕົວໃນຮູບແບບໃດໃນໂລກນີ້ທີ່ມີພຽງແຕ່ມະນຸດສອງຄົນເທົ່ານັ້ນ? ພຣະອົງສະແດງຕົວໃນບົດບາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຈາກຮ່ອງກົງ, ກາລຸນາຊ່ວຍຕອບແດ່. (ໃນບົດບາດຂອງພໍ່ແມ່). ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຈາກເກົາຫຼີໃຕ້, ພວກເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວໃນບົດບາດແບບໃດ? (ຫົວໜ້າຄອບຄົວ). ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຈາກໄຕ້ຫວັນ, ພວກເຈົ້າຄິດວ່າແນວໃດ? (ບົດບາດຂອງບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ, ບົດບາດຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວ). ພວກເຈົ້າບາງຄົນຄິດວ່າພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວເປັນສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ, ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວເປັນຫົວໜ້າຄອບຄົວ ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ

ເປັນພໍ່ແມ່ນ. ທັງໝົດນີ້ເໝາະສົມຫຼາຍ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງສື່ບໍ? ພຣະເຈົ້າສ້າງສອງຄົນນີ້ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາດັ່ງມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງຄອບຄົວດຽວ, ພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຍງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດູແລຄວາມຕ້ອງການດ້ານອາຫານ, ເສື້ອຜ້າ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສຂອງພວກເຂົາ. ໃນນີ້, ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວເປັນພໍ່ແມ່ຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້, ມະນຸດບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງພຽງໃດ; ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະອົງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນບໍ່ເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາເຫັນແມ່ນຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຫ່ວງໃຍທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ການດູແລຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ. ທັດສະນະ ແລະ ວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ອາດາມ ແລະ ເອວານັ້ນແມ່ນຄືກັນກັບວິທີທີ່ພໍ່ແມ່ສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍຕໍ່ລູກໆຂອງພວກເຂົາ. ມັນຄືກັນກັບວິທີທີ່ພໍ່ແມ່ຮັກ, ເບິ່ງແຍງ ແລະ ດູແລລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງຕົນເອງ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ເປັນຈິງ, ເປັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້. ແທນທີ່ຈະຍົກພຣະອົງເອງຂຶ້ນສູ່ຕຳແໜ່ງທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໜັງສັດເພື່ອເຮັດເປັນເສື້ອຜ້າໃຫ້ມະນຸດດ້ວຍຕົວເອງ. ມັນບໍ່ສຳຄັນ ວ່າເສື້ອຂົນສັດນີ້ຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອປົກປິດຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເພື່ອປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກອາກາດໜາວເຢັນ. ສິ່ງສຳຄັນຄືເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ໃຊ້ປົກປິດຮ່າງກາຍມະນຸດນີ້ຖືກເຮັດຂຶ້ນເປັນການສ່ວນຕົວໂດຍພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ. ແທນທີ່ຈະເນລະມິດໃຫ້ເກີດມີເສື້ອຜ້າ ຫຼື ໃຊ້ວິທີທີ່ໜ້າອັດສະຈັນອື່ນໆທີ່ຜູ້ຄົນອາດຈິນຕະນາການວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດ, ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ມະນຸດຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ. ນີ້ອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ບາງຄົນອາດຈະເຖິງຂັ້ນ ຄິດວ່າ ສິ່ງນີ້ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະກ່າວເຖິງ, ແຕ່ມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄວາມຄິດທີ່ເລື່ອນລອຍກ່ຽວກັບພຣະອົງ ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງ, ເຫັນຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະອົງ. ມັນເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ອວດດີຢ່າງເຫຼືອອົດ ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າພວກເຂົາສູງສົ່ງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຕ້ອງກົ້ມຫົວຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມອັບອາຍຕໍ່ໜ້າຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນນີ້, ຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນເຫັນວ່າພຣະອົງໜ້າຮັກພຽງໃດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າ “ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່”, ພຣະເຈົ້າ “ຜູ້ໜ້າຮັກ” ແລະ ພຣະເຈົ້າ “ຜູ້ມີອຳນາດໃນທຸກຢ່າງ” ທີ່ຄົນຍຶດຖືຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ ແລະ ໜ້າກຽດ, ແຕກເປັນເສດສ່ວນເມື່ອເວລາເພາະພຽງເລັກນ້ອຍ. ເມື່ອເຈົ້າເຫັນຂໍ້ນີ້ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,

ເຈົ້າດູຖູກພຣະເຈົ້າຍ້ອນວ່າພຣະອົງເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ? ບາງຄົນອາດຈະດູຖູກ, ແຕ່ຄົນອື່ນອາດຈະມີປະຕິກິລິຍາກົງກັນຂ້າມ. ພວກເຂົາຈະຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈິງໃຈ ແລະ ໜ້າຮັກ ແລະ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ດົນໃຈພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍິ່ງພວກເຂົາເຫັນດ້ານແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າການມີຢູ່ຈິງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ, ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງຢືນຄຽງຂ້າງພວກເຂົາຢູ່ທຸກເວລາ.

ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາກັບມາສົນທະນາກັນໃນເລື່ອງປັດຈຸບັນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າສາມາດກະທຳສິ່ງເລັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນໃນຕອນຕົ້ນ, ແມ່ນແຕ່ສິ່ງທີ່ຄົນອາດຈະບໍ່ກ້າຄິດ ຫຼື ຄາດຫວັງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າສາມາດກະທຳສິ່ງດັ່ງກ່າວໃຫ້ກັບຄົນປັດຈຸບັນນີ້ໄດ້ບໍ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ໄດ້!" ແລ້ວນັ້ນຍ້ອນຫຍັງ? ຍ້ອນວ່າທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກປອມແປງ ແລະ ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຖືກປອມແປງເຊັ່ນກັນ. ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ຖືກແຕ່ງເຕີມໂດຍຄົນອື່ນ, ແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ປ່ຽນແປງຕາມການເວລາ, ສະຖານທີ່ ແລະ ຍຸກສະໄໝ. ຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຖືກນຳອອກມາໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງໂດຍການເຮັດບາງສິ່ງທີ່ຄົນຄິດວ່າມັນບໍ່ໂດດເດັ່ນ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນເທົ່ານັ້ນ, ບາງສິ່ງທີ່ເລັກນ້ອຍຫຼາຍເຊິ່ງຄົນອາດບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າພຣະອົງຈະເຄີຍເຮັດມັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕີເຮັດ. ບໍ່ມີການເວົ້າເກີນຄວາມຈິງ, ບໍ່ປອມຕົວ, ບໍ່ອວດໂອ້ ຫຼື ທະນົງຕົວໃນອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍອວດອ້າງ, ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງສະແດງຄວາມຮັກ, ຄວາມຫ່ວງໃຍ, ເບິ່ງແຍງ ແລະ ນຳພາມະນຸດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈ. ບໍ່ວ່າຄົນຈະເຫັນຄຸນຄ່າ, ຮູ້ສຶກ ຫຼື ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳໜ້ອຍພຽງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະເຮັດມັນຢູ່ດີ.

ການຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີທາດແທ້ເຊັ່ນນັ້ນຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງບໍ? ມັນຈະມີອິດທິພົນຕໍ່ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາບໍ? ເຮົາຫວັງວ່າເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈດ້ານແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຮັກ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດຫຼາຍຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສາມາດທີ່ຈະມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ລົບລ້າງຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ຄວາມຄາດເດົາກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອມະນຸດຢ່າງງຽບໆ, ເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງງຽບໆຜ່ານຄວາມຈິງໃຈ, ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຢ້ານກົວ ຫຼື ຄວາມເສຍໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ,

ທັງບໍ່ເຄີຍຕ້ອງການໃຫ້ໃຜມາຕອບແທນພຣະອົງໃນທາງໃດ ຫຼື ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງໃດໜຶ່ງຈາກມະນຸດ.
ຈຸດປະສົງດຽວໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນເພື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຈາກມວນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 26)

ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍໂລກດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ແນະນຳໂນອາໃຫ້ສ້າງເຮືອສຳເພົາ

ນີ້ແມ່ນລຸ້ນຂອງໂນອາ, ໂນອາເປັນຊາຍທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ສົມບູນໃນລຸ້ນຂອງລາວ ແລະ ໂນອາເດີນຕາມພຣະເຈົ້າ. ໂນອາມີລູກຊາຍສາມຄົນ ເຊມ, ຮາມ ແລະ ຢາເຟດ. ແຜ່ນດິນໂລກເສື່ອມຊາມຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມວຸ້ນວາຍ. ພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຫັນວ່າ ມັນເສື່ອມຊາມ;
ຍ້ອນເນື້ອໜັງທັງໝົດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົນທາງຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເສື່ອມໂຊມ.
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກັບໂນອາວ່າ ການສິ້ນສຸດຂອງເນື້ອໜັງທັງໝົດແມ່ນໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາແລ້ວ; ຍ້ອນແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາພ້ອມກັບແຜ່ນດິນໂລກ. ເຈົ້າຈົ່ງສ້າງເຮືອໃຫຍ່ຈາກໄມ້ໂກເຟີ ເຈົ້າຕ້ອງສ້າງເຮືອນັ້ນໃຫ້ມີຫຼາຍຫ້ອງ ແລະ ທາຂີ້ຊີໃສ່ພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ. (ປະຖົມມະການ 6:9-14).

ແຕ່ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ເມຍຂອງເຈົ້າ, ເມຍຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີເນື້ອໜັງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດ, ເຈົ້າຈົ່ງນຳເອົາສັດສອງໂຕຈາກທຸກໆປະເພດເຂົ້າໃນເຮືອ ເພື່ອຮັກສາໃຫ້ພວກມັນຢູ່ລອດຄືກັບເຈົ້າ; ພວກມັນຕ້ອງເປັນໂຕຜູ້ ແລະ ໂຕແມ່. ສັດມີປີກຕາມປະເພດຂອງມັນ ແລະ ງົວຄວາຍຕາມປະເພດຂອງມັນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມປະເພດຂອງມັນ, ສັດສອງໂຕຈາກທຸກໆປະເພດຈະມາຫາເຈົ້າ ເພື່ອຮັກສາໃຫ້ພວກມັນມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງນຳອາຫານທຸກຢ່າງທີ່ກິນໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮອບຮວມມັນໄວ້ກັບເຈົ້າ, ມັນຈະເປັນອາຫານສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບພວກມັນ. ສະນັ້ນ ໂນອາກໍໄດ້ເຮັດຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບລາວ. (ປະຖົມມະການ 6:18-22).

ບັດນີ້ ຫຼັງຈາກອ່ານຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈໂດຍລວມວ່າໃຜຄືໂນອາບໍ? ໂນອາເປັນຄົນແບບໃດ? ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບແມ່ນ: "ໂນອາເປັນຊາຍທີ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ສົມບູນໃນລຸ້ນຂອງລາວ". ອີງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນຍຸກໃໝ່, "ຄົນທ່ຽງທຳ" ແມ່ນຄົນແບບໃດໃນສະໄໝນັ້ນ? ຄົນທ່ຽງທຳຄວນເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບ.

ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າຄົນທີ່ສົມບູນແບບນີ້ສົມບູນແບບໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ຫຼື ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ? ຄົນທີ່ສົມບູນແບບນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ. ນີ້ມັນແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ! ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດຕາບອດ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ແນມເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງມວນ ແລະ ທຸກຄົນ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ວ່າໂນອາເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບ. ເພາະສະນັ້ນ, ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມແມ່ນເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນຫາໂນອາແລ້ວ.

ການເອີ້ນເຖິງໂນອານັ້ນແມ່ນເປັນພຽງເລື່ອງທຳມະດາ, ແຕ່ປະເດັນສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງ ນັ້ນກໍຄື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໃນບົດບັນທຶກນີ້ ແມ່ນບໍ່ທຳມະດາ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈດ້ານຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈປະເພດຂອງຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະເອີ້ນຫາ ແລະ ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສ, ຄວາມປະສົງ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຜ່ານສິ່ງນີ້. ນີ້ແມ່ນສຳຄັນ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຄົນນີ້ແມ່ນຄົນແບບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນຫາ? ນີ້ຕ້ອງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງໄດ້. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ນີ້ກໍຍັງແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບ, ເປັນຄົນທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຖືວ່າມັນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໜ້າທີ່ງພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ. ແລ້ວຄົນງນີ້ຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່. ໃນເວລານັ້ນ, ໂນອາບໍ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າພໍສໍ່າໃດ. ເພາະສະນັ້ນ, ໂນອາມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນມັນຖືກບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນນີ້ວ່າ ໂນອາຍ່າງກັບພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຄຳຕອບແມ່ນແນ່ນອນວ່າ ບໍ! ຍ້ອນວ່າໃນວັນເວລານັ້ນ, ມີພຽງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາທ່າມກາງຄົນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໃນການເວົ້າ ແລະ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ແຕ່ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະອົງ. ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດໜ້າຕໍ່ໜ້າ. ໃນພຣະຄຳພີພາກນີ້, ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ແມ່ນສິ່ງທີ່ໂນອາຕ້ອງເຮັດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ລາວ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນນີ້ແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ທີ່ຖືກສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າ? ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນໄດ້ຖືກວາງແຜນໄວ້ຢ່າງຄັກແນ່. ເມື່ອພຣະອົງເຫັນສິ່ງໜຶ່ງ ຫຼື

ສະຖານະການໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງກໍຈະມີມາດຕະຖານເພື່ອວັດແທກມັນ ແລະ ມາດຕະຖານນີ້ກໍານົດວ່າພຣະອົງຈະດໍາເນີນແຜນການເພື່ອຈັດການກັບມັນ ຫຼື ຕ້ອງໃຊ້ວິທີໃດໃນການຈັດການກັບສິ່ງນີ້ ຫຼື ສະຖານະການນີ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເສີຍເມີຍ ຫຼື ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ທຸກສິ່ງ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ມັນກົງກັນຂ້າມທັງໝົດ. ມີຂໍ້ໜຶ່ງຢູ່ໃນນີ້ທີ່ບອກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ໂນອາ: "ການສິ້ນສຸດຂອງເນື້ອໜັງທັງໝົດແມ່ນໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາແລ້ວ; ຍ້ອນແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຈະທໍາລາຍພວກເຂົາພ້ອມກັບແຜ່ນດິນໂລກ". ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້, ພຣະອົງໝາຍເຖິງພຣະອົງຈະທໍາລາຍສະເພາະແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນບໍ? ບໍ່! ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າພຣະອົງຈະທໍາລາຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດຈາກເນື້ອໜັງ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການງທໍາລາຍລ້າງ? ມີອີກການເປີດເຜີຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນນີ້; ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ຕໍ່ຄວາມສົກກະປົກ, ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເນື້ອໜັງທັງປວງນັ້ນມີຂໍ້ຈໍາກັດ. ຂໍ້ຈໍາກັດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຫັນວ່າ ມັນເສື່ອມຊາມ; ຍ້ອນເນື້ອໜັງທັງໝົດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົນທາງຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເສື່ອມໂຊມ". ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ "ເນື້ອໜັງທັງໝົດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົນທາງຂອງເຂົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເສື່ອມໂຊມ" ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ລວມເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຮ້ອງຫາຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍຈູດຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຫາພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຮັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄໍາເວົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ສິ່ງນັ້ນມາຮອດສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງໄດ້ທໍາລາຍພວກເຂົາ. ນັ້ນແມ່ນຂໍ້ຈໍາກັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າອົດທົນກັບມະນຸດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງທັງໝົດຈົນເຖິງຂັ້ນໃດ? ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ທຸກຄົນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອທີ່ບໍ່ຍ່າງຢູ່ເທິງເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ເສື່ອມຊາມດ້ວຍຄຸນນະທໍາ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ເມື່ອບໍ່ມີໃຜເຊື່ອໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກສໍາລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າໂລກຖືກປົກຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າສາມາດນໍາເອົາແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງມາສູ່ຄົນ. ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ມະນຸດກຽດຊັງການດໍາລົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າດໍາລົງຢູ່. ເມື່ອຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດມາເຖິງຈຸດນີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດທົນມັນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ແມ່ນຫຍັງຈະແທນທີ່ມັນ? ແມ່ນການມາຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນັ້ນບໍ່ແມ່ນການເປີດເຜີຍບາງສ່ວນກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ, ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ເປັນຜູ້ຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?
ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສົມບູນແບບໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນຍຸກນີ້ ຄວາມປະພຶດຂອງເນື້ອໜັງທັງໝົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນເສື່ອມຊາມຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນທຸກມື້ນີ້ ແລະ ຍຸກນີ້, ທຸກຄົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງທັງໝົດ, ນອກຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ກຳລັງທ້າທາຍຂີດຈຳກັດຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ?
ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນດ້ວຍຕາ ແລະ ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າປະສົບດ້ວຍຕົນເອງທຸກໆມື້ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງບໍ? ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂລກດັ່ງກ່າວ, ຍຸກດັ່ງກ່າວບໍ່ຄວນຈົບລົງບໍ?
ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເປັນມາຂອງຍຸກປັດຈຸບັນແຕກຕ່າງກັບຄວາມເປັນມາຂອງຍຸກໂນອາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດນັ້ນຍັງຄືເກົ່າ. ພຣະເຈົ້າສາມາດອົດທົນໄດ້ກໍຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ໃນແງ່ຂອງສະຖານະການ ແລະ ສະພາບການ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ໂລກໜ່ວຍນີ້ຄວນຖືກທຳລາຍໄປດົນແລ້ວ. ສະຖານະການຫ່າງໄກຫຼາຍຈາກຕອນທີ່ໂລກຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ.
ແຕ່ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງ? ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ບາງທີ ມັນຄືສິ່ງທີ່ບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດສາມາດຮູ້ຄຸນຄ່າມັນໄດ້.

ເມື່ອພຣະອົງທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ, ພຣະເຈົ້າສາມາດເອີ້ນຫາໂນອາເພື່ອສ້າງເຮືອສຳເພົາ ແລະ ກະກຽມວຽກງານບາງຢ່າງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາຊາຍຄົນໜຶ່ງຄື ໂນອາໃຫ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ແຕ່ໃນຍຸກປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີໃຜໃຫ້ເອີ້ນຫາ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແນວນັ້ນ? ທຸກຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນນີ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ເຫດຜົນເປັນຢ່າງດີ. ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາສະກົດມັນອອກມາບໍ? ການເວົ້າມັນອອກມາດັ່ງໆອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເສຍໜ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເສຍໃຈ. ບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ: “ເຖິງແມ່ນວ່າພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຄົນຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນສົມບູນແບບໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງສັ່ງໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຮັດບາງສິ່ງ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຍັງຈະສາມາດເຮັດມັນໄດ້. ເມື່ອກ່ອນ, ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າໄພພິບັດກຳລັງມາ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ເລີ່ມກະກຽມອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງຂອງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບໄພພິບັດ. ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດນີ້ໄດ້ສຳເລັດລົງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ແມ່ນພວກຂ້ານ້ອຍກຳກັງຮ່ວມມືກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ?
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍເຮັດບໍ່ສາມາດສົມທຽບກັບສິ່ງທີ່ໂນອາເຮັດໄດ້ບໍ?

ສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍເຮັດບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງບໍ?
ບໍ່ແມ່ນພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ?
ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຍ້ອນພວກຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສັດທາໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍັງໂສກເສົ້າຢູ່? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າພຣະອົງບໍ່ມີໃຜໃຫ້ເອີ້ນຫາ?" ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງບໍລະຫ່ວາງການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂນອາ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງ? (ການກະກຽມອາຫານສຳລັບໄພພິບັດໃນມື້ນີ້ແມ່ນເປັນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເອງ).
(ການກະທຳຂອງພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດນັບເປັນ "ຄົນຊອບທຳ" ໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ໂນອາເປັນຄົນຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ). ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າກໍບໍ່ໄດ້ໄກເກີນໄປ. ສິ່ງທີ່ໂນອາເຮັດນັ້ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍກັບສິ່ງທີ່ຄົນກຳລັງເຮັດຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.
ເມື່ອໂນອາເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ອອກຄຳສັ່ງເພິ່ນ ແລະ ແນະນຳລາວໃຫ້ເຮັດບາງສິ່ງໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍຫຼາຍປານໃດ, ໂນອາໄດ້ລົງມືເຮັດມັນ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຄົ້ນຫາຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈອອກມາແຕ່ຢ່າງໃດ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ລົງມືເຮັດຕາມດ້ວຍຫົວໃຈອັນບໍລິສຸດ ແລະ ລຽບງ່າຍ. ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ນເຮັດ, ເພິ່ນກໍເຮັດ, ການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນເຮັດ.
ນັ້ນແມ່ນວິທີທີ່ເພິ່ນຈັດການກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ ຢ່າງລຽບງ່າຍ. ທາດແທ້ຂອງເພິ່ນ, ທາດແທ້ແຫ່ງການກະທຳຂອງເພິ່ນແມ່ນຄວາມເຊື່ອຟັງ, ບໍ່ຄາດເດົາ, ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ຄິດເຖິງຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນເອງ ຫຼື ຜົນໄດ້ ແລະ ຜົນເສຍຂອງເພິ່ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າພຣະອົງຈະທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ, ໂນອາບໍ່ໄດ້ຖາມວ່າເມື່ອໃດ ຫຼື ຖາມວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ, ແນ່ນອນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງຈະທຳລາຍໂລກແນວໃດ.
ເພິ່ນພຽງແຕ່ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າແນະນຳ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມັນຖືກສ້າງດ້ວຍວິທີໃດ ແລະ ສ້າງດ້ວຍຫຍັງ, ເພິ່ນກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍ ແລະ ຍັງໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດທັນທີ. ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍທັດສະນະທີ່ຢາກເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ.
ເພິ່ນໄດ້ເຮັດມັນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຕົວເອງຫຼີກເວັ້ນໄພພິບັດບໍ? ບໍ່. ເພິ່ນໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າບໍວ່າມັນຍັງອີກດົນປານໃດກ່ອນທີ່ໂລກຈະຖືກທຳລາຍ? ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖາມ. ເພິ່ນໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເພິ່ນຮູ້ບໍວ່າມັນຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດໃນການສ້າງເຮືອສຳເພົາ? ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ເຊື່ອຟັງ, ຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ. ຄົນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ່ຄືກັນ: ທັນທີທີ່ມີຂໍ້ມູນເລັກນ້ອຍຮົ່ວໄຫຼຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ທັນທີທີ່ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງສຽງລົມພັດໃບໄມ້, ພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມປະຕິບັດທັນທີ, ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງ ແລະ

ຈ່າຍລາຄາເທົ່າໃດກໍຕາມ ເພື່ອກະກຽມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະກິນ, ດື່ມ ແລະ ໃຊ້ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ, ເຖິງຂັ້ນວາງແຜນເສັ້ນທາງການຫຼົບໜີຂອງພວກເຂົາເມື່ອເກີດໄພພິບັດ. ສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຍິ່ງກວ່ານັ້ນກໍຄື: ໃນເວລາສຳຄັນນີ້, ສະໝອງຂອງມະນຸດນັ້ນໄວຫຼາຍໃນ "ການເຮັດວຽກໃຫ້ສຳເລັດ". ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃດໆ, ມະນຸດກໍສາມາດວາງແຜນສຳລັບທຸກສິ່ງຢ່າງເໝາະສົມ. ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຄຳວ່າ "ສົມບູນແບບ" ເພື່ອບັນລະຍາຍແຜນດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້. ສ່ວນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ, ບໍ່ມີໃຜສົນໃຈ ແລະ ບໍ່ມີໃຜພະຍາຍາມທີ່ຈະເຫັນຄຸນຄ່າມັນ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດລະຫວ່າງຄົນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ໂນອາບໍ?

ບົດບັນທຶກໃນເລື່ອງຂອງໂນອານີ້, ພວກເຈົ້າເຫັນອຸປະນິໄສສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ມີຂໍ້ຈຳກັດໃນຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງ. ເມື່ອພຣະອົງເຖິງຂີດຈຳກັດນັ້ນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຈະເລີ່ມການຄຸ້ມຄອງໃໝ່ ແລະ ແຜນການໃໝ່ຂອງພຣະອົງ, ເລີ່ມເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດ, ເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສດ້ານອື່ນໆຂອງພຣະອົງ. ການກະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຕ້ອງບໍ່ຖືກມະນຸດເຮັດຜິດ ຫຼື ພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍສິດອຳນາດ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງສາມາດທຳລາຍມວນມະນຸດໄດ້. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດ ຫຼື ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ມະນຸດແບບນີ້ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ເມື່ອມວນມະນຸດທັງໝົດຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ເມື່ອບໍ່ມີໃຜທີ່ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ທົ່ວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ມວນມະນຸດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຈະປະຕິບັດແຜນການຂອງພຣະອົງເພື່ອທຳລາຍມະນຸດຊາດປະເພດນີ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆເລີຍ. ການກະທຳດັ່ງກ່າວຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຜົນສະທ້ອນທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ຜົນສະທ້ອນທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງແບກຫາບ. ນີ້ບໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນບໍວ່າ ໃນຍຸກປັດຈຸບັນນີ້ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດລໍຖ້າໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ ແລະ ຊ່ວຍຄົນທີ່ພຣະອົງຢາກຊ່ວຍໃຫ້ລອດບໍ? ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້,

ພຣະເຈົ້າສົນໃຈຫຍັງຫຼາຍທີ່ສຸດ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ຫຼື ບັນດາຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງແນວໃດ ຫຼື ວິທີການທີ່ມະນຸດກ່າວຮ້າຍພຣະອົງ. ພຣະອົງພຽງສົນໃຈວ່າຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ, ເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່, ວ່າພວກເຂົາຄູ່ຄວນກັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່. ສຳລັບຄົນອື່ນໆນອກຈາກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ລົງໂທດພວກເຂົາເປັນບາງໂອກາດເພື່ອສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງ: ສູນາມິ, ແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ພູເຂົາໄຟລະເບີດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ປົກປ້ອງ ແລະ ເບິ່ງແຍງບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະອົງຢ່າງແຮງກ້າ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດັ່ງນີ້: ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ພຣະອົງສາມາດມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນທີ່ສຸດຕໍ່ຄົນທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ພຣະອົງສາມາດລໍຖ້າພວກເຂົາໄດ້ດົນເທົ່າທີ່ພຣະອົງຈະຖ້າໄດ້; ສ່ວນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າກໍກຽດຊັງ ແລະ ລັງກຽດຄົນປະເພດຊາຕານຢ່າງແຮງ ພວກທີ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ສົນໃຈຄົນປະເພດຊາຕານເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ນະມັດສະການພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຍັງກຽດຊັງພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມອົດທົນກັບພວກເຂົາຢູ່ໃນໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳນົດຈຸດຈົບຂອງຄົນປະເພດຊາຕານເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງກໍຍັງລໍຖ້າການມາເຖິງຂັ້ນຕອນແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 27)

ການໃຫ້ພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂນອາຫຼັງຈາກນ້ຳຖ້ວມ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນໂນອາ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ ຈົ່ງເກີດລູກຫຼານຫຼາຍໆ ແລະ ເພີ່ມຄູນທະວີ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ຄວາມຢຳເກງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວເຈົ້າຈົ່ງມີຢູ່ໃນສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກທຸກໂຕ ແລະ ໃນສັດມີປີກທຸກໂຕເທິງອາກາດ, ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເໜັງຕີງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປາທຸກໂຕທີ່ຢູ່ໃນທະເລ, ພວກມັນໄດ້ຖືກມອບໄວ້ໃນກຳມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ທຸກໆສິ່ງທີ່ເລືອຄານເຊິ່ງມີຊີວິດຈະເປັນອາຫານໃຫ້ກັບເຈົ້າ; ແມ່ນແຕ່ພືດຜັກສີຂຽວທຸກຊະນິດທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນເນື້ອໜັງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີເລືອດຈາກສິ່ງນັ້ນ. ແນ່ນອນ ເຮົາຈະລົງໂທດທຸກຄົນທີ່ເອົາເລືອດແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ; ເຮົາຈະທຳລາຍສັດທຸກຊະນິດ ແລະ ລົງໂທດມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຂ້າເຈົ້າ, ເຮົາຈະລົງໂທດທຸກຄົນທີ່ຂ້າອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນເອງ.

ໃຜກໍຕາມທີ່ຫຼັ່ງເລືອດຂອງຄົນອື່ນ ເລືອດຂອງຄົນນັ້ນກໍຈະຖືກຫຼັ່ງເຊັ່ນກັນ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດໃນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. (ປະຖົມມະການ 9:1-6)

ຫຼັງຈາກທີ່ໂນອາຮັບເອົາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສ້າງເຮືອສຳເພົາ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຜ່ານການເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນ້ຳຖ້ວມໂລກ. ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນທັງແປດຄົນລອດຊີວິດ. ນອກຈາກຄອບຄົວຂອງໂນອາທັງແປດຄົນແລ້ວ, ມວນມະນຸດທັງໝົດໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຖືກທຳລາຍດ້ວຍ. ສຳລັບໂນອາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພອນ ແລະ ກ່າວບາງສິ່ງກັບເພິ່ນແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ພຣະອົງຍັງໄດ້ປະທານພອນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເພິ່ນອີກດ້ວຍ. ນີ້ແມ່ນພອນ ແລະ ຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບບາງຄົນທີ່ສາມາດຟັງພຣະອົງ ແລະ ຍອມຮັບຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍັງແມ່ນວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານລາງວັນໃຫ້ຄົນອີກດ້ວຍ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ບໍ່ວ່າໂນອາເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບ ຫຼື ເປັນຄົນຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ, ສະຫຼຸບກໍຄື ໂນອາ ແລະ ລູກຊາຍທັງສາມຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດອີງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄື ພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາມະນຸດ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆໄວ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ໂລກຖືກທຳລາຍດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ, ໄດ້ມີສ່ວນປະກອບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ບາດກ້າວຕໍ່ໄປແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນເພິ່ນ. ບາງເທື່ອ ສຳລັບຄົນໃນປັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ໂນອາເຮັດອາດຈະບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ຈະກ່າວເຖິງຊ້ຳ. ບາງຄົນອາດເຖິງກັບຄິດວ່າ: ໂນອາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈເພື່ອຊ່ວຍເພິ່ນໃຫ້ລອດພົ້ນຢູ່ແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງຖືກຊ່ວຍຢ່າງແນ່ນອນ. ຄວາມຢູ່ລອດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກຄວາມສຳເລັດຂອງເພິ່ນເອງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເກີດ, ຍ້ອນວ່າມະນຸດນັ້ນຂີ້ຄ້ານ. ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຄິດ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຄົນໆໜຶ່ງເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ຄົນບໍ່ສຳຄັນກໍຕາມ, ຕາບໃດທີ່ເຂົາສາມາດຟັງພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມອບໝາຍໃຫ້ ພ້ອມທັງສາມາດຮ່ວມມືໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງຈະສາມາດປະສົບຜົນສຳເລັດໄດ້ຢ່າງລາບລື່ນ, ແລ້ວການກະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍຄູ່ຄວນແກ່ການຈາລຶກຈາກພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຖະນຸຖະໜອມຄົນເຊັ່ນນັ້ນ ແລະ ພຣະອົງຮັກຫອມການກະທຳຂອງພວກເຂົາ

ພ້ອມຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນໂນອາ? ຍ້ອນວ່ານີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ການກະທຳ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງແບບນັ້ນຂອງມະນຸດ.

ກ່ຽວກັບຄຳອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂນອາ, ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າ: "ຖ້າມະນຸດຟັງຄວາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ພຣະເຈົ້າກໍຄວນອວຍພອນມະນຸດ. ບໍ່ແມ່ນເປັນແບບນັ້ນຢູ່ແລ້ວບໍ?" ພວກເຮົາເວົ້າແບບນັ້ນໄດ້ບໍ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: "ບໍ່". ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນັ້ນບໍ່ໄດ້? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: "ມະນຸດບໍ່ຄູ່ຄວນໄດ້ຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ". ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຖືກຕ້ອງທັງໝົດ. ຍ້ອນວ່າເມື່ອຄົນຍອມຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າມີມາດຕະຖານໃນການຕັດສິນ ວ່າການກະທຳຂອງພວກເຂົານັ້ນດີ ຫຼື ຊົ່ວ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ບໍ່, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດນັ້ນຖືກຕາມມາດຕະຖານ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສົນໃຈຄືຫົວໃຈຂອງຄົນ ບໍ່ແມ່ນການກະທຳພາຍນອກຂອງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນກໍລະນີທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນອວຍພອນບາງຄົນຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາເຮັດບາງສິ່ງ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຮັດມັນແນວໃດກໍຕາມ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທີ່ຜູ້ຄົນມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເບິ່ງຜົນຮັບສຸດທ້າຍຂອງສິ່ງຕ່າງໆ, ແຕ່ພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ ວ່າຫົວໃຈຂອງຄົນເປັນແນວໃດ ແລະ ທັດສະນະຂອງຄົນເປັນແນວໃດໃນຊ່ວງການພັດທະນາຂອງສິ່ງຕ່າງໆ, ພຣະອົງເບິ່ງວ່າ ມີການເຊື່ອຟັງ, ການພິຈາລະນາ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື ບໍ່. ໃນຍຸກນັ້ນ ໂນອາຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ? ມັນຫຼາຍເທົ່າກັບທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຫຼັກຄຳສອນໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ? ໃນດ້ານຄວາມຈິງເຊັ່ນວ່າ: ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຫົດນໍ້າ ແລະ ການລ້ຽງດູຫຼາຍເທົ່າກັບພວກເຈົ້າບໍ? ບໍ່, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບ! ແຕ່ມີຄວາມຈິງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ ນັ້ນກໍຄື: ໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກ, ຈິດໃຈ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເລິກຂອງຫົວໃຈຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເລື່ອນລອຍ ແລະ ຄຸມເຄືອຫຼາຍ. ເຈົ້າອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າຄົນສ່ວນໜຶ່ງມີທັດສະນະຄະຕິດ້ານລົບຕໍ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນໃຈຂອງໂນອາ ແລະ ຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເພິ່ນ, ການດຳລົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແນ່ນອນ ແລະ ນອກເໜືອຄວາມສົງໄສໃດໆ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນຈຶ່ງບໍລິສຸດ ແລະ ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດສອບໄດ້. ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນບໍລິສຸດ ແລະ ເປີດກວ້າງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ຕ້ອງການຄວາມຮູ້ຫຼາຍເກີນໄປກ່ຽວກັບຫຼັກຄຳສອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົວເອງປະຕິບັດຕາມພຣ

ະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ຕ້ອງການຄວາມຈິງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອພິສູດການດຳລົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອສາມາດຮັບເອົາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ເພື່ອສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ນເຮັດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນລະຫວ່າງໂນອາ ແລະ ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ມັນຍັງເປັນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄົນສົມບູນເປັນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄືຄົນແບບໂນອາ. ເພິ່ນແມ່ນປະເພດຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າສັນລະເສີນ ແລະ ຍັງເປັນປະເພດຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃດໆຈາກເລື່ອງນີ້ບໍ? ຜູ້ຄົນເບິ່ງຜູ້ຄົນຈາກພາຍນອກ, ສຳລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນເບິ່ງຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ໃຜມີສອງຈິດສອງໃຈ ຫຼື ສົງໄສໃນຕົວພຣະອົງ, ທັງບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນສົງໄສ ຫຼື ທົດສອບພຣະອົງໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ. ສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະຜະເຊີນໜ້າກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າອາດຈະໄດ້ເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໜ້າ ແຕ່ເນື່ອງຈາກມີບາງສິ່ງທີ່ຝັງເລິກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ການດຳລົງຢູ່ຂອງທາດແທ້ອັນເສື່ອມຊາມ ແລະ ທ່າທີເປັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນໄດ້ຖືກກີດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມັນຈຶ່ງຍາກຫຼາຍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຄືກັນກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ໂນອາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 28)

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຮຸ້ງກິນນໍ້າເພື່ອເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ

ແລະ ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຈະບໍ່ມີນໍ້າຖ້ວມທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກ. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາສ້າງລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເພື່ອຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຮົາໄດ້ສ້າງຮຸ້ງກິນນໍ້າໄວ້ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ມັນຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. (ປະຖົມມະການ 9:11-13).

ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງພຣະຄຳພີຂໍ້ນີ້ກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຮຸ້ງກິນນໍ້າເພື່ອເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ.

ຄົນສ່ວນຫຼາຍຮູ້ວ່າຮຸ້ງກິນນໍ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ ໄດ້ຍິນບາງເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຮຸ້ງກິນນໍ້າ. ສ່ວນເລື່ອງກ່ຽວກັບຮຸ້ງກິນນໍ້າໃນພຣະຄຳພີ, ບາງຄົນກໍເຊື່ອ ແລະ ບາງຄົນກໍຖືມັນເປັນຕຳນານ ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນກໍບໍ່ເຊື່ອມັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເຫດການທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ຽວກັບຮຸ້ງກິນນໍ້າແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເກີດຂຶ້ນໃນຂະບວນການແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫດການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະຄຳພີ. ບົດບັນທຶກເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າໃນເວລານັ້ນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນອາລົມໃດ ຫຼື ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວພວກມັນອອກມາ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ສະພາບຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເຫດການທັງໝົດນີ້ຖືກເປີດເຜີຍຢູ່ໃນລະຫວ່າງແຖວຂອງຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີ. ມັນເປັນຄືກັບວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງໃນຕອນນັ້ນກະໂດດອອກຈາກໜ້າເຈ້ຍຜ່ານແຕ່ລະຄຳເວົ້າ ແລະ ປະໂຫຍກແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນຄວນກັງວົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນພະຍາຍາມທຳຄວາມຮູ້ຈັກຫຼາຍທີ່ສຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນການເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ໃນການເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ. ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຈົ້າກຳລັງຄິດຫຍັງຢູ່ເມື່ອເຫດການເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ?

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດທີ່ດີຫຼາຍ ແລະ ໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຫຼາຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ມັນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຈັບປວດບໍ ທີ່ມະນຸດດັ່ງກ່າວນັ້ນຫາຍວັບໄປທັນທີ? ແນ່ນອນວ່າມັນເຈັບປວດ! ດັ່ງນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງຄືການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງເຖິງຄວາມເຈັບປວດນີ້? ມັນໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າແນວໃດ? ມັນໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີດ້ວຍພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າ: "ແລະ ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຈະບໍ່ມີນໍ້າຖ້ວມທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກ". ປະໂຫຍກທີ່ລຽບງ່າຍນີ້ເປີດເຜີຍຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທຳລາຍໂລກນີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເຈັບປວດຫຼາຍ. ໃນຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງໂສກເສົ້າຫຼາຍ. ພວກເຮົາລອງຈິນຕະນາການເບິ່ງວ່າ: ໂລກທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດ

ຈະເປັນແນວໃດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ? ໂລກທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍເຕັມໄປດ້ວຍມະນຸດຈະມີລັກສະນະແບບໃດໃນເວລານັ້ນ? ບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງມະນຸດ, ບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດ, ມີແຕ່ນໍ້າຢູ່ທົ່ວທຸກບ່ອນ ແລະ ມີການທຳລາຍລ້າງຢ່າງຮ້າຍແຮງເທິງໜ້ານໍ້າ. ພາບດັ່ງກ່າວແມ່ນເຈດຕະນາດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າເມື່ອພຣະອົງສ້າງໂລກບໍ? ແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນ! ຄວາມຕັ້ງໃຈດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເຫັນຊີວິດຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ເຫັນມະນຸດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນນະມັດສະການພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ນມີພຽງແຕ່ໂນອາທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ ຫຼື ມີພຽງຄົນດຽວທີ່ສາມາດຕອບການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຳເລັດສິ່ງທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້. ເມື່ອມວນມະນຸດສາບສູນໄປ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີພຣະອົງຕັ້ງໃຈໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ແຕ່ມັນກົງກັນຂ້າມຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ເຈັບປວດໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພຣະອົງເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກພຣະອົງອອກມາ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈແບບໃດ? ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຄັນທະນູໃນເມກ (ໝາຍເຖິງຮຸ້ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນ) ເປັນດັ່ງພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດ, ຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າວ່າຈະບໍ່ທຳລາຍມວນມະນຸດດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ຍັງເປັນການບອກຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ ເພື່ອວ່າມວນມະນຸດຈະຈື່ຈຳຕະຫຼອດໄປວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ.

ການທຳລາຍໂລກໃນເວລານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບໍ? ແນ່ນອນວ່າມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ພວກເຮົາອາດຈະສາມາດຈິນຕະນາການສ່ວນເລັກນ້ອຍໃນສາຍຕາທີ່ໜ້າສັງສານຂອງໂລກຫຼັງຈາກການທຳລາຍໂລກ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ວ່າໃນເວລານັ້ນຮູບພາບເປັນແບບໃດໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າວ່າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນໃນປັດຈຸບັນ ຫຼື ອະດີດ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈິນຕະນາການ ຫຼື ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກເມື່ອພຣະອົງເຫັນພາບນັ້ນ, ພາບຂອງໂລກທີ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ. ພຣະເຈົ້າຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຄວາມເຈັບປວດໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຈາກການທຳລາຍໂລກໂດຍນໍ້າຖ້ວມແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັ່ງຮູ້ ຫຼື ເຂົ້າໃຈໄດ້. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບມວນມະນຸດ ເຊິ່ງພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະບອກຄົນໃຫ້ຈື່ວ່າຄັ້ງໜຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງແບບນີ້ ແລະ ເພື່ອສາບານກັບພວກເຂົາວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທຳລາຍໂລກດ້ວຍວິທີດັ່ງກ່າວນີ້ອີກ. ໃນພັນທະສັນຍານີ້ພວກເຮົາເຫັນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເຈັບປວດເມື່ອພຣະອົງທຳລາຍມະນຸດຊາດນີ້.

ໃນພາສາມະນຸດ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າທຳລາຍມະນຸດຊາດ ແລະ ເຫັນມະນຸດສູນຫາຍໄປ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຫຼັ່ງເລືອດ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນການບັນລະຍາຍທີ່ດີທີ່ສຸດບໍ? ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຖືກໃຊ້ໂດຍມະນຸດເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຍ້ອນພາສາຂອງມະນຸດນັ້ນຍັງຂາດເຂີນຫຼາຍ, ການໃຊ້ມັນເພື່ອອະທິບາຍຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ອາລົມຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ໄດ້ຮ້າຍແຮງເກີນໄປສຳລັບເຮົາ ແລະ ພວກມັນກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຼາຍເກີນໄປ. ຢ່າງໜ້ອຍມັນກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເປັນການເຂົ້າໃຈຢ່າງເໝາະສົມຫຼາຍສຳລັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນແນວໃດໃນຕອນນັ້ນ. ພວກເຈົ້າຈະຄິດເຖິງຫຍັງເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນຮຸ້ງອີກຄັ້ງ? ຢ່າງໜ້ອຍພວກເຈົ້າຈະຈື່ໄດ້ວ່າຄັ້ງໜຶ່ງພຣະເຈົ້າເຄີຍໂສກເສົ້າຫຼາຍປານໃດທີ່ໄດ້ທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ. ພວກເຈົ້າຈະຈື່ວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າກຽດຊັງໂລກນີ້ ແລະ ດູໝິ່ນມະນຸດຊາດນີ້, ເມື່ອພຣະອົງທຳລາຍມວນມະນຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແມ່ນເຈັບປວດ, ຍາກທີ່ຈະລືມມັນໄດ້, ຮູ້ສຶກລັງເລໃຈ ແລະ ເຫັນວ່າຍາກທີ່ຈະທົນໄດ້. ສິ່ງດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງສະບາຍໃຈແມ່ນຄອບຄົວໂນອາທັງແປດຄົນ. ມັນແມ່ນການຮ່ວມມືຂອງໂນອາທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງທຸກສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ສູນເປົ່າ. ໃນເວລາເມື່ອພຣະເຈົ້າທົນທຸກທໍລະມານ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຊົດເຊີຍຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງໄດ້. ຈາກຈຸດນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າວາງຄວາມຄາດຫວັງທັງໝົດຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດໄວ້ກັບຄອບຄົວຂອງໂນອາ, ຫວັງວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນການສາບແຊ່ງຂອງພຣະອົງ, ຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຄັ້ງ ແລະ ຍັງຫວັງວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍອີກດ້ວຍ.

ຈາກສິ່ງນີ້ ພວກເຮົາຄວນຮຽນຮູ້ອຸປະນິໄສສ່ວນໃດຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ດູໝິ່ນມະນຸດຍ້ອນມະນຸດເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ, ແຕ່ໃນໃຈຂອງພຣະອົງ, ການດູແລ, ຄວາມຫວ່ງໃຍ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງຕໍ່ມວນມະນຸດຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພຣະອົງທຳລາຍມວນມະນຸດ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ເມື່ອມວນມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທຳລາຍມະນຸດຊາດນີ້ດ້ວຍອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີງຕາມຫຼັກການຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຍັງສົງສານມະນຸດຢູ່ ແລະ ເຖິງຂັ້ນຢາກໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີເພື່ອໄຖ່ບາບມວນມະນຸດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດສືບຕໍ່ມີຊີວິດຢູ່.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ສືບຕໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ; ນັ້ນກໍຄື ປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບເອົາເຈດຕະນາດີຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຫາມະນຸດແນວໃດກໍຕາມ, ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊ່ອຍເຫຼືອພວກເຂົາ ຫຼື ອົດທົນຕໍ່ພວກເຂົາ, ມະນຸດກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ເຫັນຄຸນຄ່າມັນ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈອີກດ້ວຍ. ໃນຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ລືມທີ່ຈະປະທານຄວາມອົດທົນຢ່າງສູງຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ, ລໍຖ້າມະນຸດຫັນປ່ຽນເສັ້ນທາງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເຖິງຂີດຈຳກັດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມີໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ຂະບວນການຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າວາງແຜນທຳລາຍມວນມະນຸດຈົນເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການທຳລາຍມວນມະນຸດ. ຂະບວນການນີ້ມີຢູ່ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫັນປ່ຽນເສັ້ນທາງ ແລະ ນີ້ແມ່ນໂອກາດສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບມະນຸດ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຮັດຫຍັງໃນຊ່ວງເວລານີ້ກ່ອນການທຳລາຍມວນມະນຸດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳພາລະກິດໃນການຕັກເຕືອນ ແລະ ແນະນຳທີ່ສຳຄັນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ບໍ່ວ່າຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຈັບປວດ ແລະ ໂສກເສົ້າຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍສືບຕໍ່ມອບການດູແລ, ຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ. ພວກເຮົາເຫັນຫຍັງຈາກສິ່ງນີ້? ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມວນມະນຸດນັ້ນຈິງແທ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງພຽງເວົ້າແຕ່ປາກ. ມັນເປັນຈິງ, ຈັບຕ້ອງໄດ້ ແລະ ໜ້າຊື່ນຊົມ, ບໍ່ໄດ້ແກ້ງເຮັດ, ປອມແປງ, ຫຼອກລວງ ຫຼື ທຳທ່າເຮັດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໃຊ້ການຫຼອກລວງໃດໆ ຫຼື ສ້າງພາບຈອມປອມເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຫັນວ່າພຣະອົງໜ້າຮັກ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໃຊ້ພະຍານເທັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຫັນຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເພື່ອອວດຄວາມໜ້າຮັກ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສດ້ານເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນກັບຄວາມຮັກຂອງມະນຸດບໍ? ພວກມັນບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ຈະນະມັດສະການບໍ? ພວກມັນບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ຈະຖະໜອມບໍ? ໃນຕອນນີ້, ເຮົາຢາກຖາມພວກເຈົ້າວ່າ: ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຈົ້າຄິດວ່າຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ຫວ່າງເປົ່າຢູ່ເທິງໜ້າເຈ້ຍເທົ່ານັ້ນບໍ? ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພຽງຄຳເວົ້າຫວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນບໍ? ບໍ່! ແນ່ນອນວ່າບໍ່! ອຳນາດສູງສຸດ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມບໍລິສຸດ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກລາຍລະອຽດໃນແຕ່ລະລັກສະນະທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດພົບເຫັນຢູ່ໃນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຖືກຝັງຢູ່ໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມວນມະນຸດ ແລະ ຍັງຖືກຕື່ມເຕັມ ແລະ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນທຸກຄົນອີກດ້ວຍ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງມັນມາກ່ອນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຊົງດູແລທຸກຄົນໃນທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້, ໃຊ້ຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈແຕ່ລະຄົນອົບອຸ່ນ ແລະ ປຸກຈິດວິນຍານຂອງແຕ່ລະຄົນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 29)

ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດຊາດ; ບໍ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ມວນມະນຸດດັ່ງຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກຫຼາຍທີ່ສຸດ ຫຼື ດັ່ງທີ່ມະນຸດອາດຈະເວົ້າວ່າເປັນສຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂອງຫຼິ້ນຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ມະນຸດແມ່ນການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງຟັງເບິ່ງຄືກັບວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງເລັກນ້ອຍໃນຕຳແໜ່ງ, ຄວາມຈິງກໍຄືທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອມະນຸດແມ່ນໄກຈາກຄວາມສຳພັນໃນລັກສະນະນີ້ຫຼາຍ. ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດ, ດູແລມະນຸດ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ມະນຸດຊາດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ໃນໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ບາງສິ່ງທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອຖືທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າການຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ການສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ພວກເຂົາແມ່ນການປະກອບສ່ວນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ມວນມະນຸດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ມະນຸດຢ່າງງຽບໆດ້ວຍວິທີຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຜ່ານທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ບໍ່ວ່າມະນຸດໄດ້ຮັບການສະໜອງ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດໃສ່ໃຈ ຫຼື ພະຍາຍາມຫວັງໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ນີ້ໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງເປັນການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງອີກດ້ວຍ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ຫຼື ໃນໜັງສືອື່ນໆສະແດງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າບັນລະຍາຍ ຫຼື ປະກາດຕໍ່ມະນຸດ ໂດຍມີຈຸດປະສົງໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະອົງ ຫຼື ສັນລະເສີນພຣະອົງ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໃສ່ໃຈມວນມະນຸດຫຼາຍ.

ແມ່ນແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງເຈັບປວດ, ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເຈັບປວດທີ່ສຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລືມຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະອົງຕໍ່ມວນມະນຸດ ຫຼື ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ມວນມະນຸດ; ແຕ່ພຣະອົງກັບແບກຮັບຄວາມເຈັບ ແລະ ຄວາມປວດນີ້ພຽງລໍາພັງຢ່າງງຽບໆ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ສະໜອງມະນຸດດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດມາຕະຫຼອດ. ເຖິງແມ່ນວ່າມວນມະນຸດສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ ຫຼື ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ບໍ່ມີການປະພຶດໃດທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕັ້ງໃຈເຮັດສິ່ງດີໆໃຫ້ກັບມະນຸດເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມກະຕັນຍູ ຫຼື ເພື່ອໄດ້ຮັບການຕອບແທນ. ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຟັງພຣະອົງ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ ລວມເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນເລື້ອຍໆ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະປະທານພອນດັ່ງກ່າວໃຫ້ຢ່າງບໍ່ຈໍາກັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພອນທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າກໍຈະເໜືອຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍັງເໜືອສິ່ງໃດໆທີ່ມະນຸດສາມາດໃຫ້ເຫດຜົນຜ່ານສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ຫຼື ລາຄາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍ. ເມື່ອມະນຸດມີຄວາມສຸກກັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີໃຜສົນໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກໍາລັງກະທໍາຢູ່ບໍ? ມີໃຜສະແດງຄວາມກັງວົນວ່າພຣະເຈົ້າກໍາລັງຮູ້ສຶກແນວໃດບໍ? ມີໃຜພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງບໍ? ຄໍາຕອບແມ່ນ ບໍ່ມີເລີຍ! ມີມະນຸດຄົນໃດລວມເຖິງໂນອາສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນບໍ? ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງພັນທະສັນຍາແບບດັ່ງກ່າວ? ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ! ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ ຫຼື ຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານສະຖານະຂອງພວກເຂົາ; ກົງກັນຂ້າມ, ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມະນຸດຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອິດສະຫຼະ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄົນສົນໃຈພຣະອົງ, ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຫຼື ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ; ພຣະອົງບໍ່ເຫງົາ, ພຣະອົງບໍ່ຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈ, ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງການໆສະແດງອອກຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຄວາມປອບໃຈດ້ານອາລົມແຕ່ຢ່າງໃດ. ບາງສະຖານະການ, ຖ້າພຣະອົງຕ້ອງການສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງກໍສາມາດຮັບມືຄົນດຽວໄດ້ ແລະ

ຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອໃດໆຈາກມະນຸດ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນມະນຸດຜູ້ "ອ່ອນແອ, ຂາດວຸທິພາວະ" ທີ່ຕ້ອງການການປອບໃຈ, ການສະໜອງ, ກຳລັງໃຈ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະອົງປອບໂຍນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາທຸກບ່ອນ ແລະ ທຸກເວລາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຝັງເລິກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ: ມະນຸດເປັນຜູ້ອ່ອນແອ; ພວກເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຍງພວກເຂົາໃນທຸກດ້ານ, ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບການດູແລທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຄວນຮ້ອງຂໍຈາກພຣະເຈົ້າສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າເປັນຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຂັ້ມແຂງ; ພຣະອົງມີທຸກສິ່ງ ແລະ ພຣະອົງຄວນຈະເປັນຜູ້ພິທັກ ແລະ ເປັນຜູ້ປະທານພອນຂອງມະນຸດ.ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ, ພຣະອົງມີອຳນາດໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງຈາກມະນຸດ.

ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈກັບການເປີດເຜີຍໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກທຸກການສະແດງອອກຂອງມະນຸດຄືກັບຝາມືຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະເຈົ້າສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງທຸກຄົນໃນທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກເວລາ, ພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງການປ່ຽນແປງແນວຄິດຂອງທຸກຄົນ ພ້ອມທັງປອບໃຈ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ນຳພາພວກເຂົາ ແລະ ເຍືອງທາງພວກເຂົາ. ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ລາຄາທັງໝົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍເພື່ອພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສາມາດຄົ້ນຫາຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີ ຫຼື ຈາກສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຈົນຮອດປັດຈຸບັນທີ່ລະບຸຢ່າງຊັດເຈນວ່າພຣະເຈົ້າຈະຮຽກຮ້ອງບາງສິ່ງຈາກມະນຸດບໍ? ບໍ່! ກົງກັນຂ້າມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເບິ່ງຂ້າມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງນຳພາມະນຸດ, ສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຂົາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນງົດງາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ລາງວັນທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຈະຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຄວາມເຈັບປວດທີ່ພຣະອົງທົນທຸກ ຫຼື ສະພາບຈິດໃຈຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ໃຜ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຈົ່ມວ່າໃຫ້ກັບຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ສົນໃຈພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ແບກຮັບເອົາທັງໝົດນີ້ຢ່າງງຽບໆ ແລະ ລໍຖ້າວັນທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນມື້ນີ້? ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງຈາກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວມາບໍ່? ມີບາງສິ່ງໃນທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້ງ່າຍ, ບາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ຄົນອື່ນບໍ່ມີ, ລວມເຖິງຄົນອື່ນໆທີ່ຄິດວ່າເປັນຄົນໃຫຍ່ໂຕ, ເປັນຄົນດີ ຫຼື ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ມັນຄືຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ເຈົ້າອາດຄິດວ່າເຈົ້າເອງກໍເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຊັ່ນກັນ ຍ້ອນວ່າເມື່ອເວົ້າເຖິງລູກໆຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕໍ່ລອງ ຫຼື ຖຽງກັບພວກເຂົາ, ຫຼື ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າເອງກໍເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຊັ່ນກັນເມື່ອເວົ້າເຖິງພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄິດແນວໃດກໍຕາມ, ຢ່າງໜ້ອຍເຈົ້າກໍມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບຄຳວ່າ "ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ" ແລະ ຄິດວ່າມັນເປັນດ້ານບວກ, ການເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງຫຼາຍ. ເມື່ອເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ເຈົ້ານັບຖືຕົວເອງຢ່າງສູງ. ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ, ທ່າມກາງທຸກຄົນ, ເຫດການ, ວັດຖຸ ແລະ ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ຍ້ອນວ່າມະນຸດເຫັນແກ່ຕົວເກີນໄປ! ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນໂລກວັດຖຸ. ເຈົ້າອາດຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນ ແລະ ຮູ້ຄຸນຄ່າວ່າພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ກັບເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຮັກເຈົ້າ ແລະ ສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍເຈົ້າສໍ່າໃດ. ແລ້ວເຈົ້າເຫັນຫຍັງ? ເຈົ້າເຫັນພີ່ນ້ອງຮ່ວມສາຍເລືອດຂອງເຈົ້າທີ່ຮັກເຈົ້າ ແລະ ຫຼົງໄຫຼໃນຕົວເຈົ້າ. ເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໃສ່ໃຈຄົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຄົນ "ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ" ດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ເຄີຍກັງວົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.
ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ, ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດກາຍເປັນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ. ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ມະນຸດເຊື່ອແມ່ນຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງ, ເຈືອປົນ, ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຕົວພວກເຂົາເອງ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ.
ມັນແມ່ນຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ມະນຸດຖືກສະໜອງໂດຍພຣະອົງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າໃນມື້ນີ້ ແລະ ເປັນພຽງການງຶກຫົວເຫັນດີ, ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າພະຍາຍາມເຫັນຄຸນຄ່າຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບສິ່ງນີ້ຢ່າງບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ: ທ່າມກາງທຸກຄົນ, ເລື່ອງ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າສາມາດສຳຜັດໃນໂລກນີ້,

ມີພຽງຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ເປັນຮູບປະທຳ, ຍ້ອນວ່າມີພຽງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າແບບບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນ. ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄົນອື່ນໆທີ່ເອີ້ນວ່າ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແມ່ນພາກັນຕັ້ງຕີເຮັດ, ເຮັດແບບຜິວເຜີນ ແລະ ບໍ່ແທ້ຈິງ; ມີຈຸດປະສົງ, ມີຄວາມຕັ້ງໃຈໃດໜຶ່ງ, ມີຂໍ້ແລກປ່ຽນ ແລະ ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດສອບໄດ້. ເຈົ້າຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນສົກກະປົກ ແລະ ໜ້າລັງກຽດ. ພວກເຈົ້າເຫັນດີກັບຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 30)

ແລະ ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຈະບໍ່ມີນໍ້າຖ້ວມທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກ. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາສ້າງລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ເພື່ອຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຮົາໄດ້ສ້າງຮຸ້ງກິນນໍ້າໄວ້ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ມັນຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. (ປະຖົມມະການ 9:11-13).

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເລື່ອງໂນອາ, ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີການທີ່ບໍ່ປົກກະຕິເພື່ອສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ. ມັນແມ່ນວິທີການທີ່ພິເສດຫຼາຍ: ພຣະອົງສ້າງພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດເຊິ່ງປະກາດການສິ້ນສຸດການທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍຜິວເຜີນແລ້ວ, ການສ້າງພັນທະສັນຍາອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າເປັນເລື່ອງທຳມະດາຫຼາຍ. ມັນບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າການໃຊ້ຄຳເວົ້າເພື່ອຜູກມັດທັງສອງຝ່າຍ ແລະ ປ້ອງກັນພວກເຂົາຈາກການລະເມີດຂໍ້ຕົກລົງຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດທັງສອງຝ່າຍ. ໃນຮູບຮ່າງພາຍນອກ, ມັນເປັນສິ່ງທຳມະດາ, ແຕ່ຈາກແຮງຈູງໃຈທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເຮັດສິ່ງນີ້, ມັນແມ່ນການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະພາບຈິດໃຈຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ພວກມັນ, ຖ້າເຮົາບໍ່ເຄີຍບອກຄວາມຈິງໃນສິ່ງຕ່າງໆກັບພວກເຈົ້າ, ແລ້ວມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ມີວັນຮູ້ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບາງເທື່ອໃນຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຍິ້ມ ຕອນພຣະອົງເຮັດພັນທະສັນຍານີ້ ຫຼື ບາງທີການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງນັ້ນຈິງຈັງ, ແຕ່ບໍ່ວ່າການສະແດງອອກທີ່ທຳມະດາທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນແບບໃດກໍຕາມໃນຈິນຕະນາການຂອງຜູ້ຄົນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນຫົວໃຈ ຫຼື ຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້,

ແຮງໄກທີ່ຈະເຫັນຄວາມໂດດດ່ຽວຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຊື່ອໃຈພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື ຄູ່ຄວນກັບຄວາມເຊື່ອໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງໄດ້. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ແຕ່ຕ້ອງເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ໂດຍຜິວເຜີນແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກ່າວຄຳອຳລາຕໍ່ມະນຸດຊາດຢ່າງສະບາຍໃຈ, ແກ້ໄຂບັນຫາໃນອະດີດ ແລະ ນຳໄປສູ່ຈຸດຈົບທີ່ສົມບູນແບບຂອງການທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ເລິກໆໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ໃນເວລານັ້ນພຣະເຈົ້າແມ່ນຝັງຄວາມເຈັບປວດໄວ້. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີໃຜໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈ, ພຣະອົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດ, ບອກພວກເຂົາວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກ. ເມື່ອຮຸ້ງປາກົດຂຶ້ນ, ມັນກໍເພື່ອເຕືອນຜູ້ຄົນວ່າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຄີຍເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ ເພື່ອເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ແມ່ນແຕ່ໃນສະພາບເຈັບປວດເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ລືມມະນຸດຊາດ ແລະ ຍັງສະແດງຄວາມເປັນຫ່ວງພວກເຂົາຫຼາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ແຕ່ຜູ້ຄົນຄິດເຖິງໃຜເມື່ອພວກເຂົາທົນທຸກທໍລະມານ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ? ໃນເວລາແບບນີ້, ຄົນລາກດຶງເອົາພຣະເຈົ້າມາຢູ່ໃກ້ສະເໝີເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງປອບໂຍນພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າເມື່ອໃດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີວັນເຮັດໃຫ້ຄົນຜິດຫວັງ ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຫຼຸດພົ້ນຈາກສະຖານະການທີ່ລຳບາກ ແລະ ອາໄສຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຕະຫຼອດເວລາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ໃນໃຈຂອງມະນຸດ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າຢາບັນເທົາ ແລະ ຢາຊູກຳລັງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າທົນທຸກ, ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຖືກເຈັບປວດ, ຖ້າມີສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງ ຫຼື ປອບໂຍນພຣະອົງ ກໍຈະເປັນຄວາມປາດຖະໜາຢ່າງລົ້ນເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໃສ່ໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຂໍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄາດຫວັງວ່າຈະມີບາງຄົນທີ່ສາມາດປອບໂຍນພຣະອົງໄດ້. ພຣະອົງພຽງແຕ່ໃຊ້ວິທີການຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າ ມັນແມ່ນຄວາມລຳບາກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າໃນການຜ່ານຜ່າຄວາມທຸກທໍລະມານ, ມີພຽງແຕ່ເມື່ອເຈົ້າພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ, ມີພຽງແຕ່ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈິງຈັງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ

ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະອົງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດໂດຍໃຊ້ຮຸ້ງ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍບອກໃຜວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງພັນທະສັນຍານີ້, ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍບອກຄວາມຄິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງກັບໃຜ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກຂອງຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມວນມະນຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າເຖິງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງວ່າທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຫຼາຍປານໃດເມື່ອພຣະອົງທຳລາຍມະນຸດຊາດ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ບອກຄົນໄປວ່າພຣະອົງຮູ້ສຶກແນວໃດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມເຊື່ອໃຈນີ້ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈັບປວດ ພຣະອົງກໍຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດບາດກ້າວຕໍ່ໄປແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າປະທານດ້ານທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບມະນຸດສະເໝີ ໃນຂະນະທີ່ແບກເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດໄວ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງຢ່າງງຽບໆ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຄວາມທຸກທໍລະມານເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງອົດທົນກັບມັນ ແລະ ລໍຖ້າຢູ່ຢ່າງງຽບໆ. ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຢັນຊາ, ມືນຊາ ຫຼື ໄຮ້ປະໂຫຍດ, ທັງບໍ່ແມ່ນສັນຍານແຫ່ງຄວາມອ່ອນແອອີກດ້ວຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມຮັກ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຕົວຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍແບບທຳມະຊາດຂອງທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປີດເຜີຍຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຖານະພຣະຜູ້ຊົງສ້າງທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 2

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 31)

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມພົວພັນກັບມະນຸດ ແລະ ສົນທະນາກັບມະນຸດ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍເລີ່ມຖືກສະແດງອອກຕໍ່ມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ພົວພັນກັບມະນຸດຊາດເປັນຄັ້ງທຳອິດ ພຣະອົງກໍເລີ່ມເປີດເຜີຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນກ່ອນໜ້ານີ້ ຫຼື ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນຈະສາມາດເຫັນ ຫຼື ເຂົ້າໃຈມັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ພຣະເຈົ້າກໍເວົ້າກັບມະນຸດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ, ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແດງອອກເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ນີ້ແມ່ນຂໍ້ແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ນີ້ຍັງໝາຍຄວາມວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນປາກົດອອກຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຖືກເປີດເຜີຍໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມກັບມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປິດບັງ ຫຼື ເຊື່ອງສິ່ງໃດໆຈາກມະນຸດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງສະແດງອອກສູ່ສາທາລະນະ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເອງໂດຍບໍ່ປິດບັງສິ່ງໃດໄວ້. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຫວັງວ່າມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຕໍ່ອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງດັ່ງຄວາມເລິກລັບຕະຫຼອດໄປ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດຖືວ່າພຣະອົງເປັນປິດສະໜາທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມີແຕ່ເມື່ອມະນຸດຊາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງມະນຸດຊາດໃນລັກສະນະນີ້ຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ ທ່າມກາງພອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະທຳ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ປາກົດອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍໂດຍພຣະເຈົ້າຄືຕົວແທນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກມັນຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າພົວພັນກັບມະນຸດ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເວົ້າ ຫຼື ເຮັດຫຍັງ ຫຼື ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຫັນທາດແທ້ຫຍັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ພວກມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຮູ້, ຢັ່ງເຖິງ ຫຼື ເຂົ້າໃຈໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນນອກເໜືອຂໍ້ສົງໄສໃດໆ!

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດຄືວິທີທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເປັນ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ, ວິທີທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຖືກແຍກອອກຈາກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນໃນເວລາດຽວກັບທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ. ບໍ່ມີການເວົ້າຕົວະ, ບໍ່ມີການທຳທ່າ, ບໍ່ມີການປິດບັງ ແລະ ບໍ່ມີການເຕີມແຕ່ງໃດໆ. ແຕ່ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ ແລະ ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຈັກເທື່ອ? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ? ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ປາກົດອອກໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເອງມີ ແລະ ເປັນ; ມັນຄືທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກດ້ານຂອງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຖີ່ຖ້ວນໄດ້? ມັນມີເຫດຜົນສຳຄັນສຳລັບສິ່ງນີ້. ແລ້ວເຫດຜົນນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ, ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາເລີ່ມຕົ້ນ, ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກັບມະນຸດ, ມະນຸດທີ່ຫາກໍຖືກສ້າງ, ມະນຸດກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້ານອກເໜືອໄປກວ່າເພື່ອນ, ເປັນຄົນທີ່ສາມາດເພິ່ງພາໄດ້ ແລະ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ເຂົາເພິ່ງພາ ແລະ ເຫັນວ່າເປັນເພື່ອນຂອງເຂົາ ຄືແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າອົງນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ປົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງມາຈາກໃສ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ. ແນ່ນອນ, ໃນຕອນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ ຫຼື ຢັ່ງເຖິງພຣະອົງ ຫຼື ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ ຫຼື ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນນີ້ຄືເວລາເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສ້າງມະນຸດຊາດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຈັດແຈງສຳລັບພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຮຽກຮ້ອງບາງຢ່າງຈາກມະນຸດ ໂດຍບອກມະນຸດກ່ຽວກັບວິທີການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບແນວຄິດພື້ນຖານສອງສາມຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດ. ເມື່ອມະນຸດຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຄືມະນຸດ, ໄລຍະຫ່າງໃດໜຶ່ງກໍເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ທີ່ຫຼວງຫຼາຍ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີເງື່ອນໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບມະນຸດ ໂດຍອີງຕາມຂັ້ນຕອນ ແລະ ສະຖານະການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນລັກສະນະໃດຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ພຣະເຈົ້າເປັນຈິງບໍ່? ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດເໝາະສົມບໍ່? ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເວົ້າພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຕໍ່ເຂົາ, ພຣະອົງພຽງຮຽກຮ້ອງເລັກໆນ້ອຍໆຈາກມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ເຂົາຈະປະພຶດແນວໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນເຂົາໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍໃຫ້ອະໄພ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມມັນທັງໝົດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຮູ້ຈັກມາດຕະຖານຂອງເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນມາດຕະຖານຂອງເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງຕໍ່າຫຼາຍໃນເວລານັ້ນ, ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງບໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຊົງລິດທານຸພາບອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງເປັນພຽງພຣະທຳທີ່ວ່າງເປົ່າ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ, ມີພຽງທາງດຽວທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື: ໂດຍການຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາຈະຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະແດງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງຢູ່ບໍ? ບໍ່, ມະນຸດຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງ ແລະ ເຖິງກັບບໍ່ກ້າທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງ, ຍ້ອນວ່າ ເມື່ອໄດ້ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ມະນຸດກໍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນຜົນຕາມມາທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້.

ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຄືບໜ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພຣະສັນຍາແຫ່ງສາຍຮຸ້ງກັບມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກບົ່ງບອກວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຈັກເທື່ອ, ພຣະເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜາອັນຮີບດ່ວນຂຶ້ນເລື້ອຍໆທີ່ຈະຮັບເອົາຄົນທີ່ສາມາດມີແນວຄິດທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຍິ່ງມີຄວາມປາຖະໜາອັນຮີບດ່ວນຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອຮັບເອົາຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ສາມາດເປັນອິດສະຫຼະຈາກອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ບໍ່ຖືກຜູກມັດໂດຍຊາຕານ,
ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມທີ່ຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ການຮັບເອົາກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວຄືຄວາມປາຖະໜາທີ່ພຣະເຈົ້າມີເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ,
ມັນຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງລໍຖ້ານັບຕັ້ງແຕ່ເວລາການເນລະມິດສ້າງ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ນໍ້າຖ້ວມເພື່ອທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ໃຊ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ, ຄວາມປະສົງ, ຂອບເຂດຄວາມຄິດ, ແຜນການ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງພຣະເຈົ້າກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄືເກົ່າ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາເປັນເວລາດົນນານກ່ອນການເນລະມິດສ້າງ
ຄືການຮັບເອົາຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະຮັບເອົາ, ຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ກຸ່ມທີ່ສາມາດນະມັດສະການພຣະອົງ. ກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະເປັນເພື່ອນສະໜິດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 32)

ພຣະເຈົ້າສັນຍາຈະປະທານລູກຊາຍໃຫ້ອັບຣາຮາມ

ປະຖົມມະການ 17:15–17 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ອັບຣາຮາມວ່າ ສຳລັບເມຍຂອງເຈົ້າ ຊາຣາຍ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເອີ້ນຊື່ຂອງນາງວ່າ ຊາຣາຍ ແຕ່ຊາຣາຈະເປັນຊື່ຂອງນາງ. ເຮົາຈະອວຍພອນນາງ ແລະ ຍັງຈະມອບລູກຊາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າທີ່ເກີດຈາກນາງ, ແມ່ນແລ້ວ ເຮົາຈະອວຍພອນນາງ ແລະ ນາງຈະເປັນມານດາແຫ່ງປະຊາຊາດ; ກະສັດຂອງຜູ້ຄົນຈະເກີດຈາກນາງ. ແລ້ວອັບຣາຮາມກົ້ມຫົວຂາບລົງພື້ນ ຫົວຂວັນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າຢູ່ໃນໃຈວ່າ ລູກຈະເກີດຈາກຊາຍທີ່ມີອາຍຸຮ້ອຍປີໄດ້ແນວໃດ? ແລະ ຊາຣາ ທີ່ມີອາຍຸເກົ້າສິບປີແລ້ວຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກໄດ້ບໍ?

ປະຖົມມະການ 17:21–22 ແຕ່ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບອີຊາກ ແລ້ວໃຫ້ຊາຣາເກີດລູກກັບເຈົ້າໃນເວລານີ້ຂອງປີໜ້າ. ຫຼັງຈາກລົມກັນກັບລາວແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈາກລາວ ແລະ ອັບຣາຮາມໄປ.

ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຂັດຂວາງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະເຮັດ

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຫາກໍໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງອັບຣາຮາມ.
ເພິ່ນຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ນໍ້າຖ້ວມໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກ,
ຊື່ຂອງເພິ່ນຄືອັບຣາຮາມ ແລະ ເມື່ອເພິ່ນອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍປີ ແລະ ເມຍຂອງເພິ່ນ ຊາຣາ ກໍອາຍຸເກົ້າສິບປີ, ສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງເພິ່ນ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາຫຍັງກັບເພິ່ນ?

ພຣະເຈົ້າສັນຍາສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີວ່າ: "ເຮົາຈະອວຍພອນນາງ ແລະ ຍັງຈະມອບລູກຊາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າທີ່ເກີດຈາກນາງ".
ແມ່ນຫຍັງຄືເບື້ອງຫຼັງໃນຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ລູກຊາຍແກ່ເພິ່ນ?
ຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ລະບຸເລື່ອງລາວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ: "ແລ້ວອັບຣາຮາມກົ້ມຫົວຂາບລົງພື້ນ ຫົວຂວັນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າຢູ່ໃນໃຈວ່າ ລູກຈະເກີດຈາກຊາຍທີ່ມີອາຍຸຮ້ອຍປີໄດ້ແນວໃດ? ແລະ ຊາຣາ ທີ່ມີອາຍຸເກົ້າສິບປີແລ້ວຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກໄດ້ບໍ?" ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຄູ່ຜົວເມຍທີ່ສູງອາຍຸນີ້ກໍເຖົ້າເກີນໄປທີ່ຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກ.
ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບເພິ່ນ? ອັບຣາຮາມກົ້ມຫົວຂາບລົງພື້ນ ຫົວຂວັນຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າຢູ່ໃນໃຈວ່າ "ລູກຈະເກີດຈາກຊາຍທີ່ມີອາຍຸຮ້ອຍປີໄດ້ແນວໃດ?" ອັບຣາຮາມເຊື່ອວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນເຊື່ອວ່າສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ເພິ່ນນັ້ນແມ່ນເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກ. ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ສຳລັບອັບຣາຮາມແລ້ວ, ມັນເປັນຕາຫົວ: ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ແຕ່ຢ່າງໃດ ພຣະອົງກໍເບິ່ງຄືກັບບໍ່ຮູ້ວ່າ ບຸກຄົນທີ່ເຖົ້າຂະໜາດນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດເກີດລູກໄດ້; ພຣະເຈົ້າຄິດວ່າພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີລູກ, ພຣະອົງເວົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະມອບລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ແນ່ນອນ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ແລ້ວອັບຣາຮາມກໍກົ້ມຫົວຂາບລົງພື້ນ ແລະ ຫົວຂຶ້ນ, ຄິດກັບຕົນເອງວ່າ: ເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ພຣະເຈົ້າກຳລັງຍອກຫຼິ້ນກັບຂ້ານ້ອຍ, ເລື່ອງນີ້ບໍ່ສາມາດເປັນຈິງໄດ້! ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ຈິງຈັງກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ອັບຣາຮາມເປັນມະນຸດແບບໃດ? (ຊອບທຳ). ມັນຖືກລະບຸໄວ້ຢູ່ໃສວ່າເພິ່ນເປັນມະນຸດທີ່ຊອບທຳ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນຫາແມ່ນຊອບທຳ ແລະ ສົມບູນ, ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຍ່າງກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຫັນຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳນົດຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມອຳເພີໃຈ. ໃນນີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ອັບຣາຮາມຊອບທຳ. ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າມີມາດຕະຖານໃນການວັດແທກທຸກຄົນ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າອັບຣາຮາມເປັນຄົນປະເພດໃດ, ແຕ່ໃນເລື່ອງປະພຶດຂອງເພິ່ນ, ອັບຣາຮາມແມ່ນມີຄວາມເຊື່ອແບບໃດໃນພຣະເຈົ້າ? ມັນເປັນຂໍ້ສະຫຼຸບເລັກໜ້ອຍບໍ? ຫຼື ເພິ່ນມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ບໍ່, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີ! ສຽງຫົວ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເພິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເພິ່ນເປັນຄົນແບບໃດ, ສະນັ້ນ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ວ່າເພິ່ນຊອບທຳກໍເປັນພຽງຄວາມນຶກຝັນໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ, ມັນເປັນການນຳໃຊ້ທິດສະດີຢ່າງລັບຫູລັບຕາ ແລະ

ມັນເປັນການຕີລາຄາທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ພຣະເຈົ້າເຫັນສຽງຫົວຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ການສະແດງອອກເລັກໆນ້ອຍໆຂອງເພິ່ນບໍ? ພຣະອົງຮູ້ຈັກພວກມັນບໍ? ພຣະເຈົ້າຮູ້. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະປ່ຽນແປງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈເຮັດບໍ? ບໍ່! ເມື່ອພຣະເຈົ້າວາງແຜນ ແລະ ຕັ້ງໃຈວ່າພຣະອົງຈະເລືອກເອົາມະນຸດຄົນນີ້, ມັນກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ. ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ຄວາມປະພຶດຂອງເຂົາບໍ່ມີອິດທິພົນ ຫຼື ແຊກແຊງພຣະເຈົ້າໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ;
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແຜນການຂອງພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ຫຼື ກັງວົນກັບແຜນການຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີການໄຕ່ຕອງ ຍ້ອນການປະພຶດຂອງມະນຸດ, ແມ່ນແຕ່ການປະພຶດທີ່ອາດໂງ່ຈ້າ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຖືກຂຽນໄວ້ໃນປະຖົມມະການ 17:21–22? "ແຕ່ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບອີຊາກ
ແລ້ວໃຫ້ຊາຣາເກີດລູກກັບເຈົ້າໃນເວລານີ້ຂອງປີໜ້າ. ຫຼັງຈາກລົມກັນກັບລາວແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈາກລາວ ແລະ ອັບຣາຮາມໄປ". ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມຄິດ ຫຼື ເວົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນສຳລັບການບໍ່ສົນໃຈຂອງພຣະອົງ? ມັນແມ່ນຍ້ອນ ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ໃຫ້ເຂົາສາມາດມີຄວາມຮູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໃຫ້ເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດ ແລະ ຖືກເວົ້າໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈເຮັດ ຫຼື ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈເລືອກ ຫຼື ຫຼັກການແຫ່ງການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ພຽງພໍ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຖືວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ອັບຣາຮາມເຮັດ ແລະ ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະປະພຶດແນວໃດກໍຕາມ ມັນກໍເປັນສິ່ງປົກກະຕິ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດ ຫຼື ຕຳໜິ, ພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າ: "ຊາຣາຈະເກີດລູກກັບເຈົ້າໃນເວລານີ້ຂອງປີໜ້າ". ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກາດພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ເລື່ອງນີ້ກໍເປັນຈິງເທື່ອລະກ້າວ; ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ສິ່ງທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍແຜນການຂອງພຣະອົງແມ່ນໄດ້ຖືກບັນລຸແລ້ວ.
ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສຳເລັດການຈັດແຈງສຳລັບສິ່ງນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຈາກໄປ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດ ຫຼື ຄິດ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈ, ແຜນການຂອງມະນຸດ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງດຳເນີນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍເປັນໄປຕາມເວລາ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແຊກແຊງໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ມະນຸດຄິດ ຫຼື ຮູ້ຈັກ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຖິ້ມແຜນການຂອງພຣະອົງ ຫຼື ປະຖິ້ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຽງແຕ່ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຊື່ອ ຫຼື ເຂົ້າໃຈ. ສະນັ້ນ ຂໍ້ແທ້ຈິງຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມແຜນການ

ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ໃນພຣະຄຳພີແທ້ຈິງ: ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ອີຊາກເກີດໃນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້. ຂໍ້ແທ້ຈິງຕ່າງໆໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າພຶດຕິກຳ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ! ຄວາມເຊື່ອເລັກນ້ອຍທີ່ມະນຸດມີໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່, ພວກມັນບໍ່ມີ. ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ! ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກມະນຸດ, ເຫດການ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມໃດໜຶ່ງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈປະຕິບັດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ສຳເລັດໃຫ້ທັນເວລາ ແລະ ຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດແຊກແຊງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າເບິ່ງຂ້າມລັກສະນະສະເພາະໃດໜຶ່ງຂອງຄວາມໂງ່ຈ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ລັກສະນະສະເພາະໃດໜຶ່ງຂອງການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ ພຣະອົງກໍປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນການສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 33)

ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກ

ປະຖົມມະການ 22:2–3 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງນຳເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ອີຊາກ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຈົ້າຮັກ ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງໄປໃນດິນແດນແຫ່ງໂມຣີຢາ ແລ້ວຖວາຍລາວໃນທີ່ນັ້ນເພື່ອເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຢູ່ເທິງພູເຂົາທີ່ເຮົາຈະບອກເຈົ້າ ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນ ອັບຣາຮາມກໍລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລ້ວໃສ່ອານເທິງລາຂອງລາວ ແລະ ນຳຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນໄປກັບລາພ້ອມດ້ວຍອີຊາກ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ຫັກເອົາໄມ້ສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ຂຶ້ນໄປ ເທິງສະຖານທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກລາວ.

ປະຖົມມະການ 22:9–10 ແລະ ພວກເຂົາມາເຖິງສະຖານທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກລາວ ແລະ ອັບຣາຮາມກໍສ້າງແທ່ນບູຊາຂຶ້ນໃນທີ່ນັ້ນ ແລະ ວາງໄມ້ໄວ້ເປັນລະບຽບ ແລະ ມັດອີຊາກ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ວາງລາວລົງເທິງແທ່ນບູຊາເທິງໄມ້. ແລ້ວອັບຣາຮາມໄດ້ເດ່ມືຂອງລາວອອກ ແລະ ເອົາມີດເພື່ອຂ້າລູກຊາຍຂອງລາວ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈວ່າມະນຸດໂງ່ຈ້າ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດເປັນຈິງ

ໃນປະຖົມມະການ 22:2, ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຄຳສັ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ກັບອັບຣາຮາມ: “ຈົ່ງນຳເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ອີຊາກ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຈົ້າຮັກ ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງໄປໃນດິນແດນແຫ່ງໂມຣີຢາ ແລ້ວຖວາຍລາວໃນທີ່ນັ້ນເພື່ອເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຢູ່ເທິງພູເຂົາທີ່ເຮົາຈະບອກເຈົ້າ”. ຄວາມໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍຊັດເຈນ: ພຣະອົງກຳລັງບອກໃຫ້ອັບຣາຮາມມອບລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເພິ່ນ ຊື່ອີຊາກ ຜູ້ທີ່ເພິ່ນຮັກໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ເມື່ອເບິ່ງເຫດການນີ້ຈາກປັດຈຸບັນ, ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຂັດກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ແມ່ນແລ້ວ! ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນເວລານັ້ນກໍກົງກັນຂ້າມກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈມັນໄດ້ເລີຍ. ໃນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນເຊື່ອດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເມື່ອມະນຸດບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ຄິດວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ພຣະເຈົ້າກໍມອບລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບເອົາລູກຊາຍ, ພຣະເຈົ້າກໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຂົາຖວາຍລູກຊາຍຂອງເຂົາ. ເລື່ອງນີ້ຊ່າງເປັນຕາເຫຼືອເຊື່ອແທ້ໆ! ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດຫຍັງແທ້? ແມ່ນຫຍັງຄືເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະອົງມອບລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂເຊັ່ນກັນ. ການຮຽກຮ້ອງນີ້ຫຼາຍເກີນໄປບໍ? ຈາກທັດສະນະຂອງບຸກຄົນທີສາມ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ພຽງເປັນການຮຽກຮ້ອງທີ່ຫຼາຍເກີນໄປເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງຂ້ອນຂ້າງເປັນກໍລະນີທີ່ “ສ້າງບັນຫາໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ”. ແຕ່ອັບຣາຮາມເອງກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຼາຍເກີນໄປ. ເຖິງແມ່ນເພິ່ນເອງມີຄວາມຄິດເຫັນເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນເພິ່ນສົງໄສພຣະເຈົ້າຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ, ເພິ່ນກໍຍັງກະກຽມເພື່ອຖວາຍບູຊາ. ໃນຈຸດນີ້, ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າອັບຣາຮາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຖວາຍລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ຖືກເວົ້າເຖິງໃນປະໂຫຍກເຫຼົ່ານີ້? ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງລາວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: “ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນ ອັບຣາຮາມກໍລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລ້ວໃສ່ອານເທິງລາຂອງລາວ ແລະ ນຳຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນໄປກັບລາພ້ອມດ້ວຍອີຊາກ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ຫັກເອົາໄມ້ສຳລັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ຂຶ້ນໄປ ເທິງສະຖານທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກລາວ” (ປະຖົມມະການ 22:2-3). “ແລະ ພວກເຂົາມາເຖິງສະຖານທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກລາວ ແລະ ອັບຣາຮາມກໍສ້າງແທ່ນບູຊາຂຶ້ນໃນທີ່ນັ້ນ ແລະ ວາງໄມ້ໄວ້ເປັນລະບຽບ ແລະ ມັດອີຊາກ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ວາງລາວລົງເທິງແທ່ນບູຊາເທິງໄມ້. ແລ້ວອັບຣາຮາມໄດ້ເດ່ມືຂອງລາວອອກ ແລະ ເອົາມີດເພື່ອຂ້າລູກຊາຍຂອງລາວ” (ປະຖົມມະການ 22:9–10). ເມື່ອອັບຣາຮາມເດ່ມືຂອງເພິ່ນອອກ ແລະ ຈັບມີດມາເພື່ອຂ້າລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງເພິ່ນບໍ? ແມ່ນແລ້ວ. ຂະບວນການທັງໝົດ

ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກ ຈົນເຖິງຕອນທີ່ອັບຣາຮາມຍົກມີດຂອງເພິ່ນເພື່ອຂ້າລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນເຖິງຫົວໃຈຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄວາມໂງ່ຈ້າ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທີ່ຜ່ານມາຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ໃນເວລານັ້ນ ຫົວໃຈຂອງອັບຣາຮາມສຳລັບພຣະເຈົ້າກໍເປັນຈິງ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ເພິ່ນກຳລັງຈະມອບອີຊາກ ເຊິ່ງລູກຊາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເພິ່ນນັ້ນ ຄືນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນຕົວເພິ່ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງ, ຄວາມເຊື່ອຟັງແທ້ຈິງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ.

ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າເຮັດຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ເຖິງກັບບໍ່ເປັນຕາເຊື່ອ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະປັ້ນແຕ່ງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ການປັ້ນແຕ່ງນີ້ກໍມັກຈະຂັດກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ແຕ່ມັນແມ່ນຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈນີ້ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າທົດລອງ ແລະ ທົດສອບມະນຸດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ອັບຣາຮາມກໍສາມາດສະແດງຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າພາຍໃນຕົວເພິ່ນເອງ ເຊິ່ງເປັນສະພາບພື້ນຖານຂອງການທີ່ເພິ່ນສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ, ເມື່ອອັບຣາຮາມສາມາດເຊື່ອຟັງເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເພິ່ນຖວາຍອີຊາກ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈ ແລະ ພໍໃຈໃນມະນຸດຊາດ, ພໍໃຈໃນອັບຣາຮາມ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໝັ້ນໃຈວ່າບຸກຄົນນີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກແມ່ນຜູ້ນຳທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີ ຜູ້ທີ່ຈະສາມາດຮັບເອົາສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຮັບເອົາແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນມັນເປັນພຽງການທົດລອງ ແລະ ການທົດສອບ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກພໍໃຈ, ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຮູ້ສຶກວ່າຖືກປອບໂຍນໂດຍມະນຸດດັ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກມາກ່ອນ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ອັບຣາຮາມຍົກມີດຂອງເພິ່ນຂຶ້ນເພື່ອຂ້າອີຊາກນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫ້າມເພິ່ນບໍ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງອີຊາກເລີຍ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຫ້າມອັບຣາຮາມໄດ້ທັນເວລາ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ຜ່ານການທົດສອບແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ເພິ່ນເຮັດກໍພຽງພໍ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນຜົນຕາມມາຂອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະເຮັດແລ້ວ. ຜົນຕາມມານີ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜົນຕາມມານີ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫຼາຍ, ມັນຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກເຫັນ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງບໍ? ເຖິງແມ່ນ ໃນບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອທົດສອບແຕ່ລະຄົນ,

ສຳລັບອັບຣາຮາມນັ້ນ ພຣະເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ, ພຣະອົງເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງອັບຣາຮາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນແມ່ນບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ. ມັນແມ່ນການ "ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ" ນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາ. ຜູ້ຄົນມັກເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖວາຍສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມສິ່ງນັ້ນແລ້ວ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ພໍໃຈກັບຂ້ານ້ອຍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສືບຕໍ່ທົດສອບຂ້ານ້ອຍ?" ສິ່ງນີ້ສະແດງເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງຢ່າງໜຶ່ງ: ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງໃຈດັ່ງກ່າວ ຄືກັບຕອນທີ່ອັບຣາຮາມສາມາດຍົກມີດຂອງເພິ່ນຂຶ້ນເພື່ອຂ້າລູກຊາຍຂອງເພິ່ນດ້ວຍມືຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ຖວາຍລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປອບໃຈໂດຍເຈົ້າ. ແລ້ວມັນກໍເປັນເລື່ອງທຳມະຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ທົດລອງເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 34)

ສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມ

ປະຖົມມະການ 22:16–18 ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວ, ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ: ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍການອວຍພອນນີ້, ໃນການເພີ່ມຄູນທະວີ ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງເຮົາ.

ນີ້ຄືເລື່ອງລາວທັງໝົດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ. ເຖິງວ່າຈະສັ້ນ, ເນື້ອຫາຂອງມັນກໍອຸດົມສົມບູນ: ມັນລວມເຖິງເຫດຜົນ ແລະ ເບື້ອງຫຼັງຂອງການໃຫ້ພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ. ພ້ອມນັ້ນ ມັນຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ພ້ອມທັງຄວາມຮີບດ່ວນທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະຮັບເອົາຄົນທີ່ສາມາດຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້. ໃນສິ່ງນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊື່ນຊົມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາຍັງໄດ້ເຫັນລາຄາທີ່ພຣະອົງຈ່າຍເພື່ອຮັບເອົາຜູ້ຄົນເຊັ່ນກັນ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ

ຄວາມນຶກຄິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັບເອົາພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂໍ້ຄວາມນີ້ເຊິ່ງປະກອບມີພຣະທຳທີ່ວ່າ: "ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ" ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າແບກຫາບຄວາມຂົມຂື່ນ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດຢ່າງແຮງ ແລະ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນເບື້ອງຫຼັງເຫດການຂອງພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ມັນເປັນຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮັດໃຫ້ຄິດ ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ພິເສດສຳລັບຄົນທີ່ມາພາຍຫຼັງ ແລະ ມີຜົນກະທົບຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນພວກເຂົາ.

ມະນຸດຮັບເອົາພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາ

ພອນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານໃນນີ້ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ແລ້ວມັນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ? ມີປະໂຫຍກໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນນີ້: "ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ". ປະໂຫຍກນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບພອນທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບມາກ່ອນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ, ອັບຣາຮາມກໍມອບລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເພິ່ນ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກພຽງຄົນດຽວຂອງເພິ່ນ ຄືນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ (ໝາຍເຫດ: ໃນນີ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄຳວ່າ "ຖວາຍ"; ພວກເຮົາຄວນເວົ້າວ່າເພິ່ນມອບລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຄືນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ), ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງອວຍພອນເພິ່ນ. ພຣະອົງອວຍພອນອັບຣາຮາມດ້ວຍສັນຍາຫຍັງແດ່? ພຣະອົງອວຍພອນເພິ່ນດ້ວຍການໃຫ້ສັນຍາວ່າຈະເພີ່ມທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະຖືກເພີ່ມທະວີໃຫ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ? ພຣະຄຳພີໄດ້ບັນທຶກໄວ້ດັ່ງນີ້: "...ດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ". ແມ່ນຫຍັງຄືບໍລິບົດທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້? ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າອັບຣາຮາມຮັບເອົາພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເພິ່ນຮັບເອົາພອນເຫຼົ່ານັ້ນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ: "ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງເຮົາ". ນັ້ນກໍຄື ຍ້ອນອັບຣາຮາມໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນເພິ່ນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ, ຮຽກຮ້ອງ ແລະ ສັ່ງໂດຍບໍ່ມີຄຳຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ຄຳສັນຍາດັ່ງກ່າວກັບເພິ່ນ. ມີປະໂຫຍກໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນສັນຍານີ້ທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນມັນບໍ? ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຫຼາຍກັບຂໍ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ວ່າ: "ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ". ສິ່ງທີ່ຂໍ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງກໍຄື

ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງກຳລັງສາບານດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ຜູ້ຄົນສາບານຕໍ່ຫຍັງເມື່ອພວກເຂົາປະຕິຍານຕົນ? ພວກເຂົາສາບານຕໍ່ສະຫວັນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາປະຕິຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາບານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນອາດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບປາກົດການທີ່ພຣະເຈົ້າສາບານດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເມື່ອເຮົາໃຫ້ຄຳອະທິບາຍທີ່ຖືກຕ້ອງແກ່ພວກເຈົ້າ. ເມື່ອພົບກັບມະນຸດທີ່ພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກໂດດດ່ຽວ ແລະ ເວົ້າຫຍັງບໍ່ອອກອີກຄັ້ງ. ດ້ວຍຄວາມສິ້ນຫວັງ ແລະ ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກ ພຣະເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງທີ່ເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດຫຼາຍ: ພຣະເຈົ້າວາງມືຂອງພຣະອົງໃສ່ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ກ່າວເຖິງພຣະອົງເອງເມື່ອປະທານສັນຍານນີ້ໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ຈາກສິ່ງນີ້ ມະນຸດກໍໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ: “ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ”. ຜ່ານການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າອາດຄິດກັບຕົນເອງ. ເມື່ອເຈົ້າວາງມືຂອງເຈົ້າໃສ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າກັບຕົນເອງ, ເຈົ້າມີແນວຄິດທີ່ຊັດເຈນບໍວ່າເຈົ້າກຳລັງເວົ້າຫຍັງ? ທ່າທີຂອງເຈົ້າຈິງໃຈບໍ? ເຈົ້າເວົ້າແບບກົງໄປກົງມາ, ດ້ວຍຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ສະນັ້ນ ພວກເຮົາເຫັນໃນນີ້ວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມ, ພຣະອົງກໍຈິງຈັງ ແລະ ຈິງໃຈ. ໃນຂະນະທີ່ເວົ້າ ແລະ ອວຍພອນອັບຣາຮາມນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍເວົ້າກັບຕົວພຣະອົງເອງເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງກຳລັງບອກຕົນເອງວ່າ: ເຮົາຈະອວຍພອນອັບຣາຮາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລູກຫຼານຂອງເຂົາມີຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ຫຼາຍສໍ່າກັບເມັດຊາຍທີ່ຢູ່ເທິງແຄມທະເລ, ຍ້ອນເຂົາເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຂົາເປັນຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ: “ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ”, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈແລ້ວວ່າ ໃນອັບຣາຮາມ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນທີ່ຖືກເລືອກ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະນຳພາຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄປທາງໜ້າຢ່າງໄວວາ ດ້ວຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຮັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກມາກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍອັບຣາຮາມ ແລະ ຈະສືບຕໍ່ໃນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ແລ້ວກໍຈະບັນລຸຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະວ່າແນວໃດ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກອວຍພອນບໍ? ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ, ບໍ່ມີພອນໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ; ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ນີ້ຄືການໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ພອນທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບນັ້ນບໍ່ແມ່ນການເພີ່ມທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ເປັນການທີ່ພຣະເຈົ້າບັນລຸການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ການຝາກຝັງຂອງພຣະອົງ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພອນທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບບໍ່ແມ່ນພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ສືບຕໍ່ໃນຂະນະທີ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າດຳເນີນຕໍ່ໄປ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າສາບານດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງກໍໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ແລ້ວ. ການຕັ້ງໃຈນີ້ເປັນຈິງບໍ? ມັນເປັນຈິງບໍ? ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈແລ້ວວ່າ ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພຣະອົງ, ລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະອົງກໍຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າຍັງຕັ້ງໃຈວ່າ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄົນກຸ່ມນີ້, ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາ, ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 35)

ສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມ

ປະຖົມມະການ 22:16–18 ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວ, ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ: ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍການອວຍພອນນີ້, ໃນການເພີ່ມຄູນທະວີ ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງເຮົາ.

ການຮັບເອົາຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຄືຄວາມປາຖະໜາທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງ

ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ຕົນເອງ, ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ເວົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມອີກດ້ວຍ, ແຕ່ນອກຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພອນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ເພິ່ນ, ອັບຣາຮາມສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປາຖະໜາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນບໍ? ເພິ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈ! ແລ້ວໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າສາບານດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍຍັງໂດດດ່ຽວ ແລະ ໂສກເສົ້າ. ຍັງບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຢັ່ງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາ ແລະ ວາງແຜນໄວ້. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ລວມເຖິງອັບຣາຮາມ ທີ່ສາມາດເວົ້າຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ, ແຮງໄກທີ່ຈະມີຜູ້ໃດທີ່ສາມາດຮ່ວມມືກັບພຣະອົງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ. ໃນທາງຜິວເຜີນແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາອັບຣາຮາມ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ,

ຄວາມຮູ້ຂອງບຸກຄົນນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ, ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ພໍໃຈ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຫາກໍເລີ່ມຕົ້ນ, ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຮັບເອົາ, ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະເຫັນ, ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກນັ້ນ ຍັງຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງຫຼາຍ; ພຣະອົງຕ້ອງການເວລາ, ພຣະອົງຕ້ອງລໍຖ້າ, ພຣະອົງຕ້ອງອົດທົນ. ຍ້ອນໃນເວລານັ້ນ, ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເອງແລ້ວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະໄດ້ຮັບ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ. ສະນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກໜັກໃຈເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງສືບຕໍ່ວາງແຜນບາດກ້າວຕໍ່ໄປໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ.

ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມບໍ່? ພຣະເຈົ້າປະທານພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມຍ້ອນເພິ່ນເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ, ໃນດ້ານພື້ນເຜີນແລ້ວ ສິ່ງນີ້ເບິ່ງຄືກັບວ່າທຳມະດາ ແລະ ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ, ແຕ່ໃນນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ: ພຣະເຈົ້າເຊີດຊູຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງເປັນພິເສດ ແລະ ຖະໜຸຖະໜອມຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຖະໜອມຄວາມຈິງໃຈນີ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ? ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຖະໜອມມັນຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ອາດບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າໃຈມັນເລີຍ. ພຣະເຈົ້າມອບລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ເມື່ອລູກຊາຍນັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ອັບຣາຮາມປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຕົວອັກສອນ, ເພິ່ນເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງເພິ່ນໄດ້ດົນໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນເຊີດຊູສິ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າເຊີດຊູມັນຫຼາຍສໍ່າໃດ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຊີດຊູມັນ? ໃນເວລາທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢັ່ງເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ອັບຣາຮາມກໍເຮັດສິ່ງທີ່ສັ່ນສະເທືອນສະຫວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສະທ້ານ ແລະ ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກພໍໃຈທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ ນຳຄວາມປິຕິຍິນມາສູ່ພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີນີ້ມາຈາກສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍມືຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ເປັນ "ການຖວາຍ" ຄັ້ງທຳອິດທີ່ມະນຸດໄດ້ຖວາຍໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊີດຊູທີ່ສຸດ ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາ. ພຣະເຈົ້າລໍຖ້າການຖວາຍນີ້ດ້ວຍຄວາມລຳບາກ ແລະ

ພຣະອົງປະຕິບັດຄືກັບວ່າມັນເປັນຂອງຂວັນທຳອິດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຈາກມະນຸດ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.

ມັນສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນເຖິງໝາກຜົນທຳອິດແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເຫັນຄວາມຫວັງໃນມະນຸດຊາດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງມີຄວາມປາຖະໜາຫຼາຍຂຶ້ນໃຫ້ກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວມາຢູ່ເປັນເພື່ອນກັບພຣະອົງ, ເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ເພື່ອດູແລພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ. ພຣະເຈົ້າເຖິງກັບຫວັງວ່າ ອັບຣາຮາມຈະດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ, ຍ້ອນພຣະອົງປາຖະໜາຢາກມີຫົວໃຈທີ່ຄືກັບຫົວໃຈຂອງອັບຣາຮາມຢູ່ເປັນເພື່ອນພຣະອົງ ແລະ ຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສືບຕໍ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.

ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງກໍຕາມ, ມັນກໍເປັນພຽງຄວາມປາຖະໜາ, ເປັນພຽງແນວຄິດ, ຍ້ອນອັບຣາຮາມເປັນພຽງມະນຸດທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ອັບຣາຮາມເປັນຄົນທີ່ຢູ່ຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງສຳລັບມະນຸດຫຼາຍ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື: ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ການສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີແນວຄິດທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ອັບຣາຮາມຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຍ່າງຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນການທີ່ອັບຣາຮາມຖວາຍອີຊາກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າ ເພິ່ນໄດ້ອົດທົນຕໍ່ການທົດສອບຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍຍັງບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະກາຍມາເປັນເພື່ອນສະໜິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກາຍມາເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສະນັ້ນ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງໂດດດ່ຽວ ແລະ ກັງວົນໃຈຢູ່. ຍິ່ງພຣະເຈົ້າໂດດດ່ຽວ ແລະ ກັງວົນໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພຣະອົງກໍຈຳເປັນຕ້ອງສືບຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ສາມາດເລືອກ ແລະ ຮັບເອົາກຸ່ມຄົນເພື່ອສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້.

ນີ້ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາທີ່ຮ້ອນຮົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນດັ່ງນັ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ.

ຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດໃນເບື້ອງຕົ້ນມາ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນປາຖະໜາຢາກໄດ້ກຸ່ມຜູ້ຊະນະ, ກຸ່ມທີ່ຈະຍ່າງຮ່ວມກັບພຣະອົງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈ, ຍັ່ງເຖິງ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ຄວາມປາຖະໜານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ.

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຍັງຕ້ອງລໍຖ້າອີກດົນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າອາດລໍາບາກຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າຈຸດປະສົງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜານັ້ນອາດຢູ່ໄກສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ ຫຼື ປະຖິ້ມຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກບາງສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບາງເທື່ອ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ແມ່ນບໍ່ເລິກເຊິ່ງປານໃດ, ແຕ່ມັນຈະເລີ່ມເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 36)

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງທໍາລາຍເມືອງໂຊໂດມ

ປະຖົມມະການ 18:26 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວວ່າ ຖ້າເຮົາພົບຄົນຊອບທໍາຫ້າສິບຄົນພາຍໃນເມືອງໂຊໂດມ ເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຂົາ ເຮົາຈະບໍ່ທໍາລາຍເມືອງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 18:29 ແລະ ລາວກໍກ່າວກັບພຣະອົງອີກຄັ້ງ ວ່າ ບາງເທື່ອອາດຈະມີສີ່ສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ.

ປະຖົມມະການ 18:30 ແລະ ລາວກໍເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີສາມສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ.

ປະຖົມມະການ 18:31 ແລະ ລາວກໍເວົ້າວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີຊາວຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ.

ປະຖົມມະການ 18:32 ແລະ ລາວກໍເວົ້າວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ.

ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສົນໃຈຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ

ຂໍ້ຄວາມຂ້າງເທິງປະກອບມີຄໍາເວົ້າສອງສາມຄໍາທີ່ສໍາຄັນ: ຈໍານວນຄົນ. ກ່ອນອື່ນ, ພຣະເຢໂຮວາເວົ້າວ່າ ຖ້າພຣະອົງພົບຫ້າສິບຄົນທີ່ຊອບທໍາພາຍໃນເມືອງແຫ່ງນັ້ນ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະປ່ອຍເມືອງໄວ້ທັງໝົດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ທໍາລາຍເມືອງແຫ່ງນັ້ນ. ແລ້ວໃນຄວາມເປັນຈິງ ມີຜູ້ຊອບທໍາຫ້າສິບຄົນຢູ່ພາຍໃນເມືອງໂຊໂດມບໍ? ບໍ່ມີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ອັບຣາຮາມເວົ້າຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າ? ເພິ່ນເວົ້າ ບາງເທື່ອອາດມີສີ່ສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນເດ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ. ຕໍ່ມາ, ອັບຣາຮາມເວົ້າວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີສາມສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນເດ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ. ແລ້ວບາງເທື່ອມີຊາວຄົນເດ? ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ. ສິບຄົນເດ? ເຮົາກໍຈະບໍ່ທໍາລາຍມັນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ ມີຄົນຊອບທໍາສິບຄົນພາຍໃນເມືອງແຫ່ງນັ້ນບໍ? ບໍ່ມີສິບຄົນ, ແຕ່ມີໜຶ່ງຄົນ. ແລ້ວຜູ້ໃດແມ່ນໜຶ່ງຄົນນີ້? ນັ້ນຄືໂລດ. ໃນເວລານັ້ນ

ມີພຽງຄົນຊອບທຳໜຶ່ງຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໂຊໂດມ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂັ້ມງວດ ຫຼື ເຄັ່ງຄັດຫຼາຍບໍ ເມື່ອເວົ້າເຖິງຈຳນວນຕົວເລກນີ້? ບໍ່, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມງວດ! ແລ້ວສະນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດສືບຕໍ່ຖາມວ່າ "ສີ່ສິບຄົນເດ?" "ສາມສິບຄົນເດ?"ຈົນໄປເຖິງ "ສິບຄົນ?" ພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ "ເຖິງແມ່ນມີພຽງແຕ່ສິບຄົນເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງດັ່ງກ່າວ; ເຮົາຈະປ່ອຍມັນໄວ້ ແລະ ໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນໆ ນອກຈາກສິບຄົນເຫຼົ່ານີ້". ຖ້າມີພຽງແຕ່ສິບຄົນ, ກໍພຽງພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ, ແຕ່ມັນກັບກາຍເປັນວ່າ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີຄົນຊອບທຳໃນເມືອງໂຊໂດມໃນຈຳນວນນັ້ນເລີຍ. ເຈົ້າເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນໃນເມືອງແຫ່ງນັ້ນແມ່ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ນອກຈາກຈະທຳລາຍພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດເມື່ອພຣະອົງເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງດັ່ງກ່າວ ຖ້າມີຄົນຊອບທຳຫ້າສິບຄົນ? ຈຳນວນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ສຳຄັນສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍຄືເມືອງດັ່ງກ່າວຈະມີຄົນຊອບທຳທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເມືອງດັ່ງກ່າວມີພຽງຄົນຊອບທຳແຕ່ຄົນດຽວ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາຮັບບາດເຈັບ ຍ້ອນພຣະອົງທຳລາຍເມືອງແຫ່ງນັ້ນ. ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍເມືອງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະມີຄົນຊອບທຳເທົ່າໃດຄົນພາຍໃນເມືອງແຫ່ງນັ້ນ, ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເມືອງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບແຫ່ງນີ້ແມ່ນຖືກສາບແຊ່ງ ແລະ ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຄວນຖືກທຳລາຍ, ຄວນຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນຊອບທຳຄວນຍັງຢູ່. ບໍ່ວ່າຈະຍຸກໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂັ້ນຕອນໃດກໍຕາມໃນການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ, ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ: ພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຫ່ວງໃຍຄົນທີ່ຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.

ທັດສະນະຄະຕິທີ່ຊັດເຈນນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າຍັງເປັນການເປີດເຜີຍແທ້ຈິງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນມີຄົນຊອບທຳພຽງຄົນດຽວຢູ່ພາຍໃນເມືອງແຫ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລັງເລອີກຕໍ່ໄປ. ຜົນຕາມມາໃນທີ່ສຸດກໍຄືເມືອງໂຊໂດມກໍຈະຖືກທຳລາຍຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້.

ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງໃນນີ້? ໃນຍຸກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງໃດໜຶ່ງ ບໍ່ວ່າຈະມີຄົນຊອບທຳຫ້າສິບຄົນ ຫຼື ສິບຄົນໃນເມືອງນັ້ນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນໃຈໃຫ້ອະໄພ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ມະນຸດຊາດ ຫຼື ຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາ, ຍ້ອນມີຜູ້ຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ສາມາດເຄົາລົບ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າໃສ່ໃຈໃນການກະທຳທີ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງໃສ່ໃຈໃນຄົນທີ່ສາມາດນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໃສ່ໃຈໃນຄົນທີ່ສາມາດເຮັດການກະທຳດີຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ອ່ານໃນພຣະຄຳພີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສື່ສານເຖິງຄວາມຈິງ ຫຼື ເວົ້າກ່ຽວກັບວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່? ບໍ່, ບໍ່ເຄີຍ. ຂໍ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານແມ່ນພຽງແຕ່ບອກຜູ້ຄົນໃຫ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ບາງຄົນໄປ ແລະ ເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ບາງຄົນກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດ; ບາງຄົນເຊື່ອ ແລະ ບາງຄົນກໍບໍ່ເຊື່ອ. ນັ້ນແມ່ນທັງໝົດທີ່ມີຢູ່. ສະນັ້ນ ຄົນຊອບທຳໃນຍຸກນັ້ນ, ຄົນທີ່ຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເປັນພຽງຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ພວກເຂົາສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ບໍ່, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນແບບນັ້ນໄດ້. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າຈຳນວນຈະມີໜ້ອຍຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຄົນຊອບທຳເຫຼົ່ານີ້ສົມຄວນໃຫ້ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນເພື່ອນສະໜິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຂົາສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ບໍ່ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ! ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນຖືກເອີ້ນວ່າເປັນເພື່ອນສະໜິດ ແລະ ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເອີ້ນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວວ່າແນວໃດ? ທຸກຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີ, ພ້ອມທັງຂໍ້ຄວາມທີ່ພວກເຮົາຫາກໍອ່ານຢູ່ຂ້າງເທິງ ແມ່ນມີຫຼາຍກໍລະນີທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ “ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ”. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນເວລານັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຜູ້ຄົນທີ່ຊອບທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບຕຳແໜ່ງນີ້? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຂົາວ່າແນວນັ້ນ? ພຣະເຈົ້າມີມາດຕະຖານໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງສຳລັບຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະອົງເອີ້ນຜູ້ຄົນບໍ? ພຣະອົງມີຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າມີມາດຕະຖານ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເອີ້ນຜູ້ຄົນວ່າຊອບທຳ, ສົມບູນ, ຊື່ສັດ ຫຼື ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍຕາມ. ເມື່ອພຣະອົງເອີ້ນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ ບຸກຄົນນີ້ສາມາດຍອມຮັບເອົາຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງ, ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ. ບຸກຄົນນີ້ປະຕິບັດຫຍັງ? ພວກເຂົາປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ມະນຸດເຮັດ ແລະ ປະຕິບັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນເວລານັ້ນ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດເຮັດ ແລະ ປະຕິບັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່, ມັນບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້. ຍ້ອນໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດເຮັດບາງສິ່ງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງກ່າວຄຳສັ່ງເລັກນ້ອຍ, ບອກໃຫ້ມະນຸດພຽງແຕ່ເຮັດສິ່ງນີ້ ຫຼື ເຮັດສິ່ງນັ້ນ ແລະ

ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນໃນເວລານັ້ນ ມີຫຼາຍສະພາບການທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ, ເວລາກໍຍັງບໍ່ທັນເຖິງກຳນົດເທື່ອ ແລະ ມັນຍາກສຳລັບມະນຸດຊາດທີ່ຈະແບກຮັບເອົາຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປາກົດອອກມາຈາກຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອ. ພຣະເຈົ້າເຫັນຄົນຊອບທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງ ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນນີ້ວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ບໍ່ວ່າຈະມີສາມສິບ ຫຼື ຊາວຄົນກໍຕາມ. ເມື່ອຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຮັບເອົາຜູ້ສົ່ງຂ່າວເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວນຖືກປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກບັນລຸໂດຍຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຮອບຄອບໃນການທີ່ພຣະອົງກຳນົດຕຳແໜ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນພວກເຂົາເປັນຄືກັບທີ່ພວກເຈົ້າເປັນໃນຕອນນີ້, ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ຍິນການເທດສະໜາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດ, ເຂົ້າໃຈຫຼາຍຢ່າງໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢັ່ງເຖິງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍ້ອນພວກເຂົາຊື່ສັດໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອພຣະເຈົ້າສັ່ງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍສາມາດປະວາງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດ ແລະ ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້. ສະນັ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄວາມໝາຍອີກດ້ານໜຶ່ງໃນຕຳແໜ່ງຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍຄື ພວກເຂົາຮ່ວມມືກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍເປັນຜູ້ດຳເນີນການ ແລະ ຜູ້ປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຫຼື ຄົນຊອບທຳເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນບໍ່ສາມາດປາສະຈາກການຮ່ວມມືຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ບົດບາດທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຮັບຜິດຊອບກໍບໍ່ສາມາດແທນທີ່ໂດຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໜ້າທີ່ແຕ່ລະຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບພຣະອົງຫຼາຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສູນເສຍພວກເຂົາ. ຫາກປາສະຈາກການຮ່ວມມືຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້, ຜົນຕາມມາກໍຄື ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 37)

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ

ປະຖົມມະການ 18:26 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວວ່າ ຖ້າເຮົາພົບຄົນຊອບທຳຫ້າສິບຄົນພາຍໃນເມືອງໂຊໂດມ ເພື່ອເຫັນແກ່ພວກເຂົາ ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 18:29 ແລະ ລາວກໍກ່າວກັບພຣະອົງອີກຄັ້ງ ວ່າ ບາງເທື່ອອາດຈະມີສີ່ສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍມັນ.

ປະຖົມມະການ 18:30 ແລະ ລາວກໍເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີສາມສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍມັນ.

ປະຖົມມະການ 18:31 ແລະ ລາວກໍເວົ້າວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີຊາວຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍມັນ.

ປະຖົມມະການ 18:32 ແລະ ລາວກໍເວົ້າວ່າ ບາງເທື່ອອາດມີສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະອົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍມັນ.

ພຣະເຈົ້າເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ຄົນທີ່ພຣະອົງຫ່ວງໃຍ ແລະ ໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຄົນທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດ

ໃນການບັນທຶກຂອງພຣະຄຳພີ, ມີຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໂຊໂດມຮອດສິບຄົນບໍ? ບໍ່, ບໍ່ມີ! ເມືອງດັ່ງກ່າວສົມຄວນແກ່ການຖືກລະເວັ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ? ມີພຽງແຕ່ຄົນດຽວຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນກໍຄືໂລດ ທີ່ຍອມຮັບເອົາຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື ມີພຽງແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຄົນດຽວທີ່ຢູ່ໃນເມືອງແຫ່ງນັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ນອກຈາກຈະຊ່ວຍໂລດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ. ການສົນທະນາລະຫວ່າງອັບຣາຮາມ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຍົກຂຶ້ນມາເວົ້າຂ້າງເທິງນັ້ນອາດເບິ່ງຄືທຳມະດາ, ແຕ່ພວກມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນບາງສິ່ງທີ່ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍ: ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຫຼັກການໃນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ອນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ເວລາຍາວນານເພື່ອສັງເກດ ແລະ ພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຕັດສິນໃຈຫຍັງ ຫຼື ດ່ວນສະຫຼຸບກ່ອນເວລາທີ່ເໝາະສົມຢ່າງແນ່ນອນ. ການສົນທະນາລະຫວ່າງອັບຣາຮາມ ແລະ ພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ການຕັດສິນໃຈທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຜິດພາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າ ໃນເມືອງດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ມີຄົນຊອບທຳຮອດສີ່ສິບຄົນ ຫຼື ຄົນຊອບທຳຮອດສາມສິບຄົນ ຫຼື ຮອດຊາວຄົນ. ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສິບຄົນ. ຄົນຊອບທຳພຽງຄົນດຽວຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນກໍຄືໂລດ. ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ສະຖານະການຂອງມັນແມ່ນຖືກສັງເກດການໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ

ພຣະເຈົ້າຄຸ້ນເຄີຍກັບມັນຄືກັບຫຼັງມືຂອງພຣະອົງເອງ. ສະນັ້ນ ການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຜິດພາດໄດ້. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອປຽບທຽບກັບຄວາມຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມະນຸດແມ່ນດ້ານຊາ, ໂງ່ຈ້າ, ຂາດຄວາມຮູ້ ແລະ ສາຍຕາສັ້ນຫຼາຍ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນການສົນທະນາລະຫວ່າງອັບຣາຮາມ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ໃນນີ້ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ຈຳນວນແມ່ນບໍ່ສຳຄັນ, ພວກມັນບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງຫຍັງເລີຍ, ແຕ່ໃນນີ້ ມີການສະແດງອອກທີ່ສຳຄັນຫຼາຍເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງ ຍ້ອນມີຄົນຊອບທຳຫ້າສິບຄົນ. ນີ້ແມ່ນເນື່ອງຈາກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມັນແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນດ້ານນີ້ຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຖິງແມ່ນມີພຽງແຕ່ຄົນຊອບທຳສິບຄົນເທົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ ຍ້ອນຄົນຊອບທຳສິບຄົນເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ແມ່ນຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? ຍ້ອນຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນຊອບທຳເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ທຳລາຍເມືອງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ? ເມື່ອອັບຣາຮາມເວົ້າວ່າ: "ບາງເທື່ອອາດມີສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ" ພຣະເຈົ້າກໍກ່າວວ່າ: "ເຮົາກໍຈະບໍ່ທຳລາຍມັນ". ຫຼັງຈາກນັ້ນ ອັບຣາຮາມຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າຕໍ່, ຍ້ອນຢູ່ພາຍໃນເມືອງໂຊໂດມ ບໍ່ມີຄົນຊອບທຳຮອດສິບຄົນທີ່ເພິ່ນກ່າວເຖິງ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ມີຫຍັງຈະເວົ້າອີກ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເພິ່ນກໍເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ. ໃນນີ້, ເຈົ້າໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສຫຍັງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈແບບໃດ? ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈວ່າ ຖ້າເມືອງນີ້ບໍ່ມີຄົນຊອບທຳຮອດສິບຄົນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ປ່ອຍເມືອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ຢູ່ລອດ ແລະ ຈະທຳລາຍມັນຢ່າງບໍ່ມີການຫຼີກເວັ້ນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄວາມໂກດຮ້າຍນີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ອຸປະນິໄສນີ້ຄືການເປີດເຜີຍທາດແທ້ອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມັນຄືການເປີດເຜີຍທາດແທ້ອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຕ້ອງບໍ່ທ້າທາຍບໍ່? ເມື່ອໄດ້ຮັບການຢືນຢັນວ່າບໍ່ມີຄົນຊອບທຳຮອດສິບຄົນໃນເມືອງໂຊໂດມ, ພຣະເຈົ້າກໍແນ່ໃຈທີ່ຈະທຳລາຍເມືອງແຫ່ງນັ້ນ ແລະ ຈະລົງໂທດຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນເມືອງນັ້ນຢ່າງຮຸນແຮງ, ຍ້ອນພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມຫຼາຍ.

ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງວິເຄາະຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະນີ້? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າສອງສາມປະໂຫຍກທຳມະດາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສະແດງອອກຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເຊີດຊູຄົນຊອບທຳ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍສຳລັບພວກເຂົາ, ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍມີຄວາມກຽດຊັງຢ່າງເລິກໆສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໂຊໂດມ ຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ ຫຼື ບໍ່? ພຣະເຈົ້າທຳລາຍເມືອງດ້ວຍວິທີໃດ? ດ້ວຍໄຟ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງທຳລາຍມັນດ້ວຍໄຟ? ເມື່ອເຈົ້າເຫັນບາງສິ່ງກຳລັງຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟ ຫຼື ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງຈະເຜົາບາງສິ່ງ, ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການເຜົາມັນຖິ້ມ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍວ່າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການມັນອີກຕໍ່ໄປ, ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຫຼຽວເບິ່ງມັນອີກຕໍ່ໄປ? ເຈົ້າຕ້ອງການປະຖິ້ມມັນບໍ? ການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄຟກໍໝາຍເຖິງການປະຖິ້ມ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນເມືອງໂຊໂດມນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ຄືຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຜົາເມືອງໂຊໂດມດ້ວຍໄຟ. ການໃຊ້ໄຟແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຈຮ້າຍສໍ່າໃດກັນແທ້. ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີຢູ່ຈິງແນ່ນອນ, ແຕ່ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເວລາພຣະອົງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງມັນກໍຍັງສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນອີກດ້ານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງບໍ່ຍອມອົດທົນຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງມະນຸດ. ເມື່ອມະນຸດສາມາດເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍມີຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດ; ເມື່ອມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ, ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າກໍໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ. ພຣະອົງໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຈົນຮອດລະດັບໃດ? ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈະຄົງຢູ່ຈົນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ, ຈົນກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຢູ່ຕໍ່ຕາພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຫາຍໄປ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄືບໍ່ວ່າບຸກຄົນນັ້ນຈະແມ່ນຜູ້ໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຫ່າງໄກອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຫັນກັບຄືນມາລັກເທື່ອ, ບໍ່ວ່າໃນລັກສະນະໃດ ຫຼື ໃນເລື່ອງຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະນະມັດສະການ ແລະ ຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາແນວໃດກໍຕາມ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກປ່ອຍອອກຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ມັນຈະເປັນຄືກັບເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງຢ່າງຮຸນແຮງ,

ໄດ້ມອບໂອກາດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປ່ອຍມັນອອກມາ ມັນກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເອົາມັນກັບຄືນມາ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເມດຕາ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວອີກ.
ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງດ້ານໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການທ້າທາຍ. ໃນນີ້, ມັນເບິ່ງຄືປົກກະຕິທີ່ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍເມືອງໃດໜຶ່ງ, ຍ້ອນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເມືອງໃດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດບາບແມ່ນບໍ່ສາມາດມີຢູ່ໄດ້ ແລະ ສືບຕໍ່ຄົງຢູ່ ແລະ ມັນກໍເໝາະສົມທີ່ຈະຖືກທຳລາຍໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ອນ ແລະ ຫຼັງ ທີ່ພຣະອົງທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງອົດກັ້ນ ແລະ ເມດຕາຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມກະລຸນາ, ສວຍງາມ ແລະ ດີ; ຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ຜິດບາບ ແລະ ຊົ່ວຊ້າ, ພຣະອົງໂກດຮ້າຍຢ່າງແຮງ ຈົນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລັກສະນະສອງຢ່າງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍພວກມັນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງຈຸດຈົບ: ຄວາມເມດຕາທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ. ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມີໜ້ອຍຄົນຫຼາຍທີ່ໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ໃນທຸກຄົນ; ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ທຸກຄົນຢ່າງຫຼາຍ. ແຕ່ຫາຍາກ ຫຼື ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີເລີຍ ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ. ສະບາຍໃຈໄດ້ເລີຍ! ອີກບໍ່ດົນ ທຸກຄົນກໍຈະໄດ້ເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນຕອນນີ້ ມັນບໍ່ແມ່ນເວລາເທື່ອ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ມັນເປັນຍ້ອນເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະອົງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງໃສ່ພວກເຂົາ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງໄດ້ລັງກຽດ ແລະ ປະຕິເສດບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ, ພຣະອົງກຽດຊັງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້; ທັນທີທີ່ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງມາເຖິງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະຫາຍໄປ. ໃນປັດຈຸບັນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງຈຸດນັ້ນເທື່ອ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ຈະສາມາດແບກຮັບມັນໄດ້ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ໃນເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າມີພຽງແຕ່ຄວາມກະລຸນາຕໍ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ຖ້າໃຜທີ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອ,

ພວກເຈົ້າກໍສາມາດຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍໃສ່ພວກເຈົ້າລອງເບິ່ງ, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ພະເຊີນກັບຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຍອມທົນຕໍ່ການທ້າທາຍໂດຍມະນຸດນັ້ນມີຢູ່ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ພວກເຈົ້າກ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 38)

ຜູ້ຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍພຽງແຕ່ເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພະເຊີນກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ

ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ບໍ່ມີກຸ່ມໃດໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາ ຫຼື ຄວາມເມດ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍສໍ່າກຸ່ມສຸດທ້າຍນີ້. ເຖິງແມ່ນໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສັ່ງສອນ ແລະ ຫົດນໍ້າ, ເພື່ອສະໜອງ ແລະ ລ້ຽງດູ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເກັບເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ນອກຈາກຈະພະເຊີນກັບອຸປະນິໄສອັນໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ມີໜ້ອຍຄົນຫຼາຍທີ່ໄດ້ພະເຊີນກັບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນພະເຊີນກັບຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງພຣະອົງ, ຄວາມໂກດຮ້າຍນີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ເໜືອພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຕຳໜິມະນຸດ, ເປີດໂປງມະນຸດ, ພິພາກສາມະນຸດ, ຂ້ຽນຕີມະນຸດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ປະນາມມະນຸດ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຮຸນແຮງເທື່ອ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໃສ່ມະນຸດເລີຍ ນອກຈາກໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດໄດ້ພະເຊີນໃນຍຸກນີ້ຈຶ່ງເປັນການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດໄດ້ພະເຊີນນັ້ນເປັນພຽງຜົນສະທ້ອນຈາກນໍ້າສຽງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ. ຫຼາຍຄົນຮັບເອົາຜົນສະທ້ອນນີ້ເປັນການພະເຊີນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຜິດໆ. ສະນັ້ນ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງເຊື່ອວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມກະລຸນາ ແລະ

ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເຫັນຄວາມບໍ່ອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ແຕ່ບໍ່ວ່າພຶດຕິກຳຂອງມະນຸດຈະຊົ່ວຊ້ຳໃດກໍຕາມ ຫຼື ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຈະເສື່ອມຊາມຊ້ຳໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍອົດທົນຢູ່ສະເໝີ. ໃນການອົດທົນນັ້ນ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງກໍຄືລໍຖ້າໃຫ້ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ, ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ແລະ ລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍນັ້ນບັນລຸຜົນໃນຄົນທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະຮັບເອົາ. ການລໍຖ້າຜົນຕາມມາເຊັ່ນນີ້ແມ່ນໃຊ້ເວລາ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບມະນຸດ, ໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນທັນທີໃດທີ່ພວກເຂົາເກີດມາ; ມັນໃຊ້ເວລາສິບແປດ ຫຼື ສິບເກົ້າປີ ແລະ ບາງຄົນເຖິງກັບຕ້ອງໃຊ້ເວລາຊາວ ຫຼື ສາມສິບປີກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ແທ້ຈິງ. ພຣະເຈົ້າລໍຖ້າໃຫ້ສຳເລັດຂະບວນການນີ້, ພຣະອົງລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງເວລາດັ່ງກ່າວ ແລະ ພຣະອົງລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງຜົນຕາມມານີ້. ຕະຫຼອດເວລາທີ່ພຣະອົງລໍຖ້າ, ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍຫຼາຍທີ່ຖືກໂຈມຕີ ແລະ ບາງຄົນຖືກລົງໂທດຍ້ອນພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຕົວຢ່າງດັ່ງກ່າວຍິ່ງເປັນເຄື່ອງພິສູດເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ທົນຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຢືນຢັນຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງການມີຢູ່ຂອງຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກ. ແນ່ນອນ ໃນຕົວຢ່າງປົກກະຕິເຫຼົ່ານີ້, ການເປີດເຜີຍພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ກະທົບຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງໂດຍລວມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ອົດທົນຕະຫຼອດໄລຍະເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ແລກປ່ຽນຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະອົງກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ແຜນການຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ. ພຣະອົງສາມາດປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຍັງສາມາດມີຄວາມເມດຕາ; ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍສອງດ້ານທີ່ສຳຄັນຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຊັດເຈນຫຼາຍ ຫຼື ບໍ່? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ສຳລັບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດ, ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ອະຍຸຕິທຳ, ການຄິດບວກ ແລະ ການຄິດລົບ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກສະແດງຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຊັດເຈນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດສະທ້ອນເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເລື່ອນລອຍ ຫຼື ທົ່ວໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ໃນລັກສະນະທີ່ມີຕົວຕົນ, ແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິງໂດຍພິເສດ. ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 39)

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຖືກລີ້ລັບຈາກມະນຸດ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ຫັນເຫຈາກພຣະເຈົ້າ

ຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ເຄີຍລີ້ລັບຈາກມະນຸດຈັກເທື່ອ, ແຕ່ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກຕໍ່ມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອເວລາທີ່ຜ່ານໄປ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍເລີ່ມອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດກໍຮຸນແຮງຍິ່ງຂຶ້ນ, ມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງຫ່າງໄກກັນໄປເລື້ອຍໆ. ມະນຸດຄ່ອຍໆຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດ "ເຫັນ" ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາປາສະຈາກ "ຂ່າວສານ" ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຖິງກັບປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍສິ້ນເຊີງ. ສະນັ້ນ ການທີ່ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ກໍບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າລີ້ລັບຈາກມະນຸດ, ແຕ່ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງເຂົາໄດ້ຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງເຂົາບໍ່ເຄີຍຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຂົາຢູ່ໃສ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ໄປໃສເລີຍ: ແທນທີ່ຈະມອບມັນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປີດເຜີຍມັນໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນ, ເຂົາເກັບມັນໄວ້ສຳລັບຕົນເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄົນມັກອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ: "ໂອ ພຣະເຈົ້າ, ຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີ້ນ, ພຣະອົງຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຄິດ" ແລະ ບາງຄົນເຖິງກັບສາບານຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖືກລົງໂທດ ຖ້າພວກເຂົາເຮັດຜິດຄຳສາບານຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດເຊື່ອຟັງການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ເຂົາຍອມໃຫ້ໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ຄຳສາບານທີ່ເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະກາດຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຍັງປິດຕໍ່ພຣະອົງຢູ່, ຍ້ອນເຈົ້າພຽງແຕ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະອົງຄວບຄຸມມັນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ພຽງແຕ່ເວົ້າຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນ; ໃນຂະນະດຽວກັນ, ເຈົ້າກໍເຊື່ອງເຈດຕະນາຫຼອກລວງຕ່າງໆຈາກພຣະເຈົ້າ, ພ້ອມກັບເລ່ຫຼ່ຽມ, ກົນອຸບາຍ ແລະ ແຜນການຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກຳຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າຢ່າງແໜ້ນ ໂດຍຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າ ພວກມັນຈະຖືກພຣະເຈົ້າເອົາໄປ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຫຼຽວເຫັນຄວາມຈິງໃຈຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າສັງເກດເຫັນຄວາມເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ແລະ ສາມາດເຫັນວ່າມະນຸດກຳລັງຄິດຫຍັງ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຂົາຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ ແລະ ສາມາດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກັບໄວ້ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ມອບມັນໃຫ້ຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດສັງເກດ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ມີສິດຄວບຄຸມ. ໃນຄວາມຮູ້ສຶກສ່ວນຕົວຂອງມະນຸດ, ມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການ ຫຼື ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ໃນການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ພຽງແຕ່ມະນຸດປິດກັ້ນຕົນເອງຈາກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ຄິດຫາວິທີຕ່າງໆເພື່ອຫຸ້ມຫໍ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍໃຊ້ການເວົ້າແບບນິ້ມນວນ ແລະ ການປະຈົບປະແຈງເພື່ອສ້າງຄວາມປະທັບໃຈທີ່ຜິດ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ປິດບັງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາໃນການບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນ ກໍຄືການບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ. ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເກັບຮັກສາມັນໄວ້ສຳລັບຕົວພວກເຂົາເອງ. ຄວາມໃນຂອງເລື່ອງນີ້ກໍຄື ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງການແມ່ນຖືກວາງແຜນ, ຄຳນວນ ແລະ ກຳນົດໂດຍມະນຸດເອງທັງໝົດ; ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການການມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼື ການແຊກແຊງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງການງບັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ

ບໍ່ວ່າຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຝາກຝັງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ, ການຕັດສິນໃຈຂອງມະນຸດກໍອີງຕາມເຈດຕະນາ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາເອງ, ອີງຕາມສະພາວະ ແລະ ສະຖານະການຂອງເຂົາເອງໃນເວລານັ້ນ. ມະນຸດໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຂົາຄຸ້ນເຄີຍສະເໝີ ແລະ ຄວາມສະຫຼາດຂອງເຂົາເອງເພື່ອຕັດສິນ ແລະ ເລືອກເອົາເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາຄວນຍ່າງ ແລະ ບໍ່ຍອມໃຫ້ມີການແຊກແຊງ ຫຼື ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຫົວໃຈຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າເບິ່ງເຫັນ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ມີພຽງແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ນັ້ນກໍຄື ໃນບັນດາສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງປວງ ແລະ ບັນດາສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດນອກຈາກມະນຸດທີ່ຈະສາມາດສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດມີຫູທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດໄດ້ຍິນ ແລະ ຕາທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຫັນ; ເຂົາມີພາສາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຂົາເອງ ແລະ ຄວາມປະສົງທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ. ເຂົາມີທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມປາຖະໜາທັງໝົດຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ, ຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນເພື່ອນສະໜິດທີ່ມີຈິດໃຈດຽວກັນກັບພຣະອົງ ແລະ ທີ່ສາມາດຍ່າງກັບພຣະອົງ. ຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງເລີ່ມຄຸ້ມຄອງ, ພຣະເຈົ້າກໍລໍຖ້າໃຫ້ມະນຸດມອບຫົວໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊໍາລະ ແລະ ສະໜອງມັນ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຄົາລົບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະເຈົ້າຖ້າເບິ່ງ ແລະ ລໍຖ້າຜົນຕາມມານີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 40)

ການປະເມີນໂຢບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ

ໂຢບ 1:1 ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນດິນແດນອູຊ ມີຊື່ວ່າໂຢບ, ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນທີ່ສົມບູນ, ຊື່ສັດ, ເປັນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

ໂຢບ 1:5 ມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ ໃນແຕ່ລະມື້ຫລັງຈາກການກິນລ້ຽງຂອງພວກເຂົາເລີກແລ້ວ ໂຢບກໍໄປ ຊໍາລະລ້າງບາບໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕາມຈຳນວນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ ຍ້ອນໂຢບເວົ້າວ່າ ມັນອາດເປັນຍ້ອນບຸດຊາຍຂອງຕົນທີ່ໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ໂຢບກໍເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ໂຢບ 1:8 ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄໍານຶງເຖິງໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ?

ແມ່ນຫຍັງຄືປະເດັນສໍາຄັນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້? ສາມຂໍ້ຄວາມສັ້ນໆເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວພັນກັບໂຢບ. ເຖິງວ່າຈະສັ້ນ, ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ກໍໄດ້ລະບຸໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າເພິ່ນເປັນຄົນແບບໃດ. ຜ່ານການບັນຍາຍເຖິງພຶດຕິກໍາປະຈໍາວັນຂອງໂຢບ ແລະ ການກະທໍາຂອງເພິ່ນ, ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ບອກໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ແທນທີ່ຈະຂາດເຫດຜົນ ແຕ່ການປະເມີນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂຢບແມ່ນມີເຫດຜົນຢ່າງດີ. ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນບອກພວກເຮົາວ່າ ບໍ່ວ່າ ຈະເປັນການທີ່ມະນຸດປະເມີນລາຄາຂອງໂຢບ (ໂຢບ 1:1) ຫຼື ການທີ່ພຣະເຈົ້າປະເມີນລາຄາຂອງເພິ່ນ (ໂຢບ 1:8), ທັງສອງຂໍ້ຄວາມແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກການກະທໍາຂອງໂຢບທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ (ໂຢບ 1:5).

ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານຂໍ້ຄວາມທໍາອິດ: "ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນດິນແດນອູເຊ ມີຊື່ວ່າໂຢບ, ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນທີ່ສົມບູນ, ຊື່ສັດ, ເປັນຄົນທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ". ນີ້ຄືການປະເມີນໂຢບເປັນຄັ້ງທໍາອິດໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ ປະໂຫຍກນີ້ແມ່ນການທີ່ຜູ້ຂຽນປະເມີນລາຄາຂອງໂຢບ. ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວ, ມັນຍັງເປັນການປະເມີນລາຄາທີ່ມະນຸດປະເມີນຕໍ່ໂຢບວ່າ: "ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນທີ່ສົມບູນ, ຊື່ສັດ, ເປັນຄົນທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ". ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານການປະເມີນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະເມີນໂຢບ: "ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ" (ໂຢບ 1:8). ຈາກທັງສອງຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້, ຂໍ້ຄວາມໜຶ່ງແມ່ນມາຈາກມະນຸດ ແລະ ອີກຂໍ້ຄວາມແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ມັນຄືການປະເມີນທີ່ມີເນື້ອຫາແບບດຽວກັນ. ສະນັ້ນມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພຶດຕິກໍາ ແລະ ການກະທໍາຂອງໂຢບເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນຍັງຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງດຽວກັນ; ເພິ່ນວາງພຶດຕິກໍາ ແລະ ແຮງຈູງໃຈຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດສັງເກດເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ສະນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຈຶ່ງມີພຽງແຕ່ໂຢບທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

ການສະແດງອອກໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງໂຢບ

ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງການສະແດງອອກທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງກ່ຽວກັບການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂຢບ. ນອກຈາກຂໍ້ຄວາມກ່ອນ ແລະ ຫຼັງແລ້ວ, ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານ ໂຢບ 1:5 ເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງໃນການສະແດງອອກໂດຍສະເພາະການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂຢບ. ມັນກ່ຽວພັນກັບວິທີທີ່ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ; ສິ່ງທີ່ສັງເກດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດກໍຄື, ເພິ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດຕາມທີ່ເພິ່ນຄວນເຮັດໂດຍເຫັນແກ່ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງເພິ່ນເອງ, ແຕ່ຍັງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາເປັນປະຈຳຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແທນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະ "ເຮັດບາບ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ" ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາພາກັນກິນລ້ຽງສະຫຼອງ. ຄວາມຢຳເກງນີ້ສະແດງອອກໃນໂຢບດ້ວຍວິທີໃດ? ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບໄດ້ບອກເລົ່າເລື່ອງລາວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ ໃນແຕ່ລະມື້ຫລັງຈາກການກິນລ້ຽງຂອງພວກເຂົາເລີກແລ້ວ ໂຢບກໍໄປ ຊຳລະລ້າງບາບໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕາມຈຳນວນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ." ຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ແທນທີ່ຈະສະແດງອອກໃນພຶດຕິກຳພາຍນອກຂອງເພິ່ນ, ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນແມ່ນມາຈາກຂ້າງໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນແມ່ນສາມາດຄົ້ນພົບໄດ້ໃນທຸກດ້ານຂອງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ ຕະຫຼອດເວລາ, ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງເພິ່ນເອງ, ແຕ່ມັກຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາແທນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນອີກດ້ວຍ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ໂຢບບໍ່ພຽງແຕ່ຢ້ານຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ຈະເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງກັງວົນວ່າ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນອາດເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາອີກດ້ວຍ. ຈາກນີ້ ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຄວາມຈິງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງໂຢບຍືນຍັນຕໍ່ການກວດສອບໄດ້ ແລະ ຢູ່ເໜືອຂໍ້ສົງໄສຂອງມະນຸດໃດໆ. ແລ້ວເພິ່ນເຮັດແບບນັ້ນເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວບໍ ຫຼື ເຮັດຢູ່ເລື້ອຍໆ? ປະໂຫຍກສຸດທ້າຍຂອງຂໍ້ຄວາມຄື: "ສະນັ້ນ ໂຢບກໍເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ". ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຄື ໂຢບບໍ່ໄດ້ໄປ ແລະ ເບິ່ງລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວ ຫຼື ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນພໍໃຈ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜ່ານຄຳອະທິຖານ. ກົງກັນຂ້າມ,

ເພິ່ນໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຊໍາລະລ້າງບາບ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາສໍາລັບພວກເຂົາ. ຄໍາວ່າ "ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ" ໃນນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນເຮັດເປັນເວລາໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້ ຫຼື ໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ການສະແດງອອກເຖິງການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າຂອງໂຢບບໍ່ແມ່ນຊົ່ວຄາວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢຸດທີ່ຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄໍາເວົ້າທີ່ກ່າວອອກມາ; ກົງກັນຂ້າມ ວິທີການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ນໍາພາຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ມັນບົ່ງບອກເຖິງພຶດຕິກໍາຂອງເພິ່ນ ແລະ ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ມັນຄືພື້ນຖານຂອງການເປັນຢູ່ຂອງເພິ່ນ. ການທີ່ເພິ່ນເຮັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນນັ້ນ ເພິ່ນຢ້ານສະເໝີວ່າເພິ່ນເອງຈະເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງຢ້ານວ່າ ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນຈະເຮັດບາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ວິທີການຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນນັ້ນໜັກແໜ້ນຫຼາຍສໍ່າໃດ. ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເຮັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຍ້ອນໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ເພິ່ນຕົກໃຈ ແລະ ຢ້ານ, ຢ້ານວ່າເພິ່ນຈະເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນຈະຫັນເຫອອກຈາກຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ໃນເວລາດຽວກັນ, ເພິ່ນຍັງກັງວົນໃຈກ່ຽວກັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນ, ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ນັ້ນແມ່ນຄວາມປະພຶດໂດຍປົກກະຕິຂອງໂຢບໃນຊີວິດປະຈໍາວັນຂອງເພິ່ນ.

ມັນແມ່ນຄວາມປະພຶດທໍາມະດານີ້ທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ການທີ່ໂຢບຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ໂຢບດໍາລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງນັ້ນໂດຍແທ້. "ສະນັ້ນ ໂຢບກໍເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ": ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງການກະທໍາໃນແຕ່ລະມື້ຂອງໂຢບທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເພິ່ນເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ພຶດຕິກໍາຂອງເພິ່ນ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນໄດ້ໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າບໍ? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າພໍໃຈກັບຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ພຶດຕິກໍາຂອງເພິ່ນຢູ່ເລື້ອຍໆບໍ? ແລ້ວໂຢບເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນສະພາວະຫຍັງ ແລະ ໃນບໍລິບົດຫຍັງ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າປາກົດຕໍ່ໂຢບຢູ່ເລື້ອຍໆ ເພິ່ນຈຶ່ງກະທໍາແບບນັ້ນ; ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ເພິ່ນເຮັດແບບນັ້ນຢູ່ເລື້ອຍໆ ຍ້ອນເພິ່ນມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ບາງເທື່ອ ເພິ່ນຄິດວ່າຊັບສິນອັນມະຫາສານຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມາຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານມັນໃຫ້ກັບເພິ່ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຢ້ານຢູ່ເລິກໆທີ່ຈະສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນຍ້ອນການເຮັດບາບ ຫຼື ການເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ອ້າງເຫຼົ່ານີ້ເປັນຈິງບໍ? ບໍ່ເປັນຈິງແນ່ນອນ.

ເພາະວ່າໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຍອມຮັບ ແລະ ຊື່ນຊົມຫຼາຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບໂຢບບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ແລະ ຊາຕານເມື່ອເພິ່ນຖືກມອບໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ຖືກລໍ້ລວງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 41)

ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບເປັນຄັ້ງທຳອິດ (ສັດລ້ຽງຂອງເພິ່ນຖືກລັກ ແລະ ໄພພິບັດຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນກັບລູກໆຂອງເພິ່ນ)

ກ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ

ໂຢບ 1:8 ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ?

ໂຢບ 1:12 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເບິ່ງແມ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນລິດອຳນາດຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢ່າເດ່ມືລົງໃສ່ລາວ. ສະນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງອອກໄປຈາກທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ.

ຂ. ຄຳຕອບຂອງຊາຕານ

ໂຢບ 1:9–11 ແລ້ວຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໂຢບຢຳເກງພຣະເຈົ້າຍ້ອນບໍ່ຫວັງຜົນຫຍັງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົກປ້ອງລາວ, ປົກປ້ອງເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ປົກປ້ອງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີບໍ? ພຣະອົງອວຍພອນວຽກງານທີ່ເຮັດຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ຊັບສິນໃນທີ່ດິນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືຂອງພຣະອົງໄປແຕະຕ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບເພື່ອວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ

ຂໍ້ຄວາມໃນ ໂຢບ 1:8 ແມ່ນການບັນທຶກຄັ້ງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາເຫັນໃນພຣະຄຳພີ ທີ່ກ່ຽວກັບການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ຊາຕານ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເວົ້າແນວໃດ? ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບໄດ້ເລົ່າເລື່ອງລາວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ?" ນີ້ຄືການທີ່ພຣະເຈົ້າປະເມີນໂຢບຕໍ່ໜ້າຊາຕານ; ພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າເພິ່ນເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ເປັນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ກ່ອນຈະມີການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຈວ່າ ພຣະອົງຈະໃຊ້ຊາຕານເພື່ອລໍ້ລວງໂຢບ, ພຣະອົງຈະມອບໂຢບໃຫ້ກັບຊາຕານ. ໃນລັກສະນະໜຶ່ງ,

ສິ່ງນີ້ຈະໄດ້ພິສູດວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າສັງເກດ ແລະ ປະເມີນໂຢບແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍຜ່ານຄໍາພະຍານຂອງໂຢບ; ອີກລັກສະນະໜຶ່ງ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຢໍາເກງພຣະເຈົ້ານັ້ນສົມບູນ. ສະນັ້ນ ເມື່ອຊາຕານມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເວົ້າແບບອ້ອມຄ້ອມ. ພຣະອົງເຂົ້າສູ່ປະເດັນ ແລະ ຖາມຊາຕານວ່າ: "ເຈົ້າເຄີຍຄໍານຶງເຖິງໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ?" ໃນຄໍາຖາມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມໝາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າຊາຕານໄດ້ຈັດເຊໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ແລະ ມັກຄອຍສອດແນມໂຢບ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນມັກລໍ້ລວງ ແລະ ໂຈມຕີໂຢບ, ພະຍາຍາມຄົ້ນຫາວິທີເພື່ອນໍາຄວາມຫາຍະນະມາໃຫ້ເພິ່ນເພື່ອພິສູດວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນໃນພ ຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຢໍາເກງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ຊາຕານຍັງພ້ອມທີ່ຈະສະແຫວງຫາໂອກາດເພື່ອທໍາລາຍໂຢບ ເພື່ອວ່າໂຢບອາດຈະປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ຄວ້າເອົາໂຢບໄປຈາກມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງພາຍໃນຫົວໃຈຂອງໂຢບ ແລະ ເຫັນວ່າເພິ່ນສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ເພິ່ນຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຄໍາຖາມເພື່ອບອກໃຫ້ຊາຕານຮູ້ວ່າ ໂຢບເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ໂຢບຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຊາຕານຈັກເທື່ອ. ເມື່ອໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າປະເມີນລາຄາໂຢບດັ່ງນັ້ນ ຊາຕານກໍເກີດໃຈຮ້າຍຍ້ອນເສຍໜ້າ. ມັນຍິ່ງມີຄວາມໃຈຮ້າຍ ແລະ ຍິ່ງໃຈຮ້ອນທີ່ຈະຍາດເອົາໂຢບໄປ, ຍ້ອນຊາຕານບໍ່ເຄີຍເຊື່ອວ່າຈະມີຜູ້ໃດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ຫຼື ພວກເຂົາຈະສາມາດຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນເວລານັ້ນ, ຊາຕານຍັງລັງກຽດຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດໃນມະນຸດ ແລະ ກຽດຊັງຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຖືກລະບຸໃນໂຢບ 1:9–11 ວ່າ: "ແລ້ວຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໂຢບຢໍາເກງພຣະເຈົ້າຍ້ອນບໍ່ຫວັງຜົນຫຍັງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົກປ້ອງລາວ, ປົກປ້ອງເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ປົກປ້ອງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີບໍ? ພຣະອົງອວຍພອນວຽກງານທີ່ເຮັດຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ຊັບສິນໃນທີ່ດິນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືຂອງພຣະອົງໄປແຕະຕ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ".
ພຣະເຈົ້າຄຸ້ນເຄີຍກັບທໍາມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານເປັນຢ່າງດີ ແລະ ຮູ້ເປັນຢ່າງດີວ່າຊາຕານວາງແຜນທີ່ຈະນໍາຄວາມຫາຍະນະມາສູ່ໂຢບຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ສະນັ້ນ, ໃນນີ້ ການບອກຊາຕານອີກຄັ້ງວ່າໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ເພິ່ນຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຊາຕານມາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງການທົດລອງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານເປີດເຜີຍໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ ແລະ ໂຈມຕີ ແລະ ລໍ້ລວງໂຢບ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເນັ້ນວ່າ ໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະອົງຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາຕານໂຈມຕີໂຢບ ຍ້ອນຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມໂມໂຫຂອງມັນທີ່ວ່າໂຢບເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ເປັນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະນໍາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານໂດຍຜ່ານຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ໂຢບເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຊາຕານກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ ແລະ ພ່າຍແພ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຊາຕານກໍຈະບໍ່ສົງໄສ ຫຼື ກ່າວຫາກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນ, ຄວາມຊື່ສັດ, ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂຢບອີກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານຈຶ່ງບໍ່ມີທາງຫຼີກເວັ້ນໄດ້.

ຄົນດຽວທີ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານໄດ້ກໍຄືໂຢບ. ຫຼັງຈາກການສົນທະນານີ້, ຊາຕານຈຶ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ລໍ້ລວງໂຢບ. ສະນັ້ນຈຶ່ງເກີດການໂຈມຕີຮອບທໍາອິດຂອງຊາຕານ.

ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຈມຕີເຫຼົ່ານີ້ຄືຊັບສິນຂອງໂຢບ, ຍ້ອນຊາຕານໄດ້ກ່າວຫາໂຢບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ໂຢບຢຳເກງພຣະເຈົ້າຍ້ອນບໍ່ຫວັງຜົນຫຍັງບໍ? ... ພຣະອົງອວຍພອນວຽກງານທີ່ເຮັດຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ຊັບສິນໃນທີ່ດິນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ". ຜົນຕາມມາກໍຄື ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານເອົາທຸກສິ່ງທີ່ໂຢບມີ, ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງແທ້ຈິງທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລົມກັບຊາຕານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງສິ່ງໜຶ່ງຈາກຊາຕານ ນັ້ນກໍຄື: "ທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນລິດອຳນາດຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢ່າເດ່ມືລົງໃສ່ລາວ" (ໂຢບ 1:12). ນີ້ຄືເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບ ແລະ ວາງໂຢບໄວ້ໃນກໍາມືຂອງຊາຕານ ແລະ ນີ້ຄືຂໍ້ຈຳກັດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກໍານົດໃຫ້ກັບຊາຕານ: ພຣະອົງສັ່ງໃຫ້ຊາຕານບໍ່ທໍາຮ້າຍໂຢບ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງແມ່ນຢູ່ເໜືອຂໍ້ສົງໄສໃດໆ ແລະ ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດສອບ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍອມໃຫ້ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບ, ແຕ່ກໍານົດຂໍ້ຈຳກັດໃຫ້ແກ່ຊາຕານ: ຊາຕານໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເອົາຊັບສິນທຸກຢ່າງຂອງໂຢບ, ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດແຕະຕ້ອງເພິ່ນໄດ້. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຫຍັງ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບໂຢບໃຫ້ກັບຊາຕານຢ່າງສົມບູນໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ.

ຊາຕານສາມາດລໍ້ລວງໂຢບດ້ວຍວິທີການໃດກໍໄດ້ທີ່ມັນຕ້ອງການ, ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດທໍາຮ້າຍໂຢບ,

ບໍ່ທຳຮ້າຍແມ່ນແຕ່ຜົມເສັ້ນດຽວທີ່ຢູ່ເທິງຫົວຂອງເພິ່ນ, ຍ້ອນທຸກສິ່ງຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີຊີວິດ ຫຼື ຕາຍກໍຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຊາຕານບໍ່ມີສິດໃນສິ່ງນີ້. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ຊາຕານ, ຊາຕານກໍບໍ່ລໍຖ້າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນລົງມືທັນທີ. ມັນໃຊ້ທຸກວິທີການເພື່ອລໍ້ລວງໂຢບ ແລະ ບໍ່ດົນຕໍ່ມາ ໂຢບກໍໄດ້ສູນເສຍແກະ ແລະ ງົວທີ່ມີຄ່າສຳລັບພູເຂົາໜ່ວຍໜຶ່ງໄປ ແລະ ຊັບສິນທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ... ແລ້ວໃນທີ່ສຸດການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາຮອດເພິ່ນ.

ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາກ່ຽວກັບຈຸດກຳເນີດຂອງການລໍ້ລວງຂອງໂຢບ, ແຕ່ໂຢບເອງເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຕົກຢູ່ໃນການລໍ້ລວງເຫຼົ່ານີ້ ຮູ້ຈັກວ່າກຳລັງເກີດຫຍັງຂຶ້ນບໍ? ໂຢບເປັນພຽງມະນຸດທຳມະດາ; ແນ່ນອນ ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເລື່ອງລາວທີ່ປາກົດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງຕົວເພິ່ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການທີ່ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່າການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຮອດເພິ່ນ. ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ຫຼື ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້. ແຕ່ເພິ່ນກໍຮູ້ວ່າ ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍຍຶດໝັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງກັບຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວນປະຕິບັດຕາມວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທ່າທີ ແລະ ປະຕິກິລິຍາຂອງໂຢບຕໍ່ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ພຣະເຈົ້າເຫັນຫຍັງ? ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຫົວໃຈຂອງໂຢບທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຕະຫຼອດຈົນເຖິງຕອນທີ່ໂຢບຖືກທົດລອງ, ຫົວໃຈຂອງໂຢບຍັງຄົງເປີດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ມັນຖືກວາງໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂຢບບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມສົມບູນ ຫຼື ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໂຍນຖິ້ມ ຫຼື ຫັນໜີຈາກວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄປຫຼາຍກວ່າສິ່ງນີ້ອີກແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 42)

ປະຕິກິລິຍາຂອງໂຢບ

ໂຢບ 1:20–21 ແລ້ວໂຢບກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຈີກເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ ແລະ ໂກນຫົວຂອງລາວ ແລະ ລົ້ມລົງກັບພື້ນ ແລະ ນະມັດສະການ ພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປືອຍອອກມາຈາກທ້ອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະກັບຄືນໄປຍັງບ່ອນນັ້ນຢ່າງເປືອຍກາຍ: ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ.

ການທີ່ໂຢບຄືນທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີດ້ວຍຕົວເພິ່ນເອງແມ່ນເກີດມາຈາກການທີ່ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ຊາຕານວ່າ: "ທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນລິດອຳນາດຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ພຽງແຕ່ເຈົ້າຢ່າເດ່ມືລົງໃສ່ລາວ", ຊາຕານກໍຈາກໄປ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໂຢບກໍຖືກໂຈມຕີທັນທີ ແລະ ຢ່າງຮຸນແຮງ: ກ່ອນອື່ນ, ງົວ ແລະ ລາຂອງເພິ່ນຖືກປຸ້ນສະດົມ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນບາງຄົນຖືກຂ້າຕາຍ; ຕໍ່ມາ, ແກະຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ອີກບາງຄົນກໍຖືກໄຟເຜົາຕາຍ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ອູດຂອງເພິ່ນກໍຖືກເອົາໄປ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນກໍຖືກຂ້າຕາຍເພີ່ມອີກ; ສຸດທ້າຍ ຊີວິດລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນກໍຖືກເອົາໄປ. ການໂຈມຕີຊຸດນີ້ຄືຄວາມທໍລະມານທີ່ໂຢບໄດ້ທົນທຸກໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຄັ້ງທຳອິດ. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງການໄວ້, ໃນລະຫວ່າງການໂຈມຕີເຫຼົ່ານີ້ ຊາຕານພຽງແຕ່ແນໃສ່ຊັບສິນຂອງໂຢບ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍໂຢບເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທັນທີໃດ ໂຢບກໍປ່ຽນຈາກຄົນຮັ່ງມີທີ່ມີຊັບສິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດທົນຕໍ່ການໂຈມຕີກະທັນຫັນທີ່ຕື່ນຕົກໃຈແບບນີ້ ຫຼື ມີປະຕິກິລິຍາຢ່າງເໝາະສົມຕໍ່ເຫດການນີ້ໄດ້, ແຕ່ໂຢບກໍໄດ້ສະແດງດ້ານພິເສດຂອງເພິ່ນອອກມາ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ເລົ່າເລື່ອງລາວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ແລ້ວໂຢບກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຈີກເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ ແລະ ໂກນຫົວຂອງລາວ ແລະ ລົ້ມລົງກັບພື້ນ ແລະ ນະມັດສະການ". ນີ້ຄືປະຕິກິລິຍາທຳອິດຂອງໂຢບຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນວ່າເພິ່ນໄດ້ສູນເສຍລູກໆຂອງເພິ່ນ ແລະ ຊັບສິນທັງໝົດຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເບິ່ງຄືກັບວ່າຕື່ນຕົກໃຈ ຫຼື ຕົກໃຈຢ້ານ, ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະສະແດງຄວາມໃຈຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມກຽດຊັງ. ຈາກສິ່ງນີ້ເຈົ້າກໍເຫັນແລ້ວວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່າໄພພິບັດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນອຸບະຕິເຫດ ຫຼື ເກີດຈາກມືຂອງມະນຸດ, ແຮງໄກທີ່ສິ່ງນີ້ຈະເປັນຜົນກຳສະໜອງ ຫຼື ການລົງໂທດ. ກົງກັນຂ້າມ ການທົດລອງຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາຮອດເພິ່ນ; ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາທີ່ປາຖະໜາເອົາຊັບສິນ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນ. ດັ່ງນັ້ນ ໂຢບຈຶ່ງໃຈເຢັນຫຼາຍ ແລະ ມີສະຕິ. ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຕັດສິນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຕັດສິນໃຈຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ຢ່າງເປັນທຳມະຊາດກ່ຽວກັບໄພພິບັດທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ເພິ່ນປະພຶດດ້ວຍຄວາມໃຈເຢັນຢ່າງຜິດປົກກະຕິ: "ແລ້ວໂຢບກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຈີກເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ ແລະ ໂກນຫົວຂອງລາວ ແລະ ລົ້ມລົງກັບພື້ນ ແລະ ນະມັດສະການ". ຄຳວ່າ: "ຈີກເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ" ໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ; "ໂກນຫົວຂອງລາວ" ໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າດັ່ງເດັກທາລົກທີ່ເກີດໃໝ່;

"ລົ້ມລົງກັບພື້ນ ແລະ ນະມັດສະການ" ໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ໂລກໂດຍເປືອຍກາຍ ແລະ ກໍຍັງບໍ່ມີຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ, ເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າຄືກັບເດັກທາລົກທີ່ເກີດໃໝ່. ທັດສະນະຄະຕິຂອງໂຢບຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນບໍ່ສາມາດຖືກບັນລຸໄດ້ໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢໂຮວາຂອງເພິ່ນແມ່ນຢູ່ເໜືອຂອບເຂດຄວາມເຊື່ອ; ນີ້ແມ່ນການທີ່ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ເພິ່ນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ມອບສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບເພິ່ນ, ແຕ່ຍັງຂອບຄຸນທີ່ພຣະອົງເອົາສິ່ງນັ້ນໄປຈາກເພິ່ນໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເພິ່ນສາມາດຄືນທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວເພິ່ນເອງ, ລວມເຖິງຊີວິດຂອງເພິ່ນ.

ການທີ່ໂຢບຢຳເກງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຄືຕົວຢ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນຄືຈຸດສູງສຸດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນກໍຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງແທ້ ແລະ ຍ້ອນຄວາມເປັນຈິງນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນວ່າເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໃຫ້ອິດສະຫຼະກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຫຍັງກໍໄດ້ທີ່ເພິ່ນມີ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າ ແລະ ລົ້ມລົງກັບພື້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ບອກພຣະອົງວ່າ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະເອົາເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນໄປ, ເພິ່ນກໍຈະຍອມໃຫ້ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງເຕັມໃຈ ໂດຍບໍ່ຈົ່ມວ່າຫຍັງເລີຍ. ຄວາມປະພຶດທັງໝົດຂອງເພິ່ນແມ່ນຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍ້ອນຄວາມໄຮ້ດຽງສາ, ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງເພິ່ນ, ໂຢບຈຶ່ງໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງເພິ່ນ ແລະ ປະສົບການກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບົນພື້ນຖານນີ້ ເພິ່ນໄດ້ບັງຄັບຕົນເອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດ, ພຶດຕິກຳ, ຄວາມປະພຶດ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງການກະທຳຂອງເພິ່ນເປັນມາດຕະຖານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຕາມການທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາເພິ່ນ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ. ຕະຫຼອດເວລາ, ປະສົບການຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເກີດມີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ນີ້ແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມຊື່ສັດທີ່ໂຢບໄດ້ຍຶດໝັ້ນ. ໂຢບມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດ, ໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ກະລຸນາ ແລະ ເພິ່ນມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ພ້ອມທັງຮູ້ວ່າ: "ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ". ພຽງແຕ່ຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເພິ່ນກໍສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນເມື່ອຕົກຢູ່ໃນທ່າມກາງການໂຈມຕີທີ່ຮ້າຍກາດຂອງຊາຕານ ແລະ ພຽງແຕ່ຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເພິ່ນກໍສາມາດບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜິດຫວັງ ແລະ ໃຫ້ຄຳຕອບອັນເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ພຣະເຈົ້າ ເມື່ອການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ.

ເຖິງແມ່ນຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບໃນລະຫວ່າງການລໍ້ລວງຄັ້ງທຳອິດກົງໄປກົງມາທີ່ສຸດກໍຕາມ, ແຕ່ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາກໍບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະບັນລຸຄວາມກົງໄປກົງມາດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດຊີວິດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມີຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບດັ່ງທີ່ບັນຍາຍໄວ້ຂ້າງເທິງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມປະພຶດທີ່ກົງໄປກົງມາຂອງໂຢບ ແລະ ເມື່ອປຽບທຽບມັນກັບສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈໃນ "ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຈົນຕາຍ" ທີ່ສະແດງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກອັບອາຍຢ່າງແຮງ ຫຼື ບໍ່?

ເມື່ອເຈົ້າອ່ານໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ໂຢບ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນທົນທຸກ, ແມ່ນຫຍັງຄືປະຕິກິລິຍາຂອງເຈົ້າ? ເຈົ້າສັບສົນໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າປະຫຼາດໃຈບໍ? ການທົດລອງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບຈະສາມາດບັນຍາຍໄດ້ວ່າເປັນ "ຕາຢ້ານຫຼາຍ" ບໍ? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມັນຂ້ອນຂ້າງເປັນຕາຕົກໃຈເມື່ອອ່ານກ່ຽວກັບການທົດລອງຂອງໂຢບຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ, ແລ້ວບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງວ່າ ພວກມັນຈະເປັນແນວໃດໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງເລີຍ. ເຈົ້າກໍເຫັນແລ້ວວ່າ ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບບໍ່ແມ່ນ "ການຝຶກຊ້ອມ", ແຕ່ເປັນ "ການສູ້ຮົບ" ທີ່ແທ້ຈິງ, ໂດຍມີການໃຊ້ "ປືນ" ແລະ "ລູກປືນ" ແທ້ຈິງ. ແຕ່ມັນແມ່ນມືຂອງຜູ້ໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້? ແນ່ນອນ ມັນແມ່ນການກະທຳຂອງຊາຕານ ແລະ ຊາຕານເປັນຜູ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍມືຂອງມັນເອງ. ແຕ່ວ່າ ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າບອກຊາຕານເຖິງວິທີທີ່ຈະລໍ້ລວງໂຢບບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສ້າງເງື່ອນໄຂດຽວທີ່ຊາຕານຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ການລໍ້ລວງຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບ. ເມື່ອການລໍ້ລວງເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບ, ມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ເຖິງຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມລັງກຽດຂອງມັນທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຖິງຄວາມເປັນສັດຕູຂອງມັນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າ ຄຳເວົ້າບໍ່ສາມາດບັນຍາຍໄດ້ວ່າ ການລໍ້ລວງນີ້ໂຫດຮ້າຍສໍ່າໃດ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາຕານຂົ່ມເຫັງມະນຸດ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງມັນ ແມ່ນຖືກເປີດໂປງອອກໃນຊ່ວງເວລານີ້ຢ່າງສົມບູນ. ຊາຕານໃຊ້ໂອກາດນີ້, ໂອກາດທີ່ໄດ້ຈາກການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໂຢບຕົກຢູ່ໃນການຂົ່ມເຫັງທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ໄຮ້ປານີທີ່ສຸດ, ເຊິ່ງຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ວິທີການ ແລະ ລະດັບຂອງຄວາມໂຫດຮ້າຍນັ້ນໄດ້ເລີຍ. ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າໂຢບຖືກລໍ້ລວງໂດຍຊາຕານ ແລະ ເພິ່ນຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນໃນລະຫວ່າງການລໍ້ລວງນີ້, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ

ໃນການທົດລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ກັບເພິ່ນນັ້ນ, ໂຢບເລີ່ມຕົ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານເພື່ອປົກປ້ອງຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພື່ອປ້ອງກັນວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້, ໂຢບໄດ້ສູນເສຍແກະ ແລະ ງົວຄວາຍທີ່ມີຄ່າສຳລັບພູເຂົາໜ່ວຍໜຶ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ສູນເສຍຊັບສິນທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສູນເສຍລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ຫຼື ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານນີ້ ໂຢບເລືອກທີ່ຈະສູນເສຍຊັບສິນ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະສູນເສຍຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ແລະ ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນເລືອກທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນກັບມູນເຄົ້າຂອງຄວາມໝາຍຂອງການເປັນມະນຸດ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ເລົ່າເລື່ອງລາວໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບຂະບວນການທັງໝົດທີ່ໂຢບໄດ້ສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນ ແລະ ຍັງບັນທຶກຄວາມປະພຶດ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຂອງໂຢບ. ເລື່ອງລາວທີ່ສັ້ນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ໂຢບເກືອບບໍ່ກັງວົນໃຈເລີຍເມື່ອຜະເຊີນກັບການລໍ້ລວງນີ້, ແຕ່ຖ້າສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແທ້ນັ້ນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນອີກ, ພ້ອມກັບເມື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງຂໍ້ແທ້ຈິງຂອງທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານແລ້ວ ສິ່ງຕ່າງໆຈະບໍ່ທຳມະດາ ຫຼື ງ່າຍຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ໃນປະໂຫຍກເຫຼົ່ານີ້. ຄວາມເປັນຈິງໂຫດຮ້າຍກວ່ານີ້. ນັ້ນຄືລະດັບຄວາມເສຍຫາຍ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງທີ່ຊາຕານປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ຄືທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີເຫັນພ້ອມ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ຊາຕານທຳຮ້າຍໂຢບ, ຊາຕານກໍຈະຂ້າເພິ່ນຢ່າງແນ່ນອນ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເສຍໃຈເລີຍ. ຊາຕານບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ໃດກໍຕາມນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມັນບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ຄົນທີ່ຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດນັ້ນສາມາດສືບຕໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ຍ້ອນວ່າການທີ່ຜູ້ຄົນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາຫຼີກເວັ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງສວຍໂອກາດຈາກການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໂຍນຄວາມໃຈຮ້າຍ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງຂອງມັນໃສ່ໂຢບຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ໂຢບຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານຫຼາຍສໍ່າໃດ, ນັບຕັ້ງແຕ່ຈິດໃຈຈົນເຖິງເນື້ອໜັງ ແລະ ຈາກພາຍນອກສູ່ພາຍໃນ. ມື້ນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນວ່າມັນເປັນແນວໃດໃນເວລານັ້ນ ແລະ ພວກເຮົາພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ເຫັນເລັກນ້ອຍເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງໂຢບຈາກເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີ ເມື່ອເພິ່ນຕົກຢູ່ໃນຄວາມທໍລະມານໃນເວລານັ້ນ.

ຄວາມຊື່ສັດທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງໂຢບໄດ້ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແລ່ນໜີໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ

ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຮັດແນວໃດເມື່ອໂຢບຕົກຢູ່ໃນການທໍລະມານນີ້? ພຣະເຈົ້າສັງເກດ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ ລໍຖ້າຜົນຕາມມາ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສັງເກດ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງ, ພຣະອົງຮູ້ສຶກແນວໃດ? ແນ່ນອນ ພຣະອົງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າເສຍໃຈ. ແຕ່ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າຈະເສຍໃຈທີ່ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ? ຄຳຕອບກໍຄື ບໍ່, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເສຍໃຈເລີຍ. ຍ້ອນພຣະອົງເຊື່ອຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ ໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຫ້ໂອກາດຊາຕານເພື່ອພິສູດຄວາມຊອບທຳຂອງໂຢບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອເປີດໂປງຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຄວາມຕໍ່າຊ້າຂອງມັນເອງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນໂອກາດທີ່ຈະໃຫ້ໂຢບໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຊອບທຳຂອງເພິ່ນ ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ການທີ່ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຕໍ່ຊາຕານ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ຜົນຕາມມາສຸດທ້າຍດັ່ງກ່າວໄດ້ພິສູດວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າປະເມີນໂຢບນັ້ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດບໍ? ໂຢບໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານແທ້ບໍ? ໃນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານຄຳເວົ້າຕົ້ນສະບັບຂອງໂຢບ ເຊິ່ງເປັນຄຳເວົ້າທີ່ພິສູດວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານແລ້ວ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປືອຍອອກມາຈາກທ້ອງຂອງແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະກັບຄືນໄປຍັງບ່ອນນັ້ນຢ່າງເປືອຍກາຍ”. ນີ້ຄືທ່າທີແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງໂຢບທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາ, ເພິ່ນເວົ້າວ່າ: “ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ”. ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໂຢບກ່າວໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າສັງເກດເຖິງສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງສາມາດຫຼຽວເບິ່ງເຂົ້າໄປໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນກໍໄດ້ພິສູດວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບໂຢບແມ່ນປາສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ມະນຸດຄົນນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າກໍເປັນຄົນຊອບທຳແທ້. “ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ”. ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳພະຍານຂອງໂຢບເຖິງພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນຄຳເວົ້າທຳມະດາເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຢ້ານ, ທີ່ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ມັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແລ່ນໜີໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື

ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ລ່າມໂສ້ຊາຕານ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນຂາດຈຸັບພະຍາກອນ. ພ້ອມນັ້ນ ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ຊາຕານຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ລິດທານຸພາບແຫ່ງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງສະເໜ່ພິເສດຂອງຄົນທີ່ມີຫົວໃຈບົກຄອງໂດຍເສັ້ນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຍັງສະແດງໃຫ້ຊາຕານໄດ້ຮູ້ເຖິງອຳນາດອັນແຮງກ້າທີ່ບຸກຄົນເລັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນໄດ້ສະແດງອອກໃນການຍຶດຕິດກັບວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງພ່າຍແພ້ໃນການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງທຳອິດ. ເຖິງແມ່ນຈະໄດ້ "ຮຽນຮູ້ຈາກສິ່ງນີ້" ແລ້ວ, ຊາຕານກໍຍັງບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ໂຢບໄປ ຫຼື ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ຊາຕານພະຍາຍາມສືບຕໍ່ໂຈມຕີໂຢບ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ...

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 43)

ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບອີກຄັ້ງ (ບາດແຜລາມໄປທົ່ວຮ່າງກາຍຂອງໂຢບ)

ກ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ

ໂຢບ 2:3 ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານນັ້ນວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕໍ່ຕ້ານລາວ ແລະ ທຳລາຍລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງກໍຕາມ ລາວກໍຍັງຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງລາວ.

ໂຢບ 2:6 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາເວົ້າກັບຊາຕານວ່າ ເບິ່ງແມ ລາວຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແຕ່ຈົ່ງໄວ້ຊີວິດຂອງລາວ.

ຂ. ຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວໂດຍຊາຕານ

ໂຢບ 2:4–5 ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ຜິວໜັງຕໍ່ຜິວໜັງ ແມ່ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ ເຂົາຈະຍອມສະລະເພື່ອຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືພຣະອົງອອກໄປແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງລາວຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ຄ. ວິທີທີ່ໂຢບຈັດການກັບການທົດລອງ

ໂຢບ 2:9–10 ແລ້ວເມຍຂອງລາວເວົ້າກັບລາວວ່າ ເຈົ້າຍັງມີຄວາມຊື່ສັດຢູ່ບໍ? ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຕາຍໄປສະ. ແຕ່ລາວເວົ້າກັບເມຍຂອງລາວວ່າ ເຈົ້າເວົ້າຄືກັບຜູ້ຍິງທີ່ໂງ່ຈ້າເວົ້າແທ້. ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ?

ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ? ເຖິງແມ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຍາກລຳບາກທັງໝົດ ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນບາບ.

ໂຢບ 3:3 ຂໍໃຫ້ມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເກີດນັ້ນດັບສູນເຫີ້ນ ແລະ ກາງຄືນຂອງມື້ທີ່ວ່າຈະມີການຕັ້ງທ້ອງເດັກຊາຍນັ້ນຂໍໃຫ້ມີແຕ່ຄວາມມືດມົວ.

ຄວາມຮັກຂອງໂຢບໃນເສັ້ນທາງຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອທຸກສິ່ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ບັນທຶກບົດສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານດັ່ງລຸ່ມນີ້ວ່າ: "ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານນັ້ນວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕໍ່ຕ້ານລາວ ແລະ ທຳລາຍລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງກໍຕາມ
ລາວກໍຍັງຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງລາວ" (ໂຢບ 2:3). ໃນການສົນທະນານີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖາມຊາຕານດ້ວຍຄຳຖາມເດີມອີກຄັ້ງ.
ມັນເປັນຄຳຖາມທີ່ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງການປະເມີນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເພື່ອຢືນຢັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ສະແດງອອກ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຄັ້ງທຳອິດ ແລະ
ເປັນການປະເມີນທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະເມີນໂຢບກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະໄດ້ຜະເຊີນກັບການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ກ່ອນການລໍ້ລວງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ໂຢບສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປົກປ້ອງເພິ່ນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ ແລະ ອວຍພອນເພິ່ນ; ເພິ່ນສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກການລໍ້ລວງ, ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບດ້ວຍປາກຂອງເພິ່ນຍ້ອນການສູນເສຍຊັບສິນ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ສືບຕໍ່ສັນລະເສີນນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ.
ຄວາມປະພຶດຕົວຈິງຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າສັນລະເສີນເພິ່ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ຄະແນນເພິ່ນເຕັມ. ຍ້ອນໃນສາຍຕາຂອງໂຢບ, ລູກຫຼານຂອງເພິ່ນ ຫຼື ຊັບສິນຂອງເພິ່ນແມ່ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເພິ່ນປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າໄດ້. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນບໍ່ສາມາດຖືກແທນທີ່ໄດ້ໂດຍລູກໆຂອງເພິ່ນ ຫຼື ຊັບສິນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງໄດ້. ໃນລະຫວ່າງການລໍ້ລວງຄັ້ງທຳອິດຂອງໂຢບ, ເພິ່ນໄດ້ສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ຄວາມຮັກຂອງເພິ່ນສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເພິ່ນສຳລັບວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຢູ່ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ.
ການທົດລອງນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ໂຢບມີປະສົບການໃນການຮັບເອົາລາງວັນຈາກພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ການຖືກພຣະອົງເອົາຊັບສິນ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນໄປ.

ສຳລັບໂຢບແລ້ວ, ນີ້ແມ່ນປະສົບການແທ້ຈິງທີ່ໄດ້ລ້າງຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນໃຫ້ສະອາດ; ມັນຄືການຮັບບັບຕິດສະມາແຫ່ງຊີວິດທີ່ສະໜອງການເປັນຢູ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຄືງານລ້ຽງສະຫຼອງຢ່າງຫຼູຫຼາທີ່ທົດສອບຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ. ການລໍ້ລວງນີ້ໄດ້ປ່ຽນແປງຖານະຂອງໂຢບຈາກຜູ້ຊາຍທີ່ລໍ້າລວຍໃຫ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະ ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຜະເຊີນກັບການທີ່ຊາຕານຂົ່ມເຫັງມະນຸດຊາດ. ຄວາມທຸກຍາກຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນກຽດຊັງຊາຕານ; ກົງກັນຂ້າມ ໃນການກະທຳທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງຊາຕານ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຕໍ່າຊ້າຂອງຊາຕານ ພ້ອມທັງຄວາມເປັນສັດຕູ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງຊາຕານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງນີ້ດົນໃຈໃຫ້ເພິ່ນຍຶດໝັ້ນໃນວິທີການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕະຫຼອດໄປ. ເພິ່ນສາບານວ່າເພິ່ນຈະບໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນຫຼັງຂອງເພິ່ນໃຫ້ກັບຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນປັດໄຈພາຍນອກ ເຊັ່ນ: ຊັບສິນ, ລູກໆ ຫຼື ຍາດພີ່ນ້ອງ ຫຼື ເພິ່ນຈະບໍ່ເປັນຂ້າທາດໃຫ້ກັບຊາຕານ, ຊັບສິນ ຫຼື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ; ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະສາມາດເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເພິ່ນ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມປາຖະໜາຂອງໂຢບ. ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ໂຢບຍັງໄດ້ຮັບບາງສິ່ງຈາກການລໍ້ລວງນີ້. ເພິ່ນໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນທ່າມກາງການທົດລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເພິ່ນ.

ໃນລະຫວ່າງຊີວິດຂອງໂຢບຕະຫຼອດສອງສາມທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາພອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາທີ່ປະທານໃຫ້ເພິ່ນ. ພວກມັນແມ່ນພອນທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ ແລະ ເປັນໜີ້ບຸນຄຸນຫຼາຍ, ຍ້ອນເພິ່ນເຊື່ອວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງສຳລັບພຣະເຈົ້າເລີຍ, ແຕ່ໄດ້ຮັບມໍລະດົກດ້ວຍພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ເພິ່ນຈຶ່ງມັກອະທິຖານໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ຫວັງວ່າເພິ່ນຈະສາມາດຕອບແທນພຣະເຈົ້າ, ຫວັງວ່າເພິ່ນຈະມີໂອກາດໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະທົດສອບຄວາມເຊື່ອຟັງເພິ່ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນບໍລິສຸດ, ຈົນຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເມື່ອການທົດລອງມາເຖິງໂຢບ, ເພິ່ນກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງເພິ່ນ. ໂຢບໄດ້ຊື່ນຊົມໂອກາດນີ້ຫຼາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ກ້າປະຕິບັດຕໍ່ໂອກາດນີ້ຢ່າງຖືເບົາ, ຍ້ອນວ່າ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເພິ່ນຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນຈິງ. ການໄດ້ຮັບໂອກາດນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າສາມາດນຳເຂົ້າສູ່ການທົດສອບ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ໂຢບມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດກໍນຳພາເພິ່ນເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຍິ່ງຂຶ້ນ. ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງ, ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສົມບູນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂຢບຍັງໄດ້ຮູ້ບຸນຄຸນຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບການໃຫ້ພອນ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ຖອກເທການສັນລະເສີນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນຢຳເກງ ແລະ ເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ປາຖະໜາຫາຄວາມເປັນຕາຮັກ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ໃນເວລານີ້ ເຖິງແມ່ນໂຢບຍັງເປັນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເວົ້າເຖິງປະສົບການຂອງເພິ່ນ, ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງໂຢບກໍໄດ້ກ້າວໜ້າຢ່າງໄວວາ. ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນໄດ້ມີຫຼັກໝັ້ນ ແລະ ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນຍິ່ງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນການທົດລອງນີ້ໄດ້ປ່ຽນແປງຈິດໃຈ ແລະ ຊີວິດຂອງໂຢບ, ການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຢບພໍໃຈ ຫຼື ຊັກຊ້າຄວາມກ້າວໄປທາງໜ້າຂອງເພິ່ນ. ໃນຂະນະທີ່ຄຳນວນເຖິງສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບເອົາຈາກການທົດລອງນີ້ ແລະ ພິຈາລະນາຈາກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເພິ່ນເອງ, ເພິ່ນອະທິຖານຢ່າງງຽບໆ, ລໍຖ້າໃຫ້ການທົດລອງຄັ້ງຕໍ່ໄປມາເຖິງເພິ່ນ, ຍ້ອນເພິ່ນປາຖະໜາໃຫ້ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນໄດ້ຮັບການສະໜອງໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຄັ້ງຕໍ່ໄປຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 44)

ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບອີກຄັ້ງ (ບາດແຜລາມໄປທົ່ວຮ່າງກາຍຂອງໂຢບ)

ກ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ

ໂຢບ 2:3 ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານນັ້ນວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ,

ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕໍ່ຕ້ານລາວ ແລະ ທຳລາຍລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງກໍຕາມ ລາວກໍຍັງຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງລາວ.

ໂຢບ 2:6 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາເວົ້າກັບຊາຕານວ່າ ເບິ່ງແມ ລາວຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແຕ່ຈົ່ງໄວ້ຊີວິດຂອງລາວ.

ຂ. ຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວໂດຍຊາຕານ

ໂຢບ 2:4–5 ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ຜິວໜັງຕໍ່ຜິວໜັງ ແມ່ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ ເຂົາຈະຍອມສະລະເພື່ອຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືພຣະອົງອອກໄປແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງລາວຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ໃນທ່າມກາງການທົນທຸກຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ໂຢບເຂົ້າໃຈຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ

ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຖາມຊາຕານ, ຊາຕານກໍມີຄວາມສຸກຢ່າງລັບໆ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າຊາຕານຮູ້ຈັກວ່າ ມັນຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໂຈມຕີມະນຸດທີ່ສົມບູນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ, ສຳລັບຊາຕານແລ້ວ ນີ້ແມ່ນໂອກາດທີ່ຫາຍາກ. ຊາຕານໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອທຳລາຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງໂຢບຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງເພິ່ນໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສັນລະເສີນນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ເປັນການໃຫ້ໂອກາດແກ່ຊາຕານ: ບໍ່ວ່າຈະບ່ອນໃດ ຫຼື ເວລາໃດກໍຕາມ, ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ໂຢບເປັນເຄື່ອງຫຼິ້ນທີ່ເປັນຫຼິ້ນບຸນຄຸນຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງມັນ. ຊາຕານເຊື່ອງເຈດຕະນາທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງມັນໂດຍບໍ່ປະຮ່ອງຮອຍໄວ້ເລີຍ, ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນໄດ້. ຄວາມຈິງນີ້ແມ່ນເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນຄຳຕອບຂອງມັນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ຜິວໜັງຕໍ່ຜິວໜັງ ແມ່ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ ເຂົາຈະຍອມສະລະເພື່ອຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືພຣະອົງອອກໄປແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງລາວຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ" (ໂຢບ 2:4–5). ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ ແລະ ບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານຈາກການສົນທະນານີ້ລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ. ເມື່ອໄດ້ຍິນການຫຼອກລວງເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ, ທຸກຄົນທີ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ກຽດຊັງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍກໍຈະມີຄວາມກຽດຊັງທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນຕໍ່ຄວາມຕໍ່າຊ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີຢາງອາຍຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ, ຈະຮູ້ສຶກເປັນຕາໜ່າຍ ແລະ ເບື່ອໜ່າຍການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍຈະອະທິຖານຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ປາຖະໜາຢ່າງຈິງຈັງສຳລັບໂຢບ

ໂດຍອະທິຖານວ່າບຸກຄົນທີ່ຊື່ສັດນີ້ຈະສາມາດບັນລຸຄວາມສົມບູນໄດ້, ປາຖະໜາວ່າບຸກຄົນນີ້ທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຈະເອົາຊະນະການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ, ໃນທ່າມກາງການນໍາພາ ແລະ ການໃຫ້ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ; ພ້ອມນັ້ນ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຍັງຈະປາຖະໜາຂໍໃຫ້ການກະທຳທີ່ຊອບທຳຂອງໂຢບສາມາດກະຕຸ້ນ ແລະ ໜູນໃຈທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕະຫຼອດໄປ.
ເຖິງແມ່ນເຈດຕະນາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານສາມາດເຫັນໄດ້ໃນການປະກາດນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຍິນຍອມຕໍ່ "ຄໍາຮ້ອງຂໍ" ຂອງຊາຕານຢ່າງສະບາຍໃຈ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງມີເງື່ອນໄຂໜຶ່ງຂໍ້: "ລາວຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແຕ່ຈົ່ງໄວ້ຊີວິດຂອງລາວ" (ໂຢບ 2:6). ຍ້ອນໃນຄັ້ງນີ້ ຊາຕານຂໍເດ່ມືຂອງມັນເພື່ອທໍາຮ້າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກຂອງໂຢບ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ແຕ່ຈົ່ງໄວ້ຊີວິດຂອງລາວ". ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ກໍຄື ພຣະອົງໄດ້ມອບເນື້ອໜັງຂອງໂຢບໄວ້ກັບຊາຕານ, ແຕ່ຊີວິດຂອງໂຢບແມ່ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊາຕານບໍ່ສາມາດເອົາຊີວິດຂອງໂຢບ, ແຕ່ນອກນັ້ນ ຊາຕານສາມາດນໍາໃຊ້ທຸກຮູບແບບ ຫຼື ທຸກວິທີການກັບໂຢບໄດ້.

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບເອົາອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ, ຊາຕານກໍຟ້າວໄປຫາໂຢບ ແລະ ເດ່ມືຂອງມັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜິວໜັງຂອງເພິ່ນເຈັບປວດ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຕຸ່ມເຕັມຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ໂຢບກໍຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດໃນຜິວໜັງຂອງເພິ່ນ. ໂຢບສັນລະເສີນຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຊາຕານຍິ່ງໜ້າດ້ານຢ່າງບໍ່ມີຢາງອາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍ້ອນມັນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມດີໃຈໃນການທໍາຮ້າຍມະນຸດ, ຊາຕານເດ່ມືຂອງມັນ ແລະ ຂູດເນື້ອໜັງຂອງໂຢບ, ເຮັດໃຫ້ຕຸ່ມເທິງຜິວໜັງຂອງເພິ່ນກາຍເປັນໜອງ. ທັນທີທັນໃດ ໂຢບກໍຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທໍລະມານເທິງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນໂດຍບໍ່ມີຫຍັງປຽບໄດ້ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ ນອກຈາກບີບນວດຕົນເອງຕັ້ງແຕ່ຫົວຮອດຕີນດ້ວຍມືຂອງເພິ່ນ, ຄືກັບວ່າການເຮັດແບບນີ້ຈະບັນເທົາຄວາມທໍລະມານໃນຈິດໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດຂອງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເຝົ້າເບິ່ງເພິ່ນຢູ່ທາງຂ້າງ ແລະ ເພິ່ນພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດຂອງເພິ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເຂັ້ມແຂງ. ອີກຄັ້ງ ເພິ່ນໄດ້ຄຸເຂົ່າລົງພື້ນດິນ ແລະ ເວົ້າວ່າ: "ພຣະອົງຫຼຽວເບິ່ງຂ້າງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງສັງເກດຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຂົາ; ເປັນຫຍັງຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງກັງວົນໃຈ? ສັນລະເສີນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ".

ຊາຕານເຫັນຄວາມເຈັບປວດທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ຂອງໂຢບ, ແຕ່ມັນຍັງບໍ່ເຫັນໂຢບປະຖິ້ມນາມຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຟ້າວເດ່ມືຂອງມັນເພື່ອຫັກກະດູກຂອງໂຢບ, ມັນຕັ້ງໃຈຈະດຶງກະແຂນຂາອອກເປັນຊິ້ນໆ. ທັນທີທັນໃດ, ໂຢບກໍຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມທໍລະມານທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກມາກ່ອນ; ມັນຄືກັບວ່າເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນໄດ້ຖືກຈີກອອກຈາກກະດູກ ແລະ ຄືກັບວ່າກະດູກຂອງເພິ່ນກຳລັງຖືກທຸບມຸ່ນອອກເປັນຕ່ອນໆ. ຄວາມທໍລະມານທີ່ແສນເຈັບປວດນີ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຄິດວ່າ ມັນດີກວ່າທີ່ຈະຕາຍ... ຄວາມສາມາດໃນການທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດນີ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ເຖິງຂີດຈຳກັດ... ເພິ່ນຢາກຮ້ອງອອກດັງໆ, ເພິ່ນຢາກຈີກຜິວໜັງຢູ່ເທິງຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນນັ້ນອອກເພື່ອບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດ, ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ຍອມຮ້ອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈີກຜິວໜັງຢູ່ເທິງຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນ, ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຊາຕານເຫັນຄວາມອ່ອນແອຂອງເພິ່ນ. ສະນັ້ນ ໂຢບຈຶ່ງຄຸເຂົ່າລົງອີກຄັ້ງ, ແຕ່ໃນຄັ້ງນີ້ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາມັກຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ ແລະ ຢູ່ຂ້າງຫຼັງເພິ່ນ ແລະ ຢູ່ທາງຂ້າງເພິ່ນ. ແຕ່ໃນລະຫວ່າງຄວາມເຈັບປວດນີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງ; ພຣະອົງປົດໜ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ລີ້ຢູ່, ຍ້ອນຄວາມໝາຍຂອງການເນລະມິດສ້າງມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອນຳຄວາມທົນທຸກມາສູ່ມະນຸດ. ໃນຄັ້ງນີ້ ໂຢບຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງເພິ່ນເພື່ອອົດທົນກັບຄວາມເຈັບປວດທາງຮ່າງກາຍນີ້, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຂອບໃຈພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເວົ້າວ່າ: “ມະນຸດລົ້ມລົງໃນການໂຈມຕີຄັ້ງທຳອິດ, ເຂົາອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີກຳລັງ, ເຂົາໜຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະຫ່ວງໃຍ ແລະ ອ່ອນໂຍນຕໍ່ເຂົາ? ພຣະອົງໂຈມຕີຂ້ານ້ອຍ, ແຕ່ມັນກໍເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເຈັບປວດໃນການເຮັດແບບນັ້ນ. ແລ້ວມັນມີຫຍັງໃນຕົວມະນຸດທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງພຣະອົງ?” ຄຳອະທິຖານຂອງໂຢບໄປເຖິງຫູຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍມິດງຽບ, ພຽງແຕ່ເຝົ້າເບິ່ງໂດຍບໍ່ສົ່ງສຽງຫຍັງ... ເມື່ອໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມທຸກກົນອຸບາຍໃນໜັງສືຈົນໝົດແລ້ວ, ຊາຕານກໍຈາກໄປຢ່າງງຽບໆ, ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂຢບ. ຍ້ອນລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃນໂຢບບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍສູ່ສາທາລະນະ, ເລື່ອງລາວຂອງໂຢບຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈົບລົງດ້ວຍການຈາກໄປຂອງຊາຕານ. ເມື່ອມີຕົວລະຄອນອື່ນເລີ່ມເຂົ້າມາ ກໍມີອີກຫຼາຍສາກທີ່ເປັນຕາຕື່ນເຕັ້ນທີ່ຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 45)

ການສະແດງອອກອີກຢ່າງເຖິງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂຢບຄືການສັນລະເສີນນາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ

ໂຢບໄດ້ທົນທຸກຕໍ່ການທຳລາຍລ້າງຂອງຊາຕານ, ແຕ່ເພິ່ນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມນາມຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ເມຍຂອງເພິ່ນເປັນຄົນທຳອິດທີ່ກ້າວອອກມາ ແລະ ໂຈມຕີໂຢບ ໂດຍຫຼິ້ນບົດບາດຂອງຊາຕານໃນຮູບຮ່າງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຕໍ່ສາຍຕາຂອງມະນຸດ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ດັ່ງລຸ່ມນີ້: “ແລ້ວເມຍຂອງລາວເວົ້າກັບລາວວ່າ ເຈົ້າຍັງມີຄວາມຊື່ສັດຢູ່ບໍ? ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຕາຍໄປສະ” (ໂຢບ 2:9). ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານພາຍໃຕ້ໜ້າກາກບັງໜ້າຂອງມະນຸດ. ມັນຄືການໂຈມຕີ ແລະ ຄຳກ່າວຫາ, ພ້ອມທັງການລໍ້ໃຈ, ການລໍ້ລວງ ແລະ ການກ່າວຮ້າຍ. ເມື່ອລົ້ມເຫຼວໃນການໂຈມຕີເນື້ອໜັງຂອງໂຢບ, ຊາຕານກໍໂຈມຕີຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບໂດຍກົງ, ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຊ້ສິ່ງນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໂຢບຍອມຖິ້ມຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ, ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ພ້ອມນັ້ນ ຊາຕານຍັງປາຖະໜາທີ່ຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວເພື່ອລໍ້ລວງໂຢບ: ຖ້າໂຢບປະຖິ້ມນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ແລ້ວເພິ່ນຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຄວາມທໍລະມານດັ່ງກ່າວ; ເພິ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທໍລະມານທາງເນື້ອໜັງ. ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄຳແນະນຳຂອງເມຍຂອງເພິ່ນ, ໂຢບກໍຕຳໜິຕິເຕືອນນາງໂດຍເວົ້າວ່າ: “ເຈົ້າເວົ້າຄືກັບຜູ້ຍິງທີ່ໂງ່ຈ້າເວົ້າແທ້. ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?” (ໂຢບ 2:10). ໂຢບຮູ້ຈັກຖ້ອຍຄຳຫຼໍ່ານີ້ເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ແຕ່ໃນເທື່ອນີ້ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກພິສູດ.

ເມື່ອເມຍຂອງເພິ່ນໄດ້ແນະນຳໃຫ້ເພິ່ນສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕາຍ, ຄວາມໝາຍຂອງນາງກໍຄື: “ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າແບບນີ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ສາບແຊ່ງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງຍັງມີຊີວິດຢູ່? ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງເວົ້າວ່າ: ‘ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ’. ພຣະອົງສາມາດນຳໄພພິບັດມາສູ່ເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອເຈົ້າອວຍພອນພຣະນາມຂອງພຣະອົງແບບນີ້? ຈົ່ງຮີບພ້າວ ແລະ ປະຕິເສດພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວຄວາມລຳບາກຂອງເຈົ້າກໍຈະໝົດໄປ”. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ມີຄຳພະຍານທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະໄດ້ເຫັນໃນໂຢບ. ບໍ່ມີບຸກຄົນທຳມະດາຄົນໃດສາມາດເປັນພະຍານດັ່ງກ່າວໄດ້ ຫຼື

ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບຄຳພະຍານດັ່ງກ່າວໃນເລື່ອງລາວໃດເລີຍໃນພຣະຄຳພີ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມັນແລ້ວ ກ່ອນທີ່ໂຢບຈະກ່າວຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອໃຫ້ໂຢບພິສູດຕໍ່ທຸກຄົນວ່າ ພຣະເຈົ້າຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອໄດ້ຟັງຄຳແນະນຳຂອງເມຍຂອງເພິ່ນ, ໂຢບບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ຍອມສະຫຼະຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ຫຼື ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງເວົ້າຕໍ່ເມຍຂອງເພິ່ນວ່າ: "ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?" ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມໜັກແໜ້ນຫຼາຍບໍ? ໃນນີ້, ມີພຽງຂໍ້ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວທີ່ສາມາດພິສູດຄວາມໜັກແໜ້ນຂອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ຄວາມໜັກແໜ້ນຂອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ກໍຄື ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາ, ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ຍິນ ແລະ ພວກມັນເປັນຜົນຕາມມາທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກເຫັນ; ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຍັງເປັນແກ່ນແທ້ຂອງຄຳພະຍານຂອງໂຢບ. ໃນນີ້, ຄວາມສົມບູນ, ຄວາມຊື່ສັດ, ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂຢບແມ່ນໄດ້ຖືກພິສູດ. ຄວາມລ້ຳຄ່າຂອງໂຢບແມ່ນນອນຢູ່ໃນວິທີການ ແລະ ເວລາທີ່ເພິ່ນຖືກລໍ້ລວງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເວລາທີ່ທົ່ວຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍບາດແຜທີ່ເຈັບປວດ ເມື່ອເພິ່ນຖືກລໍ້ລວງ, ເມື່ອເພິ່ນອົດກັ້ນກັບຄວາມທໍລະມານທີ່ສຸດ ແລະ ເມື່ອເມຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນແນະນຳເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍຍັງກ່າວຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນເຊື່ອວ່າ ບໍ່ວ່າການລໍ້ລວງຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ ຫຼື ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ຫຼື ຄວາມທໍລະມານຈະຮຸນແຮງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນຄວາມຕາຍຕ້ອງມາເຖິງເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປະຕິເສດຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າມີບ່ອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ. ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອ່ານການບັນຍາຍດັ່ງກ່າວໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີກ່ຽວກັບເພິ່ນ ເຊັ່ນ: ເຖິງແມ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຍາກລຳບາກທັງໝົດ ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນບາບ. ບໍ່ພຽງແຕ່ວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບດ້ວຍປາກຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ຈົ່ມຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຄຳເວົ້າທີ່ເຈັບປວດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ພຽງແຕ່ປາກຂອງເພິ່ນອວຍພອນນາມຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນຍັງອວຍພອນນາມຂອງພຣະເຈົ້າ; ປາກ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ນີ້ແມ່ນໂຢບຕົວຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນ ແລະ ນີ້ຄືສາເຫດແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊີດຊູໂຢບ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 46)

ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຜິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບໂຢບ

ຄວາມລຳບາກທີ່ໂຢບໄດ້ທົນທຸກບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໂດຍມືຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເກີດຈາກຊາຕານເອງ ເຊິ່ງເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ລະດັບຂອງຄວາມລຳບາກທີ່ໂຢບໄດ້ທົນທຸກຈຶ່ງຮຸນແຮງ. ແຕ່ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ໂຢບກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ຫຼັກການງປະຕິບັດໃນແຕ່ລະມື້ຂອງເພິ່ນ ແລະ ທ່າທີຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ, ນີ້ຄືຄວາມຈິງ. ຖ້າໂຢບບໍ່ໄດ້ຖືກລໍ້ລວງ, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳການທົດລອງມາສູ່ໂຢບ ເມື່ອໂຢບເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ" ເຈົ້າກໍຈະເວົ້າວ່າ ໂຢບເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ; ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຊັບສິນຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ, ສະນັ້ນແນ່ນອນເພິ່ນກໍຕ້ອງອວຍພອນນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ກ່ອນທີ່ຈະຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ, ຖ້າໂຢບເວົ້າວ່າ: "ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?" ເຈົ້າກໍຈະເວົ້າວ່າ ໂຢບກຳລັງເວົ້າເກີນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ປະຖິ້ມນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍ້ອນເພິ່ນໄດ້ຮັບການອວຍພອນດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ. ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້ານຳໄພພິບັດມາສູ່ເພິ່ນ, ແລ້ວເພິ່ນກໍຈະປະຖິ້ມນາມຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ແຕ່ເມື່ອໂຢບພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕ້ອງການ ຫຼື ປາຖະໜາເຫັນ, ສະຖານະການທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດປາຖະໜາໃຫ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ສະຖານະການທີ່ພວກເຂົາຢ້ານວ່າຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ສະຖານະການທີ່ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດທົນເບິ່ງໄດ້, ໂຢບກໍຍັງສາມາດຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ: "ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ" ແລະ "ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?" ເມື່ອໄດ້ເຫັນຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບໃນເວລານີ້, ຄົນທີ່ມັກເວົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ອວດດີ ແລະ ຄົນທີ່ມັກເວົ້າຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ທິດສະດີກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ປາກບໍ່ອອກ. ຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນນາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍຍອມຮັບເອົາການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຖືກປະນາມໂດຍຄວາມຊື່ສັດທີ່ໂຢບຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອວ່າ

ມະນຸດສາມາດຍຶດໝັ້ນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແມ່ນຈະຖືກພິພາກສາໂດຍຄຳພະຍານຂອງໂຢບ. ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າ, ບາງຄົນຈະຮູ້ສຶກສັບສົນ, ບາງຄົນຈະຮູ້ສຶກອິດສາ, ບາງຄົນຈະຮູ້ສຶກສົງໄສ ແລະ ບາງຄົນຈະເຖິງກັບເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ສົນໃຈ, ສະແດງປະຕິກິລິຍາດູຖູກຄຳພະຍານຂອງໂຢບ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ເຫັນເຖິງຄວາມທໍລະມານທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບໃນລະຫວ່າງການທົດລອງ ແລະ ອ່ານຄຳເວົ້າທີ່ໂຢບໄດ້ກ່າວ, ແຕ່ຍັງເຫັນ “ຄວາມອ່ອນແອ” ຂອງມະນຸດທີ່ໂຢບໄດ້ທໍລະຍົດ ເມື່ອການທົດລອງມາເຖິງເພິ່ນ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ “ຄວາມອ່ອນແອ” ນີ້ຄືຄວາມບໍ່ສົມບູນທີ່ສົມມຸດຂຶ້ນໃນຄວາມສົມບູນຂອງໂຢບ, ມັນຄືຮອຍດ່າງໃນມະນຸດທີ່ສົມບູນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນມີຄວາມເຊື່ອວ່າຄົນທີ່ສົມບູນແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ບໍ່ມີຮອຍເປື້ອນ ຫຼື ມົນທິນ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມອ່ອນແອ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຈັບປວດ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເປັນທຸກ ຫຼື ທໍ້ຖອຍໃຈ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມກຽດຊັງ ຫຼື ພຶດຕິກຳທີ່ຮຸນແຮງຢູ່ພາຍນອກ; ຜົນຕາມມາກໍຄື ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າ ໂຢບສົມບູນແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບພຶດຕິກຳຂອງເພິ່ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງເພິ່ນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອໂຢບສູນເສຍຊັບສິນ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຕາມທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຈິນຕະນາການ. “ການຂາດກິລິຍາ” ຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຄິດວ່າເພິ່ນເຢືອກເຢັນ, ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ມີນໍ້າຕາ ຫຼື ຄວາມຮັກໄຄ່ສຳລັບຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມບໍ່ປະທັບໃຈທຳອິດທີ່ຜູ້ຄົນມີກ່ຽວກັບໂຢບ. ພວກເຂົາພົບວ່າພຶດຕິກຳຂອງເພິ່ນໃນເຫດການຍິ່ງເປັນຕາງົງຫຼາຍຫຼາຍ: ຜູ້ຄົນຕີຄວາມໝາຍວ່າ: “ຈີກເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ” ແມ່ນການທີ່ເພິ່ນສະແດງຄວາມບໍ່ໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຢ່າງຜິດໆວ່າ: “ໂກນຫົວຂອງລາວ” ໝາຍເຖິງການທີ່ໂຢບໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກຄຳເວົ້າຂອງໂຢບທີ່ວ່າ: “ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ” ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມຊອບທຳໃນຕົວໂຢບທີ່ພຣະເຈົ້າຍົກຍ້ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການທີ່ພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ປະເມີນໂຢບຈຶ່ງເປັນພຽງຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ, ຄວາມສົງໄສ, ການປະນາມ ແລະ ຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມແຕ່ໃນທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາທີ່ວ່າ ໂຢບເປັນບຸກຄົນທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ.

ອີງຕາມຄວາມປະທັບໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບໂຢບທີ່ໄດ້ກ່າວຂ້າງເທິງ, ຜູ້ຄົນຍິ່ງສົງໄສຄວາມຊອບທຳຂອງເພິ່ນຂຶ້ນອີກ, ຍ້ອນການກະທຳຂອງໂຢບ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນທີ່ຖືກບັນທຶກໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ສະທ້ານໂລກດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມສຳເລັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,

ແຕ່ເພິ່ນຍັງເອົາເສດໝໍ້ແຕກມາຂູດຕົນເອງ ໃນຂະນະທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນຂີ້ເທົ່າ. ການກະທຳນີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນງຶດງໍ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົງໄສ ແລະ ແມ່ນແຕ່ປະຕິເສດຄວາມຊອບທຳຂອງໂຢບ, ຍ້ອນໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງຂູດຕົນເອງ ໂຢບບໍ່ໄດ້ອະທິຖານ ຫຼື ສັນຍາຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າ; ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າເພິ່ນເຊັດນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ. ໃນເວລານີ້ ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ເຫັນຄວາມອ່ອນແອນຂອງໂຢບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງອື່ນເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນໂຢບເວົ້າວ່າ:

"ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ?

ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?" ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ຖືກດົນໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຍັງລັງເລໃຈ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຄວາມຊອບທຳຂອງໂຢບຈາກຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ. ຄວາມປະທັບໃຈເບື້ອງຕົ້ນທີ່ໂຢບໄດ້ມອບໃຫ້ຜູ້ຄົນໃນລະຫວ່າງການທໍລະມານໃນການທົດລອງຂອງເພິ່ນກໍຄື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປະຈົບປະແຈງ ຫຼື ອວດດີ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຫັນເລື່ອງລາວທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຶດຕິກຳຂອງເຂົາທີ່ສະແດງອອກຢູ່ໃນສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ຫຼື ການທີ່ເພິ່ນຍຶດຕິດກັບຫຼັກການແຫ່ງຫົນທາງການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ຄວາມສະຫງົບໃຈຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ, ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນເປັນພຽງເລື່ອງເລົ່າລື; ໃນເວລາດຽວກັນ, "ຄວາມອ່ອນແອ" ທີ່ເພິ່ນເປີດເຜີຍຢູ່ພາຍນອກກໍເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມນຶກຄິດໃນໃຈຢ່າງເລິກໆໃນພວກເຂົາ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີ "ທັດສະນະຄະຕິໃໝ່" ແລະ ແມ່ນແຕ່ "ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່" ຕໍ່ມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ນິຍາມວ່າສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ. "ທັດສະນະຄະຕິໃໝ່" ແລະ "ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່" ດັ່ງກ່າວຖືກພິສູດ ເມື່ອໂຢບອ້າປາກຂອງເພິ່ນ ແລະ ສາບແຊ່ງມື້ທີ່ເພິ່ນເກີດ.

ເຖິງແມ່ນມະນຸດບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງລະດັບຄວາມທໍລະມານທີ່ເພິ່ນທົນທຸກໄດ້, ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ນອກຮີດນອກທາງ, ແຕ່ບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດໃນຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນດ້ວຍວິທີການຂອງເພິ່ນເອງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: "ຂໍໃຫ້ມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເກີດນັ້ນດັບສູນເຫິ້ນ ແລະ ກາງຄືນຂອງມື້ທີ່ວ່າຈະມີການຕັ້ງທ້ອງເດັກຊາຍນັ້ນຂໍໃຫ້ມີແຕ່ຄວາມມືດມົວ" (ໂຢບ 3:3). ບາງເທື່ອ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ພິຈາລະນາວ່າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນ ແລະ ບາງເທື່ອມີຄົນທີ່ສົນໃຈກັບຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້. ໃນມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າ, ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ໝາຍຄວາມວ່າໂຢບຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກມັນເປັນຄຳຕໍ່ວ່າຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນມີແນວຄິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າທີ່ໂຢບໄດ້ກ່າວ ແລະ ເຊື່ອວ່າ

ຖ້າໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ເພິ່ນບໍ່ຄວນສະແດງຄວາມອ່ອນແອບ ຫຼື ຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນຄວນຜະເຊີນກັບການໂຈມຕີຈາກຊາຕານດ້ວຍຄວາມຄິດບວກ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຍິ້ມເມື່ອຜະເຊີນກັບການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ.
ເພິ່ນບໍ່ຄວນມີປະຕິກິລິຍາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບຄວາມທໍລະມານທີ່ຊາຕານໄດ້ນໍາມາສູ່ເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ຄວນທໍລະຍົດຄວາມຮູ້ສຶກໃດໜຶ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນຄວນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ຮຸນແຮງຍິ່ງຂຶ້ນ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວນສະແດງອອກ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຄວນມີ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງຄວນມີ. ໃນທ່າມກາງຄວາມທໍລະມານທີ່ຮຸນແຮງນີ້, ໂຢບພຽງແຕ່ສາບແຊ່ງມື້ທີ່ເພິ່ນເກີດ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຈົ່ມຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະມີເຈດຕະນາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ເວົ້າງ່າຍກວ່າເຮັດຫຼາຍ, ຍ້ອນຕັ້ງແຕ່ເວລາບູຮານຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຜະເຊີນກັບການລໍ້ລວງດັ່ງກ່າວ ຫຼື ທົນທຸກກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບ.
ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຕົກຢູ່ໃນການລໍ້ລວງແບບດຽວກັນກັບໂຢບ? ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດແບກຮັບຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຫຼື ການຝາກຝັງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຮັດດັ່ງທີ່ໂຢບເຮັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວຍັງສາມາດບໍ່ປະຖິ້ມນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສືບຕໍ່ອວຍພອນນາມຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ
ດັ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ເຮັດເມື່ອຄວາມທໍລະມານດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ. ມີຜູ້ໃດສາມາເຮັດສິ່ງນີ້ບໍ? ເມື່ອພວກເຮົາເວົ້າສິ່ງນີ້ກ່ຽວກັບໂຢບ, ພວກເຮົາກໍາລັງຍ້ອງຍໍພຶດຕິກໍາຂອງເພິ່ນບໍ? ເພິ່ນເປັນຄົນຊອບທໍາ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານແລ່ນໜີໄປດ້ວຍເອົາມືປົກຄຸມຫົວ, ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອກ່າວຫາເພິ່ນອີກ, ແລ້ວມີຫຍັງຜິດກັບການຍົກຍ້ອງເພິ່ນບໍ? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າມີມາດຕະຖານທີ່ສູງກວ່າພຣະເຈົ້າ? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າ ພວກເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້ດີກວ່າໂຢບ ເມື່ອການທົດລອງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າ? ໂຢບໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າມີຂໍ້ຂັດຂ້ອງຫຍັງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 47)

ໂຢບສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຈັບປວດຍ້ອນເພິ່ນ

ເຮົາມັກເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງພາຍໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນຫຼຽວເບິ່ງພາຍນອກຂອງຜູ້ຄົນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງພາຍໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງຈຶ່ງເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ,

ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນກຳນົດທາດແທ້ຂອງຄົນອື່ນໂດຍອີງຕາມພາຍນອກຂອງພວກເຂົາ.

ເມື່ອໂຢບອ້າປາກຂອງເພິ່ນ ແລະ ສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ, ການກະທຳນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທຸກຄົນຕົກຕະລຶງ ລວມເຖິງໝູ່ເພື່ອນສາມຄົນຂອງໂຢບ. ມະນຸດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນຂອບຄຸນສຳລັບຊີວິດ ແລະ ເນື້ອໜັງ ພ້ອມທັງມື້ເກີດຂອງເຂົາ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ເຂົາບໍ່ຄວນສາບແຊ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນທຳມະດາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄິດໄດ້. ສຳລັບຄົນໃດກໍຕາມທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສັກສິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ ແລະ ມັນຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ໂຢບໄດ້ລະເມີດກົດລະບຽບນັ້ນ: ເພິ່ນສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ. ນີ້ແມ່ນການກະທຳທີ່ທຳມະດາຄິດວ່າເປັນການຂ້າມໄປສູ່ເຂດຫວງຫ້າມ. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໂຢບບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ເພິ່ນຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການອະໄພໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ຍິ່ງມີຫຼາຍຄົນທີ່ສົງໄສຕໍ່ຄວາມຊອບທຳຂອງໂຢບ, ຍ້ອນມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເພິ່ນນັ້ນເຮັດໃຫ້ໂຢບຕາມໃຈຕົນເອງ; ມັນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນອວດດີ ແລະ ປະໝາດ ເຊິ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຂອບໃຈພຣະເຈົ້າທີ່ອວຍພອນເພິ່ນ ແລະ ຫ່ວງໃຍເພິ່ນໃນຊົ່ວຊີວິດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນໃຫ້ພິນາດ. ແລ້ວນີ້ແມ່ນຫຍັງ ຖ້າບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ? ການກະທຳຜິວເຜີນດັ່ງກ່າວສ້າງຫຼັກຖານພິສູດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ປະນາມການກະທຳນີ້ຂອງໂຢບ, ແຕ່ຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ວ່າໂຢບຄິດຫຍັງແທ້ໆໃນເວລານັ້ນ? ຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ເຖິງເຫດຜົນທີ່ໂຢບກະທຳແບບນັ້ນ? ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂຢບເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ເລື່ອງລາວພາຍໃນ ແລະ ເຫດຜົນໃນນີ້.

ເມື່ອຊາຕານເດ່ມືຂອງມັນເພື່ອຫັກກະດູກຂອງໂຢບ, ໂຢບກໍຕົກລົງສູ່ກຳມືຂອງມັນ ໂດຍບໍ່ມີທາງຫຼົບໜີ ຫຼື ກຳລັງໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານ. ຮ່າງກາຍ ແລະ ວິນຍານຂອງເພິ່ນໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດນີ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມບໍ່ສຳຄັນ, ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມໄຮ້ກຳລັງຂອງມະນຸດທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ຮູ້ຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີຈິດໃຈຫ່ວງໃຍ ແລະ ດູແລມະນຸດຊາດ. ໃນກຳມືຂອງຊາຕານ, ໂຢບຮູ້ວ່າ ມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດແມ່ນໄຮ້ກຳລັງ ແລະ ອ່ອນແອຫຼາຍແທ້ໆ. ເມື່ອເພິ່ນຄຸເຂົ່າລົ້ມລົງ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງປິດບັງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິ້ຢູ່, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບເພິ່ນໄວ້ໃນກຳມືຂອງຊາຕານໝົດແລ້ວ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າຍັງຮ້ອງໄຫ້ຍ້ອນເພິ່ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງເສຍໃຈຍ້ອນເພິ່ນ;

ພຣະເຈົ້າເຈັບປວດຍ້ອນຄວາມເຈັບປວດຂອງເພິ່ນ ແລະ ເສຍໃຈຍ້ອນຄວາມເສຍໃຈຂອງເພິ່ນ... ໂຢບຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຮູ້ວ່າມັນເຫຼືອທົນສໍ່າໃດສໍາລັບພຣະເຈົ້າ... ໂຢບບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການນໍາຄວາມໂສກເສົ້າມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າອີກ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ຍ້ອນເພິ່ນ, ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະຕ້ອງການເຫັນພຣະເຈົ້າເຈັບປວດຍ້ອນເພິ່ນ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ໂຢບຕ້ອງການພຽງແຕ່ຖອດຕົວເອງອອກຈາກເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ອົດກັ້ນກັບຄວາມເຈັບປວດທີ່ເນື້ອໜັງນີ້ໄດ້ນໍາມາສູ່ເພິ່ນອີກຕໍ່ໄປ, ຍ້ອນການເຮັດແບບນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຊົາທໍລະມານຍ້ອນຄວາມເຈັບປວດຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ເພິ່ນຕ້ອງອົດທົນບໍ່ແມ່ນແຕ່ກັບຄວາມເຈັບປວດທາງເນື້ອໜັງ, ແຕ່ຍັງເປັນຄວາມທໍລະມານທີ່ບໍ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າກັງວົນໃຈນໍາ. ຄວາມເຈັບປວດສອງຢ່າງນີ້, ຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນມາຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ອີກຢ່າງແມ່ນມາຈາກວິນຍານໄດ້ນໍາຄວາມເຈັບປວດທີ່ຊໍ້າໃຈ ແລະ ບີບຫົວໃຈມາສູ່ໂຢບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າ ຂໍ້ຈໍາກັດຂອງມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນໆໜຶ່ງຮູ້ສຶກທໍ້ຖອຍໃຈ ແລະ ໝົດຫົນທາງໄດ້ແນວໃດ. ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມປາຖະໜາຂອງເພິ່ນຫາພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍິ່ງສູງຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງຂອງເພິ່ນທີ່ມີຕໍ່ຊາຕານກໍຍິ່ງຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ໃນເວລານີ້, ໂຢບຄິດວ່າເພິ່ນບໍ່ຄວນເກີດໃນໂລກຂອງມະນຸດເລີຍ, ມັນຈະດີກວ່າຖ້າເພິ່ນບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ ແທນທີ່ຈະມາເຫັນພຣະເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເສຍນໍ້າຕາ ຫຼື ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດຍ້ອນເຫັນແກ່ເພິ່ນແບບນີ້. ເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນກຽດຊັງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນຢ່າງແຮງ, ເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ເມື່ອຍກັບຕົນເອງ, ກັບມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ກັບທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບເພິ່ນ. ເພິ່ນບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະກ່າວເຖິງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນອີກ ຫຼື ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງອ້າປາກຂອງເພິ່ນ ແລະ ສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນວ່າ: “ຂໍໃຫ້ມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເກີດນັ້ນດັບສູນເຫີ້ນ ແລະ ກາງຄືນຂອງມື້ທີ່ວ່າຈະມີການຕັ້ງທ້ອງເດັກຊາຍນັ້ນຂໍໃຫ້ມີແຕ່ຄວາມມືດມົວ. ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢ່າສົນໃຈເລື່ອງນີ້ຈາກເບື້ອງເທິງ ຫຼື ສ່ອງແສງສະຫວ່າງລົງມາເລີຍ” (ໂຢບ 3:3–4). ຄໍາເວົ້າຂອງໂຢບແບກຫາບຄວາມກຽດຊັງແກ່ເພິ່ນເອງ “ຂໍໃຫ້ມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເກີດນັ້ນດັບສູນເຫີ້ນ ແລະ ກາງຄືນຂອງມື້ທີ່ວ່າຈະມີການຕັ້ງທ້ອງເດັກຊາຍນັ້ນຂໍໃຫ້ມີແຕ່ຄວາມມືດມົວ” ພ້ອມທັງຄວາມຜິດທີ່ເພິ່ນຮູ້ສຶກຕໍ່ຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ບຸນຄຸນຂອງເພິ່ນ ຍ້ອນເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຈັບປວດແກ່ພຣະເຈົ້າ “ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢ່າສົນໃຈເລື່ອງນີ້ຈາກເບື້ອງເທິງ ຫຼື ສ່ອງແສງສະຫວ່າງລົງມາເລີຍ”.

ຂໍ້ຄວາມສອງຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ຄືການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໂຢບມີໃນຕອນນີ້ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນທັງໝົດຕໍ່ທຸກຄົນ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ດັ່ງທີ່ໂຢບປາຖະໜາ, ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມຢຳເກງຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຖືກຍົກລະດັບຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນ ການຍົກລະດັບຂຶ້ນນີ້ແມ່ນຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຄາດຫວັງໄວ້ແທ້ໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 48)

ໂຢບເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ

ເມື່ອໂຢບໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຂອງເພິ່ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ເພິ່ນກໍໄດ້ສູນເສຍຊັບສິນທຸກຢ່າງຂອງເພິ່ນ ແລະ ລູກໆທຸກຄົນຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ລົ້ມລົງ ຫຼື ກ່າວສິ່ງໃດທີ່ເປັນຜົນບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະການທົດລອງຂອງຊາຕານ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະວັດຖຸທີ່ເປັນຊັບສິນຂອງເພິ່ນ, ເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ການທົດລອງໃນການສູນເສຍຊັບສິນທາງໂລກຂອງເພິ່ນ, ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເພິ່ນສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງເອົາສິ່ງຕ່າງໆໄປຈາກເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນຍັງສາມາດຂອບຄຸນ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບໃນລະຫວ່າງການລໍ້ລວງຄັ້ງທຳອິດຂອງຊາຕານ ແລະ ນີ້ຍັງເປັນຄຳພະຍານຂອງໂຢບໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນການທົດລອງຄັ້ງທີສອງ, ຊາຕານເດ່ມືຂອງມັນອອກເພື່ອທຳຮ້າຍໂຢບ ແລະ ເຖິງແມ່ນໂຢບໄດ້ພະເຊີນກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກມາກ່ອນ, ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນກໍຍັງພຽງພໍທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຕົກຕະລຶງ. ເພິ່ນໃຊ້ຄວາມອົດທົນຂອງເພິ່ນ, ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມຢຳເກງຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານອີກຄັ້ງ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມ ແລະ ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຈາກພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ໃນລະຫວ່າງການລໍ້ລວງ, ໂຢບໃຊ້ຄວາມປະພຶດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເພິ່ນເພື່ອປະກາດຕໍ່ຊາຕານວ່າ ຄວາມເຈັບປວດຂອງເນື້ອໜັງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເອົາຄວາມອຸທິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າໄປໄດ້; ເພິ່ນຈະບໍ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຍອມສະຫຼະຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ຍ້ອນເພິ່ນໄດ້ພະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ. ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງໂຢບເຮັດໃຫ້ຊາຕານຢ້ານກົວ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຊາຕານຢ້ານ ແລະ ສັ່ນເຊັນ, ຄວາມຕັ້ງໝັ້ນທີ່ເພິ່ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໃນລະຫວ່າງການສູ້ຮົບດ້ວຍຄວາມເປັນຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມແຄ້ນໃຈຢ່າງຮຸນແຮງໃນຊາຕານ; ຄວາມສົມບູນ

ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາຕານບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງພິ່ນໄດ້, ຈົນໃນທີ່ສຸດ ຊາຕານກໍປະຖິ້ມການໂຈມຕີຂອງມັນ ແລະ ຍອມປະຖິ້ມຄຳກ່າວຫາຂອງມັນຕໍ່ກັບໂຢບທີ່ມັນໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໂຢບໄດ້ເອົາຊະນະໂລກ, ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະເນື້ອໜັງ, ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະຄວາມຕາຍ; ເພິ່ນເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງສອງຄັ້ງນີ້, ໂຢບຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນ, ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຂະຫຍາຍຂອບເຂດຫຼັກການດຳລົງຊີວິດຂອງເພິ່ນໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ຜ່ານການທົດລອງສອງຄັ້ງນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີປະສົບການທີ່ອຸດົມສົມບູນຂຶ້ນ ແລະ ປະສົບການນີ້ກໍເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ມີປະສົບການຫຼາຍຂຶ້ນ, ມັນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຊື່ສັດທີ່ເພິ່ນຍຶດໝັ້ນຫຼາຍຂຶ້ນ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາທົດລອງໂຢບໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມລ້ຳຄ່າຂອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃນຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ. ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ໂຢບບາດໝາງຕໍ່ພຣະອົງ, ແຕ່ຍັງນຳຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຍິ່ງຂຶ້ນ. ເມື່ອຄວາມເຈັບປວດຝ່າຍເນື້ອໜັງທີ່ໂຢບອົດກັ້ນນັ້ນໄດ້ໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດ, ຄວາມເປັນຫ່ວງທີ່ເພິ່ນຮູ້ສຶກຈາກພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ. ຄວາມປະພຶດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ກະກຽມໄວ້ມາກ່ອນ, ແຕ່ເປັນການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດເຖິງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຈາກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ມັນເປັນການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດທີ່ມາຈາກຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍ້ອນເພິ່ນກຽດຊັງຕົນເອງ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທໍລະມານພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເພິ່ນຈຶ່ງໄປເຖິງຈຸດທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ໃນເວລານີ້, ໂຢບໄດ້ຍົກການເຄົາລົບບູຊາເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອຸທິດແກ່ພຣະເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ລະດັບເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ຍົກລະດັບຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າໄປເຖິງລະດັບທີ່ເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຮັກ.

ເພິ່ນບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົນເອງເຮັດຫຍັງທີ່ຈະກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຕົນປະພຶດຫຍັງກໍຕາມທີ່ຈະທຳຮ້າຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົນເອງນຳຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄວາມເສຍໃຈ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຄວາມທຸກໃຈມາສູ່ພຣະເຈົ້າຍ້ອນເຫດຜົນຂອງເພິ່ນເອງ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນໂຢບຍັງເປັນໂຢບຄືເກົ່າ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງໂຢບໄດ້ນຳຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຄວາມສຸກມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ໃນເວລານີ້, ໂຢບໄດ້ຮັບເອົາຄວາມສົມບູນທີ່ພຣະເຈົ້າຄາດຫວັງໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮັບ; ເພິ່ນໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນທີ່ສົມຄວນແກ່ການຖືກເອີ້ນວ່າ "ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ" ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ການກະທຳທີ່ຊອບທຳຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພ້ອມນັ້ນ ການກະທຳທີ່ຊອບທຳຂອງເພິ່ນຍັງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສົມບູນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄຸນຄ່າໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນຖືກຍົກຂຶ້ນ ແລະ ດີກວ່າແຕ່ກ່ອນ ແລະ ພວກມັນຍັງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຈະບໍ່ຖືກໂຈມຕີ ແລະ ລໍ້ລວງໂດຍຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນໂຢບຊອບທຳ, ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກຊາຕານກ່າວໂທດ ແລະ ລໍ້ລວງ; ຍ້ອນໂຢບຊອບທຳ, ເພິ່ນຈຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຊາຕານ; ແລະ ຍ້ອນໂຢບຊອບທຳ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານປະລາໄຊ ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ໂຢບຈຶ່ງກາຍມາເປັນມະນຸດຄົນທຳອິດທີ່ບໍ່ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຊາຕານອີກຈັກເທື່ອ, ເພິ່ນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຢ່າງແທ້ຈິງ, ພາຍໃຕ້ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍປາສະຈາກການສອດແນມ ຫຼື ຄວາມພິນາດຂອງຊາຕານ... ເພິ່ນກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນຖືກປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ...

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 49)

ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງໂຢບ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມສົມບູນ, ຄວາມຊື່ສັດ, ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຂອງເພິ່ນ

ຖ້າພວກເຮົາຈະສົນທະນາກ່ຽວກັບໂຢບ, ແລ້ວພວກເຮົາກໍຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປະເມີນເພິ່ນທີ່ກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າເອງ: "ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ".

ກ່ອນອື່ນ ພວກເຮົາມາຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບກ່ອນ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຳວ່າ "ສົມບູນ" ແລະ "ຊື່ສັດ"? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າໂຢບບໍ່ມີບ່ອນຕຳໜິ ແລະ ເພິ່ນເປັນຕາເຄົາລົບນັບຖືບໍ? ແນ່ນອນ ສິ່ງນີ້ຈະເປັນການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕາມຕົວອັກສອນກ່ຽວກັບຄຳວ່າ "ສົມບູນ"

ແລະ "ຊື່ສັດ". ແຕ່ບໍລິບົດຂອງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບ, ຄຳເວົ້າ, ໜັງສື ແລະ ທິດສະດີພຽງຢ່າງດຽວແມ່ນຈະບໍ່ໃຫ້ຄຳຕອບໃດເລີຍ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນໂດຍເບິ່ງຊີວິດໃນເຮືອນຂອງໂຢບ, ເບິ່ງຄວາມປະພຶດປົກກະຕິຂອງເພິ່ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ. ສິ່ງນີ້ຈະບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ກ່ຽວກັບຫຼັກການ ແລະ ຈຸດປະສົງໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ພ້ອມທັງກ່ຽວກັບບຸກຄະລິກ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງເພິ່ນ. ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານພຣະທຳສຸດທ້າຍໃນໂຢບ 1:3. "ໃນບັນດາຜູ້ຊາຍຈາກທິດຕາເວັນອອກ ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ". ສິ່ງທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງກໍຄື ສະຖານະ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງໂຢບແມ່ນສູງຫຼາຍ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ເຖິງເຫດຜົນທີ່ວ່າເພິ່ນເປັນບຸກຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດທັງປວງໃນທິດຕາເວັນອອກ ຍ້ອນຊັບສິນອັນອຸດົມສົມບູນຂອງເພິ່ນ ຫຼື ຍ້ອນເພິ່ນສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ໂດຍລວມແລ້ວ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າສະຖານະ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງໂຢບມີຄ່າສູງຫຼາຍ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ, ສິ່ງທຳອິດທີ່ຜູ້ຄົນປະທັບໃຈກ່ຽວກັບໂຢບກໍຄື ໂຢບສົມບູນ, ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເພິ່ນມີຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ມີສະຖານະທີ່ເປັນຕາເຄົາລົບນັບຖື.
ການທີ່ບຸກຄົນປົກກະຕິດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ ແລະ ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວ, ອາຫານຂອງໂຢບ, ຄຸນນະພາບຊີວິດ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍລັກສະນະຂອງຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນຈະເປັນຈຸດສົນໃຈຂອງຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່; ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງສືບຕໍ່ອ່ານຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ: "ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວກໍຈັດງານກິນລ້ຽງໃນບ້ານຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈັດໃນແຕ່ລະມື້ຕາມຜຽນຂອງຕົນ ແລ້ວກໍເອີ້ນເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາທັງສາມຄົນມາກິນ ແລະ ດື່ມກັບພວກເຂົາ. ມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ ໃນແຕ່ລະມື້ຫລັງຈາກການກິນລ້ຽງຂອງພວກເຂົາເລີກແລ້ວ ໂຢບກໍໄປຊຳລະລ້າງບາບໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕາມຈຳນວນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ ຍ້ອນໂຢບເວົ້າວ່າ ມັນອາດເປັນຍ້ອນບຸດຊາຍຂອງຕົນທີ່ໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ໂຢບກໍເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ" (ໂຢບ 1:4–5). ຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ບອກພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ເຖິງສອງສິ່ງ: ສິ່ງທຳອິດກໍຄື ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງໂຢບກິນລ້ຽງຢ່າງເປັນປະຈຳ ໂດຍກິນ ແລະ ດື່ມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ສິ່ງທີສອງກໍຄື ໂຢບຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຢູ່ເລື້ອຍໆ ຍ້ອນເພິ່ນກັງວົນໃຈກັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນຢູ່ສະເໝີ, ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດຜິດ, ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແລ້ວ

ພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ບັນຍາຍເຖິງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນສອງປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ປະເພດທຳອິດກໍຄືລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງໂຢບ ແມ່ນມັກກິນລ້ຽງ ຍ້ອນຄວາມມັ່ງຄັ່ງຂອງພວກເຂົາ, ດຳລົງຊີວິດຢ່າງຟຸມເຟືອຍ, ດື່ມ ແລະ ກິນຈົນພວກເຂົາພໍໃຈ ແລະ ເພີດເພີນກັບຄຸນນະພາບທີ່ດີແຫ່ງຊີວິດທີ່ນຳມາໂດຍຄວາມຮັ່ງມີທາງດ້ານວັດຖຸ. ເມື່ອດຳລົງຊີວິດແບບນັ້ນ, ມັນກໍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະເຮັດບາບ ແລະ ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊຳລະລ້າງບາບຕົນເອງ ຫຼື ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີພື້ນທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ຢ້ານທີ່ຈະເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຢ້ານການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ, ຈຸດສຸມຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຢູ່ທີ່ລູກໆຂອງໂຢບ, ແຕ່ຢູ່ທີ່ສິ່ງທີ່ໂຢບເຮັດ ເມື່ອຜະເຊີນກັບເຫດການດັ່ງກ່າວ; ນີ້ແມ່ນອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ບັນຍາຍໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະທຳ ເຊິ່ງກ່ຽວພັນກັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງໂຢບ ແລະ ທາດແທ້ຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ. ເມື່ອພຣະຄຳພີບັນຍາຍເຖິງການກິນລ້ຽງຂອງລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງໂຢບ, ບໍ່ໄດ້ມີການເວົ້າເຖິງໂຢບ; ມີພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າ ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນກິນ ແລະ ດື່ມຮ່ວມກັນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຈັດງານກິນລ້ຽງ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນເພື່ອກິນຢ່າງຟຸມເຟືອຍ. ເຖິງແມ່ນຈະມັ່ງຄັ່ງ ແລະ ມີຊັບສິນ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ຊີວິດຂອງໂຢບກໍບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ຫຼູຫຼາ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເພີດເພີນກັບສະພາບແວດລ້ອມໃນການດຳລົງຊີວິດທີ່ດີເລີດທີ່ສຸດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຂອງເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຍຶດຕິດກັບຄວາມສຸກຝ່າຍເນື້ອໜັງຢ່າງໂລພາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນລືມຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ແຮງໄກທີ່ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ນີ້ເຫັນໄດ້ຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ໂຢບມີວິໄນໃນວິທີໃຊ້ຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ບໍ່ໄດ້ໂລພາ ຫຼື ສຳລານຍ້ອນພອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດກັບຄຸນນະພາບຊີວິດ. ກົງກັນຂ້າມ, ເພິ່ນຖ່ອມຕົນ ແລະ ບໍ່ອວດໂອ້, ເພິ່ນບໍ່ອວດດີ ແລະ ເພິ່ນລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ປະໝາດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນຄຳນຶງເຖິງພຣະຄຸນ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຢຳເກງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ, ໂຢບມັກຕື່ນເຊົ້າເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາສຳລັບລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບໍ່ພຽງແຕ່ໂຢບຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງຫວັງວ່າ ລູກໆຂອງເພິ່ນຈະຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ຄວາມຮັ່ງມີດ້ານວັດຖຸຂອງໂຢບບໍ່ໄດ້ມີພື້ນທີ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ຫຼື ມັນບໍ່ໄດ້ແທນທີ່ຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ; ບໍ່ວ່າຈະເພື່ອເພິ່ນເອງ ຫຼື ລູກໆຂອງເພິ່ນ,

ການກະທຳປະຈຳວັນຂອງໂຢບກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ການທີ່ເພິ່ນຢຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢຸດທີ່ປາກຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນທຸກສ່ວນຂອງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ.

ຄວາມປະພຶດຕົວຈິງຂອງໂຢບນີ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ເພິ່ນຊື່ສັດ ແລະ ມີທາດແທ້ທີ່ຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ການທີ່ໂຢບໄປ ແລະ ຊຳລະລ້າງບາບໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນພ້ອມ ຫຼື ເຫັນດີກັບພຶດຕິກຳຂອງລູກໆຂອງເພິ່ນ; ກົງກັນຂ້າມ ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນນັ້ນ ເພິ່ນບໍ່ພໍໃຈກັບພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕຳໜິພວກເຂົາ. ເພິ່ນໄດ້ສະຫຼຸບວ່າ ພຶດຕິກຳຂອງລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນບໍ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຂົາໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ.

ການກະທຳຂອງໂຢບສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງອີກດ້ານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ, ດ້ານທີ່ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຍ່າງກັບຄົນທີ່ເຮັດບາບ ແລະ ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນຫຼີກເວັ້ນ ແລະ ຫຼີກຫຼ່ຽງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນກໍຕາມ, ເພິ່ນກໍຈະບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຫຼັກການແຫ່ງຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນ ຍ້ອນພວກເຂົາເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນເອງ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເພິ່ນເອງ. ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນສົ່ງເສີມໃຫ້ພວກເຂົາສາລະພາບ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ເພິ່ນເຕືອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນເຫັນແກ່ຄວາມສຸກທີ່ໂລພາຂອງພວກເຂົາເອງ.

ຫຼັກການທີ່ໂຢບປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກຫຼັກການແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້. ເພິ່ນຮັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຍອມຮັບ ແລະ ກຽດຊັງສິ່ງທີ່ກຽດຊັງພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນຮັກຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຽດຊັງຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງດັ່ງກ່າວຖືກສະແດງອອກໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ ແລະ ເປັນຄວາມຊື່ສັດທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບ ທີ່ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນ ນີ້ຍັງເປັນການສະແດງອອກ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບ ໃນຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນໆໃນຊີວິດປະຈຳວັດຂອງເພິ່ນ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 50)

ການສະແດງອອກເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງເພິ່ນ (ການເຂົ້າໃຈຄວາມສົມບູນຂອງໂຢບ, ຄວາມຊື່ສັດ, ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງເພິ່ນ)

ເມື່ອໂຢບໄດ້ຍິນວ່າ ຊັບສິນຂອງເພິ່ນຖືກລັກ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນໄດ້ສູນເສຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນຖືກຂ້າຕາຍ, ເພິ່ນກໍມີປະຕິກິລິຍາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ແລ້ວໂຢບກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຈີກເສື້ອຄຸມຂອງລາວອອກ ແລະ ໂກນຫົວຂອງລາວ ແລະ ລົ້ມລົງກັບພື້ນ ແລະ ນະມັດສະການ" (ໂຢບ 1:20-). ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ບອກພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງຢ່າງໜຶ່ງຄື: ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້, ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ວິຕົກກັງວົນໃຈ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ຫຼື ໂທດຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ຂ່າວດັ່ງກ່າວແກ່ເພິ່ນ, ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະກວດສອບສະຖານທີ່ເກີດຄາດຕະກຳເພື່ອສືບສວນ ແລະ ພິສູດລາຍລະອຽດ ແລະ ຄົ້ນຫາວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັນແທ້. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ຄວາມເສຍໃຈໃນການສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ອອກມາ ຍ້ອນການສູນເສຍລູກໆຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄົນຮັກຂອງເພິ່ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເພິ່ນຈີກເສື້ອຄຸມຂອງເພິ່ນອອກ ແລະ ໂກນຫົວຂອງເພິ່ນ, ລົ້ມລົງກັບພື້ນ ແລະ ນະມັດສະການ. ການກະທຳຂອງໂຢບບໍ່ຄືກັນກັບຂອງມະນຸດປົກກະຕິ. ການກະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນສັບສົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕຳໜິໂຢບໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສຳລັບ "ຄວາມເລືອດເຢັນ" ຂອງເພິ່ນ. ໃນການສູນເສຍຊັບສິນຢ່າງກະທັນຫັນ, ຄົນປົກກະຕິຈະປາກົດຄືກັບອົກຫັກ ຫຼື ໝົດຫວັງ ຫຼື ໃນກໍລະນີຂອງບາງຄົນ ພວກເຂົາອາດເຖິງກັບຕົກຢູ່ໃນຄວາມເສົ້າໃຈຢ່າງຮຸນແຮງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົານັ້ນ ຊັບສິນຂອງຜູ້ຄົນສະແດງເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຊົ່ວຊີວິດ, ມັນຄືຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ, ມັນຄືຄວາມຫວັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່; ການສູນເສຍຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໝາຍເຖິງຄວາມຍະຍາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ສູນເປົ່າ, ພວກເຂົາປາສະຈາກຄວາມຫວັງ ແລະ ພວກເຂົາເຖິງກັບບໍ່ມີອະນາຄົດ. ນີ້ຄືທ່າທີຂອງຄົນປົກກະຕິຕໍ່ຊັບສິນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ຊິດທີ່ພວກເຂົາມີກັບຊັບສິນນັ້ນ ແລະ ນີ້ຍັງເປັນຊັບສິ້ນທີ່ສຳຄັນໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ຄົນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງຮູ້ສຶກສັບສົນທີ່ໂຢບມີທ່າທີເສີຍເມີຍຕໍ່ການສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນ. ມື້ນີ້, ພວກເຮົາຈະລົບລ້າງຄວາມສັບສົນທີ່ທຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮູ້ສຶກ ໂດຍອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຫົວໃຈຂອງໂຢບ.

ສາມັນສຳນຶກບົ່ງບອກວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຊັບສິນອັນອຸດົມສົມບູນເຊັ່ນນັ້ນ, ໂຢບຄວນຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນໄດ້ສູນເສຍຊັບສິນເຫຼົ່ານີ້, ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເບິ່ງແຍງ ຫຼື ດູແລສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ; ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັກສາຊັບສິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເພິ່ນນັ້ນໄວ້. ສະນັ້ນ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຍິນວ່າ ຊັບສິນຂອງເພິ່ນຖືກລັກ,

ປະຕິກິລິຍາທໍາອິດຂອງເພິ່ນກໍຄວນໄປທີ່ບ່ອນມີການຄາດຕະກໍາ ແລະ ປະເມີນສະຖານະການທີ່ໄດ້ສູນເສຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເພິ່ນອາດໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າໃໝ່ອີກຄັ້ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂຢບບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນີ້ ແລະ ແນ່ນອນ ເພິ່ນມີເຫດຜົນຂອງເພິ່ນເອງທີ່ຈະບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນ. ໃນຫົວໃຈຂອງໂຢບ, ໂຢບເຊື່ອຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຜົນຜະລິດຈາກແຮງງານຂອງເພິ່ນເອງ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ເຫັນວ່າພອນເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຄວນຍຶດຕິດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນຍຶດຕິດກັບຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຢູ່ລອດຂອງເພິ່ນ ໂດຍຍຶດຕິດຕໍ່ຫົນທາງທີ່ຄວນຍຶດໝັ້ນດ້ວຍກໍາລັງທັງໝົດຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນຊື່ນຊົມພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອບໃຈສໍາລັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດກັບພອນເຫຼົ່ານັ້ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເພີ່ມເຕີມເລີຍ. ນັ້ນແມ່ນທ່າທີຂອງເພິ່ນຕໍ່ຊັບສິນ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອເຫັນແກ່ການໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກັງວົນໃຈ ຫຼື ເສົ້າໂສກກັບການບໍ່ມີ ຫຼື ການສູນເສຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຸກຢ່າງບ້າບ່ວງຍ້ອນພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເມີນເສີຍຕໍ່ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ລືມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຍ້ອນພອນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບຢູ່ເລື້ອຍໆ. ທ່າທີຂອງໂຢບຕໍ່ຊັບສິນຂອງເພິ່ນເປີດເຜີຍຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເພິ່ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ: ຢ່າງທໍາອິດ, ໂຢບບໍ່ແມ່ນຜູ້ຊາຍທີ່ໂລພາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງໃນຊີວິດຝ່າຍວັດຖຸຂອງເພິ່ນ. ຢ່າງທີສອງ, ໂຢບບໍ່ເຄີຍກັງວົນໃຈ ຫຼື ຢ້ານວ່າພຣະເຈົ້າຈະເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີ, ເຊິ່ງເປັນທ່າທີແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ເພິ່ນມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ; ນັ້ນກໍຄື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງ ຫຼື ຕໍ່ວ່າກ່ຽວກັບວ່າ ເມື່ອໃດພຣະເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງນັ້ນໄປຈາກເພິ່ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖາມເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງ, ແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຢ່າງທີສາມ, ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍເຊື່ອວ່າຊັບສິນຂອງເພິ່ນມາຈາກການແຮງງານຂອງເພິ່ນເອງ, ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ປະທານສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບເພິ່ນ. ນີ້ຄືຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນການບົ່ງບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງເພິ່ນ. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບ ແລະ ການສະແຫວງຫາໃນຊີວິດປະຈໍາວັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງເພິ່ນຊັດເຈນໃນຂໍ້ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບເພິ່ນໃນສາມປະເດັນນີ້ບໍ? ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງໂຢບແມ່ນສໍາຄັນຕໍ່ຄວາມປະພຶດຢ່າງສະຫງົບໃຈຂອງເພິ່ນ ເມື່ອຜະເຊີນກັບການສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນ. ມັນແມ່ນຍ້ອນການສະແຫວງຫາປະຈໍາວັນຂອງເພິ່ນໂດຍແທ້, ໂຢບຈຶ່ງມີວຸດທິພາວະ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ" ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນໄດ້ຮັບພຽງຂ້າມຄືນ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຫາກໍປາກົດໃນຫົວຂອງໂຢບ. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຮັບເປັນເວລາຫຼາຍປີໃນການຜະເຊີນກັບຊີວິດ. ເມື່ອປຽບທຽບກັບທຸກຄົນທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຢ້ານວ່າພຣະເຈົ້າຈະເອົາທຸກສິ່ງໄປຈາກພວກເຂົາ ແລະ ຄົນທີ່ກຽດຊັງສິ່ງນັ້ນ ແລະ ຕໍ່ວ່າກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ, ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງໂຢບບໍ່ໄດ້ເປັນຈິງແທ້ບໍ? ເມື່ອປຽບທຽບກັບທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອສິ່ງທັງປວງ, ໂຢບບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງບໍ?

ຄວາມມີເຫດຜົນຂອງໂຢບ

ປະສົບການຕົວຈິງຂອງໂຢບ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທ່ຽງກົງ ແລະ ຊື່ສັດຂອງເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຕັດສິນ ແລະ ເລືອກຢ່າງມີເຫດຜົນທີ່ສຸດ ເມື່ອເພິ່ນສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນ. ທາງເລືອກທີ່ມີເຫດຜົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການສະແຫວງຫາປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ. ຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສາມາດເຊື່ອວ່າ ມືຂອງພຣະເຢໂຮວາປົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ; ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ຈັກຂໍ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເໜືອສິ່ງທັງປວງ; ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຕັມໃຈ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ; ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສາມາດເປັນຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນໃນການຢຳເກງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ; ຄວາມຢຳເກງຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເປັນຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນໃນການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ໃນທີ່ສຸດ, ໂຢບກໍໄດ້ກາຍເປັນຄົນສົມບູນ ຍ້ອນເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ຄວາມສົມບູນຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສະຫຼາດ ແລະ ມອບຄວາມມີເຫດຜົນທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ.

ພວກເຮົາຄວນເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ “ມີເຫດຜົນ” ແນວໃດ? ການຕີຄວາມໝາຍຕາມຕົວກໍຄື ມັນໝາຍເຖິງການມີສຳນຶກທີ່ດີ, ມີເຫດຜົນ ແລະ ມີໄຫວພິບໃນການຄິດຂອງຄົນໆໜຶ່ງ, ການມີຄຳເວົ້າ, ການກະທຳ ແລະ ການຕັດສິນທີ່ດີ ແລະ ມີມາດຕະຖານດ້ານສິນທຳທີ່ດີ ແລະ ປົກກະຕິ. ແຕ່ຄວາມມີເຫດຜົນຂອງໂຢບບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເມື່ອມີການເວົ້າໃນນີ້ວ່າ ໂຢບມີເຫດຜົນທີ່ສຸດ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນໂຢບຈິງຈັງ, ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດເຊື່ອ ແລະ ເຊື່ອຟັງອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມຮູ້ທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດມີໄດ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ນີ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສາມາດແຍກແຍະ, ຕັດສິນ ແລະ

ນິຍາມສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນຢ່າງຖືກຕ້ອງຍິ່ງຂຶ້ນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເລືອກສິ່ງທີ່ຈະເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຢ່າງຫຼັກແຫຼກຍິ່ງຂຶ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ພຶດຕິກຳ, ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງເພິ່ນ ແລະ ມາດຕະການທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດ ແມ່ນປົກກະຕິ, ຊັດເຈນ ແລະ ສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລັບຫູລັບຕາເຮັດ, ເຮັດໂດຍບໍ່ຄິດ ຫຼື ເຮັດຕາມອາລົມ. ເພິ່ນຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ, ເພິ່ນຮູ້ຈັກວິທີເຮັດໃຫ້ສົມດຸນ ແລະ ຈັດການກັບເຫດການທີ່ສະຫຼັບຊັບຊ້ອນ, ເພິ່ນຮູ້ຈັກວິທີຍຶດໝັ້ນກັບໜົນທາງທີ່ຄວນຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຮູ້ຈັກວິທີການປະຕິບັດຕໍ່ການມອບ ແລະ ການເອົາຄືນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ນີ້ຄືຄວາມມີເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບ. ມັນເປັນຍ້ອນໂຢບມີເຫດຜົນດັ່ງກ່າວໂດຍແທ້, ເມື່ອເພິ່ນສູນເສຍຊັບສິນຂອງເພິ່ນ ແລະ ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ; ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ".

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 51)

ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບ: ແທ້ຈິງ, ບໍລິສຸດ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມບໍ່ຈິງໃຈ

ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານໂຢບ 2:7–8: "ແລ້ວຊາຕານກໍອອກໄປຈາກທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ໂຈມຕີໂຢບໂດຍເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງລາວເປັນບາດແຜໜອງຕັ້ງແຕ່ຝ່າຕີນຂອງລາວຈົນເຖິງຫົວຂອງລາວ. ລາວກໍເອົາເສດໝໍ້ແຕກມາເພື່ອຂູດຕົວລາວເອງ ແລະ ລາວກໍນັ່ງໃນກອງຂີ້ເທົ່າ". ນີ້ຄືຄຳອະທິບາຍຂອງຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບ ເມື່ອບາດແຜໜອງເກີດຂຶ້ນຢ່າງໄວໃນຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນ. ໃນເວລານີ້, ໂຢບນັ່ງໃນກອງຂີ້ເທົ່າ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນອົດກັ້ນກັບຄວາມເຈັບປວດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດປະຕິບັດຕໍ່ເພິ່ນ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍເພິ່ນໃຫ້ບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດໃນຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນ; ກົງກັນຂ້າມ, ເພິ່ນໃຊ້ເສດໝໍ້ແຕກມາຂູດຜິວທີ່ເປັນບາດແຜນັ້ນ. ໃນທາງຜິວເຜີນ, ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງໃນຄວາມທໍລະມານຂອງໂຢບ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນໂຢບບໍ່ໄດ້ກ່າວຄຳເວົ້າເພື່ອສະແດງເຖິງອາລົມ ແລະ ມຸມມອງຂອງເພິ່ນໃນເວລານີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການກະທຳ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບກໍຍັງເປັນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ. ໃນການບັນທຶກຂອງບົດທີ່ຜ່ານມາ, ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານວ່າ ໂຢບເປັນຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນທິດຕາເວັນອອກ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ຂໍ້ຄວາມຈາກບົດທີສອງນີ້ກໍສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຜູ້ຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກທິດຕາເວັນອອກຄົນນີ້ໄດ້ເອົາເສດໝໍ້ແຕກມາຂູດຕົນເອງແທ້ໆ

ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງນັ່ງໃນກອງຂີ້ເທົ່າ.
ມັນບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຊັດເຈນລະຫວ່າງຄຳອະທິບາຍສອງຢ່າງເຫຼົ່ານີ້ບໍ?
ມັນຄືຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບ:
ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຕຳແໜ່ງ ແລະ ສະຖານະທີ່ມີຊື່ສຽງຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຮັກ ຫຼື ສົນໃຈກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້; ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສົນໃຈກັບວິທີທີ່ຄົນອື່ນເບິ່ງຖານະຂອງເພິ່ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກັງວົນວ່າ ການກະທຳ ຫຼື ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນຈະມີຜົນດ້ານລົບຕໍ່ຖານະຂອງເພິ່ນ ຫຼື ບໍ່; ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດຢູ່ກັບພອນຂອງສະຖານະ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີທີ່ມາພ້ອມກັບສະຖານະ ແລະ ຕຳແໜ່ງ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການດຳລົງຊີວິດຂອງເພິ່ນຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ.
ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂຢບກໍຄືທາດແທ້ຂອງເພິ່ນໂດຍແທ້: ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັກຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ; ເພິ່ນເປັນຈິງ ແລະ ບໍລິສຸດ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມບໍ່ຈິງໃຈ.

ການທີ່ໂຢບແຍກຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ

ອີກດ້ານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃນການສົນທະນານີ້ລະຫວ່າງເພິ່ນ ແລະ ເມຍຂອງເພິ່ນ: "ແລ້ວເມຍຂອງລາວເວົ້າກັບລາວວ່າ ເຈົ້າຍັງມີຄວາມຊື່ສັດຢູ່ບໍ? ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຕາຍໄປສະ. ແຕ່ລາວເວົ້າກັບເມຍຂອງລາວວ່າ ເຈົ້າເວົ້າຄືກັບຜູ້ຍິງທີ່ໂງ່ຈ້າເວົ້າແທ້. ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?" (ໂຢບ 2:9–10). ເມື່ອເຫັນເຖິງຄວາມທໍລະມານທີ່ເພິ່ນກາລັງໄດ້ຮັບ, ເມຍຂອງໂຢບກໍພະຍາຍາມໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ໂຢບເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເພິ່ນຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມທໍລະມານຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ "ເຈດຕະນາດີ" ຂອງນາງກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກໂຢບ; ກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ໂຢບໃຈຮ້າຍຂຶ້ນ, ຍ້ອນນາງປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ຍັງປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ໂຢບບໍ່ສາມາດອົດກັ້ນຕໍ່ສິ່ງນີ້ໄດ້, ຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົນເອງເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຈັບປວດ, ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະຍອມໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ເພິ່ນຈະຍັງເສີຍເມີຍໄດ້ແນວໃດ ເມື່ອເພິ່ນເຫັນຄົນອື່ນກ່າວຄຳເວົ້າທີ່ໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ດູຖູກພຣະເຈົ້າ? ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນເມຍຂອງເພິ່ນວ່າ "ຍິງໂງ່". ທ່າທີຂອງໂຢບຕໍ່ເມຍຂອງເພິ່ນແມ່ນທ່າທີແຫ່ງຄວາມໃຈຮ້າຍ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ພ້ອມທັງເປັນການຕຳໜິຕິເຕືອນ ແລະ ການລົງໂທດຕັກເຕືອນ. ນີ້ຄືການສະແດງອອກໂດຍທຳມະຊາດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບ, ແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ມັນຄືການສະແດງທີ່ແທ້ຈິງເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ. ໂຢບມີຄວາມສຳນຶກຍຸຕິທຳ

ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນກຽດຊັງລົມ ແລະ ກະແສແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ລັງກຽດ, ປະນາມ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຄິດນອກຮີດທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ, ການໂຕ້ຖຽງທີ່ເປັນຕາໜ່າຍ ແລະ ຂໍ້ຢືນຢັນທີ່ເປັນຕາຫົວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຍຶດໝັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ຫຼັກການ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງເພິ່ນເອງ ເມື່ອເພິ່ນຖືກປະຕິເສດໂດຍຝູງຊົນ ແລະ ຖືກປະຖິ້ມໂດຍຄົນທີ່ໃກ້ຊິດກັບເພິ່ນ.

ຄວາມເມດຕາຈິດ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງໂຢບ

ຍ້ອນຄວາມປະພຶດຂອງໂຢບ ພວກເຮົາສາມາດເຫັນການສະແດງອອກຂອງລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ, ແລ້ວພວກເຮົາເຫັນຫຍັງຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບ ເມື່ອເພິ່ນອ້າປາກຂອງເພິ່ນເພື່ອສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ? ນີ້ຄືຫົວຂໍ້ທີ່ພວກເຮົາຈະສົນທະນາກັນຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ.

ຂ້າງເທິງນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ລົມເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງການທີ່ໂຢບສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້? ຖ້າໂຢບໂຫດຮ້າຍ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຮັກ, ຖ້າເພິ່ນເຢືອກເຢັນ ແລະ ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ, ເພິ່ນຈະສາມາດເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປາຖະໜາໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ເພິ່ນຈະສາມາດກຽດຊັງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນເອງ ຍ້ອນເພິ່ນເອົາໃຈໃສ່ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຖ້າໂຢບໂຫດຮ້າຍ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ, ເພິ່ນຈະສາມາດເປັນທຸກຍ້ອນຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເພິ່ນຈະສາມາດສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ ຍ້ອນເພິ່ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສົ້າເສຍໃຈບໍ? ແນ່ນອນ ຄຳຕອບກໍຄືບໍ່! ຍ້ອນເພິ່ນມີຄວາມກະລຸນາ, ໂຢບຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍ້ອນເພິ່ນເອົາໃຈໃສ່ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂຢບຈຶ່ງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍ້ອນເພິ່ນມີຄວາມກະລຸນາ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມທໍລະມານຢ່າງໜັກຍ້ອນເພິ່ນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍ້ອນເພິ່ນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຈຶ່ງເລີ່ມກຽດຊັງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ. ສຳລັບຄົນນອກແລ້ວ, ຄວາມປະພຶດທັງໝົດຂອງໂຢບໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງເພິ່ນແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ. ມີພຽງການສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄຳຖາມກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ ຫຼື ໃຫ້ການປະເມີນແຕກຕ່າງ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ນີ້ຄືການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດເຖິງທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບ. ທາດແທ້ຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກປິດບັງ ຫຼື ຖືກຫຸ້ມຫໍ່ ຫຼື ຖືກດັດແປງໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ. ເມື່ອເພິ່ນສາບແຊ່ງມື້ເກີດຂອງເພິ່ນ,

ເພິ່ນສະແດງເຖິງຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈທີ່ຢູ່ເລິກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ; ເພິ່ນເປັນຄືກັບນໍ້າພຸທີ່ມີນໍ້າບໍລິສຸດ ແລະ ໃສຈົນເຫັນເຖິງພື້ນນໍ້າ.

ເມື່ອໄດ້ຮຽນຮູ້ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບໂຢບ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະມີການປະເມີນທີ່ຂ້ອນຂ້າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີອະຄະຕິກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງໂຢບຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຂົາຄວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຄຸນຄ່າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ເປັນຈິງ ແລະ ກ້າວໜ້າຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ. ຫວັງວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການເຫັນເຖິງຄຸນຄ່ານີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເລີ່ມຕົ້ນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 52)

ຄວາມກ່ຽວພັນລະຫວ່າງການທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງມອບໂຢບໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຖິງແມ່ນໃນຕອນນີ້ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຮູ້ຈັກວ່າໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມຮັບຮູ້ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ອິດສາຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງໂຢບ, ພວກເຂົາຖາມຄຳຖາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ກັບພຣະເຈົ້າ: ໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດຫຼາຍ, ຜູ້ຄົນເຄົາລົບບູຊາເພິ່ນຫຼາຍ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບເພິ່ນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຕົກຢູ່ໃນຄວາມທໍລະມານຢ່າງຮຸນແຮງເຊັ່ນນັ້ນ? ຄຳຖາມດັ່ງກ່າວແມ່ນມັກຈະມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຫຼາຍຄົນ ຫຼື ຂໍ້ສົງໄສນີ້ເປັນຄຳຖາມທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຫຼາຍຄົນ. ຍ້ອນມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນສັບສົນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງຕອບຄຳຖາມນີ້ ແລະ ອະທິບາຍມັນຢ່າງເໝາະສົມ.

ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນຈຳເປັນ ແລະ ມີຄວາມໝາຍພິເສດ, ຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມະນຸດແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ. ແນ່ນອນ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງ, ເຖິງແມ່ນໂຢບສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງ ຫຼື ພຣະອົງຈະເຮັດມັນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າລາຄາຈະເທົ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ, ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ.

ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃສ່ໃນມະນຸດ, ພ້ອມທັງເງື່ອນໄຂ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມັນແມ່ນເພື່ອປັ້ນມະນຸດໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເປັນບອກຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັ່ງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ມະນຸດບັນລຸຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ. ອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຄື ຍ້ອນຊາຕານເປັນຜູ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງ ແລະ ເປົ້າໝາຍການຮັບໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຈຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຊາຕານຢູ່ເລື້ອຍໆ; ນີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນໃນການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ໂຈມຕີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເປັນຕາລັງກຽດຂອງຊາຕານ, ໃນທີ່ສຸດກໍເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນກຽດຊັງຊາຕານ ແລະ ສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານລົບ. ຂະບວນການນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກປົດປ່ອຍຕົນເອງເທື່ອລະໜ້ອຍຈາກການຄວບຄຸມ ແລະ ການກ່າວຫາ, ການແຊກແຊງ ແລະ ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານ, ຈົນກວ່າ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາຊະນະເໜືອການໂຈມຕີ ແລະ ການກ່າວຫາຂອງຊາຕານ; ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກໄຖ່ຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ການລອດພົ້ນຂອງຜູ້ຄົນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຊາຕານໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ, ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນອາຫານໃນປາກຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ, ແທນທີ່ຈະກືນກິນພວກເຂົາ, ຊາຕານໄດ້ສະຫຼະຖິ້ມພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຊື່ສັດ, ຍ້ອນພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາແຕກຫັກຈາກຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພວກເຂົານຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ, ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຊາຕານເປັນຄົນຂີ້ຍ້ານ ແລະ ພວກເຂົາເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງເດັດຂາດ. ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງພວກເຂົາໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຍອມປ່ອຍພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ມີແຕ່ຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈຶ່ງຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນຈຸດປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຖ້າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຕ້ອງຜະເຊີນກັບການລໍ້ລວງ ແລະ ການໂຈມຕີທັງໃຫຍ່ ແລະ

ນ້ອຍຈາກຊາຕານ. ຄົນທີ່ໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການລໍ້ລວງ ແລະ ການໂຈມຕີເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້ຢ່າງສົມບູນແມ່ນຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກລໍ້ລວງ ແລະ ໂຈມຕີໂດຍຊາຕານຫຼາຍຄັ້ງຈົນນັບບໍ່ໄດ້.
ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນພຣະເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດຕາມອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເມື່ອຢູ່ທ່າມກາງການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ.
ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນພຣະເຈົ້າມີຄວາມຊື່ສັດ, ພວກເຂົາມີຄວາມເມດຕາ, ພວກເຂົາຮູ້ຈັກແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ, ພວກເຂົາມີຄວາມສຳນຶກຍຸຕິທຳ ແລະ ມີເຫດຜົນ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເອົາໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊີດຊູທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກມັດ, ບໍ່ໄດ້ຖືກສອດແນມ, ຖືກກ່າວໂທດ ຫຼື ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍຊາຕານ; ພວກເຂົາເປັນອິດສະຫຼະຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ພວກເຂົາຖືກປົດປ່ອຍ ແລະ ຫຼຸດພົ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໂຢບເປັນມະນຸດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບເພິ່ນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ.

ໂຢບຖືກຊາຕານຂົ່ມເຫັງ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ຮັບເສລີພາບ ແລະ ຄວາມເປັນອິດສະຫຼະຊົ່ວນິລັນດອນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຮັບສິດທີ່ຈະບໍ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມເສື່ອມຊາມ, ຕົກຢູ່ໃນການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ການກ່າວຫາຂອງຊາຕານອີກ, ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍ່ມີພາລະ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງພອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເອົາໄປ ຫຼື ທຳລາຍ ຫຼື ຍຶດເອົາສິດຂອງເພິ່ນ. ມັນຖືກມອບໃຫ້ແກ່ໂຢບເປັນການຕອບແທນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ; ໂຢບໄດ້ຈ່າຍລາຄາຊີວິດຂອງເພິ່ນເພື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ບັນດາສັກ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໂດຍສະຫວັນ ແລະ ຮັບຮູ້ໂດຍແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ ໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງ ໃນຖານະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຜົນໄດ້ຮັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈາກການລໍ້ລວງທີ່ໂຢບໄດ້ທົນທຸກ.

ເມື່ອຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກແຊກແຊງຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ເຖິງກັບຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນນັກໂທດຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາບໍ່ມີອິດສະຫຼະພາບ,

ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ມີສິດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຖືກຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ໂຈມຕີຢ່າງໂຫດຮ້າຍໂດຍຊາຕານ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມສຸກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ, ພວກເຂົາບໍ່ມີສິດໃນການເປັນຢູ່ປົກກະຕິທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ມີສັກສີທີ່ຈະເວົ້າເຖິງເລີຍ. ມີພຽງແຕ່ຖ້າເຈົ້າລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ໂດຍໃຊ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າເປັນອາວຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ເອົາເປັນເອົາຕາຍກັບຊາຕານ ຈົນເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແລ່ນໜີ ແລະ ກາຍເປັນຄົນຂີ້ຢ້ານເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມັນເຫັນເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າມັນຈະປະຖິ້ມການໂຈມຕີ ແລະ ການກ່າວຫາເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ມີອິດສະຫຼະ. ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແຕກຫັກກັບຊາຕານຢ່າງສົມບູນ, ແຕ່ບໍ່ປະກອບມີອາວຸດທີ່ຈະຊ່ວຍເຈົ້າເອົາຊະນະຊາຕານ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຍັງຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ; ເວລາຜ່ານໄປ ເມື່ອເຈົ້າຖືກຊາຕານທໍລະມານຫຼາຍ ຈົນບໍ່ມີກຳລັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຫຼົງເຫຼືອໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານ, ບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກການກ່າວຫາ ແລະ ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານຕໍ່ເຈົ້າທັງໝົດ, ເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຫວັງພຽງເລັກນ້ອຍໃນຄວາມລອດພົ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ, ເມື່ອການສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະກາດ, ເຈົ້າກໍຈະຍັງຢູ່ໃນກຳມືຂອງຊາຕານ, ບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງ ແລະ ສຸດທ້າຍ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື ຄວາມຫວັງຫຍັງເລີຍ. ຄວາມໝາຍກໍຄື ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຕົກເປັນສະເລີຍຂອງຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 53)

ການຮັບເອົາການທົດສອບຂອງພຣະເຈົ້າ, ເອົາຊະນະການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າ

ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ບອກເຖິງຄວາມປະສົງ ແລະ ເງື່ອນໄຂທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ສະແດງເຖິງການກະທຳ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ຈຸດປະສົງກໍຄືເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີວຸດທິພາວະ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບເອົາຄວາມຈິງຕ່າງໆຈາກພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ເປັນອາວຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ສະນັ້ນເມື່ອປະກອບມີອາວຸດແລ້ວ, ມະນຸດກໍຕ້ອງຜະເຊີນກັບການທົດສອບຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າມີຮູບແບບ ແລະ ວິທີການຫຼາຍຢ່າງເພື່ອທົດສອບມະນຸດ, ແຕ່ທຸກຢ່າງຈຳເປັນຕ້ອງມີ "ການຮ່ວມມື" ຂອງສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ: ຊາຕານ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອໄດ້ມອບອາວຸດໃຫ້ແກ່ມະນຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ, ພຣະເຈົ້າກໍມອບມະນຸດໃຫ້ແກ່ຊາຕານ

ແລະ ຍອມໃຫ້ຊາຕານ "ທົດສອບ" ອຸດທິພາວະຂອງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດສາມາດໜີລອດອອກຈາກຮູບແບບຂະບວນຮົບຂອງຊາຕານ, ຖ້າເຂົາສາມາດຫຼົບໜີຈາກວົງລ້ອມຂອງຊາຕານ ແລະ ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ແລ້ວມະນຸດກໍໄດ້ຜ່ານບົດທົດສອບແລ້ວ. ແຕ່ຖ້າມະນຸດລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຫຼົບໜີອອກຈາກຮູບແບບຂະບວນຮົບຂອງຊາຕານ ແລະ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ຊາຕານ, ແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຜ່ານບົດທົດສອບ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກວດສອບດ້ານໃດກໍຕາມຂອງມະນຸດ, ມາດຕະເກນສຳລັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງກໍຄື ມະນຸດຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່ເມື່ອຖືກໂຈມຕີໂດຍຊາຕານ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຈຳນົນ ແລະ ຍອມຕໍ່ຊາຕານ ຫຼື ບໍ່ໃນຂະນະທີ່ຖືກກັບດັກຂອງຊາຕານ. ມັນອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຂົາຈະສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແພ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສາມາດຮັບເອົາອິດສະຫຼະພາບໄດ້ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ວ່າເຂົາຈະສາມາດຍົກອາວຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາຂຶ້ນດ້ວຍຕົນເອງເພື່ອເອົາຊະນະພັນທະນາການຂອງຊາຕານໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານປະຖິ້ມຄວາມຫວັງ ແລະ ປ່ອຍເຂົາໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຖ້າຊາຕານປະຖິ້ມຄວາມຫວັງ ແລະ ປ່ອຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄປ, ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຊາຕານຈະບໍ່ພະຍາຍາມຮັບເອົາຄົນນີ້ໄປຈາກພຣະເຈົ້າອີກ, ຈະບໍ່ກ່າວຫາ ແລະ ແຊກແຊງກັບບຸກຄົນນີ້ອີກ, ຈະບໍ່ທໍລະມານ ຫຼື ໂຈມຕີພວກເຂົາຢ່າງມົວເມົາອີກ; ມີພຽງຄົນທີ່ເປັນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືຂະບວນການທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຜູ້ຄົນ.

ຄຳເຕືອນ ແລະ ແສງສະຫວ່າງທີ່ສະໜອງໃຫ້ກັບຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາໂດຍຄຳພະຍານຂອງໂຢບ

ໃນເວລາດຽວກັນກັບການເຂົ້າໃຈຂະບວນການທີ່ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຜູ້ຄົນຈະຍັງເຂົ້າໃຈເຖິງຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງມອບໂຢບໃຫ້ແກ່ຊາຕານ. ຜູ້ຄົນບໍ່ສັບສົນຍ້ອນການທໍລະມານຂອງໂຢບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າໃໝ່ໃນຄວາມໝາຍຂອງມັນ. ພວກເຂົາບໍ່ກັງວົນໃຈອີກຕໍ່ໄປວ່າ ພວກເຂົາຈະຕົກຢູ່ໃນການລໍ້ລວງຄືກັນກັບໂຢບ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ປະຕິເສດການມາເຖິງຂອງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງໂຢບ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການດົນໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ໃນໂຢບ, ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມຫວັງສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ເຫັນສິ່ງນັ້ນຜ່ານຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ,

ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານທັງໝົດ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອຊາຕານ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາຍອມຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະບໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍສາມາດນຳຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຄວາມຜ່າຍແພ້ມາສູ່ຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີແຕ່ຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນເພື່ອຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນໝາຍເຖິງການສູນເສຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຕາມ ເພື່ອຊາຕານຕ້ອງຖືກຂົ່ມຂູ່ ແລະ ຖືກຕີໃຫ້ຖອຍຢ່າງກະທັນຫັນ. ຄຳພະຍານຂອງໂຢບແມ່ນຄຳເຕືອນຕໍ່ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາ ແລະ ຄຳເຕືອນນີ້ໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເອົາຊະນະຊາຕານ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກການກ່າວຫາ ແລະ ການແຊກແຊງຂອງຊາຕານໄດ້ຈັກເທື່ອ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ຄຳພະຍານຂອງໂຢບໄດ້ສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາ.
ແສງສະຫວ່າງນີ້ໄດ້ສັ່ງສອນຜູ້ຄົນວ່າ ມີພຽງຖ້າພວກເຂົາສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ມັນສັ່ງສອນພວກເຂົາວ່າ ມີພຽງຖ້າພວກເຂົາຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກຶກກ້ອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງຖ້າພວກເຂົາເປັນພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກຶກກ້ອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ. ບຸກຄະລິກຂອງໂຢບ ແລະ ການສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງເພິ່ນຄວນຖືກຮຽນແບບໂດຍທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມລອດພົ້ນ. ສິ່ງທີ່ເພິ່ນດຳລົງຊີວິດທັງຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງແມ່ນຊັບສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

ຄຳພະຍານຂອງໂຢບນຳຄວາມປອບໂຍນມາສູ່ພຣະເຈົ້າ

ຖ້າເຮົາບອກພວກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ວ່າ ໂຢບເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ໜ້າຮັກ, ພວກເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າເຖິງຄວາມໝາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ອາດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້; ແຕ່ໃຫ້ລໍຖ້າຈົນເຖິງມື້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງແບບດຽວກັນ ຫຼື ຄ້າຍຄືກັບການທົດລອງຂອງໂຢບ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມທຸກ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງເປັນການສ່ວນຕົວສຳລັບພວກ

ຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ມອບທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ ແລະ ອົດກັ້ນກັບຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຄວາມລຳບາກເພື່ອມີອຳນາດເໜືອຊາຕານ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງການລໍ້ລວງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າດ້ອຍກວ່າໂຢບຫຼາຍ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າໂຢບເປັນຕາຮັກສໍ່າໃດ ແລະ ເພິ່ນສົມຄວນແກ່ການເອົາເປັນແບບຢ່າງ; ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າຄຳເວົ້າພື້ນຖານເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂຢບໄດ້ກ່າວສຳຄັນສໍ່າໃດສຳລັບຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເວລານີ້ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າມັນຍາກສໍ່າໃດສຳລັບຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ບັນລຸ. ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມັນຍາກ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກະວົນກະວາຍ ແລະ ກັງວົນໃຈສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າລາຄາທີ່ພຣະເຈົ້າຈ່າຍນັ້ນສູງສໍ່າໃດເພື່ອຮັບເອົາຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ໄດ້ເສຍສະຫຼະສຳລັບມະນຸດຊາດນັ້ນລໍ້າຄ່າສໍ່າໃດ. ບັດນີ້ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ການປະເມີນທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບໂຢບບໍ? ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ໂຢບເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແທ້ບໍ? ເຮົາເຊື່ອວ່າຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະເວົ້າຢ່າງແນ່ນອນທີ່ສຸດວ່າ ແມ່ນແລ້ວ. ຍ້ອນຂໍ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ກະທຳ ແລະ ເປີດເຜີຍນັ້ນແມ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ໂດຍມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ຊາຕານ. ພວກມັນຄືເຄື່ອງພິສູດທີ່ມີພະລັງທີ່ສຸດເຖິງການເອົາຊະນະຂອງໂຢບເໜືອຊາຕານ. ເຄື່ອງພິສູດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໂຢບ ແລະ ເປັນຄຳພະຍານທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບ. ສະນັ້ນ ເມື່ອໂຢບເອົາຊະນະການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນຄວາມຫວັງໃນໂຢບ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປອບໂຍນໂດຍໂຢບ. ຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງເວລາຂອງໂຢບ, ນີ້ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນຢ່າງແທ້ຈິງວ່າການປອບໂຍນແມ່ນຫຍັງ ແລະ ການຖືກປອບໂຍນໂດຍມະນຸດແມ່ນຫຍັງ. ມັນແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງທີ່ເກີດຂຶ້ນສຳລັບພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 54)

ໂຢບໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍການຟັງດ້ວຍຫູ

ໂຢບ 9:11 ເບິ່ງແມ ພຣະອົງຜ່ານຂ້ານ້ອຍໄປ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ເຫັນພຣະອົງ, ພຣະອົງເດີນກາຍໄປ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ພຣະອົງ.

ໂຢບ 23:8-9 ເບິ່ງແມ ຂ້ອຍໄປຂ້າງໜ້າ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ແລະ ຂ້ອຍໄປທາງຫຼັງ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ພຣະອົງໄດ້, ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ ທີ່ເປັນບ່ອນພຣະອົງດຳເນີນການ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນພຣະອົງ; ພຣະອົງລີ້ຢູ່ເບື້ອງຂວາ ແຕ່ຂ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງເລີຍ.

ໂຢບ 42:2-6 ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງສາມາດເຮັດໄດ້ທຸກຢ່າງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄິດໃດທີ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້. ແມ່ນໃຜຈະເຊື່ອງປັນຍາໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້? ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເປັນມະຫັດສະຈັນຕໍ່ຂ້ານ້ອຍເລີຍ. ຟັງແມ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ ແລະ ປະກາດຕໍ່ພຣະອົງວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຈາກພຣະອົງດ້ວຍການຟັງ ແຕ່ບັດນີ້ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເຫັນພຣະອົງແລ້ວ. ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງກຽດຊັງຕົນເອງ ແລະ ສຳນຶກຜິດຢູ່ກັບຝຸ່ນດິນ ແລະ ຂີ້ເທົ່າ.

ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງຕໍ່ໂຢບ, ໂຢບກໍເຊື່ອໃນອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແມ່ນຫຍັງຄືແຮງພັກດັນຂອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າມີຂໍ້ແທ້ຈິງໃນນີ້? ກ່ອນອື່ນ, ໂຢບຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າມີພຣະເຈົ້າ? ແລ້ວເພິ່ນຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງແມ່ນຖືກປົກຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ? ມີຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຕອບຄຳຖາມສອງຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້: ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຈາກພຣະອົງດ້ວຍການຟັງ ແຕ່ບັດນີ້ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍເຫັນພຣະອົງແລ້ວ. ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງກຽດຊັງຕົນເອງ ແລະ ສຳນຶກຜິດຢູ່ກັບຝຸ່ນດິນ ແລະ ຂີ້ເທົ່າ (ໂຢບ 42:5-6). ຈາກຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ແທນທີ່ຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂອງເພິ່ນເອງ, ໂຢບໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈາກຕຳນານ. ມັນຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນຍ່າງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຢືນຢັນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະ ທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ. ມີຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ໃນນີ້, ແມ່ນຫຍັງຄືຂໍ້ແທ້ຈິງນັ້ນ? ເຖິງແມ່ນຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ໂຢບແມ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ. ໃນນີ້, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຄືກັນກັບຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນບໍ? ໂຢບບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໝາຍຂອງມັນກໍຄື ເຖິງແມ່ນເພິ່ນໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ ຫຼື ພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ ຫຼື ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນປັດໄຈສ່ວນຕົວ; ເວົ້າລວມກໍຄື ເຖິງແມ່ນເພິ່ນໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປາກົດຕໍ່ເພິ່ນ ຫຼື ເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ແທ້ຈິງບໍ? ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂຢບ ຫຼື ມອບຄຳສັ່ງໃດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ, ໂຢບກໍໄດ້ເຫັນເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນເຖິງອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະອົງເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໃນຕຳນານທີ່ໂຢບໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ເພິ່ນຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຈຸດກຳເນີດ ແລະ ຂະບວນການທີ່ໂຢບຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ປາກົດຕໍ່ເພິ່ນຈັກເທື່ອ. ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານຂໍ້ຄວາມນີ້. ພຣະອົງກ່າວວ່າ: "ເບິ່ງແມ ພຣະອົງຜ່ານຂ້ານ້ອຍໄປ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ເຫັນພຣະອົງ, ພຣະອົງເດີນກາຍໄປ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ພຣະອົງ" (ໂຢບ 9:11). ສິ່ງທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກຳລັງກ່າວເຖິງກໍຄື ໂຢບອາດຮູ້ສຶກເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເພິ່ນ ຫຼື ເພິ່ນອາດບໍ່ຮູ້ສຶກ, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເພິ່ນຈິນຕະນາການວ່າພຣະເຈົ້າຜ່ານເພິ່ນໄປ ຫຼື ປະຕິບັດ ຫຼື ນຳພາມະນຸດ, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເທື່ອ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຫາມະນຸດໃນເວລາທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງເຖິງສິ່ງນັ້ນ; ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກເມື່ອເວລາພຣະເຈົ້າມາຫາເຂົາ ຫຼື ພຣະອົງມາຫາເຂົາຢູ່ໃສ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລີ້ລັບຈາກເຂົາ.

ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສັ່ນຄອນໂດຍຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າລີ້ລັບຈາກເພິ່ນ

ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ໂຢບໄດ້ກ່າວວ່າ: "ເບິ່ງແມ ຂ້ອຍໄປຂ້າງໜ້າ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ແລະ ຂ້ອຍໄປທາງຫຼັງ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ພຣະອົງໄດ້, ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ ທີ່ເປັນບ່ອນພຣະອົງດຳເນີນການ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນພຣະອົງ; ພຣະອົງລີ້ຢູ່ເບື້ອງຂວາ ແຕ່ຂ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງເລີຍ" (ໂຢບ 23:8-9). ໃນເລື່ອງນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ໃນປະສົບການຂອງໂຢບນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ລີ້ລັບຈາກເພິ່ນຕະຫຼອດເວລາ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປາກົດຕໍ່ເພິ່ນຢ່າງເປີດເຜີຍ ຫຼື ພຣະອົງໄດ້ບໍ່ກ່າວພຣະທຳໃດຕໍ່ເພິ່ນຢ່າງເປີດເຜີຍ, ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ໂຢບກໍເຊື່ອໝັ້ນໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ພຣະເຈົ້າອາດກຳລັງຍ່າງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ ຫຼື ອາດກຳລັງປະຕິບັດຢູ່ອ້ອມຂ້າງເພິ່ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້, ພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ຄຽງຂ້າງເພິ່ນ, ບົງການທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເພິ່ນ. ໂຢບບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ ເຊິ່ງບໍ່ມີບຸກຄົນໃດທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ເປັນຫຍັງຄົນອື່ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້? ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂຢບ ຫຼື ປາກົດຕໍ່ເພິ່ນ ແລະ ຖ້າເພິ່ນບໍ່ເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ, ເພິ່ນກໍບໍ່ສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ເປັນຈິງບໍ? ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອເຈົ້າອ່ານຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຂອງໂຢບ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບ ແລະ

ຄວາມຊອບທຳຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການເວົ້າເກີນຄວາມຈິງໃນສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ໂຢບຄືກັບຄົນອື່ນໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປາກົດ ຫຼື ເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນ, ໂຢບຍັງຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ, ຍັງເຊື່ອໃນອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການທີ່ເພິ່ນຢ້ານກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໂຢບສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າເພິ່ນຮູ້ສິ່ງທີ່ເປັນບວກຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນໝັ້ນຄົງ ແລະ ເປັນຈິງສໍ່າໃດ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າລີ້ລັບຈາກເພິ່ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ໃນທ່າມກາງພາລະກິດອັນລີ້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ, ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ຈັກການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຊົາຊື່ສັດ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າລີ້ລັບ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປາກົດຕໍ່ເພິ່ນ. ໂຢບບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າປາກົດຕໍ່ເພິ່ນຢ່າງເປີດເຜີຍເພື່ອພິສູດການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຖິງອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເພິ່ນເຊື່ອວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບເອົາພອນ ແລະ ຄວາມກະລຸນາທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້ຮັບ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຍັງຄົງລີ້ລັບຕໍ່ເພິ່ນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງໂຢບໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍສັ່ນຄອນ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເກັບກ່ຽວໃນສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ມີ: ນັ້ນກໍຄື ການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 55)

ໂຢບອວຍພອນນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄິດເຖິງພອນ ຫຼື ໄພພິບັດ

ມີຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກອ້າງເຖິງໃນເລື່ອງລາວຂອງໂຢບທີ່ຢູ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ ແລະ ຂໍ້ແທ້ຈິງນີ້ຈະເປັນຈຸດສຸມຂອງພວກເຮົາໃນມື້ນີ້. ເຖິງແມ່ນໂຢບບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫູຂອງເພິ່ນເອງ, ພຣະເຈົ້າກໍມີພື້ນທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງໂຢບ. ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງໂຢບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ດັ່ງທີ່ໄດ້ອ້າງເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າ: "ພອນປະເສີດຈົ່ງມີແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເທີ້ນ". ການອວຍພອນຂອງເພິ່ນຕໍ່ນາມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ບໍ່ຄຳນຶງເຖິງບໍລິບົດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຜູກມັດກັບເຫດຜົນໃດໆ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າ ໂຢບໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງເພິ່ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າ, ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມ; ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນຄິດ, ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນຕັດສິນໃຈ ແລະ

ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນວາງແຜນໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນຖືກເປີດອອກໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປິດບັງຈາກພຣະເຈົ້າເລີຍ. ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດເພື່ອເພິ່ນ ຫຼື ມອບສິ່ງໃດໆໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມປາຖະໜາເກີນຂອບເຂດໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບຈາກການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ໂຢບບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງການແລກປ່ຽນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂໍຮ້ອງ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ເພິ່ນຍົກຍ້ອງນາມຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນຍ້ອນລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ມັນບໍ່ຂຶ້ນກັບວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ຖືກໂຈມຕີໂດຍໄພພິບັດ. ເພິ່ນເຊື່ອວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນຜູ້ຄົນ ຫຼື ນຳໄພພິບັດມາສູ່ພວກເຂົາ, ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າສະຖານະການຂອງບຸກຄົນຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ນາມຂອງພຣະເຈົ້າຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ. ການທີ່ມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າອວຍພອນກໍຍ້ອນອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດ, ມັນກໍຍ້ອນອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າປົກຄອງ ແລະ ຈັດແຈງທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບມະນຸດ; ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຄືການສະແດງອອກເຖິງລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າມຸມມອງຂອງຜູ້ຄົນຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ນາມຂອງພຣະເຈົ້າຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ມາຮູ້ຈັກໃນລະຫວ່າງການດຳລົງຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ທຸກຄວາມຄິດ ແລະ ທຸກການກະທຳຂອງໂຢບໄດ້ໄປເຖິງຫູຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າສຳຄັນ. ພຣະເຈົ້າຊື່ນຊົມຄວາມຮູ້ນີ້ຂອງໂຢບ ແລະ ເຊີດຊູໂຢບທີ່ມີຫົວໃຈແບບນັ້ນ. ຫົວໃຈນີ້ໄດ້ລໍຄອຍຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ໃນທຸກແຫ່ງຫົນ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາໃດ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ, ມັນຕ້ອນຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ. ໂຢບບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຮຽກຮ້ອງກັບຕົນເອງກໍເພື່ອລໍຖ້າ, ຍອມຮັບ, ຜະເຊີນ ແລະ ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງທັງໝົດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ໂຢບເຊື່ອວ່ານີ້ຄືໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງແທ້ຈິງ. ໂຢບບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນພຣະອົງກ່າວພຣະທຳໃດໆ, ອອກຄຳສັ່ງໃດໆ, ໃຫ້ຄຳສັ່ງສອນໃດໆ ຫຼື ສັ່ງສອນເພິ່ນກ່ຽວກັບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ໃນຄຳເວົ້າປັດຈຸບັນ, ເພື່ອເພິ່ນຈະສາມາດມີຄວາມຮູ້ ແລະ ທ່າທີດັ່ງກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບແສງສະຫວ່າງ, ການນຳພາ ຫຼື ການສະໜອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ, ສິ່ງນີ້ລ້ຳຄ່າ ແລະ ເພື່ອເພິ່ນຈະສະແດງສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍພຽງພໍສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນແມ່ນໄດ້ຮັບການຊົມເຊີຍ ແລະ ຊື່ນຊົມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ໂຢບບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າກ່າວຄຳສັ່ງສອນໃດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ເພິ່ນເປັນການສ່ວນຕົວ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນເອງແມ່ນລ້ຳຄ່າຫຼາຍກວ່າຄົນທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ເວົ້າໃນເລື່ອງທິດສະດີຢ່າງເລິກເຊິ່ງເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໂອ້ອວດ ແລະ ເວົ້າເຖິງການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢຳເກງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງໂຢບແມ່ນບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລີ້ລັບຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນແມ່ນຊື່ສັດ ແລະ ກະລຸນາຄຸນ ແລະ ເພິ່ນຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ມີແຕ່ມະນຸດແບບນີ້ທີ່ມີຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດດັ່ງກ່າວຈຶ່ງສາມາດຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້. ມະນຸດດັ່ງກ່າວສາມາດເຫັນອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສາມາດເຫັນສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ. ມີແຕ່ມະນຸດແບບນີ້ຈຶ່ງສາມາດສັນລະເສີນນາມຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ນັ້ນກໍຍ້ອນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນເພິ່ນ ຫຼື ນຳໄພພິບັດມາສູ່ເພິ່ນ, ຍ້ອນເພິ່ນຮູ້ວ່າທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ມະນຸດກັງວົນໃຈຄືສັນຍານແຫ່ງຄວາມໂງ່ຈ້າ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີເຫດຜົນ, ຄວາມສົງໄສຕໍ່ຂໍ້ແທ້ຈິງແຫ່ງອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ການບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ຂອງໂຢບແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ ໂຢບມີຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າພວກເຈົ້າບໍ? ຍ້ອນພາລະກິດ ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນມີໜ້ອຍ, ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມສຳເລັດດັ່ງກ່າວຂອງໂຢບບໍ່ແມ່ນຄວາມດີຄວາມຊອບຢ່າງແນ່ນອນ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ເພິ່ນສາມາດມີທ່າທີດັ່ງກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍເປັນຜົນມາຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເພິ່ນ ແລະ ການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນ, ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ການສະແຫວງຫາທີ່ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນບໍ່ມີ. ສະນັ້ນ ໃນຍຸກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ". ໃນຍຸກນັ້ນ,

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການປະເມີນກ່ຽວກັບເພິ່ນແລ້ວ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ສະຫຼຸບດັ່ງກ່າວ. ແລ້ວໃນປັດຈຸບັນ ມັນຍິ່ງຈະເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 56)

ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າລີ້ລັບຈາກມະນຸດ, ການກະທຳຂອງພຣະອົງທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງແມ່ນພຽງພໍສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ

ໂຢບບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ, ແຕ່ຄວາມຢຳເກງຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງແມ່ນໄດ້ປະຈັກໂດຍທຸກຄົນ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຮັກ, ປິຕິຍິນດີ ແລະ ຍ້ອງຍໍໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນອິດສາ ແລະ ຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ພິເສດກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເພິ່ນ: ຄືກັບຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ, ເພິ່ນດຳລົງຊີວິດແບບທຳມະດາ, ອອກໄປເຮັດວຽກເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນ ແລະ ກັບເຮືອນເພື່ອພັກຜ່ອນເມື່ອຕາເວັນຕົກ. ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄື ໃນລະຫວ່າງສອງສາມທົດສະວັດໃນຊີວິດທຳມະດາຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ມີຄົນອື່ນເຮັດໄດ້. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສະຫຼາດກວ່າຄົນທົ່ວໄປ, ຊີວິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດສິ່ງໃດເປັນພິເສດ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີທັກສະພິເສດທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ແຕ່ສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີຄືບຸກຄະລິກທີ່ຊື່ສັດ, ມີຄວາມກະລຸນາ ແລະ ທ່ຽງກົງ, ບຸກຄະລິກທີ່ຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຄົນທຳມະດາສ່ວນໃຫຍ່ມີ. ເພິ່ນແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍຸຕິທຳ, ບໍ່ຍອມຈຳນົນ ແລະ ບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ໃສ່ໃຈຢ່າງລະອຽດໃນຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນ. ສະນັ້ນ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ໂດດເດັ່ນຂອງເພິ່ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພິເສດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍ, ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ການປົກປ້ອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມມີກຽດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ. ເຫດຜົນທຳອິດທີ່ວ່າເປັນຫຍັງໂຢບຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ເໜືອບຸກຄົນທຳມະດາກໍຍ້ອນເພິ່ນມີຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກນຳພາໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຫດຜົນທີສອງກໍຄືການສະແຫວງຫາຂອງເພິ່ນ: ການສະແຫວງຫາຂອງເພິ່ນທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ

ແລະ ສົມບູນ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງສະຫວັນ, ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ ແລະ ຄົນທີ່ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໂຢບມີ ແລະ ສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນກໍໄດ້ມາຮູ້ຈັກວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເພິ່ນເຂົ້າໃຈສະຕິປັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອກະທຳສິ່ງນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ, ໂຢບກໍຮູ້ວ່າການກະທຳເພື່ອໃຫ້ລາງວັນແກ່ມະນຸດ ແລະ ການເອົາທຸກສິ່ງໄປຈາກມະນຸດແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກຄົນທຳມະດາ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍອມໃຫ້ຄວາມບໍ່ໂດດເດັ່ນໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດເໜືອສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນສາຍຕາຂອງເພິ່ນນັ້ນ, ກົດເກນຂອງສິ່ງທັງປວງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສ່ວນໃດໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງຄົນ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນກໍສາມາດຮູ້ຈັກວ່າ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງ ແລະ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ໂດດເດັ່ນຂອງເພິ່ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນທຸກມຸມຂອງຊີວິດເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍສາມາດເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ພິເສດ ແລະ ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນສາມາດເຫັນການຈັດແຈງທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມລີ້ລັບ ແລະ ຄວາມມິດງຽບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກີດຂວາງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງໂຢບທີ່ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດເໜືອສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ, ຊີວິດຂອງເພິ່ນຄືຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງລີ້ລັບທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ຍິນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສຽງຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເຊິ່ງມິດງຽບໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແຕ່ສະແດງສຽງແຫ່ງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ໂດຍປົກຄອງກົດເກນແຫ່ງທຸກສິ່ງທັງປວງ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ຖ້າຜູ້ຄົນມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ການສະແຫວງຫາແບບດຽວກັບໂຢບ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ແບບດຽວກັບໂຢບ ແລະ ສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດເໜືອສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າແບບດຽວກັບໂຢບ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປາກົດຕໍ່ໂຢບ ຫຼື ກ່າວຕໍ່ເພິ່ນ, ແຕ່ໂຢບກໍສາມາດສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ໂດຍປາສະຈາກການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະອົງເໜືອສິ່ງທັງປວງແມ່ນພຽງພໍສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຖິງການເປັນຢູ່, ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນເມື່ອມະນຸດທຳມະດາເຊັ່ນໂຢບຍັງສາມາດບັນລຸຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ແລ້ວຄົນທຳມະດາທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຄວນສາມາດເຮັດໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ເຖິງແມ່ນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ອາດຟັງຄືຂໍ້ສະຫຼຸບຢ່າງມີເຫດຜົນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຜ່າຝືນກົດເກນຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ຂໍ້ແທ້ຈິງບໍ່ໄດ້ເປັນດັ່ງທີ່ຄາດຫວັງໄວ້: ມັນປາກົດວ່າ ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນສະຫງວນໄວ້ສຳລັບໂຢບ ແລະ ໂຢບຜູ້ດຽວ. ເມື່ອກ່າວເຖິງ "ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ", ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ສິ່ງນີ້ຄວນຖືກປະຕິບັດໂດຍໂຢບເທົ່ານັ້ນ, ຄືກັບວ່າຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຖືກຕີສະຫຼາກດ້ວຍຊື່ຂອງໂຢບ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບຄົນອື່ນໆ. ເຫດຜົນສຳລັບສິ່ງນີ້ແມ່ນຊັດເຈນ: ຍ້ອນມີພຽງແຕ່ໂຢບທີ່ມີບຸກຄະລິກທີ່ຊື່ສັດ, ມີຄວາມກະລຸນາ ແລະ ທ່ຽງກົງ ແລະ ຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນບວກ, ສະນັ້ນຈຶ່ງມີພຽງໂຢບທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍໃນນີ້, ຍ້ອນບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດ, ມີຄວາມກະລຸນາ ແລະ ທ່ຽງກົງ, ມີບຸກຄະລິກທີ່ຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມປິຕິຍິນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຍຶດໝັ້ນໃນທ່າມກາງການທົດລອງໄດ້. ສິ່ງນີ້ຍັງໝາຍຄວາມວ່າ ຍົກເວັ້ນໂຢບແລ້ວ ທຸກຄົນແມ່ນຍັງຖືກຜູກມັດ ແລະ ຕິດດາງແຫຂອງຊາຕານ; ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຖືກມັນກ່າວໂທດ, ໂຈມຕີ ແລະ ຂົ່ມເຫັງ. ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຊາຕານພະຍາຍາມກືນກິນ ແລະ ພວກເຂົາປາສະຈາກອິດສະຫຼະພາບ, ເປັນນັກໂທດທີ່ຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 57)

ຖ້າຫົວໃຈຂອງມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຈະສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ?

ໃນເມື່ອຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດຄືກັບໂຢບ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທ່າທີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ພວກເຂົາຢຳເກງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຂົາຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດ້ວຍສາມຄຳ: "ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ". ຜູ້ຄົນເວົ້າສາມຄຳເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ຄຳວ່າ "ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ" ມີເນື້ອໃນຄື: ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າເຫັນມະນຸດເປັນສັດຕູ, ແຕ່ເປັນມະນຸດທີ່ເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນສັດຕູ. ກ່ອນອື່ນ, ເມື່ອຜູ້ຄົນເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ບໍ່ມີຈຸດປະສົງ, ແຮງພັກດັນ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງ? ເຖິງແມ່ນມີແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຫັນເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າກໍຍັງມີແຮງພັກດັນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຈຸດປະສົງສູງສຸດຂອງພວກເຂົາໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍຄືການຮັບເອົາພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ໃນປະສົບການຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາຄິດກັບຕົນເອງຢູ່ສະເໝີວ່າ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະຫຼະຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະຫຼະຫຍັງແດ່ແກ່ຂ້ານ້ອຍ? ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງບອກມັນ ແລະ ຢືນຢັນວ່າ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພອນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ບໍ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນໄລຍະເວລານີ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ແລ່ນ ແລະ ແລ່ນ ແລະ ໄດ້ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາແກ່ຂ້ານ້ອຍເປັນການຕອບແທນບໍ? ພຣະອົງຈະຈົດຈຳການກະທຳດີຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ? ແລ້ວຈຸດຈົບຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເປັນແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດຮັບເອົາພອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ... ທຸກຄົນຄຳນວນສິ່ງດັ່ງກ່າວຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແບກຮັບເອົາແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມຄິດແບບເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ ມະນຸດກຳລັງທົດສອບພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ, ຄິດວາງແຜນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ, ໂຕ້ຖຽງກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອຜົນໄດ້ຮັບຂອງເຂົາເອງ ແລະ ພະຍາຍາມຖອດຖອນຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດມອບສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ແກ່ເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ໃນຂະນະທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ

ແລະ ເຖິງກັບກົດດັນພຣະອົງໃນທຸກດ້ານ, ພະຍາຍາມເອົາສອກຫຼັງຈາກໄດ້ຄືບ. ໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງ ແລະ ຍັງມີຄົນທີ່ອ່ອນແອ, ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ເມີນເສີຍໃນວຽກງານຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍການຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ ເມື່ອການທົດລອງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ຫຼື ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບສະຖານະການໃດໜຶ່ງ. ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດ, ເຂົາໄດ້ພິຈາລະນາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນເຂົາແກະແຫ່ງອຸດົມສົມບູນ, ເປັນມີດຂອງກອງທັບສະວິດເຊີແລນ ແລະ ເຂົາໄດ້ພິຈາລະນາຕົນເອງໃຫ້ເປັນເຈົ້າໜີ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າການພະຍາຍາມຮັບເອົາພອນ ແລະ ສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າຄືສິດ ແລະ ພັນທະໂດຍທຳມະຊາດຂອງເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອປົກປ້ອງ ແລະ ດູແລມະນຸດ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານກ່ຽວກັບ "ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ" ຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດກ່ຽວກັບແນວຄິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ນັບຕັ້ງແຕ່ທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຈົນເຖິງການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວຂອງເຂົາ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍຂອງມະນຸດໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງການຢຳເກງ ແລະ ການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ອີງຕາມສະຖານະການດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ສາມາດເຫັນໄດ້ເຖິງທາດແທ້ຂອງມະນຸດຢ່າງຈັດເຈນ. ແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ນີ້? ມັນກໍຄື ຫົວໃຈຂອງມະນຸດມີເຈດຕະນາຮ້າຍ, ມີການທໍລະຍົດ ແລະ ການຫຼອກລວງ, ບໍ່ຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ ແລະ ມັນເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ເປັນຄົນໂລບມາໂລພາ. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດປິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄປຫຼາຍກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ; ເຂົາບໍ່ໄດ້ມອບມັນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ຫຼື ມະນຸດບໍ່ເຄີຍນະມັດສະການພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈ່າຍລາຄາຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ພຣະອົງຈະສະໜອງແກ່ມະນຸດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ມະນຸດກໍຍັງຄົງຕາບອດ ແລະ ເສີຍເມີຍຕໍ່ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍມອບຫົວໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເຂົາພຽງແຕ່ສົນໃຈຫົວໃຈຂອງເຂົາເອງ, ຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົນເອງ, ຄວາມເປັນຈິງກໍຄືມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ເຊື່ອຟັງອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືສະພາວະຂອງມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ. ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາກັບມາເບິ່ງໂຢບອີກຄັ້ງ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ເພິ່ນມີແຮງຈູງໃຈແຝງໃນການຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງກ່ຽວກັບຜົນຕາມມາທີ່ຈະມາເຖິງບໍ? ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສັນຍາກັບຜູ້ໃດກ່ຽວກັບຜົນຕາມມາ ແລະ ມັນແມ່ນກົງກັບຂ້າມກັບສິ່ງນີ້ທີ່ໂຢບສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນສາມາດປຽບທຽບກັບໂຢບໄດ້ບໍ? ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຢ່າງ; ພວກເຂົາຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງແມ່ນໂຢບບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນກໍໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງເພິ່ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈເພິ່ນກໍເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາເກີນຂອບເຂດ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນເຊື່ອວ່າ: "ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ". ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຮັບຈາກການຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ຮັບຜົນຕາມມາທີ່ສະແດງອອກໃນຂໍ້ພຣະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາແຕ່ສິ່ງທີ່ດີຈາກມືຂອງພຣະອົງບໍ? ແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ດີເດພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາບໍ?" ປະໂຫຍກສອງຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກ ຍ້ອນທ່າທີຂອງເພິ່ນໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ໃນລະຫວ່າງປະສົບການຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຍັງເປັນອາວຸດທີ່ມີພະລັງທີ່ສຸດຂອງເພິ່ນ ເຊິ່ງເພິ່ນໃຊ້ເພື່ອເອົາຊະນະໃນລະຫວ່າງການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກມັນເປັນພື້ນຖານຂອງການຍຶດໝັ້ນໃນການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນຈຸດນີ້, ພວກເຈົ້າຈະພິຈາລະນາວ່າໂຢບເປັນບຸກຄົນທີ່ເປັນຕາຮັກບໍ? ພວກເຈົ້າຫວັງທີ່ຈະເປັນບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ? ພວກເຂົ້າຢ້ານໄດ້ຜະເຊີນກັບການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານບໍ? ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະອະທິຖານໃຫ້ພຣະເຈົ້າມອບພວກເຈົ້າສູ່ການທົດລອງແບບດຽວກັບໂຢບບໍ? ແນ່ນອນ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະບໍ່ກ້າອະທິຖານສຳລັບສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນໜ້າເວດທະນາຫຼາຍ; ເມື່ອປຽບທຽບກັບໂຢບແລ້ວ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະກ່າວເຖິງເລີຍ. ພວກເຈົ້າເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະການໂຈມຕີ, ການກ່າວຫາ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຮັບເອົາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ?

ເມື່ອໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງໂຢບ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ, ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຍອມຮັບການທົດລອງແບບດຽວກັບໂຢບບໍ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນມີຄວາມຕັ້ງໃຈພຽງເລັກນ້ອຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 58)

ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ

ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຈາກໂຢບຫຼັງຈາກການທົດລອງຂອງເພິ່ນສິ້ນສຸດລົງ, ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈແລ້ວວ່າ ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄົນກຸ່ມໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍກຸ່ມທີ່ຄືກັບໂຢບ, ແຕ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຊາຕານໂຈມຕີ ຫຼື ຂົ່ມເຫັງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງດ້ວຍວິທີທີ່ມັນໄດ້ລໍ້ລວງ, ໂຈມຕີ ແລະ ຂົ່ມເຫັງໂຢບ, ໂດຍພະນັນກັບພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວກັບມະນຸດ ຜູ້ທີ່ອ່ອນແອ, ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ອີກ, ມັນພຽງພໍແລ້ວທີ່ຊາຕານໄດ້ລໍ້ລວງໂຢບ! ການບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານຂົ່ມເຫັງຜູ້ຄົນບໍ່ວ່າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມທີ່ມັນປາຖະໜາແມ່ນຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມັນພຽງພໍທີ່ໂຢບໄດ້ທົນທຸກກັບການລໍ້ລວງ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວອີກ, ຍ້ອນຊີວິດ ແລະ ທຸກສິ່ງຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປົກຄອງ ແລະ ຖືກບັ້ນແຕ່ງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານບໍ່ມີສິດໃຊ້ອຸບາຍລໍ້ລວງຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ຕາມອຳເພີໃຈ, ພວກເຈົ້າຄວນຊັດເຈນກ່ຽວກັບປະເດັນນີ້! ພຣະເຈົ້າສົນໃຈກ່ຽວກັບຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມດື້ດ້ານ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມອບເຂົາໃຫ້ແກ່ຊາຕານ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຫັນມະນຸດຖືກລໍ້ຫຼິ້ນເໝືອນກັບຄົນໂງ່ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍຊາຕານ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການເຫັນມະນຸດທົນທຸກຢູ່ສະເໝີ. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍຸຕິທຳທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປົກຄອງ ແລະ ຈັດແຈງທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດ; ນີ້ຄືຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນສິດອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ! ພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດຊາຕານໃຫ້ຂົ່ມເຫັງ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຜິດໆຕາມອຳເພີໃຈ, ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານນຳໃຊ້ວິທີຕ່າງໆເພື່ອນຳພາໃຫ້ມະນຸດຫຼົງທາງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານແຊກແຊງອຳນາດການປົກຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຊາຕານຢຽບຢໍ້າ ແລະ ທຳລາຍກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ,

ນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງກ່ຽວກັບພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນເລີຍ! ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນແກ່ນສຳຄັນ ແລະ ຜະນຶກຂອງພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງລາຄາຂອງຄວາມພະຍາຍາມຂອງພຣະອົງໃນຫົກພັນປີແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດມອບຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ຊາຕານຢ່າງບໍ່ສົນໃຈໄດ້ແນວໃດ?

ຜູ້ຄົນກັງວົນໃຈ ແລະ ຢ້ານການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ຕະຫຼອດເວລາທີ່ພວກເຂົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດາງແຫຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເຂດອັນຕະລາຍເຊິ່ງພວກເຂົາຖືກໂຈມຕີ ແລະ ຂົ່ມເຫັງໂດຍຊາຕານ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກຢ້ານກົວ ແລະ ບໍ່ກັງວົນໃຈເລີຍ. ກຳລັງເກີດຫຍັງຂຶ້ນ? ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຖືກຈຳກັດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດເຫັນໄດ້. ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍສຳລັບມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມອ່ອນໂຍນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຄຳນຶງຕໍ່ມະນຸດ. ແຕ່ສຳລັບຄວາມກັງວົນໃຈ ແລະ ຄວາມຢ້ານກ່ຽວກັບການທົດລອງ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບເຈດຕະນາດີຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອກ່າວເຖິງການທົດລອງ, ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈແອບແຝງ ແລະ ບາງຄົນເຖິງກັບເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງຕໍ່ພວກເຂົາແທ້; ສະນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພາກັນຮ້ອງໂຮ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ອຳນາດປົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຕ້ານທານ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານອຳນາດປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດແຈງສຳລັບມະນຸດ, ຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຖ້າພວກເຂົາບໍ່ລະມັດລະວັງ ພວກເຂົາກໍຈະຖືກພຣະເຈົ້ານຳພາຢ່າງຜິດໆ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ກຳໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາເອງ ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ ພຣະເຈົ້າກໍສາມາດເອົາໄປຈາກພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍອາດເຖິງຈົບລົງໄດ້. ມະນຸດຢູ່ໃນຄ້າຍຂອງຊາຕານ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ເຄີຍກັງວົນກ່ຽວກັບການຖືກຊາຕານຂົ່ມເຫັງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເຂົາຖືກຊາຕານຂົ່ມເຫັງ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຢ້ານທີ່ຈະຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍ. ເຂົາສືບຕໍ່ເວົ້າວ່າ ເຂົາຍອມຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກເລັບມືຂອງຊາຕານໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັບໂຢບ ຖ້າມະນຸດສາມາດຍອມຕໍ່ການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດມອບການເປັນຢູ່ທັງໝົດໄວ້ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແລ້ວຈຸດຈົບຂອງມະນຸດກໍຈະບໍ່ເປັນຄືກັບໂຢບບໍ, ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ? ຖ້າມະນຸດສາມາດຍອມຮັບ ແລະ ຍອມຕໍ່ການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມີຫຍັງຕ້ອງສູນເສຍ? ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງແນະນຳວ່າ ພວກເຈົ້າລະວັງໃນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ລະມັດລະວັງຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງພວກເຈົ້າ. ຢ່າໃຈຮ້ອນ ຫຼື ເຮັດຢ່າງບໍ່ຄິດ ແລະ ຢ່າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໂດຍອີງໃສ່ເລືອດຮ້ອນຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ຕາມຈິນຕະນາການ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງລະມັດລະວັງໃນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງອະທິຖານ ແລະ ສະແຫວງຫາຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຍຸຍົງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້!

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 59)

ໂຢບຫຼັງຈາກການທົດລອງຂອງເພິ່ນ

ໂຢບ 42:7–9 ແລະ ມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໂຢບ ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບເອລີຟັດຊາວເຕມານວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ລຸກໄໝ້ໃສ່ເຈົ້າ ແລະ ໃສ່ໝູ່ທັງສອງຄົນຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ເວົ້າເຖິງເຮົາໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຄືກັບໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວ. ສະນັ້ນ ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຈົ່ງເອົາງົວຕອນເຈັດໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ເຈັດໂຕ ແລະ ໄປຫາໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາເພື່ອຕົວພວກເຈົ້າເອງ; ແລະ ໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະອາທິຖານເພື່ອພວກເຈົ້າ ຍ້ອນເຮົາຈະຍອມຮັບແຕ່ລາວເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຈັດການກັບພວກເຈົ້າຕາມຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຈົ້າ ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮົາໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຄືກັບທີ່ໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດ. ສະນັ້ນ ເອລີຟັດຊາວເຕມານ ແລະ ບິນດັດຊາວຊູອາ ແລະ ໂຊຟາຊາວນາອາມາກໍໄດ້ໄປ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ, ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງຍອມຮັບເອົາຈາກໂຢບ.

ໂຢບ 42:10 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງໂຢບ ເມື່ອລາວອະທິຖານເພື່ອໝູ່ຂອງລາວ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບສິ່ງທີ່ໂຢບເຄີຍມີມາກ່ອນເປັນສອງເທົ່າ.

ໂຢບ 42:12 ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາໄດ້ອວຍພອນໂຢບໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໂຢບຫຼາຍກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງລາວ ຍ້ອນລາວມີແກະສິບສີ່ພັນໂຕ ແລະ ອູດຫົກພັນໂຕ ແລະ ງົວຜູ້ໃສ່ແອກໜຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ລາໂຕແມ່ໜຶ່ງພັນໂຕ.

ໂຢບ 42:17 ແລ້ວໂຢບກໍຕາຍໄປ ໂດຍແກ່ເຖົ້າທີ່ມີອາຍຸຍືນທີ່ສຸດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ.

ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຖືກເບິ່ງດ້ວຍຄວາມຖະໜອມໂດຍພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນໂງ່ຈ້າຖືກເບິ່ງຢ່າງຕໍ່າຕ້ອຍໂດຍພຣະເຈົ້າ

ໃນໂຢບ 42:7–9, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ໂຢບຄືຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ຄຳສັບ "ຄົນຮັບໃຊ້" ເມື່ອກ່າວເຖິງໂຢບສະແດງເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງໂຢບໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ; ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອີ້ນໂຢບຢ່າງໜ້ານັບຖືຫຼາຍກວ່ານີ້, ນາມມະຍົດນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຍັ້ງຢືນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງໂຢບພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. "ຄົນຮັບໃຊ້" ໃນນີ້ຄືຊື່ຫຼິ້ນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບໂຢບ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າອ້າງວ່າ "ໂຢບ ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ" ຫຼາຍຄັ້ງນັ້ນສະແດງວ່າພຣະອົງພໍໃຈກັບໂຢບ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳວ່າ "ຄົນຮັບໃຊ້", ນິຍາມຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຳວ່າ "ຄົນຮັບໃຊ້" ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້. ທຳອິດ ພຣະເຈົ້າເວົ້າກັບເອລີຟັດຊາວເຕມານວ່າ: "ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ລຸກໄໝ້ໃສ່ເຈົ້າ ແລະ ໃສ່ໝູ່ທັງສອງຄົນຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ເວົ້າເຖິງເຮົາໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຄືກັບໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວ". ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກຜູ້ຄົນຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ພຣະອົງຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ກ່າວ ແລະ ໄດ້ກະທຳຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດລອງເພິ່ນ ແລະ ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຢືນຢັນຢ່າງເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ກະທຳ ແລະ ກ່າວ. ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍໃສ່ເອລີຟັດຊາວເຕມານ ແລະ ຄົນອື່ນໆ ຍ້ອນການເວົ້າທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄຮ້ເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນວ່າ ຄືກັບໂຢບ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໂຢບກໍມີຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຄາດເດົາຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ລະເມີດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທົດລອງຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງໃນທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ. ຕໍ່ມາ, ໃນຂະນະທີ່ຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ກະທຳ ແລະ ກ່າວ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມໂກດຮ້າຍຕໍ່ຄົນອື່ນໆ, ຍ້ອນໃນພວກເຂົານັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ພຽງບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັງກ່ຽວກັບຄວາມຢຳເກງຂອງພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຈາກພວກເຂົາ: "ສະນັ້ນ ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຈົ່ງເອົາງົວຕອນເຈັດໂຕ ແລະ ແກະຜູ້ເຈັດໂຕ ແລະ ໄປຫາໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາເພື່ອຕົວພວກເຈົ້າເອງ; ແລະ

ໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະອາທິຖານເພື່ອພວກເຈົ້າ ຍ້ອນເຮົາຈະຍອມຮັບແຕ່ລາວເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຈັດການກັບພວກເຈົ້າຕາມຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຈົ້າ". ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ ພຣະເຈົ້າກຳລັງບອກໃຫ້ເອລີຟັດ ແລະ ຄົນອື່ນໆເຮັດບາງສິ່ງທີ່ຈະໄຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາເພື່ອແກ້ຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ. ເຄື່ອງເຜົາບູຊາແມ່ນຖືກຖວາຍໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ຜິດປົກກະຕິກ່ຽວກັບເຄື່ອງເຜົາບູຊາເຫຼົ່ານີ້ກໍຄື ພວກມັນຖວາຍໃຫ້ກັບໂຢບ. ພຣະເຈົ້າຍອມຮັບເອົາຈາກໂຢບ ຍ້ອນເພິ່ນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງເພິ່ນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ໝູ່ເພື່ອນເຫຼົ່ານີ້ຂອງໂຢບຖືກເປີດໂປງໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງເພິ່ນ; ຍ້ອນຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກພຣະເຈົ້າຕຳໜິ ແລະ ພວກເຂົາຍຸຍົງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ, ລົງໂທດໂດຍການຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕໍ່ໜ້າໂຢບ, ແລ້ວໂຢບກໍອະທິຖານໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກລົງໂທດ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ. ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພວກເຂົາ, ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປະນາມຄວາມຊື່ສັດຂອງໂຢບ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າກຳລັງບອກພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຍອມຮັບ ແລະ ຍິນດີໃນໂຢບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ໃນອີກດ້ານ, ພຣະເຈົ້າກຳລັງບອກພວກເຂົາວ່າ ການຖືກຍອມຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກໃຫ້ມະນຸດສູງຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດແມ່ນຖືກກຽດຊັງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນສິ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນນິຍາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນສອງປະເພດດັ່ງກ່າວ, ມັນຄືທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນສອງປະເພດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ມັນຄືຄຳອະທິບາຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບ ຄຸນຄ່າ ແລະ ຖານະຂອງຜູ້ຄົນສອງປະເພດເຫຼົ່ານີ້. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໂຢບວ່າຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຄົນຮັບໃຊ້ຄົນນີ້ແມ່ນເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ໄດ້ຮັບສິດອຳນາດໃຫ້ອະທິຖານເພື່ອຄົນອື່ນ ແລະ ໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາສຳລັບຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ.
ຄົນຮັບໃຊ້ຄົນນີ້ສາມາດເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ສະຖານະຂອງເພິ່ນກໍສູງສົ່ງ ແລະ ມີກຽດຫຼາຍກວ່າຂອງຄົນອື່ນ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄຳວ່າ "ຄົນຮັບໃຊ້" ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ. ໂຢບໄດ້ຮັບກຽດພິເສດນີ້ ຍ້ອນເພິ່ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ

ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຄົນອື່ນຈຶ່ງບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ສອງທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນເຫຼົ່ານີ້ຄືທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຄົນສອງປະເພດ: ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຖືກຍອມຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າລ້ຳຄ່າໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາກໍຈະຖືກລັງກຽດ ແລະ ຖືກຕຳໜິໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນຕໍ່າຕ້ອຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ.

ພຣະເຈົ້າປະທານສິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ໂຢບ

ໂຢບອະທິຖານເພື່ອໝູ່ເພື່ອນຂອງເພິ່ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຍ້ອນຄຳອະທິຖານຂອງໂຢບ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈັດການພວກເຂົາຕາມທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາ ຫຼື ນຳຜົນກຳມາສູ່ພວກເຂົາ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ຄຳອະທິຖານຂອງໂຢບ ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຫູຂອງພຣະອົງ; ພຣະເຈົ້າໃຫ້ອະໄພພວກເຂົາ ຍ້ອນພຣະອົງຍອມຮັບເອົາຄຳອະທິຖານຂອງໂຢບ. ແລ້ວພວກເຮົາເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້? ເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ພຣະອົງມອບລາງວັນຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງລາງວັນທີ່ເປັນວັດຖຸ: ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ມອບສິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ມອບສິດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຄົນອື່ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍລືມ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມການກະທຳຜິດຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ, ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ຄືສິດອຳນາດແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ໂຢບ. ຜ່ານຄຳອະທິຖານຂອງໂຢບເພື່ອຢຸດການປະນາມຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຜູ້ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງແນ່ນອນ ມັນເປັນການລົງໂທດພິເສດຂອງພຣະອົງສຳລັບເອລີຟັດ ແລະ ຄົນອື່ນໆ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 60)

ໂຢບໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຖືກກ່າວຫາໂດຍຊາຕານອີກຈັກເທື່ອ

ໃນບັນດາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາມີພຣະທຳທີ່ວ່າ: "ພວກເຈົ້າບໍ່ເວົ້າເຖິງເຮົາໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຄືກັບໂຢບທີ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວ". ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ໂຢບໄດ້ເວົ້າ? ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກ່ອນໜ້ານີ້, ພ້ອມທັງພຣະທຳຫຼາຍໜ້າທີ່ຢູ່ໃນໜັງສືຂອງໂຢບ ເຊິ່ງໂຢບຖືກບັນທຶກໄວ້ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວ. ໃນບັນດາພຣະທຳຫຼາຍໜ້າເຫຼົ່ານີ້, ໂຢບບໍ່ເຄີຍມີຄຳຕໍ່ວ່າ ຫຼື ຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ລໍຄອຍຜົນຕາມມາ. ມັນຄືການລໍຖ້ານີ້ທີ່ເປັນທ່າທີແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເພິ່ນ,

ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນີ້ ແລະ ດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ໂຢບຈຶ່ງຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເພິ່ນອົດກັ້ນກັບການທົດລອງ ແລະ ທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກ, ພຣະເຈົ້າຢູ່ຂ້າງເພິ່ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນຄວາມລຳບາກຂອງເພິ່ນຖືກບັນເທົາໂດຍການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຢາກເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຢາກໄດ້ຍິນ. ທຸກການກະທຳ ແລະ ທຸກຄຳເວົ້າຂອງໂຢບໄດ້ໄປເຖິງຕາ ແລະ ຫູຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນ, ນີ້ຄືຂໍ້ແທ້ຈິງ. ຄວາມຮູ້ຂອງໂຢບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນໃນເວລານັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ສະເພາະເຈາະຈົງເທົ່າກັບຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນ, ແຕ່ໃນບໍລິບົດຂອງເວລາ, ພຣະເຈົ້າຍັງຮັບຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວ, ຍ້ອນພຶດຕິກຳຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ, ພ້ອມທັງສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ສະແດງອອກ ແລະ ໄດ້ເປີດເຜີຍແມ່ນພຽງພໍສຳລັບເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ.

ໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ໂຢບຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ, ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຄິດໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຕັ້ງໃຈເຮັດໄດ້ສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນເຖິງຜົນຕາມມາ ເຊິ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າກໍຢຸດການທົດລອງໂຢບ, ໂຢບກໍໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກບັນຫາຂອງເພິ່ນ ແລະ ການທົດລອງຂອງເພິ່ນກໍຫາຍໄປ ແລະ ບໍ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນໂຢບໄດ້ຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງຕ່າງໆແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຍຶດໝັ້ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບພອນທີ່ເພິ່ນສົມຄວນໄດ້ຮັບໂດຍຊອບທຳໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນໂຢບ 42:10, 12, ໂຢບໄດ້ຮັບການອວຍພອນອີກຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ຮັບການອວຍພອນຫຼາຍກວ່າທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄັ້ງທຳອິດ. ໃນເວລານີ້ ຊາຕານໄດ້ຖອຍ ແລະ ບໍ່ເວົ້າ ຫຼື ເຮັດຫຍັງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ໂຢບກໍບໍ່ໄດ້ຖືກແຊກແຊງ ຫຼື ຖືກໂຈມຕີໂດຍຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຊາຕານກໍບໍ່ກ່າວຫາໃນເລື່ອງພຣະເຈົ້າອວຍພອນໂຢບອີກຕໍ່ໄປ.

ໂຢບໃຊ້ຊີວິດບັ້ນທ້າຍຂອງເພິ່ນທ່າມກາງພອນຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຖິງແມ່ນພອນຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນພຽງແຕ່ຈຳກັດສະເພາະເປັນແກະ, ງົວຄວາຍ, ອູດ, ຊັບສິນວັດຖຸ ແລະ ອື່ນໆ, ພອນທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະປະທານໃຫ້ແກ່ໂຢບໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍມີຫຼາຍກວ່າສິ່ງນີ້. ໃນເວລານັ້ນ, ໄດ້ມີການບັນທຶກບໍ່ວ່າ ສັນຍາຊົ່ວນິລັນດອນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະມອບໃຫ້ແກ່ໂຢບ? ໃນການທີ່ເພິ່ນອວຍພອນໂຢບ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງ ຫຼື ແຕະຕ້ອງຈຸດຈົບຂອງເພິ່ນ ແລະ ບໍ່ວ່າໂຢບຈະມີຄວາມສຳຄັນ ຫຼື ຕຳແໜ່ງຫຍັງຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະຫຼຸບແລ້ວ

ພຣະເຈົ້າກໍລະມັດລະວັງຫຼາຍໃນການໃຫ້ພອນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະກາດຈຸດຈົບຂອງໂຢບ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໄປເຖິງຈຸດທີ່ປະກາດຈຸດຈົບຂອງມະນຸດ, ແຜນການຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດຈົບ, ພຽງແຕ່ປະທານພອນຝ່າຍວັດຖຸໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄືຊີວິດບັ້ນທ້າຍຂອງໂຢບໄດ້ຜ່ານໄປໃນທ່າມກາງພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນ, ແຕ່ຄືກັບພວກເຂົາ ເພິ່ນກໍຊະລາ ແລະ ຄືກັບຄົນປົກກະຕິ ທົ່ວໄປມື້ທີ່ເພິ່ນຕ້ອງລາໂລກກໍມາເຖິງ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຖືກບັນທຶກໄວ້ວ່າ: "ແລ້ວໂຢບກໍຕາຍໄປ ໂດຍແກ່ເຖົ້າທີ່ມີອາຍຸຍືນທີ່ສຸດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ" (ໂຢບ 42:17). ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງ "ຕາຍໂດຍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ" ໃນນີ້? ໃນຍຸກກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະກາດຈຸດຈົບຂອງຜູ້ຄົນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຊ່ວງອາຍຸຂອງຊີວິດສຳລັບໂຢບ ແລະ ເມື່ອອາຍຸນັ້ນໄດ້ມາເຖິງ ພຣະອົງກໍຍອມໃຫ້ໂຢບຈາກໂລກນີ້ໄປຕາມທຳມະຊາດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ພອນຄັ້ງທີສອງຂອງໂຢບຈົນເຖິງຄວາມຕາຍຂອງເພິ່ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຄວາມລຳບາກຫຍັງອີກ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄວາມຕາຍຂອງໂຢບຈຶ່ງເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ຍັງຈຳເປັນ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ປົກກະຕິຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການພິພາກສາ ຫຼື ການລົງໂທດ. ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນມີຊີວິດຢູ່, ໂຢບນະມັດສະການ ແລະ ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ; ສຳລັບປະເພດຂອງຈຸດຈົບທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກຄວາມຕາຍຂອງເພິ່ນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຫຍັງ ຫຼື ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຫຍັງກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຖືກຕ້ອງຢ່າງໜັກແໜ້ນໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ແລະ ກະທຳ; ເນື້ອຫາ ແລະ ຫຼັກການຂອງພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງກໍສອດຄ່ອງກັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ. ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນຄືກັບໂຢບຈະມີຈຸດຈົບແບບໃດໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີການຕັດສິນໃຈບາງຢ່າງໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແລ້ວບໍ? ແນ່ນອນ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດແລ້ວ! ມັນພຽງແຕ່ວ່າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການທີ່ຈະບອກມະນຸດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະບອກມະນຸດ. ສະນັ້ນ ເມື່ອເວົ້າຢ່າງຜິວເຜີນແລ້ວ, ໂຢບແມ່ນຕາຍໂດຍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ ແລະ ນີ້ຄືຊີວິດຂອງໂຢບ.

ລາຄາທີ່ໂຢບໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນລະຫວ່າງຊ່ວງຊີວິດຂອງເພິ່ນ

ໂຢບໄດ້ດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າບໍ? ຄຸນຄ່າດັ່ງກ່າວຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການເວົ້າວ່າ ເພິ່ນດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ? ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ, ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າຂອງເພິ່ນ? ຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ,

ເພິ່ນຄືຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເປັນພະຍານທີ່ກຶກກ້ອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຊາຕານ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ, ເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນແບບຢ່າງສຳລັບທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນວ່າ ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະເໜືອຊາຕານໂດຍການເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄຸນຄ່າໃນຊີວິດຂອງໂຢບແມ່ນນອນຢູ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງເພິ່ນທີ່ຈະຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສັນລະເສີນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນຳຄວາມປອບໃຈ ແລະ ບາງສິ່ງມາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍິນດີ; ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄຸນຄ່າໃນຊີວິດຂອງໂຢບຍັງຢູ່ໃນວິທີທີ່ໂຢບໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງ ແລະ ເອົາຊະນະເໜືອຊາຕານກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະຕາຍ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ກຶກກ້ອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຊາຕານ ແລະ ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຖວາຍສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ປອບໂຍນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈທີ່ກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼຽວເຫັນຜົນຕາມມາ ແລະ ເຫັນຄວາມຫວັງ. ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນໄດ້ເປັນແບບຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນສຳລັບຄວາມສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍແທນພຣະເຈົ້າ, ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຸນຄ່າໃນຊີວິດຂອງໂຢບບໍ? ໂຢບໄດ້ນຳຄວາມປອບໂຍນມາສູ່ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊີມລົດຊາດເຖິງຄວາມເບີກບານໃນການໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສະໜອງການເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງອັດສະຈັນຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ຊື່ຂອງໂຢບຈະກາຍມາເປັນສັນຍາລັກສຳລັບສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກເຖິງໄຊຊະນະຂອງມະນຸດຊາດເໜືອຊາຕານ. ສິ່ງທີ່ໂຢບດຳລົງຊີວິດຕາມໃນລະຫວ່າງຊົ່ວຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ພ້ອມທັງໄຊຊະນະທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງເພິ່ນເໜືອຊາຕານຈະຖືກຖະໜອມໂດຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຄວາມສົມບູນ, ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນຈະເປັນທີ່ເຄົາລົບ ແລະ ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ ຕະຫຼອດໄປ. ເຂົາຈະຖືກຖະໜອມໂດຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ຄືກັບໄຂ່ມຸກທີ່ແຈ່ມໃສ, ມີແສງແວວວາວ ແລະ ເຂົາກໍສົມຄວນແກ່ການເຊີດຊູໂດຍມະນຸດເຊັ່ນກັນ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 61)

ກົດລະບຽບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ

ພຣະບັນຍັດສິບປະການ

ຫຼັກການໃນການສ້າງແທ່ນບູຊາ

ກົດລະບຽບສໍາລັບການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຮັບໃຊ້

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຂີ້ລັກ ແລະ ການຊົດເຊີຍ

ຮັກສາປີຊະບາໂຕ ແລະ ບຸນສະຫຼອງທັງສາມ

ກົດລະບຽບສໍາລັບວັນຊະບາໂຕ

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຖວາຍ

ການຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ

ການຖວາຍຜົນລະປູກ

ການຖວາຍເພື່ອສັນຕິສຸກ

ການຖວາຍຄວາມຜິດບາບ

ການຖວາຍການລະເມີດ

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຖວາຍໂດຍປະໂລຫິດ (ອາໂຣນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນຖືກສັ່ງໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ)

ການຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໂດຍປະໂລຫິດ

ການຖວາຍຜົນລະປູກໂດຍປະໂລຫິດ

ເການຖວາຍຄວາມຜິດບາບໂດຍປະໂລຫິດ

ການຖວາຍການລະເມີດໂດຍປະໂລຫິດ

ການຖວາຍເພື່ອສັນຕິສຸກໂດຍປະໂລຫິດ

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຮັບປະທານເຄື່ອງຖວາຍໂດຍປະໂລຫິດ

ສັດທີ່ບໍ່ມີມົນທິນ ແລະ ມີມົນທິນ (ສັດທີ່ສາມາດກິນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດກິນໄດ້)

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຊໍາລະຜູ້ຍິງໃຫ້ບໍລິສຸດຫຼັງຈາກເກີດລູກ

ມາດຕະຖານສໍາລັບການກວດພະຍາດຂີ້ທູດ

ກົດລະບຽບສໍາລັບຄົນທີ່ຖືກຮັກສາຈາກພະຍາດຂີ້ທູດ

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຊໍາລະເຮືອນທີ່ຕິດເຊື້ອພະຍາດໃຫ້ສະອາດ

ກົດລະບຽບສໍາລັບຄົນທີ່ມີອາການຖ່າຍຜິດປົກກະຕິ

ວັນລຶບລ້າງບາບທີ່ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ປີ

ກົດລະບຽບສໍາລັບການຂ້າງົວຄວາຍ ແລະ ແກະ

ການເກືອດຫ້າມສໍາລັບການປະຕິບັດທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຂອງຕ່າງຊາດ (ບໍ່ສົມສູ່ກັບຍາດຕິພີ່ນ້ອງ ແລະ ອື່ນໆ)

ກົດລະບຽບທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະຕິບັດ ("ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍລິສຸດ; ເພາະວ່າເຮົາຄືພຣະເຢໂຮວາພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດຂອງພວກເຈົ້າ").

ການປະຫານຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຖວາຍລູກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພະໂມເລັກ

ກົດລະບຽບສຳລັບການລົງໂທດອາຊະຍາກຳໃນການທຳມິດສາຈານ

ກົດລະບຽບທີ່ປະໂລຫິດຄວນປະຕິບັດ (ກົດລະບຽບສຳລັບພຶດຕິກຳປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ, ກົດລະບຽບສຳລັບການກິນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ກົດລະບຽບສຳລັບການຖວາຍ ແລະ ອື່ນໆ)

ບຸນສະຫຼອງທີ່ຄວນປະຕິບັດ (ວັນຊະບາໂຕ, ປັດສະຄາ, ວັນເພັນເຕຄໍສະເຕ, ວັນລຶບລ້າງບາບ ແລະ ອື່ນໆ)

ກົດລະບຽບອື່ນໆ (ການເຜົາຕະກຽງ, ປີແຫ່ງການສະເຫຼີມສະຫຼອງ, ການໄຖ່ດິນຄືນ, ການປະຕິຍານ, ການຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະ ອື່ນໆ)

ກົດລະບຽບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດແມ່ນເຄື່ອງພິສູດທີ່ແທ້ຈິງເຖິງການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງມະນຸດຊາດທັງປວງ

ພວກເຈົ້າໄດ້ອ່ານກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ແມ່ນບໍ? ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ປົກຄຸມຂອບເຂດຢ່າງກວ້າງຂວາງບໍ? ກ່ອນອື່ນ, ພວກມັນປົກຄຸມພຣະບັນຍັດສິບປະການ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍແມ່ນກົດລະບຽບສຳລັບການສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະ ອື່ນໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຕາມມາດ້ວຍກົດລະບຽບສຳລັບການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະ ການຮັກສາບຸນສະຫຼອງທັງສາມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນກົດລະບຽບສຳລັບການຖວາຍ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນບໍວ່າມີການຖວາຍຈັກປະເພດ? ມີການຖວາຍເຜົາບູຊາ, ການຖວາຍຜົນລະປູກ, ການຖວາຍເພື່ອສັນຕິສຸກ, ການຖວາຍຄວາມຜິດບາບ ແລະ ອື່ນໆ. ພວກມັນແມ່ນຕາມດ້ວຍກົດລະບຽບສຳລັບການຖວາຍຂອງປະໂລຫິດ, ລວມເຖິງການຖວາຍເຜົາບູຊາ ແລະ ການຖວາຍຜົນລະປູກໂດຍປະໂລຫິດ ແລະ ການຖວາຍປະເພດອື່ນໆ. ຂໍ້ທີແປດຂອງກົດລະບຽບແມ່ນສຳລັບການກິນເຄື່ອງຖວາຍໂດຍປະໂລຫິດ. ແລ້ວກໍມີກົດລະບຽບທີ່ຄວນຖືກປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ມີຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆສຳລັບລັກສະນະຫຼາຍຢ່າງໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ, ເຊັ່ນກົດລະບຽບສຳລັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາອາດ ຫຼື ບໍ່ອາດກິນ, ສຳລັບການຊຳລະລ້າງແມ່ຍິງໃຫ້ບໍລິສຸດຫຼັງຈາກເກີດລູກ ແລະ ສຳລັບຄົນທີ່ຖືກຮັກສາຈາກພະຍາດຂີ້ທູດ. ໃນກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າເຖິງກັບກ່າວເຖິງພະຍາດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ກົດລະບຽບສຳລັບການຂ້າແກະ ແລະ ງົວຄວາຍ ແລະ ອື່ນໆ. ແກະ ແລະ ງົວຄວາຍແມ່ນຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນຂ້າພວກມັນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ; ແນ່ນອນ ມີເຫດຜົນໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນເປັນການປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງແນ່ນອນທີ່ບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີປະໂຫຍດຕໍ່ຜູ້ຄົນຢ່າງແນ່ນອນ! ຍັງມີບຸນສະຫຼອງ ແລະ ກົດລະບຽບໃຫ້ປະຕິບັດ ເຊັ່ນ:

ອັນຊະບາໂຕ, ບັດສະຄາ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງສິ່ງສຸດທ້າຍ: ກົດລະບຽບອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ການເຜົາຕະກຽງ, ປີແຫ່ງການສະເຫຼີມສະຫຼອງ, ການໄຖ່ດິນຄືນ, ການປະຕິຍານ, ການຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະ ອື່ນໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ກວມຂອບເຂດຢ່າງກວ້າງຂວາງບໍ? ສິ່ງທຳອິດທີ່ຈະເວົ້າເຖິງກໍ່ຄືບັນຫາຂອງການຖວາຍຂອງຜູ້ຄົນ. ນອກນັ້ນກໍ່ມີກົດລະບຽບສຳລັບການຂີ້ລັກ ແລະ ການຊົດເຊີຍ ແລະ ການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ...; ເຊິ່ງກ່ຽວພັນກັບລາຍລະອຽດຂອງຊີວິດທຸກປະການ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການ, ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດກົດລະບຽບຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ. ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຊີວິດປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະອົງໄດ້. ກ່ອນອື່ນ ພຣະເຈົ້າບອກມະນຸດເຖິງວິທີສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະ ວິທີການສ້າງແທ່ນບູຊາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງກໍ່ບອກມະນຸດເຖິງວິທີການຖວາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງວິທີການທີ່ມະນຸດຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຕາມ, ສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງໃສ່ໃຈໃນຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດອອກໃຫ້ແກ່ມະນຸດແມ່ນບໍ່ກວມທຸກສິ່ງ ແລະ ດ້ວຍທຳນຽມ, ກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຄົນມີມາດຕະຖານ, ພຣະອົງນຳພາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ນຳພາພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ, ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ນຳພາພວກເຂົາໃນການມີຊີວິດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສຳລັບມະນຸດ ເຊິ່ງມີລະບຽບ, ມີຄວາມເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມພໍປະມານ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການທີ່ງ່າຍດາຍເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອກຳນົດຂອບເຂດສຳລັບມະນຸດ, ເພື່ອວ່າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະນຸດຈະມີຊີວິດເປັນປົກກະຕິໃນການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ຈະມີຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ; ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເນື້ອຫາສະເພາະຂອງການເລີ່ມຕົ້ນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ. ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ກົດລະບຽບບໍ່ກວມເນື້ອຫາຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ພວກມັນຄືກົດລະບຽບຂອງການນຳພາມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພວກມັນຕ້ອງຖືກຍອມຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພວກມັນຄືການບັນທຶກເຖິງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພວກມັນເຄື່ອງພິສູດແທ້ຈິງເຖິງຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາມະນຸດຊາດທັງປວງ.

ມະນຸດຊາດແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ

ໃນກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຖິງ ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນຈິງຈັງ, ຮອບຄອບ, ເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຂັດກັນ, ກ່າວພຣະທຳທີ່ພຣະອົງຕ້ອງກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ຫຼື ການລະເວັ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນວ່າເຂົາບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເວົ້ານັ້ນສຳຄັນສໍ່າໃດກັບມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເປັນແນວໃດໃນຍຸກຕໍ່ໄປ, ໃນການເລີ່ມຕົ້ນທຳອິດ, ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງທຳມະດາເຫຼົ່ານີ້. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ໂລກ ແລະ ມະນຸດຊາດໃນຍຸກນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີນາມມະທຳ ແລະ ຄຸມເຄືອ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາມີແນວຄິດ ແລະ ເຈດຕະນາທີ່ມີຈິດສຳນຶກບາງຢ່າງ, ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຊາດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກການສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະໜອງສຳລັບພວກເຂົາ. ໃນໄລຍະເບື້ອງຕົ້ນ, ມະນຸດຊາດບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມສັ່ງສອນມະນຸດຈາກຫຼັກການທີ່ຜິວເຜີນ ແລະ ພື້ນຖານທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ, ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຝັງເລິກເຂົ້າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ມອບຄວາມເຂົ້າໃຈເທື່ອລະໜ້ອຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈເທື່ອລະໜ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວຄິດພື້ນຖານກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຜ່ານກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງມາຈາກພຣະທຳ. ຫຼັງຈາກທີ່ບັນລຸຜົນນີ້, ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃນອະນາຄົດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຄືຮາກຖານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ອຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ກ່ອນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ອາດາມ, ເອວາ ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ, ຄຳສັ່ງ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນລະບົບ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ວາງອອກເທື່ອລະຢ່າງແບບສະເພາະເຈາະຈົງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນກົດລະບຽບ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ໃນເວລານັ້ນ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໄປໄກສໍ່ານັ້ນ; ມີພຽງເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ບາດກ້າວນີ້

ພຣະອົງຈຶ່ງເລີ່ມກ່າວກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດກົດລະບຽບເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນຄືຂະບວນການທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ຜົນຕາມມາແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ທຳນຽມ ແລະ ກົດລະບຽບທຳມະດາເຫຼົ່ານີ້ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຂັ້ນຕອນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເນື້ອຫາ ແລະ ວິທີໃດທີ່ຈະໃຊ້ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນ, ວິທີໃດທີ່ຈະໃຊ້ເພື່ອສືບຕໍ່ ແລະ ວິທີໃດທີ່ຈະໃຊ້ເພື່ອສິ້ນສຸດ
ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະສາມາດໄດ້ຮັບກຸ່ມຜູ້ຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະສາມາດຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ມີຈິດໃຈດຽວກັນກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ ແລະ ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ມະນຸດຂາດ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງສະໜອງ ແລະ ວິທີທີ່ພຣະອົງຄວນນຳພາມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ. ມະນຸດເປັນຄືກັບຫຸ່ນຕຸກກະຕາ: ເຖິງແມ່ນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້
ນອກຈາກຖືກນຳພາໂດຍພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະບາດກ້າວຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ບໍ່ມີຄວາມສັບສົນໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດ; ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແມ່ນມີແຜນການທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເອງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ, ພັດທະນາຈາກຄວາມຜິວເຜີນໄປສູ່ຄວາມເລິກເຊິ່ງ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລະບຸພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດໃນອະນາຄົດ, ພາລະກິດຕໍ່ມາຂອງພຣະອົງຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດ ແລະ ກ້າວໜ້າຢ່າງເຂັ້ມງວດຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງ
ເຊິ່ງເປັນການສະແດງອອກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ຍັງເປັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດນັ້ນຈະຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດກໍຕາມ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງ. ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນອາຍຸ ຫຼື ຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດ, ຈະມີສິ່ງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ, ຜູ້ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະອົງລັງກຽດ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ເຖິງແມ່ນກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງໃນລະຫວ່າງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເບິ່ງຄືງ່າຍ ແລະ ຜິວເຜີນຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເຖິງແມ່ນຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ບັນລຸໄດ້ງ່າຍ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຍັງມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງມີອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ເພາະວ່າຢູ່ໃນກິດລະບຽບທີ່ປາກົດວ່າທຳມະດາເຫຼົ່ານີ້ສະແດງເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍຕໍ່ມະນຸດຊາດ ພ້ອມດ້ວຍທາດແທ້ອັນງົດງາມແຫ່ງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຂໍ້ແທ້ຈິງຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ສິ່ງທັງປວງແມ່ນຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າມະນຸດຊາດຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນຄວາມຮູ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ເຂົາເຂົ້າໃຈທິດສະດີ ຫຼື ຄວາມເລິກລັບຫຼາຍສໍ່າໃດ, ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສາມາດທົດແທນການສະໜອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງມະນຸດຊາດ; ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ສາມາດຕັດຂາດອອກຈາກການນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມສໍາພັນທີ່ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະມອບພຣະບັນຍັດ ຫຼື ກົດລະບຽບ ຫຼື ສະໜອງຄວາມຈິງໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອນໍາພາມະນຸດໄປສູ່ອະນາຄົດທີ່ສວຍງາມ.
ພຣະທໍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຄືການເປີດເຜີຍດ້ານໜຶ່ງຂອງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີກດ້ານຄືການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ; ພວກມັນແມ່ນບາດກ້າວທີ່ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດໄດ້ໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງນີ້ຕ້ອງບໍ່ຖືກເບິ່ງຂ້າມ! ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ; ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍ້ານຄວາມຄິດເຫັນແບບຜິດໆ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍ້ານແນວຄິດ ຫຼື ຄວາມຄິດໃດໜຶ່ງຂອງມະນຸດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສືບຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຕາມແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ຖືກຈໍາກັດໂດຍບຸກຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ວັດຖຸໃດໜຶ່ງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 62)

ມື້ນີ້ ພວກເຮົາຈະສະຫຼຸບຄວາມຄິດ, ແນວຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກການເຄື່ອນໄຫວນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເນລະມິດສ້າງມະນຸດຊາດ. ພວກເຮົາຈະເບິ່ງວ່າແມ່ນຫຍັງຄືພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ນັບຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງໂລກຈົນເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຢ່າງເປັນທາງການ. ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະສາມາດຄົ້ນພົບວ່າ ຄວາມຄິດ ແລະ

ແນວຄິດອັນໃດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາກໍຈະສາມາດເຫັນແຈ້ງເຖິງຄໍາສັ່ງແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງບໍລິບົດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ແຫຼ່ງກໍາເນີດ ແລະ ຂະບວນການພັດທະນາຂອງພາລະກິດນັ້ນຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ຍັງຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງທົ່ວເຖິງວ່າພຣະອົງຕ້ອງການຜົນຫຍັງຈາກພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ແກ່ນຫຼັກ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງກັບໄປຍັງເວລາທີ່ຫ່າງໄກ, ສະຫງົບ ແລະ ມິດງຽບ ຕອນທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີມະນຸດເທື່ອ...

ເມື່ອພຣະເຈົ້າລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງນອນຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຄິດທໍາອິດທີ່ພຣະອົງມີກໍຄືສິ່ງນີ້: ການສ້າງຄົນທີ່ມີຊີວິດ, ມະນຸດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ມີຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະ ເປັນເພື່ອນທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ; ບຸກຄົນນີ້ຈະສາມາດຟັງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍສາມາດໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ລົມກັບເຂົາໄດ້. ແລ້ວເປັນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັກເອົາຂີ້ດິນກໍາໜຶ່ງ ແລະ ໃຊ້ມັນເພື່ອປັ້ນມະນຸດສ້າງຄົນທີ່ມີຊີວິດຄົນທໍາອິດ ຕາມລັກສະນະທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈິນຕະນາການໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍໃຫ້ຊື່ແກ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດນີ້ວ່າ ອາດາມ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າມີຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີລົມຫາຍໃຈນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເປັນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມປິຕິຍິນດີທີ່ມີຄົນອັນເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ເປັນເພື່ອນ. ພຣະອົງຍັງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການເປັນບິດາຄັ້ງທໍາອິດ ແລະ ຄວາມກັງວົນໃຈທີ່ມາພ້ອມກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບນັ້ນ. ຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີລົມຫາຍໃຈນີ້ໄດ້ນໍາຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີມາສູ່ພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈເປັນຄັ້ງທໍາອິດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທໍາອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດດ້ວຍຄວາມຄິດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ. ເມື່ອສິ່ງມີຊີວິດປະເພດນີ້ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີລົມຫາຍໃຈໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ຖືກສ້າງຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ, ມີຮ່າງກາຍ ແລະ ຮູບຮ່າງ ແລະ ສາມາດເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້, ພຣະອົງກໍມີຄວາມປິຕິຍິນດີທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກມາກ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ດຶງດູດຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ອົບອຸ່ນ ແລະ ດົນບັນດານຫົວໃຈຂອງພຣະອົງດ້ວຍທຸກການເຄື່ອນໄຫວເລັກນ້ອຍທີ່ເຂົາເຮັດ. ເມື່ອສິ່ງມີຊີວິດນີ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍເປັນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ພຣະອົງມີຄວາມຄິດຈະຮັບເອົາຜູ້ຄົນແບບນີ້ເພີ່ມຂຶ້ນອີກ.

ນີ້ແມ່ນເຫດການຕາມລຳດັບທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຄິດທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ທຸກເຫດການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ແຕ່ໃນເຫດການຄັ້ງທຳອິດເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຮູ້ສຶກຫຍັງກໍຕາມໃນເວລານັ້ນ ເຊັ່ນ: ຄວາມປິຕິຍິນດີ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຄວາມກັງວົນໃຈ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃຫ້ພຣະອົງແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ນຳ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຈາກຊ່ວງເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂດດດ່ຽວ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຜະເຊີນມາກ່ອນ. ພຣະອົງຮູ້ສຶກວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບເອົາ ຫຼື ຢັ່ງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກັງວົນໃຈ ຫຼື ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຍັງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ແລະ ເຈັບປວດໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອມະນຸດ, ມະນຸດກໍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນເລີຍ. ນອກຈາກຄວາມສຸກ, ຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈທີ່ມະນຸດນຳມາໃຫ້ກັບພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາຍັງໄດ້ນຳເອົາຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມໂດດດ່ຽວມາສູ່ພຣະອົງເປັນຄັ້ງທຳອິດຢ່າງໄວວາອີກດ້ວຍ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນຈາກຄວາມປິຕິຍິນດີກາຍເປັນຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຈາກຄວາມໂສກເສົ້າກາຍເປັນຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ກໍປະກອບໄປດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນນີ້, ມະນຸດຊາດຄົນນີ້ຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງໂດຍໄວເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດກາຍມາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ແບ່ງປັນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຫັນພ້ອມກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ພຽງແຕ່ຟັງພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ນິ້ງເສີຍອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງວິທີການເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ເມີນເສີຍຕໍ່ການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ສິ່ງທຳອິດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນມີຄວາມໝາຍຫຼາຍ ແລະ ມີຄຸນຄ່າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສຳລັບມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ.

ຫຼັງຈາກການເນລະມິດສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງ ແລະ ມະນຸດຊາດ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ. ພຣະອົງກະວົນກະວາຍໃຈ ແລະ ຮ້ອນຮົນທີ່ຈະປະຕິບັດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກຫຼາຍໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ.

ຕໍ່ມາ, ບໍ່ດົນຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງມະນຸດ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນຈາກພຣະຄຳພີວ່າມີນໍ້າຖ້ວມຄັ້ງໃຫຍ່ທົ່ວໂລກ. ໂນອາແມ່ນຖືກກ່າວເຖິງໃນການບັນທຶກເລື່ອງນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ໂນອາເປັນຄົນທຳອິດທີ່ໄດ້ຮັບເອົາການເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດກັບພຣະອົງເພື່ອສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນ, ນີ້ຍັງເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກເອີ້ນຄົນໃດໜຶ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອເຮັດບາງສິ່ງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ໂນອາໄດ້ສຳເລັດການສ້າງເຮືອແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ນໍ້າຖ້ວມແຜ່ນດິນໂລກເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ, ມັນກໍເປັນຄັ້ງທຳອິດນັບຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງມະນຸດທີ່ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມລັງກຽດຕໍ່ພວກເຂົາ; ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ບັງຄັບໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈຢ່າງເຈັບປວດເພື່ອທຳລາຍມະນຸດຊາດນີ້ຜ່ານທາງນໍ້າຖ້ວມ. ຫຼັງຈາກທີ່ນໍ້າຖ້ວມໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດພັນທະສັນຍາທຳອິດຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ, ພັນທະສັນຍາເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ທຳລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຈັກເທື່ອ. ສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍານີ້ກໍຄືຮຸ້ງກິນນໍ້າ. ນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດຊາດ, ສະນັ້ນຮຸ້ງກິນນໍ້າຈຶ່ງເປັນສັນຍາລັກທຳອິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້; ຮຸ້ງກິນນໍ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ຈິງ ມັນຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງຮຸ້ງກິນນໍ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆສຳລັບມະນຸດຊາດໃນອະດີດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສູນເສຍ ແລະ ມັນເປັນເຄື່ອງເຕືອນໃຈໃຫ້ກັບພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ... ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວຂອງພຣະອົງຊ້າລົງ, ພຣະອົງກະວົນກະວາຍໃຈ ແລະ ຮ້ອນຮົນທີ່ຈະເຮັດບາດກ້າວຕໍ່ໄປໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ຕໍ່ມາ, ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເລືອກອັບຣາຮາມໃຫ້ເປັນທາງເລືອກທຳອິດຂອງພຣະອົງສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທົ່ວອິດສະຣາເອນ. ນີ້ຍັງແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຄັດເລືອກເອົາຜູ້ສະໝັກແບບນີ້. ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງບຸກຄົນນີ້ ແລະ ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງເຊື້ອສາຍຂອງບຸກຄົນນີ້. ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບອັບຣາຮາມ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ອິດສະຣາເອນກາຍເປັນດິນແດນທຳອິດທີ່ຖືກເລືອກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຜ່ານຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ຊາວອິດສະຣາເອນ. ອີກຄັ້ງ ມັນເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ອອກກົດລະບຽບ ແລະ ພຣະບັນຍັດຢ່າງຈະແຈ້ງໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດຕາມ ແລະ ພຣະອົງກໍອະທິບາຍສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງລະອຽດ. ນີ້ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງກົດລະບຽບໂດຍສະເພາະ ແລະ ມີມາດຕະຖານດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຂົາຄວນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ວິທີທີ່ພວກເຂົາຄວນດຳລົງຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ, ບຸນສະຫຼອງ ແລະ

ອັນໃດທີ່ພວກເຂົາຄວນຮັກສາ ແລະ ຫຼັກການໃຫ້ປະຕິບັດຕາມໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ. ນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການຢ່າງລະອຽດ ແລະ ມີມາດຕະຖານໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ກ່ຽວກັບວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ: "ຄັ້ງທຳອິດ", ມັນໝາຍເຖິງປະເພດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ. ມັນໝາຍເຖິງພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ສັດ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຮູບແບບ, ນີ້ກໍເປັນພາລະກິດປະເພດທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ. ທຸກພາລະກິດນີ້ແມ່ນພົວພັນເຖິງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງພວກເຂົາຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດສິ່ງທຳອິດອີກຄັ້ງ, ພຣະອົງເລືອກໂຢບໃຫ້ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ສາມາດທົນຕໍ່ການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ໃນຂະນະທີ່ສືບຕໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຍັງເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າຍອມໃຫ້ຊາຕານລໍ້ລວງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງເດີມພັນກັບຊາຕານ. ໃນທີ່ສຸດກໍເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສາມາດຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ໃນຂະນະທີ່ຜະເຊີນໜ້າກັບຊາຕານ ແລະ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງມະນຸດຊາດ, ນີ້ແມ່ນບຸກຄົນທຳອິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຜູ້ທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາມະນຸດຄົນນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງຮ້ອນຮົນຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະສືບຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຈັດກຽມສະຖານທີ່ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຈະເລືອກສຳລັບບາດກ້າວຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ພຣະເຈົ້າພິຈາລະນາກໍລະນີນີ້ໃນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນເໜືອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ. ພຣະອົງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ພຽງແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍລັກສະນະທີ່ບັງເອີນຢ່າງແນ່ນອນ, ພຣະອົງເຮັດທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍແຜນການ, ດ້ວຍເປົ້າໝາຍ, ດ້ວຍມາດຕະຖານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ພາລະກິດນີ້ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບທັງພຣະເ

ຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຈະຍາກສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າອຸປະສັກຈະໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະອ່ອນແອສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດຊາດຈະຮ້າຍແຮງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ທີ່ຍາກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຕົນເອງບໍ່ຫວ່າງ, ເສຍສະຫຼະຄວາມພະຍາຍາມອັນເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເອງຕ້ອງການປະຕິບັດສະເໝີ. ພຣະອົງຍັງຈັດກຽມທຸກສິ່ງ ແລະ ໃຊ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງເໜືອທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດນຳ ແລະ ທຸກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ທີ່ເຄີຍຖືກເຮັດມາກ່ອນ. ນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຈ່າຍລາຄາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນີ້ ສຳລັບໂຄງການອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນນີ້. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ພຣະອົງສຳແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມພະຍາຍາມອັນເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ວິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກດ້ານໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດເທື່ອລະໜ້ອຍໂດຍບໍ່ມີການສະຫງວນໃດໆ. ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດັ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ. ສະນັ້ນ ໃນຈັກກະວານທັງປວງ ນອກຈາກຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແລ້ວ ກໍບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດໃດທີ່ໄດ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າແບບນີ້, ທີ່ມີຄວາມສຳພັນຢ່າງສະໜິດສະໜົມກັບພຣະອົງແບບນີ້. ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ; ພຣະອົງເຊີດຊູມະນຸດຊາດນີ້ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ; ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍລາຄາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຖືກພວກເຂົາທຳຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມພວກເຂົາ ແລະ ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍ, ໂດຍບໍ່ມີຄຳຕໍ່ວ່າ ຫຼື ຄວາມເສຍໃຈ. ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະອົງຮູ້ວ່າ ໃນອີກບໍ່ດົນ ຜູ້ຄົນກໍຈະຕື່ນຕົວຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກດົນບັນດານດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ ແລະ ກັບຄືນສູ່ຂ້າງຂອງພຣະອົງ...

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງນີ້ໃນມື້ນີ້, ພວກເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນທຳມະດາຫຼາຍ. ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ມະນຸດໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງເຈດຕະນາບາງຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຂົາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ມີໄລຍະຫ່າງໃດໜຶ່ງລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງຄິດ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາຄິດວ່າ ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະສື່ສານກັບທຸກຄົນກ່ຽວກັບສາສາເຫດທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ

ເບື້ອງຫຼັງຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຮັບເອົາມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງໄວ້. ມັນສຳຄັນທີ່ຈະແບ່ງປັນສິ່ງນີ້ກັບທຸກຄົນ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະຈັດເຈນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນທຸກຄວາມຄິດ ແລະ ທຸກແນວຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກໄລຍະ ແລະ ທຸກຊ່ວງເວລາໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຜູກພັນ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ສະນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດ, ແນວຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃນທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມັນກໍສ່ຳກັບວ່າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນມາຂອງພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ບົນພື້ນຖານນີ້ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນສຳລັບຕອນນີ້ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດເມື່ອພຣະອົງເນລະມິດສ້າງໂລກເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້ ເບິ່ງຄືກັບເປັນພຽງ "ຂໍ້ມູນ", ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການຂອງເຈົ້າ ມັນຈະມີມື້ໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຳມະດາຄືກັບຂໍ້ມູນບາງຢ່າງ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມລຶກລັບບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຊີວິດຂອງເຈົ້າພັດທະນາຂຶ້ນ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າມີບ່ອນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນຂອງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງໃນມື້ນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນຕອນນີ້ ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະຍອມຮັບສິ່ງນີ້ໃນລະດັບໃດກໍຕາມ, ມັນກໍຍັງຈຳເປັນທີ່ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າດ້ວຍແນວຄິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ, ບໍ່ວ່າມັນເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງເຮັດ ຫຼື ຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍມີແຜນການ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ນັ້ນກໍຄື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈໂດຍທຸກຄົນ. ຫຼັງຈາກທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເທື່ອລະໜ້ອຍວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ແລ້ວຈາກສິ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ, ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ

ປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກກັນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 63)

ຖ້າສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ຫຼື ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບກໍຈະເປັນຊີວິດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ຊີວິດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຕົວເຈົ້າ, ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ນີ້ຄືຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ມາໂດຍທຳມະຊາດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນແຕ່ຈະໄຕ່ຕອງ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຮົາກໍສາມາດບອກເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ ວິທີທີ່ເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຮັບເອົາຄຳຍົກຍ້ອງຈາກພຣະອົງໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍ. ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເປີດຮັບເອົາພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ຊື່ມລົດຊາດສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ. ເມື່ອເຈົ້າເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ໄດ້ຊື່ມລົດຊາດສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະເປີດເຮັບເອົາພຣະອົງເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເປີດຮັບເອົາພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າ ການສົນທະນາຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາອັນເກີນຂອບເຂດຂອງເຈົ້ານັ້ນເປັນຕາອັບອາຍ ແລະ ເປັນຕາດູຖູກສໍ່າໃດ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເປີດຮັບເອົາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະເຫັນວ່າ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຄືໂລກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຜະເຊີນມາກ່ອນ. ໃນອານາຈັກນີ້ແມ່ນບໍ່ມີການສໍ້ໂກງ, ບໍ່ມີການລໍ້ລວງ, ບໍ່ມີຄວາມມືດມົວ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ມີພຽງຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດ; ມີພຽງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ; ມີພຽງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ໂດຍສິ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າເປີດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກໃຫ້ກັບພຣະອົງ.

ໂລກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດນີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ໃນນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ເຖິງທຸກດ້ານໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ, ສິ່ງທີ່ນຳຄວາມປິຕິຍິນດີມາສູ່ພຣະອົງ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກັງວົນໃຈ ແລະ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໂສກເສົ້າ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໃຈຮ້າຍ... ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ແຕ່ລະຄົນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຜູ້ໃດເປີດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຢູ່ຂ້າງໃນ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເຂົ້າມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ ຖ້າເຈົ້າເປີດຮັບເອົາພຣະອົງ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຫັນເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ກໍເມື່ອ ຖ້າພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນລ້ຳຄ່າຫຼາຍ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນສົມຄວນແກ່ການເຊີດຊູ. ເມື່ອປຽບທຽບກັບສິ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເຫດການໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນຮັກຂອງເຈົ້າ, ຄູ່ຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ ແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍ. ພວກເຂົາເປັນພຽງສິ່ງເລັກນ້ອຍ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍຫຼາຍ; ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີວັດຖຸສິ່ງໃດຈະສາມາດດຶງດູດເຈົ້າໄດ້ອີກ ຫຼື ມີວັດຖຸສິ່ງໃດຈະສາມາດລໍ້ໃຈເຈົ້າໃຫ້ຈ່າຍລາຄາໃດໜຶ່ງສຳລັບພວກມັນໄດ້ອີກຈັກເທື່ອ.

ໃນຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງສະຕິປັນຍາທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກະທຳບາງຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າຂ້ອນຂ້າງນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ, ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການທີ່ພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງໃນຕົວເຈົ້າ. ໃນມື້ນັ້ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ມະນຸດຊາດກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກດັ່ງກ່າວທີ່ສົກກະປົກ, ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຮັກ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາສຳລັບເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າການປົກປ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພວກເຂົາສຳລັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສົມຄວນແກ່ການກ່າວເຖິງເລີຍ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊີດຊູທີ່ສຸດ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ, ເຮົາກໍເຊື່ອວ່າຈະມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ: ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍລິສຸດຫຼາຍ, ໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຫຼອກລວງເລີຍ, ບໍ່ມີສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ບໍ່ມີຄວາມອິດສາ ແລະ ບໍ່ມີການຜິດຖຽງກັນ, ແຕ່ມີພຽງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມແທ້ຈິງ; ແລະ ມະນຸດຄວນປາຖະໜາຫາທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ. ມະນຸດຄວນພະຍາຍາມຫາ ແລະ ປາຖະໜາຫາສິ່ງນັ້ນ.

ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອບັນລຸສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຫຍັງ? ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຈຶ່ງເປັນບົດຮຽນຕະຫຼອດຊີວິດສຳລັບທຸກຄົນ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍຕະຫຼອດຊີວິດທີ່ສະແຫວງຫາໂດຍທຸກຄົນ ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພະຍາຍາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 64)

ຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງການເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຢຸດທີ່ພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ທີ່ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສືບຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າ ຕາມບາດກ້າວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍ່າງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວຂອງພວກເຮົາເອງຕິດຕາມເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ຍຸກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ ແລະ ການໄຖ່ບາບ. ໃນຍຸກນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍອີກຄັ້ງ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຖືກເຮັດມາກ່ອນ. ສຳລັບທັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດ, ພາລະກິດໃນຍຸກໃໝ່ນີ້ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່, ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ປະກອບມີອີກພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຖືກເຮັດມາກ່ອນ. ພາລະກິດໃໝ່ນີ້ແມ່ນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນ, ເປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ເໜືອອຳນາດການຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີຕໍ່ທຸກຄົນໃນຕອນນີ້, ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນມະນຸດ ແລະ ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ໃນຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍຕົວຕົນຂອງມະນຸດ. ພາລະກິດໃໝ່ນີ້ບົ່ງຊີ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດ ຫຼື ກ່າວສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະອົງຈະບໍ່ກ່າວ ຫຼື ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃນລັກສະນະຂອງພຣະບັນຍັດ ຫຼື ຕາມຫຼັກການ ຫຼື ກົດລະບຽບຂອງບັນຍັດ. ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ອີງຕາມພຣະບັນຍັດແມ່ນຖືກຢຸດດຳເນີນການຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ສືບຕໍ່ອີກ, ເພາະພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ເຮັດສິ່ງໃໝ່. ແຜນການຂອງພຣະອົງມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກຄັ້ງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງນຳພາມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ຍຸກຕໍ່ໄປ.

ບໍ່ວ່າສິ່ງນີ້ຈະເປັນຂ່າວປະເສີດ ຫຼື ເປັນລາງຮ້າຍຕໍ່ມະນຸດ ແມ່ນຂຶ້ນກັບແກ່ນແທ້ຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສຳລັບບາງຄົນແລ້ວ ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂ່າວທີ່ໜ້າຍິນດີ ແຕ່ເປັນຂ່າວຮ້າຍ ເພາະວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ, ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຽງແຕ່ຕິດຕາມພຣະບັນຍັດ ແລະ ກົດລະບຽບ, ທີ່ພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນມັກຈະໃຊ້ພາລະກິດເດີມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອປະນາມພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້, ນີ້ແມ່ນຂ່າວຮ້າຍ; ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ເປີດເຜີຍ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈຮັບການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງ, ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂ່າວປະເສີດຫຼາຍ. ຍ້ອນນັບຕັ້ງແຕ່ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ, ນີ້ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດໃນຮູບຮ່າງທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານ; ຄັ້ງນີ້, ພຣະອົງໄດ້ເກີດຈາກມະນຸດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນດັ່ງບຸດມະນຸດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຂົາ. “ຄັ້ງທຳອິດ” ນີ້ໄດ້ທຳລາຍແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ; ມັນຢູ່ເໜືອຈິນຕະນາການທັງໝົດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຜູ້ຕິດຕາມທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ເປັນຮູບປະທຳ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງສິ້ນສຸດວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ລັກສະນະການປະຕິບັດພາລະກິດແບບເກົ່າຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ພຣະອົງບໍ່ຂໍໃຫ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງຖ່າຍທອດຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ, ພຣະອົງບໍ່ລີ້ລັບໃນກ້ອນເມກອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ປາກົດຕົວ ຫຼື ກ່າວຕໍ່ມະນຸດຢ່າງມີອຳນາດຜ່ານສຽງຟ້າຮ້ອງອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ຄືສິ່ງໃດມາກ່ອນ, ຜ່ານທາງວິທີການທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ຍາກທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຍອມຮັບໄດ້, ນັ້ນກໍຄື ການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນບຸດມະນຸດເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃນຍຸກນັ້ນ. ການກະທຳນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດຊາດໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໂຕ; ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອັບອາຍ, ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ອີກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດມາກ່ອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 65)

ມັດທາຍ 12:1 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ໄປທີ່ທົ່ງໝາກສາລີໃນວັນຊະບາໂຕ ແລະ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຫິວເຂົ້າ ແລ້ວພາກັນເລີ່ມຫຼິກຮວງໝາກສາລີກິນ.

ມັດທາຍ 12:6–8 ແຕ່ເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ສະຖານທີ່ນີ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານຫຼາຍ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຮູ້ຄວາມໝາຍທີ່ວ່າເຮົາຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ ແລະ ບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ,

ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກ່າວໂທດຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ຍ້ອນບຸດມະນຸດແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນວັນຊະບາໂຕ.

ກ່ອນອື່ນໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມນີ້: "ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ໄປທີ່ທົ່ງໝາກສາລີໃນວັນຊະບາໂຕ ແລະ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຫິວເຂົ້າ ແລ້ວພາກັນເລີ່ມຫັກຮວງໝາກສາລີກິນ".

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຄັດເລືອກເອົາຂໍ້ຄວາມນີ້? ມັນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ? ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້, ສິ່ງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາຮູ້ກໍຄື ມັນແມ່ນວັນຊະບາໂຕ, ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າອອກໄປນອກ ແລະ ນຳພາສາວົກຂອງພຣະອົງຜ່ານທົ່ງໝາກສາລີ. ສິ່ງທີ່ "ບໍ່ຊື່ສັດ" ຍິ່ງກວ່ານັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາເຖິງກັບ "ເລີ່ມຫັກຮວງໝາກສາລີກິນ". ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າ: ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດອອກໄປນອກຕາມອຳເພີໃຈ ຫຼື ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆໃນວັນຊະບາໂຕ, ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ໃນວັນຊະບາໂຕ. ການກະທຳນີ້ໃນສ່ວນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນເຂົ້າໃຈຍາກສຳລັບຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ມັນເຖິງກັບກໍ່ໃຫ້ເກີດການວິພາກວິຈານ. ແຕ່ສຳລັບຄວາມສັບສົນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວິທີທີ່ພວກເຂົາລົມກັນກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາຈະປະສິ່ງນັ້ນໄວ້ທາງຂ້າງກ່ອນໃນຕອນນີ້ ແລະ ມາສົນທະນາກັນວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກເຮັດສິ່ງນີ້ໃນວັນຊະບາໂຕຈາກບັນດາມື້ທັງໝົດ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງການສື່ສານຫຍັງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດຜ່ານການກະທຳນີ້. ນີ້ຄືຄວາມກ່ຽວພັນລະຫວ່າງຂໍ້ຄວາມນີ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາຕ້ອງການສົນທະນາ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າມາ, ພຣະອົງໃຊ້ການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະອົງເພື່ອບອກແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ແລ້ວ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່ນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກຂອບເຂດຂອງວັນຊະບາໂຕນັ້ນແມ່ນເປັນພຽງສັນຍານໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າເຖິງ ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ; ພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນກຳລັງຈະມາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍໄດ້ປະ "ໂສ້" ຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄວ້ຂ້າງຫຼັງແລ້ວ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການຂອງຍຸກນັ້ນໄປແລ້ວ. ໃນພຣະອົງ, ບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງສິ່ງໃດເລີຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະບັນຍັດ; ພຣະອົງໄດ້ໂຍນມັນຖິ້ມທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ຮັກສາມັນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຊາດຮັກສາມັນອີກຕໍ່ໄປ. ສະນັ້ນ ໃນນີ້ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າຜ່ານທົ່ງໝາກສາລີໃນວັນຊະບາໂຕ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ; ພຣະອົງຢູ່ຂ້າງນອກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ. ການກະທຳນີ້ຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຕົກໃຈແກ່ແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ

ມັນສື່ສານແກ່ພວກເຂົາວ່າພຣະອົງບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ອອກຈາກຂອບເຂດຂອງວັນຊະບາໂຕ ແລະ ປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າມະນຸດຊາດ ແລະ ທ່າມກາງພວກເຂົາໃນລັກສະນະໃໝ່ ດ້ວຍວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃໝ່. ການກະທຳນີ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ນຳພາລະກິດໃໝ່ມາກັບພຣະອົງ, ພາລະກິດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການອອກຈາກພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ແລະ ອອກຈາກວັນຊະບາໂຕ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ຍຶດຕິດກັບອະດີດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ກັງວົນກ່ຽວກັບກົດລະບຽບຕ່າງໆຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກກະທົບໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກຜ່ານມາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນວັນຊະບາໂຕດັ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມື້ອື່ນໆ ແລະ ເມື່ອສາວົກຂອງພຣະອົງຫິວໃນວັນຊະບາໂຕ, ພວກເຂົາກໍສາມາດຫຼິກຮວງໝາກສາລີກິນ. ນີ້ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຫຼາຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດອະນຸຍາດໄດ້ໃນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ ແລະ ພຣະທຳໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການກ່າວ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນບາງສິ່ງທີ່ໃໝ່, ພຣະອົງບໍ່ກ່າວເຖິງພາລະກິດຜ່ານມາຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງຕ້ອງການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່, ເມື່ອພຣະອົງຕ້ອງການນຳມະນຸດຊາດໄປສູ່ຂັ້ນຕອນໃໝ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເຂົ້າສູ່ໄລຍະສູງຂຶ້ນ. ຖ້າຜູ້ຄົນສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າ ຫຼື ກົດລະບຽບເດີມ ຫຼື ສືບຕໍ່ຍຶດໝັ້ນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຈື່ ຫຼື ເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບສິ່ງນັ້ນ. ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ນຳເອົາພາລະກິດໃໝ່ມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ໄລຍະໃໝ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່, ພຣະອົງກໍປາກົດຕໍ່ມະນຸດຊາດດ້ວຍລັກສະນະໃໝ່ທັງສິ້ນ, ຈາກມຸມໃໝ່ທັງສິ້ນ ແລະ ດ້ວຍວິທີໃໝ່ທັງສິ້ນ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດກັບສິ່ງເດີມໆ ຫຼື ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຍຽບມາແລ້ວ; ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຂໍ້ຫ້າມດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການ. ໃນພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງແມ່ນເສລີ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມ, ບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດກໍຄືອິດສະຫຼະພາບ ແລະ ການປົດປ່ອຍ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ຫຼື ຫຸ່ນດິນປັ້ນ ແລະ ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກພະທຽມທີ່ຜູ້ຄົນບູຊາ ແລະ ນະມັດສະການຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງມີຊີວິດ ແລະ ຊີວາ. ສິ່ງທີ່ພຣະທຳ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງນໍາມາສູ່ມະນຸດຊາດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຊີວິດ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ, ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນອິດສະຫຼະພາບ ແລະ ການປົດປ່ອຍ, ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຈໍາກັດໂດຍສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃນພາລະກິດໃດໜຶ່ງຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຫັນ ຫຼື ປະເມີນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍປາສະຈາກຄວາມກັງວົນໃຈ. ພຣະອົງຈະບໍ່ກັງວົນກ່ຽວກັບແນວຄິດ ຫຼື ການຊີ້ນິ້ວຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດ ແລະ ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ການຄັດຄ້ານ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານອັນແຮງກ້າຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາສັບພະສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງສາມາດໃຊ້ເຫດຜົນຂອງມະນຸດ ຫຼື ຈິນຕະນາການ, ຄວາມຮູ້ ຫຼື ສິນທໍາຂອງມະນຸດເພື່ອວັດແທກ ຫຼື ກໍານົດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍ, ຂັດຂວາງ ຫຼື ທໍາລາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ; ມັນຈະບໍ່ຖືກຈໍາກັດໂດຍມະນຸດຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ເຫດການໃດໜຶ່ງ ຫຼື ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, ມັນຈະບໍ່ຖືກຂັດຂວາງໂດຍກອງກໍາລັງໃດໜຶ່ງທີ່ເປັນປໍລະປັກ. ສໍາລັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພຣະອົງຄືກະສັດທີ່ມີໄຊຊະນະຢູ່ສະເໝີ ແລະ ກອງກໍາລັງໃດທີ່ເປັນປໍລະປັກ, ມີຄວາມເຫັນນອກຮີດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຜິດໆຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກຢຽບຢໍ່າພາຍໃຕ້ຕັ່ງຮອງຕີນຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃໝ່ອັນໃດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມັນກໍຈະຖືກພັດທະນາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຂະຫຍາຍໄປໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ແລະ ມັນຈະຖືກປະຕິບັດຢ່າງແນ່ນອນໂດຍບໍ່ຖືກຂັດຂວາງທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງຈົນພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງສໍາເລັດ. ນີ້ແມ່ນລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ສະຕິປັນຍາ, ສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດອອກໄປນອກຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນວັນຊະບາໂຕ ເພາະໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີກົດລະບຽບ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄໍາສັ່ງສອນທີ່ເກີດມາຈາກມະນຸດຊາດ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີແມ່ນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫົນທາງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເປັນອິດສະຫຼະ, ເພື່ອປົດປ່ອຍຜູ້ຄົນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຢູ່. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຄົນທີ່ນະມັດສະການພະທຽມ ຫຼື ພຣະເຈົ້າປອມແມ່ນດໍາລົງຊີວິດໃນແຕ່ລະມື້ໂດຍຖືກຊາຕານຜູກມັດໄວ້, ຖືກຈໍາກັດດ້ວຍກົດລະບຽບ ແລະ ສິ່ງຕ້ອງຫ້າມທຸກປະເພດ; ມື້ນີ້ເກືອດຫ້າມສິ່ງໜຶ່ງ, ມື້ອື່ນກໍເກືອຫ້າມອີກສິ່ງໜຶ່ງ, ບໍ່ມີອິດສະຫຼະພາບໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເລີຍ. ພວກເຂົາເປັນຄືກັບນັກໂທດທີ່ຖືກລ່າມໂສ້, ດໍາລົງຊີວິດໂດຍບໍ່ມີຄວາມສຸກໃຫ້ກ່າວເຖິງເລີຍ.

"ການເກືອດຫ້າມ" ເປັນຕົວແທນຫຍັງ? ມັນເປັນຕົວແທນຂໍ້ຈຳກັດ, ຂໍ້ຜູກມັດ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເມື່ອບຸກຄົນໃດໜຶ່ງນະມັດສະການພະທຽມ, ພວກເຂົາກໍນະມັດສະການພຣະເຈົ້າປອມ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ການເກືອດຫ້າມແມ່ນມາພ້ອມກັບການພົວພັນກັບກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດກິນສິ່ງນີ້ ຫຼື ສິ່ງນັ້ນໄດ້, ມື້ນີ້ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກໄປນອກໄດ້, ມື້ອື່ນ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຕ່ງກິນໄດ້, ມື້ຕໍ່ໄປ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍ້າຍເຮືອນໃໝ່ໄດ້, ຕ້ອງມີມື້ສະເພາະທີ່ຖືກເລືອກສຳລັບງານດອງ ແລະ ງານສົບ ແລະ ແມ່ນແຕ່ສຳລັບການເກີດລູກ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນເອີ້ນວ່າຫຍັງ? ນີ້ແມ່ນເອີ້ນວ່າ ການເກືອດຫ້າມ; ມັນຄືພັນທະນາການຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ມັນຄືໂສ້ຂອງຊາຕານ ແລະ ການທີ່ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຄອບຄຸມຜູ້ຄົນ ແລະ ຈຳກັດຫົວໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ. ການເກືອດຫ້າມເຫຼົ່ານີ້ມີຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຄວນຄິດເຖິງສິ່ງນີ້ກ່ອນ: ເມື່ອມີພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມ. ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການໃນພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 66)

"ແຕ່ເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ສະຖານທີ່ນີ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານຫຼາຍ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຮູ້ຄວາມໝາຍທີ່ວ່າເຮົາຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ ແລະ ບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກ່າວໂທດຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ຍ້ອນບຸດມະນຸດແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນວັນຊະບາໂຕ" (ມັດທາຍ 12:6–8). ຄຳວ່າ "ພຣະວິຫານ" ໝາຍເຖິງຫຍັງໃນນີ້? ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ມັນໝາຍເຖິງອາຄານທີ່ສູງ ແລະ ສະຫງ່າງາມ ແລະ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະວິຫານແມ່ນສະຖານທີ່ປະໂລຫິດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ສະຖານທີ່ນີ້ມີຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານຫຼາຍ", "ຄົນ" ໝາຍເຖິງຜູ້ໃດ? ຊັດເຈນ "ຄົນ" ກໍຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ຍ້ອນມີພຽງພຣະອົງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບອກຫຍັງແດ່ແກ່ຜູ້ຄົນ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບອກຜູ້ຄົນໃຫ້ອອກມາຈາກພຣະວິຫານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກພຣະວິຫານແລ້ວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ, ສະນັ້ນຜູ້ຄົນກໍຄວນສະແຫວງຫາບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຢູ່ນອກພຣະວິຫານ ແລະ ຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວເຊັ່ນນີ້, ມັນກໍມີຫຼັກຖານຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ, ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນພຣະວິຫານເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າເອງ. ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນນະມັດສະການພຣະວິຫານແທນທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເຕືອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ນະມັດສະການພະທຽມ,

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມໃຫ້ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວວ່າ: "ເຮົາຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ ແລະ ບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ". ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດແມ່ນບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການພຣະເຢໂຮວາອີກຕໍ່ໄປ, ພຽງແຕ່ທຳທ່າຖວາຍບູຊາ ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ສິ່ງນີ້ຄືການນະມັດສະການພະທຽມ. ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການພະທຽມເຫຼົ່ານີ້ເຫັນພຣະວິຫານເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ສູງສົ່ງກວ່າພຣະເຈົ້າ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີພຽງແຕ່ພຣະວິຫານ, ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງສູນເສຍພຣະວິຫານ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະສູນເສຍສະຖານທີ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາ. ຫາກປາສະຈາກພຣະວິຫານ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີບ່ອນໃດໃຫ້ນະມັດສະການ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດການຖວາຍບູຊາຂອງພວກເຂົາໄດ້. ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ "ສະຖານທີ່ອາໄສ" ຂອງພວກເຂົາແມ່ນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາທຳທ່ານະມັດສະການພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເພື່ອຈະໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ແລະ ປະຕິບັດວຽກງານຂອງພວກເຂົາເອງ. ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການຖວາຍບູຊາ" ຂອງພວກເຂົາເປັນພຽງການດຳເນີນກິດຈະກຳສ່ວນຕົວທີ່ເປັນຕາອັບອາຍຂອງພວກເຂົາເອງ ພາຍໃຕ້ການທຳທ່າຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໃນພຣະວິຫານ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນເຫັນວ່າພຣະວິຫານຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄຳເຕືອນຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ຍ້ອນພວກເຂົາກຳລັງໃຊ້ພຣະວິຫານເພື່ອບັງໜ້າ ແລະ ການຖວາຍບູຊາເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ ແລະ ຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້ານຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ມາໃຊ້ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຍັງໃຊ້ໄດ້ຢູ່ ແລະ ກົງປະເດັນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນໄດ້ພະເຊີນກັບພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າທີ່ຜູ້ຄົນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ພະເຊີນ, ແກ່ນແທ້ຂອງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາກໍຄືກັນ. ໃນບໍລິບົດຂອງພາລະກິດປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນຍັງຈະເຮັດສິ່ງແບບດຽວກັນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໃນພຣະທຳທີ່ວ່າ: "ພຣະວິຫານຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ". ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຄືອາຊີບຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສູ້ຮົບກັບມັງກອນແດງໃຫຍ່ຄືການເຄື່ອນໄຫວທາງການເມືອງເພື່ອປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດ, ເພື່ອປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ອິດສະຫຼະພາບ; ພວກເຂົາຫັນປ່ຽນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເປັນທັກສະເພື່ອໃຊ້ເຂົ້າໃນອາຊີບຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເປັນພຽງທິດສະດີທາງສາສະໜາຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງຮັກສາເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ອື່ນໆອີກ. ພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຄືກັບຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ: "ພຣະວິຫານຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ" ບໍ?

ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄື ສອງພັນປີທີ່ຜ່ານມາ ຜູ້ຄົນດຳເນີນທຸລະກິດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາໃນພຣະວິຫານທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ຄົນປະຕິບັດທຸລະກິດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາໃນພຣະວິຫານທີ່ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້. ຄົນທີ່ເຊີດຊູກົດລະບຽບຈະເຫັນວ່າກົດລະບຽບຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ຮັກສະຖານະກໍຈະເຫັນວ່າສະຖານະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ຮັກອາຊີບຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຫັນວ່າອາຊີບຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ທຸກການສະແດງອອກຂອງພວກເຂົາພາໃຫ້ເຮົາກ່າວວ່າ: "ຜູ້ຄົນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າວ່າຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດພຽງຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ ທຸກສິ່ງແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ". ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນຄົ້ນພົບໂອກາດຕາມເສັ້ນທາງໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເພື່ອສະແດງພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາເອງອອກມາ ຫຼື ດຳເນີນທຸລະກິດ ຫຼື ອາຊີບຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາກໍຈະຫ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍຶດຕິດກັບອາຊີບອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຝາກຝັງໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກປະຖິ້ມຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງສະພາວະຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຄົນທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດຂອງພວກເຂົາເອງໃນພຣະວິຫານສອງພັນປີກ່ອນ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 67)

ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ: "ບຸດມະນຸດແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນວັນຊະບາໂຕ" ບົ່ງບອກແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມາຈາກທຳມະຊາດທີ່ເປັນວັດຖຸ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າສາມາດສະໜອງແກ່ທຸກຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸຂອງເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸທຸກຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸນີ້ແລ້ວ, ຄວາມພໍໃຈຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດແທນທີ່ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ສິ່ງນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ! ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຄວາມຈິງທັງນັ້ນ. ຄຸນຄ່າຂອງມັນບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ໂດຍວັດຖຸສິ່ງຂອງໃດໜຶ່ງ, ບໍ່ວ່າມັນຈະມີຄຸນຄ່າສໍ່າໃດ ຫຼື ຄຸນຄ່າຂອງມັນບໍ່ສາມາດສະແດງປະລິມານເປັນເງິນໄດ້, ຍ້ອນມັນບໍ່ແມ່ນວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ມັນສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຫົວໃຈຂອງແຕ່ລະຄົນ. ສຳລັບແຕ່ລະຄົນແລ້ວ, ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ເຫຼົ່ານີ້ຄວນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄຸນຄ່າຂອງວັດຖຸສິ່ງຂອງໃດໆທີ່ເຈົ້າອາດເຊີດຊູ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຄຳຢືນຢັນນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮໍ່າໄຮ. ປະເດັນຫຼັກຂອງສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າກໍຄື ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບແຕ່ລະຄົນ ແລະ

ບໍ່ສາມາດແທນທີ່ໄດ້ໂດຍວັດຖຸສິ່ງຂອງໃດໆ. ເຮົາຈະຍົກຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ: ເມື່ອເຈົ້າຫິວເຂົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງການອາຫານ. ອາຫານນີ້ອາດເປັນອາຫານທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ ຫຼື ເປັນທີ່ພໍໃຈ ຫຼື ບໍ່ພໍໃຈ, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າກິນອີ່ມ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຫິວອີກຕໍ່ໄປ, ຄວາມຫິວກໍຈະຫາຍໄປທັນທີ. ເຈົ້າສາມາດນັ່ງຢ່າງງຽບສະຫງົບ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະສະຫງົບສຸກ. ຄວາມຫິວໂຫຍຂອງຜູ້ຄົນສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍອາຫານ, ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະແກ້ໄຂຄວາມວ່າງເປົ່າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ມັນສາມາດແກ້ໄຂດ້ວຍອາຫານໄດ້ບໍ? ຫຼື ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຫຍັງເພື່ອທົດແທນຄວາມຫິວໂຫຍທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້? ໃນລະຫວ່າງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນກັບຄວາມລອດພົ້ນຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກອຶດອັດໃຈຫຼາຍບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຫິວໂຫຍ ແລະ ຄວາມກະຫາຍອັນແຮງກ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຫ້າມເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດທົດແທນຄວາມຫິວໂຫຍໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ, ມີວິທີທີ່ຈະແກ້ໄຂມັນບໍ? ບາງຄົນໄປເລາະຊື້ເຄື່ອງ, ບາງຄົນຊອກຫາໝູ່ຂອງພວກເຂົາເພື່ອຈົ່ມທຸກນຳ, ບາງຄົນມົກໝຸ້ນຢູ່ກັບການນອນ, ບາງຄົນອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ພວກເຂົາເຮັດວຽກໜັກຂຶ້ນ ແລະ ເສຍສະຫຼະຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ສາມາດແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຂົ້າໃຈການປະຕິບັດປະເພດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍ່ມີພະລັງ, ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າທີ່ຈະຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຫຼາຍທີ່ສຸດ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການບໍ່ແມ່ນອາຫານຄົບຊຸດ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ດີສອງສາມຄຳ, ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນຄວາມສະບາຍ ແລະ ຄວາມພໍໃຈຊົ່ວຄາວຂອງເນື້ອໜັງ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າບອກເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ ຢ່າງຊັດເຈນເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດ ແລະ ວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ບອກເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ຮັບພຽງສ່ວນເລັກນ້ອຍຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກພໍໃຈໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຫຼາຍກວ່າອາຫານແຊບໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ກິນບໍ?

ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າພໍໃຈ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ຜ່ານການປຽບທຽບ ແລະ ການວິເຄາະນີ້, ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍໃນຕອນນີ້ວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການທີ່ຈະແບ່ງປັນປະໂຫຍກນີ້: "ບຸດມະນຸດແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນວັນຊະບາໂຕ" ກັບພວກເຈົ້າ? ຄວາມໝາຍຂອງມັນກໍຄື ສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ລວມເຖິງສິ່ງຂອງ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ເຈົ້າເຄີຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າເຊີດຊູທີ່ສຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫງົບໄດ້. ໃນປະສົບການອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຂໍ້ຄວາມນີ້ໃນມື້ນີ້, ສິ່ງນີ້ສຳຄັນຫຼາຍ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ. ຄວາມຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປາສະຈາກໄດ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ຫາກປາສະຈາກມັນ; ເຈົ້າຍັງສາມາດເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼຽວເບິ່ງມັນ ຫຼື ສຳຜັດມັນໄດ້, ຄວາມສຳຄັນຂອງມັນຕໍ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເມີນເສີຍ; ມັນແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດນຳຄວາມສະຫງົບມາສູ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 68)

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບສະພາວະຂອງພວກເຈົ້າເອງບໍ? ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງຄິດກ່ອນວ່າ ຄວາມຈິງອັນໃດກ່ຽວພັນກັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ; ທ່າມກາງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ດ້ານໃດຂອງຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວພັນກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າໄປສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ນີ້ຄືວິທີສະແຫວງແບບຫຼັບຫູຫຼັບຕາ ທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງວ່າສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເບິ່ງດ້ານຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຊອກຫາຄວາມຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ. ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເຈົ້າໃນຄວາມຈິງນັ້ນ;

ໃນລັກສະນະນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈທາງອ້ອມກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຄົ້ນຫາ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນການນຳໃຊ້ທິດສະດີຄືກັບເຄື່ອງຈັກ ຫຼື ການປະຕິບັດຕາມສູດຕຳລາ. ຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ເປັນສູດຕຳລາ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນກົດເກນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຕາຍ, ມັນຄືຊີວິດ, ມັນຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມັນຄືກົດລະບຽບທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໃນຊີວິດ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີໃນຊີວິດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຜ່ານທາງປະສົບການໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ບໍ່ວ່າເຈົ້າມາເຖິງຂັ້ນຕອນໃດໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກສະແດງອອກໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກມັນເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຈິງໂດຍແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນຄວາມຈິງໃນຕົວຂອງມັນເອງ; ຄວາມຈິງເປັນການສະແດງອອກຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ມັນເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນນັ້ນເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ມັນສ້າງການຢືນຢັນຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ; ມັນບອກເຈົ້າໂດຍກົງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ, ຄົນໃດທີ່ພຣະອົງລັງກຽດ ແລະ ຄົນໃດທີ່ພຣະອົງຊື່ນຊົມ. ເບື້ອງຫຼັງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມພໍໃຈ, ຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ນີ້ຄືການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ນອກຈາກການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄືຄວາມຕ້ອງການເພື່ອບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ຜ່ານທາງປະສົບການຕົວຈິງ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເອົາຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນັ້ນໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຈຳກັດໃນທິດສະດີ ແລະ ຄຳເວົ້າ ແລະ ເກີດມີຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ.

ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງສົນທະນາກັນໃນຕອນນີ້ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງເລື່ອງລາວທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ. ຜ່ານທາງເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຜ່ານທາງການວິເຄາະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກ,

ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກທຸກດ້ານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງຍິ່ງຂຶ້ນ, ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ທົ່ວເຖິງຍິ່ງຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ວິທີດຽວທີ່ຈະຮູ້ຈັກທຸກດ້ານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜ່ານເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ບໍ່, ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນ! ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້ດີຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຮູ້ຈັກມັນໄດ້ຢ່າງສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຄິດວ່າມັນງ່າຍກວ່າທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຜ່ານຕົວຢ່າງ ຫຼື ເລື່ອງລາວບາງຢ່າງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີທີ່ຜູ້ຄົນຄຸ້ນເຄີຍ. ຖ້າເຮົາເອົາພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກໃນປັດຈຸບັນມາເທື່ອລະຂໍ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນຕາເບື່ອເກີນໄປ ແລະ ເປັນຕາໜ່າຍເກີນໄປ ແລະ ບາງຄົນຈະຍິ່ງຮູ້ສຶກວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເບິ່ງຄືເປັນສູດຕຳລາ. ແຕ່ຖ້າເຮົາເອົາເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ພົບວ່າມັນເປັນຕາເບື່ອ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າວ່າ ໃນເວລາອະທິບາຍຕົວຢ່າງເຫຼົ່ານີ້, ລາຍລະອຽດຂອງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ, ອາລົມ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນດ້ວຍພາສາມະນຸດ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງທຸກສິ່ງນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈ, ໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນບໍ່ແມ່ນສູດຕຳລາ. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເລົ່າລື ຫຼື ບາງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ສຶກ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້. ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສູງສຸດ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຍຸກນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍ. ພວກເຂົາສາມາດຖອດຖອນຈາກເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີເພື່ອຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງຂຶ້ນກ່ຽວກັບພາລະກິດຜ່ານມາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາສາມາດເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຜ່ານພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດ; ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດຜ່ານອຸປະນິໄສເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງການສະແດງອອກທີ່ເປັນຮູບປະທຳຂອງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ຢ່າງລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາເຊື່ອວ່າ ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງນີ້ໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 69)

ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເຈົ້າສາມາດເຫັນອີກດ້ານທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ. ດ້ານນີ້ແມ່ນຖືກສະແດງອອກຜ່ານທາງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈມັນໄດ້ ຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ໃນບຸດມະນຸດ, ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສະແດງອອກຜ່ານທາງເນື້ອໜັງ. ການສະແດງອອກສອງປະເພດນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີແນວຄິດທີ່ແຕກຕ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນລະຫວ່າງການເນລະມິດສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ການສິ້ນສຸດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ນັ້ນກໍຄື ກ່ອນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ລັກສະນະດຽວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ, ສາມາດໄດ້ຍິນ ແລະ ຜະເຊີນກໍຄືຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ກ່າວໃນຂອບເຂດທີ່ຈັບຕ້ອງບໍ່ໄດ້ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກຈາກຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ ພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງຫຼາຍໃນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ຈົນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງໄດ້. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະເຈົ້າມັກມອບໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນກໍຄືພຣະອົງວິບເຂົ້າ ແລະ ວິບອອກຈາກຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບຮູ້ພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ຄົນເຖິງກັບຮູ້ສຶກວ່າແຕ່ລະຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງແມ່ນລຶກລັບ ແລະ ວິລັບຫຼາຍຈົນບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄປເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້, ແຮງໄກທີ່ຈະແມ່ນແຕ່ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ສຳລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ, ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຫ່າງໄກຫຼາຍ, ຫ່າງໄກຫຼາຍຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງນັ້ນໄດ້, ບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້. ພຣະອົງເບິ່ງຄືຢູ່ສູງໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ເບິ່ງຄືບໍ່ມີຢູ່ເລີຍ. ສະນັ້ນສຳລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ, ການເຂົ້າໃຈເຖິງຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ແນວຄິດໃດກໍຕາມຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ເຖິງກັບຢູ່ເໜືອເອື້ອມມືຂອງພວກເຂົາ.

ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງທີ່ເປັນຮູບປະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພຣະອົງຍັງກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະ ສະແດງອຸປະນິໄສບາງຢ່າງໂດຍສະເພາະເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ການສະແດງອອກເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນມາຈາກໂລກທີ່ຈັບຕ້ອງບໍ່ໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ,

ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກໍຍັງກ່ຽວກັບດ້ານຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບເອົາແນວຄິດທີ່ເປັນຮູບປະທຳຈາກການສະແດງອອກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍັງຄ້າງຄາຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງ "ຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານທີ່ເຂົ້າໃກ້ໄດ້ຍາກ, ທີ່ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດ". ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວັດຖຸສິ່ງຂອງສະເພາະໃດໜຶ່ງ ຫຼື ພາບລັກສະນະໃດໜຶ່ງທີ່ເປັນຂອງໂລກທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້ເພື່ອປາກົດຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງບໍ່ສາມາດນິຍາມພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພາສາມະນຸດ. ໃນຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາຕ້ອງການໃຊ້ພາສາຂອງພວກເຂົາເອງເພື່ອສ້າງມາດຕະຖານສຳລັບພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນມະນຸດ ເຊັ່ນ: ພຣະອົງສູງສໍ່າໃດ, ພຣະອົງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ, ພຣະອົງມີລັກສະນະແນວໃດ, ພຣະອົງມັກຫຍັງກັນແທ້ ແລະ ບຸກຄະລິກຂອງພຣະອົງເປັນແນວໃດ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ, ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນກຳລັງຄິດເຊັ່ນນີ້. ພຣະອົງຊັດເຈນຫຼາຍໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ແນ່ນອນ ພຣະອົງຍັງຮູ້ວ່າພຣະອົງຄວນເຮັດຫຍັງ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນວິທີທີ່ແຕກຕ່າງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ວິທີໃໝ່ນີ້ມີທັງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າມີການສະແດງອອກແບບມະນຸດຫຼາຍຢ່າງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ພຣະອົງສາມາດເຕັ້ນລໍາ, ພຣະອົງສາມາດເຂົ້າຮ່ວມງານດອງ, ພຣະອົງສາມາດລົມກັບຜູ້ຄົນ, ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ແລະ ສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆກັບພວກເຂົາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງສຳເລັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ແນ່ນອນ ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກ ແລະ ການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນໄລຍະນີ້, ເມື່ອຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະອົງເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນຄວາມຄິດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາສາມາດທີ່ຈະພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຜ່ານທຸກການເຄື່ອນໄຫວ, ຜ່ານທາງພຣະທຳ ແລະ ຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງບຸດມະນຸດ. ບຸດມະນຸດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ່າຍທອດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ.

ຜ່ານການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສໍາຜັດໄດ້ ຜູ້ເຊິ່ງອາໄສຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງໃນຮູບຮ່າງທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້, ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ. ສະນັ້ນ ບຸດມະນຸດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຶ່ງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເປັນຮູບປະທໍາ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ເຊັ່ນ: ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ສະຖານະ, ລັກສະນະ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ.

ເຖິງແມ່ນລັກສະນະພາຍນອກຂອງບຸດມະນຸດມີຂໍ້ຈໍາກັດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ມີພຽງຄວາມແຕກຕ່າງບາງຢ່າງໃນລັກສະນະຂອງການສະແດງອອກເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປະຕິເສດວ່າ ບຸດມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ທັງໃນລັກສະນະຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານທາງເນື້ອໜັງ, ກ່າວຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດຊາດດ້ວຍຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງບຸດມະນຸດ ແລະ ສິ່ງນີ້ໄດ້ໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ຄົນໄດ້ພະເຊີນ ແລະ ພົບກັບພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ.

ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄວາມຖ່ອມຕົນ ພ້ອມທັງຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ນິຍາມເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິຖືກເຮັດສໍາເລັດໂດຍພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທັດສະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວນັ້ນແຕກຕ່າງຈາກຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ຜູ້ທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດໄດ້! ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປາກົດໃນຮູບຮ່າງຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະອົງຈະກ່າວຈາກທັດສະນະໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງຈະພະເຊີນກັບມະນຸດໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ສິ່ງໃດ ນອກຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ມະນຸດຊາດຄົນໃດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 70)

ຄໍາອຸປະມາຂອງແກະທີ່ເສຍ

ມັດທາຍ 18:12–14 ເຈົ້າຄິດແນວໃດ? ຖ້າຊາຍຄົນໜຶ່ງມີແກະໜຶ່ງຮ້ອຍໂຕ ແລະ ໜຶ່ງໃນຈໍານວນນັ້ນຫຼົງຫາຍໄປ ລາວຈະປະແກະເກົ້າສິບເກົ້າໂຕ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາ ເພື່ອຊອກຫາແກະໂຕທີ່ຫຼົງຫາຍໄປນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ແລະ ຖ້າລາວຄົ້ນພົບແກະໂຕນັ້ນ ເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ລາວຈະຊື່ນຊົມຍິນດີຫຼາຍກວ່າມີແກະເກົ້າສິບເກົ້າໂຕທີ່ບໍ່ໄດ້ຫຼົງຫາຍນັ້ນອີກ. ສະນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຕ້ອງການໃຫ້ໜຶ່ງໃນແກະນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ສູນຫາຍໄປ.

ຂໍ້ຄວາມນີ້ຄືຄໍາອຸປະມາ, ມັນໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກຫຍັງແກ່ຜູ້ຄົນ? ວິທີການສະແດງອອກ ນັ້ນກໍຄື ຄໍາອຸປະມາ ທີ່ໃຊ້ໃນນີ້ແມ່ນການໃຊ້ສໍານວນໃນພາສາມະນຸດ ແລະ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ມັນກໍຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຜູ້ຄົນກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະທໍາດັ່ງກ່າວບໍ່ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ, ແຕ່ເມື່ອບຸດມະນຸດກ່າວພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ມັນຮູ້ສຶກວ່າປອບໃຈ, ອົບອຸ່ນ ແລະ ໃກ້ຊິດກັບຜູ້ຄົນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ເມື່ອພຣະອົງປາກົດໃນຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງໃຊ້ຄໍາອຸປະມາທີ່ເໝາະສົມຫຼາຍ ເຊິ່ງມາຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອກ່າວສຽງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ສຽງນີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການປະຕິບັດໃນຍຸກນັ້ນ. ມັນຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເມື່ອເບິ່ງຈາກທັດສະນະທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງປຽບທຽບແຕ່ລະຄົນກັບແກະ. ຖ້າແກະເສຍ, ພຣະອົງຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ເພື່ອຊອກຫາມັນ. ສິ່ງນີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄໍາອຸປະມານີ້ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດນັ້ນ. ນີ້ແມ່ນປະໂຫຍດຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ: ພຣະອົງສາມາດໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ໃຊ້ພາສາມະນຸດເພື່ອກ່າວຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ສະແດງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງອະທິບາຍ ຫຼື "ແປ" ພາສາທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ສັກສິດຂອງພຣະອົງທີ່ຜູ້ຄົນພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ແກ່ມະນຸດໃນພາສາມະນຸດ, ໃນວິທີຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ. ພຣະອົງຍັງມີບົດສົນທະນາກັບຜູ້ຄົນຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ໃຊ້ພາສາມະນຸດ ແລະ ສື່ສານກັບຜູ້ຄົນດ້ວຍວິທີທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ. ພຣະອົງເຖິງກັບສາມາດກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍໃຊ້ພາສາ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ມີການເກືອດຫ້າມໃດໃນພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຕາມທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ, ບໍ່ມີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດໃຊ້ຄວາມຮູ້, ພາສາ ຫຼື ວິທີການເວົ້າຂອງມະນຸດເພື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເອງຕ້ອງການເວົ້າ, ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການປະຕິບັດ ຫຼື ເພື່ອສະແດງອອກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ. ແຕ່ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ຜິດ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄຳອຸປະມາປະເພດນີ້ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນເຖິງທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນ. ຄຳອຸປະມານີ້ປຸກຜູ້ຄົນທີ່ກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດເປັນເວລາດົນນານໃຫ້ຕື່ນຈາກຄວາມຝັນ ແລະ ມັນຍັງດົນບັນດານໃຈຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ. ການອ່ານຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳອຸປະມານີ້, ຜູ້ຄົນຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ອຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງນໍ້າໜັກ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງມະນຸດຊາດໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງປະໂຫຍກສຸດທ້າຍໃນຂໍ້ຄວາມນີ້: "ສະນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຕ້ອງການໃຫ້ໜຶ່ງໃນແກະນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ສູນຫາຍໄປ". ນີ້ແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າເອງບໍ ຫຼື ພຣະທຳຂອງພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ? ໃນທາງຜິວເຜີນແລ້ວ, ມັນຄືກັບວ່ານີ້ແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ກຳລັງກ່າວ, ແຕ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ເຊິ່ງນັ້ນຄືສາເຫດທີ່ພຣະອົງເວົ້າວ່າ: "ສະນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຕ້ອງການໃຫ້ໜຶ່ງໃນແກະນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ສູນຫາຍໄປ". ຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອວ່າບຸກຄົນນີ້ທີ່ພວກເຂົາເຫັນຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາພວກເຂົາພຽງແຕ່ຖືກສົ່ງມາໂດຍພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນໄດ້. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງເພີ່ມປະໂຫຍກນີ້ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຄຳອຸປະມານີ້ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ເຖິງແມ່ນວ່າປະໂຫຍກນີ້ເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ, ແຕ່ມັນເປັນຄຳເວົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມຮັກ ແລະ ມັນເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຖ່ອມຕົນ ແລະ ຄວາມລີ້ລັບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ບໍ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນໂລກແຫ່ງວິນຍານ ຫຼື ບໍ່, ພຣະອົງກໍຮູ້ຈັກຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ດີທີ່ສຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການໄດ້ດີທີ່ສຸດ,

ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນກັງວົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສັບສົນ ແລະ ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງກ່າວປະໂຫຍກນີ້ເພີ່ມ.

ປະໂຫຍກນີ້ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນບັນຫາທີ່ລີ້ລັບໃນມະນຸດຊາດ: ຜູ້ຄົນສົງໄສໃນສິ່ງທີ່ບຸດມະນຸດກ່າວ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວ ພຣະອົງຕ້ອງກ່າວເພີ່ມວ່າ: "ສະນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຕ້ອງການໃຫ້ໜຶ່ງໃນແກະນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ສູນຫາຍໄປ" ແລະ ມີພຽງຫຼັກຖານນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເກີດໝາກຜົນໄດ້, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ປັບປຸງຄວາມເຊື່ອຖືໄດ້ຂອງພຣະທຳ. ສິ່ງນີ້ສະແດງວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນບຸດມະນຸດທຳມະດາ, ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດກໍມີຄວາມສຳພັນທີ່ອຶດອັດຫຼາຍ ແລະ ສະຖານະການຂອງບຸດມະນຸດກໍເປັນຕາອັບອາຍຫຼາຍ. ມັນຍັງສະແດງວ່າ ສະຖານະຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດໃນເວລານັ້ນເລັກນ້ອຍສໍ່າໃດ. ເມື່ອພຣະອົງກ່າວສິ່ງນີ້, ໂດຍຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນແມ່ນເພື່ອບອກຜູ້ຄົນວ່າ: ພວກເຈົ້າສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາເອງ, ແຕ່ພວກມັນຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ສຳລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຍາະເຍີ້ຍບໍ?

ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງມີຂໍ້ໄດ້ປຽບຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງບໍ່ມີໃນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງທົນຕໍ່ຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ການປະຕິເສດຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງຄວາມດ້ານຊາ ແລະ ຄວາມເປັນຕາເບື່ອໜ່າຍຂອງພວກເຂົາ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຂະບວນການພາລະກິດຂອງບຸດມະນຸດແມ່ນຂະບວນການທີ່ຜະເຊີນກັບການປະຕິເສດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຜະເຊີນກັບການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກເຂົາກັບພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນເປັນຂະບວນການປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເອົາຊະນະຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຊາດຜ່ານທາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ນັ້ນກໍຄື ຜ່ານແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ.

ມັນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກຳລັງເຮັດສົງຄາມບົກກັບຊາຕານ; ມັນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນດີ້ນຮົນຕໍ່ສູ້ກັບຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ໃນການດີ້ນຮົນນີ້ ບຸດມະນຸດໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ, ດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ, ໄດ້ຮັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະທີ່ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ ແລະ "ກັບຄືນ" ສູ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 71)

ໃຫ້ອະໄພເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງ

ມັດທາຍ 18:21–22 ແລ້ວເປໂຕກໍມາຫາພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຄວນໃຫ້ອະໄພນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ເຮັດບາບຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຫຼາຍສໍ່າໃດ? ຈົນຮອດເຈັດຄັ້ງບໍ? ພຣະເຢຊູເວົ້າກັບລາວວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ຈົນຮອດເຈັດຄັ້ງ, ແຕ່ຈົນຮອດເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງ.

ຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ມັດທາຍ 22:37–39 ພຣະເຢຊູກ່າວກັບລາວວ່າ ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍທັງໝົດຂອງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍທັງໝົດຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍທັງໝົດຂອງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຄືພຣະບັນຍັດຂໍ້ທຳອິດ ແລະ ຂໍ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ແລະ ຂໍ້ທີສອງກໍມີຄືກັນ ນັ້ນຄື ເຈົ້າຄວນຮັກເພື່ອນບ້ານຄືກັບຕົວເຈົ້າເອງ.

ໃນບັນດາສອງຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້, ຂໍ້ໜຶ່ງເວົ້າເຖິງການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ອີກຂໍ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຮັກ. ສອງຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ເນັ້ນເຖິງຈຸດເດັ່ນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງການປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງໄດ້ນຳຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາພ້ອມກັບພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ຂອງພາລະກິດໂດຍສະເພາະ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການສະແດງອອກໃນຍຸກນີ້. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ທຸກສິ່ງທີ່ບຸດມະນຸດໄດ້ເຮັດແມ່ນກ່ຽວພັນກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການປະຕິບັດໃນຍຸກນີ້. ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດເກີນ ແລະ ເຮັດໜ້ອຍກວ່າ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ທຸກປະເພດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກນີ້. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສະແດງມັນອອກໃນທາງຂອງມະນຸດ ດ້ວຍພາສາມະນຸດ ຫຼື ຜ່ານພາສາອັນສັກສິດ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃນວິທີໃດ ຫຼື ຈາກທັດສະນະໃດກໍຕາມ, ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນ. ພຣະອົງອາດໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີ ແລະ ທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພາສາມະນຸດເປັນເວລາສ່ວນໃຫຍ່ ເພື່ອກ່າວສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການສື່ສານກັບມະນຸດຊາດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຈາກທັດສະນະຂອງຜູ້ຊີ້ນໍາທໍາມະດາທີ່ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນ, ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາດ້ວຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງ. ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ທີ່ມາກ່ອນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງຍິ່ງສະໜິດສະໜົມ ແລະ ເຫັນອົກເຫັນໃຈມະນຸດຊາດຫຼາຍຂຶ້ນ ພ້ອມທັງສາມາດບັນລຸຜົນຕົວຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ທັງໃນຮູບຮ່າງ ແລະ ລັກສະນະ. ການປຽບທຽບກ່ຽວກັບການໃຫ້ອະໄພຜູ້ຄົນເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງໄດ້ຊີ້ແຈງຂໍ້ນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ເປົ້າໝາຍຂອງການປຽບທຽບນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າເຊັ່ນນີ້. ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງກໍຄືຜູ້ຄົນຄວນໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນ, ບໍ່ແມ່ນຄັ້ງດຽວ ຫຼື ສອງຄັ້ງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເຈັດສິບຄັ້ງ ແຕ່ເປັນເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງ. ແມ່ນຫຍັງຄືແນວຄິດພາຍໃນຄວາມຄິດທີ່ວ່າ: “ເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງ”? ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໃຫ້ອະໄພຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາເອງ, ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ ແລະ “ວິທີ” ທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ. ເຖິງແມ່ນນີ້ເປັນພຽງການປຽບທຽບ, ແຕ່ ມັນກໍໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງຈຸດສໍາຄັນ. ມັນຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະອົງໝາຍເຖິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄົ້ນພົບວິທີການທີ່ເໝາະສົມໃນການປະຕິບັດ ແລະ ຫຼັກການ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງການປະຕິບັດ. ການປຽບທຽບນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ມອບແນວຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຄວນຮຽນຮູ້ການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ໃຫ້ອະໄພເປັນຈໍານວນເທົ່າໃດກໍໄດ້ໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແຕ່ຕ້ອງມີທັດສະນະທີ່ອົດກັ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄົນອື່ນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເວົ້າສິ່ງນີ້, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງຄິດເຖິງຈໍານວນ “ເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງ” ແທ້ບໍ? ບໍ່, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄິດ. ແລ້ວມີຈໍານວນຈັກຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ອະໄພມະນຸດ? ມີຫຼາຍຄົນທີ່ສົນໃຈຫຼາຍໃນ “ຈໍານວນຈັກຄັ້ງ” ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນທີ່ນີ້, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການເຂົ້າໃຈຈຸດກໍາເນີດ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຈໍານວນນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ພວກເຂົາຕ້ອງການເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງຕົວເລກນີ້ຈຶ່ງມາຈາກປາກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ມີຄວາມໝາຍແອບແຝງທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າສໍາລັບຕົວເລກນີ້. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ນີ້ເປັນພຽງສໍານວນຄໍາເວົ້າຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້. ຄວາມໃນ ຫຼື ຄວາມໝາຍໃດກໍຕາມແມ່ນຕ້ອງປະກອບດ້ວຍເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັດວາງສໍາລັບມະນຸດຊາດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຼາຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າ, ເພາະພຣະທໍາຂອງພຣະອົງແມ່ນອອກຈາກຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ທັດສະນະ ແລະ ບໍລິບົດຂອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້;

ມັນຖືກກ່າວອອກຈາກໂລກແຫ່ງວິນຍານທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນ. ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຜ່ານໂລກແຫ່ງວິນຍານໄປໄດ້. ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກໍກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ອອກມາຈາກ ແລະ ຢູ່ເໜືອຂອບເຂດຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານ. ພຣະອົງສາມາດສະແດງອຸປະນິໄສ, ຄວາມປະສົງ ແລະ ທ່າທີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຜ່ານສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາເຫັນ ແລະ ໄດ້ພົບພໍ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຊ້ວິທີການທີ່ມະນຸດສາມາດຍອມຮັບໄດ້, ໃນພາສາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາສາມາດຢັ່ງເຖິງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຢັ່ງເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ຕ້ອງການຂອງພຣະອົງເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນລະດັບທີ່ພວກເຂົາສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້. ນີ້ແມ່ນວິທີການ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວິທີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຖືກບັນລຸໂດຍວິທີການຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຜ່ານທາງຄວາມເປັນມະນຸດ, ມັນກໍໄດ້ບັນລຸຜົນຢ່າງແທ້ຈິງເຊິ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນຍິ່ງເປັນຮູບປະທຳ, ແທ້ຈິງ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ວິທີການແມ່ນສາມາດປັບປ່ຽນໄດ້ດີກວ່າ ແລະ ໃນຮູບຮ່າງທີ່ຢູ່ເໜືອພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາລົມກັນກ່ຽວກັບການຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ການຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າຄືກັບຮັກຕົນເອງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງບໍ? ບໍ່, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງຈັດເຈນ! ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ບຸດມະນຸດກ່າວອອກໃນຄວາມເປັນມະນຸດ; ມີພຽງມະນຸດທີ່ຈະເວົ້າໃນສິ່ງ ເຊັ່ນ: “ຮັກເພື່ອນບ້ານຄືກັບຮັກຕົວເຈົ້າເອງ. ຮັກຄົນອື່ນຄືກັບເຈົ້າຮັກຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ”. ວິທີການເວົ້າແບບນີ້ແມ່ນມາຈາກມະນຸດໂດຍສະເພາະ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເວົ້າໃນລັກສະນະນີ້ຈັກເທື່ອ. ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີພາສາປະເພດນີ້ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຫຼັກການປະເພດນີ້ “ຮັກເພື່ອນບ້ານຄືກັບຮັກຕົວເຈົ້າເອງ” ເພື່ອຄວບຄຸມຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດຊາດ, ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດຄືການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຂອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ມີເມື່ອໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າເວົ້າສິ່ງໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ: “ເຮົາຮັກມະນຸດຊາດສ່ຳທີ່ເຮົາຮັກຕົນເອງ”? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍ

ຍ້ອນຄວາມຮັກແມ່ນຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນແມ່ນການສະແດງອອກ ແລະ ການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕັ້ງໃຈເຮັດສິ່ງນີ້ໃນລັກສະນະໃດໜຶ່ງ ຫຼື ຕັ້ງໃຈປະຕິບັດຕາມວິທີການໃດໜຶ່ງ ຫຼື ຕາມຫຼັກສິນທຳເພື່ອບັນລຸການຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງພຣະອົງຄືກັບຮັກພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ປະເພດນີ້ແລ້ວ. ເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດ, ວິທີການຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງແມ່ນຖືກສະແດງອອກດ້ວຍວິທີຂອງມະນຸດ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມາຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄືແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບຸດມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໄດ້ສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ແກ່ນແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຈົນເຖິງລະດັບທີ່ສູງທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ບໍ່ພຽງແຕ່ວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງຂັດຂວາງ ຫຼື ອຸປະສັກຕໍ່ການສື່ສານ ແລະ ການຕິດຕໍ່ພົວພັນຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແຕ່ໂດຍຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນເປັນຊ່ອງທາງດຽວ ແລະ ເປັນຂົວອັນດຽວເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດໄດ້ເຊື່ອມຕໍ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ. ບັດນີ້ ໃນຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍຢ່າງລະຫວ່າງທຳມະຊາດ ແລະ ວິທີການແຫ່ງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດບໍ່? ຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດນີ້ຍັງໄດ້ໃຊ້ພາສາມະນຸດຫຼາຍຢ່າງເພື່ອກ່າວເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາສາ ແລະ ວິທີການຫຼາຍຢ່າງຈາກຊີວິດປະຈຳວັນຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດເພື່ອກ່າວເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກ່າວຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ ຫຼື ທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາສາ ແລະ ວິທີການກ່າວຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີດຂຶ້ນຜ່ານທາງພາສາ ແລະ ວິທີການຂອງມະນຸດ. ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ

ນີ້ແມ່ນໂອກາດດີທີ່ສຸດທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະຮູ້ຈັກທຸກດ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງເຕີບໃຫຍ່, ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າໃຈ, ຮຽນຮູ້ ແລະ ຢັ່ງເຖິງຄວາມຮູ້, ສາມັນສຳນຶກ, ພາສາ ແລະ ວິທີການກ່າວບາງຢ່າງຂອງມະນຸດຊາດຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງມາຈາກມະນຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເນລະມິດສ້າງ. ພວກມັນກາຍມາເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເພື່ອສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກ່ຽວພັນກັບຫຼາຍຂຶ້ນ, ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ ແລະ ໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າເຖິງໄດ້ຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບຜູ້ຄົນເພື່ອບັນລຸຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ມັນຍິ່ງຈະບໍ່ມີເຫດຜົນລັບພຣະເຈົ້າບໍ ທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງໃນລັກສະນະນີ້? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ເມື່ອເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການປະຕິບັດ, ນັ້ນກໍຄືເວລາທີ່ພຣະອົງຈະສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ນັ້ນຍັງເປັນເວລາທີ່ພຣະອົງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການໃນຖານະບຸດມະນຸດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ມີ "ໄລຍະຫ່າງແຫ່ງຍຸກສະໄໝ" ລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ, ອີກບໍ່ດົນ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຊົາພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການສື່ສານຜ່ານຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງກໍຈະສະແດງພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດນັ້ນດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ມັນຍັງໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ, ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງແມ່ນໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາເຂດໃໝ່ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງກຳລັງຈະໄດ້ພົບພໍ້ກັບຍຸກໃໝ່.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 72)

ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີກໍຈະຮູ້ວ່າມີ ຫຼາຍເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳເນີດ. ເຫດການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດກໍຄືພຣະອົງຖືກຕາມລ່າໂດຍກະສັດຂອງພວກມານຮ້າຍ ເຊິ່ງເປັນເຫດການທີ່ຮຸນແຮງຫຼາຍ ຈົນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໃນເມືອງທີ່ມີອາຍຸສອງປີ ແລະ

ອ່ອນກວ່ານັ້ນຖືກຂ້າຖິ້ມໝົດ. ມັນຈັດເຈນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສ່ຽງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໂດຍການມາເປັນເນື້ອໜັງທ່າມກາງມະນຸດ; ລາຄາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງຈ່າຍເພື່ອສຳເລັດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນກໍຈັດເຈນເຊັ່ນກັນ. ຄວາມຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າມີສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຊາດໃນເນື້ອໜັງກໍຈັດເຈນເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງໄດ້ຮູ້ສຶກແນວໃດ? ຜູ້ຄົນຄວນສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ, ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ຍ້ອນເປັນເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງການລໍຖ້າ ແລະ ການກະກຽມ, ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງກໍສາມາດສວມໃສ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງໃນຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ ຜູ້ທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງກໍສາມາດກ່າວເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ຢ່າງຈິງໃຈກັບຜູ້ຄົນຜ່ານຕົວຕົນຂອງມະນຸດ. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າກໍສາມາດມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າມະນຸດຊາດຜ່ານວິທີທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ພາສາຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ, ສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ພາສາມະນຸດ; ພຣະອົງສາມາດກິນຢູ່ໂຕະດຽວກັນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພື້ນທີ່ດຽວກັນກັບພວກເຂົາ. ພຣະອົງຍັງສາມາດເຫັນມະນຸດ, ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ເຫັນທຸກສິ່ງດ້ວຍວິທີດຽວກັນທີ່ມະນຸດເຫັນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເຫັນຜ່ານສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ຄືການໄດ້ຮັບໄຊຊະນະຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະອົງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜ່ານເນື້ອໜັງແລ້ວ. ມັນຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ນີ້ຄືຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລ້ວແນ່ນອນ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກທີ່ສຸດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ, ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ເຫດການທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນຜ່ານມາແມ່ນເປັນຈິງ ແລະ ເປັນທຳມະຊາດຫຼາຍ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກກໍເປັນຈິງເຊັ່ນກັນ. ສຳລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ, ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຂັ້ນຕອນໃໝ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດ ແລະ ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກພໍໃຈ, ນັ້ນກໍຄືເມື່ອມະນຸດຊາດສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຫຼາຍຂຶ້ນ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ນີ້ຍັງເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ, ເປັນການ

ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໝັ້ນຄົງໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງຍັບເຂົ້າໃກ້ຄວາມສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ.
ສຳລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ, ການມາເຖິງຂອງໂອກາດດັ່ງກ່າວແມ່ນໂຊກດີ ແລະ ດີຫຼາຍ; ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ລໍຖ້າຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຄືຂ່າວປະເສີດ ແລະ ໜ້າປິຕິຍິນດີຫຼາຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃໝ່ຂອງພາລະກິດ, ພຣະອົງກໍມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ນີ້ໄດ້ລິເລີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຖືກແນະນຳໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ,
ມັນກໍເປັນເວລາທີ່ຜົນຮັບຂອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກກຳນົດ ແລະ ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນໝາກຜົນສຸດທ້າຍແລ້ວ.
ນີ້ຍັງເປັນເວລາທີ່ຜົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກພໍໃຈ ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງມີຄວາມສຸກທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈອີກຄັ້ງ ເພາະໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ເຫັນ ແລະ ກຳນົດຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຊອກຫາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາຄົນກຸ່ມນີ້ແລ້ວ ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ແລະ ນຳຄວາມພໍໃຈມາໃຫ້ພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປະວາງຄວາມກັງວົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ເມື່ອເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ ໂດຍບໍ່ມີການຂັດຂວາງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຮູ້ສຶກວ່າ ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກສຳເລັດ, ແລ້ວສຳລັບພຣະອົງ ຈຸດຈົບແມ່ນໃກ້ຈະມາຮອດແລ້ວ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງພໍໃຈ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍມີຄວາມສຸກ. ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກແນວໃດ? ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ບໍ່ວ່າຄຳຕອບແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າອາດຮ້ອງໄຫ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າສາມາດຮ້ອງໄຫ້ໄດ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າສາມາດຕົບມືຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າເຕັ້ນລຳໄດ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າຮ້ອງເພງໄດ້ບໍ່? ຖ້າໄດ້, ພຣະອົງຈະຮ້ອງເພງຫຍັງ? ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າສາມາດຮ້ອງເພງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ຊາບຊຶ້ງ, ເພງທີ່ສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດຮ້ອງເພງເພື່ອມະນຸດຊາດ, ເພື່ອພຣະອົງເອງ ແລະ ເພື່ອສິ່ງທັງປວງ. ຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງອອກໄດ້ໃນທຸກວິທີທາງ, ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເລື່ອງປົກກະຕິ ເພາະພຣະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງແມ່ນສາມາດສະແດງອອກໄດ້ໃນຫຼາກຫຼາຍວິທີທາງ.
ນີ້ຄືສິດທິຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເປັນທຳມະດາ ແລະ ເໝາະສົມໄປຫຼາຍກວ່ານີ້ອີກ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນຄິດແນວອື່ນກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນພະຍາຍາມໃຊ້ "ຄາຖາຫັດຫົວ"[ກ] ໃສ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍບອກພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຄວນເຮັດສິ່ງນີ້ ຫຼື ສິ່ງນັ້ນ,

ພຣະອົງບໍ່ຄວນປະພຶດແບບນີ້ ຫຼື ແບບນັ້ນ ເພາະວ່າ ດ້ວຍວິທີນີ້ ມັນໄດ້ຈຳກັດຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງອາດມີ. ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຄວາມສຸກໄດ້, ບໍ່ສາມາດຫຼັ່ງນໍ້າຕາໄດ້, ບໍ່ສາມາດຮ້ອງໄຫ້ໄດ້, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆໄດ້.
ຜ່ານສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ໂອ້ລົມກັນໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາສອງຄັ້ງນີ້, ເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້ອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຈະຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີອິດສະຫຼະ ແລະ ເສລີພາບ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍ. ໃນອະນາຄົດ ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງໂສກເສົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງມີຄວາມສຸກ, ແລ້ວຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນເຖິງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂສກເສົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ເພາະພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ ເພາະພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກ, ພຣະອົງກໍຈະໄດ້ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຈະບໍ່ມີສິ່ງກີດຂວາງລະຫວ່າງເຈົ້າເອງ ແລະ ພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າຈະບໍ່ພະຍາຍາມຈຳກັດພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິນຕະນາການ, ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະມີຊີວິດ ແລະ ມີຊີວາໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜາແບບນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າໝັ້ນໃຈບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້?

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. “ບ້ວງຄາຖາເຫຼັກ” ແມ່ນຄາຖາໃຊ້ໂດຍພະສົງຊື່ວ່າ ຕັງຊານຊາງ ໃນນະວະນິຍາຍຈີນ “ການເດີນທາງສູ່ທິດຕາເວັນຕົກ”. ເພິ່ນໃຊ້ຄາຖາເພື່ອຄວບຄຸມຊຸນວູຄົງ ໂດຍຮັດບ້ວງເຫຼັກໃສ່ຫົວຂອງລາວ, ເຮັດໃຫ້ລາວເຈັບຫົວຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມ. ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນຄຳອຸປະມາເພື່ອບັນຍາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຜູກມັດຜູ້ຄົນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 73)

ຄຳອຸປະມາຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານ (ມັດທາຍ 13:1–9)

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກ (ມັດທາຍ 13:24–30)

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເມັດຜັກກາດ (ມັດທາຍ 13:31–32)

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຊື້ອແປ້ງ (ມັດທາຍ 13:33)

ການອະທິບາຍຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກ (ມັດທາຍ 13:36–43)

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຊັບສົມບັດ (ມັດທາຍ 13:44)

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງໄຂ່ມຸກ (ມັດທາຍ 13:45–46)

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງມອງ (ມັດທາຍ 13:47–50)

ຢ່າງທຳອິດແມ່ນຄຳອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານ. ນີ້ຄືຄຳອຸປະມາທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ; ການຫວ່ານເມັດພືດເປັນເຫດການທີ່ປົກກະຕິໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ຢ່າງທີສອງແມ່ນຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປູກເຂົ້າ ແລະ ແນ່ນອນຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນກໍຈະຮູ້ຈັກວ່າ "ເຂົ້ານົກ" ແມ່ນຫຍັງ. ຢ່າງທີສາມແມ່ນຄຳອຸປະມາເລື່ອງເມັດຜັກກາດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ຈັກວ່າ ເມັດຜັກກາດແມ່ນຫຍັງ, ແມ່ນບໍ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້, ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງໃນພຣະຄຳພີໄດ້. ຢ່າງທີສີ່ແມ່ນຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຊື້ອແປ້ງ. ບັດນີ້, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຊື້ອແປ້ງແມ່ນຖືກໃຊ້ສຳລັບການໝັກແປ້ງ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ. ຄຳອຸປະມາເພີ່ມເຕີມລວມເຖິງຢ່າງທີຫົກ, ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຊັບສົມບັດ; ຢ່າງທີເຈັດ, ຄຳອຸປະມາເລື່ອງໄຂ່ມຸກ; ແລະ ຢ່າງທີແປດ, ຄຳອຸປະມາເລື່ອງມອງ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກຖອດຖອນ ແລະ ອີງຕາມຊີວິດທີ່ເປັນຈິງຂອງຜູ້ຄົນ. ຄຳອຸປະມາເຫຼົ່ານີ້ບັນຍາຍເຖິງຮູບພາບແບບໃດ? ມັນບັນຍາຍເຖິງຮູບພາບຂອງການເປັນບຸກຄົນທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຄຽງຂ້າງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງໃຊ້ພາສາຊີວິດ, ພາສາມະນຸດ, ສື່ສານກັບມະນຸດ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາດ້ວຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດເປັນເວລາດົນນານ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ເປັນພະຍານເຖິງວິຖີຊີວິດອັນຫຼາກຫຼາຍຂອງຜູ້ຄົນ, ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກາຍມາເປັນເຄື່ອງມືໃນການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງໂດຍສິ່ງນີ້ພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນແປງພາສາອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກາຍເປັນພາສາມະນຸດ. ແນ່ນອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນໃນຊີວິດຍັງເພີ່ມພູນປະສົບການມະນຸດໃຫ້ແກ່ບຸດມະນຸດ. ເມື່ອພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງບາງຢ່າງ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງບາງຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງກໍໃຊ້ຄຳອຸປະມາທີ່ຄ້າຍຄືກັບຢູ່ຂ້າງເທິງເພື່ອບອກແກ່ຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດ. ຄຳອຸປະມາເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວພັນກັບຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ; ບໍ່ມີຄຳອຸປະມາໃດແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບຊີວິດຂອງມະນຸດເລີຍ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າດຳລົງຊີວິດກັບມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງກໍເຫັນຊາວນາກຳລັງດູແລໄຮ່ນາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງກໍຮູ້ວ່າ ເຂົ້ານົກແມ່ນຫຍັງ ແລະ ເຊື້ອແປ້ງແມ່ນຫຍັງ; ພຣະອົງເຂົ້າໃຈວ່າ ມະນຸດຮັກຊັບສົມບັດ, ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ການປຽບທຽບທັງຊັບສົມບັດ ແລະ ໄຂ່ມຸກ. ໃນຊີວິດ, ພຣະອົງເຫັນຊາວປະມົງຫວ່ານມອງຂອງພວກເຂົາຢູ່ເລື້ອຍໆ; ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ ແລະ

ກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຍັງໄດ້ຜະເຊີນກັບຊີວິດແບບນັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບມະນຸດປົກກະຕິຄົນອື່ນໆ, ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບກິດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງມະນຸດ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາກິນເຂົ້າສາມຄາບຕໍ່ມື້. ພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບຊີວິດຂອງຄົນທຳມະດາເປັນການສ່ວນຕົວ ແລະ ໄດ້ສັງເກດຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໆ. ເມື່ອພຣະອົງສັງເກດ ແລະ ພົບພໍ້ທຸກສິ່ງນີ້ເປັນການສ່ວນຕົວ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄິດບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ຈະມີຊີວິດທີ່ດີ ຫຼື ວິທີທີ່ພຣະອົງຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດໄດ້ຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ສະດວກສະບາຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ຈາກປະສົບການຂອງພຣະອົງກັບຊີວິດມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມລຳບາກທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມລຳບາກ, ຄວາມເຄາະຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອຳນາດທີ່ພົບຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບພາຍໃຕ້ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງຜະເຊີນກັບຊີວິດມະນຸດເປັນການສ່ວນຕົວນັ້ນ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ພົບວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມເສື່ອມຊາມນັ້ນສິ້ນຫວັງສໍ່າໃດ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ພົບພໍ້ກັບສະພາບການທີ່ລຳເຄັນຂອງມະນຸດທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຜິດບາບ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍທິດທາງທັງໝົດທ່າມກາງຄວາມທໍລະມານຈາກຊາຕານ ແລະ ໂດຍສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງເຫັນພວກມັນດ້ວຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ? ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງມີຢູ່ຈິງ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຫຼາຍ; ພຣະອົງສາມາດຜະເຊີນ ແລະ ເຫັນທຸກສິ່ງນີ້. ແຕ່ແນ່ນອນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະຄຣິດເອງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນມະນຸດ ໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຫັນ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງເວລານີ້ ທີ່ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເອງຮູ້ວ່າ ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງຮັບເອົາໃນເນື້ອໜັງນັ້ນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ພຣະອົງຮູ້ວ່າຄວາມເຈັບປວດທີ່ພຣະອົງຈະພົບພໍ້ນັ້ນຮຸນແຮງສໍ່າໃດ, ເມື່ອພຣະອົງເຫັນມະນຸດຊາດຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບຢ່າງສິ້ນຫວັງ, ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມເຄາະຮ້າຍຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມດີ້ນຮົນຢ່າງອ່ອນແຮງຂອງພວກເຂົາພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ, ພຣະອົງກໍຍິ່ງຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຍິ່ງກະວົນກະວາຍໃຈຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆທີ່ຈະຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຜະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງຈະທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຍິ່ງຕັ້ງໃຈໄຖ່ມະນຸດຊາດ

ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຜິດບາບຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ໃນລະຫວ່າງການກະທຳນີ້, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເລີ່ມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈັດເຈນຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການປະຕິບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຖືກຝາກຝັງໄວ້. ພຣະອົງຍິ່ງຮ້ອນຮົນຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ, ຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບທັງໝົດຂອງມະນຸດຊາດ, ໄຖ່ບາບສຳລັບມະນຸດຊາດ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ຍ້ອນການຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ, ປ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງສືບຕໍ່ສົ່ງເສີມພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພຣະອົງເຕັມໃຈທີ່ຈະຖວາຍພຣະອົງເອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ, ທີ່ຈະເສຍສະຫຼະພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ, ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ແນ່ນອນ ພຣະອົງຍັງຮ້ອນຮົນທີ່ຈະສຳເລັດພາລະກິດນີ້. ເມື່ອພຣະອົງເຫັນສະພາບການທີ່ລຳບາກຂອງຊີວິດມະນຸດ, ພຣະອົງຍິ່ງຕ້ອງການບັນລຸພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີການຊັກຊ້າແມ່ນແຕ່ນາທີດຽວ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ວິນາທີດຽວ. ເມື່ອຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮີບດ່ວນດັ່ງກ່າວ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງວ່າ ຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງເອງຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຫວາດຫວັ່ນເລີຍວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງອົດທົນກັບຄວາມອັບອາຍຫຼາຍສໍ່າໃດ. ພຣະອົງມີພຽງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນດຽວໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ: ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງຖວາຍຕົນເອງ, ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ, ແລ້ວຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກປະຕິບັດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ໄດ້. ຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ສະພາວະການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມຜິດບາບນັ້ນຈະຖືກປ່ຽນແປງໂດຍສິ້ນເຊີງ. ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈຈະເຮັດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ພຣະອົງມີພຽງຈຸດປະສົງດຽວ ນັ້ນກໍຄື ການປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ.

ເມື່ອດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍມີຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິ; ພຣະອົງມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ເຫດຜົນຂອງບຸກຄົນປົກກະຕິ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າຄວາມສຸກແມ່ນຫຍັງ,

ຄວາມເຈັບປວດແມ່ນຫຍັງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງເຫັນມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດແບບນີ້, ພຣະອົງກໍຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າ ພຽງແຕ່ການມອບຄຳສັ່ງສອນບາງຢ່າງໃຫ້ຜູ້ຄົນ, ການສະໜອງພວກເຂົາດ້ວຍບາງສິ່ງ ຫຼື ການສັ່ງສອນພວກເຂົາກ່ຽວກັບບາງສິ່ງ ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມຜິດບາບໄດ້. ການເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດກໍບໍ່ສາມາດໄຖ່ພວກເຂົາຈາກຄວາມຜິດບາບເຊັ່ນກັນ, ມີພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ມີລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງທີ່ຜິດບາບ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດໄດ້ຮັບອິດສະຫຼະຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ການອະໄພຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດເປັນການແລກປ່ຽນ. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ເປັນພະຍານເຖິງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບ, ຄວາມປາຖະນາອັນແຮງກ້າກໍຖືກສະແດງອອກໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກຊີວິດທີ່ດີ້ນຮົນຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມປາຖະໜານີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຍິ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະອົງຕ້ອງໄປທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຊາດທັນທີ ແລະ ໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ດຳລົງຊີວິດກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ໄດ້ເຫັນ, ໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມລຳເຄັນຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດສາມາດມີຄວາມປະສົງແບບນີ້ສຳລັບມະນຸດຊາດ, ການທີ່ພຣະອົງສາມາດສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສແບບນີ້, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນທຳມະດາສາມາດເຮັດໄດ້ບໍ? ຄົນທຳມະດາຈະເຫັນຫຍັງ ໂດຍການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມແບບນີ້? ພວກເຂົາຈະຄິດແນວໃດ? ຖ້າຄົນທຳມະດາພົບພໍ້ກັບທຸກສິ່ງນີ້, ພວກເຂົາຈະເບິ່ງບັນຫາຈາກທັດສະນະທີ່ສູງສົ່ງບໍ? ບໍ່ແມ່ນຢ່າງແນ່ນອນ! ເຖິງແມ່ນລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນຄືກັບມະນຸດແທ້ງ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຮຽນຮູ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ເວົ້າພາສາມະນຸດ ແລະ ບາງເທື່ອ ພຣະອົງເຖິງກັບສະແດງແນວຄິດຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງວິທີການ ຫຼື ຮູບແບບການເວົ້າຂອງມະນຸດຊາດເອງ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ວິທີທີ່ພຣະອົງເຫັນມະນຸດ ແລະ ເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງຕ່າງໆບໍ່ແມ່ນວິທີດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້ເຫັນມະນຸດຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງແນ່ນອນ. ທັດສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມສູງສົ່ງທີ່ພຣະອົງຢືນຢູ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນເສື່ອມຊາມບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຍ້ອນເນື້ອໜັງທີ່ພຣະອົງສວມໃສ່ກໍມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສະແດງອອກກໍເປັນຄວາມຈິງ. ສຳລັບຄົນເສື່ອມຊາມ,

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງແມ່ນການສະໜອງຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ. ການສະໜອງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງສຳລັບບຸກຄົນໜຶ່ງ, ແຕ່ສຳລັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ ມີພຽງຄົນຈຳນວນໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຫ່ວງໃຍ ແລະ ກັງວົນໃຈພຽງແຕ່ຄົນຈຳນວນສໍ່າກໍາມືນີ້. ເມື່ອໄພພິບັດຈະເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້າ, ພວກເຂົາກໍຄິດເຖິງລູກຫຼານ, ຜົວເມຍ ຫຼື ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາເອງກ່ອນ. ຢ່າງຫຼາຍສຸດ, ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຫຼາຍກວ່າກໍຈະຄິດເພື່ອຍາດຕິພີ່ນ້ອງບາງຄົນ ຫຼື ເພື່ອນທີ່ດີ, ແຕ່ແມ່ນແຕ່ຄວາມຄິດຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈດັ່ງກ່າວຈະໄປໄກຫຼາຍກວ່ານັ້ນບໍ? ບໍ່, ບໍ່ມີທາງ! ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຍ້ອນມະນຸດກໍເປັນມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເບິ່ງທຸກສິ່ງຈາກຈຸດຍືນ ແລະ ທັດສະນະຂອງມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມທັງສິ້ນ.

ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະທຳມະດາສໍ່າໃດ, ປົກກະຕິສໍ່າໃດ, ຕໍ່າຕ້ອຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຄົນຈະຫຼຽວເບິ່ງພຣະອົງດ້ວຍການດູຖູກແບບໃດກໍຕາມ, ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດເຮັດໄດ້, ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດລອກແບບໄດ້.

ພຣະອົງຈະສັງເກດເບິ່ງມະນຸດຊາດຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈາກຕຳແໜ່ງທີ່ສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງດັ່ງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະອົງຈະເບິ່ງມະນຸດຊາດຜ່ານແກ່ນແທ້ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເບິ່ງມະນຸດຈາກຈຸດຕໍ່າຕ້ອຍຂອງຄົນທຳມະດາຢ່າງແນ່ນອນ ຫຼື ຈາກທັດສະນະຂອງຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເບິ່ງມະນຸດຊາດ, ພວກເຂົາກໍເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາຂອງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາໃຊ້ສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ກົດລະບຽບ ແລະ ທິດສະດີຂອງມະນຸດເປັນເຄື່ອງວັດແທກຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເບິ່ງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາອັນສັກສິດ ແລະ ພຣະອົງໃຊ້ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງວັດແທກ. ຂອບເຂດນີ້ລວມເຖິງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ມະນຸດເສື່ອມຊາມທັງໝົດ.

ຄວາມແຕກຕ່າງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ມັນແມ່ນແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກຳນົດຕົວຕົນ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງທັດສະນະ ແລະ ຈຸດຍືນທີ່ພວກເຂົາເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆ. ພວກເຈົ້າເຫັນການສະແດງອອກ ແລະ

ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດ ແລະ ກ່າວແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກ ແລະ ການເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງມີການສະແດງອອກຂອງມະນຸດ, ແກ່ນແທ້ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດໄດ້. ການສະແດງອອກແບບມະນຸດນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແທ້ງບໍ? ດ້ວຍແກ່ນແທ້ຂອງມັນ ການສະແດງອອກແບບມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກການສະແດງອອກແບບມະນຸດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຖ້າພຣະອົງເປັນໜຶ່ງໃນຜູ້ຄົນທຳມະດາ ແລະ ເສື່ອມຊາມແທ້ງ, ພຣະອົງຈະສາມາດໄດ້ເຫັນຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດໃນຄວາມຜິດບາບຈາກທັດສະນະຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ແມ່ນຢ່າງແນ່ນອນ! ນີ້ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງບຸດມະນຸດ ແລະ ຄົນທຳມະດາ. ຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມລ້ວນແລ້ວແຕ່ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມຜິດບາບ ແລະ ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງເບິ່ງຄວາມຜິດບາບ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ; ພວກເຂົາເປັນຄືກັບໝົດ, ຄືກັບໝູທີ່ຢູ່ໃນຂີ້ຕົມ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກອຶດອັດ ຫຼື ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສົກກະປົກເລີຍ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ມັນກິນດີ ແລະ ນອນຫຼັບສະນິດ. ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງອະນາໄມຄອກໝູ, ໝູກໍຈະຮູ້ສຶກບໍ່ຍທັນທີ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຢູ່ແບບສະອາດ. ອີກບໍ່ດົນ, ມັນກໍຈະເກືອກຂີ້ຕົມອີກຢ່າງສະບາຍແທ້ງ, ຍ້ອນມັນເປັນສັດທີ່ສົກກະປົກ. ມະນຸດເຫັນວ່າໝູສົກກະປົກ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າອະນາໄມຄອກຂອງໝູ, ມັນກໍຈະບໍ່ຮູ້ສຶກດີຂຶ້ນເລີຍ, ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເກັບໝູໄວ້ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ. ວິທີທີ່ມະນຸດເຫັນໝູຈະແຕກຕ່າງຈາກວິທີທີ່ໝູຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບຕົນເອງ, ຍ້ອນມະນຸດ ແລະ ໝູບໍ່ແມ່ນປະເພດດຽວກັນ. ແລ້ວຍ້ອນບຸດມະນຸດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ແມ່ນປະເພດດຽວກັບມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ, ມີພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຢືນໃນທັດສະນະຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້, ສາມາດຢືນຢູ່ໃນລະດັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈາກບ່ອນທີ່ພຣະອົງເຫັນມະນຸດຊາດ ແລະ ທຸກສິ່ງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 74)

ແມ່ນຫຍັງຄືການທົນທຸກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນເມື່ອພຣະອົງກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ? ແມ່ນຫຍັງຄືການທົນທຸກນີ້? ມີຜູ້ໃດເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າທົນທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ, ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ມັກຈະປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຄືກັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ,

ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ສຶກເສົ້າເສຍໃຈ ແລະ ຜິດ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ຍ້ອນເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ ການທົນທຸກຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຜິດບາບ, ແຕ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກໃນທາງດຽວກັນກັບມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງທົນທຸກກັບການຂົ່ມເຫັງ, ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ແລະ ຄວາມອັບອາຍຄຽງຂ້າງມະນຸດຊາດ; ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ພຣະອົງຍັງອົດກັ້ນຕໍ່ການເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງອີກ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ການທົນທຸກຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ແທ້ໆ.
ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ການທົນທຸກນີ້ທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າເຖິງບໍ່ນັບວ່າເປັນການທົນທຸກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນມີການທົນທຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືການທົນທຸກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າເອງ? ແມ່ນຫຍັງຄືການທົນທຸກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ? ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມະນຸດຊາດທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງແມ່ນບໍ່ນັບວ່າເປັນການທົນທຸກ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຖືວ່າເປັນການທົນທຸກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສະແດງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າລີ້ຢູ່ຢ່າງຖ່ອມຕົນໃນເນື້ອໜັງທີ່ເລັກນ້ອຍ, ສິ່ງນີ້ຕ້ອງເປັນການທໍລະມານຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຫັນຈາກການທົນທຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ່າຍທອດຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈທຸກປະເພດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບໃຫ້ຄຳຍົກຍ້ອງເລັກໆນ້ອຍໆສຳລັບການທົນທຸກຂອງພຣະອົງຢູ່ເລື້ອຍໆ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມັນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ; ມີຊ່ອງວ່າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການທົນທຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຮົາກຳລັງບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງ, ຍ້ອນສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການທົນທຸກທີ່ໄດ້ບັນຍາຍຢູ່ຂ້າງເທິງບໍ່ແມ່ນການທົນທຸກທີ່ແທ້ຈິງ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າທົນທຸກຢ່າງແທ້ຈິງ? ໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບການທົນທຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ຈາກທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ກາຍມາເປັນຄົນທຳມະດາ, ສາມັນ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຄຽງຂ້າງຜູ້ຄົນໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງວິທີການ, ກົດເກນ ແລະ ປັດສະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນບໍ? ວິທີການ ແລະ ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ສຳລັບການດຳລົງຊີວິດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ສຶກແນວໃດ? ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກຽດຊັງໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກຽດຊັງ? ແມ່ນຫຍັງຄືວິທີການ ແລະ ກົດເກນສຳລັບການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ? ແມ່ນຫຍັງຄືຫຼັກການທີ່ພວກເຂົາຍຶດຖື? ພວກເຂົາອີງໃສ່ບົນພື້ນຖານຫຍັງ? ວິທີການ, ກົດເກນຂອງມະນຸດ ແລະ ອື່ນໆອີກ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີການດຳລົງຊີວິດ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງເຫດຜົນ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ປັດຊະຍາຂອງຊາຕານ. ມະນຸດທີ່ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ກົດເກນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ, ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ຝ່າຝືນຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຮົາເບິ່ງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບເຫດຜົນ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ປັດຊະຍາຂອງຊາຕານທັງໝົດ. ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີແກ່ນແທ້ນີ້ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວ ຮູ້ສຶກແນວໃດ? ພຣະອົງຮູ້ສຶກແນວໃດໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດບໍ? ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເຈັບປວດ, ເປັນຄວາມເຈັບປວດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈ ຫຼື ເຄີຍພົບພໍ້. ນີ້ກໍຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ພົບ, ຜະເຊີນ, ໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ປະສົບລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄວາມເສື່ອມຊາມ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງ. ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກມະນຸດແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການທົນທຸກຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຍ້ອນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັບມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ, ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການທົນທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງສາມາດຄົ້ນພົບຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າພາສາດຽວກັນກັບພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຜູ້ໃດທີ່ສາມາດສື່ສານ ຫຼື ສາມາດສົນທະນາແບບນີ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍ, ເຈົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບໃດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້? ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນສົນທະນາ, ຮັກ, ສະແຫວງຫາ ແລະ ປາຖະໜາລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຜິດບາບ ແລະ ແນວໂນ້ມທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງນີ້,

ມັນບໍ່ເປັນຄືກັບມີດທີ່ແທງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງບໍ? ເມື່ອຜະເຊີນກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງຈະສາມາດມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ? ພຣະອົງຈະສາມາດພົບການປອບໃຈໄດ້ບໍ? ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດກັບພຣະອົງແມ່ນມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະບົດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ທົນທຸກໄດ້ແນວໃດ? ການທົນທຸກນີ້ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກັນແທ້ ແລະ ຜູ້ໃດຈະສົນໃຈມັນ? ຜູ້ໃດຈະເອົາໃຈໃສ່? ແລ້ວຜູ້ໃດສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າມັນໄດ້? ຜູ້ຄົນບໍ່ມີທາງເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ການທົນທຸກຂອງພຣະອົງແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າໂດຍສະເພາະ ແລະ ຄວາມເຢັນຊາ, ຄວາມດ້ານຊາຂອງມະນຸດຊາດເຮັດໃຫ້ການທົນທຸກຂອງພຣະເຈົ້າໜັກຍິ່ງຂຶ້ນ.

ມີບາງຄົນທີ່ມັກເຫັນອົກເຫັນໃຈສະພາບອັນລຳບາກຂອງພຣະຄຣິດຍ້ອນມີຂໍ້ໜຶ່ງໃນພຣະຄຳພີທີ່ກ່າວວ່າ: "ໝາຈອກກໍມີຮູ ແລະ ນົກກໍມີຮັງ; ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນວາງຫົວຂອງພຣະອົງເລີຍ". ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ຍິນສິ່ງນີ້, ພວກເຂົາກໍເກັບມັນໃສ່ໃຈ ແລະ ເຊື່ອວ່ານີ້ຄືການທົນທຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ອົດກັ້ນ ແລະ ການທົນທຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ອົດກັ້ນ. ບັດນີ້ ມາເບິ່ງສິ່ງນີ້ຈາກທັດສະນະຂອງຂໍ້ແທ້ຈິງ, ສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງບໍ? ບໍ່; ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເຫຼົ່ານີ້ເປັນການທົນທຸກ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮ້ອງໄຫ້ອອກມາຕໍ່ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ ຍ້ອນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕອບແທນ ຫຼື ໃຫ້ລາງວັນພຣະອົງດ້ວຍສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຊີວິດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຫັນວ່າ ມະນຸດຊາດຢູ່ໃນກຳມືຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກຈັບກຸມໂດຍຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີໄດ້, ຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ, ພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມຜິດບາບທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ຄວາມກຽດຊັງມະນຸດຂອງພຣະອົງເພີ່ມຂຶ້ນທຸກມື້, ແຕ່ພຣະອົງກໍຕ້ອງອົດກັ້ນຕໍ່ທຸກສິ່ງນີ້. ນີ້ແມ່ນການທົນທຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະແດງແມ່ນແຕ່ສຽງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງອອກທ່າມກາງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງສາມາດເຂົ້າໃຈການທົນທຸກຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດແມ່ນແຕ່ພະຍາຍາມ ຫຼື ປອບໃຈພຣະອົງ ເຊິ່ງໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກນີ້ແລ້ວມື້ເລົ່າ, ປີແລ້ວປີເລົ່າ ແລະ ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກມະນຸດເພື່ອຕອບແທນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້,

ແຕ່ຍ້ອນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຊາດແທ້ໆ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຮູ້ສຶກລັງກຽດ ແລະ ກຽດຊັງທີ່ສຸດ ເຊິ່ງພາໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງໄດ້ອົດກັ້ນກັບການທົນທຸກຢ່າງບໍ່ສຸດສິ້ນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ບໍ? ສ່ວນໃຫຍ່ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ໄດ້, ຍ້ອນບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ດົນໄປ ເຈົ້າຈະຜະເຊີນມັນດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງເທື່ອລະໜ້ອຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 75)

ພຣະເຢຊູລ້ຽງຫ້າພັນຄົນ

ໂຢຮັນ 6:8–13 ໜຶ່ງໃນສາວົກຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄືອັນເດອາ ເຊິ່ງເປັນນ້ອງຊາຍຂອງຊີໂມນ ເປໂຕ ໄດ້ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ມີເດັກໜຸ່ມຢູ່ທີ່ນີ້ ເຊິ່ງມີກ້ອນເຂົ້າຈີ່ບາເລ່ຢູ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປານ້ອຍສອງໂຕ, ແຕ່ພວກມັນຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງທ່າມກາງຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ? ແລະ ພຣະເຢຊູກໍເວົ້າວ່າ ຈົ່ງບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນນັ່ງລົງ. ບັດນີ້ ມີຫຍ້າຫຼາຍໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງນັ່ງລົງ ເຊິ່ງມີຈຳນວນທັງໝົດຫ້າພັນຄົນ. ພຣະເຢຊູກໍນຳເອົາກ້ອນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ອະທິຖານ ພຣະອົງກໍແຈກຢາຍໃຫ້ກັບສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະ ສາວົກຂອງພຣະອົງກໍແຈກຢາຍໃຫ້ກັບຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ນັ້ນ; ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍແຈກຢາຍປາໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ເມື່ອພວກເຂົາອີ່ມ ພຣະອົງກໍເວົ້າກັບສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ ໃຫ້ຮອບຮອມເອົາເສດສ່ວນທີ່ຍັງເຫຼືອເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີຫຍັງສູນເສຍ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮອບຮອມນຳກັນ ແລະ ເກັບໄດ້ເຕັມສິບສອງກະຕ່າພ້ອມກັບເສດສ່ວນຂອງກ້ອນເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ເຊິ່ງຍັງຄົງເຫຼືອຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນອີ່ມແລ້ວ.

ແມ່ນຫຍັງຄືແນວຄິດຂອງ “ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕ?” ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ, ມີຄົນຫຼາຍສໍ່າໃດທີ່ຈະອີ່ມດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕ? ຖ້າເຈົ້າອີງຕາມການວັດແທກຂອງເຈົ້າໃສ່ຄວາມຫິວຂອງຄົນທຳມະດາ, ສິ່ງນີ້ກໍຈະພຽງພໍສຳລັບສອງຄົນເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນແນວຄິດທີ່ພື້ນຖານທີ່ສຸດຂອງ “ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕ”. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ຖືກລ້ຽງດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕ? ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ: “ບັດນີ້ ມີຫຍ້າຫຼາຍໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງນັ່ງລົງ ເຊິ່ງມີຈຳນວນທັງໝົດຫ້າພັນຄົນ”. ເມື່ອທຽບໃສ່ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕ, ຫ້າພັນຄົນແມ່ນຕົວເລກທີ່ຫຼາຍບໍ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ສະແດງເຖິງຕົວເລກທີ່ຫຼາຍນີ້? ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ,

ການແບ່ງຫານເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕລະຫວ່າງຫ້າພັນຄົນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ຍ້ອນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ຄົນ ແລະ ອາຫານແມ່ນຫຼາຍເກີນໄປ. ເຖິງແມ່ນທຸກຄົນກັດພຽງແຕ່ຄໍານ້ອຍໆຄໍາດຽວ, ມັນກໍຍັງຈະບໍ່ພຽງພໍສໍາລັບຫ້າພັນຄົນ. ແຕ່ໃນນີ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະແດງສິ່ງອັດສະຈັນ, ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຮັບປະກັນວ່າ ຫ້າພັນຄົນຈະກິນຈົນອີ່ມ, ແຕ່ເຖິງກັບມີອາຫານເຫຼືອ. ຂໍ້ພຣະຄໍາພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: "ເມື່ອພວກເຂົາອີ່ມ ພຣະອົງກໍເວົ້າກັບສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ ໃຫ້ຮອບຮອມເອົາເສດສ່ວນທີ່ຍັງເຫຼືອເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີຫຍັງສູນເສຍ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮອບຮອມນໍາກັນ ແລະ ເກັບໄດ້ເຕັມສິບສອງກະຕ່າພ້ອມກັບເສດສ່ວນຂອງກ້ອນເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ເຊິ່ງຍັງຄົງເຫຼືອຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນອີ່ມແລ້ວ". ສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສໍາລັບພຣະເຈົ້າ, ໃນວິທີນີ້ ພວກເຂົາເຫັນເຖິງຄວາມຈິງແຫ່ງອໍານາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະລ້ຽງຫ້າພັນຄົນ, ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີອາຫານເລີຍ ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດລ້ຽງຫ້າພັນຄົນໄດ້ບໍ? ແນ່ນອນ ພຣະອົງຈະສາມາດລ້ຽງໄດ້! ນີ້ຄືສິ່ງອັດສະຈັນ, ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າມັນຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ, ໜ້າເຫຼືອເຊື່ອ ແລະ ລຶກລັບຫຼາຍ, ແຕ່ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ການເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເປັນເລື່ອງງ່າຍໆ. ໃນເມື່ອນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທໍາມະດາສໍາລັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຖືກຄັດເລືອກເອົາມາຕີຄວາມໝາຍໃນຕອນນີ້? ເພາະສິ່ງທີ່ນອນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ມາກ່ອນ.

ກ່ອນອື່ນ ໃຫ້ພວກເຮົາພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈວ່າ ຫ້າພັນຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນແບບໃດ. ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ? ຈາກຂໍ້ພຣະຄໍາພີ, ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຮູ້ບໍ່ວ່າຜູ້ໃດແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ? ບໍ່ຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນ! ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ວ່າບຸກຄົນທີ່ກໍາລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາແມ່ນພຣະຄຣິດ ຫຼື ບາງເທື່ອ ບາງຄົນກໍພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກຊື່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກ ຫຼື ໄດ້ຍິນບາງສິ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າພຽງແຕ່ຖືກດົນໃຈ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະອົງ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຫັນຫ້າພັນຄົນເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຂົາກໍຫິວ ແລະ ພຽງແຕ່ຄິດເຖິງການອີ່ມທ້ອງຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ, ສະນັ້ນ ໃນບໍລິບົດນີ້

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ, ແມ່ນຫຍັງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ? ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການກິນໃຫ້ອີ່ມທ້ອງ? ໃນເວລານີ້, ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່ຽວພັນກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜະເຊີນກັບຫ້າພັນຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງ ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການຢາກກິນອາຫານຢ່າງເຕັມອີ່ມ, ເມື່ອຜະເຊີນກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ ແລະ ຄວາມຫວັງສຳລັບພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ຄິດທີ່ຈະໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ເພື່ອປະທານຄວາມກະລຸນາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຄວາມຫວັງຂອງພຣະອົງວ່າພວກເຂົາຈະກາຍມາເປັນຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນພຣະອົງຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການມີຄວາມສຸກ ແລະ ກິນອີ່ມທ້ອງ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງແກ້ໄຂສະຖານະການອີງຕາມສະພາບນັ້ນໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ແລະ ໃຊ້ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕເພື່ອລ້ຽງຫ້າພັນຄົນ. ພຣະອົງເປີດຕາຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ເພີດເພີນກັບການເຫັນສິ່ງທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການເຫັນສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ພວກເຂົາກໍເຫັນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດສາມາດເຮັດສຳເລັດດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຊ້ບາງສິ່ງທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງຮູ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງພຣະອົງແລ້ວວ່າ ຫ້າພັນຄົນເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ຕ້ອງການໄດ້ກິນອາຫານດີໆເທົ່ານັ້ນ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເທດສະໜາແກ່ພວກເຂົາ ຫຼື ເວົ້າຫຍັງເລີຍ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ໃນຂະນະທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດເກນຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າເມື່ອມັນຈຳເປັນ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຫຼື ມີຄວາມປະທັບໃຈໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ມີຄວາມຍິນດີຕໍ່ພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ປາແລ້ວ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນບັນຫາ, ພຣະອົງມອບໂອກາດພິເສດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ, ພຣະອົງບໍ່ເຝົ້າເບິ່ງ ຫຼື ປົກປ້ອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນເປັນຈິງແທ້ບໍ? ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງເອງ, ພຣະເຈົ້າຈະຄຸ້ມຄອງ ແລະ ເບິ່ງແຍງພວກເຂົາ ແລະ ໃນຫຼາຍວິທີ ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາ, ວາງແຜນສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ປົກຄອງພວກເຂົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ສິ່ງທັງປວງ.

ເຖິງແມ່ນຫ້າພັນຄົນທີ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ປານັ້ນບໍ່ໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ບັງຄັບພວກເຂົາ; ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກິນຈົນອີ່ມທ້ອງ, ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດຫຍັງ? ພຣະອົງໄດ້ເທດສະໜາແກ່ພວກເຂົາຢູ່ບໍ? ພຣະອົງໄປໃສຫຼັງຈາກທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ? ຂໍ້ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ບັນທຶກວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າເວົ້າຫຍັງຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະອົງຈາກໄປຢ່າງງຽບໆ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວພຣະອົງມີການຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ມີຄວາມກຽດຊັງບໍ? ບໍ່, ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ພຣະອົງພຽງແຕ່ບໍ່ຕ້ອງການໃສ່ໃຈຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອີກຕໍ່ໄປ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ໃນເວລານີ້ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍເຈັບປວດ. ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະອົງກໍຮູ້ສຶກເຖິງການທີ່ມະນຸດຊາດປະຕິເສດພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ພຣະອົງກໍໂສກເສົ້າຍ້ອນຄວາມໂງ່ຈ້າ ແລະ ຄວາມເມີນເສີຍຂອງມະນຸດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍເຈັບປວດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການກໍຄືໜີຈາກຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄປໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃສ່ໃຈກັບພວກເຂົາເລີຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການເສຍກຳລັງຂອງພຣະອົງກັບພວກເຂົາ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາກໍຍັງຊັດເຈນຫຼາຍ. ພຣະອົງພຽງຕ້ອງການປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງມີເມດຕາ, ປະທານຄວາມກະລຸນາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ແນ່ນອນ ນີ້ຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຢ່າງມີເມດຕາ, ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງພວກເຂົາ. ຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງຈຶ່ງເປີດເຜີຍແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງເປັນທຳມະຊາດຫຼາຍ ແລະ

ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງມີເມດຕາ.
ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມເມດຕາກະລຸນາ ແລະ ຄວາມອົດທົນ ແລະ ດ້ວຍຫົວໃຈດັ່ງກ່າວ ພຣະອົງຈຶ່ງສະແດງຄວາມເມດຕາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເບິ່ງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະມີຜົນຕາມມາແບບໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍປະຕິບັດຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໂດຍອີງຕາມຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງດັ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍຄືອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈາກໄປຢ່າງງຽບໆ, ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສດ້ານໃດຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່ານີ້ແມ່ນຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນປົກກະຕິສາມາດເຮັດໄດ້ບໍ? ບໍ່ແມ່ນຢ່າງແນ່ນອນ! ໃນທາດແທ້ແລ້ວແມ່ນໃຜຄືຫ້າພັນຄົນນີ້ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແທ້ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນເປັນປໍລະປັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແທ້ໆ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດແນວໃດຕໍ່ພວກເຂົາ? ພຣະອົງໃຊ້ວິທີການເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເປັນປໍລະປັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວິທີການນີ້ແມ່ນຖືກເອີ້ນວ່າ "ຄວາມກະລຸນາ". ນັ້ນກໍຄື ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນຄົນບາບ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາກໍເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະອົງ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຍັງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນບາບເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງມີເມດຕາ. ນີ້ຄືຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອົດທົນນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຕົວຕົນ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ສະນັ້ນ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້, ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 76)

ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ, ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ຄວາມກັງວົນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງຖືກສ້າງແຕ່ລະຢ່າງ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມອຸທິດ ແລະ

ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະໃຊ້ສອງຄຳເວົ້າເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງຄືສອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ" ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ໃຈບຸນ". ໃນສອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, "ໃຈບຸນ" ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ຜູ້ຄົນໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່ ຫຼື ໃຈກວ້າງ. ເຮົາກຽດຊັງຄຳເວົ້ານີ້, ຍ້ອນມັນໝາຍເຖິງການດຳເນີນການກຸສົນໂດຍບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ, ໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ, ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຫຼັກການ. ມັນຄືນິໄສໃຈຄໍທີ່ອ່ອນໄຫວໄດ້ງ່າຍເກີນໄປ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງປົກກະຕິສຳລັບຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ສັບສົນ. ເມື່ອຄຳເວົ້ານີ້ຖືກໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນມີຄວາມໝາຍໃນທາງໝິ່ນປະໝາດ ຢ່າງຫຼີກຫຼ່ຽງບໍ່ໄດ້. ໃນນີ້ ເຮົາມີສອງຄຳເວົ້າທີ່ບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມຍິ່ງກວ່າ. ພວກມັນແມ່ນຫຍັງ? ຄຳທຳອິດແມ່ນ "ມະຫາສານ". ຄຳເວົ້ານີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ຈົດຈຳໄດ້ບໍ? ຄຳທີສອງແມ່ນ "ກວ້າງໃຫຍ່". ມັນມີຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວົ້າຕາມຕົວອັກສອນ, "ມະຫາສານ" ບັນຍາຍເຖິງປະລິມານ ຫຼື ສະມັດຖະພາບຂອງສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໃຫຍ່ສໍ່າໃດ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດສຳຜັດ ແລະ ເຫັນໄດ້. ນີ້ກໍຍ້ອນມັນມີຢູ່, ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດມອບແນວຄິດໃນວິທີທີ່ຂ້ອນຂ້າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເບິ່ງມັນຈາກທັດສະນະສອງ ຫຼື ສາມມິຕິ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈິນຕະນາການເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງມັນ, ຍ້ອນມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງ. ເຖິງແມ່ນການໃຊ້ຄຳວ່າ "ມະຫາສານ" ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກຄືກັບພະຍາຍາມບອກປະລິມານຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ມັນຍັງໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດບອກປະລິມານໄດ້. ເຮົາເວົ້າວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດບອກປະລິມານໄດ້ ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ວ່າງເປົ່າ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງເລົ່າລື. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກສິ່ງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າມີຮ່ວມກັນ, ເປັນສິ່ງທີ່ສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງໄດ້ຮັບໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດມັນໄດ້, ຄວາມຮັກນີ້ກໍນຳການບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ຊີວິດມາສູ່ທຸກສິ່ງເມື່ອມັນຖືກເປີດເຜີຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ພວກເຂົານັບ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃນທຸກນາທີທີ່ຜ່ານໄປ. ເຮົາເວົ້າວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບອກປະລິມານໄດ້

ຍ້ອນຄວາມລຶກລັບທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງ ແລະ ບໍາລຸງລ້ຽງທຸກຢ່າງແມ່ນສິ່ງທີ່ຍາກສໍາລັບມະນຸດຈະຢັ່ງເຖິງໄດ້ ເຊັ່ນດຽວກັບຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສໍາລັບມະນຸດຊາດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເລືອດ ແລະ ນໍ້າຕາທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ຖອກເທສໍາລັບມະນຸດຊາດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຢັ່ງເຖິງ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກ ຫຼື ນໍ້າໜັກຂອງຄວາມຮັກທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມີສໍາລັບມະນຸດຊາດ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ.

ການບັນຍາຍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າມະຫາສານແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມກວ້າງຂອງມັນ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມັນ. ມັນຍັງແມ່ນເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດຢັ່ງເຖິງຄວາມໝາຍຕົວຈິງຂອງຄໍາວ່າ "ພຣະຜູ້ສ້າງ" ໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄໍາວ່າ: "ການເນລະມິດສ້າງ". ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຄໍາວ່າ "ກວ້າງໃຫຍ່" ບັນຍາຍເຖິງຫຍັງ? ໂດຍທົ່ວໄປ ມັນແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງມະຫາສະໝຸດ ຫຼື ຈັກກະວານ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: "ຈັກກະວານທີ່ກວ້າງໃຫຍ່" ຫຼື "ມະຫາສະໝຸດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່". ຄວາມກວ້າງຂວາງ ແລະ ຄວາມເລິກທີ່ງຽບຂອງຈັກກະວານແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຈັບເອົາຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ, ບາງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເຖິງການຍົກຍ້ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຄວາມເລິກເຊິ່ງຂອງມັນແມ່ນເບິ່ງເຫັນໄດ້, ແຕ່ຢູ່ເໜືອການເອື້ອມເຖິງ. ເມື່ອເຈົ້າຄິດເຖິງມະຫາສະໝຸດ, ເຈົ້າກໍຄິດເຖິງຄວາມກວ້າງຂອງມັນ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າໄຮ້ຂອບເຂດ ແລະ ເຈົ້າກໍສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມລຶກລັບຂອງມັນ ແລະ ຄວາມສາມາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນທີ່ຈະບັນຈຸສິ່ງຕ່າງໆ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາໃຊ້ຄໍາວ່າ "ກວ້າງໃຫຍ່" ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ມັນລໍ້າຄ່າສໍ່າໃດ, ເພື່ອຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສວຍງາມທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ລິດອໍານາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ປົກຄຸມຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ເຮົາໃຊ້ຄໍານີ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທ້າທາຍໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຖືກເປີດເຜີຍອອກຜ່ານຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ "ກວ້າງໃຫຍ່" ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດວັດແທກໄດ້ດ້ວຍສອງຄໍານີ້ບໍ, "ມະຫາສານ" ແລະ "ກວ້າງໃຫຍ່"? ແນ່ນອນ! ໃນພາສາມະນຸດ, ມີພຽງສອງຄໍາເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງໃກ້ຄຽງໃນການບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຄິດຄືກັນບໍ?

ຖ້າເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າບັນຍາຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະໃຊ້ສອງຄຳນີ້ບໍ? ສ່ວນໃຫຍ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໃຊ້, ຍ້ອນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ການເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈຳກັດຢູ່ແຕ່ຂອບເຂດທັດສະນະສອງມິຕິ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນສູ່ລະດັບສາມມິຕິເລີຍ. ສະນັ້ນ ຖ້າເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຈົ້າປາສະຈາກຄຳເວົ້າ ຫຼື ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າຈະເຖິງກັບສະແດງອາການທີ່ເວົ້າບໍ່ອອກ.
ຄຳເວົ້າສອງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງໃນມື້ນີ້ແມ່ນຍາກທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ຫຼື ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຫັນດ້ວຍເລີຍ. ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜິວເຜີນ ແລະ ຈຳກັດໃນຂອບເຂດທີ່ແຄບໆ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ; ພວກເຈົ້າຈື່ຄຳເວົ້ານີ້ໄວ້ "ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ". ເປັນໄປໄດ້ບໍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຖືກບັນຍາຍວ່າ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂອບເຂດທີ່ແຄບເກີນໄປບໍ? ພວກເຈົ້າຄວນໄຕ່ຕອງບັນຫານີ້ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດໄດ້ຮັບບາງສິ່ງຈາກມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 77)

ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂລເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ

ໂຢຮັນ 11:43–44 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກໍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ ລາຊາໂລຈົ່ງອອກມາ. ລາຊາໂລທີ່ເປັນຄົນຕາຍແລ້ວກໍອອກມາ ເຊິ່ງຖືກມັດມື ແລະ ຕີນດ້ວຍຜ້າໃນຂຸມຝັງສົບ ແລະ ໜ້າຂອງລາວກໍຖືກປົກດ້ວຍຜ້າ. ພຣະເຢຊູເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ ຈົ່ງແກ້ໃຫ້ລາວ ແລະ ປ່ອຍລາວໄປ.

ພວກເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກຫຍັງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອ່ານຂໍ້ຄວາມນີ້? ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າທີ່ຜ່ານມາ, ຍ້ອນບໍ່ມີສິ່ງອັດສະຈັນໃດຈະໜ້າປະຫຼາດໃຈຫຼາຍກວ່າການນຳຄົນທີ່ຕາຍກັບຄືນມາຈາກຂຸມຝັງສົບ. ໃນຍຸກນັ້ນ, ມັນມີຄວາມໝາຍຫຼາຍທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດສິ່ງແບບນີ້. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດເຫັນການປາກົດທາງຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ, ການປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັກສະນະທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນບາງຄົນໄດ້ເຫັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມສາມາດທີ່ພິເສດບາງຢ່າງທີ່ພຣະອົງມີ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າມາແຕ່ໃສ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດແທ້ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີສິ່ງໃດອີກທີ່ພຣະອົງສາມາດເຮັດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ສະນັ້ນ ຫຼາຍຄົນຕ້ອງການຄົ້ນຫາສິ່ງພິສູດເພື່ອຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ

ເພື່ອຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ. ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດບາງສິ່ງເພື່ອພິສູດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງເອງໄດ້ບໍ? ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ສິ່ງນີ້ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ, ມັນງ່າຍຄືກັບປອກກ້ວຍ. ພຣະອົງສາມາດເຮັດບາງສິ່ງໃນບ່ອນໃດກໍໄດ້, ໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ເພື່ອພິສູດຕົວຕົນ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີວິທີເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ໂດຍມີແຜນການ ແລະ ເປັນບາດກ້າວ. ພຣະອົງບໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆໂດຍບໍ່ເລືອກ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພຣະອົງລໍຖ້າເວລາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໂອກາດທີ່ເໝາະສົມເພື່ອເຮັດບາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນ, ບາງສິ່ງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະອົງພິສູດເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຣສາມາດພິສູດຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບໍ? ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ: "ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກໍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ ລາຊະໂຣຈົ່ງອອກມາ. ລາຊະໂຣທີ່ເປັນຄົນຕາຍແລ້ວກໍອອກມາ...." ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ເວົ້າປະໂຫຍກດຽວຄື: "ລາຊະໂຣ ຈົ່ງອອກມາ". ແລ້ວລາຊະໂຣກໍອອກມາຈາກຂຸມຝັງສົບຂອງລາວ, ສິ່ງນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຍ້ອນຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວອອກມາເທົ່ານັ້ນ. ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັ້ງແທ່ນບູຊາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດການກະທຳອື່ນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ເວົ້າສິ່ງດຽວນີ້. ສິ່ງນີ້ຄວນຖືກເອີ້ນວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນ ຫຼື ຄຳສັ່ງບໍ? ຫຼື ມັນແມ່ນເວດມົນຄາຖາບາງຢ່າງບໍ? ໃນທາງຜິວເຜີນ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເບິ່ງມັນຈາກທັດສະນະທີ່ທັນສະໄໝ, ແນ່ນອນເຈົ້າຍັງຈະສາມາດເອີ້ນມັນໄດ້ວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນບໍ່ແມ່ນເວດມົນສະນິດໜຶ່ງແນ່ນອນທີ່ຈະສາມາດເອີ້ນວິນຍານຈາກຄວາມຕາຍໄດ້, ມັນບໍ່ແມ່ນເວດມົນຄາຖາຢ່າງແນ່ນອນ. ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ເປັນສິ່ງທຳມະດາທີ່ສຸດ, ເປັນການສະແດງເລັກໆນ້ອຍໆເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດທີ່ຈະໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງຕາຍ, ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງເຂົາອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ ແລະ ກັບຄືນສູ່ດິນແດນມໍລະນາ ຫຼື ໄປໃສກໍໄດ້ທີ່ມັນຄວນໄປ. ເວລາຕາຍຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ສະຖານທີ່ໆພວກເຂົາຈະໄປຫຼັງຈາກຕາຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງສາມາດຕັດສິນໃຈໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້ ໂດຍບໍ່ຖືກຈຳກັດຈາກມະນຸດ, ເຫດການ, ສິ່ງຂອງ, ອາວະກາດ ຫຼື ພູມສາດໃດໆ. ຖ້າພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດມັນ, ພຣະອົງກໍສາມາດເຮັດມັນໄດ້ ຍ້ອນທຸກສິ່ງ ແລະ

ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງແຜ່ຂະຫຍາຍ, ມີຊີວິດ ແລະ ຈິບຫາຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດຟື້ນຄືນຊີວິດຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງກໍສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໃນເວລາໃດກໍໄດ້, ຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດທີ່ມີພຽງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ນຳລາຊະໂຣຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອພິສູດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ຊາຕານໄດ້ເຫັນ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ຊາຕານຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດ, ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກໍຍັງບັນຊາໂລກຝ່າຍຮ່າງກາຍທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ພ້ອມທັງໂລກຝ່າຍວິນຍານທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດ ແລະ ຊາຕານຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳສັ່ງຂອງຊາຕານ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງເປັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າບອກສິ່ງທັງປວງວ່າ ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຣແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງສັ່ງສອນ ແລະ ແນະນຳແກ່ມະນຸດຊາດ. ມັນຄືການກະທຳທີ່ເປັນຮູບປະທຳ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໃຊ້ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນການແນະນຳ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງຍອມໃຫ້ມະນຸດຊາດໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງວ່າພຣະອົງບັນຊາສິ່ງທັງປວງໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າເລີຍ. ມັນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະອົງບອກແກ່ມະນຸດຊາດຜ່ານທາງການກະທຳຕົວຈິງວ່າ ບໍ່ມີຄວາມລອດພົ້ນອື່ນໃດ ນອກຈາກຜ່ານທາງພຣະອົງ. ວິທີການງຽບໆນີ້ທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອສັ່ງສອນມະນຸດຊາດແມ່ນນິດນິລັນ, ຖາວອນ, ນຳເອົາຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ແສງສະຫວ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດມືດມົນຈັກເທື່ອ ມາສູ່ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຣເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນມີຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມແຕ່ລະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຝັງແໜ້ນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈເຫດການ ແລະ ນິມິດຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສັ່ງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍໄດ້. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດແບບນີ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງເໜືອຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດຜ່ານການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຣ, ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຫຼັກຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຈັກເທື່ອ.

ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນມີຄຸນຄ່າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນອັນຍະມະນີເໜືອສິ່ງໃດໃນສາງຊັບສົມບັດ. ພຣະອົງຈະບໍ່ "ເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງອອກມາຈາກຊຸມຝູງສົບຂອງພວກເຂົາ" ເປັນເປົ້າໝາຍຫຼັກ ຫຼື ລາຍການອັນດຽວໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຫຍັງທີ່ບໍ່ໄຮ້ຄວາມໝາຍ. ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຣເປັນເຫດການດຽວທີ່ພຽງພໍເພື່ອສະແດງເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອພິສູດຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນປະເພດນີ້ຊໍ້າອີກ. ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງ. ໃນພາສາມະນຸດ, ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໃສ່ໃຈກັບເລື່ອງຈິງຈັງເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນເຫໄປຈາກເປົ້າໝາຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າພຣະອົງຕ້ອງການປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພຣະອົງຕ້ອງການສຳເລັດຫຍັງ ແລະ ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງຢ່າງເຂັ້ມງວດ. ຖ້າຄົນເສື່ອມຊາມມີຄວາມສາມາດແບບນັ້ນ, ເຂົາກໍພຽງແຕ່ຈະຄິດຫາວິທີຕ່າງໆເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ ເພື່ອວ່າຄົນອື່ນຈະຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເປັນຕາຢ້ານສໍ່າໃດ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະກົ້ມລົງຂາບເຂົາ, ເພື່ອເຂົາຈະຄວບຄຸມພວກເຂົາ ແລະ ກືນກິນພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມາຈາກຊາຕານ, ນີ້ແມ່ນເອີ້ນວ່າ ຄວາມເສື່ອມຊາມ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸປະນິໄສແບບນັ້ນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ມີແກ່ນແທ້ແບບນັ້ນ. ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆບໍ່ແມ່ນເພື່ອອວດໂອ່ພຣະອົງເອງ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການນໍາພາມະນຸດຊາດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນຕົວຢ່າງພຽງໜ້ອຍດຽວໃນພຣະຄຳພີທີ່ກ່ຽວກັບເຫດການນີ້. ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າມີຈຳກັດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ມັນພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເຮັດມັນ ຍ້ອນວ່າ ການທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດໃຫ້ລາຊະໂຣຟື້ນຄືນຊີບແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕົວຈິງຫຼາຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອນໍາຜູ້ຄົນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ແຕ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສໍາລັບມະນຸດຊາດ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດຄືການສັ່ງສອນຜູ້ຄົນ, ການສະໜອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ ແລະ ເຫດການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການເຮັດໃຫ້ລາຊະໂຣຟື້ນຄືນຊີບ ຈຶ່ງເປັນພຽງສ່ວນນ້ອຍຂອງພັນທະກິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ການອວດໂອ້" ບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຫັກຫ້າມຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ສະແດງສິ່ງອັດສະຈັນ ຫຼື ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມີຂໍ້ຈຳກັດດ້ານສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນເນື່ອງຈາກການຂາດລິດອຳນາດຢ່າງແນ່ນອນ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້ານຳລາຊະໂຣຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ພຣະອົງໃຊ້ພຽງແຕ່ພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້: "ລາຊະໂຣ ຈົ່ງອອກມາ". ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງນອກຈາກນີ້. ແລ້ວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ສະແດງເຖິງຫຍັງ? ພວກມັນສະແດງວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຫຍັງກໍໄດ້ສຳເລັດໂດຍການກ່າວ ລວມເຖິງການເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຟື້ນຄືນຊີບໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ເມື່ອພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງກໍເຮັດດ້ວຍພຣະທຳ ນັ້ນກໍຄື ຄຳສັ່ງ, ພຣະທຳທີ່ມີສິດອຳນາດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ສິ່ງທັງປວງຈຶ່ງຖືກເນລະມິດສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ນີ້ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວແມ່ນຄືກັນກັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນເວລາພຣະອົງເນລະມິດສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ; ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ສິ່ງທັງປວງແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຍຶດໝັ້ນ ຍ້ອນພຣະທຳທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນລັກສະນະດຽວກັນ ລາຊະໂຣກໍຍ່າງອອກຈາກຂຸມຝັງສົບຂອງລາວຍ້ອນພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຖືກສະແດງອອກ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເອງ. ສິດອຳນາດ ແລະ ຄວາມສາມາດປະເພດນີ້ແມ່ນເປັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເປັນຂອງບຸດມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ກາຍເປັນຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງສອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດໂດຍການນຳລາຊະໂຣກັບຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 78)

ພວກຟາຣີຊາຍຕັດສິນພຣະເຢຊູ

ມາລະໂກ 3:21–22 ແລະ ເມື່ອເພື່ອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ພວກເຂົາກໍອອກໄປຈັບກຸມພຣະອົງ ຍ້ອນພວກເຂົາຄິດວ່າ ພຣະອົງເປັນບ້າໄປແລ້ວ. ແລະ ພວກທຳມະຈານ ເຊິ່ງມາຈາກເມືອງເຢລູຊາເລັມກໍເວົ້າວ່າ ພຣະອົງມີມານຮ້າຍເບເອນເຊບຸບ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ມານຮ້າຍນັ້ນດ້ວຍເຈົ້າຊາຍຂອງມານຮ້າຍເອງ.

ການປະນາມຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ພວກຟາຣີຊາຍ

ມັດທາຍ 12:31–32 ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ຄວາມບາບ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດທຸກປະເພດນັ້ນ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ ແຕ່ການໝິ່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ. ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ກ່າວຄໍາເວົ້າຕໍ່ຕ້ານບຸດມະນຸດ ເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ ແຕ່ໃຜກໍຕາມທີ່ເວົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ ບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໃນໂລກທີ່ກໍາລັງຈະມາເຖິງ.

ມັດທາຍ 23:13–15 ແຕ່ຄວາມຈິບຫາຍຈົ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ພວກທໍາມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ພວກໜ້າຊື່ໃຈຄົດ! ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ອັດອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນໃສ່ມະນຸດ, ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໄປເອງ ແລະ ເຈົ້າຍັງທໍລະມານຄົນທີ່ກໍາລັງເຂົ້າໄປອີກ. ຄວາມຈິບຫາຍຈົ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ພວກທໍາມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ພວກໜ້າຊື່ໃຈຄົດ! ຍ້ອນເຈົ້າກືນກິນບ້ານຂອງຍິງໝ້າຍ ແລະ ແກ້ງອະທິຖານຍືດຍາວ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄໍາສາບແຊ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຄວາມຈິບຫາຍຈົ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ພວກທໍາມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ພວກໜ້າຊື່ໃຈຄົດ! ຍ້ອນເຈົ້າເດີນທາງຂ້າມທະເລ ແລະ ແຜ່ນດິນເພື່ອສ້າງຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ເຊື່ອສາສະໜາ ແລະ ເມື່ອເຂົາເຊື່ອແລ້ວ ເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນເດັກນະລົກຫຼາຍກວ່າເຈົ້າຕັ້ງສອງເທົ່າ.

ເນື້ອຫາຂອງຂໍ້ຄວາມສອງຂໍ້ຄວາມຂ້າງເທິງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງຂໍ້ຄວາມທໍາອິດກ່ອນ: ພວກຟາຣີຊາຍຕັດສິນພຣະເຍຊູ.

ໃນພຣະຄໍາພີ, ການທີ່ພວກຟາຣີຊາຍປະເມີນພຣະເຍຊູເອງ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນ: "ພວກເຂົາຄິດວ່າ ພຣະອົງເປັນບ້າໄປແລ້ວ... ພຣະອົງມີມານຮ້າຍເບເອນເຊບຸບ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ມານຮ້າຍນັ້ນດ້ວຍເຈົ້າຊາຍຂອງມານຮ້າຍເອງ" (ມາລະໂກ 3:21–22). ການທີ່ພວກທໍາມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍຕັດສິນພຣະເຍຊູເຈົ້າບໍ່ແມ່ນວ່າພວກເຂົາພຽງແຕ່ລອກແບບຄໍາເວົ້າຂອງຄົນອື່ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນການຄາດເດົາທີ່ໄຮ້ມູນຄວາມຈິງ, ມັນຄືຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ພວກເຂົາຖອດຖອນກ່ຽວກັບພຣະເຍຊູເຈົ້າຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການກະທໍາຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຂໍ້ສະຫຼຸບຂອງພວກເຂົາຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນນາມຂອງຄວາມຍຸຕິທໍາຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ປາກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນຄືກັບວ່າສົມເຫດສົມຜົນ, ຄວາມອວດດີທີ່ພວກເຂົາຕັດສິນພຣະເຍຊູເຈົ້າກໍຍາກທີ່ແມ່ນແຕ່ພວກເຂົາເອງຈະຍັບຍັ້ງໄດ້. ພະລັງອັນບ້າບ່ວງແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາສໍາລັບພຣະເຍຊູເຈົ້າໄດ້ເປີດໂປງຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໃບໜ້າແບບຊາຕານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງທໍາມະຊາດທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຂອງພວກເຂົາ ທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພວກເຂົາກ່າວໃນການທີ່ພວກເຂົາຕັດສິນພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນຖືກຂັບເຄື່ອນໂດຍຄວາມທະເຍີທະຍານອັນປ່າເຖື່ອນຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມອິດສາ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍຂອງຄວາມເປັນປໍລະປັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສືບສວນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສືບສວນແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ ຫຼື ເຮັດ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາໂຈມຕີ ແລະ ຫຼຸດຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຂອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ, ໃນສະພາວະທີ່ປັ່ນປ່ວນຢ່າງບ້າບໍ ແລະ ດ້ວຍເຈດຕະນາຫວັງທຳຮ້າຍ. ພວກເຂົາເຖິງກັບຕັ້ງໃຈຫຼຸດຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໝາຍເຖິງເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: "ພຣະອົງເປັນບ້າໄປແລ້ວ", "ມານຮ້າຍເບເອນເຊບຸບ" ແລະ "ເຈົ້າຊາຍຂອງມານຮ້າຍ". ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເບເອນເຊບຸບ ແລະ ເຈົ້າຊາຍຂອງມານຮ້າຍ. ພວກເຂົາບອກລັກສະນະພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໄດ້ປົກຄຸມພຣະອົງເອງໃນເນື້ອໜັງ ວ່າເປັນຄວາມບ້າບໍ. ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນເບເອນເຊບຸບ ແລະ ເຈົ້າຊາຍຂອງມານຮ້າຍ, ແຕ່ຍັງກ່າວໂທດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວໂທດ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ແກ່ນແທ້ຂອງການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນແກ່ນແທ້ດຽວກັນກັບການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າທີ່ຊາຕານ ແລະ ຜີຮ້າຍສະແດງອອກທັງສິ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເປັນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ.

ພວກເຂົາເປັນຊ່ອງທາງສຳລັບຊາຕານທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ແລະ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ ແລະ ຂີ້ຂ້າຂອງຊາຕານ. ແກ່ນແທ້ຂອງການໝິ່ນປະໝາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແມ່ນການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອສະຖານະ, ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາທົດສອບພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ.

ແກ່ນແທ້ຂອງການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີແຫ່ງຄວາມເປັນປໍລະປັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະອົງ ພ້ອມທັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍໂດຍກົງ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກຳນົດການພິພາກສາທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ໂດຍອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກ່າວ ແລະ ເຮັດ

ແລະ
ພຣະເຈົ້າຕັດສິນການກະທຳຂອງພວກເຂົາວ່າເປັນຄວາມຜິດບາບທີ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄວາມຜິດບາບນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໄດ້ທັງໃນໂລກນີ້ ແລະ ໂລກທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ ເຊິ່ງເກີດອອກຈາກຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ:
"ການໝິ່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ" ແລະ "ແຕ່ໃຜກໍຕາມທີ່ເວົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ ບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໃນໂລກທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ". ມື້ນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາມາລົມກັນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈາກພຣະເຈົ້າ:
"ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ ບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໃນໂລກທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ". ນັ້ນກໍຄື ໃຫ້ພວກເຮົາມາເຮັດໃຫ້ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າບັນລຸພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກະຈ່າງແຈ້ງ:
"ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ ບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໃນໂລກທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ".

ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເວົ້າແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ຂໍ້ຄວາມສອງຂໍ້ຂ້າງເທິງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຍົກເວັ້ນ. ພວກເຈົ້າໄດ້ສັງເກດຫຍັງບໍ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີສອງຂໍ້ນີ້? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຫັນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອີກດ້ານຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ທົນຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຖ້າຜູ້ຄົນເຮັດບາງສິ່ງທີ່ໝິ່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນຈະເຫັນ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ທົນຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງມະນຸດຊາດໃນສອງຂໍ້ຄວາມນີ້, ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈທ່າທີຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ແຝງຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມສອງຂໍ້ນີ້ແມ່ນການອ້າງອີງຢ່າງລີ້ລັບເຖິງທັດສະນະຄະຕິທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີການຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍ. ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ວິທີການຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງໃນຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ແຕ່ໃຜກໍຕາມທີ່ເວົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ ບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໃນໂລກທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ". ເມື່ອຜູ້ຄົນໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍ, ພຣະອົງກໍກຳນົດຄຳຕັດສິນ ແລະ ຄຳຕັດສິນນີ້ແມ່ນຜົນຮັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດ. ມັນຖືກບັນຍາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳພີດັ່ງນີ້: "ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ຄວາມບາບ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດທຸກປະເພດນັ້ນ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ ແຕ່ການໝິ່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ" (ມັດທາຍ 12:31) ແລະ "ແຕ່ຄວາມຈິບຫາຍຈົ່ງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ

ພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ພວກໜ້າຊື່ໃຈຄົດ!" (ມັດທາຍ 23:13). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີບໍ່ວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາສຳລັບພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ ພ້ອມທັງຜົນຮັບສຳລັບຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນບ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້? ມັນຖືກບັນທຶກໄວ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ທົນທຸກກັບການລົງໂທດໃດໜຶ່ງ? ບໍ່, ສິ່ງນີ້ແມ່ນສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ການເວົ້າວ່າ: "ບໍ່" ໃນນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເວົ້າວ່າ ບໍ່ມີການບັນທຶກດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ມີພຽງແຕ່ວ່າ ບໍ່ມີຜົນຕາມມາທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາມະນຸດ. ການເວົ້າວ່າ: "ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກ" ອະທິບາຍເລື່ອງທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຫຼັກການຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການຈັດການສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຕາບອດ ຫຼື ຫູໜວກໃສ່ຜູ້ຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ກ່າວຮ້າຍພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນທີ່ເຈດຕະນາໂຈມຕີ, ກ່າວຮ້າຍ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງມີທັດສະນະຄະຕິຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ພວກເຂົາ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະອົງກ່າວໂທດພວກເຂົາໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຖິງກັບປະກາດຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາຈະແມ່ນຫຍັງ, ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງມີທັດສະນະຄະຕິຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ຄົນທີ່ໝິ່ນປະໝາດພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ຄົນແມ່ນຍາກທີ່ຈະສາມາດເຫັນຄວາມຈິງໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຜົນຕາມມາ ແລະ ຄຳຕັດສິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນວິທີການ ແລະ ແບບແຜນສະເພາະທີ່ພຣະເຈົ້າມີສຳລັບການຈັດການພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກການຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເຫດການເກີດຂຶ້ນຈິງເພື່ອຈັດການກັບພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງບາງຄົນ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກາດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕັດສິນຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງໃຊ້ເຫດການເກີດຂຶ້ນແທ້ຈິງເພື່ອກຳນົດການລົງໂທດພວກເຂົາ ແລະ ຮັບຜົນກຳສະໜອງຢ່າງຍຸຕິທຳ. ເມື່ອຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ມັນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ຄົນທີ່ທົນທຸກກັບການລົງໂທດ ໝາຍຄວາມວ່າ ການລົງໂທດແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍສາຍຕາມະນຸດ.

ເມື່ອຈັດການກັບພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງບາງຄົນ, ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາບແຊ່ງພວກເຂົາດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ການລົງໂທດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບອາດເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜົນຕາມມາປະເພດນີ້ອາດຍິ່ງຮ້າຍແຮງຫຼາຍກວ່າຜົນຕາມມາທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ ເຊັ່ນ:

ການຖືກລົງໂທດ ຫຼື ຖືກຂ້າຕາຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນພາຍໃຕ້ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈບໍ່ຊ່ວຍຄົນປະເພດນີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ຫຼື ມີຄວາມອົດທົນສຳລັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະບໍ່ສະໜອງໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາອີກ, ແລ້ວທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ພວກເຂົາກໍເປັນທັດສະນະຄະຕິແບບປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງ "ການປະຖິ້ມ" ໃນນີ້? ຄວາມໝາຍພື້ນຖານຂອງຄຳສັບນີ້ກໍຄື "ການປະວາງບາງສິ່ງໄວ້ຕ່າງຫາກ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບມັນອີກຕໍ່ໄປ". ແຕ່ໃນນີ້, ເມື່ອພຣະເຈົ້າ "ປະຖິ້ມຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ", ມັນມີຄວາມໝາຍສອງຢ່າງຄື: ຄວາມໝາຍທຳອິດ ພຣະອົງໄດ້ມອບຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບບຸກຄົນນັ້ນໃຫ້ຊາຕານຈັດການ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຈະບໍ່ຄຸ້ມຄອງບຸກຄົນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ວ່າບຸກຄົນນັ້ນຈະເປັນບ້າ ຫຼື ໂງ່ຈ້າ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍ ຫຼື ມີຊີວິດ ຫຼື ພວກເຂົາຖືກໂຍນລົງສູ່ໜຸ້ມນະຮົກສຳລັບການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ສິ່ງຖືກສ້າງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຜູ້ສ້າງ. ຄວາມໝາຍທີສອງກໍຄື ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດວ່າ ພຣະອົງເອງຕ້ອງການເຮັດບາງສິ່ງກັບບຸກຄົນນີ້, ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ. ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການຂອງບຸກຄົນນີ້ ຫຼື ພຣະອົງຈະໃຊ້ພວກເຂົາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້. ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະມີວິທີການພິເສດເພື່ອຈັດການກັບຄົນປະເພດນີ້, ວິທີການພິເສດເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດກັບໂປໂລ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການ ແລະ ທ່າທີໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຈັດການກັບຄົນປະເພດນີ້. ສະນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວຮ້າຍ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດພຣະອົງ, ຖ້າພວກເຂົາທ້າທາຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຖ້າພວກເຂົາບັງຄັບພຣະເຈົ້າເກີນຂອບເຂດຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວຜົນຕາມມາກໍບໍ່ຕ້ອງຄິດເຖິງເລີຍ. ຜົນຕາມມາທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດກໍຄືພຣະເຈົ້າຈະມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ຊາຕານເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພຊົ່ວນິດນິລັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ບຸກຄົນນີ້ໄດ້ກາຍເປັນອາຫານໃນປາກຂອງຊາຕານ, ເປັນເຄື່ອງຫຼິ້ນໃນມືຂອງມັນ ແລະ ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຂົາອີກ. ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ບໍວ່າ ມັນທຸກທໍລະມານສໍ່າໃດເມື່ອຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບ? ແມ່ນແຕ່ພາຍໃຕ້ສະພາບການທີ່ຊາຕານບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ທຳຮ້າຍຊີວິດຂອງໂຢບ, ໂຢບກໍຍັງທົນທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ແລ້ວລອງວາດພາບເບິ່ງວ່າມັນຈະໂຫດຮ້າຍສໍ່າໃດ ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ຫຼື ຢູ່ພາຍໃນກຳມືຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງອີກຕໍ່ໄປ, ຜູ້ທີ່ຖືກຖອນສິດທິໃນການນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ສິດທິໃນການເປັນສິ່ງຖືກສ້າງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສໍາພັນຕັດຂາດຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຢ່າງສົມບູນ? ການທີ່ຊາຕານຂົ່ມເຫັງໂຍບແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາມະນຸດ, ແຕ່ຖ້າພຣະເຈົ້າມອບຊີວິດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ຊາຕານ, ຜົນຕາມມາແມ່ນເໜືອຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ບາງຄົນອາດເກີດມາໃໝ່ເປັນງົວ ຫຼື ລາ, ບາງຄົນອາດຖືກຄອບຄຸມ ແລະ ຄອບງໍາໂດຍວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນຕາມມາຂອງບາງຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ຊາຕານ. ຈາກພາຍນອກ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ, ກ່າວຮ້າຍ, ປະນາມ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທົນທຸກກັບຜົນຕາມມາໃດໆເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຈິງກໍຄືພຣະເຈົ້າມີວິທີການເພື່ອຈັດການກັບທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງອາດບໍ່ໃຊ້ພາສາທີ່ຊັດເຈນເພື່ອບອກແກ່ຜູ້ຄົນເຖິງຜົນຕາມມາຂອງວິທີທີ່ພຣະອົງຈັດການກັບຄົນທຸກປະເພດ. ບາງຄັ້ງ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍກົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປະຕິບັດໂດຍກົງ. ການທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີຜົນຕາມມາ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຜົນຕາມມາຈະຍິ່ງຮ້າຍແຮງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຈາກພາຍນອກແລ້ວ, ມັນອາດເບິ່ງຄືວ່າມີບາງຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້ານໍາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະໃສ່ໃຈຫຍັງກັບພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການເຫັນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ແລະ ພຶດຕິກໍາຂອງພວກເຂົາ, ຍ້ອນທໍາມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ຕ້ອງການທີ່ຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ຊາຕານໂດຍກົງ, ມອບຈິດໃຈ, ວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຊາຕານເຮັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ມັນຕ້ອງການເຮັດກັບພວກເຂົາ. ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງພວກເຂົາໃນລະດັບໃດ, ພຣະອົງເບື່ອໜ່າຍພວກເຂົາໃນລະດັບໃດ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍຈົນຮອດຈຸດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນແຕ່ຈະເຫັນພວກເຂົາອີກ ແລະ ກຽມຍອມສະຫຼະພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນແຕ່ທີ່ຈະຈັດການກັບພວກເຂົາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ຖ້າມັນໄປເຖິງຈຸດທີ່ພຣະອົງຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ຊາຕານເພື່ອໃຫ້ມັນເຮັດຕາມໃຈມັກ,

ເພື່ອປ່ອຍໃຫ້ຊາຕານຄວບຄຸມ, ທຳລາຍ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາໃນວິທີໃດກໍຕາມທີ່ມັນພໍໃຈ, ແລ້ວບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະຈົບສິ້ນແທ້ງ.
ສິດທິທີ່ຈະເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກຖອນຄືນຢ່າງຖາວອນ ແລະ ສິດທິຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບແລ້ວ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດປະເພດທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 79)

ພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ

ໂຢຮັນ 20:26–29 ແລະ ຫຼັງຈາກມື້ທີແປດ ສາວົກຂອງພຣະອົງກໍມາຢູ່ຮ່ວມກັນອີກຄັ້ງ ແລະ ໂທມາກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍມາ ໃນຂະນະທີ່ປະຕູກໍອັດຢູ່, ພຣະອົງຢືນຂຶ້ນຢູ່ທາງກາງ ແລະ ເວົ້າວ່າ ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຈົ້າ. ແລ້ວພຣະອົງກໍກ່າວກັບໂທມາວ່າ ຈົ່ງເດ່ນິ້ວມືຂອງເຈົ້າອອກມາແລ້ວຄຳເບິ່ງມືຂອງເຮົາ ແລະ ເອົາມືຂອງເຈົ້າແປະໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ, ຢ່າຂາດຄວາມເຊື່ອເລີຍ ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ. ແລ້ວໂທມາກໍຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ. ພຣະເຢຊູກ່າວກັບລາວວ່າ ໂທມາເອີຍ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາ ເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອ: ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ພວກເຂົາທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນ ແຕ່ໄດ້ເຊື່ອ.

ໂຢຮັນ 21:16–17 ພຣະອົງເວົ້າກັບລາວເປັນຄັ້ງທີສອງ ຊີໂມນ ລູກຂອງໂຢນາເອີຍ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ? ລາວກໍເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ແມ່ນແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ. ພຣະອົງກໍກ່າວກັບລາວວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ. ພຣະອົງກ່າວກັບລາວເປັນຄັ້ງທີສາມ ຊີໂມນ ລູກຂອງໂຢນາເອີຍ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ? ເປໂຕໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ຍ້ອນພຣະອົງກ່າວກັບລາວເປັນຄັ້ງທີສາມ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ? ແລະ ລາວກໍຕອບພຣະອົງວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຮູ້ແຈ້ງທຸກສິ່ງຢ່າງ; ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູກໍກ່າວກັບລາວວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ.

ສິ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ກ່າວເຖິງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ແລະ ກ່າວຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ. ກ່ອນອື່ນ ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ອາດມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບ. ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຢຊູເຈົ້າຄືກັບທີ່ຜ່ານມາບໍ? ພຣະຄຳພີໄດ້ລະບຸຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເຊິ່ງບັນຍາຍເຖິງພຣະເຢຊູເຈົ້າຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບ: "ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍມາ ໃນຂະນະທີ່ປະຕູກໍອັດຢູ່, ພຣະອົງຢືນຂຶ້ນຢູ່ທາງກາງ ແລະ ເວົ້າວ່າ ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຈົ້າ". ມັນຊັດເຈນຫຼາຍ ໃນເວລານັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຕອນນີ້ພຣະອົງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານ.
ນີ້ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ຢູ່ເໜືອຂໍ້ຈຳກັດຂອງເນື້ອໜັງແລ້ວ; ເຖິງແມ່ນປະຕູອັດຢູ່,

ພຣະອົງກໍຍັງມາຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດລະຫວ່າງພຣະເຢຊູເຈົ້າຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງກ່ອນການຟື້ນຄືນຊີບ. ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງການປາກົດຕົວຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ແລະ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລານັ້ນຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນແປກໜ້າສຳລັບຜູ້ຄົນ, ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຟື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ເມື່ອປຽບທຽບກັບເນື້ອໜັງກ່ອນໜ້ານັ້ນຂອງພຣະອົງ, ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານນີ້ແມ່ນຍິ່ງເຂົ້າໃຈຍາກ ແລະ ສັບສົນຕໍ່ຜູ້ຄົນຫຼາຍຂຶ້ນ. ມັນຍັງສ້າງໄລຍະຫ່າງຫຼາຍຂຶ້ນລະຫວ່າງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລານັ້ນໄດ້ກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ລຶກລັບຫຼາຍຂຶ້ນ. ການຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ໃນສ່ວນຂອງຜູ້ຄົນ ທັນທີໃດ ໄດ້ນຳພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ຍຸກແຫ່ງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້. ສະນັ້ນ ສິ່ງທຳອິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງກໍຄືເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນພຣະອົງ, ຢືນຢັນວ່າພຣະອົງມີຢູ່ຈິງ ແລະ ຢືນຢັນເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງໃນການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ. ນອກຈາກນັ້ນ ການກະທຳນີ້ໄດ້ຟື້ນຟູຄວາມສຳພັນຂອງພຣະອົງກັບຜູ້ຄົນຄືນສູ່ສະພາບທີ່ເຄີຍເປັນໃນຕອນທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ນັ້ນກໍຄື ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້. ຜົນຕາມມາໜຶ່ງຢ່າງຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື ຜູ້ຄົນບໍ່ສົງໄສວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຄືນຈາກຄວາມຕາຍຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສົງໄສໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ຈະໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ. ຜົນຕາມມາອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄືຂໍ້ແທ້ຈິງຂອງການປາກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນ ແລະ ສຳຜັດພຣະອົງ ແມ່ນໄດ້ຮັກສາມະນຸດຊາດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄວ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງ, ຮັບປະກັນວ່ານັບຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນອະດີດອີກ ບົນພື້ນຖານທີ່ວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ "ຫາຍໄປ" ຫຼື ພຣະອົງໄດ້ "ຈາກໄປໂດຍບໍ່ເວົ້າຫຍັງ". ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຮັບປະກັນວ່າພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໄລຍະໃໝ່ແຫ່ງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຈຶ່ງຖືກເປີດອອກຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ

ນັບຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດບັດຍັດກໍປາກົດອອກຈາກພຣະບັນຍັດຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່, ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍດ້ານກ່ຽວກັບການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ.

ໃນເມື່ອຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານ, ຜູ້ຄົນຈະສາມາດສຳຜັດພຣະອົງ ແລະ ເຫັນພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຄຳຖາມນີ້ບົ່ງຊີ້ເຖິງຄວາມໝາຍຂອງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຕໍ່ໜ້າມະນຸດຊາດ. ພວກເຈົ້າສັງເກດເຫັນຫຍັງໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ພວກເຮົາຫາກໍອ່ານບໍ? ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້ ແລະ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດແມ່ນສຳເລັດລົງແລ້ວ. ສະນັ້ນໃນທາງທິດສະດີແລ້ວ, ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກັບຄືນມາຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນໃນລັກສະນະເດີມຂອງພຣະອົງເພື່ອພົບປະກັບພວກເຂົາອີກ, ແຕ່ການປາກົດຕົວຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຕໍ່ຄົນຄືໂທມາແມ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງເປັນຮູບປະທຳຍິ່ງຂຶ້ນ, ເພື່ອວ່າມັນຈະແຊກຊຶມເຂົ້າສູ່ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ເມື່ອພຣະອົງມາຫາໂທມາ, ພຣະອົງກໍອະນຸຍາດໃຫ້ໂທມາທີ່ເປັນຄົນຂີ້ສົງໄສນັ້ນສຳຜັດມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ບອກລາວວ່າ: “ເອົາມືຂອງເຈົ້າແປະໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ, ຢ່າຂາດຄວາມເຊື່ອເລີຍ ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ”. ພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າ ແລະ ເຮັດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຫາກໍຟື້ນຄືນຊີບ; ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນແບບໂທມາແລ້ວ. ແລ້ວພວກເຮົາສາມາດເຫັນຫຍັງຈາກສິ່ງນີ້? ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຢຊູເຈົ້າອົງເດີມ. ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ຄວາມສົງໄສຂອງໂທມາບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ຕອນນັ້ນ ແຕ່ມັນຝັງຢູ່ກັບລາວຕະຫຼອດເວລາທີ່ລາວຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນນີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຟື້ນຄືນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ກັບຄືນຈາກໂລກວິນຍານດ້ວຍລັກສະນະເດີມຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍອຸປະນິໄສເດີມຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງໄປຫາໂທມາກ່ອນ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ໂທມາສຳຜັດກະດູກຂ້າງຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ພຽງແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ໂທມາເຫັນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ໂທມາໄດ້ສຳຜັດ ແລະ

ຮູ້ສຶກເຖິງການມີຕົວຕົນຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ລົບລ້າງຂໍ້ສົງໄສຂອງລາວທັງສິ້ນ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ໂທມາສົງໄສຢູ່ສະເໝີວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຊື່ອໄດ້. ຄວາມເຊື່ອຂອງລາວໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງສິ່ງທີ່ລາວສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາຂອງລາວເອງ, ສິ່ງທີ່ລາວສາມາດສຳຜັດດ້ວຍມືຂອງລາວເອງເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນປະເພດນີ້. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາເລີຍ ຫຼື ໃນພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໂທມາຮັບຮູ້ ແລະ ເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ, ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ໂທມາເດ່ມືຂອງລາວອອກ ແລະ ສຳຜັດກະດູກຂ້າງຂອງພຣະອົງ. ຄວາມສົງໄສຂອງໂທມາກ່ອນໜ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນບໍ? ລາວສົງໄສຢູ່ສະເໝີ ແລະ ນອກຈາກວ່າ ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະປາກົດຕໍ່ລາວເປັນການສ່ວນຕົວ ແລະ ໃຫ້ລາວໄດ້ສຳຜັດຮອຍຕະປູທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີທາງທີ່ຜູ້ຄົນຈະສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມສົງໄສຂອງລາວໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວປະຖິ້ມຄວາມສົງໄສນັ້ນ. ສະນັ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ໂທມາໄດ້ສຳຜັດກະດູກຂ້າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຫ້ລາວໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຮອຍຕະປູໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄວາມສົງໄສຂອງໂທມາກໍຫາຍໄປ ແລະ ລາວກໍຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບແລ້ວ ແລະ ລາວກໍຮັບຮູ້ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນໃນເວລານີ້ ໂທມາບໍ່ສົງໄສອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ລາວກໍສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ພົບກັບພຣະຄຣິດຕະຫຼອດໄປ. ລາວໄດ້ສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງ, ຕິດຕາມພຣະອົງ, ຮູ້ຈັກພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ລາວສູນເສຍໂອກາດທີ່ພຣະຄຣິດຈະເຮັດໃຫ້ລາວສົມບູນ. ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ສະຫຼຸບ ແລະ ຄຳຕັດສິນແກ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສ. ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະອົງເພື່ອບອກຜູ້ທີ່ສົງໄສ, ເພື່ອບອກຄົນທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດວ່າ: ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຍົກຍ້ອງພວກເຂົາທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ສົງໄສພຣະອົງ. ມື້ທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດຢ່າງສົມບູນສາມາດເປັນມື້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເທົ່າ

ນັ້ນ. ແນ່ນອນ ມື້ນັ້ນຍັງເປັນມື້ແຫ່ງການຕັດສິນຄວາມສົງໄສຂອງພວກເຂົາອີກດ້ວຍ. ທ່າທີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະຄຣິດໄດ້ກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມສົງໄສແບບດື້ດ້ານຂອງພວກເຂົາກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອອກໝາກຫຍັງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຂອງພວກເຂົາກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຫວັງຂອງພວກເຂົາສູນເປົ່າ. ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນໄດ້ຮັບມາຈາກພາບລວງຕາ ແລະ ຄວາມສົງໄສຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະຄຣິດກໍເປັນທັດສະນະຄະຕິທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ສຳຜັດຮອຍຕະປູໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກໍຍັງໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າເປັນການຕັກນໍ້າດ້ວຍກະຕ່າໄມ້ໄຜ່ ນັ້ນກໍຄືທຸກສິ່ງສູນເປົ່າ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຕໍ່ໂທມາກໍຄືວິທີທີ່ພຣະອົງບອກທຸກຄົນຢ່າງຈັດເຈນວ່າ: ພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ຟື້ນຄືນຊີບແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາສາມສິບສາມປີເຄິ່ງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ໄດ້ຜະເຊີນກັບຮ່ອມພູຂອງເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຜະເຊີນກັບການຟື້ນຄືນຊີບ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງໃນດ້ານໃດເລີຍ. ເຖິງແມ່ນໃນຕອນນີ້ພຣະອົງມີຮອຍຕະປູຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ຍ່າງອອກຈາກຂຸມຝັງສົບ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ອີກຢ່າງພຣະອົງກຳລັງບອກຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນ, ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະເໜືອຄວາມຜິດບາບ, ເອົາຊະນະຄວາມລຳບາກ ແລະ ເອົາຊະນະເໜືອຄວາມຕາຍ. ຮອຍຕະປູເປັນພຽງຫຼັກຖານເຖິງໄຊຊະນະຂອງພຣະອົງເໜືອຊາຕານ, ຫຼັກຖານຂອງການເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບເພື່ອໄຖ່ມະນຸດຊາດທັງປວງຢ່າງສຳເລັດ. ພຣະອົງກຳລັງບອກຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຊາດແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

ເມື່ອພຣະອົງກັບມາເພື່ອເບິ່ງສາວົກຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍບອກຂໍ້ຄວາມນີ້ແກ່ພວກເຂົາດ້ວຍວິທີການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ: "ເຮົາຍັງມີຊີວິດ, ເຮົາຍັງເປັນຢູ່; ມື້ນີ້ເຮົາກຳລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດເຮົາໄດ້. ເຮົາຈະຢູ່ກັບພວກເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ".

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງຕ້ອງການໃຊ້ກໍລະນີຂອງໂທມາເປັນສິ່ງເຕືອນສຳລັບຜູ້ຄົນໃນອະນາຄົດ: ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບພອນ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ

ເຈົ້າສາມາດເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າເພາະຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບຸກຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບພອນ.

ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວເມື່ອພຣະອົງປາກົດຕໍ່ໂທມາ ແມ່ນຊ່ວຍທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ຫຼາຍ. ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງຕໍ່ໂທມາ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ລາວກໍມີຜົນກະທົບຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ຮຸ່ນຄົນທີ່ຕາມມາ; ພວກມັນມີຄວາມສຳຄັນຊົ່ວນິດນິລັນ. ໂທມາເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄົນປະເພດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສົງໄສໃນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມີທຳມະຊາດຂີ້ສົງໄສ, ມີຫົວໃຈທີ່ຫວົງຮ້າຍ, ທໍລະຍົດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້.
ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຂັດກັບບຸກຄະລິກເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພວກເຂົາມີຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ມັນຍັງໃຫ້ໂອກາດແກ່ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມສົງໄສຂອງພວກເຂົາເອງ, ເຂົ້າໃຈຄວາມສົງໄສຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຮັບຮູ້ຄວາມທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອມາເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂທມາແມ່ນຄຳເຕືອນ ແລະ ຂໍ້ຫ້າມສຳລັບຮຸ່ນຕໍ່ມາ ເພື່ອວ່າຈະມີອີກຫຼາຍຄົນທີ່ສາມາດເຕືອນພວກເຂົາເອງບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນສົງໄສຄືກັບໂທມາ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຈົມລົງສູ່ຄວາມມືດມົນ. ຖ້າເຈົ້າຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນຄືກັບໂທມາ, ຕ້ອງການທີ່ຈະສຳຜັດກະດູກຂ້າງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຮອຍຕະປູເພື່ອຢືນຢັນ, ເພື່ອຢັ້ງຢືນ, ເພື່ອພິຈາລະນາວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນບໍ່ເປັນຄືໂທມາ, ພຽງແຕ່ເຊື່ອສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ, ແຕ່ໃຫ້ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ບໍລິສຸດ, ຊື່ສັດ, ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຽງແຕ່ເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນແບບນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບພອນ.
ນີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂເລັກນ້ອຍຫຼາຍທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນ ແລະ ມັນເປັນຄຳເຕືອນສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 80)

ໂຢຮັນ 21:16–17 ພຣະອົງເວົ້າກັບລາວເປັນຄັ້ງທີສອງ ຊີໂມນ ລູກຂອງໂຢນາເອີຍ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ? ລາວກໍເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ແມ່ນແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ. ພຣະອົງກໍກ່າວກັບລາວວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ. ພຣະອົງກ່າວກັບລາວເປັນຄັ້ງທີສາມ ຊີໂມນ ລູກຂອງໂຢນາເອີຍ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ?

ເປໂຕໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ຍ້ອນພຣະອົງກ່າວກັບລາວເປັນຄັ້ງທີສາມ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ? ແລະ ລາວກໍຕອບພຣະອົງວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຮູ້ແຈ້ງທຸກສິ່ງຢ່າງ; ພຣະອົງຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູກໍກ່າວກັບລາວວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ.

ໃນບົດສົນທະນານີ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຖາມເປໂຕສິ່ງໜຶ່ງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກວ່າ: "ຊີໂມນ ລູກຂອງໂຢນາເອີຍ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ?" ນີ້ແມ່ນມາດຕະຖານສູງຂຶ້ນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນແບບເປໂຕ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພະຍາຍາມຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄຳຖາມນີ້ຂ້ອນຂ້າງເປັນການສືບສວນ ແລະ ການສອບຖາມ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນການຮຽກຮ້ອງ ແລະ ການຄາດຫວັງຈາກຄົນແບບເປໂຕ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຊ້ການຖາມແບບນີ້ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄຕ່ຕອງຕົນເອງ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງຕົນເອງ ແລະ ຖາມວ່າ: ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນ? ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ? ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າບໍ? ຂ້ານ້ອຍຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຖິງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຽງແຕ່ຖາມຄຳຖາມນີ້ກັບເປໂຕ, ຄວາມຈິງແລ້ວ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ການຖາມຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ກັບເປໂຕ ພຣະອົງແມ່ນຕ້ອງການໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອຖາມຄຳຖາມປະເພດດຽວກັນນີ້ກັບຫຼາຍຄົນ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ. ມັນພຽງແຕ່ຍ້ອນເປໂຕໄດ້ຮັບພອນເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງຄົນປະເພດນີ້, ເປໂຕຈຶ່ງເປັນຜູ້ ຮັບເອົາຄຳຖາມນີ້ຈາກປາກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າເອງ.

ປຽບທຽບກັບພຣະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເຊິ່ງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ໂທມາຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ: "ເອົາມືຂອງເຈົ້າແປະໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ, ຢ່າຂາດຄວາມເຊື່ອເລີຍ ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ", ການຖາມເປໂຕຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກສາມຄັ້ງຂອງພຣະອົງ ທີ່ວ່າ: "ຊີໂມນ ລູກຂອງໂຢນາເອີຍ ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ?" ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຂັ້ມງວດໃນທ່າທີຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮີບດ່ວນທີ່ພຣະອົງຮູ້ສຶກໃນລະຫວ່າງການຖາມຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ສຳລັບໂທມາຜູ້ຂີ້ສົງໄສ, ດ້ວຍທຳມະຊາດທີ່ຫຼອກລວງຂອງລາວ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍອມໃຫ້ລາວເດ່ມືຂອງລາວອອກ ແລະ ສຳຜັດຮອຍຕະປູທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງພາໃຫ້ລາວເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນບຸດມະນຸດທີ່ຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ຮັບຮູ້ຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າເປັນພຣະຄຣິດ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະນາມໂທມາຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການພິພາກສາໃດໆຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ລາວ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ການກະທຳຕົວຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ໂທມາຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເຂົ້າໃຈລາວ, ພ້ອມນັ້ນກໍຍັງສະແດງທ່າທີ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະອົງຕໍ່ບຸກຄົນປະເພດນີ້. ການຮຽກຮ້ອງ ແລະ

ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈາກບຸກຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ, ຍ້ອນຜູ້ຄົນແບບໂທມາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາແມ່ນມີຈຳກັດ, ແຕ່ທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍຕໍ່ຜູ້ຄົນແບບເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເປໂຕເດ່ມືຂອງລາວອອກ ແລະ ສຳຜັດຮອຍຕະປູຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບເປໂຕວ່າ: "ຢ່າຂາດຄວາມເຊື່ອເລີຍ ແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ". ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຖາມເປໂຕດ້ວຍຄຳຖາມເກົ່າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຄຳຖາມທີ່ເຮັດໃຫ້ຄິດ ແລະ ມີຄວາມໝາຍ, ເປັນຄຳຖາມທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ ນອກຈາກເຮັດໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມທຸກຄົນຂອງພຣະຄຣິດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເສຍໃຈ ແລະ ຄວາມຢຳເກງ, ພ້ອມນັ້ນກໍຍັງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກັງວົນໃຈ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ເມື່ອພວກເຂົາເຈັບປວດ ແລະ ທົນທຸກຢ່າງຮຸນແຮງ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມກັງວົນໃຈຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາຮັບຮູ້ຄຳສັ່ງສອນທີ່ຈິງຈັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເຄັ່ງຄັດສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຊື່ສັດ. ຄຳຖາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳທີ່ທຳມະດາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນການບັນລຸຄວາມຮັກ, ຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ຄວາມຮັກແບບນີ້ຄືຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ການເຊື່ອຟັງ. ມັນຄືມະນຸດທີ່ດຳລົງຊີວິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ຕາຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ອຸທິດທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສຍສະຫຼະ ແລະ ມອບທຸກສິ່ງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກປະເພດນີ້ຍັງມອບຄວາມສະບາຍໃຈໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄຳພະຍານ ແລະ ໄດ້ພັກຜ່ອນ. ມັນຄືການຕອບແທນຂອງມະນຸດຊາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ພັນທະ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນຄືວິທີທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະຕິບັດຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ເປັນເງື່ອນໄຂ ແລະ ການຕັກເຕືອນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຮຽກຮ້ອງຈາກເປໂຕ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ມັນແມ່ນຄຳຖາມສາມຂໍ້ນີ້ທີ່ນຳພາ ແລະ ດົນບັນດານໃຫ້ເປໂຕຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງລາວໃນຊີວິດຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ມັນແມ່ນຄຳຖາມສາມຂໍ້ນີ້ໃນການຈາກລາຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ພາໃຫ້ເປໂຕເລີ່ມເສັ້ນທາງຂອງລາວສູ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງລາວສຳລັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມັນໄດ້ພາໃຫ້ລາວດູແລຫົວໃຈຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມອບຄວາມສະບາຍໃຈໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍຊີວິດທັງໝົດຂອງລາວ ແລະ ການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງລາວຍ້ອນຄວາມຮັກນີ້.

ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສຳລັບຄົນສອງປະເພດເປັນຫຼັກ. ປະເພດທຳອິດຄືຄົນປະເພດທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ສາມາດແບກໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຍຶດຖືຫົນທາງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນປະເພດທີສອງແມ່ນຄືກັບເປໂຕ, ເປັນຄົນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເຮັດສອງສິ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດເຫຼົ່ານີ້. ສິ່ງທີ່ໜຶ່ງແມ່ນເຮັດກັບໂທມາ, ອີກສິ່ງແມ່ນກັບເປໂຕ. ສອງສິ່ງນີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຫຍັງ? ພວກມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ອຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ? ພວກມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຈິງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດບໍ? ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດກັບໂທມາແມ່ນເພື່ອເຕືອນຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນຂີ້ສົງໄສ, ແຕ່ໃຫ້ເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດກັບເປໂຕແມ່ນເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນແບບເປໂຕ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຊັດເຈນຂຶ້ນສຳລັບຄົນປະເພດນີ້, ເພື່ອສະແດງເຖິງເປົ້າໝາຍທີ່ພວກເຂົາຄວນສະແຫວງຫາ.

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບ, ພຣະອົງກໍປາກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຄິດວ່າຈຳເປັນ, ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ແລະ ຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາ, ປະເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຈາກຜູ້ຄົນໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຖານະພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ຄວາມກັງວົນຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເງື່ອນໄຂສຳລັບຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍັງເປັນຄືເກົ່າເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຟື້ນຄືນຊີບ. ພຣະອົງກັງວົນກ່ຽວກັບສາວົກເຫຼົ່ານີ້ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍເຫັນແຈ້ງກ່ຽວກັບສະພາວະຂອງທຸກຄົນ ແລະ ພຣະອົງເຂົ້າໃຈຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງທຸກຄົນ ແລະ ແນ່ນອນ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບທຸກຄົນຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສິ້ນພະຊົນ, ຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ກາຍມາເປັນຮ່າງກາຍແຫ່ງວິນຍານກໍຍັງຄືເກົ່າ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ໝັ້ນໃຈໃນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງວ່າເປັນພຣະຄຣິດແທ້, ແຕ່ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫຼັງຈາກທີພຣະອົງໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບ, ພຣະອົງກໍປາກົດຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ

ພຣະອົງໃຊ້ຂໍ້ແທ້ຈິງຂອງການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນນິມິດ ແລະ ແຮງບັນດານໃຈອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດສຳລັບການສະແຫວງຫາຕະຫຼອດຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ. ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງຈາກຄວາມຕາຍບໍ່ພຽງແຕ່ເສີມສ້າງທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ, ແຕ່ມັນຍັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຊາດຢ່າງທົ່ວເຖິງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສະນັ້ນ ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນຈຶ່ງໄດ້ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທຸກມຸມໂລກຂອງມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ.

ເຈົ້າຈະເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງນັ້ນມີຄວາມໝາຍ? ຖ້າເຈົ້າເປັນໂທມາ ຫຼື ເປໂຕໃນເວລານັ້ນ ແລະ ເຈົ້າພະເຊີນກັບສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍ, ມັນຈະມີຜົນກະທົບແບບໃດຕໍ່ເຈົ້າ? ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າສິ່ງນີ້ເປັນນິມິດທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າສິ່ງນີ້ເປັນພະລັງທີ່ຂັບເຄື່ອນເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າຊົ່ວຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະເສຍສະຫຼະຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອຂະຫຍາຍນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດນີ້ບໍ່? ເຈົ້າຈະຍອມຮັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນການມອບໝາຍຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພະເຊີນສິ່ງນີ້, ສອງຕົວຢ່າງຂອງໂທມາ ແລະ ເປໂຕກໍພຽງພໍແລ້ວສຳລັບຄົນສະໄໝໃໝ່ທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ພະເຊີນກັບຊີວິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ແລະ ພະເຊີນກັບຊີວິດມະນຸດຢ່າງເປັນການສ່ວນຕົວ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ສະຖານະການຂອງຊີວິດມະນຸດໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຍິ່ງຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນວ່າ ມະນຸດຊາດໄຮ້ຄວາມຫວັງ, ໜ້າເສົ້າໃຈ ແລະ ເປັນຕາເວດທະນາສໍ່າໃດ. ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບສະພາວະຂອງມະນຸດ ຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງມີ ໃນຂະນະທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ຍ້ອນສັນຊາດຕະຍານທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ພາໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກັງວົນໃຈຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ແຕ່ເຮົາສາມາດບັນຍາຍຄວາມກັງວົນໃຈ ແລະ

ຄວາມຫ່ວງໃຍໃນນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຮູ້ສຶກຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມທຸກຄົນຂອງພຣະອົງ ໂດຍໃຊ້ພຽງສາມຄຳ: "ຄວາມກັງວົນອັນແຮງກ້າ". ເຖິງແມ່ນຄຳສັບນີ້ມາຈາກພາສາມະນຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນມັນເປັນພາສາມະນຸດແທ້ໆ, ແຕ່ມັນກໍສະແດງ ແລະ ບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ແຕ່ສຳລັບຄວາມກັງວົນອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດ, ຕະຫຼອດຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງນີ້ ແລະ ໄດ້ຊີມລົດຊາດມັນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ພຽງສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ບົນພື້ນຖານຂອງການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າປາກົດຕົວເທື່ອນີ້, ມັນເຮັດໃຫ້ຄວາມກັງວົນອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ກາຍເປັນຈິງ ແລະ ຖືກສືບທອດເຂົ້າສູ່ຮ່າງກາຍແຫ່ງວິນຍານຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສືບທອດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກັງວົນ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ ພ້ອມນັ້ນກໍຍັງໄດ້ພິສູດຢ່າງລຶດທານຸພາບວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກ, ຜູ້ທີ່ຂະຫຍາຍຍຸກ ແລະ ຜູ້ທີ່ສິ້ນສຸດຍຸກອີກດ້ວຍ. ຜ່ານການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງເສີມສ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງທຸກຄົນ ແລະ ພິສູດຕໍ່ໂລກເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ມອບການຢືນຢັນຕະຫຼອດໄປໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກໃໝ່.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 81)

ພຣະເຢຊູກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ອະທິບາຍຂໍ້ພຣະຄຳພີຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ

ລູກາ 24:30–32 ແລະ ມີຄັ້ງໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງກິນອາຫານກັບພວກເຂົາ, ພຣະອົງເອົາເຂົ້າຈີ່ມາ ແລະ ອວຍພອນມັນ ແລະ ຫັກອອກ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ຕາຂອງພວກເຂົາກໍເປີດອອກ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ລຸກໄໝ້ຢູ່ຂ້າງໃນບໍ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງລົມກັບພວກເຮົາຕະຫຼອດໄລຍະທາງ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງໄຂຂໍ້ພຣະຄຳພີໃຫ້ກັບພວກເຮົາ?

ສາວົກມອບປີ້ງປາໃຫ້ພຣະເຢຊູກິນ

ລູກາ 24:36–43 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເວົ້າແບບນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຂົາຢ້ານຫຼາຍ ແລະ ຕົກໃຈ ແລະ ຄິດວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຜີ. ພຣະອົງກໍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງທຸກໃຈ? ແລະ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຄິດໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ? ເບິ່ງແມ ມືຂອງເຮົາ ແລະ ຕີນຂອງເຮົາ ນີ້ແມ່ນເຮົາເອງ, ຈົ່ງຈັບເຮົາ ແລະ ເບິ່ງແມ; ຍ້ອນວ່າ ຜີຈະບໍ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ ຄືກັບເຮົາມີ. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວແບບນັ້ນ ພຣະອົງກໍສະແດງມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕີນຂອງພຣະອົງ. ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນເຊື່ອຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ຍັງສົງໄສຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງກໍກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ ເຈົ້າມີຊີ້ນໃນທີ່ນີ້ບໍ? ແລະ ພວກເຂົາກໍເອົາສ່ວນຂອງປາປີ້ງ ແລະ ຮັງເຜິ້ງໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ແລ້ວພຣະອົງກໍເອົາມັນມາກິນຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

ຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາຈະມາເບິ່ງຂໍ້ຄວາມຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີຂ້າງເທິງ. ຂໍ້ຄວາມທຳອິດແມ່ນການເລົ່າເຖິງພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ອະທິບາຍເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳພີຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີສອງແມ່ນການເລົ່າເຖິງພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງກິນປີ້ງປາ. ຂໍ້ຄວາມສອງຂໍ້ນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງພາບທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນຈາກການບັນຍາຍເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍກິນປີ້ງປາບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ບໍ່ວ່າ ຖ້າພຣະເຢຊູເຈົ້າຢືນກິນເຂົ້າຈີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ? ຫຼື ຖ້າພຣະອົງນັ່ງກິນຢູ່ໂຕະດຽວກັນກັບພວກເຈົ້າ, ນັ່ງກິນປາ ແລະ ເຂົ້າຈີ່ກັບຜູ້ຄົນ, ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດໃນເວລານັ້ນ? ຖ້າເຈົ້າຮູ້ສຶກໃກ້ຊິດກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ພຣະອົງກໍສະໜິດສະໜົມກັບເຈົ້າຫຼາຍ, ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງ. ນີ້ແມ່ນຜົນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເກີດ ໂດຍການກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ປາຢູ່ຕໍ່ໜ້າກຸ່ມຄົນ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຢຊູເຈົ້າພຽງແຕ່ເວົ້າກັບຜູ້ຄົນຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້, ພວກເຂົາຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ຜິດຫວັງບໍ? ເມື່ອຮູ້ສຶກຜິດຫວັງ, ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຖືກປະຖິ້ມບໍ? ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າບໍ? ໄລຍະຫ່າງນີ້ຈະມີຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຜູ້ຄົນກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ຜູ້ຄົນຈະຮູ້ສຶກຢ້ານຢ່າງແນ່ນອນ, ພວກເຂົາບໍ່ກ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະມີທ່າທີເຄົາລົບພຣະອົງຢູ່ໄກໆ. ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ທຳລາຍຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ

ກັບຄືນສູ່ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນກ່ອນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ຮ່າງກາຍແຫ່ງວິນຍານທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດສຳຜັດ ຫຼື ຮູ້ສຶກໄດ້ຈະທຳລາຍຄວາມໃກ້ຊິດຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນທີ່ສະໜິດສະໜົມ ເຊິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ຄວາມໃກ້ຊິດລະຫວ່າງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດນັ້ນຂາດຫາຍໄປ. ສິ່ງດຽວທີ່ຖືກດົນໃຈໃນຜູ້ຄົນໂດຍຮ່າງກາຍແຫ່ງວິນຍານຄືຄວາມຮູ້ສຶກຢ້ານ, ຄວາມຫຼີກເວັ້ນ ແລະ ການຈ້ອງເບິ່ງຢ່າງເວົ້າບໍ່ອອກ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ກ້າເຂົ້າໃກ້ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມສົນທະນາກັບພຣະອົງ, ແຮງໄກທີ່ຈະຕິດຕາມ, ໄວ້ວາງໃຈ ຫຼື ເງີຍໜ້າເບິ່ງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້ທີ່ມະນຸດມີສຳລັບພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການເຫັນຜູ້ຄົນຫຼີກເວັ້ນພຣະອົງ ຫຼື ເອົາຕົນເອງອອກຈາກພຣະອົງ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈພຣະອົງ, ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ ແລະ ເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ຖ້າຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເອງ, ລູກຫຼານຂອງເຈົ້າ, ເຫັນເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຈື່ເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ້າເຂົ້າໃກ້ເຈົ້າ ແຕ່ຫຼີກເວັ້ນເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພວກເຂົາສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ, ນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ມັນຈະບໍ່ເຈັບປວດບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ເສຍໃຈບໍ? ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກເມື່ອຜູ້ຄົນຫຼີກເວັ້ນພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງປາກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນຮູບຮ່າງເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍັງກິນ ແລະ ດື່ມກັບພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າເຫັນຜູ້ຄົນເປັນຄອບຄົວ ແລະ ພຣະເຈົ້າຍັງຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນພຣະອົງດັ່ງຜູ້ເປັນທີ່ຮັກທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຂົາ; ມີພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຮັບເອົາຜູ້ຄົນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຮັກ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາຂອງເຮົາໃນການຖອດຖອນສອງຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າກິນ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ ແລະ ການທີ່ສາວົກໄດ້ມອບປີ້ງປາໃຫ້ພຣະອົງກິນບໍ?

ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມຄິດທີ່ຈິງຈັງໄດ້ສະແດງອອກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ເຮັດຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກໄຄ່ທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຖະໜອມ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍທີ່ພຣະອົງມີສຳລັບຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ຊິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອາໄລອາວອນ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ພຣະອົງຮູ້ສຶກເຖິງຊີວິດຂອງພຣະອົງທີ່ກິນ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມຫ່າງເຫີນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດຊາດຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ສຶກວ່າ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສະໜິດສະໜົມກັບຜູ້ຄົນອີກຕໍ່ໄປ, ພຣະອົງບໍ່ຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນສູ່ໂລກວິນຍານ, ກັບຄືນສູ່ພຣະບິດາທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງໃນສະຖານະທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດຊາດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການຕິດຕາມພຣະອົງ ແຕ່ເຄົາລົບພຣະອົງຢູ່ຫ່າງໆ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍເຈັບປວດ ຍ້ອນນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງຫຼາຍ ແລະ ມັນຈະຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍສຳລັບພຣະອົງທີ່ຈະຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ຖ້າພຣະອົງປາກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນຮ່າງກາຍແຫ່ງວິນຍານທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້, ນີ້ກໍຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າອີກ ແລະ ມັນຈະພາໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນຢ່າງຜິດໆວ່າພຣະຄຣິດສູງສົ່ງຫຼັງຈາກທີ່ຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດນັ່ງຮ່ວມໂຕະ ແລະ ກິນອາຫານກັບມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ຍ້ອນມະນຸດມີບາບ, ສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ເພື່ອກຳຈັດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດໆເຫຼົ່ານີ້ຂອງມະນຸດຊາດ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຼາຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດໃນເນື້ອໜັງ ດັ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ: “ພຣະອົງເອົາເຂົ້າຈີ່ມາ ແລະ ອວຍພອນມັນ ແລະ ຫັກອອກ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບພວກເຂົາ”. ພຣະອົງຍັງອະທິບາຍຂໍ້ພຣະຄຳພີແກ່ພວກເຂົາ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດໃນອະດີດ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດແມ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຫັນພຣະອົງ ຮູ້ສຶກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນໄປ, ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຢຊູເຈົ້າອົງເດີມ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ພຣະອົງກໍໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງຖືກປ່ຽນແປງ. ບຸດມະນຸດທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນຍັງເປັນພຣະເຢຊູເຈົ້າອົງເດີມ. ພຶດຕິກຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີການສົນທະນາຂອງພຣະອົງກັບຜູ້ຄົນກໍຮູ້ສຶກຄຸ້ນເຄີຍຄືເກົ່າ. ພຣະອົງຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ, ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມອົດທົນ, ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຢຊູເຈົ້າອົງເດີມ ຜູ້ທີ່ຮັກຄົນອື່ນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຮັກຕົນເອງ, ຜູ້ທີ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພມະນຸດຊາດເຈັດສິບຄູນເຈັດຄັ້ງ. ດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດຜ່ານມາ, ພຣະອົງກິນກັບຜູ້ຄົນ, ສົນທະນາຂໍ້ພຣະຄຳພີກັບພວກເຂົາ ແລະ ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ດັ່ງທີ່ຜ່ານມາ ພຣະອົງມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ ແລະ ສາມາດສຳຜັດ ແລະ ເຫັນໄດ້.

ພຣະອົງເປັນບຸດມະນຸດທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສະໜິດສະໜົມ, ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສະບາຍໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍິນດີທີ່ໄດ້ຮັບບາງສິ່ງທີ່ສູນເສຍຄືນ. ດ້ວຍຄວາມສະບາຍໃຈຫຼາຍ, ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນເພິ່ງພາ ແລະ ເງີຍໜ້າເບິ່ງບຸດມະນຸດອົງນີ້ຢ່າງກ້າຫານ ແລະ ຢ່າງໝັ້ນໃຈ ຜູ້ທີ່ສາມາດອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພວກເຂົາຍັງເລີ່ມຕົ້ນອະທິຖານໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຢ່າງບໍ່ລັງເລໃຈ, ອະທິຖານເພື່ອຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ, ຮັບເອົາພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີຈາກພຣະອົງ, ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ການປົກປ້ອງຈາກພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 82)

ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງນັ້ນ, ຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຢືນຢັນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອພຣະອົງເດີນເຂົ້າໃກ້ໄມ້ກາງແຂນ, ທ່າທີຂອງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງຄືທ່າທີຂອງຜູ້ສັງເກດການ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ກາງແຂນຈົນເຖິງຕອນທີ່ພຣະອົງຖືກວາງໄວ້ໃນຂຸມຝັງສົບ, ທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຄືຄວາມຜິດຫວັງ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ຜູ້ຄົນໄດ້ເລີ່ມມີການປ່ຽນແປງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ຈາກການສົງໄສສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ກາຍມາເປັນການປະຕິເສດສິ່ງທັງໝົດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອພຣະອົງຍ່າງອອກຈາກຂຸມຝັງສົບ ແລະ ປາກົດຕົວຕໍ່ຜູ້ຄົນເທື່ອລະຄົນ, ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຫັນພຣະອົງດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື ໄດ້ຍິນຂ່າວການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນທ່າທີຂອງພວກເຂົາຈາກການປະຕິເສດກາຍມາເປັນການສົງໄສເທື່ອລະໜ້ອຍ. ມີພຽງຫຼັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂທມາເອົາມືຂອງລາວໃສ່ຂ້າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ກິນຕໍ່ໜ້າຝູງຊົນ ຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ ແລະ ສືບຕໍ່ກິນປີ້ງປາຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຍອມຮັບຄວາມຈິງວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດໃນເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນຄືກັບວ່າຮ່າງກາຍວິຍານທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດທີ່ກຳລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ປຸກພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຕື່ນຈາກຄວາມຝັນ: ບຸດມະນຸດຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ເປັນຢູ່ນັບຕັ້ງແຕ່ດຶກດຳບັນ. ພຣະອົງມີຮູບຮ່າງ ແລະ ເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ດຳລົງຊີວິດ ແລະ

ກິນຄ່ຽງຂ້າງມະນຸດຊາດເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ... ໃນເວລານີ້, ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງເປັນຈິງຫຼາຍ ແລະ ອັດສະຈັນຫຼາຍ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ພວກເຂົາກໍ່ຍັງປິຕິຍິນດີ ແລະ ມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ. ການປາກົດຕົວອີກຄັ້ງຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໃກ້ຊິດ ແລະ ຄວາມຜູກພັນຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງຄິດເຖິງພວກເຂົາຫຼາຍສໍ່າໃດ.
ການກັບມາພົບປະກັນຊົ່ວຄາວນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າຊົ່ວຊີວິດໄດ້ຜ່ານໄປ. ຫົວໃຈທີ່ມືດມົວ, ສັບສົນ, ຢ້ານກົວ, ກະວົນກະວາຍ, ປາຖະໜາ ແລະ ດ້ານຊາຂອງພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຄວາມສະບາຍໃຈ. ພວກເຂົາບໍ່ສົງໄສ ຫຼື ຜິດຫວັງອີກຕໍ່ໄປ, ຍ້ອນພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ຕອນນີ້ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ມີສິ່ງໃຫ້ເພິ່ງພາແລ້ວ. ບຸດມະນຸດທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາຈະເປັນຄົນໜຸນຫຼັງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ; ພຣະອົງຈະເປັນຫໍຄອຍທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເຂົາ, ບ່ອນຫຼົບໄພຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.

ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຄືນມາ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຈາກມະນຸດຊາດໄປໃສ. ການປາກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຢູ່ໃນຮູບຮ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຈະຕິດຕາມຜູ້ຄົນ, ຍ່າງກັບພວກເຂົາ ແລະ ຢູ່ກັບພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ທຸກຫົນແຫ່ງ. ພຣະອົງບອກພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຈະສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ລ້ຽງດູພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ທຸກຫົນແຫ່ງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ສໍາຜັດພຣະອົງ ແລະ ຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກສິ້ນຫວັງອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຄົນດຽວຢູ່ໃນໂລກນີ້. ມະນຸດຊາດມີຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາສາມາດເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ພຣະອົງເປັນຄອບຄົວຂອງຜູ້ຕິດຕາມທຸກຄົນຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອມີພຣະເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ງພາ, ມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ຕ້ອງໂດດດ່ຽວ ຫຼື ສິ້ນຫວັງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຄົນທີ່ຍອມຮັບພຣະອົງໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຖືກຜູກມັດໃນຄວາມຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ. ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ, ພາລະກິດສ່ວນນີ້ຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງແມ່ນເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍຫຼາຍ, ແຕ່ຕາມທີ່ເຮົາເຫັນ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນມີຄວາມໝາຍຫຼາຍ, ມີຄຸນຄ່າຫຼາຍ, ສໍາຄັນຫຼາຍ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ.

ເຖິງແມ່ນເວລາການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມລໍາບາກ ແລະ ການທົນທຸກກໍຕາມ, ໃນເວລານັ້ນພຣະອົງສາມາດສໍາເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ

ສົມບູນເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດຜ່ານການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດທີ່ເປັນວິນຍານຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະອົງສຳເລັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍປາກົດຕໍ່ມະນຸດຊາດໃນຮູບຮ່າງທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງປະກາດຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ຜ່ານທາງຕົວຕົນຂອງພຣະອົງດັ່ງພຣະຄຣິດ. ຜ່ານທາງຕົວຕົນຂອງພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ພຣະອົງເສີມສ້າງ ແລະ ນຳພາຜູ້ຕິດຕາມທຸກຄົນຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ. ບາດກ້າວຕ່າງໆ, ແຜນການ ແລະ ພາລະກິດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິປັນຍາ, ອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ເສັ້ນດ້າຍຫຼັກທີ່ແລ່ນຜ່ານພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດຊາດ;
ມັນຊຶມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້, ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມກັງວົນທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຫ່ວງໃຍຢ່າງພາກພຽນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຖະໜອມມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍ. ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ເຄີຍປ່ຽນແປງ ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນມັນບໍ? ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້, ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວບໍ?
ຖ້າພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຍຸກນັ້ນ ແລະ ພຣະເຢຊູເຈົ້າປາກົດຕໍ່ພວກເຈົ້າຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະອົງໃນຮູບຮ່າງທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຖ້າພຣະອົງນັ່ງຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ, ກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ປາ ແລະ ອະທິບາຍຂໍ້ພຣະຄຳພີແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກບໍ? ຫຼື ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຜິດບໍ? ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າກ່ອນໜ້ານີ້, ການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຫາຍໄປທັງໝົດບໍ? ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ຍິ່ງທຳມະດາ ແລະ ຖືກຕ້ອງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າບໍ?

ການຕີຄວາມໝາຍໃນບົດພຣະຄຳພີທີ່ຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຈົ້າຄົ້ນພົບຂໍ້ບົກຜ່ອງຫຍັງໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າຄົ້ນພົບການເຈືອປົນໃດໆໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າເຫັນການລໍ້ລວງ ຫຼື ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃດໆໃນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ມີຢ່າງແນ່ນອນ! ບັດນີ້

ພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈບໍວ່າພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ? ພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈບໍວ່າ ທຸກຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າຄືການເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ? ເຮົາຫວັງວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າ ແລະ ນຳປະໂຫຍດມາສູ່ພວກເຈົ້າໃນການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຈະເກີດໝາກຜົນໃນພວກເຈົ້າ, ເປັນໝາກຜົນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ໃນແຕ່ລະມື້ ເພື່ອວ່າໃນລະຫວ່າງການສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃກ້ຊິດພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃກ້ຊິດມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເບື່ອໜ່າຍການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສເປັນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ຫຼື ບໍ່ຈຳເປັນ. ກົງກັນຂ້າມ ເມື່ອຖືກຈູງໃຈໂດຍການສະແດງອອກຂອງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແກ່ນແທ້ອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະປາຖະໜາຫາແສງສະຫວ່າງ, ປາຖະໜາຫາຄວາມຍຸຕິທຳ, ຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ສະແຫວງຫາເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນບຸກຄົນທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 3

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 83)

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສ້າງສິ່ງທັງປວງ

ປະຖົມມະການ 1:3-5 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງ ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ພຣະອົງເຫັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອີ້ນແສງສະຫວ່າງວ່າ ກາງເວັນ ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນຄວາມມືດວ່າ ກາງຄືນ. ຕອນແລງກໍຜ່ານໄປ ແລະ ຕອນເຊົ້າກໍມາເຖິງ ນັ້ນຄືມື້ທຳອິດ.

ປະຖົມມະການ 1:6-7 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີທ້ອງຟ້າຢູ່ທາງກາງຂອງນໍ້າ ແລະ ໃຫ້ມັນແຍກນໍ້າອອກຈາກກັນ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍສ້າງທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຍກນໍ້າທີ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າອອກຈາກນໍ້າທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 1:9-11 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າໂຮມກັນໃນບ່ອນດຽວ ແລະ ໃຫ້ແຜ່ນດິນປາກົດຂຶ້ນ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນແຜ່ນດິນນັ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນການໂຮມຕົວຂອງນໍ້າວ່າ ທະເລ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດຫຍ້າ, ພືດຜັກທີ່ມີເມັດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເກີດໝາກ ແລະ ມີເມັດຕາມປະເພດຂອງມັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 1:14-15 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອແຍກກາງເວັນອອກຈາກກາງຄືນ ແລະ ໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ເປັນລະດູການຕ່າງໆ ແລະ ສຳລັບມື້ ແລະ ປີ, ແລ້ວໃຫ້ມັນເປັນແສງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອມອບແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 1:20-21 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ນໍ້າເກີດສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເຫັງຕີງ ແລະ ມີຊີວິດຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ແລະ ສັດມີປີກທີ່ສາມາດບິນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນທີ່ໂລ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງປາວານໃຫຍ່ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ເຫັງຕີງຢູ່ໃນນໍ້າຢ່າງອຸດົມສົມບູນຕາມແບບຂອງພວກມັນ ແລະ ສັດມີປີກທຸກໂຕຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ.

ປະຖົມມະການ 1:24-25 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕາມແບບຂອງມັນ, ງົວຄວາຍ ແລະ ສິ່ງເລືອຄານ ແລະ ສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລະ ງົວຄວາຍຕາມແບບຂອງມັນ

ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ

ໃນມື້ທຳອິດ, ກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຂອງມະນຸດຊາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ໝັ້ນຄົງເນື່ອງຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງຂໍ້ຄວາມທຳອິດ: "ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງ ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ພຣະອົງເຫັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອີ້ນແສງສະຫວ່າງວ່າ ກາງເວັນ ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນຄວາມມືດວ່າ ກາງຄືນ. ຕອນແລງກໍຜ່ານໄປ ແລະ ຕອນເຊົ້າກໍມາເຖິງ ນັ້ນຄືມື້ທຳອິດ" (ປະຖົມມະການ 1:3-5). ຂໍ້ຄວາມນີ້ອະທິບາຍເຖິງການກະທຳຢ່າງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງການສ້າງ ແລະ ມື້ທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເກີດມີກໍຄືຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ. ແຕ່ມັນເປັນມື້ພິເສດ: ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຈັດແຈງແສງສະຫວ່າງສຳລັບທຸກສິ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງໄດ້ແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ. ໃນມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າເລີ່ມກ່າວ ແລະ ພຣະທຳ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍເປັນຢູ່ຄຽງຂ້າງກັນ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນສະແດງອອກທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແຜ່ຂະຫຍາຍທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຈາກມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ທຸກສິ່ງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຮູບຮ່າງຂຶ້ນ ແລະ ໝັ້ນຄົງ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນກໍເລີ່ມເຮັດໜ້າທີ່ເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວຄຳວ່າ: "ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງ" ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໂຄງການຂອງພາລະກິດໃດເລີຍ; ແສງສະຫວ່າງປາກົດຂຶ້ນແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ກາງເວັນ ແລະ ມະນຸດຍັງເພິ່ງພາແສງສະຫວ່າງນີ້ສຳລັບການເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ຍ້ອນຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ທາດແທ້ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງມັນແມ່ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ແລະ ມັນບໍ່ເຄີຍຫາຍໄປຈັກເທື່ອ. ການເປັນຢູ່ຂອງມັນສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ມັນຢືນຢັນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກກ່ຽວກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຜັດບໍ່ໄດ້ ຫຼື ເປັນພາບລວງຕາ, ແຕ່ເປັນແສງສະຫວ່າງແທ້ຈິງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້. ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ໃນໂລກທີ່ວ່າງເປົ່ານີ້ ເຊິ່ງເປັນ "ແຜ່ນດິນໂລກປາສະຈາກຮູບຮ່າງ ແລະ ເປົ່າວ່າງ; ແລະ ຄວາມມືດກໍຢູ່ເທິງໜ້າທະເລເລິກ" ກໍເກີດມີສິ່ງທີ່ເປັນວັດຖຸຢ່າງທຳອິດ.

ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປາກົດຂຶ້ນໃນການກະທຳເບື້ອງຕົ້ນຂອງການສ້າງສິ່ງທັງປວງຍ້ອນສິດອຳນາດ ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າກໍສັ່ງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມມືດແຍກອອກຈາກກັນ... ທຸກສິ່ງບໍ່ງຽນໄປ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ... ພຣະເຈົ້າເອີ້ນແສງສະຫວ່າງນີ້ວ່າ "ກາງເວັນ" ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນຄວາມມືດວ່າ "ກາງຄືນ". ໃນເວລານັ້ນ, ຕອນແລງຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຕອນເຊົ້າຄັ້ງທຳອິດໄດ້ເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະສ້າງ ແລະ ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ນີ້ແມ່ນມື້ທຳອິດ. ມື້ນີ້ແມ່ນມື້ທຳອິດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຖືກສະແດງອອກໃນໂລກນີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.

ຜ່ານທາງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ມະນຸດສາມາດເຫັນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ; ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີລິດອຳນາດ. ມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍຕາມສາມາດມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດແບບນີ້ໄດ້ບໍ? ມີຄຳຕອບໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວບໍ? ພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ເຫັນຕົວຢ່າງຂອງສິ່ງດັ່ງກ່າວໃນໜັງສື ຫຼື ສິ່ງຈັດພິມໃດໆບໍ? ມີການບັນທຶກໃດໆທີ່ລະບຸວ່າມີຄົນສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງບໍ? ມັນບໍ່ປາກົດໃນໜັງສື ຫຼື ການບັນທຶກອື່ນໃດເລີຍ; ແນ່ນອນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດກ່ຽວກັບການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງສະຫງ່າງາມຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກ່າວແທນສິດອຳນາດ ແລະ ຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ? ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ? ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ! ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດກໍຕາມ ແມ່ນບໍ່ສາມາດມີ ຫຼື ແທນທີ່ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດນີ້ໄດ້! ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນັ້ນບໍ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຢ່າງໄວວາ ແລະ ຈັດເຈນເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວ ແລະ ລິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວ ແລະ ພຣະອົງມີຕົວຕົນ ແລະ

ສະຖານະສູງສຸດ. ຈາກການສົນທະນາຂ້າງເທິງ, ພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນພຣະເຈົ້າຫຼືງດຽວ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 84)

ໃນມື້ທີສອງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງນໍ້າ ແລະ ສ້າງທ້ອງຟ້າ ແລະ ພື້ນທີ່ສຳລັບການຢູ່ລອດຂັ້ນພື້ນຖານສຸດຂອງມະນຸດກໍປະກົດຂຶ້ນ

"ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີທ້ອງຟ້າຢູ່ທາງກາງຂອງນໍ້າ ແລະ ໃຫ້ມັນແຍກນໍ້າອອກຈາກກັນ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍສ້າງທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຍກນໍ້າທີ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າອອກຈາກນໍ້າທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ" (ປະຖົມມະການ 1:6-7). ແມ່ນຫຍັງຄືການປ່ຽນແປງທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ຈົ່ງມີທ້ອງຟ້າຢູ່ທາງກາງຂອງນໍ້າ ແລະ ໃຫ້ມັນແຍກນໍ້າອອກຈາກກັນ"? ໃນຂໍ້ພຣະຄຳໄດ້ກ່າວວ່າ: "ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍສ້າງທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຍກນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າອອກຈາກນໍ້າທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ". ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ແລະ ເຮັດສິ່ງນີ້? ຄຳຕອບແມ່ນນອນຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມສຸດທ້າຍທີ່ວ່າ: "ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະໂຫຍກສັ້ນໆສອງປະໂຫຍກນີ້ບັນທຶກເຫດການທີ່ດີເລີດ ແລະ ບັນລະຍາຍເຖິງສາກພາບທີ່ມະຫັດສະຈັນ ນັ້ນກໍຄື ພາລະໜ້າທີ່ອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ພຣະເຈົ້າບົກຄອງນໍ້າ ແລະ ສ້າງພື້ນທີ່ງມະນຸດສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່...

ໃນພາບນີ້, ນໍ້າ ແລະ ທ້ອງຟ້າປາກົດຕໍ່ຕາພຣະເຈົ້າທັນທີ ແລະ ພວກມັນຖືກແບ່ງອອກໂດຍສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຍກໃຫ້ຢູ່ "ເທິງ" ແລະ ຢູ່ "ລຸ່ມ" ຕາມລັກສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໃຫ້. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທ້ອງຟ້າທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງບໍ່ພຽງແຕ່ປົກຄຸມນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມ ແຕ່ຄໍ້າຊູນໍ້າທີ່ຢູ່ຂ້າງເທິງ... ໃນນີ້, ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ ນອກຈາກຈ້ອງຕາເບິ່ງ, ຕົກສະເງີ້ ແລະ ອ້າປາກຊົມເຊີຍໃນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄວາມງົດງາມຂອງພາບທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງເຄື່ອນຍ້າຍນໍ້າ, ບັນຊານໍ້າ ແລະ ສ້າງທ້ອງຟ້າ. ຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຄວາມສຳເລັດທີ່ໃຫຍ່ຍິ່ງອີກຄັ້ງ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ?

ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄຳພີເພື່ອອະທິບາຍເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື: ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະອົງຈຶ່ງມີທ້ອງຟ້າໃນທ່າມກາງນໍ້າ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ການປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເກີດຂຶ້ນໃນພື້ນທີ່ນີ້ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນການປ່ຽນແປງໃນລັກສະນະທຳມະດາ,

ແຕ່ເປັນຮູບແບບການປ່ຽນແປງທີ່ມີບາງສິ່ງເກີດຈາກສິ່ງວ່າງເປົ່າ. ມັນເກີດຈາກຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ກາຍເປັນບາງສິ່ງທີ່ເກີດຈາກສິ່ງວ່າງເປົ່າຍ້ອນພຣະທຳທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ມັນຈະເປັນຢູ່ ແລະ ໝັ້ນຄົງເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມັນຈະປ່ຽນ, ປ່ຽນແປງ ແລະ ເລີ່ມໃໝ່ຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຂໍ້ຄວາມນີ້ບັນລະຍາຍເຖິງການກະທຳຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນການທີ່ພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ມັນເປັນການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດອີກຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເປັນກິດຈະການໃໝ່ອີກຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ມື້ນີ້ແມ່ນມື້ທີສອງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປຕັ້ງແຕ່ການກໍ່ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມັນເປັນມື້ທີ່ມະຫັດສະຈັນອີກມື້ໜຶ່ງສຳລັບພຣະອົງ, ພຣະອົງຍ່າງທ່າມກາງແສງສະຫວ່າງ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເກີດທ້ອງຟ້າ, ພຣະອົງຈັດແຈງ ແລະ ບົກຄອງນໍ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຖືກນຳເຂົ້າສູ່ການເຮັດວຽກໃນມື້ໃໝ່...

ມີທ້ອງຟ້າໃນທ່າມກາງນໍ້າກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງບໍ? ແນ່ນອນວ່າ ບໍ່ມີ! ແລ້ວຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ: "ຈົ່ງມີທ້ອງຟ້າຢູ່ທ່າມກາງຂອງນໍ້າ" ເດ? ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາໄວ້ກໍປາກົດຂຶ້ນ; ມີທ້ອງຟ້າຢູ່ທ່າມກາງນໍ້າ ແລະ ນໍ້າໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກກັນ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ: "ໃຫ້ມັນແຍກນໍ້າອອກຈາກກັນ". ໃນວິທີນີ້, ຫຼັງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສອງສິ່ງໃໝ່ ເຊິ່ງເປັນສອງສິ່ງທີ່ຫາກໍເກີດຂຶ້ນໃໝ່ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ເຊິ່ງເປັນຜົນຕາມມາຈາກສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດກ່ຽວກັບການປາກົດຂຶ້ນຂອງສອງສິ່ງໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງອຳນາດໜຶ່ງດຽວ ແລະ ພິເສດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວແມ່ນເປັນຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິດອຳນາດນີ້ກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ລັກສະນະໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງເອງ.

ຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ມອບຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າອີກບໍ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຍັງບໍ່ພໍ; ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງສາມາດຂະຫຍາຍໄປໄກກວ່ານີ້. ຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງມີທາດແທ້ທີ່ບໍ່ຄືກັບສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ, ແຕ່ຍັງເປັນຍ້ອນສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງພິເສດ, ບໍ່ມີຂີດຈຳກັດ, ປະເສີດເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ຢືນຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍເປັນຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນທີ່ສາມາດສ້າງຊີວິດ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ສ້າງແຕ່ລະນາທີ ແລະ ວິນາທີໃຫ້ເປັນທີ່ປະທັບໃຈ ແລະ ພິເສດ. ໃນເວລາດຽວກັນ,

ພຣະອົງກໍສາມາດປົກຄອງຊີວິດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ປົກຄອງເໜືອສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ ແລະ ທຸກນາທີ ແລະ ວິນາທີທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 85)

ໃນມື້ທີສາມ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກຳເນີດແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດ

ປະໂຫຍກທຳອິດຂອງ ປະຖົມມະການ 1:9-11 "ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າໂຮມກັນໃນບ່ອນດຽວ ແລະ ໃຫ້ແຜ່ນດິນປາກົດຂຶ້ນ". ແມ່ນຫຍັງຄືການປ່ຽນແປງທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່າວວ່າ: "ໃຫ້ນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າໂຮມກັນໃນບ່ອນດຽວ ແລະ ໃຫ້ແຜ່ນດິນປາກົດຂຶ້ນ?" ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພື້ນທີ່ນີ້ ນອກຈາກແສງສະຫວ່າງ ແລະ ທ້ອງຟ້າ? ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ: "ແລ້ວພຣະເຈົ້າເອີ້ນແຜ່ນດິນແຫ້ງນັ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນການໂຮມຕົວຂອງນໍ້າວ່າ ທະເລ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ". ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ບັດນີ້ໄດ້ມີແຜ່ນດິນ ແລະ ທະເລໃນພື້ນທີ່ນີ້ ແລະ ແຜ່ນດິນ ແລະ ທະເລກໍຖືກແຍກອອກຈາກກັນ.
ການປາກົດຕົວຂອງສອງສິ່ງໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນໄປຕາມຄຳບັນຊາທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ: "ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ". ຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້ໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມຟ້າວຟັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງເຮັດສິ່ງນີ້ບໍ? ມັນໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ແຮງງານທາງຮ່າງກາຍບໍ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສອງສິ່ງໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນຕົວມັນເອງແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອບັນລຸທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເພື່ອສ້າງສິ່ງນີ້ທັງໝົດ.

ໃຫ້ພວກເຮົາສືບຕໍ່ອ່ານຈົນເຖິງປະໂຫຍກສຸດທ້າຍຂອງຂໍ້ຄວາມນີ້: "ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດຫຍ້າ, ພືດຜັກທີ່ມີເມັດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເກີດໝາກ ແລະ ມີເມັດຕາມປະເພດຂອງມັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ". ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງກ່າວ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍເກີດຂຶ້ນຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນ
ຮູບຮ່າງເລັກນ້ອຍຂອງຊີວິດທີ່ສັບຊ້ອນໄດ້ແຍ່ຫົວຂອງພວກມັນອອກຈາກດິນຢ່າງສັ່ນເຊັນ ແລະ ກ່ອນທີ່ພວກມັນຈະສັ່ນໃຫ້ດິນເລັກນ້ອຍອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກມັນ, ພວກມັນກໍໂບກມືໃສ່ກັນເພື່ອທັກທາຍຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນ, ງຶກຫົວ ແລະ ຍິ້ມໃຫ້ກັບໂລກ. ພວກມັນຂອບໃຈພຣະຜູ້ສ້າງສຳລັບຊີວິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ ແລະ ປະກາດກັບໂລກວ່າ ພວກມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສິ່ງທັງປວງ ແລະ

ພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງຈະອຸທິດຊີວິດຂອງພວກມັນເພື່ອສະແດງເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກ, ແຜ່ນດິນກໍປົກຄຸມໄປດ້ວຍພືດພັນ ແລະ ກາຍເປັນສີຂຽວ, ພືດພັນທຸກຊະນິດທີ່ມະນຸດສາມາດກິນໄດ້ກໍງອກຂຶ້ນ ແລະ ແຕກອອກຈາກດິນ ແລະ ພູເຂົາ ແລະ ທົ່ງພຽງກໍຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ ແລະ ປ່າໄມ້ຢ່າງໜາແໜ້ນ... ໂລກທີ່ແຫ້ງແລ້ງນີ້ ເຊິ່ງຍັງບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງຊີວິດເລີຍ ໄດ້ຖືກປົກຄຸມໂດຍຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຫຍ້າ, ພືດພັນ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ຢ່າງໄວວາ ແລະ ເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຂຽວງາມ... ກິ່ນຫອມຂອງຫຍ້າ ແລະ ກິ່ນຫອມຫວນຂອງດິນແຜ່ທົ່ວອາກາດ ແລະ ພືດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍກໍເລີ່ມຫາຍໃຈຕາມລຳດັບດ້ວຍການໝູນວຽນຂອງອາກາດ ແລະ ເລີ່ມຂະບວນການຂອງການເຕີບໂຕ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພືດທຸກຊະນິດກໍເລີ່ມວົງຈອນຊີວິດຕະຫຼອດການໂດຍການເຕີບໂຕ, ອອກດອກ, ອອກໝາກ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄູນ. ພວກມັນເລີ່ມຍຶດຖືວິທີທາງຊີວິດຂອງໃຜມັນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດບົດບາດໃຜມັນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ... ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເກີດ ແລະ ມີຊີວິດຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພວກມັນໄດ້ຮັບອາຫານ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຈາກພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຈະເອົາຕົວລອດຢ່າງດື້ນຮົນໃນທຸກມຸມຂອງແຜ່ນດິນເພື່ອສະແດງເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຕະຫຼອດໄປ ແລະ ພວກມັນຈະສະແດງເຖິງພະລັງຊີວິດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງປະທານໃຫ້ຕະຫຼອດໄປ...

ຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງພິເສດ, ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງກໍພິເສດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງພິເສດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກກ່າວອອກ, ຜົນສຸດທ້າຍກໍຄື: “ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ”. ຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງກະທຳ ພຣະອົງພຽງແຕ່ໃຊ້ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງເພື່ອບັນຊາການ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອສັ່ງ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ສິ່ງຕ່າງໆກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນມື້ນີ້, ພຣະເຈົ້າໂຮບໂຮມນໍ້າໄວ້ຮ່ວມກັນໃນແຫ່ງດຽວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນແຫ້ງປາກົດຂຶ້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ຫຍ້າແຕກໜໍ່ຈາກດິນ ແລະ ເກີດມີພືດພັນທີ່ມີເມັດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເກີດໝາກ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແບ່ງພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຢ່າງມີເມັດຂອງມັນເອງ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳສັ່ງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງກໍປາກົດຂຶ້ນຕາມໆກັນມາໃນໂລກໃໝ່ແຫ່ງນີ້.

ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາດພາບກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະບັນລຸໄວ້ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນບັນລຸສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງກໍເປັນຕອນທີ່ພຣະອົງເປີດປາກຂອງພຣະອົງເພື່ອກ່າວເນື້ອຫາຈາກພາບທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາດໄວ້, ການປ່ຽນແປງໃນທຸກສິ່ງກໍເລີ່ມເກີດຂຶ້ນຍ້ອນສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດມັນແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງຈະໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງຖືກບັນລຸເທື່ອລະບາດກ້າວຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນພຣະທຳ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ການປ່ຽນແປງແຕ່ລະບາດກ້າວກໍເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. ທຸກການປ່ຽນແປງ ແລະ ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນແມ່ນສະແດງເຖິງສິດອຳນາດ, ຄວາມພິເສດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງອຳນາດແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແນວຄິດທີ່ທຳມະດາ ຫຼື ພາບວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ເປັນສິດອຳນາດທີ່ມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ພະລັງທີ່ພິເສດ ແລະ ພວກມັນແມ່ນລິດອຳນາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງປ່ຽນແປງ, ຟື້ນຄືນ, ເລີ່ມໃໝ່ ແລະ ດັບສະຫຼາຍໄປ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້, ທຸກສິ່ງຈຶ່ງເຮັດໜ້າທີ່ຍ້ອນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ກໍຖືກບັນລຸຍ້ອນພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງ...

ກ່ອນທຸກສິ່ງຈະປາກົດຂຶ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີແຜນການຢ່າງສົມບູນໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງແຕ່ດົນແລ້ວ ແລະ ໂລກໃໝ່ກໍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງແຕ່ດົນແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນມື້ທີສາມ ຈະມີພືດຫຼາຍຊະນິດປາກົດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະຢຸດບາດກ້າວໃນການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະສືບຕໍ່ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສືບຕໍ່ທີ່ຈະບັນລຸການສ້າງສິ່ງໃໝ່ໆທຸກຢ່າງ. ພຣະອົງຈະກ່າວ, ຈະອອກຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແດງອອກເຖິງລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈັດຕຽມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້ເພື່ອຈັດແຈງກັບທຸກໆສິ່ງ ພ້ອມທັງມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະສ້າງ...

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 86)

ໃນມື້ທີສີ່, ລະດູການ, ມື້ ແລະ ປີຂອງມະນຸດຊາດໄດ້ກຳເນີດຂຶ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງອີກຄັ້ງ

ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ແລະ ໃນວິທີນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານພົ້ນແຜນການສາມມື້ທຳອິດຂອງພຣະອົງ. ໃນລະຫວ່າງສາມມື້ເຫຼົ່ານີ້,

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າຈະຫຍຸ້ງ ຫຼື ເມື່ອຍຕົນເອງ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງສຳເລັດແຜນການສາມມື້ທຳອິດຂອງພຣະອົງຢ່າງມະຫັດສະຈັນ ແລະ ບັນລຸກິດຈະການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການປ່ຽນແປງພື້ນຖານຂອງໂລກ. ໂລກໃໝ່ປາກົດຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ພາບສວຍງາມທີ່ຖືກຕີຕາໄວ້ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງກໍ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະຊິ້ນສ່ວນ. ການປາກົດຂອງສິ່ງໃໝ່ໆແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນຄືກັບເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່ ແລະ ພຣະຜູ້ສ້າງກໍ່ມີຄວາມສຸກກັບພາບທີ່ເຄີຍຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ບັດນີ້ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດແລ້ວ. ໃນເວລານີ້, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈຢ່າງຍິ່ງ ແຕ່ແຜນການຂອງພຣະອົງພຽງແຕ່ຫາກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນ. ພາຍໃນພິບຕາດຽວ, ມື້ໃໝ່ກໍ່ມາເຖິງ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືໜ້າຕໍ່ໄປໃນແຜນການຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ? ພຣະອົງເວົ້າຫຍັງ? ພຣະອົງໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ໃນຂະນະດຽວກັນ ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງໃໝ່ໆທີ່ເຂົ້າມາໃນໂລກໃໝ່ແຫ່ງນີ້? ຫຼັງຈາກການນຳພາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ສາຍຕາຂອງພວກເຮົາກໍ່ຈ້ອງເບິ່ງມື້ທີສີ່ຂອງການສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ເປັນມື້ທີ່ຍັງເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກຄັ້ງ. ແນ່ນອນ ສຳລັບພຣະຜູ້ສ້າງ, ມັນເປັນມື້ມະຫັດສະຈັນອີກມື້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ມັນແມ່ນອີກມື້ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນ. ແນ່ນອນ ມັນເປັນມື້ທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ບໍ່ສາມາດປະເມີນໄດ້. ມັນມະຫັດສະຈັນແນວໃດ, ມັນສຳຄັນຫຼາຍແນວໃດ ແລະ ມັນມີຄຸນຄ່າທີ່ບໍ່ສາມາດປະເມີນໄດ້ແນວໃດ? ກ່ອນອື່ນ ໃຫ້ພວກເຮົາມາຟັງພຣະທຳທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວ...

"ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອແຍກກາງເວັນອອກຈາກກາງຄືນ ແລະ ໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ເປັນລະດູການຕ່າງໆ ແລະ ສຳລັບມື້ ແລະ ປີ, ແລ້ວໃຫ້ມັນເປັນແສງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອມອບແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວມັນກໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ" (ປະຖົມມະການ 1:14-15). ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສະແດງໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນ ແລະ ພືດທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ການກະທຳດັ່ງກ່າວແມ່ນງ່າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ, ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດ; ພຣະເຈົ້າຮັກສາຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງປາກົດໃນສະຫວັນ ແລະ ແສງສະຫວ່າງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ສ່ອງແສງໃນທ້ອງຟ້າ ແລະ ສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ແຕ່ຍັງຮັບໜ້າທີ່ເປັນສັນຍາລັກສຳລັບກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ, ສຳລັບລະດູການ, ມື້ ແລະ ປີ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ການກະທຳທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄວາມໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນລັກສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດ.

ແສງສະຫວ່າງໃນສະຫວັນແມ່ນແສງໃນທ້ອງຟ້າທີ່ສາມາດສ່ອງແສງສະຫວ່າງ; ມັນສາມາດສ່ອງແສງໃຫ້ກັບທ້ອງຟ້າ, ແຜ່ນດິນ ແລະ ທະເລ. ມັນໝູນຮອບຕາມຈັງຫວະ ແລະ ຄວາມຖີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງໄວ້ ແລະ ສ່ອງແສງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃນລັກນະນະນີ້ ວົງຈອນການໝູນວຽນຂອງແສງສະຫວ່າງເຮັດໃຫ້ເກີດກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຂຶ້ນໃນພາກຕະເວັນອອກ ແລະ ຕະເວັນຕົກຂອງແຜ່ນດິນ ແລະ ພວກມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນສັນຍາລັກສຳລັບກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຜ່ານວົງຈອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້ ພວກມັນຍັງບົ່ງບອກເຖິງງານບຸນສະຫຼອງ ແລະ ມື້ພິເສດຫຼາກຫຼາຍມື້ຂອງມະນຸດຊາດ. ພວກມັນແມ່ນເຄື່ອງປະກອບທີ່ສົມບູນ ແລະ ສິ່ງປະກອບໃຫ້ກັບລະດູການທັງສີ່ ນັ້ນກໍຄື ລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ລະດູຮ້ອນ, ລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ ແລະ ລະດູໜາວ ເຊິ່ງຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ພ້ອມກັນນັ້ນແສງສະຫວ່າງກໍເຮັດໜ້າທີ່ຢ່າງສອດຄ່ອງເປັນເຄື່ອງໝາຍປະຈຳ ແລະ ຖືກຕ້ອງສຳລັບໄລຍະເວລາຂອງເດືອນ, ມື້ ແລະ ປີຂອງມະນຸດຊາດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນເປັນພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກການມາເຖິງຂອງການເຮັດນາເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຊາດຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າໃຈ ແລະ ພົບພໍ້ກັບການແບ່ງແຍກໄລຍະເວລາຂອງເດືອນ, ມື້ ແລະ ປີທີ່ເກີດຈາກແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ, ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ໄລຍະເວລາຂອງເດືອນ, ມື້ ແລະ ປີທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເລີ່ມເກີດຂຶ້ນເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວໃນມື້ທີສີ່ຂອງການສ້າງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວົງຈອນການສັບປ່ຽນຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ລະດູຮ້ອນ, ລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ ແລະ ລະດູໜາວທີ່ມະນຸດຜະເຊີນແມ່ນໄດ້ມີໃນມື້ທີສີ່ຂອງການສ້າງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງເຮັດໃຫ້ມະນຸດແຍກແຍະລະຫວ່າງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນໄດ້ຢ່າງເປັນປະຈຳ, ຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຊັດເຈນ, ສາມາດນັບມື້ ແລະ ຕິດຕາມໄລຍະເວລາຂອງເດືອນ ແລະ ປີຢ່າງຊັດເຈນ. (ມື້ເດືອນເພັງແມ່ນການຄົບຮອບຂອງເດືອນໜຶ່ງ ແລະ ຈາກນີ້ ມະນຸດຮູ້ຈັກວ່າການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຈະເລີ່ມຕົ້ນວົງຈອນໃໝ່; ມື້ຂອງເດືອນເຄິ່ງດວງແມ່ນການຄົບຖ້ວນຂອງເຄິ່ງເດືອນ ເຊິ່ງບອກກັບມະນຸດວ່າໄລຍະເວລາຂອງເດືອນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ມີກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນເທົ່າໃດມື້ໃນເດືອນໜຶ່ງ, ມີຈັກເດືອນໃນລະດູການໜຶ່ງ ແລະ ມີຈັກລະດູການໃນປີໜຶ່ງ ແລະ ທຸກສິ່ງນີ້ກໍຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງປົກກະຕິ). ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຕິດຕາມໄລຍະເວລາຂອງເດືອນ, ມື້ ແລະ ປີທີ່ຖືກໝາຍໂດຍການໝຸນວຽນຂອງແສງສະຫວ່າງຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນມາ, ມະນຸດຊາດ ແລະ

ສິ່ງທັງປວງດໍາລົງຊີວິດຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວທ່າມກາງການສັບປ່ຽນທີ່ເປັນລະບົບຂອງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງລະດູການທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍການໝູນວຽນຂອງແສງສະຫວ່າງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມສໍາຄັນໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງແສງສະຫວ່າງໃນມື້ທີສີ່. ໃນທໍານອງດຽວກັນ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນຂອງການກະທໍາແບບນີ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຍັງບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ມັນຈະນໍາມາສູ່ມະນຸດໃນອີກບໍ່ດົນກໍເປັນໜຶ່ງໃນການກະທໍາທີ່ຊໍານານຂອງການໃຊ້ສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ໃນໂລກໃບໃໝ່ນີ້ ເຊິ່ງມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນເທື່ອ, ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ຈັດຕຽມຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ, ທ້ອງຟ້າ, ດິນແດນ ແລະ ທະເລ, ຫຍ້າ, ພືດພັນ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ຫຼາກຫຼາຍປະເພດ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ, ລະດູການ, ມື້ ແລະ ປີສໍາລັບຊີວິດໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສ້າງໃນໄວໆນີ້. ສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຖືກສະແດງອອກໃນສິ່ງໃໝ່ແຕ່ລະຢ່າງທີ່ພຣະອົງສ້າງ ແລະ ພຣະທໍາ ແລະ ຄວາມສໍາເລັດຂອງພຣະອົງເກີດຂຶ້ນພ້ອມໆກັນໂດຍບໍ່ມີຄວາມຜິດປົກກະຕິແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ມີຊ່ອງເວລາພັກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ການປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ການເກີດຂຶ້ນຂອງສິ່ງໃໝ່ທຸກສິ່ງເປັນເຄື່ອງພິສູດເຖິງສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຮັກສາຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຈະຄົງຢູ່ຕະລອດໄປ. ຄວາມຈິງນີ້ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ, ມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນໃນອະດີດ, ມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ເມື່ອພວກເຈົ້າເບິ່ງພຣະທໍາຈາກຂໍ້ພຣະຄໍາພີເຫຼົ່ານີ້ອີກຄັ້ງ, ພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນຮູ້ສຶກວ່າສົດໃສສໍາລັບພວກເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນເນື້ອຫາໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຄົ້ນພົບສິ່ງໃໝ່ແລ້ວບໍ? ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ການກະທໍາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ປຸກໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຊີ້ນໍາທິດທາງຂອງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປີດປະຕູໃຫ້ກັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ການກະທໍາ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ປະທານຊີວິດໂດຍພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດໄດ້ເຫັນເຖິງການສະແດງອອກທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາແຫ່ງສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມລໍ້າເລີດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຫັນເຖິງຄວາມພິເສດແຫ່ງສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງອັດສະຈັນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ; ພຣະອົງດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ເລີຍນອກຈາກຈ້ອງເບິ່ງການກະທໍາຢ່າງຕົກຕະລຶງທີ່ເກີດຈາກການໃຊ້ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ.

ລິດອຳນາດທີ່ເປັນຕາອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຍິນດີຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ມະນຸດກໍ່ເຫຼື້ອມໃສ ແລະ ດີໃຈຫຼາຍ, ພາກັນອ້າປາກຊົມເຊີຍ, ຕົກສະເງີ້ ແລະ ຮ້ອງໂຮດີໃຈ; ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ມະນຸດກໍ່ຖືກດົນໃຈຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ເກີດມີຄວາມເຄົາລົບ, ຄວາມຢຳເກງ ແລະ ຄວາມຕິດພັນໃນຕົວເຂົາ. ລິດອຳນາດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງມີຜົນກະທົບ ແລະ ການຊຳລະລ້າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກັບວິນຍານຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງມະນຸດພໍໃຈຢ່າງເຕັມທີ່. ຄວາມຄິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ຖ້ອຍຄຳທຸກຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປີດເຜີຍເຖິງລິດອຳນາດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຜົນງານສຸດຍອດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເປັນກິດຈະການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສົມຄວນທີ່ສຸດແກ່ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 87)

ໃນມື້ທີຫ້າ, ຊີວິດທີ່ມີຮູບຮ່າງຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແຕກຕ່າງ ສະແດງເຖິງລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ: "ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ນ້ຳເກີດສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເໜັງຕີງ ແລະ ມີຊີວິດຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ແລະ ສັດມີປີກທີ່ສາມາດບິນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນທີ່ໂລ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງປາວານໃຫຍ່ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ເໜັງຕີງຢູ່ໃນນ້ຳຢ່າງອຸດົມສົມບູນຕາມແບບຂອງພວກມັນ ແລະ ສັດມີປີກທຸກໂຕຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ" (ປະຖົມມະການ 1:20-21). ພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ໃນມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສັດມີຊີວິດຢູ່ໃນນ້ຳ ແລະ ນົກຢູ່ເທິງອາກາດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງສ້າງປາ ແລະ ນົກຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ ແລະ ຈັດປະເພດໃຫ້ພວກມັນໂດຍອີງຕາມແບບຂອງພວກມັນ. ໃນວິທີນີ້, ແຜ່ນດິນໂລກ, ທ້ອງຟ້າ ແລະ ນ້ຳຖືກເຮັດໃຫ້ອຸດົມສົມບູນຈາກການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ...

ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກກ່າວ, ຊີວິດໃໝ່ແຕ່ລະຢ່າງພ້ອມດ້ວຍຮູບຮ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄດ້ມີຊີວິດຂຶ້ນໃນທັນທີທ່າມກາງພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພວກມັນໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ໂດຍຍາດກັນເອົາພື້ນທີ່, ໂດດເຕັ້ນ, ຫຼິ້ນສະໜຸກສະໜານຢ່າງປິຕິຍິນດີ... ປາທຸກຊະນິດ ແລະ ທຸກຂະໜາດພາກັນລອຍຢູ່ໃນນ້ຳ; ສັດມີກາບທຸກຊະນິດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຈາກດິນຊາຍ; ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ມີເກັດ, ມີເປືອກ ແລະ ບໍ່ມີກະດູກສັນຫຼັງກໍພາກັນຮີບເຕີບໂຕໃນຮູບຮ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ບໍ່ວ່າຈະໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ, ຍາວ ຫຼື ສັ້ນ. ເຊັ່ນກັນ ເທົາຫຼາກຫຼາຍປະເພດກໍເລີ່ມເຕີບໂຕຢ່າງໄວວາ, ແກວ່ງໄປມາຕາມການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດນ້ຳຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ, ຂຶ້ນໆລົງໆ, ຕົບຕີນ້ຳທີ່ບໍ່ເໜັງຕີງ

ຄືກັບເວົ້າກັບພວກມັນວ່າ: “ດີ້ນແນະ! ນຳໝູ່ຂອງເຈົ້າມາ! ຍ້ອນເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ຄົນດຽວອີກຕໍ່ໄປ!” ຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນໄດ້ປາກົດຕົວໃນນໍ້າ, ຊີວິດທີ່ເກີດໃໝ່ແຕ່ລະຢ່າງກໍນຳເອົາຊີວິດຊີວາມາສູ່ນໍ້າທີ່ງຽບສະຫງົບເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່... ຈາກຈຸດນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ພວກມັນຢູ່ໃກ້ກັນ ແລະ ຢູ່ນຳກັນເປັນຝູງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຫ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາ. ນໍ້າມີຢູ່ສຳລັບສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນນໍ້າ, ບຳລຸງລ້ຽງແຕ່ລະຊີວິດທີ່ອາໄສຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງນໍ້າ ແລະ ທຸກຊີວິດທີ່ມີຢູ່ແມ່ນເພື່ອນໍ້າ ນັ້ນກໍຍ້ອນການບຳລຸງລ້ຽງຂອງນໍ້າ. ແຕ່ລະຢ່າງມອບຊີວິດໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ແຕ່ລະຢ່າງກໍເປັນພະຍານເຖິງຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນລັກສະນະດຽວກັນ ແລະ ເຖິງລິດອຳນາດທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດເທົ່າທຽມໄດ້ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ...

ເມື່ອທະເລບໍ່ໄດ້ມິດງຽບອີກຕໍ່ໄປ, ຊີວິດກໍເລີ່ມເຕັມທ້ອງຟ້າເຊັ່ນກັນ. ນົກທັງໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍໄດ້ບິນຈາກພື້ນດິນຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າເທື່ອລະໂຕ. ຕ່າງຈາກສິ່ງມີຊີວິດໃນທະເລ, ພວກມັນມີປີກ ແລະ ຂົນທີ່ປົກຫຸ້ມຮ່າງກາຍທີ່ຈ່ອຍບາງ ແລະ ຮູບຮ່າງງາມຂອງພວກມັນ. ພວກມັນໄດ້ຕົບປີກຂອງພວກມັນ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນຂົນປົກຄຸມທີ່ງົດງາມຂອງພວກມັນຢ່າງພາກພູມໃຈ ແລະ ຢ່າງຖືຕົວ ແລະ ໃຫ້ເຫັນເຖິງໜ້າທີ່ພິເສດ ແລະ ທັກສະຂອງພວກມັນທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ. ພວກມັນບິນຂຶ້ນຢ່າງມີອິດສະຫຼະ ແລະ ຂຶ້ນລົງລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຊຳນານ, ບິນໄປທົ່ວທົ່ງຫຍ້າ ແລະ ປ່າໄມ້... ພວກມັນເປັນທີ່ຮັກຂອງອາກາດ, ພວກມັນເປັນທີ່ຮັກຂອງທຸກສິ່ງ. ອີກບໍ່ດົນ ພວກມັນກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຈະສົ່ງຂໍ້ຄວາມໄປເຖິງທຸກໆສິ່ງ... ພວກມັນຮ້ອງ, ພວກມັນບິນຂຶ້ນລົງຢ່າງມ່ວນຊື່ນ, ພວກມັນນຳສຽງຮ້ອງໂຫ່, ສຽງຫົວ ແລະ ຄວາມມີຊີວິດຊີວາມາສູ່ໂລກແຫ່ງນີ້ທີ່ເຄີຍວ່າງເປົ່າ... ພວກມັນໃຊ້ສຽງຮ້ອງທີ່ສົດໃສ ແລະ ມ່ວນຊື່ນຂອງພວກມັນ, ໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກມັນເພື່ອສັນລະເສີນພຣະຜູ້ສ້າງສຳລັບຊີວິດທີ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ. ພວກມັນເຕັ້ນໄປມາຢ່າງເບີກບານມ່ວນຊື່ນເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມສົມບູນແບບ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຈະອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກມັນເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຜ່ານຊີວິດ ອັນພິເສດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກມັນ...

ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະຢູ່ໃນນໍ້າ ຫຼື ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ, ດ້ວຍຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ອຸດົມສົມບູນນີ້ດຳລົງຢູ່ໃນໂຄງຮ່າງຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ດ້ວຍຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ພວກມັນໂຮມກັນຕາມສາຍພັນຂອງໃຜມັນ; ກົດເກນນີ້ ແລະ ກົດລະບຽບນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໄດ້ໂດຍສິ່ງມີຊີວິດໃດກໍຕາມ.

ພວກມັນບໍ່ກ້າທີ່ຈະອອກນອກຂອບເຂດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກຳນົດໄວ້ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ພວກມັນດຳລົງຊີວິດ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄູນຕາມທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ ຍຶດໝັ້ນກັບວິທີທາງຂອງຊີວິດ ແລະ ກົດເກນທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກຳນົດຂຶ້ນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງລຶກລັບຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ກັບພວກມັນຢ່າງມີສະຕິຕະລອດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ພວກມັນສົນທະນາກັບພຣະຜູ້ສ້າງໃນວິທີທີ່ພິເສດຂອງພວກມັນເອງ ແລະ ມາຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຄວາມໝາຍຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດເຄີຍຝ່າຝືນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະອົງໃຊ້ການປົກຄອງ ແລະ ຄຳສັ່ງພາຍໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງເພື່ອປົກຄອງພວກມັນ; ບໍ່ມີພຣະທຳຂໍ້ໃດໄດ້ກ່າວອອກ, ແຕ່ສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຢ່າງງຽບໆໂດຍບໍ່ມີການໃຊ້ພາສາ ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດຊາດ. ການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະທີ່ພິເສດນີ້ ບັງຄັບໃຫ້ມະນຸດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແລະ ຕີຄວາມໝາຍໃໝ່ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໃນນີ້, ເຮົາຕ້ອງບອກພວກເຈົ້າວ່າ ໃນມື້ນີ້ ການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງອີກຄັ້ງ.

ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງປະໂຫຍກສຸດທ້າຍຂອງຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີນີ້: "ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ". ພວກເຈົ້າຄິດວ່າສິ່ງນີ້ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນວອນຢູ່ໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ພຣະເຈົ້າເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຍຶດໝັ້ນຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເລີ່ມປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ໃນເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າພໍໃຈກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກະທຳຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນລຸບໍ? ຄຳຕອບກໍຄື: "ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ". ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນນີ້? ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ "ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ" ສື່ເຖິງຫຍັງ? ມັນເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຫຍັງ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດ ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ຈະສຳເລັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງວາງແຜນ ແລະ ກຳນົດໄວ້ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໄວ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ແຕ່ລະຢ່າງສຳເລັດລົງ, ພຣະອົງຮູ້ສຶກເສຍໃຈບໍ? ຄຳຕອບກໍຍັງເປັນ: "ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ". ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງແມ່ນພໍໃຈ. ການທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເສຍໃຈໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສົມບູນແບບ, ລິດອຳນາດ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງສົມບູນແບບ ແລະ ໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ຄວາມສົມບູນແບບດັ່ງກ່າວຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່, ເຂົາສາມາດເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ ຄືກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນບໍ?

ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດສາມາດສຳເລັດຢ່າງສົມບູນແບບໄດ້ບໍ? ມະນຸດສາມາດເຮັດຫຍັງໃຫ້ສຳເລັດຄັ້ງດຽວ ແລະ ຕະຫຼອດໄປບໍ? ຄືດັ່ງມະນຸດເວົ້າວ່າ: "ບໍ່ມີຫຍັງສົມບູນແບບ ມີແຕ່ດີຂຶ້ນ" ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດເຮັດສາມາດບັນລຸໄດ້ຢ່າງສົມບູນແບບໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ ບັນລຸເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນກໍຖືກກຳນົດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອ "ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ" ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກໍເລີ່ມເປັນຮູບປະທຳຢ່າງຖາວອນ, ຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ ແລະ ຖືກມອບຕຳແໜ່ງ, ຈຸດປະສົງ ແລະ ໜ້າທີ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງ ຄັ້ງດຽວ ແລະ ຕະລອດໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບົດບາດຂອງພວກມັນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ການເດີນທາງທີ່ພວກມັນຕ້ອງເດີນໃນລະຫວ່າງການຄຸ້ມຄອງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ນີ້ແມ່ນກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ.

"ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ" ຄຳເວົ້າທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າຢ່າງພໍຄວນ ເຊິ່ງມັກຖືກເມີນເສີຍ ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງກົດເກນສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງ. ພວກມັນແມ່ນອີກໜຶ່ງຕົວຢ່າງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາ ແລະ ບັນລຸທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະບັນລຸ, ແຕ່ຍັງສາມາດຄວບຄຸມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນໄວ້ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ປົກຄອງສິ່ງທັງປວງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນລະບົບລະບຽບ ແລະ ປົກກະຕິ. ທຸກສິ່ງຍັງທະວີຄູນ, ດຳລົງຢູ່ ແລະ ຕາຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພວກມັນມີຢູ່ທ່າມກາງກົດເກນທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນ! ກົດເກນນີ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນທັນທີໃດທີ່ "ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ" ແລະ ມັນຈະເປັນຢູ່, ສືບຕໍ່ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເພື່ອແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າມາຈົນເຖິງມື້ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງລົບລ້າງມັນ! ສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຖືກສຳແດງອອກບໍ່ພຽງແຕ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ບັນຊາທຸກສິ່ງໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການປົກຄອງ ແລະ ຖືອຳນາດສູງສຸດໃນການປົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ປະທານຊີວິດ ແລະ ຄວາມມີຊີວິດຊີວາໃຫ້ກັບສິ່ງຕ່າງໆອີກດ້ວຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງໃນແຜນການຂ

ຂອງພຣະອົງປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະອົງສ້າງຄັ້ງດຽວ ແລະ ຕະຫຼອດໄປ ໃນຮູບຮ່າງທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ໂຄງສ້າງຊີວິດທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ບົດບາດທີ່ສົມບູນແບບ. ພ້ອມນັ້ນມັນຍັງຖືກສະແດງອອກໃນລັກສະນະທີ່ວ່າ
ຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຂໍ້ຈຳກັດໃດໆອີກດ້ວຍ, ບໍ່ຖືກຈຳກັດໂດຍເວລາ, ອາວະກາດ ຫຼື ພູມສາດ. ຄືກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈະຄົງຢູ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຊົ່ວນິດນິລັນ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະເປັນຕົວແທນ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະເປັນຢູ່ຕະລອດໄປຄຽງຂ້າງກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 88)

ໃນມື້ທີຫົກ, ພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແຕ່ລະຊະນິດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງກໍປາກົດຂຶ້ນຕາມໆກັນ

ເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ, ພາລະກິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງໄດ້ສືບຕໍ່ເປັນເວລາຫ້າມື້, ທັນທີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ຕ້ອນຮັບມື້ທີຫົກຂອງການທີ່ພຣະອົງສ້າງສິ່ງທັງປວງ. ມື້ນີ້ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກມື້ ແລະ ເປັນມື້ທີ່ພິເສດອີກມື້. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືແຜນການຂອງພຣະຜູ້ສ້າງກ່ອນມື້ໃໝ່ນີ້? ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດ, ທີ່ພຣະອົງຈະສ້າງຂຶ້ນ? ຈົ່ງຟັງ ນີ້ແມ່ນສຽງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ...

"ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕາມແບບຂອງມັນ, ງົວຄວາຍ ແລະ ສິ່ງເລືອຄານ ແລະ ສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລະ ງົວຄວາຍຕາມແບບຂອງມັນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ" (ປະຖົມມະການ 1:24-25). ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນພຣະທຳຂໍ້ນີ້? ຂໍ້ພຣະຄຳກ່າວວ່າ ງົວຄວາຍ ແລະ ສິ່ງເລືອຄານ ແລະ ສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ. ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນມື້ນີ້ ບໍ່ມີພຽງແຕ່ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກຈັດອອກຕາມປະເພດ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ "ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ."

ຄືກັບຫ້າມື້ທີ່ຜ່ານມາ ພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວດ້ວຍນໍ້າສຽງແບບດຽວກັນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ເກີດມີສິ່ງມີຊີວິດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ ແລະ ພວກມັນກໍປາກົດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ.

ເມື່ອພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີພຣະທຳຂໍ້ໃດເລີຍທີ່ຖືກກ່າວຢ່າງສູນເປົ່າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນມື້ທີຫົກ ສິ່ງມີຊີວິດແຕ່ລະຢ່າງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະສ້າງກໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ເມື່ອພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວວ່າ: "ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕາມແບບຂອງມັນ", ແຜ່ນດິນໂລກກໍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດອີກຄັ້ງ ແລະ ທັນທີທັນໃດ ເທິງແຜ່ນດິນກໍເກີດມີລົມຫາຍໃຈຂອງສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດ... ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງທີ່ມີຫຍ້າສີຂຽວ, ງົວທີ່ອ້ວນພີຟາດຫາງຂອງພວກມັນໄປມາ, ປາກົດຂຶ້ນເທື່ອລະໂຕ, ແກະທີ່ກຳລັງຮ້ອງກໍໂຮມກັນເປັນຝູງ ແລະ ມ້າທີ່ກຳລັງຮ້ອງກໍເລີ່ມແລ່ນໄປມາ... ທັນທີໃດ ທົ່ງຫຍ້າອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານທີ່ມິດງຽບກໍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດ... ການປາກົດຂຶ້ນຂອງສັດທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ເປັນພາບສວຍງາມເທິງທົ່ງຫຍ້າທີ່ງຽບສະຫງົບ ແລະ ເກີດມີຊີວິດຊີວາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ... ພວກມັນຈະເປັນເພື່ອນຂອງທົ່ງຫຍ້າ ແລະ ເຈົ້ານາຍຂອງທົ່ງຫຍ້າ, ແຕ່ລະໂຕຈະເພິ່ງພາກັນ ແລະ ກັນ; ສະນັ້ນ ພວກມັນກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ປົກປັກ ແລະ ຜູ້ຮັກສາແຜ່ນດິນເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງຈະກາຍເປັນພູມລຳເນົາອັນຖາວອນຂອງພວກມັນ ແລະ ຈະສະໜອງທຸກສິ່ງທີ່ພວກມັນຕ້ອງການ, ເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການບຳລຸງລ້ຽງຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບການເປັນຢູ່ຂອງພວກມັນ...

ໃນມື້ດຽວກັນກັບສັດຫຼາກຫຼາຍຊະນິດເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ແມງໄມ້ຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍກໍປາກົດຂຶ້ນຕາມໆກັນມາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກມັນເປັນສິ່ງມີຊີວິດເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດທ່າມກາງສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງ, ພະລັງຊີວິດຂອງພວກມັນກໍຍັງເປັນການສ້າງທີ່ອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ມາຊ້າເກີນໄປ... ແມງໄມ້ບາງໂຕຕີປີກນ້ອຍໆຂອງມັນ ໃນຂະນະທີ່ໂຕອື່ນຄານຢ່າງຊ້າໆ; ບາງໂຕກໍໂດດ ແລະ ເຕັ້ນ, ບາງໂຕກໍຍ່າງໂຊເຊ; ບາງໂຕໂດດແລ່ນຢ່າງໄວໄປຂ້າງໜ້າ, ໃນຂະນະທີ່ໂຕອື່ນຖອຍຫຼັງຢ່າງຊ້າໆ; ບາງໂຕໄຕ່ໄປທາງຂ້າງ, ບາງໂຕກະໂດດຂຶ້ນລົງ... ທຸກໂຕຫຍຸ້ງກັບການຄົ້ນຫາເຮືອນຮັງສຳລັບພວກມັນເອງ: ບາງໂຕຊອກຫາໃນຫຍ້າ, ບາງໂຕຄວັດຮູໃນດິນ, ບາງໂຕບິນຂຶ້ນເທິງຕົ້ນໄມ້, ລີ້ຢູ່ໃນປ່າໄມ້... ເຖິງແມ່ນຈະເປັນໂຕນ້ອຍໆ, ພວກມັນກໍບໍ່ພໍໃຈທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມທໍລະມານຈາກການບໍ່ມີຫຍັງຕົກທ້ອງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພົບຮັງຂອງພວກມັນເອງແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍຟ້າວຊອກຫາອາຫານເພື່ອລ້ຽງຕົວພວກມັນເອງ. ບາງໂຕບິນຂຶ້ນຕົ້ນຫຍ້າເພື່ອກິນໃບຫຍ້າອ່ອນ, ບາງໂຕຄວ້າຂີ້ຕົມໄດ້ເຕັມປາກ ແລະ ກືນລົງທ້ອງຂອງພວກມັນ, ກິນດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນຢ່າງສົມໃຈ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເບີກບານໃຈ (ສຳລັບພວກມັນແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ຂີ້ຕົມກໍເປັນອາຫານທີ່ແຊບ); ບາງໂຕລີ້ຢູ່ໃນປ່າໄມ້,

ແຕ່ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຢຸດພັກຜ່ອນ ຍ້ອນຢາງໄມ້ພາຍໃນໃບໄມ້ສີຂຽວໄດ້ໃຫ້ອາຫານທີ່ຫວານນົວຫຼາຍ... ຫຼັງຈາກທີ່ພວກມັນກິນຈົນອີ່ມ, ແມງໄມ້ກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດກິດຈະກຳຂອງພວກມັນ; ເຖິງແມ່ນຈະມີຮູບຮ່າງນ້ອຍ, ພວກມັນກໍມີພະລັງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວາມອຸດົມສົມບູນຢ່າງບໍ່ມີຈຳກັດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈາກສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດ, ພວກມັນກະຕືລືລົ້ນທີ່ສຸດ ແລະ ດຸໝັ່ນທີ່ສຸດ. ພວກມັນບໍ່ເຄີຍຂີ້ຄ້ານຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພັກຜ່ອນ. ເມື່ອອີ່ມທ້ອງຂອງພວກມັນແລ້ວ, ພວກມັນກໍຍັງເຮັດວຽກໜັກເພື່ອເຫັນແກ່ອະນາຄົດຂອງພວກມັນ, ຫຍຸ້ງກັບຕົວພວກມັນເອງ ແລະ ພ້າວເຮັດຫຼາຍສິ່ງເພື່ອມື້ຕໍ່ໄປຂອງພວກມັນ, ເພື່ອການເອົາຕົວລອດຂອງພວກມັນ... ພວກມັນຮ້ອງເປັນສຽງຫຼາກຫຼາຍທຳນອງ ແລະ ຫຼາຍຈັງຫວະເປັນສຽງວີ່ງເພື່ອໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ພວກມັນຢູ່ຕໍ່. ພວກມັນຍັງເພີ່ມຄວາມເບີກບານໃຫ້ກັບຫຍ້າ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ດິນທຸກນິ້ວ, ເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະມື້ ແລະ ແຕ່ລະປີມີເອກະລັກ... ດ້ວຍພາສາຂອງພວກມັນເອງ ແລະ ວິທີທາງຂອງພວກມັນເອງ, ພວກມັນສົ່ງຕໍ່ຂໍ້ມູນໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໂດຍໃຊ້ວິທີທາງຊີວິດທີ່ພິເສດຂອງພວກມັນເອງ, ພວກມັນໝາຍທຸກສິ່ງທີ່ພວກມັນປະຖິ້ມຮອຍຮ່ອງໄວ້... ພວກມັນມີຄວາມສຳພັນທີ່ໃກ້ຊິດກັບດິນ, ຫຍ້າ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ພວກມັນນຳຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມມີຊີວິດຊີວາມາສູ່ດິນ, ຫຍ້າ ແລະ ປ່າໄມ້. ພວກມັນນຳຄຳຕັກເຕືອນ ແລະ ຄຳທັກທາຍຂອງພຣະຜູ້ສ້າງມາສູ່ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດ...

ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ກວາດສາຍຕາເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ສາຍຕາຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຢຸດທີ່ປ່າໄມ້ ແລະ ພູເຂົາດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງແປຜັນ. ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກກ່າວອອກມາ, ໃນປ່າໄມ້ທີ່ໜາແໜ້ນ ແລະ ເທິງພູເຂົາກໍເກີດມີສິ່ງມີຊີວິດຊະນິດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຄືກັບສິ່ງມີຊີວິດໃດໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກ່ອນໜ້ານີ້, ພວກມັນເປັນສັດປ່າທີ່ກ່າວຂຶ້ນໂດຍປາກຂອງພຣະເຈົ້າ. ລໍຖ້າມາເປັນເວລາດົນນານ, ພວກມັນແກວ່ງຫົວຂອງພວກມັນ ແລະ ຟາດຫາງຂອງພວກມັນ, ແຕ່ລະໂຕກໍມີໃບໜ້າທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພວກມັນເອງ. ບາງໂຕມີເນື້ອໜັງທີ່ມີຂົນ, ບາງໂຕມີອອງ, ບາງໂຕມີແຂ້ວຈົກ, ບາງໂຕປາກກວ້າງ, ບາງໂຕຄໍຍາວ, ບາງໂຕຫາງສັ້ນ, ບາງໂຕຕາໃຫຍ່, ບາງໂຕມີສາຍຕາເປັນຕາຍ້ານ, ບາງໂຕກົ່ງໂຕເພື່ອກິນຫຍ້າ, ບາງໂຕມີເລືອດໃນບໍລິເວນປາກຂອງມັນ, ບາງໂຕໂດດເຕັ້ນດ້ວຍສອງຂາ, ບາງໂຕຍ່ອງໄປມາດ້ວຍກີບຕີນສີ່ຕີນ, ບາງໂຕຈ້ອງເບິ່ງຢູ່ເທິງຍອດຕົ້ນໄມ້, ບາງໂຕນອນລໍຖ້າຢູ່ໃນປ່າໄມ້, ບາງໂຕຊອກຫາຖໍ້າເພື່ອພັກຜ່ອນ, ບາງໂຕແລ່ນໄປມາຫຼິ້ນສະໜຸກສະໜານເທິງທົ່ງພຽງ, ບາງໂຕອອກຫາເຫຍື່ອໃນປ່າໄມ້... ບາງໂຕແຜດສຽງ, ບາງໂຕຫອນ, ບາງໂຕເຫົ່າ...; ບາງໂຕມີສຽງສູງ, ບາງໂຕມີສຽງທຸ້ມ, ບາງໂຕມີສຽງເຕັມຮູຄໍ, ບາງໂຕມີສຽງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເປັນຕາຟັງ...; ບາງໂຕເປັນຕາຍ້ານ,

ບາງໂຕເປັນຕາຮັກ, ບາງໂຕເປັນຕາຂີ້ດຽດ, ບາງໂຕເປັນຕາຮັກຫຼາຍ, ບາງໂຕເປັນຕາຍ້ານຫຼາຍ, ບາງໂຕໄຮ້ດຽງສາຢ່າງມີສະເໜ່... ພວກມັນທຸກໂຕເກີດມາເທື່ອລະໂຕ. ສັງເກດເບິ່ງພວກມັນສູງ ແລະ ໃຫຍ່ສ່ຳໃດ, ມີວິນຍານທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ, ຢູ່ຊື່ໆບໍ່ສົນໃຈກັນ, ບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະເສຍເວລາຫຼຽວເບິ່ງກັນ...

ແຕ່ລະໂຕມີຊີວິດພິເສດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ ແລະ ມີຄວາມດຸຮ້າຍ ແລະ ຄວາມປ່າເຖື່ອນ, ພວກມັນປາກົດໃນປ່າໄມ້ ແລະ ເທິງພູເຂົາ. ໂອ້ອວດທີ່ສຸດ, ຖະນົງຕົວທີ່ສຸດ ແລ້ວແມ່ນໃຜທີ່ສ້າງພວກມັນໃຫ້ເປັນເຈົ້ານາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້? ຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ການປາກົດຕົວຂອງພວກມັນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ, ພວກມັນ "ອ້າງສິດ" ໃນປ່າໄມ້ ແລະ ໃນພູເຂົາ, ຍ້ອນພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ກຳນົດເຂດແດນຂອງພວກມັນ ແລະ ກຳນົດຂອບເຂດຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກມັນ.

ມີພຽງແຕ່ພວກມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນເຈົ້າຖິ່ນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພວກມັນຈຶ່ງດຸຮ້າຍ ແລະ ສະແດງຄວາມໂອ້ອວດຢ່າງຍິ່ງ. ພວກມັນຖືກເອີ້ນວ່າ "ສັດປ່າ" ກໍຍ້ອນວ່າ ຈາກສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດ, ພວກມັນເປັນສັດທີ່ດຸຮ້າຍ, ປ່າເຖື່ອນ ແລະ ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້. ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກຄວບຄຸມ, ສະນັ້ນ ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກລ້ຽງ ແລະ ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດຊາດ ຫຼື ເຮັດວຽກແທນມະນຸດຊາດໄດ້. ຍ້ອນວ່າ ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກລ້ຽງ, ບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ, ພວກມັນຈຶ່ງອາໄສຢູ່ຫ່າງຈາກມະນຸດຊາດ ແລະ ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາພວກມັນໄດ້. ໃນທາງກັບກັນ ຍ້ອນພວກມັນອາໄສຢູ່ຫ່າງໄກຈາກມະນຸດຊາດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາພວກມັນໄດ້, ພວກມັນຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກມັນ ນັ້ນກໍຄື ເຝົ້າຮັກສາພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້. ຄວາມດຸຮ້າຍຂອງພວກມັນປົກປ້ອງພູເຂົາ ແລະ ເຝົ້າຮັກສາປ່າໄມ້ ແລະ ເປັນການປົກປ້ອງ ແລະ ການຮັບປະກັນທີ່ດີສຸດຂອງການເປັນຢູ່ ແລະ ການແຜ່ພັນຂອງພວກມັນ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ຄວາມດຸຮ້າຍຂອງພວກມັນຮັກສາ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມສົມດຸນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ. ການມາເຖິງຂອງພວກມັນໄດ້ນຳການລ້ຽງດູ ແລະ ການຄ້ຳຈຸນໃຫ້ກັບພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້; ການມາເຖິງຂອງພວກມັນໄດ້ຕື່ມຄວາມອຸດົມສົມບູນຢ່າງມະຫາສານ ແລະ ຄວາມມີຊີວິດຊີວາໃຫ້ກັບພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້ທີ່ສະຫງົບ ແລະ ວ່າງເປົ່າ. ຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້ກາຍມາເປັນພູມລຳເນົາຖາວອນຂອງພວກມັນ ແລະ ພວກມັນຈະບໍ່ສູນເສຍບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນຈັກເທື່ອ, ຍ້ອນພວກເຂົາທີ່ພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ່ຈຶ່ງປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ມີຢູ່; ສັດປ່າຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກມັນ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກມັນສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຝົ້າປົກປັກຮັກສາພູເຂົາ ແລະ ປ່າໄມ້. ສະນັ້ນ ສັດປ່າຈະປະຕິບັດຕາມການຕັກເຕືອນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງເຄັ່ງຄັດເພື່ອຮັກສາອານາເຂດຂອງພ

ວກມັນ ແລະ ສືບຕໍ່ໃຊ້ທຳມະຊາດສັດຮ້າຍຂອງພວກມັນເພື່ອຮັກສາຄວາມສົມດຸນຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກຳນົດຂຶ້ນ ແລະ ສະແດງເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 89)

ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ທຸກສິ່ງແມ່ນສົມບູນ

ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ລວມເຖິງສິ່ງທີ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວ ເຊັ່ນນົກ ແລະ ປາ, ເຊັ່ນຕົ້ນໄມ້ ແລະ ດອກໄມ້ ແລະ ລວມເຖິງງົວຄວາຍ, ແມງໄມ້ ແລະ ສັດປ່າທີ່ຖືກສ້າງໃນມື້ທີຫົກ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີງຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງແລ້ວ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ບັນລຸຈຸດສຸດຍອດຂອງຄວາມສົມບູນທັງໝົດ ແລະ ໄດ້ໄປເຖິງມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸ. ພຣະຜູ້ສ້າງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະປະຕິບັດຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງເທື່ອລະບາດກ້າວ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະສ້າງກໍປາກົດຂຶ້ນຕາມໆກັນມາ ແລະ ການປາກົດຂອງແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນສະທ້ອນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເປັນແກ້ວຜະລຶກແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນແກ້ວຜະລຶກເຫຼົ່ານີ້, ສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງ ນອກຈາກຂອບໃຈຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ການຈັດຕຽມຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ດັ່ງທີ່ການກະທຳຢ່າງອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕົວພວກມັນເອງ, ໂລກໃບນີ້ກໍເຕັມໄປດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນເທື່ອລະຢ່າງ ແລະ ມັນໄດ້ປ່ຽນແປງຈາກຄວາມວຸ່ນວາຍ ແລະ ຄວາມມືດໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງ, ຈາກຄວາມມິດງຽບແຫ່ງຄວາມຕາຍກໍກາຍເປັນຄວາມມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ພະລັງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ທ່າມກາງທຸກສິ່ງໃນການສ້າງ, ຕັ້ງແຕ່ສິ່ງທີ່ໃຫຍ່ຈົນເຖິງສິ່ງເລັກນ້ອຍ, ຈາກສິ່ງເລັກນ້ອຍຈົນເຖິງສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ພວກມັນມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຄຸນຄ່າໜຶ່ງດຽວ ແລະ ຕາມທຳມະຊາດຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດແຕ່ລະຢ່າງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນຮູບຮ່າງ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງພວກມັນ, ພວກມັນຕ້ອງຖືກສ້າງໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງເພື່ອໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ບາງເທື່ອຜູ້ຄົນເຫັນແມງໄມ້ທີ່ຂີ້ຮ້າຍຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ "ແມງໄມ້ນັ້ນເປັນຕາຢ້ານຫຼາຍ, ບໍ່ມີທາງທີ່ສິ່ງຂີ້ຮ້າຍແບບນັ້ນຈະຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີທາງທີ່ພຣະອົງຈະສ້າງບາງສິ່ງທີ່ຂີ້ຮ້າຍແບບນັ້ນ". ຊ່າງເປັນມຸມມອງທີ່ໂງ່ຈ້າຫຼາຍ! ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເວົ້າກໍຄື "ເຖິງແມ່ນວ່າແມງໄມ້ຂີ້ຮ້າຍຫຼາຍ, ມັນກໍຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຕ້ອງມີຈຸດປະສົງທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງມັນເອງ”. ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະມອບລັກສະນະທຸກຮູບແບບ ແລະ ໜ້າທີ່ ແລະ ການນຳໃຊ້ທຸກຢ່າງໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດຫຼາກຫຼາຍຊະນິດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ສະນັ້ນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນຖືກຕັດມາຈາກຜ້າຜືນດຽວກັນ. ຈາກສ່ວນປະກອບພາຍນອກຂອງພວກມັນຈົນເຖິງສ່ວນປະກອບພາຍໃນ, ຈາກພູມລຳເນົາຂອງພວກມັນຈົນເຖິງສະຖານທີ່ໆພວກມັນຢູ່ອາໄສ, ແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ງົວມີລັກສະນະຂອງງົວ, ລາມີລັກສະນະຂອງລາ, ກວາງມີລັກສະນະຂອງກວາງ ແລະ ຊ້າງກໍມີລັກສະນະຂອງຊ້າງ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ລັກສະນະໃດງາມທີ່ສຸດ ແລະ ລັກສະນະໃດຂີ້ຮ້າຍທີ່ສຸດ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ລັກສະນະໃດມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງລັກສະນະໃດທີ່ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດ? ບາງຄົນມັກລັກສະນະຂອງຊ້າງ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໃຊ້ຊ້າງເພື່ອປູກພືດໃນທົ່ງນາ; ບາງຄົນມັກລັກສະນະຂອງສິງໂຕ ແລະ ເສືອ ຍ້ອນວ່າ ລັກສະນະຂອງພວກມັນເປັນລັກສະນະທີ່ເປັນຕາປະທັບໃຈທີ່ສຸດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ, ແຕ່ເຈົ້າສາມາດຮັກສາພວກມັນໃຫ້ເປັນສັດລ້ຽງໄດ້ບໍ? ສະຫຼຸບກໍຄື ເມື່ອເວົ້າເຖິງຫຼາຍໆສິ່ງຂອງການສ້າງ, ມະນຸດຄວນເຄົາລົບສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຄົາລົບຕໍ່ລະບຽບທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ; ນີ້ແມ່ນທ່າທີທີ່ມີສະຕິປັນຍາທີ່ສຸດ. ມີພຽງແຕ່ທ່າທີໃນການສະແຫວງຫາ ແລະ ການເຊື່ອຟັງເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນການຍອມຮັບ ແລະ ຄວາມແນ່ໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ມັນເປັນສິ່ງດີໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຫັນວ່າຜິດ?

ສະນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນເພື່ອຫຼິ້ນເພງປະສານສຽງໃໝ່ໃຫ້ກັບການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ເພື່ອຈັດຕຽມການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດແຫ່ງມື້ໃໝ່ຢ່າງສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ພຣະຜູ້ສ້າງຈະຍັງເປີດໜ້າໃໝ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ! ອີງຕາມກົດເກນທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງໃນການແຕກໜໍ່ຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ຄວາມເຕີບໃຫຍ່ໃນລະດູຮ້ອນ, ການເກັບກ່ຽວໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ ແລະ ການເກັບຮັກສາໄວ້ໃນລະດູໜາວ, ທຸກສິ່ງຈະສະທ້ອນເຖິງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພວກມັນຈະຕ້ອນຮັບມື້ໃໝ່, ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ວິທີທາງໃນຊີວິດໃໝ່ຂອງພວກມັນເອງ. ພວກມັນຈະດຳລົງຢູ່ຕໍ່ໄປ ແລະ ແຜ່ພັນຕໍ່ເນື່ອງໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດເພື່ອຕ້ອນຮັບແຕ່ລະມື້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ...

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 90)

ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງ ແລະ ບໍ່ຖືກສ້າງໃດສາມາດແທນຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້

ຈາກເວລາທີ່ພຣະອົງເລີ່ມສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມສະແດງອອກ ແລະ ເລີ່ມເປີດເຜີຍອອກ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສ້າງທຸກສິ່ງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກມັນໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງພວກມັນ, ທຸກສິ່ງກໍມີຊີວິດ ແລະ ຍຶດໝັ້ນ ແລະ ເປັນຢູ່ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໃນເວລາກ່ອນມະນຸດຊາດປາກົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອສ້າງທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ໃຊ້ວິທີການໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງເພື່ອຈັດແຈງສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງຊີວິດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນເພື່ອຈັດແຈງສຳລັບມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຈະຮັບເອົາລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງໃນອີກບໍ່ດົນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນເວລາກ່ອນມະນຸດຊາດຈະຖືກສ້າງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກໃນສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດຊາດ, ໃນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳກັບສະຫວັນ, ແສງສະຫວ່າງ, ທະເລ, ແຜ່ນດິນ ແລະ ໃນສິ່ງທີ່ເລັກນ້ອຍສ່ຳກັບສັດ ແລະ ນົກ ພ້ອມທັງໃນແມງໄມ້ ແລະ ເຊື້ອຈຸລິນຊີທຸກຊະນິດ ລວມເຖິງເຊື້ອແບັກທີເຣຍຫຼາກຫຼາຍຊະນິດທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ. ແຕ່ລະຢ່າງຖືກມອບຊີວິດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງເພີ່ມທະວີຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ພວກມັນກໍຍັງສະແດງອອກເຖິງຄວາມມີພະລັງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ ຜ່ານທາງຮູບຮ່າງ ແລະ ໂຄງສ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກມັນ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ, ພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງກໍໄດ້ຮັບວິທີແຫ່ງການສຳແດງຊີວິດຂອງພວກມັນ ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ ແລະ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພາສາຂອງມະນຸດ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ພຽງແຕ່ມອບພະລັງຊີວິດໃຫ້ກັບວັດຖຸທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ເໜັງຕີງ ເພື່ອພວກມັນຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ມອບສັນຊາດຕະຍານໃນການອອກລູກ ແລະ ການທະວີຄູນໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ເພື່ອພວກມັນຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ ແລະ ເພື່ອພວກມັນຈະສືບທອດກົດເກນ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງການເອົາຕົວລອດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໃຫ້ກັບພວກມັນຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ. ລັກສະນະທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດຢູ່ກັບມຸມມອງມະຫາພາກ ຫຼື

ຈຸລະພາກຢ່າງໜຽວແໜ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດກັບຮູບຮ່າງໃດໜຶ່ງ; ພຣະອົງສາມາດບັນຊາການກິດຈະການຂອງຈັກກະວານ ແລະ ປົກຄອງເໜືອຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງສາມາດກຳນົດທິດທາງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງເພື່ອພວກມັນຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ; ພຣະອົງສາມາດຄຸ້ມຄອງທຸກການເຮັດວຽກຂອງພູເຂົາ, ແມ່ນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບ ແລະ ປົກຄອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງສາມາດສະໜອງສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ສິ່ງທັງປວງ.
ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງນອກຈາກມະນຸດຊາດ. ການສະແດງອອກດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນພຽງສຳລັບຊ່ວງເວລາຊີວິດໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ; ມັນຈະບໍ່ເຊົາຈັກເທື່ອ ຫຼື ພັກ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງ ຫຼື ຖືກທຳລາຍໂດຍບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດຖືກເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ລົດລົງໂດຍບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດແທນຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສະນັ້ນ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກແທນທີ່ໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ; ມັນບໍ່ສາມາດບັນລຸໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆ. ລອງເອົາຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຕົວຢ່າງ. ພວກມັນບໍ່ມີລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຮງແລ້ວເວີຍທີ່ຈະມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພວກມັນບໍ່ມີລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ກໍຍ້ອນພວກມັນບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງ ເຊັ່ນຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກມັນສາມາດເຮັດບາງສິ່ງແທນພຣະເຈົ້າໄດ້, ພວກມັນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກມັນມີລິດອຳນາດບາງຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີ, ພວກມັນກໍບໍ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ເພື່ອບັນຊາການສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເພື່ອປົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ. ສະນັ້ນ ວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກແທນໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໜຶ່ງ ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກແທນທີ່ໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໜຶ່ງ. ໃນພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສ້າງສິ່ງທັງປວງບໍ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ຫຼື ທູດສະຫວັນຕົນໃດຕົນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງ? ມັນເປັນເພາະວ່າ ພວກມັນບໍ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກມັນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄືກັບສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ

ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນລັກສະນະດຽວກັນ ພຣະຜູ້ສ້າງກໍເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກມັນ ແລະ ຍັງເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກມັນ. ທ່າມກາງພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງ ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະສູງສົ່ງ ຫຼື ຕໍ່າຕ້ອຍ, ມີລິດອຳນາດຫຼາຍ ຫຼື ໜ້ອຍ, ກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດລື່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທ່າມກາງພວກມັນແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດແທນທີ່ຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ພວກມັນຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດກາຍເປັນພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 91)

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອສ້າງພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດ

ປະຖົມມະການ 9:11-13 ແລະ ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບພວກເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຈະບໍ່ມີນໍ້າຖ້ວມທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກ. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາສ້າງລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ພວກເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ເພື່ອຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຮົາໄດ້ສ້າງຮຸ້ງກິນນໍ້າໄວ້ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ມັນຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນຖືກຢືນຢັນ ແລະ ສະແດງອອກອີກຄັ້ງໃນພັນທະສັນຍາສາຍຮຸ້ງ

ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຖືກສະແດງອອກຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຖືກໃຊ້ທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ປົກຄອງໂຊກຊະຕາຂອງທຸກສິ່ງ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງປົກຄອງມະນຸດຊາດອີກດ້ວຍ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຖືກສ້າງພິເສດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມີໂຄງສ້າງຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນຮູບຮ່າງຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງ. ຫຼັງຈາກສ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຂຶ້ນ, ພຣະຜູ້ສ້າງກໍບໍ່ໄດ້ເຊົາສະແດງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ, ສິດອຳນາດທີ່ພຣະອົງປົກຄອງເໜືອສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຢ່າງເປັນທາງການຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຊາດເກີດຈາກມືຂອງພຣະອົງແທ້ງ. ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ ແລະ ປົກຄອງມະນຸດຊາດ; ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະຊ່ອຍມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ, ເພື່ອຮັບເອົາມະນຸດຊາດທີ່ສາມາດປົກຄອງທຸກສິ່ງໄດ້; ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຊື່ອຟັງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນສະແດງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການທ່າມກາງມະນຸດໂດຍໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກຢູ່ທຸກແຫ່ງໃນລະຫວ່າງຂະບວນການນີ້; ເຮົາພຽງເລືອກເອົາຕົວຢ່າງບາງສ່ວນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງ.

ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນລະຫວ່າງຂໍ້ຄວາມໃນປະຖົມມະການ 9:11-13 ແລະ ຂໍ້ຄວາມຂ້າງເທິງທີ່ກ່ຽວກັບການບັນທຶກຂອງການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກໍຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຄ້າຍຄືກັນ? ຄວາມຄ້າຍຄືກັນນອນຢູ່ໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະເຮັດ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງແມ່ນຂໍ້ຄວາມທີ່ຍົກຂຶ້ນມາເວົ້າໃນນີ້ແມ່ນສະແດງເຖິງການສົນທະນາຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ ເຊິ່ງພຣະອົງສ້າງພັນທະສັນຍາຂຶ້ນກັບມະນຸດ ແລະ ບອກມະນຸດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຖືກບັນຍັດໄວ້ໃນພັນທະສັນຍາ. ການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແບບນີ້ແມ່ນຖືກບັນລຸຜ່ານບົດສົນທະນາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ກ່ອນການສ້າງມະນຸດຊາດ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄຳສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງເຊິ່ງຖືກບັນຍັດໃຫ້ກັບສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະສ້າງ. ແຕ່ເທື່ອນີ້ ຜູ້ຄົນສາມາດໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນທັງບົດສົນທະນາກັບມະນຸດ ແລະ ຍັງເປັນການແນະນຳ ແລະ ການຕັກເຕືອນຕໍ່ມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະບັນຍັດທີ່ປະກອບດ້ວຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກມອບໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ.

ການກະທຳໃດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກບັນທຶກໃນຂໍ້ຄວາມນີ້? ຂໍ້ຄວາມນີ້ບັນທຶກພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຕັ້ງໄວ້ກັບມະນຸດ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ; ນັ້ນບອກມະນຸດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມພິນາດດັ່ງກ່າວເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກ ແລະ ເພື່ອບັນລຸຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສັນຍາລັກ. ສັນຍາລັກນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: "ເຮົາໄດ້ສ້າງຮຸ້ງກິນນໍ້າໄວ້ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ມັນຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ". ນີ້ແມ່ນພຣະທຳດັ່ງເດີມທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ສາຍຮຸ້ງກໍປາກົດຂຶ້ນຕໍ່ຕາມະນຸດ ແລະ ມັນກໍຍັງຄົງຢູ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນສາຍຮຸ້ງ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເຫັນມັນ, ເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍວ່າມັນປາກົດໄດ້ແນວໃດ? ວິທະຍາສາດກໍບໍ່ສາມາດພິສູດມັນໄດ້ ຫຼື ລະບຸບ່ອນທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຫຼື ບົ່ງບອກທີ່ຢູ່ຂອງມັນໄດ້.

ນັ້ນກໍເພາະສາຍຮຸ້ງເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດ; ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຫຼັກເກນທາງວິທະຍາສາດ, ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໂດຍມະນຸດ ຫຼື ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.
ມັນເປັນຄວາມຕໍ່ເນື່ອງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.
ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ວິທີການພິເສດຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອປະຕິບັດຕາມພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ ແລະ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ສາຍຮຸ້ງເພື່ອເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແມ່ນເປັນຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ກົດເກນທີ່ຕ້ອງຄົງຢູ່ຕະລອດໄປ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງ, ບໍ່ວ່າຈະກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼື ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງ. ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ ກົດເກນທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ນີ້ ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງອີກຢ່າງເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼັງຈາກການສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ເວົ້າໄດ້ວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ;
ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ສາຍຮຸ້ງເພື່ອເປັນສັນຍາລັກແມ່ນຄວາມຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ການຂະຫຍາຍສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.
ນີ້ແມ່ນການກະທຳອີກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ.
ພຣະອົງບອກກັບມະນຸດເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ລັກສະນະທີ່ມັນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບັນລຸຜົນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເລື່ອງດັ່ງກ່າວກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະທຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ໃນປັດຈຸບັນ ຫຼາຍພັນປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດກໍຍັງສາມາດເບິ່ງສາຍຮຸ້ງທີ່ກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເພາະພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ກໍຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ ຫຼື ປ່ຽນໄປຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດລົບສາຍຮຸ້ງນີ້ອອກໄດ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນນີ້ໄດ້ ແລະ ມັນມີຢູ່ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. "ພຣະເຈົ້າຮັກສາຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກໍຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ".
ພຣະທຳດັ່ງກ່າວຖືກສະແດງອອກຢ່າງຊັດເຈນໃນນີ້ ແລະ ມັນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ລັກສະນະທີ່ຊັດເຈນຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສັນຍາລັກ ຫຼື ລັກສະນະດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄອງໂດຍ ຫຼື ເຫັນໃນສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ ຫຼື

ມັນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງ. ມັນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ແຍກແຍະຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນມີ ຈາກສິ່ງຖືກສ້າງອື່ນໆ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ມັນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ລັກສະນະທີ່ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດສາມາດລື່ນໄດ້.

ການທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຂຶ້ນກັບມະນຸດແມ່ນການກະທຳທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ, ເປັນການກະທຳທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນານຳໃຊ້ເພື່ອສື່ສານຄວາມຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເພື່ອບອກໃຫ້ມະນຸດຮູ້ເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເພື່ອບັນລຸຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ວິທີການທີ່ພິເສດ ໂດຍໃຊ້ສັນຍາລັກເພື່ອສ້າງພັນທະສັນຍາຂຶ້ນກັບມະນຸດ, ສັນຍາລັກທີ່ເປັນຄຳສັນຍາຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດ. ສະນັ້ນ ການສ້າງພັນທະສັນຍານີ້ຂຶ້ນເປັນເຫດການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ມັນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ? ສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງພິເສດແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພັນທະສັນຍາ ນັ້ນກໍຄື ມັນບໍ່ແມ່ນພັນທະສັນຍາທີ່ສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງມະນຸດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ລະຫວ່າງກຸ່ມໜຶ່ງ ແລະ ກຸ່ມອື່ນ ຫຼື ລະຫວ່າງປະເທດໜຶ່ງ ແລະ ປະເທດອື່ນ, ແຕ່ເປັນພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ ມັນຍັງຄົງມີຜົນຈົນເຖິງມື້ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງລົບລ້າງທຸກສິ່ງ. ຜູ້ປະຕິບັດພັນທະສັນຍານີ້ແມ່ນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຜູ້ຮັກສາພັນທະສັນຍານີ້ກໍຍັງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຄວາມບໍລິບູນຂອງພັນທະສັນຍາສາຍຮຸ້ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດຊາດ ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບັນລຸຕາມການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດ ແລະ ຄົງຢູ່ມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ສິ່ງຖືກສ້າງຕ່າງໆສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ນອກຈາກຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້, ເຊື່ອຟັງ, ເຊື່ອ, ຮູ້ຄຸນຄ່າ, ເປັນພະຍານ ແລະ ສັນລະເສີນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ? ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະຜູ້ສ້າງໜຶ່ງດຽວທີ່ມີສິດອຳນາດໃນການສ້າງພັນທະສັນຍາດັ່ງກ່າວຂຶ້ນ. ການປາກົດຂອງສາຍຮຸ້ງຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ເປັນການປະກາດກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເອີ້ນໃຫ້ມະນຸດໃສ່ໃຈພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດ. ໃນການປາກົດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດ, ສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດບໍ່ແມ່ນສາຍຮຸ້ງ ຫຼື ພັນທະສັນຍາ, ແຕ່ເປັນສິດອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ການປະກົດຂອງສາຍຮຸ້ງຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການກະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນບ່ອນລີ້ລັບ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປັນການສະແດງຢ່າງສຳຄັນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ເຊິ່ງຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສະແດງເຖິງອີກດ້ານຂອງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 92)

ການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ

ປະຖົມມະການ 17:4-6 ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ເບິ່ງແມ ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກໍຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ແລ້ວຊື່ຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແມ່ນອັບຣາມອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນອັບຣາຮາມ; ຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຫຼານຫຼາຍຄົນ ແລະ ເຮົາຈະສ້າງປະຊາຊາດທີ່ອອກຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະມີກະສັດອອກມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ.

ປະຖົມມະການ 18:18-19 ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ. ຍ້ອນເຮົາຮູ້ຈັກລາວ, ລາວຈະສັ່ງລູກໆຂອງລາວ ແລະ ຄົວເຮືອນຂອງລາວຕາມແບບລາວ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັກສາວິທີທາງແຫ່ງພຣະເຢໂຮວາ, ເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ການພິພາກສາ; ເພື່ອພຣະເຢໂຮວາຈະນຳສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບອັບຣາຮາມນັ້ນມາໃຫ້ລາວ.

ປະຖົມມະການ 22:16-18 ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວ: ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍການອວຍພອນນີ້, ໃນການເພີ່ມຄູນທະວີ ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງເຮົາ.

ໂຢບ 42:12 ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາໄດ້ອວຍພອນໂຢບໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໂຢບຫຼາຍກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງລາວ ຍ້ອນລາວມີແກະສິບສີ່ພັນໂຕ ແລະ ອູດຫົກພັນໂຕ ແລະ ງົວຜູ້ໃສ່ແອກໜຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ລາໂຕແມ່ໜຶ່ງພັນໂຕ.

ວິທີການ ແລະ ລັກສະນະທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຕົວຕົນ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ

ຫຼາຍຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະສະແຫວງຫາ ແລະ ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນສາມາດຮັບເອົາການອວຍພອນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ອວຍພອນມະນຸດດ້ວຍວິທີຂອງພຣະອົງເອງ. ຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໄວ້ໃຫ້ມະນຸດ ແລະ

ປະລິມານຂອງຄວາມເມດຕາທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດ ແມ່ນຖືກຈັດສັນໂດຍອີງຕາມຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ. ແລ້ວການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກແນວໃດ? ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນຫຍັງພາຍໃນພວກມັນ? ໃນຕອນນີ້, ໃຫ້ເຮົາປະວາງການສົນທະນາກ່ຽວກັບປະເພດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນ ແລະ ຫຼັກການຂອງການອວຍພອນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ກ່ອນ. ກົງກັນຂ້າມ, ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງການອວຍພອນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈຸດປະສົງໃນການຮູ້ຈັກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍທັດສະນະຂອງການຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສີ່ຂໍ້ຂ້າງເທິງລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນການບັນທຶກກ່ຽວກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນມະນຸດ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ຄຳອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຜູ້ຮັບການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ ພ້ອມທັງເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະທານພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ແມ່ນຫຍັງທີ່ລວມຢູ່ໃນພອນເຫຼົ່ານີ້. ນໍ້າສຽງ ແລະ ລັກສະນະຂອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັດສະນະ ແລະ ລັກສະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ຜູ້ປະທານພອນ ແລະ ຜູ້ຮັບພອນດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຕົວຕົນ, ສະຖານະ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ. ນໍ້າສຽງ ແລະ ລັກສະນະຂອງພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ລັກສະນະໃນການກ່າວພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນເປັນເອກະລັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງມີຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະອົງມີສິດອຳນາດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ພ້ອມທັງກຽດຕິຍົດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມທີ່ບໍ່ຍອມໃຫ້ມະນຸດຄົນໃດສົງໄສໄດ້.

ກ່ອນອື່ນ ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງປະຖົມມະການ 17:4-6: “ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ເບິ່ງແມ ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກໍຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ແລ້ວຊື່ຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແມ່ນ ອັບຣາມ ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນ ອັບຣາຮາມ; ຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຫຼານຫຼາຍຄົນ ແລະ ເຮົາຈະສ້າງປະຊາຊາດທີ່ອອກຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະມີກະສັດອອກມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ”. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ພ້ອມທັງການທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ອັບຣາຮາມເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ຈະເຮັດໃຫ້ລາວມີລູກຫຼານຫຼາຍເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຈະສ້າງປະຊາຊາດຈາກລາວ ແລະ ສ້າງກະສັດຈາກລາວ. ເຈົ້າເຫັນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ແລ້ວເຈົ້າເຫັນສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວແນວໃດ? ເຈົ້າເຫັນລັກສະນະໃດຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ? ຈາກການອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງໃກ້ຊິດ, ມັນບໍ່ຍາກທີ່ຈະຄົ້ນພົບວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ

ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍໃນການຈັດວຽງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກໍຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະ... ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ... ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ...", ອະລິເຊັ່ນ: "ເຈົ້າຈະ" ແລະ "ເຮົາຈະ" ເຊິ່ງມີການຈັດວຽງຖ້ອຍຄຳທີ່ເປັນການຢືນຢັນຕົວຕົນ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນດ້ານໜຶ່ງ ແມ່ນການບົ່ງບອກເຖິງຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ໃນອີກດ້ານ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນພຣະທຳພິເສດທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງມີຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ພ້ອມທັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຄຳສັບຕາມສະໄໝນິຍົມ. ຖ້າບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາຫວັງໃຫ້ຄົນອື່ນມີລູກຫຼານຫຼາຍເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດອອກມາຈາກພວກເຂົາ ແລະ ໃຫ້ກະສັດອອກມາຈາກພວກເຂົາ, ແລ້ວນັ້ນກໍເປັນຄວາມປາຖະໜາຊະນິດໜຶ່ງໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄຳສັນຍາ ຫຼື ການອວຍພອນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນບໍ່ກ້າເວົ້າວ່າ "ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນແບບນັ້ນ ແລະ ແບບນີ້, ເຈົ້າຈະເປັນແບບນັ້ນ ແລະ ແບບນີ້..." ຍ້ອນພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ; ມັນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາກໍວ່າງເປົ່າ ແລະ ໄຮ້ສາລະ ເຊິ່ງເກີດຈາກຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງ. ມີໃຜແດ່ທີ່ກ້າເວົ້າໃນນ້ຳສຽງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນັ້ນ ຖ້າພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດຄວາມປະສົງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ສຳເລັດໄດ້? ທຸກຄົນປາຖະໜາດີກັບເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫວັງວ່າ ພວກເຂົາຈະເກັ່ງ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມສຳເລັດ. "ມັນຈະເປັນຄວາມໂຊກດີຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຂະໜາດໃດ ຖ້າມີຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາກາຍມາເປັນຈັກກະພັດ! ຖ້າຄົນໜຶ່ງໄດ້ເປັນເຈົ້າແຂວງ ມັນກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ດີເຊັ່ນກັນ, ພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ!" ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄວາມປາຖະໜາຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດປາຖະໜາໃຫ້ພອນແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາກາຍເປັນຈິງໄດ້. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ທຸກຄົນຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີລິດອຳນາດທີ່ຈະບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອການຄວບຄຸມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈະມີອຳນາດເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງຄົນອື່ນໄດ້ແນວໃດ? ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເວົ້າພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຮັບຮູ້ຄຳສັນຍາທັງໝົດທີ່ພຣະອົງສັນຍາຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ສາມາດເຮັດພອນທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດນັ້ນກາຍເປັນຈິງໄດ້. ມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າສ້າງ ແລະ ການທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ບາງຄົນມີລູກຫຼານຫຼາຍຄົນ ກໍເປັນເລື່ອງທີ່ງ່າຍຫຼາຍ; ການທີ່ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງບາງຄົນຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຫຍັງຫຼາຍນອກຈາກພຣະ

ທຳໜຶ່ງຂໍ້ຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງຈົນເຫື່ອໄຫຼໄຄຍ້ອຍເພື່ອໃຫ້ເກີດສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຫຼື ຄິດຢ່າງໜັກ ຫຼື ຫຍຸ້ງຍາກພຣະອົງເອງກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ; ນີ້ແມ່ນລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອ່ານ "ອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ" ໃນປະຖົມມະການ 18:18, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມພິເສດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນ ຫຼື ເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພຣະອົງໃນຄວາມສຳເລັດ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະທຳດັ່ງກ່າວເປັນເຄື່ອງພິສູດເຖິງສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພຣະບັນຍັດທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ. ມີສອງຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈໃນນີ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ", ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມກັງວົນໃຈບໍ? ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມຢ້ານກົວບໍ? ຍ້ອນຄຳວ່າ "ຈະແນ່ນອນ" ແລະ "ຈະກາຍເປັນ" ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງພິເສດສຳລັບມະນຸດ ແລະ ມັກສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໃນເຂົາ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຜູ້ສ້າງຈັກເທື່ອ. ບໍ່ມີໃຜກ້າໃຊ້ຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວ ເມື່ອອວຍພອນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ, ບໍ່ມີໃຜກ້າອວຍພອນຄົນອື່ນຢ່າງໝັ້ນໃຈໃຫ້ມີຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງ ຫຼື ຄຳສັນຍາທີ່ວ່າ ບັນດາປະຊາຊາດໃນແຜ່ນດິນໂລກຈາກໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ. ຍິ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແນ່ນອນຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຍິ່ງພິສູດບາງສິ່ງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືບາງສິ່ງນັ້ນ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ພິສູດວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ, ວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງສາມາດເຮັດສຳເລັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ພຣະເຈົ້າແນ່ນອນໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ລັ່ງເລແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງອວຍພອນໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມສົມບູນຂອງສິ່ງນີ້ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີອຳນາດໃດທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງ, ຂັດຂວາງ, ທຳລາຍ ຫຼື ລົບກວນການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດດັ່ງກ່າວ. ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດລົບລ້າງ ຫຼື ມີອິດທິພົນຕໍ່ການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະທຳທີ່ກ່າວອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ຍອມອົດກັ້ນຕໍ່ການປະຕິເສດຂອງມະນຸດ!
ເມື່ອໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຍັງສົງໄສຢູ່ບໍ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີລິດອຳນາດ, ຄວາມຫງ່າງາມ ແລະ ສິດອຳນາດໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງຄວາມຈິງທີ່ແນ່ນອນ ແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດກໍຕາມ ສາມາດລື່ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້. ມີແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສົນທະນາກັບມະນຸດຊາດດ້ວຍນໍ້າສຽງ ແລະ ສຳນຽງດັ່ງກ່າວ; ຄວາມຈິງໄດ້ພິສູດວ່າ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ວ່າງເປົ່າ ຫຼື ການເວົ້າໃຫຍ່ລ້າງ, ແຕ່ເປັນພຣະຄຳແຫ່ງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວທີ່ບໍ່ມີບຸກຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ວັດຖຸໃດສາມາດຢູ່ເໜືອພຣະຄຳນັ້ນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 93)

ປະຖົມມະການ 17:4-6 ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ເບິ່ງແມ ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກໍຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ແລ້ວຊື່ຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແມ່ນອັບຣາມອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນອັບຣາຮາມ; ຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຫຼານຫຼາຍຄົນ ແລະ ເຮົາຈະສ້າງປະຊາຊາດທີ່ອອກຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະມີກະສັດອອກມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ.

ປະຖົມມະການ 18:18-19 ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ. ຍ້ອນເຮົາຮູ້ຈັກລາວ, ລາວຈະສັ່ງລູກໆຂອງລາວ ແລະ ຄົວເຮືອນຂອງລາວຕາມແບບລາວ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັກສາວິທີທາງແຫ່ງພຣະເຢໂຮວາ, ເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ການພິພາກສາ; ເພື່ອພຣະເຢໂຮວາຈະນຳສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບອັບຣາຮາມນັ້ນມາໃຫ້ລາວ.

ປະຖົມມະການ 22:16-18 ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວ: ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍການອວຍພອນນີ້, ໃນການເພີ່ມຄູນທະວີ ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງເຮົາ.

ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາໄດ້ອວຍພອນໂຢບໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໂຢບຫຼາຍກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງລາວ ຍ້ອນລາວມີແກະສິບສີ່ພັນໂຕ ແລະ ອູດຫົກພັນໂຕ ແລະ ງົວຜູ້ໃສ່ແອກໜຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ລາໂຕແມ່ໜຶ່ງພັນໂຕ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ມະນຸດກ່າວ? ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ຄົນກ່າວຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ເຈົ້າຄິດວ່າພວກເຂົາອວດດີ ແລະ ໂອ້ອວດຫຼາຍ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ກຳລັງອວດກ່ຽວກັບຕົວພວກເຂົາເອງແມ່ນບໍ? ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ມີລິດອຳນາດນີ້, ພວກເຂົາບໍ່ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ການທີ່ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈຫຼາຍກ່ຽວກັບຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ອວດເຖິງຄວາມປະໝາດໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າບາງຄົນກ່າວຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍອວດດີໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ໝັ້ນໃຈຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະເປີດເຜີຍຕົນເອງບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບອຸປະນິໄສຂອງອັກຄະເທວະດາ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງອົງປະກອບຂອງຄວາມອວດດີໃນນີ້ບໍ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພຽງເລື່ອງຕະຫຼົກບໍ? ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິດອຳນາດ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ກ່ອນທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດບາງສິ່ງ, ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບອັບຣາຮາມເປັນພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ເປັນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ. ຄຳສັນຍານີ້ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດແລ້ວໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າອີງຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງມີອຸປະນິໄສທີ່ອວດດີ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້. ພຣະອົງມີລິດອຳນາດນີ້ ແລະ ສິດອຳນາດນີ້ ແລະ ສາມາດບັນລຸການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ. ເມື່ອພຣະທຳແບບນີ້ຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກທີ່ສົມບູນແບບກ່ຽວກັບທາດແທ້ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສົມຄວນກວ່ານີ້ທີ່ຈະເປັນເຄື່ອງພິສູດກ່ຽວກັບຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ວິທີການ, ນໍ້າສຽງ ແລະ ການຈັດວຽງຖ້ອຍຄໍາດັ່ງກ່າວເປັນສັນຍາລັກຂອງຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແທ້ຈິງ ແລະ ສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນແບບກັບການສະແດງອອກຂອງຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍບໍ່ມີການທໍາທ່າ ຫຼື ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ; ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ສົມບູນແບບເຖິງທາດແທ້ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຢ່າງທີ່ສຸດ. ແຕ່ສໍາລັບສິ່ງຖືກສ້າງນັ້ນ, ພວກມັນບໍ່ມີສິດອໍານາດນີ້ ຫຼື ທາດແທ້ນີ້, ແຮງແລ້ວເລີຍທີ່ພວກມັນຈະມີລິດອໍານາດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້. ຖ້າມະນຸດຫັກຫຼັງການປະພຶດດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວມັນກໍຈະເປັນການສະແດງອອກຢ່າງຮຸນແຮງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາຢ່າງແນ່ນອນທີ່ສຸດ ແລະ ໃນຕົ້ນຕໍຂອງເລື່ອງນີ້ ມັນກໍຈະກາຍເປັນຜົນແຊກແຊງຕໍ່ຄວາມອອດດີ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ບ້າປ່ວງຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນການເປີດໂປ່ງເຈດຕະນາຮ້າຍຂອງຜີຮ້າຍ ແລະ ຊາຕານ ຜູ້ເຊິ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະຫຼອກລວງ ແລະ ລໍ້ລວງໃຫ້ພວກເຂົາທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະເບິ່ງສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພາສາດັ່ງກ່າວແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຍຶດເອົາບ່ອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະປອມຕົວ ແລະ ແທນທີ່ພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າລອກແບບນໍ້າສຽງຂອງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າກໍຄືຫວັງເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອລັກເອົາມະນຸດຊາດທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ນີ້ແມ່ນຊາຕານແທ້ຈິງ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການກະທໍາຂອງເຊື້ອສາຍຂອງອັກຄະເທວະດາ ຜູ້ເຊິ່ງເຫຼືອທົນຕໍ່ສະຫວັນ! ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ມີຄົນທີ່ເຄີຍລອກແບບພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດໜຶ່ງໂດຍກ່າວຄໍາເວົ້າສອງສາມຄໍາເພື່ອເຈດຕະນາທີ່ຈະນໍາພາ ແລະ ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນໃນທາງທີ່ຜິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ພຣະທໍາ ແລະ ການກະທໍາຂອງບຸກຄົນນີ້ມີສິດອໍານາດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງບຸກຄົນນີ້ເປັນເອກະລັກ ແລະ ເຖິງຂັ້ນຄືກັບວ່ານໍ້າສຽງຂອງຄໍາເວົ້າຂອງບຸກຄົນນີ້ຄ້າຍຄືກັບພຣະເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າເຄີຍເຮັດບາງສິ່ງແບບນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າເຄີຍລອກແບບນໍ້າສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເວົ້າຂອງເຈົ້າບໍ ໂດຍສະແດງທ່າທາງທີ່ສື່ເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈ ພ້ອມກັບສິ່ງທີ່ຄິດວ່າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີສິດອໍານາດ? ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ມັກກະທໍາ ຫຼື ວາງແຜນທີ່ຈະກະທໍາແບບນັ້ນບໍ? ບັດນີ້, ເມື່ອເຈົ້າເຫັນ, ຮັບຮູ້ ແລະ ຮູ້ຈັກຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງຄືນໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍເປີດເຜີຍຕົນເອງ,

ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍບໍ? ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຕໍ່າຊ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີຍາງອາຍຂອງພວກເຈົ້າບໍ? ເມື່ອໄດ້ວິເຄາະຢ່າງລະອຽດເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາເປັນລູກຫຼານອັບປີແຫ່ງນະຮົກ? ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເຮັດແບບນັ້ນກຳລັງນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພວກເຂົາເອງ? ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງທຳມະຊາດນີ້ບໍ? ມັນຮ້າຍແຮງສໍ່າໃດ? ເຈດຕະນາຂອງຜູ້ຄົນທີ່ກະທຳແບບນີ້ກໍເພື່ອລອກແບບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຕ້ອງການເປັນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນນະມັດສະການພວກເຂົາດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຕ້ອງການລົບລ້າງບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ກຳຈັດພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາເຮັດສິ່ງນີ້ກໍເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນການຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ, ກືນກິນຜູ້ຄົນ ແລະ ຄອບຄອງພວກເຂົາ. ທຸກຄົນມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານໃຕ້ສຳນຶກດັ່ງກ່າວ ແລະ ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດໃນທາດແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເສື່ອມຊາມແບບນີ້ ແລະ ໃນທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ, ທັກທ້ຽງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກການສົນທະນາຂອງເຮົາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຍັງປາຖະໜາ ຫຼື ຢາກປອມຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ລອກແບບພຣະເຈົ້າອີກບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າອີກບໍ? ພວກເຈົ້າຍັງປະສົງທີ່ຈະກາຍເປັນພຣະເຈົ້າອີກບໍ? ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກລອກແບບໂດຍມະນຸດໄດ້ ແລະ ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກມະນຸດປອມຕົວເປັນ. ເຖິງວ່າເຈົ້າສາມາດລອກແບບນໍ້າສຽງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດລອກແບບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງວ່າເຈົ້າສາມາດຢືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປອມຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດປົກຄອງ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງໄດ້ຈັກເທື່ອ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ເລັກນ້ອຍຢູ່ຕະລອດໄປ ແລະ ບໍ່ວ່າທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີພອນສະຫວັນຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍຄື ໃນຄວາມເປັນຕົວຕົນຂອງເຈົ້າທັງໝົດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຖິງເຈົ້າສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າອວດເກັ່ງບາງຄຳ, ນີ້ກໍບໍ່ສາມາດສະແດງໄດ້ວ່າ ເຈົ້າມີທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼື ບໍ່ສາມາດສື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນໄດ້ມາຈາກການຮຽນຮູ້ ຫຼື ເພີ່ມພູນຈາກພາຍນອກ, ແຕ່ເປັນທາດແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ແລ້ວສະນັ້ນ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.

ໃນຖານະທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຖືກສ້າງ, ມະນຸດຕ້ອງຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຂົາເອງ ແລະ ປະພຶດຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ເຝົ້າຮັກສາສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເຊື່ອຟັງ. ບໍ່ປະຕິບັດນອກເສັ້ນ ຫຼື ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າພະຍາຍາມເປັນຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ກາຍເປັນຍອດມະນຸດ ຫຼື ຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ຫຼື ສະແຫວງຫາທີ່ຈະກາຍເປັນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນ. ການສະແຫວງຫາເພື່ອຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຍອດມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ໂງ່ຈ້າ.
ການສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍເປັນພຣະເຈົ້າຍິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ອັບອາຍທີ່ສຸດ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເປັນຕາໜ່າຍ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດທີ່ສຸດ. ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍົກຍ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຄວນຍຶດຖືເໜືອສິ່ງໃດກໍຄື ການເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ແທ້ຈິງ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍດຽວທີ່ທຸກຄົນຄວນສະແຫວງຫາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 94)

ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດໂດຍເວລາ, ອາວະກາດ ຫຼື ພູມສາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນເໜືອການຄຳນວນ

ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງປະຖົມມະການ 22:17-18. ນີ້ແມ່ນອີກຂໍ້ຄວາມໜຶ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ ເຊິ່ງພຣະອົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ: "ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍການອວຍພອນນີ້, ໃນການເພີ່ມຄູນທະວີ ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງເຮົາ". ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນອັບຣາຮາມຫຼາຍຄັ້ງວ່າ ເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະເພີ່ມທະວີ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະເພີ່ມທະວີຮອດຈຸດໃດ? ຮອດຈຸດທີ່ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີວ່າ: "ດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ". ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ
ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະປະທານລູກຫຼານໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມເຊິ່ງມີຫຼາຍສໍ່າດວງດາວທີ່ຢູ່ທ້ອງຟ້າ ແລະ ຫຼາຍສໍ່າເມັດຊາຍທີ່ຢູ່ແຄມທະເລ. ພຣະເຈົ້າກ່າວໂດຍໃຊ້ຄຳບັນຍາຍທີ່ເປັນພາບ ແລະ ຈາກຄຳບັນຍາຍທີ່ເປັນພາບນີ້ ມັນກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພຽງແຕ່ປະທານເຊື້ອສາຍໜຶ່ງຄົນ, ສອງຄົນ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ພັນໆຄົນໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ, ແຕ່ໃນຈຳນວນທີ່ບໍ່ສາມາດນັບໄດ້, ພຽງພໍຈົນພວກເຂົາຈະກາຍມາເປັນຝູງຊົນຂອງຊົນຊາດຕ່າງ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສັນຍາກັບອັບຣາຮາມວ່າ ລາວຈະເປັນພໍ່ຂອງຫຼາຍຊົນຊາດ. ບັດນີ້

ຈຳນວນນັ້ນແມ່ນຖືກຕັດສິນໂດຍມະນຸດ ຫຼື ມັນຖືກຕັດສິນໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ? ມະນຸດສາມາດຄວບຄຸມຈຳນວນຂອງເຊື້ອສາຍທີ່ເຂົາມີບໍ? ມັນຂຶ້ນກັບເຂົາບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບມະນຸດເລີຍວ່າ ເຂົາຈະມີຫຼາຍ ຫຼື ບໍ່, ແຮງໄກທີ່ຈະມີຫຼາຍສໍ່າກັບ "ດາວໃນທ້ອງຟ້າດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ".
ໃຜທີ່ບໍ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາມີຫຼາຍສໍ່າກັບດວງດາວ? ໂຊກບໍ່ດີ, ສິ່ງຕ່າງໆບໍ່ໄດ້ເປັນໄປຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການສະເໝີ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີທັກສະ ຫຼື ມີຄວາມສາມາດຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບເຂົາ; ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຢືນຢູ່ນອກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້.
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຍອມໃຫ້ເຈົ້າມີຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄື ເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຖ້າພຣະເຈົ້າມອບຈຳນວນເລັກໜ້ອຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຫຼາຍ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າຫຼາຍ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານໃນຈຳນວນທີ່ເຈົ້າມີ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນີ້ບໍ? ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນມະນຸດ! ມະນຸດຖືກປົກຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນ!
ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ: "ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ" ນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ເໝືອນກັບພັນທະສັນຍາຂອງສາຍຮຸ້ງ ມັນຈະສຳເລັດຕະຫຼອດນິລັນ ແລະ ມັນຍັງເປັນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໄວ້ໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ.
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍານີ້ກາຍເປັນຈິງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຊື່ອມັນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຍອມຮັບມັນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະພິຈາລະນາແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ເບິ່ງມັນແນວໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈະສຳເລັດລົງຕາມຕົວອັກສອນ, ຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຄວາມປະສົງ ຫຼື ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນບຸກຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ທຸກໆສິ່ງອາດຫາຍໄປ, ແຕ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ,
ມື້ທີ່ທຸກສິ່ງຫາຍໄປກໍເປັນມື້ທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ,
ຍ້ອນພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ, ພຣະອົງມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ມີລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພຣະອົງຄວບຄຸມທຸກໆສິ່ງ ແລະ ທຸກແຮງພັກດັນໃນຊີວິດ; ພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງວ່າງເປົ່າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງກາຍເປັນສິ່ງວ່າງເປົ່າ ແລະ ພຣະອົງຄວບຄຸມການປ່ຽນແປງຂອງທຸກສິ່ງຈາກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈົນເຖິງສິ່ງທີ່ຕາຍແລ້ວ; ຍ້ອນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ງ່າຍດາຍກວ່າການເພີ່ມທະວີເຊື້ອສາຍຂອງຄົນບາງຄົນ. ນີ້ຟັງຄືກັບເປັນເລື່ອງເພີ້ຟັນຕໍ່ມະນຸດ ເໝືອນເທບນິຍາຍ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າ

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັດສິນໃຈ ແລະ ສັນຍາທີ່ຈະເຮັດ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເພີ້ຝັນ ຫຼື ມັນເປັນເທບນິຍາຍ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ແລະ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມມີຈຳນວນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ? ຫຼາຍສໍ່າໃດ? ຫຼາຍສໍ່າກັບ "ດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ" ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ບໍ? ພວກເຂົາແຜ່ຂະຫຍາຍທົ່ວທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກບ່ອນ, ໄປທຸກສະຖານທີ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກບໍ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງນີ້ສຳເລັດ?
ມັນສຳເລັດລົງຍ້ອນສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເປັນເວລາສອງສາມຮ້ອຍ ຫຼື ຫຼາຍພັນປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວໄວ້,
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍສືບຕໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ກາຍມາເປັນຄວາມຈິງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ນີ້ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຄື່ອງພິສູດແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງ" ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຫຼາຍ, ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນເວລາສັ້ນໆ ແລະ ບໍ່ມີການຊັກຊ້າ. ໃນການສຳເລັດ ແລະ ການບັນລຸຂອງມັນ; ຜົນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທັນທີເລີຍ.
ທັງສອງຢ່າງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ,
ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນອີກດ້ານຂອງທາດແທ້ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ
ພ້ອມທັງຄວາມຈິງທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເໜືອການຄຳນວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນດ້ານທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ພິເສດຫຼາຍຂຶ້ນຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກ,
ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄວບຄຸມພາລະກິດນີ້ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ຖືກສັນຍາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມກາຍເປັນຄວາມຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການປ່ຽນແປງກໍເລີ່ມປາກົດຂຶ້ນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ຄືກັນກັບວ່າ ການມາເຖິງຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ຫຍ້າຈະກາຍເປັນສີຂຽວແນວໃດ, ດອກໄມ້ຈະອອກດອກແນວໃດ, ຕາຈະແຕກໜໍ່ອອກຈາກຕົ້ນໄມ້ແນວໃດ, ນົກຈະເລີ່ມຮ້ອງແນວໃດ, ຫ່ານຈະກັບຄືນຖິ່ນແນວໃດ ແລະ ທົ່ງຫຍ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນແນວໃດ... ດ້ວຍການມາເຖິງຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຟື້ນຄືນ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍເປັນການກະທຳທີ່ອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງສຳເລັດ, ທຸກສິ່ງໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ປ່ຽນແປງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນເລີຍ. ເມື່ອຄຳໝັ້ນສັນຍາ ຫຼື

ຄຳສັນຍາຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຖືກກຳນົດທິດທາງເພື່ອຄວາມສຳເລັດຂອງມັນ; ສິ່ງຖືກສ້າງທຸກຢ່າງກໍຖືກປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ຈັດແຈງຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ເຮັດຕາມບົດບາດໃຜມັນ ແລະ ຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງໃຜມັນ. ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ມີຂອບເຂດໃນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ມີເວລາຈຳກັດບໍ? ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ມັນມີຄວາມສູງສະເພາະ ຫຼື ຄວາມຍາວສະເພາະ? ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ມັນມີຂະໜາດ ຫຼື ກຳລັງສຳເພາະ? ສາມາດວັດແທກມັນດ້ວຍຂະໜາດຂອງມະນຸດບໍ? ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເປີດ ແລະ ປິດ, ບໍ່ໄດ້ມາ ແລະ ໄປ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ວ່າ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ. ບໍ່ວ່າເວລາຈະຜ່ານໄປຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນຄົນໆໜຶ່ງ, ການອວຍພອນນີ້ຈະສືບຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ການຕໍ່ເນື່ອງຂອງການອວຍພອນຈະເປັນຄຳພະຍານໃຫ້ກັບສິດອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາປະເມີນຄ່າໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະຍອມໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນແລ້ວເຫັນອີກເຖິງການປາກົດອີກຄັ້ງຂອງພະລັງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດດັບມອດໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ການສະແດງອອກແຕ່ລະຢ່າງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແມ່ນການສະແດງຢ່າງສົມບູນເຖິງພຣະທຳທີ່ມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງຖືກສະແດງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ ແລະ ໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກໍພິເສດເໜືອການປຽບທຽບ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງໃດເລີຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາບສວຍງາມທີ່ບໍ່ສາມາດທຽບໄດ້ ແລະ ສຳລັບສິ່ງຖືກສ້າງແລ້ວ, ພາສາຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງມັນໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດສັນຍາກັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພວກເຂົາພຣະເຈົ້າແມ່ນຮູ້ຈັກດີຄືກັບຫຼັງມືຂອງພຣະອົງເອງ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃສ ຫຼື ພວກເຂົາຈະເຮັດຫຍັງ, ເບື້ອງຫຼັງຂອງພວກເຂົາກ່ອນ ຫຼື ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຮັບຄຳສັນຍາເປັນແນວໃດ ຫຼື ຄວາມວຸ້ນວາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະຮ້າຍແຮງຫຼາຍສ່ຳໃດ. ບໍ່ວ່າເວລາຈະຜ່ານໄປຫຼາຍສ່ຳໃດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກ, ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ ມັນກໍຄືກັບວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຫາກໍຖືກກ່າວອອກໄປ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດ ແລະ ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວທີ່ພຣະອົງສາມາດຕິດຕາມ, ຄວບຄຸມ ແລະ ສຳເລັດຄຳສັນຍາທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງສ້າງໄວ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ

ບໍ່ວ່າຄຳສັນຍາຈະເປັນຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະດົນສໍ່າໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍານັ້ນສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ບໍ່ວ່າຂອບເຂດຂອງຄວາມສຳເລັດຂອງຄຳສັນຍານັ້ນກວ້າງຂວາງຫຼາຍສໍ່າໃດ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເວລາ, ພູມສາດ, ຊົນເຜົ່າ ແລະ ອື່ນໆ, ຄຳສັນຍານີ້ກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເກີດເປັນຈິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ຄວາມສຳເລັດ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງຂອງມັນຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຄວາມພະຍາຍາມແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຈາກພຣະອົງ. ແລ້ວສິ່ງນີ້ພິສູດຫຍັງ? ມັນພິສູດວ່າຂອບເຂດຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະຄອບຄຸມຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າສ້າງແສງສະຫວ່າງ, ແຕ່ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຄຸ້ມຄອງແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ພຣະອົງພຽງແຕ່ຄຸ້ມຄອງນໍ້າ ເພາະພຣະອົງສ້າງນໍ້າ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນເປັນການເຂົ້າໃຈຜິດບໍ? ເຖິງແມ່ນການທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມໄດ້ຫາຍຈາກຄວາມຊົງຈຳຂອງມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍຮ້ອຍປີ, ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຄຳສັນຍານີ້ຍັງຄົງຢູ່ຄືເກົ່າ. ມັນຍັງຢູ່ໃນຂະບວນການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢຸດຈັກເທື່ອ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ ຫຼື ໄດ້ຍິນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ, ວິທີທີ່ທຸກສິ່ງຖືກປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ຈັດແຈງ ແລະ ເລື່ອງລາວຫຼາຍຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນທ່າມກາງທຸກສິ່ງໃນການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງເວລານີ້, ແຕ່ທຸກຊິ້ນສ່ວນຢ່າງມະຫັດສະຈັນຂອງການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເປີດເຜີຍເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກບອກຕໍ່ ແລະ ຍົກຍ້ອງທ່າມກາງທຸກສິ່ງ, ທຸກສິ່ງໄດ້ສະແດງອອກ ແລະ ກ່າວເຖິງການກະທຳທີ່ອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ທຸກເລື່ອງລາວທີ່ຖືກເລົ່າເຖິງໃນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອທຸກສິ່ງ ແມ່ນຈະຖືກປະກາດໂດຍທຸກສິ່ງສືບໄປຕະຫຼອດ. ສິດອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສະແດງກັບທຸກສິ່ງວ່າ ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກເວລາ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງການຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນທຸກແຫ່ງຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກເວລາ. ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດດ້ວຍເວລາ, ພູມສາດ, ອາວະກາດ ຫຼື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງຂອງ. ຂອບເຂດແຫ່ງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງມັນໄດ້, ມະນຸດບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນໄດ້ຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 95)

ບາງຄົນມັກຄາດຄະເນ ແລະ ຈິນຕະນາການ, ແຕ່ການຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດສາມາດໄປໄກສໍ່າໃດ? ມັນສາມາດໄປກາຍແຜ່ນດິນໂລກນີ້ບໍ? ມະນຸດສາມາດຄາດຄະເນ ແລະ ຈິນຕະນາການເຖິງຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງແຫ່ງສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ການຄາດຄະເນ ແລະ ການຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດສາມາດເຮັດໃຫ້ເຂົາບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ພວກມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ບໍ? ຄວາມຈິງພິສູດວ່າ ການຄາດຄະເນ ແລະ ການຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດເປັນພຽງແຕ່ຜົນຜະລິດຂອງສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ຫຼື ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວສໍາລັບຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອ່ານນິຍາຍວິທະຍາສາດ, ບາງຄົນສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງດວງເດືອນ ແລະ ດວງດາວເປັນແນວໃດ. ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດກໍເປັນພຽງແຕ່ການຈິນຕະນາການເທົ່ານັ້ນ. ຈາກຄວາມຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຈາກຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຂອງພວກເຂົາກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ມັນຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງເຖິງວ່າເຈົ້າໄດ້ໄປດວງເດືອນ? ມັນສະແດງວ່າເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼາຍມິຕິກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນສະແດງວ່າເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງຂອບເຂດແຫ່ງສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຍ້ອນການຄາດຄະເນ ແລະ ການຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ມະນຸດຄວນເຮັດຫຍັງ? ທາງເລືອກທີ່ສະຫຼາດສຸດກໍຄືບໍ່ຄາດຄະເນ ຫຼື ຈິນຕະນາການ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດຕ້ອງບໍ່ເພິ່ງພາຈິນຕະນາການ ແລະ ເຊື່ອຖືການຄາດຄະເນ ເມື່ອເວົ້າເຖິງການຮູ້ຈັກສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະເວົ້າກັບພວກເຈົ້າໃນນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ລິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍເພິ່ງພາຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສາມາດເພິ່ງພາຈິນຕະນາການເພື່ອຮູ້ຈັກສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດ? ວິທີທີ່ຈະສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ແມ່ນຜ່ານທາງການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜ່ານທາງການສົນທະນາ ແລະ ຜ່ານການຜະເຊີນກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຈົ້າຈະມີປະສົບການ ແລະ ການພິສູດເທື່ອລະໜ້ອຍກ່ຽວກັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຈົ້າຈະຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດເພີ່ມຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ມີທາງລັດ. ການຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ຈິນຕະນາການ ບໍ່ຄືກັນກັບການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້ານັ່ງຢູ່ລ້າໆເພື່ອລໍຖ້າຄວາມພິນາດ ຫຼື ການຫ້າມພວກເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ. ການບໍ່ໃຊ້ສະໝອງຂອງເຈົ້າເພື່ອຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການໝາຍເຖິງການບໍ່ໃຊ້ເຫດຜົນເພື່ອຄາດຄະເນ, ບໍ່ໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອວິເຄາະ, ບໍ່ໃຊ້ວິທະຍາສາດເປັນພື້ນຖານ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກໍຄືການເຫັນຄຸນຄ່າ, ການພິສູດ ແລະ ການຢືນຢັນວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນມີສິດອຳນາດ, ຢືນຢັນວ່າພຣະອົງປົກຄອງເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍພິສູດໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜ່ານຄວາມຈິງ, ຜ່ານທຸກສິ່ງທີ່ປະສົບໃນຊີວິດ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຜູ້ຄົນຈະສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາວິທີງ່າຍໆໃນການບັນລຸຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້, ແຕ່ພວກເຈົ້າສາມາດຄິດເຖິງວິທີດັ່ງກ່າວໄດ້ບໍ? ເຮົາຈະບອກກັບເຈົ້າ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດ ເພາະບໍ່ມີວິທີອື່ນໆອີກແລ້ວ! ວິທີດຽວກໍຄືຮູ້ຈັກ ແລະ ພິສູດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ຢ່າງແນວແນ່ ຜ່ານພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 96)

ຄວາມຈິງແຫ່ງການຄວບຄຸມ ແລະ ອິດທິພົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດບົ່ງບອກເຖິງການມີຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ

ການອວຍພອນຂອງພຣະເຢໂຮວາໃຫ້ກັບໂຢບແມ່ນຖືກບັນທຶກໃນໜັງສືໂຢບ. ພຣະເຈົ້າປະທານຫຍັງໃຫ້ກັບໂຢບ? "ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາໄດ້ອວຍພອນໂຢບໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໂຢບຫຼາຍກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງລາວ ຍ້ອນລາວມີແກະສິບສີ່ພັນໂຕ ແລະ ອູດຫົກພັນໂຕ ແລະ ງົວຜູ້ໃສ່ແອກໜຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ລາໂຕແມ່ໜຶ່ງພັນໂຕ" (ໂຢບ 42:12). ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກມອບໃຫ້ກັບໂຢບ? ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຊັບສິນຂອງມະນຸດຊາດບໍ? ດ້ວຍຊັບສິນເຫຼົ່ານີ້, ໂຢບຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີຫຼາຍໃນລະຫວ່າງຍຸກນັ້ນບໍ? ແລ້ວລາວໄດ້ຮັບຊັບສິນເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ? ແມ່ນຫຍັງກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮັ່ງມີຂອງລາວ? ມັນຊັດເຈນໂດຍບໍ່ຕ້ອງອະທິບາຍຢູ່ແລ້ວວ່າ ມັນແມ່ນຍ້ອນການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ໂຢບຄອບຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

ໂຢບພິຈາລະນາເບິ່ງຊັບສິນເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ ແລະ ລາວເບິ່ງແນວໃດກ່ຽວກັບການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະສົນທະນາໃນທີ່ນີ້. ເມື່ອເວົ້າເຖິງການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນປາຖະໜາຫາ ກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ເພື່ອທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າອວຍພອນ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ວ່າ ເຂົາສາມາດຮັບເອົາຊັບສິນຫຼາຍສໍ່າໃດໃນລະຫວ່າງຊີວິດຂອງເຂົາ ຫຼື ວ່າເຂົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ! ພຣະເຈົ້າມີສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດທີ່ຈະປະທານຊັບສິນໃດກໍຕາມໃຫ້ກັບມະນຸດ, ຍອມໃຫ້ມະນຸດຮັບເອົາພອນໃດກໍຕາມ, ແຕ່ກໍມີຫຼັກການໃນການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າອວຍພອນຄົນປະເພດໃດ? ແນ່ນອນ ພຣະອົງປະທານພອນໃຫ້ຄົນທີ່ພຣະອົງມັກ! ອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບຖືກພຣະເຈົ້າອວຍພອນທັງສອງ, ແຕ່ການອວຍພອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມດ້ວຍເຊື້ອສາຍທີ່ມີຫຼາຍເທົ່າກັບເມັດຊາຍ ແລະ ດວງດາວ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຊົນຊາດໜຶ່ງກາຍມາເປັນຊົນຊາດມະຫາອໍານາດ ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ. ໃນນີ້, ສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໜືອມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຫາຍໃຈຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງແຫ່ງສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຊາດນີ້ເພີ່ມທະວີ ແລະ ເປັນຢູ່ຢ່າງໄວໂດຍການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກໍານົດໄວ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ການຢູ່ລອດຂອງຊົນຊາດນີ້, ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ກໍານົດອາຍຸຍືນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສ່ວນຂອງການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັກການຂອງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອີງຕາມຄໍາສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄວ້ໃຫ້ອັບຣາຮາມທັງໝົດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສະຖານະການໃດກໍຕາມ, ຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະດໍາເນີນການຕໍ່ໄປໂດຍບໍ່ມີອຸປະສັກ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຄໍາສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄວ້ໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມນັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະມີກາລະວິບັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ບໍ່ວ່າຈະໃນຍຸກໃດ, ບໍ່ວ່າຈະມີໄພພິບັດທີ່ມະນຸດຊາດຕ້ອງອົດກັ້ນ, ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈະບໍ່ປະສົບກັບຄວາມສ່ຽງໃນການຖືກທໍາລາຍລ້າງ ແລະ ຊົນຊາດຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຫາຍສາບສູນໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນໂຢບເຮັດໃຫ້ລາວຮັ່ງມີຢ່າງມະຫາສານ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບລາວກໍຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມີລົມຫາຍໃຈຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງມີລັກສະນະເຈາະຈົງ ລວມເຖິງຈໍານວນຂອງພວກມັນ,

ອັດຕາຄວາມໄວໃນການແຜ່ພັນຂອງພວກມັນ, ອັດຕາການຢູ່ລອດ, ຈຳນວນໄຂມັນທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກມັນ ແລະ ອື່ນໆອີກ ແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກມັນກໍເປັນໄປຕາມພື້ນຖານຂອງການອວຍພອນທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາໄວ້ກັບໂຢບ. ໃນການອວຍພອນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ສິ່ງທີ່ສັນຍານັ້ນແຕກຕ່າງກັນ, ສິດອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆກໍເປັນອັນດຽວກັນ. ທຸກລາຍລະອຽດຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃນຄຳສັນຍາທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການອວຍພອນທີ່ໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນອີກຄັ້ງວ່າ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ນອກເໜືອຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດຫຼາຍ. ລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ບອກມະນຸດຊາດອີກຄັ້ງວ່າ ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍພຽງແຕ່ສາມາດບັນລຸຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານທາງການຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ສິດອຳນາດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອສິ່ງທັງປວງຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນຄວາມຈິງຢ່າງໜຶ່ງ ນັ້ນກໍຄື ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສະແດງອອກໃນພຣະທຳທີ່ວ່າ "ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງ ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ, ຈົ່ງມີທ້ອງຟ້າ ແລ້ວກໍມີທ້ອງຟ້າ ແລະ ຈົ່ງມີແຜ່ນດິນ ແລ້ວກໍມີແຜ່ນດິນ", ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຍັງສະແດງອອກຢູ່ໃນວິທີທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງສືບຕໍ່, ຮັກສາທ້ອງຟ້າບໍ່ໃຫ້ຫາຍໄປ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນແຍກອອກຈາກນ້ຳຕະຫຼອດໄປ ພ້ອມທັງຢູ່ໃນລາຍລະອຽດຂອງວິທີທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ ນັ້ນກໍຄື ແສງສະຫວ່າງ, ທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຜ່ນດິນ. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງອີກແດ່ໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນມະນຸດຊາດ? ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນກໍຄື ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດ ຍ້ອນພຣະອົງຫາກໍເລີ່ມຕົ້ນໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາຍລະອຽດທຸກປະການທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ເກີດຂຶ້ນຈິງ ແລະ ສະນັ້ນ ໃນຫຼາຍປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້ ພຣະອົງສືບຕໍ່ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາໄວ້. ເພາະພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ, ບາງເທື່ອ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການພຽງແຕ່ກ່າວ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຍົກນິ້ວມືຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ທຸກບັນຫາ ແລະ ທຸກສິ່ງສຳເລັດລົງ. ການຈິນຕະນາການດັ່ງກ່າວແມ່ນຂ້ອນຂ້າງເປັນຕາຫົວຂວັນ!

ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ມີມຸມມອງດ້ານດຽວກ່ຽວກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າສຳເລັດທຸກສິ່ງໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນເຖິງຫຼາກຫຼາຍໝາຍສຳຄັນ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າມີອິດທິພົນຢູ່ເໜືອການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງທັງປວງ, ແລ້ວຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບສິດອຳນາດກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ເປັນຕາຢາກຫົວຫຼາຍ! ຖ້າມະນຸດຈິນຕະນາການໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນແບບນັ້ນ, ຕ້ອງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ຈົນເຖິງດ່ານສຸດທ້າຍ ແລະ ໄດ້ເຖິງທາງຕັນແລ້ວ
ຍ້ອນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຈິນຕະນາການແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ເຄື່ອງຈັກທີ່ບັນຊາຄຳສັ່ງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງມີສິດອຳນາດ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງແດ່ຜ່ານຕົວຢ່າງຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງດ້ານທີ່ເປັນຈິງຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢຸດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຫຼື ພຣະອົງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດ
ໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າເພື່ອເຫັນສິ່ງທີ່ຈະເປັນຜົນຕາມມາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ທັນທີທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງເລີ່ມເຮັດຕາມພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຕິບັດ ແລະ ມີການຈັດແຈງຜູ້ຄົນ, ສິ່ງຂອງ ແລະ ວັດຖຸທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທັນທີທີ່ພຣະທຳຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຖືກໃຊ້ທົ່ວແຜ່ນດິນທັງໝົດ ແລະ ພຣະອົງກຳນົດວິທີທາງເພື່ອເຮັດສຳລັບ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ໃຫ້ອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕຽມໃຫ້ເໝາະສົມທຸກຢ່າງສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນແຕ່ລະບາດກ້າວ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນສຳຄັນທີ່ພຣະອົງວາງແຜນຈະປະຕິບັດ. ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້, ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ກຳນົດທິດທາງຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍັງກຳນົດທິດທາງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຂອບເຂດທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກໃຊ້ບໍ່ພຽງແຕ່ລວມເຖິງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແຕ່ລວມເຖິງທຸກສິ່ງໃນການສ້າງທີ່ຖືກກຳນົດທິດທາງເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ;
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລັກສະນະສະເພາະໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ,
ບາງຄົນອາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມ ຫຼື ຢູ່ໃນບ່ອນຄົງທີ່ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດສະເພາະໃດເລີຍ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນພາຍໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ. ບາງຄົນອາດຍັງເຊື່ອວ່າ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດຫຍັງເລີຍ ແລະ ພຣະອົງພຽງຕ້ອງການກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແທ້ບໍ? ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເລີຍວ່າ ບໍ່ແມ່ນ! ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ, ບໍ່ໄດ້ວ່າງເປົ່າ. ຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງອອກເທື່ອລະໜ້ອຍໃນການທີ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ຄວບຄຸມຢູ່ເໜືອສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ໃນຂະບວນການທີ່ພຣະອົງນຳພາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ. ທຸກວິທີການ, ທຸກທັດສະນະ ແລະ ທຸກລາຍລະອຽດຂອງການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອມະນຸດຊາດ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ ແລະ ທຸກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ພ້ອມທັງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ພິສູດແທ້ຈິງວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ວ່າງເປົ່າ. ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໃນທຸກໆສິ່ງ. ການສະແດງອອກ ແລະ ການເປີດເຜີຍເຫຼົ່ານີ້ບົ່ງບອກເຖິງການມີຢູ່ທີ່ເປັນຈິງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພຣະອົງໃຊ້ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອບັນຊາການທຸກໆສິ່ງ ແລະ ເພື່ອປົກຄອງທຸກໆສິ່ງໃນທຸກຊ່ວງເວລາ; ທູດສະຫວັນ ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດແທນລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານການອວຍພອນໃດໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ແລ້ວມັນກໍຂຶ້ນກັບການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບເປັນການສ່ວນຕົວ, ການກະທຳຂອງພວກເຂົາກໍເປັນໄປຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວກໍຍັງຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຫັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາອັບຣາຮາມ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເຮັດຫຍັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ, ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ຜູ້ດຽວທີ່ໃຊ້ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດແທ້ຈິງກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ທົນຕໍ່ຂໍ້ສົງໄສຈາກມະນຸດຄົນໃດ! ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນ ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວມີລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຫຼື

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້, ການກະທຳຂອງພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດສຳເລັດການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດເລີຍ, ຍ້ອນບໍ່ມີມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ມີ ຫຼື ຄອບຄອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ປົກຄອງທຸກສິ່ງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດໃຊ້ ຫຼື ສະແດງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 97)

ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້

1. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສ້າງສິ່ງທັງປວງ

ປະຖົມມະການ 1:3-5 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງ ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ພຣະອົງເຫັນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມືດ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອີ້ນແສງສະຫວ່າງວ່າ ກາງເວັນ ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນຄວາມມືດວ່າ ກາງຄືນ. ຕອນແລງກໍຜ່ານໄປ ແລະ ຕອນເຊົ້າກໍມາເຖິງ ນັ້ນຄືມື້ທຳອິດ.

ປະຖົມມະການ 1:6-7 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງມີທ້ອງຟ້າຢູ່ທາງກາງຂອງນໍ້າ ແລະ ໃຫ້ມັນແຍກນໍ້າອອກຈາກກັນ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍສ້າງທ້ອງຟ້າ ແລະ ແຍກນໍ້າທີ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າອອກຈາກນໍ້າທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 1:9-11 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ນໍ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທ້ອງຟ້າໂຮມກັນໃນບ່ອນດຽວ ແລະ ໃຫ້ແຜ່ນດິນປາກົດຂຶ້ນ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນແຜ່ນດິນນັ້ນວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງເອີ້ນການໂຮມຕົວຂອງນໍ້າວ່າ ທະເລ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດຫຍ້າ, ພືດຜັກທີ່ມີເມັດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເກີດໝາກ ແລະ ມີເມັດຕາມປະເພດຂອງມັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 1:14-15 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອແຍກກາງເວັນອອກຈາກກາງຄືນ ແລະ ໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ເປັນລະດູການຕ່າງໆ ແລະ ສຳລັບມື້ ແລະ ປີ, ແລ້ວໃຫ້ມັນເປັນແສງສະຫວ່າງໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອມອບແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບແຜ່ນດິນໂລກ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 1:20-21 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ນໍ້າເກີດສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ມີຊີວິດຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ແລະ ສັດມີປີກທີ່ສາມາດບິນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນທ້ອງຟ້າແຫ່ງສະຫວັນທີ່ໂລ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງປາວານໃຫຍ່ ແລະ

ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ເຫັງຕີງຢູ່ໃນນໍ້າຢ່າງອຸດົມສົມບູນຕາມແບບຂອງພວກມັນ ແລະ ສັດມີປີກທຸກໂຕຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ.

ປະຖົມມະການ 1:24-25 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເກີດສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕາມແບບຂອງມັນ, ງົວຄວາຍ ແລະ ສິ່ງເລືອຄານ ແລະ ສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວມັນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລະ ງົວຄວາຍຕາມແບບຂອງມັນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເລືອຄານເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມແບບຂອງມັນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ

2. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອສ້າງພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດ

ປະຖົມມະການ 9:11-13 ແລະ ເຮົາຈະສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບພວກເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຈະບໍ່ມີນໍ້າຖ້ວມທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກ. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາສ້າງລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ພວກເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ, ເພື່ອຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຮົາໄດ້ສ້າງຮຸ້ງກິນນໍ້າໄວ້ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ມັນຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ.

3. ການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ

ປະຖົມມະການ 17:4-6 ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ເບິ່ງແມ ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກໍຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ແລ້ວຊື່ຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແມ່ນອັບຣາມອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນອັບຣາຮາມ; ຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບິດາຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີລູກຫຼານຫຼາຍຄົນ ແລະ ເຮົາຈະສ້າງປະຊາຊາດທີ່ອອກຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈະມີກະສັດອອກມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ.

ປະຖົມມະການ 18:18-19 ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ. ຍ້ອນເຮົາຮູ້ຈັກລາວ, ລາວຈະສັ່ງລູກໆຂອງລາວ ແລະ ຄົວເຮືອນຂອງລາວຕາມແບບລາວ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັກສາວິທີທາງແຫ່ງພຣະເຢໂຮວາ, ເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ການພິພາກສາ; ເພື່ອພຣະເຢໂຮວາຈະນຳສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບອັບຣາຮາມນັ້ນມາໃຫ້ລາວ.

ປະຖົມມະການ 22:16-18 ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ພຣະເຢໂຮວາກ່າວ: ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຊິ່ງເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າດ້ວຍການອວຍພອນນີ້, ໃນການເພີ່ມຄູນທະວີ ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າດັ່ງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ; ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຄອບຄອງປະຕູຂອງສັດຕູຂອງເຂົາ ແລະ

ບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງສຽງເຮົາ.

ໂຢບ 42:12

ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາໄດ້ອວຍພອນໂຢບໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໂຢບຫຼາຍກວ່າຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງລາວ ຍ້ອນລາວມີແກະສິບສີ່ພັນໂຕ ແລະ ອູດຫົກພັນໂຕ ແລະ ງົວຜູ້ໃສ່ແອກໜຶ່ງພັນໂຕ ແລະ ລາໂຕແມ່ໜຶ່ງພັນໂຕ.

ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງໃນສາມພາກສ່ວນຂອງຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນບໍ່ວ່າມີຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ? ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ພຣະເຈົ້າໃຊ້ສາຍຮຸ້ງເພື່ອສ້າງພັນທະສັນຍາກັບມະນຸດ ເຊິ່ງພຣະອົງວາງສາຍຮຸ້ງໃນກ້ອນເມກເພື່ອບອກກັບມະນຸດວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ໃຊ້ນໍ້າຖ້ວມເພື່ອທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ສາຍຮຸ້ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນໃນປັດຈຸບັນຍັງເປັນສາຍຮຸ້ງດຽວທີ່ກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ທຳມະຊາດ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງມັນໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວບໍ? ແນ່ນອນ ມັນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອດຳເນີນການນີ້ ແລະ ພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງສ້າງກັບມະນຸດກໍສືບຕໍ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ ແນ່ນອນ ເວລາທີ່ພັນທະສັນຍານີ້ຈະປ່ຽນແປງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: "ສ້າງຮຸ້ງກິນນໍ້າໄວ້ໃນກ້ອນເມກ" ພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດຕາມພັນທະສັນຍານີ້ຢູ່ສະເໝີ ມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ເຈົ້າເຫັນຫຍັງແດ່ໃນສິ່ງນີ້? ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດ, ພຣະອົງກໍເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີຫຼັກການໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົງຮັກສາຄວາມເປັນຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຂັ້ມງວດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫຼັກການໃນການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງ ສະແດງເຖິງຄວາມບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດຢູ່ເໜືອສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ເຖິງວ່າພຣະອົງມີສິດອຳນາດສູງສຸດ ແລະ ທຸກໆສິ່ງກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງມີລິດອຳນາດປົກຄອງທຸກສິ່ງ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍທຳລາຍ ຫຼື ລົບກວນແຜນການຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໃຊ້ສິດອຳນາດ, ມັນກໍສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງແຜນການຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຍັງເຊື່ອຟັງຫຼັກການໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການຈັດແຈງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຫຼັກການທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງນຳໃຊ້. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນກໍໄດ້ຮັບຊັບສິນທີ່ສົມບູນ ເຊິ່ງເກີດຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຄົນທີ່ຖືກສາບແຊ່ງກໍໄດ້ຮັບການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຈາກການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຫຼັກການໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຖືກດັດປ່ຽນໂດຍການປ່ຽນແປງໃນປັດໄຈໃດກໍຕາມ ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ຫຼັກການໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ປ່ຽນແປງຍ້ອນເຫດຜົນໃດກໍຕາມ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກອາດປະສົບກັບກາລີຍຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ; ທຸກງສິ່ງອາດຫາຍໄປ, ແຕ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ. ນີ້ແມ່ນທາດແທ້ຂອງສິດອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 98)

ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຊາຕານ

ໂຢບ 2:6 ແລະ ພຣະເຢໂຮວາເວົ້າກັບຊາຕານວ່າ ເບິ່ງແມ ລາວຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແຕ່ຈົ່ງໄວ້ຊີວິດຂອງລາວ.

ຊາຕານບໍ່ເຄີຍກ້າຝ່າຝືນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້, ທຸກສິ່ງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມເປັນລະບຽບ

ນີ້ແມ່ນບົດຄັດຕອນຈາກໜັງສືແຫ່ງພຣະທຳໂຢບ ແລະ ຄຳວ່າ "ລາວ" ໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງໂຢບ. ເຖິງວ່າຈະສັ້ນ, ປະໂຫຍກນີ້ກໍຊີ້ແຈງຫຼາຍບັນຫາ. ມັນອະທິບາຍເຖິງບົດສົນທະນາໂດຍສະເພາະລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານໃນໂລກແຫ່ງວິນຍານ ແລະ ບອກພວກເຮົາວ່າ ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຊາຕານ. ມັນຍັງບັນທຶກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໂດຍສະເພາະ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄຳສັ່ງ ແລະ ຄຳບັນຊາໃຫ້ກັບຊາຕານ. ລາຍລະອຽດໂດຍສະເພາະຂອງຄຳສັ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການໄວ້ຊີວິດຂອງໂຢບ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໃຫ້ຊາຕານປະຕິບັດຕໍ່ໂຢບ ນັ້ນກໍຄື ຊາຕານຕ້ອງໄວ້ຊີວິດຂອງໂຢບ. ສິ່ງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ຈາກປະໂຫຍກນີ້ກໍຄື ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບຊາຕານ. ອີງຕາມຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບໃນໜັງສືແຫ່ງພຣະທຳໂຢບ, ມັນໄດ້ບອກພວກເຮົາກ່ຽວກັບເບື້ອງຫຼັງຂອງພຣະທຳດັ່ງນີ້: ຊາຕານປາຖະໜາທີ່ຈະກ່າວຫາໂຢບ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າກ່ອນທີ່ມັນຈະສາມາດລໍ້ລວງລາວ,

ເມື່ອເຫັນດີຕໍ່ການຮຽກຮ້ອງຂອງຊາຕານໃນການລໍ້ລວງໂຢບ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດເງື່ອນໄຂດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃຫ້ກັບຊາຕານ: "ໂຢບຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແຕ່ໃຫ້ໄວ້ຊີວິດຂອງລາວ". ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້? ພວກມັນເປັນຄຳສັ່ງຢ່າງຊັດເຈນ, ເປັນຄຳບັນຊາ. ເມື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ແນ່ນອນ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈເຊັ່ນກັນວ່າ ຜູ້ທີ່ອອກຄຳສັ່ງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮັບຄຳສັ່ງນີ້ ແລະ ເຊື່ອຟັງແມ່ນຊາຕານ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ໃນຄຳສັ່ງນີ້ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານແມ່ນປາກົດຕໍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ແນ່ນອນ, ນີ້ຍັງເປັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ ເຊິ່ງລະບຸໄວ້ໃນບົດບັນທຶກຂອງການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ ແລະ ມັນຄືຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຊັດເຈນລະຫວ່າງຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານທີ່ທຸກມື້ນີ້ມະນຸດຍັງສາມາດຮຽນຮູ້ໃນຕົວຢ່າງສະເພາະ ແລະ ການບັນທຶກໃນຕົ້ນສະບັບນີ້. ໃນຈຸດນີ້, ເຮົາຕ້ອງເວົ້າວ່າ ການບັນທຶກພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນເອກະສານທີ່ສຳຄັນໃນຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ສຳຄັນໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານບົດສົນທະນານີ້ລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຊາຕານໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈລັກສະນະສະເພາະອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄຳພະຍານອີກຢ່າງໜຶ່ງຕໍ່ສິດອຳນາດທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ດ້ານພາຍນອກແລ້ວ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກຳລັງສົນທະນາກັບຊາຕານ. ໃນດ້ານທາດແທ້ແລ້ວ, ທ່າທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກ່າວ ແລະ ຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະອົງຢືນ ແມ່ນສູງສົ່ງກວ່າຊາຕານ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກຳລັງສັ່ງຊາຕານດ້ວຍນ້ຳສຽງຂອງຄຳສັ່ງ ແລະ ກຳລັງບອກຊາຕານເຖິງສິ່ງທີ່ມັນຄວນ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ, ໂຢບຢູ່ໃນມືຂອງມັນແລ້ວ ແລະ ມັນມີອິດທີ່ຈະປະຕິບັດຕໍ່ໂຢບຢ່າງໃດກໍຕາມທີ່ມັນປາຖະໜາ, ແຕ່ມັນຈະບໍ່ເອົາຊີວິດຂອງໂຢບ. ໃຈຄວາມທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນກໍຄື ເຖິງແມ່ນວ່າໂຢບຖືກມອບໄວ້ຢູ່ໃນມືຂອງຊາຕານ, ຊີວິດຂອງລາວບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ກັບຊາຕານ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດເອົາຊີວິດຂອງໂຢບໄປຈາກມືຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດ. ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສະແດງອອກຢ່າງຊັດເຈນໃນຄຳສັ່ງນີ້ທີ່ມີຕໍ່ຊາຕານ ແລະ ຄຳສັ່ງນີ້ຍັງສະແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍເຖິງຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາສົນທະນາກັບຊາຕານ. ໃນນີ້, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາບໍ່ພຽງແຕ່ຖືສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ສ້າງແສງສະຫວ່າງ, ອາກາດ, ທຸກສິ່ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆ, ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ປົກຄອງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆ, ແຕ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັນຊາການມະນຸດຊາດ ແລະ ບັນຊາການແດນມໍລະນາ,

ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຄວບຄຸມຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ແມ່ນໃຜນອກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ກ້າຈະອອກຄຳສັ່ງດັ່ງກ່າວໃຫ້ກັບຊາຕານ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຊາຕານດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ? ຍ້ອນຊີວິດຂອງມະນຸດ ລວມເຖິງຊີວິດຂອງໂຢບ ຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານທຳຮ້າຍ ຫຼື ເອົາຊີວິດຂອງໂຢບ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານລໍ້ລວງໂຢບ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈື່ທີ່ຈະອອກຄຳສັ່ງດັ່ງກ່າວໂດຍສະເພາະ ແລະ ອີກຄັ້ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາຕານບໍ່ເອົາຊີວິດຂອງໂຢບ. ຊາຕານບໍ່ເຄີຍກ້າທີ່ຈະລ່ວງລະເມີດສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຟັງຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງ ແລະ ຄຳບັນຊາສະເພາະຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ກ້າທີ່ຈະຂັດຂືນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈັກເທື່ອ ແລະ ແນ່ນອນ ບໍ່ກ້າທີ່ຈະປ່ຽນແປງຄຳສັ່ງໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງອິດສະຫຼະ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງບໍ່ກ້າທີ່ຈະຂ້າມຂອບເຂດເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳພະຍານຕໍ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຊາຕານມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈັດເຈນຫຼາຍກວ່າມະນຸດຊາດກ່ຽວກັບວິທີການປະພຶດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີການເບິ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ຊາຕານຈຶ່ງເຫັນສະຖານະ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈັດເຈນຫຼາຍ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ກ້າທີ່ຈະເບິ່ງຂ້າມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ ຫຼື ມັນບໍ່ກ້າທີ່ຈະລະເມີດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ ຫຼື ເຮັດຫຍັງທີ່ລ່ວງລະເມີດສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນບໍ່ກ້າທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ອວດດີໂດຍທຳມະຊາດ, ຊາຕານບໍ່ເຄີຍຂ້າມຂອບເຂດ ແລະ ເຂດຈຳກັດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໃຫ້ມັນຈັກເທື່ອ. ເປັນເວລາຫຼາຍລ້ານປີ, ມັນປະຕິບັດຕາມຂອບເຂດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ປະຕິບັດຕາມຄຳບັນຊາ ແລະ ຄຳສັ່ງທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບມັນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍກ້າທີ່ຈະລະເມີດຄຳສັ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຖິງມັນປະສົງຮ້າຍ, ຊາຕານກໍມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍກວ່າມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ; ມັນຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຮູ້ຈັກຂອບເຂດຂອງມັນເອງ. ຈາກການກະທຳທີ່ "ຍອມອ່ອນນ້ອມ" ຂອງຊາຕານ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນ ເຊິ່ງຊາຕານບໍ່ສາມາດລ່ວງລະເມີດໄດ້ ແລະ

ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທຸກສິ່ງປ່ຽນແປງ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປໃນລັກສະນະທີ່ເປັນລະບົບລະບຽບ, ທີ່ມະນຸດຊາດສາມາດດຳລົງຊີວິດ ແລະ ເພີ່ມທະວີພາຍໃນວິທີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດລົບກວນຄວາມເປັນລະບຽບນີ້ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນນີ້, ຍ້ອນພວກມັນທັງໝົດມາຈາກມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຈາກຄຳສັ່ງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 99)

ຕົວຕົນພິເສດຂອງຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນສະແດງອອກເຖິງຄວາມສົນໃຈຢ່າງແຮງກ້າໃນການສະແດງອອກຂອງມັນກ່ຽວກັບດ້ານຕ່າງໆ. ຍັງມີຄົນໂງ່ຫຼາຍຄົນເຖິງກັບເຊື່ອວ່າຊາຕານກໍມີສິດອຳນາດຄືກັນກັບພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າຊາຕານສາມາດສະແດງສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ນອກຈາກການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມະນຸດຊາດກໍຍັງສະຫງວນພື້ນທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເຖິງກັບນະມັດສະການຊາຕານດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງເປັນຕາສົມເພດ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດ. ພວກເຂົາເປັນຕາສົມເພດ ເພາະຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດ ເພາະຄວາມນອກຮີດ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໂດຍທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລານີ້, ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະບອກໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສິດອຳນາດແມ່ນຫຍັງ, ມັນສັນຍາລັກເຖິງຫຍັງ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຫຍັງ. ເວົ້າລວມແລ້ວກໍຄື ພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນສິດອຳນາດ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງອຳນາດສູງສຸດ ແລະ ມັນຄືທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມນັ້ນ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມີກໍລະນີໃດແດ່ທີ່ຊາຕານກ້າເວົ້າວ່າ ມັນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ? ຊາຕານກ້າເວົ້າບໍ່ວ່າ ມັນສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ປົກຄອງຢູ່ເໜືອສິ່ງທັງປວງ? ແນ່ນອນ ມັນບໍ່ກ້າ! ຍ້ອນມັນບໍ່ສາມາດສ້າງສິ່ງທັງປວງ; ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ມັນບໍ່ເຄີຍສ້າງຫຍັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສ້າງຫຍັງທີ່ມີຊີວິດຈັກເທື່ອ. ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຈະບໍ່ສາມາດມີສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງມັນ. ມັນມີສິດອຳນາດຄືກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ແນ່ນອນ, ມັນບໍ່ມີ! ແລ້ວຈະໃຫ້ພວກເຮົາເອີ້ນການກະທຳຂອງຊາຕານ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ຊາຕານສະແດງອອກນັ້ນວ່າແມ່ນຫຍັງ? ມັນແມ່ນສິດອຳນາດບໍ? ມັນສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ສິດອຳນາດບໍ? ແນ່ນອນ ບໍ່ແມ່ນ!

ຊາຕານນຳພາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເສົ້າເສຍໃຈ, ທຳລາຍ ແລະ ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທຸກດ້ານ. ໃນໄລຍະສອງສາມພັນປີຜ່ານມາ, ນອກຈາກເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງແລ້ວ, ຍັງລໍ້ລວງ ແລະ ຫຼອກລວງມະນຸດໄປສູ່ຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ພາໃຫ້ມະນຸດຍ່າງໄປສູ່ຮ່ອມພູແຫ່ງເງົາຂອງຄວາມຕາຍ, ຊາຕານເຄີຍເຮັດຫຍັງແດ່ທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການລະລຶກເຖິງ, ການຍົກຍ້ອງ ຫຼື ການຖະນຸຖະໜອມຈາກມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ? ຖ້າຊາຕານມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດ, ມະນຸດຊາດຈະຖືກມັນເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມບໍ? ຖ້າຊາຕານມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດ, ມະນຸດຊາດຈະຖືກມັນທຳລາຍບໍ? ຖ້າຊາຕານມີລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ, ມະນຸດຊາດຈະປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນໄປສູ່ຄວາມຕາຍບໍ? ໃນເມື່ອຊາຕານບໍ່ມີສິດອຳນາດ ຫຼື ລິດອຳນາດ, ພວກເຮົາຄວນສະຫຼຸບກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມັນເຮັດນັ້ນວ່າແມ່ນຫຍັງ? ມີຄົນທີ່ໃຫ້ນິຍາມກັບທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດນັ້ນວ່າ ເປັນກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຮົາເຊື່ອວ່ານິຍາມດັ່ງກ່າວບໍ່ເໝາະສົມປານໃດ. ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມນັ້ນເປັນພຽງກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນບໍ? ອຳນາດຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາຕານໃຊ້ຂົ່ມເຫັງໂຢບ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຢ່າງແຮງຂອງມັນໃນການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ກືນກິນໂຢບ ບໍ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸໂດຍກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງທົບທວນເບິ່ງວ່າ ຝູງແກະ ແລະ ຝູງສັດຂອງໂຢບ ທີ່ກະຈັດກະຈາຍກັນທົ່ວເນີນພູ ແລະ ພູເຂົາທີ່ຫາຍໄປໃນທັນທີທັນໃດ; ຊັບສິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງໂຢບທີ່ຫາຍໄປໃນທັນທີນັ້ນແມ່ນບັນລຸໂດຍກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນບໍ? ທຳມະຊາດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດແມ່ນສອດຄ່ອງ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄຳເວົ້າທາງລົບ ເຊັ່ນ: ການເຮັດໃຫ້ອ່ອນແອ, ການຂັດຂວາງ, ການທຳລາຍ, ຄວາມອັນຕະລາຍ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ການປະສົງຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດ, ສະນັ້ນ ການເກີດຂຶ້ນຂອງທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັບການກະທຳຂອງຊາຕານຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກທາດແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໄດ້. ບໍ່ວ່າຊາຕານຈະມີ "ລິດອຳນາດ" ຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເກັ່ງກາດ ແລະ ມັກໃຫຍ່ໃຝ່ສູງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະສາມາດສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຕັກນິກທີ່ມັນເສື່ອມຊາມ ແລະ ລໍ້ລວງມະນຸດມີຫຼາກຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າອຸບາຍ ແລະ ແຜນການທີ່ມັນຂົ່ມຂູ່ມະນຸດຈະສະຫຼາດຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຮູບຮ່າງທີ່ມັນມີຢູ່ຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນບໍ່ເຄີຍສາມາດສ້າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍສາມາດກຳນົດກົດໝາຍ ຫຼື ກົດລະບຽບສຳລັບການເປັນຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສາມາດປົກຄອງ ແລະ ຄວບຄຸມສິ່ງໃດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ມີຊີວິດກໍຕາມ. ພາຍໃນຈັກກະວານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ,

ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ຫຼື ສິ່ງດຽວທີ່ເກີດຈາກມັນ ຫຼື ດຳລົງຢູ່ຍ້ອນມັນ; ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ຫຼື ສິ່ງດຽວທີ່ຖືກມັນປົກຄອງ ຫຼື ຖືກມັນຄວບຄຸມ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງ ແລະ ການບັງຄັບບັນຊາທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍຍາກສຳລັບຊາຕານທີ່ຈະສຳຜັດແມ່ນແຕ່ຢົດນໍ້າ ຫຼື ເມັດດິນຊາຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ; ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ, ຊາຕານຍິ່ງບໍ່ມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະຍ້າຍມົດໄປມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຢ່າວ່າແຕ່ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນເລີຍ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊາຕານຕໍ່າກວ່າດອກໄມ້ລີລີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ຕໍ່າກວ່ານົກທີ່ບິນຢູ່ເທິງອາກາດ, ຕໍ່າກວ່າປາທີ່ຢູ່ໃນທະເລ ແລະ ຕໍ່າກວ່າໜອນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ບົດບາດຂອງມັນໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອຮັບໃຊ້ທຸກສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເຮັດວຽກໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຮັບໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າທຳມະຊາດຂອງມັນຈະມີຈຸດປະສົງຮ້າຍສໍ່າໃດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມັນຈະຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ສິ່ງດຽວທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄືປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງມັນຢ່າງເຊື່ອຟັງ ນັ້ນກໍຄື ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນທາດແທ້ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງຊາຕານ. ທາດແທ້ຂອງມັນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ, ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບລິດອຳນາດ, ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິດອຳນາດ; ມັນພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງຫຼິ້ນໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຽງເຄື່ອງຈັກເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 100)

ສິດອຳນາດສາມາດອະທິບາຍວ່າເປັນລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ ທັງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດແມ່ນດ້ານບວກ. ພວກມັນບໍ່ມີການພົວພັນກັບສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານລົບ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໃດເລີຍ. ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດສ້າງສິ່ງຕ່າງໆໃນຮູບຮ່າງໃດກໍຕາມທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ພະລັງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຊື່ອຟັງພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ນັ້ນກໍຄື ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະທຳທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດ ແລະ ຈະເລີນພັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງ ແລະ

ບັງຄັບບັນຊາທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ຈະບໍ່ມີການອອກນອກເສັ້ນທາງຈັກເທື່ອ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ ແລະ ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້; ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ຄອບຄອງ ແລະ ມີລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ສິດອຳນາດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຄຳວ່າ "ສິດອຳນາດ" ຫຼື ທາດແທ້ຂອງສິດອຳນາດ, ທຸກສິ່ງແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຜູ້ສ້າງທັງນັ້ນ, ເພາະມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ນອກຈາກພຣະຜູ້ສ້າງແລ້ວ, ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳວ່າ "ສິດອຳນາດ" ໄດ້. ນີ້ແມ່ນການຕີຄວາມໝາຍຂອງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ເຖິງແມ່ນຊາຕານເບິ່ງໂຢບດ້ວຍສາຍຕາຂຽວ, ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ ມັນກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະແຕະຕ້ອງແມ່ນແຕ່ຜົມເສັ້ນດຽວເທິງຫົວຂອງໂຢບ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍໂດຍທຳມະຊາດ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງກັບມັນ ຊາຕານກໍບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນ ຊາຕານໂອຍວາຍເໝືອນກັບໝາປ່າທ່າມກາງຝູງແກະໃນເວລາທີ່ມັນມາຫາໂຢບ, ມັນກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະລືມຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໃຫ້ກັບມັນ, ບໍ່ກ້າທີ່ຈະລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ມັນໄດ້ເຮັດ ຊາຕານກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະອອກຈາກຫຼັກການ ແລະ ຂອບເຂດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ຈາກສິ່ງນີ້ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຊາຕານບໍ່ກ້າທີ່ຈະຝ່າຝືນພຣະທຳຂໍ້ໃດຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເລີຍ. ສຳລັບຊາຕານແລ້ວ, ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຳສັ່ງ ແລະ ກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ເປັນການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຄົນທີ່ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ. ຊາຕານຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ຖ້າມັນລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນຕາມມາທີ່ມັນຝ່າຝືນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາເຫຼົ່ານີ້? ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າເຖິງເລີຍ ແນ່ນອນ ຜົນຕາມມາກໍຄືການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການກະທຳຂອງຊາຕານຕໍ່ໂຢບເປັນພຽງພາບຫຍໍ້ທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ເມື່ອຊາຕານດຳເນີນການກະທຳເຫຼົ່ານີ້, ຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ ຄຳສັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານເປັນພຽງພາບຫຍໍ້ຂອງຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງທຸກສິ່ງທີ່ມັນເຮັດ. ນອກຈາກນັ້ນ ບົດບາດ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງຊາຕານໃນເລື່ອງນີ້ກໍເປັນພຽງພາບຫຍໍ້ຂອງບົດບາດ ແລະ

ຕຳແໜ່ງຂອງມັນໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຊື່ອຟັງທັງໝົດຂອງຊາຕານຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນການລໍ້ລວງໂຢບກໍເປັນພຽງພາບຫຍໍ້ຂອງວິທີທີ່ຊາຕານບໍ່ກ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ພາກສ່ວນເລັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າ? ທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆລວມເຖິງຊາຕານ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດຝ່າຝືນກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງວາງອອກ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ກ້າລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງເຫຼົ່ານີ້, ຍ້ອນບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື ຫຼົບໜີຈາກການລົງໂທດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງ, ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີລິດອຳນາດໃນການເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຜົນ ແລະ ມີພຽງແຕ່ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດຝ່າຝືນໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ສິດອຳນາດນີ້ເປັນສິ່ງສູງສຸດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ຊາຕານເປັນຜູ້ທີ່ສອງ". ເພາະວ່າ ນອກຈາກພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ມີສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວແລ້ວ ຈະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃດອີກ!

ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ໃໝ່ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ໄດ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງ ແລະ ອຳນາດຂອງມະນຸດຫຼືບໍ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ສອງຢ່າງນັ້ນແມ່ນປຽບທຽບກັນບໍ່ໄດ້. ຖືກຕ້ອງແລ້ວ! ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າສອງຢ່າງນັ້ນແມ່ນປຽບທຽບກັນບໍ່ໄດ້, ໃນຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດມັກຈະສັບສົນລະຫວ່າງອຳນາດຂອງມະນຸດກັບສິດອຳນາດ ໂດຍນຳເອົາທັງສອງຢ່າງມາປຽບທຽບຄຽງຂ້າງກັນຕະຫຼອດ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນນີ້? ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດບໍ ທີ່ນຳເອົາສິ່ງໜຶ່ງມາແທນສິ່ງໜຶ່ງຢ່າງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ? ທັງສອງຢ່າງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ ແລະ ທັງສອງຢ່າງກໍປຽບທຽບກັນບໍ່ໄດ້, ແຕ່ຜູ້ຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດຫ້າມຕົນເອງຈາກການປຽບທຽບ. ສິ່ງນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາວິທີແກ້ໄຂຢ່າງແທ້ຈິງ, ໜົນທາງດຽວກໍຄື ຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງອຳນາດຂອງມະນຸດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະເດັນດຽວກັນອີກ.

ອຳນາດຂອງມະນຸດໝາຍເຖິງຫຍັງ? ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ມັນແມ່ນຄວາມສາມາດ ຫຼື ທັກສະທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສ, ຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດສາມາດຂະຫຍາຍ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຈົນເຖິງຂອບເຂດສູງສຸດ. ສິ່ງນີ້ຖືວ່າເປັນສິດອຳນາດບໍ? ບໍ່ວ່າຄວາມທະເຍີທະຍານ

ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດຈະໂອຫັງ ຫຼື ມີຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບຸກຄົນນັ້ນມີສິດອຳນາດ; ຢ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດ, ຄວາມໂອຫັງ ແລະ ຄວາມສຳເລັດນີ້ກໍເປັນພຽງການສະແດງອອກເຖິງການຫຼິ້ນຕະຫຼົກຂອງຊາຕານທ່າມກາງມະນຸດ, ຢ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດ
ມັນກໍເປັນລະຄອນຕະຫຼົກທີ່ຊາຕານສະແດງເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງມັນເອງເພື່ອສຳເລັດຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງມັນໃນການເປັນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 101)

ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຫຍັງ? ມັນເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງບໍ? ມັນເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງບໍ? ມັນເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບສະຖານະທີ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າເອງບໍ? ໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ, ເຈົ້າເຫັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງໃດແດ່? ເຈົ້າເຫັນມັນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງສີ່ລະດູທີ່ມະນຸດປະສົບ, ມີໃຜທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນຂອງການຜັນປ່ຽນຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ລະດູຮ້ອນ, ລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ ແລະ ລະດູໜາວບໍ? ໃນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ຕົ້ນໄມ້ແຕກໜໍ່ ແລະ ອອກດອກ; ໃນລະດູຮ້ອນ ພວກມັນຖືກປົກຄຸມດ້ວຍໃບໄມ້; ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ ພວກມັນອອກໝາກ ແລະ ໃນລະດູໜາວ ໃບໄມ້ລົ່ນ. ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນນີ້ໄດ້? ສິ່ງນີ້ສະທ້ອນເຖິງດ້ານໃດໜຶ່ງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ "ຈົ່ງມີແສງສະຫວ່າງ" ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ແສງສະຫວ່າງນີ້ຍັງຢູ່ບໍ? ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຍັງມີຢູ່? ແນ່ນອນ ມັນມີຢູ່ກໍເພາະພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາກາດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນຍັງມີຢູ່ບໍ? ອາກາດທີ່ມະນຸດຫາຍໃຈແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າບໍ? ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດນຳເອົາສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າອອກໄປໄດ້? ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງທາດແທ້ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້? ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດລົບກວນກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດສັນໄວ້ ແລະ ກົດເກນແຫ່ງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນທີ່ພຣະເຈົ້າບັນຊາ? ຊາຕານສາມາດເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ບໍ? ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຈະບໍ່ນອນໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ຖືເອົາກາງຄືນເປັນກາງເວັນ, ແຕ່ມັນກໍຍັງຄົງເປັນກາງຄືນຄືເກົ່າ; ເຈົ້າອາດປ່ຽນແປງວຽກປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນຂອງການຜັນປ່ຽນລະຫວ່າງການຄືນ ແລະ ກາງເວັນ ແລະ ຄວາມຈິງນີ້ກໍບໍ່ມີບຸກຄົນໃດສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສິງໂຕໄຖດິນຄືກັບງົວໄດ້? ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດປ່ຽນຊ້າງໃຫ້ກາຍເປັນລາໄດ້? ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ໄກ່ບິນຂຶ້ນໃນອາກາດຄືກັບນົກອິນຊີໄດ້?

ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ໝາປ່າກິນຫຍ້າຄືກັບແກະ? (ບໍ່ມີ) ມີໃຜບໍທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ປາໃນນ້ຳອາໄສຢູ່ເທິງບົກ? ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້. ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້? ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ປາອາໄສໃນນ້ຳ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກມັນຈຶ່ງອາໄສໃນນ້ຳ. ເທິງບົກ ພວກມັນຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ ແລະ ຈະຕາຍ; ພວກມັນບໍ່ສາມາດຝ່າຝືນຂອບເຂດແຫ່ງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ທຸກສິ່ງມີກົດເກນ ແລະ ຂອບເຂດໃນການເປັນຢູ່ຂອງພວກມັນ ແລະ ພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງກໍມີສັນຊາດຕະຍາດຂອງພວກມັນເອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກບັ້ນແຕ່ງໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ເຮັດເກີນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ສິງໂຕຈະອາໄສຢູ່ໃນປ່າສະເໝີ, ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຊຸມຊົນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຟັງຄວາມ ແລະ ຊື່ສັດຄືກັບງົວທີ່ອາໄສຢູ່ຮ່ວມ ແລະ ເຮັດວຽກເພື່ອມະນຸດໄດ້ຈັກເທື່ອ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊ້າງ ແລະ ລາເປັນສັດຄືກັນ ແລະ ທັງສອງມີສີ່ຂາ ແລະ ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຫາຍໃຈດ້ວຍອາກາດ, ພວກມັນກໍເປັນສາຍພັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຍ້ອນພວກມັນຖືກຈັດແບ່ງອອກເປັນປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນແຕ່ລະຊະນິດມີສັນຊາດຕະຍານຂອງພວກມັນເອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກມັນກໍບໍ່ສາມາດສັບປ່ຽນກັນໄດ້ຈັກເທື່ອ. ເຖິງແມ່ນວ່າໄກ່ມີສອງຂາ ແລະ ມີປີກຄືກັບນົກອິນຊີ, ມັນຈະບໍ່ສາມາດບິນໃນອາກາດໄດ້ຈັກເທື່ອ; ຢ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດ ມັນກໍພຽງແຕ່ສາມາດບິນຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍຖືກກຳນົດໂດຍສັນຊາດຕະຍານຂອງມັນ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ເປັນແບບນີ້ທັງໝົດກໍຍ້ອນຄຳສັ່ງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດຊາດກຳລັງຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າ ຄວາມສຳເລັດໃນການຄົ້ນຄວ້າທາງວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ປະທັບໃຈ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ແຕ່ມີການຄົ້ນພົບທາງວິທະຍາສາດຢ່າງໜຶ່ງທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບໄດ້ ນັ້ນກໍຄືເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຊາດສາມາດສ້າງເຮືອບິນ, ເຮືອບັນທຸກຍົນ ແລະ ລະເບີດປະລະມານູ, ມະນຸດຊາດໄດ້ໄປເທິງອາວາກາດ, ຍ່າງເທິງດວງເດືອນ, ສ້າງອິນເຕີເນັດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ, ແຕ່ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດສ້າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ຫາຍໃຈໄດ້. ສັນຊາດຕະຍານຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ກົດເກນທີ່ພວກມັນດຳລົງຊີວິດຢູ່ ແລະ ວົງຈອນຂອງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໂດຍວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດ. ໃນຈຸດນີ້, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ວ່າວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດຈະບັນລຸຜົນສູງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດປຽບທຽບໄດ້ກັບຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງການສ້າງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ

ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້. ມີມະຫາສະໝຸດຫຼາຍແຫ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແຕ່ພວກມັນກໍບໍ່ເຄີຍລະເມີດຂອບເຂດຂອງພວກມັນ ແລະ ຫຼັ່ງໄຫຼຖ້ວມແຜ່ນດິນຕາມໃຈມັກຈັກເທື່ອ ແລະ ນັ້ນກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າກຳນົດຂອບເຂດສຳລັບພວກມັນ; ພວກມັນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພຣະອົງສັ່ງພວກມັນ ແລະ ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ ພວກມັນກໍບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ຢ່າງອິດສະຫຼະ. ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນບໍ່ອາດລ່ວງລ້ຳກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ເມື່ອພຣະເຈົ້າສັ່ງ ແລະ ບ່ອນທີ່ພວກມັນໄປ ແລະ ຢູ່ກໍຖືກກຳນົດໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເວົ້າໃຫ້ຊັດເຈນກໍຄື "ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ" ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າມີສິດທີ່ຈະຕັດສິນໃຈໃນການກະທຳບາງສິ່ງ ແລະ ທຸກສິ່ງກໍດຳເນີນໄປຕາມວິທີທາງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ. ກົດເກນຂອງທຸກສິ່ງແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບມະນຸດ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້. ຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍມັນໄດ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຄົນໃດກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງຢ່າງ, ຈັກກະວານ, ທ້ອງຟ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍດວງດາວ, ລະດູການທັງສີ່ຂອງປີ ເຊິ່ງມະນຸດສາມາດເຫັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຫັນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຢູ່, ເຮັດໜ້າທີ່ ແລະ ປ່ຽນແປງພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ອີງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີງຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີງຕາມກົດເກນແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຊົງສ້າງ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນຂອງພວກມັນໄດ້ ຫຼື ປ່ຽນແປງໜ້າທີ່ທາງທຳມະຊາດຂອງພວກມັນໄດ້; ພວກມັນເກີດຂຶ້ນກໍເພາະສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສູນສິ້ນໄປກໍເພາະສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້ ຫຼາຍຢ່າງກໍໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວ, ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ບໍວ່າ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ? ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງກໍຕາມສາມາດມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ວັດຖຸໃດໜຶ່ງສາມາດລອກແບບ, ປອມແປງ ຫຼື ແທນສິດອຳນາດນັ້ນໄດ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 102)

ຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນໜຶ່ງດຽວ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນປະຕິບັດຕາມແນວຄວາມຄິດແຫ່ງລັດທິພະຫຸເທວະນິຍົມ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຊາຕານຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະອິດສາ ຫຼື ຕ້ອງການສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຊັງ ຫຼື ລັງກຽດສິ່ງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນສິ່ງນັ້ນ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າຊາຕານຈະບັນລຸຜົນຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າມັນຈະສາມາດຫຼອກລວງຄົນໃຫ້ນະມັດສະການ ແລະ ບູຊາມັນຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໃຫ້ນິຍາມມັນວ່າແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນມີສິດອໍານາດ ແລະ ລິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ, ມີພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດອໍານາດ ແລະ ມີລິດອໍານາດຄວບຄຸມ ແລະ ປົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ຍ້ອນພຽງຊາຕານມີຄວາມສາມາດໃນການຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ ແລະ ສາມາດປອມຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ, ສາມາດລອກແບບສ້າງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມີສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຄ້າຍຄືກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງດຽວ, ແລ້ວເຊື່ອວ່າ ມີພຣະເຈົ້າຫຼາຍອົງ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນພຽງແຕ່ມີທັກສະຫຼາຍກວ່າ ຫຼື ໜ້ອຍກວ່າ ແລະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງລິດອໍານາດຂອງແຕ່ລະອົງ. ເຈົ້າຈັດຕໍາແໜ່ງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າເຫຼົ່ານັ້ນອີງຕາມລໍາດັບຂອງການມາເຖິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີງຕາມອາຍຸຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າເຊື່ອແບບຜິດໆວ່າ ມີເທບພຣະເຈົ້າອົງອື່ນໆນອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄິດວ່າ ລິດອໍານາດ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງດຽວ. ຖ້າເຈົ້າມີແນວຄິດດັ່ງກ່າວ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດອໍານາດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມລັດທິພະຫຸເທວະນິຍົມ, ເຮົາຂໍບອກເລີຍວ່າ ເຈົ້າເປັນພຽງເສດຂີ້ເຫຍື້ອຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ, ເຈົ້າເປັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊາຕານ ແລະ ເຈົ້າເປັນບຸກຄົນຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ! ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຮົາກໍາລັງພະຍາຍາມສອນພວກເຈົ້າຜ່ານທາງການກ່າວພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາໃດກໍຕາມ, ບ່ອນໃດກໍຕາມ ຫຼື ເບື້ອງຫຼັງຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ສັບສົນພຣະເຈົ້າກັບບຸກຄົນ, ສິ່ງຂອງ ຫຼື ວັດຖຸອື່ນໆ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າການກະທໍາ ແລະ ຄໍາເວົ້າຂອງຊາຕານຈະເຂົ້າກັນກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພໍໃຈຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຢ່າໂງ່ເລີຍ, ຢ່າສັບສົນກັບແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້, ຢ່າປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢ່າປະຕິເສດຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢ່າຍູ້ພຣະເຈົ້າອອກນອກປະຕູ ແລະ

ນຳເອົາຊາຕານເຂົ້າມາແທນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງຜົນຕາມມາຂອງການເຮັດແບບນັ້ນ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 103)

ເຖິງມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງແຫ່ງອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ

ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ມັນໄດ້ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ, ໄດ້ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນຍຸກແລ້ວຍຸກເລົ່າ ແລະ ໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນຂົ່ມເຫັງມະນຸດ, ຫຼອກລວງມະນຸດ, ລໍ້ລວງໃຫ້ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຮັດການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆທີ່ໄດ້ສັບສົນ ແລະ ທຳລາຍແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງ ແລະ ສັດມີຊີວິດທີ່ມີຊີວິດທັງປວງກໍຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແລະ ກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້. ເມື່ອປຽບທຽບກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບ້າເຖື່ອນຂອງຊາຕານເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ກຽດຊັງ, ຕໍ່າຊາມ, ເລັກນ້ອຍ ແລະ ອ່ອນແອຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊາຕານຍ່າງທ່າມກາງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຜູ້ຄົນ, ສິ່ງຂອງ ແລະ ວັດຖຸທີ່ພຣະເຈົ້າບັນຊາການ. ຫຼາຍພັນປີໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ມະນຸດຊາດກໍຍັງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ອາກາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ຍັງຫາຍໃຈຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍັງຊື່ນຊົມກັບດອກໄມ້, ນົກ, ປາ ແລະ ແມງໄມ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້; ກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຍັງຄົງຜັນປ່ຽນໄປມາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ສີ່ລະດູການກໍຜັນປ່ຽນໄປມາຕາມປົກກະຕິ; ຫ່ານກໍບິນຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າໂຍກຍ້າຍຖິ່ນໃນລະດູໜາວນີ້ ແລະ ບິນກັບຄືນໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນທີ່ຈະມາເຖິງ; ປາໃນນໍ້າບໍ່ເຄີຍອອກຈາກແມ້ນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນອາໄສຂອງພວກເຂົາ; ຈັກກະຈັ່ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຮ້ອງສຸດຫົວໃຈຂອງພວກມັນໃນຍາມລະດູຮ້ອນ; ຈິ້ນາຍໃນກໍຫຍ້າຮ້ອງສຽງຄ່ອຍໆກັບສາຍລົມໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ; ຫ່ານເຕົ້າໂຮມກັບເປັນຝູງ ໃນຂະນະທີ່ນົກອິນຊີຍັງຄົງຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວ; ຝູງສິງໂຕລ້ຽງດູພວກມັນເອງໂດຍການອອກລ່າ; ກວາງໃຫຍ່ບໍ່ອອກຫ່າງຈາກຫຍ້າ ແລະ ດອກໄມ້... ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງຈາກໄປ ແລະ ກັບຄືນ ແລະ ກໍຈາກໄປອີກ, ການປ່ຽນແປງຫຼາຍລ້ານຄັ້ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນພິບຕາດຽວ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງກໍຄືສັນຊາດຕະຍານ ແລະ ກົດເກນຂອງການເອົາຕົວລອດ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດກຽມ ແລະ

ການບຳລຸງລ້ຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສັນຊາດຕະຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍກົດເກນແຫ່ງການເອົາຕົວລອດຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເຖິງແມ່ນ ມະນຸດຊາດ ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຫຼອກລວງໂດຍຊາຕານ, ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມນໍ້າທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ອາກາດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມະນຸດຍັງດຳລົງຊີວິດ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍໃນພື້ນທີ່ນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ. ສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ປ່ຽນໄປ. ມະນຸດຍັງອາໄສດວງຕາຂອງພວກເຂົາເພື່ອທີ່ຈະເຫັນ, ຫູຂອງພວກເຂົາເພື່ອໄດ້ຍິນ, ສະໝອງຂອງພວກເຂົາເພື່ອຄິດ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເພື່ອເຂົ້າໃຈ, ແຄ່ງຂາ ແລະ ຕີນຂອງພວກເຂົາເພື່ອຍ່າງ, ມືຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃຊ້ເຮັດວຽກ ແລະ ອື່ນໆ; ສັນຊາດຕະຍານທັງໝົດນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຍອມຮັບເອົາການຈັດກຽມຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ, ຄວາມສາມາດທີ່ມະນຸດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດຊາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມຕ້ອງການຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຈະຄົ້ນຫາແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຈະຖືກພຣະຜູ້ສ້າງຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນສະພາບການຂອງມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ອົດທົນກັບຄວາມພິນາດຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຊາດຕົກຢູ່ໃນການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນອາດາມ ແລະ ເອວາຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນສ້າງອີກຕໍ່ໄປ, ກົງກັນຂ້າມ ເປັນມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້, ການຈິນຕະນາການ, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ອື່ນໆ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມ, ແຕ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມະນຸດຊາດກໍຍັງເປັນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ. ມະນຸດຊາດຍັງຄົງຖືກປົກຄອງ ແລະ ບັ້ນແຕ່ງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນທິດທາງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແມ່ນພຽງແຕ່ຖືກປົກຄຸມດ້ວຍສິ່ງເປິເປື້ອນ, ດ້ວຍຄວາມຫິວກະຫາຍ, ດ້ວຍປະຕິກິລິຍາທີ່ຊ້າໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຄວາມຊົງຈຳທີ່ບໍ່ດີຄືແຕ່ກ່ອນ ແລະ ອາຍຸກໍເຖົ້າຂຶ້ນເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ໜ້າທີ່ ແລະ ສັນຊາດຕະຍານທັງໝົດຂອງມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ. ນີ້ແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ.

ມະນຸດຊາດນີ້ຕ້ອງໄດ້ຍິນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພ້າວໄປຫາແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງສຽງນີ້. ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວນີ້ຕ້ອງເຫັນແຕ່ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງອື່ນໆ ແລະ ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບຈະຍອມສະຫຼະຊີວິດຂອງພວກເຂົາເພື່ອພຣະອົງ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງມະນຸດຊາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ຈິງໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ມະນຸດຊາດຈະປະຕິເສດຊາຕານ ແລະ ມາຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະຜູ້ສ້າງ; ເມື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ລ້າງຄວາມສົກກະປົກອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາການຈັດກຽມ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງອີກຄັ້ງ, ຄວາມຊົງຈຳຂອງມະນຸດຊາດຈະຖືກຮື້ຟື້ນ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ມະນຸດຊາດຈະໄດ້ກັບຄືນສູ່ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 104)

ປະຖົມມະການ 19:1-11 ແລະ ມີທູດສະຫວັນສອງຕົນມາເຖິງເມືອງໂຊໂດມໃນເວລາຄໍ່າ ແລະ ໂລດກໍນັ່ງທີ່ປະຕູເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂລດກໍເຫັນພວກເຂົາ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເພື່ອທັກທາຍພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ກົ້ມໜ້າຂອງລາວລົງກັບພື້ນ; ແລະ ລາວກ່າວວ່າ ເບິ່ງແມ ບັດນີ້ ທ່ານຜູ້ສູງສົ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນໃຫ້ທ່ານເຂົ້ານອນໃນເຮືອນຂອງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍເທີ້ນ ແລະ ພັກແຮມໝົດຄືນ ແລະ ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ. ແລ້ວພວກເຂົາກ່າວວ່າ ບໍ່; ແຕ່ພວກເຮົາຈະພັກອາໄສໃນຖະໜົນໝົດຄືນ. ລາວກໍອ້ອນວອນພວກເຂົາຫຼາຍຄັ້ງ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄປກັບລາວ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ; ແລະ ລາວກໍເຮັດອາຫານ ອົບເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ພວກເຂົາກິນ ແລະ ພວກເຂົາກໍກິນ. ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະນອນ ຜູ້ຊາຍພາຍໃນເມືອງ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊາຍໃນເມືອງໂຊໂດມກໍມາ ພວກເຂົາພາກັນອ້ອມເຮືອນຫຼັງນັ້ນ ທັງຄົນເຖົ້າ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ ທຸກຄົນຈາກທຸກບ່ອນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍເອີ້ນໃສ່ໂລດ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມາຢູ່ກັບເຈົ້າຄືນນີ້ແມ່ນຢູ່ໃສ? ຈົ່ງນຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ຈັກກັບພວກເຂົາ. ໂລດກໍອອກໄປຫາພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງນອກ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ອອກໄປແລ້ວກໍອັດປະຕູ ແລະ ເວົ້າວ່າ ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະ ອ້າຍນ້ອງເອີຍ ຈົ່ງຢ່າເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ. ເບິ່ງແມ ຕອນນີ້ ເຮົາມີລູກສາວສອງຄົນເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຜ່ານຜູ້ຊາຍມາກ່ອນ; ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະ ໃຫ້ເຮົານຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ກັບພວກທ່ານ ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມທີ່ພວກທ່ານເຫັນດີ,

ຈົ່ງຢ່າເຮັດຫຍັງກັບຊາຍເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ; ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍເວົ້າວ່າ ຍັບອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາກໍເວົ້າອີກວ່າ ເຈົ້ານີ້ມາເພື່ອພັກເຊົາຊົ່ວຄາວຊື່ໆ ແລ້ວຍັງຕ້ອງການຢາກເປັນຜູ້ຕັດສິນອີກ ບັດນີ້ ພວກເຮົາຈະຈັດການກັບເຈົ້າໃຫ້ໜັກກວ່າພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍຍູ້ໂລດອອກ ແລ້ວບຸກເຂົ້າໄປທຸບປະຕູ ແລະ ຈົນເກືອບຈະພັງປະຕູໄດ້ ແຕ່ຊາຍທັງສອງໄດ້ເດ່ມືຂອງພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ດຶງເອົາໂລດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກັບພວກເຂົາ ແລະ ອັດປະຕູໄວ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍໂຈມຕີພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໜ້າປະຕູເຮືອນນັ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕາບອດ ທັງຜູ້ນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ ຈົນພວກເຂົາເມື່ອຍເພຍຊອກຫາປະຕູບໍ່ເຫັນ.

ປະຖົມມະການ 19:24-25 ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມລາດ້ວຍມາດ ແລະ ໄຟຈາກພຣະເຢໂຮວາຄືດັ່ງຫ່າຝົນຈາກສະຫວັນ. ພຣະອົງທຳລາຍເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບັນດາທົ່ງນາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຕີບໃຫຍ່ເທິງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

ຈາກຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້, ມັນບໍ່ໄດ້ຍາກທີ່ຈະເຫັນວ່າ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເມືອງໂຊໂດມແມ່ນໄດ້ເຖິງຂັ້ນທີ່ມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ, ສະນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເມືອງດັ່ງກ່າວແມ່ນສົມຄວນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍ. ແຕ່ແມ່ນຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງນັ້ນກ່ອນທີ່ມັນຈະຖືກທຳລາຍ? ແມ່ນຫຍັງຄືແຮງບັນດານໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດຖອດຖອນໄດ້ຈາກເຫດການເຫຼົ່ານີ້? ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ເຫດການເຫຼົ່ານີ້ສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນຫຍັງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ? ເພື່ອການເຂົ້າໃຈເລື່ອງລາວທັງໝົດ, ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະທຳດັ່ງກ່າວຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ...

ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເມືອງໂຊໂດມ: ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໃຈຮ້າຍ, ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍ

ໃນຄືນນັ້ນ, ໂລດໄດ້ຮັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວຈາກພຣະເຈົ້າສອງຄົນ ແລະ ຈັດກຽມງານລ້ຽງສຳລັບພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ກິນເຂົ້າ, ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມຫົວລົງນອນ, ຜູ້ຄົນທົ່ວເມືອງກໍອ້ອມລ້ອມເຮືອນຂອງໂລດ ແລະ ຮ້ອງເອີ້ນຫາລາວ. ພຣະຄຳພີບັນທຶກຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາວ່າ "ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມາຢູ່ກັບເຈົ້າຄືນນີ້ແມ່ນຢູ່ໃສ? ຈົ່ງນຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ຈັກກັບພວກເຂົາ". ຜູ້ໃດກ່າວຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ພວກເຂົາກ່າວກັບຜູ້ໃດ?
ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງປະຊາຊົນເມືອງໂຊໂດມທີ່ເອີ້ນຢູ່ນອກເຮືອນຂອງໂລດ ແລະ ຕັ້ງໃຈໃຫ້ໂລດໄດ້ຍິນ. ແລ້ວມັນຈະຮູ້ສຶກແນວໃດທີ່ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ເຈົ້າຈະໃຈຮ້າຍບໍ່? ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເບື່ອໜ່າຍບໍ? ເຈົ້າຈະຮ້ອນຮົນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍບໍ? ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເໝັນຄາວໄປດ້ວຍຊາຕານບໍ? ຜ່ານຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້,

ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດມົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນີ້ບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມປ່າເຖື່ອນຂອງພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາຜ່ານທາງພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາບໍ່? ຜ່ານເນື້ອຫາຂອງການເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ມັນບໍ່ໄດ້ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ປ່າເຖື່ອນຂອງພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ເຖິງຂັ້ນທີ່ຢູ່ເໜືອການຄວບຄຸມຂອງພວກເຂົາເອງແລ້ວ. ນອກຈາກໂລດ, ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກຊາຕານ; ການເຫັນຄົນອື່ນພຽງເທົ່ານັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງການທຳຮ້າຍ ແລະ ກືນກິນພວກເຂົາ... ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຮູ້ສຶກເຖິງທຳມະຊາດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ເປັນຕາຢ້ານຂອງເມືອງດັ່ງກ່າວ, ພ້ອມທັງກິ່ນອາຍແຫ່ງຄວາມຕາຍທີ່ອ້ອມລ້ອມມັນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມກະຫາຍເລືອດຂອງມັນ.

ເມື່ອລາວພົບວ່າຕົນເອງກຳລັງຜະເຊີນກັບນັກເລງອັນຕະພານທີ່ໄຮ້ມະນຸດສະທຳ, ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະກືນກິນວິນຍານຂອງມະນຸດຢ່າງປ່າເຖື່ອນ, ໂລດຕອບໂຕ້ພວກເຂົາແນວໃດ? ອີງຕາມພຣະທຳທີ່ວ່າ "ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະອ້າຍນ້ອງເອີຍ ຈົ່ງຢ່າເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ. ເບິ່ງແມ ຕອນນີ້ເຮົາມີລູກສາວສອງຄົນເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຜ່ານຜູ້ຊາຍມາກ່ອນ; ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະໃຫ້ເຮົານຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ກັບພວກທ່ານ ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມທີ່ພວກທ່ານເຫັນດີ, ຈົ່ງຢ່າເຮັດຫຍັງກັບຊາຍເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ; ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ". ສິ່ງທີ່ໂລດໝາຍເຖິງໃນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ກໍຄື: ລາວກຳລັງສະຫຼະລູກສາວຂອງລາວສອງຄົນເພື່ອປົກປ້ອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ. ເມື່ອຄຳນວນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນແລ້ວ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍຄວນຕົກລົງເອົາເງື່ອນໄຂຂອງໂລດ ແລະ ປ່ອຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວສອງຄົນນັ້ນໄປ; ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຜູ້ສົ່ງຂ່າວເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນຄົນແປກໜ້າສຳລັບພວກເຂົາ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຂົາເລີຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍທຳຮ້າຍຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ຍ້ອນຖືກຊັກຈູງດ້ວຍທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ເລື່ອງນີ້ຈົບລົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາພະຍາຍາມຢ່າງຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ. ນີ້ຄືອີກການກະທຳຢ່າງໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ແນ່ນອນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບທຳມະຊາດອັນເສື່ອມຊາມຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ,

ໃນຂະນະດຽວກັນ ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດຢັ່ງເຖິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະທຳລາຍເມືອງນີ້.

ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າແນວໃດຕໍ່ໄປ? ຕາມທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ແມ່ນດັ່ງນີ້ "ຍັບອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາກໍເວົ້າອີກວ່າ ເຈົ້ານີ້ມາເພື່ອພັກເຊົາຊົ່ວຄາວຊື່ງ ແລ້ວຍັງຕ້ອງການຢາກເປັນຜູ້ຕັດສິນອີກ ບັດນີ້ ພວກເຮົາຈະຈັດການກັບເຈົ້າໃຫ້ໜັກກວ່າພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍຍູ້ໂລດອອກ ແລ້ວບຸກເຂົ້າໄປທຸບປະຕູ ແລະ ຈົນເກືອບຈະພັງປະຕູໄດ້". ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງການພັງປະຕູຂອງໂລດ? ເຫດຜົນກໍຄື ພວກເຂົາຕ້ອງການທຳຮ້າຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວສອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ນຳຜູ້ສົ່ງຂ່າວສອງຄົນນີ້ມາເມືອງໂຊໂດມ? ຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາໃນການມາເມືອງນັ້ນກໍເພື່ອຊ່ວຍໂລດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ປະຊາຊົນໃນເມືອງນັ້ນຄິດຜິດ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາໄດ້ມາເພື່ອຮັບຕຳແໜ່ງທາງການ. ປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມບໍ່ຖາມເຖິງຈຸດປະສົງຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແຕ່ຕ້ອງການທຳຮ້າຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວສອງຄົນນີ້ຢ່າງປ່າເຖື່ອນໂດຍອີງໃສ່ການຄາດເດົາທັງສິ້ນ; ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະທຳຮ້າຍສອງຄົນທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພວກເຂົາເລີຍ. ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ປະຊາຊົນໃນເມືອງນີ້ໄດ້ສູນເສຍຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາທັງສິ້ນ. ລະດັບຂອງຄວາມບ້າ ແລະ ຄວາມປ່າເຖື່ອນຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງໄປຈາກທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງຊາຕານ ທີ່ມັນທຳຮ້າຍ ແລະ ກືນກິນມະນຸດ.

ເມື່ອພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ໂລດມອບຄົນເຫຼົ່ານີ້, ໂລດເຮັດຫຍັງ? ຈາກຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ໂລດບໍ່ໄດ້ມອບພວກເຂົາ. ໂລດເຄີຍຮູ້ຈັກຜູ້ສົ່ງຂ່າວສອງຄົນນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ແນ່ນອນວ່າ ບໍ່ຮູ້! ແຕ່ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຍອມຊ່ວຍສອງຄົນນີ້? ລາວຮູ້ບໍວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ມາເພື່ອເຮັດຫຍັງ? ເຖິງແມ່ນວ່າລາວບໍ່ຮູ້ຈັກເຫດຜົນໃນການມາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ລາວຮູ້ວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ລາວຈຶ່ງນຳພວກເຂົາໄປທີ່ເຮືອນຂອງລາວ. ການທີ່ລາວສາມາດເອີ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕຳແໜ່ງທີ່ວ່າ "ເຈົ້ານາຍ" ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໂລດເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດ, ບໍ່ຄືກັບຄົນອື່ນໃນເມືອງໂຊໂດມ. ສະນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາລາວ, ລາວຈຶ່ງສ່ຽງຊີວິດຂອງລາວເອງເພື່ອນຳເອົາຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຄົນນັ້ນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ລາວຍັງຍອມສະຫຼະລູກສາວສອງຄົນຂອງລາວເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ສອ

ງຄົນນີ້. ນີ້ແມ່ນການກະທຳທີ່ຊອບທຳຂອງໂລດ; ມັນແມ່ນການສະແດງອອກຢ່າງຊັດແຈ້ງກ່ຽວກັບທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງໂລດ ແລະ ມັນຍັງເປັນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເພື່ອໄປຊ່ວຍໂລດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເມື່ອພົບກັບໄພອັນຕະລາຍ, ໂລດປົກປ້ອງຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຄົນນີ້ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສິ່ງອື່ນເລີຍ; ລາວເຖິງກັບພະຍາຍາມແລກປ່ຽນລູກສາວສອງຄົນຂອງລາວກັບຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້. ນອກຈາກໂລດແລ້ວ, ມີຜູ້ໃດອີກບໍ່ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງທີ່ຈະເຮັດແບບນີ້? ດັ່ງທີ່ຄວາມຈິງໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ບໍ່ມີ, ບໍ່ມີເລີຍ! ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ທຸກຄົນຢູ່ໃນເມືອງໂຊໂດມ, ນອກຈາກໂລດ, ແມ່ນເປັນເປົ້າໝາຍໃນການທຳລາຍລ້າງ ແລະ ມັນຍຸຕິທຳແລ້ວ, ເພາະພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 105)

ປະຖົມມະການ 19:1-11 ແລະ ມີທູດສະຫວັນສອງຕົນມາເຖິງເມືອງໂຊໂດມໃນເວລາຄ່ຳ ແລະ ໂລດກໍນັ່ງທີ່ປະຕູເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂລດກໍເຫັນພວກເຂົາ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເພື່ອທັກທາຍພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ກົ້ມໜ້າຂອງລາວລົງກັບພື້ນ; ແລະ ລາວກ່າວວ່າ ເບິ່ງແມ ບັດນີ້ ທ່ານຜູ້ສູງສົ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ
ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນໃຫ້ທ່ານເຂົ້ານອນໃນເຮືອນຂອງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍເທີ້ນ ແລະ ພັກແຮມໝົດຄືນ ແລະ ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ. ແລ້ວພວກເຂົາກ່າວວ່າ ບໍ່; ແຕ່ພວກເຮົາຈະພັກອາໄສໃນຖະໜົນໝົດຄືນ. ລາວກໍອ້ອນວອນພວກເຂົາຫຼາຍຄັ້ງ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄປກັບລາວ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ; ແລະ ລາວກໍເຮັດອາຫານ ອົບເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ພວກເຂົາກິນ ແລະ ພວກເຂົາກໍກິນ. ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະນອນ ຜູ້ຊາຍພາຍໃນເມືອງ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊາຍໃນເມືອງໂຊໂດມກໍມາ ພວກເຂົາພາກັນອ້ອມເຮືອນຫຼັງນັ້ນ ທັງຄົນເຖົ້າ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ ທຸກຄົນຈາກທຸກບ່ອນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍເອີ້ນໃສ່ໂລດ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມາຢູ່ກັບເຈົ້າຄືນນີ້ແມ່ນຢູ່ໃສ? ຈົ່ງນຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ຈັກກັບພວກເຂົາ. ໂລດກໍອອກໄປຫາພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງນອກ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ອອກໄປແລ້ວກໍອັດປະຕູ ແລະ ເວົ້າວ່າ ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະ ອ້າຍນ້ອງເອີຍ ຈົ່ງຢ່າເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ. ເບິ່ງແມ ຕອນນີ້ ເຮົາມີລູກສາວສອງຄົນເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຜ່ານຜູ້ຊາຍມາກ່ອນ; ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະ ໃຫ້ເຮົານຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ກັບພວກທ່ານ ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມທີ່ພວກທ່ານເຫັນດີ, ຈົ່ງຢ່າເຮັດຫຍັງກັບຊາຍເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ; ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍເວົ້າວ່າ ຍັບອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາກໍເວົ້າອີກວ່າ ເຈົ້ານີ້ມາເພື່ອພັກເຊົາຊົ່ວຄາວຊື່ໆ ແລ້ວຍັງຕ້ອງການຢາກເປັນຜູ້ຕັດສິນອີກ ບັດນີ້

ພວກເຮົາຈະຈັດການກັບເຈົ້າໃຫ້ໜັກກວ່າພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍຍູ້ໂລດອອກ ແລ້ວບຸກເຂົ້າໄປທຸບປະຕູ ແລະ ຈົນເກືອບຈະພັງປະຕູໄດ້ ແຕ່ຊາຍທັງສອງໄດ້ເດ່ມືຂອງພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ດຶງເອົາໂລດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກັບພວກເຂົາ ແລະ ອັດປະຕູໄວ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍໂຈມຕີພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໜ້າປະຕູເຮືອນນັ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕາບອດ ທັງຜູ້ນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ ຈົນພວກເຂົາເມື່ອຍເພຍຊອກຫາປະຕູບໍ່ເຫັນ.

ປະຖົມມະການ 19:24-25 ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມລາດ້ວຍມາດ ແລະ ໄຟຈາກພຣະເຢໂຮວາຄືດັ່ງຫ່າຝົນຈາກສະຫວັນ. ພຣະອົງທຳລາຍເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບັນດາທົ່ງນາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຕີບໃຫຍ່ເທິງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

ເມືອງໂຊໂດມຖືກທຳລາຍລ້າງທັງສິ້ນຍ້ອນໄດ້ທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ

ເມື່ອປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມໄດ້ເຫັນຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຄົນນີ້, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖາມເຫດຜົນສຳລັບການມາ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດຖາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ມາເພື່ອເຜີຍແຜ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາກໍ່ການຈະລາຈົນ ແລະ ຫຸ້ມໃສ່ດັ່ງກັບໝາຮ້າຍ ຫຼື ໝາປ່າທີ່ຊົ່ວຊ້າເພື່ອຈັບກຸມເອົາຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຄົນນີ້ ໂດຍບໍ່ລໍຖ້າຄຳອະທິບາຍຫຍັງເລີຍ. ພຣະເຈົ້າເຝົ້າເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນຂະນະທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ບໍ? ພຣະເຈົ້າຄິດຫຍັງໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ກ່ຽວກັບພຶດຕິກຳແບບນີ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ກ່ຽວກັບເຫດການແບບນີ້? ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈທຳລາຍເມືອງນີ້; ພຣະອົງຈະບໍ່ຊັກຊ້າ ຫຼື ລໍຖ້າ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງຄວາມອົດທົນອີກຕໍ່ໄປ. ມື້ຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເລີ່ມພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະເຮັດ. ສະນັ້ນ ປະຖົມມະການ 19:24-25 ຈຶ່ງກ່າວໄວ້ວ່າ “ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມລາດ້ວຍມາດ ແລະ ໄຟຈາກພຣະເຢໂຮວາຄືດັ່ງຫ່າຝົນຈາກສະຫວັນ. ພຣະອົງທຳລາຍເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບັນດາທົ່ງນາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຕີບໃຫຍ່ເທິງແຜ່ນດິນນັ້ນ”. ພຣະທຳສອງຂໍ້ນີ້ບົ່ງບອກເຖິງວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າທຳລາຍເມືອງນີ້ ພ້ອມກັບສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍ. ກ່ອນອື່ນ ພຣະຄຳພີບັນລະຍາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຜົາໄໝ້ເມືອງດັ່ງກ່າວດ້ວຍໄຟ ແລະ ຂະໜາດຂອງໄຟນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະທຳລາຍປະຊາຊົນທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນພື້ນດິນນັ້ນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໄຟທີ່ຕົກລົງຈາກສະຫວັນ ບໍ່ພຽງແຕ່ທຳລາຍເມືອງ, ມັນຍັງທຳລາຍທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນນັ້ນ ຈົນວ່າບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຫຍັງຫຼົງເຫຼືອເລີຍ. ຫຼັງຈາກທີ່ເມືອງຖືກທຳລາຍ, ແຜ່ນດິນກໍປາສະຈາກສິ່ງມີຊີວິດ; ບໍ່ມີຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງຊີວິດເລີຍ.

ເມືອງໄດ້ກາຍເປັນດິນແດນວ່າງເປົ່າ, ເຊິ່ງເປັນບ່ອນວ່າງເປົ່າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມງຽບສະຫງັດ. ມັນຈະບໍ່ມີການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນສະຖານທີ່ນີ້ອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ບໍ່ມີການສັງຫານ ຫຼື ລັ່ງເລືອດອີກຕໍ່ໄປ.

ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການເຜົາເມືອງນີ້ຢ່າງສົມບູນ? ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນຫຍັງໃນນີ້? ພຣະເຈົ້າສາມາດທົນເຝົ້າເບິ່ງມະນຸດຊາດ ແລະ ທຳມະຊາດ, ການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງເອງຖືກທຳລາຍແບບນີ້ໄດ້ແທ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າສາມາດແຍກແຍະຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຢໂຮວາອອກຈາກໄຟທີ່ຖືກໂຍນລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ຖ້າຕັດສິນຈາກເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ລະດັບທີ່ເມືອງນີ້ຖືກທຳລາຍ ແລ້ວມັນກໍບໍ່ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງມີຫຼາຍສໍ່າໃດ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າລັງກຽດເມືອງໃດໜຶ່ງ, ພຣະອົງກໍຈະລົງໂທດເມືອງນັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເບື່ອໜ່າຍເມືອງໃດໜຶ່ງ ພຣະອົງກໍຈະແຈ້ງເຕືອນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈຈະນຳຈຸດຈົບມາໃຫ້ ແລະ ທຳລາຍເມືອງໃດໜຶ່ງ, ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງພຣະອົງຖືກທ້າທາຍ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ລົງໂທດ ຫຼື ແຈ້ງເຕືອນເພີ່ມເຕີມອີກ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຈະທຳລາຍມັນໂດຍກົງ. ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມັນຫາຍໄປທັງສິ້ນ. ນີ້ຄືອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 106)

ປະຖົມມະການ 19:1-11 ແລະ ມີທູດສະຫວັນສອງຕົນມາເຖິງເມືອງໂຊໂດມໃນເວລາຄໍ່າ ແລະ ໂລດກໍນັ່ງທີ່ປະຕູເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂລດກໍເຫັນພວກເຂົາ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເພື່ອທັກທາຍພວກເຂົາ; ແລະ ລາວໄດ້ກົ້ມໜ້າຂອງລາວລົງກັບພື້ນ; ແລະ ລາວກ່າວວ່າ ເບິ່ງແມ ບັດນີ້ ທ່ານຜູ້ສູງສົ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນໃຫ້ທ່ານເຂົ້ານອນໃນເຮືອນຂອງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍເທີ້ນ ແລະ ພັກແຮມໝົດຄືນ ແລະ ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ. ແລ້ວພວກເຂົາກ່າວວ່າ ບໍ່; ແຕ່ພວກເຮົາຈະພັກອາໄສໃນຖະໜົນໝົດຄືນ. ລາວກໍອ້ອນວອນພວກເຂົາຫຼາຍຄັ້ງ; ແລະ ພວກເຂົາກໍໄປກັບລາວ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ; ແລະ ລາວກໍເຮັດອາຫານ ອົບເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ພວກເຂົາກິນ ແລະ ພວກເຂົາກໍກິນ. ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະນອນ ຜູ້ຊາຍພາຍໃນເມືອງ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊາຍໃນເມືອງໂຊໂດມກໍມາ ພວກເຂົາພາກັນອ້ອມເຮືອນຫຼັງນັ້ນ ທັງຄົນເຖົ້າ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ ທຸກຄົນຈາກທຸກບ່ອນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍເອີ້ນໃສ່ໂລດ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມາຢູ່ກັບເຈົ້າຄືນນີ້ແມ່ນຢູ່ໃສ? ຈົ່ງນຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ຈັກກັບພວກເຂົາ. ໂລດກໍອອກໄປຫາພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງນອກ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ອອກໄປແລ້ວກໍອັດປະຕູ ແລະ ເວົ້າວ່າ

ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະ ອ້າຍນ້ອງເອີຍ ຈົ່ງຢ່າເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ. ເບິ່ງແມ ຕອນນີ້ເຮົາມີລູກສາວສອງຄົນເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຜ່ານຜູ້ຊາຍມາກ່ອນ; ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກທ່ານແຫຼະ ໃຫ້ເຮົານຳພວກເຂົາອອກມາໃຫ້ກັບພວກທ່ານ ແລະ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມທີ່ພວກທ່ານເຫັນດີ, ຈົ່ງຢ່າເຮັດຫຍັງກັບຊາຍເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ; ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍເວົ້າວ່າ ຍັບອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາກໍເວົ້າອີກວ່າ ເຈົ້ານີ້ມາເພື່ອພັກເຊົາຊົ່ວຄາວຊື່ໆ ແລ້ວຍັງຕ້ອງການຢາກເປັນຜູ້ຕັດສິນອີກ ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະຈັດການກັບເຈົ້າໃຫ້ໜັກກວ່າພວກເຂົາ. ພວກເຂົາກໍຍູ້ໂລດອອກ ແລ້ວບຸກເຂົ້າໄປທຸບປະຕູ ແລະ ຈົນເກືອບຈະພັງປະຕູໄດ້ ແຕ່ຊາຍທັງສອງໄດ້ເດ່ມືຂອງພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ດຶງເອົາໂລດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນກັບພວກເຂົາ ແລະ ອັດປະຕູໄວ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍໂຈມຕີພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໜ້າປະຕູເຮືອນນັ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕາບອດ ທັງຜູ້ນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ ຈົນພວກເຂົາເມື່ອຍເພຍຊອກຫາປະຕູບໍ່ເຫັນ.

ປະຖົມມະການ 19:24-25 ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມລາດ້ວຍມາດ ແລະ ໄຟຈາກພຣະເຢໂຮວາຄືດັ່ງຫ່າຝົນຈາກສະຫວັນ. ພຣະອົງທຳລາຍເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບັນດາທົ່ງນາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຕີບໃຫຍ່ເທິງແຜ່ນດິນນັ້ນ.

ຫຼັງຈາກເມືອງໂຊໂດມຂັດຂືນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ພຣະເຈົ້າກໍກຳຈັດມັນຢ່າງສົມບູນ

ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ໂຊໂດມເປັນເມືອງທີ່ສາມາດສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ການລໍ້ໃຈ ແລະ ການໃຊ້ເວດມົນສະກົດ, ພ້ອມກັບດົນຕີ ແລະ ການເຕັ້ນລຳຄືນແລ້ວຄືນເລົ່າ, ຄວາມຈະເລີນຂອງມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫຼົງໄຫຼ ແລະ ເປັນບ້າ. ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນກັດເຊາະຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼຈົນເສື່ອມໂຊມ. ນີ້ແມ່ນເມືອງຂອງວິນຍານເປິເປື້ອນ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍແລ່ນອາລະວາດ; ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບ ແລະ ການຄາດຕະກຳ ແລະ ອາກາດກໍແອອັດໄປດ້ວຍກິ່ນເໝັນຄາວເລືອດ ແລະ ສິ່ງເນົ່າເໝັນ. ມັນເປັນເມືອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເລືອດເຢັນ, ເປັນເມືອງທີ່ຜູ້ຄົນສູນຫາຍໄປຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນເມືອງນີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ, ໜຸ່ມ ຫຼື ເຖົ້າ ຕ້ອງການສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດສະແຫວງຫາແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ປາຖະໜາທີ່ຈະຍ່າງອອກຈາກຄວາມບາບ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ, ພາຍໃຕ້ຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍເປົ້າໝາຍເດີມແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາປະຕິເສດການນຳພາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ມັນຄືການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາທີ່ແບກຫາບເອົາຄົນເຫຼົ່ານີ້, ເມືອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນນັ້ນ ລົງສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມພິນາດ ເທື່ອລະບາດກ້າວ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະຄຳສອງຂໍ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ບັນທຶກທຸກລາຍລະອຽດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຂອບເຂດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມ, ກົງກັນຂ້າມແມ່ນບັນທຶກຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກການມາເຖິງໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ມັນກໍເປັນຄວາມຈິງທີ່ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຂອບເຂດທີ່ປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມເສື່ອມຊາມ, ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້, ໃບໜ້າ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງປະຊາຊົນໃນເມືອງຈຶ່ງຖືກເປີດໂປງເຊັ່ນກັນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາການແຈ້ງເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຢ້ານການລົງໂທດຂອງພຣະອົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາດູຖູກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບຫູລັບຕາ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງ ຫຼື ພຣະອົງເຮັດແນວໃດກໍຕາມ, ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມບໍ່ເປັນມິດຕໍ່ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ການມາເຖິງຂອງພຣະອົງ, ການລົງໂທດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການແຈ້ງເຕືອນຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາອວດດີເຫຼືອເກີນ. ພວກເຂົາກືນກິນ ແລະ ທຳຮ້າຍທຸກຄົນທີ່ສາມາດຖືກກືນກິນ ແລະ ທຳຮ້າຍໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແບບນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດໂດຍປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມ, ການທຳຮ້າຍຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພຽງເສດສ່ວນເລັກນ້ອຍຂອງບັນຫາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມາ ແທ້ຈິງແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າຢົດນໍ້າໃນທະເລອັນກວ້າງໃຫຍ່. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະທຳລາຍພວກເຂົາດ້ວຍໄຟ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ນໍ້າຖ້ວມ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພາຍຸ, ແຜ່ນດິນໄຫວ, ຄື້ນສຶນາມິ ຫຼື ວິທີການອື່ນໆເພື່ອທຳລາຍເມືອງດັ່ງກ່າວ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄຟເພື່ອທຳລາຍເມືອງນີ້ຄວາມໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງຄວາມພິນາດທັງໝົດຂອງເມືອງ; ມັນໝາຍຄວາມວ່າ

ເມືອງດັ່ງກ່າວໄດ້ຫາຍໄປຈາກໂລກທັງສິ້ນ ແລະ ຈາກການມີຢູ່. "ຄວາມພິນາດ" ໃນນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ໝາຍເຖິງການຫາຍໄປຂອງຮູບຮ່າງ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງເມືອງ ຫຼື ລັກສະນະພາຍນອກ; ມັນຍັງໝາຍຄວາມວ່າ ວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງກໍຖືກທຳລາຍໝົດສິ້ນ, ຖືກກຳຈັດທັງໝົດ. ສະຫຼຸບງ່າຍໆກໍຄື ທຸກຄົນ, ທຸກເຫດການ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບເມືອງດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກທຳລາຍ. ຈະບໍ່ມີຊາດໜ້າ ຫຼື ການເກີດໃໝ່ສຳລັບປະຊາຊົນໃນເມືອງນັ້ນ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳຈັດພວກເຂົາອອກຈາກມະນຸດຊາດຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປຊົ່ວນິດລັນດອນ. ການໃຊ້ໄຟບົ່ງບອກເຖິງຈຸດຈົບຂອງຄວາມບາບໃນສະຖານທີ່ນີ້ ແລະ ຄວາມບາບນັ້ນກໍຖືກດັບສູນໃນທີ່ນັ້ນ; ຄວາມບາບນີ້ຈະບໍ່ມີ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວອີກຕໍ່ໄປ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໄດ້ສູນເສຍດິນຫຼົ່ລ້ຽງຂອງມັນພ້ອມກັບຂຸມຝັງສົບທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນໄດ້ມີບ່ອນອາໄສ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່. ໃນສົງຄາມລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ, ການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄຟແມ່ນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາຕານ. ຄວາມພິນາດຂອງເມືອງໂຊໂດມແມ່ນຄວາມຜິດພາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຊາຕານໃນການພະຍາຍາມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໂດຍການເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ກືນກິນມະນຸດ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ມັນເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການອັບອາຍໃນຊ່ວງເວລາພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດເມື່ອມະນຸດປະຕິເສດການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຖິ້ມຕົນເອງໃຫ້ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນການບັນທຶກການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອໄຟທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງມາຈາກສະຫວັນໄດ້ເຜົາໄໝ້ເມືອງໂຊໂດມລົງຈົນບໍ່ເຫຼືອຫຍັງນອກຈາກຂີ້ເທົ່າ, ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປ ເມືອງທີ່ຊື່ "ໂຊໂດມ" ແລະ ພ້ອມກັບທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງແມ່ນບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ມັນຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫາຍໄປກັບຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂຊໂດມຈຶ່ງໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງຍຸຕິທຳຂອງມັນ ແລະ ຈຸດຈົບທີ່ຊອບທຳຂອງມັນ. ການເປັນຢູ່ຂອງເມືອງໂຊໂດມສິ້ນສຸດລົງກໍຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ມັນຍັງເປັນຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຫຼຽວເບິ່ງເມືອງນີ້ ຫຼື ຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເມືອງນີ້ ຫຼື ຊີວິດທີ່ເຕີບໂຕພາຍໃນເມືອງນີ້ອີກ. "ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະບໍ່ຫຼຽວເບິ່ງເມືອງນີ້" ແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າເຜົາເມືອງດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງມັນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍ, ເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ກຽດຊັງມັນ ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະບໍ່ຫຼຽວເບິ່ງມັນ ຫຼື ຜູ້ຄົນ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.

ຫຼັງຈາກທີ່ເມືອງດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກເຜົາສຳເລັດລົງ, ປ່ອຍໃຫ້ເຫຼືອພຽງແຕ່ຂີ້ເທົ່າ, ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີອີກໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ແມ່ນແຕ່ຄວາມຊົງຈຳຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບມັນກໍຫາຍໄປ, ຖືກລຶບລ້າງອອກໝົດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໄຟທີ່ສົ່ງມາຈາກສະຫວັນບໍ່ພຽງແຕ່ທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມທັງໝົດ ຫຼື ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ທຳລາຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ ເຊິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບ ຫຼື ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນເມືອງອັນເປິເປື້ອນນີ້ຍ້ອນຄວາມຜິດບາບ; ແຕ່ນອກເໜືອໄປກວ່ານີ້ ມັນຍັງທຳລາຍຄວາມຊົງຈຳແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເຜົາເມືອງດັ່ງກ່າວລົງ.

ມະນຸດຊາດໄດ້ເລີ່ມເສື່ອມຊາມຢ່າງຮາຍແຮງທີ່ສຸດ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ ຫຼື ພວກເຂົາເອງມາຈາກໃສ. ຖ້າເຈົ້າກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ, ພວກເຂົາກໍຈະໂຈມຕີ, ກ່າວຮ້າຍ ແລະ ໝິ່ນປະໝາດເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າມາເພື່ອປະກາດການແຈ້ງເຕືອນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມກັບໃຈ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຍັງທຳຮ້າຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜ້າດ້ານ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍແມ່ນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນຫຼາຍກວ່າການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ, ມັນບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບກໍລະນີຂອງການກ່າວຮ້າຍ ຫຼື ເຍາະເຍີ້ຍທີ່ເກີດຈາກການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ບໍ່ແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າ ຫຼື ຄວາມບໍ່ຮູ້ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາປະພຶດໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາຖືກລໍ້ລວງ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາຖືກນຳພາຢ່າງຜິດໆແນ່ນອນ. ຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຖິງຂັ້ນທີ່ເປັນບໍລະປັກຢ່າງເປີດເຜີຍແບບໜ້າດ້ານໆ, ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ປະນາມພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນ ພຶດຕິກຳແບບນີ້ຂອງມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ ແລະ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໂກດຮ້າຍ ເຊິ່ງເປັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ຄວນທ້າທາຍ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພົບກັບເມືອງທີ່ເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມບາບ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການທຳລາຍມັນດ້ວຍວິທີທີ່ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວ້ໄດ້, ເພື່ອກຳຈັດຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນເມືອງ ແລະ

ຄວາມບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍວິທີທີ່ສົມບູນທີ່ສຸດ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເມືອງນີ້ໝົດສິ້ນໄປ ແລະ ເພື່ອຢຸດບໍ່ໃຫ້ຄວາມບາບທີ່ຢູ່ພາຍໃນພື້ນທີ່ແຫ່ງນີ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ວິທີທີ່ໄວທີ່ສຸດ ແລະ ສົມບູນທີ່ສຸດໃນການເຮັດແບບນີ້ກໍຄືການເຜົາມັນດ້ວຍໄຟ. ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມ ບໍ່ແມ່ນທັດສະນະແຫ່ງການປະຖິ້ມ ຫຼື ການບໍ່ສົນໃຈ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງໃຊ້ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອລົງໂທດ, ໂຈມຕີ ແລະ ທຳລາຍຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງສິ້ນ. ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນທັດສະນະແຫ່ງການທຳລາຍທາງກາຍະພາບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນການທຳລາຍຈິດວິນຍານ, ເປັນການກຳຈັດຕະຫຼອດໄປຊົ່ວນິດນິລັນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ “ບໍ່ມີອີກ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 107)

ເຖິງແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຊື່ອງຊ້ອນ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດ, ມັນກໍບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການກະທຳຜິດ

ຍ້ອນມະນຸດໂງ່ ແລະ ບໍ່ຮູ້, ການປະຕິບັດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈຶ່ງອີງຕາມຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນເປັນຫຼັກ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ເຫດການສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປິດບັງໄວ້ ແລະ ມັນບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມັນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງອອກມາ ແລະ ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຖືເບົາຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອມະນຸດຜະເຊີນກັບພາລະກິດ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພມະນຸດ, ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອໂອກາດສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເມດຕາ ແລະ ການແຈ້ງເຕືອນຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງມະນຸດຊາດ, ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງໃຊ້ວິທີເກົ່າເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະກັບໃຈ, ປັບປຸງວິທີທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ປະທານຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າຈະຖອນຄືນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໃນເວລານີ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຈະພຽງແຕ່ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໃນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຄືກັບທີ່ພຣະອົງສາມາດໃຊ້ວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອລົງໂທດ ແລະ ທຳລາຍຜູ້ຄົນ.

ການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄຟເພື່ອທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມກໍແມ່ນວິທີການທີ່ໄວທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງໃນການທຳລາຍລ້າງມະນຸດຊາດ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆໂດຍສິ້ນເຊີງ. ການເຜົາປະຊາຊົນໃນເມືອງໂຊໂດມ ນອກຈາກໄດ້ທຳລາຍຮ່າງກາຍພາຍນອກຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ມັນຍັງໄດ້ທຳລາຍຈິດໃຈ, ວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາອີກ, ເພື່ອແນ່ໃຈວ່າຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຈະບໍ່ມີອີກໃນໂລກທາງກາຍ ແລະ ໂລກທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງຂອງທາດແທ້ຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດເຖິງທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງລົງສູ່ມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມກະລຸນາ ຫຼື ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ ຫຼື ສະແດງຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ; ບໍ່ມີໃຜ, ສິ່ງໃດ ຫຼື ເຫດຜົນໃດທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງສືບຕໍ່ອົດທົນ, ມອບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະທານຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ໃນທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ, ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະທີ່ໄວທີ່ສຸດ ແລະ ສະອາດທີ່ສຸດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງເອງ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ຄວນທ້າທາຍ ແລະ ມັນຍັງເປັນການສະແດງອອກເຖິງດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມກັງວົນ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຄົ້ນຫາຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ເຫັນລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍ່ອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ການກະທຳຜິດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອຸປະນິໄສແຫ່ງຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າທຳລາຍເມືອງ ຫຼື ກຽດຊັງມະນຸດຊາດ, ຄວາມໂມໂຫຂອງພຣະອົງໃນການທຳລາຍມະນຸດ ພ້ອມທັງລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນການບໍ່ອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການກະທຳຜິດ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດນັ້ນຢູ່ເໜືອຈິນຕະນາການຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດແຊກແຊງມັນ ຫຼື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ມັນໄດ້;

ແຮງໄກທີ່ມັນຈະສາມາດຖືກຮຽນແບບ ຫຼື ລອກແບບໄດ້. ສະນັ້ນ ດ້ານນີ້ຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນອຸປະນິໄສທີ່ມະນຸດຊາດ ຄວນຮູ້ທີ່ສຸດ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີອຸປະນິໄສປະເພດນີ້ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ປະກອບມີອຸປະນິໄສປະເພດນີ້. ພຣະເຈົ້າປະກອບມີອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳປະເພດນີ້ ຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມມືດມົວ, ຄວາມກະບົດ ແລະ ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ ແລະ ການກືນກິນມະນຸດຊາດ, ຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງການກະທຳຄວາມບາບທຸກຢ່າງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ເປັນຍ້ອນທາດແທ້ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນຂອງພຣະອົງ. ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ທົນທຸກຕໍ່ສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ຂັດຂືນພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເຖິງແມ່ນບຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວກໍຕາມ, ຖ້າພວກເຂົາພຽງແຕ່ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ກະທຳຜິດຫຼັກການທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໝົດຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະປ່ອຍ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການລ່ວງເກີນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ຫຼື ການລັງເລໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 108)

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງຄຸ້ມກັນສຳລັບທຸກກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ດີ

ການທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດຄືທາດແທ້ທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ; ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ; ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ. ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສະແດງອອກເຖິງຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງມີພຽງແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ. ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ຫຼັກການນີ້ຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເອກະລັກ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຕາມການເວລາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປັບປ່ຽນຈາກການປ່ຽນແປງຂອງສະຖານທີ່ທາງພູມສາດ. ອຸປະນິໄສຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເປັນເນື້ອແທ້ຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຜູ້ໃດ, ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງກໍເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ອຍອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງອອກມາ; ໃນກໍລະນີນີ້ ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ຫຼື ຕົວຕົນ ແລະ

ສະຖານະຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຍ້ອນອົງປະກອບແຕກຕ່າງກັນທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍ້ອນການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ການທີ່ມະນຸດກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍແມ່ນການກະທຳຜິດຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດລ່ວງເກີນພຣະອົງ, ມະນຸດກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ທົດສອບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດທົບສອບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ນັ້ນຄືເວລາແຫ່ງການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງຄວາມບາບ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ສະແດງຕົວຕົນຂອງມັນເອງ. ສະນັ້ນ ການສະແດງອອກເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືສັນຍາລັກບົ່ງບອກວ່າກອງກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ມັນເປັນສັນຍາລັກບອກວ່າກອງກຳລັງທີ່ຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດຈະຖືກທຳລາຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອສັກສີ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກທ້າທາຍ, ເມື່ອກຳລັງແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຖືກຂັດຂວາງ ແລະ ບໍ່ເບິ່ງເຫັນໂດຍມະນຸດ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາກອງກຳລັງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຂັດຂືນພຣະອົງ ຈຶ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື່ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ຍຸຕິທຳ; ພວກມັນມາຈາກຊາຕານ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍຸຕິທຳ ແລະ ມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ ບໍລິສຸດຢ່າງໄຮ້ມົນທິນ, ສະນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື່ອມຊາມ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານກໍຈະຫາຍໄປເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປ່ອຍອອກ.

ເຖິງແມ່ນ ການຖອກເທຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງທີ່ຈະບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂາດຫຼັກການ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍໄວປານນັ້ນເລີຍ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂ້ອນຂ້າງຖືກຄວບຄຸມ ແລະ ກຳນົດໄວ້ຢ່າງດີ; ມັນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບວິທີທີ່ມະນຸດໃຈຮ້າຍ ຫຼື ລະບາຍຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ການສົນທະນາຫຼາຍບົດລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ.

ຄຳເວົ້າຂອງບາງຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບົດສົນທະນາແມ່ນຕື້ນຫຼາຍ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄືເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຂົາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງໂຢບ, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາປະຕິບັດຕໍ່ໝູ່ທັງສາມຄົນຂອງໂຢບ ແລະ ຄົນອື່ນໆແນວໃດ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທີ່ພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ໂຢບ? ພຣະອົງກ່າວໂທດພວກເຂົາບໍ? ພຣະອົງໃຈຮ້າຍໃສ່ພວກເຂົາບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງນັ້ນເລີຍ! ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງບອກໃຫ້ໂຢບອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຂົາ ແລະ ອະທິຖານສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງກໍບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈກັບຂໍ້ຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ.

ກໍລະນີເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງທັດສະນະຄະຕິຫຼັກໆທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະເສື່ອມຊາມ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ພຽງໃດກໍຕາມ. ສະນັ້ນ ການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອາລົມຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເປັນວິທີທີ່ພຣະອົງລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງອອກມາ.

ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງມະນຸດ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການປ່ອຍຄວາມໃຈຮ້າຍຢ່າງຂາດສະຕິ. ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມອາລົມຂອງພຣະອົງເອງໄດ້ ຫຼື ຍ້ອນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ເຖິງຈຸດຮ້ອນຮົນ ແລະ ຕ້ອງຖືກລະບາຍອອກ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນການສະແດງ ແລະ ການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ມັນຄືການເປີດເຜີຍສັນຍາລັກແຫ່ງທາດແທ້ທີ່ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຈຳແນກສາຍເຫດ ຫຼື ບໍ່ມີຫຼັກການ; ມັນແມ່ນມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມທີ່ມີສິດພິເສດໃນການໃຈຮ້າຍຢ່າງບໍ່ມີຫຼັກການ, ໃຈຮ້າຍແບບບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍແບບບໍ່ຈຳແນກສາຍເຫດ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດມີສະຖານະ, ເຂົາມັກຈະພົບວ່າມັນຍາກທີ່ຈະຄວບຄຸມອາລົມຂອງເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງມັກສວຍເອົາໂອກາດຕ່າງໆເພື່ອສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ; ເຂົາຈະໃຈຮ້າຍຂຶ້ນແບບບໍ່ມີເຫດຜົນ ເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ ແລະ ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງເຂົາແຕກຕ່າງຈາກຂອງຄົນປົກກະຕິ. ແນ່ນອນ, ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ປາສະຈາກສະຖານະຍັງມັກຈະເສຍສະຕິຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ເພື່ອທີ່ຈະປົກປ້ອງສະຖານະ ແລະ ສັກສີຂອງພວກເຂົາເອງ, ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຈະລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາອອກມາສະເໝີ ແລະ

ເປີດເຜີຍທຳມະຊາດແຫ່ງການອອດດີຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດຈະໃຈຮ້າຍຂຶ້ນ ແລະ ລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ສົ່ງເສີມການມີຢູ່ຂອງຄວາມບາບ ແລະ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຂົາ; ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ, ດ້ວຍກົນອຸບາຍ ແລະ ການລໍ້ລວງ, ດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຢ່າງປ່າເຖື່ອນຂອງມະນຸດ. ເມື່ອຄວາມຍຸຕິທຳປະທະກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມະນຸດຈະບໍ່ລຸກໄໝ້ຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນການມີຢູ່ຂອງຄວາມຍຸຕິທຳ ຫຼື ເພື່ອສົ່ງເສີມມັນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອກຳລັງແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຖືກຂົ່ມຂູ່, ຂົ່ມເຫັງ ແລະ ໂຈມຕີ, ທ່າທີຂອງມະນຸດຕໍ່ສິ່ງນີ້ຄືການເບິ່ງຂ້າມ, ການຫຼົບຫຼີກ ຫຼື ການຖອຍໜີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜະເຊີນກັບກຳລັງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ທ່າທີຂອງມະນຸດຄືການຕອບສະໜອງ, ການກົ້ມຫົວລົງສະແດງຄວາມຄາລາວະ. ສະນັ້ນ ການລະບາຍຂອງມະນຸດຈຶ່ງເປັນການຫຼົບໜີຈາກກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມປະພຶດຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ບໍ່ອາດຈະຄວບຄຸມໄດ້ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຍັບຍັ້ງໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດກໍຈະຢຸດ, ຄວາມບາບທັງໝົດທີ່ທຳຮ້າຍມະນຸດກໍຈະຖືກຍັບຍັ້ງ, ກຳລັງທີ່ໂຫດຮ້າຍທັງໝົດທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ແບ່ງອອກ ແລະ ສາບແຊ່ງ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດທັງໝົດຂອງຊາຕານທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ກວດລ້າງໃຫ້ໝົດສິ້ນ. ໃນພື້ນທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໂດຍປາສະຈາກສິ່ງຂັດຂວາງ, ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສືບຕໍ່ພັດທະນາເທື່ອລະກ້າວຕາມຕາຕະລາງ ແລະ ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກໄວ້ກໍຈະປາສະຈາກການລົບກວນ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ ສະຫງົບສຸກ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງຄຸ້ມກັນທີ່ປ້ອງກັນກຳລັງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດບໍ່ໃຫ້ແຜ່ຂະຫຍາຍ ແລະ ຮ້າຍແຮງຈົນບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ ແລະ ມັນຍັງເປັນສິ່ງຄຸ້ມກັນທີ່ປົກປ້ອງການມີຢູ່ ແລະ ການແຜ່ກະຈາຍຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ດີ ແລະ ປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ການໂຄ່ນລົ້ມຊົ່ວນິດນິລັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 109)

ພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນການທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມຂອງພຣະອົງບໍ? ມີຫຍັງອີກທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງບໍ? ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດບໍ? ຂໍໃຊ້ຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສົກກະປົກບໍ? ມີການຫຼອກລວງຫຍັງຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງບໍ? ມີແຜນລັບຫຍັງບໍ? ມີຄວາມລັບທີ່ບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງໄດ້ບໍ? ເຮົາສາມາດບອກພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຢ່າງຈິງຈັງວ່າ: ບໍ່ມີສ່ວນໃດໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງມີຄວາມສົງໄສ. ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງບໍລິສຸດ, ເປັນຄວາມໃຈຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີມົນທິນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອງຊ້ອນເຈດຕະນາ ຫຼື ເປົ້າໝາຍອື່ນ. ເຫດຜົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍລິສຸດ, ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ແລະ ຢູ່ເໜືອການວິຈານ. ມັນເປັນການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດ ແລະ ການສະແດງອອກເຖິງທາດແທ້ທີ່ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນການສ້າງທັງໝົດມີ. ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງເປັນຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ເດັ່ນຊັດລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ.

ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະໃຈຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງຄົນອື່ນ ຫຼື ຢູ່ລັບຫຼັງພວກເຂົາກໍຕາມ, ທຸກຄົນມີເຈດຕະນາ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ບາງເທື່ອພວກເຂົາກຳລັງສ້າງກຽດຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ບາງເທື່ອພວກເຂົາກຳລັງປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງ, ຮັກສາພາບລັກຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຮັກສາໜ້າ. ບາງຄົນຄວບຄຸມຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນໃຈຮ້ອນກວ່າ ແລະ ຍອມໃຫ້ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາລຸກໄໝ້ຂຶ້ນ ຍາມໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການໂດຍບໍ່ມີການຄວບຄຸມແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເວົ້າສັ້ນໆກໍຄື ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມະນຸດສືບມາຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ. ບໍ່ວ່າຈຸດປະສົງຂອງມັນຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ, ມັນກໍມາຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ມາຈາກທຳມະຊາດ; ມັນບໍ່ກ່ຽວຫຍັງກັບຄວາມຍຸຕິທຳ ຫຼື ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ ຍ້ອນບໍ່ມີຫຍັງໃນທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ. ສະນັ້ນ ອາລົມຮ້າຍມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຄວນຖືກກ່າວເຖິງໃນລັກສະນະດຽວກັນ. ໂດຍບໍ່ມີການລະເວັ້ນ, ພຶດຕິກຳຂອງມະນຸດທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະປົກປ້ອງຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ແນ່ນອນ ມັນແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມເສື່ອມຊາມ; ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກກ່າວເຖິງໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້,

ບໍ່ວ່າຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມະນຸດອາດເບິ່ງຄືເໝາະສົມສໍ່າໃດກໍຕາມໃນທາງທິດສະດີ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ກໍາລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍກໍຖືກກວດສອບ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊົ່ວຮ້າຍກໍຖືກທໍາລາຍ, ໃນຂະນະທີ່ສິ່ງທີ່ຍຸຕິທໍາ ແລະ ສິ່ງດີງແມ່ນຈະໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ສືບຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ບໍ່ຍຸຕິທໍາ, ບໍ່ດີ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ໄດ້ຂັດຂວາງ, ລົບກວນ ຫຼື ທໍາລາຍກິດຈະກໍາ ແລະ ການພັດທະນາປົກກະຕິຂອງສິ່ງທີ່ຍຸຕິທໍາ ແລະ ດີ. ເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອປົກປ້ອງສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງເອງ, ແຕ່ເພື່ອປົກປ້ອງການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຍຸຕິທໍາ, ເປັນບວກ, ສວຍງາມ ແລະ ດີ, ເພື່ອປົກປ້ອງກົດເກນ ແລະ ລະບຽບຂອງການຢູ່ລອດປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ. ນີ້ແມ່ນສາຍເຫດຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືການເປີດເຜີຍອຸປະໄສຂອງພຣະອົງຢ່າງເໝາະສົມ, ເປັນທໍາມະຊາດ ແລະ ແທ້ຈິງຫຼາຍ. ບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ແຝງຢູ່ໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີການຫຼອກລວງ ຫຼື ການວາງແຜນຮ້າຍ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມປາຖະໜາ, ຄວາມມີເລ່ຫຼ່ຽມ, ຄວາມຄິດຮ້າຍ, ຄວາມຮຸນແຮງ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຮູບແບບອື່ນໆຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ກ່ອນພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງທາດແທ້ຂອງທຸກເລື່ອງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຄົບຖ້ວນແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກໍານົດນິຍາມ ແລະ ຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊັດເຈນແລ້ວ. ສະນັ້ນ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດຈຶ່ງຊັດເຈນຫຼາຍ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂງ່, ຕາບອດ, ໃຈຮ້ອນ ຫຼື ປະໝາດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນວ່າ ບໍ່ມີຫຼັກການຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຕົວຈິງກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນລັກສະນະຕົວຈິງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້ານີ້, ມະນຸດຈຶ່ງບັນລຸການເປັນຢູ່ທີ່ປົກກະຕິ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຊາດກໍຈະລົງສູ່ສະພາບການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ແບບບໍ່ປົກກະຕິ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທໍາ, ສວຍງາມ ແລະ ດີກໍຈະຖືກທໍາລາຍ ແລະ ບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ກົດເກນ ແລະ ລະບຽບຂອງການເປັນຢູ່ສໍາລັບສິ່ງຖືກສ້າງກໍຈະຖືກທໍາລາຍ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຖືກລົບລ້າງໂດຍສິ້ນເຊີງ. ຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອປົກປ້ອງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການເປັນຢູ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ.
ຍ້ອນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະອົງມີຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລິດອໍານາດ, ບັນດາຄົນ, ສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລົບກວນ ແລະ ທໍາລາຍການເປັນຢູ່ທີ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ ແມ່ນຈະຖືກລົງໂທດ, ຄວບຄຸມ ແລະ ທໍາລາຍຕາມຜົນຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ຕະຫຼອດເວລາສອງສາມພັນປີຜ່ານມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອໂຈມຕີ ແລະ ທຳລາຍວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍທຸກຮູບແບບ ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ ແລະ ລູກສະໝຸນຂອງຊາຕານ ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຄືບໜ້າໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍ້ອນມີຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫດຜົນອັນຊອບທຳທີ່ສຸດຂອງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຖືກທຳລາຍຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 110)

ເຖິງແມ່ນຊາຕານອາດເບິ່ງຄືມີມະນຸດສະທຳ, ຍຸຕິທຳ ແລະ ມີສິນທຳ, ທາດແທ້ຂອງຊາຕານແມ່ນໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຊົ່ວຊ້າ

ຊາຕານສ້າງຊື່ສຽງຂອງມັນຈາກການຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ ແລະ ຕັ້ງມັນເອງໃຫ້ເປັນແນວໜ້າ ແລະ ແບບຢ່າງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພາຍໃຕ້ການທຳທ່າປົກປັກຮັກສາຄວາມຊອບທຳ, ມັນທຳຮ້າຍຜູ້ຄົນ, ກືນກິນວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຊ້ທຸກວິທີການເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຢັນຊາ, ຫຼອກລວງ ແລະ ຍຸແຍ່ມະນຸດ. ເປົ້າໝາຍຂອງມັນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນດີ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າຮ່ວມກັບມັນໃນການຕໍ່ຕ້ານສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດໃນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອຜູ້ຄົນເຫັນກົນອຸບາຍ ແລະ ແຜນການຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ເຫັນລັກສະນະທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງມັນ ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກມັນຢຽບຢ່ຳ ແລະ ຫຼອກລວງ ຫຼື ສືບຕໍ່ເປັນທາດຂອງມັນ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ແລະ ທຳລາຍໄປພ້ອມກັບມັນ, ຊາຕານກໍປ່ຽນຮູບລັກສະນະທີ່ມີຄວາມເມດຕາຂອງມັນ ແລະ ຈີກໜ້າກາກຈອມປອມຂອງມັນນັ້ນອອກເພື່ອເປີດເຜີຍໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ ເຊິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ໂຫດຮ້າຍ, ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ປ່າເຖື່ອນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຮັກຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າການທຳລາຍລ້າງທຸກຄົນທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະຕິດຕາມມັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານກອງກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ໃນຈຸດນີ້ ຊາຕານບໍ່ສາມາດມີລັກສະນະທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສຸພາບບຸລຸດອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ຮູບລັກສະນະທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ມານຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍພາຍໃຕ້ເຄື່ອງນຸ່ງແກະຂອງມັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານຖືກນຳມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ມັນກໍຈະໃຈຮ້າຍຂຶ້ນທັນທີທັນໃດ ແລະ

ເປີດເຜີຍຄວາມໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຂອງມັນ. ຫຼັງຈາກນີ້, ຄວາມປາຖະໜາຂອງມັນທີ່ຈະທຳຮ້າຍ ແລະ ກືນກິນຜູ້ຄົນກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ມັນໃຈຮ້າຍກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດຕື່ນຂຶ້ນມາສູ່ຄວາມຈິງ ແລະ ມັນສ້າງຄວາມອາຄາດຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ມະນຸດ ເພາະວ່າມະນຸດຕ້ອງການຄວາມເປັນອິດສະຫຼະພາບ, ຕ້ອງການ ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ປົດປ່ອຍອອກຈາກການຄຸມຂັງຂອງມັນ. ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມັນແມ່ນມີເຈດຕະນາເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ມັນຍັງເປັນການເປີດເປີຍເຖິງທຳມະຊາດທີ່ປ່າເຖື່ອນຂອງມັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນທຸກໆເລື່ອງ, ພຶດຕິກຳຂອງຊາຕານເປີດເຜີຍເຖິງທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ຈາກບັນດາການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດທີ່ຊາຕານໄດ້ປະຕິບັດໃນມະນຸດ, ຈາກຄວາມພະຍາຍາມຄັ້ງທຳອິດຂອງມັນທີ່ຫຼອກລວງໃຫ້ມະນຸດຕິດຕາມມັນ ຈົນເຖິງການທີ່ມັນຂູດຮີດມະນຸດ, ເຊິ່ງມັນໄດ້ລາກມະນຸດເຂົ້າສູ່ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ, ສູ່ຄວາມອາຄາດຂອງມັນຕໍ່ມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ມະນຸດໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ປະຖິ້ມມັນ, ໃນບັນດາການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍທາດແທ້ອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໄດ້ ຫຼື ພິສູດຄວາມຈິງທີ່ວ່າຊາຕານບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງດີງ ແລະ ຊາຕານເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ທຸກການກະທຳຂອງມັນປົກປ້ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຮັກສາຄວາມຕໍ່ເນື່ອງຂອງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ, ຕໍ່ຕ້ານສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ດີ ແລະ ທຳລາຍກົດເກນ ແລະ ລະບຽບຂອງການເປັນຢູ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານມີເຈດຕະນາຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນຈະຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນຊາຕານມີຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມັນເອງ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມັນເປັນພຽງວິທີການລະບາຍທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຊາຕານຈຶ່ງໃຈຮ້າຍຫຼາຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍກໍຄື: ກົນອຸບາຍຂອງມັນຖືກເປີດໂປງອອກ; ແຜນການຮ້າຍຂອງມັນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກປ່ອຍປະແບບງ່າຍດາຍອີກຕໍ່ໄປ; ຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ປ່າເຖື່ອນຂອງມັນໃນການຈະມາແທນທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ຄືກັບພຣະເຈົ້າກໍຖືກໂຈມຕີ ແລະ ກີດຂວາງ; ແລະ ບັດນີ້ ເປົ້າໝາຍຂອງມັນໃນການຄວບຄຸມມະນຸດຊາດທັງໝົດແມ່ນບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ຈັກເທື່ອ. ສິ່ງທີ່ຢຸດແຜນການຮ້າຍຂອງຊາຕານບໍ່ໃຫ້ເກີດດອກອອກຜົນ ແລະ ກີດກັ້ນການແຜ່ຂະຫຍາຍ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ກໍຄືການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ຊາຕານຈຶ່ງທັງຊັງ ແລະ ຢ້ານຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປ່ອຍລົງມາ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ເປີດໂປງລັກສະນະທີ່ຊົ່ວຊ້າແທ້ຈິງຂອງຊາຕານ,

ແຕ່ມັນຍັງເປີດເຜີຍຄວາມປາຖະໜາຂອງຊາຕານໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນ ເຫດຜົນທີ່ຊາຕານໃຈຮ້າຍຕໍ່ມະນຸດຊາດກໍຖືກເປີດເຜີຍອອກເຊັ່ນກັນ.
ຄວາມໂມໂຫຂອງຊາຕານຄືການເປີດເຜີຍທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍັງເປັນການເປີດໂປງກົນອຸບາຍຂອງມັນອີກດ້ວຍ. ແນ່ນອນ ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຊາຕານໃຈຮ້າຍແມ່ນເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ມີການທຳລາຍສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມີການປົກປ້ອງ ແລະ ການສືບຕໍ່ເນື່ອງສິ່ງດີງ; ມັນປະກາດໃຫ້ຮູ້ວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 111)

ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ເພິ່ງປະສົບການ ແລະ ຈິນຕະນາການເພື່ອຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ເມື່ອເຈົ້າພົບວ່າຕົນເອງກຳລັງຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເວົ້າບໍ່ວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມີມົນທິນ? ເຈົ້າຈະເວົ້າບໍ່ວ່າ ມີເລື່ອງລາວຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍນັ້ນແມ່ນມີມົນທິນ? ເຈົ້າຈະກ່າວຮ້າຍພຣະເຈົ້າ ໂດຍເວົ້າວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊອບທຳທັງໝົດບໍ່? ເມື່ອປະຕິບັດຕໍ່ການກະທຳແຕ່ລະຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງແນ່ໃຈກ່ອນວ່າ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາສະຈາກສິ່ງອື່ນໆ ນັ້ນກໍຄື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕ້ອງບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກພ່ອງ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ຮວມເຖິງການໂຈມຕີ, ການລົງໂທດ ແລະ ການທຳລາຍມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ. ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ, ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເກີດຂຶ້ນອີງຕາມອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນປະກອບໃດໆຈາກຄວາມຮູ້, ປະເພນີ ແລະ ປັດຊະຍາຂອງມະນຸດຊາດ.
ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ໂດຍ ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ເສື່ອມຊາມ. ມະນຸດຊາດມີແນວຄິດວ່າ ມີພຽງຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກພ່ອງ, ບໍ່ມີມົນທິນ ແລະ ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກວ່າ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ມີມົນທິນເຊັ່ນກັນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕຶກຕອງໃນຄຳຖາມ ເຊັ່ນ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດ ຫຼື ເປັນຫຍັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຮ້າຍແຮງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ບາງຄົນເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືອາລົມຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ເຊັ່ນດຽວກັບອາລົມຮ້າຍຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ

ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືຄວາມໂມໂຫແບບດຽວກັນກັບມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ພວກເຂົາເຖິງກັບສັນນິຖານວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄືກັບການເປີດເຜີຍຕາມທຳມະຊາດຂອງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄືກັບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາພົບກັບສະພາບການທີ່ບໍ່ພໍໃຈເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຊື່ອວ່າການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອາລົມຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກການສົນທະນານີ້ແລ້ວ, ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະບໍ່ມີແນວຄິດ, ຈິນຕະນາການ ຫຼື ການຄາດຄະເນແບບຜິດໆກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາຫວັງວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຮູ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍແຫ່ງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຕ່າງໆຜ່ານມາກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ມຸມມອງທີ່ຜິດໆຂອງເຈົ້າເອງກ່ຽວກັບທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດມີນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ກຳນົດເຫດຜົນ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດໃສ່ໃນອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼໍ່ຫຼອມໂດຍມະນຸດ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ກ່ຽວພັນຫຍັງເລີຍກັບການເນລະມິດສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ກາຍມາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເນລະມິດສ້າງຈັກເທື່ອ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະກາຍມາເປັນສະມາຊິກຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ, ອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ສະນັ້ນ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັບການຮູ້ຈັກວັດຖຸສິ່ງຂອງ; ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການວິໄຈບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນກັບການເຂົ້າໃຈບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ຖ້າມະນຸດໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຂົາ ຫຼື ໃຊ້ວິທີການຮູ້ຈັກວັດຖຸສິ່ງຂອງ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອີງຕາມປະສົບການ ຫຼື ຈິນຕະນາການ ແລະ ສະນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກຳນົດປະສົບການ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າໃສ່ພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ວ່າປະສົບການ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກມັນກໍຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດ. ອີກຢ່າງ,

ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ມັນບໍ່ເຂົ້າກັນກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສຳເລັດຈັກເທື່ອ ຖ້າເຈົ້າເພິ່ງຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າເພື່ອເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງດຽວກໍຄື: ໃຫ້ຍອມຮັບທຸກຢ່າງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃຫ້ຜະເຊີນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ມີມື້ໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຫິວ ແລະ ຄວາມກະຫາຍຫາຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 112)

ການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ໄປເຖິງຊາວນີນາເວ

ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານຕໍ່ຂໍ້ຄວາມທີສອງ, ບົດທີສາມຂອງໜັງສືໂຢນາລະບຸວ່າ: "ແລະ ໂຢນາກໍເລີ່ມເຂົ້າໄປໃນເມືອງນັ້ນໂດຍເດີນທາງມື້ດຽວ ແລະ ລາວຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໃນເວລາສີ່ສິບມື້ນີນາເວຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ".

ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງໃຫ້ກັບໂຢນາໂດຍກົງເພື່ອບອກຊາວນີນາເວ, ສະນັ້ນ ແນ່ນອນ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກຈະກ່າວຕໍ່ຊາວນີນາເວ.

ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບອກຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະເຈົ້າເລີ່ມກຽດຊັງ ແລະ ຊັງປະຊາຊົນໃນເມືອງນີນາເວ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະທຳລາຍເມືອງນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກ່ອນພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍເມືອງດັ່ງກ່າວ, ພຣະອົງຈະຕັກເຕືອນຕໍ່ຊາວນີນາເວກ່ອນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ພຣະອົງກໍໃຫ້ໂອກາດພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ໂອກາດນີ້ແກ່ພວກເຂົາເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ ແລະ ບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ຖ້າຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງບໍ່ກັບໃຈ, ຍອມຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກົ້ມລົງຂາບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາພາຍໃນເວລາສີ່ສິບມື້, ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍເມືອງນັ້ນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາປາຖະໜາທີ່ຈະບອກປະຊາຊົນໃນເມືອງນີນາເວ. ແນ່ນອນ ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະກາດທີ່ງ່າຍດາຍ.

ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ສື່ເຖິງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງສື່ໃຫ້ເຫັນທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວນີນາເວ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນ ມັນກໍຍັງເຮັດໜ້າທີ່ຕັກເຕືອນຕໍ່ປະຊາຊົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເມືອງອີກດ້ວຍ.

ການຕັກເຕືອນນີ້ບອກໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກຽດຊັງພວກເຂົາ ແລະ

ໃນທີ່ສຸດກໍຈະນຳພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃກ້ກັບການທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາເອງໃນອີກບໍ່ດົນ. ສະນັ້ນ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີນາເວຈຶ່ງໃກ້ເຖິງອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ.

ຄວາມແຕກຕ່າງໂດຍສິ້ນເຊີງລະຫວ່າງປະຕິກິລິຍາຂອງເມືອງນີນາເວ ແລະ ເມືອງໂຊໂດມຕໍ່ການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າ

ການຖືກໂຄ່ນລົ້ມໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໃນຄວາມໝາຍຂອງພາສາເວົ້າ, ມັນໝາຍເຖິງບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ໃນລັກສະນະໃດ? ຜູ້ໃດສາມາດໂຄ່ນລົ້ມເມືອງທັງໝົດບໍ່? ແນ່ນອນ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດກິດຈະການດັ່ງກ່າວ. ປະຊາຊົນເມືອງນີນາເວບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນໂງ່; ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນການຕັກເຕືອນນີ້ ພວກເຂົາກໍຄິດອອກແລ້ວ. ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວ່າ ການຕັກເຕືອນດັ່ງກ່າວແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໃຈຮ້າຍ ແລະ ນຳຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງມາສູ່ພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍໃນອີກບໍ່ດົນພ້ອມກັບເມືອງຂອງພວກເຂົາ.
ປະຊາຊົນໃນເມືອງຈະປະພຶດແນວໃດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ? ພຣະຄຳພີອະທິບາຍຢ່າງລາຍລະອຽດວ່າ ປະຊາຊົນມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດ, ນັບຕັ້ງແຕ່ກະສັດລົງມາຈົນເຖິງສາມັນຊົນ.
ຂໍ້ຄວາມພຣະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ:
"ແລ້ວປະຊາຊົນໃນນີນາເວກໍເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ. ເມື່ອຖ້ອຍຄຳໄດ້ມາເຖິງກະສັດແຫ່ງນີນາເວ ແລ້ວເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນແກ້ເຄື່ອງນຸ່ງອອກຈາກໂຕເພິ່ນ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະຊອບ ແລະ ໄດ້ນັ່ງໃນກອງຂີ້ເຖົ່າ. ແລ້ວເພິ່ນກໍສັ່ງໃຫ້ປະກາດ ແລະ ຕີແຜ່ທົ່ວທັງນີນາເວດ້ວຍກົດບັນຍັດຂອງກະສັດ ແລະ ຜູ້ຄົນຊັ້ນສູງ ໂດຍກ່າວວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດ ຫຼື ສັດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝູງມ້າ ຫຼື ຝູງງົວ, ກິນຫຍັງກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືບໍ່ໃຫ້ພວກມັນກິນ ຫຼື ດື່ມນໍ້າ, ແຕ່ໃຫ້ທັງຄົນ ແລະ ສັດນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງກຶກກ້ອງ, ແມ່ນແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ".

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນການປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ, ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວກໍສະແດງເຖິງທ່າທີທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບທ່າທີຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ, ເຮັດຊົ່ວຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຊາວນີນາເວບໍ່ໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ເລື່ອງດັ່ງກ່າວ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ. ພວກເຂົາເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດການອົດອາຫານ. ຄຳວ່າ "ເຊື່ອ" ໃນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

ຄວາມໝາຍຂອງຄຳດັ່ງກ່າວໝາຍເຖິງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມອ່ອນນ້ອມ. ຖ້າພວກເຮົາໃຊ້ພຶດຕິກຳຕົວຈິງຂອງຊາວນີນາເວເພື່ອອະທິບາຍຄຳສັບນີ້, ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຈະເຮັດດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບໃຈ.

ແລ້ວປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວຮູ້ສຶກຢ້ານເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າໄພພິບັດທີ່ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່? ມັນຄືຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ສ້າງຄວາມຢຳເກງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ພວກເຮົາສາມາດໃຊ້ຫຍັງເພື່ອພິສູດຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຢຳເກງຂອງຊາວນີນາເວ? ມັນເປັນດັ່ງທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: "ແລ້ວປະຊາຊົນໃນນີນາເວກໍເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ". ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຊາວນີນາເວເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຈາກຄວາມເຊື່ອນີ້ກໍເກີດມີຄວາມຢຳເກງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບຕໍ່ມາ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຂົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເລີ່ມກັບໃຈ. ກົງກັນຂ້າມກັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມໂດຍສິ້ນເຊີງ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຊາວນີນາເວບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງສະແດງເຖິງການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາຢ່າງຊັດເຈນໂດຍຜ່ານພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນທຸກຄົນໃນເມືອງນີນາເວເຮັດ, ບໍ່ແມ່ນພຽງສາມັນຊົນເທົ່ານັ້ນ, ກະສັດກໍບໍ່ຖືກຍົກເວັ້ນ.

ການກັບໃຈຂອງກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ

ເມື່ອກະສັດນີນາເວໄດ້ຍິນເຖິງຂ່າວນີ້, ເພິ່ນຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ, ແກ້ເສື້ອຄຸມຂອງເພິ່ນອອກ, ນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ນັ່ງເທິງຂີ້ເຖົ່າ. ແລ້ວເພິ່ນກໍປະກາດວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນເມືອງຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຊີມຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ແກະ, ງົວ ຫຼື ສັດລ້ຽງອື່ນໆໄດ້ກິນຫຍ້າ ຫຼື ດື່ມນໍ້າ. ມະນຸດ ແລະ ສັດລ້ຽງຕ້ອງນຸ່ງຜ້າກະສອບເຊັ່ນກັນ ແລະ ຜູ້ຄົນຕ້ອງອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ. ກະສັດຍັງປະກາດວ່າ ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະຫັນຈາກວິທີທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອຕັດສິນຈາກການກະທຳເຫຼົ່ານີ້, ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວໄດ້ກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດ ເຊັ່ນ: ການລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ, ການແກ້ເຄື່ອງກະສັດຂອງເພິ່ນອອກ, ການນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ການນັ່ງເທິງຂີ້ເຖົ່າ, ໄດ້ບອກຜູ້ຄົນວ່າ ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວກຳລັງປະວາງສະຖານະກະສັດຂອງເພິ່ນ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບຄຽງຂ້າງປະຊາຊົນສາມັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວບໍ່ໄດ້ດຳລົງຕຳແໜ່ງກະສັດຂອງເພິ່ນເພື່ອສືບຕໍ່ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍໃນມືຂອງເພິ່ນອີກຕໍ່ໄປ ເມື່ອໄດ້ຍິນການຕັກເຕືອນຈາກພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ;

ກົງກັນຂ້າມ, ເພິ່ນປະວາງສິດອຳນາດທີ່ເພິ່ນມີ ແລະ ກັບໃຈຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວບໍ່ໄດ້ກັບໃຈໃນຖານະກະສັດ; ເພິ່ນໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມບາບຂອງເພິ່ນໃນຖານະເປັນປະຊາຊົນທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຍັງບອກເມືອງທັງໝົດໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບເພິ່ນໄດ້ເຮັດ; ອີກຢ່າງ, ເພິ່ນຍັງມີແຜນການໂດຍສະເພາະໃນການເຮັດແບບນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ເຫັນໃນພຣະຄຳພີວ່າ: “ບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດ ຫຼື ສັດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝູງມ້າ ຫຼື ຝູງລໍ, ກິນຫຍັງກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືບໍ່ໃຫ້ພວກມັນກິນ ຫຼື ດື່ມນໍ້າ... ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງກົກກ້ອງ, ແມ່ນແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ”. ໃນຖານະຜູ້ປົກຄອງຂອງເມືອງ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວມີສະຖານະ ແລະ ລິດອຳນາດສູງສຸດ ແລະ ສາມາດເຮັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ເພິ່ນປາຖະໜາ. ເມື່ອພົບກັບການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ, ເພິ່ນສາມາດເມີນເສີຍຕໍ່ເລື່ອງດັ່ງກ່າວ ຫຼື ພຽງແຕ່ກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມບາບຂອງເພິ່ນພຽງຄົນດຽວ; ແຕ່ສຳລັບເລື່ອງທີ່ປະຊາຊົນໃນເມືອງເລືອກທີ່ຈະກັບໃຈ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ເພິ່ນສາມາດເມີນເສີຍຕໍ່ເລື່ອງດັ່ງກ່າວທັງໝົດ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນີ້ເລີຍ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເພິ່ນລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ, ນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ຂີ້ເຖົ່າ ແລະ ກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມບາບຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນ ແລະ ສັດລ້ຽງທີ່ຢູ່ພາຍໃນເມືອງເຮັດແບບດຽວກັນ. ເພິ່ນເຖິງກັບສັ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ “ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງກົກກ້ອງ”. ຜ່ານການກະທຳເຫຼົ່ານີ້, ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວໄດ້ສຳເລັດຕາມສິ່ງທີ່ຜູ້ປົກຄອງຄວນເຮັດຢ່າງແທ້ຈິງ. ການກະທຳຂອງເພິ່ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ກະສັດຄົນໃດໜຶ່ງໃນປະຫວັດສາດມະນຸດບັນລຸໄດ້ ແລະ ແນ່ນອນ ບໍ່ມີກະສັດຄົນໃດທີ່ບັນລຸສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນປະຫວັດສາດມະນຸດ ແລະ ພວກມັນກໍສົມຄວນຈາລຶກເປັນທັງອະນຸສອນ ແລະ ເປັນແບບຢ່າງແກ່ມະນຸດຊາດ. ຕັ້ງແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງມະນຸດ, ກະສັດທຸກຄົນໄດ້ນຳພາລາຊະດອນຂອງເພິ່ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄັດຄ້ານພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍນຳລາຊະດອນຂອງເພິ່ນອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອສະແຫວງຫາການໄຖ່ບາບກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອຮັບເອົາການອະໄພຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນການລົງໂທດທີ່ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວສາມາດນຳພາລາຊະດອນຂອງເພິ່ນຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າ,

ປະຖິ້ມວິທີການຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເພິ່ນຍັງສາມາດປະຖິ້ມບັນລັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພື່ອຕອບແທນການກະທຳຂອງເພິ່ນ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈ, ພຣະອົງຖອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເມືອງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຮັກສາພວກເຂົາຈາກການຖືກທຳລາຍ. ການກະທຳຂອງກະສັດສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ຫາໄດ້ຍາກໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດ ແລະ ເຖິງກັບເປັນແບບຢ່າງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 113)

ໂຢນາ 3 ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາເຖິງໂຢນາເປັນຄັ້ງທີສອງ ໂດຍກ່າວວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈົ່ງໄປເມືອງນີນາເວ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ແລະ ຈົ່ງເທດສະໜາຕາມຄຳເທດສະໜາທີ່ເຮົາໄດ້ບອກໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ແລ້ວໂຢນາກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປເມືອງນີນາເວຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ບັດນີ້ ນີນາເວເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ເຊິ່ງຕ້ອງໃຊ້ເວລາເດີນທາງສາມມື້ ແລະ ໂຢນາກໍເລີ່ມເຂົ້າໄປໃນເມືອງນັ້ນໂດຍເດີນທາງມື້ດຽວ ແລະ ລາວຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໃນເວລາສີ່ສິບມື້ນີນາເວຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ. ແລ້ວປະຊາຊົນໃນນີນາເວກໍເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ. ເມື່ອຖ້ອຍຄຳໄດ້ມາເຖິງກະສັດແຫ່ງນີນາເວ ແລ້ວເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນແກ້ເຄື່ອງນຸ່ງອອກຈາກໂຕເພິ່ນ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະຊອບ ແລະ ໄດ້ນັ່ງໃນກອງຂີ້ເຖົ່າ. ແລ້ວເພິ່ນກໍສັ່ງໃຫ້ປະກາດ ແລະ ຕີແຜ່ທົ່ວທັງນີນາເວດ້ວຍກົດບັນຍັດຂອງກະສັດ ແລະ ຜູ້ຄົນຊັ້ນສູງ ໂດຍກ່າວວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດ ຫຼື ສັດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝູງມ້າ ຫຼື ຝູງວົວ, ກິນຫຍັງກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືບໍ່ໃຫ້ພວກມັນກິນ ຫຼື ດື່ມນໍ້າ, ແຕ່ໃຫ້ທັງຄົນ ແລະ ສັດນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງກຶກກ້ອງ, ແມ່ນແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ. ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ບາງເທື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນໃຈ ແລະ ຫັນໜີຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຈິບຫາຍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ກໍເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນໃຈຈາກການທຳຮ້າຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນເລີຍ.

ພຣະເຈົ້າເຫັນການກັບໃຈຢ່າງຈິງໃຈໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງຊາວນີນາເວ

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນການປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກະສັດແຫ່ງເມືອງນີນາເວ ແລະ ວາຊະດອນຂອງເພິ່ນກໍດຳເນີນການປະຕິບັດຫຼາຍຢ່າງ. ແມ່ນຫຍັງຄືທຳມະຊາດຂອງການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ? ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງການປະພຶດຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ? ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຢ່າງຈິງໃຈ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຍ້ອນພວກເຂົາອ້ອນວອນຢ່າງຈິງຈັງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາລະພາບຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ແຕ່ຍັງເປັນຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອີກດ້ວຍ. ພວກເຂົາປະພຶດໃນລັກສະນະນີ້ກໍຍ້ອນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນຕົກໃຈຢ້ານຢ່າງບໍ່ເປັນຕາເຊື່ອ ແລະ ເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເວົ້າ. ການອົດອາຫານ, ການນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ນັ່ງເທິງຂີ້ເຖົ່າ, ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະສະແດງຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິຮູບວິທີທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອລະເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ພວກເຂົາອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາເພື່ອລົບຫຼີກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ອ້ອນວອນພຣະອົງໃຫ້ຖອນການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອລະເວັ້ນໄພພິບັດທີ່ຈະເກີດກັບພວກເຂົາ. ຖ້າພວກເຮົາກວດສອບຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ, ພວກເຮົາກໍຈະສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາເປັນທີ່ລັງກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ພວກເຮົາຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ ເຊັ່ນກັນວ່າ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃນອີກບໍ່ດົນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະກັບໃຈທັງໝົດ, ຫັນຈາກວິທີທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກເຖິງການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ, ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນກໍຮູ້ສຶກຢ້ານໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາບໍ່ສືບຕໍ່ກັບຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຮັດການກະທຳເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາອີກຕໍ່ໄປ. ນອກຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໃຫ້ອະໄພບາບໃນອະດີດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຕາມການກະທຳທີ່ຢູ່ໃນອະດີດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ, ເພື່ອວ່າ ມັນອາດຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໂກດຮ້າຍອີກ. ການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນຈິງໃຈ ແລະ ສົມບູນ. ມັນມາຈາກສ່ວນເລິກທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ຖາວອນ.

ຫຼັງຈາກທີ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ນັບຕັ້ງແຕ່ກະສັດຈົນເຖິງສາມັນຊົນ ຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໃຈຮ້າຍກັບພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ, ພ້ອມກັບການຕັດສິນໃຈ ແລະ ທາງເລືອກທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກ. ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປບຕາມພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ. ແມ່ນຫຍັງຄືສະພາບຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ? ພຣະຄຳພີສາມາດຕອບຄຳຖາມນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຂໍ້ພຣະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ: "ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ກໍເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນໃຈຈາກການທຳຮ້າຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນເລີຍ". ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຊັບຊ້ອນກ່ຽວກັບສະພາບຈິດໃຈຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປ່ຽນຈາກການສະແດງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງມາເປັນການສະຫງົບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຕັດສິນໃຈທີ່ຈະບໍ່ນຳໄພພິບັດມາສູ່ເມືອງນີນາເວອີກ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ລະເວັ້ນຊາວນີນາເວຈາກໄພພິບັດຢ່າງໄວວ່າ ກໍຄື ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນຫົວໃຈຂອງແຕ່ລະຄົນໃນເມືອງນີນາເວ. ພຣະອົງເຫັນວ່າ ພວກເຂົາມີສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ເຊັ່ນ: ການກັບໃຈທີ່ຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ການສາລະພາບຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈທີ່ພວກເຂົາມີໃນພຣະອົງ, ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບວິທີກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງນັ້ນໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຢຳເກງເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການລົງໂທດທີ່ກຳລັງຈະມາຮອດຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຍັງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາ, ເຊິ່ງມາຈາກສ່ວນເລິກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ອ້ອນວອນພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ໃຈຮ້າຍກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຫຼີກເວັ້ນຈາກໄພພິບັດນີ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສັງເກດຄວາມຈິງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຫາຍໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ. ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງວ່າ ກ່ອນໜ້ານີ້ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງມີຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຖືກສຳຜັດ ເມື່ອພຣະອົງເຫັນການກັບໃຈຢ່າງຈິງໃຈ ທີ່ມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ທີ່ຈະນຳໄພພິບັດມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ

ພຣະອົງກໍເຊົາໃຈຮ້າຍໃສ່ພວກເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ສືບຕໍ່ນໍາພາ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 114)

ໂຢນາ 3 ແລະ ຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາເຖິງໂຢນາເປັນຄັ້ງທີສອງ ໂດຍກ່າວວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈົ່ງໄປເມືອງນີນາເວ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ແລະ ຈົ່ງເທດສະໜາຕາມຄໍາເທດສະໜາທີ່ເຮົາໄດ້ບອກໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ແລ້ວໂຢນາກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປເມືອງນີນາເວຕາມຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ບັດນີ້ ນີນາເວເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ເຊິ່ງຕ້ອງໃຊ້ເວລາເດີນທາງສາມມື້ ແລະ ໂຢນາກໍເລີ່ມເຂົ້າໄປໃນເມືອງນັ້ນໂດຍເດີນທາງມື້ດຽວ ແລະ ລາວຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໃນເວລາສີ່ສິບມື້ນີນາເວຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ. ແລ້ວປະຊາຊົນໃນນີນາເວກໍເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ. ເມື່ອຖ້ອຍຄໍາໄດ້ມາເຖິງກະສັດແຫ່ງນີນາເວ ແລ້ວເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນແກ້ເຄື່ອງນຸ່ງອອກຈາກໂຕເພິ່ນ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະຊອບ ແລະ ໄດ້ນັ່ງໃນກອງຂີ້ເຖົ່າ. ແລ້ວເພິ່ນກໍສັ່ງໃຫ້ປະກາດ ແລະ ຕີແຜ່ທົ່ວທັງນີນາເວດ້ວຍກົດບັນຍັດຂອງກະສັດ ແລະ ຜູ້ຄົນຊັ້ນສູງ ໂດຍກ່າວວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດ ຫຼື ສັດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝູງມ້າ ຫຼື ຝູງລໍ, ກິນຫຍັງກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືບໍ່ໃຫ້ພວກມັນກິນ ຫຼື ດື່ມນໍ້າ, ແຕ່ໃຫ້ທັງຄົນ ແລະ ສັດນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງກຶກກ້ອງ, ແມ່ນແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ. ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ບາງເທື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນໃຈ ແລະ ຫັນໜີຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຈິບຫາຍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ ກໍເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນໃຈຈາກການທໍາຮ້າຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະກະທໍາຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນເລີຍ.

ຖ້າຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການດູແລຂອງພຣະອົງເລື້ອຍໆ

ການທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມລັງເລໃຈ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ຄຸມເຄືອ ຫຼື ບໍ່ຊັດເຈນ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນຄືການປ່ຽນແປງຈາກຄວາມໃຈຮ້າຍທີ່ບໍລິສຸດມາເປັນຄວາມອົດກັ້ນທີ່ບໍລິສຸດ. ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລັງເລ ຫຼື ບໍ່ແນ່ໃຈໃນການກະທໍາຂອງພຣະອົງ; ຫຼັກການ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທໍາຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຊັດເຈນ ແລະ ໂປ່ງໃສ, ບໍລິສຸດ ແລະ

ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ບໍ່ມີກົນອຸບາຍ ຫຼື ເລ່ກົນປະສົມຢູ່ຂ້າງໃນຢ່າງແນ່ນອນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມມືດມົນ ຫຼື ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍກັບຊາວນີນາເວກໍຍ້ອນວ່າ ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະອົງ; ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນສືບມາຈາກທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ສະຫຼາຍໄປ ແລະ ພຣະອົງປະທານຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວອີກຄັ້ງ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍກໍຍັງເປັນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ. ການປ່ຽນແປງທັງໝົດນີ້ກໍເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງໃນທັດສະນະຄະຕິຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງໄລຍະເວລານີ້, ອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກທ້າທາຍໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ, ທາດແທ້ທີ່ອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ ແລະ ທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຈະນຳຄວາມໃຈຮ້າຍມາສູ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອຜູ້ຄົນກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຈະເຊົາ. ເມື່ອຜູ້ຄົນສືບຕໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງດື້ດ້ານ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ເຊົາ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຈະບີບພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍຈົນພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ. ນີ້ແມ່ນທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາແບບໃດກໍຕາມ, ມັນຄືຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດ, ພຶດຕິກຳ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້ານຳບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ຍ້ອນບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ບໍ່ເຄີຍກົ້ມຫົວຂອງພວກເຂົາລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມີຄວາມເຊື່ອແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຖ້າບາງຄົນຮັບເອົາການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແລ້ວແນ່ນອນ ບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວກໍຈະກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະລົງວິໄນຕໍ່ບຸກຄົນນີ້, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີຕໍ່ດັ່ງກ່າວ.

ເລື່ອງລາວສັ້ນໆນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ເຫັນວ່າຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປ່ຽນແປງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີເຫດຜົນ. ນອກຈາກຄວາມແຕກຕ່າງໂດຍສິ້ນເຊີງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກເມື່ອພຣະອົງໂກດຮ້າຍ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງປ່ຽນແປງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າ ມີການບໍ່ເຊື່ອມໂຍງ ຫຼື ຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຫຼາຍລະຫວ່າງສອງດ້ານນີ້ຂອງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງ, ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການກັບໃຈຂອງຊາວນີນາເວແມ່ນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຫົວໃຈກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດໄດ້ເຫັນຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງຄວາມຈິງແຫ່ງຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ ແລະ ເຫັນເຖິງການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດມີພຽງແຕ່ຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າ ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເລົ່າຂານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງລາວທີ່ຖືກປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນມາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ການທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຫົວໃຈກໍເປັນຈິງ, ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງມາສູ່ມະນຸດຊາດອີກຄັ້ງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 115)

ໂຢນາ 3 ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາເຖິງໂຢນາເປັນຄັ້ງທີສອງ ໂດຍກ່າວວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈົ່ງໄປເມືອງນີນາເວ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ແລະ ຈົ່ງເທດສະໜາຕາມຄຳເທດສະໜາທີ່ເຮົາໄດ້ບອກໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ແລ້ວໂຢນາກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປເມືອງນີນາເວຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ບັດນີ້ ນີນາເວເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ເຊິ່ງຕ້ອງໃຊ້ເວລາເດີນທາງສາມມື້ ແລະ ໂຢນາກໍເລີ່ມເຂົ້າໄປໃນເມືອງນັ້ນໂດຍເດີນທາງມື້ດຽວ ແລະ ລາວຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໃນເວລາສີ່ສິບມື້ນີນາເວຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ. ແລ້ວປະຊາຊົນໃນນີນາເວກໍເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະກາດໃຫ້ຜູ້ຄົນບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ. ເມື່ອຖ້ອຍຄຳໄດ້ມາເຖິງກະສັດແຫ່ງນີນາເວ ແລ້ວເພິ່ນກໍລຸກຂຶ້ນຈາກບັນລັງຂອງເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນແກ້ເຄື່ອງນຸ່ງອອກຈາກໂຕເພິ່ນ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະຊອບ ແລະ ໄດ້ນັ່ງໃນກອງຂີ້ເຖົ່າ. ແລ້ວເພິ່ນກໍສັ່ງໃຫ້ປະກາດ ແລະ ຕີແຜ່ທົ່ວທັງນີນາເວດ້ວຍກົດບັນຍັດຂອງກະສັດ ແລະ ຜູ້ຄົນຊັ້ນສູງ ໂດຍກ່າວວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດ ຫຼື ສັດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝູງມ້າ ຫຼື ຝູງລໍ, ກິນຫຍັງກໍຕາມ ນັ້ນກໍຄືບໍ່ໃຫ້ພວກມັນກິນ ຫຼື ດື່ມນໍ້າ,

ແຕ່ໃຫ້ທັງຄົນ ແລະ ສັດນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງກຶກກ້ອງ, ແມ່ນແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ. ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ບາງເທື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນໃຈ ແລະ ຫັນໜີຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຈິບຫາຍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ກໍເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນໃຈຈາກການທຳຮ້າຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນເລີຍ.

ການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງໃນຫົວໃຈຂອງຊາວນີນາເວທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປ່ຽນຜົນຮັບຂອງພວກເຂົາເອງ

ມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງໃດບໍລະຫວ່າງການປ່ຽນໃຈ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ? ແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີ! ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນແມ່ນມີເຫດຜົນຂອງມັນ. ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນດັ່ງກ່າວ? ມັນຄືເຫດຜົນທີ່ກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ: "ທຸກຄົນກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຊ້າ" ແລະ "ຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ".

"ຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຊ້າ" ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ໝາຍເຖິງແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງພຶດຕິກຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ. "ກັບໃຈຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຊ້າ" ໝາຍຄວາມວ່າ ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເຮັດການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ອີກ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະພຶດໃນວິທີທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແບບນີ້ອີກຕໍ່ໄປ; ວິທີການ, ແຫຼ່ງທີ່ມາ, ຈຸດປະສົງ, ເຈດຕະນາ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງການກະທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງໝົດແລ້ວ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ໃຊ້ວິທີການ ແລະ ຫຼັກການເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອນຳຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກມາສູ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. "ການປະຖິ້ມ" ໃນ "ການປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາ" ໝາຍຄວາມວ່າ ການປ່ອຍວາງ ຫຼື ການປ່ອຍປະ ເພື່ອໜີອອກຈາກອະດີດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ຫັນຫຼັງກັບຄືນຕະຫຼອດໄປ. ເມື່ອປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງນີ້ໄດ້ພິສູດ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສັງເກດລັກສະນະພາຍນອກຂອງຜູ້ຄົນ ພ້ອມທັງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສັງເກດເຫັນການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນຫົວໃຈຂອງຊາວນີນາເວໂດຍບໍ່ມີການຕັ້ງຄຳຖາມ ແລະ ຍັງສັງເກດເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງກໍປ່ຽນໃຈຂອງພຣະອົງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມປະພຶດ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍວິທີໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ພ້ອມທັງການສາລະພາບບາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການກັບໃຈຈາກຄວາມຜິດບາບທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ,

ປ່ຽນເຈດຕະນາ, ປ່ຽນແປງການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ລົງໂທດ ຫຼື ທຳລາຍພວກເຂົາອີກ. ສະນັ້ນ ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວຈຶ່ງໄດ້ຮັບຜົນຕາມມາທີ່ແຕກຕ່າງສຳລັບພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາໄຖ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນກໍໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງຍັງເປັນຈຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຖອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ແປກ, ແຕ່ການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດແມ່ນແປກ

ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຈຮ້າຍຫຼາຍສໍ່າໃດກັບຊາວນີນາເວກໍຕາມ, ທັນທີທີ່ພວກເຂົາປະກາດການອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ນັ່ງເທິງຂີ້ເຖົ່າ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍເລີ່ມອ່ອນລົງ ແລະ ພຣະອົງກໍເລີ່ມປ່ຽນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງປະກາດຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຈະທຳລາຍເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງແມ່ນຍັງໃຈຮ້າຍກັບພວກເຂົາຢູ່ ເຊິ່ງເປັນຊ່ວງເວລາກ່ອນການສາລະພາບ ແລະ ການກັບໃຈຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວກໍປ່ຽນແປງເປັນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຕໍ່ພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຂັດແຍ້ງກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍທັງສອງດ້ານຂອງອຸປະນິໄສເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກເຫດການດຽວກັນ. ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກການຂາດຂໍ້ຂັດແຍ້ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າສະແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍທາດແທ້ທັງສອງດ້ານທີ່ກົງກັນຂ້າມກັນຕາມລຳດັບ ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວກັບໃຈ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ຂອງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງເພື່ອບອກຜູ້ຄົນກັບສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ຜູ້ຄົນ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການສະແດງຄວາມເມດຕາກັບພວກເຂົາ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນພວກເຂົາທີ່ບໍ່ຄ່ອຍກັບໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມັນຍາກສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະຫັນຫຼັງຈາກຫົນທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍກັບມະນຸດ, ພຣະອົງຫວັງວ່າມະນຸດຈະສາມາດກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແນ່ນອນພຣະອົງຫວັງຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະເຫັນການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ ພຣະອົງກໍຈະສືບຕໍ່ປະທານຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ກັບໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ສາມາດຫັນອອກຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງຈັດເຈນຫຼາຍໃນການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວນີນາເວ: ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍາກເລີຍທີ່ຈະຮັບເອົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງກໍຄືການກັບໃຈຂອງຜູ້ຄົນ. ຕາບໃດທີ່ຜູ້ຄົນປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນໃຈ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 116)

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເປັນຈິງ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງເປັນລັກສະນະທີ່ຈອມປອມບໍ? ແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນ! ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກຈາກການປ່ຽນແປງລະຫວ່າງສອງລັກສະນະຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບສະຖານະການດັ່ງກ່າວນີ້? ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສົມບູນທັງໝົດ, ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກແບ່ງແຍກເລີຍ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສະແດງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ມີຮູບຮ່າງຢ່າງຈັດເຈນ ແລະ ພຣະອົງປ່ຽນຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງອີງຕາມການປ່ຽນແປງຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວນີນາເວບອກໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ວ່າ ພຣະອົງມີຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງເອງ; ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຍົນ ຫຼື ຮູບປັ້ນດິນດາກ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ. ພຣະອົງສາມາດໃຈຮ້າຍກັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງສາມາດຍົກໂທດອະດີດຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນທ່າທີຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງສາມາດຕັດສິນໃຈທີ່ຈະນຳຄວາມໂຊກຮ້າຍມາສູ່ຊາວນີນາເວ ແລະ ພຣະອົງຍັງສາມາດປ່ຽນການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນມັກນຳໃຊ້ກົດລະບຽບຢ່າງຕາຍຕົວ ແລະ ໃຊ້ກົດລະບຽບດັ່ງກ່າວເພື່ອກຳນົດຂອບເຂດ ແລະ ຈຳກັດພຣະເຈົ້າ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຂົາມັກໃຊ້ສູດຕຳລາເພື່ອພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ສຳລັບຂອບເຂດຂອງຄວາມຄິດມະນຸດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ຄິດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ມີແນວຄິດທີ່ເປັນຈິງ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ,

ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນສະພາບທີ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດເວລາອີງຕາມການປ່ຽນແປງໃນສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ໃນສະພາບແວດລ້ອມຕ່າງໆ. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ປ່ຽນແປງ, ລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍ.

ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການປ່ຽນແປງນີ້ ຄືຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີການປ່ຽນໃຈ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນການເປັນຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະອົງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ ແລະ ພະລັງ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອພິສູດຕໍ່ມະນຸດຊາດເຖິງຄວາມຈິງແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງ. ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້ຕາມການປ່ຽນແປງຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ພຣະອົງມີຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງສິງໂຕ ແລະ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງແມ່. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງຕັ້ງຄໍາຖາມ, ລະເມີດ, ປ່ຽນແປງ ຫຼື ບິດເບືອນ. ໃນທ່າມກາງເລື່ອງທັງໝົດ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ, ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຄື ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້. ພຣະອົງສະແດງເຖິງສໍາຄັນຕໍ່ລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ໃນທຸກມຸມຂອງການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ ແລະ ພຣະອົງນໍາໃຊ້ພວກມັນຢ່າງມີຊີວິດຊີວາໃນທຸກຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານໄປ.

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຈໍາກັດໂດຍເວລາ ຫຼື ອາກາດ; ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສະແດງອອກ ຫຼື ຖືກເປີດເຜີຍຕາມຂໍ້ຈໍາກັດຂອງເວລາ ຫຼື ອາກາດແບບເຄື່ອງຈັກ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງງ່າຍດາຍ ໃນທຸກເວລາ ແລະ ທຸກສະຖານທີ່. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ ແລະ ເຊົາສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ລະເວັ້ນຈາກການທໍາລາຍເມືອງນີນາເວ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເມດຕາ ແລະ ຮັກໄຄ່? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ວ່າງເປົ່າ?

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍດ້ວຍຄວາມໂກດທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ມະນຸດຊາດ?

ຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຮ້າຍແຮງນີ້ຖືກສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອຕອບໂຕ້ກັບການກະທໍາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ; ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສໍາຜັດເພື່ອຕອບໂຕ້ກັບການກັບໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ມັນແມ່ນການກັບໃຈນີ້ທີ່ນໍາໄປສູ່ການປ່ຽນໃຈຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງຮູ້ສຶກດົນໃຈ, ເມື່ອພຣະອົງປ່ຽນໃຈ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ

ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງທັງສິ້ນ; ພວກມັນສະອາດ, ບໍລິສຸດ, ບໍ່ມີມົນທິນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງເຈືອປົນ. ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແບບນັ້ນແທ້ຈິງ: ຄວາມອົດກັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຕາງຈາກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນອີງຕາມການກັບໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ອີງຕາມຄວາມປ່ຽນແປງໃນຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງຫຍັງກໍຕາມ, ມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍລິສຸດ ແລະ ກົງໄປກົງມາ; ທາດແທ້ຂອງມັນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກທາດແທ້ຂອງສິ່ງໃດໆໃນການເນລະມິດສ້າງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສະແດງຫຼັກການທີ່ເປັນພື້ນຖານໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກມັນ ພ້ອມທັງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ແນວຄິດຂອງພຣະອົງ, ທຸກການຕັດສິນໃຈ ແລະ ທຸກການກະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດແມ່ນປາສະຈາກຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຫຼື ມົນທິນໃດໆ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈແບບນັ້ນ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ກະທຳແບບນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສຳເລັດກິດຈະການຂອງພຣະອົງ. ຜົນຮັບໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ບໍ່ມີມົນທິນ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃນທ່າມກາງເນລະມິດສ້າງທັງໝົດ ກໍບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ສາມາດທົນຕໍ່ການຕຶກຕອງທີ່ຮອບຄອບ ແລະ ປະສົບການຕ່າງໆ.

ຜ່ານການເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງລາວຂອງເມືອງນີນາເວ, ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນອີກດ້ານຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ? ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງມະນຸດຊາດມີອຸປະນິໄສແບບນີ້ບໍ? ມີຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມໂກດຮ້າຍແບບນີ້ ທີ່ເປັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ມີຜູ້ໃດມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີບໍ? ຜູ້ໃດທ່າມກາງການເນລະມິດສ້າງສາມາດເອີ້ນຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນັ້ນ ແລະ ຕັດສິນໃຈທຳລາຍ ຫຼື ນຳໄພພິບັດມາສູ່ມະນຸດຊາດໄດ້ແດ່? ແລ້ວຜູ້ໃດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບມະນຸດ, ມີຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ໃຫ້ອະໄພ ແລະ ປ່ຽນການຕັດສິນໃຈກ່ອນທຳລາຍມະນຸດບໍ? ພຣະຜູ້ສ້າງສະແດງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຜ່ານວິທີການ ແລະ ຫຼັກການທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການຄວບຄຸມ ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍານົດຂຶ້ນມາ. ດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ເປັນເອກະລັກນີ້, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປ່ຽນຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຊັກຈູງພຣະອົງ ແລະ ປ່ຽນແປງການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຶດຕິກຳ ແລະ

ຄວາມຄິດທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນການສ້າງທັງໝົດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຄວບຄຸມຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໄດ້; ມີພຽງແຕ່ທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນທຳມະຊາດທີ່ເປັນເອກະລັກແຫ່ງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ!

ຜ່ານການວິເຄາະ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ພວກເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຄຳວ່າ "ເປັນເອກະລັກ" ເພື່ອບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມເມດຕາທີ່ຄົ້ນພົບໃນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງບໍ່? ພວກເຮົາເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະອະທິບາຍສອງລັກສະນະນີ້, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ; ບໍ່ອົດທົນເມື່ອຖືກທ້າທາຍ ຫຼື ເມື່ອຖືກສອບຖາມ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດທ່າມກາງສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງຄອບຄອງໄດ້. ມັນທັງເປັນເອກະລັກ ແລະ ພິເສດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້. ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງ ສາມາດແທນທີ່ ຫຼື ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດແທນທີ່ ຫຼື ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງໃນການທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ຫຼື ການຊ່ວຍເມືອງນີນາເວໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 117)

ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງຈິງໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຕໍ່ມະນຸດຊາດ

ຜູ້ຄົນມັກເວົ້າວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່, ເຮົາເວົ້າວ່າ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາກເລີຍ ເພາະວ່າ ພຣະອົງສະແດງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມະນຸດເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊົາສົນທະນາກັບມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປິດບັງພຣະອົງເອງຈາກມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຊື່ອງຊ້ອນພຣະອົງເອງ. ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ແນວຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ການກະທຳຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ສະນັ້ນ ຕາບໃດທີ່ມະນຸດປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົາສາມາດມາເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງຜ່ານຫຼາຍຫົນທາງ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງຄິດຢ່າງຕາບອດວ່າ ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຫຼີກເວັ້ນພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເຊື່ອງຊ້ອນພຣະອົງເອງຈາກມະນຸດຊາດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມະນຸດບໍ່ໃສ່ໃຈກັບການພົວພັນກັບຄວາມຄິດ, ພຣະທຳ ຫຼື ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ... ເວົ້າຢ່າງແທ້ຈິງກໍຄື ຖ້າຜູ້ຄົນໃຊ້ເວລາວ່າງຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃສ່ໃຈ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະທຳ ຫຼື ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາໃສ່ໃຈພຽງເລັກນ້ອຍຕໍ່ຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສຽງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ມັນກໍຈະບໍ່ຍາກສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມຄິດ, ພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ໂປ່ງໃສ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ມັນພຽງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເລັກນ້ອຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະຜູ້ສ້າງຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຕະຫຼອດເວລາ, ພຣະອົງສົນທະນາກັບມະນຸດ ແລະ ການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດກິດຈະການໃໝ່ໃນແຕ່ລະມື້. ທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃນບົດສົນທະນາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ; ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງຖືກເປີດເຜີຍອອກໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ; ພຣະອົງຕິດຕາມ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງມະນຸດຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງເວົ້າຢ່າງງຽບໆຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ: "ເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເຮົາຢູ່ທ່າມກາງການເນລະມິດສ້າງຂອງເຮົາ. ເຮົາກຳລັງສືບຕໍ່ເຝົ້າເບິ່ງ; ເຮົາກຳລັງລໍຖ້າ; ເຮົາຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ..." ມືຂອງພຣະອົງອົບອຸ່ນ ແລະ ໜັກແໜ້ນ; ບາດກ້າວຂອງພຣະອົງເບົາ; ສຽງຂອງພຣະອົງອ່ອນໂຍນ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ; ຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງຜ່ານໄປ ແລະ ຫັນມາ ໂອບກອດເອົາມະນຸດຊາດທັງໝົດ; ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງງົດງາມ ແລະ ອ່ອນໂຍນ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຈາກໄປ, ບໍ່ເຄີຍຫາຍໄປ. ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ພຣະອົງເປັນເພື່ອນຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ບໍ່ເຄີຍຫ່າງຈາກຂ້າງຂອງພວກເຂົາໄປຈັກເທື່ອ. ການດູແລຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມຮັກໄຄ່ເປັນພິເສດທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ, ພ້ອມທັງຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ແມ່ນຖືກສະແດງອອກເທື່ອລະໜ້ອຍ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍເມືອງນີນາເວໃຫ້ລອດພົ້ນ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ

ໂຢນາໄດ້ເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນເຖິງຄວາມອ່ອນໂຍນຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ ທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ຜ່ານທາງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ສຶກແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ...

ຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືໂຢນາ 4:10-11: "ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວວ່າ ເຈົ້າສົງສານຕົ້ນໝາກນໍ້າເຕົ້າ ເຊິ່ງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເສຍແຮງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບໃຫຍ່ເລີຍ; ເຊິ່ງມັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນຄືນດຽວ ແລະ ຕາຍໄປໃນຄືນດຽວ ແລ້ວເຮົາບໍ່ຄວນຍົກໂທດໃຫ້ເມືອງນີນາເວບໍ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໂດຍມີປະຊາກອນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງແສນສອງໝື່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງມືເບື້ອງຂວາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມືເບື້ອງຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລ້ວກໍຍັງມີງົວຄວາຍອີກຫຼາຍໂຕ?" ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ເຊິ່ງບັນທຶກຈາກການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂຢນາ. ເຖິງແມ່ນການສົນທະນານີ້ຈະສັ້ນ, ມັນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈຂອງພຣະອົງທີ່ຈະປະຖິ້ມມະນຸດ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ສະແດງເຖິງທ່າທີ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງສຳລັບການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ. ຜ່ານທາງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ແນ່ຊັດ ເຊິ່ງບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຍິນໂດຍມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ການສົນທະນານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ແຕ່ມັນແມ່ນທັດສະນະຄະຕິແບບໃດ? ມັນແມ່ນທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຈາກການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ພາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຄືຄວາມຄິດ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມຄິດໃດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້? ຖ້າເຈົ້າໃສ່ໃຈກັບລາຍລະອຽດໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າອ່ານ, ມັນກໍບໍ່ຍາກທີ່ເຈົ້າຈະສັງເກດເຫັນວ່າ ພຣະອົງໃຊ້ຄຳວ່າ "ສົງສານ"; ການໃຊ້ຄຳສັບນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງທັດສະນະຄະຕິຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ.

ໃນລະດັບຂອງຄວາມໝາຍຕາມຄຳສັບ, ຜູ້ຄົນສາມາດຕີຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ "ສົງສານ" ໃນຫຼາຍຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ: ຮູບແບບທຳອິດ, ມັນໝາຍເຖິງ "ການຮັກ ແລະ ການປົກປ້ອງ, ການຮູ້ສຶກສົງສານບາງຢ່າງ"; ຮູບແບບທີສອງ, ມັນໝາຍເຖິງ "ການຮັກຫຼາຍທີ່ສຸດ"; ແລະ ຮູບແບບສຸດທ້າຍ ມັນໝາຍເຖິງ "ການບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະທຳຮ້າຍບາງສິ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການເຮັດແບບນັ້ນໄດ້". ສະຫຼຸບກໍຄື, ຄຳສັບນີ້ໝາຍເຖິງຄວາມຮັກໃຄ່ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ອ່ອນຫວານ, ພ້ອມທັງຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມບາງຄົນ ຫຼື ບາງສິ່ງ;

ມັນໝາຍເຖິງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄຳສັບນີ້, ເຊິ່ງເປັນຄຳເວົ້າທີ່ມະນຸດເວົ້າໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນຍັງສາມາດເປີດເຜີຍເຖິງສຽງແຫ່ງຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ.

ເຖິງແມ່ນເມືອງນີນາເວຈະເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍຄືກັນກັບຄົນໃນເມືອງໂຊໂດມ, ການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ ແລະ ຕັດສິນໃຈບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາ. ຍ້ອນວິທີທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳ ແລະ ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງເຖິງທ່າທີ ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ຍ້ອນຄວາມອ່ອນນ້ອມຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ການກັບໃຈຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຢ່າງຈິງໃຈ, ພ້ອມທັງພຶດຕິກຳທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາໃນທຸກຢ່າງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສະແດງຄວາມສົງສານຢ່າງຈິງໃຈຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ມອບຄວາມສົງສານນັ້ນໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມສົງສານຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບຄົນໃດໜຶ່ງຈະເຮັດໄດ້ ແລະ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບຄົນໃດໜຶ່ງຈະມີຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງຈິງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ມີຜູ້ໃດທີ່ເຈົ້າຖືວ່າເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ສຸດຍອດມະນຸດ ຜູ້ທີ່ຈະກ່າວໃນຖານະເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກຈຸດສູງ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຈະກ່າວຄຳຢືນຢັນແບບນີ້ຕໍ່ມະນຸດຊາດ ຫຼື ຕໍ່ການເນລະມິດສ້າງຈາກຈຸດທີ່ສູງທີ່ສຸດບໍ່? ຜູ້ໃດທ່າມກາງມະນຸດຊາດສາມາດຮູ້ຈັກສະພາວະຂອງຊີວິດມະນຸດຄືກັບຝ່າມືຂອງພວກເຂົາບໍ່? ຜູ້ໃດສາມາດແບກພາລະ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບສຳລັບການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດບໍ່? ຜູ້ໃດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະປະກາດການທຳລາຍເມືອງໃດໜຶ່ງບໍ່? ແລ້ວຜູ້ໃດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພເມືອງໃດໜຶ່ງບໍ່? ຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາຊື່ນຊົມໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່? ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ! ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສະແດງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກໃຄ່ຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບມະນຸດຊາດນີ້ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ສາມາດທຳລາຍໄດ້. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະທານຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້ ແລະ ຖະນຸຖະໜອມການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເຕັ້ນ ແລະ ເຈັບປວດໃນທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງໃຈຮ້າຍ, ໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງພໍໃຈ, ປິຕິຍິນດີ, ໃຫ້ອະໄພ

ແລະ ດີອົກດີໃຈກັບການກັບໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ; ທຸກຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຢູ່ ແລະ ກ່ຽວພັນກັບມະນຸດຊາດ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ມີແມ່ນຖືກສະແດງເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດທັງສິ້ນ; ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງພຣະອົງກ່ຽວພັນກັບການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດ. ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງເດີນທາງ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຫຼາຍຢ່າງໃນເວລາສັ້ນໆ; ພຣະອົງມອບທຸກສ່ວນຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງຢ່າງງຽບໆ; ພຣະອົງອຸທິດທຸກນາທີ ແລະ ວິນາທີຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ... ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກສົງສານຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງ, ແຕ່ພຣະອົງຖະນຸຖະໜອມມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງເອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຢູ່ສະເໝີ... ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດນີ້... ພຣະອົງມອບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ຄາດຫວັງຄ່າຕອບແທນ. ພຣະອົງເຮັດແບບນີ້ກໍ່ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດສາມາດມີຊີວິດລອດຢູ່ໜ້າພຣະອົງຕໍ່ໄປ ເພື່ອຮັບເອົາການສະໜອງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຮັດສິ່ງນີ້ກໍ່ເພື່ອວ່າມື້ໜຶ່ງມະນຸດຊາດອາດຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນຜູ້ດູແລການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 118)

ໂຢນາ 4 ແຕ່ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ໂຢນາບໍ່ພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ເພິ່ນກໍໃຈຮ້າຍຫຼາຍ. ເພິ່ນອະທິຖານຫາພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ຂ້ານ້ອຍອະທິຖານຫາພຣະອົງ ໂອ ພຣະເຢໂຮວາ ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຕອນທີ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນປະເທດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນບໍ? ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໜີໄປເມືອງຕາຊິດ ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີເມດຕາ ແລະ ກະລຸນາ, ລັງເລທີ່ຈະໃຈຮ້າຍ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພຣະອົງປ່ຽນໃຈຈາກການລົງໂທດຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບັດນີ້ ໂອ ພຣະເຢໂຮວາເອີຍ ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະອົງເອົາຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຈາກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີ້ນ; ຍ້ອນມັນຈະດີກວ່າຖ້າຂ້ານ້ອຍຕາຍໄປແທນທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່. ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວວ່າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຈຮ້າຍນັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວບໍ? ສະນັ້ນ ໂຢນາຈຶ່ງອອກໄປຈາກເມືອງ ແລະ ນັ່ງຢູ່ທາງທິດຕະເວັນອອກຂອງເມືອງ ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພິ່ນໄດ້ປຸກຕູບນ້ອຍໆຂຶ້ນ ແລະ ນັ່ງຢູ່ໃນກ້ອງຮົ່ມຂອງຕູບນັ້ນ ຈົນກວ່າເພິ່ນຈະເຫັນໃນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເມືອງນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກໍບັນດານຕົ້ນໝາກນ້ຳເຕົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃກ້ກັບໂຢນາເພື່ອມັນຈະເປັນຮົ່ມຢູ່ເທິງຫົວຂອງເພິ່ນ, ເພື່ອຊ່ວຍເພິ່ນໃຫ້ເຊົາຈາກຄວາມໂສກເສົ້າຂອງເພິ່ນ. ແລ້ວໂຢນາກໍຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງກັບຕົ້ນໝາກນ້ຳເຕົ້ານັ້ນ. ແຕ່ເມື່ອຮອດຕອນເຊົ້າຂອງມື້ຕໍ່ມາ

ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ບັນດານໃຫ້ມີໜອນໃນຕົ້ນໝາກນໍ້າເຕົ້ານັ້ນ ແລະ ມັນກໍກັດກິນຕົ້ນໝາກນໍ້າເຕົ້າຈົນຫ່ຽວແຫ້ງ. ເວລາຜ່ານໄປເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ບັນດານລົມແຮງກ້າຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ແສງຕາເວັນກໍເຜົາໃໝ້ຫົວຂອງໂຢນາຈົນເພິ່ນເປັນລົມໄປ ແລະ ປາຖະໜາຢາກຕາຍ ແລະ ກ່າວວ່າ ມັນຄືຈະດີກວ່າຖ້າຂ້ານ້ອຍຕາຍໄປແທນທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍກ່າວກັບໂຢນາວ່າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຈຮ້າຍຍ້ອນຕົ້ນໝາກນໍ້າເຕົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວບໍ? ແລະ ໂຢນາກ່າວວ່າ ຂ້ານ້ອຍໃຈຮ້າຍນັ້ນຖືກແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ເຖິງຕາຍກໍຕາມ. ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວວ່າ ເຈົ້າສົງສານຕົ້ນໝາກນໍ້າເຕົ້າ ເຊິ່ງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເສຍແຮງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບໃຫຍ່ເລີຍ; ເຊິ່ງມັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນຄືນດຽວ ແລະ ຕາຍໄປໃນຄືນດຽວ ແລ້ວເຮົາບໍ່ຄວນຍົກໂທດໃຫ້ເມືອງນີນາເວບໍ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໂດຍມີປະຊາກອນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງແສນສອງໝື່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງມືເບື້ອງຂວາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມືເບື້ອງຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລ້ວກໍຍັງມີງົວຄວາຍອີກຫຼາຍໂຕ?

ພຣະຜູ້ສ້າງສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດຊາດ

ແນ່ນອນ ການສົນທະນານີ້ລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ແລະ ໂຢນາແມ່ນການສະແດງເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ມັນແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ກ່ຽວກັບການເຂົ້າໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງກ່ຽວກັບການເນລະມິດສ້າງທັງປວງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ; ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກ່າວວ່າ, “ແລ້ວເຮົາບໍ່ຄວນຍົກໂທດໃຫ້ເມືອງນີນາເວບໍ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໂດຍມີປະຊາຊົນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງແສນສອງໝື່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຈຳແນກລະຫວ່າງມືເບື້ອງຂວາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມືເບື້ອງຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ແລ້ວກໍຍັງມີງົວຄວາຍອີກຫຼາຍໂຕ?” ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເມືອງນີນາເວບໍ່ແມ່ນແບບຜິວເຜີນ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກຈຳນວນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນເມືອງເທົ່ານັ້ນ (ລວມເຖິງຜູ້ຄົນ ແລະ ສັດລ້ຽງ), ແຕ່ພຣະອົງຍັງຮູ້ຈັກວ່າ ມີເທົ່າໃດຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງມືຂວາ ແລະ ມືຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ນັ້ນກໍຄື ມີເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມເທົ່າໃດຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກຖານຢ່າງຊັດເຈນສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດ. ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ການສົນທະນານີ້ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມສຳຄັນຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງສະເໝີ. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກ່າວວ່າ: “ເຈົ້າສົງສານຕົ້ນໝາກນໍ້າເຕົ້າ ເຊິ່ງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເສຍແຮງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບໃຫຍ່ເລີຍ; ເຊິ່ງມັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນຄືນດຽວ ແລະ ຕາຍໄປໃນຄືນດຽວ ແລ້ວເຮົາບໍ່ຄວນຍົກໂທດໃຫ້ເມືອງນີນາເວບໍ ເຊິ່ງເປັນເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່...?”

ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງການຕຳນິຕິເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂຢນາ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ.

ເຖິງແມ່ນໂຢນາຖືກມອບໝາຍໃຫ້ປະກາດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ເພິ່ນກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເປັນຫ່ວງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະອົງສຳລັບປະຊາຊົນຂອງເມືອງດັ່ງກ່າວ. ດ້ວຍຄຳຕັກເຕືອນນີ້, ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະບອກແກ່ເພິ່ນວ່າ ມະນຸດຊາດເປັນຜົນຜະລິດຈາກມືຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດກັບແຕ່ລະຄົນ, ແຕ່ລະຄົນແບກຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະເຈົ້າເທິງບ່າໄຫຼ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບການສະໜອງແຫ່ງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າ; ສຳລັບແຕ່ລະຄົນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍລາຄາແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດ. ການຕັກເຕືອນນີ້ຍັງບອກແກ່ໂຢນາວ່າ ພຣະເຈົ້າຖະນຸຖະໜອມມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຜົນງານທີ່ເຮັດດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ, ດັ່ງກັບໂຢນາເອງທີ່ໄດ້ຖະນຸຖະໜອມໝາກນ້ຳເຕົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງປະຖິ້ມມະນຸດຊາດຢ່າງງ່າຍດາຍ ຫຼື ຈົນກວ່າຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ, ເພາະຍ້ອນວ່າມີລູກຫຼານ ແລະ ສັດລ້ຽງທີ່ໄຮ້ດຽງສາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນເມືອງນັ້ນ. ເມື່ອຈັດການກັບຄົນໜຸ່ມ ແລະ ໄຮ້ດຽງສາ ທີ່ເປັນຜົນຜະລິດໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ແຍກແຍະມືຂວາຂອງພວກເຂົາຈາກມືຊ້າຍຂອງພວກເຂົາ, ມັນແຮງເປັນໄປໄດ້ຍາກທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາໃນລັກສະນະທີ່ຮີບດ່ວນແບບນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່; ພຣະອົງຫວັງວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງດຽວກັນກັບບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍິນການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາອີກ ແລະ ພວກເຂົາຈະເປັນພະຍານເຖິງອະດີດຂອງເມືອງນີນາເວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຫວັງທີ່ຈະເຫັນເມືອງນີນາເວຫຼັງຈາກທີ່ມັນໄດ້ກັບໃຈ, ເຫັນອະນາຄົດຂອງເມືອງນີນາເວຫຼັງຈາກການກັບໃຈຂອງມັນ ແລະ ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ໄດ້ເຫັນເມືອງນີນາເວດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ສະນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ສິ່ງຕ່າງໆແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງມືຂວາ ແລະ ມືຊ້າຂອງພວກເຂົາ ຄືອະນາຄົດຂອງເມືອງນີນາເວ. ພວກເຂົາຈະແບກຫາບອະດີດທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງເມືອງນີນາເວ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະແບກໜ້າທີ່ງສຳຄັນໃນການເປັນພະຍານໃຫ້ກັບອະດີດຂອງເມືອງນີນາເວ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມັນພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ.

ການປະກາດກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງນີ້, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາສະແດງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ມັນສະແດງໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນວ່າ "ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ບໍ່ແມ່ນວະລີທີ່ວ່າງເປົ່າ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳສັນຍາທີ່ວ່າງເປົ່າ; ມັນມີຫຼັກການ, ວິທີການ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ເປັນຮູບປະທຳ. ພຣະເຈົ້າແທ້ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມບໍ່ເປັນຈິງ ຫຼື ການປິດບັງ ແລະ ໃນລັກສະນະດຽວກັນນີ້ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງກໍຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດຢ່າງບໍ່ຮູ້ຈັກໝົດໃນທຸກເວລາ ແລະ ທຸກຍຸກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ການສົນທະນາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງກັບໂຢນາກໍຍັງເປັນການຢືນຢັນດ້ວຍຄຳເວົ້າພຽງຢ່າງດຽວຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຊາດແນວໃດ, ພຣະອົງອົດກັ້ນຕໍ່ມະນຸດຊາດຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ພຣະອົງມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ມະນຸດຊາດຫຼາຍສໍ່າໃດ. ພຣະທຳທີ່ສັ້ນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໃນລະຫວ່າງການສົນທະນານີ້ ສະແດງເຖິງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງທ່າທີໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ພວກມັນຍັງເປັນຫຼັກຖານທີ່ຊັດເຈນເຖິງການມອບຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຖືກປະທານໃຫ້ກັບຄົນຮຸ່ນກ່ອນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຖືກມອບໃຫ້ກັບຄົນຮຸ່ນຫຼັງອີກດ້ວຍ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນຢູ່ສະເໝີ, ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ. ເຖິງແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກປ່ອຍລົງໃສ່ບາງມຸມ ແລະ ບາງຍຸກໃດໜຶ່ງຂອງມະນຸດຊາດຢູ່ເລື້ອຍໆ, ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍຢຸດເຊົາ. ດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງນຳພາ ແລະ ຊີ້ນຳການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ: "ແລ້ວເຮົາບໍ່ຄວນຍົກໂທດໃຫ້ເມືອງນີນາເວບໍ...?" ພຣະອົງທະນຸຖະໜອມການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງເອງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເມດຕາແຫ່ງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມັນຍັງເປັນເອກະລັກທີ່ສົມບູນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 119)

ຄົນຫ້າປະເພດ

ຕໍ່ໄປ
ເຮົາຈະຈັດແບ່ງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າອອກເປັນຫຼາຍປະເພດຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຈັກຂັ້ນຕອນທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຢູ່ໃນຕອນນີ້, ພ້ອມທັງວຸດທິພາວະໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າ. ໃນເລື່ອງຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ, ກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນ ແລະ ວຸດທິພາວະແຕກຕ່າງກັນທີ່ຜູ້ຄົນມີ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວແມ່ນສາມາດຖືກແຍກອອກເປັນຫ້າປະເພດ. ຫົວຂໍ້ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພື້ນຖານຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າອ່ານເນື້ອຫາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ພວກເຈົ້າກໍຄວນພະຍາຍາມຄິດຄຳນວນຢ່າງລະມັດລະວັງວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຈົ້າມີກ່ຽວກັບຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງມີຫຼາຍສໍ່າໃດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າກໍຄວນໃຊ້ຜົນດັ່ງກ່າວເພື່ອຕັດສິນວ່າພວກເຈົ້າຈັດຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດກັນແທ້, ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າສູງສໍ່າໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນປະເພດໃດກັນແທ້.

ປະເພດທີໜຶ່ງ: ຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມ

"ເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມ" ໝາຍຄວາມວ່າຫຍັງ? ເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມແມ່ນເດັກທີ່ຫາກໍ່ເກີດມາໃນໂລກນີ້ ນັ້ນກໍຄືເປັນເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່. ມັນແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ບັນລຸນິຕິພາວາຂອງພວກເຂົາເທື່ອ.

ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ, ຜູ້ຄົນໃນຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ມີສະຕິ ຫຼື ຄວາມສຳນຶກກ່ຽວກັບເລື່ອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາສັບສົນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ ຫຼື ບາງເທື່ອກໍພຽງບໍ່ດົນດຽວ, ແຕ່ສະພາວະທີ່ສັບສົນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາຈັດໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃນຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມ. ນິຍາມແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສະພາບຂອງເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມຄື: ບໍ່ວ່າບຸກຄົນປະເພດນີ້ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດົນສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຈະໂງ່, ສັບສົນ ແລະ ດ້ອຍປັນຍາຢູ່ສະເໝີ; ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ ຫຼື ຜູ້ໃດແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກວ່າຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມແມ່ນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,

ແລ້ວເຮົາທີ່ພວກເຂົາຈະເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນສະພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄົນປະເພດນີ້. ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ມືດມົວ ແລະ ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາແມ່ນສັບສົນ. ພວກເຂົາຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ສັບສົນ ແລະ ວ່າງເປົ່າຢູ່ສະເໝີ; "ຄວາມໂງ່ຈ້າ", "ຄວາມສັບສົນ" ແລະ "ຄວາມດ້ອຍປັນຍາ" ສະຫຼຸບເຖິງສະພາວະຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຫຼື ຮູ້ສຶກເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະນັ້ນ ການລົມກັບພວກເຂົາກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີປະໂຫຍດສຳກັບບັງຄັບພວກເຂົາອ່ານໜັງສືທີ່ຂຽນດ້ວຍອັກສອນລຶກລັບ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຍອມຮັບເອົາມັນ. ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ, ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນແບບດຽວກັບການໄດ້ຍິນນິທານແປກປະຫຼາດ.
ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາອາດຈະມືດມົວ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເຊື່ອຢ່າງໝັ້ນຄົງວ່າ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເປັນການເສຍເວລາ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທັງສິ້ນ. ນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດທຳອິດ: ເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມ.

ປະເພດທີສອງ: ຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກທີ່ດູດນົມ

ເມື່ອປຽບທຽບກັບເດັກທາລົກທີ່ພັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມ, ຄົນປະເພດນີ້ໄດ້ມີການພັດທະນາບາງຢ່າງ. ແຕ່ໜ້າເສຍໃຈ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຂົາຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຊັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຄວນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົານັ້ນ ພວກເຂົາມີຈຸດປະສົງ ແລະ ແນວຄິດທີ່ຊັດເຈນຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງກັງວົນກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ ມັນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ ທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຈຸດປະສົງ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຜ່ານຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອມີຄວາມສຸກ ແລະ ສັນຕິສຸກ, ເພື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະດວກສະບາຍ, ເພື່ອຮັບເອົາການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ກັງວົນກັບລະດັບທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ກັງວົນວ່າ ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງ ຫຼື ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດຫຍັງ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຢ່າງລັບຫູລັບຕາເພື່ອຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາພອນຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ; ພວກເຂົາສະແຫວງຫາເພື່ອຮັບເອົາຮ້ອຍເທົ່າໃນຍຸກປັດຈຸບັນ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນໃນຍຸກໜ້າ. ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ເສຍສະຫຼະຫຼາຍສໍ່າໃດ, ຄວາມອຸທິດຂອງພວກເຂົາ, ພ້ອມກັບການທົນທຸກຂອງພວກເຂົາ,

ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຈຸດປະສົງດຽວກັນ: ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມເມດຕາ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ກັງວົນສິ່ງອື່ນໃດເລີຍ. ຄົນປະເພດນີ້ຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດຮັກສາຜູ້ຄົນໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ປະທານຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈ ຫຼື ບໍ່ຊັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ກ່ຽວກັບຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບັນລຸດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍພະຍາຍາມທີ່ຈະຮູ້ຈັກທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາສາມາດເກັບກຳຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ. ພວກເຂົາຂາດຄວາມສະໝັກໃຈທີ່ຈະໃສ່ໃຈກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຖາມກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆອີກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍັງຂາດຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະຖາມກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ອີກດ້ວຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງໂດຍກົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ສາມາດປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຫຍັງເລີຍກັບສິ່ງອື່ນໆ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເທົ່າໃດປີກໍຕາມ. ຫາກບໍ່ມີຜູ້ໃດຫົດນໍ້າ ຫຼື ລ້ຽງພວກເຂົາຢູ່ເລື້ອຍໆ, ມັນກໍຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະສືບຕໍ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມສຸກທີ່ຜ່ານມາ ຫຼື ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍອາດຈະຍ່າງໜີ. ນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດທີສອງ: ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກທີ່ດູດນົມ.

ປະເພດທີສາມ: ຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກທີ່ເຊົານົມ ຫຼື ຂັ້ນຕອນຂອງເດັກນ້ອຍ

ຄົນກຸ່ມນີ້ມີລະດັບຄວາມຮູ້ໃດໜຶ່ງຢ່າງຊັດເຈນ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ການຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາເອງຈະມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຂົາກໍຮູ້ຈັກວ່າ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເມື່ອຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມສຸກ ແລະ ສັນຕິສຸກ, ຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຖ້າພວກເຂົາສາມາດເປັນພະຍານໂດຍການແບ່ງປັນປະສົບການຂອງພວກເຂົາໃນການຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໂດຍການສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າສຳລັບພອນຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາມີຊີວິດ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ພວກເຂົາມີຄວາມເປັນຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກສະຕິຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເຊົາມີຄວາມຫວັງບ້າງທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າ ພວກເຂົາພຽງຕ້ອງການແຕ່ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດບາງສິ່ງສຳລັບພຣະເຈົ້າໃນເວລາດຽວກັນ. ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ອົດກັ້ນກັບຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມອ່ອນເພຍເລັກນ້ອຍ, ເຂົ້າຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າໃນບາງສ່ວນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍ້ອນການສະແຫວງຫາໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເສື່ອມຊາມເກີນໄປ, ຍ້ອນເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວທີ່ພວກເຂົາມີນັ້ນຮຸນແຮງເກີນໄປ, ຍ້ອນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາອວດດີຢ່າງໃຫຍ່ເກີນໄປ, ມັນຈຶ່ງຍາກຫຼາຍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ ຫຼື ໃຫ້ກຽດກັບສັນຍາທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມັກຄົ້ນພົບຕົນເອງໃນສະພາວະທີ່ຂັດແຍ້ງກັນ: ພວກເຂົາປາຖະໜາຫຼາຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຈົນເຖິງລະດັບສູງທີ່ສຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍໃຊ້ກຳລັງຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາມັກສາບານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຜິດຄຳສາບານຂອງພວກເຂົາຢ່າງໄວວາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ, ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະອົງ; ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະປະທານແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ, ນຳພາພວກເຂົາ, ຈັດຫາໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ, ແຕ່ເຖິງພວກເຂົາຈະຫວັງແບບນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງສະແຫວງຫາທາງອອກດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍປິດຕໍ່ພຣະອົງ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການຢ່າງຜິວເຜີນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຕາມຕົວຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ແນວຄິດຜິວເຜີນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງ, ໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກແລ້ວ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດຢືນຢັນ ຫຼື ກຳນົດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ສາມາດຢືນຢັນວ່າພຣະເຈົ້າຊອບທຳຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່. ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດກຳນົດຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດກຳນົດການມີຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຂໍ້ສົງໄສ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ນອກນັ້ນກໍຍັງມີຈິນຕະນາການ ແລະ ແນວຄິດອີກດ້ວຍ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຜະເຊີນ ຫຼື ປະຕິບັດຄວາມຈິງບາງຢ່າງທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອເພີ່ມພູນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອເພີ່ມຂະຫຍາຍປະສົບການຂອງພວກເຂົາໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອພິສູດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອສະໜອງຄວາມທະນົງຕົວຂອງພວກເຂົາໂດຍການຍ່າງບົນເສັ້ນທາງຊີວິດທີ່ພວກເຂົາເອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ສຳເລັດກິດຈະການທີ່ຊອບທຳເພື່ອມະນຸດຊາດ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ພວກເຂົາຍັງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງໃນການຮັບເອົາພອນ, ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການເດີມພັນທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນໂດຍຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບເອົາພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອສຳເລັດຄວາມປະສົງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຄ່ອຍຈະສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຍ້ອນຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາເພື່ອຮັບເອົາພອນແມ່ນສຳຄັນເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະສະຫຼະສິ່ງນີ້ ແລະ ແນ່ນອນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທົນເຮັດແບບນັ້ນໄດ້. ພວກເຂົາຢ້ານວ່າຫາກປາສະຈາກຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາພອນແລ້ວ, ປາສະຈາກຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ໄດ້ຖະນຸຖະໜອມເປັນເວລາດົນນານ ເຊິ່ງຈະບໍ່ຢຸດພັກຈົນກວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະສູນເສຍແຮງຜັກດັນທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງ. ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຜະເຊີນກັບອຸປະນິໄສ ຫຼື ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງເລື່ອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າ, ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ແທນທີ່ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມຝັນຂອງພວກເຂົາກໍຈະຫາຍໄປກັບຄວັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນກັນວ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ "ຄຸນງາມຄວາມດີ" ເຊິ່ງໄດ້ສະສົມຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງການເຮັດວຽກຢ່າງພາກພຽນກໍຈະຫາຍໄປ ແລະ

ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, "ອະນາເຂດ" ຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຊະນະດ້ວຍເຫື່ອ ແລະ ເລືອດຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີກໍຈະຜະເຊີນກັບການລົ້ມສະຫຼາຍ. ທຸກສິ່ງນີ້ຈະໝາຍຄວາມວ່າ ເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງການເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງໜັກຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ຈາກຈຸດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງອີກຄັ້ງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຈັບປວດທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຕ້ອງທົນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຜົນຮັບທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາຢາກເຫັນໜ້ອຍທີ່ສຸດ ເຊິ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຕິດໃນສະພາບການແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ, ປະຕິເສດທີ່ຈະຫັນຫຼັງກັບ. ນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດທີສາມ: ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລຸນທີ່ເຊີານົມ.

ຄົນສາມປະເພດທີ່ບັນລະຍາຍຂ້າງເທິງນັ້ນ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ມີຢູ່ໃນສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີ ຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໃນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີການຮັບຮູ້ ຫຼື ການຢືນຢັນທີ່ຈັດເຈນ ແລະ ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຍາກຫຼາຍສຳລັບຄົນສາມປະເພດນີ້ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ມັນຍັງຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມເມດຕາ, ແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຮູບລັກສະນະທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິແບບຜິດໆຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້. ການສົງໄສ, ແນວຄິດຜິດ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນເໜືອຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄົນສາມປະເພດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງຫຼາຍ ແລະ ນີ້ກໍເປັນສາມຂັ້ນຕອນທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ. ເມື່ອຜູ້ຄົນມີທ່າທີສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເລື່ອງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຍອມຮັບຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຍອມຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄົນປະເພດນີ້ຈະສາມາດຮັບເອົາການນຳພາ ແລະ ການສະໜອງທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາມຂັ້ນຕອນນີ້ສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ຕັດສິນພຣະເຈົ້າ, ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຫັກຫຼັງພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກເວລາ. ພວກເຂົາສາມາດປະຖິ້ມຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກເມື່ອ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຢູ່ໃນໄລຍະທີ່ອັນຕະລາຍ, ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຊື່ອໃນ ພຣະເຈົ້າ.

ປະເພດທີສີ່: ຂັ້ນຕອນຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ກໍາລັງເຕີບໃຫຍ່ ຫຼື ໄວເດັກ

ຫຼັງຈາກທີ່ບຸກຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຊີາບົນແລ້ວ ນັ້ນກໍຄື ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມຄົ້ນຫາວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າຫຍັງ, ພວກເຂົາເລີ່ມປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄໍາຖາມຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່, ວິທີທີ່ມະນຸດຄວນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ ແລະ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນມະນຸດ. ເມື່ອຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ຈັດເຈນ ແລະ ແບບແຜນຄວາມຄິດທີ່ສັບສົນເຫຼົ່ານີ້ປາກົດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ ແລະ ມີຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຮັບເອົາການຫົດນໍ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ພວກເຂົາຍັງສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລານີ້, ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສຕໍ່ຄວາມຈິງແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ບົນພື້ນຖານນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມໄດ້ຮັບຄໍາຕອບຕໍ່ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ຈັດເຈນ ແລະ ແບບແຜນຄວາມຄິດທີ່ສັບສົນຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການປ່ຽນແປງ. ມັນຢູ່ພາຍໃນຂັ້ນຕອນນີ້ທີ່ຜູ້ຄົນເລີ່ມມີຊີວິດ. ການສະແດງອອກທີ່ຈັດເຈນເຖິງການມີຊີວິດກໍເປັນການຕອບຄໍາຖາມຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນມີໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍ ເຊັ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ, ຈິນຕະນາການ, ແນວຄິດ ແລະ ນິຍາມທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ມາເຊື່ອ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງເລີ່ມມີນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພື້ນທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ໂດຍທົດແທນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຂອງພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້, ຜູ້ຄົນເລີ່ມມາຮູ້ຈັກແນວຄິດຜິດໆຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາ ແລະ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເລີ່ມຕ້ອງການຄວາມຈິງ, ຕ້ອງການທີ່ຈະຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງການໆປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາປະຖິ້ມແນວຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການທຸກປະເພດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້ໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍປ່ຽນແປງ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມຮູ້ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ພື້ນຖານທີ່ຖືກຕ້ອງບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້ທີ່ຜູ້ຄົນມີໃນຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຈາະຈົງ ຫຼື ຖືກຕ້ອງພໍສໍ່າໃດ, ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ປະປ່ອຍຄວາມຮູ້ທີ່ຜິດໆ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ເກັບກໍາແນວຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຂົາເລີ່ມຮຽນຮູ້ທີ່ຈະປະຖິ້ມ, ປະຖິ້ມສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຄົ້ນພົບໃນທ່າມກາງແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ, ສິ່ງຕ່າງໆຈາກຄວາມຮູ້ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆຈາກຊາຕານ; ພວກເຂົາເລີ່ມເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນບວກ, ແມ່ນແຕ່ຍອມຮັບເອົາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມາຈາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຍັງເລີ່ມພະຍາຍາມທີ່ຈະຜະເຊີນກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ, ຍອມຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນຫຼັກການສໍາລັບການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນພື້ນຖານສໍາລັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລານີ້, ຜູ້ຄົນຍອມຮັບເອົາການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຍອມຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍອມຮັບເອົາການພິພາກສາ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົານັ້ນມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນປະສົບການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຍິ່ງຮູ້ສຶກຂຶ້ນເລື້ອຍໆວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ ແລະ ນໍາພາ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢູ່ສະເໝີ. ຜ່ານຄວາມສໍາພັນຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຢືນຢັນເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ສະນັ້ນ ໃນໃຕ້ຈິດສໍານຶກແລ້ວ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຕົວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຍິນຍອມ ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຍິນຍອມກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນຍິນຍອມກັບພຣະທໍາ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍປະຕິເສດຕົນເອງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ປະຕິເສດແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ, ປະຕິເສດຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາເອງ, ປະຕິເສດຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍຍັງສະແຫວງຫາຢ່າງບໍ່ຢຸດເຊົາ ວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ ແລະ

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ. ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາກັບພັດທະນານີ້ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຍັງຂ້ອນຂ້າງເປັນພຽງຜິວເຜີນຢູ່. ພວກເຂົາເຖິງກັບບໍ່ສາມາດບັນຍາຍຄວາມຮູ້ນີ້ເປັນຄຳເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສະແດງມັນອອກເປັນລາຍລະອຽດສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະ ພວກເຂົາມີພຽງແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ອີງຕາມຄວາມຄິດ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອປຽບທຽບກັບສາມຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້ານີ້, ຊີວິດຄືເດັກນ້ອຍຂອງຄົນໃນຊ່ວງເວລານີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບການຫົດນໍ້າ ແລະ ການສະໜອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແຕກໜໍ່ແລ້ວ. ຊີວິດຂອງພວກເຂົາເປັນຄືກັບເມັດພືດທີ່ຝັງຢູ່ໃນພື້ນດິນ; ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຊຸ່ມເຢັນ ແລະ ທາດອາຫານ, ມັນກໍຈະປົ່ງອອກຈາກດິນ ແລະ ການແຕກໜໍ່ຂອງມັນກໍຈະເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການເກີດຊີວິດໃໝ່. ການເກີດນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນສັນຍານຂອງຊີວິດເລັກນ້ອຍ. ເມື່ອຜູ້ຄົນມີຊີວິດ, ພວກເຂົາກໍເຕີບໂຕ. ສະນັ້ນ ບົນພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້, ການສ້າງຫົນທາງຂອງພວກເຂົາສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ, ການປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ, ການຮັບເອົາການນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ເທື່ອລະໜ້ອຍຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ການເຕີບໂຕນີ້ແມ່ນຖືກວັດແທກບົນພື້ນຖານຫຍັງ? ມັນຖືກວັດແທກຕາມປະສົບການຂອງບຸກຄົນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາພົບວ່າມັນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເອງເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງການເຕີບໂຕນີ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ໂດຍສ່ວນຕົວແລ້ວ ຄົນກຸ່ມນີ້ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມສຸກຜ່ານການໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາເອງໃນການຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາຊີວິດທີ່ດຳລົງຢູ່ຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະຮັບເອົາການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນ ສັນຍາລັກຂອງບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນແຫ່ງການເຕີບໂຕ.

ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນໃນຂັ້ນຕອນນີ້ມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ນີ້ກໍມືດມົວ ແລະ ບໍ່ຈະແຈ້ງ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດບັນຍາຍກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ພວກເຂົາກໍຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາບາງສິ່ງຢູ່ພາຍໃນແລ້ວ, ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທັງໝົດແມ່ນເປັນພຽງເປືອກນອກເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນພື້ນຖານ. ຄົນກຸ່ມນີ້ມີມຸມມອງໂດຍສະເພາະທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງຖືກສະແດງອອກໃນການປ່ຽນແປງຈຸດປະສົງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາ ແລະ ວິທີທາງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາພວກມັນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໃນພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫັນໃນເງື່ອນໄຂທຸກປະເພດທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ໃນການທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍມະນຸດ, ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ, ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອສະໜອງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະສູນເສຍຄວາມໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ, ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຖ້າຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ບັນລຸການເຕີບໂຕ, ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຊີວິດ ຫຼື ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຈັກເທື່ອ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຖ້າບຸກຄົນໃດບໍ່ສາມາດຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກຊົ່ວນິດນິລັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າແມ່ນແຕ່ກ້າວດຽວໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງເດັກທາລົກຕະຫຼອດໄປ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ບໍສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ? ສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຍອມຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດັ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເລີ່ມມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕ້ອງການຄວາມຈິງ,

ທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຢາກຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດທີສີ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ເປັນບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງໄວເດັກ.

ປະເພດທີຫ້າ: ຂັ້ນຕອນຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດ ຫຼື ຂັ້ນຕອນເປັນຜູ້ໃຫຍ່

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ຍ່າງໂຊເຊຕະຫຼອດຂັ້ນຕອນຂອງໄວເດັກ, ຂັ້ນຕອນຂອງການເຕີບໃຫຍ່ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເຫດການຂຶ້ນໆລົງໆຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າເລົ່າ, ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມໝັ້ນຄົງ, ບາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ຢຸດຫຼິ້ງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຂັດຂວາງພວກເຂົາໄດ້. ເຖິງແມ່ນເສັ້ນທາງຢູ່ເບື້ອງໜ້າຍັງບໍ່ລຽບ ແລະ ບໍ່ພຽງ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ອ່ອນແອ ຫຼື ຢ້ານອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ງົມຫາທາງ ຫຼື ສູນເສຍທິດທາງຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາຖືກຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຖືກດຶງດູດໂດຍກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຕ້ອງການຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຄົນໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຄວນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກແມ່ນຄວາມຈິງ. ໃນເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວ່າ ຫາກປາສະຈາກການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ, ບຸກຄົນຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ. ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າທີ່ຈະຖືກທົດລອງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຖືກທົດລອງ ແລະ ບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນກໍສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຕື່ມອີກ. ຜູ້ຄົນໃນຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຂັ້ນຕອນເດັກທາລົກ ແລະ ຂັ້ນຕອນການຮັບເອົາຄວາມເມດຕາ ແລະ ການກິນເຂົ້າຈີ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພວກເຂົາບໍ່ວາງຄວາມຫວັງທີ່ສິ້ນເປືອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າອົດກັ້ນ ແລະ ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາໝັ້ນໃຈທີ່ຈະຮັບ ແລະ ຫວັງເພື່ອການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເພື່ອແຍກພວກເຂົາເອງອອກຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຊັດເຈນຫຼາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຜູ້ໃຫຍ່ຈຶ່ງໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຂັ້ນຕອນຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນຢ່າງສົມບູນ, ໄດ້ອອກຈາກ ຂັ້ນຕອນທີ່ພວກເຂົາເພິ່ງພາຄວາມເມດຕາສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນ, ຂັ້ນຕອນແຫ່ງຊີວິດຄືເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງ, ຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ, ຂັ້ນຕອນແຫ່ງການງົມຫາວ, ຂັ້ນຕອນຂອງການບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຍ່າງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ອອກຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ບໍ່ໝັ້ນຄົງໂດຍແປ່ນແປ່ງຕະຫຼອດເວລາ ບຶດຮ້ອນບຶດໜາວ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼັບຫູຫຼັບຕາ. ຄົນປະເພດນີ້ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພົວພັນ ແລະ ການສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ໄດ້ເຂົ້າໃຈສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາສາມາດຄົ້ນພົບຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ວິທີການຕອບສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການເຕີບໂຕເທື່ອລະໜ້ອຍນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ເທື່ອລະໜ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ: ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ. ໃນເລື່ອງຂອງທາດແທ້ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ບໍ່ມີແນວຄິດ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດສາມາດແທນທີ່ຄວາມຮູ້ນີ້ໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ຄົນໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຂັ້ນຕອນທີຫ້ານີ້ ຊີວິດຂອງຄົນໃດໜຶ່ງຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຢ່າງສົມບູນ ຫຼື ບຸກຄົນນີ້ຈະຊອບທຳ ຫຼື ຄົບຖ້ວນກໍຕາມ, ແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ໄດ້ກ້າວເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນແຫ່ງການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນຊີວິດ ແລະ ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຍືນເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກັບພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນຄົນປະເພດນີ້ໄດ້ຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ຜະເຊີນກັບການຖືກລົງວິໄນ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ, ການທີ່ພວກເຂົາຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພຽງເປືອກນອກແຕ່ສົມບູນແບບທັງໝົດ.

ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຈາກຈິດໃຕ້ສຳນຶກເປັນຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ, ຈາກຜິວເຜີນສູ່ເລິກເຊິ່ງ, ຈາກມືດມົວ ແລະ ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງສູ່ລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ ແລະ ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້. ພວກເຂົາໄດ້ຍ້າຍຈາກການເຮັດຜິດພາດຢ່າງໜັກ ແລະ ການສະແຫວງຫາຢ່າງຂີ້ຄ້ານໄປສູ່ຄວາມຮູ້ທີ່ໄດຮັບມາໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງພະຍາຍາມຄົ້ນຫາ ແລະ ການເປັນພະຍານຢ່າງຫ້າວຫັນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ຄົນໃນຂັ້ນຕອນນີ້ມີຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ກ້າວເຂົ້າໃນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນຄືກັບເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕໄດ້ຍ່າງ. ນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດທີຫ້າ, ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາວະແຫ່ງການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ນີ້ຄືຂັ້ນຕອນຂອງຜູ້ໃຫຍ່.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 4

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 120)

ການເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກມຸມມອງມະຫາພາກ ແລະ ມຸມມອງຈຸລະພາກ

ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນເອກະລັກ. ມັນແມ່ນລັກສະນະການສະແດງອອກ ແລະ ແກ່ນສານພິເສດແຫ່ງຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ເຊັ່ນວ່າ ບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄອງໂດຍສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ; ມີພຽງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ຄອບຄອງສິດອຳນາດແບບນີ້. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີພຽງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເອກະລັກເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສະແດງອອກໃນທາງນີ້ ແລະ ມີແກ່ນສານແບບນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຄວນສົນທະນາກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ? ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັບ "ສິດອຳນາດ" ທີ່ມະນຸດຄິດຢູ່ໃນໃຈເຂົາແນວໃດ? ມີຫຍັງພິເສດກ່ຽວກັບມັນບໍ? ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນພິເສດທີ່ຈະຕ້ອງເວົ້າເຖິງມັນຢູ່ໃນນີ້? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ້ອງພິຈາລະນາບັນຫານີ້ຢ່າງຮອບຄອບ. ສຳລັບຄົນສ່ວນຫຼາຍ "ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ" ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ເລື່ອນລອຍ ເຊິ່ງຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼາຍເພື່ອໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສົນທະນາໃດໆກ່ຽວກັບມັນກໍຈະເປັນຄືກັບນາມມະທຳ. ດັ່ງນັ້ນ ຈະມີຊ່ອງຫວ່າງສະເໝີລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດສາມາດຄອບຄອງໄດ້. ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ຊ່ອງຫວ່າງນີ້, ຜູ້ຄົນຕ້ອງຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານຜູ້ຄົນ, ເຫດການ, ສິ່ງຕ່າງໆ ຫຼື ປະກົດການພາຍໃນເອື້ອມມື ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດໃນຊີວິດຈິງຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າປະໂຫຍກ "ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ" ອາດຈະເບິ່ງຄືວ່າ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນນາມມະທຳເລີຍ. ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ກັບມະນຸດຕະຫຼອດທຸກນາທີໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຊົງນຳພາເຂົາທຸກວັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຊີວິດຈິງ ທຸກຄົນຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຫັນ ແລະ ປະສົບກັບລັກສະນະທີ່ເປັນຮູບປະທຳທີ່ສຸດກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ລັກສະນະຮູບປະທຳນີ້ພິສູດວ່າ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຢູ່ຈິງ ແລະ ມັນຊ່ວຍໃຫ້ຄົນຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄອບຄອງສິດອຳນາດນີ້.

ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ເມື່ອສ້າງມັນຂຶ້ນມາ, ພຣະອົງກໍມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງ. ນອກຈາກມີອຳນາດຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງແລ້ວ, ພຣະອົງຍັງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງອີກດ້ວຍ. ຄວາມຄິດທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ" ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ແລ້ວຈະໃຫ້ອະທິບາຍແບບໃດ? ມັນໃຊ້ເຂົ້າກັບຊີວິດຈິງໄດ້ແນວໃດ? ການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ ສາມາດນຳມາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຈາກປະໂຫຍກ

"ພຣະເຈົ້າຊົງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ" ນີ້, ພວກເຮົາຄວນເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງຂອງດາວເຄາະ, ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຊົງສ້າງ, ທັງບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງມະນຸດຊາດ ແຕ່ແມ່ນທຸກສິ່ງຢ່າງ: ຈາກຂະໜາດໃຫຍ່ເຖິງຂະໜາດນ້ອຍ, ຈາກສິ່ງທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ຈາກດວງດາວຕ່າງໆຂອງຈັກກະວານເຖິງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ລວມເຖິງຈຸລິນຊີທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າໄດ້ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນຮູບແບບອື່ນໆ. ນີ້ແມ່ນຄຳນິຍາມແທ້ຈິງຂອງຄຳວ່າ "ທຸກສິ່ງ" ທີ່ພຣະເຈົ້າ "ຄວບຄຸມ"; ມັນແມ່ນຂອບເຂດແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຂອບເຂດອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ.

ກ່ອນມະນຸດຊາດນີ້ເກີດມີຊີວິດ, ຈັກກະວານພ້ອມທັງດາວເຄາະທຸກດວງ ແລະ ດວງດາວທຸກດວງໃນສະຫວັນໄດ້ມີຢູ່ແລ້ວ. ໃນລະດັບມະຫາພາກ, ອົງປະກອບສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໂຄຈອນຢູ່ເປັນປະຈຳ ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອການມີຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກມັນມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ດາວເຄາະດວງໃດໄປໃສໃນສະເພາະເວລາໃດໜຶ່ງ; ດາວເຄາະດວງໃດເຮັດໜ້າທີ່ອັນໃດ ແລະ ເມື່ອໃດ; ສິ່ງທີ່ດາວເຄາະໝູນຮອບຕາມວົງໂຄຈອນ ແລະ ເມື່ອມັນຫາຍໄປ ຫຼື ຖືກແທນທີ່, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດຳເນີນການໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດແມ່ນແຕ່ນ້ອຍດຽວ. ຕຳແໜ່ງຂອງດາວເຄາະຕ່າງໆ ແລະ ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງພວກມັນທຸກດວງ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມແບບແຜນຢ່າງເຂັ້ມງວດ ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ດ້ວຍຂໍ້ມູນທີ່ແນ່ນອນ; ເສັ້ນທາງທີ່ພວກມັນເດີນທາງ, ຄວາມໄວ ແລະ ແບບແຜນຂອງວົງໂຄຈອນຂອງພວກມັນ, ເວລາທີ່ພວກມັນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຕ່າງໆທັງໝົດນີ້ສາມາດປະເມີນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ອະທິບາຍໂດຍກົດໝາຍພິເສດ. ດາວເຄາະຕ່າງໆໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ແລະ ບໍ່ເຄີຍດອອກນອກທິດທາງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ບໍ່ມີອຳນາດໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື ລົບກວນວົງໂຄຈອນຂອງພວກມັນ ຫຼື ແບບແຜນທີ່ພວກມັນປະຕິບັດຕາມໄດ້. ຍ້ອນກົດໝາຍພິເສດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກມັນ ແລະ ຂໍ້ມູນແນ່ນອນຂອງພວກມັນແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ພວກມັນປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມສອດຄ່ອງຂອງພວກມັນເອງ ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ໃນລະດັບມະຫາພາກ, ມັນບໍ່ຍາກສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຄົ້ນພົບບາງແບບແຜນ, ບາງຂໍ້ມູນ ແລະ ບາງກົດໝາຍ ຫຼື ປະກົດການທີ່ແປກປະຫຼາດ ແລະ ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຊາດບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງ,

ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ສ້າງ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄືບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ການມີຢູ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ນັກມະນຸດວິທະຍາ, ນັກດາລາສາດ, ນັກຟີຊິກຍັງຄົ້ນພົບເລື້ອຍໆວ່າ ການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານ ພ້ອມຫຼັກການ ແລະ ແບບແຜນທີ່ກຳນົດການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກມັນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກປົກຄອງ ແລະ ຄວບຄຸມໂດຍພະລັງມືດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ຄວາມຈິງນີ້ບີບບັງຄັບໃຫ້ມະນຸດຜະເຊີນໜ້າ ແລະ ຍອມຮັບຮູ້ວ່າມີຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງທ່າມກາງແບບແຜນການເຄື່ອນໄຫວເຫຼົ່ານີ້ເປັນຜູ້ບັ້ນແຕ່ງທຸກສິ່ງຢ່າງ. ພະລັງຂອງພຣະອົງນັ້ນມະຫັດສະຈັນ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ຕາມ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນໜ້າອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງໄດ້, ພຣະອົງປົກຄອງ ແລະ ຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຢ່າງຢູ່ທຸກເວລາ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ພະລັງໃດສາມາດເຂົ້າເຖິງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງໄດ້. ໃນການຜະເຊີນໜ້າກັບຄວາມຈິງນີ້, ມະນຸດຕ້ອງຍອມຮັບຮູ້ວ່າກົດໝາຍທີ່ປົກຄອງການດຳລົງຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ໂດຍມະນຸດ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້; ພ້ອມກັນນັ້ນ ມະນຸດຕ້ອງຍອມຮັບວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈກົດນີ້ໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍທຳມະຊາດ ແຕ່ຖືກກຳນົດໂດຍຜູ້ມີອຳນາດອະທິປະໄຕ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຊາດສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໃນລະດັບມະຫາພາກ.

ໃນລະດັບຈຸລະພາກ, ພູເຂົາທຸກໜ່ວຍ, ແມ່ນ້ຳ, ທະເລສາບ, ທະເລ ແລະ ດິນແດນທີ່ມະນຸດເບິ່ງເຫັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກລະດູການທີ່ເຂົາປະສົບ, ທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ລວມທັງພືດ, ສັດ, ຈຸລິນຊີ ແລະ ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງເກີດມີຊີວິດ ຫຼື ຫາຍໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ກົດໝາຍເກີດຂຶ້ນເພື່ອປົກຄອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກມັນ, ພວກມັນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເພີ່ມທະວີຈຳນວນຂຶ້ນເລື້ອຍໆເພື່ອຮັບຮອງພວກມັນ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດຢູ່ເໜືອກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້. ຍ້ອນຫຍັງ? ຄຳຕອບດຽວກໍ່ຄື: ຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍ້ອນການກະທຳສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ຖືກຜັດປ່ຽນ ຫຼື ປ່ຽນແປງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ການຜັດປ່ຽນ ແລະ ການປ່ຽນແປງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເກີດຂຶ້ນ ຫຼື ຈາງຫາຍໄປເພື່ອແຜນການຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນພະຍາດລະບາດ. ມັນລະບາດໂດຍບໍ່ມີການແຈ້ງເຕືອນໃດໆ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ທີ່ມາຂອງມັນ

ຫຼື ເຫດຜົນແທ້ຈິງວ່າເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອໃດພະຍາດລະບາດເກີດຂຶ້ນ ບໍ່ວ່າສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດເຊື້ອແມ່ນຈະບໍ່ສາມາດໜີພົ້ນໄພພິບັດນັ້ນໄດ້. ວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດເຂົ້າໃຈພະຍາດລະບາດທີ່ເກີດຈາກການແຜ່ກະຈາຍຂອງແມ່ພະຍາດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ຄວາມໄວ, ຂອບເຂດ ແລະ ວິທີການສົ່ງຕໍ່ຂອງພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກຄາດເດົາໄດ້ ຫຼື ຄວບຄຸມໄດ້ໂດຍວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນຕໍ່ຕ້ານພະຍາດລະບາດດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ວ່າບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສັດໂຕໃດຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ເມື່ອມີພະຍາດລະບາດເກີດຂຶ້ນ. ສິ່ງດຽວທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ກໍ່ຄືພະຍາຍາມປ້ອງກັນພວກມັນ, ຕໍ່ຕ້ານພວກມັນ ແລະ ວິໄຈພວກມັນ. ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຕົ້ນປາຍສາເຫດໃນການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດຂອງພະຍາດລະບາດໃດໜຶ່ງໄດ້ ແລະ ກໍບໍ່ມີໃຜສາມາດຄວບຄຸມພວກມັນໄດ້. ເມື່ອຜະເຊີນກັບການເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ການແຜ່ກະຈາຍຂອງພະຍາດລະບາດ, ມາດຕະການທຳອິດທີ່ມະນຸດໃຊ້ຄືການພັດທະນາຢາວັກຊີນ, ແຕ່ຫຼາຍຄັ້ງພະຍາດລະບາດໄດ້ຕາຍໄປເອງກ່ອນທີ່ຢາວັກຊີນຈະມີໃຊ້. ເປັນຫຍັງພະຍາດລະບາດຈຶ່ງຕາຍໄປ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ຍ້ອນພະຍາດໄດ້ຖືກຄວບຄຸມໄວ້ ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກມັນຕາຍຍ້ອນການປ່ຽນແປງຂອງລະດູການ... ບໍ່ວ່າການສັນນິຖານລົມໆແລ້ງໆເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດຢັ້ງຢືນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ທາງວິທະຍາສາດແມ່ນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍ ແລະ ສາມາດໃຫ້ຄຳຕອບໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ມະນຸດຕ້ອງບໍ່ຄິດໃສ່ພຽງແຕ່ການສັນນິຖານເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຕ້ອງຄິດໃສ່ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວພະຍາດລະບາດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງພະຍາດລະບາດຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ຫຼື ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງສິ້ນສຸດລົງ. ຍ້ອນວ່າມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອພຽງໃນວິທະຍາສາດເທົ່ານັ້ນ, ເພິ່ງພາອາໄສທຸກສິ່ງຕໍ່ວິທະຍາສາດ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ຫຼື ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃດໆເລີຍ.

ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງແຜ່ຂະຫຍາຍ, ເປັນຢູ່ ແລະ ຈິບຫາຍໄປຍ້ອນສິດອຳນາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ບາງສິ່ງມາ ແລະ ໄປຢ່າງງຽບໆ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າພວກມັນມາຈາກໃສ ຫຼື ເຂົ້າໃຈແບບແຜນທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງມາ ແລະ ໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດສາມາດເຫັນທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນທຸກສິ່ງດ້ວຍຕາຂອງເຂົາເອງ ແລະ ສາມາດໄດ້ຍິນມັນດ້ວຍຫູຂອງເຂົາເອງ, ສາມາດປະສົບມັນດ້ວຍຕົວຂອງເຂົາເອງ; ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຜິດປົກກະຕິ,

ຄວາມສະໜ່ຳສະເໝີ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຄວາມແປກປະຫຼາດຂອງຫຼາກຫຼາຍເຫດການທີ່ກ່ຽວພັນກັບດ້ວຍຈິດໃຕ້ສຳນຶກກໍ່ຕາມ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງມັນແມ່ນຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ມີເລື່ອງລາວຕ່າງໆຢູ່ເບື້ອງຫຼັງປະກົດການເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ມີຄວາມຈິງຫຼາຍປະການທີ່ປິດບັງຢູ່. ຍ້ອນວ່າມະນຸດໄດ້ຍ່າງຈັດເຈພະເນຈອນໄປໄກຈາກພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຍ້ອນເຂົາບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງປົກຄອງທຸກສິ່ງ, ເຂົາຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ການຄວບຄຸມ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເກີນຂອບເຂດທີ່ມະນຸດຈະຈິນຕະນາການໄດ້, ເກີນຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ເກີນສິ່ງທີ່ວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດສາມາດບັນລຸໄດ້; ມັນເກີນຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ ແລ້ວເຈົ້າຈະເຊື່ອໄດ້ແນວໃດວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂຶ້ນກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ?" ການເບິ່ງເຫັນບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອສະເໝີໄປ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈສະເໝີໄປ. ແລ້ວຄວາມເຊື່ອມາຈາກໃສ? ເຮົາກ້າເວົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ "ຄວາມເຊື່ອມາຈາກລະດັບ ແລະ ຄວາມເລິກເຊິ່ງດ້ານຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນ, ປະສົບການ, ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ສາເຫດຕົ້ນຕໍຂອງສິ່ງຕ່າງໆ". ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ ທັງບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງແຫ່ງການຄວບຄຸມ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອທຸກສິ່ງ, ແລ້ວໃນໃຈຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດແບບນີ້ ແລະ ຍອມຮັບວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນເອກະລັກ. ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງຍອມຮັບພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໃຫ້ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 121)

ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງຈັກກະວານບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ. ພວກເຈົ້າບາງຄົນຢູ່ໃນໄວກາງຄົນ; ບາງຄົນເຂົ້າສູ່ໄວຊະລາແລ້ວ. ພວກເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນຈາກການບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າສູ່ການເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ຈາກການເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າສູ່ການຍອມຮັບພຣະອົງ ແລະ

ການປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ພວກເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?
ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ?
ຄົນໜຶ່ງສາມາດບັນລຸທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາປາດຖະໜາໃນຊີວິດໄດ້ບໍ?
ມີຈັກຢ່າງໃນຊ່ວງສອງສາມທົດສະວັດແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດປະສົບຄວາມສຳເລັດໄດ້ຕາມແບບທີ່ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາ?
ມີຈັກຢ່າງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄາດຄິດມາກ່ອນ?
ມີຈັກຢ່າງທີ່ມາດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ?
ມີຈັກຢ່າງທີ່ຜູ້ຄົນຍັງລໍຖ້າໂດຍຄາດຫວັງວ່າມັນຈະເກີດດອກອອກຜົນ, ລໍຖ້າໂອກາດທີ່ເໝາະສົມຢ່າງຂາດສະຕິ, ລໍຖ້າຄວາມປະສົງແຫ່ງສະຫວັນ?
ມີຈັກຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຮູ້ສຶກສິ້ນຫວັງ ແລະ ທໍ້ຖອຍ?
ທຸກຄົນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ, ຄາດຫວັງວ່າທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະເປັນໄປດັ່ງທີ່ພວກເຂົາປາດຖະໜາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງການອາຫານ ຫຼື ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຄາດຫວັງວ່າພວກເຂົາຈະມີໂຊກລາບຍິ່ງຂຶ້ນຢ່າງໜ້າປະທັບໃຈ. ບໍ່ມີໃຜຕ້ອງການຊີວິດທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ລ້ອມຮອບດ້ວຍໄພພິບັດ. ແຕ່ຄົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນອະນາຄົດ ຫຼື ຄວບຄຸມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ບາງທີສຳລັບບາງຄົນ ອະດີດອາດເປັນພຽງປະສົບການທີ່ວຸ້ນວາຍ;
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮຽນຮູ້ວ່າຄວາມປະສົງຂອງສະຫວັນແມ່ນຫຍັງ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈວ່າມັນແມ່ນຫຍັງ. ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດແຕ່ລະມື້ແບບບໍ່ຄິດຄືກັບສັດ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ ຫຼື ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ ຫຼື ພວກເຂົາຄວນດຳລົງຊີວິດແບບໃດ. ຄົນແບບນີ້ໃຊ້ຊີວິດຈົນເຖົ້າແກ່ໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ ແລະ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາຕາຍພວກເຂົາກໍ່ຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຊີວິດແມ່ນຫຍັງ.
ຄົນໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ; ພວກເຂົາຄືມະນຸດທີ່ບໍ່ມີຈິດວິນຍານ; ພວກເຂົາແມ່ນສັດຮ້າຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນດຳລົງຢູ່ໃນການຊົງສ້າງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກຈາກຫຼາຍຫົນທາງທີ່ໂລກສະໜອງໃຫ້ກັບຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເຫັນໂລກແຫ່ງວັດຖຸກ້າວໜ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງທີ່ຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາຮູ້ສຶກ ແລະ ປະສົບນັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນວັດຖຸ ແລະ ບໍ່ມີວັດຖຸໃດໆມາແທນທີ່ປະສົບການນັ້ນໄດ້.
ປະສົບການແມ່ນການຮັບຮູ້ເລິກເຊິ່ງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ບາງສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າໄດ້. ການຮັບຮູ້ນີ້ແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ,

ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ, ຊີວິດມະນຸດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ. ແລ້ວມັນມັກຈະນໍາພາມະນຸດໄປສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ມີສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກໍາລັງຈັດແຈງທຸກສິ່ງ, ປັ້ນແຕ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດ. ໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງໝົດນີ້ ມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກໄດ້ແຕ່ຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງ ແລະ ການປັ້ນແຕ່ງແຫ່ງໂຊກສະຕາ; ມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກໄດ້ແຕ່ຍອມຮັບເອົາເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ວາງໄວ້, ຍອມຮັບເອົາອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງທີ່ຢູ່ເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງ ແລະ ມີທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ໂຊກຊະຕາຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຈິງນີ້ໄດ້.

ບ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະໄປແຕ່ລະມື້, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດ, ໃຜ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າຈະຜະເຊີນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະເວົ້າ, ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດທໍານວາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ບໍ? ຄົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດຄວບຄຸມວິທີທີ່ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ. ໃນຊີວິດ, ເຫດການທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ລ່ວງໜ້າເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ; ພວກມັນແມ່ນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນທຸກວັນ. ການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດປະຈໍາວັນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ວິທີການທີ່ພວກມັນດໍາເນີນການ ຫຼື ແບບແຜນທີ່ພວກມັນປະຕິບັດຕາມເປັນສິ່ງເຕືອນຄະຕິມະນຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງວ່າບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໂດຍບັງເອີນ, ຂະບວນການຂອງແຕ່ລະເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ທໍາມະຊາດຂອງແຕ່ລະເຫດການທີ່ບໍ່ອາດປະຕິເສດໄດ້ ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ. ທຸກເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນບົ່ງບອກເຖິງການຕັກເຕືອນຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ມັນຍັງຕັກເຕືອນວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງຕົນເອງໄດ້. ທຸກເຫດການແມ່ນການຕອບໂຕ້ຕໍ່ທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ, ຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງຕົນເອງ. ມັນຄືກັບການຕົບໜ້າມະນຸດຊາດຢ່າງແຮງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ບັງຄັບໃຫ້ມະນຸດຄິດຄືນໃໝ່ວ່າໃນທີ່ສຸດແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາຖືກຂັດຂວາງ ແລະ ທໍາລາຍຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວ ມະນຸດຈະຍອມຮັບເອົາໂຊກຊະຕາຂອງຕົນເອງໂດຍບໍ່ຄິດ, ຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງ, ຄວາມປະສົງຂອງສະຫວັນ ແລະ ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຈາກການປ່ຽນແປງປະຈໍາວັນເຫຼົ່ານີ້ຈົນເຖິງໂຊກຊະຕາຂອງຊີວິດມະນຸດທັງມວນ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ບໍ່ເປີດເຜີຍເຖິງແຜນການຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ; ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ບໍ່ຕັກເຕືອນວ່າ "ສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງແມ່ນບໍ່ສາມາດເລີຍເກີນໄດ້",

ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ບໍ່ບົ່ງບອກເຖິງຄວາມຈິງຊໍ່ວນິລັນດອນນີ້ວ່າ: "ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງນັ້ນສູງສຸດ".

ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຂອງຈັກກະວານນັ້ນຕິດພັນກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງໃກ້ຊິດ, ຜູກຕິດຢູ່ກັບການບັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກັນໄດ້; ທ້າຍທີ່ສຸດ ພວກມັນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້. ໃນກົດເກນຂອງທຸກສິ່ງ, ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບການບັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ; ໃນກົດແຫ່ງການຢູ່ລອດຂອງທຸກສິ່ງ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າໃຈການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ໃນໂຊກຊະຕາຂອງທຸກສິ່ງ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ໃຊ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວບຄຸມຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ; ແລະ ໃນວົງຈອນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງ ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບການບັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ ເພື່ອເປັນພະຍານວ່າ ການບັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນເໜືອກົດເກນ, ກົດລະບຽບ, ສະຖາບັນ, ເໜືອທຸກພະລັງ ແລະ ອຳນາດທາງໂລກທັງໝົດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບວ່າອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ສາມາດຖືກລະເມີດໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໃດໆ, ບໍ່ມີອຳນາດໃດສາມາດຍາດຊິງ ຫຼື ປ່ຽນແປງເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ພາຍໃຕ້ກົດເກນ ແລະ ກົດລະບຽບສັກສິດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍພັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວຕົນແທ້ຈິງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຈຸດປະສົງຂອງບົດບັນຍັດ ມະນຸດເຫັນອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ການແຕ່ງຕັ້ງຂອງພຣະອົງສຳລັບທຸກເຫດການ ແລະ ທຸກສິ່ງ, ມີຈັກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຫຼັກການແຫ່ງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເໜືອໂລກຈັກກະວານນີ້ແດ່? ມີຈັກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກ, ຮັບຮູ້, ຍອມຮັບ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດແຈງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ? ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ເຊື່ອອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງວ່າເໜືອທຸກສິ່ງຢ່າງແທ້ຈິງ ຈະເຊື່ອ ແລະ ຮັບຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະຜູ້ສ້າງຍັງໄດ້ກຳນົດຊະຕາກຳຊີວິດຂອງມະນຸດ? ມີໃຜທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ? ມະນຸດຄວນມີທັດສະນະຄະຕິແບບໃດຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະອົງປົກຄອງ ແລະ ຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ? ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດທຸກຄົນໃນຕອນນີ້ ຜູ້ທີ່ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງນີ້ຕ້ອງຕັດສິດໃຈດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 122)

ຫົກຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດມະນຸດ

ໃນໄລຍະໜຶ່ງຂອງຊີວິດ ທຸກຄົນແມ່ນຈະມາເຖິງຊ່ວງເວລາສຳຄັນຕ່າງໆ. ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວທີ່ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດເຊິ່ງກຳນົດໂຊກຊະຕາໃນຊີວິດຂອງຄົນໃດໜຶ່ງ. ຕໍ່ໄປແມ່ນບົດຄວາມອະທິບາຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບເຄື່ອງໝາຍນຳທາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຊີວິດ.

ຊ່ວງເວລາທີໜຶ່ງ: ເກີດ

ບ່ອນທີ່ຄົນເກີດ, ພວກເຂົາເກີດໃນຄອບຄົວໃດ, ເພດ, ຮູບລັກສະນະ ແລະ ເວລາເກີດຕ່າງໆ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຊ່ວງເວລາທຳອິດຂອງຊີວິດຄົນ.

ບໍ່ມີໃຜອາດເລືອກລາຍລະອຽດທີ່ແນ່ນອນຂອງຊ່ວງເວລານີ້ໄດ້; ທັງໝົດໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສະພາບແວດລ້ອມພາຍນອກແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີປັດໃຈໃດທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຊິ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງແລ້ວ. ການທີ່ຄົນໆໜຶ່ງເກີດມາ ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ສຳເລັດບາດກ້າວທຳອິດແຫ່ງໂຊກຊະຕາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ສຳລັບຄົນໆນັ້ນແລ້ວ. ຍ້ອນວ່າພຣະອົງໄດ້ກຳນົດລາຍລະອຽດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ລ່ວງໜ້າມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜມີອຳນາດປ່ຽນແປງພວກມັນໄດ້. ບໍ່ວ່າໂຊກຊະຕາຂອງຄົນຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ເງື່ອນໄຂການເກີດຂອງຄົນແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ຍັງຄົງເປັນແບບນັ້ນຕະຫຼອດໄປ; ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນໃດໆຈາກໂຊກຊະຕາຂອງຄົນໃດໜຶ່ງໃນຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຜົນກະທົບຫຍັງຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຕໍ່ໂຊກຊະຕາຊີວິດຂອງຄົນ.

1. ຊີວິດໃໝ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກແຜນການຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ

ສະຖານທີ່ເກີດ, ຄອບຄົວ, ເພດ, ຮູບລັກສະນະ ແລະ ເວລາເກີດ, ລາຍລະອຽດອັນໃດຂອງຊ່ວງເວລາທຳອິດທີ່ຄົນສາມາດເລືອກໄດ້ແດ່? ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າການເກີດແມ່ນເຫດການທີ່ເລືອກບໍ່ໄດ້. ຄົນໜຶ່ງເກີດມາໂດຍບໍ່ມີທາງເລືອກວ່າຈະເກີດຢູ່ສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງ, ໃນຄອບຄົວໃດໜຶ່ງ ແລະ ໃນຮູບລັກສະນະໃດໜຶ່ງ; ຄົນໆໜຶ່ງກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງຄົວເຮືອນໃດໜຶ່ງ ແລະ ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງວົງຕະກຸນໃດໜຶ່ງໂດຍບໍ່ມີທາງເລືອກ. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີທາງເລືອກໃນຊ່ວງເວລາທຳອິດນີ້, ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຂົາໄດ້ເກີດມາໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ຕາມແຜນການຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ເຊິ່ງກຳນົດໃຫ້ເກີດໃນສະເພາະຄອບຄົວໃດໜຶ່ງ ພ້ອມກັບເພດ ແລະ ຮູບລັກສະນະສະເພາະໂຕ ແລະ ໃນເວລາໃດໜຶ່ງທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງຄົນໆໜຶ່ງ. ຜູ້ຄົນສາມາເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນນີ້? ໂດຍລວມແລ້ວ ຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ມີທາງເລືອກຕໍ່ລາຍລະອາດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເກີດຂອງຄົນ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການກຳນົດລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຍ້ອນການນຳທາງຂອງພຣະອົງ ຊີວິດເກີດໃໝ່ໃນໂລກນີ້ກໍຈະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄປໃສ ຫຼື ພັກເຊົາຢູ່ໃສ, ບໍ່ມີຄອບຄົວ, ບໍ່ຜູກພັນກັບສະຖານທີ່ໃດ ແລະ ບໍ່ມີເຮືອນເປັນຫຼັກ. ແຕ່ຍ້ອນການຈັດແຈງຢ່າງລະອຽດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ຊີວິດໃໝ່ນີ້ຈຶ່ງມີບ່ອນອາໄສ, ມີພໍ່ແມ່, ມີບ່ອນຜູກພັນ,ມີຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊີວິດຈຶ່ງດຳເນີນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງມັນ. ຕະຫຼອດຂະບວນການນີ້, ການສ້າງຊີວິດໃໝ່ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍແຜນການຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ ແມ່ນຖືກປະທານໃຫ້ໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຈາກຮ່າງກາຍທີ່ລ່ອງລອຍບໍ່ມີຫຍັງຈົນກາຍເປັນຊື່, ຄ່ອຍໆກາຍເປັນເລືອດເນື້ອທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ກາຍເປັນມະນຸດທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້, ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງປະເພດໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ສາມາດຄິດ, ຫາຍໃຈ ແລະ ສາມາດສຳຜັດເຖິງຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ຄວາມໜາວໄດ້; ຜູ້ທີ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນທຸກກິດຈະກຳປົກກະຕິຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນໂລກວັດຖຸ; ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຜ່ານຜ່າທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະສົບໃນຊີວິດ. ການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບການເກີດຂອງຄົນໆໜຶ່ງໂດຍພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອການເອົາຊີວິດລອດໃຫ້ກັບຄົນໆນັ້ນ; ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນຄວາມຈິງແລ້ວ ຄົນທີ່ເກີດມາ ໝາຍເຖິງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການເອົາຊີວິດລອດຈາກພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ນັບແຕ່ຈຸດນັ້ນໄປ ພວກເຂົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອີກຮູບແບບໜຶ່ງເຊິ່ງຈັດແຈງໃຫ້ໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

2. ເປັນຫຍັງມະນຸດແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງເກີດໃນສະພາບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ຄົນມັກຈິນຕະນາການວ່າ ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ເກີດໃໝ່ ແມ່ນຈະໄດ້ເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ມີຊື່ສຽງ; ຖ້າພວກເຂົາເກີດເປັນຜູ້ຍິງ ພວກເຂົາກໍຈະຄືກັບນາງສະໂນໄວ້ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຂອງທຸກຄົນ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາເປັນຜູ້ຊາຍ ພວກເຂົາກໍຈະເປັນເຈົ້າຊາຍຮູບງາມ ບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງ ເພາະໂລກທັງໝົດຢູ່ໃນຄຳສັ່ງຂອງພວກເຂົາຢູ່ແລ້ວ. ຍັງມີຜູ້ທີ່ມັກດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພາບລວງຕາຕ່າງໆກ່ຽວກັບການເກີດຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ພໍໃຈກັບມັນຢ່າງແຮງ, ກຽດຊັງຄອບຄົວ, ຊັງຮູບລັກສະນະ ແລະ ເພດຂອງຕົນເອງ ແລະ ກຽດຊັງແມ່ນແຕ່ເວລາເກີດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ແຕ່ຄົນບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງເກີດຢູ່ໃນສະເພາະຄອບຄົວໃດໜຶ່ງ ຫຼື ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງມີຮູບລັກສະນະສະເພາະໃດໜຶ່ງ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເກີດຢູ່ໃສ ຫຼື ພວກເຂົາມີຮູບລັກສະນະແບບໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຂົາຕ້ອງຫຼິ້ນບົດບາດຕ່າງໆ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ວັດຖຸປະສົງນີ້ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງເລີຍ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ສະຖານທີ່ທີ່ຄົນໆໜຶ່ງເກີດ, ເພດ ແລະ ຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງເຂົາເປັນພຽງສິ່ງຊົ່ວຄາວທັງນັ້ນ, ພວກມັນແມ່ນເສດສ່ວນນ້ອຍໆ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກນ້ອຍໆທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງມວນ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍການເກີດຂອງພວກເຂົາໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແຕ່ຖືກກຳນົດໂດຍພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂດຍການພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຕໍ່ພວກເຂົາ ເມື່ອແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ.

ເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີເຫດໃນທຸກຜົນກະທົບ ແລະ ບໍ່ມີຜົນກະທົບໃດທີ່ບໍ່ມີສາເຫດ. ດັ່ງນັ້ນ, ການເກີດຂອງຄົນເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອມໂຍງກັນລະຫວ່າງຊີວິດປັດຈຸບັນ ແລະ ຊີວິດທີ່ຜ່ານມາ. ຖ້າຄວາມຕາຍຂອງຄົນໆໜຶ່ງຄືຈຸດຈົບຂອງຊີວິດປັດຈຸບັນ ແລ້ວການເກີດຂອງຄົນກໍຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງວົງຈອນໃໝ່; ຖ້າວົງຈອນເກົ່າສະແດງເຖິງຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງຄົນໆໜຶ່ງ ວົງຈອນໃໝ່ກໍຄືຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ. ເນື່ອງຈາກວ່າການເກີດຂອງຄົນແມ່ນຕິດພັນກັບຊີວິດໃນອະດີດ ແລະ ຊີວິດໃນປັດຈຸບັນ. ເຊັ່ນດຽວກັບ ສະຖານທີ່ເກີດ, ຄອບຄົວ, ເພດ, ຮູບລັກສະນະ ແລະ ອື່ນໆທີ່ກ່ຽວພັນກັບການເກີດຂອງຄົນໆໜຶ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດໃນອະດີດ ແລະ ປັດຈຸບັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ປັດໃຈຕ່າງໆກ່ຽວກັບການເກີດຂອງຄົນ ບໍ່ພຽງແຕ່ມີອິດທິພົນມາຈາກຊີວິດທີ່ຜ່ານມາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຖືກກຳນົດໂດຍຊະຕາກຳໃນຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງເຂົາອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເກີດໃນສະພາບທີ່ແຕກຕາງກັນ: ບາງຄົນເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ, ບາງຄົນເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ. ບາງຄົນເປັນຄົນທຳມະດາສາມັນ ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນມີເຊື້ອສາຍທີ່ມີຊື່ສຽງ. ບາງຄົນເກີດຢູ່ພາກໃຕ້ ແລະ ບາງຄົນເກີດຢູ່ພາກເໜືອ. ບາງຄົນເກີດຢູ່ທະເລຊາຍ ສ່ວນຄົນອື່ນໆເກີດຢູ່ດິນແດນທີ່ຂຽວງາມ. ບາງຄົນເກີດມາພ້ອມກັບສຽງເຊຍ, ສຽງຫົວ ແລະ ການສະເຫຼີມສະຫຼອງ ສ່ວນບາງຄົນເກີດມາພ້ອມກັບນ້ຳຕາ, ຄວາມຫາຍຍະນະ ແລະ ຄວາມຈິບຫາຍ.

ບາງຄົນເກີດມາເພື່ອຖະໜຸຖະໜອມ ສ່ວນບາງຄົນເກີດມາເພື່ອຖືກປະຖິ້ມຄືກັບຕົ້ນຫຍ້າ. ບາງຄົນເກີດມາພ້ອມກັບຄຸນສົມບັດທີ່ດີ ສ່ວນບ່າງຄົນຄົດໂກງ. ບາງຄົນໜ້າຮັກເປັນຕາແຍງ ສ່ວນບາງຄົນຂີ້ຮີ. ບາງຄົນເກີດຕອນທ່ຽງຄືນ ບາງຄົນເກີດພາຍໃຕ້ແສງຕາເວັນຍາມທ່ຽງ... ການເກີດຂອງຄົນທຸກປະເພດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກກໍານົດໂດຍໂຊກຊະຕາທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງມີໄວ້ສໍາລັບພວກເຂົາ; ການເກີດຂອງພວກເຂົາກໍານົດໂຊກຊະຕາໃນຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຈະຫຼິ້ນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາຈະປະຕິບັດ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຖືກກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະອົງ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບໜີຊະຕາກໍາຂອງຕົນເອງໄດ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງການເກີດຂອງຕົວເອງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເລືອກໂຊກຊະຕາຂອງຕົວເອງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 123)

ຊ່ວງເວລາທີສອງ: ການເຕີບໃຫຍ່

ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າພວກເຂົາເກີດຢູ່ໃນຄອບຄົວແບບໃດ, ຄົນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນເຮືອນທີ່ມີສະພາບແວດລ້ອມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ. ປັດໃຈເຫຼົ່ານີ້ກໍານົດສະພາບໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ການເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຄືຕົວແທນຊ່ວງເວລາສໍາຄັນທີສອງຂອງຊີວິດຄົນ. ແນ່ນອນ, ຜູ້ຄົນບໍ່ມີທາງເລືອກໃນຊ່ວງເວລານີ້ເຊັ່ນກັນ. ມັນໄດ້ຖືກກໍານົດ ແລະ ຖືກຈັດແຈງໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວເຊັ່ນກັນ.

1. ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ວາງແຜນເງື່ອນໄຂຕາຍຕົວສໍາລັບການເຕີບໂຕເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງແຕ່ລະຄົນ

ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເລືອກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ການອົບຮົມ ແລະ ອິດທິພົນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່. ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດເລືອກໄດ້ວ່າຄວາມຮູ້ໃດ ຫຼື ທັກສະໃດທີ່ຄົນເຮົາໄດ້ມາ, ນິໄສໃດທີ່ຄົນເຮົາສ້າງຂຶ້ນ. ບໍ່ມີໃຜເວົ້າວ່າໃຜເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງ, ໃນສະພາບແວດລ້ອມແບບໃດທີ່ຄົນເຮົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ; ຄວາມສໍາພັນຂອງບຸກຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບໂຕຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ວິທີທີ່ພວກມັນມີອິດທິພົນຕໍ່ການພັດທະນາຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ເໜືອການຄວບຄຸມຂອງແຕ່ລະຄົນ. ແລ້ວໃຜເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈໃນສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້? ໃຜເປັນຜູ້ຈັດແຈງພວກມັນ? ເນື່ອງຈາກວ່າຄົນບໍ່ມີທາງເລືອກໃນເລື່ອງນີ້, ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໃນສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງໄດ້ ແລະ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີຮູບຮ່າງໂດຍທໍາມະຊາດ, ມັນເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ

ການປະຕິຮູບຂອງທຸກຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ແນ່ນອນ, ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຈັດແຈງສະພາບການເກີດຂອງແຕ່ລະຄົນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ພຣະອົງກໍຈັດແຈງສະພາບການເຕີບໃຫຍ່ຂອງແຕ່ລະຄົນ.
ຖ້າການເກີດຂອງຄົນໃດໜຶ່ງນໍາມາເຊິ່ງການປ່ຽນແປງຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆອ້ອມຮອບຕົວພວກເຂົາ ການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ການພັດທະນາຂອງບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ຕົວຢ່າງ: ບາງຄົນເກີດມາໃນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ ແຕ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນອ້ອມຮອບດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີ; ຄົນອື່ນເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ ແຕ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັ່ງມີຂອງຄອບຄົວລົດລົງ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ດີ.
ບໍ່ມີການເກີດຂອງໃຜທີ່ຖືກບົ່ງຄອງດ້ວຍກົດລະບຽບຕາຍຕົວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ຕາຍຕົວ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນສາມາດຈິນຕະນາການ ຫຼື ຄວບຄຸມໄດ້; ພວກມັນແມ່ນຜົນຜະລິດແຫ່ງໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ໂດຍໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ຄົນ. ແນ່ນອນວ່າ ໃນຮາກຖານຂອງພວກມັນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກໍານົດດ້ວຍໂຊກຊະຕາທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າສໍາລັບແຕ່ລະຄົນ; ພວກມັນໄດ້ຖືກກໍານົດໂດຍອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ທີ່ຢູ່ເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງຄົນໆນັ້ນ ແລະ ດ້ວຍແຜນການຂອງພຣະອົງ.

2. ສະຖານະການຕ່າງໆໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ເກີດບົດບາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ສະຖານະການຕ່າງໆແຫ່ງການເກີດຂອງຄົນໆໜຶ່ງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ສະຖານະການຕ່າງໆໃນລະດັບພື້ນຖານທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ສະຖານະການຕ່າງໆທີ່ຄົນໆໜຶ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນແມ່ນຜົນຜະລິດຈາກສະຖານະການແຫ່ງການເກີດຂອງພວກເຂົາ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ຄົນເລີ່ມຮຽນຮູ້ພາສາ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຂົາເລີ່ມພະເຊີນ ແລະ ຊຶມຊັບສິ່ງໃໝ່ໆ, ນີ້ຄືຂະບວນການໜຶ່ງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຜູ້ຄົນກໍາລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູຂອງເຂົາ, ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ ແລະ ຊຶບຊັບດ້ວຍຈິດໃຈຂອງເຂົາຄ່ອຍໆຕື່ມເຕັມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂລກພາຍໃນຂອງເຂົາມີຊີວິດຊີວາ. ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຄົນພົວພັນຢູ່; ສາມັນສໍານຶກ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຄົນຮຽນຮູ້ ແລະ ວິທີຄິດທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄົນໆໜຶ່ງ ທີ່ຖືກປູກຝັງ ຫຼື ຖືກສັ່ງສອນ ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນເປັນແນວທາງ ແລະ ມີອິດທິພົນຕໍ່ໂຊກຊະຕາຊີວິດຂອງທຸກຄົນ. ພາສາທີ່ຄົນຮຽນຮູ້ເມື່ອເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ວິທີການຄິດຂອງຄົນບໍ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ຈາກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຂົາໃຊ້ຊີວິດໄວໜຸ່ມຂອງເຂົາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນປະກອບດ້ວຍພໍ່ແມ່ ແລະ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ,

ຫົນທາງໃນການພັດທະນາຂອງຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ຍັງຂຶ້ນກັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ພົບພໍ້ໃນຊ່ວງເວລານີ້ອີກດ້ວຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າເງື່ອນໄຂທີ່ຄົນໆໜຶ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຄົນໆໜຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນຊ່ວງຂະບວນການນີ້ກໍ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຕາມທຳມະຊາດເຊັ່ນກັນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນໂດຍທາງເລືອກ ແລະ ຄວາມມັກຂອງຄົນໆໜຶ່ງ ແຕ່ຕາມແຜນການຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຖືກກຳນົດໂດຍການຈັດແຈງຢ່າງຮອບຄອບຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງພົບປະໃນໄລຍະການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາພົບພໍ້ນຳ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໂດຍທຳມະຊາດ. ຄົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນຄວາມສຳພັນທີ່ສັບຊ້ອນນີ້ໄດ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມ ຫຼື ເຂົ້າໃຈມັນໄດ້. ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ທຸກຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຈັດແຈງ ຫຼື ປັ້ນແຕ່ງເຄືອຂ່າຍເຊື່ອມຕໍ່ຂະໜາດໃຫຍ່ເຊັ່ນນີ້ໄດ້. ບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດ ເວັ້ນແຕ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງທີ່ສາມາດຄວບຄຸມການປາກົດຕົວຂອງທຸກຄົນ, ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັກສາ ຫຼື ຄວບຄຸມການສາບສູນຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມັນແມ່ນເຄືອຂ່າຍແຫ່ງການເຊື່ອມຕໍ່ຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວນັ້ນທີ່ກຳນົດທຸກຮູບແບບການພັດທະນາຂອງຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ສ້າງຫຼາກຫຼາຍສະພາບແວດລ້ອມໃຫ້ຄົນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສ້າງບົດບາດຈຳເປັນຕ່າງໆສຳລັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ມັນຄືສິ່ງທີ່ວາງຮາກຖານຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ ແຂງແກ່ນເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 124)

ຊ່ວງເວລາທີສາມ: ການເປັນອິດສະຫຼະ

ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຂ້າມຜ່ານໄວເດັກ ແລະ ໄວໜຸ່ມ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍກ້າວເຂົ້າສູ່ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້, ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປແມ່ນສຳລັບພວກເຂົາປະຖິ້ມໄວໜຸ່ມຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມບູນ, ບອກລາພໍ່ແມ່ ແລະ ຜະເຊີນກັບເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າໃນຖານະຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ. ໃນຈຸດນີ້

ພວກເຂົາຕ້ອງພະເຊີນກັບທຸກຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງຕ້ອງພະເຊີນ, ພະເຊີນກັບທຸກພາກສ່ວນຂອງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ
ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະປະກົດຕໍ່ພວກເຂົາບໍ່ໄວກໍຊ້າ. ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີສາມທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານ.

1. ຫຼັງຈາກໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະ, ຄົນເລີ່ມປະສົບກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ

ຖ້າການເກີດ ແລະ ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຄົນໃດໜຶ່ງແມ່ນ "ໄລຍະການກະກຽມ" ສຳລັບການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງເຂົາ, ເພື່ອວາງເສົາຫຼັກແຫ່ງໂຊກຊະຕາຂອງຄົນໆນັ້ນ ຄວາມເປັນອິດສະຫຼະຂອງເຂົາກໍຄືການເປີດຄຳບັນຍາຍຕໍ່ໂຊກຊະຕາຊີວິດຂອງເຂົາ. ຖ້າການເກີດ ແລະ
ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຄົນໆໜຶ່ງຄືຄວາມຮັ່ງມີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະສົມໄວ້ເພື່ອຕຽມຮັບຊະຕາກຳໃນຊີວິດ ແລ້ວຄວາມເປັນອິດສະຫຼະຂອງຄົນໆນັ້ນກໍຄືເວລາທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມໃຊ້ຈ່າຍ ຫຼື ເພີ່ມພູນຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນ. ເມື່ອຄົນໆໜຶ່ງໜີຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ ແລະ ກາຍເປັນຄົນອິດສະຫຼະ, ສະພາບທາງສັງຄົມທີ່ເຂົາພະເຊີນ ແລະ ປະເພດວຽກງານ ແລະ ອາຊີບທີ່ເຂົາມີ, ທັງສອງຢ່າງແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍໂຊກຊະຕາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເລີຍ. ບາງຄົນເລືອກວິຊາຮຽນທີ່ດີໃນວິທະຍາໄລ ແລະ ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບກໍມີວຽກງານເຮັດທີ່ໜ້າພໍໃຈ, ສ້າງຄວາມສຳເລັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນບາດກ້າວທຳອິດຂອງການເດີນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນຮຽນ ແລະ ໄດ້ຮັບທັກສະຕ່າງໆຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍຊອກວຽກທີ່ເໝາະສົມກັບພວກເຂົາໄດ້ຈັກເທື່ອ ຫຼື ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີອາຊີບ; ໃນການເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາພົບວ່າຕົວເອງຖືກຂັດຂວາງທຸກດ້ານ, ອ້ອມລ້ອມດ້ວຍບັນຫາ, ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາມືດມົວ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ແນ່ນອນ. ບາງຄົນບຸກບືນຢ່າງພາກພຽນໃສ່ການສຶກສາຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ກໍພາດທຸກໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສຶກສາສູງ; ເບິ່ງຄືກັບວ່າໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປະສົບຜົນສຳເລັດ, ຄວາມປາດຖະໜາທຳອິດໃນການເດີນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປໃນອາກາດ. ບໍ່ຮູ້ວ່າເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້ານັ້ນລາບລື້ນ ຫຼື ຍາກລຳບາກ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເປັນຄັ້ງທຳອິດເຖິງຊະຕາກຳມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຫຼາກຫຼາຍອົງປະກອບພຽງໃດ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເຫັນວ່າຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວ. ບາງຄົນ ເຖິງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາສູງກໍຕາມ ແຕ່ສາມາດຂຽນປຶ້ມຕ່າງໆ ແລະ ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງໃນລະດັບໃດໜຶ່ງໄດ້; ບາງຄົນ ເຖິງແມ່ນວ່າເກືອບບໍ່ຮູ້ໜັງສືເລີຍ ແຕ່ກໍສາມາດຫາເງິນຈາກທຸລະກິດ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຕົວເອງໄດ້... ອາຊີບທີ່ຜູ້ຄົນເລືອກ, ວິທີການທຳມາຫາກິນ: ພວກເຂົາກຳນົດໄດ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກທາງທີ່ດີ ຫຼື

ເລືອກທາງທີ່ບໍ່ດີໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ການຕັດສິນໃຈຂອງຜູ້ຄົນບໍ? ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເຮັດວຽກໜ້ອຍລົງ ແຕ່ມີລາຍຮັບຫຼາຍຂຶ້ນ, ບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກຕາກແດດຕາກຝົນ, ນຸ່ງເຄື່ອງຈົບງາມ, ມີແສງສີ ແລະ ເປັ່ງປະກາຍຢູ່ທຸກບ່ອນ, ຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ແລະ ນຳເອົາກຽດຕິຍົດມາສູ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນຄາດຫວັງຄວາມສົມບູນແບບ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການເດີນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າໂຊກຊະຕາທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບຂອງມະນຸດເປັນແນວໃດ, ແລະ ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຄວາມຈິງແລ້ວ ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດສ້າງແຜນການຢ່າງດີສຳລັບອະນາຄົດຂອງເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນໃດໜຶ່ງອາດມີຈິນຕະນາການທີ່ງົດງາມ, ບໍ່ມີໃຜມີຄວາມສາມາດ ຫຼື ອຳນາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຝັນຂອງພວກເຂົາເປັນຈິງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄວບຄຸມອະນາຄົດຂອງຕົນເອງໄດ້. ມັນຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມຝັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຜະເຊີນຢູ່ສະເໝີ; ທຸກສິ່ງຈະບໍ່ເຄີຍເປັນດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການໃຫ້ມັນເປັນ ແລະ ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ຫຼື ຄວາມພໍໃຈເລີຍ. ບາງຄົນຈະເຮັດທຸກວິທີທາງເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ຈະພະຍາຍາມຢ່າງໜັກ ແລະ ເສຍສະຫຼະຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ໂດຍພະຍາຍາມທຸກຢ່າງເພື່ອປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງຕົນ. ແຕ່ສຸດທ້າຍແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາເປັນຈິງໂດຍຄວາມພະຍາມຢ່າງໜັກຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງຕົນເອງໄດ້ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມຢ່າງໜັກພຽງໃດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດເໜືອສິ່ງທີ່ໂຊກຊະຕາໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານຄວາມສາມາດ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ເຈດຈຳນົງ, ທຸກຄົນແມ່ນເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ໜ້າໂຊກຊະຕາ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຈຳແນກລະຫວ່າງໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ, ສູງ ແລະ ຕໍ່າ, ສູງສົ່ງ ແລະ ຕໍ່າຕ້ອຍ. ອາຊີບໃດທີ່ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາ, ສິ່ງໃດທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດເພື່ອລ້ຽງຊີບ ແລະ ຜູ້ຄົນມີຊັບສົມບັດຫຼາຍປານໃດໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໂດຍພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ, ໂດຍພອນສະຫວັນຂອງເຂົາ, ໂດຍຄວາມພະຍາຍາມ ຫຼື ໂດຍຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງຕົນເອງ ແຕ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

2. ການໜີຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຄົນໆໜຶ່ງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອຫຼິ້ນບົດບາດໃນເວທີແຫ່ງຊີວິດ

ເມື່ອຄົນໆໜຶ່ງບັນລຸນິຕິພາວະ, ບຸກຄົນນັ້ນສາມາດໜີຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ມັນແມ່ນໃນຈຸດນີ້ທີ່ເຂົາເລີ່ມຫຼິ້ນບົດບາດຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ, ຈຸດທີ່ໝອກຮື້ອອກ ແລະ ພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງເຂົາກໍຄ່ອຍໆຈັດເຈນຂຶ້ນ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຄົນໃດໜຶ່ງຍັງຄົງຢູ່ຢ່າງໃກ້ຊິດກັບພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ແຕ່ຍ້ອນພາລະກິດ ແລະ ບົດບາດທີ່ເຂົາຫຼິ້ນໃນຊີວິດບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ, ໃນຄວາມເປັນຈິງ ຄວາມສຳພັນຢ່າງໃກ້ຊິດນີ້ຈະຈາງຫາຍໄປເມື່ອເຂົາຄ່ອຍໆກາຍເປັນຄົນອິດສະຫຼະ. ຈາກທາງດ້ານຊີວະພາບ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້ທີ່ຍັງຂຶ້ນຢູ່ກັບພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາໃນທາງຈິດສຳນຶກ ແຕ່ເວົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ ເມື່ອພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງເຕັມທີ່ ພວກເຂົາກໍມີຊີວິດທີ່ແຍກອອກຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະບົດບາດຂອງພວກເຂົາຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ. ນອກຈາກການເກີດ ແລະ ການລ້ຽງລຸກ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພໍ່ແມ່ຕໍ່ຊີວິດລູກໆຂອງພວກເຂົາແມ່ນພຽງສະໜອງສິ່ງແວດລ້ອມທາງການໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງໃດ ນອກຈາກການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ມີຜົນຕໍ່ໂຊກຊະຕາຂອງຄົນ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ວ່າຄົນໃດໜຶ່ງຈະມີອະນາຄົດແບບໃດ; ມັນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ແລະ ແມ່ນແຕ່ພໍ່ແມ່ກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາໄດ້. ສຳລັບໂຊກຊະຕາແລ້ວ ທຸກຄົນແມ່ນເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ທຸກຄົນມີໂຊກຊະຕາເປັນຂອງຕົນເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີພໍ່ແມ່ຂອງບຸກຄົນໃດທີ່ສາມາດຂັດຂວາງຊະຕາກຳຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ມີອິດທິພົນເລັກນ້ອຍຕໍ່ບົດບາດໃນຊີວິດທີ່ພວກເຂົາຫຼິ້ນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຄອບຄົວທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງຖືກກຳນົດໃຫ້ເກີດມາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກມັນບໍ່ໄດ້ກຳນົດຊະຕາຊີວິດຂອງຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ປະເພດຂອງໂຊກຊະຕາທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີພໍ່ແມ່ຂອງໃຜທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຂົາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງເຂົາໄດ້, ເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ມີຍາດຕິພີ່ນ້ອງຄົນໃດສາມາດຊ່ວຍເຂົາຮັບພາລະບົດບາດໃນຊີວິດຂອງເຂົາໄດ້. ວິທີການຂອງຄົນໃດໜຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຂົາ ແລະ ໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງການດຳລົງຊີວິດປະເພດໃດທີ່ເຂົາດຳລົງຢູ່ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍຊະຕາຊີວິດຂອງເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າໜຶ່ງຄື ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃດໆທັງສິ້ນທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ເຊິ່ງທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ. ທຸກຄົນກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໂດຍສະເພາະ; ຈາກນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງຄ່ອຍໆອອກເດີນທາງໄປຕາມເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງຕົນເອງເທື່ອລະກ້າວ ແລະ ປະຕິບັດຕາມໂຊກຊະຕາທີ່ໄດ້ຖືກວາງໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ, ພວກເຂົາແມ່ນເຂົ້າສູ່ທະເລອັນກວ້າງໃຫຍ່ແຫ່ງມະນຸດຊາດ ແລະ ຮັບຕຳແໜ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ມີທາງເລືອກ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ເພື່ອເຫັນແກ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 125)

ຊ່ວງເວລາທີສີ່: ການແຕ່ງດອງ

ເມື່ອຄົນໜຶ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ເຂົາກໍຈະຍິ່ງຫ່າງອອກຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ ແລະ ຫ່າງຈາກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຂົາເກີດມາ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເລີ່ມສະແຫວງຫາທິດທາງໃນຊີວິດ ແລະ ຕາມຫາເປົ້າໝາຍຊີວິດຂອງຕົນເອງໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ຕ້ອງການພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຕ້ອງການຄູ່ຊີວິດຜູ້ທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຮ່ວມກັນ ນັ້ນກໍຄື ຄູ່ສົມລົດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຜູກມັດດ້ວຍໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາຢ່າງໃກ້ຊິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຫດການສຳຄັນທຳອິດໃນຊີວິດຫຼັງຈາກຄວາມເປັນອິດສະຫຼະກໍຄືການແຕ່ງດອງ ເຊິ່ງເປັນຊ່ວງເວລາທີສີ່ທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງຜ່ານ.

1. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີທາງເລືອກກ່ຽວກັບການແຕ່ງດອງ

ການແຕ່ງດອງແມ່ນເຫດການສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ; ມັນແມ່ນເວລາເມື່ອຄົນເລີ່ມແບກຮັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຫຼາກຫຼາຍຮູບແບບຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຄ່ອຍໆເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຫຼາກຫຼາຍປະເພດ. ຜູ້ຄົນມີພາບລວງຕາກ່ຽວກັບການແຕ່ງດອງກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະປະສົບກັບມັນດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ ແລະ ພາບລວງຕາທັງໝົດນີ້ ກໍຂ້ອນຂ້າງງົດງາມ. ຜູ້ຍິງຈິນຕະນາການວ່າຄູ່ຮັກຂອງພວກເຂົາຈະເປັນເຈົ້າຊາຍຮູບງາມ ແລະ ຜູ້ຊາຍຈິນຕະນາການວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ແຕ່ງດອງກັບນາງສາວສະໂນໄວ້. ຈິນຕະນາການເຫຼົ່ານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ທຸກຄົນມີເງື່ອນໄຂທີ່ແນ່ນອນສຳລັບການແຕ່ງດອງ, ນັ້ນຄືຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຍຸກແຫ່ງຊົ່ວຮ້າຍນີ້ ມະນຸດຖືກຖະລົ່ມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງດ້ວຍຂໍ້ຄວາມທີ່ບິດເບືອນກ່ຽວກັບການແຕ່ງດອງ ເຊິ່ງຍິ່ງສ້າງເງື່ອນໄຂເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຕິດພັນຢູ່ກັບຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ ແລະ ມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ແປກປະຫຼາດ, ຄົນໃດກໍຕາມທີ່ເຄີຍປະສົບກັບການແຕ່ງດອງຈະຮູ້ວ່າ

ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈມັນແບບໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະມີທັດສະນະຄະຕິກັບມັນແບບໃດກໍຕາມ, ການແຕ່ງດອງບໍ່ແມ່ນທາງເລືອກຂອງສ່ວນບຸກຄົນ.

ຄົນໜຶ່ງຈະພະເຊີນກັບຜູ້ຄົນຢ່າງມາກມາຍໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ໄດ້ວ່າໃຜຈະກາຍມາເປັນຄູ່ຊີວິດຂອງຕົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າແຕ່ລະຄົນມີຄວາມຄິດເປັນຂອງຕົນເອງ ແລະ ຈຸດຢືນສ່ວນຕົວໃນເລື່ອງຂອງການແຕ່ງດອງ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນລ່ວງໜ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ ວ່າແມ່ນໃຜຈະກາຍເປັນຄູ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບເລື່ອງດັ່ງກ່າວມີຜົນສະທ້ອນພຽງເລັກນ້ອຍ. ຫຼັງຈາກພົບພໍ້ບາງຄົນທີ່ເຈົ້າມັກ, ເຈົ້າສາມາດຕາມຫາຄົນໆນັ້ນໄດ້; ແຕ່ວ່າເຂົາຈະສົນໃຈໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ເຂົາຈະສາມາດກາຍເປັນຄູ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈ. ຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແມ່ນຄົນທີ່ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັບເຂົາ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນ ບາງຄົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄາດຫວັງ ອາດຈະເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າຢ່າງງຽບໆ ແລະ ກາຍເປັນຄູ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍ່ເປັນໄດ້, ກາຍເປັນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ, ເປັນຄູ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ເປັນຜູ້ທີ່ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຜູກມັດໄວ້ຢ່າງບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມີການແຕ່ງດອງກັນຫຼາຍລ້ານຄົນຢູ່ໃນໂລກ, ແຕ່ລະຄົນແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ: ມີການແຕ່ງດອງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ບໍ່ພໍໃຈ, ມີຫຼາຍຄູ່ທີ່ມີຄວາມສຸກ; ມີຫຼາຍຄູ່ທັງພາກຕາເວັນອອກ ແລະ ຕາເວັນຕົກ, ມີທັງພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້; ຫຼາຍຄູ່ສົມກັນຢ່າງສົມບູນແບບ, ຫຼາຍຄູ່ມີຖານະທາງສັງຄົມເທົ່າທຽມກັນ; ຫຼາຍຄູ່ມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຂົ້າກັນໄດ້ດີ, ຫຼາຍຄູ່ເຈັບປວດ ແລະ ໂສກເສົ້າ, ຫຼາຍຄູ່ສ້າງຄວາມອິດສາໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ, ຫຼາຍຄູ່ເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະ ເຮັດໜ້າຫຍຸ້ງບໍ່ເຕັມໃຈ, ຫຼາຍຄູ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ, ຫຼາຍຄູ່ເຮັດໃຫ້ມີນໍ້າຕາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໝົດຫວັງ... ໃນການແຕ່ງດອງປະເພດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້, ມະນຸດເປີດເຜີຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຂໍ້ຜູກມັດຕະຫຼອດຊີວິດກັບການແຕ່ງດອງ; ພວກເຂົາເປີດເຜີຍຄວາມຮັກ, ຄວາມຜູກພັນ, ຄວາມໝັ້ນຄົງ ຫຼື ຄວາມທໍ້ຖອຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ. ບາງຄົນທໍລະຍົດຕໍ່ການແຕ່ງດອງຂອງຕົນ ຫຼື ຮູ້ສຶກກຽດຊັງມັນ. ບໍ່ວ່າການແຕ່ງດອງເອງຈະນຳມາເຊິ່ງຄວາມສຸກ ຫຼື ຄວາມເຈັບປວດ, ພາລະກິດໃນການແຕ່ງດອງຂອງແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງ; ພາລະກິດນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ໂຊກຊະຕາຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງການແຕ່ງດອງບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ.

2. ການແຕ່ງດອງເກີດຈາກໂຊກຊະຕາຂອງຄູ່ຊີວິດທັງສອງ

ການແຕ່ງດອງແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ມັນແມ່ນຜົນຜະລິດແຫ່ງໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງທີ່ສຳຄັນໃນໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ; ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈ ຫຼື ຄວາມມັກຂອງບຸກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກປັດໃຈພາຍນອກໃດໆ ແຕ່ຖືກກຳນົດໂດຍໂຊກຊະຕາຂອງສອງຝ່າຍຢ່າງສົມບູນ ເຊິ່ງຈັດແຈງໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງຄູ່ຊີວິດທັງສອງ. ໃນດ້ານພື້ນຜິວແລ້ວ ວັດຖຸປະສົງຂອງການແຕ່ງດອງແມ່ນເພື່ອສືບຕໍ່ເຊື້ອຊາດມະນຸດ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ການແຕ່ງດອງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງອື່ນໃດ ນອກຈາກພິທີການທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງຜ່ານໃນການເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງຕົນ. ໃນການແຕ່ງດອງ, ຄົນບໍ່ພຽງແຕ່ມີບົດບາດໃນການລ້ຽງດູຄົນຮຸ່ນຫຼັງ; ພວກເຂົາຍັງຮັບເອົາບົດບາດຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດການແຕ່ງດອງ ແລະ ພາລະກິດເຊິ່ງບົດບາດເຫຼົ່ານັ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ເນື່ອງຈາກວ່າການເກີດຂອງຜູ້ຄົນມີອິດທິພົນຕໍ່ການປ່ຽນແປງຜ່ານຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ, ການແຕ່ງດອງຂອງຜູ້ຄົນກໍຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈະປ່ຽນແປງພວກມັນທັງໝົດດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ.

ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງເປັນອິດສະຫຼະ, ຄົນນັ້ນກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງ ເຊິ່ງນຳພາພວກເຂົາເທື່ອລະກ້າວໄປສູ່ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆໄປສູ່ການແຕ່ງດອງຂອງພວກເຂົາ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ອີກຄົນທີ່ຈະຢູ່ໃນການແຕ່ງດອງນັ້ນ ກໍເດີນທາງມາເທື່ອລະກ້າວ ມາຫາຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງກ່າວ ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ສອງຄົນທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ ແຕ່ມີໂຊກຊະຕາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນກໍຄ່ອຍໆເຂົ້າມາສູ່ການແຕ່ງດອງອັນດຽວກັນ ແລະ ກາຍເປັນຄອບຄົວຢ່າງໜ້າອັດສະຈັນ: ເປັນ "ຕັກກະແຕນສອງໂຕຈັບຢູ່ເຊືອກດຽວກັນ". ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງເຂົ້າສູ່ການແຕ່ງດອງ, ການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນຈະມີອິດທິພົນ ແລະ ສຳຜັດກັບຄູ່ຊີວິດຂອງຕົນ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງຄູ່ຊີວິດຂອງຜູ້ກ່ຽວກໍຈະມີອິດທິພົນ ແລະ ສຳຜັດກັບໂຊກຊະຕາຊີວິດຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ໂຊກຊະຕາມະນຸດນັ້ນເຊື່ອມໂຍງກັນແລະກັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດສຳເລັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງຕົນ ຫຼື ເຮັດບົດບາດຂອງຕົນຢ່າງສົມບູນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄົນອື່ນ. ການເກີດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ໂສ້ສຳພັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ; ການເຕີບໃຫຍ່ກໍຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບໂສ້ສຳພັນອັນສັບຊ້ອນນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນ; ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ

ການແຕ່ງດອງກໍເກີດຂຶ້ນຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ ແລະ ຖືກຮັກສາໄວ້ພາຍໃນເຄືອຂ່າຍອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ສັບຊ້ອນແຫ່ງການເຊື່ອມໂຍງຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບທຸກສະມາຊິກຂອງເຄືອຂ່າຍນັ້ນ ແລະ ມີອິດທິພົນຕໍ່ໂຊກຊະຕາຂອງທຸກຄົນທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງມັນ. ການແຕ່ງດອງບໍ່ແມ່ນຜົນຜະລິດຂອງສະມາຊິກທັງສອງຄອບຄົວ, ສະຖານະການທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ຮູບລັກສະນະ, ອາຍຸ, ຄຸນນະພາບ, ພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ປັດໃຈອື່ນໆ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເກີດຂຶ້ນຈາກພາລະກິດຮ່ວມກັນ ແລະ ໂຊກຊະຕາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ນີ້ແມ່ນຕົ້ນກຳເນີດຂອງການແຕ່ງດອງ ເຊິ່ງເປັນຜົນຜະລິດຂອງໂຊກຊະຕາມະນຸດທີ່ຖືກປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ຈັດແຈງໄວ້ໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 126)

ຊ່ວງເວລາທີຫ້າ: ລູກຫຼານ

ຫຼັງຈາກແຕ່ງດອງແລ້ວ, ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມໃຫ້ກຳເນີດຮຸ່ນຕໍ່ໄປ. ຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເຂົາຈະມີລູກຈັກຄົນ ແລະ ມີລູກປະເພດໃດ; ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍໂຊກຊະຕາຂອງເຂົາເຊັ່ນກັນ, ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີຫ້າເຊິ່ງຜູ້ຄົນຕ້ອງຜ່ານ.

ຖ້າຄົນໜຶ່ງເກີດມາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນລູກຂອງບາງຄົນ, ແລ້ວກໍຈະມີຄົນໃດໜຶ່ງລ້ຽງດູຮຸ່ນຕໍ່ໄປເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ຂອງບາງຄົນ. ການປ່ຽນແປງໃນບົດບາດນີ້ເຮັດໃຫ້ຄົນໆໜຶ່ງປະສົບກັບໄລຍະທີ່ແຕກຕ່າງຂອງຊີວິດ ຈາກມຸມມອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ມັນຍັງໃຫ້ປະສົບການຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍຜ່ານການມາຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ເຊິ່ງຖືກນຳໃຊ້ໃນທາງດຽວກັນສະເໝີ ແລະ ຜ່ານປະສົບການຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ບໍ່ມີໃຜສາມາດລ່ວງເກີນ ຫຼື ປ່ຽນແປງຊະຕາກຳຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້.

1. ຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມເໜືອສິ່ງທີ່ເປັນລູກຫຼານຂອງເຂົາໄດ້

ການເກີດ, ການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ການແຕ່ງດອງ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ນຳມາເຊິ່ງຄວາມຜິດຫວັງໃນຫຼາຍຮູບແບບ ແລະ ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນບໍ່ພໍໃຈກັບຄອບຄົວຂອງຕົນ ຫຼື ຮູບລັກສະນະຂອງພວກເຂົາເອງ; ບາງຄົນບໍ່ມັກພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ. ບາງຄົນບໍ່ພໍໃຈ ຫຼື ມີການຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ສຳລັບຄົນສ່ວນໃຫຍ່, ທ່າມກາງຄວາມຜິດຫວັງເຫຼົ່ານີ້, ການແຕ່ງດອງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໜ້າພໍໃຈຫຼາຍທີ່ສຸດ. ບໍ່ວ່າຄົນຈະບໍ່ພໍໃຈແນວໃດກັບການເກີດຂອງເຂົາ, ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ຫຼື ການແຕ່ງດອງ, ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ກ້າວຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຮູ້ວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເລືອກໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງເກີດຢູ່ໃສ ຫຼື ເມື່ອໃດ, ພວກເຂົາຈະມີຮູບລັກສະນະແບບໃດ, ໃຜເປັນພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຄູ່ສົມລົດຂອງພວກເຂົາແມ່ນໃຜ ແຕ່ຕ້ອງຍອມຮັບຄວາມປະສົງຂອງສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຄົນໃຫ້ກຳເນີດຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາກໍຈະຖ່າຍທອດຄວາມປາດຖະໜາທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເຄິ່ງຊີວິດທຳອິດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ ໂດຍຫວັງວ່າລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາຈະຊົດເຊີຍຄວາມຜິດຫວັງໃນຊ່ວງເຄິ່ງຊີວິດຂອງຕົນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຈຶ່ງໝົກມຸ້ນຢູ່ກັບຈິນຕະນາການໃນທຸກຮູບແບບກ່ຽວກັບລູກໆຂອງພວກເຂົາ: ວ່າລູກສາວຂອງພວກເຂົາຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາພ້ອມກັບຄວາມສວຍງາມຫຼືບໍ່, ວ່າລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາຈະເປັນສຸພາບບຸລຸດບໍ່; ວ່າລູກສາວຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນ ແລະ ມີພອນສະຫວັນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາເປັນນັກຮຽນດີເດັ່ນ ແລະ ເປັນນັກກິລາຍອດຍ້ຽມຫຼືບໍ່; ວ່າລູກສາວຂອງພວກເຂົາຈະເປັນຄົນສຸພາບອ່ອນໂຍນ, ມີຄຸນນະທຳ ແລະ ມີເຫດຜົນ ສ່ວນລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາກໍ່ເປັນຄົນສະຫຼາດ, ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ລະອຽດອ່ອນ. ພວກເຂົາຫວັງວ່າລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນລູກສາວ ຫຼື ລູກຊາຍກໍ່ຕາມ, ຈະໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ຜູ້ອາວຸໂສຂອງພວກເຂົາ, ມີນໍ້າໃຈຕໍ່ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ, ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກ ແລະ ການຍົກຍ້ອງຈາກທຸກຄົນ... ໃນຈຸດນີ້, ຫວັງວ່າ ຊີວິດຈະເບັ່ງບານອີກຄັ້ງ ແລະ ຈະມີສິ່ງບັນດານໃຈໃໝ່ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງຄົນ. ຄົນຮູ້ວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີອຳນາດ ແລະ ໝົດຫວັງໃນຊີວິດນີ້, ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື ຄວາມຫວັງອື່ນອີກທີ່ຈະໂດດເດັ່ນຈາກຝູງຊົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງເລືອກ ແຕ່ຕ້ອງຍອມຮັບໂຊກຊະຕາຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມອບຄວາມຫວັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ເປັນຈິງຂອງພວກເຂົາສູ່ຄົນຮຸ່ນໃໝ່ ໂດຍຫວັງວ່າລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາຈະສາມາດຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ບັນລຸຕາມຄວາມຝັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາເປັນຈິງໄດ້; ລູກສາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາຈະນຳເອົາຄວາມຮຸ່ງເຮືອງມາສູ່ຄອບຄົວ, ກາຍເປັນບຸກຄົນສຳຄັນ, ຮັ່ງມີ ແລະ ມີຊື່ສຽງ. ສະຫຼຸບກໍຄື, ພວກເຂົາຢາກເຫັນຄວາມຮັ່ງມີຂອງລູກໆພວກເຂົາເພີ່ມພູນ. ແຜນການ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງຄົນນັ້ນແມ່ນສົມບູນແບບ; ແຕ່ພວກເຂົາຮູ້ບໍ່ວ່າ ຈຳນວນລູກທີ່ພວກເຂົາມີ, ຮູບລັກສະນະຂອງລູກພວກເຂົາ, ຄວາມສາມາດ ແລະ ອື່ນໆນັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈ, ໂຊກສະຕາຂອງລູກພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກຳມືຂອງພວກເຂົາແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ? ມະນຸດບໍ່ແມ່ນເຈົ້ານາຍແຫ່ງໂຊກຊະຕາຂອງຕົວເອງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຫວັງທີ່ຈະປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງຄົນຮຸ່ນໃໝ່; ພວກເຂົາບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະຫຼີບໜີຈາກໂຊກຊະຕາຂອງຕົວເອງໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຍັງພະຍາຍາມທີ່ຈະຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຂົາ.

ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາປະເມີນຄ່າຕົວເອງສູງເກີນໄປບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໂງ່ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຈັກຂອງມະນຸດບໍ? ຄົນຈະພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອລູກຫຼານຂອງຕົນ, ແຕ່ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ ແຜນການ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າພວກເຂົາຈະມີລູກຈັກຄົນ ແລະ ລູກຫຼານເຫຼົ່ານັ້ນຈະມີຮູບລັກສະນະແບບໃດ. ບາງຄົນບໍ່ມີເງິນ ແຕ່ໃຫ້ກຳເນີດລູກໄດ້ຫຼາຍຄົນ; ບາງຄົນຮັ່ງມີ ແຕ່ບໍ່ມີລູກແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ບາງຄົນຢາກໄດ້ລູກສາວ ແຕ່ຄວາມປາດຖະໜານັ້ນຖືກປະຕິເສດ; ບາງຄົນຢາກໄດ້ລູກຊາຍ ແຕ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍໄດ້. ສຳລັບບາງຄົນ ການມີລູກຄືພອນປະເສີດ, ສ່ວນຄົນອື່ນໆ ການມີລູກຄືການສາບແຊ່ງ. ບາງຄູ່ເປັນຄົນສະຫຼາດ ແຕ່ລູກເກີດມາເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ; ພໍ່ແມ່ບາງຄົນເປັນຄົນດຸໝັ່ນ ແລະ ຊື່ສັດ ແຕ່ລູກທີ່ພວກເຂົາລ້ຽງດູກັບກາຍເປັນຄົນກຽດຄ້ານ. ພໍ່ແມ່ບາງຄົນເປັນຄົນໃຈດີ ແລະ ບໍລິສຸດ ແຕ່ມີລູກເປັນຄົນຂີ້ໂກງ ແລະ ຊົ່ວຊ້າ. ພໍ່ແມ່ບາງຄົນມີຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍທີ່ດີ ແຕ່ກັບມີລູກເປັນຄົນພິການ. ພໍ່ແມ່ບາງຄົນເປັນຄົນທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດຫຍັງ ແຕ່ມີລູກທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ພໍ່ແມ່ບາງຄົນມີສະຖານະຕໍ່າ ແຕ່ມີລູກທີ່ກາຍເປັນຜູ້ສູງສົ່ງ...

2. ຫຼັງຈາກລ້ຽງດູຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ, ຄົນໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາ

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຂົ້າສູ່ການສົມລົດ ມີອາຍຸປະມານສາມສິບປີ, ເປັນຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດທີ່ຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໆກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາມະນຸດ. ແຕ່ເມື່ອຄົນເລີ່ມລ້ຽງລູກ ແລະ ເມື່ອລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍເບິ່ງຄົນຮຸ່ນໃໝ່ພາກັນເຮັດຊໍ້າຮອຍຊີວິດ ແລະ ປະສົບການທັງໝົດຂອງຄົນຮຸ່ນກ່ອນ ແລະ ເຫັນອະດີດຂອງຕົວເອງສະທ້ອນໃນຄົນຮຸ່ນໃໜ່, ພວກເຂົາຮັບຮູ້ວ່າເສັ້ນທາງທີ່ຄົນຮຸ່ນໃໝ່ຍ່າງໄປນັ້ນຄືກັນກັບຂອງຕົວເອງ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດວາງແຜນ ຫຼື ເລືອກໄດ້. ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງນີ້ ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງເລືອກ ແຕ່ຕ້ອງຍອມຮັບວ່າ ໂຊກຊະຕາຂອງແຕ່ລະຄົນແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ພວກເຂົາກໍຄ່ອຍໆປ່ອຍວາງຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຫຼົງໄຫຼໃນໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈາງຫາຍ ແລະ ຕາຍຈາກໄປ... ຄົນໃນໄວຍະນີ້ ສຸດທ້າຍກໍໄດ້ຜ່ານເຄື່ອງໝາຍບອກທາງທີ່ສຳຄັນໃນຊີວິດ, ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ຮັບເອົາທັດສະນະຄະຕິໃໝ່. ຄົນໃນໄວນີ້ສາມາດຄາດຫວັງຈາກອະນາຄົດໄດ້ຫຼາຍປານໃດ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຫຍັງທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍ? ຜູ້ຍິງອາຍຸຫ້າສິບປີຍັງຈະຝັນເຖິງເຈົ້າຊາຍຮູບງາມຢູ່ບໍ? ຜູ້ຊາຍອາຍຸຫ້າສິບປີຍັງຈະຊອກຫາເຈົ້າຍິງສະໂນໄວ້ຂອງເຂົາຢູ່ບໍ? ຜູ້ຍິງໄວກາງຄົນຍັງຫວັງຈະປ່ຽນຈາກລູກເປັດຂີ້ເຮີເປເປັນຫົງຢູ່ບໍ? ຜູ້ຊາຍທີ່ສູງອາຍຸສ່ວນໃຫຍ່ຈະມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນໃນອາຊີບຄ້າຍຄືກັນກັບຊາຍໜຸ່ມບໍ?

ໂດຍລວມແລ້ວ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື ຜູ້ຍິງກໍ່ຕາມ, ທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ມາຮອດໄວນີ້ມັກຈະມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບການແຕ່ງດອງ, ຄອບຄົວ ແລະ ລູກໆ. ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ມີທາງເລືອກເຫຼືອຢູ່ອີກແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນຢາກທ້າທາຍໂຊກຊະຕາອີກຕໍ່ໄປ. ສຳລັບປະສົບການຂອງມະນຸດແລ້ວ ເມື່ອຜູ້ຄົນມາຮອດໄວນີ້, ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພວກເຂົາຈະສ້າງທັດສະນະຄະຕິໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ: "ຜູ້ຄົນຕ້ອງຍອມຮັບຊະຕາກຳ; ລູກໆແຕ່ລະຄົນກໍມີໂຊກຊະຕາເປັນຂອງຕົວເອງ; ຊະຕາກຳມະນຸດໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍສະຫວັນ". ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ຫຼັງຈາກໄດ້ຜ່ານວິກິດການຕ່າງໆ, ຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ຄວາມຍາກລຳບາກຂອງໂລກນີ້ແລ້ວ ກໍຈະສະຫຼຸບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍຫ້າຄຳຄື: "ນັ້ນຄືໂຊກຊະຕາ!" ເຖິງແມ່ນວ່າປະໂຫຍກນີ້ສະຫຼຸບຫຍໍ້ເຖິງການຮັບຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລະ ເປັນບົດສະຫຼຸບທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນສະແດງເຖິງຄວາມໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າ ມັນຊັດເຈນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ, ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການທົດແທນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 127)

ການເຊື່ອໃນໂຊກຊະຕາບໍ່ແມ່ນການທົດແທນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ

ການໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນຫຍັງແດ່ລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາ ແລະ ຂອງຄົນໃນໂລກ? ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ໄດ້ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່? ບາງຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບປະໂຫຍກ ທີ່ວ່າ "ນັ້ນຄືໂຊກຊະຕາ". ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າ ໂຊກຊະຕາມະນຸດໄດ້ຖືກຈັດແຈງ ແລະ ປັ້ນແຕ່ງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ຄືກັບວ່າລ່ອງລອຍຢູ່ໃນມະຫາສະໝຸດ, ຖືກຄື້ນພັດໄປມາ, ລ່ອງລອຍໄປກັບກະແສນ້ຳໂດຍບໍ່ມີທາງເລືອກ ໄດ້ແຕ່ລໍຖ້າຢ່າງສິ້ນຫວັງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມໂຊກຊະຕາ.

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າໂຊກຊະຕາມະນຸດຢູ່ໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍອມຮັບເອົາການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊົາຕໍ່ຕ້ານໂຊກຊະຕາ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ, ການປົກປ້ອງ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ການຍອມຮັບໂຊກຊະຕາບໍ່ຄືກັນກັບການຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ; ການເຊື່ອໃນໂຊກຊະຕາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນໃດໜຶ່ງຍອມຮັບ, ຮັບຮູ້ ແລະ ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ; ການເຊື່ອໃນໂຊກຊະຕາເປັນພຽງການຍອມຮັບຄວາມຈິງຂອງມັນ ແລະ ການປະຈັກພຽງພື້ນເຜີນຂອງມັນ. ນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກການຮູ້ຈັກເຖິງວິທີທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາມະນຸດຊາດ, ແຕກຕ່າງຈາກການຮັບຮູ້ເຖິງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຄືບໍ່ເກີດແຫ່ງການປົກຄອງເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ແນ່ນອນ ແຮງໄກທີ່ຈະມາຍອມຮັບການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງສຳລັບໂຊກຊະຕາຂອງມວນມະນຸດ. ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງເຊື່ອແຕ່ໃນໂຊກຊະຕາເທົ່ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຮູ້ສຶກໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບມັນ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດ, ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ມັນ ແລະ ຍອມຮັບເອົາມັນ, ແລ້ວຊີວິດຂອງເຂົາກໍຈະໂສກເສົ້າໃນທີ່ສຸດ, ເປັນຊີວິດຢ່າງໄຮ້ຄ່າ, ເປັນຊີວິດທີ່ວ່າງເປົ່າ; ນອກຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄຳສັບ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ປະສົບກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ ຄວນຢູ່ໃນສະຖານະທີ່ຫ້າວຫັນ, ບໍ່ແມ່ນໃນສະຖານະທີ່ກົງດຄ້ານ ແລະ ໄຮ້ປະໂຫຍດ. ໃນຂະນະທີ່ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວອາດຍອມຮັບວ່າທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກລິຂິດໄວ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາຄວນຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ໂຊກຊະຕາ: ທຸກຊີວິດຢູ່ໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງຫວນຄືນເບິ່ງເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາໄດ້ຍ່າງ, ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງຈື່ຈຳທຸກໄລຍະແຫ່ງການເດີນທາງຂອງຕົນເອງ, ເຂົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນທຸກບາດກ້າວ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເດີນທາງທີ່ຍາກລຳບາກ ຫຼື ລາບລື້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊີ້ນຳຫົນທາງດັ່ງກ່າວ ແລະ ວາງແຜນໄວ້ທຸກສິ່ງແລ້ວ. ມັນແມ່ນການຈັດແຈງຢ່າງລະອຽດທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມັນແມ່ນການວາງແຜນຢ່າງຮອບຄອບຂອງພຣະອົງ ທີ່ນຳພາຜູ້ຄົນຈົນມາຮອດທຸກມື້ນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.
ການສາມາດຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນແມ່ນໂຊກລາບອັນໃຫຍ່ຫຼວງແທ້ໆ! ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງມີທັດສະນະຄະຕິດ້ານລົບຕໍ່ໂຊກຊະຕາ ນັ້ນກໍພິສູດວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຕໍ່ຕ້ານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ອ່ອນນ້ອມ.
ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງມີທັດສະນະຄະຕິດ້ານບວກຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ແລ້ວເມື່ອເຂົາຫວນຄືນເບິ່ງການເດີນທາງຂອງເຂົາ, ເມື່ອເຂົາຜະເຊີນກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົາກໍຈະປາດຖະໜາຢ່າງຈິງໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້, ຈະມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າລິຂິດໂຊກຊະຕາຂອງເຂົາ ແລະ ຢຸດກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໂຊກຊະຕາ, ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພວກເຂົາງົມທາງໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງເຕັມໃຈ, ຍ່າງໂຊເຊ ແລະ ໂດກເດກຜ່ານໝອກ, ການເດີນທາງແມ່ນຍາກລຳບາກ, ເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດໃຈຫຼາຍເກີນໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ຄົນຮັບຮູ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ຜູ້ທີ່ສະຫຼາດກໍຈະເລືອກທີ່ຈະຮູ້ຈັກ ແລະ ຍອມຮັບມັນ, ໂບກຖິ້ມວັນທີ່ເຈັບປວດໃນຕອນທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມສ້າງຊີວິດທີ່ດີດ້ວຍສອງມືຂອງຕົວເອງ ແລະ ຢຸດເຊົາການຝືນຕໍ່ໂຊກຊະຕາ ແລະ ຢຸດການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາທີ່ເອີ້ນວ່າ "ເປົ້າໝາຍຊີວິດ" ໃນແບບຂອງພວກເຂົາເອງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້, ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຈັດເຈນ, ທຸກມື້ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ໄຮ້ຄ່າ ແລະ ມົວໝອງ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະຢູ່ໃສ, ມີອາຊີບຫຍັງ, ວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງເລີຍ ແຕ່ກັບນຳເອົາຄວາມປວດໃຈອັນບໍ່ຮູ້ຈົບ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ລົດລະ ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດທົນທີ່ຈະຫວນຄືນເບິ່ງອາດີດຂອງຕົນເອງໄດ້.
ເມື່ອຜູ້ຄົນຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຍອມຮັບການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຄ່ອຍໆເລີ່ມຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກໃຈ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດ ແລະ ກຳຈັດຄວາມວ່າງເປົ່າທັງໝົດຂອງຊີວິດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 128)

ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບອິດສະຫຼະທີ່ແທ້ຈິງ.

ຍ້ອນຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກການປົກແຕ່ງ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຜະເຊີນກັບໂຊກຊະຕາດ້ວຍຄວາມຄັດຄ້ານ ແລະ ມີທັດສະນະຄະຕິກະບົດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກເຂົາຢາກປະຖິ້ມສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໂຊກຊະຕາກຳນົດຢູ່ສະເໝີ, ຫວັງລົມໆແລ້ງໆເພື່ອປ່ຽນແປງສະຖານະການປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງຕົນ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້ ແລະ ຖືກຂັດຂວາງທຸກດ້ານ. ການດີ້ນຮົນນີ້ ເຊິ່ງຝັງເລິກຢູ່ໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ນຳເອົາຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ທີ່ຕັດເຂົ້າໃນກະດູກຂອງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປະຖິ້ມຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ. ແມ່ນຫຍັງຄືສາເຫດຂອງຄວາມເຈັບປວດນີ້? ມັນແມ່ນຍ້ອນອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າບໍ ຫຼື ຍ້ອນຄົນເກີດມາຢ່າງໂຊກຮ້າຍ? ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ບໍ່ແມ່ນຈັກຢ່າງ. ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ມັນເກີດຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຜູ້ຄົນຍ່າງ, ວິທີທີ່ພວກເຂົາເລືອກດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນອາດຈະບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ຈັກຢ່າງແທ້ຈິງ, ເມື່ອເຈົ້າຮັບຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຕັດສິນສຳລັບເຈົ້າແມ່ນຜົນປະໂຫຍດທີ່ຫຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ການປົກປ້ອງເຈົ້າ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າຄວາມເຈັບປວດຂອງເຈົ້າເລີ່ມເບົາບາງລົງ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຜ່ອນຄາຍ, ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ມີສິດເສລີພາບ. ຕັດສິນຈາກສະຖານະຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຄົນ, ແທ້ຈິງແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນລະດັບສ່ວນຕົວ ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ຢາກມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປຄືກັບເມື່ອກ່ອນ ແລະ ຕ້ອງການຕັດຂາດຈາກຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຂົາ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ເຖິງວິທີການສະແຫວງຫາ ແລະ ຍອມຮັບການປົກແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຄົນບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຜູ້ສ້າງມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລະ ເໜືອທຸກເລື່ອງຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວມັນກໍຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ຖືກຊັກຈູງ ແລະ ຖືກລ່າມໂສ້ດ້ວຍຄວາມຄິດທີ່ວ່າ

"ໂຊກຊະຕາຂອງຄົນຢູ່ໃນກຳມືຂອງເຂົາເອງ". ມັນຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມເຈັບປວດໃນການພະຍາຍາມຜືນໂຊກຊະຕາ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ແນ່ນອນ ມັນຍັງຈະຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະໄດ້ຮັບເສລີພາບ ແລະ ອິດສະຫຼະຢ່າງແທ້ຈິງ ເພື່ອກາຍເປັນຄົນທີ່ຍອມນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນຍັງມີວິທີທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດທີ່ຈະປົດປ່ອຍຕົວເອງອອກຈາກສະຖານະພາບນີ້ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືປະຖິ້ມວິຖີຊີວິດດັ່ງເດີມຂອງຕົນ; ປະຖິ້ມເປົ້າໝາຍຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງຕົນ; ສະຫຼຸບຄວາມ ແລະ ວິເຄາະວິຖີຊີວິດຜ່ານມາ, ທັດສະນະຄະຕິຊີວິດ, ການສະແຫວງຫາ, ຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ອຸດົມຄະຕິ; ແລະ ຈາກນັ້ນ ຈົ່ງປຽບທຽບພວກມັນກັບຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເບິ່ງວ່າມີອັນໃດສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າແດ່, ມີອັນໃດແດ່ທີ່ສະໜອງຄຸນຄ່າທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດ, ນຳພາຜູ້ຄົນໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຢູ່ໃນຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດ. ເມື່ອເຈົ້າກວດສອບຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ ຈຳແນກເປົ້າໝາຍຕ່າງໆທີ່ຄົນສະແຫວງຫາໃນຊີວິດ ແລະ ວິຖີຊີວິດອັນນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງພວກເຂົາຢ່າງຮອບຄອບ ເຈົ້າຈະພົບວ່າບໍ່ມີອັນໃດສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງເດີມຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດ. ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນດຶງຜູ້ຄົນອອກຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການດູແລຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ; ພວກມັນທັງໝົດເປັນກັບດັກທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ນາຮົກ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຮັບຮູ້ເລື່ອງນີ້, ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າກໍ່ຄືໃຫ້ປະຖິ້ມທັດສະນະຊີວິດດັ່ງເດີມຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງຢູ່ຫ່າງຈາກກັບດັກຕ່າງໆ, ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບຜິດຊອບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈັດແຈງໃຫ້ກັບເຈົ້າ; ຈົ່ງພະຍາຍາມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຈົ່ງດຳລົງຊີວິດໂດຍບໍ່ມີການເລືອກ ແລະ ຈົ່ງເປັນຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຟັງເບິ່ງຄືວ່າງ່າຍ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກ. ບາງຄົນສາມາດທົນກັບຄວາມເຈັບປວດຂອງມັນໄດ້, ແຕ່ບາງຄົນທົນບໍ່ໄດ້. ບາງຄົນເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ, ແຕ່ບາງຄົນບໍ່ເຕັມໃຈ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈຂາດຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈ; ພວກເຂົາຮູ້ແຈ້ງເຖິງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ດີວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ວາງແຜນ ແລະ ຈັດແຈງໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງເຕະ, ດີ້ນຮົນ ແລະ ຍັງຄົງບໍ່ຍອມວາງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຄຽດແຄ້ນການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ຈະມີບາງຄົນທີ່ຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົວເອງສະເໝີ;

ພວກເຂົາຢາກປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາດ້ວຍສອງມືຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື ສ້າງຄວາມສຸກດ້ວຍກໍາລັງຂອງຕົນເອງ, ເບິ່ງວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດລ່ວງຂອບເຂດສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ ແລະ ຢູ່ເໜືອອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່. ໂສກອະນາດຕະກໍາຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າເຂົາສະແຫວງຫາຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ, ບໍ່ແມ່ນວ່າເຂົາສະແຫວງຫາຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບ ຫຼື ການຕໍ່ສູ້ກັບໂຊກຊະຕາຕົວເອງຜ່ານໝອກ, ແຕ່ຍ້ອນ ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນການດໍາລົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງມີອໍານາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລ້ວເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂວິທີການຂອງເຂົາ, ບໍ່ສາມາດດຶງຕີນຂອງເຂົາອອກຈາກຕົມ, ແຕ່ເຮັດຫົວໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະ ຢູ່ກັບຄວາມຜິດຂອງເຂົາຕໍ່ໄປ. ເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະຟາດຂີ້ຕົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງດື້ດ້ານ, ຕໍ່ຕ້ານມັນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ທັງໝົດແມ່ນບໍ່ມີເສດສ່ວນຂອງການສໍານຶກຜິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຈົນວ່າເມື່ອເຂົານອນເຈັບ ແລະ ມີເລືອດອອກເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຍອມຈໍານົນ ແລະ ກັບໃຈໃນທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ບັນດາຜູ້ເລືອກທີ່ຈະຍອມຮັບແມ່ນຄົນສະຫຼາດ ແລະ ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ເລືອກຕໍ່ສູ້ ແລະ ຫຼົບໜີໄປນັ້ນ ແນ່ນອນ ຄືຄົນໂງ່ຈ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 129)

ຊ່ວງເວລາທີຫົກ: ຄວາມຕາຍ

ຫຼັງຈາກຄວາມສັບສົນ ແລະ ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຄວາມອຸກອັ່ງ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງໜັກ, ຫຼັງຈາກຄວາມເບີກບານ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ການຂຶ້ນໆລົງໆ, ຫຼັງຈາກຫຼາຍປີທີ່ບໍ່ມີວັນລືມ, ຫຼັງຈາກເບິ່ງລະດູການຕ່າງໆປ່ຽນແປງເປັນເວລາຫຼາຍຄັ້ງ, ຜູ້ຄົນໄດ້ຜ່ານເຄື່ອງໝາຍບອກທາງທີ່ສໍາຄັນໃນຊີວິດໂດຍບໍ່ໄດ້ສັງເກດ ແລະ ພຽງໃນກະພິບຕາ ຜູ້ຄົນພົບເຫັນວ່າຕົວເອງຢູ່ໃນບັ້ນປາຍແຫ່ງຊີວິດຂອງຕົນ. ເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເວລາໄດ້ຖືກປະທັບຕາໃສ່ທົ່ວຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນ: ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢືນສູງໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ຜົມຂອງພວກເຂົາປ່ຽນຈາກສີດໍາເປັນສີຂາວ, ໃນຂະດຽວກັນ ດວງຕາທີ່ສົດໃສ ແລະ ແຈ້ງສະຫວ່າງກໍປ່ຽນເປັນບໍ່ເຫັນແຈ້ງ ແລະ ມືດມົວ ແລະ ຜິວໜັງທີ່ນີ້ມນວນກໍກາຍເປັນແຫ່ວແຫ້ງ ແລະ ດ່າງດໍາ. ຫູກໍບໍ່ໄດ້ຍິນດີ, ແຂ້ວກໍຄອນ ແລະ ຫຼຸ່ນອອກ, ປະຕິກິລິຍາກໍຊ້າລົງ, ການເຄື່ອນໄຫວກໍຊັກຊ້າ... ໃນຈຸດນີ້ ຜູ້ຄົນໄດ້ກ່າວຄໍາອໍາລາຄັ້ງສຸດທ້າຍຕໍ່ປີແຫ່ງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງໄວໜຸ່ມຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ເຂົ້າສູ່ຊີວິດບັ້ນປາຍຂອງພວກເຂົາ: ອາຍຸເຖົ້າ. ຕໍ່ໄປ ຜູ້ຄົນກໍຈະພົບກັບຄວາມຕາຍ ເຊິ່ງເປັນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ.

1. ມີພຽງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືອຳນາດແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍເໜືອມະນຸດ

ຖ້າການເກີດຂອງຄົນຖືກກຳນົດໂດຍຊີວິດໃນຊາດກ່ອນຂອງເຂົາ ແລ້ວຄວາມຕາຍຂອງຄົນກໍຄືຈຸດຈົບຂອງຊະຕາກຳນັ້ນ. ຖ້າການເກີດຂອງຄົນແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃນຊີວິດນີ້ຂອງເຂົາ ແລ້ວຄວາມຕາຍຂອງເຂົາກໍຄືຈຸດຈົບຂອງພາລະກິດນັ້ນ. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ກຳນົດສະຖານະການທີ່ຕາຍຕົວສຳລັບການເກີດຂອງຄົນໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ, ເຊິ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພຣະອົງຍັງໄດ້ຈັດແຈງສະຖານະການທີ່ຕາຍຕົວສຳລັບຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຄົນອີກດ້ວຍ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບໍ່ມີໃຜເກີດມາໂດຍບັງເອີນ, ບໍ່ມີຄວາມຕາຍຂອງໃຜມາເຖິງແບບກະທັນຫັນ ແລະ ທັງການເກີດ ແລະ ຄວາມຕາຍແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອມໂຍງກັບຊີວິດໃນຊາດກ່ອນ ແລະ ຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງຄົນ. ສະຖານະການແຫ່ງການເກີດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນ ທັງສອງຢ່າງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ; ນີ້ແມ່ນຊະຕາກຳຂອງຜູ້ຄົນ, ນີ້ຄືໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ຄົນ. ເນື່ອງຈາກວ່າມີຄຳອະທິບາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍສຳລັບການເກີດຂອງຜູ້ຄົນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຄົນກໍຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍທຳມະຊາດຂອງມັນ ໂດຍອີງຕາມສະຖານະການພິເສດຕ່າງໆ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນມີອາຍຸໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີລັກສະນະ ແລະ ເວລາຕາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນແຂງແຮງ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ ແຕ່ຕາຍແຕ່ຍັງໜຸ່ມ, ບາງຄົນອ່ອນແອ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ຈົນເຖົ້າແກ່ ແລະ ຕາຍໄປຢ່າງສະຫງົບ. ບາງຄົນຕາຍຍ້ອນສາເຫດທີ່ຜິດທຳມະຊາດ, ບາງຄົນຕາຍໂດຍທຳມະຊາດ. ບາງຄົນຈົບຊີວິດຂອງພວກເຂົາແຫ່ງໄກຈາກເຮືອນຊານ, ບາງຄົນຫຼັບຕາລົງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກັບຄົນທີ່ພວກເຂົາຮັກຢູ່ຄຽງຂ້າງພວກເຂົາ. ບາງຄົນຕາຍກາງອາກາດ, ບາງຄົນຕາຍຢູ່ໃຕ້ພື້ນດິນ. ບາງຄົນຈົມຢູ່ໃຕ້ນໍ້າ, ບາງຄົນເສຍຊີວິດໃນໄພພິບັດ. ບາງຄົນຕາຍຕອນເຊົ້າ, ບາງຄົນຕາຍຕອນກາງຄືນ... ທຸກຄົນຢາກເກີດມາມີຊື່ສຽງ, ມີຊີວິດທີ່ຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຄວາມຕາຍທີ່ມີກຽດສະຫງ່າ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຜ່ານຊະຕາກຳຊີວິດຂອງຕົນເອງໄດ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບໜີຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້. ນີ້ແມ່ນໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ. ມະນຸດສາມາດສ້າງແຜນທຸກຮູບແບບເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດວາງແຜນລັກສະນະ ແລະ ເວລາເກີດ ແລະ ເວລາຈາກໂລກນີ້ໄປຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຕາຍທີ່ຈະມາເຖິງ

ແຕ່ຄວາມຕາຍກໍຍັງຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ຕົວພວກເຂົາຢ່າງງຽບໆໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍເມື່ອໃດ ຫຼື ແນວໃດ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃສ. ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ມີອຳນາດແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດໃດໃນໂລກທຳມະຊາດ ແຕ່ແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ຜູ້ທີ່ມີສິດອຳນາດເປັນເອກະລັກ. ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດ ບໍ່ແມ່ນຜົນຜະລິດຈາກບາງກົດເກນຂອງໂລກແຫ່ງທຳມະຊາດ, ແຕ່ເປັນຜົນມາຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

2.

ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຈະຖືກຄອບງຳດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວແຫ່ງຄວາມຕາຍ

ເມື່ອຄົນເຂົ້າສູ່ໄວຊະລາ, ຄວາມທ້າທາຍທີ່ເຂົາຜະເຊີນບໍ່ແມ່ນການລ້ຽງດູຄອບຄົວ ຫຼື ການສ້າງຄວາມທະເຍີທະຍານໃນຊີວິດຂອງເຂົາ, ແຕ່ແມ່ນວິທີການກ່າວຄຳອຳລາຊີວິດຂອງເຂົາ, ວິທີການພົບກັບຈຸດຈົບຂອງຊີວິດເຂົາ, ວິທີການຈັດວາງຈຸດໃສ່ໃນຕອນທ້າຍຂອງປະໂຫຍກແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າໂດຍຜິວເຜີນແລ້ວ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຄົນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໜ້ອຍກັບຄວາມຕາຍ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນການສຳຫຼວດເລື່ອງດັ່ງກ່າວໄດ້ ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າມີອີກໂລກແຫ່ງຄວາມຕາຍຢູ່ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ໂລກທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້ ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບມັນເລີຍ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຢ້ານທີ່ຈະຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ຢ້ານທີ່ຈະຜະເຊີນກັບມັນດັ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ; ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາເຮັດສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອຫຼີກເວັ້ນເລື່ອງນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈິ່ງຕື່ມເຕັມທຸກຄົນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເລິກລັບໃຫ້ກັບຄວາມຈິງທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ຂອງຊີວິດນີ້, ເປັນເງົາມືດທີ່ດື້ດ້ານທີ່ຄອບງຳຫົວໃຈຂອງທຸກຄົນ.

ເມື່ອຄົນສຶກວ່າຮ່າງກາຍຂອງເຂົາຊຸດໂຊມລົງ, ເມື່ອຄົນຮູ້ສຶກວ່າກຳລັງໃກ້ຄວາມຕາຍ, ເຂົາຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຢ້ານກົວແບບເລື່ອນລອຍ, ຄວາມຢ້ານທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້. ຄວາມຢ້ານຕາຍເຮັດໃຫ້ຄົນຮູ້ສຶກໂດດດ່ຽວຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໄຮ້ປະໂຫຍດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃນຈຸດນີ້ ຄົນຖາມຕົວເອງວ່າ: ມະນຸດມາຈາກໃສ? ມະນຸດຈະໄປໃສ? ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ມະນຸດຕາຍບໍ ໂດຍວ່າຊີວິດຂອງເຂົາຟ້າວຈາກເຂົາໄປແບບນີ້ບໍ? ນີ້ແມ່ນໄລຍະເວລາທີ່ບົ່ງບອກເຖິງຈຸດຈົບຂອງຊີວິດມະນຸດບໍ? ທ້າຍສຸດ, ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ? ສຳຄັນທີ່ສຸດ ຊີວິດມີຄ່າຫຍັງ? ມັນກ່ຽວກັບຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບບໍ? ມັນກ່ຽວກັບການລ້ຽງຄອບຄົວບໍ?... ບໍ່ວ່າຄົນຈະເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບຄຳຖາມສະເພາະເຫຼົ່ານີ້ມາກ່ອນກໍຕາມ,

ບໍ່ວ່າຄົນຈະຢ້ານຕາຍຫຼາຍພຽງໃດ, ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈທຸກຄົນແມ່ນມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຢາກຢັ່ງຮູ້ຄວາມເລິກລັບ, ຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ປະປົນຢູ່ກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຄື ຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບໂລກ, ຄວາມລັງເລທີ່ຈະຈາກໄປ. ບາງທີອາດບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າມະນຸດຢ້ານຫຍັງ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກອ່ອນໄຫວ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາລັງເລໃຈບໍ່ຢາກຈາກໄປ...

ຍ້ອນພວກເຂົາຢ້ານຕາຍ, ຄົນມີຄວາມກັງວົນຫຼາຍປະການ; ຍ້ອນພວກເຂົາຢ້ານຕາຍ, ພວກເຂົາມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງໄດ້. ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຈະຕາຍ, ບາງຄົນກັງວົນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ຫຼື ເລື່ອງນັ້ນ; ພວກເຂົາເປັນຫ່ວງລູກໆຂອງພວກເຂົາ, ຄົນຮັກຂອງພວກເຂົາ, ຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ ຄືກັບວ່າ ຖ້າກັງວົນໃຈແລ້ວ ພວກເຂົາຈະສາມາດລຶບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວຄວາມຕາຍນັ້ນໄດ້, ຄືກັບວ່າ ຖ້າພວກເຂົາຮັກສາຄວາມສຳພັນກັບຄົນເປັນ ພວກເຂົາຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກຄວາມສິ້ນຫວັງ ແລະ ຄວາມໂດດດ່ຽວທີ່ມາກັບຄວາມຕາຍນັ້ນໄດ້. ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ມີຄວາມຢ້ານແບບເລື່ອນລອຍຢູ່, ຄວາມຢ້ານວ່າ ຈະໄດ້ແຍກຈາກຄົນຮັກ, ຢ້ານບໍ່ໄດ້ນອນຫງາຍຫນ້າເບິ່ງທ້ອງຟ້າສີຟ້າອີກແລ້ວ, ຢ້ານບໍ່ໄດ້ເບິ່ງໂລກວັດຖຸອີກແລ້ວ. ວິນຍານທີ່ໂດດດ່ຽວ,ທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບການມີຄົນຮັກຂອງມັນຢູ່ຄຽງຂ້າງ, ລັງເລທີ່ຈະປ່ອຍກຳມື ແລະ ຈາກໄປຄົນດຽວສູ່ໂລກທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 130)

ຊີວິດທີ່ໃຊ້ເພື່ອສະແຫວງຫາຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບເຮັດໃຫ້ຄົນເສຍໃຈເມື່ອຜະເຊີນໜ້າກັບຄວາມຕາຍ

ຍ້ອນອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ດວງວິນຍານທີ່ໂດດດ່ຽວເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການບໍ່ມີຫຍັງໄປສູ່ການມີຊື່ສຽງ, ມີພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວ, ມີໂອກາດທີ່ຈະກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງມະນຸດຊາດ, ມີໂອກາດທີ່ຈະປະສົບກັບຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເຫັນໂລກ. ດວງວິນຍານດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງໄດ້ຮັບໂອກາດທີ່ຈະປະສົບກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງອີກດ້ວຍ, ມີໂອກາດຮູ້ຈັກຄວາມອັດສະຈັນແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຍອມຄວ້າໂອກາດທີ່ຫາຍາກ ແລະ ຊົ່ວຄາວນີ້. ຜູ້ຄົນໃຊ້ກຳລັງຕະຫຼອດຊີວິດໃນການຕໍ່ສູ້ກັບໂຊກຊະຕາ, ໃຊ້ເວລາທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຄຶກຄື້ນ, ພະຍາຍາມລ້ຽງດູຄອບຄົວຂອງຕົນ ແລະ

ແລ່ນໄປມາລະຫວ່າງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ສະຖານະພາບ. ສິ່ງທີ່ຄົນສະຫງວນໄວ້ຄືຄອບຄົວ, ເງິນ ແລະ ຊື່ສຽງ ແລະ ພວກເຂົາເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດໃນຊີວິດ. ທຸກຄົນຈົ່ມກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາຂອງຕົວເອງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍເກັບບັນຫາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຕ້ອງສຳຫຼວດ ແລະ ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໄວ້ດ້ານຫຼັງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ: ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່, ມະນຸດຄວນດຳລົງຊີວິດແບບໃດ, ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດແມ່ນຫຍັງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຍືນຍາວພຽງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຈະໃຊ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ຟ້າວຊອກຫາພຽງແຕ່ຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບ ຈົນກວ່າໄວໜຸ່ມຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈາກໄປ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນເຖົ້າ ແລະ ແຫ່ວຍານ. ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດໃນລັກສະນະນີ້ຈົນກວ່າພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບບໍ່ສາມາດຢຸດການຍ່າງໄປສູ່ຄວາມເຖົ້າແກ່ໄດ້, ເງິນບໍ່ສາມາດຕື່ມເຕັມຄວາມຫວ່າງເປົ່າຂອງຫົວໃຈໄດ້, ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຈາກກົດແຫ່ງການກຳເນີດ, ອາຍຸໄຂ, ຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄວາມຕາຍນີ້ໄດ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບໜີຈາກສິ່ງທີ່ໂຊກຊະຕາກຳນົດໄວ້. ເມື່ອພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ຜະເຊີນກັບຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດ ພວກເຂົາກໍຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຊັບສົມບັດອັນມະຫາສານ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດ ແລະ ມີຕຳແໜ່ງສູງ ພວກເຂົາກໍ່ຍັງບໍ່ສາມາດໜີພົ້ນຄວາມຕາຍໄດ້ ແລະ ຕ້ອງກັບໄປສູ່ຖານະເດີມຂອງພວກເຂົາ: ນັ້ນກໍຄື ດວງວິນຍານທີ່ໂດດດ່ຽວ ທີ່ບໍ່ມີຊື່ສຽງຫຍັງເລີຍ. ເມື່ອຄົນມີພໍ່ແມ່, ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພໍ່ແມ່ຄືທຸກສິ່ງ; ເມື່ອຄົນມີຊັບສິນ, ພວກເຂົາຄິດວ່າເງິນແມ່ນຫຼັກສຳຄັນຂອງຄົນ ເຊິ່ງມັນຄືຫົນທາງທີ່ຜູ້ຄົນມີຊີວິດຢູ່; ເມື່ອຄົນມີສະຖານະ ພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບມັນຢ່າງແໜ້ນ ແລະ ຍອມສ່ຽງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເພື່ອມັນ. ມີແຕ່ເມື່ອຄົນໃກ້ຈະຈາກໂລກນີ້ໄປເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ທັງຊີວິດໃນການສະແຫວງຫານັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ ແຕ່ເປັນພຽງເມກທີ່ເລື່ອນລອຍໄປ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພວກເຂົາສາມາດຍຶດຄອງໄດ້, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເອົາໄປນຳໄດ້, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດຍົກເວັ້ນພວກເຂົາຈາກຄວາມຕາຍໄດ້, ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດໃຫ້ເພື່ອນຮ່ວມທາງ ຫຼື ການປອບໃຈໃຫ້ແກ່ດວງວິນຍານທີ່ໂດດດ່ຽວບົນເສັ້ນທາງກັບຄືນເມືອຂອງມັນໄດ້; ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທ່າມກາງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຊ່ວຍຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍໄດ້. ຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບທີ່ຄົນໄດ້ຮັບໃນໂລກແຫ່ງວັດຖຸຈະໃຫ້ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈພຽງຊົ່ວຄາວ, ໃຫ້ຄວາມສຸກ ແລະ

ຄວາມຮູ້ສຶກສະບາຍແບບຈອບປອມ; ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພວກມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສູນເສຍວິຖີຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກພັດໄປມາໃນທະເລອັນກວ້າງໃຫຍ່ຂອງມະນຸດຊາດ, ປາດສະໜາຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຄວາມສະດວກສະບາຍ ແລະ ຄວາມງຽບສະຫງົບຂອງຫົວໃຈ, ຖືກກືນກິນດ້ວຍຄື້ນທະເລຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຍັງຄິດຫາຄໍາຖາມທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້ວ່າພວກເຂົາມາຈາກໃສ, ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຂົາຈະໄປໃສ ແລະ ອື່ນໆ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກລໍ້ລວງດ້ວຍຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບ, ຖືກພວກມັນເຮັດໃຫ້ຫຼົງຜິດ ແລະ ຖືກຄວບຄຸມ ແລະ ສູນເສຍຢ່າງຖາວອນ. ເວລາຜ່ານໄປໂດຍໄວ; ຫຼາຍປີຜ່ານໄປໃນຊົ່ວພິບຕາ ແລະ ກ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນຈະຮູ້ສຶກຕົວ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ສູນເສຍຊ່ວງເວລາດີທີ່ສຸດຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄປແລ້ວ. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຜູ້ຄົນຈະຈາກໂລກໄປໃນບໍ່ຊ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນໂລກນີ້ກໍາລັງເລື່ອນລອຍໄປ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄອບຄອງສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ; ເມື່ອນັ້ນຜູ້ຄົນກໍຈະຮູ້ສຶກໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຮ້ອງໄຫ້ເກີດມາໃນໂລກທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເປັນຂອງພວກເຂົາເທື່ອ. ໃນຈຸດນີ້, ຜູ້ຄົນຖືກບັງຄັບໃຫ້ໄຕ່ຕອງເຖິງສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນຊີວິດ, ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດ, ຊີວິດໝາຍເຖິງຫຍັງ, ແລະ ເປັນຫຍັງຄົນຈຶ່ງເກີດມາໃນໂລກ. ໃນຈຸດນີ້ເອງທີ່ຜູ້ຄົນຢາກຮູ້ເພີ່ມເຕີມວ່າ ຊາດໜ້າມີແທ້ບໍ, ສະຫວັນມີແທ້ບໍ, ມີເວນກໍາແທ້ບໍ... ຍິ່ງຜູ້ຄົນເຂົ້າໃກ້ຄວາມຕາຍຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຢາກເຂົ້າໃຈວ່າຊີວິດແມ່ນຫຍັງກັນແທ້; ຍິ່ງຜູ້ຄົນເຂົ້າໃກ້ຄວາມຕາຍຫຼາຍເທົ່າໃດ ຍິ່ງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາວ່າງເປົ່າຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ; ຍິ່ງຜູ້ຄົນເຂົ້າໃກ້ຄວາມຕາຍຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮູ້ສຶກໄຮ້ຄ່າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ; ແລະ ແຕ່ລະມື້ຄວາມຮູ້ສຶກຢ້ານຕາຍຂອງພກວເຂົາກໍຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ມີສອງເຫດຜົນທີ່ຄວາມຮູ້ສຶກດັ່ງກ່າວສະແດງອອກໃນຜູ້ຄົນໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃກ້ຄວາມຕາຍ: ເຫດຜົນທີໜຶ່ງ, ພວກເຂົາກໍາລັງຈະສູນເສຍຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນທີ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເພິ່ງພາ, ພວກເຂົາກໍາລັງຈະຈາກລາທຸກສິ່ງທີ່ຕາເຫັນໃນໂລກນີ້; ແລະ ເຫດຜົນທີສອງກໍຄື ພວກເຂົາກໍາລັງຈະຜະເຊີນກັບໂລກທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍໂດຍລໍາພັງ, ໄປສູ່ດິນແດນທີ່ເລິກລັບ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກ ເປັນໂລກທີພວກເຂົາບໍ່ກ້າວາງຕີນລົງ, ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີຄົນທີ່ພວກເຂົາຮັກ ແລະ ບໍ່ມີຫົນທາງແຫ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອ. ດ້ວຍເຫດຜົນທັງສອງນີ້, ທຸກຄົນທີ່ຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ, ປະສົບກັບຄວາມຕົກໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກສິ້ນຫວັງດັ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ມາກ່ອນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນມາເຖິງຈຸດນີ້ຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ໃນເວລາພວກເຂົາວາງຕີນລົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ສິ່ງທໍາອິດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄື ມະນຸດມາຈາກໃສ, ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່,

ໃຜເປັນຜູ້ກຳນົດໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລະ ໃຜເປັນຜູ້ສະໜອງ ແລະ ມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ. ຄວາມຮູ້ນີ້ຄືຫົນທາງແທ້ຈິງໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນສຳລັບການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນການຮຽນຮູ້ວິທີສະໜອງໃຫ້ກັບຄອບຄົວ ຫຼື ວິທີການໄດ້ຮັບຊື່ສຽງ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີ, ບໍ່ແມ່ນການຮຽນຮູ້ວິທີເປັນຄົນໂດດເດັ່ນໃນທ່າມກາງຝູງຊົນ ຫຼື ວິທີໃຊ້ຊີວິດທີ່ລ້ຳລວຍຂຶ້ນ, ແຮງໄກທີ່ຈະແມ່ນການຮຽນຮູ້ວິທີເຮັດໃຫ້ໂຕເອງເກັ່ງ ແລະ ແຂ່ງຂັນກັບຄົນອື່ນຢ່າງສຳເລັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼາກຫຼາຍທັກທະໃນການເອົາຊີວິດລອດທີ່ຜູ້ຄົນໃຊ້ທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຮຽນຮູ້ຈະສາມາດໃຫ້ຄວາມອຸດົມສົມບູນແຫ່ງຄວາມສະດວກສະບາຍທາງວັດຖຸ, ພວກມັນບໍ່ເຄີຍນຳເອົາຄວາມສະຫງົບສຸກທີ່ແທ້ຈິງມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະ ນຳຄວາມປອບໃຈມາສູ່ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສູນເສຍທິດທາງຂອງພວກເຂົາຢູ່ຕະຫຼອດ, ເຮັດໃຫ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການຄວບຄຸມຕົວເອງ ແລະ ພາດໂອກາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ; ທັກສະໃນການເອົາຊີວິດລອດເຫຼົ່ານີ້ສ້າງກະແສແຫ່ງຄວາມວິຕົກກັງວົນກ່ຽວກັບວິທີທາງຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍທີ່ເໝາະສົມ. ຊີວິດຂອງຄົນຖືກທຳລາຍດ້ວຍວິທີນີ້. ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນຢ່າງເປັນທຳ, ມອບໂອກາດທີ່ມີຄຸນຄ່າທັງຊີວິດໃຫ້ກັບທຸກຄົນເພື່ອຜະເຊີນ ແລະ ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ຕາມ ມີພຽງແຕ່ເມື່ອຄວາມຕາຍຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ເມື່ອມັດຈຸລາດປາກົດຕົວ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເລີ່ມເຫັນແສງສະຫວ່າງ. ເຖິງເວລານັ້ນ ມັນກໍ່ຊ້າເກີນໄປເສຍແລ້ວ.

ຄົນໃຊ້ທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕາມຫາເງິນ ແລະ ຊື່ສຽງ; ພວກເຂົາຈ່ອງດຶງເຟືອງເຫຼົ່ານີ້ໂດຍຄິດວ່າ ພວກມັນແມ່ນວິທີການຊ່ວຍເຫຼືອດຽວຂອງພວກເຂົາ, ຄືກັບວ່າ ການມີພວກມັນ ພວກເຂົາສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້ ແລະ ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍໄດ້. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຈະຕາຍເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພວກເຂົາພຽງໃດ, ພວກເຂົາອ່ອນແອພຽງໃດເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ພວກເຂົາໝົດກຳລັງໃຈງ່າຍພຽງໃດ, ພວກເຂົາໂດດດ່ຽວ ແລະ ສິ້ນຫວັງພຽງໃດ ໂດຍບໍ່ມີບ່ອນທີ່ຈະເພິ່ງພາ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າຊີວິດບໍ່ສາມາດຊື້ດ້ວຍເງິນ ຫຼື ດ້ວຍຊື່ສຽງໄດ້, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະລ້ຳລວຍພຽງໃດ, ບໍ່ວ່າຖານະຂອງພວກເຂົາຈະສູງສົ່ງພຽງໃດ, ທຸກຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທຸກຍາກ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄວາມຕາຍ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າເງິນບໍ່ສາມາດຊື້ຊີວິດໄດ້, ຊື່ສຽງບໍ່ສາມາດລົບລ້າງຄວາມຕາຍໄດ້ ແລະ ທັງເງິນ ແລະ ຊື່ສຽງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຍືນຍາວໄດ້ແມ່ນແຕ່ນາທີດຽວ ຫຼື ວິນາທີດຽວ. ຍິ່ງຄົນຮູ້ສຶກແບບນີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາຍິ່ງຢາກມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ;

ຍິ່ງຄົນຮູ້ສຶກແບບນີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ ພວກເຂົາຍິ່ງຢ້ານການຫຍັບເຂົ້າໃກ້ຂອງຄວາມຕາຍຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ເຖິງຈຸດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນເປັນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນເປັນຜູ້ຄວບຄຸມ ແລະ ໃບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະມີຊີວິດຢູ່ ຫຼື ຕາຍ ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີສິດອຳນາດຫຍັງ, ທັງໝົດນີ້ຢູ່ນອກເໜືອການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 131)

ມາຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍຢ່າງສະຫງົບສຸກ

ໃນເວລາທີ່ຜູ້ຄົນເກີດມາ, ດວງຍິນຍານອັນໂດດດ່ຽວດວງນັ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນປະສົບການແຫ່ງຊີວິດຂອງມັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ປະສົບການຂອງມັນຕໍ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ເຊິ່ງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ມັນ. ແນ່ນອນ, ສຳລັບຜູ້ຄົນ ແລະ ດວງວິນຍານນີ້ແມ່ນໂອກາດອັນປະເສີດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ໂອກາດໄດ້ມາຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະສົບກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນການສ່ວນຕົວ. ຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາພາຍໃນກົດແຫ່ງໂຊກຊະຕາທີ່ໄດ້ວາງອອກສຳລັບພວກເຂົາໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ສຳລັບຄົນທີ່ມີເຫດຜົນພ້ອມກັບຄວາມສຳນຶກ, ຮູ້ຈັກຜິດຖືກຊົ່ວດີ, ພ້ອມກັບຊີວິດຫຼາຍທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ, ກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ການໄດ້ມາຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກ. ເພາະສະນັ້ນ, ມັນຄວນຈະງ່າຍຫຼາຍສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບຮູ້ຜ່ານປະສົບການຊີວິດຫຼາຍທົດສະວັດຂອງພວກເຂົາ ວ່າໂຊກຊະຕາທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ມັນຄວນຈະງ່າຍຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ຫຼື ສະຫຼຸບຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດຢູ່. ເມື່ອຜູ້ຄົນຍອມຮັບເອົາບົດຮຽນຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງພູມໃຈ, ພວກເຂົາກໍຈະຄ່ອຍໆເຂົ້າໃຈວ່າຊີວິດມາຈາກໃສ, ເຂົ້າໃຈວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ຫົວໃຈຕ້ອງການຫຍັງ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ຈະນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ, ແມ່ນຫຍັງຄວນເປັນໜ້າທີ່ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງຊີວິດມະນຸດ. ຜູ້ຄົນຈະຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ວ່າ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ນະມັດສະການພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເມື່ອເຖິງເວລາຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ເມື່ອດວງວິນຍານຂອງພວກເຂົາໃກ້ຈະໄດ້ພົບກັບພຣະຜູ້ຊົງສ້າງອີກຄັ້ງ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມໂກລາຫົນຢ່າງໃຫຍ່.

ຖ້າຜູ້ຄົນໄດ້ຢູ່ໃນໂລກເປັນເວລາຫຼາຍທົດສະວັດ ແຕ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າມະນຸດມາຈາກໃສ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າໂຊກຊະຕາມະນຸດຢູ່ໃນກໍາມືຂອງໃຜແລ້ວ ມັນກໍບໍ່ແປກທີ່ພວກເຂົາຈະຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍດ້ວຍຄວາມບໍ່ສະຫງົບສຸກ. ໃນຫຼາຍທົດສະວັດແຫ່ງປະສົບການຊີວິດມະນຸດຂອງພວກເຂົາ, ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແມ່ນຄົນທີ່ເຫັນຄຸນຄ່າແຫ່ງຄວາມໝາຍຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນມີຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງຊີວິດ, ມີປະສົບການຕົວຈິງ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນສາມາດຍອມຮັບສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍແຫ່ງການຊົງສ້າງມະນຸດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ເຂົ້າໃຈວ່າມະນຸດຄວນນະມັດສະການພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີແມ່ນມາຈາກພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ມື້ໃດມື້ໜຶ່ງ ໃນອະນາຄົດບໍ່ຊ້າກໍໄວ ທຸກສິ່ງກໍຈະກັບໄປຫາພຣະອົງ. ຄົນແບບນີ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຈັດແຈງການກໍາເນີດຂອງມະນຸດ ແລະ ມີອໍານາດອະທິປະໄຕເໜືອຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ ທັງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວໂດຍສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແທນທີ່ຈະຍ້ານກົວມັນແບບບໍ່ມືນຫູມືນຕາ ແລະ ດີ້ນຮົນຕໍ່ສູ້ກັບມັນ, ພວກເຂົາແມ່ນຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍໄດ້ຢ່າງສະຫງົບໂດຍທໍາມະຊາດ, ປ່ອຍວາງຊັບສົມບັດທາງໂລກທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງສະຫງົບ, ຍອມຮັບ ແລະ ຮັບເອົາທຸກສິ່ງທີ່ຕາມມາຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ຍິນດີຮັບເອົາຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດທີ່ຈັດແຈງໄວ້ຢ່າງນັ້ນໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຖ້າຜູ້ຄົນເບິ່ງເຫັນວ່າຊີວິດຄືໂອກາດໜຶ່ງທີ່ຈະປະສົບກັບອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ມາຮູ້ຈັກສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງ, ຖ້າຜູ້ຄົນເຫັນວ່າຊີວິດຂອງພວກເຂົາເປັນໂອກາດທີ່ຫາໄດ້ຍາກທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າໃນຖານະເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ປະຕິບັດເພື່ອສໍາເລັດພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ, ແນ່ນອນພວກເຂົາແມ່ນຈະມີມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຊີວິດ, ໃຊ້ຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນ ແລະ ການຊີ້ນໍາຈາກພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຍ່າງຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຮູ້ຈັກສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ກາຍເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ການກະທໍາອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເວົ້າ, ຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ທີ່ຍອມຮັບຈາກພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ມີພຽງຄົນເຊັ່ນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມີທັດສະນະທີ່ສະຫງົບຕໍ່ຄວາມຕາຍໄດ້ ແລະ ຍິນດີຮັບເອົາຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດດ້ວຍຄວາມສຸກ.

ບຸກຄົນທີ່ມີທັດສະນະຄະຕິແບບນີ້ຕໍ່ຄວາມຕາຍແມ່ນໂຢບ. ໂຢບຢູ່ໃນຖານະທີ່ຍອມຮັບຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ເມື່ອໄດ້ນຳເອົາການເດີນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງລາວໄປສູ່ຈຸດສຸດທ້າຍຢ່າງລາບລື້ນ ແລະ ສຳເລັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງລາວ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປຢູ່ຂ້າງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 132)

ການສະແຫວງຫາຂອງໂຢບ ແລະ ການໄດ້ຮັບຊີວິດເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍໄດ້ຢ່າງສະຫງົບ.

ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບໂຢບວ່າ: "ແລ້ວໂຢບກໍຕາຍໄປໂດຍແກ່ເຖົ້າທີ່ມີອາຍຸຍືນທີ່ສຸດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ" (ໂຢບ 42:17). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອໂຢບຕາຍໄປ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເສຍໃຈ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເຈັບປວດ ແຕ່ຈາກໂລກນີ້ໄປໂດຍທຳມະຊາດ. ດັ່ງທີ່ທຸກຄົນຮູ້, ໂຢບແມ່ນບຸລຸດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນໄລຍະທີ່ເພິ່ນມີຊີວິດຢູ່. ການກະທຳຂອງເພິ່ນໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນທີ່ຈົດຈຳຂອງຄົນອື່ນໆ ແລະ ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າຊີວິດຂອງເພິ່ນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນທີ່ເໜືອກວ່າຄົນອື່ນໆທັງໝົດ. ໂຢບໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະອົງເອີ້ນວ່າເປັນຜູ້ຊອບທຳຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເພິ່ນຍັງໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າລອງໃຈ ແລະ ຖືກທົດສອບໂດຍຊາຕານອີກດ້ວຍ. ເພິ່ນຢືນຢັດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົມຄວນແລ້ວທີ່ຖືກພຣະອົງເອີ້ນວ່າເປັນຜູ້ຊອບທຳ. ໃນຫຼາຍທົດສະວັດຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ຖືກລອງໃຈໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄ່າ, ມີຄວາມໝາຍ, ລຽບງ່າຍ ແລະ ສະຫງົບສຸກຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ຍ້ອນການກະທຳອັນຊອບທຳຂອງເພິ່ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ລອງໃຈເພິ່ນ ແລະ ຍ້ອນການກະທຳອັນຊອບທຳຂອງເພິ່ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຫາເພິ່ນ ແລະ ເວົ້າກັບເພິ່ນໂດຍກົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນໄລຍະຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນຖືກລອງໃຈ, ໂຢບເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດຢ່າງໜັກແໜ້ນຫຼາຍຂຶ້ນ, ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ແນ່ນອນຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງປະທານ ແລະ ຖອນຄືນພອນຂອງພຣະອົງ. ໃນໜັງສືຂອງໂຢບບັນທຶກໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ປະທານພອນທີ່ຫຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທີ່ພຣະອົງເຄີຍປະທານໃຫ້ແກ່ໂຢບ, ໃຫ້ໂຢບຢູ່ໃນຖານະທີ່ດີກວ່າເພື່ອຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍຢ່າງສະຫງົບ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອໂຢບເຖົ້າແກ່ລົງ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ແນ່ນອນວ່າເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມກັງວົນຫຍັງຕໍ່ຊັບສົມບັດຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມກັງວົນ, ບໍ່ມີຫຍັງຕ້ອງເສຍໃຈ ແລະ ແນ່ນອນວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຢ້ານຕາຍ ຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງເພິ່ນຍ່າງບົນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງທີ່ເພິ່ນຕ້ອງກັງວົນກ່ຽວກັບຈຸດຈົບຂອງຕົວເອງ. ປັດຈຸບັນນີ້
ມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດໃນທຸກເສັ້ນທາງທີ່ໂຢບໄດ້ປະຕິບັດເມື່ອເຂົາຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍຂອງເຂົາເອງ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັກສາຈຸດຢືນດ້ານພາຍນອກຢ່າງລຽບງ່າຍນີ້ໄດ້? ມີພຽງເຫດຜົນດຽວຄື: ໂຢບໃຊ້ຊີວິດຂອງເພິ່ນໃນການສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອສ່ວນຕົວ, ການຮັບຮູ້ ແລະ ການຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ການຮັບຮູ້ ແລະ ການຍອມຮັບນີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນກ້າວຜ່ານຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນໃນຊີວິດ, ໃຊ້ຊີວິດບັ້ນປາຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ຜະເຊີນກັບຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ບໍ່ວ່າໂຢບປະສົບກັບສິ່ງໃດ, ການສະແຫວງຫາ ແລະ ເປົ້າໝາຍໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນນັ້ນບໍ່ເຈັບປວດແຕ່ກັບມີຄວາມສຸກ. ເພິ່ນມີຄວາມສຸກ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພອນຕ່າງໆ ແລະ ຄຳຍ້ອງຍໍທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງປະທານໃຫ້ເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ສຳຄັນຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຍ້ອນການສະແຫວງຫາ ແລະ ເປົ້າໝາຍຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ຍ້ອນຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບຜ່ານການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຍ້ອນປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນ
ເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ,
ພາຍໃຕ້ການກະທຳອັນມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແຕ່ເປັນປະສົບການ ແລະ ຄວາມຊົງຈຳທີ່ບໍ່ມີວັນລືມຂອງມະນຸດ ແລະ ການຢູ່ຮ່ວມກັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໃກ້ຊິດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ໂຢບມີຄວາມສຸກຍ້ອນຄວາມສະດວກສະບາຍ ແລະ ຄວາມມ່ວນຊື່ນທີ່ມາຈາກການຮູ້ຈັກຄວາມປະສົງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຍ້ອນຄວາມເຄົາລົບທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ເຫັນວ່າພຣະອົງນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່, ມະຫັດສະຈັນ, ນ່າຮັກ ແລະ ສັດຊື່. ໂຢບສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການທົນທຸກທໍລະມານໃດໆ ຍ້ອນເພິ່ນຮູ້ວ່າການຕາຍ ແມ່ນການໄດ້ກັບຄືນໄປຢູ່ຂ້າງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ແມ່ນການສະແຫວງຫາ ແລະ ການໄດ້ຮັບໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍໄດ້ຢ່າງສະຫງົບ, ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຜະເຊີນກັບໂອກາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງເພິ່ນຄືນໄປຢ່າງສະຫງົບ,
ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຢືນຢ່າງບໍລິສຸດໃຈ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະຈາກການດູແລຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.
ຄົນປັດຈະບັນນີ້ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມສຸກແບບໂຢບໄດ້ບໍ?
ພວກເຈົ້າມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນບໍ?
ເນື່ອງຈາກວ່າຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ມີເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້,
ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກແບບໂຢບໄດ້?

ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງຄວາມຢ້ານຕາຍໄດ້?

ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ບາງຄົນຍ່ຽວແຕກໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ; ສ່ວນຄົນອື່ນໆກໍຕົວສັ່ນ, ເປັນລົມ, ພາກັນໂຈມຕີຕໍ່ສະຫວັນ ແລະ ມະນຸດຄືກັນ; ບາງຄົນເຖິງຂັ້ນສະອື້ນຮ້ອງໄຫ້. ແນ່ນອນວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນປະຕິກິລິຍາໂດຍທຳມະຊາດທີ່ເກີດຂຶ້ນທັນທີເມື່ອຄວາມຕາຍໃກ້ເຂົ້າມາ.

ຄົນປະພຶດຕົນໃນຮູບແບບທີ່ໜ້າອັບອາຍເຫຼົ່ານີ້ ຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນຍ້ອນວ່າ ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຢ້ານຕາຍ, ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ຈັດເຈນ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ, ແຮງໄກທີ່ຈະຍອມຮັບພວກມັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄົນມີປະຕິກິລິຍາໃນລັກສະນະນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງ ແຕ່ຕ້ອງການຈັດແຈງ ແລະ ບົງຄອງທຸກສິ່ງດ້ວຍຕົວເອງ, ຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາ, ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຕົວເອງ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ແປກໃຈເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງຄົນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມຢ້ານຕາຍນີ້ໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 133)

ການຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດກັບຄືນມາຢູ່ຂ້າງພຣະອົງໄດ້.

ເມື່ອຄົນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ຈັດເຈນ ແລະ ປະສົບການກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຕາຍກໍຈະບໍ່ເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງແນ່ນອນ. ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຈັດເຈນວ່າ ທຸກສິ່ງຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດອອກຈາກ ຫຼື ຫຼົບໜີຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕດັ່ງກ່າວໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເມື່ອຮອດເວລາທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດສຳລັບຄຳເວົ້າສຸດທ້າຍ, ຄວາມກັງວົນ ແລະ ຄວາມເສຍໃຈຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຖືກຊັ່ງຊາດ້ວຍຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ, ມີຄວາມຝືນໃຈຫຼາຍ, ມີຄວາມສັບສົນຫຼາຍ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານຕາຍ. ລຳລັບທຸກຄົນທີ່ເກີດມາໃນໂລກນີ້, ການເກີດນັ້ນຈຳເປັນ ແລະ ຄວາມຕາຍກໍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້; ບໍ່ມີໃຜຢູ່ເໜືອກົດແຫ່ງກຳນີ້ໄດ້. ຖ້າຜູ້ໃດປາຖະໜາທີ່ຈະຈາກໂລກນີ້ໄປໂດຍບໍ່ເຈັບປວດ, ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຈະຜະເຊີນກັບຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດໂດຍບໍ່ມີການລັງເລໃຈ ຫຼື ຄວາມກັງວົນ, ມີທາງດຽວຄືບໍ່ຕ້ອງເສຍໃຈ. ວິທີດຽວທີ່ຈະຈາກໄປໂດຍບໍ່ເສຍໃຈຄື ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍອມຮັບພວກມັນ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຢືນຢູ່ຫ່າງຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງຂອງມະນຸດ, ຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຈາກການຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດໃຊ້ຊີວິດແບບໂຢບໄດ້, ໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳ ແລະ ອວຍພອນຈາກພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ,

ຊີວິດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ມີເສລີພາບ, ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍ, ຊີວິດທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ເປີດໃຈ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຍອມຮັບການທົດລອງ ແລະ ການລົງໂທດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ຄືກັບໂຢບ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດນະມັດສະການພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຂອງພຣະອົງ ຄືກັນກັບໂຢບໄດ້ຮັບ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຫັນພຣະອົງປະລັກມາ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດ ແລະ ຕາຍຢ່າງມີຄວາມສຸກຄືກັບໂຢບ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ, ບໍ່ມີຄວາມກັງວົນ, ບໍ່ເສຍໃຈ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຄືກັບໂຢບ ແລະ ຜ່ານທຸກຊ່ວງເວລາຊີວິດຂອງທຸກຄົນໃນແສງສະຫວ່າງ, ສຳເລັດການເດີນທາງໃນແສງສະຫວ່າງຢ່າງລາບລື້ນ, ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງສົມບູນ ເພື່ອປະສົບ, ຮຽນຮູ້ ແລະ ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໃນຖານະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ຕາຍໄປໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຢືນຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຕະຫຼອດໄປໃນນາມມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຳສັນລະເສີນຈາກພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 134)

ຢ່າພາດໂອກາດທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ

ສອງສາມທົດສະວັດທີ່ປະກອບໃນຊີວິດມະນຸດນັ້ນບໍ່ຍາວ ແລະ ກໍບໍ່ສັ້ນ. ຊາວປີລະຫວ່າງການເກີດ ແລະ ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຜ່ານໄປໃນຊົ່ວພິບຕາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຈຸດນີ້ຖືວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ, ຄົນໃນກຸ່ມອາຍຸນີ້ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຊີວິດມະນຸດ ແລະ ໂຊກຊະຕາມະນຸດ. ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການຫຼາຍຂຶ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຄ່ອຍໆກ້າວເຂົ້າສູ່ໄວກາງຄົນ. ຄົນໃນໄວສາມສິບ ແລະ ສີ່ສິບປີໄດ້ຮັບປະສົບການຊີວິດ ແລະ ໂຊກຊະຕາໃໝ່ໆ ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍັງເລື່ອນລອຍຢູ່. ຈົນຮອດອາຍຸສີ່ສິບປີທີ່ບາງຄົນເລີ່ມເຂົ້າໃຈມະນຸດ ແລະ ໂລກຈັກກະວານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຊີວິດມະນຸດ, ເຂົ້າໃຈວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືໂຊກຊະຕາມະນຸດ. ບາງຄົນເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ແລະ ຕອນນີ້ກໍເຂົ້າສູ່ໄວກາງຄົນແລ້ວ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດມີຄວາມຮູ້ ແລະ ສາມາດນິຍາມກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງ. ບາງຄົນບໍ່ສົນໃຈຫຍັງນອກຈາກການສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ ຫຼື

ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແຫ່ງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວກ່ຽວກັບບົດຮຽນຕົວຈິງແຫ່ງການຍອມຮັບເອົາການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ເປັນຄົນໂງ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຢູ່ໄປຢ່າງໄຮ້ຄ່າ.

ຖ້າຊ່ວງເວລາຂອງຊີວິດມະນຸດຖືກແບ່ງຕາມລະດັບປະສົບການຊີວິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ພວກມັນສາມາດແຍກອອກເປັນສາມໄລຍະ. ໄລຍະທີໜຶ່ງແມ່ນໄວໜຸ່ມ ເຊິ່ງແມ່ນປີລະຫວ່າງການເກີດ ແລະ ໄວກາງຄົນ ຫຼື ແຕ່ເກີດຈົນຮອດອາຍຸສາມສິບປີ. ໄລຍະທີສອງແມ່ນຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ແຕ່ໄວກາງຄົນຈົນຮອດໄວເຖົ້າ ຫຼື ແຕ່ອາຍຸສາມສິບຈົນຮອດຫົກສິບປີ. ໄລຍະທີສາມແມ່ນຊ່ວງເວລາຂອງການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ເຊິ່ງເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ໄວຊະລາ, ເລີ່ມແຕ່ອາຍຸຫົກສິບປີຈົນກວ່າຄົນນັ້ນຈະຈາກໂລກນີ້ໄປ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ແຕ່ເກີດຈົນຮອດໄວກາງຄົນ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາ ແລະ ຊີວິດຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີຂີດຈຳກັດຢູ່ທີ່ການຮຽນແບບຄວາມຄິດຂອງຄົນອື່ນ ແລະ ເກືອບວ່າບໍ່ມີແກ່ນສານແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິງເລີຍ. ໃນໄລຍະນີ້, ທັດສະນະກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນສ້າງເສັ້ນທາງຂອງຕົວເອງຢູ່ໃນໂລກແມ່ນຂ້ອນຂ້າງໃນຮູບແບບພິວເຜີນ ແລະ ໄຮ້ດຽງສາ. ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາເຍົາໄວຂອງຜູ້ຄົນ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຊີມລົດຊາດຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າທັງໝົດຂອງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈິ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບໂຊກຊະຕາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດສ່ວນເລິກໆໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາກໍຈະຄ່ອຍໆເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຂອງໂຊກຊະຕາ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນ.

ຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ໄລຍະຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຕົນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຊົາຜົນໂຊກຊະຕາ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະຖືກລາກເຂົ້າໄປສູ່ການຜິດຖຽງກັນອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຮູ້ຊະຕາກຳຊີວິດຂອງຕົນ, ຍອມຮັບຄວາມປະສົງແຫ່ງສະຫວັນ, ສະຫຼຸບຄວາມສຳເລັດ ແລະ ຂໍ້ຜິດພາດໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄອງຖ້າການພິພາກສາຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພິຈາລະນາປະສົບການ ແລະ ການຄອບຄອງຕ່າງໆທີ່ຄົນໄດ້ຮັບໃນຊ່ວງສາມໄລຍະນີ້, ພາຍໃຕ້ສະຖານະພາບປົກກະຕິປ່ອງຢ້ຽມແຫ່ງໂອກາດທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງຜູ້ຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ກວ້າງປານໃດ.

ຖ້າຜູ້ຄົນມີຊີວິດຢູ່ຮອດຫົກສິບປີ ເຂົາມີເວລາພຽງແຕ່ສາມສິບປີ ຫຼື ປະມານນັ້ນເພື່ອຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງການເວລາຍາວກວ່ານັ້ນ, ມີທາງດຽວກໍຄືຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຊີວິດຍືນຍາວພໍສົມຄວນ ແລະ

ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດຢູ່ໄດ້ຮອດສັດຕະວັດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, ອີງຕາມກົດເກນທົ່ວໄປແຫ່ງການດໍາລົງຢູ່ຂອງມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນຂະບວນການທີ່ຍາວນານເລີ່ມຈາກເວລາຜູ້ຄົນຜະເຊີນກັບການຮູ້ຈັກອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າຈົນຮອດເວລາທີ່ເຂົາສາມາດຮັບຮູ້ຄວາມຈິງແຫ່ງອໍານາດອະທິປະໄຕນັ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈົນເຖິງຈຸດທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຍອມຮັບມັນໄດ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ ຖ້າພວກເຂົານັບຈໍານວນປີ ແມ່ນບໍ່ເກີນສາມສິບ ຫຼື ສີ່ສິບປີໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຂົາມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນເຫຼົ່ານີ້. ຜູ້ຄົນມັກຈະຫຼົງໄຫຼກັບຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງຕົນໃນການຮັບພອນສະເໜີ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດແຍກແຍະວ່າທາດແທ້ຊີວິດມະນຸດຢືນຢູ່ຈຸດໃດ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມສໍາຄັນໃນການຮູ້ຈັກອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ຖະໜຸຖະໜອມໂອກາດອັນລໍ້າຄ່ານີ້ເພື່ອເຂົ້າສູ່ໂລກມະນຸດ ເພື່ອປະສົບກັບຊີວິດມະນຸດ ແລະ ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າມັນລໍ້າຄ່າພຽງໃດສໍາລັບສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊີ້ນໍາສ່ວນຕົວຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢາກໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈົບລົງໂດຍໄວ, ຜູ້ທີ່ປາດຖະໜາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງຈຸດຈົບຂອງມະນຸດໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງທັນທີ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້. ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດແຫ່ງການບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຂົາຍັງເປັນຄົນໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດອີກດ້ວຍ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ບັນດາຄົນສະຫຼາດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມທາງແນວຄິດ ແມ່ນພາກັນປາດຖະໜາຢາກເຂົ້າໃຈໂອກາດທີ່ເປັນເອກະລັກນີ້ ເພື່ອຮູ້ຈັກອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຈໍາກັດຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມປາດຖະໜາທີ່ແຕກຕ່າງກັນທັງສອງນີ້ເຜີຍໃຫ້ເຫັນສອງມຸມມອງ ແລະ ການສະແຫວງຫາທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ: ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພອນເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄໍານຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຄີຍສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຄີຍປາດຖະໜາທີ່ຈະຍອມຮັບມັນ, ພຽງແຕ່ຢາກມີຊີວິດຕາມໃຈພວກເຂົາ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນເສື່ອມໂຊມທີ່ບໍ່ສົນໃຈຫຍັງ ແລະ ຄົນປະເພດນີ້ແມ່ນຈະຖືກທໍາລາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຢາກຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມປາດຖະໜາຂອງຕົນໄດ້, ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບອໍານາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະເປັນຄົນປະເພດທີ່ຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນແບບນີ້ດຳລົງຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຢູ່ທ່າມກາງພອນຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ທາງເລືອກຂອງມະນຸດນັ້ນໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ. ສຳລັບຜູ້ຄົນ ມັນຈະເປັນການດີກວ່າທີ່ຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່? ທ້າຍທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າຈະປະສົບກັບການສູນເສຍໃດໆບໍ່? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະຄວບຄຸມດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ, ແລ້ວເຈົ້າແມ່ນກຳລັງເລືອກເສັ້ນທາງທີ່ໂງ່ທີ່ສຸດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ປະສົບກັບການສູນເສຍ. ມີພຽງຜູ້ຄົນຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ເທົ່ານັ້ນ, ມີພຽງພວກເຂົາເລີ່ມຍອມຮັບການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເພື່ອພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະມີຄວາມຫວັງ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ພວກເຂົາຈະບັນລຸຄວາມລອດພົ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 135)

ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດໄດ້.

ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນບໍ່ວ່າ ຫ້າວຫັນ ຫຼື ກຽດຄ້ານແມ່ນຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນໃດໜຶ່ງຈະຕໍ່ສູ້ດີ້ນລົນແນວໃດກໍຕາມໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະຍ່າງບົນເສັ້ນທາງຄົດລ້ຽວຈັກເສັ້ນທາງກໍຕາມ, ສຸດທ້າຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະກັບໄປສູ່ວົງໂຄຈອນແຫ່ງໂຊກຊະຕາທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ຂີດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ວິທີການທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຄວບຄຸມ ແລະ ປົກຄອງຈັກກະວານ. ມັນແມ່ນຄວາມບໍ່ສາມາດກີດກັ້ນໄດ້ນີ້, ຮູບແບບການຄວບຄຸມ ແລະ ການປົກຄອງດັ່ງກ່າວຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກົດເກນໃນການກຳນົດຊີວິດຂອງທຸກສິ່ງ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດກັບຊາດມາເກີດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ໂລກໝຸນວຽນເປັນປົກກະຕິ ແລະ ໝຸນໄປຂ້າງໜ້າມື້ຕໍ່ມື້ ແລະ ປີຕໍ່ປີ.

ພວກເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ ແລະ ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈພວກມັນບໍ່ວ່າຈະແບບຜິວເຜີນ ຫຼື ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກໍ່ຕາມ ແລະ ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງດີປານໃດ, ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ, ເຈົ້າຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າດີປານໃດ.

ທັງໝົດນີ້ສະແດງເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງພຽງໃດ. ການມີຢູ່ຂອງອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າມະນຸດຊາດຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່? ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄອບຄອງສິດອຳນາດນີ້ ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການຍອມຮັບຂອງມະນຸດບໍ່? ບໍ່ວ່າຈະໃນສະຖານະການໃດໆກໍ່ຕາມ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຍັງຄົງມີຢູ່. ໃນທຸກສະພາບການ, ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດ ແລະ ຈັດແຈງໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງອີງຕາມຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຍ້ອນການປ່ຽນແປງມະນຸດ; ມັນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ,

ບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໂດຍການປ່ຽນແປງໃດໆເຊັ່ນ ເວລາ, ອາກາດແລະ ສະພາບພູມີສາດ ເພາະວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຍອມຮັບມັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ

ສະພາບການເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເ ໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີທັດສະນະຄະຕິແນວໃດກໍ່ຕາມຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ມັນກໍ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລະ ເໜືອທຸກສິ່ງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍ່ຍັງຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຢູ່ດີ;

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງໄດ້, ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍ່ຍັງຄົງດຳລົງຢູ່ຄືເກົ່າ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດນັ້ນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາ ມປະສົງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໂດຍອີງຕາມຄວາມມັກຂອງມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງເລືອກຂອງພວກເຂົາ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທົ່ວທຸກບ່ອນ, ທຸກເວລາ ແລະ ທຸກເມື່ອ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານພົ້ນໄປ ແຕ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ມີວັນຜ່ານພົ້ນໄປໄດ້ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເອງແມ່ນພຣະເຈົ້າ,

ພຣະອົງຄອບຄອງສິດອຳນາດທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດ ຫຼື ກຳນົດໂດຍຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງຕ່າງໆ ຫຼື ກຳນົດໂດຍອາກາດ ຫຼື ສະພາບພູມີສາດ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງລິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ສືບຕໍ່ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍປະຕິບັດສະເໝີມາ; ພຣະອົງບົກຄອງທຸກສິ່ງ, ປະທານໃຫ້ທຸກສິ່ງ ແລະ ປັ້ນແຕ່ງທຸກສິ່ງດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະຕິບັດສະເໝີມາ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ມັນແມ່ນຄວາມຈິງ; ມັນຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ!

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 136)

ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຜູ້ທີ່ປາດຖະໜາຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ມະນຸດຄວນມີທັດສະນະຄະຕິໃດໃນການຮູ້ຈັກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງແຫ່ງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ? ນີ້ແມ່ນບັນຫາແທ້ຈິງທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນ. ເມື່ອຜະເຊີນກັບບັນຫາຊີວິດຈິງ, ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ເມື່ອເຈົ້າຕ້ອງຜະເຊີນກັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຂົ້າໃຈ, ຮັບມື ແລະ ປະສົບກັບມັນແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນມີທັດສະນະຄະຕິແບບໃດ ເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການຍອມຮັບ, ຄວາມປາດຖະໜາຍອມຮັບ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງການຍອມຮັບເອົາອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ? ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ການລໍຖ້າ; ຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ໃນການສະແຫວງຫາ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ໃນການຍອມຮັບ. "ການລໍຖ້າ" ໝາຍເຖິງການລໍຖ້າເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການລໍຖ້າຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ, ລໍຖ້າຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. "ການສະແຫວງຫາ" ໝາຍເຖິງການສັງເກດ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຄວາມຕັ້ງໃຈອັນຮອບຄອບຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າໂດຍຜ່ານຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງອອກ, ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຍຶດໝັ້ນ, ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບັນລຸໃນມະນຸດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນສຳເລັດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບັນລຸໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. "ການຍອມຮັບ" ແນ່ນອນ ໝາຍເຖິງການຍອມຮັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປັ້ນແຕ່ງ, ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ ແລະ ໂດຍຜ່ານສິ່ງນີ້

ມາຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງກຳນົດໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ວິທີທີ່ພຣະອົງສະໜອງຊີວິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດ, ວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນຕົວມະນຸດ. ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດແຈງ ແລະ ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຊື່ອຟັງກົດເກນທຳມະຊາດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງ ແລະ ກຳນົດທຸກສິ່ງໃຫ້ເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ໃນການລໍຖ້າ, ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ຈັກການສະແຫວງຫາ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ຈັກການຍອມຮັບ. ນີ້ແມ່ນທັດສະນະຄະຕິທີ່ທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ມີ, ນັ້ນກໍຄື ຄຸນນະພາບພື້ນຖານເຊິ່ງທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີ. ເພື່ອໃຫ້ມີທັດສະນະຄະຕິດັ່ງກ່າວ, ເພື່ອໃຫ້ມີຄຸນນະພາບດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນຫົນທາງດຽວທີ່ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 137)

ການຍອມຮັບພຣະເຈົ້າເປັນນາຍທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງເຈົ້າແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ

ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງຢ່າງຈິງຈັງ, ຕ້ອງປະສົບ ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າ ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ມີຜົນຕໍ່ຊີວິດຂອງທຸກຄົນ; ຕໍ່ອະດີດ, ປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງທຸກຄົນ; ຕໍ່ຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນໃນຊີວິດທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານ; ຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ພວກເຂົາຄວນມີກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງທຸກຄົນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈພວກມັນ. ເມື່ອເຈົ້າເບິ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່, ເມື່ອເຈົ້າຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີຊີວິດມາດົນນານປານໃດກໍຕາມ ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເສດສ່ວນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເມື່ອເຈົ້າໄປຮອດຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເສັ້ນທາງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫຼາຍທົດສະວັດ ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີຫຍັງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ

ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດໂດຍທຳມະຊາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ສຸດບໍ? ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າໃນຊີວິດເຈົ້າໄດ້ຍ່າງໄປໄກເທົ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຕອນນີ້ເຈົ້າມີອາຍຸກຈັກປີແລ້ວກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າການເດີນທາງຂອງເຈົ້າອາດຍັງຍາວໄກຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພິຈາລະນາມັນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືເຈົ້ານາຍທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງເຈົ້າ. ການບັນລຸຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບທຸກຄົນ; ແມ່ນກຸນແຈສູ່ການຮູ້ຈັກຊີວິດມະນຸດ ແລະ ການບັນລຸຄວາມຈິງ. ນັ້ນຄືຊີວິດແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຼັກສູດພື້ນຖານແຫ່ງການສຶກສາທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຜະເຊີນໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້. ຖ້າບາງຄົນຢາກໃຊ້ທາງລັດເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້, ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າດຽວນີ້ເລີຍວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ຖ້າເຈົ້າຢາກຫຼົບໜີຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນແຮງເປັນໄປໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ! ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດຽວຂອງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນເຈົ້ານາຍອົງດຽວຂອງໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ສະນັ້ນ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ມະນຸດຈະກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງຕົວເອງ, ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຂົາຈະກ້າວຂາອອກຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະມີຄວາມສາມາດສູງປານໃດ ເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດມີອິດທິພົນໄດ້ ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດປັ້ນແຕ່ງ, ຈັດແຈງ, ຄວບຄຸມ ຫຼື ປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງຄົນອື່ນໄດ້. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເອກະລັກເທົ່ານັ້ນ ທີ່ກຳນົດທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດ ຍ້ອນວ່າມີພຽງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດອຳນາດທີ່ເປັນເອກະລັກທີ່ຄອບຄອງອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ເພາະສະນັ້ນ ມີພຽງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນເຈົ້ານາຍທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງມະນຸດ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄອບຄອງອຳນາດອະທິປະໄຕ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເໜືອມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເໜືອສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ເໜືອດວງດາວ ແລະ ເໜືອຈັກກະວານ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້, ຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ແທ້ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່, ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຈົ້າມີທັກສະພິເສດ ຫຼື ຄວາມສາມາດບາງຢ່າງ ແລະ ຍັງຄິດວ່າ ອາດມີໂອກາດໂຊກດີ ສາມາດປ່ຽນແປງສະຖານະການປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍສາມາດຫຼົບໜີສິ່ງນີ້ໄດ້;

ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າເອງໂດຍໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດ ແລະ ແຍກຕົວເອງອອກຈາກໝູ່ເພື່ອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍມີຊື່ສຽງ ແລະ ມີໂຊກລາບ; ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າກຳລັງສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າກຳລັງຂຸດຂຸມຝັງສົບຕົວເອງຢູ່! ວັນໜຶ່ງ ບໍ່ໄວກໍຊ້າ ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເລືອກທາງຜິດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ. ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຕ້ອງການຜືນໂຊກຊະຕາ ຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປະພຶດອັນຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າເອງຈະນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ບໍ່ມີທາງກັບຄືນ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈະໄດ້ຈ່າຍລາຄາຢ່າງຂົມຂື່ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ປັດຈຸບັນນີ້ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຫັນຜົນຮ້າຍແຮງທີ່ຈະຕາມມາ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າສືບຕໍ່ປະສົບ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນນາຍຂອງໂຊກຊະຕາມະນຸດຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງໃນວັນນີ້ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຮັກຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ທຸກສິ່ງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທັດສະນະຄະຕິທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຄວາມຈິງ. ແນ່ນອນ ສິ່ງນີ້ກຳນົດວ່າ ເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແທ້ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ການປະຕິເສດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ ຍ້ອນເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າເດີນ ແລະ ທາງເລືອກທີ່ເຈົ້າເລືອກ. ແຕ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບການທົດລອງຂອງພຣະອົງ, ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຮັບປະສົບການຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາຈະໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີພຽງຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບສິ່ງນີ້, ການເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລະ ການຍອມຮັບຂອງພວກເຂົານັ້ນແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອພວກເຂົາຜະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ, ພວກເຂົາຈະມີຈິດໃຈທີ່ບໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຄວາມຕາຍຄືກັບໂຢບ ແລະ ຍອມຮັບການປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງໂດຍບໍ່ມີການເລືອກສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາສ່ວນບຸກຄົນແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມີພຽງບຸກຄົນເຊັ່ນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດກັບຄືນມາຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າໃນນາມຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 138)

ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຕໍ່ມະນຸດ

ປະຖົມມະການ 2:15-17 ແລະ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວານຳຊາຍຄົນນັ້ນມາແລ້ວວາງລາວໄວ້ໃນສວນເອເດັນເພື່ອຕົບແຕ່ງລາວ ແລະ ເບິ່ງແຍງລາວ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາສັ່ງຫ້າມຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ຈາກຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນສວນເຈົ້າສາມາດກິນໄດ້ຢ່າງຕາມໃຈຍົກເວັ້ນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຍ້ອນວ່າເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.

ງູຈັກຊວນແມ່ຍິງ

ປະຖົມມະການ 3:1-5 ງູເປັນສັດທີ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມຫຼາຍກວ່າສັດໂຕອື່ນໆໃນຈຳນວນສັດທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງ ແລະ ມັນໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ ແມ່ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ທຸກໆຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນສວນບໍ? ແລະ ຜູ້ຍິງກໍກ່າວກັບງູນັ້ນວ່າ ພວກເຮົາສາມາດກິນໝາກໄມ້ຈາກທຸກໆຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນສວນ ນອກຈາກໝາກໄມ້ຂອງຕົ້ນທີ່ຢູ່ກາງສວນ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຫຼື ຈັບຕ້ອງມັນ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຕາຍ ແລະ ງູກໍເວົ້າກັບຜູ້ຍິງນັ້ນວ່າ ພວກເຈົ້າອາດຈະບໍ່ມີຄວາມຕາຍແທ້ດອກ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າເມື່ອໃດທີ່ພວກເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຕາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະສະຫວ່າງຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ.

ນັ້ນແມ່ນສອງຂໍ້ພຣະທຳທີ່ຄັດມາຈາກໜັງສືປະຖົມມະການໃນພຣະຄຳພີ. ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄຸ້ນເຄີຍກັບສອງຂໍ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນຕົ້ນເມື່ອມະນຸດຊາດຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ; ເຫດການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນແທ້ຈິງ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ໃຫ້ພວກເຮົາມາເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ມອບຄຳສັ່ງປະເພດໃດໃຫ້ແກ່ອາດາມ ແລະ ເອວາ; ເນື້ອໃນຂອງຄຳສັ່ງນີ້ສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບຫົວຂໍ້ຂອງພວກເຮົາໃນມື້ນີ້. "ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາສັ່ງຫ້າມຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ຈາກຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ຢູ່ໃນສວນເຈົ້າສາມາດກິນໄດ້ຢ່າງຕາມໃຈຍົກເວັ້ນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຍ້ອນວ່າເມື່ອໃດທີ່ເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ".

ແມ່ນຫຍັງຄືຄຳສັ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດໃນຂໍ້ພຣະທຳດັ່ງກ່າວນີ້? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພຣະເຈົ້າບອກມະນຸດສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດກິນໄດ້ ເຊັ່ນ: ໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ. ບໍ່ມີອັນຕະລາຍ ແລະ ບໍ່ມີພິດ; ທັງໝົດສາມາດກິນໄດ້ ແລະ ກິນໄດ້ຢ່າງສະບາຍຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງພວກເຂົາ ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມວິຕົກກັງວົນ ແລະ ຂໍ້ສົງໄສໃດໆ. ນີ້ແມ່ນພາກໜຶ່ງຂອງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນພາກອື່ນແມ່ນການຕັກເຕືອນ. ໃນການຕັກເຕືອນນີ້ ພຣະເຈົ້າບອກມະນຸດວ່າ ເຂົາຕ້ອງບໍ່ກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນແຫ່ງຄວາມຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວນັ້ນ. ແລ້ວຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນຖ້າເຂົາກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນນີ້? ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກມະນຸດວ່າ: ຖ້າເຈົ້າກິນມັນ ເຈົ້າຈະມີຄວາມຕາຍແນ່ນອນ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກົງໄປກົງມາຫຼືບໍ່? ຖ້າພຣະເຈົ້າບອກສິ່ງນີ້ແກ່ເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າຍ້ອນຫຍັງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນກົດເກນ ຫຼື ຄຳສັ່ງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມບໍ່? ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຄວນຖືກປະຕິບັດຕາມ, ແມ່ນບໍ່? ແຕ່ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນຊັດເຈນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກມະນຸດຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ເຂົາສາມາດກິນໄດ້ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດກິນໄດ້, ແລ້ວຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນຖ້າເຂົາກິນສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດກິນ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສອັນໃດແດ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳຫຍໍ້ໆເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວບໍ່? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແທ້ບໍ່? ມີການຫຼອກລວງໃດໆບໍ່? ມີຄວາມບໍ່ເປັນຈິງບໍ່? ມີການຄຸກຄາມໃດໆບໍ່? (ບໍ່). ພຣະເຈົ້າບອກມະນຸດຢ່າງກົງໄປກົງມາ, ຢ່າງທ່ຽງທຳ ແລະ ຢ່າງຈິງໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດກິນໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດກິນໄດ້. ພຣະເຈົ້າກ່າວຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຢ່າງເປີດເຜີຍ. ແລ້ວມີຄວາມໝາຍເລິກລັບໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກົງໄປກົງມາບໍ່? ຈຳເປັນຕ້ອງຄາດເດົາບໍ່? (ບໍ່). ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທວາຍ. ຄວາມໝາຍຂອງມັນຊັດເຈນ. ຫຼັງຈາກໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງມັນ. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກ່າວ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການສະແດງອອກມາຈາກໃຈຂອງພຣະອົງ.

ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກນັ້ນບໍລິສຸດ, ກົງໄປກົງມາ ແລະ ຊັດເຈນ. ບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ແອບແຝງ ຫຼື ຄວາມໝາຍທີ່ລີ້ລັບ. ພຣະອົງກ່າວກັບມະນຸດໂດຍກົງ, ບອກເຂົາສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາກິນໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດກິນໄດ້. ເວົ້າໄດ້ວ່າ, ຜ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໂປ່ງໃສ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງ. ບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງຄວາມບໍ່ຈິງຢູ່ໃນນີ້; ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະບອກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດກິນສິ່ງທີ່ກິນໄດ້ ຫຼື ບອກເຈົ້າວ່າ “ກິນໂລດ ແລະ ເບິ່ງວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ” ກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດກິນໄດ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງສິ່ງນີ້. ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຄິດໃນໃຈຂອງພຣະອົງແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າພຣະອົງສະແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງພາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍວິທີນີ້,

ເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ຫຼື ວ່າເຮົາໄດ້ລາກດຶງປະເດັນນີ້ອອກໄປໄກເກີນໄປ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ຕ້ອງຫ່ວງ, ພວກເຮົາຍັງບໍ່ຈົບເທື່ອ.

ບັດນີ້ເຮົາມາເວົ້າກ່ຽວກັບ "ງູຈັກຈອນແມ່ຍິງ". ງູແມ່ນໃຜ? (ຊາຕານ). ຊາຕານຫຼິ້ນບົດບາດເປັນຜູ້ທຳລາຍແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນບົດບາດທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ກ່າວເຖິງເມື່ອພວກເຮົາສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າສິ່ງນີ້? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຊົ່ວ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງຮັບຮູ້ຄວາມບໍລິສຸດໄດ້ ຫຼື ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າຄວາມບໍລິສຸດນັ້ນແມ່ນຫຍັງແທ້. ໃນຄວາມສັບສົນ, ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດນັ້ນຖືກຕ້ອງ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນນິໄສເສື່ອມຊາມແບບນີ້. ບໍ່ມີການແບ່ງແຍກ, ບໍ່ມີຈຸດປຽບທຽບ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າຄວາມບໍລິສຸດນັ້ນແມ່ນຫຍັງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງຢູ່ໃນນີ້. ການກ່າວເຖິງດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນການເວົ້າຫວ່າງເປົ່າ. ຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງຊາຕານ ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າຊາຕານປະພຶດແນວໃດ, ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດເສື່ອມຊາມແນວໃດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ ແລະ ໜ້າຕາຂອງຊາຕານ. ແລ້ວແມ່ຍິງໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັບງູ? ແມ່ຍິງໄດ້ເລົ່າໃຫ້ງູຟັງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວກັບນາງ. ເມື່ອນາງເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້, ນາງໄດ້ແນ່ໃຈບໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບນາງນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງ? ນາງບໍ່ສາມາດຢືນຢັນໄດ້, ແມ່ນບໍ່? ໃນຖານະເປັນຄົນທີ່ພວມຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່, ນາງບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຄວາມດີອອກຈາກຄວາມຊົ່ວໄດ້ ຫຼື ນາງມີຄວາມສາມາດຮັບຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງໂຕນາງໄດ້. ຕັດສິນຈາກຄຳເວົ້າທີ່ນາງເວົ້າກັບງູ, ໃນໃຈຂອງນາງ, ນາງບໍ່ໄດ້ແນ່ໃຈວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງຫຼືບໍ່; ນີ້ແມ່ນທັດສະນະຄະຕິຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອງູເຫັນວ່າແມ່ຍິງບໍ່ມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ພວກເຈົ້າອາດຈະບໍ່ມີຄວາມຕາຍແທ້ດອກ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຕາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະສະຫວ່າງຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ". ມີຫຍັງທີ່ຜິດປົກກະຕິກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ເມື່ອພວກເຈົ້າອ່ານປະໂຫຍກນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງງູບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນ? (ເພື່ອຫຼອກລວງມະນຸດ, ເພື່ອຫຼອກໃຫ້ມະນຸດເຮັດບາບ). ມັນຕ້ອງການຫຼອກລວງແມ່ຍິງຄົນນີ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນາງສົນໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໂດຍກົງ. ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າມັນສະຫຼາດແກມໂກງຫຼາຍ. ມັນສະແດງຄວາມໝາຍຂອງມັນອອກມາໃນທາງທີ່ມີມານຍາ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນ ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງທີ່ມັນຕັ້ງໃຈໄວ້, ເຊິ່ງມັນເກັບໄວ້ໃນໃຈຂອງມັນ, ຊຸກເຊື່ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ນັ້ນຄືຄວາມສະຫຼາດແກມໂກງຂອງງູ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຊາຕານເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດ. ມັນເວົ້າວ່າ "ບໍ່ແນ່ນອນ" ໂດຍບໍ່ມີການຢືນຢັນຫຍັງຈັກຢ່າງ. ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຍິນສິ່ງນີ້, ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຍິງທີ່ໂງ່ຈ້າຄົນນີ້ກໍຖືກດົນໃຈ. ແລ້ວງູກໍດີໃຈເພາະວ່າຄຳເວົ້າຂອງມັນໄດ້ຜົນຕາມທີ່ມັນຕ້ອງການ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈອັນສະຫຼາດແກມໂກງຂອງງູ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໂດຍການສັນຍາວ່າ ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນເປັນເລື່ອງດີຕໍ່ມະນຸດ, ມັນລໍ້ລວງນາງ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຈົ້າກິນຈາກຕົ້ນນັ້ນ ຕາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະສະຫວ່າງຂຶ້ນ". ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຄິດວ່າ: "ການເຮັດໃຫ້ຕາຂອງນາງສະຫວ່າງຂຶ້ນນັ້ນເປັນເລື່ອງດີ!" ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນກໍເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືກວ່າເກົ່າອີກ, ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກມາກ່ອນ, ຄຳເວົ້າທີ່ມີອຳນາດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງແຫ່ງການລໍ້ລວງຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນມັນ ເຊັ່ນ: "ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ". ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ລໍ້ລວງມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງບໍ? ມັນຄືກັບມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ: "ໃບໜ້າຂອງເຈົ້າມີຮູບຊົງທີ່ປະເສີດ. ພຽງແຕ່ສັນດັງສັ້ນໄປເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າໄດ້ແປງໂຕນັ້ນ, ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ງາມລະດັບໂລກ!" ສຳລັບບາງຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຕ້ອງການຜ່າຕັດເພື່ອເສີມຄວາມງາມມາກ່ອນ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກດົນໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ລໍ້ລວງບໍ? ການລໍ້ລວງນີ້ບໍ່ລໍ້ໃຈເຈົ້າບໍ? ແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນການລໍ້ລວງໃຈບໍ? (ແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າກ່າວສິ່ງຕ່າງໆແບບນີ້ບໍ? ມີຄຳໃດໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາອ່ານຢູ່ໃນຕອນນີ້ບົ່ງບອກເຖິງສິ່ງນັ້ນບໍ? (ບໍ່). ພຣະເຈົ້າກ່າວສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄິດຢູ່ໃນໃຈບໍ? ມະນຸດສາມາດເບິ່ງເຫັນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ? (ໄດ້). ແຕ່ເມື່ອງູກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນກັບແມ່ຍິງ, ເຈົ້າສາມາດເຫັນຈິດໃຈຂອງມັນບໍ? (ບໍ່). ແລະ ຍ້ອນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈຶ່ງຖືກຫຼອກລວງໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງງູ ແລະ ຖືກຕິດກັບດັກໄດ້ງ່າຍ. ແລ້ວເຈົ້າສາມາດເຫັນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຊາຕານບໍ? ເຈົ້າສາມາດເຫັນຈຸດປະສົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນສິ່ງທີ່ມັນເວົ້າບໍ? ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນກົນອຸບາຍ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງມັນບໍ? (ບໍ່). ນິໄສປະເພດໃດທີ່ສະແດງເຖິງວິທີການເວົ້າຂອງຊາຕານ? ແກ່ນແທ້ປະເພດໃດໃນຊາຕານທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຜ່ານຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ມັນເກັ່ງກ້າບໍ? ບາງເທື່ອ ພາຍນອກມັນຍິ້ມໃສ່ເຈົ້າ ຫຼື ບາງເທື່ອ ມັນບໍ່ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນທ່າທີໃດໆເລີຍ. ແຕ່ໃນໃຈຂອງມັນ ມັນກຳລັງຄິດຫາວິທີເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງມັນ ແລະ

ມັນແມ່ນຈຸດປະສົງນີ້ທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້. ທຸກຄໍາສັນຍາທີ່ມັນສັນຍາກັບເຈົ້າ ແລະ ທຸກຜົນປະໂຫຍດທີ່ມັນເວົ້າເຖິງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນກົນອຸບາຍຂອງມັນ. ເຈົ້າເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງທີ່ມັນເວົ້ານັ້ນມີປະໂຫຍດຫຼາຍ, ຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວອີກ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ແລ້ວມະນຸດຈະບໍ່ກາຍເປັນນັກໂທດທີ່ຍອມຈໍານົນບໍ? ວິທີການນີ້ທີ່ນໍາໃຊ້ໂດຍຊາຕານບໍ່ໂຫດຮ້າຍບໍ? ເຈົ້າປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງຈົມລົງສູ່ຄວາມເສື່ອມໂຊມ. ໂດຍທີ່ຊາຕານບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຕຶງນິ້ວມື, ພຽງແຕ່ເວົ້າສອງປະໂຫຍກນີ້ ເຈົ້າກໍຍິນດີທີ່ຈະຕິດຕາມຊາຕານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມໃຈມັນ. ສຸດທ້າຍ ຈຸດປະສົງຂອງມັນກໍໄດ້ຖືກບັນລຸ. ຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້ບໍ່ເປັນຕາຢ້ານບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນໃບໜ້າພື້ນຖານທີ່ສຸດຂອງຊາຕານບໍ? ຈາກຄໍາເວົ້າຂອງຊາຕານ, ມະນຸດສາມາດເຫັນແຮງຈູງໃຈທີ່ເປັນຕາຢ້ານຂອງມັນ, ເຫັນໃບໜ້າອັນເປັນຕາຊັງຂອງມັນ ແລະ ເຫັນທໍາມະຊາດຂອງມັນ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ? ໃນການປຽບທຽບປະໂຫຍກເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍບໍ່ມີການວິເຄາະໃດໆ, ບາງເທື່ອ ເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວານັ້ນໜ້າເບື່ອ, ສາມັນ ແລະ ທໍາມະດາ, ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເວົ້າຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈໃນການສັນລະເສີນຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພວກເຮົາເອົາຄໍາເວົ້າຂອງຊາຕານ ແລະ ໃບໜ້າອັນໜ້າເປັນຕາຊັງຂອງມັນ ແລະ ໃຊ້ມັນເປັນການປຽບທຽບ, ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີນໍ້າໜັກຫຍັງສໍາລັບຄົນໃນປັດຈຸບັນບໍ? (ມີ). ຜ່ານການປຽບທຽບນີ້, ມະນຸດສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກໆຄໍາເວົ້າທີ່ຊາຕານເວົ້າ ພ້ອມທັງແຮງຈູງໃຈຂອງມັນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງມັນ ແລະ ວິທີທີ່ມັນເວົ້າ ທັງໝົດລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈ. ແມ່ນຫຍັງຄືລັກສະນະຫຼັກຂອງວິທີທີ່ມັນເວົ້າ? ມັນໃຊ້ຄໍາເວົ້າແອບແຝງເພື່ອລໍ້ລວງເຈົ້າໂດຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເບິ່ງບໍ່ເຫັນການລໍ້ລວງຂອງມັນ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເບິ່ງບໍ່ອອກຈຸດປະສົງຂອງມັນ; ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫຼົງກິນມັນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງສັນລະເສີນມັນ ແລະ ຮ້ອງເພງຍົກຍ້ອງກິດຕິຄຸນຂອງມັນ. ກົນອຸບາຍນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການຂອງຊາຕານເລືອກໂດຍສັນດານບໍ? (ແມ່ນ).

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IV” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 139)

ບົດສົນທະນາລະຫວ່າງຊາຕານ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ

ໂຢບ 1:6-11

ມີມື້ໜຶ່ງເມື່ອບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອສະເໜີຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຊາຕານກໍມາທ່າມກາງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຢໂຮວາເວົ້າກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າມາຈາກບ່ອນໃດ? ແລ້ວຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄໍານຶງເຖິງໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ່

ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລ້ວຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໂຢບຢຳເກງພຣະເຈົ້າຍ້ອນບໍ່ຫວັງຜົນຫຍັງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົກປ້ອງລາວ, ປົກປ້ອງເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ປົກປ້ອງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີບໍ? ພຣະອົງອວຍພອນວຽກງານທີ່ເຮັດຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ຊັບສິນໃນທີ່ດິນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືຂອງພຣະອົງໄປແຕະຕ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ໂຢບ 2:1-5 ມີມື້ໜຶ່ງອີກເມື່ອບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າມາສະເໜີຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຊາຕານກໍໄດ້ມາທ່າມກາງພວກເຂົາອີກເຊັ່ນກັນເພື່ອສະເໜີຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າມາຈາກບ່ອນໃດ? ແລະ ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານນັ້ນວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕໍ່ຕ້ານລາວ ແລະ ທຳລາຍລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງກໍຕາມ
ລາວກໍຍັງຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງລາວ. ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ຜິວໜັງຕໍ່ຜິວໜັງ ແມ່ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ ເຂົາຈະຍອມສະລະເພື່ອຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືພຣະອົງອອກໄປແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງລາວຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ທັງສອງຂໍ້ຄວາມນີ້ປະກອບດ້ວຍບົດສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານ; ແລະ ມັນບັນທຶກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ສິ່ງທີ່ຊາຕານກ່າວ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຫຼາຍ ແລະ ພຣະອົງກ່າວແບບທຳມະດາ.
ພວກເຮົາສາມາດເຫັນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳແບບທຳມະດາຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ? ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ງ່າຍເລີຍ. ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຕາຊັງຂອງຊາຕານໃນການຕອບຂອງມັນບໍ? (ແມ່ນ). ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງວ່າຄຳຖາມປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ຖາມຊາຕານ.
“ເຈົ້າມາຈາກບ່ອນໃດ?” ນີ້ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ກົງໄປກົງມາບໍ? ມັນມີຄວາມໝາຍທີ່ປິດບັງໄວ້ບໍ? (ບໍ່). ມັນເປັນພຽງຄຳຖາມ, ບໍລິສຸດ, ບໍ່ເຈືອປົນດ້ວຍອັດຖຸປະສົງໃດໆ. ຖ້າເຮົາຖາມພວກເຈົ້າວ່າ: “ເຈົ້າມາຈາກໃສ?” ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຕອບແນວໃດ? ມັນເປັນຄຳຖາມທີ່ຕອບຍາກບໍ່? ເຈົ້າຈະຕອບວ່າ: “ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ?” (ບໍ່). ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕອບເຊັ່ນນີ້, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນວ່າຊາຕານຕອບດ້ວຍວິທີນີ້?

(ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າຊາຕານນັ້ນໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະ ຍັງຫຼອກລວງອີກ). ພວກເຈົ້າສາມາດບອກສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງຮູ້ສຶກຢູ່ໄດ້ບໍ?
ທຸກໆເທື່ອທີ່ເຮົາເຫັນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ ເຮົາຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ, ເພາະວ່າຊາຕານເວົ້າ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງມັນແມ່ນບໍ່ມີເນື້ອຫາຫຍັງເລີຍ. ຊາຕານໄດ້ຕອບຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່, ຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານບໍ່ແມ່ນຄຳຕອບ, ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ. ພວກມັນບໍ່ແມ່ນຄຳຕອບທີ່ກົງກັບຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າ. "ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ". ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫຍັງຈາກຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້? ຊາຕານມາຈາກບ່ອນໃດຂອງໂລກ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມນີ້ແລ້ວບໍ? (ບໍ່). ນີ້ແມ່ນ "ຄວາມຫຼັກແຫຼມ" ອັນສະຫຼາດແກມໂກງຂອງຊາຕານ, ມັນບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ໃຜຄິດອອກວ່າມັນເວົ້າຫຍັງແທ້. ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກວ່າມັນເວົ້າຫຍັງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນໄດ້ຕອບໄປແລ້ວ. ແຕ່ຊາຕານເຊື່ອວ່າມັນໄດ້ຕອບຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເບື່ອໜ່າຍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ບັດນີ້ ເຈົ້າເລີ່ມຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍກັບຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້. ຊາຕານບໍ່ໄດ້ເວົ້າໂດຍກົງ, ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າເກົາຫົວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄຳເວົ້າຂອງມັນ. ບາງຄັ້ງ, ມັນເວົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ບາງຄັ້ງ ເມື່ອເວລາມັນເວົ້າ ຄຳເວົ້າຂອງມັນແມ່ນຄອບງຳໄປດ້ວຍທາດແທ້ຂອງມັນເອງ ແລະ ໂດຍທຳມະຊາດຂອງມັນ. ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອອກມາຈາກປາກຂອງຊາຕານໂດຍກົງ.
ຊາຕານບໍ່ໄດ້ຄິດຊັ່ງຊາຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນແບບດົນນານ ຫຼື ກ່າວມັນໃນທາງທີ່ມັນຄິດວ່າມັນສະຫຼາດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນສະແດງອອກເຖິງສິ່ງນັ້ນໂດຍທຳມະຊາດ. ທັນທີທີ່ເຈົ້າຖາມຊາຕານວ່າມັນມາແຕ່ໃສ, ມັນກໍຕອບຄຳຖາມເຈົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້. ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກສັບສົນຫຼາຍ ໂດຍບໍ່ຮູ້ແທ້ວ່າຊາຕານມາແຕ່ໃສ. ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າທີ່ເວົ້າໃນລັກສະນະນີ້ບໍ? (ມີ). ການເວົ້າແບບນີ້ແມ່ນເວົ້າແບບປະເພດໃດ? (ມັນບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ມີຄຳຕອບທີ່ຊັດເຈນ). ພວກເຮົາຄວນໃຊ້ຄຳເວົ້າປະເພດໃດເພື່ອບັນລະຍາຍເຖິງການເວົ້າແບບນີ້? ມັນເປັນຄຳເວົ້າແບບກອມລອມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດ ບໍ່ແມ່ນບໍ? ສົມມຸດວ່າບາງຄົນບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າມື້ວານນີ້ພວກເຂົາໄປໃສມາ. ເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າ: "ມື້ວານນີ້ຂ້ອຍເຫັນເຈົ້າ. ເຈົ້າກຳລັງຈະໄປໃສ?" ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕອບເຈົ້າໂດຍກົງເພື່ອບອກວ່າມື້ວານນີ້ພວກເຂົາໄປໃສ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: "ມື້ວານນີ້ແມ່ນວັນຫຍັງ, ມັນຄືເມື່ອຍຫຼາຍແທ້!" ພວກເຂົາຕອບຄຳຖາມຂອງເຈົ້າບໍ? ພວກເຂົາຕອບ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຄຳຕອບທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ. ນີ້ແມ່ນ "ຄວາມຫຼັກແຫຼມ" ຂອງເລ່ຫຼ່ກົນມະນຸດ. ເຈົ້າບໍ່ມີທາງສາມາດຄົ້ນພົບໄດ້ວ່າພວກເຂົາໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ ຫຼື ຮັບຮູ້ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ຫຼື

ເຈດຕະນາໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາກຳລັງພະຍາຍາມຫຼີກເວັ້ນຫຍັງ ຍ້ອນວ່າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາກໍມີເລື່ອງລາວຂອງພວກເຂົາ, ນີ້ແມ່ນການມີເລ່ກົນ. ພວກເຈົ້າກໍມັກເວົ້າແບບນີ້ຄືກັນບໍ? (ແມ່ນ). ແລ້ວວັດຖຸປະສົງຂອງເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ບາງຄັ້ງແມ່ນເພື່ອປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າເອງແມ່ນບໍ? ບາງຄັ້ງເພື່ອຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າເອງ, ຮັກສາພາບລັກຂອງເຈົ້າເອງ, ເພື່ອຮັກສາຄວາມລັບຂອງຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຮັກສາຊື່ສຽງຂອງເຈົ້າເອງແມ່ນບໍ? ບໍ່ວ່າຈະເພື່ອວັດຖຸປະສົງໃດ, ມັນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າໄດ້, ມັນເຊື່ອມໂຍງກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດບໍ? ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ມີລັກສະນະແບບນີ້ເປັນຄືກັນກັບຊາຕານບໍ? ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າແບບນີ້ໄດ້ແມ່ນບໍ? ເວົ້າໂດຍລວມແລ້ວ, ການສະແດງອອກແບບນີ້ເປັນຕາຊັງ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດ. ແລ້ວຕອນນີ້ພວກເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍຄືກັນ ບໍ່ແມ່ນບໍ? (ແມ່ນ).

ໃຫ້ເຮົາກັບຄືນມາເບິ່ງຂໍ້ຄວາມທຳອິດອີກຄັ້ງ, ຊາຕານຕອບພຣະເຢໂຮວາວ່າ: "ໂຢບຢຳເກງພຣະເຈົ້າຍ້ອນບໍ່ຫວັງຜົນຫຍັງບໍ?" ຊາຕານເລີ່ມໂຈມຕີການປະເມີນຂອງພຣະເຢໂຮວາກ່ຽວກັບໂຢບ ແລະ ການໂຈມຕີນີ້ແມ່ນຖືກຕື່ມສີສັນດ້ວຍການເປັນປໍລະປັກ. "ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົກປ້ອງລາວ, ປົກປ້ອງເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ປົກປ້ອງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີບໍ?" ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການປະເມີນຜົນຂອງຊາຕານກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນໂຢບ. ຊາຕານປະເມີນມັນແບບນີ້ ໂດຍເວົ້າວ່າ: "ພຣະອົງອວຍພອນວຽກງານທີ່ເຮັດຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ຊັບສິນໃນທີ່ດິນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືຂອງພຣະອົງໄປແຕະຕ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ". ຊາຕານເຄີຍເວົ້າແບບອ້ອມຄ້ອມ, ແຕ່ທີ່ນີ້ມັນເວົ້າເປັນຂໍ້ເປັນຄວາມ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເຖິງວ່າຈະເວົ້າເປັນຂໍ້ເປັນຄວາມ ແຕ່ມັນກໍຄືການໂຈມຕີ, ການດູໝິ່ນ ແລະ ເປັນພຶດຕິກຳທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້? ເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍ່ມັກແມ່ນບໍ? ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຊາຕານແມ່ນບໍ? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຊາຕານປະຕິເສດການປະເມີນຂອງພຣະເຢໂຮວາກ່ຽວກັບໂຢບ ຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຈາກນັ້ນຊາຕານປະຕິເສດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ໂຢບເວົ້າ ແລະ ກະທຳ, ນັ້ນກໍຄື ມັນປະຕິດເສດຄວາມຢຳເກງຂອງໂຢບຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ກ່າວຫາບໍ? ຊາຕານກ່າວຫາ, ປະຕິເສດ ແລະ ສົງໄສທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີພຣະເຢໂຮວາກະທຳ ແລະ ກ່າວ. ມັນບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "ຖ້າພຣະອົງເວົ້າສິ່ງຕ່າງໆແບບນີ້, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຫັນມັນໄດ້ແນວໃດ?

ພຣະອົງໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ເຂົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລ້ວຈະບໍ່ໃຫ້ເຂົາຢຳເກງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?" ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະຕິເສດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳບໍ? ການກ່າວຫາ, ການປະຕິເສດ ແລະ ການດູໝິ່ນບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າແບບໂຈມຕີບໍ?
ພວກມັນບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງເຖິງສິ່ງທີ່ຊາຕານຄິດໃນໃຈຂອງມັນບໍ? ແນ່ນອນ ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ຄືກັນກັບຄຳເວົ້າທີ່ພວກເຮົາອ່ານຢູ່ຕອນນີ້: "ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ". ພວກມັນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຜ່ານຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, ຊາຕານວາງທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກຽດຊັງຄວາມຢຳເກງຂອງໂຢບທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ເຈດຕະນາຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ມັນກຽດຊັງບັນດາຜູ້ທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ, ກຽດຊັງບັນດາຜູ້ທີ່ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນກຽດຊັງພຣະເຢໂຮວາທີ່ໃຫ້ພອນແກ່ມະນຸດ. ມັນຕ້ອງການໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອທຳລາຍໂຢບຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງດູດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາເສຍຫາຍ ໂດຍເວົ້າວ່າ: "ພຣອົງເວົ້າວ່າໂຢບຢຳເກງພຣະອົງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຂ້ານ້ອຍພັດເຫັນມັນເປັນຢ່າງອື່ນ". ມັນໃຊ້ທຸກວິທີທາງເພື່ອທ້າທາຍ ແລະ ລໍ້ລວງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ໃຊ້ກົນອຸບາຍຕ່າງໆນາໆຈົນວ່າພຣະເຢໂຮວາມອບໂຢບໃຫ້ກັບຊາຕານຄວບຄຸມ, ທຳຮ້າຍ ແລະ ຂົ່ມເຫັງ. ມັນຕ້ອງການໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອກຳຈັດຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ທີ່ເປັນຜູ້ຊອບທຳ ແລະ ສົມບູນແບບໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້ໃນຈິດໃຈຂອງມັນພຽງຊົ່ວຄາວບໍ? ບໍ່, ມັນບໍ່ແມ່ນ. ມັນມີແຜນການເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ເບິ່ງແຍງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ຊາຕານກໍຕິດຕາມພຣະອົງທຸກບາດກ້າວ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ຊາຕານກໍຈອບເບິ່ງເຊັ່ນກັນ, ຕິດຕາມຢູ່ທາງຫຼັງຕະຫຼອດເວລາ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບຸກຄົນນີ້, ຊາຕານກໍຈະເຮັດທຸກສິ່ງດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງມັນເພື່ອຂັດຂວາງພຣະເຈົ້າ, ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍກົນອຸບາຍອັນຊົ່ວຮ້າຍເພື່ອຫຼອກລວງ, ກໍ່ກວນ ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ, ທັງໝົດ ກໍເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍອັນເລິກລັບຂອງມັນ. ເປົ້າໝາຍຂອງມັນແມ່ນຫຍັງ? ມັນບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຜຈັກຄົນ; ທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ມັນກໍຕ້ອງການເພື່ອຕົວມັນເອງ, ມັນຕ້ອງການຄອບຄອງພວກເຂົາ, ຄວບຄຸມພວກເຂົາ ແລະ ນຳພາພວກເຂົາເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ບູຊາມັນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຊົ່ວຄຽງຂ້າງກັນກັບມັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນແຮງຈູງໃຈທີ່ເປັນຕາຢ້ານຂອງຊາຕານບໍ? ພວກເຈົ້າມັກເວົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າຊາຕານນັ້ນຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ, ບໍ່ດີຫຼາຍ, ແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນມັນແລ້ວບໍ? ເຈົ້າພຽງແຕ່ເຫັນມະນຸດຊົ່ວຊ້າຫຼາຍພຽງໃດ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຊາຕານນັ້ນຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍພຽງໃດ.

ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມັນໃນເລື່ອງນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບໂຢບບໍ? (ໄດ້ເຫັນ). ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຫັນໂສມໜ້າອັນເປັນຕາຊັງຂອງຊາຕານ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງມັນຢ່າງຈັດເຈນ. ການເຮັດສົງຄາມກັບພຣະເຈົ້າ, ການສະກົດລອຍຕາມຫຼັງພຣະອົງ, ຈຸດປະສົງຂອງຊາຕານກໍຄືເພື່ອທຳລາຍພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທຳ, ເພື່ອຍຶດເອົາ ແລະ ຄວບຄຸມບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຮັບເອົາ ແລະ ເພື່ອທຳລາຍຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຮັບເອົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກຊາຕານຄອບຄອງ, ຖືກມັນນຳໃຊ້ ແລະ ນີ້ຄືຈຸດປະສົງຂອງມັນ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າກະທຳສິ່ງໃດແດ່? ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່າວປະໂຫຍກສັ້ນໆ; ບໍ່ມີການບັນທຶກຫຍັງເພີ່ມກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ, ແຕ່ພວກເຮົາເຫັນມີການບັນທຶກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດ ແລະ ເວົ້າ. ໃນຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະຄຳພີຂ້າງລຸ່ມ, ພຣະເຢໂຮວາຖາມຊາຕານວ່າ: "ເຈົ້າມາຈາກບ່ອນໃດ?" ຄຳຕອບຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງ? (ມັນຍັງເປັນຄຳຕອບທີ່ວ່າ "ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ" ຄືເກົ່າ). ມັນຍັງແມ່ນປະໂຫຍກນັ້ນຄືເກົ່າ. ມັນກາຍເປັນຄຳຂວັນຂອງຊາຕານ, ເປັນນາມບັດໂທລະສັບຂອງມັນ. ສິ່ງນີ້ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ? ຊາຕານບໍ່ເປັນທີ່ກຽດຊັງບໍ? ແນ່ນອນ ມັນສົມຄວນພໍແລ້ວທີ່ຈະເວົ້າປະໂຫຍກອັນໜ້າກຽດຊັງນີ້ພຽງຄັ້ງດຽວ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຊາຕານຈຶ່ງກັບມາຫາປະໂຫຍກນີ້ຕະຫລອດ? ນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນສິ່ງໜຶ່ງຄື: ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານນັ້ນບໍ່ປ່ຽນແປງ. ຊາຕານບໍ່ໃຊ້ການທຳທ່າເພື່ອປິດບັງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງມັນ. ພຣະເຈົ້າຖາມມັນໜຶ່ງຄຳຖາມ ແລະ ນີ້ຄືວິທີທີ່ມັນຕອບ. ຂະໜາດກັບພຣະເຈົ້າມັນຍັງເຮັດໄດ້ສໍ່ານີ້, ລອງຈິນຕະນາການເບິ່ງວ່າມັນຈະປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນແບບໃດ! ຊາຕານບໍ່ຢ້ານພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງກ້າອວດດີແບບໄຮ້ຢາງອາຍຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ໃຊ້ຄຳເວົ້າເກົ່າໆເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອປັດເປົ່າຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຊ້ຄຳຕອບເກົ່າໆເຫຼົ່ານີ້ນີ້ເພື່ອຕອບຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ ແລະ ພະຍາຍາມໃຊ້ຄຳຕອບນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົນປັນຍາ, ນີ້ແມ່ນໃບໜ້າອັນຂີ້ຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ມັນບໍ່ເຊື່ອໃນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຊື່ອໃນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນ່ນອນ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໂຈມຕີທຸກໆການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ພະຍາຍາມທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ, ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IV" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 140)

ບົດສົນທະນາລະຫວ່າງຊາຕານ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ

ໂຢບ 1:6-11 ມີມື້ໜຶ່ງເມື່ອບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອສະເໜີຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຊາຕານກໍມາທ່າມກາງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຢໂຮວາເວົ້າກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າມາຈາກບ່ອນໃດ? ແລ້ວຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລ້ວຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໂຢບຢຳເກງພຣະເຈົ້າຍ້ອນບໍ່ຫວັງຜົນຫຍັງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົກປ້ອງລາວ, ປົກປ້ອງເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ປົກປ້ອງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີບໍ? ພຣະອົງອວຍພອນວຽກງານທີ່ເຮັດຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ຊັບສິນໃນທີ່ດິນຂອງລາວກໍເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືຂອງພຣະອົງໄປແຕະຕ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ໂຢບ 2:1-5 ມີມື້ໜຶ່ງອີກເມື່ອບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າມາສະເໜີຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຊາຕານກໍໄດ້ມາທ່າມກາງພວກເຂົາອີກເຊັ່ນກັນເພື່ອສະເໜີຕົນເອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວກັບຊາຕານວ່າ ເຈົ້າມາຈາກບ່ອນໃດ? ແລະ ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ໄປໆມາໆ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນໆລົງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢໂຮວາກໍກ່າວກັບຊາຕານນັ້ນວ່າ ເຈົ້າເຄີຍຄຳນຶງເຖິງໂຢບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາບໍ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄືກັບລາວໃນແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ, ຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ? ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕໍ່ຕ້ານລາວ ແລະ ທຳລາຍລາວໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງກໍຕາມ ລາວກໍຍັງຍຶດໝັ້ນຢ່າງໜຽວແໜ້ນໃນຄວາມຊື່ສັດຂອງລາວ. ຊາຕານກໍຕອບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ກ່າວວ່າ ຜິວໜັງຕໍ່ຜິວໜັງ ແມ່ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ ເຂົາຈະຍອມສະລະເພື່ອຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືພຣະອົງອອກໄປແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງລາວຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ລາວຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືຂອງໂຢບ, ທັງສອງຂໍ້ຄວາມທີ່ຊາຕານເວົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ຊາຕານກະທຳແມ່ນສະແດງເຖິງການຕໍ່ຕ້ານຂອງມັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ, ນີ້ແມ່ນຊາຕານສະແດງເຖິງແທດແທ້ຂອງມັນ. ເຈົ້າເຄີຍເຫັນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງຊາຕານໃນຊີວິດຈິງບໍ? ເມື່ອເຈົ້າເຫັນພວກມັນ, ເຈົ້າອາດບໍ່ຄິດວ່າພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໂດຍຊາຕານ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄິດວ່າພວກມັນເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໂດຍມະນຸດ. ມັນສະແດງເຖິງຫຍັງ ເມື່ອສິ່ງນັ້ນຖືກກ່າວໂດຍມະນຸດ? ມັນສະແດງເຖິງຊາຕານ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈື່ມັນໄດ້,

ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າແທ້ຈິງແລ້ວມັນແມ່ນຊາຕານທີ່ກຳລັງເວົ້າຢູ່. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນນີ້ ແລະ ຕອນນີ້ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຊາຕານເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ, ຕອນນີ້ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບໃບໜ້າອັນເປັນຕາຊັງ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ສະນັ້ນ, ທັງສອງຂໍ້ຄວາມທີ່ຊາຕານໄດ້ເວົ້າມີຄຸນຄ່າພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ສາມາດຮູ້ໄດ້ເຖິງທຳມະຊາດຂອງຊາຕານບໍ?
ທັງສອງຂໍ້ຄວາມນີ້ເໝາະສົມໃນການສະສົມໄວ້ຢ່າງລະມັດລະວັງເພື່ອໃຫ້ມວນມະນຸດໃນວັນນີ້ສາມາດຈື່ຈຳໃບໜ້າອັນເປັນຕາຊັງຂອງຊາຕານບໍ່, ຈື່ຈຳໃບໜ້າດັ່ງເດີມ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊາຕານບໍ? ເຖິງແມ່ນວ່າການເວົ້າແບບນີ້ອາດເບິ່ງບໍ່ເໝາະສົມປານໃດ, ແຕ່ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສະແດງອອກກໍຍັງຖືວ່າຖືກຕ້ອງຢູ່. ແນ່ນອນ ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈມັນໄດ້, ນັ້ນກໍ່ພຽງພໍແລ້ວ. ຊາຕານໂຈມຕີໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳຢູ່ຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ໂດຍການກ່າວຫາກ່ຽວກັບຄວາມຢຳເກງຂອງໂຢບທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ. ຊາຕານພະຍາຍາມທ້າທາຍພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາດ້ວຍວິທີຕ່າງໆ, ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາຍອມຮັບເອົາການຫຼອກລວງໂຢບຂອງມັນ. ດັ່ງນັ້ນ ຄຳເວົ້າຂອງມັນຈຶ່ງມີຄວາມຍຸຍົງໂດຍທຳມະຊາດ. ສະນັ້ນ ຈົ່ງບອກເຮົາເບິ່ງວ່າ ເມື່ອເວລາຊາຕານກ່າວຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນບໍ່ວ່າຊາຕານຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ? (ແມ່ນ). ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ ນັ້ນກໍຄື ໂຢບຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເຝົ້າເບິ່ງ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ຊອບທຳ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ສົມບູນຈະສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງແບບນີ້ໄດ້ບໍ? (ໄດ້). ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນຫຼາຍ? ພຣະເຈົ້າກວດສອບຈິດໃຈຂອງມະນຸດຕະຫຼອດບໍ? (ແມ່ນ). ແລ້ວ ຊາຕານສາມາດກວດສອບຈິດໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ບໍ? ຊາຕານບໍ່ສາມາດກວດສອບໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຊາຕານສາມາດເຫັນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້, ທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນບໍ່ເຄີຍປ່ອຍໃຫ້ມັນເຊື່ອວ່າຄວາມບໍລິສຸດຄືຄວາມບໍລິສຸດ ຫຼື ຄວາມຊົ່ວຊ້າແມ່ນຄວາມຊົ່ວຊ້າ. ຊາຕານຜູ້ຕໍ່າຊາມບໍ່ສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າໃນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ຊອບທຳ ຫຼື ແສງສະຫວ່າງໄດ້. ຊາຕານບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໃນການກະທຳຕາມທຳມະຊາດຂອງມັນ, ຕາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ດ້ວຍວິທີການທີ່ເປັນນິໄສຂອງມັນ. ເຖິງກັບຍອມເສຍສະຫຼະຕົວມັນເອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ຫຼື ທຳລາຍ, ມັນບໍ່ລັງເລທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງດື້ດ້ານ, ນີ້ຄືຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ນີ້ແມ່ນທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ສະນັ້ນ ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້, ຊາຕານເວົ້າວ່າ: "ຜິວໜັງຕໍ່ຜິວໜັງ

ແມ່ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ ເຂົາຈະຍອມສະລະເພື່ອຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງເດ່ມືພຣະອົງອອກໄປແຕະຕ້ອງກະດູກ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງເຂົາຕອນນີ້ເບິ່ງ ແລະ ເຂົາຈະສາບແຊ່ງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງເລີຍລະ”.

ຊາຕານຄິດວ່າຄວາມຢຳເກງທີ່ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້ານັ້ນປະເສີດ. ແຕ່ວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າປະເສີດ, ມັນເປັນຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້: ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິເສດຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານີ້ກັບເຂົາ, ເຂົາກໍຈະປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ. ໃນທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ,
ຊາຕານບໍ່ເຊື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງມະນຸດສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຍ້ອນທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ມັນບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງ, ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ວ່າຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ໜ້າຢ້ານກົວນັ້ນແມ່ນຫຍັງ.
ມັນບໍ່ຮູ້ວ່າການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ. ມັນບໍ່ຮູ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຍ້ອນມັນເຊື່ອວ່າ ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວຈົ່ງບອກເຮົາເບິ່ງ, ຊາຕານບໍ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ຍົກເວັ້ນຄຣິດຕະຈັກຂອງພວກເຮົາ, ບໍ່ມີສາດສະໜາ ແລະ ນິກາຍ ຫຼື ກຸ່ມທາງສາດສະໜາ ແລະ ສັງຄົມໃດ ເຊື່ອວ່າໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຄິດວ່າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ຂາດສິນທຳເບິ່ງອ້ອມຂ້າງຕົວເອງ ແລະ ເຫັນຄົນອື່ນເປັນຄົນຂາດສິນທຳຄືກັນກັບຕົວເອງ. ຄົນຫຼອກລວງເບິ່ງອ້ອມຂ້າງຕົວເອງ ແລະ ເຫັນແຕ່ຄົນຂີ້ຕົວະ ແລະ ບໍ່ສັດຊື່. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫັນທຸກຄົນເປັນຄົນຊົ່ວ ແລະ ຕ້ອງການຕໍ່ສູ້ກັບທຸກຄົນທີ່ເຂົາເຫັນ. ຄົນທີ່ຂ້ອນຂ້າງສັດຊື່ເຫັນຄົນອື່ນເປັນຄົນສັດຊື່, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຫຼອກສະເໝີ, ຖືກຕົວະສະເໝີ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້. ເຮົາຍົກຕົວຢ່າງເຫຼົ່ານີ້ກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງພວກເຈົ້າ: ທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຜູກມັດຊົ່ວຄາວ ຫຼື ຖືກກຳນົດໂດຍສະພາບແວດລ້ອມ ຫຼື ມັນເປັນການສະແດງອອກຊົ່ວຄາວທີ່ເກີດຈາກເຫດຜົນ ຫຼື ປັດໄຈທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ມັນບໍ່ແມ່ນແນ່ນອນ! ຊາຕານບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້ທີ່ມັນເປັນແບບນີ້. ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ດີໄດ້. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອເວລາມັນເວົ້າບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເປັນຕາຟັງ, ສິ່ງນັ້ນກໍພຽງເພື່ອຫຼອກລວງເຈົ້າ. ຍິ່ງຄຳເວົ້າຂອງມັນເປັນຕາຟັງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຍິ່ງສຸພາບຫຼາຍເທົ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງຄຳເວົ້າຂອງມັນອ່ອນໂຍນຫຼາຍເທົ່າໃດຄວາມເຈດຕະນາອັນຊົ່ວຮ້າຍໃນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຂອງມັນຍິ່ງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ໃບໜ້າແບບໃດ,

ທຳມະຊາດແບບໃດທີ່ຊາຕານສະແດງອອກໃນສອງຂໍ້ຄວາມນີ້? (ຮ້າຍກາດ, ເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ). ຄຸນລັກສະນະພື້ນຖານຂອງຊາຕານແມ່ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດກໍຄືຊາຕານແມ່ນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ໂຫດຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IV" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 141)

ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການປະທານພຣະພອນໃຫ້ມວນມະນຸດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການໃຫ້ພອນ, ການສ້າງກົດລະບຽບ ແລະ ພຣະບັນຍັດສຳລັບມະນຸດ ຫຼື ສ້າງກົດເກນຕ່າງໆສຳລັບຊີວິດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈໄວ້ແມ່ນຫຍັງບໍ່ໃນການເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈບໍວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດນັ້ນແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຊາດ? ສຳລັບພວກເຈົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເບິ່ງຄືກັບວ່າເປັນພຣະທຳທີ່ກວ້າງ ແລະ ຫວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ເມື່ອກວດສອບຈາກພາຍໃນຢ່າງລະອຽດແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳບໍ່ແມ່ນເພື່ອນຳພາ ແລະ ຊີ້ນຳມະນຸດໄປສູ່ການດຳລົງຊີວິດທີ່ປົກກະຕິບໍ? ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຕາມກົດເກນຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຮັກສາກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ, ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມະນຸດຕົກສູ່ການບູຊາຊາຕານ ແລະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກທຳຮ້າຍໂດຍຊາຕານ; ນີ້ແມ່ນພື້ນຖານທີ່ສຸດ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນ, ເມື່ອມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງກົດລະບຽບ ແລະ ກົດເກນທຳມະດາບາງຢ່າງ ແລະ ສ້າງກົດລະບຽບເພື່ອຄອບຄຸມທຸກສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້. ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນທຳມະດາ, ແຕ່ພາຍໃນກົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນປະກອບດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄຸນຄ່າ, ຖະໜຸຖະໜອມ ແລະ ຮັກມວນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ. ບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ? (ແມ່ນ). ສະນັ້ນ ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າຫົວໃຈຂອງພຣະອົງບໍລິສຸດ? ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າຫົວໃຈຂອງພຣະອົງສະອາດ? (ເວົ້າໄດ້). ພຣະເຈົ້າມີເຈດຕະນາອື່ນບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວ ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນບວກບໍ? (ແມ່ນ). ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກົດລະບຽບທັງໝົດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແມ່ນມີຜົນດີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ນຳພາມະນຸດ. ສະນັ້ນ, ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມຄິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງເອງບໍ? ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າມີເປົ້າໝາຍອື່ນບໍ?ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຊ້ມະນຸດໃນທາງອື່ນບໍ? (ບໍ່). ບໍ່ຕ້ອງການເລີຍ. ພຣະເຈົ້າກະທຳຕາມທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ພຣະທຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ.

ບໍ່ມີວັດຖຸປະສົງໃດເຈືອປົນເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທຳສິ່ງໃດເພື່ອພຣະອົງເອງ; ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ ພຣະອົງກະທຳເພື່ອມະນຸດ ໂດຍບໍ່ມີຈຸດປະສົງສ່ວນຕົວ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງມີແຜນການ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ພຣະອົງວາງໄວ້ສຳລັບມະນຸດ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດເພື່ອພຣະອົງເອງເລີຍ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພື່ອມະນຸດ, ເພື່ອປົກປ້ອງມະນຸດ, ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມະນຸດຫຼົງທາງ. ແລ້ວ ຫົວໃຈດວງນີ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ລ້ຳຄ່າບໍ? ເຈົ້າສາມາດເຫັນວິແວວຂອງຫົວໃຈອັນລ້ຳຄ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຊາຕານບໍ? (ບໍ່). ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນແມ່ນແຕ່ວິແວວເລັກນ້ອຍໃນຊາຕານ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດ. ບັດນີ້ ໃຫ້ເຮົາມາເບິ່ງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ; ພຣະເອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ພຣະເຈົ້ານຳເອົາກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລ້ວ ມັດມັນຢ່າງແໜ້ນໃສ່ຫົວຂອງທຸກຄົນຄືກັບບ້ວງຄາຖາເຫຼັກ[ກ] ເພື່ອຄອບງຳພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນບໍ? ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນທາງນີ້ບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທາງໃດ? (ພຣະອົງຊີ້ນຳພວກເຮົາ. ພຣະອົງແນະນຳ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈພວກເຮົາ). ພຣະອົງຂົ່ມຂູ່ບໍ? ພຣະອົງເວົ້າກັບພວກເຈົ້າແບບກ້ຽວໄປວົນມາບໍ? (ບໍ່). ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ພຣະເຈົ້ານຳທາງເຈົ້າແນວໃດ? (ພຣະອົງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ). ພຣະອົງສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃສ່ເຈົ້າ, ບອກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າສິ່ງນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດ. ຈາກວິທີທາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າແບບໃດ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອຄວາມຢັ່ງຮູ້ຂອງເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອເວລາເຈົ້າເຫັນວິທີທາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ? ພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃກ້ເຈົ້າເປັນພິເສດ; ບໍ່ມີໄລຍະຫ່າງໄກລະຫວ່າງເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້ານຳທາງເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງປະທານໃຫ້ເຈົ້າ, ຊ່ວຍເຈົ້າ ແລະ ສະໜັບສະໜູນເຈົ້າ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກໄດ້ເຖິງຄວາມເປັນມິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໜ້າເຄົາລົບນັບຖືຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງສະຫງ່າງາມພຽງໃດ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມອົບອຸ່ນຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕຳໜິຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເມື່ອພຣະອົງຕັດສິນ ແລະ ໃສ່ວິໄນເຈົ້າສຳລັບການຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີການໃດ? ພຣະອົງຕຳໜິເຈົ້າດ້ວຍພຣະທຳບໍ? ພຣະອົງໃສ່ວິໄນເຈົ້າອີງຕາມສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຈົ້າ ແລະ ອີງຕາມຜູ້ຄົນ, ກິດຈະການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆບໍ? (ແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າໃສ່ວິໄນເຈົ້າໃນລະດັບໃດ? ພຣະເຈົ້າໃສ່ວິໄນມະນຸດໃນລະດັບດຽວກັນກັບຊາຕານທຳຮ້າຍມະນຸດບໍ? (ບໍ່, ພຣະເຈົ້າໃສ່ວິໄນມະນຸດພຽງແຕ່ໃນລະດັບທີ່ມະນຸດສາມາດອົດທົນໄດ້).

ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີທີ່ອ່ອນໂຍນ, ລະອຽດອ່ອນ, ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍ, ເປັນວິທີທາງທີ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ ແລະ ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ. ວິທີທາງຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກມີປະຕິກິລິຍາທີ່ຮຸນແຮງ ເຊັ່ນ: “ພຣະເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງນີ້” ຫຼື “ພຣະເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງນັ້ນ”. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະທານຄວາມຄິດ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ? ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຍອມຮັບເອົາພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເຈົ້າຮູ່ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ແມ່ນບໍ? (ແມ່ນ). ໃນຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານີ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກຢຳເກງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່, ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກຢຳເກງຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍທີ່ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້? ພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍຖ້າຊາຕານເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ? (ບໍ່). ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດ. ເມື່ອມະນຸດອ່ອນແອ, ເມື່ອມະນຸດຮູ້ສຶກທໍ້ແທ້ໃຈ, ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ເວົ້າວ່າ: “ບໍ່ຕ້ອງຮູ້ສຶກທໍ້ແທ້ໃຈ, ມີຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າທໍ້ແທ້ໃຈ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອ່ອນແອ? ມີເຫດຜົນຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າອ່ອນແອ? ເຈົ້າອ່ອນແອຫຼາຍຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າຄິດລົບຢູ່ຕະຫຼອດ! ແລ້ວມີປະໂຫຍດຫຍັງທີ່ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່? ຈົ່ງຕາຍເສຍ ໃຫ້ມັນຈົບສິ້ນໄປເລີຍ!” ພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດໃນທາງນີ້ບໍ? (ບໍ່). ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດເພື່ອເຮັດແບບນີ້ບໍ? (ມີ). ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນີ້. ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນີ້ກໍຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ, ການໃຫ້ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມຖະໜຸຖະໜອມຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດສະແດງອອກຢ່າງຊັດເຈນໄດ້ພຽງແຕ່ໃນໜຶ່ງ ຫຼື ສອງປະໂຫຍກ. ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຈາກການໂອ້ອວດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ; ມັນແມ່ນການເປີດເຜີຍທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ທຸກວິທີທາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ໃນທຸກວິທີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ, ລວມເຖິງເຈດຕະນາດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ລວມເຖິງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ພຣະເຈົ້າປາດຖະນາທີ່ຈະປະຕິບັດໃນມະນຸດ, ລວມເຖິງວິທີການຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ, ປະເພດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈ, ເຈົ້າເຄີຍເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມຫຼອກລວງໃນເຈດຕະນາດີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ດັ່ງນັ້ນ,

ໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງຄິດໃນໃຈຂອງພຣະອົງ, ລວມເຖິງທາດແທ້ທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ພວກເຮົາສາມາດເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດໄດ້ບໍ? (ໄດ້). ມີມະນຸດຄົນໃດເຄີຍເຫັນຄວາມບໍລິສຸດນີ້ໃນໂລກ ຫຼື ໃນຕົວຂອງເຂົາເອງບໍ? ນອກຈາກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າເຄີຍເຫັນສິ່ງນີ້ໃນຕົວມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ໃນຊາຕານບໍ? (ບໍ່). ອີງຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນໃນນີ້, ພວກເຮົາສາມາດເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າເປັນເອກະລັກ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດໄດ້ບໍ? (ໄດ້). ທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ມະນຸດ, ລວມເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິທີການຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບອກມະນຸດ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຕືອນຄວາມຈຳມະນຸດ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງແນະນຳ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນມາຈາກທາດແທ້ໜຶ່ງດຽວ: ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດເຊັ່ນນີ້, ກໍບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດແທນທີ່ພຣະອົງເພື່ອເຮັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າເອົາຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດມອບໃຫ້ກັບຊາຕານ, ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າສະພາບຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດໃນມື້ນີ້ຈະເປັນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າທັງໝົດຈະຍັງນັ່ງຢູ່ນີ້ໂດຍສົມບູນ ແລະ ບໍ່ຖືກລ່ວງເກີນບໍ? ພວກເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ: "ໄປງມາງ ແລະ ຍ່າງຂຶ້ນງລົງງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ" ບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄົນໜ້າດ້ານທີ່ສຸດ, ໂອ້ອວດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວໃນການເວົ້າແບບນີ້ ແລະ ໂອ້ອວດຢ່າງໜ້າບໍ່ອາຍຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າບໍ? (ແມ່ນ). ແນ່ນອນເຈົ້າຈະເປັນແບບນັ້ນໂດຍບໍ່ຕອງສົງໄສ! ທັດສະນະຄະຕິຂອງຊາຕານທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມັນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ຂອງຊາຕານທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ? (ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ). ທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານແມ່ນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຄົນສ່ວນຫຼາຍຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກການເປີດເຜີຍນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອານາເຂດຂອງຊາຕານ, ພາຍໃນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ພາຍໃນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຮູ້ວິທີນິຍາມຄວາມບໍລິສຸດ. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອເວລາທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດນິຍາມມັນວ່າ ນັ້ນແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຄວາມຮູ້ມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IV" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. "ບ້ວງຄາຖາເຫຼັກ" ແມ່ນຄາຖາໃຊ້ໂດຍພະສົງຊື່ວ່າ ຕັງສານຊາງໃນນະອະນິຍາຍຈີນ "ການເດີນທາງສູ່ທິດຕາເວັນຕົກ". ເພິ່ນໃຊ້ຄາຖາເພື່ອຄວບຄຸມສັນວູກົງໂດຍທັດບ້ວງເຫຼັກໃສ່ຫົວຂອງສັນວູກົງເຮັດໃຫ້ລາວເຈັບຫົວຢ່າງໜັກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມ. ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນຄຳອຸປະມາທີ່ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຜູກມັດຜູ້ຄົນ.

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 142)

ແມ່ນຫຍັງຄືລັກສະນະທົ່ວໄປທີ່ສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງຊາຕານກ່ຽວກັບມະນຸດ? ເຈົ້າຄວນສາມາດຮຽນຮູ້ສິ່ງນີ້ຜ່ານທາງປະສົບການຂອງຕົວພວກເຈົ້າເອງ, ມັນແມ່ນລັກສະນະທີ່ເປັນປົກກະຕິທີ່ສຸດຂອງຊາຕານ, ສິ່ງທີ່ມັນເຮັດຢູ່ເລື້ອຍໆ, ສິ່ງທີ່ມັນພະຍາຍາມເຮັດກັບທຸກຄົນ. ບາງເທື່ອເຈົ້າອາດບໍ່ສາມາດເຫັນລັກສະນະນີ້, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຊາຕານນັ້ນໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ເປັນຕາຊັງຫຼາຍສໍ່າໃດ. ມີໃຜຮູ້ບໍວ່າລັກສະນະນີ້ແມ່ນຫຍັງ? (ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມັນເຮັດລົງໄປແມ່ນເພື່ອທຳຮ້າຍມະນຸດ). ມັນທຳຮ້າຍມະນຸດແນວໃດ? ເຈົ້າສາມາດບອກເຮົາສະເພາະ ແລະ ຢ່າງລະອຽດເພີ່ມເຕີມໄດ້ບໍ? (ມັນຊັກຊວນ, ລໍ້ລວງ ແລະ ຫຼອກລວງມະນຸດ). ນັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນສອງສາມວິທີທາງຂອງລັກສະນະດັ່ງກ່າວນີ້. ຊາຕານຍັງໄດ້ລວງຕາ, ໂຈມຕີ ແລະ ກ່າວຫາມະນຸດ, ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສະແດງອອກຢ່າງຊັດເຈນ. ຍັງມີອີກບໍ? (ມັນຂີ້ຕົວະ). ສໍ້ໂກງ ແລະ ຕົວະຍົວະແມ່ນທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ມັນເຮັດໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນປະຈຳຈົນວ່າການຕົວະຍົວະໄຫຼອອກຈາກປາກຂອງມັນໂດຍທີ່ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດ. ມີຫຍັງອີກບໍ? (ມັນຫວ່ານຄວາມແຕກແຍກ). ອັນນີ້ບໍ່ສຳຄັນປານໃດ. ບັດນີ້ເຮົາຈະບັນລະຍາຍບາງຢ່າງໃຫ້ພວກເຈົ້າຟັງເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຂົນຂອງພວກເຈົ້າລຸກ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວສິ່ງນີ້ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດກັບມະນຸດ ແລະ ຖະໜຸຖະໜອມມະນຸດດ້ວຍທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຊາຕານຖະໜຸຖະໜອມມະນຸດບໍ? ບໍ່, ມັນບໍ່ໄດ້ຖະໜຸຖະໜອມມະນຸດ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນໃຊ້ເວລາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອຄິດທຳຮ້າຍມະນຸດ. ນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງບໍ? ເມື່ອມັນຄິດທຳຮ້າຍມະນຸດ, ສະພາບຈິດໃຈຂອງມັນຟ້າວຟັ່ງບໍ? (ແມ່ນ). ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເວົ້າເຖິງການເຮັດວຽກຂອງຊາຕານກັບມະນຸດ, ເຮົາມີສອງປະໂຫຍກທີ່ສາມາດບັນລະຍາຍທຳມະຊາດທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ຊົ່ວຊ້າຂອງຊາຕານໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ, ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມກຽດຊັງຂອງຊາຕານໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ: ໃນວິທີການຂອງຊາຕານຕໍ່ມະນຸດ, ມັນຕ້ອງການທີ່ຈະຄອບຄອງ ແລະ ຄອບງຳມະນຸດທຸກຄົນດ້ວຍການບັງຄັບຢູ່ສະເໝີຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ມັນສາມາດຄວບຄຸມມະນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ທຳຮ້າຍມະນຸດຢ່າງໜ້າໂສກເສົ້າ ເພື່ອວ່າ ມັນຈະສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງ ແລະ

ຄວາມໄຝ່ສູງຂອງມັນ. "ການຄອບຄອງດ້ວຍການບັງຄັບ" ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເກີດຈາກການຍິນຍອມຂອງເຈົ້າ ຫຼື ປາດສະຈາກການຍິນຍອມຂອງເຈົ້າບໍ່? ມັນເກີດຈາກການຮັບຮູ້ຂອງເຈົ້າ ຫຼື ປາດສະຈາກການຮັບຮູ້ຂອງເຈົ້າບໍ່? ຄຳຕອບກໍຄື ມັນເກີດຈາກການທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ! ມັນເກີດໃນສະຖານະການທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວ, ບາງເທື່ອໂດຍທີ່ມັນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງ ຫຼື ເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າເລີຍ, ບໍ່ມີການໃຫ້ສັນຍາ, ບໍ່ມີບໍລິບົດ, ແຕ່ມັນກໍຢູ່ຫັ້ນ, ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ອ້ອມຮອບຕົວເຈົ້າ. ມັນແນມຫາໂອກາດທີ່ຈະເອົາປຽບ ແລະ ຫຼັງ ຈາກນັ້ນ ມັນກໍຈະຄອບຄອງເຈົ້າ, ຄອບງຳເຈົ້າດ້ວຍການບັງຄັບ ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງມັນໃນການຄວບຄຸມເຈົ້າ ແລະ ທຳຮ້າຍເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ພຶດຕິກຳທົ່ວໄປຂອງຊາຕານໃນການຕໍ່ສູ້ເພື່ອດຶງເອົາມະນຸດອອກຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງນີ້? (ຕົກໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກຢ້ານຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ). ເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍບໍ່? (ແມ່ນ). ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍກັບສິ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າຄິດວ່າຊາຕານບໍ່ລະອາຍໃຈບໍ່? ເມື່ອພວກເຈົ້າຄິດວ່າຊາຕານບໍ່ມີຄວາມລະອາຍໃຈ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍກັບຜູ້ຄົນຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວເຈົ້າ ທີ່ຕ້ອງການຄວບຄຸມພວກເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດບໍ່, ກັບບັນດາຜູ້ທີ່ທະເຍີທະຍານກັບສະຖານະ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດບໍ່? (ແມ່ນ). ສະນັ້ນ ຊາຕານໃຊ້ວິທີການໃດເພື່ອຄອບງຳ ແລະ ຄອບຄອງມະນຸດ? ພວກເຈົ້າຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ແລ້ວບໍ່? ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນສອງວະລີທີ່ວ່າ "ການຄອບຄອງດ້ວຍການບັງຄັບ" ແລະ "ການຄອບງຳ" ນີ້, ເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້.

ໂດຍປາດສະຈາກການຍິນຍອມຂອງເຈົ້າ ຫຼື ການຮູ້ຂອງເຈົ້າ, ຊາຕານຄອບງຳເຈົ້າ, ຄອບຄອງເຈົ້າໂດຍໃຊ້ກຳລັງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມຊາມ. ເຈົ້າສາມາດຊີມລົດຊາດຫຍັງໄດ້ແດ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກກຽດຊັງ ແລະ ລັງກຽດບໍ່? (ແມ່ນ). ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກກຽດຊັງ ແລະ ລັງກຽດຕໍ່ວິທີທາງເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ, ແລ້ວເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? (ຮູ້ສຶກກະຕັນຍູ). ກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ ຕອນນີ້ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້, ເຈົ້າມີຄວາມປາດຖະໜາ ຫຼື ຄວາມປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຍງທຸກຢ່າງ ແລະ ຄອບຄອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນບໍ່? (ແມ່ນ). ຄຳຕອບຂອງເຈົ້າແມ່ນໃນບໍລິບົດໃດ? ເຈົ້າຕອບວ່າ "ແມ່ນ" ຍ້ອນວ່າເຈົ້າຢ້ານຖືກຊາຕານຄອບຄອງດ້ວຍການບັງຄັບ ແລະ ຄອບງຳແມ່ນບໍ່? (ແມ່ນ). ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ມີຄວາມຄິດແບບນີ້; ມັນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ນີ້ແລ້ວ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະຕ້ອງຢ້ານ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານແລ້ວ, ເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ຖະໜຸຖະໜອມຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມອົດທົນທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ

ແລະ ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຊາຕານນັ້ນເປັນຕາຊັງຫຼາຍ, ແຕ່ຖ້າສິ່ງນີ້ຍັງບໍ່ສ້າງແຮງບັນດານໃຈໃຫ້ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ງພາ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ແລ້ວເຈົ້າແມ່ນຄົນປະເພດໃດ? ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ຊາຕານທຳຮ້າຍເຈົ້າບໍ? ຫຼັງຈາກທີ່ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໜ້າລັງກຽດຂອງຊາຕານແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ຫັນກັບມາເບິ່ງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງໃດໆຢູ່ບໍ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍລິສຸດ? "ພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍລິສຸດຢ່າງມີເອກະລັກ", ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຕຳແໜ່ງນີ້ໄດ້ບໍ? (ໄດ້). ສະນັ້ນ ຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆທັງໝົດ, ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງບໍທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ຂອງມະນຸດ? ມີຄົນອື່ນອີກບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວພຣະເຈົ້າປະທານຫຍັງແທ້ໃຫ້ກັບມະນຸດ? ພຣະອົງໃຫ້ຄວາມເບິ່ງແຍງ, ການເປັນຫ່ວງ ແລະ ຄວາມນຶກຄິດພຽງເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບເຈົ້າໂດຍທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວເທົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຫຍັງໃຫ້ກັບມະນຸດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ, ປະທານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ປະທານທັງໝົດນີ້ໃຫ້ກັບມະນຸດໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງ ແລະ ບໍ່ມີເຈດຕະນາອື່ນໃດ. ພຣະອົງໃຊ້ຄວາມຈິງ, ໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຊີ້ນຳ ແລະ ນຳພາມະນຸດ, ນຳເອົາມະນຸດອອກຈາກການທຳຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ອອກຈາກການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ, ອອກຈາກການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນຢ່າງຈັດເຈນເຖິງທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງຊາຕານ. ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມວນມະນຸດແມ່ນແທ້ຈິງບໍ? ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສາມາດປະສົບໄດ້ບໍ? (ແມ່ນ).

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IV" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 143)

ໃຫ້ຫັນກັບໄປເບິ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າໃນຊົ່ວຊີວິດການເຊື່ອຂອງເຈົ້າເບິ່ງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງມັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດສຳລັບເຈົ້າບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໄດ້ທີ່ສຸດບໍ? (ແມ່ນ). ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດບໍ? (ແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າເຄີຍໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຕໍ່ເຈົ້າ ແລ້ວຖາມເຈົ້າໃຫ້ສົ່ງຄືນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະຄອບຄອງເຈົ້າເຊັ່ນກັນບໍ? (ບໍ່). ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຂຶ້ນຄອງບັນລັງຂອງພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ? (ແມ່ນ).

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການຂຶ້ນຄອງບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຄອບຄອງດ້ວຍການບັງຄັບຂອງຊາຕານ? ພຣະເຈົ້າຢາກໄດ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງຕ້ອງການຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດກາຍເປັນຫຸ່ນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເປັນເຄື່ອງຈັກຂອງພຣະອົງບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ການຄອບຄອງດ້ວຍການບັງຄັບ ແລະ ການຄອບງຳມະນຸດຂອງຊາຕານບໍ? (ມີ). ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງ? ເຈົ້າສາມາດບອກເຮົາຢ່າງຊັດເຈນບໍ? (ຊາຕານເຮັດສິ່ງນັ້ນໂດຍໃຊ້ກຳລັງ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດອາສາສະໝັກ). ນີ້ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງບໍ? ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຫຍັງ? ແລະ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄອງເຈົ້າເພື່ອຫຍັງ? ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດ" ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍຸດຕິທຳກັບສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນນີ້, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍຈະເຂົ້າໃຈຜິດສະເໝີ ແລະ ຄິດວ່າ: "ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄອງຂ້ານ້ອຍຢູ່ຕະຫຼອດ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອຫຍັງ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢາກຖືກຄອບຄອງ, ຂ້ານ້ອຍຢາກເປັນນາຍຂອງຕົວເອງ. ພຣະອົງເວົ້າວ່າຊາຕານຄອບຄອງຜູ້ຄົນ, ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນກໍລະນີດຽວກັນບໍ? ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ໃຜມາຄອບຄອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຕົວຂອງຂ້ານ້ອຍເອງ!" ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງໃນນີ້? ລອງໃຊ້ເວລາຄິດເບິ່ງ. ເຮົາຂໍຖາມພວກເຈົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າຄອບຄອງມະນຸດ" ແມ່ນວະລີທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດບໍ? ການຄອບຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງພຣະອົງອາໄສຢູ່ໃນຫົວໃຈເຈົ້າ ແລະ ຄວບຄຸມທຸກຄຳເວົ້າ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຈົ້າບໍ? ຖ້າພຣະອົງບອກເຈົ້າໃຫ້ນັ່ງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ກ້າຢືນບໍ? ຖ້າພຣະອົງບອກໃຫ້ເຈົ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ, ເຈົ້າຈະບໍ່ກ້າໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກບໍ່? ຄຳວ່າ "ການຄອບຄອງ" ໝາຍເຖິງສິ່ງນີ້ບໍ? (ບໍ່, ມັນບໍ່ແມ່ນ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ). ຕະຫຼອດຫຼາຍປີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ມຄອງມະນຸດ, ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຈົນເຖິງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍນີ້, ແມ່ນຫຍັງຄືພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ມະນຸດໂດຍເຈດຕະນາ? ມັນແມ່ນການທີ່ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນບໍ? ຖ້າເບິ່ງຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດ" ໂດຍຕາມຄວາມໝາຍຂອງມັນ ກໍຈະເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພຣະເຈົ້າເອົາຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ຄອບຄອງມັນ, ອາໄສຢູ່ໃນມັນ ແລະ ບໍ່ອອກມາອີກ; ພຣະອົງກາຍເປັນນາຍຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ແລະ ສາມາດຄວບຄຸມ ແລະ ຈັດການຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ຕາມໃຈ

ເພື່ອວ່າມະນຸດຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຂົາເຮັດ. ໃນຄວາມຮູ້ສຶກນີ້, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າທຸກຄົນໄດ້ກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນໃນກໍລະນີນີ້, ມະນຸດສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຊັ່ນກັນບໍ? ຄຳວ່າ "ການຄອບຄອງ" ສາມາດອະທິບາຍແບບນີ້ໄດ້ບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວມັນແມ່ນຫຍັງ? ເຮົາຂໍຖາມພວກເຈົ້າດັ່ງນີ້: ພຣະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດແມ່ນການເປີດເຜີຍທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນບໍ? (ແມ່ນ). ສິ່ງນີ້ແມ່ນແທ້ແນ່ນອນ. ແຕ່ວ່າມັນຈຳເປັນບໍທີ່ພຣະເຈົ້າເອງຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ຄອບຄອງພຣະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດ? ຈົ່ງໃຊ້ເວລາຄິດເບິ່ງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນມະນຸດ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຕັດສິນພວກເຂົາ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ແມ່ນຫຍັງຄືເນື້ອໃນຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນເວລາພຣະອົງຕັດສິນມະນຸດ? ແລ້ວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ອີງໃສ່ຫຍັງ? ພວກມັນອີງໃສ່ນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດບໍ? (ແມ່ນ). ດັ່ງນັ້ນ, ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການພິພາກສາມະນຸດແມ່ນອີງໃສ່ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? (ແມ່ນ). ແລ້ວ "ການຄອບຄອງມະນຸດ" ຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພຽງວະລີທີ່ຫວ່າງເປົ່າບໍ? ແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກັບມະນຸດ? ວັດຖຸປະສົງໃນການກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ? ພຣະອົງຕ້ອງການໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດບໍ? (ແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຊ້ຄວາມຈິງທັງໝົດນີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ. ເມື່ອມະນຸດຮັບເອົາຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິຮູບມັນເຂົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວມະນຸດສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ແລ້ວມະນຸດສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ແລ້ວມະນຸດສາມາດຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ບໍ? ເມື່ອມະນຸດໄດ້ເຂົ້າເຖິງຈຸດນີ້ແລ້ວ, ເຂົາຈະເຊື່ອຟັງອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ແລ້ວມະນຸດຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ເມື່ອຜູ້ຄົນຄືໂຢບ ຫຼື ເປໂຕມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເສັ້ນທາງພວກເຂົາ, ເມື່ອຊີວິດຂອງພວກເຂົາຖືວ່າໄດ້ບັນລຸວຸດທິພາວະ, ເມື່ອພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວຊາຕານຍັງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄປທາງອື່ນບໍ? ຊາຕານຍັງສາມາດຄອບຄອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ? ຊາຕານຍັງສາມາດຄອບງຳພວກເຂົາດ້ວຍກຳລັງໄດ້ບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດໃດ? ນີ້ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາໂດຍສົມບູນບໍ? (ແມ່ນ). ໃນຄວາມໝາຍລະດັບນີ້, ພວກເຈົ້າເຫັນຄົນປະເພດນີ້ທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາໂດຍສົມບູນແນວໃດ?

ໃນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງໄດ້ຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນນີ້ແລ້ວ. ແຕ່ວ່າບຸກຄົນນີ້ຈະຮູ້ສຶກຫຍັງ? ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ກາຍເປັນຊີວິດພາຍໃນມະນຸດ, ແລ້ວຊີວິດດັ່ງກ່າວນີ້ກໍຄອບຄອງຄວາມເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງມະນຸດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຂົາອາໄສຢູ່ພ້ອມດ້ວຍທາດແທ້ຂອງເຂົາພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈບໍ? ໃນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດໃນຕອນນີ້ຖືກພຣະອົງຄອບຄອງແລ້ວບໍ? (ແມ່ນ). ຕອນນີ້, ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍລະດັບນີ້ແນວໃດ? ມັນແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍທີ່ຄອບຄອງພວກເຈົ້າ? (ບໍ່, ມັນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄອບຄອງພວກຂ້ານ້ອຍ). ມັນແມ່ນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ໃນເວລານີ້, ມະນຸດມີຊີວິດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຊີວິດດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າຊີວິດມະນຸດທີ່ໄດ້ມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າດົນປານໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດໄດ້ຮັບພຣະທຳຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດກາຍເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ວັນໜຶ່ງຖ້າພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ຕອນນີ້ເຈົ້າມີຊີວິດຂອງເຮົາ”, ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວເຈົ້າຈະກາຍເປັນຫຍັງ? ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເຈົ້າບໍ? ນີ້ຈະເປັນການສະແດງອອກທີ່ປົກກະຕິທີ່ສຸດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າຄອບຄອງຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ. ສະນັ້ນ ເມື່ອເບິ່ງມັນຈາກດ້ານນີ້, ມະນຸດສາມາດກາຍເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຮັບພຣະທຳທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດສາມາດຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ມະນຸດສາມາດມີຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? (ບໍ່). ບໍ່ວ່າຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ, ເມື່ອທຸກສິ່ງຈົບສິ້ນລົງ ມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດຢູ່. ເຈົ້າຄືສິ່ງຖືກສ້າງ; ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບເສັ້ນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າພຽງມີຊີວິດທີ່ມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IV” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 144)

ການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ

ແລ້ວພຣະວິນຍານກໍໄດ້ນໍາພາພຣະເຢຊູມາທີ່ທະເລຊາຍເພື່ອໃຫ້ມານຮ້າຍທົດລອງ. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ອົດເຂົ້າເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ ແລະ ສີ່ສິບຄືນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍຫິວອາຫານ ແລະ ເມື່ອມານຮ້າຍມາຫາພຣະອົງ ມັນກໍກ່າວວ່າ ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່ແມ່ະ. ແຕ່ພຣະອົງຕອບ ແລະ ກ່າວໄປວ່າ ມີຖ້ອຍຄໍາທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານຢ່າງດຽວ ແຕ່ດ້ວຍພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄໍາເວົ້າທີ່ມານຮ້າຍໄດ້ພະຍາຍາມລໍ້ລວງພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນຄັ້ງທໍາອິດ. ແມ່ນຫຍັງຄືເນື້ອຫາຂອງສິ່ງທີ່ມານຮ້າຍໄດ້ກ່າວ? ("ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່ແມ່ະ"). ຄໍາເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມານຮ້າຍໄດ້ເວົ້າມາແມ່ນຂ້ອນຂ້າງທໍາມະດາ ແຕ່ມີບັນຫາກັບແກ່ນແທ້ຂອງພວກມັນບໍ? ມານຮ້າຍເວົ້າວ່າ "ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ" ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງມັນ, ມັນຮູ້ ຫຼື ບໍ່ວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນຮູ້ ຫຼື ບໍ່ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ? (ມັນຮູ້). ແລ້ວເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ຖ້າທ່ານເປັນ"? (ມັນກໍາລັງພະຍາຍາມລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າ). ແຕ່ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍຂອງມັນໃນການເຮັດແບບນັ້ນ? ມັນເວົ້າວ່າ "ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ". ໃນຫົວໃຈຂອງມັນ, ມັນຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຊັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ໃນຫົວໃຈຂອງມັນ, ແຕ່ເຖິງຈະຮູ້ເຊັ່ນນີ້, ມັນຍອມຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງບໍ? (ບໍ່). ມັນຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ? ມັນຕ້ອງການໃຊ້ວິທີການນີ້ ແລະ ກ່າວຄໍາເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຈຮ້າຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍລໍ້ລວງໃຫ້ພຣະອົງເຮັດຕາມເຈດຕະນາຂອງມັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄໍາເວົ້າຂອງມານຮ້າຍບໍ? ໃນຫົວໃຈຂອງຊາຕານ, ມັນຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ນີ້ແມ່ນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນກໍກ່າວຄໍາເວົ້າເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນທໍາມະຊາດຂອງຊາຕານບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືທໍາມະຊາດຂອງຊາຕານ? (ການມີເລ່ຫຼ່ຽມ, ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບສໍາລັບພຣະເຈົ້າ). ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນທີ່ຕາມມາຈາກບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບສໍາລັບພຣະເຈົ້າ? ບໍ່ແມ່ນວ່າມັນຕ້ອງການໂຈມຕີພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນຕ້ອງການໃຊ້ວິທີການນີ້ເພື່ອໂຈມຕີພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງກ່າວວ່າ: "ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່ແມ່ະ"; ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານບໍ? ມັນກໍາລັງພະຍາຍາມເຮັດຫຍັງແທ້ໆ? ເປົ້າໝາຍຂອງມັນຊັດເຈນຫຼາຍ: ມັນກໍາລັງພະຍາຍາມໃຊ້ວິທີການນີ້ເພື່ອປະຕິເສດຕໍາແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ສິ່ງທີ່ຊາຕານໝາຍເຖິງໂດຍຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ກໍຄື "ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ປ່ຽນກ້ອນຫີນເຫຼົ່ານີ້ກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່. ຖ້າທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້, ແລ້ວທ່ານກໍບໍ່ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວທ່ານກໍບໍ່ຄວນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງທ່ານອີກຕໍ່ໄປ". ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? ມັນຕ້ອງການໃຊ້ວິທີການນີ້ເພື່ອໂຈມຕີພຣະເຈົ້າ, ມັນຕ້ອງການມ້າງ ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ຄືຄວາມມຸ່ງຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ຄວາມມຸ່ງຮ້າຍຂອງມັນແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍທຳມະຊາດຂອງທຳມະຊາດຂອງມັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການບັງເກີດເປັນມະນຸດແທ້ງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ມັນກໍເຮັດໄດ້ແຕ່ພຽງສິ່ງແບບນີ້ ໂດຍຕາມຫຼັງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດ, ໂຈມຕີພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ພະຍາຍາມຢ່າງໜັກເພື່ອລົບກວນ ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາວິເຄາະອະລິນີ້ທີ່ຊາຕານເວົ້າວ່າ: "ຈົ່ງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່ແມະ". ເຮັດໃຫ້ກ້ອນຫີນກາຍເປັນເຂົ້າຈີ່, ສິ່ງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງບໍ? ຖ້າມີອາຫານ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ກິນມັນ? ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ກ້ອນຫີນກາຍເປັນອາຫານ? ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າບໍ່ມີຄວາມໝາຍໃນບ່ອນນີ້? ເຖິງພຣະອົງກຳລັງອົດອາຫານໃນເວລານັ້ນ ແຕ່ແນ່ນອນບໍວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີອາຫານກິນ? (ພຣະອົງມີ). ສະນັ້ນ ໃນບ່ອນນີ້ ພວກເຮົາສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມໄຮ້ເຫດຜົນຂອງຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານ. ສຳລັບການທໍລະຍົດ ແລະ ຄວາມຄິດຮ້າຍທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານ, ພວກເຮົາຍັງສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມໄຮ້ສາລະຂອງມັນ.

ຊາຕານເຮັດຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ເຖິງທຳມະຊາດທີ່ມຸ່ງຮ້າຍຂອງມັນ; ເຈົ້າສາມາດເຫັນວ່າມັນກຳລັງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຫັນແບບນີ້ ເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນຕາຊັງ ແລະ ເປັນຕາໂມໂຫ. ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນເຖິງທຳມະຊາດຄືເດັກນ້ອຍ ແລະ ເປັນຕາຫົວທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມັນບໍ? ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ; ຍ້ອນມັນມີທຳມະຊາດແບບນີ້, ມັນຈຶ່ງເຮັດສິ່ງແບບນີ້. ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນ, ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານແມ່ນໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະ ເປັນຕາຫົວ. ແຕ່ແນ່ນອນວ່າ ຊາຕານສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວໄດ້. ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າມັນໂງ່ຈ້າ ແລະ ໄຮ້ສາລະ? ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ແລະ ມັນກຳລັງຖືກເປີດໂປງຢູ່ເລື້ອຍໆ. ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບມັນວ່າແນວໃດ? ("ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານຢ່າງດຽວ ແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ"). ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ມີລິດອຳນາດບໍ? (ພວກມັນມີ). ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພວກມັນມີລິດອຳນາດ?

ມັນກໍຍ້ອນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ບັດນີ້ ມະນຸດລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ຢ່າງດຽວບໍ? ພຣະເຢຊູເຈົ້າອົດອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ ແລະ ຄືນ. ພຣະອົງອົດອາຫານຈົນຕາຍບໍ? (ບໍ່). ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອົດອາຫານຈົນຕາຍ, ສະນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງເຂົ້າຫາພຣະອົງ, ກະຕຸ້ນໃຫ້ພຣະອົງປ່ຽນກ້ອນຫີນໃຫ້ກາຍເປັນອາຫານໂດຍເວົ້າສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນ: "ຖ້າທ່ານປ່ຽນກ້ອນຫີນໃຫ້ກາຍເປັນອາຫານ, ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ມີແນວໃຫ້ກິນບໍ? ແລ້ວທ່ານກໍຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອົດອາຫານ, ບໍ່ຕ້ອງຫິວໂຫຍບໍ?" ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າ "ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານຢ່າງດຽວ" ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດໃນຮ່າງກາຍທາງກາຍະພາບ, ມັນບໍ່ແມ່ນອາຫານທີ່ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍທາງກາຍະພາບຂອງເຂົາດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຫາຍໃຈ ແຕ່ເປັນພຣະທຳທຸກໆຂໍ້ທີ່ຖືກກ່າວອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ; ພວກເຂົາມອບຄວາມເຊື່ອໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາສາມາດເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຄືຄວາມຈິງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມກັນ, ມີລັກສະນະຕົວຈິງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຢືນຢູ່ ແລະ ຍັງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ຫຼັງຈາກທີ່ອົດອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ ແລະ ຄືນບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວຢ່າງທີ່ແທ້ຈິງບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ ແລະ ຄືນ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງກໍຍັງມີຊີວິດ. ສິ່ງນີ້ຄືຫຼັກຖານທີ່ມີອຳນາດ ເຊິ່ງຢືນຢັນເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທຳມະດາ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ພຽງແຕ່ເມື່ອຊາຕານລໍ້ລວງພຣະອົງບໍ ຫຼື ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງໂດຍທຳມະຊາດ? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດ, ແຕ່ຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການເພີ່ມຕື່ມພາຍຫຼັງບໍ? ພວກມັນເກີດຈາກປະສົບການໃນເວລາຕໍ່ມາບໍ? ບໍ່, ພວກມັນມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດໃນພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດຄືແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍກໍມີພຽງແຕ່ຄວາມຈິງ. ຄວາມຈິງນີ້, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ວ່າເນື້ອຫາຂອງຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງຈະຍາວ ຫຼື ສັ້ນ ກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດ ແລະ ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ມະນຸດ; ພວກມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນສິ່ງທີ່ດີ. ສະນັ້ນ ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າສິ່ງທີ່ດີນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສັກສິດ? (ເວົ້າໄດ້). ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຂອງຊາຕານແມ່ນມາຈາກທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ.

ຊາຕານເປີດເຜີຍທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມຸ່ງຮ້າຍຂອງມັນທຸກບ່ອນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ບັດນີ້ ຊາຕານເຮັດການເປີດເຜີຍເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງທຳມະຊາດບໍ? ມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບັນຊາໃຫ້ມັນເຮັດແບບນີ້ບໍ? ມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຊ່ວຍມັນບໍ? ມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບັງຄັບມັນບໍ? (ບໍ່ມີ). ມັນເປີດເຜີຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງມັນເອງ. ນີ້ຄືທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດມັນແນວໃດກໍຕາມ, ຊາຕານກໍຕິດຕາມສົ້ນນ່ອງຂອງພຣະອົງ. ທາດແທ້ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຊາຕານເວົ້າ ແລະ ເຮັດແມ່ນທາດແທ້ຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນທາດແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມຸ່ງຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 145)

ມັດທາຍ 4:5–7 ແລ້ວມານຮ້າຍກໍໄດ້ນຳພຣະອົງຂຶ້ນໄປເທິງເມືອງທີ່ສັກສິດ ແລະ ວາງພຣະອົງລົງທີ່ເທິງຍອດພຣະວິຫານ ແລະ ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໂດດລົງ: ເພາະມີຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະມອບທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ດູແລສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບທ່ານ: ແລະ ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະອູ້ມທ່ານຂຶ້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕີນຂອງທ່ານກະແທກກັບກ້ອນຫີນບໍ່ວ່າໃນຕອນໃດກໍຕາມ. ພຣະເຢຊູກ່າວກັບມັນວ່າ ມີຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ອີກວ່າ ເຈົ້າຈົ່ງຢ່າລໍ້ລວງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເລີຍ.

ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງຄຳເວົ້າທີ່ຊາຕານເວົ້າໃນຈຸດນີ້ກ່ອນ. ຊາຕານເວົ້າວ່າ "ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໂດດລົງ" ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມັນກໍອ້າງຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີວ່າ: "ພຣະອົງຈະມອບທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ດູແລສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບທ່ານ: ແລະ ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະອູ້ມທ່ານຂຶ້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕີນຂອງທ່ານກະແທກກັບກ້ອນຫີນບໍ່ວ່າໃນຕອນໃດກໍຕາມ". ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານ? ພວກມັນບໍ່ຄືເດັກນ້ອຍຫຼາຍບໍ? ພວກມັນຄືເດັກນ້ອຍ, ໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ຊາຕານເຮັດສິ່ງທີ່ໂງ່ຈ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ມັນເຊື່ອວ່າຕົນເອງສະຫຼາດຫຼາຍ. ມັນອ້າງຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແມ່ນແຕ່ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວແທ້ໆ, ໂດຍພະຍາຍາມດັດປ່ຽນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃສ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອໂຈມຕີພຣະອົງ ແລະ ລໍ້ລວງພຣະອົງເພື່ອພະຍາຍາມບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງມັນໃນການທຳລາຍແຜນການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນຫຍັງໃນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຊາຕານໄດ້ກ່າວມາ? (ຊາຕານມີເຈດຕະນາອັນຊົ່ວຮ້າຍ). ໃນທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດ, ມັນສະແຫວງຫາເພື່ອລໍ້ລວງມະນຸດຊາດຢູ່ສະເໝີ. ຊາຕານບໍ່ເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແຕ່ໃນລັກສະນະທີ່ອ້ອມໄປມາ ໂດຍໃຊ້ການລໍ້ລວງ, ການຫຼອກລວງ ແລະ ການລໍ້ໃຈ. ຊາຕານເຂົ້າຫາການທີ່ມັນລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ

ໂດຍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້, ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນກັນ ຄືກັນກັບທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ຊາຕານຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນທະລຸເຊິ່ງແກ່ນແທ້ຂອງມັນ ແລະ ການລໍ້ລວງ ແລະ ເຈດຕະນາທີ່ມຸ່ງຮ້າຍຂອງມັນຄືກັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງຊາຕານບໍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຊາຕານອ້າງຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີຢ່າງເປີດເຜີຍ ໂດຍເຊື່ອວ່າການເຮັດແບບນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ມັນມີຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຈັບຜິດຂໍ້ບົກຜ່ອງທີ່ຢູ່ໃນຄຳເວົ້າຂອງມັນ ຫຼື ຫຼີກຫຼ່ຽງການຖືກຫຼອກລວງໄດ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໄຮ້ສາລະ ແລະ ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍຂອງຊາຕານບໍ? ນີ້ເປັນຄືກັບເວລາທີ່ຜູ້ຄົນເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ: ບາງເທື່ອຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະບໍ່ເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ຊາຕານເວົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ຄົນເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນບໍ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງດັ່ງກ່າວ? ເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມລັງກຽດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງເຊັ່ນກັນບໍ? ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ບໍວ່າຊາຕານ ແລະ ອຸປະນິໄສເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານໃສ່ເຂົ້າໄປໃນມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ? ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າເຄີຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້ບໍ: "ເມື່ອຊາຕານເວົ້າ, ມັນກໍເວົ້າເພື່ອເປັນການໂຈມຕີ ແລະ ການລໍ້ລວງ; ຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານແມ່ນໄຮ້ສາລະ, ເປັນຕາຫົວ, ຄືເດັກນ້ອຍ ແລະ ເປັນຕາເບື່ອໜ່າຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກ່າວ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ ແລະ ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດແບບນັ້ນ"? ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ໃນສະຖານະການນີ້ ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງມັນໄດ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລະ ຍັງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ? ດ້ວຍວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າ: "ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວແມ່ນຄວາມຈິງ, ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຍອມຮັບເອົາມັນ". ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຍອມຮັບເອົາສິ່ງນີ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າກໍເວົ້າໂດຍບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຈິງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຄວາມຈິງເອງແມ່ນສິ່ງທີ່ສັກສິດ ແລະ ພຣະເຈົ້ານັ້ນສັກສິດ.

ສະນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງຄືການຕອບໂຕ້ຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ? ພຣະເຢຊູກ່າວຕໍ່ມັນວ່າ: "ມີຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ອີກວ່າ ເຈົ້າຈົ່ງຢ່າລໍ້ລວງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເລີຍ". ມີຄວາມຈິງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວບໍ? (ມີ). ມີຄວາມຈິງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ໃນທາງຜິວເຜີນແລ້ວ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຄືພຣະບັນຍັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ປະຕິບັດຕາມ, ເປັນວະລີທຳມະດາ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ທັງມະນຸດ ແລະ ຊາຕານກໍລະເມີດພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ເລື້ອຍໆ. ສະນັ້ນ

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາຕານວ່າ: "ເຈົ້າຈົ່ງຢ່າລໍ້ລວງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເລີຍ" ຍ້ອນນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານເວົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ໂດຍຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດໃນຂະນະທີ່ມັນສືບຕໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຊາຕານເຮັດສິ່ງນີ້ຢ່າງໜ້າດ້ານ ແລະ ບໍ່ມີຢາງອາຍ. ໃນທຳມະຊາດທີ່ສຳຄັນຂອງຊາຕານ, ມັນຄືການບໍ່ຢ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງມັນ. ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ຊາຕານຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຫັນພຣະອົງ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດຫ້າມຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊາຕານວ່າ "ເຈົ້າຈົ່ງຢ່າລໍ້ລວງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ". ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ຊາຕານຢູ່ເລື້ອຍໆ. ແລ້ວມັນເໝາະສົມບໍທີ່ຈະນຳໃຊ້ວະລີນີ້ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ? (ເໝາະສົມ, ຍ້ອນພວກຂ້ານ້ອຍກໍລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆເຊັ່ນກັນ).
ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ?
ມັນເປັນຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ສະນັ້ນ ຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານແມ່ນຢູ່ເໜືອສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆບໍ?
ແລ້ວຜູ້ຄົນເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ໃນສະຖານະການໃດ? ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ຄົນໄດ້ກ່າວສິ່ງຕ່າງໆແບບນີ້ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່. ສິ່ງນີ້ພິສູດວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ.
ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວພຽງພຣະທຳທີ່ທຳມະດາສອງສາມຂໍ້ ເຊິ່ງເປັນພຣະທຳທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນພຣະທຳທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນສະຖານະການນີ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງກ່າວໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວເພື່ອໂຕ້ຖຽງກັບຊາຕານບໍ? ມີຫຍັງທີ່ເປັນການປະທະກັນໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ຊາຕານບໍ? (ບໍ່ມີ). ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດກ່ຽວກັບການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ກຽດຊັງບໍ? (ຮູ້ສຶກ). ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ສຶກກຽດຊັງ ແລະ ເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບຊາຕານ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະເວົ້າຫຍັງກ່ຽວກັບຫຼັກການທີ່ໃຫຍ່ໂຕ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? (ຍ້ອນຊາຕານເປັນແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ; ມັນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້). ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າຊາຕານບໍ່ໄດ້ຊືມຊັບເອົາເຫດຜົນ? (ເວົ້າໄດ້). ຊາຕານສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຈິງ?
ຊາຕານຈະບໍ່ຮັບຮູ້ຈັກເທື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຈິງ ແລະ ຈະບໍ່ຍອມຮັບຈັກເທື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຈິງ; ນີ້ຄືທຳມະຊາດຂອງມັນ. ຍັງມີອີກລັກສະນະຂອງທຳມະຊາດຂອງຊາຕານທີ່ເປັນຕາລັງກຽດ. ມັນແມ່ນຫຍັງ? ໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນທີ່ຈະລໍ້ລວງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຊາຕານຄິດວ່າ ເຖິງວ່າມັນຈະບໍ່ສຳເລັດ

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງຈະລອງເຮັດແບບນັ້ນ. ເຖິງວ່າມັນຈະຖືກລົງໂທດແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນກໍເລືອກທີ່ຈະລອງ. ເຖິງວ່າມັນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຫຍັງຈາກການເຮັດແບບນັ້ນ ແຕ່ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ ມັນກໍຈະລອງ ໂດຍບໍ່ຍອມທໍ້ຖອຍໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນ ແລະ ຢືນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນທຳມະຊາດແບບໃດ? ມັນບໍ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ຖ້າມະນຸດໂມໂຫ ແລະ ເກີດອາລົມໃຈຮ້າຍ ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າບໍ? ເຂົາຮູ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ, ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ເຂົາມີບັນຫາ, ແລ້ວເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຈະໃຈຮ້າຍ? ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າບຸກຄົນນີ້ຊົ່ວຮ້າຍ? ຄ່ານິຍົມທາງໂລກ ນັ້ນກໍຄື ການກິນ, ການດື່ມ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມສຸກ ແລະ ການຕິດຕາມຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈະລົບກວນມະນຸດດັ່ງກ່າວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄຳທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າ" ຫຼື ຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍເກີດອາລົມໃຈຮ້າຍ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ປະກອບເປັນທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ສິ່ງນີ້ພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່ານີ້ຄືທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ. ບັດນີ້ ໃນເວລາທີ່ມີການກ່າວເຖິງຄວາມຈິງ ຫຼື ເມື່ອມີການກ່າວເຖິງການທົດລອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ເມື່ອໃຫ້ເວົ້າເພື່ອຕົວພວກເຈົ້າເອງແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນຮູ້ສຶກກຽດຊັງ; ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງກຽດ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໄດ້ຍິນສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າອາດຄິດວ່າ: "ທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ເວົ້າບໍວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບາງຂໍ້ກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ! ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພຽງແຕ່ພຣະທຳແຫ່ງການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຢ່າງຈັດເຈນ!" ບາງຄົນອາດເຖິງກັບຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກຽດຊັງອັນແຮງກ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄິດວ່າ: "ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກເວົ້າເຖິງທຸກໆມື້ ເຊິ່ງກໍຄືການທົດລອງຂອງພຣະອົງ, ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເມື່ອໃດມັນຈະສິ້ນສຸດ? ເມື່ອໃດພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ?" ມັນບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າຄວາມໃຈຮ້າຍທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນນີ້ມາຈາກໃສ. ນີ້ແມ່ນທຳມະຊາດແບບໃດ? (ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ). ມັນຖືກບົງການ ແລະ ນຳພາໂດຍທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ຈາກທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ຽວກັບທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໂຕ້ຖຽງ ຫຼື ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຄັດຄ້ານເມື່ອຜູ້ຄົນປະພຶດຢ່າງໂງ່ຈ້າ.

ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນຈັກເທື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີມຸມມອງທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບມະນຸດກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນວ່າພຣະອົງໃຊ້ມຸມມອງ, ຄວາມຮູ້, ວິທະຍາສາດ, ປັດຊະຍາ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອຈັດການບັນຫາຕ່າງໆ. ກົງກັນຂ້າມ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ

ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຈິງ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ທຸກການກະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດແມ່ນຜູກມັດກັບຄວາມຈິງ. ຄວາມຈິງນີ້ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງຄວາມເພີ້ຝັນທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ; ຄວາມຈິງນີ້ ແລະ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າ
ໂດຍຄຸນງາມຄວາມດີແຫ່ງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດແມ່ນຄວາມຈິງ, ພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດເວົ້າວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າສັກສິດ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ເຮັດໄດ້ນຳພາລະກຳລັງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງມາເຖິງຜູ້ຄົນ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງສິ່ງທີ່ດີເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຊີ້ເຖິງຫົນທາງສຳລັບມະນຸດຊາດ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກກຳນົດໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂດຍແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 146)

ມັດທາຍ 4:8–11 ເປັນອີກຄັ້ງທີ່ມານຮ້າຍໄດ້ນຳພຣະອົງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາທີ່ສູງຫຼາຍ ແລະ ສະແດງໃຫ້ພຣະອົງເຫັນເຖິງທຸກອານາຈັກໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງອານາຈັກເຫຼົ່ານັ້ນ; ແລະ ເວົ້າກັບພຣະອົງວ່າ ເຮົາຈະມອບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບທ່ານ ຖ້າທ່ານຈະກົ້ມລົງ ແລະ ນະມັດສະການເຮົາ. ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍກ່າວກັບມັນວ່າ ຈົ່ງອອກໄປຈາກນີ້ ຊາຕານເອີຍ; ຍ້ອນມີຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ເຈົ້າຄວນນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮັບໃຊ້ພຣະອົງພຽງແຕ່ຜູ້ດຽວ. ແລ້ວມານຮ້າຍກໍຈາກພຣະອົງໄປ ແລະ ເບິ່ງແມ້ ໄດ້ມີທູດສະຫວັນມາ ແລະ ຄອຍຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ເມື່ອໄດ້ລົ້ມເຫຼວໃນແຜນການສອງຄັ້ງກ່ອນໜ້າຂອງມັນ, ຊາຕານທີ່ເປັນມານຮ້າຍກໍໄດ້ພະຍາຍາມແຜນການອື່ນ: ມັນສະແດງອານາຈັກທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພວກມັນແກ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງນະມັດສະການມັນ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນຫຍັງໄດ້ກ່ຽວກັບລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມານຮ້າຍຈາກສະຖານະການນີ້? ຊາຕານທີ່ເປັນມານຮ້າຍບໍ່ໄດ້ໄຮ້ຢາງອາຍທີ່ສຸດບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ມັນໄຮ້ຢາງອາຍແນວໃດ? ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງ ແຕ່ຊາຕານກໍຫັນກັບໄປ ແລະ ສະແດງທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍເວົ້າວ່າ “ເບິ່ງທີ່ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງອານາຈັກທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ້. ຖ້າທ່ານນະມັດສະການຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະມອບພວກມັນທັງໝົດໃຫ້ແກ່ທ່ານ”. ນີ້ບໍ່ແມ່ນບົດບາດທີ່ກັບກັນທັງສິ້ນບໍ?

ຊາຕານບໍ່ໄດ້ໄຮ້ຢາງອາຍບໍ? ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ແຕ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງເພື່ອຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງເອງບໍ? ພຣະເຈົ້າມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ, ແຕ່ຊາຕານຕ້ອງການຍຶດມັນທັງໝົດ ແລະ ເມື່ອໄດ້ຍຶດມັນທັງໝົດແລ້ວ ມັນກໍບອກພຣະເຈົ້າວ່າ "ຈົ່ງນະມັດສະການຂ້ານ້ອຍ! ນະມັດສະການຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຈະມອບທຸກສິ່ງນີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ". ນີ້ຄືໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງຊາຕານ; ມັນໄຮ້ຢາງອາຍທີ່ສຸດ! ຊາຕານບໍ່ຮູ້ແມ່ນແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ "ຢາງອາຍ". ນີ້ເປັນພຽງອີກໜຶ່ງຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ມັນບໍ່ຮູ້ແມ່ນແຕ່ວ່າຢາງອາຍແມ່ນຫຍັງ. ຊາຕານຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອສິ່ງທັງປວງ. ທຸກສິ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງມະນຸດ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນຂອງຊາຕານ, ແຕ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຊາຕານທີ່ເປັນມານຮ້າຍກໍເວົ້າຢ່າງໜ້າດ້ານວ່າ ມັນຈະມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນອີກໜຶ່ງຕົວຢ່າງຂອງຊາຕານບໍທີ່ປະພຶດຢ່າງໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະ ໄຮ້ຢາງອາຍ? ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຊາຕານຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ແຕ່ບໍ່ວ່າຊາຕານຈະພະຍາຍາມຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນຖືກຫຼອກລວງບໍ? ພຣະເຢຊູເຈົ້າເວົ້າຫຍັງ? ("ເຈົ້າຄວນນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮັບໃຊ້ພຣະອົງພຽງແຕ່ຜູ້ດຽວ"). ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມໝາຍຕົວຈິງບໍ? (ມີ). ຄວາມໝາຍຕົວຈິງແບບໃດ? ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໄຮ້ຢາງອາຍຂອງຊາຕານໃນຄຳເວົ້າຂອງມັນ. ສະນັ້ນ ຖ້າມະນຸດນະມັດສະການຊາຕານ, ແມ່ນຫຍັງຈະເປັນຜົນທີ່ຕາມມາ? ພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງອານາຈັກທັງໝົດບໍ? (ບໍ່). ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຫຍັງ? ມະນຸດຊາດຈະພຽງແຕ່ໄຮ້ຢາງອາຍ ແລະ ເປັນຕາຫົວຄືກັບຊາຕານບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ພວກເຂົາຈະບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກຊາຕານເລີຍ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງສຳຄັນສຳລັບມະນຸດທຸກໆຄົນ: "ເຈົ້າຄວນນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮັບໃຊ້ພຣະອົງພຽງແຕ່ຜູ້ດຽວ". ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ນອກຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ, ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເອງ, ຖ້າເຈົ້າຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ຖ້າເຈົ້ານະມັດສະການຊາຕານທີ່ເປັນມານຮ້າຍ, ເຈົ້າກໍຈະກິ້ງເກືອກໃນຄວາມສົກກະປົກອັນດຽວກັນກັບຊາຕານ. ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮ່ວມມີຄວາມໄຮ້ຢາງອາຍຂອງຊາຕານ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂຈມຕີພຣະເຈົ້າຄືກັນກັບຊາຕານ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຈະເປັນຜົນທີ່ຕາມມາສຳລັບເຈົ້າ? ເຈົ້າຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ, ຖືກພຣະເຈົ້າຕີໃຫ້ລົ້ມລົງ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າທຳລາຍ.

ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ລໍ້ລວງພຣະເຢຊູເຈົ້າສອງສາມຄັ້ງໂດຍບໍ່ສຳເລັດແລ້ວ, ມັນໄດ້ພະຍາຍາມອີກຄັ້ງບໍ? ຊາຕານບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມອີກຄັ້ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ມັນກໍຈາກໄປ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ພິສູດເຖິງຫຍັງ? ມັນພິສູດວ່າທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ຄວາມຄິດຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ຄວາມໄຮ້ສາລະ ແລະ ຄວາມໄຮ້ເຫດຜົນຂອງມັນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະແມ່ນແຕ່ຖືກກ່າວເຖິງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເອົາຊະນະຊາຕານດ້ວຍສາມປະໂຫຍກເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ມັນກໍຮີບໜີໄປໂດຍທີ່ຫາງຂອງມັນຄົດເຂົ້າຢູ່ລະຫວ່າງຂາຂອງມັນ, ໂດຍທີ່ອັບອາຍເກີນໄປທີ່ຈະສະແດງໃບໜ້າຂອງມັນ ແລະ ມັນຈະບໍ່ລໍ້ລວງພຣະເຢຊູເຈົ້າອີກຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະການລໍ້ລວງນີ້ຂອງຊາຕານ, ບັດນີ້ ພຣະອົງກໍສາມາດສືບຕໍ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດ ແລະ ໜ້າວຽກທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຢ່າງງ່າຍດາຍ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດ ແລະ ກ່າວໃນສະຖານະການນີ້ຈະມີຄວາມໝາຍຕົວຈິງສຳລັບມະນຸດທຸກໆຄົນບໍ ຖ້າມັນຖືກນຳໃຊ້ໃນປັດຈຸບັນ? (ມີ). ຄວາມໝາຍຕົວຈິງແບບໃດ? ການເອົາຊະນະຊາຕານເປັນສິ່ງງ່າຍດາຍທີ່ຈະເຮັດບໍ? ຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານບໍ? ຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານບໍ? (ຕ້ອງມີ). ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບການລໍ້ລວງຂອງຊາຕານໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເບິ່ງທະລຸທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມັນໄດ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໄຮ້ສາລະ ແລະ ຄວາມໄຮ້ເຫດຜົນຂອງຊາຕານ, ເຈົ້າຈະຍັງຢືນຢູ່ຂ້າງຊາຕານ ແລະ ໂຈມຕີພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ຄວາມຄິດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມໄຮ້ຢາງອາຍຂອງຊາຕານກຳລັງຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າຈະຍັງໂຈມຕີ ແລະ ລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້ບໍ? (ບໍ່, ພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດ). ເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງ? (ພວກຂ້ານ້ອຍຈະກະບົດຕໍ່ຊາຕານ ແລະ ໂຍນມັນຖິ້ມ). ນັ້ນເປັນສິ່ງງ່າຍດາຍທີ່ຈະເຮັດບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍ. ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດແບບນີ້, ຜູ້ຄົນຕ້ອງອະທິຖານຢູ່ເລື້ອຍໆ, ພວກເຂົາຕ້ອງວາງຕົນເອງຢູ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ກວດສອບຕົນເອງ. ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະອົງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ. ມີແຕ່ໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຫຼຸດພົ້ນຈາກການຫຼອກລວງ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ.

ບັດນີ້ ໂດຍການຫຼຽວເບິ່ງທຸກຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຊາຕານກ່າວເຖິງ, ພວກເຮົາຈະສະຫຼຸບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ປະກອບເປັນແກ່ນແທ້ຂອງຊາຕານ. ຢ່າງທຳອິດ, ໂດຍລວມແລ້ວ ແກ່ນແທ້ຂອງຊາຕານສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ

ເຊິ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າແກ່ນແທ້ຂອງຊາຕານຊົ່ວຮ້າຍ? ເພື່ອທີ່ຈະຕອບຄໍາຖາມນີ້, ຄົນໆໜຶ່ງຕ້ອງກວດສອບຜົນຕາມມາຂອງສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດໃສ່ຜູ້ຄົນ. ຊາຕານຄວບຄຸມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ມະນຸດກໍກະທໍາໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດໃນໂລກຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ມະນຸດຊາດຖືກຊາຕານຄອບງໍາ ແລະ ຮັບໄວ້ຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ; ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງມີອຸປນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນທໍາມະຊາດຂອງຊາຕານ. ຈາກທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ກ່າວ ແລະ ເຮັດ, ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມອວດດີຂອງມັນບໍ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມຄິດຮ້າຍຂອງມັນບໍ? ຫຼັກໆແລ້ວ ຄວາມອວດດີຂອງມັນແມ່ນສະແດງອອກແນວໃດ?
ຊາຕານມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຍຶດເອົາຕໍາແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ?
ຊາຕານຕ້ອງການທີ່ຈະມ້າງທໍາລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍາແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເອົາມັນມາໃຫ້ຕົນເອງ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະຕິດຕາມ, ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ນະມັດສະການຊາຕານ; ນີ້ຄືທໍາມະຊາດທີ່ອວດດີຂອງຊາຕານ. ເມື່ອຊາຕານເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ, ມັນບອກພວກເຂົາໂດຍກົງບໍວ່າພວກເຂົາຄວນເຮັດຫຍັງ? ເມື່ອຊາຕານລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າ, ມັນອອກມາຂ້າງນອກ ແລະ ເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງລໍ້ລວງທ່ານ, ຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຈະໂຈມຕີທ່ານ” ບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວຊາຕານນໍາໃຊ້ວິທີການຫຍັງ? ມັນຫຼອກລໍ້, ລໍ້ລວງ, ໂຈມຕີ ແລະ ວາງກັບດັກ ແລະ ເຖິງກັບກ່າວອ້າງຈາກຂໍ້ພຣະຄໍາພີ. ຊາຕານເວົ້າ ແລະ ກະທໍາດ້ວຍວິທີຕ່າງໆເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງອັນມຸ່ງຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ບັນລຸເຈດຕະນາຂອງມັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້, ມັນສາມາດເຫັນຫຍັງຈາກສິ່ງທີ່ສະແດງອອກໃນມະນຸດ? ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ອວດດີເຊັ່ນກັນບໍ? ມະນຸດໄດ້ທົນທຸກຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ອວດດີ, ຫຼອກລວງ, ມຸ່ງຮ້າຍ ແລະ ໄກຈາກເຫດຜົນ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກທໍາມະຊາດຂອງຊາຕານ.
ຍ້ອນທໍາມະຊາດຂອງຊາຕານຊົ່ວຮ້າຍ, ມັນຈຶ່ງມອບທໍາມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ນໍາອຸປະນິໄສທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເສື່ອມຊາມນີ້ມາຫາມະນຸດ. ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ໂຈມຕີພຣະເຈົ້າ ແລະ ລໍ້ລວງພຣະອົງຄືກັນກັບຊາຕານ ຈົນມະນຸດບໍ່ສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 147)

ວິທີທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ

ຄວາມຮູ້ເປັນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນພິຈາລະນາວ່າເປັນສິ່ງທີ່ດີແມ່ນບໍ? ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ຜູ້ຄົນກໍຄິດວ່າ ຄວາມໝາຍແອບແຝງຂອງຄຳວ່າ "ຄວາມຮູ້" ເປັນສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍກວ່າບໍ່ດີ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງກຳລັງເວົ້າໃນຈຸດນີ້ວ່າຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ? ທິດສະດີແຫ່ງການວິວັດທະນາການບໍ່ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້ບໍ? ກົດເກນທາງວິທະຍາສາດຂອງນິວຕັນບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້ບໍ? ແຮງໂນ້ມຖ່ວງຂອງໂລກກໍຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້, ບໍ່ແມ່ນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວເປັນຫຍັງຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກລົງລາຍການໄວ້ໃນບັນດາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ? ແມ່ນຫຍັງຄືມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້? ຄວາມຮູ້ມີຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວບໍ? (ບໍ່ມີ). ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທາດແທ້ຂອງຄວາມຮູ້? ຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດມີແມ່ນຮຽນຮູ້ຈາກພື້ນຖານຫຍັງ? ມັນອີງໃສ່ທິດສະດີແຫ່ງການວິວັດທະນາການບໍ? ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບຜ່ານທາງການສຳຫຼວດ ແລະ ການສະຫຼຸບຂອງມັນບໍ່ແມ່ນອີງບົນຄວາມບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ຄວາມຮູ້ໃດໜຶ່ງນີ້ມີການເຊື່ອມໂຍງກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນເຊື່ອໂຍງກັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຈິງບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຫາກໍເວົ້າວ່າ ບໍ່ມີຫຍັງໃນຄວາມຮູ້ນີ້ທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຫຼື ກັບຄວາມຈິງ. ບາງຄົນຄິດແບບນີ້ກ່ຽວກັບມັນ: "ຄວາມຮູ້ອາດບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ". ແມ່ນຫຍັງຄືມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້? ຄວາມຮູ້ໄດ້ສອນເຈົ້າບໍວ່າ ຄວາມສຸກຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືທັງສອງຂອງພວກເຂົາເອງ? ຄວາມຮູ້ສອນເຈົ້າບໍວ່າ ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາເອງ? (ແມ່ນແລ້ວ). ນີ້ແມ່ນການສົນທະນາແບບໃດ? (ມັນໄຮ້ສາລະ). ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ! ມັນໄຮ້ສາລະ! ຄວາມຮູ້ຄືຫົວຂໍ້ຊັບຊ້ອນທີ່ຈະສົນທະນາ. ເຈົ້າອາດກ່າວໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆວ່າ ຂະແໜງຄວາມຮູ້ເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນຄືຂະແໜງຄວາມຮູ້ ເຊິ່ງຖືກຮຽນຮູ້ບົນພື້ນຖານແຫ່ງການບໍ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນສຶກສາຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ສູງຊື່ງເໜືອສິ່ງທັງປວງ; ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມ ຫຼື ຄຸ້ມຄອງສິ່ງທັງປວງ. ກົງກັນຂ້າມ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນພຽງແຕ່ການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການສຳຫຼວດຂະແໜງຄວາມຮູ້ນັ້ນຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາຄຳຕອບບົນຄວາມຮູ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນບໍ່ເປັນຈິງບໍທີ່ວ່າ ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ກົງກັນຂ້າມຄືສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ການຄົ້ນຄວ້າເທົ່ານັ້ນ,

ພວກເຂົາຈະບໍ່ຄົ້ນພົບຄຳຕອບທີ່ແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ? ທຸກສິ່ງທີ່ຄວາມຮູ້ສາມາດມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແມ່ນການຫາລ້ຽງຊີບ, ອາຊີບ ແລະ ລາຍຮັບເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຫິວ; ແຕ່ມັນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້ານະມັດສະການພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຮັກສາເຈົ້າໃຫ້ຫ່າງຈາກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຈັກເທື່ອ. ຍິ່ງເຈົ້າສຶກສາຄວາມຮູ້, ເຈົ້າກໍຍິ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວາງພຣະເຈົ້າໄວ້ພາຍໃຕ້ການສຶກສາຂອງເຈົ້າ, ລໍ້ລວງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວພວກເຮົາເຫັນຫຍັງໃນຕອນນີ້ໃນເມື່ອຄວາມຮູ້ກຳລັງສັ່ງສອນຜູ້ຄົນ? ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນປັດຊະຍາຂອງຊາຕານ. ປັດຊະຍາ ແລະ ກົດລະບຽບແຫ່ງການຢູ່ລອດທີ່ຊາຕານແຜ່ຂະຫຍາຍໃນບັນດາມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງບໍ? ພວກມັນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວແມ່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນເວົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ "ຊີວິດຄືການເຄື່ອນໄຫວ" ແລະ "ມະນຸດຄືເຫຼັກ, ເຂົ້າຄືເຫຼັກກ້າ, ມະນຸດຮູ້ສຶກວ່າອຶດຢາກ ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າ"; ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ພວກມັນຄືຄວາມເຊື່ອຜິດໆ ແລະ ການໄດ້ຍິນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍ. ໃນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຕັມໄປດ້ວຍປັດຊະຍາຊີວິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມັນ. ແລ້ວໃນຂະນະທີ່ຊາຕານເຮັດແບບນີ້, ມັນກໍປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດນຳໃຊ້ຄວາມຄິດ, ປັດຊະຍາ ແລະ ມຸມມອງຂອງມັນ ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິເສດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ. ແລ້ວໃນຂະນະທີ່ການສຶກສາຂອງມະນຸດຄືບໜ້າໄປ ແລະ ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຂົາກໍຮູ້ສຶກວ່າການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຄຸມເຄືອ ແລະ ເຖິງກັບອາດບໍ່ຮູ້ສຶກອີກຕໍ່ໄປວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່. ໃນຂະນະທີ່ຊາຕານໄດ້ໃສ່ມຸມມອງ, ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດໃສ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໃນຂະບວນການນີ້ບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ບັດນີ້ມະນຸດອີງຊີວິດຂອງເຂົາບົນສິ່ງໃດ? ເຂົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ນີ້ແທ້ໆບໍ? ບໍ່; ມະນຸດກຳລັງອີງຊີວິດຂອງເຂົາບົນຄວາມຄິດ, ມຸມມອງ ແລະ ປັດຊະຍາຂອງຊາຕານທີ່ຖືກເຊື່ອງໄວ້ພາຍໃນຄວາມຮູ້ນີ້. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ສ່ວນສຳຄັນໃນການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມເກີດຂຶ້ນ; ນີ້ເປັນທັງເປົ້າໝາຍຂອງຊາຕານ ແລະ ວິທີການຂອງມັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ.

ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການກ່າວເຖິງລັກສະນະທີ່ຜິວເຜີນທີ່ສຸດຂອງຄວາມຮູ້. ຫຼັກໄວຍະກອນ ແລະ ຄຳເວົ້າໃນພາສາຕ່າງໆສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້ບໍ? ຄຳເວົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມບໍ? (ບໍ່ໄດ້). ຄຳເວົ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ; ພວກມັນເປັນເຄື່ອງມືທີ່ຜູ້ຄົນໃຊ້ເພື່ອເວົ້າ ແລະ ພວກມັນຍັງເປັນເຄື່ອງມືທີ່ຜູ້ຄົນໃຊ້ສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າ ແລ້ວບໍ່ຕ້ອງກ່າວເຖິງເລີຍວ່າໃນປັດຈຸບັນ,

ພາສາ ແລະ ຄຳເວົ້າແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າສື່ສານກັບຜູ້ຄົນ. ພວກມັນແມ່ນເຄື່ອງມື ແລະ ພວກມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນ. ໜຶ່ງບວກໜຶ່ງເທົ່າກັບສອງ ແລະ ສອງຄູນສອງເທົ່າກັບສີ່; ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ບໍ? ແຕ່ສິ່ງນີ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມຊາມໄດ້ບໍ? ນີ້ມີຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປ, ມັນຄືແບບແຜນທີ່ຄົງທີ່ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ. ແລ້ວຄວາມຮູ້ປະເພດໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ?

ຄວາມຮູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຄືຄວາມຮູ້ທີ່ປະສົມກັບມຸມມອງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງຊາຕານ. ຊາຕານສະແຫວງຫາເພື່ອຕອກຢ້ຳມຸມມອງ ແລະ ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ໃສ່ໃນມະນຸດຜ່ານທາງສື່ກາງແຫ່ງຄວາມຮູ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໃນບົດຄວາມແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງຜິດກັບຄຳເວົ້າທີ່ຖືກຂຽນລົງໃນຕົວພວກມັນເອງ.

ບັນຫາແມ່ນຢູ່ທີ່ມຸມມອງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງຜູ້ຂຽນ ເມື່ອພວກເຂົາຂຽນບົດຄວາມ ພ້ອມທັງເນື້ອຫາຂອງຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງຂອງຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ພວກມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຖ້າເຈົ້າກຳລັງເບິ່ງລາຍການໂທລະພາບ,

ສິ່ງຂອງປະເພດໃດໃນລາຍການນັ້ນສາມາດປ່ຽນແປງມຸມມອງຂອງຜູ້ຄົນ? ສິ່ງທີ່ຜູ້ສະແດງໄດ້ກ່າວ ເຊິ່ງກໍຄືຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນເອງ ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມບໍ? (ບໍ່). ສິ່ງຂອງປະເພດໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ? ມັນຈະເປັນຄວາມຄິດຫຼັກ ແລະ ເນື້ອຫາຂອງການສະແດງ ເຊິ່ງຈະສະແດງເຖິງມຸມມອງຂອງຜູ້ກຳກັບ. ຂໍ້ມູນທີ່ປະກອບມີຢູ່ໃນມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດແກວ່ງໄກວຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ. ມັນບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ? ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງໝາຍເຖິງໃນການສົນທະນາຂອງເຮົາກ່ຽວກັບການທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ. ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຜິດ, ແມ່ນບໍ? ສະນັ້ນ ຄັ້ງຕໍ່ໄປທີ່ເຈົ້າອ່ານນະວະນິຍາຍ ຫຼື ບົດຄວາມ, ເຈົ້າຈະສາມາດປະເມີນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ວ່າຄວາມຄິດທີ່ສະແດງອອກໃນຄຳເວົ້າທີ່ຖືກຂຽນລົງນັ້ນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ ຫຼື ມີສ່ວນຊ່ວຍມະນຸດຊາດ? (ໄດ້, ໃນລະດັບນ້ອຍໆ). ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຕ້ອງໄດ້ສຶກສາ ແລະ ປະສົບກັບຢ່າງຊ້າໆ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງງ່າຍໆໄດ້ທັນທີທັນໃດ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອກຳລັງຄົ້ນຄວ້າ ຫຼື ສຶກສາຂະແໜງຄວາມຮູ້ໃດໜຶ່ງ, ບາງລັກສະນະທີ່ດີຂອງຄວາມຮູ້ນັ້ນອາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຂອບເຂດນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຍັງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຫຼີກຫຼ່ຽງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ “ໄຟຟ້າ”, ນີ້ຄືຂອບເຂດຂອງຄວາມຮູ້, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດຄວາມຮູ້ບໍ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າໄຟຟ້າສາມາດຊັອດ ແລະ ທຳຮ້າຍຜູ້ຄົນໄດ້? ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຂອບເຂດຂອງຄວາມຮູ້ນີ້, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ປະໝາດໃນການຈັບສິ່ງຂອງທີ່ມີກະແສໄຟຟ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວິທີໃຊ້ໄຟຟ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງດີງທັງສອງຢ່າງ. ບັດນີ້ ເຈົ້າມີຄວາມຊັດເຈນແລ້ວບໍ

ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາໃນເລື່ອງຂອງວິທີທີ່ຄວາມຮູ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ? ມີຄວາມຮູ້ຫຼາຍປະເພດທີ່ຖືກສຶກສາໃນໂລກ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ເວລາຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອແຍກແຍະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສຳລັບຕົວພວກເຈົ້າເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 148)

ວິທີທີ່ຊາຕານໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ

ແມ່ນຫຍັງຄືວິທະຍາສາດ? ວິທະຍາສາດບໍ່ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນກຽດຕິຍົດອັນສູງສົ່ງໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຖືກພິຈາລະນາວ່າເລິກເຊິ່ງບໍ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງວິທະຍາສາດແລ້ວ, ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າ: "ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຢູ່ເກີນກວ່າຜູ້ຄົນທຳມະດາຈະຍື້ເຖິງ; ນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ມີພຽງແຕ່ນັກຄົ້ນຄວ້າດ້ານວິທະຍາສາດ ຫຼື ວິຊາການເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້; ມັນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພວກເຮົາທີ່ເປັນຄົນສາມັນທຳມະດາບໍ"? ມັນມີການເຊື່ອມໂຍງຫຍັງຕໍ່ຜູ້ຄົນທຳມະດາບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ຊາຕານໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້ແນວໃດ? ໃນການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາໃນທີ່ນີ້, ພວກເຮົາຈະລົມກັນກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນພົບພໍ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງຢູ່ເລື້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະບໍ່ສົນໃຈເລື່ອງອື່ນໆ. ມີຄຳວ່າ "ພັນທຸກຳ". ພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນມັນບໍ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄຸ້ນເຄີຍກັບຄຳສັບນີ້, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ພັນທຸກຳບໍ່ໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບຜ່ານທາງວິທະຍາສາດບໍ? ພັນທຸກຳໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດແທ້ໆຕໍ່ຜູ້ຄົນ? ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າຮ່າງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ລຶກລັບບໍ? ເມື່ອຜູ້ຄົນຖືກແນະນຳແກ່ຫົວຂໍ້ນີ້, ຈະບໍ່ມີບາງຄົນ ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຮູ້ເພີ່ມເຕີມ ແລະ ຕ້ອງການລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນເຫຼົ່ານີ້ຈະສຸມພະລັງງານຂອງພວກເຂົາໃສ່ຫົວຂໍ້ນີ້ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໆໃຫ້ເຮັດ, ພວກເຂົາກໍຈະຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນໃນປຶ້ມ ແລະ ໃນອິນເຕີເນັດເພື່ອຮຽນຮູ້ລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບມັນ. ແມ່ນຫຍັງຄືວິທະຍາສາດ? ເວົ້າງ່າຍກໍຄື ວິທະຍາສາດແມ່ນຄວາມຄິດ ແລະ ທິດສະດີຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຂົາ; ວິທະຍາສາດແມ່ນຄວາມຄິດ ແລະ ທິດສະດີກ່ຽວກັບຄວາມລຶກລັບທີ່ມະນຸດຕ້ອງການຄົ້ນຫາ. ແມ່ນຫຍັງຄືຂອບເຂດຂອງວິທະຍາສາດ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນຂ້ອນຂ້າງກວ້າງ; ມະນຸດຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສຶກສາທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາສົນໃຈ. ວິທະຍາສາດປະກອບມີການຄົ້ນຄວ້າລາຍລະອຽດ ແລະ ກົດເກນຂອງສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍວາງທິດສະດີທີ່ພໍຟັງຂຶ້ນ

ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ: "ນັກວິທະຍາສາດເຫຼົ່ານີ້ຍອດຢ້ຽມແທ້ໆ! ພວກເຂົາຮູ້ຫຼາຍສິ່ງ ເຊິ່ງພຽງພໍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້!" ພວກເຂົາມີຄວາມຊື່ນຊົມຫຼາຍສຳລັບນັກວິທະຍາສາດ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ, ພວກເຂົາມີມຸມມອງແບບໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການຄົ້ນຄວ້າຈັກກະວານ, ຄົ້ນຄວ້າສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລຶກລັບໃນຂົງເຂດຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາອັນສຸດທ້າຍຂອງສິ່ງນີ້? ໃນວິທະຍາສາດບາງຢ່າງ, ຜູ້ຄົນສະຫຼຸບໂດຍການສົມມຸດ ແລະ ໃນຢ່າງອື່ນໆ ພວກເຂົາອີງໃສ່ປະສົບການຂອງມະນຸດເພື່ອສະຫຼຸບ. ແຕ່ໃນຂົງເຂດອື່ນໆຂອງວິທະຍາສາດ, ຜູ້ຄົນມາເຖິງຂໍ້ສະຫຼຸບຂອງພວກເຂົາໂດຍອີງຕາມການສັງເກດດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ເບື້ອງຫຼັງ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? ແລ້ວວິທະຍາສາດເຮັດຫຍັງສຳລັບຜູ້ຄົນ? ສິ່ງທີ່ວິທະຍາສາດເຮັດກໍມີພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນສິ່ງຂອງໃນໂລກທາງກາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງມະນຸດ ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຫັນກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດເໜືອສິ່ງທັງປວງໄດ້. ມະນຸດເບິ່ງຄືຈະຄົ້ນຫາຄຳຕອບໃນວິທະຍາສາດ ແຕ່ຄຳຕອບເຫຼົ່ານີ້ກໍສັບສົນ ແລະ ນຳຄວາມພໍໃຈຊົ່ວຄາວມາເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນຄວາມພໍໃຈທີ່ພຽງແຕ່ເຮັດໜ້າທີ່ຈຳກັດຫົວໃຈຂອງມະນຸດກັບໂລກທາງວັດຖຸ. ມະນຸດຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກວິທະຍາສາດ, ແລ້ວບໍ່ວ່າບັນຫາຫຍັງກໍຕາມຈະເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍໃຊ້ມຸມມອງດ້ານວິທະຍາສາດຂອງພວກເຂົາເປັນພື້ນຖານເພື່ອພິສູດ ແລະ ຍອມຮັບບັນຫານັ້ນ. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກຄອບຄອງໂດຍວິທະຍາສາດ ແລະ ຖືກມັນລໍ້ລວງ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຄິດທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຄວນເບິ່ງຫາພຣະອົງສຳລັບຄຳຕອບອີກຕໍ່ໄປ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? ຍິ່ງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເຊື່ອໃນວິທະຍາສາດຫຼາຍສໍ່າໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງໄຮ້ເຫດຜົນຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ ໂດຍເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງມີວິທີແກ້ໄຂທາງວິທະຍາສາດ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າສາມາດແກ້ໄຂທຸກຢ່າງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງມີຢູ່; ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີທີ່ຈະໄປ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າເຊື້ອຈຸລິນຊີຕາມອຳເພີໃຈ ຫຼື ຊອກຫາຂໍ້ມູນບາງຢ່າງສຳລັບຄຳຕອບຕໍ່ບັນຫາ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຫຼຽວເບິ່ງບັນຫາຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ໃນຫຼາຍກໍລະນີ ພວກເຂົາຕ້ອງການອີງໃສ່ມຸມມອງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ທາງວິທະຍາສາດ ຫຼື ວິທີການແກ້ໄຂດ້ວຍວິທະຍາສາດເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ; ພວກເຂົາບໍ່ເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ? (ບໍ່).

ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ຕ້ອງການຄົ້ນຄວ້າພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບທີ່ພວກເຂົາສຶກສາວິທະຍາສາດ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ມີຊ່ຽວຊານ ດ້ານສາສະໜາຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ໄປທີ່ພູເຂົາບ່ອນທີ່ເຮືອໄດ້ມາຢຸດຢູ່ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພິສູດການມີຢູ່ຂອງເຮືອ. ແຕ່ໃນການປາກົດຕົວຂອງເຮືອ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຊື່ອພຽງແຕ່ໃນເລື່ອງລາວ ແລະ ປະຫວັດສາດ; ນີ້ຄືຜົນຈາກການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສຶກສາໂລກຝ່າຍວັດຖຸ. ຖ້າເຈົ້າຄົ້ນຄວ້າສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນວັດຖຸ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຈຸລະຊີບວິທະຍາ, ດາລາສາດ ຫຼື ພູມສາດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຄົ້ນພົບຜົນຕາມມາທີ່ກໍານົດວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ຫຼື ພຣະອົງມີອໍານາດສູງສຸດເໜືອສິ່ງທັງປວງ ຫຼື ບໍ່. ແລ້ວວິທະຍາສາດເຮັດຫຍັງເພື່ອມະນຸດ? ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນວາງພຣະເຈົ້າໄວ້ພາຍໃຕ້ການສຶກສາບໍ? ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົງໄສຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວຊາຕານຕ້ອງການໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມແນວໃດ? ຊາຕານບໍ່ຕ້ອງການໃຊ້ຂໍ້ສະຫຼຸບດ້ານວິທະຍາສາດເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາດ້ານຊາ ແລະ ໃຊ້ຄໍາຕອບທີ່ຄຸມເຄືອເພື່ອຈັບຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄວ້ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສະແຫວງຫາ ຫຼື ເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ ວິທະຍາສາດແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 149)

ວິທີຊາຕານໃຊ້ວັດທະນະທໍາດັ່ງເດີມເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ

ມີ ຫຼື ບໍ່ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຖືວ່າເປັນສ່ວນຂອງວັດທະນະທໍາດັ່ງເດີມບໍ? (ມີ). "ວັດທະນະທໍາດັ່ງເດີມ" ນີ້ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ມັນຖືກສືບທອດຈາກບັນພະບຸລຸດ ເຊິ່ງນີ້ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງ. ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມ, ວິຖີຊີວິດ, ປະເພນີ, ຄໍາເວົ້າ ແລະ ກົດລະບຽບໄດ້ຖືກສືບທອດພາຍໃນຄອບຄົວ, ກຸ່ມເຊື້ອຊາດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເຜົ່າພັນມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ພວກມັນໄດ້ຖືກປູກຝັງໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ. ຜູ້ຄົນຖືກວ່າພວກມັນເປັນສ່ວນທີ່ຈໍາເປັນຫຼາຍແທ້ໆໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຖືວ່າພວກມັນເປັນກົດລະບຽບ ໂດຍປະຕິບັດຕາມພວກມັນຄືກັບວ່າພວກມັນເປັນຊີວິດເອງ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການປ່ຽນແປງ ຫຼື ປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຍ້ອນພວກມັນຖືກສືບທອດຈາກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ. ມີອີກລັກສະນະຂອງວັດທະນະທໍາດັ່ງເດີມທີ່ຝັງແໜ້ນໃນກະດູກຂອງຜູ້ຄົນ ຄືກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຖືກສືບທອດຈາກຂົງຈື້ ແລະ ເມິງຈື້ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລັດທິເຕົ໋າ ແລະ ລັດທິຂົງຈື້ຂອງຈີນໄດ້ສອນແກ່ຜູ້ຄົນ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ?

ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຖືກປະກອບໃນວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ?
ມັນລວມເຖິງມື້ພັກທີ່ຜູ້ຄົນສະເຫຼີມສະຫຼອງບໍ? ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ບຸນສະຫຼອງປີໃໝ່ຈີນ, ບຸນສະຫຼອງໂຄມໄຟ, ວັນຂາບໄຫວ້ບັນພະບຸລຸດ, ບຸນສະຫຼອງແຂ່ງເຮືອມັງກອນ ພ້ອມທັງບຸນສະຫຼອງສາດຈີນ ແລະ ບຸນສະຫຼອງໄຫວ້ພະຈັນ. ບາງຄອບຄົວເຖິງກັບສະເຫຼີມສະຫຼອງມື້ຕ່າງໆເມື່ອທີ່ຜູ້ອາວຸໂສມີອາຍຸໃດໜຶ່ງ ຫຼື ມື້ທີ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮອດໜຶ່ງເດືອນ ຫຼື ມີອາຍຸໜຶ່ງຮ້ອຍມື້ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນມື້ພັກດັ່ງເດີມ.
ບໍ່ມີວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມໃດທີ່ເປັນຮາກຖານໃຫ້ແກ່ມື້ພັກເຫຼົ່ານີ້ບໍ?
ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ?
ມັນມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າບໍ?
ມັນມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຄວາມຈິງບໍ?
ມີມື້ພັກໃດເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະເຈົ້າ, ໄປທີ່ແທ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງບໍ? ມີມື້ພັກໃດທີ່ເປັນເຊັ່ນນີ້ບໍ? (ບໍ່ມີ). ຜູ້ຄົນເຮັດຫຍັງໃນມື້ພັກທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້? ໃນສະໄໝໃໝ່ ພວກມັນຖືກເບິ່ງວ່າເປັນໂອກາດສຳລັບການກິນ, ການດື່ມ ແລະ ຄວາມມ່ວນຊື່ນ. ແມ່ນຫຍັງຄືແຫຼ່ງກຳເນີດທີ່ເປັນຮາກຖານໃຫ້ແກ່ວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ? ວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມມາຈາກຜູ້ໃດ? (ຊາຕານ). ມັນມາຈາກຊາຕານ. ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສາກຂອງມື້ພັກດັ່ງເດີມເຫຼົ່ານີ້, ຊາຕານປູກຝັງສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນມະນຸດ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້? ການຮັບປະກັນວ່າຜູ້ຄົນຈະຈື່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ນັ້ນແມ່ນໜຶ່ງໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໃນລະຫວ່າງວັນຂາບໄຫວ້ບັນພະບຸລຸດ, ຜູ້ຄົນທຳຄວາມສະອາດຂຸມຝັງສົບ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ລືມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ. ອີກຢ່າງ ຊາຕານກໍຮັບປະກັນວ່າຜູ້ຄົນຈະຈື່ຄວາມເປັນຊາດນິຍົມ
ເຊິ່ງຕົວຢ່າງກໍຄືບຸນສະຫຼອງແຂ່ງເຮືອມັງກອນ. ແລ້ວບຸນສະຫຼອງໄຫວ້ພະຈັນເດ? (ການກັບຄືນຫາກັນຂອງຄອບຄົວ). ແມ່ນຫຍັງຄືເບື້ອງຫຼັງຂອງການກັບຄືຫາກັນຂອງຄອບຄົວ? ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນສຳລັບສິ່ງນັ້ນ? ມັນແມ່ນເພື່ອສື່ສານ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ, ບໍ່ວ່າມັນເປັນການສະເຫຼີມສະຫຼອງມື້ສົ່ງທ້າຍປີເກົ່າຕາມປີຈັນທະຄາດ ຫຼື ບຸນສະຫຼອງໂຄມໄຟ, ມີຫຼາຍວິທີເພື່ອອະທິບາຍເຫດຜົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການສະເຫຼີມສະຫຼອງເຫຼົ່ານີ້. ບໍ່ວ່າຄົນໆໜຶ່ງຈະອະທິບາຍເຫດຜົນເຫຼົ່ານັ້ນວ່າແນວໃດກໍຕາມ,
ແຕ່ລະຢ່າງກໍຄືວິທີການທີ່ຊາຕານປູກຝັງປັດຊະຍາຂອງມັນ ແລະ ການຄິດຂອງມັນໃນຜູ້ຄົນ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຫັນເຫຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ຫຼື ກິນ, ດື່ມ ແລະ

ມ່ອນຊື່ນເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງເນື້ອໜັງ.
ໃນຂະນະທີ່ມື້ພັກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກສະເຫຼີມສະຫຼອງ, ຄວາມຄິດ ແລະ ມຸມມອງຂອງຊາຕານແມ່ນຖືກຝັງເລິກພາຍໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຮອດອາຍຸສີ່ສິບປີ, ຫ້າສິບປີ ຫຼື ແມ່ນເຖິງໄວເຖົ້າຊະລາ, ຄວາມຄິດ ແລະ ມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານກໍຖືກຝັງເລິກໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແລ້ວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຖ່າຍທອດແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ວ່າຈະຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຜິດກໍຕາມ ເຊິ່ງລົງສູ່ຮຸ່ນຕໍ່ໄປ ໂດຍບໍ່ເລືອກເຟັ້ນ ແລະ ບໍ່ຈຳກັດ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນີ້ບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ ແລະ ມື້ພັກເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ? (ຜູ້ຄົນຖືກຈຳກັດ ແລະ ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບຕ່າງໆຂອງປະເພນີເຫຼົ່ານີ້ ຈົນພວກເຂົາບໍ່ມີເວລາ ຫຼື ພະລັງງານທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ). ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງລັກສະນະ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ທຸກຄົນສະເຫຼີມສະຫຼອງໃນລະຫວ່າງວັນຂຶ້ນປີໃໝ່ຕາມຈັນທະຄາດ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະເຫຼີມສະຫຼອງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເສຍໃຈບໍ? ມີສິ່ງງົມງວາຍອື່ນທີ່ເຈົ້າມີໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກບໍວ່າ “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ສະເຫຼີມສະຫຼອງວັນຂຶ້ນປີໃໝ່ ແລະ ຍ້ອນມື້ວັນຂຶ້ນປີໃໝ່ຕາມຈັນທະຄາດເປັນມື້ທີ່ບໍ່ດີ, ມື້ທັງໝົດທີ່ເຫຼືອໃນປີຈະເປັນມື້ທີ່ບໍ່ດີເຊັ່ນກັນ”? ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ຢ້ານໜ້ອຍໜຶ່ງບໍ? ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖວາຍໃຫ້ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໃນປີຕ່າງໆ ແລະ ຄົນທີ່ຝັນຢ່າງກະທັນຫັນວ່າຄົນທີ່ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວໄດ້ຂໍເງິນຈາກພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ? “ເປັນຕາໂສກເສົ້າທີ່ບຸກຄົນນີ້ ເຊິ່ງໃນຕອນນີ້ໄດ້ຈາກໄປແລ້ວ ແຕ່ຕ້ອງການເງິນເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍ! ຂ້ານ້ອຍຈະເຜົາເງິນເຈ້ຍບາງສ່ວນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນ, ມັນກໍຈະບໍ່ຖືກຕ້ອງແທ້ໆ. ມັນອາດກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາສຳລັບພວກເຮົາ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່. ຜູ້ໃດຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ເຖິງເວລາທີ່ຄວາມໂຊກຮ້າຍຈະໂຈມຕີ”? ພວກເຂົາຈະມີເງົາມືດເລັກໆນ້ອຍໆແຫ່ງຄວາມຢ້ານ ແລະ ຄວາມກັງວົນນີ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ຜູ້ໃດມອບຄວາມກັງວົນນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ? (ຊາຕານ). ຊາຕານຄືແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມກັງວົນນີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມບໍ? ມັນໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີການ ແລະ ຂໍ້ອ້າງເພື່ອຄວບຄຸມເຈົ້າ, ເພື່ອຂົ່ມຂູ່ເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຜູກມັດເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຕົກລົງໃນຄວາມມຶນງົງ ແລະ ຍອມຈຳນົນ ແລະ ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ມັນ; ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ຫຼາຍຄັ້ງທີ່ຜູ້ຄົນອ່ອນແອ ຫຼື ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເຖິງສະຖານະການນີ້ຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ, ພວກເຂົາກໍອາດເຮັດບາງສິ່ງໃນລັກສະນະທີ່ໂງ່ຈ້າໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ; ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາຈະຕົກລົງສູ່ອົ້ງມືຂອງຊາຕານໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາ ແລະ ອາດກະທຳການໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ອາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່.

ນີ້ຄືວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ບັດນີ້ ເຖິງກັບມີສອງສາມຄົນທີ່ຈະລັງເລຈາກວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມທີ່ຝັງເລິກ ເຊິ່ງກໍຄືຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມປ່ອຍມັນໄປແທ້ໆ. ໂດຍສະເພາະເວລາທີ່ພວກເຂົາອ່ອນແອ ແລະ ຂີ້ຄ້ານ, ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະສະເຫຼີມສະຫຼອງມື້ພັກປະເພດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະພົບກັບຊາຕານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານພໍໃຈອີກຄັ້ງ ເພື່ອນຳຄວາມສະບາຍໃຈມາສູ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ແມ່ນຫຍັງຄືເບື້ອງຫຼັງຂອງວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມດັ່ງກ່າວ? ມືທີ່ດຳມືດຂອງຊາຕານກຳລັງຊັກໄຍເບື້ອງຫຼັງສາກເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານກຳລັງຈັດການ ແລະ ຄວບຄຸມບໍ່? ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານແກວ່ງໄກວທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ເມື່ອຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ ແລະ ສະເຫຼີມສະຫຼອງມື້ພັກຕາມປະເພນີປະເພດເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າບໍ່ວ່າ ນີ້ແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຖືກຊາຕານຫຼອກລວງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກທີ່ຈະຖືກຊາຕານຫຼອກລວງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ? (ແມ່ນແລ້ວ). ນີ້ຄືບາງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮັບຮູ້, ບາງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ຈັກ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 150)

ວິທີທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄວາມງົມງວາຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ

ຊາຕານໃຊ້ຄວາມງົມງວາຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມໄດ້ແນວໃດ? ທຸກຄົນຕ້ອງການຮູ້ຈັກໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ, ສະນັ້ນຊາຕານຈຶ່ງສວຍໃຊ້ໂອກາດຈາກຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງພວກເຂົາເພື່ອລໍ້ລວງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການທຳນາຍ, ການດູດວງ ແລະ ການທຳນາຍຈາກໃບໜ້າ ເພື່ອຮຽນຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຂົາໃນອະນາຄົດ ແລະ ຫົນທາງເບື້ອງໜ້າຈະເປັນແບບໃດ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງທີ່ຜູ້ຄົນກັງວົນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງຜູ້ໃດ? (ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ). ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນການໃຊວິທີການເຫຼົ່ານີ້, ຊາຕານຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກຫຍັງ? ຊາຕານຕ້ອງການໃຊ້ການທຳນາຍຈາກໃບໜ້າ ແລະ ການທຳນາຍດວງຊະຕາເພື່ອບອກຜູ້ຄົນວ່າ ມັນຮູ້ຈັກໂຊກຊະຕາໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ຍັງຄວບຄຸມພວກມັນ. ຊາຕານຕ້ອງການໃຊ້ໂອກາດນີ້ ແລະ ໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ ຈົນຜູ້ຄົນເຊື່ອມັນຢ່າງລັບຫູລັບຕາ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຸກໆຄຳເວົ້າຂອງມັນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ທຳນາຍໃບໜ້າ, ຖ້າໝໍດູບິດຕາຂອງລາວ ແລະ ບອກເຈົ້າກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສອງສາມທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ,

ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດຢູ່ພາຍໃນ? ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກທັນທີວ່າ "ລາວຖືກຕ້ອງຫຼາຍ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍບອກອະດີດຂອງຂ້ານ້ອຍແກ່ຜູ້ໃດມາກ່ອນ, ລາວຮູ້ມັນໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍນັບຖືໝໍດູຄົນນີ້ແທ້ໆ!" ສຳລັບຊາຕານແລ້ວ, ມັນບໍ່ງ່າຍເກີນໄປບໍທີ່ຈະຮູ້ຈັກອະດີດຂອງເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາເຈົ້າມາເຖິງບ່ອນທີ່ເຈົ້າຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຕະຫຼອດເວລາ ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ ແລະ ຕິດຕາມເຈົ້າ. ທາງຜ່ານຊີວິດໃນຫຼາຍທົດສະວັດຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍສຳລັບຊາຕານ ແລະ ມັນບໍ່ຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບຊາຕານທີ່ຈະຮູ້ຈັກສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້. ເມື່ອເຈົ້າຮຽນຮູ້ວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເວົ້າຖືກຕ້ອງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ມັນບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ເພິ່ງພາມັນໃຫ້ຄວບຄຸມອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າບໍ? ໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເຄົາລົບ ຫຼື ຄວາມນັບຖືສຳລັບມັນ ແລະ ສຳລັບບາງຄົນແລ້ວ ວິນຍານຂອງພວກເຂົາອາດຖືກມັນຍາດເອົາໄປໃນຈຸດນີ້. ແລ້ວເຈົ້າຈະຖາມໝໍດູຢ່າງທັນທີທັນໃດວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດແນວໃດຕໍ່? ຂ້ານ້ອຍຄວນຫຼີກຫຼ່ຽງຫຍັງໃນປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້? ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງບໍ່ເຮັດຫຍັງ"? ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ລາວກໍຈະເວົ້າວ່າ "ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ໄປທີ່ນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເຮັດສິ່ງນີ້, ຢ່ານຸ່ງເຄື່ອງທີ່ມີສີໃດສີໜຶ່ງ, ເຈົ້າຄວນໄປສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງໃຫ້ໜ້ອຍລົງ, ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ...". ເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບເອົາທຸກສິ່ງທີ່ລາວເວົ້າໃສ່ໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງທັນທີທັນໃດເລີຍບໍ? ເຈົ້າຈະຈື່ຄຳເວົ້າຂອງລາວໄດ້ໄວກວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຈື່ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໄວແບບນີ້? ຍ້ອນເຈົ້າຕ້ອງການເພິ່ງພາຊາຕານເພື່ອຄວາມໂຊກດີ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ມັນຍຶດກຸມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ເມື່ອຄຳທຳນາຍຂອງມັນກາຍມາເປັນຈິງເຊິ່ງອັນແລ້ວອັນເລົ່າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງການກັບຄືນໄປຫາມັນເພື່ອຄົ້ນຫາວ່າປີຖັດໄປຈະນຳໂຊກຊະຕາຫຍັງມາບໍ? (ຕ້ອງການ). ເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມທີ່ຊາຕານບອກໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເຈົ້າຈະຫຼີກຫຼ່ຽງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມັນບອກໃຫ້ຫຼີກຫຼ່ຽງ. ໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມັນເວົ້າບໍ? ເຈົ້າຈະຕົກລົງສູ່ອ້ອມກອດຂອງມັນ, ຖືກຫຼອກລວງ ແລະ ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນຢ່າງໄວຫຼາຍ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອວ່າສິ່ງທີ່ມັນເວົ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອວ່າມັນຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຊີວິດໃນອະດີດຂອງເຈົ້າ, ຊີວິດເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ອະນາຄົດຈະນຳມາ. ນີ້ແມ່ນວິທີການທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ຜູ້ໃດຄວບຄຸມແທ້ໆ? ພຣະເຈົ້າເອງຄວບຄຸມ, ບໍ່ແມ່ນຊາຕານ. ຊາຕານພຽງແຕ່ໃຊ້ແຜນການອັນສະຫຼາດຂອງມັນໃນກໍລະນີນີ້ເພື່ອລໍ້ລວງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້,

ລໍ້ລວງຜູ້ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ເຫັນໂລກທາງກາຍໃຫ້ເຊື່ອ ແລະ ເພິ່ງພາມັນ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕົກເຂົ້າໃນອົ້ງມືຂອງຊາຕານ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຸກຄຳເວົ້າຂອງມັນ. ແຕ່ຊາຕານເຄີຍເຮັດໃຫ້ການຍຶດຕິດຂອງມັນອ່ອນລົງບໍເມື່ອຜູ້ຄົນຕ້ອງການເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ? ຊາຕານບໍ່ເຄີຍ. ໃນສະຖານະການນີ້, ຜູ້ຄົນຕົກຢູ່ໃນອົ້ງມືຂອງຊາຕານແທ້ບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພຶດຕິກຳຂອງຊາຕານໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນໄຮ້ຢາງອາຍ? (ເວົ້າໄດ້). ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນັ້ນ? ເພາະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຍຸດທະວິທີທີ່ສໍ້ໂກງ ແລະ ຫຼອກລວງ. ຊາຕານໄຮ້ຢາງອາຍ ແລະ ນໍາພາຜູ້ຄົນຢ່າງຜິດໆໃຫ້ຄິດວ່າມັນຄວບຄຸມທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພວກເຂົາ ແລະ ມັນຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາແທ້. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເຊື່ອຟັງມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພວກເຂົາຖືກຫຼອກລວງດ້ວຍຄຳເວົ້າພຽງແຕ່ສອງສາມຄຳ. ໃນຄວາມມຶນງົງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນກົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າມັນ. ແລ້ວຊາຕານນໍາໃຊ້ວິທີການແບບໃດ, ມັນເວົ້າຫຍັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອໃນຕົວມັນ? ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເຈົ້າອາດບໍ່ໄດ້ບອກຊາຕານວ່າມີເທົ່າໃດຄົນຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແຕ່ມັນອາດຈະສາມາດບອກເຈົ້າໄດ້ວ່າມີເທົ່າໃດຄົນ ແລະ ອາຍຸຂອງພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກໆຂອງເຈົ້າ. ເຖິງວ່າເຈົ້າອາດມີຄວາມສົງໄສ ແລະ ຂໍ້ຂ້ອງໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຊາຕານກ່ອນໜ້ານີ້ ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນມັນເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນຕາເຊື່ອຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງບໍ? ແລ້ວຊາຕານອາດເວົ້າວ່າ ວຽກງານນັ້ນລໍາບາກສໍ່າໃດສໍາລັບເຈົ້າໃນເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ທີ່ວ່າຫົວໜ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ການຍອມຮັບທີ່ເຈົ້າສົມຄວນໄດ້ຮັບ ແລະ ເຮັດວຽກຂັດໃສ່ເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນແບບນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະຄິດວ່າ "ນັ້ນຖືກຕ້ອງແທ້! ສິ່ງຕ່າງໆບໍ່ໄດ້ເປັນໄປລາບລື່ນໃນບ່ອນເຮັດວຽກ". ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອຊາຕານຫຼາຍຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ແລ້ວມັນກໍຈະເວົ້າບາງສິ່ງອື່ນອີກເພື່ອຫຼອກລວງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອມັນຫຼາຍຂຶ້ນອີກ. ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າຕົນເອງບໍ່ສາມາດຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ຄົງສົງໄສມັນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ. ຊາຕານພຽງແຕ່ໃຊ້ອຸບາຍຕື້ນໆສອງສາມຢ່າງ, ແມ່ນແຕ່ອຸບາຍເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະ ໃນລັກສະນະນີ້ກໍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສັບສົນ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າສັບສົນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຕໍາແໜ່ງທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມຶນງົງວ່າຈະເຮັດຫຍັງ ແລະ ເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ຊາຕານເວົ້າ. ນີ້ຄືວິທີການ "ອັນສະຫຼາດ" ທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕົກລົງສູ່ກັບດັກຂອງມັນຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຖືກມັນລໍ້ລວງ. ຊາຕານບອກເຈົ້າສອງສາມສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາວ່າດີ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນກໍບອກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄວນຫຼີກຫຼ່ຽງ. ນີ້ຄືວິທີທີ່ເຈົ້າຖືກລໍ້ລວງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຫຼົງກົນແລ້ວ,

ສິ່ງຕ່າງໆກໍຈະເປັນບັນຫາສຳລັບເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຊາຕານເວົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ມັນບອກໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຢູ່ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກມັນຄອບງຳໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ມັນກໍຍ້ອນມະນຸດຊາດຂາດຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານການລໍ້ລວງ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ. ເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ ການຫຼອກລວງ, ການທໍລະຍົດ ແລະ ຄວາມຄິດຮ້າຍຂອງມັນ, ມະນຸດຊາດກໍໂງ່ຈ້າ, ເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ອ່ອນແອ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ມະນຸດຖືກຕົວະ ແລະ ຫຼອກລວງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ເທື່ອລະໜ້ອຍ ໂດຍວິທີການຕ່າງໆຂອງຊາຕານ ຍ້ອນພວກເຂົາຂາດຄວາມສາມາດທີ່ຈະແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ. ພວກເຂົາຂາດວຸດທິພາວະນີ້ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະເອົາຊະນະເໜືອຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 151)

ວິທີທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ

ຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ? ພວກມັນຫາກໍມີຂຶ້ນໃນຍຸກປັດຈຸບັນບໍ? ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອຊາຕານເລີ່ມເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ. ຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມປະກອບມີຫຍັງ? (ລັກສະນະການແຕ່ງຕົວ ແລະ ການແຕ່ງໜ້າ). ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນພົບພໍ້ຢູ່ເລື້ອຍໆ. ລັກສະນະການແຕ່ງຕົວ, ລັດສະນິຍົມ ແລະ ຄ່ານິຍົມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ປະກອບເປັນລັກສະນະໜຶ່ງທີ່ເລັກນ້ອຍ. ມີຫຍັງອີກບໍ? ອະລິທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າອອກມາຢູ່ເລື້ອຍໆກໍນັບບໍ? ວິຖີຊີວິດທີ່ຜູ້ຄົນປາຖະໜາແມ່ນນັບບໍ? ດາລາສິລະປິນ, ຄົນມີຊື່ສຽງ, ວາລະສານ ແລະ ນະວະນິຍາຍທີ່ຜູ້ຄົນມັກກໍນັບບໍ? (ນັບ). ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ, ລັກສະນະໃດຂອງຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ? ອັນໃດຂອງຄ່ານິຍົມເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນຕາດຶງດູດໃຈສຳລັບພວກເຈົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດ? ບາງຄົນກໍເວົ້າວ່າ: "ພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ຮອດອາຍຸໃດໜຶ່ງ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນຊ່ວງຫ້າສິບ ຫຼື ຫົກສິບປີ, ໃນຊ່ວງເຈັດສິບ ຫຼື ແປດສິບປີ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມກັບຄ່ານິຍົມເຫຼົ່ານີ້ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກມັນກໍບໍ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແທ້ໆ". ສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງບໍ? ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ: "ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຕິດຕາມຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ, ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາວໜຸ່ມໃນຊ່ວງຊາວປີເຮັດ; ພວກຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ສວມໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ທັນສະໄໝ, ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນທີ່ຄຳນຶງເຖິງພາບລັກເຮັດ". ແລ້ວອັນໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເສື່ອມຊາມໄດ້? (ຄຳເວົ້າທີ່ມີຊື່ສຽງ). ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມບໍ? ເຮົາຈະໃຫ້ຕົວຢ່າງ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ ຫຼື ບໍ່:

"ເງິນເຮັດໃຫ້ໂລກໝູນໄປ"; ນີ້ແມ່ນຄ່ານິຍົມບໍ? ເມື່ອປຽບທຽບກັບລັດທິສະນິຍົມ ແລະ ຄ່ານິຍົມກ່ຽວກັບອາຫານທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວເຖິງ, ນີ້ຍິ່ງຈະບໍ່ຮ້າຍແຮງກວ່າບໍ? "ເງິນເຮັດໃຫ້ໂລກໝູນໄປ" ແມ່ນປັດຊະຍາຂອງຊາຕານ ແລະ ມັນມີກຳລັງເໜືອມະນຸດຊາດທັງປວງ ເຊິ່ງຢູ່ໃນທຸກສັງຄົມຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນແມ່ນຄ່ານິຍົມ ຍ້ອນມັນຖືກປູກຝັງໃນຫົວໃຈຂອງທຸກໆຄົນ. ຈາກຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ຜູ້ຄົນບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳເວົ້ານີ້, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍຍອມຮັບໂດຍປະລິຍາຍ ເມື່ອພວກເຂົາພົບພໍ້ກັບຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ເລີ່ມຮູ້ສຶກວ່າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເປັນຈິງແທ້ໆ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂະບວນການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມບໍ? ບາງເທື່ອ ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້ານີ້ໃນລະດັບດຽວກັນ ແຕ່ທຸກຄົນມີການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ການຮັບຮູ້ຄຳເວົ້ານີ້ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໂດຍອີງຕາມສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ນັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງບໍ? ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະມີປະສົບການຫຼາຍສໍ່າໃດກັບຄຳເວົ້ານີ້, ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນລົບທີ່ມັນສາມາດມີໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ? ບາງສິ່ງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານອຸປະນິໄສມະນຸດຂອງຜູ້ຄົນໃນໂລກນີ້ ລວມເຖິງພວກເຈົ້າທຸກໆຄົນ. ສິ່ງນີ້ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍອອກແມ່ນຖືກຕີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ມັນຄືການນະມັດສະການເງິນ. ມັນຍາກທີ່ຈະກຳຈັດສິ່ງນີ້ອອກຈາກຫົວໃຈຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບໍ? ມັນຍາກຫຼາຍ! ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມແມ່ນເລິກແທ້ໆ! ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄ່ານິຍົມນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ, ມັນກໍຖືກສະແດງອອກໃນພວກເຂົາແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໃນໂລກນີ້ໄດ້ ຫາກປາສະຈາກເງິນ, ແມ່ນແຕ່ມື້ດຽວທີ່ປາສະຈາກເງິນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້? ສະຖານະຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າພວກເຂົາມີເງິນຫຼາຍສໍ່າໃດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ. ຫຼັງຂອງຄົນທຸກຍາກແມ່ນຄົດດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ ໃນຂະນະທີ່ຄົນລ້ຳລວຍໄດ້ຮັບສະຖານະທີ່ສູງສົ່ງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຊີດໜ້າຊູຕາ ແລະ ພາກພູມໃຈ, ເວົ້າຢ່າງສຽງດັງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງອວດດີ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ຄ່ານິຍົມນີ້ນຳຫຍັງມາເຖິງຜູ້ຄົນ? ມັນບໍ່ເປັນຈິງບໍທີ່ຫຼາຍຄົນໄດ້ເສຍສະຫຼະເພື່ອສະແຫວງຫາເງິນ? ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍສັກສີ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາເພື່ອສະແຫວງຫາເງິນເພີ່ມບໍ? ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍໂອກາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຫັນແກ່ເງິນບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສູນເສຍສຳລັບຜູ້ຄົນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ຊາຕານບໍ່ໄດ້ມຸ່ງຮ້າຍບໍທີ່ໃຊ້ວິທີການນີ້ ແລະ

ຄຳເວົ້ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງລະດັບດັ່ງກ່າວ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນກົນອຸບາຍທີ່ປອງຮ້າຍບໍ? ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກ້າວຈາກການຂັດຄ້ານຄຳເວົ້າທີ່ມີຊື່ສຽງນີ້ຈົນຍອມຮັບວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງໃນທີ່ສຸດ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຕົກຢູ່ໃນອົງນີ້ຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງມາດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄຳເວົ້ານັ້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ. ຄຳເວົ້ານີ້ມີຜົນຕໍ່ເຈົ້າຈົນເຖິງລະດັບໃດ? ເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ, ແຕ່ເຈົ້າກໍໄຮ້ອຳນາດທີ່ຈະສະແຫວງຫາມັນ. ເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງຢ່າງຊັດເຈນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຈ່າຍລາຄາ ຫຼື ທົນທຸກເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຈິງ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຈະເສຍສະຫຼະອະນາຄົດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດແທ້ງ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ຫຼື ບໍ່ວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້ານັ້ນເລິກເຊິ່ງສໍ່າໃດ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຈະຢືນຢັນຢ່າງດື້ດຶງທີ່ຈະເຮັດຕາມທາງຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຈ່າຍລາຄາສຳລັບຄຳເວົ້ານີ້. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄຳເວົ້ານີ້ໄດ້ຄວບຄຸມພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າຈະໃຫ້ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຖືກມັນຄວບຄຸມແທນທີ່ຈະປ່ອຍມັນໄປໝົດ.
ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ຜູ້ຄົນປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້, ທີ່ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄຳເວົ້ານີ້ ແລະ ຖືກມັນຈັດການ ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍວ່າການທີ່ຊາຕານກຳລັງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມແມ່ນມີປະສິດທິຜົນບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການທີ່ປັດຊະຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານໄດ້ຢັ່ງຮາກໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ? ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້, ຊາຕານຈະບໍ່ໄດ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງມັນແລ້ວບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງວິທີທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມໃນລັກສະນະນີ້ບໍ? ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງມັນໄດ້ບໍ? (ບໍ່). ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນມັນ ຫຼື ຮູ້ສຶກເຖິງມັນ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໃນທີ່ນີ້ບໍ? ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຢູ່ໃນທຸກແຫ່ງ. ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະປ້ອງກັນຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໝົດຫົນທາງຕໍ່ຕ້ານມັນ. ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍອມຮັບເອົາຄວາມຄິດຂອງມັນ, ມຸມມອງຂອງມັນ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມາຈາກມັນໃນສະຖານະການຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ເວລາທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄັດຄ້ານພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຊື່ນຊົມ ແລະ ຍຶດຖືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືກັບຊັບສົມບັດ, ພວກເຂົາປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈັດການພວກເຂົາ ແລະ ຫຼິ້ນກັບພວກເຂົາ; ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 152)

ຊາຕານໃຊ້ແຕ່ລະວິທີການເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຫຼັກການທາງວິທະຍາສາດບາງຢ່າງ, ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນເປັນຜູ້ສືບມໍລະດົກ ແລະ ຜູ້ຖ່າຍທອດວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ. ມະນຸດຖືກຜູກມັດໃຫ້ສືບຕໍ່ວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມທີ່ຊາຕານໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ມະນຸດຍັງປະຕິບັດຕາມຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມທີ່ຊາຕານໄດ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດຖືກແຍກອອກຈາກຊາຕານໄດ້ ໂດຍປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດຢູ່ທຸກເວລາ, ຍອມຮັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ການຫຼອກລວງ, ຄວາມຄິດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມອວດດີຂອງມັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ມີອຸປະນິໄສເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ, ເຂົາມີຄວາມສຸກ ຫຼື ຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້? (ຄວາມໂສກເສົ້າ). ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າແບບນັ້ນ? (ເພາະມະນຸດຖືກຜູກມັດ ແລະ ຄວບຄຸມໂດຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເສື່ອມຊາມ, ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບ ແລະ ຖືກບົກຄຸມໄປດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ລຳເຄັນ). ບາງຄົນສວມໃສ່ແວ່ນຕາ, ປາກົດວ່າສະຫຼາດຫຼາຍ; ພວກເຂົາອາດເວົ້າຢ່າງເປັນຕານັບຖືຫຼາຍ, ດ້ວຍຄວາມຄ່ອງແຄວ ແລະ ເຫດຜົນ ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາອາດໄດ້ຜ່ານຫຼາຍສິ່ງ, ພວກເຂົາອາດມີປະສົບການ ແລະ ຊັບຊ້ອນຫຼາຍ. ພວກເຂົາອາດສາມາດເວົ້າຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເລັກນ້ອຍ; ພວກເຂົາອາດຍັງສາມາດປະເມີນຄວາມເປັນຕາເຊື່ອຖື ແລະ ເຫດຜົນຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ບາງຄົນອາດຫຼຽວເບິ່ງທີ່ພຶດຕິກຳ ແລະ ລັກສະນະພາຍນອກຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ພ້ອມທັງລັກສະນະນິໄສຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມເປັນມະນຸດ, ຄວາມປະພຶດ ແລະ ອື່ນໆອີກ ແລະ ບໍ່ຄົ້ນພົບຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນພວກເຂົາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ຄົນດັ່ງກ່າວສາມາດປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມໃນປັດຈຸບັນ. ເຖິງວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອາດອາວຸໂສກວ່າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຕົກຢູ່ຫຼັງຄ່ານິຍົມໃນເວລາຕ່າງໆ ແລະ ບໍ່ເຄີຍແກ່ເກີນໄປທີ່ຈະຮຽນຮູ້. ໃນທາງຜິວເຜີນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຄົ້ນພົບຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ຂ້າງໃນ ພວກເຂົາແມ່ນຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຢ່າງສົມບູນ. ເຖິງຈະບໍ່ສາມາດພົບຂໍ້ບົກຜ່ອງພາຍນອກກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້, ເຖິງວ່າໃນທາງຜິວເຜີນ ພວກເຂົາອ່ອນໂຍນ, ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ສິນທຳໃດໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ເຖິງວ່າໃນເລື່ອງຂອງຄວາມຮູ້ ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງດ້ອຍກວ່າຄົນໜຸ່ມ, ແຕ່ໃນເລື່ອງທຳມະຊາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຫຸ່ນຈຳລອງທີ່ສົມບູນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຂອງຊາຕານ; ພວກເຂົາຄືພາບລັກທີ່ຄ້າຍຄືກັບຊາຕານ. ນີ້ຄື "ໝາກຜົນ" ຂອງການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າອາດເຈັບປວດສຳລັບພວກເຈົ້າ

ແຕ່ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ. ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດສຶກສາ, ວິທະຍາສາດທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈ ແລະ ວິທີການທີ່ເຂົາເລືອກຄ່ານິຍົມໃນສັງຄົມເພື່ອເຂົ້າຢູ່ໃນ
ແມ່ນເຄື່ອງມືທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ. ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນ ມະນຸດກໍດຳລົງຊີວິດພາຍໃນອຸປະນິໄສທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກວ່າຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ. ນີ້ກໍຍ້ອນ ໃນທາງຜິວເຜີນ ຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ສາມາດພົບຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ; ຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ຈາກພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງວ່າມີຫຍັງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ທຸກຄົນເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທີ່ປົກກະຕິ; ພວກເຂົາອ່ານໜັງສື ແລະ ໜັງສືພິມຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ພວກເຂົາສຶກສາ ແລະ ເວົ້າຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ບາງຄົນເຖິງກັບຮຽນຮູ້ເຖິງຈັນຍາບັນສອງສາມຢ່າງ ແລະ ເວົ້າໄດ້ດີ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເປັນມິດ, ຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ມີຈິດໃຈກຸສົນ ແລະ ບໍ່ຜິດຖຽງເລັກໆນ້ອຍໆກັບຄົນອື່ນ ຫຼື ເອົາປຽບຜູ້ຄົນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອຸປະນິໄສແບບຊາຕານທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາຖືກຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ ແລະ ທາດແທ້ນີ້ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ໂດຍການເພິ່ງພາຄວາມພະຍາຍາມພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ. ຍ້ອນທາດແທ້ນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງວ່າແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດ, ມະນຸດກໍບໍ່ຈິງຈັງກັບສິ່ງນີ້. ນີ້ກໍຍ້ອນຊາຕານໄດ້ຄອບງຳຄວາມຮູ້ສຶກ, ແນວຄິດ, ມຸມມອງ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຢ່າງສົມບູນຜ່ານທາງວິທີການຕ່າງໆ. ການຄອບງຳ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ ຫຼື ເປັນຄັ້ງຄາວ ແຕ່ຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ແລະ ຢູ່ທຸກເວລາ. ສະນັ້ນ ຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາສາມ ຫຼື ສີ່ປີ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຫ້າ ຫຼື ຫົກປີ, ກໍຍັງເອົາຄວາມຄິດ, ມຸມມອງ, ເຫດຜົນ ແລະ ປັດຊະຍາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ຊາຕານໄດ້ປູກຝັງໃນພວກເຂົາ ດັ່ງຊັບສົມບັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ອຍພວກມັນໄປ. ເພາະມະນຸດໄດ້ຍອມຮັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ອວດດີ ແລະ ມີເຈດຕະນາຮ້າຍ ທີ່ມາຈາກທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ, ມັນຈຶ່ງມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງ, ການຜິດຖຽງ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຂົ້າກັນຢູ່ເລື້ອຍໆໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນຂອງມະນຸດຢ່າງຫຼີກຫຼ່ຽງບໍ່ໄດ້ ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຜົນຕາມມາຂອງທຳມະຊາດທີ່ອວດດີຂອງຊາຕານ. ຖ້າຊາຕານໄດ້ມອບສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຖ້າລັດທິຂົງຈື້ ແລະ ລັດທິເຕົ່າແຫ່ງວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມທີ່ມະນຸດຍອມຮັບເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ຄົນປະເພດດຽວກັນກໍຄວນຈະສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ດີກັບຄົນອື່ນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍອມຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງເກີດມີການແບ່ງແຍກທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາສິ່ງດຽວກັນ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ມັນກໍຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກຊາຕານ ແລະ

ຊາຕານສ້າງການແບ່ງແຍກທ່າມກາງຜູ້ຄົນ. ສິ່ງຕ່າງໆຈາກຊາຕານ ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະປາກົດວ່າສະຫງ່າງາມ ຫຼື ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມໃນທາງຜິວເຜີນ ແມ່ນໄດ້ນໍາພຽງແຕ່ຄວາມໂງ່ຈ້າມາສູ່ມະນຸດ ແລະ ອອກຈາກຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍນອກຈາກການຫຼອກລວງຂອງທໍາມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ.

ມັນບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ? ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສາມາດປອມຕົນເອງ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຫຼື ຜູ້ທີ່ມີການອົບຮົມສັ່ງສອນເປັນຢ່າງດີຈະຍັງຫຍຸ້ງຍາກໃນການປິດບັງທໍາມະຊາດແບບຊາຕານທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ວ່າບຸກຄົນນີ້ຈະປິດບັງຕົນເອງໃນຈັກວິທີກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄິດວ່າພວກເຂົາເປັນນັກບຸນ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ເຈົ້າຄິດວ່າພວກເຂົາສົມບູນ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ເຈົ້າຄິດວ່າພວກເຂົາເປັນທູດສະຫວັນ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຄິດວ່າພວກເຂົາບໍລິສຸດສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງຂອງພວກເຂົາແມ່ນເປັນແນວໃດໃນເບື້ອງຫຼັງສາກຕ່າງໆ?

ເຈົ້າຈະເຫັນທາດແທ້ຫຍັງໃນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ? ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງທໍາມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ມັນຍອມຮັບໄດ້ບໍທີ່ຈະເວົ້າແບບນັ້ນ? (ໄດ້). ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ສົມມຸດວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໃກ້ຊິດກັບພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເປັນຄົນດີ, ບາງເທື່ອເປັນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າເຫຼື້ອມໃສຫຼາຍ. ດ້ວຍວຸດທິພາວະໃນປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບພວກເຂົາ? ກ່ອນອື່ນ, ເຈົ້າຈະປະເມີນວ່າບຸກຄົນປະເພດນີ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ບໍ່, ພວກເຂົາຊື່ສັດ ຫຼື ບໍ່, ພວກເຂົາມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສໍາລັບຜູ້ຄົນ ຫຼື ບໍ່, ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນ ຫຼື ບໍ່. (ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນ). ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມດີທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປີດເຜີຍອອກ? ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງຈອມປອມ, ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສາກບັງໜ້າ.

ເບື້ອງຫຼັງສາກບັງໜ້ານີ້ແມ່ນມີເປົ້າໝາຍແອບແຝງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ: ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນນັ້ນເປັນທີ່ເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ເຫຼື້ອມໃສຫຼາຍ. ພວກເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນບໍ? (ເຫັນ).

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 153)

ວິທີການທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້ນໍາຫຍັງມາສູ່ມະນຸດຊາດ? ພວກມັນນໍາສິ່ງດີໆມາບໍ? ກ່ອນອື່ນ, ມະນຸດສາມາດແຍກແຍະຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ເຈົ້າຈະເວົ້າບໍວ່າ ໃນໂລກນີ້, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນບາງຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ ຫຼື ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ວາລະສານບາງສະບັບ ຫຼື ສິ່ງຈັດພິມອື່ນໆ, ມາດຕະຖານທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ເພື່ອຕັດສິນວ່າ ບາງສິ່ງດີ ຫຼື ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຜິດ, ຖືກຕ້ອງບໍ? ການທີ່ພວກເຂົາປະເມີນເຫດການ ແລະ ຜູ້ຄົນຕ່າງໆນັ້ນຍຸຕິທໍາບໍ? ພວກມັນປະກອບມີຄວາມຈິງບໍ? ໂລກນີ້, ມະນຸດຊາດນີ້ ແມ່ນປະເມີນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີ

ໂດຍອີງໃສ່ມາດຕະຖານຂອງຄວາມຈິງບໍ? (ບໍ່ແມ່ນ). ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສາມາດນັ້ນ? ຜູ້ຄົນໄດ້ສຶກສາຄວາມຮູ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຮູ້ຈັກຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມສາມາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີໄດ້? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? (ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຈິງ; ວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ). ທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດແມ່ນຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຂາດຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງ. ດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານນຳມາສູ່ມະນຸດ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າຊາຕານມີຄວາມຮັກ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າມະນຸດມີຄວາມຮັກ? ບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ: "ເຈົ້າຜິດ; ມີຫຼາຍຄົນທົ່ວໂລກທີ່ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທຸກຍາກ ຫຼື ຄົນໄຮ້ບ້ານ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນດີບໍ? ຍັງມີອົງກອນການກຸສົນທີ່ເຮັດວຽກດີ; ວຽກທີ່ພວກເຂົາເຮັດບໍ່ແມ່ນວຽກທີ່ດີບໍ"? ເຈົ້າຈະເວົ້າແນວໃດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ? ຊາຕານໃຊ້ຫຼາຍວິທີການ ແລະ ທິດສະດີທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ; ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມນີ້ບໍ່ແມ່ນແນວຄິດຄຸມເຄືອບໍ? ບໍ່, ມັນບໍ່ຄຸມເຄືອເລີຍ. ຊາຕານຍັງເຮັດສິ່ງທີ່ເປັນຈິງບາງຢ່າງ ແລະ ມັນຍັງສົ່ງເສີມມຸມມອງ ຫຼື ທິດສະດີໃນໂລກນີ້ ແລະ ໃນສັງຄົມ. ໃນທຸກລາຊະວົງ ແລະ ໃນທຸກຍຸກສະໄໝ, ມັນສົ່ງເສີມທິດສະດີ ແລະ ປູກຝັງຄວາມຄິດເຂົ້າໃສ່ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ຄວາມຄິດ ແລະ ທິດສະດີເຫຼົ່ານີ້ຍັງຮາກລົງໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມດຳລົງຊີວິດຕາມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນດຳລົງຊີວິດໂດຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຂົາຈະບໍ່ກາຍມາເປັນຊາຕານຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວບໍ? ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະບໍ່ກາຍມາເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບຊາຕານບໍ? ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ກາຍມາເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບຊາຕານ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທັດສະນະຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ມັນບໍ່ແມ່ນທັດສະນະດຽວກັນກັບທີ່ຊາຕານມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຍອມຮັບສິ່ງນີ້, ແມ່ນບໍ? ຊ່າງເປັນຕາຢ້ານຫຼາຍແທ້! ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານຊົ່ວຮ້າຍ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າສິ່ງນີ້ໂດຍບໍ່ມີຫຼັກຖານ; ກົງກັນຂ້າມ ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານແມ່ນຖືກກຳນົດ ແລະ ວິເຄາະໂດຍອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ມັນໄດ້ເຮັດ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມັນໄດ້ເປີດເຜີຍ. ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ເວົ້າວ່າຊາຕານຊົ່ວຮ້າຍ, ພວກເຈົ້າຈະຄິດວ່າແນວໃດ? ພວກເຈົ້າກໍຈະຄິດວ່າ: "ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າຊາຕານຊົ່ວຮ້າຍ". ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຖາມເຈົ້າວ່າ: "ລັກສະນະໃດຂອງຊາຕານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ?" ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ: "ການທີ່ຊາຕານຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ" ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເວົ້າດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນ.

ບັດນີ້ເມື່ອເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຈາະຈົງໃນລັກສະນະນີ້, ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເນື້ອຫາທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງຂອງທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານບໍ? (ມີ). ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນເຖິງທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຫັນສະພາບການຂອງເຈົ້າເອງ. ມີຄວາມສຳພັນຫຍັງລະຫວ່າງສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ສິ່ງນີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພວກເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? (ມັນເປັນປະໂຫຍດ). ເມື່ອເຮົາສົນທະນາກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຈຳເປັນບໍທີ່ເຮົາຈະສົນທະນາກ່ຽວກັບທາດແທ້ອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້? (ໂດຍ, ມັນຈຳເປັນ). ເປັນຫຍັງ? (ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານເຮັດໃຫ້ຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼຸດລົງ). ນັ້ນແມ່ນແບບທີ່ມັນເປັນບໍ? ສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງແຕ່ພຽງສ່ວນໜຶ່ງ, ໃນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າ ຫາກປາສະຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າສັກສິດ; ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ເວົ້າແບບນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ມີຢູ່ ເນື່ອງຈາກຄວາມແຕກຕ່າງຂອງມັນກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ສິ່ງນີ້ຈະຖືກຕ້ອງບໍ? ວິທີການຄິດຕອບໂຕ້ແບບນີ້ແມ່ນຜິດ. ຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແກ່ນແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍມັນຜ່ານທາງການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ນີ້ກໍຍັງເປັນການສະແດງອອກໂດຍທຳມະຊາດເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງເປັນແກ່ນແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນໄດ້ມີຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ ເປັນທຳມະຊາດສຳລັບພຣະເຈົ້າເອງ ເຖິງວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນກໍຕາມ. ນີ້ກໍຍ້ອນມະນຸດດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບເນື້ອຫາທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງແຫ່ງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວມັນຈຳເປັນບໍທີ່ພວກເຮົາສົນທະນາກັນກ່ອນກ່ຽວກັບທາດແທ້ອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ? (ໂດຍ, ມັນຈຳເປັນ). ບາງຄົນອາດສະແດງຄວາມສົງໄສບາງຢ່າງວ່າ: "ພຣະອົງກຳລັງສົນທະນາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເອງ ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ສະເໝີກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ ແລະ ວິທີທີ່ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານຊົ່ວຮ້າຍ?" ຕອນນີ້ ເຈົ້າເຊົາກັງວົນກ່ຽວກັບຂໍ້ສົງໄສເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ເມື່ອຜູ້ຄົນມີການຢັ່ງຮູ້ເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາມີນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບມັນ, ເມື່ອຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນເຖິງເນື້ອຫາທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະ ການສຳແດງອອກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແຫຼ່ງກຳເນີດ ແລະ

ທາດແທ້ຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຊັດເຈນ, ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮັບຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ ຄວາມສັກສິດແມ່ນຫຍັງ ຜ່ານທາງການສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຮົາບໍ່ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ບາງຄົນກໍຈະເຊື່ອຢ່າງຜິດໆວ່າ ບາງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດໃນສັງຄົມ ແລະ ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແມ່ນອາດມີຄວາມເຊື່ອມໂຍງບາງຢ່າງກັບຄວາມສັກສິດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນມຸມມອງທີ່ຜິດບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ).

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 154)

ຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເປັນເບັດ. ຈົ່ງຟັງຢ່າງຕັ້ງໃຈ: ຄວາມຮູ້ເປັນພຽງແຕ່ຄັນເບັດປະເພດໜຶ່ງ. ຜູ້ຄົນຖືກລໍ້ລວງໃຫ້ສຶກສາຢ່າງໜັກ ແລະ ປັບປຸງພວກເຂົາເອງໃນແຕ່ລະມື້, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ກາຍເປັນອາວຸດ ແລະ ຕິດອາວຸດນັ້ນໃສ່ຄວາມຮູ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເປີດປະຕູສູ່ວິທະຍາສາດ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຍິ່ງເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍສໍ່ານັ້ນ. ຊາຕານບອກທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກັບຜູ້ຄົນ; ມັນບອກຜູ້ຄົນໃຫ້ສົ່ງເສີມອຸດົມຄະຕິທີ່ສູງສົ່ງໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້, ສັ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ສ້າງຝັນ ແລະ ມີຄວາມທະເຍີທະຍານ. ຊາຕານຖ່າຍທອດຫຼາຍຂໍ້ຄວາມແບບນີ້ໂດຍທີ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ເປັນປະໂຫຍດ. ຜູ້ຄົນກ້າວເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ຖືກນຳພາໄປທາງໜ້າດ້ວຍອຸດົມຄະຕິ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເທື່ອລະກ້າວ, ພວກເຂົາຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຮູ້ທີ່ຊາຕານມອບໃຫ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ເຊິ່ງເປັນວິທີທີ່ຜູ້ຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ມີຊື່ສຽງຄິດ. ພວກເຂົາຍັງຮຽນຮູ້ຫຼາຍສິ່ງຈາກການກະທຳຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນວິລະບຸລຸດ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຊາຕານສະໜັບສະໜູນມະນຸດໃນການກະທຳຂອງວິລະບຸລຸດເຫຼົ່ານີ້? ມັນຕ້ອງການປູກຝັງຫຍັງໃນມະນຸດ? ການທີ່ໃຫ້ມະນຸດຕ້ອງມີຄວາມຮັກຊາດ, ມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ຊາດ ແລະ ມີຈິດວິນຍານແຫ່ງວິລະບຸລຸດ. ມະນຸດໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງຈາກເລື່ອງລາວໃນປະຫວັດສາດ ຫຼື ຊີວະປະຫວັດຂອງບຸກຄົນທີ່ເປັນວິລະບຸລຸດ? ການມີຄວາມຮູ້ສຶກຊື່ສັດເປັນສ່ວນຕົວ, ການກຽມພ້ອມເພື່ອເຮັດສິ່ງໃດກໍຕາມສຳລັບໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງຄົນໆໜຶ່ງ. ພາຍໃນຄວາມຮູ້ຂອງຊາຕານນີ້, ມະນຸດຮຽນຮູ້ຫຼາຍສິ່ງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ເຊິ່ງມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີເລີຍ. ໃນທ່າມກາງຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງມະນຸດ,

ແກ່ນພືດທີ່ຊາຕານຈັດກຽມໄວ້ແມ່ນໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ໃນຄວາມຄິດທີ່ຍັງບໍ່ເຕີບໂຕຂອງຜູ້ຄົນ. ແກ່ນພືດເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາຄວນເປັນຜູ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວນມີຊື່ສຽງ, ຄວນເປັນວິລະບຸລຸດ, ຄວນມີຄວາມຮັກຊາດ, ເປັນຄົນທີ່ຮັກຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດເປັນສ່ວນຕົວ. ເມື່ອຖືກລໍ້ລວງໂດຍຊາຕານ, ພວກເຂົາກໍຍ່າງໃນຫົນທາງທີ່ມັນໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບພວກເຂົາໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄປຕາມຫົນທາງນີ້, ພວກເຂົາກໍຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບກົດລະບຽບແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດຂອງຊາຕານ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ພວກເຂົາໄດ້ພັດທະນາກົດລະບຽບຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າກົດລະບຽບຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງມັນໄດ້ປູກຝັງຢູ່ໃນພວກເຂົາຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ຊາຕານສ້າງພວກເຂົາ, ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຮຽນຮູ້, ສົ່ງເສີມຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ກຳນົດເປົ້າໝາຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ, ກົດລະບຽບເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມ ແລະ ທິດທາງໃນຊີວິດ, ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ມັນກໍປູກຝັງສິ່ງຕ່າງໆຂອງຊາຕານໃນພວກເຂົາ ໂດຍໃຊ້ເລື່ອງລາວ, ຊີວະປະວັດ ແລະ ວິທີທາງອື່ນໆທີ່ເປັນໄປໄດ້ເພື່ອລໍ້ລວງຜູ້ຄົນ, ເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະກືນເຫຍື່ອ. ໃນລັກສະນະນີ້, ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນມັກວັນນະຄະດີ, ບາງຄົນມັກເສດຖະສາດ, ຄົນອື່ນມັກດາລາສາດ ຫຼື ພູມສາດ. ແລ້ວກໍມີບາງຄົນທີ່ມັກການເມືອງ, ບາງຄົນມັກຟີຊິກ, ບາງຄົນມັກເຄມີ ແລະ ມີບາງຄົນເຖິງກັບມັກສາສະໜາສາດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຮູ້ຈັກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງກັນແທ້; ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ສຳຜັດກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາກ່ອນແລ້ວ. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນສາມາດເວົ້າໄປເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບຂະແໜງໃດໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້ນີ້. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຊັດເຈນວ່າຄວາມຮູ້ນີ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຢ່າງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍສໍ່າໃດ; ມັນແຈ່ມແຈ້ງທີ່ຈະເຫັນຕຳແໜ່ງຂອງຄວາມຮູ້ນີ້ຍຶດຄອງໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ມັນມີຜົນກະທົບຢ່າງເລິກເຊິ່ງໃນພວກເຂົາຫຼາຍສໍ່າໃດ. ຫຼັງຈາກທີ່ບາງຄົນມີຄວາມຮັກມັກສຳລັບຄວາມຮູ້ດ້ານໃດໜຶ່ງ, ເມື່ອບຸກຄົນໜຶ່ງຕົກຂຸມຮັກກັບສິ່ງນັ້ນຫຼາຍ, ພວກເຂົາກໍຈະມີຄວາມທະເຍີທະຍານໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ: ບາງຄົນຕ້ອງການເປັນນັກຂຽນ, ບາງຄົນຕ້ອງການເປັນນັກປະພັນທາງວັນນະຄະດີ, ບາງຄົນຕ້ອງການມີອາຊີບກ່ຽວກັບການເມືອງ ແລະ ບາງຄົນຕ້ອງການມີສ່ວນຮ່ວມໃນເສດຖະສາດ ແລະ ກາຍມາເປັນນັກທຸລະກິດ. ແລ້ວມີຄົນກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງການເປັນວິລະບຸລຸດ, ຕ້ອງການຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ມີຊື່ສຽງ. ບໍ່ວ່າບາງຄົນຕ້ອງການເປັນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ,

ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາກໍຄືການນຳເອົາວິທີການສຶກສາຄວາມຮູ້ນີ້ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງ, ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເປັນຈິງ. ບໍ່ວ່າມັນຈະຟັງຄືດີສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການບັນລຸຄວາມຝັນຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ເສຍຖິ້ມຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ມີອາຊີບບາງຢ່າງ, ພວກເຂົາກໍຈະສົ່ງເສີມອຸດົມຄະຕິ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານທີ່ສູງສົ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວທຸກສິ່ງນັ້ນຈໍາເປັນສໍາລັບຫຍັງ? ພວກເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາຄໍາຖາມນີ້ມາກ່ອນຢູ່ບໍ? ເປັນຫຍັງຊາຕານຈຶ່ງປະພຶດໃນລັກສະນະນີ້? ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍຂອງຊາຕານໃນການປູກຝັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນມະນຸດ? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຊັດເຈນໃນຄໍາຖາມນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 155)

ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ຊາຕານນໍາໃຊ້ທຸກວິທີທາງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເລົ່າເລື່ອງ, ການມອບຄວາມຮູ້ບາງສ່ວນໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງ ຫຼື ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາ. ຊາຕານຕ້ອງການນໍາເຈົ້າໄປສູ່ຫົນທາງແບບໃດ? ຜູ້ຄົນຄິດວ່າບໍ່ມີຫຍັງຜິດໃນການສຶກສາຄວາມຮູ້, ມັນເປັນເລື່ອງທໍາມະຊາດທັງສິ້ນ. ຖ້າຈະເວົ້າໃນລັກສະນະທີ່ຟັງແລ້ວ ເປັນຕາສົນໃຈ, ການສົ່ງເສີມອຸດົມຄະຕິທີ່ສູງສົ່ງ ຫຼື ການມີຄວາມທະເຍີທະຍານກໍຄືການມີແຮງຜັກດັນ ແລະ ສິ່ງນີ້ຄວນເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນຫົນທາງທີ່ສະຫງ່າງາມຫຼາຍກວ່າບໍ ທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນດໍາລົງຊີວິດຖ້າພວກເຂົາສາມາດຮູ້ຈັກອຸດົມຄະຕິຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື ຕັ້ງໝັ້ນອາຊີບຢ່າງປະສົບຜົນສໍາເລັດ? ການເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ກຽດບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງມີໂອກາດທີ່ຈະສ້າງຊື່ສຽງໄວ້ໃນປະຫວັດສາດອີກດ້ວຍ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍຕາຂອງຄົນປົກກະຕິ ແລະ ສໍາລັບພວກເຂົາແລ້ວ ມັນຈຶ່ງເໝາະສົມ ແລະ ດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຊາຕານພ້ອມກັບແຮງຈູງໃຈອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ນໍາພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ເສັ້ນທາງປະເພດນີ້ ແລະ ມີພຽງສໍ່ານັ້ນບໍ? ແນ່ນອນມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ບໍ່ວ່າອຸດົມຄະຕິຂອງມະນຸດຈະສູງສົ່ງສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດຈະເປັນຈິງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເໝາະສົມສໍ່າໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການບັນລຸ, ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາ ແມ່ນຖືກເຊື່ອມໂຍງກັນກັບສອງຄໍາເວົ້າໂດຍຕັດຂາດອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ສອງຄໍາເວົ້ານີ້ແມ່ນສໍາຄັນຫຼາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງທຸກຄົນ ແລະ

ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານຕັ້ງໃຈປູກຝັງໃນມະນຸດ. ສອງຄຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ພວກມັນແມ່ນ "ຊື່ສຽງ" ແລະ "ຜົນປະໂຫຍດ". ຊາຕານໃຊ້ວິທີການທີ່ສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມຫຼາຍ, ເປັນວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຮຸນແຮງພໍສໍ່າໃດ ໂດຍທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍອມຮັບເອົາວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງມັນ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງມັນໃນການດຳລົງຊີວິດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ສ້າງເປົ້າໝາຍຊີວິດ ແລະ ທິດທາງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນການເຮັດແບບນັ້ນ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມທະເຍີທະຍານໃນຊີວິດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ບໍ່ວ່າຄວາມທະເຍີທະຍານໃນຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກມັນກໍເຊື່ອມໂຍງກັບ "ຊື່ສຽງ" ແລະ "ຜົນປະໂຫຍດ" ໂດຍຕັດຂາດຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ທຸກສິ່ງທີ່ບຸກຄົນມີອຳນາດ ຫຼື ມີຊື່ສຽງ ທີ່ຈິງແລ້ວ ທຸກຄົນ ແມ່ນປະຕິບັດໃນຊີວິດອີງຕາມພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ: "ຊື່ສຽງ" ແລະ "ຜົນປະໂຫຍດ". ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາມີຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບສະຖານະທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດ. ພວກເຂົາຄິດວ່າຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດເປັນທຶນປະເພດໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອຮັບເອົາຊີວິດແຫ່ງການສະແຫວງຫາຄວາມສຸກ ແລະ ເພື່ອໝົກມຸ້ນຢູ່ກັບຄວາມສຸກຝ່າຍເນື້ອໜັງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດນີ້ ເຊິ່ງມະນຸດຊາດປາຖະໜາຫຼາຍ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມຄິດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ, ອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບຊາຕານ ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ຮູ້ຕົວກໍຕາມ. ພວກເຂົາເຮັດແບບນັ້ນໂດຍບໍ່ລັງເລແມ່ນແຕ່ວິນາທີດຽວເລີຍ, ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຟື້ນຟູທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມອບໃຫ້.

ຜູ້ຄົນສາມາດຄວບຄຸມຕົນເອງໄດ້ບໍ່ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນລີ້ໄພຢູ່ກັບຊາຕານໃນລັກສະນະແບບນີ້ ແລະ ພາກັນຊື່ສັດກັບມັນແບບນີ້? ບໍ່ໄດ້ແນ່ນອນ. ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານທັງສິ້ນ ແລະ ໂດຍສິ້ນເຊີງ. ພວກເຂົາຈົມລົງສູ່ບວກຕົມທັງສິ້ນ ແລະ ໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະໄດ້. ຫຼັງຈາກທີ່ບາງຄົນຈົມປັກຢູ່ກັບຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສະແຫວງສິ່ງທີ່ສົດໃສ, ສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ຫຼື ທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ເປັນຍ້ອນອຳນາດຂອງຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນເໜືອຜູ້ຄົນຫຼາຍເກີນໄປ; ພວກມັນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ສະແຫວງຫາຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງກັບຕະຫຼອດໄປເປັນນິດໂດຍບໍ່ມີຈຸດຈົບ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ? ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າການສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງຫຼາຍກວ່າການອ່ານໜັງສື ຫຼື ການຮຽນຮູ້ໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ທັນຮູ້ຈັກເທື່ອ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລ້າຫຼັງ ຫຼື ຖືກໂລກປະຖິ້ມໄວ້ຢູ່ທາງຫຼັງ.

ຄວາມຮູ້ແມ່ນຖືກສຶກສາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດລ້ຽງຕົນເອງ, ເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເພື່ອສະໜອງຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານ. ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ການສຶກສາຢ່າງໜັກເປັນເວລາທົດສະວັດເພື່ອຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ພຽງແຕ່ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂອງອາຫານ? ບໍ່ມີ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນແບບນີ້. ແລ້ວເປັນຫຍັງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຈຶ່ງທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເຫຼົ່ານີ້ເປັນເວລາຫຼາຍປີ? ມັນແມ່ນເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດກຳລັງລໍຖ້າພວກເຂົາຢູ່ຫ່າງໄກ, ກຳລັງກວັກມືເອີ້ນພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຜ່ານຄວາມດຸໝັ່ນ, ຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເດີນຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຈະນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ການມີຊື່ສຽງ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເຫຼົ່ານີ້ກັບເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອຄວາມສຸກໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອໄດ້ຮັບຊີວິດທີ່ດີຂຶ້ນ. ຄວາມຮູ້ນີ້ແມ່ນຫຍັງກັນແທ້, ພວກເຈົ້າສາມາດບອກເຮົາໄດ້ບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນກົດລະບຽບແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດທີ່ຖືກປູກຝັງໃນຜູ້ຄົນບໍ, ເປັນກົດລະບຽບທີ່ຊາຕານສັ່ງສອນພວກເຂົາໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນ “ອຸດົມຄະຕິຢ່າງສູງ” ແຫ່ງຊີວິດທີ່ຊາຕານປູກຝັງໃນມະນຸດບໍ? ຍົກຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຍາກເປັນໃຫຍ່, ຄວາມຊື່ສັດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ ຫຼື ຈິດໃຈກ້າຫານຂອງບຸກຄົນທີ່ເປັນວິລະບຸລຸດ ຫຼື ຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງຕົວລະຄອນເອກສຳຄັນ ແລະ ນັກຕໍ່ສູ້ໃນນິຍາຍສິລະປະປ້ອງກັນຕົວ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນວິທີທີ່ຊາຕານປູກຝັງອຸດົມຄະຕິບໍ? (ແມ່ນ, ມັນແມ່ນແບບນັ້ນ). ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄົນແຕ່ລະຮຸ່ນ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນແຕ່ລະຮຸ່ນແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ຍອມຮັບເອົາຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້, ໃຫ້ດຳລົງຊີວິດເພື່ອຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງ ແລະ ເປັນຊ່ອງທາງ ທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ເສັ້ນທາງນີ້, ມັນຍັງເປັນໄປໄດ້ບໍທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົານະມັດສະການພຣະເຈົ້າ? ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຊາຕານປູກຝັງໃນມະນຸດປະກອບມີເຂດສ່ວນເລັກນ້ອຍໃນການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເປັນຄວາມຈິງ? ມັນມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ? (ບໍ່, ມັນບໍ່ມີ). ພວກເຈົ້າເບິ່ງຄືບໍ່ແນ່ໃຈຈັກໜ້ອຍເລີຍ, ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ “ຊື່ສຽງ” ແລະ “ຜົນປະໂຫຍດ” ແມ່ນຄຳເວົ້າຫຼັກໆສອງຄຳທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອລໍ້ລວງຜູ້ຄົນໃຫ້ໄປສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ພຽງເທົ່ານີ້ກໍພໍແລ້ວ.

ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ເວລາເລັກນ້ອຍທົບທວນຄືນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ: ຊາຕານໃຊ້ຫຍັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຢູ່ພາຍໃນການຄວບຄຸມຂອງມັນຢ່າງແໜ້ນ? (ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ). ສະນັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງໃຊ້ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດເພື່ອຄວບຄຸມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນມະນຸດຈຶ່ງຄິດນຳແຕ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນ. ພວກເຂົາດີ້ນຮົນເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ເສຍສະຫຼະທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ພວກເຂົາຈະຕັດສິນໃຈ ແລະ ຕັດສິນໂດຍເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ໃນລັກສະນະນີ້, ຊາຕານຜູກມັດຜູ້ຄົນດ້ວຍໂສ້ທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງ ຫຼື ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະໂຍນໂສ້ເຫຼົ່ານັ້ນຖິ້ມ. ພວກເຂົາແບກຫາບໂສ້ເຫຼົ່ານີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຍ່າງຢ່າງອິດເມື່ອຍໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ. ຍ້ອນເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດນີ້, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັກທ້ຽງພຣະອົງ ແລະ ພາກັນເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍໜັກຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ສະນັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດແຕ່ລະຮຸ່ນຈຶ່ງຖືກທຳລາຍໃນທ່າມກາງຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາຕານ. ເມື່ອເບິ່ງການກະທຳຂອງຊາຕານໃນຕອນນີ້ແລ້ວ, ແຮງຈູງໃຈໃນການກະທຳຊົ່ວຂອງມັນບໍ່ເປັນຕາລັງກຽດທີ່ສຸດບໍ? ບາງເທື່ອ ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກເຖິງແຮງຈູງໃຈອັນຊົ່ວຊ້າຂອງຊາຕານ ຍ້ອນພວກເຈົ້າຄິດວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ຫາກຂາດຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ຖ້າຜູ້ຄົນປະຖິ້ມຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ສາມາດເຫັນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ເຊິ່ງອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາກໍຈະມືດມົວ, ມືດມົວ ແລະ ເສົ້າໝອງ. ແຕ່ມື້ໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຄ່ອຍໆເຂົ້າໃຈວ່າ ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນໂສ້ແຫ່ງວິບັດທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຜູກມັດມະນຸດ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ, ເຈົ້າກໍຈະຕໍ່ຕ້ານການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານໂສ້ທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຜູກມັດເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການໂຍນທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ປູກຝັງໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນອອກໄປ, ເຈົ້າກໍຈະຕັດຂາດຈາກຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າຈະກຽດຊັງທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານນຳມາໃຫ້ເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຽງເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະມີຄວາມຮັກ ແລະ ປາຖະໜາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 156)

ກ່ອນອື່ນ ຊາຕານໃຊ້ຊື່ວິທະຍາສາດເພື່ອສະໜອງຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງມະນຸດ, ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດໃນການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ຄົ້ນຫາຄວາມເລິກລັບ. ດ້ວຍຊື່ວິທະຍາສາດ, ຊາຕານສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງມະນຸດໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ສະນັ້ນ ມັນແມ່ນດ້ວຍຂໍ້ອ້າງນີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຕານໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ມັນແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ຈິດໃຈຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນບໍ ທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໂດຍໃຊ້ວິທະຍາສາດໃນລັກສະນະນີ້? ໃນບັນດາຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ໃນແວດລ້ອມຂອງພວກເຮົາທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ທີ່ພວກເຮົາພົບພໍ້, ມີຫຍັງອີກແດ່ໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມດ້ວຍວິທະຍາສາດ? (ສິ່ງແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດ). ຖືກຕ້ອງ. ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າຖືກທຳຮ້າຍໂດຍສິ່ງນີ້ຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງຮຸນແຮງ. ນອກຈາກຈະໃຊ້ການຄົ້ນພົບຕ່າງໆ ແລະ ຂໍ້ສະຫຼຸບທາງວິທະຍາສາດເພື່ອລໍ້ລວງມະນຸດແລ້ວ, ຊາຕານຍັງໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອທຳລາຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ແລະ ເພື່ອສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດຈາກສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບມະນຸດ. ມັນເຮັດແບບນີ້ພາຍໃຕ້ຂໍ້ອ້າງທີ່ວ່າ ຖ້າມະນຸດດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າທາງວິທະຍາສາດ, ແລ້ວສະພາບແວດລ້ອມໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດກໍຈະຖືກປັບປຸງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈຸດປະສົງຂອງການພັດທະນາດ້ານວິທະຍາສາດແມ່ນເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ນີ້ແມ່ນພື້ນຖານທາງທິດສະດີໃນການພັດທະນາວິທະຍາສາດຂອງຊາຕານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ວິທະຍາສາດໄດ້ນຳຫຍັງມາສູ່ມະນຸດຊາດແດ່? ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ປະກອບມີຫຍັງແດ່? ອາກາດທີ່ມະນຸດຊາດຫາຍໃຈບໍ່ໄດ້ເລີ່ມມີມົນລະພິດບໍ? ນໍ້າທີ່ພວກເຮົາດື່ມຍັງບໍລິສຸດແທ້ບໍ? (ບໍ່). ອາຫານທີ່ພວກເຮົາກິນແມ່ນທຳມະຊາດບໍ? ອາຫານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຜະລິດໂດຍໃຊ້ສານເຄມີ ແລະ ປູກຝັງໂດຍໃຊ້ວິທີການດັດແປງພັນ ແລະ ຍັງມີການປ່ຽນແປງໂດຍໃຊ້ວິທີການທາງດ້ານວິທະຍາສາດຫຼາຍຢ່າງ. ແມ່ນແຕ່ຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້ທີ່ພວກເຮົາກິນກໍບໍ່ທຳມະຊາດອີກແລ້ວ. ແມ່ນແຕ່ໄຂ່ທຳມະຊາດກໍຫາຍາກ ແລະ ໄຂ່ກໍບໍ່ມີລົດຊາດຄືແຕ່ກ່ອນ ຍ້ອນຖືກດັດແປງໂດຍວິທະຍາສາດດັ່ງກ່າວຂອງຊາຕານ. ເມື່ອເບິ່ງພາບລວມແລ້ວ, ບັນຍາກາດທັງໝົດແມ່ນຖືກທຳລາຍ ແລະ ມີມົນລະພິດ; ພູເຂົາ, ທະເລສາບ, ປ່າໄມ້, ຫ້ວຍນໍ້າ, ມະຫາສະໝຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງ ແລະ ຢູ່ລຸ່ມພື້ນດິນ

ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກທຳລາຍດ້ວຍຜົນຂອງວິທະຍາສາດ. ສະຫຼຸບກໍຄື ສະພາບແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດທັງປວງ, ສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແມ່ນຖືກທຳລາຍ ແລະ ພັງພິນາດໂດຍສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ ວິທະຍາສາດ. ເຖິງແມ່ນມີຫຼາຍຄົນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄາດຫວັງ ໃນດ້ານຄຸນນະພາບຊີວິດທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາ, ພໍໃຈກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ແມ່ນຖືກທຳລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພິນາດຢ່າງຮ້າຍແຮງໂດຍ "ຜົນສຳເລັດ" ຕ່າງໆທີ່ມາຈາກວິທະຍາສາດ. ປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດຫາຍໃຈແມ່ນແຕ່ລົມຫາຍໃຈດຽວອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງມະນຸດຊາດບໍ? ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ຍັງມີຄວາມສຸກເຫຼືອໄວ້ໃຫ້ເວົ້າເຖິງຢູ່ບໍ ເມື່ອເຂົາຕ້ອງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພື້ນທີ່ແບບນີ້? ພື້ນທີ່ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດນີ້ ທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບມະນຸດຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ນໍ້າທີ່ຜູ້ຄົນດື່ມ, ອາກາດທີ່ຜູ້ຄົນຫາຍໃຈ, ອາຫານທີ່ຜູ້ຄົນກິນ, ພືດ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ມະຫາສະໝຸດ, ທຸກສ່ວນຂອງສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດນີ້ແມ່ນຖືກມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດໂດຍພຣະເຈົ້າ; ມັນເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ດຳເນີນການຕາມກົດເກນທຳມະຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າວາງອອກ. ຖ້າບໍ່ມີວິທະຍາສາດ, ຜູ້ຄົນກໍຈະມີຄວາມສຸກ ແລະ ສາມາດຊື່ນຊົມກັບທຸກສິ່ງໃນຄວາມເປັນດັ່ງເດີມຂອງມັນ ແລະ ຕາມວິທີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຊື່ນຊົມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຕອນນີ້ ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກທຳລາຍ ແລະ ພັງພິນາດໂດຍຊາຕານ; ພື້ນທີ່ແຫ່ງພື້ນຖານການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ບໍລິສຸດອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຕົ້ນເຫດຂອງສິ່ງນີ້ ຫຼື ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ ແລະ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຫັນວິທະຍາສາດ ແລະ ເຂົ້າໃຈມັນຜ່ານທາງຄວາມຄິດທີ່ຊາຕານໄດ້ປູກຝັງໃນພວກເຂົາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ເປັນຕາສົມເພດທີ່ສຸດບໍ? ບັດນີ້ ຊາຕານໄດ້ຍຶດພື້ນທີ່ຂອງຜູ້ຄົນ, ພ້ອມກັບສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມໃນສະພາບນີ້ ແລະ ກັບການມະນຸດຊາດສືບຕໍ່ພັດທະນາໃນລັກສະນະນີ້, ແລ້ວມີຄວາມຈຳເປັນຫຍັງທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຳລາຍຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນການສ່ວນຕົວ? ຖ້າຜູ້ຄົນສືບຕໍ່ພັດທະນາໃນລັກສະນະນີ້, ພວກເຂົາຈະເດີນໄປໃນທິດທາງໃດ? (ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ.) ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍໄດ້ຢ່າງໃດ? ນອກຈາກການຄົ້ນຫາຢ່າງໂລບມາກຂອງຜູ້ຄົນເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດແລ້ວ,

ພວກເຂົາຍັງດຳເນີນການສຳຫຼວດທາງວິທະຍາສາດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ລົງເລິກເຂົ້າໃນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍປະພຶດໃນທາງດັ່ງກ່າວເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງ; ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຮັບຂອງມະນຸດ? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຄວາມສົມດຸນຂອງລະບົບນິເວດຖືກທຳລາຍ ແລະ ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນ, ອະໄວຍະວະພາຍໃນຂອງພວກເຂົາ ກໍຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນ ແລະ ທຳລາຍໂດຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ສົມດຸນນີ້ ແລະ ໂລກຕິດຕໍ່ ແລະ ໂລກລະບາດຕ່າງໆຈຶ່ງແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວໂລກ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ ທີ່ວ່າ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນສະຖານະການທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້? ບັດນີ້ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ຖ້າມະນຸດຊາດບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຕິດຕາມຊາຕານໃນລັກສະນະນີ້ຢູ່ສະເໝີ ໂດຍໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເພີ່ມພູນໃຫ້ກັບຕົນເອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໂດຍໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອຄົ້ນຫາອະນາຄົດຂອງຊີວິດມະນຸດໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ໂດຍໃຊ້ວິທີການແບບນີ້ເພື່ອສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດ, ເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າ ມະນຸດຊາດຈະຈົບລົງດ້ວຍວິທີໃດ? (ມັນໝາຍເຖິງການສູນພັນ). ແມ່ນແລ້ວ, ມັນຈະຈົບລົງດ້ວຍການສູນພັນ: ມະນຸດຊາດຍັບເຂົ້າໃກ້ການສູນພັນຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ໃກ້ເຂົ້າເລື້ອຍໆ! ຕອນນີ້ ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ວິທະຍາສາດເປັນຢາວິເສດປະເພດໜຶ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ຈັດກຽມສຳລັບມະນຸດ, ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າພະຍາຍາມແຍກແຍະສິ່ງຕ່າງໆ ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດຄືກັບວ່າຢູ່ໃນໝອກທີ່ມືດມົວ; ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເບິ່ງຈັ່ງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະພະຍາຍາມຢ່າງໜັກສໍ່າໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອອກໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາຕານໃຊ້ຊື່ວິທະຍາສາດເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມຢາກຂອງເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຈູງດັງເຈົ້າ ກ້າວໄປເທື່ອລະກ້າວສູ່ເຫວເລິກ ແລະ ສູ່ຄວາມຕາຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 157)

ຊາຕານໃຊ້ວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍລະຫວ່າງວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມ ແລະ ຄວາມງົມງວາຍ, ແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄື ວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມມີເລື່ອງລາວ, ຄຳອຸປະມາ ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາບາງຢ່າງ. ຊາຕານໄດ້ປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ປະດິດເລື່ອງພື້ນເມືອງ ຫຼື ເລື່ອງລາວຫຼາຍເລື່ອງທີ່ປາກົດໃນໜັງສືປະຫວັດສາດ, ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນປະທັບໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມ ຫຼື ກັບບຸກຄົນງົມງວາຍ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ໃນປະເທດຈີນ ມີເລື່ອງ "ຄົນອຳມະຕະແປດຄົນຂ້າມຜ່ານທະເລ",

"ການເດີນທາງສູ່ທິດຕະເວັນຕົກ", "ຈັກກະພັດແກ້ວມໍລະກົດ", "ເນຊາປາບກະສັດມັງກອນ" ແລະ "ການແຕ່ງຕັ້ງເທບພຣະເຈົ້າ". ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຝັງເລິກຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າບາງຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກລາຍລະອຽດທັງໝົດ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງຮູ້ຈັກເລື່ອງລາວທົ່ວໄປ ແລະ ມັນແມ່ນເນື້ອຫາທົ່ວໄປນີ້ທີ່ຕິດແໜ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ຈົນວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດລືມພວກມັນໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນວຄິດຕ່າງໆ ຫຼື ເລື່ອງລືຊາທີ່ຊາຕານໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບມະນຸດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ໃນເວລາຕ່າງໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທຳຮ້າຍ ແລະ ກັດເຊາະວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນໂດຍກົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນຕົກຢູ່ພາຍໃນເວດມົນຂອງມັນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງເກີດມາຈາກວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມດັ່ງກ່າວ, ເລື່ອງລາວ ຫຼື ສິ່ງງົມງວາຍ, ຫຼັງຈາກທີ່ມັນຖືກຝັງໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກມັນຕິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍເປັນຄືກັບວ່າ ເຈົ້າຖືກເວດມົນ, ເຈົ້າເລີ່ມຕິດພັນ ແລະ ຖືກຄອບງຳໂດຍວັດທະນະທຳເຫຼົ່ານີ້ ນັ້ນກໍຄື ແນວຄິດ ແລະ ເລື່ອງລາວດັ້ງເດີມເຫຼົ່ານີ້. ພວກມັນມີອິດທິພົນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ການຕັດສິນສິ່ງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກມັນມີອິດທິພົນຕໍ່ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເພື່ອເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຊີວິດ: ນີ້ແມ່ນເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແທ້ໆ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພະຍາຍາມຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດປັດພວກມັນອອກໄດ້; ເຈົ້າຕັດພວກມັນ ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕັດພວກມັນລົງໝົດໄດ້; ເຈົ້າຕີພວກມັນ ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕີພວກມັນໃຫ້ໜີໄປໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນຖືກເວດມົນແບບນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນບູຊາຊາຕານໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຊີດຊູພາບລັກຂອງຊາຕານໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາສ້າງຕັ້ງໃຫ້ຊາຕານເປັນພະທຽມຂອງພວກເຂົາ, ເປັນວັດຖຸໃຫ້ພວກເຂົາບູຊາ ແລະ ເຊີດຊູ, ເຖິງກັບຖືວ່າ ມັນເປັນພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ມັນຄວບຄຸມຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ທຳອິດ ເຈົ້າຖືວ່າເລື່ອງລາວ ແລະ ຕຳນານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຈິງ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍອມຮັບການມີຢູ່ຈິງຂອງພວກມັນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຮັດໃຫ້ພວກມັນເປັນບຸກຄົນຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນກາຍເປັນວັດຖຸທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຕົວຕົນ. ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຮັບເອົາແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຍັງຮັບເອົາມານຊົ່ວຮ້າຍ, ຊາຕານ ແລະ ພະທຽມເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນເວດມົນແທ້ໆ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ສະທ້ອນເຖິງພວກເຈົ້າບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍຈູດທູບ ແລະ ບູຊາພະພຸດທະເຈົ້າ? (ແມ່ນແລ້ວ).

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງການຈູດທູບ ແລະ ບູຊາພະພຸດທະເຈົ້າ? (ພາວັນນາເພື່ອຄວາມສະຫງົບສຸກ). ເມື່ອຄິດໄປແລ້ວ, ມັນບໍ່ແປກບໍ ທີ່ຈະອະທິຖານຫາຊາຕານເພື່ອຄວາມສະຫງົບສຸກ? ຊາຕານນຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ເຫັນບໍວ່າ ເຈົ້າໂງ່ຈ້າຫຼາຍສໍ່າໃດ? ພຶດຕິກຳແບບນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ແປກ, ໂງ່ຈ້າ ແລະ ໄຮ້ດຽງສາ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຊາຕານພຽງແຕ່ສົນໃຈເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມຊາມ. ຊາຕານບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມສັນຕິສຸກກັບເຈົ້າໄດ້, ພຽງແຕ່ໃຫ້ຄວາມສຸກຊົ່ວຄາວ. ແຕ່ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມສຸກນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງສາບານ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເຮັດຜິດຄຳສັນຍາຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຜິດຄຳສາບານທີ່ເຈົ້າໄດ້ສາບານໄວ້ກັບຊາຕານ, ເຈົ້າກໍຈະເຫັນວ່າ ມັນຈະທໍລະມານເຈົ້າແນວໃດ? ໃນການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາບານ, ແທ້ຈິງແລ້ວ ມັນຕ້ອງການຄວບຄຸມເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອສັນຕິສຸກ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສັນຕິສຸກບໍ? (ບໍ່). ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາສັນຕິສຸກ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າໄດ້ນຳຄວາມໂຊກຮ້າຍ ແລະ ໄພພິບັດມາສູ່ຕົນເອງຢ່າງບໍ່ສຸດສິ້ນ, ມັນເປັນມະຫາສະໝຸດກວ້າງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມຂົມຂື່ນແທ້ໆ. ສັນຕິສຸກບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃນອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມຈິງ. ນີ້ຄືຜົນຮັບທີ່ຄວາມງົມງວາຍແບບສັກດີນາ ແລະ ວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມໄດ້ນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 158)

ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຜ່ານທາງກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ. "ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ" ຮວມມີຫຼາຍສິ່ງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: "ມັນໝາຍເຖິງແຟຊັນລ້າສຸດ, ເຄື່ອງສຳອາງ, ຊົງຜົມ ແລະ ອາຫານຫຼູຫຼາບໍ?" ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືວ່າເປັນກະແສນິຍົມໃນງຄົມບໍ? ພວກມັນເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ລົມກ່ຽວກັບພວກມັນໃນນີ້. ພວກເຮົາພຽງຕ້ອງການລົມກ່ຽວກັບແນວຄິດທີ່ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນ, ວິທີທີ່ພວກມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະພຶດຕົນເອງໃນໂລກ ແລະ ເປົ້າໝາຍ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິໃນຊີວິດທີ່ພວກມັນນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍ; ພວກມັນສາມາດຄວບຄຸມ ແລະ ມີອິດທິພົນຕໍ່ສະພາວະຂອງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ພວກມັນທັງໝົດມີອິດທິພົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຄຸນຄ່າຂອງມະນຸດຊາດລົດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສູນເສຍຄວາມສຳນຶກ, ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຫດຜົນ, ເຮັດໃຫ້ສິນລະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄຸນນະພາບລັກສະນະຂອງພວກເຂົາອ່ອນແອຫຼາຍຂຶ້ນ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດ, ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີເຫດຜົນ.

ແລ້ວກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ?
ພວກມັນແມ່ນກະແສນິຍົມທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ.
ເມື່ອກະແສນິຍົມໃໝ່ແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ບາງເທື່ອມີຄົນພຽງຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ນຳທັນກະແສ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຄົນກຳນົດກະແສ. ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເຮັດບາງສິ່ງທີ່ໃໝ່, ແລ້ວກໍຮັບເອົາຄວາມຄິດບາງປະເພດ ຫຼື ທັດສະນະບາງປະເພດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະຕິດເຊື້ອ, ຖືກເຊື່ອມຊຶມ ແລະ ດຶງດູດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໂດຍກະແສນິຍົມດັ່ງກ່າວໃນສະພາບທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ,
ຈົນພວກເຂົາທຸກຄົນຍອມຮັບມັນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຮັບເອົາມັນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ, ຈົມປັກຢູ່ກັບມັນ ແລະ ຖືກມັນຄອບຄຸມ. ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ກະແສນິຍົມດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ແຂງແຮງ, ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງບວກ ແລະ ລົບຕັ້ງແຕ່ທຳອິດແລ້ວນັ້ນກໍຄື ຍອມຮັບພວກມັນຢ່າງມີຄວາມສຸກ ພ້ອມທັງຮັບເອົາມຸມມອງຊີວິດ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ມາຈາກຊາຕານ.
ພວກເຂົາຍອມຮັບສິ່ງທີ່ຊາຕານບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບວິທີການເຂົ້າຫາຊີວິດ ແລະ ວິທີດຳລົງຊີວິດທີ່ຊາຕານ “ປະທານ” ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງ ຫຼື ຄວາມສາມາດ, ແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົວທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ. ແລ້ວກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງແທ້? ເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາຕົວຢ່າງງ່າຍໆເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຄ່ອຍໆເຂົ້າໃຈເທື່ອລະໜ້ອຍ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນໃນອະດີດດຳເນີນທຸລະກິດຂອງພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກສໍ້ໂກງ;
ພວກເຂົາຂາຍສິນຄ້າໃນລາຄາດຽວກັນ ບໍ່ວ່າຜູ້ໃດຊື້ກໍຕາມ. ອົງປະກອບຂອງຈິດສຳນຶກທີ່ດີ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດບໍ່ໄດ້ສະແດງອອກໃນນີ້ບໍ? ເມື່ອຜູ້ຄົນດຳເນີນທຸລະກິດຂອງພວກເຂົາແບບນີ້, ດ້ວຍຄວາມສັດທາ, ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າພວກເຂົາຍັງມີຄວາມສຳນຶກບາງຢ່າງ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດບາງຢ່າງໃນເວລານັ້ນ.
ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການເງິນຂອງມະນຸດເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມຮັກເງິນ, ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມສຸກຂຶ້ນເລື້ອຍໆໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຜູ້ຄົນເລີ່ມເບິ່ງເງິນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເບິ່ງເງິນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມໃຫ້ຄວາມສຳຄັນໜ້ອຍລົງຕໍ່ຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາ, ຕໍ່ກຽດຕິຄຸນຂອງພວກເຂົາ, ຕໍ່ພາບພົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ເມື່ອເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນທຸລະກິດ, ເຈົ້າກໍຈະເຫັນຄົນອື່ນໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີເພື່ອສໍ້ໂກງຜູ້ຄົນ ແລະ ສ້າງຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ກັບຕົນເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເງິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມາແມ່ນມາຈາກການສໍ້ໂກງ, ພວກເຂົາກໍຮັ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຮັ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຮັດທຸລະກິດແບບດຽວກັນກັບເຈົ້າ, ຄອບຄອບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາກໍມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດຫຼາຍກວ່າເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກບໍ່ດີໃຈ, ເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ “ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນບໍ່ໄດ້?

ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຫາເງິນໄດ້ສ່ຳພວກເຂົາ?
ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຄິດຫາວິທີຫາເງິນໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່ານີ້, ເຮັດໃຫ້ທຸລະກິດຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ”. ແລ້ວເຈົ້າກໍໄຕ່ຕອງໃຫ້ເຖິງທີ່ສຸດກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະສ້າງເງິນຫຼາຍໆ.
ອີງຕາມວິທີປົກກະຕິຂອງການຫາເງິນນັ້ນ, ການຂາຍສິ່ງຕ່າງໆໃນລາຄາດຽວກັນຕໍ່ລູກຄ້າທຸກຄົນ, ແຕ່ລະຜົນກຳໄລທີ່ເຈົ້າສ້າງແມ່ນເກີດຈາກຄວາມສຳນຶກທີ່ດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ຈະຮັ່ງໄວ. ຍ້ອນຖືກຂັບເຄື່ອນດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການສ້າງຜົນກຳໄລ, ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ໃນລະຫວ່າງການປ່ຽນແປງນີ້, ຫຼັກການປະພຶດຂອງເຈົ້າກໍເລີ່ມປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເຈົ້າສໍ້ໂກງຄົນໜຶ່ງເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ເຈົ້າກໍມີເງື່ອນໄຂໂດຍເວົ້າວ່າ “ນີ້ຈະເປັນເທື່ອດຽວທີ່ຂ້ານ້ອຍສໍ້ໂກງຄົນອື່ນ. ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດມັນອີກແລ້ວ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດສໍ້ໂກງຜູ້ຄົນໄດ້. ມີຜົນຕາມມາຢ່າງຮ້າຍແຮງໃນການສໍ້ໂກງ. ມັນຈະນຳບັນຫາຫຼາຍຢ່າງມາໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ!” ເມື່ອເຈົ້າສໍ້ໂກງຄົນອື່ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມລັງເລໃຈ; ນີ້ແມ່ນທຳມະຊາດແຫ່ງຈິດສຳນຶກຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງເລໃຈ ແລະ ຕຳນິຕົນເອງ ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ສຶກບໍ່ເປັນທຳມະຊາດເມື່ອເຈົ້າສໍ້ໂກງຄົນອື່ນ. ແຕ່ວ່າ ຫຼັງຈາກເຈົ້າໄດ້ສໍ້ໂກງຄົນອື່ນສຳເລັດ, ເຈົ້າຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ບັດນີ້ ເຈົ້າມີເງິນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ເຈົ້າຄິດວ່າວິທີນີ້ສາມາດເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ເຈົ້າຫຼາຍ.
ເຖິງແມ່ນຈະເຈັບປວດເປັນປະຈຳໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍຍັງຮູ້ສຶກຄືກັບຍິນດີກັບຕົນເອງໃນຄວາມສຳເລັດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກຂ້ອນຂ້າງພໍໃຈກັບຕົວເຈົ້າເອງ. ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເຈົ້າເຫັນດີກັບພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຫັນດີກັບວິທີລໍ້ລວງຂອງເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ, ເມື່ອມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ເປິເປື້ອນດ້ວຍການສໍ້ໂກງນີ້, ມັນກໍຈະເປັນຄືກັບຄົນທີ່ກ່ຽວພັນກັບການພະນັນ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍກາຍເປັນນັກພະນັນ. ໃນຄວາມບໍ່ສຶກຕົວຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າເຫັນດີກັບພຶດຕິກຳສໍ້ໂກງຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຍອມຮັບມັນ. ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ເຈົ້າຖືວ່າການສໍ້ໂກງເປັນພຶດຕິກຳທາງການຄ້າທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ເປັນຫົນທາງທີ່ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດເພື່ອການຢູ່ລອດ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຄິດວ່າ ການເຮັດແບບນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັ່ງມີໄວໆ. ນີ້ແມ່ນຂະບວນການ: ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຶດຕະກຳແບບນີ້ ແລະ ພວກເຂົາດູຖູກພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳແບບນີ້. ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມທົດລອງກັບພຶດຕິກຳນີ້ດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ, ທົດລອງເຮັດດ້ວຍວິທີຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍເລີ່ມປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ນີ້ແມ່ນການປ່ຽນແປງແບບໃດ? ມັນເປັນການເຫັນດີ ແລະ ການຍອມຮັບກະແສນິຍົມດັ່ງກ່າວ, ຍອມຮັບແນວຄິດທີ່ປູກຝັງໃນຕົວເຈົ້າດ້ວຍກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ. ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສໍ້ໂກງຜູ້ຄົນເມື່ອເຮັດທຸລະກິດກັບພວກເຂົາ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າຂາດທຶນ;

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສໍ້ໂກງຜູ້ຄົນ; ເຈົ້າຮູ້ສຶກເໝືອນກັບວ່າເຈົ້າສູນເສຍບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ການສໍ້ໂກງນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ເປັນກະດູກສັນຫຼັງຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຶດຕິກຳປະເພດໜຶ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ ເຊິ່ງເປັນຫຼັກການໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາພຶດຕິກຳນີ້ ແລະ ຄວາມຄິດນີ້, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງເຂົາປ່ຽນແປງບໍ? ໃນເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມຊື່ສັດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນບໍ? ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໄປແລ້ວບໍ? ຄວາມສຳນຶກຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໄປແລ້ວບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແມ່ນແລ້ວ, ທຸກສ່ວນຂອງບຸກຄົນນີ້ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງດ້ານຄຸນນະພາບ, ຈາກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສູ່ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ຈົນເຖິງກັບວ່າ ພວກເຂົາຖືກປ່ຽນແປງຈາກພາຍໃນສູ່ພາຍນອກ. ການປ່ຽນແປງນີ້ຈະດຶງເຈົ້າອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະພົວພັນກັບຊາຕານຢ່າງໃກ້ຊິດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ; ເຈົ້າຍິ່ງຈະເປັນຄືກັບຊາຕານຫຼາຍຂຶ້ນ.

ເມື່ອຫຼຽວເບິ່ງກະແສນິຍົມຂອງສັງຄົມເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ພວກມັນມີອິດທິພົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຜູ້ຄົນບໍ? ພວກມັນມີຜົນກະທົບອັນຕະລາຍທີ່ສຸດຕໍ່ຜູ້ຄົນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ພວກມັນມີຜົນກະທົບອັນຕະລາຍທີ່ສຸດຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມໂດຍໃຊ້ກະແສສັງຄົມຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ? (ຄວາມສຳນຶກຂອງມະນຸດ, ເຫດຜົນ, ຄວາມເປັນມະນຸດ, ສິນລະທຳ ແລະ ມຸມມອງກ່ຽວກັບຊີວິດ). ສິ່ງນີ້ເກີດຄວາມເສື່ອມຊາມເທື່ອລະໜ້ອຍໃນຜູ້ຄົນ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຊາຕານໃຊ້ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອລໍ້ລວງຜູ້ຄົນເທື່ອລະກ້າວໃຫ້ໄປສູ່ຮັງຂອງພວກມານຮ້າຍ, ເພື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດກະແສນິຍົມຂອງສັງຄົມດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ມີຄວາມທະເຍີທະຍານເພື່ອເງິນ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາດ້ານວັດຖຸ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫຼັງຈາກທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ແລ້ວມະນຸດຈະກາຍເປັນຫຍັງ? ມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນຜີຮ້າຍ, ເປັນຊາຕານ! ຍ້ອນຫຍັງ? ຍ້ອນແນວໂນ້ມທາງຈິດທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ? ມະນຸດເຄົາລົບຫຍັງ? ມະນຸດເລີ່ມພໍໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະຫງົບ, ບໍ່ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄວາມສວຍງາມ ຫຼື ຄວາມດີ, ແຮງໄກທີ່ຈະສະແດງເຖິງຄວາມສັນຕິສຸກ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຮຽບງ່າຍຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບສະຖານະສູງສົ່ງ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມີຄວາມສຸກກັບເນື້ອໜັງ, ພະຍາຍາມທຸກສິ່ງເພື່ອສະໜອງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເອງ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ, ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈະຢຸດຢັ້ງພວກເຂົາໄດ້; ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ສະນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດໝົກມຸ້ນຢູ່ໃນກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າປົດປ່ອຍຕົນເອງໄດ້ບໍ?

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມ ແລະ ຄວາມງົມງວາຍຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຫຼົບໜີຈາກຄວາມຍາກລຳບາກນີ້ໄດ້ບໍ? ສິນລະທຳ ແລະ ພິທີດັ້ງເດີມທີ່ມະນຸດຮູ້ຈັກຈະສາມາດຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ຫັກຫ້າມໃຈໄດ້ບໍ? ຍົກຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ເລື່ອງສາມຕົວລະຄອນດີເດັ່ນ.
ມັນສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນດຶງຕີນຂອງພວກເຂົາອອກຈາກບຶງແຫ່ງກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ບໍ? (ບໍ່, ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້). ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ອວດດີ, ຈອງຫອງ, ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ປະສົງຮ້າຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຄວາມຮັກໄຄ່ລະຫວ່າງຜູ້ຄົນອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີຄວາມຮັກລະຫວ່າງສະມາຊິກຂອງຄອບຄົວອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທ່າມກາງຍາດຕິພີ່ນ້ອງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນອີກຕໍ່ໄປ; ຄວາມສຳພັນຂອງມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງ. ແຕ່ລະຄົນສະແຫວງຫາເພື່ອໃຊ້ວິທີການຮຸນແຮງໃນການດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຜູ້ຄົນ; ໃນແຕ່ລະມື້ ພວກເຂົາຍາດເຂົ້າຈີ່ກັນໂດຍໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ; ພວກເຂົາຍາດຊີງເອົາຕຳແໜ່ງ ແລະ ຮັບເອົາຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ພວກເຂົາໃຊ້ວິທີການຮຸນແຮງ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເພື່ອເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ຄວາມເປັນມະນຸດນີ້ບໍ່ເປັນຕາຢ້ານບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາຫາກໍກ່າວ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຄິດບໍວ່າ ມັນເປັນຕາຢ້ານທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມນີ້, ໃນໂລກນີ້ ແລະ ທ່າມກາງຜູ້ຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມຢູ່ພາຍໃນ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຕົນເປັນຕາສົມເພດບໍ? ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ສຶກເລັກນ້ອຍແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? (ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກ). ເມື່ອໄດ້ຍິນນໍ້າສຽງຂອງພວກເຈົ້າ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຈົ້າກຳລັງຄິດວ່າ "ຊາຕານໄດ້ໃຊ້ຫຼາຍວິທີທາງທີ່ແຕກຕ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ມັນຍາດເອົາທຸກໂອກາດ ແລະ ຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງທີ່ພວກເຮົາໄປ. ມະນຸດຍັງຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ?" ມະນຸດຍັງຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ? ມະນຸດຈະສາມາດຊ່ວຍຕົນເອງໄດ້ບໍ? (ບໍ່). ຈັກກະພັດແຫ່ງແກ້ວມໍລະກົດຈະສາມາດຊ່ວຍມະນູດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ? ຂົງຈື້ຈະສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ? ກວນອິນ ໂພທິສັດຈະສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວຜູ້ໃດສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້? (ພຣະເຈົ້າ). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບາງຄົນອາດຈະຕັ້ງຄຳຖາມດັ່ງກ່າວຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ເຊັ່ນ: "ຊາຕານທຳຮ້າຍພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງປ່າເຖື່ອນ, ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງບ້າບ່ອງ ຈົນພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດ. ພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດທຸກຄົນກໍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ ແລະ ຕອນນີ້ ຫົວໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຈົມລົງເລິກສ່ຳທີ່ພວກມັນສາມາດຈົມໄດ້.

ແລ້ວພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສໃນຂະນະທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເສື່ອມຊາມ? ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່? ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກຳລັງເຮັດຫຍັງເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍກໍຕາມ, ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້!" ບາງຄົນຮູ້ສຶກທໍ້ຖອຍໃຈຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ ແລະ ຂ້ອນຂ້າງໝົດກຳລັງໃຈ, ແມ່ນບໍ? ສຳລັບພວກເຈົ້າແລ້ວ, ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ແມ່ນເລິກເຊິ່ງຫຼາຍ ເພາະທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າກໍແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມາເຂົ້າໃຈຢ່າງຊ້າໆ, ຈະໄດ້ຮູ້ສຶກຂຶ້ນເລື້ອຍໆວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງ, ຈະໄດ້ຮູ້ສຶກຂຶ້ນເລື້ອຍໆວ່າພວກເຂົາຖືກປະຖິ້ມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນ. ຫົວຂໍ້ສົນທະນາຂອງພວກເຮົາສຳລັບມື້ນີ້ ເຊັ່ນ: "ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ" ບໍ່ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການທີ່ຈະເວົ້າເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ພວກເຮົາກໍຕ້ອງໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນສະພາວະແບບໃດ. ເປົ້າໝາຍໜຶ່ງຂອງການເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ, ໃນຂະນະທີ່ເປົ້າໝາຍອື່ນໆແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນວ່າ ຄວາມສັກສິດທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 159)

ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ຫຼື ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງຮຸນແຮງແກ່ມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຢືນເບິ່ງຊື່ໆ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເມີນເສີຍ ຫຼື ເຮັດຄືເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດ. ບໍ່ວ່າຊາຕານເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນກໍ່ໃຫ້ເກີດກະແສຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານພະຍາຍາມເຮັດ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຖິ້ມຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຢ່າງລັບໆ ແລະ ງຽບໆ ໂດຍບໍ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນໃດໜຶ່ງ, ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເລືອກຄົນໃດໜຶ່ງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກາດຂ່າວນີ້ຕໍ່ຜູ້ໃດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກາດມັນຕໍ່ຊາຕານ, ແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະສະແດງທ່າທາງຢ່າງໃຫຍ່ໂຕ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ເຮັດສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຢ່າງງຽບຫຼາຍ ແລະ ເປັນທຳມະຊາດຫຼາຍ. ກ່ອນອື່ນ, ພຣະອົງເລືອກຄອບຄົວສຳລັບເຈົ້າ; ເບື້ອງຫຼັງຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ, ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈລ່ວງໜ້າແລ້ວ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງກະທັນຫັນ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດນີ້ດົນນານມາແລ້ວ.

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກຄອບຄົວສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ ພຣະອົງກໍເລືອກວັນທີທີ່ເຈົ້າຈະເກີດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍເຝົ້າເບິ່ງເຈົ້າເກີດ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ. ພຣະອົງເຝົ້າເບິ່ງການເກີດຂອງເຈົ້າ, ເຝົ້າເບິ່ງເມື່ອເຈົ້າກ່າວຄຳເວົ້າທຳອິດຂອງເຈົ້າ, ເຝົ້າເບິ່ງເມື່ອເຈົ້າຍ່າງໂຊເຊ ແລະ ຍ່າງເຕາະແຕະດ້ອຍກ້າວທຳອິດຂອງເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າຮຽນຮູ້ວິທີຍ່າງ. ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າກ້າວໜຶ່ງກ້າວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍກ້າວອີກໜຶ່ງກ້າວ... ແລະ ຕອນນີ້ ເຈົ້າກໍສາມາດແລ່ນ, ໂດດ, ເວົ້າ ແລະ ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ຊາຕານກໍຈ້ອງເບິ່ງພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ, ຄືກັບເສືອທີ່ກຳລັງສັງເກດເບິ່ງເຫຍື່ອຂອງມັນ. ແຕ່ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕົກຢູ່ໃນຂໍ້ຈຳກັດໃດໆທີ່ມາຈາກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງຕ່າງໆ, ຈາກອາວະກາດ ຫຼື ເວລາ; ພຣະອົງເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດ. ໃນຂະບວນການເຕີບໃຫຍ່, ເຈົ້າອາດຜະເຊີນກັບຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ມັກ ເຊັ່ນ: ຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງ. ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າຍ່າງໃນເສັ້ນທາງນີ້, ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະນາຄົດຂອງເຈົ້າກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເດັດຂາດ.
ພຣະເຈົ້າຮັບປະກັນກັບເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະຮັກສາຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ,
ຍ້ອນພຣະອົງຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ, ປົກປ້ອງເຈົ້າ ແລະ ດູແລເຈົ້າ. ເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງນີ້. ເຈົ້າເລີ່ມພົບພໍ້ກັບສິ່ງໃໝ່ໆ ແລະ ເລີ່ມຮູ້ຈັກກັບໂລກນີ້ ແລະ ມະນຸດຊາດນີ້. ທຸກສິ່ງແມ່ນສົດໃສ ແລະ ໃໝ່ສຳລັບເຈົ້າ. ເຈົ້າມີບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກເຮັດ. ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຈົ້າເອງ,
ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພື້ນທີ່ຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແຕ່ພຣະເຈົ້າເຝົ້າເບິ່ງເຈົ້າທຸກໆບາດກ້າວຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເຝົ້າເບິ່ງເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າກ້າວເດີນໄປຂ້າງໜ້າທຸກຄັ້ງ.
ເຖິງແມ່ນໃນເວລາທີ່ເຈົ້າກຳລັງສຶກສາຄວາມຮູ້ ຫຼື ສຶກສາວິທະຍາສາດ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍອອກໄປຈາກຂ້າງເຈົ້າແມ່ນແຕ່ກ້າວດຽວ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເລີ່ມຮູ້ຈັກໂລກ ແລະ ພົວພັນກັບມັນ, ເຈົ້າກໍຄືກັບຄົນອື່ນໆ ຍ້ອນເຈົ້າສ້າງອຸດົມຄະຕິຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າມີງານອະດິເຫຼກຂອງເຈົ້າເອງ, ຄວາມສົນໃຈຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຈົ້າຍັງເກີດມີຄວາມທະເຍີທະຍານຢ່າງສູງ. ເຈົ້າມັກໄຕ່ຕອງເຖິງອະນາຄົດຂອງເຈົ້າເອງຢູ່ເລື້ອຍໆ, ມັກວາດພາບເບິ່ງວ່າອະນາຄົດຂອງເຈົ້າຄວນເປັນແບບໃດ.
ແຕ່ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງທາງ, ພຣະເຈົ້າເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຊັດເຈນ. ບາງເທື່ອເຈົ້າໄດ້ລືມອະດີດຂອງເຈົ້າເອງ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈເຈົ້າໄດ້ດີກວ່າພຣະອົງ. ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ການເຝົ້າເບິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຕີບໂຕ ແລະ ເປັນຜູ້ໃຫຍ່. ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລານີ້,

ໜ້າທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສັງເກດເຫັນໄດ້, ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ໄດ້. ພຣະເຈົ້າບໍ່ບອກຜູ້ໃດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດນີ້? ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນການຮັບປະກັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສິ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຊ່ວຍບຸກຄົນນີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້. ໜ້າວຽກນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບທັງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າມັນແມ່ນຫຍັງ? ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ຫຼື ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບມັນເລີຍ, ສະນັ້ນ ເຮົາກໍຈະບອກພວກເຈົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ເຈົ້າເກີດຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງໃນຕົວເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ປະຫວັດຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກແກ່ເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສຳລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນສຳຄັນ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມັນຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດ. ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ມີສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດທີ່ສຳຄັນເໜືອສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້. ນັ້ນກໍຄື ຈາກເວລາທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ພວກເຈົ້າອາດຖາມວ່າ “ຄວາມປອດໄພນີ້ສຳຄັນຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນບໍ?” ຄຳຕອບກໍຄື ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຕາມຕົວຂອງຄຳວ່າ “ຄວາມປອດໄພ?” ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າມັນໝາຍເຖິງສັນຕິສຸກ ຫຼື ບາງເທື່ອ ພວກເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈວ່າມັນໝາຍເຖິງການບໍ່ຜະເຊີນກັບຄວາມພິນາດ ຫຼື ໄພພິບັດຈັກເທື່ອ, ການດຳລົງຊີວິດຢ່າງດີ, ການດຳລົງຊີວິດປົກກະຕິ. ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍຂະໜາດນັ້ນ.
ແລ້ວແມ່ນຫຍັງກັນແທ້ຄືສິ່ງນີ້ທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງ, ທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດ? ຄວາມປອດໄພໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
ມັນແມ່ນການຮັບປະກັນຄວາມໝາຍປົກກະຕິຂອງຄຳວ່າ “ຄວາມປອດໄພ” ແທ້ບໍ? ບໍ່ແມ່ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ? “ຄວາມປອດໄພ” ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກກືນກິນໂດຍຊາຕານ. ສິ່ງນີ້ສຳຄັນບໍ? ການບໍ່ຖືກກືນກິນໂດຍຊາຕານ, ສິ່ງນີ້ກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມປອດໄພສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານີ້. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຖືກຊາຕານກືນກິນ, ວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມວິນຍານ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານກືນກິນ. ແລ້ວເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດກໍຄືການຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພນີ້ຂອງເຈົ້າ, ການຮັບປະກັນວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກກືນກິນໂດຍຊາຕານ. ສິ່ງນີ້ສຳຄັນຫຼາຍ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕອບໄດ້? ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເມດຕາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 160)

ນອກຈາກຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຄົນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ເຮັດຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ, ຮັບປະກັນວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກກືນກິນໂດຍຊາຕານ. ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດວຽກງານການກະກຽມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກ່ອນທີ່ຈະເລືອກ ແລະ ຊ່ວຍຄົນໃດໜຶ່ງໃຫ້ລອດພົ້ນ. ກ່ອນອື່ນ, ພຣະເຈົ້າກະກຽມຢ່າງລະມັດລະວັງກ່ຽວກັບປະເພດຂອງລັກສະນະທີ່ເຈົ້າຈະມີ, ປະເພດຂອງຄອບຄົວທີ່ເຈົ້າຈະເກີດ, ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໃດ, ເຈົ້າຈະມີອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງນຳກັນຈັກຄົນ ແລະ ເຈົ້າຈະເກີດໃນສະຖານະພາບ, ສະຖານະທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສະພາບການຂອງຄອບຄົວແນວໃດ. ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍວ່າຈຳນວນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າເກີດໃນຄອບຄົວປະເພດໃດ? ພວກເຂົາແມ່ນຄອບຄົວທີ່ມີຊື່ສຽງບໍ? ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ມີຊື່ສຽງ. ອາດມີບາງຄົນ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍມີຈຳນວນໜ້ອຍຫຼາຍ. ພວກເຂົາເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມຮັ່ງມີເປັນພິເສດ, ຄອບຄົວຂອງມະຫາເສດຖີພັນລ້ານ ຫຼື ມະຫາເສດຖີຫຼາຍລ້ານບໍ? ບໍ່ແມ່ນ, ພວກເຂົາເກືອບບໍ່ໄດ້ເກີດໃນຄອບຄົວປະເພດນີ້ເລີຍ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈັດກຽມຄອບຄົວປະເພດໃດໃຫ້ກັບຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້? (ຄອບຄົວປົກກະຕິ). ແລ້ວຄອບຄົວແບບໃດຈຶ່ງຈະຖືວ່າເປັນ "ຄອບຄົວປົກກະຕິ?" ພວກມັນລວມມີຄອບຄົວໃຊ້ແຮງງານ ເຊິ່ງກໍຄື ຜູ້ທີ່ເພິ່ງພາເງິນເດືອນເພື່ອຢູ່ລອດ, ສາມາດພໍໃຊ້ຈ່າຍໃນຄວາມຈຳເປັນພື້ນຖານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັ່ງມີຫຼາຍເກີນໄປ; ພວກເຂົາຍັງລວມມີຄອບຄົວຊາວນາ. ຊາວນາເພິ່ງພາການປູກພືດໃຫ້ເປັນອາຫານຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາມີເມັດເຂົ້າໃຫ້ກິນ ແລະ ເສື້ອຜ້າໃຫ້ນຸ່ງ ແລະ ບໍ່ຫິວໂຫຍ ຫຼື ແຂງ. ແລ້ວມີບາງຄອບຄົວທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ບາງຄອບຄົວທີ່ພໍ່ແມ່ເປັນປັນຍາຊົນ ແລະ ຄອບຄົວເຫຼົ່ານີ້ຍັງສາມາດຖືກນັບໃຫ້ເປັນຄອບຄົວປົກກະຕິ. ຍັງມີພໍ່ແມ່ບາງຄົນທີ່ເປັນພະນັກງານຫ້ອງການ ຫຼື ລັດຖະກອນຜູ້ນ້ອຍ, ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຖືໄດ້ວ່າຢູ່ໃນຄອບຄົວທີ່ມີຊື່ສຽງ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເກີດໃນຄອບຄົວປົກກະຕິ ແລະ ທຸກສິ່ງນີ້ກໍຖືກຈັດກຽມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ສະພາບແວດລ້ອມນີ້ທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ບໍ່ແມ່ນຄອບຄົວທີ່ມີຊັບສິນຫຼວງຫຼາຍດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນອາດຈິນ

ຕະນາການ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄອບຄົວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຂໍ້ຈຳກັດຂອງຄອບຄົວປະເພດນີ້.
ແລ້ວສະຖານະທາງສັງຄົມເດ? ສະພາບການດ້ານເສດຖະກິດຂອງພໍ່ແມ່ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນປົກກະຕິ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີສະຖານະທາງສັງຄົມທີ່ສູງສົ່ງ, ສຳລັບພວກເຂົາ ມັນກໍດີພໍແລ້ວທີ່ຈະມີວຽກເຮັດ. ພວກເຂົາລວມເຖິງຜູ້ປົກຄອງບໍ? ຫຼື ປະທານປະເທດແຫ່ງຊາດບໍ? (ບໍ່). ທີ່ເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດກໍຄື ພວກເຂົາເປັນຄົນແບບຜູ້ຈັດການທຸລະກິດນ້ອຍໆ ຫຼື ເຈົ້າຂອງທຸລະກິດນ້ອຍໆ. ສະຖານະທາງສັງຄົມຂອງພວກເຂົາກໍປານກາງ ແລະ ສະພາບການທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຂົາກໍປົກກະຕິ.
ອີກປັດໃຈໜຶ່ງກໍຄືສະພາບແວດລ້ອມການດຳລົງຊີວິດຂອງຄອບຄົວ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ບໍ່ມີພໍ່ແມ່ຜູ້ໃດໃນບັນດາຄອບຄົວເຫຼົ່ານີ້ຈະຊັກຈູງໃຫ້ລູກຂອງພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການທຳນວາຍ ແລະ ການທຳນວາຍດວງຊະຕາຢ່າງຊັດເຈນ; ຄອບຄົວເຫຼົ່ານີ້ມີຈຳນວນໜ້ອຍຫຼາຍທີ່ຈະພົວພັນກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວ.
ພໍ່ແມ່ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຂ້ອນຂ້າງທຳມະດາ. ໃນເວລາດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າເລືອກຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມແບບນີ້ຂຶ້ນສຳລັບພວກເຂົາ, ເຊິ່ງເປັນປະໂຫຍດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ. ໃນທາງຜິວເຜີນແລ້ວ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງທີ່ມີຜົນກະທົບຫຼາຍໃຫ້ກັບມະນຸດ; ພຣະອົງພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດຢ່າງງຽບໆ ແລະ ລັບໆ, ຢ່າງຖ່ອມຕົວ ແລະ ຢ່າງມິດໆ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ, ພຣະອົງກໍເຮັດເພື່ອວາງພື້ນຖານສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອຈັດກຽມຫົນທາງເບື້ອງໜ້າ ແລະ ທຸກສະພາບການທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຈົ້າ. ຕໍ່ໄປ, ພຣະເຈົ້ານຳທຸກຄົນກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຕາມເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ, ມັນກໍເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍເມື່ອເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ບາງຄົນກໍກາຍເປັນພໍ່ແມ່ຂອງຄົນແລ້ວ, ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນກໍຍັງເປັນລູກຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບາງຄົນແຕ່ງງານ ແລະ ມີລູກ, ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນກໍຍັງເປັນໂສດ, ຍັງບໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເອງເທື່ອ. ແຕ່ບໍ່ວ່າສະຖານະການຂອງຄົນໆໜຶ່ງຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດເວລາທີ່ເຈົ້າຈະຖືກເລືອກ ແລະ ເວລາເມື່ອຂ່າວປະເສີດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະໄປເຖິງເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດສະຖານະການ, ຕັດສິນໃຈໃນບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ບໍລິບົດໃດໜຶ່ງທີ່ຂ່າວປະເສີດຈະຖືກສົ່ງໄປຫາເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດຈະໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມທຸກສະພາບການທີ່ຈຳເປັນສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ. ໃນລັກສະນະນີ້,

ເຖິງແມ່ນມະນຸດບໍ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ, ມະນຸດກໍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ກັບຄືນສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຍັງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ເຂົ້າສູ່ແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຂົ້າສູ່ແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງຫົນທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຈັດກຽມສຳລັບມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີໃດເມື່ອພຣະອົງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆສຳລັບມະນຸດໃນເວລານີ້? ກ່ອນອື່ນ, ສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ແມ່ນການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບ. ນອກຈາກນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍສົ່ງຫຼາຍຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອວ່າ ຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດອາດຈະເຫັນເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ມີບາງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເຈັບປ່ວຍ. ເມື່ອຄົນອື່ນເທດສະໜາຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອນີ້ໃນພຣະເຈົ້າກໍເກີດຂຶ້ນຍ້ອນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ.

ແລ້ວຜູ້ໃດຈັດການສະຖານະການນີ້? (ພຣະເຈົ້າ). ດ້ວຍວິທີການແຫ່ງຄວາມເຈັບປ່ວຍນີ້, ມີບາງຄອບຄົວທີ່ທຸກຄົນເປັນຜູ້ເຊື່ອ, ໃນຂະນະທີ່ຄອບຄົວອື່ນແມ່ນມີພຽງສອງສາມຄົນໃນຄອບຄົວທີ່ເຊື່ອ. ໃນທາງຜິວເຜີນ, ມັນອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າມີຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວມັນແມ່ນສະພາບການທີ່ຈັດແຈງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນຊີວິດຄອບຄົວຍາກສຳລັບບາງຄົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ພົບສັນຕິສຸກ, ໂອກາດອາດເກີດຂຶ້ນເອງ, ບາງຄົນປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະ ເວົ້າວ່າ "ຈົ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະມີສັນຕິສຸກ". ສະນັ້ນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ພວກເຂົາກໍມາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ທຳມະຊາດ, ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນປະເພດໃດໜຶ່ງຂອງສະພາບການບໍ? ແລ້ວຄວາມຈິງທີ່ວ່າຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີສັນຕິສຸກບໍ່ແມ່ນຄວາມກະລຸນາທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບພວກເຂົາບໍ? ຍັງມີບາງຄົນທີ່ມາເພື່ອເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍເຫດຜົນອື່ນ. ມີເຫດຜົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ບໍ່ວ່າເຫດຜົນຫຍັງກໍຕາມທີ່ນຳເຈົ້າມາເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ມັນແມ່ນຖືກຈັດແຈງ ແລະ ນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ໃນຕອນທຳອິດ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີເພື່ອເລືອກເຈົ້າ ແລະ ນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມກະລຸນາທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບທຸກຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 161)

ໃນຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະທານຄວາມກະລຸນາ ແລະ

ພອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຄືກັບທີ່ພຣະອົງເຮັດກ່ອນໜ້ານີ້ອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມະນຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າອີກ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ມະນຸດໄດ້ເຫັນຫຍັງຈາກທຸກດ້ານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຂົາໄດ້ຜະເຊີນແດ່? ມະນຸດໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລານີ້, ພຣະເຈົ້າສະໜອງ, ສົ່ງເສີມ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ນໍາພາມະນຸດ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະມາຮູ້ຈັກເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງເທື່ອລະໜ້ອຍ, ຮູ້ຈັກພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານແກ່ມະນຸດ. ເມື່ອມະນຸດອ່ອນແອ, ເມື່ອເຂົາທໍ້ໃຈ, ເມື່ອເຂົາບໍ່ມີບ່ອນໃດໃຫ້ເພິ່ງພາ, ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເພື່ອປອບໃຈ, ແນະນໍາ ແລະ ບັນດານໃຈມະນຸດ,
ເພື່ອວ່າວຸດທິພາວະທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍຂອງມະນຸດຈະສາມາດເຕີບໃຫຍ່ມີກໍາລັງເທື່ອລະໜ້ອຍ,
ເຕີບໂຕໃນສິ່ງດີງາມ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອມະນຸດບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຫຼື ເມື່ອມະນຸດເປີດໂປງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາໃນການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການລົງວິໄນມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມໂງ່ຈ້າ, ຄວາມບໍ່ຮູ້, ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍຂອງມະນຸດ. ໃນລັກສະນະນີ້, ຜ່ານພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດເພື່ອມະນຸດ, ມະນຸດກໍເຕີບໂຕ, ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ມາຮູ້ຈັກເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມາຮູ້ຈັກຄວາມຈິງບາງຢ່າງ, ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນລົບ, ຮູ້ຈັກວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດມົນແມ່ນຫຍັງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີການຂ້ຽນຕີ ແລະ ລົງວິໄນມະນຸດພຽງຢ່າງດຽວ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນສະເໝີ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງສະໜອງຕໍ່ແຕ່ລະຄົນໃນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕາມວຸດທິພາວະ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຫຼາຍສິ່ງເພື່ອມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍຕົ້ນທຶນທີ່ສູງ; ມະນຸດບໍ່ຮັບຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ຮູ້ຈັກຕົ້ນທຶນນີ້, ແຕ່ໃນທາງປະຕິບັດ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນແຕ່ລະຄົນຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຈິງ: ຜ່ານຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຫຼີກເວັ້ນໄພພິບັດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າເລົ່າ ແລະ ຕະຫຼອດເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມອົດກັ້ນຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າຕໍ່ຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດ. ການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມາຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງ, ການທີ່ພຣະອົງສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ
ການນໍາພາຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ

ເວື້ອຍໆ ແລະ ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການຫຼາຍຂຶ້ນ, ຫົນທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນຍ່າງ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດເພື່ອ, ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວິທີການຍ່າງໃນຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າ.

ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກຈຸດປະສົງດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງນີ້? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນມະນຸດ? ພຣະອົງຕ້ອງການບັນລຸຜົນຫຍັງ? ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະອົງຕ້ອງການເຫັນຫຍັງໃນມະນຸດ? ພຣະອົງຕ້ອງການຮັບເອົາຫຍັງຈາກມະນຸດ? ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຫັນກໍຄືຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກຟື້ນຟູໃໝ່. ວິທີການເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອປຸກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ເພື່ອປຸກວິນຍານຂອງມະນຸດ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາມາຈາກໃສ, ຜູ້ໃດກຳລັງນຳພາ, ກຳລັງສົ່ງເສີມ ແລະ ກຳລັງສະໜອງໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ; ມັນຄືວິທີການທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າຜູ້ໃດແມ່ນພຣະຜູ້ສ້າງ, ຜູ້ໃດທີ່ເຂົາຄວນນະມັດສະການ, ເຂົາຄວນຍ່າງໃນຫົນທາງແບບໃດ ແລະ ມະນຸດຄວນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະໃດ; ມັນຄືຫົນທາງຟື້ນຟູຫົວໃຈຂອງມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະຮູ້ຈັກຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມຄິດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ຟື້ນຟູແລ້ວ, ມະນຸດກໍບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມລົງ ແລະ ເສື່ອມຊາມ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຂົາຈະປາຖະໜາສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກປຸກຂຶ້ນ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະສາມາດແຍກຕົນເອງອອກຈາກຊາຕານຢ່າງສົມບູນ. ເຂົາຈະບໍ່ຖືກທຳຮ້າຍໂດຍຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ຖືກຄວບຄຸມ ຫຼື ຖືກມັນລໍ້ລວງອີກຕໍ່ໄປ. ກົງກັນຂ້າມ, ມະນຸດຈະສາມາດຮ່ວມໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ກໍບັນລຸຄວາມຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງເດີມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 162)

ການສົນທະນາທີ່ພວກເຮົາຫາກໍ່ໄດ້ກ່າວໄປກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມທຸກໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ

ຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍຄວາມໂຊກຮ້າຍ. ແຕ່ບັດນີ້ເຮົາກຳລັງເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມະນຸດ, ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? (ມີຄວາມສຸກຫຼາຍ). ຕອນນີ້ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢ່າງພຽນພະຍາຍາມ ແມ່ນບໍລິສຸດ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນປາສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດ, ໝາຍເຖິງ ມັນບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ໃດກວດແກ້, ແນະນຳ ຫຼື ປ່ຽນແປງມັນ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດສຳລັບທຸກຄົນແມ່ນຢູ່ເໜືອຂໍ້ສົງໄສ; ພຣະອົງຈັບມືນຳພາທຸກຄົນ, ເຝົ້າເບິ່ງເຈົ້າໃນທຸກຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານໄປ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຈາກຂ້າງຂອງເຈົ້າໄປແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຕີບໃຫຍ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມແບບນີ້ ແລະ ດ້ວຍເບື້ອງຫຼັງແບບນີ້, ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຜູ້ຄົນເຕີບໃຫຍ່ໃນກຳມືຂອງພຣະເຈົ້າ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກວ່າສູນເສຍຢູ່ບໍ? ມີໃຜຍັງຮູ້ສຶກທໍ້ໃຈຢູ່ບໍ? ມີໃຜຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມມະນຸດຊາດບໍ? (ບໍ່ມີ). ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງແທ້? (ພຣະອົງສືບຕໍ່ເຝົ້າເບິ່ງມະນຸດຊາດ). ຄວາມຄິດ ແລະ ການດູແລຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໃສ່ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຢູ່ເໜືອຄຳຖາມ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂສະເໝີ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຮູ້ຈັກເຖິງລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍສຳລັບເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ພຣະເຈົ້າເຄີຍຮຽກຮ້ອງສິ່ງນີ້ຈາກເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ໃນຊ່ວງເວລາໄລຍະຍາວຂອງຊີວິດມະນຸດ, ເກືອບທຸກຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບສະຖານະການທີ່ອັນຕະລາຍຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ພົບກັບການລໍ້ລວງຫຼາຍຄັ້ງ. ນີ້ກໍເປັນຍ້ອນຊາຕານກຳລັງຢືນຢູ່ຂ້າງເຈົ້າ, ຕາຂອງມັນຈ້ອງເບິ່ງເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເມື່ອໄພພິບັດໂຈມຕີເຈົ້າ, ຊາຕານກໍດີອົກດີໃຈໃນສິ່ງນີ້; ເມື່ອໄພຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເມື່ອບໍ່ມີຫຍັງເປັນໄປໄດ້ດີສຳລັບເຈົ້າ, ເມື່ອເຈົ້າຕິດຢູ່ໃນໃຍຂອງຊາຕານ, ຊາຕານກໍມີຄວາມສຸກຢ່າງຍິ່ງຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ແຕ່ສຳລັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດ, ພຣະອົງກຳລັງປົກປ້ອງເຈົ້າໃນແຕ່ລະຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານໄປ, ຊີ້ນຳເຈົ້າຈາກຄວາມໂຊກຮ້າຍຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ແລະ ຈາກໄພພິບັດຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດມີ, ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີ, ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງນຳພາ ແລະ ຕັດສິນໂຊກຊະຕາຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີແນວຄິດທີ່ເກີນຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງດັ່ງທີ່ບາງຄົນເວົ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າປະກາດຕໍ່ເຈົ້າວ່າ "ເຮົາເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາທຸກສິ່ງ. ມັນແມ່ນເຮົານີ້ແຫຼະທີ່ດູແລພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຂໍຄວາມເມດຕາຈາກເຮົາ ແລະ

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍຄວາມຕາຍ" ບໍ? ພຣະເຈົ້າເຄີຍຂົ່ມຂູ່ມະນຸດຊາດໃນລັກສະນະນີ້ບໍ? (ບໍ່ເຄີຍ). ພຣະອົງເຄີຍເວົ້າວ່າ "ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ, ແລ້ວມັນກໍບໍ່ກ່ຽວກັບວ່າເຮົາຈະປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາແນວໃດ ແລະ ພວກເຂົາອາດຖືກປະຕິບັດດ້ວຍວິທີໃດກໍໄດ້; ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈັດແຈງຢ່າງດີສຳລັບພວກເຂົາ" ບໍ? ພຣະເຈົ້າຄິດໃນລັກສະນະນີ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້ບໍ? (ບໍ່ແມ່ນ). ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການປະຕິບັດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ແຕ່ລະຄົນແມ່ນເອົາຈິງເອົາຈັງ ແລະ ຮັບຜິດຊອບ. ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງຮັບຜິດຊອບຫຼາຍກວ່າທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ຕົນເອງດ້ວຍຊໍ້າ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນີ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ເວົ້າລ້າງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໂອ້ອວດຕຳແໜ່ງທີ່ສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ລໍ້ລວງຜູ້ຄົນຢ່າງຫຼິ້ນໆ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດຢ່າງຊື່ສັດ ແລະ ງຽບໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ນຳເອົາການອວຍພອນ, ຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີມາສູ່ມະນຸດ. ພວກມັນນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຢ່າງສະຫງົບສຸກ ແລະ ຢ່າງມີຄວາມສຸກ; ແລ້ວພວກເຂົາກໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ປົກກະຕິ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຄີຍລໍ້ລວງມະນຸດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ? ພຣະອົງເຄີຍສະແດງຄວາມເມດຕາແບບບໍ່ຈິງໃຈບໍ ໂດຍລໍ້ລວງມະນຸດຫຼິ້ນໆ ແລະ ແລ້ວກໍຫັນຫຼັງຂອງພຣະອົງໃສ່? (ບໍ່ເຄີຍ). ພຣະເຈົ້າເຄີຍເວົ້າສິ່ງໜຶ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເຮັດອີກສິ່ງໜຶ່ງບໍ? ພຣະເຈົ້າເຄີຍເຮັດສັນຍາວ່າງເປົ່າ ແລະ ໂອ້ອວດບໍ ໂດຍບອກຜູ້ຄົນວ່າພຣະອົງສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ຫຼື ຊ່ວຍເຮັດນັ້ນໃຫ້ພວກເຂົາ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຫາຍໄປ? (ບໍ່ເຄີຍ). ບໍ່ມີການລໍ້ລວງໃນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຄວາມຈອມປອມ. ພຣະເຈົ້າຊື່ສັດ ແລະ ພຣະອົງເປັນຈິງໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ພຣະອົງເປັນພຽງຜູ້ດຽວທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເພິ່ງພາໄດ້; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຝາກຝັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ. ຍ້ອນບໍ່ມີການລໍ້ລວງໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າຈິງໃຈທີ່ສຸດ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແນ່ນອນ, ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້! ເຖິງແມ່ນຄຳວ່າ "ຈິງໃຈ" ເບົາບາງເກີນໄປ, ມີຄວາມເປັນມະນຸດເກີນໄປເມື່ອນຳໃຊ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ມີຄຳສັບໃດອີກທີ່ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ໄດ້? ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຂໍ້ຈຳກັດຂອງພາສາມະນຸດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຂ້ອນຂ້າງບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະບອກວ່າພຣະເຈົ້າ "ຈິງໃຈ", ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາຈະໃຊ້ຄຳນີ້ສຳລັບຕອນນີ້. ພຣະເຈົ້າຊື່ສັດ ແລະ ຈິງໃຈ. ແລ້ວເມື່ອພວກເຮົາສົນທະນາກ່ຽວກັບລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຮົາກຳລັງໝາຍເຖິງຫຍັງ? ພວກເຮົາກຳລັງໝາຍເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບຊາຕານບໍ? ແມ່ນແລ້ວ,

ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ແບບນັ້ນ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນຮ່ອງຮອຍໃດໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ. ເຮົາເວົ້າຖືກຕ້ອງໃນສິ່ງນີ້ບໍ? ອາເມນບໍ? (ອາເມນ!) ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານເປີດເຜີຍໃນພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເປີດເຜີຍກໍເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດທັງສິ້ນ, ເຮັດເພື່ອສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດທັງສິ້ນ, ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດ ແລະ ມອບທິດທາງໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຕິດຕາມ ແລະ ທິດທາງໃຫ້ໄດ້ຍ່າງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເມື່ອຫຼຽວເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້, ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ? (ແມ່ນແລ້ວ). ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມເສື່ອມຊາມແບບດຽວກັນກັບມະນຸດຊາດ ຫຼື ແກ່ນແທ້ຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມຄ້າຍຄືໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ, ຈາກມຸມມອງນີ້ ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສະແດງຄວາມເສື່ອມຊາມໃດໆ ແລະ ການເປີດເຜີຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢືນຢັນວ່າພຣະເຈົ້າເອງບໍລິສຸດ. ພວກເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ບໍ? ເພື່ອຮູ້ຈັກເຖິງແກ່ນແທ້ອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງລັກສະນະສອງຢ່າງເຫຼົ່ານີ້: 1) ບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມໃນພຣະເຈົ້າ; 2) ແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ແກ່ນແທ້ນີ້ກໍເປັນດ້ານບວກທັງສິ້ນ. ຍ້ອນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ທຸກສ່ວນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານຳມາສູ່ມະນຸດນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງດີ. ກ່ອນອື່ນ, ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຊື່ສັດ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? ພຣະເຈົ້າມອບສະຕິປັນຍາໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? ພຣະອົງຍອມໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດມະນຸດ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? ພຣະອົງຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວຜົນຂອງທຸກສິ່ງນີ້ກໍຄື ມະນຸດບໍ່ຖືກລໍ້ລວງ ໂດຍຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ສືບຕໍ່ຖືກທຳຮ້າຍ ຫຼື ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍຍ່າງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເທື່ອລະໜ້ອຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 163)

ມີກົນອຸບາຍຫຼັກຢູ່ຫົກຢ່າງທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ.

ຢ່າງທໍາອິດແມ່ນການຄວບຄຸມ ແລະ ການຂູ່ເຂັນ. ນັ້ນກໍຄື ຊາຕານຈະເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຄວບຄຸມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. "ການຂູ່ເຂັນ" ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງການໃຊ້ຄໍາຂູ່ ແລະ ຍຸດທະວິທີດ້ວຍກໍາລັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຟັງມັນ, ໂດຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຄິດເຖິງຜົນຕາມມາ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ເຈົ້າກໍຢ້ານ ແລະ ບໍ່ກ້າຂັດຂືນມັນ, ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍອມຕໍ່ມັນ.

ຢ່າງທີສອງແມ່ນການຕົວະຍົວະ ແລະ ການຫຼອກລວງ. "ການສໍ້ໂກງ ແລະ ການຫຼອກລວງ" ເຮັດໃຫ້ເກີດຫຍັງຂຶ້ນ? ຊາຕານສ້າງເລື່ອງລາວບາງຢ່າງ ແລະ ຄໍາເວົ້າຂີ້ຕົວະຂຶ້ນ, ໂດຍຕົວະຍົວະໃຫ້ເຂົາເຊື່ອໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ເຄີຍບອກເຈົ້າວ່າມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າໂດຍກົງວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ໃຊ້ຄໍາວ່າ "ພຣະເຈົ້າ" ເລີຍ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນໃຊ້ສິ່ງອື່ນແທນ, ໃຊ້ສິ່ງອື່ນເພື່ອຫຼອກລວງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ແນ່ນອນ, "ການຫຼອກລວງ" ນີ້ລວມເຖິງຫຼາຍດ້ານ, ບໍ່ແມ່ນພຽງດ້ານນີ້ດ້ານດຽວ.

ຢ່າງທີສາມແມ່ນການສັ່ງສອນດ້ວຍບັງຄັບ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຖືກສັ່ງສອນແບບບັງຄັບ? ການສັ່ງສອນດ້ວຍການບັງຄັບເກີດຂຶ້ນຍ້ອນທາງເລືອກຂອງມະນຸດເອງບໍ? ມັນເກີດຂຶ້ນພ້ອມກັບການຍິນຍອມຂອງມະນຸດບໍ? (ບໍ່ແມ່ນ). ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ໃນສິ່ງນັ້ນ. ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ຕົວຂອງເຈົ້າ, ຊາຕານສັ່ງສອນເຈົ້າ, ປູກຝັງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງມັນ, ກົດເກນແຫ່ງຊີວິດຂອງມັນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມັນ.

ຢ່າງທີສີ່ແມ່ນການຂົ່ມຂູ່ ແລະ ການລໍ້ໃຈ. ນັ້ນກໍຄື ຊາຕານໃຊ້ກົນອຸບາຍຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍອມຮັບມັນ, ຕິດຕາມມັນ ແລະ ເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ມັນ. ມັນຈະເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງມັນ. ບາງເທື່ອ ມັນມອບຂອງຂວັນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຫຼອກໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຜິດບາບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕິດຕາມມັນ, ມັນກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກ ແລະ ລົງໂທດເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ວິທີຕ່າງໆເພື່ອໂຈມຕີເຈົ້າ ແລະ ດັກຈັບເຈົ້າ.

ຢ່າງທີ່ຫ້າແມ່ນການລໍ້ລວງ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ເປັນອໍາມະພາດ. "ການລໍ້ລວງ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ເປັນອໍາມະພາດ" ແມ່ນເວລາທີ່ຊາຕານປັ້ນຄໍາເວົ້າ ແລະ ແນວຄິດບາງຢ່າງທີ່ຟັງຄືມ່ວນຫູ ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າມັນກໍາລັງຄໍານຶງເຖິງສະຖານະການດ້ານເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ຄົນ, ຄໍານຶງເຖິງຊີວິດ ແລະ ອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອຄວາມຈິງແລ້ວ ເປົ້າໝາຍດຽວຂອງມັນກໍຄືຫຼອກລວງເຈົ້າ. ແລ້ວມັນກໍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນອໍາມະພາດ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າສິ່ງໃດຖືກ ແລະ ສິ່ງໃດຜິດ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຖືກຫຼອກລວງຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ.

ຢ່າງທີຫົກແມ່ນການທຳລາຍຮ່າງກາຍ ແລະ ຄວາມຄິດ. ຊາຕານທຳລາຍສ່ວນໃດຂອງມະນຸດ? (ຄວາມຄິດ ແລະ ຕົວຕົນທັງໝົດຂອງມະນຸດ). ຊາຕານທຳລາຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງຕໍ່ຕ້ານ, ໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະຫັນໄປຫາຊາຕານເທື່ອລະໜ້ອຍໂດຍບໍ່ສົນໃຈກັບຕົວເຈົ້າເອງ. ມັນປູກຝັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນຕົວເຈົ້າທຸກມື້, ໃຊ້ແນວຄິດ ແລະ ວັດທະນະທຳເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອສ້າງອິດທິພົນ ແລະ ຝຶກຝົນເຈົ້າໃນທຸກມື້, ກຳນົດຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາເປັນຄົນດີອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາລຸກຂຶ້ນສູ້ເພື່ອສິ່ງທີ່ເຈົ້າເອີ້ນວ່າ "ຄວາມຊອບທຳ" ອີກຕໍ່ໄປ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະລອຍຜ່ານກະແສນໍ້າອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຈະໄຫຼໄປຕາມນໍ້າ. "ການທຳລາຍ" ໝາຍເຖິງການທີ່ຊາຕານທໍລະມານຜູ້ຄົນຫຼາຍຈົນພວກເຂົາກາຍມາເປັນເງົາຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ແມ່ນມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຊາຕານໂຈມຕີ, ຈັບກຸມ ແລະ ກືນກິນພວກເຂົາ.

ກົນອຸບາຍແຕ່ລະຢ່າງທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ; ກົນອຸບາຍແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນຮ້າຍກາດຕໍ່ມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຊາຕານເຮັດ ແລະ ກົນອຸບາຍໃດກໍຕາມທີ່ມັນໃຊ້ ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມຊາມລົງ, ສາມາດນຳເຈົ້າມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຈົມຢູ່ໃນບຶງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຜິດບາບ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນກົນອຸບາຍທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 164)

ສຳລັບຕອນນີ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຕ້ອງການເວລາອັນຍາວນານເພື່ອຮຽນຮູ້, ຢືນຢັນ, ຮູ້ສຶກ ແລະ ຜະເຊີນກັບມັນ, ແລ້ວຈະມີມື້ໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້, ຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າວ່າ "ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ" ໝາຍຄວາມວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະມາຮູ້ຈັກວ່າຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີມົນທິນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ຮູບລັກສະນະແກ່ນແທ້ເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອໂອ້ອວດເຖິງສະຖານະຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢ່າງງຽບໆ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ວ່າງເປົ່າ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນທິດສະດີ ຫຼື ຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ປະເພດໃດໜຶ່ງແນ່ນອນ. ມັນບໍ່ແມ່ນການສຶກສາປະເພດໃດໜຶ່ງສຳລັບມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ

ມັນຄືການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ. ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ນີ້ ແລະ ຈົ່ງເຂົ້າໃຈມັນ, ຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນມີຄຸນຄ່າຫຼາຍ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ທຸກຄົນ. ເມື່ອເຈົ້າມາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ; ເມື່ອເຈົ້າມາເຂົ້າໃຈຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ມີເອກະລັກ". ເຈົ້າຈະບໍ່ເພີ້ຝັນອີກຕໍ່ໄປ ທີ່ຄິດວ່າມີເສັ້ນທາງອື່ນອີກນອກຈາກເສັ້ນທາງນີ້ທີ່ເຈົ້າສາມາດເລືອກຍ່າງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຕັມໃຈທໍລະຍົດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຍ້ອນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຄືສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຍ່າງຜ່ານຊີວິດເທິງເສັ້ນທາງທີ່ຊອບທຳແຫ່ງແສງສະຫວ່າງໄດ້; ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ; ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທັງມີ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ. ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາຊີວິດຈາກຄວາມຈິງ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກໄພອັນຕະລາຍ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ. ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າຈາກທະເລແຫ່ງການທົນທຸກ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ທໍລະມານອີກຕໍ່ໄປ. ສິ່ງນີ້ຖືກກຳນົດໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ວຍເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ; ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຜິດຊອບອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ, ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າຢ່າງທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະອົງຈັດແຈງທຸກສິ່ງສຳລັບເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງສາມາດບັນລຸໄດ້. ເພາະວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆທີ່ມີແກ່ນແທ້ຄືກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ນຳພາເຈົ້າໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມສຳຄັນຂອງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ. ບາງເທື່ອ ໃນຫຼັກການແລ້ວ ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາເວົ້າອາດຊ່ວຍໄດ້ເລັກນ້ອຍ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ຖ້າເຈົ້າຮັກຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະພົບວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ພຽງປ່ຽນແປງອະນາຄົດຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຈະນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 165)

ເຮົາຕ້ອງການລົມກັບພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບບາງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສົນທະນາໃນມື້ນີ້ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາແປກປະຫຼາດໃຈຫຼາຍ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າບາງຄົນກຳລັງໃສ່ໃຈຄວາມຮູ້ສຶກບຸນຄຸນ, ບາງເທື່ອ ເຈົ້າກຳລັງຮູ້ສຶກຂອບໃຈ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການກະທຳຢ່າງສອດຄ່ອງ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕຳນິຕິເຕືອນ; ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຜິດ. ແຕ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ? ຢ່າງທຳອິດກໍຄື ເຮົາຕ້ອງການຖາມພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້. ມັນຄືການກົ້ມຫົວລົງ ຫຼື ການຄຸເຂົ່າເພື່ອນະມັດສະການບໍ? ມີຜູ້ໃດສາມາດບອກເຮົາໄດ້ບໍ? (ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າມັນເປັນການກົ້ມຫົວລົງ). ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າມັນຄືການກົ້ມຫົວລົງ, ແລ້ວຄວາມໝາຍຂອງການກົ້ມຫົວລົງແມ່ນຫຍັງ? (ການນະມັດສະການ). ແລ້ວການຄຸເຂົ່າເພື່ອນະມັດສະການແມ່ນຫຍັງ? ຜ່ານມາເຮົາບໍ່ໄດ້ສົນທະນາກັບພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນເຮົາຮູ້ສຶກວ່າມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ສົນທະນາກັນ.
ພວກເຈົ້າກົ້ມຫົວລົງຂາບໃນການຊຸມນຸມປົກກະຕິຂອງພວກເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ພວກເຈົ້າກົ້ມຫົວລົງຂາບເມື່ອພວກເຈົ້າກ່າວຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຈົ້າບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ເຈົ້າກົ້ມຫົວລົງຂາບໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຈົ້າອະທິຖານບໍ ເມື່ອສະຖານະການເອື້ອອຳນວຍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ດີ.
ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນກໍຄືພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບເອົາການຄຸເຂົ່າຂອງຄົນສອງປະເພດ. ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂໍຄວາມເຫັນຈາກພຣະຄຳພີ ຫຼື ການກະທຳ ແລະ ການປະພຶດຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານຄົນໃດໜຶ່ງ. ກົງກັນຂ້າມ ໃນທີ່ນີ້ ແລະ ໃນຕອນນີ້ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບບາງສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ. ຢ່າງທຳອິດ ການກົ້ມຫົວລົງ ແລະ ການຄຸເຂົ່າເພື່ອນະມັດສະການບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນ.
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍອມຮັບເອົາການຄຸເຂົ່າຂອງຄົນທີ່ກົ້ມຫົວລົງຂາບ? ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າເອີ້ນບາງຄົນເຂົ້າຫາພຣະອົງ ແລະ ຮ້ອງບຸກຄົນນີ້ໃຫ້ຍອມຮັບເອົາການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາກົ້ມຫົວຂາບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ນີ້ຄືຄົນປະເພດທຳອິດ. ປະເພດທີສອງກໍຄືການຄຸເຂົ່າລົງເພື່ອນະມັດສະການຂອງຄົນທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ມີພຽງແຕ່ຄົນສອງປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈັດຢູ່ໃນກຸ່ມຄົນປະເພດໃດ? ພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ? ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ, ເຖິງແມ່ນມັນອາດທຳຮ້າຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າເລັກນ້ອຍ.
ບໍ່ມີຫຍັງຜິດກັບການຄຸເຂົ່າໃນເວລາອະທິຖານ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມັນຄວນເປັນເຊັ່ນນັ້ນ,

ເພາະເມື່ອຜູ້ຄົນອະທິຖານ ມັນກໍຄືການອະທິຖານເພື່ອບາງຢ່າງເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ເປີດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຢູ່ຊ່ອງໜ້າພຣະອົງ. ມັນຄືການສື່ສານ ແລະ ການແລກປ່ຽນໃຈຕໍ່ໃຈກັບພຣະເຈົ້າ.
ການນະມັດສະການພຣະອົງດ້ວຍການຄຸເຂົ່າບໍ່ຄວນເປັນພຽງພິທີການເທົ່ານັ້ນ.
ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຕຳນິຕິເຕືອນພວກເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນມື້ນີ້.
ເຮົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ມັນຊັດເຈນແກ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຫຼັກການນີ້, ພວກເຈົ້າຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້, ແມ່ນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ, ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້). ເຮົາກຳລັງບອກເຈົ້າເຖິງສິ່ງນີ້ ເພື່ອວ່າສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນອີກ. ແລ້ວຜູ້ຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະກົ້ມຫົວລົງຂາບ ແລະ ຄຸເຂົ່າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າຈະບໍ່ມີໂອກາດນີ້ຈັກເທື່ອ. ບໍ່ຊ້າກໍໄວ ມື້ນັ້ນກໍຈະມາເຖິງ, ແຕ່ເວລານັ້ນບໍ່ແມ່ນປັດຈຸບັນ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ? ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໃຈຮ້າຍບໍ? (ບໍ່). ດີແລ້ວ. ບາງເທື່ອ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈະກະຕຸ້ນ ຫຼື ດົນໃຈພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມສຳພັນທີ່ມີຢູ່ໃນຕອນນີ້ລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ແລກປ່ຽນກັນຢູ່ເລື້ອຍໆ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍັງຫ່າງໄກຫຼາຍ.
ມະນຸດຍັງໄກໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ.
ມັນບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ໃຫ້ເປັນເລື່ອງຮີບດ່ວນ ຫຼື ໃຫ້ພວກເຈົ້າຟ້າວສະແດງຄວາມປາຖະໜາ ຫຼື ຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນມື້ນີ້ອາດໄດ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮົາກໍຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດແບບນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງພຽງແຕ່ຕ້ອງການຢືນຂຶ້ນ ແລະ ມອບຄວາມປາຖະໜາດີທຸກຢ່າງຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ,
ຍ້ອນເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສະບາຍດີ. ສະນັ້ນ ໃນພຣະທຳທຸກຂໍ້ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ, ເຮົາເຮັດສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າ, ເພື່ອນຳພາພວກເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ. ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ໄດ້, ແມ່ນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ດີແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ລັກສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ, ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຫຼາຍໄປກວ່າການອ່ານພຣະທຳໜ້າດຽວ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໃນທິດສະດີ ຫຼື ພຽງແຕ່ການຄິດກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຂາດທີ່ສຸດແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງທີ່ມາຈາກປະສົບການແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີເພື່ອປຸກຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ,

ມັນກໍຍັງເປັນຫົນທາງອັນຍາວໄກກ່ອນສິ່ງນີ້ຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການເຫັນຜູ້ໃດຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມສິ້ນຫວັງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມພວກເຂົາ ຫຼື ຫັນຫຼັງຂອງພຣະອົງໃສ່ພວກເຂົາ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການເຫັນກໍພຽງແຕ່ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຫົນທາງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງກ້າຫານພ້ອມຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ເດັດດ່ຽວ, ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສ ຫຼື ພາລະໃດໆ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ຫຼົງທາງໄປໄກສໍ່າໃດ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ຜ່າຜືນຢ່າງຮ້າຍແຮ້ງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກາຍມາເປັນພາລະ ຫຼື ກະເປົາສ່ວນເກີນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງແບກກັບເຈົ້າໃນການທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ໃນແຕ່ລະຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານໄປ, ທຸກເວລາ, ພຣະເຈົ້າກຳຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ; ສິ່ງນີ້ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ນີ້ແມ່ນສ່ວນທີ່ລໍ້າຄ່າທີ່ສຸດຂອງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ 5

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 166)

ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າ ຄວາມຮູ້ຫຍັງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຈາກປະສົບການກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້ ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດ ມີປະເດັນຫຼັກບາງຂໍ້ທີ່ເຮົາຕ້ອງບອກພວກເຈົ້າ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າ: ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮັກ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມເມດຕານຳ ແລະ ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະອົງປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້. ນີ້ຄືປະເດັນຫຼັກ. ຜູ້ຄົນຍັງຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະຫງ່າງາມຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຫຼາຍຊໍ່າໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ລ່ວງເກີນສະຖານະ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ລ່ວງເກີນກຽດສັກສີຂອງພຣະອົງ. ເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າຈະຮັກຜູ້ຄົນ ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈພວກເຂົາ. ພຣະອົງມອບຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເອົາໃຈພວກເຂົາ; ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂີດຈຳກັດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮັກນັ້ນຈະຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບເຈົ້າປະຕິບັດກັບຄົນອື່ນຈັກເທື່ອ. ເຖິງວ່າມັນຈະແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນດ້ວຍຄວາມໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ, ແຕ່ຖ້າຜູ້ຄົນເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ບຸກຄົນໜຶ່ງ, ຄືກັບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງສິ່ງໜຶ່ງ, ເປັນຄືເພື່ອນ ຫຼື ວັດຖຸແຫ່ງການນະມັດສະການ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງຈາກພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ໃສ່ໃຈບັນຫານີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ຄິດ. ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມັກເຫັນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງຫຼາຍເສັ້ນທາງພຽງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າໄດ້ເຮັດພາລະກິດຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຈະຕອບແທນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນດ້ວຍຄວາມໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ ແຕ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດກັບພຣະເຈົ້າດັ່ງເພື່ອນ ຫຼື ພີ່ນ້ອງ. ຢ່າຮ້ອງພຣະເຈົ້າວ່າ "ສ່ຽວ" ຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງຫຼາຍສໍ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະມອບຄວາມອົດທົນໃຫ້ເຈົ້າຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ,

ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດກັບພຣະເຈົ້າວ່າເປັນເພື່ອນຈັກເທື່ອ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ? ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ບໍ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານີ້ກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ບໍ່? ເວົ້າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈທິດສະດີ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາບັນຫານີ້ມາກ່ອນກໍຕາມ ນີ້ແມ່ນຄວາມຜິດທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ. ເມື່ອເວລາຜູ້ຄົນລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ, ມັນອາດຈະບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນຍ້ອນທັດສະນະຄະຕິທີ່ພວກເຂົາມີ ແລະ ສະພາບທີ່ພວກເຂົາຢູ່. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຢ້ານກົວຫຼາຍ. ບາງຄົນເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາອາດເຖິງກັບເຮັດບາງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ພວກເຂົາເລີ່ມຮູ້ສຶກທຽບເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ກົນອຸບາຍຢ່າງສະຫຼາດເພື່ອສ້າງມິດຕະພາບກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ສຶກປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜິດຫຼາຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າກໍຈະລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ແລ້ວບໍ? ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເປັນເອກະລັກບໍ? ມັນສາມາດທຽບເທົ່າກັບບຸກຄະລິກ ຫຼື ສົມບັດສິນທຳຂອງມະນຸດບໍ? ມັນບໍ່ສາມາດ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງຢ່າລືມວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນ ຫຼື ພຣະອົງຈະຄິດກັບຜູ້ຄົນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ ແຕ່ຕຳແໜ່ງ, ອຳນາດ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ສຳລັບມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ເປັນພຣະຜູ້ສ້າງສະເໝີ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 167)

ນິທານເລື່ອງທີ 1. ເມັດພືດ, ແຜ່ນດິນໂລກ, ຕົ້ນໄມ້, ແສງແດດ, ນົກ ແລະ ມະນຸດ

ມີເມັດພືດເມັດນ້ອຍເມັດໜຶ່ງຕົກລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ເມື່ອຝົນຕົກມາຢ່າງແຮງ ແລະ ເມັດພືດນັ້ນກໍໄດ້ງອກເປັນໜໍ່ຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຮາກຂອງມັນໄດ້ຢັ່ງລົງໄປໃນພື້ນດິນຢ່າງຊ້າໆ. ໜໍ່ພືດນັ້ນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຕາມການເວລາ, ທົນຕໍ່ລົມພັດແຮງ ແລະ ຝົນຕົກໜັກ ແລະ ພົບກັບການປ່ຽນແປງຂອງລະດູການ ເມື່ອດວງເດືອນຂຶ້ນ ແລະ ລົງ. ໃນລະດູຮ້ອນ, ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ນຳມາເຊິ່ງຂອງຂວັນແຫ່ງນໍ້າ ເພື່ອວ່າໜໍ່ພືດນັ້ນອາດຈະສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມຮ້ອນໄໝ້ຂອງລະດູການ. ຍ້ອນແຜ່ນດິນໂລກ ຄວາມຮ້ອນຈຶ່ງເອົາຊະນະໜໍ່ພືດບໍ່ໄດ້ ແລະ ສະນັ້ນ

ຄວາມຮ້ອນຂອງລະດູຮ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດກໍໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ. ເມື່ອລະດູໜາວມາເຖິງ ແຜ່ນດິນໂລກກໍປົກຫຸ້ມຫໍ່ພືດດ້ວຍໂອບກອດທີ່ອົບອຸ່ນຂອງມັນ. ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຫໍ່ພືດກໍໄດ້ກອດຮັດກັນແລະກັນຢ່າງໜຽວແໜ້ນ. ແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນແກ່ຫໍ່ພືດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຢູ່ລອດຈາກຄວາມໜາວເຢັນຂອງລະດູການ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບໄພອັນຕະລາຍຈາກລົມພະຍຸໜາວ ແລະ ພະຍຸຫິມະ. ເນື່ອງຈາກໄດ້ຮັບການຄຸ້ມກັນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ຫໍ່ພືດກໍມີຄວາມກ້າ ແລະ ຄວາມສຸກ; ມັນມີສຸຂະພາບທີ່ດີ ແລະ ແຂງແຮງຈາກການບຳລຸງລ້ຽງຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ຮ້ອງເພງໃນສາຍຝົນ, ເຕັ້ນລຳ ແລະ ໄກວໄປມາຕາມສາຍລົມ. ຫໍ່ພືດ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ...

ເວລາຜ່ານໄປຫຼາຍປີ ແລະ ຫໍ່ພືດກໍໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ກາຍເປັນຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່. ມັນຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ໂດຍມີງ່າໄມ້ທີ່ແຂງແຮງພ້ອມກັບໃບໄມ້ທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ. ຮາກຂອງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນກໍຍັງຢັ່ງລົງໃນພື້ນດິນຄືດັ່ງທີ່ມັນເຄີຍເປັນ ແລະ ຕອນນີ້ມັນຍິ່ງຢັ່ງເລິກລົງໄປໃນດິນ.
ຕອນນີ້ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍປົກປ້ອງຫໍ່ພືດນ້ອຍໆກໍໄດ້ເປັນຮາກຖານສຳລັບຕົ້ນໄມ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

ແສງແດດໄດ້ສ່ອງລົງມາໃສ່ຕົ້ນໄມ້. ຕົ້ນໄມ້ເອນລຳຕົ້ນຂອງມັນ ແລະ ກາງງ່າຂອງມັນອອກກວ້າງໆ ແລະ ສູບຫາຍໃຈເອົາອາກາດທີ່ໄດ້ຮັບແສງແດດເຂົ້າໄປຢ່າງເລິກໆ. ພື້ນດິນດ້ານລຸ່ມກໍຫາຍໃຈພ້ອມກັບຕົ້ນໄມ້ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍຮູ້ສຶກວ່າ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃໝ່. ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍມີລົມທີ່ສົດຊື່ນພັດຜ່ານກາງງ່າໄມ້ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ກໍສັ່ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແລະ ໂອນເອນເປັນຄື້ນຢ່າງມີພະລັງ. ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ແສງແດດອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ...

ຜູ້ຄົນນັ່ງໃນຮົ່ມເຢັນຂອງຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຕາກອາກາດທີ່ຫອມຫວນ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາ. ອາກາດຊຳລະລ້າງຫົວໃຈ ແລະ ປອດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນຊຳລະລ້າງເລືອດທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມອ່ອນເພຍ ແລະ ຈຳກັດອີກຕໍ່ໄປ. ຜູ້ຄົນ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ແມ່ນອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ...

ຝູງນົກນ້ອຍຮ້ອງຈິບໆໄດ້ບິນລົງມາຈັບເທິງງ່າໄມ້. ບາງເທື່ອພວກມັນລົງມາຈັບຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເພື່ອລົບຫຼີກສັດລ່າເຫຍື່ອ ຫຼື ເພື່ອປະສົມພັນ ແລະ ລ້ຽງລູກຂອງພວກມັນ ຫຼື ບາງເທື່ອພວກມັນແມ່ນພຽງແຕ່ມາພັກຜ່ອນເລັກນ້ອຍ. ນົກ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ແມ່ນອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ...

ຮາກຂອງຕົ້ນໄມ້ໄດ້ກ້ຽວ ແລະ ພັນກັນ ຢັ່ງເລິກລົງໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນຄຸ້ມກັນແຜ່ນດິນໂລກຈາກລົມ ແລະ ຝົນດ້ວຍລຳຕົ້ນຂອງມັນ ແລະ ມັນກາງກິ່ງໄມ້ໃຫຍ່ຂອງມັນອອກໄປ ເພື່ອປົກປ້ອງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງມັນ. ຕົ້ນໄມ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ກໍຍ້ອນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນແມ່ຂອງມັນ.

ພວກມັນເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ພວກມັນຈະບໍ່ມີວັນແຍກຈາກກັນ...

ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຫາກໍເວົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ເມັດພືດເຕີບໃຫຍ່ກາຍເປັນຕົ້ນໄມ້ ແລະ ເຖິງວ່າເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດເຫັນທຸກລາຍລະອຽດຂອງຂະບວນການ ແຕ່ເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າ ມັນເກີດຂຶ້ນ, ເຈົ້າຮູ້ແມ່ນບໍ? ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແສງແດດເຊັ່ນກັນ. ຮູບພາບຂອງນົກຈັບຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນ, ແມ່ນບໍ? ຮູບພາບຂອງຜູ້ຄົນທີ່ນັ່ງພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມຢູ່ກ້ອງຮົ່ມໄມ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ເຫັນ, ແມ່ນບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ສະນັ້ນ, ເມື່ອສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ປະກອບຢູ່ໃນຮູບພາບດຽວກັນ, ຮູບພາບນັ້ນໄດ້ສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກຫຍັງແດ່? (ຄວາມຮູ້ສຶກສະຫງົບສຸກ). ແຕ່ລະສິ່ງຈາກສິ່ງຕ່າງໆໃນຮູບພາບດັ່ງກ່າວແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ໃນເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນມາຈາພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງການມີຢູ່ຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ. ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສັບພະສິ່ງ, ເມື່ອພຣະອົງວາງແຜນ ແລະ ສ້າງແຕ່ລະສິ່ງ, ພຣະອົງເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວໂດຍມີເຈດຕະນາ; ແລະ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແຕ່ລະສິ່ງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດ. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງເພື່ອການມີຢູ່ຂອງມະນຸດ ຕາມທີ່ຫາກໍໄດ້ອະທິບາຍໃນນິທານຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເມັດພືດ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຜ່ນດິນໂລກສາມາດລໍ່ລ້ຽງເມັດພືດ ແລະ ເມັດພືດກໍຕິດພັນກັບແຜ່ນດິນໂລກ. ສາຍສຳພັນນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງຕົ້ນໆຂອງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ເຫດການກ່ຽວກັບຕົ້ນໄມ້, ແສງແດດ, ນົກ ແລະ ມະນຸດແມ່ນການພັນລະນາກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຊີວິດ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເພື່ອມະນຸດ. ກ່ອນອື່ນ ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ສາມາດຈາກແຜ່ນດິນໂລກໄປ ແລະ ມັນກໍບໍ່ສາມາດມີຢູ່ໂດຍບໍ່ມີແສງແດດ. ສະນັ້ນ ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການສ້າງຕົ້ນໄມ້ແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ? ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອນົກເທົ່ານັ້ນ? ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນ? (ບໍ່ໄດ້). ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພວກມັນແມ່ນຫຍັງ? ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພວກມັນແມ່ນການເຮັດໃຫ້ກັນແລະກັນມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ການອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ການບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກ, ຕົ້ນໄມ້, ແສງແດດ, ນົກ ແລະ ຜູ້ຄົນແມ່ນອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພື່ອການມີຢູ່ ແລະ ການລໍ່ລ້ຽງກັນແລະກັນ. ຕົ້ນໄມ້ປົກປ້ອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກລໍ່ລ້ຽງຕົ້ນໄມ້,

ແສງແດດສ່ອງລົງຕົ້ນໄມ້ ໃນຂະນະທີ່ຕົ້ນໄມ້ຮັບອາກາດສົດຈາກແສງແດດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮ້ອນທີ່ຮ້ອນໄໝ້ຂອງຕາເວັນເຢັນລົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ.
ໃນທີ່ສຸດແລ້ວແມ່ນໃຜທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສິ່ງນີ້? ມັນແມ່ນມະນຸດ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນຫຼັກການທີ່ຮອງຮັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາໃຫ້ມັນເປັນແຕ່ທຳອິດແລ້ວ.
ເຖິງວ່າຮູບພາບນີ້ຈະເປັນຮູບພາບທຳມະດາ
ແຕ່ພວກເຮົາກໍສາມາດເຫັນສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງພາຍໃນຮູບພາບດັ່ງກ່າວ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຖ້າບໍ່ມີແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຕົ້ນໄມ້ ແລ້ວແຮງໄກຖ້າບໍ່ມີນົກ ແລະ ແສງແດດ. ບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ?
ເຖິງວ່ານີ້ຈະເປັນພຽງແຕ່ນິທານ
ແຕ່ສິ່ງທີ່ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນກໍຄືໂລກນ້ອຍໆແຫ່ງການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສັບພະສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອງຂວັນແຫ່ງສະພາບແວດລ້ອມຂອງພຣະອົງທີ່ມະນຸດສາມາດອາໄສຢູ່.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສັບພະສິ່ງເພື່ອມະນຸດພ້ອມກັບສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຢູ່ອາໄສ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ປະເດັນຫຼັກຂອງນິທານຂອງພວກເຮົາແມ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງການຄໍ້າຊູເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ການອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ການມີຢູ່ຮ່ວມກັນຂອງທຸກສັບພະສິ່ງ. ພາຍໃຕ້ຫຼັກການນີ້, ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການມີຢູ່ຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ; ມັນສາມາດມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ສືບພັນຕໍ່ໄປ. ຮູບພາບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແມ່ນຮູບພາບຂອງຕົ້ນໄມ້, ແຜ່ນດິນໂລກ, ແສງແດດ, ນົກ ແລະ ຜູ້ຄົນຢູ່ຮ່ວມກັນ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນຮູບພາບນີ້ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ເຫັນພຣະອົງໃນຮູບພາບນັ້ນ, ແມ່ນບໍ? ແຕ່ເຈົ້າເຫັນກົດເກນຂອງການຄໍ້າຊູເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ການອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນລະຫວ່າງທຸກສັບພະສິ່ງໃນພາບນັ້ນ; ໃນກົດເກນນີ້, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນການມີຢູ່ ແລະ ອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຫຼັກການດັ່ງກ່າວ ແລະ ກົດເກນດັ່ງກ່າວເພື່ອຮັກສາຊີວິດ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງ. ໃນວິທີນີ້, ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ສະໜອງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ ແລະ ມະນຸດ. ນິທານເລື່ອງນີ້ແມ່ນຕິດພັນກັບເນື້ອໃນຫຼັກຂອງພວກເຮົາບໍ? ດ້ານພິວເຜີນເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ໄດ້ຕິດພັນຫຍັງເລີຍ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງເໜືອທຸກສິ່ງແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບການທີ່ພຣະອົງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບທຸກສິ່ງ.
ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້.
ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າແມ່ນເລີ່ມຮຽນຮູ້ບາງຢ່າງແລ້ວ!

ພຣະອົງບັນຊາກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງການປະຕິບັດຂອງທຸກສັບພະສິ່ງ; ພຣະອົງບັນຊາກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງການຢູ່ລອດຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ;ພຣະອົງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ ແລະ ກຳນົດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອຸ້ມຊູກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ເພື່ອວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ດັບສູນ ຫຼື ຫາຍໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງມີຊີວິດຕໍ່; ດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຊີວິດພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນນາຍແຫ່ງກົດເກນຂອງການປະຕິບັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດແຊກແຊງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຮູ້ຈັກກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຄຸ້ມຄອງກົດເກນເຫຼົ່ານີ້. ເວລາໃດທີ່ຕົ້ນໄມ້ຈະອອກໜໍ່; ເວລາໃດທີ່ຝົນຈະຕົກ; ແຜ່ນດິນໂລກຈະໃຫ້ນ້ຳ ແລະ ສານອາຫານແກ່ພືດຫຼາຍຈໍ່າໃດ; ໃນລະດູການໃດທີ່ໃບໄມ້ຈະລົ່ນ; ໃນລະດູການໃດທີ່ຕົ້ນໄມ້ຈະອອກໝາກ; ແສງແດດຈະໃຫ້ສານອາຫານແກ່ຕົ້ນໄມ້ຫຼາຍຈໍ່າໃດ; ຕົ້ນໄມ້ຈະຫາຍໃຈອອກເປັນຫຍັງຫຼັງຈາກທີ່ຖືກແສງແດດ. ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສັບພະສິ່ງ, ເຊິ່ງເປັນກົດເກນທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດລະເມີດໄດ້. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນ ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດ ຫຼື ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ບໍ່ມີຊີວິດແມ່ນຢູ່ໃນກຳມືຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະອົງຄວບຄຸມ ແລະ ປົກຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື ລະເມີດກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງທຸກສັບພະສິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດລ່ວງໜ້າວ່າ ຖ້າບໍ່ມີແຜ່ນດິນໂລກ ຕົ້ນໄມ້ກໍຈະບໍ່ມີຮາກ, ແຕກໜໍ່ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່; ຖ້າແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້ ແລ້ວມັນຈະຫ່ຽວແຫ້ງ; ຕົ້ນໄມ້ຄວນເປັນຮັງຂອງນົກ ແລະ ບ່ອນທີ່ພວກມັນສາມາດຫຼົບຊ້ອນຈາກລົມ. ຕົ້ນໄມ້ສາມາດມີຊີວິດໂດຍບໍ່ມີແສງແດດໄດ້ບໍ? (ບໍ່ໄດ້). ມັນບໍ່ສາມາດມີຊີວິຖ້າມີພຽງແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອມະນຸດ ນັ້ນກໍຄືເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ. ຈາກຕົ້ນໄມ້ ມະນຸດແມ່ນໄດ້ຮັບອາກາດສົດ ແລະ ມະນຸດທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກຕົ້ນໄມ້. ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີຊີວິດໂດຍບໍ່ມີແສງແດດ ຫຼື ສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆ. ເຖິງວ່າຄວາມສຳພັນຂອງພວກມັນຈະຊັບຊ້ອນ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງກົດເກນຕ່າງໆ ທີ່ຄຸ້ມຄອງທຸກສັບພະສິ່ງ ເພື່ອວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດຄ້ຳຊູກັນ ແລະ ກັນ, ອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ທຸກສັບພະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແມ່ນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງບາງຢ່າງໂດຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ມັນຫາຍໄປ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາວິທີການຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ທຸກສັບພະສິ່ງ. ຄຳວ່າ

"ສະໜອງໃຫ້" ແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງໃນນິທານເລື່ອງນີ້? ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫົດນໍ້າຕົ້ນໄມ້ທຸກມື້ບໍ? ຕົ້ນໄມ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຫາຍໃຈບໍ? (ບໍ່). ຄຳວ່າ "ສະໜອງໃຫ້" ໃນນີ້ແມ່ນໝາຍເຖິງການຄຸ້ມຄອງທຸກສັບພະສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກການຊົງສ້າງຂອງພວກເຂົາ; ມັນພຽງພໍທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄຸ້ມຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ຫຼັງຈາກໄດ້ສ້າງກົດເກນຄຸ້ມຄອງພວກມັນ. ເມື່ອເມັດພືດຖືກປູກລົງໃສ່ດິນ ຕົ້ນໄມ້ກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ດ້ວຍຕົວມັນເອງ. ສະພາບສຳລັບການເຕີບໃຫຍ່ຂອງມັນແມ່ນຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງແສງແດດ, ນໍ້າ, ດິນ, ອາກາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງລົມ, ນໍ້າກ້າມ, ຫິມະ, ຝົນ ແລະ ລະດູການທັງສີ່. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສະພາບທີ່ຕົ້ນໄມ້ຕ້ອງການເພື່ອເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້. ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນຕົ້ນກຳເນີດຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຊີວິດນີ້ບໍ? (ແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ນັບໃບໄມ້ແຕ່ລະໃບຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ທຸກມື້ບໍ? ບໍ່ເລີຍ! ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊ່ວຍໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ຫາຍໃຈ ຫຼື ປຸກແສງຕາເວັນໃຫ້ຕື່ນທຸກມື້ ໂດຍເວົ້າວ່າ: "ຕອນນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຈະຕ້ອງສ່ອງແສງໃສ່ຕົ້ນໄມ້ແລ້ວ". ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດສິ່ງນັ້ນ. ແສງຕາເວັນຈະສ່ອງແສງດ້ວຍຕົວມັນເອງເມື່ອຮອດເວລາທີ່ມັນຈະຕ້ອງສ່ອງແສງຕາມກົດເກນຂອງມັນ; ມັນປາກົດຕົວ ແລະ ສ່ອງແສງໃສ່ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ຮັບເອົາແສງຕາເວັນເມື່ອມັນຕ້ອງການ ແລະ ໃນເວລາທີ່ມັນບໍ່ຕ້ອງການ ຕົ້ນໄມ້ກໍຍັງມີຊີວິດພາຍໃນກົດເກນນັ້ນ. ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ສາມາດອະທິບາຍປາກົດການນີ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ທຸກຄົນສາມາດເຫັນ ແລະ ຮັບຮູ້ໄດ້. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດແມ່ນການຮັບຮູ້ວ່າ ກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີອຳນາດເໜືອການເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ການຢູ່ລອດຂອງທຸກສິ່ງ.

ນິທານເລື່ອງນີ້ແມ່ນມີສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເອີ້ນວ່າ "ການອຸປະມາ" ບໍ? ມັນແມ່ນການສົມມຸດຕົວຕົນບໍ? (ບໍ່ແມ່ນ). ເຮົາໄດ້ບອກເລື່ອງຈິງ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມີຊີວິດ, ທຸກຢ່າງທີ່ມີຊີວິດ ແມ່ນຖືກປົກຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງມີຊີວິດແຕ່ລະປະເພດແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດໂດຍພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນ; ຊີວິດຂອງສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມວິທີທາງ ແລະ ກົດເກນຕ່າງໆທີ່ຄຸ້ມຄອງມັນ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດປ່ຽນແປງມັນ ແລະ ມັນບໍ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກມະນຸດ; ມັນແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາວິທີທາງຕ່າງໆໃນການສະໜອງແກ່ທຸກສັບພະສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ຄົນບໍ ທີ່ຈະຕ້ອງຮູ້ສິ່ງນີ້? (ຈຳເປັນ). ສະນັ້ນ, ນິທານເລື່ອງນີ້ແມ່ນມີສິ່ງໃດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວະວິທະຍາບໍ? ໃນທາງໃດໜຶ່ງ

ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບຂົງເຂດຂອງຄວາມຮູ້ ຫຼື ສາຂາຂອງການຮຽນຮູ້ບໍ່? ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກໍາລັງສົນທະນາເລື່ອງຊີວະວິທະຍາ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດການຄົ້ນຄວ້າທາງຊີວະວິທະຍາຢ່າງແນ່ນອນ. ແນວຄິດຫຼັກຂອງການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ? (ພຣະເຈົ້າຄືຕົ້ນກໍາເນີດຂອງຊີວິດສໍາລັບທຸກສິ່ງ). ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຍັງພາຍໃນການຊົງສ້າງບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຕົ້ນໄມ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນໂລກບໍ່? (ໄດ້ເຫັນ). ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແສງແດດ, ແມ່ນບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນນົກຈັບຢູ່ຕົ້ນໄມ້ບໍ່? (ພວກຂ້ານ້ອຍເຫັນ). ມະນຸດມີຄວາມສຸກທີ່ມີຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວບໍ່? (ມີຄວາມສຸກ). ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ທຸກສັບພະສິ່ງ ນັ້ນກໍຄືສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຮັກສາ ແລະ ປົກປ້ອງເຮືອນຂອງມະນຸດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ທຸກສັບພະສິ່ງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VII" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 168)

ນິທານເລື່ອງທີ 2. ພູເຂົາໃຫຍ່, ນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍ, ລົມແຮງ ແລະ ຄື້ນທະເລຍັກ

ມີນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍໆທີ່ໄຫຼກ້ຽວໄປກ້ຽວມາ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດກໍມາຮອດຕີນພູເຂົາໃຫຍ່. ພູເຂົາໄດ້ຕັນເສັ້ນທາງຂອງນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ນໍ້າຫ້ວຍຈຶ່ງເວົ້າກັບພູເຂົາດ້ວຍສຽງທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ຄ່ອຍໆຂອງມັນວ່າ "ກະລຸນາໃຫ້ຂ້ອຍຜ່ານໄປແດ່. ເຈົ້າກໍາລັງຢືນຕັນທາງຂ້ອຍ ແລະ ກໍາລັງຕັນເສັ້ນທາງໄປຂ້າງໜ້າຂອງຂ້ອຍ". "ເຈົ້າກໍາລັງຊິໄປໃສ?" ພູເຂົາຖາມ. "ຂ້ອຍກໍາລັງຊອກຫາເຮືອນຂອງຂ້ອຍ", ນໍ້າຫ້ວຍຕອບກັບ. "ໄດ້, ໄປເລີຍ ແລະ ໄຫຼຂ້າມຂ້ອຍໄປໂລດ!" ແຕ່ນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍນັ້ນແມ່ນອ່ອນແອ ແລະ ຍັງນ້ອຍຫຼາຍ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີທາງໄຫຼຂ້າມພູເຂົາໃຫຍ່ນັ້ນໄດ້. ມັນສາມາດສືບຕໍ່ໄຫຼໄປຕາມຕີນພູເຂົາເທົ່ານັ້ນ...

ລົມແຮງໄດ້ພັດມາ ໂດຍພັດເອົາຊາຍ ແລະ ເສດສິ່ງຂອງຕ່າງໆມາບ່ອນທີ່ພູເຂົາຕັ້ງຢູ່. ລົມຮ້ອງໃສ່ພູເຂົາວ່າ "ໃຫ້ຂ້ອຍຜ່ານໄປແດ່!" "ເຈົ້າກໍາລັງຊິໄປໃສ?" ພູເຂົາຖາມ. "ຂ້ອຍຕ້ອງການຂ້າມໄປອີກຟາກຂອງພູເຂົາ", ລົມຮ້ອງຕອບກັບມາ. "ໄດ້, ຖ້າເຈົ້າສາມາດພັດຜ່ານແອວຂອງຂ້ອຍໄດ້ ເຈົ້າກໍໄປໄດ້ເລີຍ!" ລົມແຮງນັ້ນກໍໄດ້ຮ້ອງຫອນໄປທາງນີ້ ແລະ ທາງນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ວ່າມັນຈະພັດຢ່າງແຮງເທົ່າໃດ ມັນກໍບໍ່ສາມາດພັດຜ່ານແອວຂອງພູເຂົານັ້ນໄດ້. ລົມເລີ່ມເມື່ອຍ ແລະ ຢຸດພັກ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງພູເຂົາ ກໍມີລົມເລີ່ມພັດເບົາໆ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຢູ່ບ່ອນນັ້ນເພິ່ງພໍໃຈ. ນີ້ແມ່ນການທັກທາຍຂອງພູເຂົາຕໍ່ຜູ້ຄົນ...

ຢູ່ແຄມທະເລ, ລະລອກນໍ້າມະຫາສະໝຸດໄດ້ພັດມາໃສ່ຝັ່ງທີ່ເປັນກ້ອນຫີນຢ່າງຄ່ອຍໆ. ທັນທີໃດ ກໍມີຄື້ນທະເລຍັກໄຫຼມາ ແລະ ສົ່ງສຽງດັງໄປຫາພູເຂົາ. "ຫຼີກໄປ!" ຄື້ນທະເລຍັກຮ້ອງຂຶ້ນ.

"ເຈົ້າກຳລັງຊິໄປໃສ?" ພູເຂົາຖາມ. ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດການໄຫຼໄປທາງໜ້າຂອງມັນເອງ ຄື້ນທະເລໄດ້ຮ້ອງອອກໄປວ່າ "ຂ້ອຍກຳລັງຂະຫຍາຍອານາເຂດຂອງຂ້ອຍ! ຂ້ອຍຕ້ອງການກາງແຂນຂ້ອຍອອກ!" "ໄດ້, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຜ່ານຈອມຂອງຂ້ອຍໄດ້ ຂ້ອຍກໍຈະໃຫ້ເຈົ້າຜ່ານໄປ". ຄື້ນທະເລໃຫຍ່ໄດ້ຖອຍກັບໄປໃນໄລຍະໜຶ່ງ ແລ້ວກໍຈູ່ສາດໄປຫາພູເຂົາ. ແຕ່ບໍ່ວ່າມັນຈະພະຍາຍາມຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ ມັນກໍບໍ່ສາມາດຂ້າມຈອມພູເຂົາໄດ້. ຄື້ນທະເລສາມາດແຕ່ກິ້ງກັບຄືນໄປທະເລຢ່າງຊ້າໆເທົ່ານັ້ນ...

ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍໄດ້ໄຫຼຄ່ອຍໆອ້ອມຕີນພູເຂົາ. ຕາມຄຳຊີ້ນຳຂອງພູເຂົາ, ນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍໄດ້ກັບໄປຮອດເຮືອນຂອງມັນ ເຊິ່ງມັນໄດ້ໄຫຼໄປຮ່ວມກັບແມ່ນ້ຳ ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍໄຫຼລົງທະເລ. ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງພູເຂົາ, ນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍບໍ່ເຄີຍສູນເສຍແນວທາງຂອງມັນ. ນ້ຳຫ້ວຍ ແລະ ພູເຂົາອຸ້ມຊູກັນ ແລະ ອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ; ພວກມັນເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍເຂັ້ມແຂງ, ຖ່ວງກັນແລະກັນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ.

ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ, ລົມແຮງໄດ້ຮ້ອງຫອນ ເພາະວ່ານີ້ຄືນິໄສຂອງມັນ. ມັນຍັງມາ "ຢັ້ງມຢາມ" ພູເຂົາເປັນປະຈຳ ໂດຍພັດອຸ້ມເອົາດິນຊາຍມາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ມັນຂົ່ມຂູ່ພູເຂົາ ແຕ່ກໍບໍ່ເຄີຍພັດຜ່ານແອວຂອງພູເຂົາໄດ້. ສາຍລົມ ແລະ ພູເຂົາອຸ້ມຊູກັນ ແລະ ອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ; ພວກມັນເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍເຂັ້ມແຂງ, ຖ່ວງກັນແລະກັນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ.

ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ, ຄື້ນທະເລຍັກບໍ່ເຄີຍຢຸດພັກຜ່ອນ ແລະ ມັນກ້າວໄປທາງໜ້າຢ່າງທໍລະຫົດ ໂດຍສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍອານາເຂດຂອງມັນ. ມັນຮ້ອງ ແລະ ພຸ່ງຂຶ້ນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໃສ່ພູເຂົາ ແຕ່ພູເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍຍັບຍ້າຍແມ່ນແຕ່ນິ້ວດຽວ. ພູເຂົາເຝົ້າເບິ່ງທະເລ ແລະ ໃນວິທີນີ້ ສິ່ງຊົງສ້າງໃນທະເລກໍເພີ່ມພູນຂຶ້ນ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ຄື້ນທະເລ ແລະ ພູເຂົາອຸ້ມຊູກັນແລະກັນ ແລະ ອາໄສເຊິ່ງກັນແລະກັນ; ພວກມັນເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍເຂັ້ມແຂງ, ຖ່ວງກັນແລະກັນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ.

ນິທານຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ຈົບລົງແລ້ວ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ຈົ່ງບອກເຮົາແດ່ວ່າ ນິທານເລື່ອງນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ? ທຳອິດແມ່ນມີພູເຂົາໃຫຍ່, ນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍ, ລົມແຮງ ແລະ ຄື້ນທະເລຍັກ. ໃນວັກທຳອິດແມ່ນມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍ ແລະ ພູເຂົາໃຫຍ່? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເລືອກເວົ້າກ່ຽວກັບນ້ຳຫ້ວຍ ແລະ ພູເຂົາ? (ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງພູເຂົາ, ນ້ຳຫ້ວຍບໍ່ເຄີຍສູນເສຍແນວທາງຂອງມັນ. ພວກມັນອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ). ເຈົ້າຈະເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ພູເຂົາປົກປ້ອງ ຫຼື ກີດຂວາງນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍ? (ພູເຂົາປົກປ້ອງນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍ). ແຕ່ມັນໄດ້ກີດຂວາງນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍບໍ? ພູເຂົາ ແລະ ນ້ຳຫ້ວຍເຝົ້າເບິ່ງກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ; ພູເຂົາປົກປ້ອງນ້ຳຫ້ວຍ ແລະ ຍັງກີດຂວາງມັນອີກດ້ວຍ. ພູເຂົາປົກປ້ອງນ້ຳຫ້ວຍເຮັດໃຫ້ມັນໄຫຼລົງສູ່ແມ່ນ້ຳໃຫຍ່

ແຕ່ກີດຂວາງມັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນໄຫຼໄປບ່ອນທີ່ມັນຈະໄປ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ມີນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ນໍາເອົາໄພພິບັດມາສູ່ຜູ້ຄົນ. ວັກນີ້ບໍ່ໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ບໍ? ໃນການປົກປ້ອງນໍ້າຫ້ວຍ ແລະ ໃນການຕັນມັນ, ພູເຂົາໄດ້ຄຸ້ມກັນເຮືອນຊານຂອງຜູ້ຄົນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍກໍໄຫຼໄປຮ່ວມແມ່ນໍ້າຢູ່ຕີນພູ ແລະ ໄຫຼລົງສູ່ທະເລ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງການມີຢູ່ຂອງນໍ້າຫ້ວຍບໍ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ນໍ້າຫ້ວຍສາມາດໄຫຼໄປຮ່ວມກັບແມ່ນໍ້າ ແລະ ລົງສູ່ທະເລ? ມັນບໍ່ແມ່ນພູເຂົາບໍ? ນໍ້າຫ້ວຍອາໄສການປົກປ້ອງຈາກພູເຂົາ ແລະ ການກີດຂວາງຂອງມັນ. ສະນັ້ນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນປະເດັນຫຼັກບໍ? ໃນສິ່ງນີ້ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງພູເຂົາທີ່ມີຕໍ່ນໍ້າບໍ? ພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງບໍ ໃນການເຮັດໃຫ້ພູເຂົາທຸກໜ່ວຍໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ? (ມີ). ວັກສັ້ນໆນີ້ ທີ່ບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍ ແລະ ພູເຂົາໃຫຍ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນຂອງການຊົງສ້າງສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນຍັງສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນສະຕິປັນຍາ ແລະ ຈຸດປະສົງໃນການປົກຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ?

ວັກທີສອງຂອງນິທານແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ? (ລົມແຮງ ແລະ ພູເຂົາໃຫຍ່). ລົມແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ? (ດີ). ບໍ່ສະເໝີໄປ. ບາງເທື່ອ ລົມຮ້າຍແຮງຫຼາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີໄພພິບັດ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ ຖ້າເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ຢືນຢູ່ໃນລົມທີ່ຮຸນແຮງ? ມັນຂຶ້ນກັບຄວາມແຮງຂອງມັນ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ຖ້າມັນເປັນລົມໃນລະດັບສາມ ຫຼື ສີ່, ມັນກໍຈະສາມາດທົນໄດ້. ຢ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດ, ຄົນອາດຈະມີຄວາມລໍາບາກໃນການມືນຕາຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ຖ້າລົມຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ກາຍເປັນລົມພະຍຸ, ເຈົ້າຈະສາມາດຕ້ານທານມັນໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ານທານມັນໄດ້. ສະນັ້ນ, ມັນຜິດທີ່ຜູ້ຄົນຈະເວົ້າວ່າລົມດີຕະຫຼອດ ຫຼື ເວົ້າວ່າມັນບໍ່ດີຕະຫຼອດ ເພາະນີ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມແຮງຂອງມັນ. ບັດນີ້, ໜ້າທີ່ຂອງພູເຂົາໃນນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ໜ້າທີ່ຂອງມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອກັ່ນຕອງລົມບໍ? ພູເຂົາລົດຄວາມແຮງຂອງລົມທີ່ຮ້າຍແຮງໃຫ້ເປັນຫຍັງ? (ເປັນລົມຄ່ອຍ). ຕອນນີ້, ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ປະສົບກັບລົມແຮງ ຫຼື ລົມຄ່ອຍ? (ລົມຄ່ອຍ). ນີ້ບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ ເຊິ່ງກໍຄືໜຶ່ງໃນບັນດາເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງພູເຂົາ? ມັນຈະເປັນແນວໃດ ຖ້າຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີດິນຊາຍປິວໃນສາຍລົມຢ່າງແຮງ, ຢ່າງບໍ່ມີແນວກີດຂວາງ ແລະ ຢ່າງບໍ່ຖືກກັ່ນຕອງ? ມັນອາດຈະເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະບໍ່ສາມາດອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍດິນຊາຍ ແລະ ກ້ອນຫີນທີ່ປິວໄປມາ? ກ້ອນຫີນອາດຈະຟາດໃສ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ດິນຊາຍອາດຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ລົມອາດຈະກວດເອົາຄົນປິວຂຶ້ນໄປເທິງອາກາດ ຫຼື ອຸ້ມພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນອາກາດ. ເຮືອນຊານອາດຈະຖືກທໍາລາຍ ແລະ ໄພພິບັດທຸກຮູບແບບກໍອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້.

ແຕ່ມັນມີຄຸນຄ່າໃນການມີຢູ່ຂອງລົມທີ່ຮຸນແຮງບໍ? ເຮົາໄດ້ເວົ້າວ່າມັນບໍ່ດີ, ສະນັ້ນ ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ສຶກວ່າມັນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແຕ່ມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນແທ້ບໍ? ແລ້ວມັນມີຄຸນຄ່າບໍ ເມື່ອມັນໄດ້ກາຍເປັນລົມທີ່ຄ່ອຍ? ຜູ້ຄົນຕ້ອງການຫຍັງຫຼາຍທີ່ສຸດ ເມື່ອສະພາບອາກາດເອົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫາຍໃຈບໍ່ອອກ? ພວກເຂົາຕ້ອງການລົມເຢັນຄ່ອຍໆ ເພື່ອພັດພວກເຂົາເບົາໆ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົດຊື່ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະໝອງຂອງພວກເຂົາປອດໂປ່ງແຈ່ມໃສ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາຫຼັກແຫຼມ, ເພື່ອບັນເທົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສະພາບຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາດີຂຶ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງກັບອີກຫຼາຍຄົນ ແລະ ອາກາດກໍອັບ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຫຼາຍທີ່ສຸດ? (ລົມຄ່ອຍໆ). ການໄປບ່ອນທີ່ອາກາດບໍ່ດີ ແລະ ສົກກະປົກສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງຄົນຊ້າລົງ, ເຮັດໃຫ້ການໝູນວຽນຂອງຄົນຫຼຸດລົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມແຈ່ມໃສຂອງຈິດໃຈຂອງຄົນໜ້ອຍລົງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການໝູນວຽນໜ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ອາກາດສົດໃສຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະຮູ້ສຶກແຕກຕ່າງໃນອາກາດທີ່ສົດໃສ. ເຖິງວ່ານໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ມີໄພພິບັດ, ເຖິງວ່າລົມທີ່ຮຸນແຮງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ມີໄພພິບັດ, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ພູເຂົາຍັງຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ມັນກໍຈະປ່ຽນໄພອັນຕະລາຍນັ້ນໃຫ້ເປັນພະລັງທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຜູ້ຄົນ. ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ?

ວັກທີສາມຂອງນິທານແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ? (ພູເຂົາໃຫຍ່ ແລະ ຄື້ນທະເລຍັກ). ພູເຂົາໃຫຍ່ ແລະ ຄື້ນທະເລຍັກ. ວັກນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ແຄມທະເລທີ່ຕິດຕີນພູເຂົາ. ພວກເຮົາເຫັນພູເຂົາ, ລະອອງມະຫາສະໝຸດ ແລະ ຄື້ນທະເລໃຫຍ່. ໃນກໍລະນີນີ້ສຳລັບຄື້ນທະເລແລ້ວ ພູເຂົານັ້ນແມ່ນຫຍັງ (ເປັນຜູ້ປົກປ້ອງ ແລະ ເປັນສິ່ງກີດກັ້ນ). ມັນແມ່ນຜູ້ປົກປ້ອງ ແລະ ກີດກັ້ນ. ໃນການເປັນຜູ້ປົກປ້ອງ, ມັນເຮັດໃຫ້ທະເລບໍ່ຫາຍໄປ ເພື່ອວ່າສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນທະເລຈະສາມາດເພີ່ມພູນ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ໄດ້. ໃນການເປັນຜູ້ກີດກັ້ນ, ພູເຂົາກີດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ນໍ້າທະເລລົ້ນ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດໄພພິບັດ, ກີດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ເກີດເປັນໄພ ແລະ ທຳລາຍເຮືອນຊານຂອງຜູ້ຄົນ. ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພູເຂົາແມ່ນເປັນທັງຜູ້ປົກປ້ອງ ແລະ ຜູ້ກີດກັ້ນ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການກ່ຽວຂ້ອງກັນລະຫວ່າງພູເຂົາໃຫຍ່ ແລະ ນໍ້າຫ້ວຍນ້ອຍ, ພູເຂົາໃຫຍ່ ແລະ ລົມທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ພູເຂົາໃຫຍ່ ແລະ ຄື້ນທະເລຍັກ; ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການອຸ້ມຊູກັນແລະກັນ ແລະ ການຖ່ວງພວກມັນທີ່ມີເຊິ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ການມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນຂອງພວກມັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແມ່ນມີຢູ່ຕາມການຄຸ້ມຄອງຂອງກົດລະບຽບ ແລະ ກົດເກນ. ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເຫັນການກະທຳຫຍັງຂອງພຣະເຈົ້າໃນນິທານເລື່ອງນີ້ບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ທຸກສິ່ງນັບແຕ່ຕອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງກົດລະບຽບ ແລະ ຈັດວາງແນວທາງໃນການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງທຸກສິ່ງ

ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເມີນເສີຍຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນບໍ? (ບໍ່ແມ່ນ). ແລ້ວແມ່ນຫຍັງທີ່ເກີດຂຶ້ນ? ພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນການຄວບຄຸມ. ພຣະອົງຄວບຄຸມນໍ້າ, ລົມ ແລະ ຄື້ນທະເລ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກມັນແລ່ນອາລະວາດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກມັນເປັນໄພ ຫຼື ທຳລາຍເຮືອນຊານທີ່ຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດດຳເນີນຊີວິດ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄູນ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນກົດເກນແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງພວກມັນໄວ້ແລ້ວ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດແຕ່ລະຢ່າງ, ພຣະອົງຮັບປະກັນວ່າມັນຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ພຣະອົງຄວບຄຸມມັນ ເພື່ອວ່າມັນອາດຈະບໍ່ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍແກ່ມະນຸດ ຫຼື ສ້າງໄພພິບັດໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ນໍ້າຈະບໍ່ໄຫຼໂດຍບໍ່ມີການຄວບຄຸມເລີຍບໍ? ລົມຈະບໍ່ພັດໂດຍບໍ່ມີການຄວບຄຸມເລີຍບໍ? ນໍ້າ ແລະ ລົມໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນບໍ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຄຸ້ມຄອງພວກມັນ ກໍຈະບໍ່ມີກົດເກນໃດທີ່ຈະຄຸ້ມຄອງພວກມັນ ແລະ ລົມກໍຈະຮ້ອງຫອນ ແລະ ນໍ້າກໍຈະບໍ່ຖືກຍັບຍັ້ງໄວ້ ແລະ ມັນກໍຈະເຮັດໃຫ້ເກີດມີນໍ້າຖ້ວມ. ຖ້າຄື້ນທະເລສູງກວ່າພູເຂົາ, ແລ້ວທະເລກໍຍັງຈະມີຢູ່ບໍ? ມັນຈະບໍ່ມີຢູ່ເລີຍ. ຖ້າພູເຂົາບໍ່ສູງເທົ່າຄື້ນທະເລ, ທະເລກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ ແລະ ພູເຂົາກໍຈະສູນເສຍຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 169)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນມີອຳນາດສູງສຸດເໜືອທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່; ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ທຸກສິ່ງ ແລະ ພາຍໃນທຸກສິ່ງ ພຣະອົງເຫັນ ແລະ ກວດສອບທຸກຄຳເວົ້າ ແລະ ທຸກການກະທຳຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງລະອຽດ. ພ້ອມນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຍັງເຫັນ ແລະ ກວດສອບທຸກແຈມຸມຂອງຊີວິດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດແຕ່ລະຢ່າງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ, ນັບແຕ່ໜ້າທີ່ຂອງແຕ່ລະສິ່ງ, ທຳມະຊາດຂອງມັນ ແລະ ກົດເກນຂອງມັນສຳລັບການເອົາໂຕລອດຈົນເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດຂອງມັນ ແລະ ຄຸນຄ່າໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມັນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງສຶກສາກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສຶກສາຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ຫຼື ວິທະຍາສາດ ເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ? (ບໍ່). ມີໃຜບໍ ໃນທ່າມກາງມະນຸດທີ່ມີການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ ເພື່ອເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ? ບໍ່ມີ, ແມ່ນບໍ? ມີນັກດາລາສາດ ຫຼື

ນັກຊີວະວິທະຍາທີ່ເຂົ້າໃຈກົດເກນແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງແຕ່ລະສິ່ງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ? (ບໍ່, ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ). ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ທຸກສິ່ງຖືກພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ນີ້ຫຼາຍ ຫຼື ເລິກເຊິ່ງຊໍ່າໃດກໍຕາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມຮຽນຮູ້ມັນດົນຊໍ່າໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີວັນສາມາດຢັ່ງເຖິງຄວາມລຶກລັບ ຫຼື ຈຸດປະສົງຂອງການຊົງສ້າງທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ? ຈາກການສົນທະນາກັນຂອງພວກເຮົາ ມາຮອດຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງວະລີທີ່ວ່າ: "ພຣະເຈົ້າຄືຕົ້ນກໍາເນີດຂອງຊີວິດສໍາລັບທຸກສິ່ງ" ແລ້ວບໍ? (ຮູ້ສຶກແລ້ວ). ເຮົາຮູ້ວ່າເມື່ອເຮົາສົນທະນາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້ ກໍຄືຫົວຂໍ້ທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືຕົ້ນກໍາເນີດຂອງຊີວິດສໍາລັບທຸກສິ່ງ, ຫຼາຍຄົນກໍຈະຄິດເຖິງວະລີນີ້ທັນທີ ທີ່ວ່າ: "ພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ" ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເກີນກວ່າລະດັບຂອງຄວາມໝາຍຂອງຫົວຂໍ້ນັ້ນ. ບາງຄົນອາດຈະຮູ້ສຶກວ່າ ການສະໜອງຊີວິດມະນຸດ, ອາຫານປະຈໍາວັນ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈໍາເປັນປະຈໍາວັນທຸກຢ່າງບໍ່ໄດ້ຖືກນັບລວມວ່າເປັນການສະໜອງຂອງພຣະອົງສໍາລັບມະນຸດ. ມີບາງຄົນທີ່ຮູ້ສຶກແບບນີ້ບໍ? ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຢ່າງປົກກະຕິບໍ? ພຣະເຈົ້າຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່ ແລະ ພຣະອົງສະໜອງທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງ ແລະ ມີອໍານາດສູງສຸດເໜືອທຸກສິ່ງ. ທັງໝົດນີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດດໍາລົງຊີວິດ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄູນຢ່າງປົກກະຕິ; ມັນແມ່ນດ້ວຍວິທີນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງໃຫ້ແກ່ສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງ ແລະ ໃຫ້ກັບມະນຸດທຸກຄົນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຜູ້ຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ບາງເທື່ອບາງຄົນອາດຈະເວົ້າວ່າ "ຫົວຂໍ້ນີ້ແມ່ນໄກເກີນໄປຈາກຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການຮູ້ສິ່ງນີ້ ຍ້ອນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ຢ່າງດຽວ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ". ຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ຖືກຕ້ອງບໍ? (ບໍ່). ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງບໍ່ຖືກຕ້ອງ? ພວກເຈົ້າສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ ຖ້າພວກເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເທົ່ານັ້ນ? ຖ້າພວກເຈົ້າຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍອມຮັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ?

ຖ້າພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກສ່ວນນ້ອຍຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ສ່ວນນ້ອຍຂອງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຖືວ່າສິ່ງນັ້ນພຽງພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຊົງສ້າງທຸກສິ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍສືບຕໍ່ຈົນມາຮອດປັດຈຸບັນ. ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ລະໄລຍະແມ່ນຈະແຈ້ງຕະຫຼອດເວລາ. ຖ້າບຸກຄົນໃດເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ເລືອກກຸ່ມຄົນ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ກ່ຽວກັບອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ຫຼື ການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວຈະສາມາດຖືໄດ້ວ່າບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ" ນີ້ແມ່ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານດຽວເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ຈຳກັດການກະທຳຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບຜູ້ຄົນກຸ່ມດຽວເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ? ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການຊົງສ້າງທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງທີ່ມີເໜືອພວກເຂົາບໍ? ບາງຄົນບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະພົວພັນກັບຈຸດນີ້ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພັດຄິດກັບຕົວເອງວ່າ: "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອທຸກສິ່ງ. ແນວຄິດແມ່ນຫ່າງໄກຫຼາຍ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະເຂົ້າໃຈມັນ. ພຣະອົງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ແລະ ມັນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວກັບຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍມີແຕ່ຍອມຮັບການເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ສຳຄັນກັບຂ້ານ້ອຍ. ກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດເພື່ອສະໜອງໃຫ້ທຸກສິ່ງ ແລະ ເພື່ອມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວກັບຂ້ານ້ອຍ". ນີ້ແມ່ນການເວົ້າແບບໃດ? ນີ້ແມ່ນການກະທຳຂອງການກະບົດບໍ? ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້? ເຖິງວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າກໍຕາມ ແຕ່ເຮົາກໍຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນຢູ່ໃນນີ້ແມ່ນເປັນແບບນີ້. ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດຕາມຫຼັກການແບບນີ້ເບິ່ງທຸກສິ່ງຈາກທັດສະນະ "ທາງວິນຍານ" ຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາຕ້ອງການຈຳກັດພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ, ຈຳກັດພຣະເຈົ້າດ້ວຍພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໝາຍທີ່ໄດ້ມາຈາກພຣະທຳທີ່ຂຽນຕາມໂຕ.

ພວກເຂົາບໍ່ປາດຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າແຍກຄວາມສົນໃຈຂອງພຣະອົງໄປເຮັດສິ່ງອື່ນ. ຄວາມຄິດແບບນີ້ແມ່ນຄືຄວາມຄິດຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ມັນຍັງຍຶດຕິດກັບສາສະໜາຫຼາຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ມີມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? ມັນຈະຍາກຫຼາຍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມື້ນີ້ ເຮົາໄດ້ເລົ່ານິທານສອງເລື່ອງ ແລະ ແຕ່ລະເລື່ອງໄດ້ອະທິບາຍເຖິງແຕ່ລະດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມາພົວພັນກັບເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍອາດຈະຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນມີຄວາມເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ບໍ່ເປັນຮູບປະທຳພໍປານໃດ ເຊິ່ງຍາກທີ່ຈະຢັ່ງຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ມັນອາດຈະຍາກທີ່ຈະເຊື່ອມຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດພາຍໃນການຊົງສ້າງ ແລະ ໃນທ່າມກາງມະນຸດຄວນຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງໂດຍທຸກຄົນ ນັ້ນກໍຄືທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ນີ້ຈະມອບຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ພວກເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ການມີຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຍັງມອບຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີການທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ. ມັນຍັງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈການມີຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຖືກແຕ່ງຂຶ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຕຳນານ, ບໍ່ເລື່ອນລອຍ, ບໍ່ແມ່ນທິດສະດີ ແລະ ແນ່ນອນບໍ່ແມ່ນສິ່ງປອບຈິດໃຈທາງວິນຍານ ແຕ່ເປັນການມີຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນຍັງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດ ແລະ ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດຕະຫຼອດ; ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍວິທີທາງຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຕາມການເວລາຂອງພຣະອົງເອງ. ສະນັ້ນ, ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ມອບກົດເກນໃຫ້ພວກເຂົາ ເຊິ່ງພາຍໃຕ້ການບັດຍັດລ່ວງໜ້າຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດວຽກງານຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກຈັດແຈງໄວ້ແລ້ວ, ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ປະຕິບັດບົດບາດຂອງພວກເຂົາເອງ; ພາຍໃຕ້ການບັດຍັດລ່ວງໜ້າຂອງພຣະອົງ ແຕ່ລະສິ່ງແມ່ນມີໜ້າທີ່ຂອງຕົວເອງໃນການຮັບໃຊ້ມະນຸດຊາດ ແລະ ພື້ນທີ່ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດຊາດອາໄສຢູ່. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ແລະ ມະນຸດຊາດບໍ່ມີສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວເພື່ອອາໄສຢູ່ ແລ້ວການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການຕິດຕາມພຣະອົງກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດຊາດ; ມັນຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງນອກຈາກຄຳເວົ້າທີ່ວ່າງເປົ່າ. ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 170)

ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນຫຼາຍຫົວຂໍ້ ແລະ ເນື້ອຫາຫຼາຍຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະທຳທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າຄືຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບທຸກສິ່ງ", ແຕ່ພວກເຈົ້າຮູ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍວ່າພຣະເຈົ້າປະທານຫຍັງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ນອກຈາກການສະໜອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໃນພວກເຈົ້າ? ບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມກະລຸນາ ແລະ ພອນໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ; ພຣະອົງມອບວິໄນ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະອົງມອບການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງໃນທຸກທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້". ຄົນອື່ນຈະເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າປະທານອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍໃນແຕ່ລະມື້", ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນຈະເຖິງກັບເວົ້າວ່າ "ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ". ພວກເຈົ້າອາດຕອບໂຕ້ຕໍ່ບັນຫາເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຜູ້ຄົນຜະເຊີນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍວິທີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຂອບເຂດຂອງປະສົບການຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າປະທານຫຼາຍສິ່ງໃຫ້ແກ່ແຕ່ລະຄົນ, ເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກຳລັງສົນທະນາໃນນີ້ແມ່ນຈຳກັດແຕ່ພຽງຂອບເຂດຄວາມຕ້ອງການປະຈຳວັນຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ມັນກໍມີຈຸດປະສົງເພື່ອຂະຫຍາຍຂອບເຂດມຸມມອງຂອງຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນສິ່ງຕ່າງໆຈາກທັດສະນະມະຫາພາກ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບສິ່ງທັງປວງ, ແລ້ວພຣະອົງຮັກສາຊີວິດຂອງສິ່ງທັງປວງໄດ້ແນວໃດ? ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພຣະເຈົ້າມອບຫຍັງໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັກສາການເປັນຢູ່ຂອງພວກມັນ ແລະ ກົດເກນທີ່ສະໜັບສະໜູນມັນ ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະສືບຕໍ່ມີຢູ່? ນັ້ນແມ່ນປະເດັນຫຼັກຂອງການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາໃນມື້ນີ້... ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອມໂຍງຫົວຂໍ້ນີ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເວົ້າໃສ່ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທນທີ່ຈະໃສ່ຄວາມຮູ້, ວັດທະນະທຳມະນຸດ ຫຼື ການຄົ້ນຄວ້າໃດໜຶ່ງ. ເຮົາກຳລັງເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເອງ. ນີ້ຄືການສະເໜີຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຈົ້າຄົງເຂົ້າໃຈ!

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຫຼາຍສິ່ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນໂດຍເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນໄດ້ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຍອມຮັບ ແລະ ເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໃຫ້ພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ໂດຍສົນທະນາເຖິງໂລກທີ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້.

1. **ອາກາດ**

ຢ່າງທຳອິດ ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງອາກາດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຫາຍໃຈ. ອາກາດແມ່ນວັດຖຸທາດທີ່ມະນຸດສາມາດພົບພໍ້ໃນປະຈຳວັນບໍ່ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດເພິ່ງພາຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ແມ່ນແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົານອນຫຼັບ. ອາກາດທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງແມ່ນສຳຄັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍສຳລັບມະນຸດຊາດ: ມັນຈຳເປັນຕໍ່ທຸກລົມຫາຍໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕໍ່ຊີວິດເອງ. ວັດຖຸທາດນີ້ ທີ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແມ່ນຂອງຂວັນທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທັງປວງໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເນລະມິດສ້າງອາກາດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢຸດບໍ່ ຍ້ອນພິຈາລະນາວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດແລ້ວ? ຫຼື ພຣະອົງໄດ້ພິຈາລະນາຢູ່ບໍ່ວ່າ ອາກາດຈະໜາແໜ້ນສໍ່າໃດ? ພຣະອົງໄດ້ພິຈາລະນາຢູ່ບໍ່ວ່າອາກາດຈະປະກອບມີຫຍັງແດ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ພຣະເຈົ້າກຳລັງຄິດຫຍັງ ເມື່ອພຣະອົງສ້າງອາກາດ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງອາກາດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນຂອງພຣະອົງ? ມະນຸດຕ້ອງການອາກາດ, ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຫາຍໃຈ. ກ່ອນອື່ນ ຄວາມໜາແໜ້ນຂອງອາກາດຕ້ອງເໝາະສົມສຳລັບປອດຂອງມະນຸດ. ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຄວາມໜາແໜ້ນຂອງອາກາດບໍ່? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມັນບໍ່ໄດ້ຈຳເປັນທີ່ຜູ້ຄົນຈະຮູ້ຈັກຄຳຕອບສຳລັບຄຳຖາມນີ້ ໂດຍສະເພາະໃນເລື່ອງຂອງຕົວເລກ ແລະ ຂໍ້ມູນ ແລະ ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ມັນຂ້ອນຂ້າງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຮູ້ຈັກຄຳຕອບ, ມັນພຽງພໍແລ້ວແທ້ໆທີ່ຈະມີແນວຄິດທົ່ວໄປເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າສ້າງອາກາດດ້ວຍຄວາມໜາແໜ້ນທີ່ຈະເໝາະສົມທີ່ສຸດໃຫ້ປອດຂອງມະນຸດໄດ້ຫາຍໃຈ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງສ້າງອາກາດ ເພື່ອວ່າມັນພ້ອມທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດຜ່ານທາງລົມຫາຍໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍໃນຂະນະທີ່ຫາຍໃຈ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການຄິດພິຈາລະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງສ້າງອາກາດ. ຕໍ່ມາ, ພວກເຮົາຈະລົມກັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ອາກາດປະກອບມີ. ສ່ວນປະກອບຂອງມັນບໍ່ເປັນພິດຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຈະບໍ່ທຳລາຍປອດ ຫຼື ສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງຮ່າງກາຍ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງພິຈາລະນາທຸກສິ່ງນີ້. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງພິຈາລະນາວ່າ ອາກາດທີ່ມະນຸດຫາຍໃຈຄວນເຂົ້າ ແລະ ອອກຈາກຮ່າງກາຍຢ່າງສະດວກ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ຫາຍໃຈເຂົ້າແລ້ວ, ທຳມະຊາດ ແລະ ປະລິມານຂອງວັດຖຸທາດທີ່ຢູ່ພາຍໃນອາກາດກໍຄວນມີຢູ່ໃນລະດັບທີ່ເລືອດ ພ້ອມທັງອາກາດເສດເຫຼືອໃນປອດ ແລະ ຮ່າງກາຍໂດຍລວມ ຈະຖືກເຜົາຜານຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຕ້ອງພິຈາລະນາວ່າ ອາກາດບໍ່ຄວນມີສານໃດໜຶ່ງທີ່ເປັນພິດ. ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາໃນການບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບມາດຕະຖານສອງຢ່າງນີ້ສຳລັບອາກາດບໍ່ແມ່ນ

ເພື່ອປ້ອນຄວາມຮູ້ທີ່ສະເພາະໃດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເພື່ອສະແດງແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງທຸກໆສິ່ງພາຍໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງຕາມການພິຈາລະນາຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງແມ່ນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ສາມາດເປັນໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສຳລັບຈຳນວນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຢູ່ໃນອາກາດ; ແລະ ຈຳນວນຂີ້ຝຸ່ນ, ດິນຊາຍ ແລະ ຂີ້ດິນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ພ້ອມທັງຈຳນວນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ປິວຈາກທ້ອງຟ້າລົງສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະເຈົ້າມີວິທີການຂອງພຣະອົງໃນການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງເປັນວິທີການກຳຈັດ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກມັນແຕກສະຫຼາຍ. ໃນຂະນະທີ່ມີປະລິມານຂີ້ຝຸ່ນໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດບໍ່ໃຫ້ຂີ້ຝຸ່ນທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການຫາຍໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງສ້າງຝຸ່ນລະອອງໃຫ້ຢູ່ໃນຂະໜາດທີ່ຈະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຮ່າງກາຍ. ການເນລະມິດສ້າງອາກາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມລຶກລັບບໍ? ມັນເປັນສິ່ງງ່າຍດາຍຄືກັບການເປົ່າອາກາດຫາຍໃຈອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງບໍ? (ບໍ່). ແມ່ນແຕ່ໃນການເນລະມິດສ້າງສິ່ງງ່າຍດາຍທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ, ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເຮັດວຽກຂອງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ວິທີການຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນທີ່ປະຈັກ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແທ້ຈິງບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງແທ້ຈິງ.) ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງນີ້ກໍຄື ແມ່ນແຕ່ໃນການເນລະມິດສ້າງສິ່ງທີ່ງ່າຍດາຍ, ພຣະເຈົ້າກໍຄິດເຖິງມະນຸດຊາດ. ກ່ອນອື່ນ ອາກາດທີ່ມະນຸດຫາຍໃຈແມ່ນສະອາດ ແລະ ສ່ວນປະສົມຂອງມັນກໍເໝາະສົມໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຫາຍໃຈ, ບໍ່ເປັນພິດ ແລະ ບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ມະນຸດ; ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ຄວາມໜາແໜ້ນຂອງອາກາດແມ່ນເໝາະສົມສຳລັບການຫາຍໃຈຂອງມະນຸດ. ອາກາດນີ້ ເຊິ່ງມະນຸດຫາຍໃຈເຂົ້າ ແລະ ຫາຍໃຈອອກຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແມ່ນຈຳເປັນຕໍ່ຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຫາຍໃຈຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ ຫຼື ຄວາມກັງວົນ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດຫາຍໃຈຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ອາກາດແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຫຼາຍແທ້ງສຳລັບການຫາຍໃຈຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 171)

2. ອຸນຫະພູມ

ຢ່າງທີສອງທີ່ພວກເຮົາຈະສົນທະນາກັນແມ່ນອຸນຫະພູມ. ທຸກຄົນຮູ້ວ່າອຸນຫະພູມແມ່ນຫຍັງ. ອຸນຫະພູມແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ. ຖ້າອຸນຫະພູມສູງເກີນໄປ, ຕົວຢ່າງ ລອງສົມມຸດວ່າອຸນຫະພູມສູງກວ່າສີ່ສິບອົງສາແຊນຊີອຸສ, ນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫື່ອອອກຫຼາຍບໍ?

ມັນຈະບໍ່ເມື່ອຍແຮງຫຼາຍສຳລັບມະນຸດບໍທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບການດັ່ງກ່າວ? ແລ້ວຖ້າອຸນຫະພູມຕ່ຳເກີນໄປເດ? ສົມມຸດວ່າອຸນຫະພູມຕົກລົງເຖິງຕິດລົບສີ່ສິບອົງສາແຊນຊີອຸສ, ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ສະພາບການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຄັ່ງຄັດຫຼາຍໃນການກຳນົດຂອບເຂດອຸນຫະພູມ ເຊິ່ງເປັນຂອບເຂດອຸນຫະພູມທີ່ຮ່າງກາຍມະນຸດສາມາດປັບຕົວໄດ້, ເຊິ່ງຕົກຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ຫຼາຍກໍໜ້ອຍລະຫວ່າງຕິດລົບສາມສິບອົງສາແຊນຊີອຸສ ແລະ ສີ່ສິບອົງສາແຊນຊີອຸສ. ອຸນຫະພູມໃນດິນຈາກພາກເໜືອຫາພາກໃຕ້ກໍຈຳເປັນຕ້ອງຕົກຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດນີ້. ໃນເຂດທີ່ໜາວຫຼາຍແທ້ໆ, ອຸນຫະພູມສາມາດຕົກລົງເຖິງປະມານຕິດລົບຫ້າສິບ ຫຼື ຫົກສິບອົງສາແຊນຊີອຸສ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດໃນເຂດດັ່ງກ່າວ. ແລ້ວເປັນຫຍັງເຂດທີ່ເຢືອກເຢັນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງມີຢູ່? ພຣະເຈົ້າມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງມີເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງເອງສຳລັບສິ່ງນີ້. ພຣະອົງຈະບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າໄປໃກ້ສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນ. ສະຖານທີ່ງຮ້ອນເກີນໄປ ແລະ ໜາວເກີນໄປແມ່ນຖືກປົກປ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ວາງແຜນໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດໃນທີ່ນັ້ນ. ສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສຳລັບມະນຸດຊາດ. ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ? ຖ້າສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານີ້ເປັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ມະນຸດໄດ້ອາໄສຢູ່ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຢູ່ລອດໄດ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງພວກມັນ? ມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້ານອນຢູ່ໃນທີ່ນີ້. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າປັບຂອບເຂດອຸນຫະພູມຂອງສະພາບແວດລ້ອມໃຫ້ເໝາະສົມເຊິ່ງມະນຸດຢູ່ລອດໄດ້. ຍັງມີກົດເກນທຳມະຊາດທີ່ຖືກນຳໃຊ້ທີ່ນີ້. ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງສິ່ງໃດໜຶ່ງເພື່ອຮັກສາ ແລະ ຄວບຄຸມອຸນຫະພູມ. ພວກມັນແມ່ນຫຍັງ? ຢ່າງທຳອິດ ດວງຕາເວັນສາມາດນຳຄວາມອົບອຸ່ນມາເຖິງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ຜູ້ຄົນສາມາດອົດທົນຕໍ່ຄວາມອົບອຸ່ນນີ້ບໍ ເມື່ອມັນມີຫຼາຍເກີນໄປ? ມີຜູ້ໃດທີ່ກ້າເຂົ້າໃກ້ດວງຕາເວັນບໍ? ມີເຄື່ອງມືທາງວິທະຍາສາດໃດເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ສາມາດເຂົ້າໃກ້ດວງຕາເວັນບໍ? (ບໍ່ມີ). ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີ? ດວງຕາເວັນຮ້ອນເກີນໄປ. ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຂົ້າໃກ້ດວງຕາເວັນເກີນໄປແມ່ນຈະລະລາຍ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍສະເພາະເພື່ອກຳນົດລວງສູງຂອງດວງຕາເວັນທີ່ຢູ່ເໜືອມະນຸດຊາດ ແລະ ໄລຍະຫ່າງຂອງມັນຈາກເຂົາຕາມການຄຳນວນຢ່າງຖີ່ຖ້ວນຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍມາດຕະຖານຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວມີຂົ້ວໂລກສອງແຫ່ງ ກໍຄືໃຕ້ ແລະ ເໜືອ. ເຂດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຢືອກເຢັນ ແລະ ໜາວຫຼາຍແທ້ໆ. ມະນຸດຊາດສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນເຂດທີ່ໜາວຫຼາຍແທ້ໆບໍ? ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວເໝາະສົມແກ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດບໍ? (ບໍ່). ຜູ້ຄົນບໍ່ໄປສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານີ້ ຍ້ອນພວກມັນບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ໄປຂົ້ວໂລກເໜືອ ແລະ ໃຕ້,

ແມ່ນ້ຳງກ້ອນຂອງພວກມັນຈຶ່ງຖືກຮັກສາ ແລະ ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ຕາມຈຸດປະສົງຂອງພວກມັນ ເຊິ່ງເປັນການຄວບຄຸມອຸນຫະພູມ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ? ຖ້າບໍ່ມີຂົ້ວໂລກໃຕ້ ແລະ ບໍ່ມີຂົ້ວໂລກເໜືອ, ແລ້ວຄວາມຮ້ອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງດວງຕາເວັນຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກດັບສະຫຼາຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຮັກສາອຸນຫະພູມພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຜ່ານທາງສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນບໍ? ບໍ່. ຍັງມີສິ່ງມີຊີວິດທຸກຮູບແບບ ເຊັ່ນ ຫຍ້າໃນທົ່ງນາ, ຕົ້ນໄມ້ຫຼາກຫຼາຍປະເພດ ແລະ ພືດທຸກປະເພດໃນປ່າໄມ້ທີ່ຊຶມຊັບຄວາມຮ້ອນຂອງດວງຕາເວັນ ແລະ ເມື່ອເຮັດແບບນັ້ນກໍລົບລ້າງພະລັງງານຄວາມຮ້ອນຂອງດວງຕາເວັນ ແລະ ໃນລັກສະນະທີ່ຄວບຄຸມອຸນຫະພູມຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດຢູ່. ຍັງມີແຫຼ່ງນ້ຳ ເຊັ່ນແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດກຳນົດເນື້ອທີ່ງແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບປົກຄຸມ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຄວບຄຸມວ່າມີນ້ຳສໍ່າໃດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ນ້ຳຈະໄຫຼໄປໃສ, ທິດທາງການໄຫຼວຽນຂອງມັນ, ປະລິມານຂອງມັນ ຫຼື ຄວາມໄວຂອງມັນ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຮູ້. ແຫຼ່ງນ້ຳຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ ຈາກນ້ຳໃຕ້ດິນຫາແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ເທິງດິນ ແມ່ນສາມາດຄວບຄຸມອຸນຫະພູມຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ອີກດ້ວຍ. ນອກຈາກແຫຼ່ງນ້ຳແລ້ວ, ຍັງມີໂຄງສ້າງດ້ານພູມສາດທຸກປະເພດ ເຊັ່ນພູເຂົາ, ທົ່ງພຽງ, ຮ່ອມພູເລິກ ແລະ ໜອງທີ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄວບຄຸມອຸນຫະພູມໃນລະດັບຕາມສັດສ່ວນຂອງຂອບເຂດ ແລະ ເນື້ອທີ່ທາງພູມສາດຂອງພວກມັນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຖ້າພູເຂົາມີເສັ້ນຮອບວົງໜຶ່ງຮ້ອຍກິໂລແມັດ, ແລ້ວຮ້ອຍກິໂລແມັດເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະປະກອບສ່ວນເປັນປະໂຫຍດທີ່ມີຄຸນຄ່າໜຶ່ງຮ້ອຍກິໂລແມັດ. ແຕ່ສຳລັບວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງເທືອກເຂົາ ແລະ ຮ່ອມພູເລິກຫຼາຍສໍ່າໃດນັ້ນ, ນີ້ແມ່ນຈຳນວນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ເບື້ອງຫຼັງການເປັນຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງແມ່ນມີເລື່ອງລາວ ແລະ ແຕ່ລະສິ່ງແມ່ນປະກອບມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍົກຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໃຫ້ພິຈາລະນາປ່າໄມ້ ແລະ ພືດພັນຕ່າງໆທຸກປະເພດ, ຂອບເຂດ ແລະ ຂະໜາດຂອງເນື້ອທີ່ງພວກເຂົາມີຢູ່ ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນແມ່ນຢູ່ເໜືອການຄວບຄຸມຂອງມະນຸດຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສັ່ງການສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດຄວບຄຸມວ່າພວກມັນຈະຊຶມຊັບນ້ຳໄດ້ຫຼາຍສໍ່າໃດ ຫຼື ພວກມັນຊຶມຊັບພະລັງງານຄວາມຮ້ອນຈາກດວງຕາເວັນຫຼາຍສໍ່າໃດ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕົກຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງແຜນການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ເມື່ອພຣະອົງເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງ.

ມັນແມ່ນເນື່ອງຈາກການວາງແຜນ, ການພິຈາລະນາ ແລະ ການຈັດແຈງຢ່າງລະມັດລະວັງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກລັກສະນະ,

ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມດ້ວຍອຸນຫະພູມທີ່ເໝາະສົມດັ່ງກ່າວ. ສະນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ ເຊັ່ນດວງຕາເວັນ, ຂົ້ວໂລກໃຕ້ ແລະ ເໜືອທີ່ມະນຸດມັກໄດ້ຍິນຢູ່ເລື້ອຍໆ ພ້ອມທັງສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆທີ່ຢູ່ເທິງ ແລະ ລຸ່ມພື້ນດິນ ແລະ ໃນນ້ຳ ແລະ ຈຳນວນພື້ນທີ່ງປົກຄຸມດ້ວຍປ່າໄມ້ ແລະ ພືດພັນຮູບແບບອື່ນໆ ແລະ ແຫຼ່ງນ້ຳ, ພື້ນນ້ຳຕ່າງໆ, ປະລິມານນ້ຳເຄັມ ແລະ ນ້ຳຈືດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອຮັກສາອຸນຫະພູມປົກກະຕິສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ສົມບູນ. ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີອຸນຫະພູມທີ່ເໝາະສົມດັ່ງກ່າວ. ມັນຕ້ອງບໍ່ໜາວເກີນໄປ ຫຼື ຮ້ອນເກີນໄປ: ສະຖານທີ່ງຮ້ອນເກີນໄປ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ອຸນຫະພູມສູງເກີນທີ່ຮ່າງກາຍມະນຸດຈະສາມາດປັບຕົວໄດ້ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າປະໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ສະຖານທີ່ງເຢັນເກີນໄປ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ອຸນຫະພູມຕ່ຳເກີນໄປ, ເປັນບ່ອນທີ່ມະນຸດຈະແຂງກະດ້າງແຫ້ງໃນສອງສາມນາທີເທົ່ານັ້ນຫຼັງຈາກໄປຮອດບ່ອນນັ້ນ ຈົນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເວົ້າ, ສະໝອງຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄິດ ແລະ ໃນອີກບໍ່ດົນ ພວກເຂົາກໍຈະມີອາການຂາດອາກາດຫາຍໃຈ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວໄວ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຕ້ອງການປະຕິບັດການຄົ້ນຄວ້າປະເພດໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາຕ້ອງການປ່ຽນແປງໃໝ່ ຫຼື ຜ່ານຜ່າຂໍ້ຈຳກັດດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະມີຄວາມຄິດແນວໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດກາຍຂີດຈຳກັດທີ່ຮ່າງກາຍມະນຸດສາມາດປັບຕົວໄດ້. ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດກຳຈັດຂີດຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເບລະມິດສ້າງສຳລັບມະນຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຮູ້ດີທີ່ສຸດວ່າຮ່າງກາຍມະນຸດສາມາດປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບອຸນຫະພູມເທົ່າໃດ. ແຕ່ມະນຸດເອງແມ່ນບໍ່ຮູ້. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າມະນຸດບໍ່ຮູ້? ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງໂງ່ໆທີ່ມະນຸດໄດ້ເຮັດ? ມີຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທ້າທາຍຂົ້ວໂລກເໜືອ ແລະ ໃຕ້ຢູ່ຕະລອດບໍ? ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຕ້ອງການໄປສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ສະເໝີເພື່ອເຂົ້າຍຶດດິນແດນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດວາງຮາກຖານໃນທີ່ນັ້ນ. ມັນແມ່ນການກະທຳທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຂົ້ວໂລກຢ່າງລະອຽດ, ແລ້ວຄືຫຍັງ? ເຖິງແມ່ນເຈົ້າສາມາດປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບອຸນຫະພູມ ແລະ ສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນທີ່ນັ້ນ, ມັນຈະມີປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດຊາດໃນລັກສະນະໃດໜຶ່ງບໍ ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງ "ປັບປຸງ" ສະພາບແວດລ້ອມໃນປັດຈຸບັນສຳລັບຊີວິດໃນຂົ້ວໂລກໃຕ້ ແລະ ເໜືອ?

ມະນຸດຊາດມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຕົນສາມາດຢູ່ລອດໄດ້, ແຕ່ມະນຸດກໍບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນຢ່າງງຽບໆ ແລະ ໂດຍພັງເຫດຜົນ,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາຢືນຢັນທີ່ຈະສ່ຽງໄພເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ພວກເຂົາເລີ່ມເບື່ອໜ່າຍ ແລະ ບໍ່ອົດທົນກັບຊີວິດໃນອຸນຫະພູມທີ່ເໝາະສົມນີ້ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາພອນທີ່ຫຼາຍເກີນໄປ. ອີກຢ່າງ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ປົກກະຕິສຳລັບຊີວິດນີ້ແມ່ນເກືອບຖືກທຳລາຍໂດຍມະນຸດຊາດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລ້ວບັດນີ້ ພວກເຂົາກໍຄິດວ່າພວກເຂົາອາດໄປຂົ້ວໂລກໃຕ້ ແລະ ຂົ້ວໂລກເໜືອເພື່ອທຳລາຍເພີ່ມອີກ ຫຼື ສະແຫວງຫາ “ເຫດຜົນ” ບາງຢ່າງ ຈົນພວກເຂົາສາມາດຄົ້ນພົບວິທີການບາງຢ່າງໃນ “ການລະເບີດເສັ້ນທາງໃໝ່”. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໂງ່ຈ້າບໍ? ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງບັນພະບຸລຸດຊາຕານ, ມະນຸດຊາດນີ້ສືບຕໍ່ເຮັດສິ່ງທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ,
ທຳລາຍເຮືອນສວຍງາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ລະວັງ ແລະ ບໍ່ມີເຫດຜົນ. ນີ້ຄືການກະທຳຂອງຊາຕານ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເມື່ອເຫັນວ່າຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຂ້ອນຂ້າງຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ, ຫຼາຍຄົນກໍສະແຫວງຫາວິທີໄປຢ້ຽມຢາມດວງເດືອນ,
ຕ້ອງການທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງວິທີເພື່ອຢູ່ລອດໃນທີ່ນັ້ນ. ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ດວງເດືອນຂາດອົກຊີແຊນ. ມະນຸດສາມາດຢູ່ລອດໂດຍປາສະຈາກອົກຊີແຊນໄດ້ບໍ? ຍ້ອນດວງເດືອນຂາດອົກຊີແຊນ, ມັນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນສະຖານທີ່ງມະນຸດສາມາດຢູ່ໄດ້,
ແຕ່ມະນຸດກໍດື້ດຶງໃນຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາທີ່ຈະໄປທີ່ນັ້ນ. ພຶດຕິກຳນີ້ຄວນຖືກເອີ້ນວ່າຫຍັງ? ມັນເປັນການທຳລາຍຕົນເອງອີກດ້ວຍ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ດວງເດືອນແມ່ນສະຖານທີ່ງປາສະຈາກອາກາດ ແລະ ອຸນຫະພູມຂອງມັນບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ, ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນສະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະໄວ້ສຳລັບມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 172)

3. ສຽງ

ແມ່ນຫຍັງຄືຢ່າງທີສາມ? ມັນຍັງເປັນພາກສ່ວນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບສະພາບແວດລ້ອມປົກກະຕິຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ, ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດກຽມ ເມື່ອພຣະອົງເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງ. ມັນສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງນີ້, ມັນກໍຈະແຊກແຊງຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຈະມີຜົນກະທົບທີ່ສຳຄັນຕໍ່ຊີວິດມະນຸດ ແລະ ຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງເຂົາ

ຈົນມະນຸດບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດໃດສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ.
ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງນີ້ທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງ? ເຮົາກຳລັງເວົ້າກ່ຽວກັບສຽງ. ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດກໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພາຍໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທັງປວງໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກຳລັງດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປ່ຽນແປງການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເລື້ອຍໆພາຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.
ຄວາມໝາຍຂອງເຮົາສຳລັບສິ່ງນີ້ກໍຄື ແຕ່ລະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງແມ່ນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍໃນການເປັນຢູ່ຂອງມັນ; ນັ້ນກໍຄື ມີບາງສິ່ງທີ່ຈຳເປັນກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງແຕ່ລະສິ່ງ ແລະ ທຸກສິ່ງ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ລະສິ່ງແມ່ນມີຊີວິດ ແລະ ຍ້ອນທຸກສິ່ງມີຊີວິດ, ພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງຈຶ່ງເກີດມີສຽງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໂລກປ່ຽນແປງໄປຢູ່ເລື້ອຍໆ, ດວງຕາເວັນປ່ຽນແປງໄປຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ດວງເດືອນກໍປ່ຽນແປງໄປຢູ່ເລື້ອຍໆເຊັ່ນກັນ. ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງຂະຫຍາຍພັນ, ພັດທະນາ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວ, ພວກມັນກໍສົ່ງສຽງອອກມາຢູ່ເລື້ອຍໆ.
ສິ່ງທັງປວງຈາກການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຂະຫຍາຍພັນ, ພັດທະນາ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເລື້ອຍໆ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຕີນພູເຂົາກຳລັງເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນສ່ວນເລິກຂອງທະເລແມ່ນກຳລັງລອຍນໍ້າ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວໄປມາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້, ທຸກສິ່ງໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ ຕາມແບບແຜນທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ມີຢູ່ ໂດຍສິ່ງທັງປວງທີ່ຂະຫຍາຍພັນ ແລະ ພັດທະນາໃນຄວາມມືດ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງລັບໆ? ສຽງ, ສຽງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີພະລັງ. ນອກເໜືອຈາກດາວເຄາະໂລກ, ດາວເຄາະທຸກປະເພດແມ່ນເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດ ແລະ ອົງຊີໃນດາວເຄາະເຫຼົ່ານີ້ກໍກຳລັງຂະຫຍາຍພັນ, ພັດທະນາ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເລື້ອຍໆ. ນັ້ນກໍຄື ສິ່ງທັງປວງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ປາສະຈາກຊີວິດແມ່ນກຳລັງເຄື່ອນໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງສະໝ່ຳສະເໝີໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນເຄື່ອນໄປ, ພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງກໍສົ່ງສຽງອອກມາອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າຍັງຈັດການສຳລັບສຽງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ເຖິງເຫດຜົນຂອງພຣະອົງສຳລັບສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນບໍ? ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ເຮືອບິນ, ສຽງເຄື່ອງຈັກຂອງມັນມີຜົນກະທົບຫຍັງຕໍ່ເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າຢູ່ໃກ້ມັນດົນເກີນໄປ, ຫູຂອງເຈົ້າກໍຈະໜວກ. ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເດ, ມັນຈະສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມທໍລະມານດັ່ງກ່າວບໍ? ບາງຄົນທີ່ມີຫົວໃຈອ່ອນແອກໍຈະທົນບໍ່ໄດ້. ແນ່ນອນວ່າ ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ມີຫົວໃຈເຂັ້ມແຂງກໍຈະບໍ່ສາມາດທົນມັນໄດ້ດົນເກີນໄປ.

ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຜົນກະທົບຂອງສຽງທີ່ມີຕໍ່ຮ່າງກາຍມະນຸດ ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຫູ ຫຼື ຫົວໃຈ ແມ່ນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ສຽງທີ່ດັງເກີນໄປກໍຈະທຳຮ້າຍຜູ້ຄົນ. ສະນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກມັນໄດ້ເລີ່ມເຮັດໜ້າທີ່ເປັນປົກກະຕິແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກໍຈັດແຈງສຽງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເໝາະສົມ, ສຽງຂອງສິ່ງທັງປວງທີ່ເຄື່ອນໄຫວ. ນີ້ກໍເປັນໜຶ່ງໃນບັນຫາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາເມື່ອເນລະມິດສ້າງສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບມະນຸດຊາດເຊັ່ນກັນ.

ກ່ອນອື່ນ ຄວາມສູງຂອງຊັ້ນບັນຍາກາດທີ່ຢູ່ເໜືອພື້ນຜິວແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນມີຜົນກະທົບຕໍ່ສຽງ. ອີກຢ່າງ, ຂະໜາດຊ່ອງວ່າງໃນດິນກໍຈະຍັງປັບປ່ຽນ ແລະ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສຽງ. ແລ້ວມີສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມສາດຕ່າງໆ ເຊິ່ງການລວມຕົວຂອງມັນມີຜົນກະທົບຕໍ່ສຽງເຊັ່ນດຽວກັນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີການບາງຢ່າງເພື່ອກຳຈັດສຽງບາງຢ່າງ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະຢູ່ລອດໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຫູ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສາມາດທົນໄດ້. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ສຽງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດອຸປະສັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ໂດຍກາຍມາເປັນການລົບກວນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາທີ່ຮຸນແຮງສຳລັບພວກເຂົາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າພິຖີພິຖັນໃນການເນລະມິດສ້າງດິນແດນ, ຊັ້ນບັນຍາກາດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມສາດປະເພດຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບຢູ່ພາຍໃນແຕ່ລະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດຊາດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລະອຽດ, ມັນພຽງພໍສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະຮູ້ວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບມີຢູ່ໃນທີ່ນີ້. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າບອກເຮົາເບິ່ງວ່າ ພາລະກິດນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ ນັ້ນກໍຄື ການປັບສຽງໃຫ້ທ່ຽງຢ່າງແນ່ນອນເພື່ອຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຊີວິດປົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ, ມັນຈຳເປັນບໍ່? (ຈຳເປັນ). ຍ້ອນພາລະກິດນີ້ຈຳເປັນ, ແລ້ວຈາກທັດສະນະນີ້ ແມ່ນສາມາດເວົ້າບໍ່ໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພາລະກິດນີ້ເປັນວິທີທີ່ຈະສະໜອງໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງ? ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ງຽບດັ່ງກ່າວສຳລັບການສະໜອງຂອງມະນຸດຊາດ ເພື່ອວ່າຮ່າງກາຍມະນຸດຈະສາມາດຳລົງຊີວິດໄດ້ເປັນປົກກະຕິພາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນ ໂດຍບໍ່ທົນທຸກຕໍ່ການລົບກວນໃດໜຶ່ງ ແລະ ເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດຈະສາມາດມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ມີຄວາມຕ້ອງການສິ່ງນີ້ຢ່າງແຮງ.

ແລ້ວພວກເຈົ້າເຫັນຄຸນຄ່າແນວໃດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ວ່ານີ້ແມ່ນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດການກະທຳນີ້ໃນເວລານັ້ນໄດ້ແນວໃດ, ພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໃຍ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ພຣະອົງໃສ່ໄວ້ໃນມັນໄດ້ບໍ? (ໂດຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້). ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງນີ້ໄດ້, ນັ້ນກໍພຽງພໍແລ້ວ. ມີການກະທຳຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງ ຫຼື ເຫັນໄດ້. ເຮົາຍົກສິ່ງນີ້ຂຶ້ນມາເພື່ອແຈ້ງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຮ່ອງຮອຍທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 173)

4. ແສງ

ຢ່າງທີສີ່ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຕາຂອງຜູ້ຄົນ: ແສງ. ສິ່ງນີ້ກໍສຳຄັນຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ເມື່ອເຈົ້າເຫັນແສງທີ່ສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງມັນໄປຮອດລະດັບໃດໜຶ່ງ, ມັນກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ຕາມະນຸດບອດໄດ້. ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕາມະນຸດກໍແມ່ນຕາຂອງເນື້ອໜັງ. ພວກມັນບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການລະຄາຍເຄືອງໄດ້. ຜູ້ໃດກ້າຈ້ອງເບິ່ງດວງຕາເວັນໂດຍກົງບໍ? ບາງຄົນໄດ້ລອງມັນແລ້ວ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາສວມໃສ່ແວ່ນຕາກັນແດດ ມັນກໍຈະບໍ່ເປັນຫຍັງ, ແຕ່ນັ້ນກໍຈຳເປັນຕ້ອງມີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື. ຫາກປາສະຈາກເຄື່ອງມື, ຕາເປົ່າຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຜະເຊີນກັບດວງຕາເວັນ ແລະ ຈ້ອງເບິ່ງມັນໂດຍກົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງດວງຕາເວັນເພື່ອສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ແສງນີ້ກໍແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເອົາໃຈໃສ່ເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສຳເລັດການເນລະມິດສ້າງດວງຕາເວັນເທົ່ານັ້ນ, ວາງມັນໄວ້ໃນບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ສົນໃຈມັນ; ນັ້ນບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ພຣະອົງລະມັດລະວັງໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄິດເຖິງພວກມັນຢ່າງລະອຽດລະອໍ. ພຣະເຈົ້າສ້າງຕາສຳລັບມະນຸດຊາດ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນ ແລະ ພຣະອົງຍັງກຳນົດຂອບເຂດຂອງແສງທີ່ມະນຸດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ມັນຈະບໍ່ເປັນການດີ ຖ້າແສງດັ່ງກ່າວມົວເກີນໄປ.

ເມື່ອມັນມືດເກີນໄປຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນນິ້ວມືຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໄດ້, ຕາຂອງພວກເຂົາກໍຈະສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງພວກມັນ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ແຕ່ແສງທີ່ສະຫວ່າງເກີນໄປກໍເຮັດໃຫ້ຕາມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ພໍ່ງກັນ ຍ້ອນຄວາມສະຫວ່າງແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕົບແຕ່ງສະພາບແວດລ້ອມຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດດ້ວຍຈຳນວນແສງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຕາມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນຈຳນວນທີ່ຈະບໍ່ເປັນໄພ ຫຼື ທຳລາຍຕາຂອງຜູ້ຄົນແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນສູນເສຍສະມັດຕະພາບຂອງພວກມັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າເພີ່ມຊັ້ນເມກອ້ອມດວງຕາເວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ຄວາມໜາແໜ້ນຂອງອາກາດສາມາດກັ່ນຕອງປະເພດຂອງແສງທີ່ສາມາດທຳຮ້າຍຕາ ຫຼື ຜິວໜັງຂອງຜູ້ຄົນໄດ້, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ. ອີກຢ່າງ, ສີຂອງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງກໍສະທ້ອນແສງຕາເວັນ ແລະ ແສງທຸກປະເພດ ແລະ ສາມາດກຳຈັດຮູບແບບຂອງແສງທີ່ສະຫວ່າງເກີນໄປທີ່ຈະໃຫ້ຕາມະນຸດປັບຕົວໄດ້. ສະນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຍ່າງຢູ່ຂ້າງນອກ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສວມໃສ່ແວ່ນຕາກັນແດດທີ່ມືດຫຼາຍຢູ່ເລື້ອຍໆ. ພາຍໃຕ້ສະຖານະການປົກກະຕິ, ຕາມະນຸດສາມາດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆພາຍໃນຂອບເຂດສາຍຕາຂອງພວກເຂົາໄດ້ ໂດຍທີ່ບໍ່ຖືກແສງລົບກວນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຈະບໍ່ເປັນການດີ ຖ້າແສງຮຸນແຮງເກີນໄປ ຫຼື ມັນມົວເກີນໄປ. ຖ້າມັນມົວເກີນໄປ, ຕາຂອງຜູ້ຄົນຈະເສຍຫາຍ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ໃຊ້ໃນເວລາອັນສັ້ນໆ ມັນກໍຈະຖືກທຳລາຍ; ຖ້າມັນສະຫວ່າງເກີນໄປ, ຕາຂອງຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ມັນໄດ້. ແສງນີ້ທີ່ຜູ້ຄົນມີຕ້ອງເໝາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ຕາມະນຸດເຫັນໄດ້ ແລະ ຜ່ານວິທີການຕ່າງໆ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍທີ່ແສງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດແກ່ຕາມະນຸດ; ແລະ ເຖິງແມ່ນແສງນີ້ອາດມີຜົນປະໂຫຍດ ຫຼື ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນໃຫ້ແກ່ຕາມະນຸດ, ມັນກໍພຽງພໍທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນໄປເຖິງບັ້ນປາຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ບຳລຸງຮັກສາການນຳໃຊ້ຕາຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ລະອຽດລະອໍໃນການພິຈາລະນາສິ່ງນີ້ບໍ? ແຕ່ມານຮ້າຍ ເຊິ່ງກໍຄື ຊາຕານ ກໍກະທຳໂດຍບໍ່ມີການພິຈາລະນາດັ່ງກ່າວໄຫຼ່ຜ່ານຄວາມຄິດຂອງມັນເລີຍ. ຫາກມີຊາຕານ, ແສງກໍຈະສະຫວ່າງເກີນໄປ ຫຼື ມົວເກີນໄປຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຊາຕານກະທຳ.

ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ທຸກລັກສະນະຂອງຮ່າງກາຍມະນຸດ ເຊິ່ງກໍຄື ຕໍ່ສາຍຕາ, ການໄດ້ຍິນ, ການຊີມລົດຊາດ, ການຫາຍໃຈ, ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມັນ ແລະ ອື່ນໆອີກ ເພື່ອເພີ່ມທະວີການປັບຕົວເພື່ອຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດໃຫ້ໄດ້ສູງສຸດ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດໄດ້ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດ.

ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື
ສະພາບແວດລ້ອມໃນປັດຈຸບັນສຳລັບຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງຂຶ້ນແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ບາງຄົນອາດຄິດວ່າສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ທຳມະດາຫຼາຍ. ສຽງ, ແສງ ແລະ ອາກາດແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ
ເປັນສິດຂອງພວກເຂົາທີ່ໄດ້ໃຊ້ຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຂົາເກີດ.
ແຕ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າສາມາດໄດ້ໃຊ້ກໍຄືການທີ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະ ແມ່ນ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ຮູ້ຈັກພວກມັນ ຫຼື ບໍ່, ສະຫຼຸບແລ້ວກໍຄືເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງພວກມັນ, ພຣະອົງໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບພວກມັນຫຼາຍ, ພຣະອົງມີແຜນການ ແລະ ພຣະອົງມີແນວຄິດທີ່ແນ່ນອນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ວາງມະນຸດຊາດໄວ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບຊີວິດດັ່ງກ່າວຢ່າງຫຼິ້ນໆ ຫຼື ງ່າຍດາຍ ໂດຍບໍ່ຄິດຫຍັງເລີຍ.
ພວກເຈົ້າອາດຄິດວ່າເຮົາເວົ້າໃຫຍ່ເກີນໄປກ່ຽວກັບແຕ່ລະຢ່າງທີ່ເລັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້
ແຕ່ໃນມຸມມອງຂອງເຮົາ,
ແຕ່ລະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດແມ່ນຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ.
ມີການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 174)

5. ກະແສລົມ

ແມ່ນຫຍັງຄືຢ່າງທີຫ້າ?
ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບແຕ່ລະມື້ຂອງຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ.
ຄວາມສຳພັນຂອງມັນໃກ້ຊິດກັບຊີວິດມະນຸດຫຼາຍ
ຈົນຮ່າງກາຍມະນຸດບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໄດ້ໃນໂລກທີ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ນີ້ຫາກປາສະຈາກມັນ.
ສິ່ງນີ້ກໍຄືກະແສລົມ. ບາງເທື່ອ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຄຳນາມ "ກະແສລົມ" ຫຼັງຈາກທີ່ຫາກໍໄດ້ຍິນມັນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືກະແສລົມ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ກະແສລົມ" ເປັນພຽງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ໄຫຼວຽນຂອງອາກາດເທົ່ານັ້ນ.
ກະແສລົມເປັນລົມທີ່ຕາມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ມັນຍັງເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ກາສເຄື່ອນໄຫວ. ແຕ່ໃນການສົນທະນາຄັ້ງນີ້, ຫຼັກໆແລ້ວ "ກະແສລົມ" ແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງ? ທັນທີທີ່ເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບມັນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. ໂລກແບກຮັບພູເຂົາ, ທະເລ ແລະ ສິ່ງທັງປວງໃນການເນລະມິດສ້າງ ໃນຂະນະທີ່ມັນໝູນ ແລະ ເມື່ອມັນໝູນ, ມັນກໍໝູນດ້ວຍຄວາມໄວ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງເຖິງການໝູນນີ້, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ການໝູນຂອງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນມີຢູ່. ການໝູນຂອງມັນກໍ່ໃຫ້ເກີດຫຍັງ? ເມື່ອເຈົ້າແລ່ນ, ລົມບໍ່ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ ແລະ ແລ່ນຜ່ານຫູຂອງເຈົ້າບໍ? ຖ້າລົມສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ເມື່ອເຈົ້າແລ່ນ ແລ້ວຈະບໍ່ມີລົມໄດ້ແນວໃດເມື່ອແຜ່ນດິນໂລກໝູນ? ເມື່ອແຜ່ນດິນໂລກໝູນ, ສິ່ງທັງປວງກໍເຄື່ອນໄຫວ. ແຜ່ນດິນໂລກເອງເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ໝູນດ້ວຍຄວາມໄວໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກຍັງຂະຫຍາຍພັນ ແລະ ພັດທະນາຢູ່ເລື້ອຍໆ. ສະນັ້ນ ການເຄື່ອນໄຫວໃນຄວາມໄວໃນລະດັບໃດໜຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດກະແສລົມໂດຍທຳມະຊາດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາເຖິງກ່ຽວກັບ "ກະແສລົມ". ກະແສລົມນີ້ບໍ່ກະທົບຕໍ່ຮ່າງກາຍມະນຸດຈົນຮອດລະດັບໃດໜຶ່ງບໍ? ໃຫ້ພິຈາລະນາພາຍຸມໍລະສຸມ: ພາຍຸມໍລະສຸມປົກກະຕິແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮຸນແຮງເປັນພິເສດ, ແຕ່ເມື່ອພວກມັນໂຈມຕີ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະຢືນຢ່າງໝັ້ນຄົງໄດ້ ແລະ ມັນຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຍ່າງໃນລົມ. ແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວກໍຍາກລຳບາກ ແລະ ບາງຄົນອາດຈະເຖິງກັບຖືກລົມພັດໃຫ້ຕຳກັບບາງສິ່ງ ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີການທີ່ກະແສລົມສາມາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ຖ້າແຜ່ນດິນໂລກທັງປວງຖືກປົກຄຸມດ້ວຍທົ່ງພຽງ ແລ້ວເມື່ອແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສິ່ງທັງປວງໝູນ, ຮ່າງກາຍມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ກະແສລົມທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍສິ້ນເຊີງ. ມັນຈະລຳບາກຫຼາຍແທ້ໆ ທີ່ຈະຕອບໂຕ້ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ. ຖ້ານີ້ເປັນຄວາມຈິງແທ້ໆ, ກະແສລົມດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ພຽງແຕ່ນຳຄວາມເສຍຫາຍມາເຖິງມະນຸດຊາດ ແຕ່ຄວາມຫາຍະນະທັງໝົດ. ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອແກ້ໄຂກະແສລົມດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ກະແສລົມແມ່ນຍິ່ງອ່ອນແອລົງ, ປ່ຽນແປງທິດທາງຂອງພວກມັນ, ປ່ຽນແປງຄວາມໄວຂອງພວກມັນ ແລະ ປ່ຽນແປງກຳລັງຂອງພວກມັນ.
ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນຄຸນລັກສະນະທາງພູມສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊັ່ນ ພູເຂົາ, ເທືອກເຂົາໃຫຍ່, ທົ່ງພຽງ, ເນີນພູ, ອ່າງນໍ້າ, ຮ່ອມພູ, ທົ່ງຮາບ ແລະ ແມ່ນໍ້າໃຫຍ່. ດ້ວຍຄຸນລັກສະນະທາງພູມສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຄວາມໄວ, ທິດທາງ ແລະ ກຳລັງຂອງກະແສລົມ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນ ຫຼື ປັບປ່ຽນກະແສລົມໃຫ້ກາຍເປັນລົມທີ່ມີຄວາມໄວ, ທິດທາງ ແລະ ກຳລັງຢ່າງເໝາະສົມ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະມີສະພາບແວດລ້ອມປົກກະຕິໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່. ມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບສິ່ງນີ້ບໍ? (ມີ). ການເຮັດສິ່ງແບບນີ້ແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າຍາກສຳລັບມະນຸດ, ແຕ່ມັນງ່າຍສຳລັບພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງສິ່ງທັງປວງ. ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ, ມັນຈະທຳມະດາກວ່າ ຫຼື ງ່າຍກວ່າທີ່ຈະສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີກະແສລົມທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດ. ສະນັ້ນ

ໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ລະສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນການເນລະມິດສ້າງທັງປວງຂອງພຣະອົງແມ່ນຈຳເປັນຫຼາຍແທ້ໆ. ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນໃນການເປັນຢູ່ຂອງທຸກໆສິ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາຕານ ຫຼື ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແມ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຼັກການນີ້. ພວກເຂົາສືບຕໍ່ທຳລາຍ ແລະ ພັດທະນາ ແລະ ຂູດຮີດ ໂດຍມີຄວາມຝັນລົມໆແລ້ງໆທີ່ຈະປ່ຽນພູເຂົາໃຫ້ກາຍເປັນດິນພຽງ, ເຕີມເຕັມຮ່ອມພູເລິກ ແລະ ສ້າງຕຶກສູງສໍ່າຟ້າໃນດິນພຽງເພື່ອສ້າງປ່າດົງທີ່ເປັນຄອນກຣີດ. ມັນຄືຄວາມຫວັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຊາດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ໃຊ້ແຕ່ລະມື້ຢ່າງມີຄວາມສຸກໃນທ່າມກາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດນີ້ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເລີນເລີ້ໃນວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດຢູ່. ນັບຕັ້ງແຕ່ອຸນຫະພູມຈົນເຖິງອາກາດ, ຈາກສຽງຈົນເຖິງແສງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນ ແລະ ຈັດແຈງຢ່າງຊັບຊ້ອນ ເພື່ອວ່າຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການແຊກແຊງໃດໜຶ່ງໃນສະພາບການທາງທຳມະຊາດ ແລະ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ມະນຸດຊາດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດ ແລະ ເພີ່ມທະວີຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງເປັນປົກກະຕິກັບສິ່ງທັງປວງໂດຍຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງປອງດອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງທຸກສິ່ງນີ້ໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງ ແລະ ແກ່ມະນຸດຊາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 175)

ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດບໍ? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຜູ້ໃດເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ? ແມ່ນມະນຸດບໍ? (ບໍ່ແມ່ນ). ແລ້ວການປະຕິບັດຕໍ່ການເນລະມິດສ້າງທັງປວງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດແມ່ນມີຫຍັງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? (ພຣະເຈົ້າປົກຄອງ ແລະ ຈັດແຈງສິ່ງທັງປວງ ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ). ພວກເຈົ້າເຫັນດີກັບສິ່ງນີ້ບໍ? ຄວາມແຕກຕ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດກໍຄື ພຣະເຈົ້າປົກຄອງ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ. ພຣະອົງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ໃນຂະນທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ, ມະນຸດຊາດກໍມີຄວາມສຸກກັບມັນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດີຄວາມສຸກກັບສິ່ງທັງປວງຂອງການເນລະມິດສ້າງ ເມື່ອເຂົາຍອມຮັບຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງ. ພຣະເຈົ້າເປັນເຈົ້ານາຍ ແລະ ມະນຸດຊາດເພີດເພີນກັບໝາກໄມ້ຂອງການເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລ້ວຈາກທັດສະນະຂອງສິ່ງທັງປວງຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດ? ພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງກົດເກນຂອງວິທີທີ່ສິ່ງທັງປວງເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ພຣະອົງຄວບຄຸມ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອກົດເກນເຫຼົ່ານີ້. ນັ້ນກໍຄື ສິ່ງທັງປວງແມ່ນຢູ່ພາຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃນຂອບເຂດການພິຈາລະນາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດຊາດສາມາດເຫັນສິ່ງທັງປວງໄດ້ບໍ? ສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດສາມາດເຫັນໄດ້ກໍຈຳກັດແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໂດຍກົງ. ຖ້າເຈົ້າປີນພູເຂົາ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນກໍເປັນພຽງພູເຂົານັ້ນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນອີກດ້ານຂອງພູເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າໄປຝັ່ງທະເລ ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນກໍເປັນພຽງດ້ານໜຶ່ງຂອງມະຫາສະໝຸດ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງມະຫາສະໝຸດເປັນແນວໃດ. ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນປ່າ, ເຈົ້າກໍສາມາດເຫັນພືດພັນຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຢູ່ເບື້ອງໜ້າ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນສະຖານທີ່ຕ່າງໆທີ່ສູງກວ່າ, ໄກກວ່າ ແລະ ເລິກກວ່າ. ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຫັນເປັນພຽງສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໂດຍກົງ ທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງວ່າມະນຸດຈະຮູ້ຈັກກົດເກນທີ່ສັ່ງການສີ່ລະດູການຂອງປີ ຫຼື ກົດເກນກ່ຽວກັບການເຕີບໃຫຍ່ຂອງສິ່ງທັງປວງ, ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດຄຸ້ມຄອງ ຫຼື ສັ່ງການສິ່ງທັງປວງໄດ້. ແຕ່ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນສິ່ງທັງປວງຂອງການເນລະມິດສ້າງແມ່ນສໍ່າກັບການທີ່ພຣະອົງເຫັນເຄື່ອງຈັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງຄຸ້ນເຄີຍກັບທຸກສ່ວນປະກອບ ແລະ ທຸກການເຊື່ອມໂຍງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ແມ່ນຫຍັງຄືຫຼັກການຂອງພວກມັນ, ແມ່ນຫຍັງຄືແບບແຜນຂອງພວກມັນ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງພວກມັນ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ທຸກສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນລະດັບສູງສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກໍເປັນມະນຸດ! ເຖິງວ່າມະນຸດອາດລົງເລິກໃນການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດຂອງເຂົາ ແລະ ກົດເກນຕ່າງໆທີ່ປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ, ການຄົ້ນຄວ້ານັ້ນກໍຈຳກັດແຕ່ໃນຂອບເຂດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຂອບເຂດ. ມະນຸດສາມາດໃຊ້ຊົ່ວຊີວິດຂອງເຂົາໃນການຄົ້ນຄວ້າການກະທຳເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ບັນລຸຜົນຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ. ນີ້ຄືເຫດຜົນວ່າ ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ພຽງຄວາມຮູ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮຽນຮູ້ເພື່ອສຶກສາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເລືອກວິທີໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ

ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າຈາກທັດສະນະຂອງການມາຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລ້ວມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າກໍຈະຮັບຮູ້ວ່າການກະທຳ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບສິ່ງທັງປວງ. ຍິ່ງເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວຫຼາຍສໍ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ. ສິ່ງທັງປວງ ແລະ ທຸກສິ່ງ ລວມເຖິງຕົວເຈົ້າ ແມ່ນໄດ້ຮັບກະແສການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ. ເຈົ້າຈະຍັງສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ໃນໂລກນີ້ ແລະ ທ່າມກາງມະນຸດຊາດນີ້ ບໍ່ມີຜູ້ໃດນອກຈາກພຣະເຈົ້າ ທີ່ຈະສາມາດມີຄວາມສາມາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຮັກສາການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງທັງປວງ. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້, ເຈົ້າກໍຈະຮັບຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄປເຖິງຈຸດນີ້, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຍອມຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຈຸດດັ່ງກ່າວ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ທົດສອບເຈົ້າ ແລະ ພິພາກສາເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈພຣະອົງ, ຈະຮູ້ຈັກຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະຍອມຮັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະສົນທະນາໃນຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່ຽວກັບການມີອຳນາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເຮັດແບບນັ້ນກໍແມ່ນເພື່ອມອບຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຫຼາຍຂຶ້ນ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບຮູ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນວິທີທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 176)

ເມັດພືດ, ໝາກໄມ້ ແລະ ຜັກ ແລະ ໝາກຖົ່ວທຸກປະເພດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນອາຫານສຳລັບຜູ້ກິນເຈ. ພວກມັນປະກອບມີສານອາຫານທີ່ພຽງພໍຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຮ່າງກາຍມະນຸດ ເຖິງແມ່ນພວກມັນເປັນອາຫານສຳລັບຜູ້ກິນເຈກໍຕາມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ເຮົາພຽງແຕ່ຈະມອບອາຫານເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ໃຫ້ພວກເຂົາກິນພຽງແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ!” ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢຸດແຕ່ສໍ່ານັ້ນ, ແຕ່ສືບຕໍ່ຈັດກຽມອາຫານອີກທີ່ຍິ່ງແຊບກວ່າເກົ່າໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ແມ່ນຫຍັງຄືອາຫານເຫຼົ່ານີ້? ພວກມັນແມ່ນຊີ້ນ ແລະ ປາປະເພດຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ກິນໄດ້. ພຣະອົງຈັດກຽມຊີ້ນ ແລະ ປາຫຼາຍປະເພດແທ້ໆໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ປາອາໄສຢູ່ໃນນໍ້າ ແລະ ຊີ້ນປາໃນນໍ້າກໍມີວັດຖຸທາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈາກຊີ້ນຂອງສັດທີ່ອາໄສເທິງບົກ ແລະ ມັນສາມາດສະໜອງສານອາຫານທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ.

ປາມີຄຸນສົມບັດທີ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມເຢັນ ແລະ ຄວາມຮ້ອນໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍ. ແຕ່ຕ້ອງບໍ່ກິນອາຫານທີ່ແຊບຫຼາຍຈົນເກີນໄປ. ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າແລ້ວ ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດໃນປະລິມານທີ່ເໝາະສົມໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮັບເອົາສິ່ງປະທານຂອງພຣະອົງຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນລັກສະນະທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ຕາມລະດູການ ແລະ ເວລາ. ຕອນນີ້ ອາຫານປະເພດໃດທີ່ຖືກລວມໄວ້ໃນຈຳພວກສັດປີກ? ໄກ່, ນົກຂຸ້ມ, ນົກກາງແກ ແລະ ອື່ນໆອີກຫຼາຍ. ຫຼາຍຄົນກໍກິນເປັດ ແລະ ຫ່ານອີກດ້ວຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະໜອງຊີ້ນທຸກປະເພດເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງກໍມີການຮຽກຮ້ອງບາງຢ່າງຈາກຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ກຳນົດຂໍ້ຈຳກັດທີ່ສະເພາະໃນອາຫານຂອງພວກເຂົາໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ທຸກມື້ນີ້, ຂໍ້ຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອີງຕາມລົດຊາດສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ການຕີຄວາມໝາຍສ່ວນຕົວ. ຊີ້ນຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ສະໜອງສານອາຫານທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ແກ່ຮ່າງກາຍມະນຸດ, ເຕີ່ມເຕັມໂປຣຕີນ ແລະ ທາດເຫຼັກ, ເພີ່ມພູນເລືອດ, ເພີ່ມກຳລັງໃຫ້ກັບກ້າມຊີ້ນ ແລະ ກະດູກ ແລະ ສ້າງພະລັງງານໃນຮ່າງກາຍ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະຄົວກິນ ແລະ ກິນພວກມັນແນວໃດກໍຕາມ, ຊີ້ນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນປັບປຸງລົດຊາດອາຫານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຢາກຂອງພວກເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ອີ່ມທ້ອງຂອງພວກເຂົາອີກດ້ວຍ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ອາຫານເຫຼົ່ານີ້ສາມາດສະໜອງຮ່າງກາຍມະນຸດດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການດ້ານສານອາຫານໃນປະຈຳວັນຂອງຮ່າງກາຍ. ນີ້ແມ່ນການຄຶດພິຈາລະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງເຮັດໃຫ້ອາຫານພ້ອມສຳລັບມະນຸດຊາດ. ມີຜັກ, ມີຊີ້ນ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມອຸດົມສົມບູນບໍ? ແຕ່ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງຈັດກຽມອາຫານທັງໝົດສຳລັບມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດໝົກມຸ້ນໃນອາຫານເຫຼົ່ານີ້ຈົນເກີນໄປບໍ? ເກີດຫຍັງຂຶ້ນເມື່ອມະນຸດຕິດກັບດັກໃນການພະຍາຍາມສະໜອງຄວາມປາຖະໜາທາງກາຍເຫຼົ່ານີ້? ເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການບຳລຸງລ້ຽງຫຼາຍເກີນໄປບໍ? ການບຳລຸງລ້ຽງຫຼາຍເກີນໄປບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມະນຸດເຈັບປວດໃນຫຼາຍວິທີບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດແບ່ງປະລິມານທີ່ເໝາະສົມໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມຊ່ວງເວລາ ແລະ ລະດູການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ຫຼັງຈາກລະດູຮ້ອນຫຼາຍ ຜູ້ຄົນກໍສະສົມຄວາມຮ້ອນໄວ້ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຫຼາຍ ພ້ອມທັງຄວາມແຫ້ງ ແລະ ຄວາມຊຸ່ມທີ່ພາໃຫ້ເກີດໂຣກ. ເມື່ອລະດູໃບໄມ້ລົ່ນມາເຖິງ, ໝາກໄມ້ຫຼາຍປະເພດກໍສຸກ ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນກິນໝາກໄມ້ເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຊຸ່ມທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຂັບໄລ່ອອກ.

ໃນເວລານີ້, ຄວາຍງົວ ແລະ ແກະກໍເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ, ສະນັ້ນ ນີ້ຈຶ່ງເປັນເວລາທີ່ຜູ້ຄົນຄວນກິນຊີ້ນຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອການບໍາລຸງລ້ຽງ.
ໂດຍການກິນຊີ້ນຫຼາກຫຼາຍປະເພດ, ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບພະລັງງານ ແລະ ຄວາມອົບອຸ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາທົນຕໍ່ຄວາມເຢັນຂອງລະດູໜາວ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາກໍສາມາດຜ່ານລະດູໜາວໄປໄດ້ຢ່າງປອດໄພ ແລະ ຢ່າງສຸຂະພາບດີ. ດ້ວຍການດູແລທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມແນ່ນອນ, ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມ ແລະ ປະສານງານສິ່ງ ແລະ ເວລາທີ່ຈະສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ; ແລະ ເວລາທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆເຕີບໃຫຍ່, ອອກໝາກ ແລະ ສຸກ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບ "ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດກຽມອາຫານທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໃນຊີວິດປະຈໍາວັນຂອງເຂົາ".
ນອກຈາກອາຫານຫຼາຍປະເພດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງສະໜອງແຫຼ່ງນໍ້າໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກິນ, ຜູ້ຄົນກໍຍັງຕ້ອງການດື່ມນໍ້າ. ໝາກໄມ້ພຽງຢ່າງດຽວຈະພຽງພໍບໍ? ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດອາໄສໝາກໄມ້ແຕ່ຢ່າງດຽວ ແລະ ອີກຢ່າງ ບໍ່ມີໝາກໄມ້ໃນບາງລະດູການ. ແລ້ວບັນຫານໍ້າຂອງມະນຸດຊາດຈະສາມາດໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂແນວໃດ?
ພຣະເຈົ້າໄດ້ແກ້ໄຂມັນໂດຍຈັດກຽມແຫຼ່ງນໍ້າຫຼາຍແຫ່ງຢູ່ເທິງ ແລະ ຢູ່ລຸ່ມພື້ນດິນ ເຊິ່ງລວມເຖິງທະເລສາບ, ແມ່ນໍ້າ ແລະ ນໍ້າພຸ. ແຫຼ່ງນໍ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເໝາະສໍາລັບດື່ມ ຕາບໃດທີ່ບໍ່ມີສິ່ງເປິະເປື້ອນ ແລະ ຕາບໃດທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ປັບແປງ ຫຼື ທໍາລາຍພວກມັນ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ໃນເລື່ອງຂອງແຫຼ່ງອາຫານທີ່ບໍາລຸງລ້ຽງຊີວິດດ້ານຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດຊາດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມຢ່າງແນ່ນອນຫຼາຍ, ຖືກຕ້ອງຫຼາຍ ແລະ ເໝາະສົມຫຼາຍ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຈະຮັ່ງມີ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ບໍ່ຂາດຫຍັງເລີຍ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ສຶກ ແລະ ເຫັນໄດ້.
ອີກຢ່າງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງພືດບາງປະເພດ, ສັດ ແລະ ສະໝູນໄພຕ່າງໆໃນບັນດາສິ່ງທັງປວງ ເຊິ່ງມີຈຸດປະສົງເພື່ອຮັກສາບາດແຜ ຫຼື ປິ່ນປົວຄວາມເຈັບປ່ວຍທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍມະນຸດໂດຍສະເພາະ. ຕົວຢ່າງ ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຖືກໄຟໄໝ້ ຫຼື ລວກຕົນເອງໂດຍບັງເອີນພວກເຂົາຄວນເຮັດຫຍັງ? ເຈົ້າຈະສາມາດລ້າງແຜໄໝ້ດ້ວຍນໍ້າເທົ່ານັ້ນບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດຫໍ່ມັນດ້ວຍເສດຜ້າເກົ່າໆເທົ່ານັ້ນບໍ? ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນັ້ນ, ບາດແຜອາດເຕັມໄປດ້ວຍໜອງ ຫຼື ຕິດເຊື້ອ. ຕົວຢ່າງ ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເປັນໄຂ້ ຫຼື ເປັນຫວັດ; ໄດ້ຮັບບາດແຜໃນຂະນະທີ່ກໍາລັງເຮັດວຽກ; ມີບາດແຜໃນກະເພາະອາຫານຈາກການກິນສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ; ຫຼື ມີໂຣກບາງຢ່າງທີ່ເກີດຈາກປັດໃຈການໃຊ້ຊີວິດ ຫຼື ບັນຫາເລື່ອງຄວາມຮູ້ສຶກ ລວມເຖິງໂຣກກ່ຽວກັບເສັ້ນເລືອດ, ອາການທາງຈິດ ຫຼື ໂຣກຕ່າງໆຂອງອະໄວຍະວະພາຍໃນ, ແລ້ວມີພືດຄູ່ກັນທີ່ຮັກສາອາການຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມີພືດທີ່ປັບປຸງການໄຫຼວຽນຂອງເລືອດ ແລະ ກໍາຈັດການຕົກຄ້າງ, ບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດ, ຫ້າມເລືອດ, ເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກຊາ,

ຊ່ວຍຮັກສາຜິວໜັງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນກັບຄືນສູ່ສະພາບປົກກະຕິ ແລະ ສະຫຼາຍເລືອດທີ່ຕົກຄ້າງ ແລະ ກຳຈັດສານພິດອອກຈາກຮ່າງກາຍ, ເວົ້າສັ້ນໆກໍຄື ພືດເຫຼົ່ານີ້ມີປະໂຫຍດໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ຜູ້ຄົນສາມາດໃຊ້ພວກມັນ ແລະ ພວກມັນຖືກຈັດກຽມໂດຍພຣະເຈົ້າສຳລັບຮ່າງກາຍມະນຸດໃນກໍລະນີທີ່ຕ້ອງການ. ພຣະເຈົ້າຍອມໃຫ້ມະນຸດຄົ້ນພົບພວກມັນບາງສ່ວນໂດຍບັງເອີນ, ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນອື່ນໆແມ່ນຖືກຄົ້ນພົບໂດຍຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກໃຫ້ຄົ້ນພົບ ຫຼື ເປັນຜົນຕາມມາຂອງປາກົດການພິເສດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປັ້ນແຕ່ງ.
ຫຼັງຈາກການຄົ້ນພົບພືດເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ມະນຸດຊາດກໍຈະສົ່ງຕໍ່ພວກມັນ ແລະ ຫຼາຍຄົນກໍຈະມາຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພວກມັນ.
ການທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງພືດເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະນັ້ນກໍມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍ. ສະຫຼຸບກໍຄື ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຖືກຈັດກຽມ ແລະ ປູກໄວ້ໂດຍພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເນລະມິດສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ.
ພວກມັນມີຄວາມຈຳເປັນ.
ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າດຳເນີນການຢ່າງທົ່ວເຖິງກວ່າຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຊາດບໍ?
ເມື່ອເຈົ້າເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ, ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງດ້ານດີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?
ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງລັບໆ. ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເມື່ອມະນຸດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນໂລກເທື່ອ
ເຊິ່ງເປັນເວລາທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີການພົວພັນກັບມະນຸດຊາດ.
ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມີການຄິດເຖິງມະນຸດຊາດ, ເພື່ອການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄິດເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກໃນໂລກທາງກາຍທີ່ຮັ່ງມີ ແລະ ອຸດົມສົມບູນນີ້ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາ ເຊິ່ງປາສະຈາກຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງໂດຍທີ່ບໍ່ຂາດຫຍັງເລີຍ. ໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ, ມະນຸດຊາດສາມາດສືບຕໍ່ແຜ່ພັນ ແລະ ຢູ່ລອດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 177)

ພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນໂດຍລົມກັນກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມະນຸດຊາດອາໄສຢູ່ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນ ແລະ ການຈັດກຽມທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ພວກເຮົາສົນທະນາເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງ;
ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສິ່ງຕ່າງໆໃນການເນລະມິດສ້າງ
ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ; ແລະ ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງຄວາມສຳພັນເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອປ້ອງກັນສິ່ງຕ່າງໆໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ທຳຮ້າຍມະນຸດຊາດ.

ພຣະເຈົ້າຍັງຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍທີ່ຫຼາຍປັດໄຈທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງອາດມີຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມຂອງມະນຸດຊາດ, ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງສູງສຸດຂອງພວກມັນ ແລະ ນຳສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນປະໂຫຍດພ້ອມກັບອົງປະກອບທີ່ເປັນປະໂຫຍດມາໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສາມາດປັບຕົວເຂົ້າໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ ແລະ ສືບຕໍ່ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ການແຜ່ພັນຢ່າງໝັ້ນຄົງ. ຕໍ່ມາ ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບອາຫານທີ່ຮ່າງກາຍມະນຸດຕ້ອງການ ເຊິ່ງກໍຄືອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມປະຈຳວັນຂອງມະນຸດຊາດ.
ນີ້ກໍຍັງເປັນສະພາບການທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຮ່າງກາຍມະນຸດບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໂດຍການຫາຍໃຈແຕ່ຢ່າງດຽວ, ດ້ວຍແສງຕາເວັນສຳລັບການບຳລຸງລ້ຽງ ຫຼື ລົມ ຫຼື ອຸນຫະພູມທີ່ເໝາະສົມ. ມະນຸດຍັງຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງພວກເຂົາອີ່ມ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຈັດກຽມຕົ້ນກຳເນີດຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອີ່ມທ້ອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຕົ້ນກຳເນີດອາຫານຂອງມະນຸດຊາດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເບິ່ງຂ້າມຫຍັງເລີຍ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນພືດຜົນດັ່ງກ່າວທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີຈຳນວນຫຼາຍ ເຊິ່ງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມຂອງມະນຸດຊາດ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງການສະໜອງສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ ສຳລັບທຸກສິ່ງໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ? ຖ້າໃນຊ່ວງການເນລະມິດສ້າງ, ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສ້າງຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຫຍ້າ ຫຼື ສິ່ງມີຊີວິດອື່ນໆອີກຈຳນວນຫຼາຍ ແລະ ຖ້າຍົກຕົວຢ່າງ ສິ່ງມີຊີວິດ ແລະ ພືດທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ສຳລັບໃຫ້ງົວ ແລະ ແກະກິນ ຫຼື ໃຫ້ມ້າລາຍ, ກວາງ ແລະ ສັດອື່ນໆອີກຫຼາກຫຼາຍປະເພດ, ສິງໂຕກໍຕ້ອງກິນສັດປະເພດມ້າລາຍ ແລະ ກວາງ ແລະ ເສືອຕ້ອງກິນສັດປະເພດແກະ ແລະ ໝູ, ແຕ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ມະນຸດໄດ້ກິນ ແລ້ວນັ້ນຈະໃຊ້ການໄດ້ບໍ? ມັນຈະໃຊ້ການບໍ່ໄດ້. ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ດົນ. ຖ້າມະນຸດກິນພຽງແຕ່ໃບໄມ້ເດ? ມັນຈະໃຊ້ການໄດ້ບໍ? ມະນຸດສາມາດກິນຫຍ້າທີ່ມີໄວ້ສຳລັບແກະບໍ? ມັນອາດບໍ່ເຈັບປວດ ຖ້າພວກເຂົາລອງໜ້ອຍໜຶ່ງ, ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາກິນສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນເວລາດົນນານ, ທ້ອງຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ດົນ. ມີສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສັດສາມາດກິນ ແຕ່ເປັນພິດຕໍ່ມະນຸດ, ສັດຕ່າງໆກິນພວກມັນໂດຍບໍ່ມີຜົນຫຍັງ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນສຳລັບມະນຸດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງມະນຸດ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຈັກຫຼັກການ ແລະ ໂຄງສ້າງຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໄດ້ເປັນຢ່າງດີທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກຢ່າງຊັດເຈນແທ້ໆເຖິງສ່ວນປະກອບ ແລະ ສ່ວນປະສົມຂອງຮ່າງກາຍ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງມັນ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອະໄວຍະວະພາຍໃນຂອງມັນ ແລະ

ວິທີທີ່ພວກມັນຊຶມຊັບ, ກຳຈັດ ແລະ ເຜົາຜານວັດຖຸທາດຕ່າງໆ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້; ບາງຄັ້ງພວກເຂົາກິນຢ່າງບໍ່ລະມັດລະວັງ ຫຼື ມີສ່ວນໃນການດູແລຕົນເອງທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງເຊິ່ງມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ສົມດຸນ. ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ເພີດເພີນກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໃນລັກສະນະທີ່ປົກກະຕິ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີບັນຫາດ້ານສຸຂະພາບ. ເຖິງແມ່ນບາງຄັ້ງ ເຈົ້າອາລົມເສຍ ແລະ ເຈົ້າມີເລືອດຕົກຄ້າງ, ສິ່ງນີ້ກໍຈະບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງກິນພືດບາງປະເພດ ແລະ ພາວະເລືອດຕົກຄ້າງກໍຈະເຊົາໄປ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມສຳລັບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ສະນັ້ນ ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຊາດແມ່ນຢູ່ເໜືອກວ່າສິ່ງມີຊີວິດອື່ນໆຫຼາຍ. ພຣະເຈົ້າຈັດກຽມສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບພືດແຕ່ລະປະເພດ ແລະ ພຣະອົງຈັດກຽມອາຫານ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບສັດແຕ່ລະປະເພດ, ແຕ່ມະນຸດຊາດມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ເຄັ່ງຄັດທີ່ສຸດຈາກສະພາບແວດລ້ອມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ຖ້າພວກມັນຖືກເບິ່ງຂ້າມ, ມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ພັດທະນາ ແລະ ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ແຜ່ພັນໃນລັກສະນະທີ່ປົກກະຕິໄດ້. ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດ ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້, ພຣະອົງກໍໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບສິ່ງນັ້ນຫຼາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ. ບາງເທື່ອເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງບາງສິ່ງທີ່ທຳມະດາທີ່ເຈົ້າສາມາດເຫັນ ແລະ ເພີດເພີນໄດ້ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນ ແລະ ເພີດເພີນ ເຊິ່ງເຈົ້າມີຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ຫຼື ຢ່າງລັບໆ. ຈົນເຖິງລະດັບທີ່ເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳຈັດ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນອົງປະກອບທີ່ເປັນລົບທັງໝົດ ທີ່ບໍ່ອຳນວຍຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ອາດທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ສະແດງເຖິງຫຍັງ? ມັນສະແດງເຖິງທັດສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມະນຸດ ເມື່ອພຣະອົງເນລະມິດສ້າງພວກເຂົາໃນເວລານີ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືທັດສະນະນັ້ນ? ທັດສະນະທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຮອບຄອບ ແລະ ຈິງໃຈ ແລະ ມັນບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີການແຊກແຊງຈາກກຳລັງສັດຕູໃດໜຶ່ງ ຫຼື ປັດໃຈ ຫຼື ສະພາບການພາຍນອກທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະອົງ. ໃນສິ່ງນີ້ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເນລະມິດສ້າງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດໃນເວລານີ້. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ? ຜ່ານທາງສະພາບແວດລ້ອມສຳລັບຄວາມຢູ່ລອດ ແລະ ຊີວິດທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບ ພ້ອມທັງໃນອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມປະຈຳວັນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ເຖິງທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ມີນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເນລະມິດສ້າງມະນຸດ ພ້ອມທັງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນໃນເວລານີ້.

ສາມາດເຫັນຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງເດ? ຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ່ງເຖິງໄດ້ຂອງພຣະອົງເດ? ອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະອົງເດ? ພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິທີການທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ວິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ ພ້ອມທັງສະໜອງໃຫ້ແກ່ທຸກສິ່ງໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ. ຕອນນີ້ ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຫຼາຍຢ່າງຕໍ່ພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບສິ່ງທັງປວງ? (ໄດ້). ມັນຈະເປັນແບບນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າມີຂໍ້ສົງໄສບໍ? (ບໍ່ມີ). ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທັງປວງກໍພຽງພໍແລ້ວທີ່ຈະສະແດງວ່າ ພຣະອົງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບສິ່ງທັງປວງ ຍ້ອນພຣະອົງເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງການສະໜອງທີ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງສາມາດມີຢູ່, ດຳລົງຊີວິດ, ແຜ່ພັນ ແລະ ສືບຕໍ່ ແລະ ບໍ່ມີຕົ້ນກຳເນີດໃດ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດຂອງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດຂອງມະນຸດຊາດ, ບໍ່ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເປັນຄວາມຕ້ອງການດ້ານສະພາບແວດລ້ອມເບື້ອງຕົ້ນທີ່ສຸດ, ຄວາມຕ້ອງການໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຕ້ອງການສຳລັບຄວາມຈິງທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນ. ໃນທຸກລັກສະນະ, ເມື່ອເບິ່ງທີ່ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະອົງຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບສິ່ງທັງປວງ. ສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງບໍ? (ຖືກຕ້ອງ). ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງ, ເຈົ້ານາຍ ແລະ ຜູ້ສະໜອງຂອງໂລກທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້ນີ້, ໂລກນີ້ທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້. ສຳລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ປອມໃນສິ່ງນີ້. ແລ້ວເມື່ອເຈົ້າເຫັນນົກບິນຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ, ເຈົ້າກໍຄວນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງທຸກສິ່ງທີ່ສາມາດບິນໄດ້. ມີສິ່ງມີຊີວິດທີ່ລອຍຢູ່ໃນນ້ຳ ແລະ ພວກມັນກໍມີວິທີການເອົາຕົວລອດຂອງພວກມັນເອງ. ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ພືດທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນກໍອອກໜໍ່ ແລະ ງອກໃນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ແລະ ອອກໝາກ ແລະ ລົ່ນໃບໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ ແລະ ໃນລະດູໜາວ ໃບໄມ້ທັງໝົດກໍລົ່ນຈົນໝົດໃນຂະນະທີ່ພືດເຫຼົ່ານັ້ນກຽມຜ່ານລະດູໜາວ. ນັ້ນແມ່ນວິທີການເອົາຕົວລອດຂອງພວກມັນ. ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ແຕ່ລະສິ່ງກໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮູບຮ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃຊ້ວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອສະແດງເຖິງພະລັງຊີວິດຂອງມັນ ແລະ ຮູບຮ່າງທີ່ມັນດຳລົງຊີວິດ.

ບໍ່ວ່າສິ່ງຕ່າງໆຈະເລີ່ມດຳລົງຊີວິດແນວໃດກໍຕາມ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງໃນການປົກຄອງຊີວິດ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ມີຮູບຮ່າງແຕກຕ່າງກັນທັງໝົດ? ມັນແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ). ພຣະອົງຄວບຄຸມກົດເກນທັງໝົດຂອງຊີວິດ ເຊິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ນີ້ສະແດງວ່າຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດສຳຄັນສຳລັບຕໍ່ພຣະເຈົ້າສໍ່າໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 178)

ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຽງພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງບໍ? ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງບໍ? ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສິ່ງທັງປວງບໍ? (ແມ່ນ). ແລ້ວພາລະກິດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຈຳກັດແຕ່ໃນຂອບເຂດຂອງຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງເທົ່ານັ້ນບໍ? (ບໍ່). ແມ່ນຫຍັງຄືຂອບເຂດຂອງພາລະກິດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ? ໃນລະດັບທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ, ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນການເນລະມິດສ້າງ. ໃນລະດັບທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ມັນປະກອບດ້ວຍຈັກກະວານທັງປວງ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ແລ້ວພວກເຮົາອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ກະທຳການຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົ້າໃຈພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ສັ້ນກໍຢ່າຈຳກັດຕົນເອງພຽງແຕ່ໃນສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໃນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນອະດີດເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງໃນລັກສະນະນັ້ນ ເຈົ້າກໍກຳລັງວາງຂໍ້ຈຳກັດໃສ່ພຣະເຈົ້າ ໂດຍຈຳກັດຂອບເຂດຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າກຳລັງເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ນ້ອຍຫຼາຍ. ການເຮັດແບບນັ້ນຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ຄົນແນວໃດ? ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ຄວາມລ້ຳເລີດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ລິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂອບເຂດຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າໃນການຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ ພ້ອມທັງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຕົວຕົນ ແລະ

ສະຖານະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ຖ້າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຖືກຈໍາກັດແຕ່ໃນຂອບເຂດ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາກໍຈະຖືກຈໍາກັດເຊັ່ນກັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຂອບເຂດຂອງເຈົ້າກວ້າງອອກ ແລະ ຂະຫຍາຍຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງນີ້ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງ ແລະ ທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ. ໂດຍຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງທ່າມກາງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ເຈົ້າຍັງຈະຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ແລະ ເປັນສະມາຊິກຂອງສິ່ງທັງປວງ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງ, ເຈົ້າກໍກໍາລັງຍອມຮັບການປົກຄອງ ແລະ ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ. ນີ້ຄືຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ທຸກສິ່ງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບກົດເກນຂອງພວກມັນເອງພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງກໍມີກົດລະບຽບຂອງພວກມັນເອງສໍາລັບການຢູ່ລອດ. ໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຈໍາເປັນຂອງມະນຸດຊາດຍັງຖືກຜູກມັດຮ່ວມກັບການປົກຄອງ ແລະ ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ສິ່ງທັງປວງເຊື່ອມໂຍງກັນ, ອາໄສກັນ ແລະ ປະສົມປະສານກັນ ພາຍໃຕ້ອໍານາດ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືຈຸດປະສົງ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການເນລະມິດສ້າງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທໍາປະຈໍາວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 179)

ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພວກມັນກໍໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ ແລະ ສືບຕໍ່ພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ເປັນໄປຕາມກົດເກນທີ່ພຣະອົງກໍານົດໄວ້. ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ມະນຸດຊາດໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ລອດ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງກໍໄດ້ພັດທະນາໄປຢ່າງເປັນລະບຽບ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື ທໍາລາຍກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ຍ້ອນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຶ່ງສາມາດຄູນທະວີ ແລະ ຍ້ອນການປົກຄອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ລອດໄດ້. ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຶ່ງມີຢູ່, ຈະເລີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ຕາຍໄປ ແລະ ເກີດໃໝ່ຕາມກົດເກນຂອງມັນ. ເມື່ອລະດູໃບໄມ້ປົ່ງມາເຖິງ ຜົນກໍຕົກເປັນຝອຍເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງລະດູການທີ່ສົດໃສ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກຊຸ່ມເຢັນ. ພື້ນດິນເລີ່ມລະລາຍ ແລະ ຫຍ້າກໍເລີ່ມປົ່ງຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ ແລະ ເລີ່ມແຕກງອກ ໃນຂະນະທີ່ຕົ້ນໄມ້ກໍຄ່ອຍໆກາຍເປັນສີຂຽວ. ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ນໍາເອົາຊີວິດທີ່ສົດຊື່ນມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ.

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມັນເປັນເມື່ອທຸກສິ່ງໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ສັດທຸກຊະນິດອອກຈາກຮູຂອງພວກມັນເພື່ອສຳຜັດກັບຄວາມອົບອຸ່ນຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນປີໃໝ່. ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດພາກັນຕາກແດດໃນລະດູຮ້ອນ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບອາຍອຸ່ນຂອງລະດູການ. ພວກມັນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ. ຕົ້ນໄມ້, ຫຍ້າ ແລະ ພືດທຸກຊະນິດກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ ຈົນໃນທີ່ສຸດພວກມັນກໍເກີດດອກອອກຜົນ. ໃນລະຫວ່າງລະດູຮ້ອນ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ລວມທັງມະນຸດແມ່ນພາກັນສົນລະວົນ. ໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ, ຜົນກໍນຳເອົາຄວາມຊຸ່ມເຢັນຂອງລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນມາ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດເລີ່ມຮູ້ສຶກເຖິງການມາຮອດຂອງລະດູເກັບກ່ຽວ. ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດກໍເກີດດອກອອກຜົນ ແລະ ມະນຸດເອງກໍເລີ່ມເກັບກ່ຽວໝາກໄມ້ຫຼາກຫຼາຍຊະນິດເພື່ອຈະໄດ້ມີອາຫານກຽມພ້ອມໄວ້ສຳລັບລະດູໜາວ. ໃນລະດູໜາວ, ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດກໍຄ່ອຍໆເລີ່ມປັກຫຼັກຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ພັກຜ່ອນຕາມສະພາບອາກາດທີ່ໜາວເຢັນ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍຢຸດພັກໃນຊ່ວງລະດູການນີ້. ຈາກລະດູການສູ່ລະດູການ, ຜັນປ່ຽນຈາກລະດູໃບໄມ້ປົ່ງສູ່ລະດູຮ້ອນ ສູ່ລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ ສູ່ລະດູໜາວ, ການປ່ຽນແປງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຕາມກົດເກນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງນຳພາທຸກສິ່ງ ແລະ ມະນຸດຊາດໄດ້ນຳໃຊ້ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໄດ້ຄິດຄົ້ນວິຖີຊີວິດທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີສີສັນໃຫ້ກັບຕົນເອງ, ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ມີອຸນຫະພູມ ແລະ ລະດູການແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເປັນໄປຕາມກົດເກນນີ້, ມະນຸດສາມາດຢູ່ລອດ ແລະ ເພີ່ມທະວີໄປຕາມກົດເກນຂອງມັນ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜ ຫຼື ສິ່ງມີຊີວິດໃດສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ເຊັ່ນ: ທະເລກາຍເປັນທົ່ງນາ, ໃນຂະນະທີ່ທົ່ງນາກໍກາຍເປັນທະເລ ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ກໍຄົງຍັງຢູ່. ພວກມັນມີຢູ່ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່ ແລະ ກໍຍ້ອນການປົກຄອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນລະບົບຂະໜາດໃຫຍ່ແບບນີ້ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມກົດເກນ ແລະ ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້. ພາຍໃຕ້ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເກີດມີຜູ້ຄົນສືບທອດຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ແລະ ຜູ້ຄົນຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນໄດ້ມີຊີວິດລອດຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດເກນນີ້. ຜູ້ຄົນໄດ້ຊື່ນຊົມກັບສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດດັ່ງກ່າວນີ້ ພ້ອມດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າສຳລັບຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ມີມາແຕ່ກຳເນີດ ແລະ ບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງມັນກໍຕາມ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າປັ້ນແຕ່ງກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອກົດເກນເຫຼົ່ານີ້,

ພຣະເຈົ້າກໍຍັງກະທຳພາລະກິດນີ້ສະເໝີໂດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ.
ວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະອົງໃນການກະທຳພາລະກິດນີ້ກໍເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດອາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 180)

ສະນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາເລີ່ມກັບພາກສ່ວນທຳອິດເລີຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງຂີດເຂດແດນສຳລັບພູ, ທົ່ງພຽງ, ທະເລຊາຍ, ເນີນພູ, ຫ້ວຍນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບ. ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີພູ, ທົ່ງພຽງ, ທະເລຊາຍ, ເນີນພູ ພ້ອມທັງແຫຼ່ງນໍ້າຕ່າງໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສ້າງພູມສັນຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນບໍ່ແມ່ນບໍ?
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂີດເສັ້ນເຂດແດນຕ່າງໆເພື່ອແບ່ງແຍກພວກມັນ.
ເມື່ອພວກເຮົາເວົ້າເຖິງການຂີດເສັ້ນເຂດແດນ, ໝາຍຄວາມວ່າ ພູເຂົາມີເຂດແດນຂອງມັນ, ທົ່ງພຽງມີເຂດແດນຂອງມັນ, ທະເລຊາຍມີຂອບເຂດທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ເນີນພູມີພື້ນທີ່ທີ່ແນ່ນອນ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີປະລິມານຂອງແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ແນ່ນອນ ເຊັ່ນ: ແມ່ນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບ. ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ພຣະອົງແຍກທຸກສິ່ງອອກຢ່າງຈະແຈ້ງທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວວ່າ ລັດສະໝີຂອງພູເຂົາຄວນມີຈັກກິໂລແມັດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຂອບເຂດຂອງມັນ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ກຳນົດວ່າ ລັດສະໝີຂອງທົ່ງພຽງມີຈັກກິໂລແມັດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຂອບເຂດຂອງມັນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ກຳນົດຂອບເຂດຂອງທະເລຊາຍ ລວມເຖິງຂອບເຂດເນີນພູ ແລະ ສັດສ່ວນຂອງມັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ອ້ອມເຂດແດນຂອງມັນ. ທັງໝົດນີ້ໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍພຣະອົງ. ພຣະອົງກຳນົດຂອບເຂດແມ່ນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບ. ພວກມັນທັງໝົດມີເຂດແດນຂອງມັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພວກເຮົາເວົ້າເຖິງ "ເຂດແດນ" ພວກເຮົາໝາຍເຖິງຫຍັງ?
ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງໂດຍການສ້າງກົດເກນສຳລັບທຸກສິ່ງ. ນັ້ນກໍຄື ຂອບເຂດ ແລະ ເຂດແດນຂອງພູເຂົາຕ່າງໆຈະບໍ່ຂະຫຍາຍອອກ ຫຼື ຫຼຸດລົງຍ້ອນການໝຸນວຽນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ການຜ່ານພົ້ນຂອງການເວລາ. ພວກມັນຖືກກຳນົດຢ່າງຕາຍຕົວ, ບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຄວາມບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງມັນກໍຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບພື້ນທີ່ຂອງທົ່ງພຽງ, ຂອບເຂດຂອງມັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມເຂດແດນຂອງມັນ; ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ພວກມັນມີເຂດແດນຂອງມັນ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ດິນຈະໂຜ່ຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນທົ່ງພຽງໂດຍບັງເອີນ.
ທົ່ງພຽງບໍ່ສາມາດປ່ຽນເປັນພູເຂົາໄດ້ໃນທັນທີທັນໃດ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງກົດເກນ ແລະ ເຂດແດນທີ່ພວກເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງ. ສ່ວນທະເລຊາຍ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ເນັ້ນເຖິງໜ້າທີ່ສະເພາະຂອງທະເລຊາຍ ຫຼື ພູມສັນຖານປະເພດອື່ນໆ ຫຼື

ທີ່ຕັ້ງພູມີສາດໃນເວລານີ້, ພວກເຂົາຈະເວົ້າເຖິງແຕ່ເຂດແດນຂອງພວກມັນເທົ່ານັ້ນ. ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອບເຂດຂອງທະເລຊາຍຈະບໍ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົບກົດເກນ ແລະ ຂອບເຂດຂອງມັນໄວ້ແລ້ວ. ພື້ນທີ່ຂອງມັນກວ້າງພຽງໃດ, ແມ່ນຫຍັງຄືໜ້າທີ່ຂອງມັນ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ຢູ່ອ້ອມເຂດແດນຂອງມັນ ແລະ ບ່ອນທີ່ມັນຕັ້ງຢູ່, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ມັນຈະບໍ່ຢູ່ເກີນຂອບເຂດຂອງມັນ ຫຼື ຍ້າຍຕຳແໜ່ງຂອງມັນ ແລະ ພື້ນທີ່ຂອງມັນຈະບໍ່ຂະຫຍາຍອອກຕາມລຳພັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ກະແສນໍ້າເຊັ່ນ: ແມ່ນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບຕ່າງໆແມ່ນເປັນລະລົບ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງ, ພວກມັນຈະບໍ່ມີວັນໄຫຼອອກນອກຂອບເຂດ ຫຼື ເໜືອເຂດແດນຂອງມັນ. ພວກມັນທັງໝົດຈະໄຫຼໄປໃນທິດທາງດຽວກັນ, ໃນທິດທາງທີ່ພວກມັນຄວນຈະໄຫຼໄປຢ່າງເປັນລະບົບ. ດັ່ງນັ້ນ, ພາຍໃຕ້ກົດເກນແຫ່ງການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີແມ່ນໍ້າ ຫຼື ທະເລສາບໃດທີ່ຈະເຫືອດແຫ້ງໂດຍທຳມະຊາດ ຫຼື ປ່ຽນທິດທາງ ຫຼື ປ່ຽນປະລິມານກະແສນໍ້າຂອງມັນຍ້ອນການໝູນວຽນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ການຜ່ານພົ້ນຂອງເວລາໄດ້ຕາມລຳພັງ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດນີ້ມີສະຖານທີ່, ພື້ນທີ່ ແລະ ຂອບເຂດຂອງພວມມັນຢ່າງຕາຍໂຕ. ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ເຂດແດນຂອງພວກມັນແມ່ນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກດັດແປງ, ຕໍ່ອາຍຸ ຫຼື ປ່ຽນແປງໄດ້ຕາມອຳເພີໃຈ. “ອຳເພີໃຈ” ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກມັນຈະບໍ່ປ່ຽນ, ຂະຫຍາຍອອກ ຫຼື ປ່ຽນແປງຮູບແບບເດີມຂອງພວກມັນຍ້ອນອາກາດ, ອຸນຫະພູມ ຫຼື ຄວາມໄວໃນການໝູນວຽນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ຕົວຢ່າງ: ພູເຂົາມີຄວາມສູງທີ່ແນ່ນອນ, ຖານຂອງມັນມີພື້ນທີ່ທີ່ແນ່ນອນ, ມີລະດັບຄວາມສູງທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ມີພືດພັນຈຳນວນສະເພາະທີ່ແນ່ນອນ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນໄດ້ຖືກວາງແຜນ ແລະ ຄຳນວນໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຕາມອຳເພີໃຈ. ສ່ວນທົ່ງພຽງ, ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ອາໄສຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ ແລະ ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງດ້ານພູມີອາກາດໃດທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ພື້ນທີ່ ຫຼື ຄຸນຄ່າແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງມັນໄດ້. ແມ່ນແຕ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນພູມສັນຖານ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຖືກປ່ຽນແປງຕາມອຳເພີໃຈໄດ້. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ອົງປະກອບຂອງທະເລຊາຍ, ປະເພດຂອງແຮ່ທາດໃນໃຕ້ດິນ, ຈຳນວນເມັດຊາຍໃນທະເລຊາຍ ແລະ ສີຂອງມັນ, ຄວາມໜາຂອງທະເລຊາຍ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຕາມອຳເພີໃຈ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າພວກມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຕາມອຳເພີໃຈ? ນັ້ນກໍຍ້ອນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ໃນພູມສັນຖານ ແລະ

ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດທັງໝົດນີ້ແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈັດການທຸກສິ່ງຕາມແຜນ ແລະ ຢ່າງເປັນລະບົບ. ດັ່ງນັ້ນ, ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດທັງໝົດນີ້ຍັງຄົງມີຢູ່ ແລະ ຍັງຄົງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມັນເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ ຫຼາຍສິບພັນປີຫຼັງຈາກທີ່ພວກມັນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີບາງຊ່ວງເວລາທີ່ພູເຂົາໄຟແຕກ ແລະ ບາງຊ່ວງເວລາເມື່ອແຜ່ນດິນໄຫວເກີດຂຶ້ນ ແລະ ມີແຜ່ນດິນເຄື່ອນໄຫວຄັ້ງໃຫຍ່, ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພູມສັນຖານຕ່າງໆສູນເສຍໜ້າທີ່ເດີມຂອງມັນ. ຍ້ອນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການປົກຄອງ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງພຣະອົງເໜືອກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆທັງໝົດນີ້ ທີ່ມະນຸດໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຊື່ນຊົມ ສາມາດຢູ່ລອດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້ຢ່າງສະບາຍ. ສະນັ້ນ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄຸ້ມຄອງພູມສັນຖານຕ່າງໆທັງໝົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍວິທີນີ້? ວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດລອດໃນສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດທັງໝົດມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ເພື່ອວ່າ ພວກມັນຈະສາມາດສືບຕໍ່ມີຊີວິດ ແລະ ເພີ່ມທະວີຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ໝັ້ນຄົງ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້, ບັນດາສິ່ງທີ່ສາມາດຫາຍໃຈທາງດັງ ແລະ ບັນດາສິ່ງທີ່ບໍ່ຫາຍໃຈທາງດັງ ໄດ້ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນເອກະລັກເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ມີພຽງສະພາບແວດລ້ອມແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບໍາລຸງລ້ຽງມະນຸດຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ແລະ ມີພຽງສະພາບແວດລ້ອມແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ສືບຕໍ່ມີຊີວິດຢູ່ລອດໄດ້ຢ່າງສັນຕິສຸກຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຫາກໍ່ເວົ້າເຖິງແມ່ນຫົວຂໍ້ໃຫຍ່ພໍສົມຄວນ, ດັ່ງນັ້ນ ບາງທີມັນອາດຈະເບິ່ງຄືກັບວ່າຖືກຕັດຂາດຈາກຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈມັນໄດ້ທັງໝົດ, ແມ່ນບໍ? ໝາຍຄວາມວ່າ, ກົດເກນຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປົກຄອງຂອງພຣະອົງເໜືອທຸກສິ່ງນັ້ນສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ສຳຄັນຫຼາຍຢ່າງແນ່ນອນ! ແມ່ນຫຍັງຄືເງື່ອນໄຂສຳລັບການເຕີບໂຕຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດພາຍໃຕ້ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້? ມັນເປັນຍ້ອນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ທຸກສິ່ງຈຶ່ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ພາຍໃນການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ພູເຂົາບໍາລຸງລ້ຽງປ່າໄມ້ ແລະ ປ່າໄມ້ກໍບໍາລຸງລ້ຽງ ແລະ ປົກປ້ອງນົກ ແລະ ສັດຕ່າງໆທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປ່າໄມ້ເປັນການຕອບແທນ. ທົ່ງພຽງແມ່ນພື້ນທີ່ທີ່ຖືກກະກຽມໄວ້ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດປູກພືດຕ່າງໆ ພ້ອມທັງເພື່ອນົກ ແລະ ສັດຕ່າງໆອີກດ້ວຍ. ທົ່ງພຽງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ເທິງດິນພຽງ ແລະ

ສະໜອງຄວາມສະດວກໃນການໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ທົ່ງພຽງຍັງປະກອບດ້ວຍທົ່ງຫຍ້າອີກດ້ວຍ, ເປັນທົ່ງຫຍ້າທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ. ທົ່ງຫຍ້າສະໜອງພືດພັນຕ່າງໆເພື່ອປົກຫຸ້ມພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກມັນປົກປ້ອງດິນ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງງົວ, ແກະ ແລະ ມ້າທີ່ອາໄສຢູ່ໃນທົ່ງຫຍ້າ. ທະເລຊາຍກໍປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມັນເຊັ່ນກັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນບ່ອນທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່; ໜ້າທີ່ຂອງມັນແມ່ນເຮັດໃຫ້ພູມີອາກາດແຫ້ງແລ້ງ. ສາຍນໍ້າຈາກຫ້ວຍນໍ້າ ແລະ ທະເລສາບນຳເອົານໍ້າດື່ມມາໃຫ້ຜູ້ຄົນໃນທາງທີ່ສະດວກ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກມັນໄຫຼ ຜູ້ຄົນກໍຈະມີນໍ້າດື່ມ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການນໍ້າຂອງທຸກສິ່ງກໍ່ຈະຖືກຕື່ມເຕັມຢ່າງສະດວກສະບາຍ. ນີ້ແມ່ນເຂດແດນທີ່ໄດ້ຖືກຂີດໄວ້ໂດຍພຣະເຈົ້າສຳລັບພູມສັນຖານຕ່າງໆ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 181)

ຍ້ອນເຂດແດນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂີດໄວ້, ພູມສັນຖານຕ່າງໆຈຶ່ງໄດ້ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດເຫຼົ່ານີ້ກໍສະດວກສະບາຍສຳລັບນົກ ແລະ ສັດຕ່າງໆ ແລະ ຍັງໃຫ້ພື້ນທີ່ເພື່ອໃຫ້ພວກມັນມີຊີວິດລອດອີກດ້ວຍ. ຈາກສິ່ງນີ້ ເຂດແດນສຳລັບສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆຈຶ່ງໄດ້ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີສອງທີ່ພວກເຮົາຈະເວົ້າຕໍ່ໄປ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ນົກ, ສັດ ແລະ ແມງໄມ້ອາໄສຢູ່ໃສ? ພວກມັນອາໄສຢູ່ໃນປ່າດົງ ແລະ ທົ່ງຫຍ້າແມ່ນບໍ່? ນີ້ແມ່ນເຮືອນຂອງພວກມັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ນອກຈາກການສ້າງເຂດແດນສຳລັບສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດຕ່າງໆແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ຂີດເຂດແດນ ແລະ ສ້າງຕັ້ງກົດເກນສຳລັບນົກ, ສັດ, ປາ, ແມງໄມ້ ແລະ ພືດພັນທັງໝົດອີກດ້ວຍ. ຍ້ອນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດ ແລະ ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ນົກ, ສັດ, ປາ, ແມງໄມ້ ແລະ ພືດພັນຊະນິດຕ່າງໆຈຶ່ງມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ນົກ, ສັດ ແລະ ແມງໄມ້ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພືດຕ່າງໆ, ສ່ວນປາແມ່ນອາໄສຢູ່ໃນນໍ້າ, ແລະ ພືດພັນຕ່າງໆແມ່ນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ. ແຜ່ນດິນປະກອບດ້ວຍເຂດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ພູ, ທົ່ງພຽງ ແລະ ເນີນພູ. ເມື່ອນົກ ແລະ ສັດໄດ້ປັກຫຼັກບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງມັນແລ້ວ, ພວກມັນກໍຈະບໍ່ໄປບ່ອນອື່ນ. ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນແມ່ນປ່າໄມ້ ແລະ ພູເຂົາ. ຖ້າມື້ໜຶ່ງບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນຖືກທຳລາຍ, ສະພາບແວດລ້ອມກໍຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມວຸ້ນວາຍ.
ເມື່ອສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວຕົກຢູ່ໃນຄວາມວຸ້ນວາຍ, ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນທີ່ຈະຕາມມາ? ໃຜເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມທຸກ? (ມະນຸດຊາດ). ແມ່ນແລ້ວມະນຸດ. ໃນກົດເກນ ແລະ ຂອບເຂດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະກົດການແປກໆອັນໃດແດ່? ຕົວຢ່າງ:

ຊ້າງຢ່າງໃນທະເລຊາຍ. ເຈົ້າເຄີຍເຫັນສິ່ງນັ້ນບໍ່? ຖ້າເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນຈິງ ມັນຈະເປັນປະກົດການທີ່ແປກປະຫຼາດຫຼາຍ, ຍ້ອນວ່າຊ້າງອາໄສຢູ່ໃນປ່າ ແລະ ນັ້ນແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ມັນເພື່ອດໍາລົງຊີວິດ. ພວກມັນມີສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກມັນເອງ ແລະ ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນເອງ. ແລ້ວພວກມັນຈະແລ່ນໄປມາເຮັດຫຍັງ? ມີໃຜເຄີຍເຫັນສິງໂຕ ຫຼື ເສືອຍ່າງໄປມາຕາມຝັ່ງມະຫາສະໝຸດບໍ? ບໍ່, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນ. ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງສິງໂຕ ແລະ ເສືອແມ່ນປ່າ ແລະ ພູເຂົາ. ມີໃຜເຄີຍເຫັນສັດທີ່ລອຍຢູ່ມະຫາສະໝຸດ ເຊັ່ນ: ປາວານ ຫຼື ປາສະຫຼາມຍ່າງຜ່ານທະເລຊາຍບໍ? ບໍ່, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນ. ປາວານ ແລະ ປາສະຫຼາມອາໄສຢູ່ໃນມະຫາສະໝຸດ. ໃນສະພາບແວດລ້ອມການດໍາລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ, ມີໃຜບໍທີ່ອາໄສຢູ່ຄຽງຄູ່ກັບໝີສີນໍ້າຕານ? ມີບໍຄົນທີ່ຖືກອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍນົກຍູງ ຫຼື ນົກອື່ນໆ ທັງໃນ ແລະ ນອກເຮືອນຂອງຕົນ? ມີໃຜເຄີຍເຫັນນົກອິນຊີ ຫຼື ຫ່ານແລ່ນຫຼິ້ນກັບລີງບໍ? (ບໍ່). ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນປະກົດການແປກທີ່ສຸດ. ເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຟັງຄືວ່າແປກຕໍ່ຫູຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ ກໍເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າທຸກສິ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະຖືກກໍານົດໃຫ້ຢູ່ບ່ອນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະສາມາດຫາຍໃຈຜ່ານທາງຮູດັງຂອງພວກມັນ ຫຼື ບໍ່; ພວກມັນກໍມີກົດເກນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກມັນເອງ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສ້າງສິ່ງມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງໄດ້ກະກຽມບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດໃຫ້ພວກມັນແຕ່ດົນແລ້ວ. ສິ່ງມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຕາຍໂຕເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກມັນ, ມີອາຫານຂອງຕົວເອງ ແລະ ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສທີ່ແນ່ນອນຂອງຕົວເອງ ແລະ ພວກມັນມີສະຖານທີ່ທີ່ໝັ້ນຄົງສໍາລັບຕົວເອງເຊິ່ງແທດເໝາະສໍາລັບການເອົາຊີວິດລອດຂອງພວກມັນ, ເປັນສະຖານທີ່ທີ່ມີອຸນຫະພູມເໝາະສົມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ເພາະສະນັ້ນ, ພວກມັນຈະບໍ່ລ້ອນເລ້ອອກນອກທິດທາງ ຫຼື ທໍາລາຍການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ ຫຼື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ. ນີ້ແມ່ນວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງ, ເປັນວິທີສະໜອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ. ສິ່ງມີຊີວິດໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີອາຫານເພື່ອບໍາລຸງລ້ຽງຊີວິດຂອງພວກມັນໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກມັນເອງ. ດ້ວຍອາຫານເຫຼົ່ານັ້ນ, ພວມມັນຈຶ່ງໄດ້ເກາະຕິດກັບສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງເດີມເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງພວກມັນ. ໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ພວກມັນສືບຕໍ່ມີຊີວິດຢູ່ລອດ, ອອກແມ່ແຜ່ລູກ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງສອດຄ່ອງກັບກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອພວກມັນ. ຍ້ອນກົດເກນປະເພດເຫຼົ່ານີ້, ຍ້ອນການກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ

ທຸກສິ່ງຈິ່ງອາໄສຢູ່ຢ່າງສັນຕິກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ມະນຸດກໍດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັບທຸກສິ່ງໂດຍເພິ່ງພາອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 182)

ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ສ້າງຕັ້ງເຂດແດນສຳລັບພວກມັນ; ທ່າມກາງພວກມັນ ພຣະອົງໄດ້ບຳລຸງລ້ຽງສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ກະກຽມວິທີການເອົາຊີວິດລອດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ມວນມະນຸດ ເພື່ອເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າມະນຸດຊາດບໍ່ພຽງແຕ່ມີວິທີດຽວໃນການເອົາຊີວິດລອດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີພຽງສະພາບແວດລ້ອມແບບດຽວເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກະກຽມອາຫານປະເພດຕ່າງໆ ແລະ ແຫຼ່ງນໍ້າສຳລັບມະນຸດ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບການເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງມະນຸດໃນເນື້ອໜັງດຳເນີນຕໍ່ໄປ. ແນວໃດກໍຕາມ, ທ່າມກາງມວນມະນຸດນີ້, ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍທັນຍະພືດ. ຜູ້ຄົນມີວິທີການເອົາຊີວິດລອດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດ ແລະ ພູມສັນຖານ. ວິທີການເອົາຊີວິດລອດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຈັດຕຽມໄວ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຈະເຮັດການປູກຝັງເປັນຫຼັກ. ໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຈະໄດ້ອາຫານຂອງພວກເຂົາຈາກການປູກພືດ. ນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີສາມທີ່ພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງ: ເຂດແດນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນວິຖີຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມວນມະນຸດ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືວິຖີຊີວິດຢ່າງອື່ນທີ່ມະນຸດມີ? ໃນດ້ານແຫຼ່ງອາຫານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມີຄົນປະເພດອື່ນອີກບໍ່? ມັນມີສອງສາມປະເພດຫຼັກໆ.

ປະເພດທຳອິດແມ່ນວິຖີຊີວິດການລ່າສັດ. ທຸກຄົນຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ. ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດໂດຍການລ່າສັດກິນຫຍັງ? (ສັດປ່າ). ພວກເຂົາກິນນົກ ແລະ ສັດໃນປ່າ. "ສັດປ່າ" ແມ່ນຄຳສັບທີ່ທັນສະໄໝ. ນັກລ່າບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າມັນເປັນສັດປ່າ; ພວກເຂົາຄິດວ່າມັນເປັນອາຫານ, ເປັນສະບຽງອາຫານປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ. ຕົວຢ່າງ: ພວກເຂົາໄດ້ກວາງ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກວາງດັ່ງກ່າວ, ມັນກໍຄືກັບຊາວນາທີ່ໄດ້ຮັບອາຫານຈາກດິນ. ຊາວນາຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບອາຫານຈາກດິນ ແລະ ເມື່ອເຂົາເຫັນອາຫານນີ້, ເຂົາກໍມີຄວາມສຸກ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ. ຄອບຄົວຈະບໍ່ຫິວເຂົ້າຍ້ອນມີພືດພັນກິນ. ຫົວໃຈຂອງຊາວນາກໍບໍ່ມີຄວາມກັງວົນໃຈ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກພໍໃຈ. ນາຍພານກໍຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ພໍໃຈເມື່ອຫຼຽວເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຂົາຈັບມາໄດ້ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງກັງວົນເລື່ອງອາຫານອີກຕໍ່ໄປ. ມີສິ່ງທີ່ຈະກິນໃນຄາບຕໍ່ໄປ ແລະ

ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫົວອີກ. ນີ້ຄືຄົນທີ່ລ່າສັດເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການລ່າສັດອາໄສຢູ່ໃນພູຜາປ່າດົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຮັດການປູກຝັງ. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຫາພື້ນທີ່ດິນປູກຝັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈິ່ງເອົາຊີວິດລອດດ້ວຍອາໄສສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆ ແລະ ເຊື້ອປະເພດຕ່າງໆ. ນີ້ແມ່ນວິຖີຊີວິດປະເພດທຳອິດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ຄົນທົ່ວໄປ.

ປະເພດທີສອງແມ່ນວິຖີຊີວິດຂອງຜູ້ລ້ຽງສັດ. ຄົນທີ່ລ້ຽງສັດເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດກໍ່ເຮັດໄຮ່ເຮັດນາຄືກັນບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວພວກເຂົາເຮັດຫຍັງ? ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢ່າງໃດ? (ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ, ພວກເຂົາລ້ຽງງົວ ແລະ ແກະເພື່ອການຢູ່ລອດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດການປູກຝັງ ແລະ ໃນລະດູໜາວພວກເຂົາຂ້າ ແລະ ກິນສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ. ອາຫານຫຼັກຂອງພວກເຂົາແມ່ນຊີ້ນງົວ ແລະ ຊີ້ນແກະ ແລະ ພວກເຂົາດື່ມຊານົມ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ລ້ຽງສັດຫຍຸ້ງຢູ່ຕະຫຼອດສີ່ລະດູການ, ພວກເຂົາກໍກິນດີຢູ່ດີ. ພວກເຂົາມີນ້ຳນົມຫຼາຍ, ມີຜະລິດຕະພັນນົມ ແລະ ຊີ້ນ). ຄົນທີ່ລ່າສັດເພື່ອການດຳລົງຊີວິດຫຼັກໆແລ້ວກິນຊີ້ນງົວ ແລະ ຊີ້ນແກະ, ດື່ມນົມແກະ ແລະ ນົມງົວ, ຂີ່ງົວ ແລະ ມ້າເພື່ອລ້ຽງສັດຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນທົ່ງໂດຍມີລົມພັດຜົມ ແລະ ແດດສ່ອງໜ້າຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມກົດດັນຂອງຊີວິດທີ່ທັນສະໄໝ. ພວກເຂົາແນມເບິ່ງທ້ອງຟ້າສີຟ້າ ແລະ ທົ່ງຫຍ້າອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານໝົດມື້. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການລ້ຽງສັດອາໄສຢູ່ທົ່ງຫຍ້າ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດສານຕໍ່ວິຖີຊີວິດພະເນຈອນຂອງພວກເຂົາໄປໄດ້ຫຼາຍເຊັ່ນຄົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຊີວິດຢູ່ໃນທົ່ງຫຍ້າອາດຈະໂດດດ່ຽວເລັກໜ້ອຍ, ແຕ່ກໍ່ເປັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ. ມັນບໍ່ແມ່ນວິຖີຊີວິດທີ່ບໍ່ດີ!

ປະເພດທີ່ສາມແມ່ນວິຖີຊີວິດການປະມົງ. ມີພຽງມະນຸດສ່ວນໜ້ອຍທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນມະຫາສະໝຸດ ຫຼື ເທິງເກາະນ້ອຍຕ່າງໆ. ພວກເຂົາຖືກອ້ອມລ້ອມດ້ວຍນ້ຳ, ຜະເຊີນໜ້າກັບມະຫາສະໝຸດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຫາປາເພື່ອລ້ຽງຊີບ. ແມ່ນຫຍັງຄືແຫຼ່ງອາຫານສຳລັບຄົນທີ່ຫາປາເພື່ອລ້ຽງຊີບ? ແຫຼ່ງອາຫານຂອງພວກເຂົາປະກອບດ້ວຍປາທຸກຊະນິດ, ອາຫານທະເລ ແລະ ຜະລິດຕະພັນອື່ນໆຈາກທະເລ. ຍ້ອນກັບໄປໃນສະໄໝທີ່ຮົງກົງເປັນພຽງບ້ານຊາວປະມົງນ້ອຍໆ, ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈະຫາປາເພື່ອລ້ຽງຊີບ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດການປູກຝັງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາທຸກມື້ໃນການຫາປາ. ອາຫານຫຼັກຂອງພວກເຂົາປະກອບດ້ວຍປາຊະນິດຕ່າງໆ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກທະເລ. ພວກເຂົາຈະແລກປ່ຽນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເອົາເຂົ້າ, ແປ້ງ ແລະ ສິ່ງຈຳເປັນໃນຊີວິດປະຈຳວັນເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ນີ້ແມ່ນວິຖີຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງຂອງຜູ້ຄົນອາໄສຢູ່ໃກ້ນ້ຳ. ການອາໄສຢູ່ໃກ້ນ້ຳ, ພວກເຂົາເພິ່ງພານ້ຳໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ໃຊ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາຈາກການຫາປາ. ການຫາປາບໍ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ແຫຼ່ງອາຫານແກ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນວິທີທາງໃນການທຳມາຫາກິນຂອງພວກເຂົາອີກດ້ວຍ.

ນອກຈາກການປູກຝັງແລ້ວ, ມະນຸດຊາດສ່ວນໃຫຍ່ດຳລົງຊີວິດຕາມສາມວິຖີຊີວິດທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້. ແນວໃດກໍຕາມ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນປູກຝັງເພື່ອລ້ຽງຊີບ, ມີພຽງຄົນກຸ່ມນ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການລ້ຽງສັດ, ຫາປາ ແລະ ລ່າສັດ. ແລ້ວຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການປູກຝັງຕ້ອງການຫຍັງ? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການຄືທີ່ດິນ. ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍການປູກພືດໃນດິນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາປູກຜັກ, ໝາກໄມ້ ຫຼື ພືດພັນຕ່າງໆ, ມັນແມ່ນຈາກພື້ນດິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບອາຫານ ແລະ ສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ.

ແມ່ນຫຍັງຄືເງື່ອນໄຂພື້ນຖານທີ່ສະໜັບສະໜູນວິຖີຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້ຂອງມະນຸດ? ມັນບໍ່ຈຳເປັນແທ້ບໍທີ່ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ຖືກສະຫງວນໄວ້ໃນຂັ້ນພື້ນຖານ? ໝາຍຄວາມວ່າ, ຖ້າຜູ້ໃດດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການລ່າສັດກໍສູນເສຍພູຜາປ່າດົງ ຫຼື ນົກ ແລະ ສັດປ່າ, ແຫຼ່ງຫາລ້ຽງຊີບຂອງພວກເຂົາກໍຈະຫາຍໄປ. ທິດທາງທີ່ຊົນຊາດນີ້ ແລະ ຜູ້ຄົນປະເພດນີ້ຄວນໄປກໍຈະບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຂົາອາດເຖິງກັບຈະສູນຫາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ. ແລ້ວຜູ້ທີ່ລ້ຽງສັດເພື່ອລ້ຽງຊີບຂອງພວກເຂົາເດ? ພວກເຂົາເພິ່ງພາຫຍັງ? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເພິ່ງພາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ແມ່ນສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ ນັ້ນກໍຄືທົ່ງຫຍ້າ. ຖ້າບໍ່ມີທົ່ງຫຍ້າ, ຜູ້ລ້ຽງສັດຈະລ້ຽງສັດຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃສ? ງົວ ແລະ ແກະຈະກິນຫຍັງ? ປາດສະຈາກສັດລ້ຽງ, ຄົນພະເນຈອນເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະບໍ່ມີການທຳມາຫາກິນ. ປາດສະຈາກແຫຼ່ງທຳມາຫາກິນຂອງພວກເຂົາ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະພາກັນໄປໃສ? ມັນຈະເປັນການຍາກຫຼາຍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ລອດຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີອະນາຄົດ. ຖ້າບໍ່ມີແຫຼ່ງນ້ຳ, ທັງແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບກໍຈະແຫ້ງໝົດ, ປາທຸກໂຕທີ່ອາໄສນ້ຳເພື່ອການດຳລົງຊີວິດຈະຍັງມີຢູ່ອີກບໍ? ພວກມັນຈະບໍ່ມີອີກ. ແລ້ວຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເພິ່ງພາອາໄສນ້ຳ ແລະ ປາເພື່ອການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະມີຊີວິດລອດຕໍ່ໄປໄດ້ບໍ? ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ມີອາຫານອີກຕໍ່ໄປ, ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ມີແຫຼ່ງທຳມາຫາກິນຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ລອດຕໍ່ໄປໄດ້. ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຜົ່າພັນໃດກໍ່ຕາມທີ່ກຳລັງປະສົບບັນຫາກັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ, ເຜົ່າພັນນັ້ນກໍຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດ ແລະ

ພວກເຂົາອາດຈະຫາຍສາບສູນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສູນພັນໄປເລີຍ. ຖ້າບັນດາຄົນທີ່ປູກຝັງເພື່ອລ້ຽງຊີບສູນເສຍທີ່ດິນຂອງພວກເຂົາ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປູກພືດຕ່າງໆ ແລະ ໄດ້ຮັບອາຫານຈາກພືດເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລ້ວຜົນໄດ້ຮັບຈະເປັນແນວໃດ? ປາດສະຈາກອາຫານ, ຄົນຈະບໍ່ອຶດຢາກຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍບໍ? ຖ້າຄົນອຶດຢາກຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ຖືກລຶບລ້າງໄປໝົດບໍ? ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມປະເພດຕ່າງໆ. ພຣະເຈົ້າມີພຽງຈຸດປະສົງດຽວໃນການຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ, ຮັກສາລະບົບນິເວດປະເພດຕ່າງໆ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆທັງໝົດທີ່ອາໄສໃນສະພາບແວດລ້ອມເຫຼົ່ານັ້ນ; ແລະ ນັ້ນກໍເພື່ອບຳລຸງລ້ຽງຄົນທຸກປະເພດ ແລະ ເພື່ອບຳລຸງລ້ຽງຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດຕ່າງໆ.

ຖ້າທຸກສິ່ງຈາກການຊົງສ້າງສູນເສຍກົດເກນຂອງພວກມັນເອງ, ພວກມັນກໍຈະບໍ່ດຳລົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ; ຖ້າກົດເກນຂອງທຸກສິ່ງສູນເສຍໄປ, ແລ້ວສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຢູ່ທ່າມກາງທຸກສິ່ງກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຢູ່ໄດ້. ມະນຸດຊາດກໍຈະສູນເສຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາເພິ່ງພາເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດເຊັ່ນດຽວກັນ. ຖ້າມະນຸດຊາດສູນເສຍທັງໝົດນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຈະເລີນເຕີບໂຕ ແລະ ອອກແມ່ແຜ່ລູກຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳຜ່ານມາ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຢູ່ລອດມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງທຸກສິ່ງຂອງການຊົງສ້າງເພື່ອບຳລຸງລ້ຽງພວກເຂົາ, ເພື່ອບຳລຸງລ້ຽງມວນມະນຸດຊາດໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບຳລຸງລ້ຽງມວນມະນຸດໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ ມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຢູ່ລອດໄດ້ມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ຮອດທຸກວັນນີ້. ດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມຕາຍໂຕເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເອື້ອອຳນວຍ ແລະ ກົດເກນທຳມະຊາດທີ່ເປັນລະບຽບ, ຄົນທຸກປະເພດໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກຊົນຊາດສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນພື້ນທີ່ຂອງຕົນທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດອອກນອກພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ເຂດແດນລະຫວ່າງພວກມັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳນົດພວກມັນ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກຳນົດເຂດແດນດ້ວຍວິທີນີ້? ນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບມວນມະນຸດທັງໝົດ, ເປັນຄວາມສຳຄັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ຈິງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 183)

ຢ່າງທີສີ່, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂີດເຂດແດນລະຫວ່າງຊົນຊາດຕ່າງໆ. ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີທັງຄົນຜິວຂາວ, ຄົນຜິວດຳ, ຄົນຜິວສີນ້ຳຕານ ແລະ ຄົນຜິວເຫຼືອງ.

ນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດຕ່າງໆ. ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ກຳນົດຂອບເຂດສຳລັບຊີວິດຂອງຄົນຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດກ້າວອອກຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້. ຕົວຢ່າງ: ພວກເຮົາມາພິຈາລະນາຄົນຜິວຂາວເບິ່ງວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຂອບເຂດທາງດ້ານພູມີສາດທີ່ພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ອາໄສຢູ່? ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນອາໄສຢູ່ທະວີບເອີຣົບ ແລະ ອາເມຣິກາ. ຂອບເຂດທາງພູມີສາດທີ່ຄົນຜິວດຳອາໄສຢູ່ເປັນຫຼັກແມ່ນທະວີບອາຟຣິກາ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຂອບເຂດທາງພູມີສາດທີ່ຄົນຜິວສີນ້ຳຕານອາໄສຢູ່? ຄົນຜິວສີນ້ຳຕານສ່ວນຫຼາຍອາໄສຢູ່ໃນອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ແລະ ອາຊີໃຕ້, ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດເຊັ່ນ: ໄທ, ອິນເດຍ, ມຽນມາ, ຫວຽດນາມ ແລະ ລາວ. ຄົນຜິວເຫຼືອງສ່ວນຫຼາຍອາໄສຢູ່ໃນທະວີບອາຊີ, ນັ້ນກໍຄືບັນດາປະເທດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຈີນ, ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເກົາຫຼີໃຕ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຈກຢາຍເຊື້ອຊາດຕ່າງໆທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອວ່າເຊື້ອຊາດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ກະຈາຍໄປທົ່ວພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງໂລກ. ຢູ່ໃນພາກສ່ວນຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ຂອງໂລກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບແຕ່ລະຊົນຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ພາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມດິນຫຼາກຫຼາຍສີ ແລະ ໂຄງສ້າງດິນສຳລັບພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ອົງປະກອບທີ່ສ້າງຮ່າງກາຍຂອງຄົນຜິວຂາວນັ້ນບໍ່ຄືກັນກັບອົງປະກອບທີ່ສ້າງຮ່າງກາຍຂອງຄົນຜິວດຳ ແລະ ພວກມັນກໍຍັງແຕກຕ່າງຈາກອົງປະກອບທີ່ສ້າງຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຊື້ອຊາດອື່ນໆອີກດ້ວຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດໃຫ້ກັບຊົນຊາດນັ້ນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະອົງໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນກໍເພື່ອວ່າ ເມື່ອຄົນປະເພດນັ້ນເລີ່ມອອກແມ່ແຜ່ລູກ ແລະ ເພີ່ມຈຳນວນ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງຢ່າງຕາຍຕົວ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ຄິດໄວ້ລ່ວງໜ້າໝົດແລ້ວ, ພຣະອົງສະຫງວນເອີຣົບ ແລະ ອາເມຣິກາໄວ້ສຳລັບຄົນຜິວຂາວເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາພັດທະນາ ແລະ ຢູ່ລອດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ວາງແຜນໄວ້ແລ້ວ, ພຣະອົງມີເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງໃນການວາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງວາງລົງເທິງດິນພື້ນນັ້ນ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງໃນການບຳລຸງລ້ຽງສິ່ງທີ່ພຣະອົງບຳລຸງລ້ຽງໃນດິນພື້ນນັ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ພູໃດ,

ທົ່ງພຽງຈັກແຫ່ງ, ແຫຼ່ງນໍ້າຈັກແຫ່ງ, ນົກ ແລະ ສັດປະເພດໃດ, ປາຫຍັງ ແລະ ພືດຊະນິດໃດທີ່ຈະຢູ່ໃນຜືນດິນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມພວກມັນທັງໝົດໄວ້ດົນແລ້ວ. ເມື່ອກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດສຳລັບປະເພດມະນຸດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ສຳລັບຊົນຊາດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາຫຼາຍໆປະເດັນຈາກທຸກມຸມເຊັ່ນ: ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດ, ການສ້າງດິນ, ນົກ ແລະ ສັດປ່າສາຍພັນຕ່າງໆ, ຂະໜາດຂອງປາຊະນິດຕ່າງໆ, ອົງປະກອບໃນການສ້າງຮ່າງກາຍຂອງປາ, ຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານຄຸນນະພາບນໍ້າ ແລະ ພືດພັນທຸກຊະນິດ... ທັງໝົດນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມໄວ້ເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ສະພາບແວດລ້ອມປະເພດນີ້ແມ່ນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງ ແລະ ກະກຽມໄວ້ສຳລັບຄົນຜິວຂາວ ແລະ ນັ້ນກໍເປັນຂອງພວກເຂົາໂດຍທຳມະຊາດ. ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນບໍວ່າເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ປະຕິບັດຕາມແຜນ? (ແມ່ນແລ້ວ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນວ່າການພິຈາລະນາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຄົນຫຼາກຫຼາຍປະເພດນັ້ນຮອບຄອບຫຼາຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງເພື່ອຄົນປະເພດຕ່າງໆ, ນົກ, ສັດປ່າ ແລະ ປາຊະນິດໃດ, ພູຈັກໜ່ວຍ ແລະ ທົ່ງພຽງຈັກແຫ່ງທີ່ພຣະອົງຈະກະກຽມໄວ້, ພຣະອົງໄດ້ພິຈາລະນາດ້ວຍຄວາມຮອບຄອບ ແລະ ຄວາມລະອຽດທີ່ສຸດ). ຍົກຄົນຜິວຂາວເປັນຕົວຢ່າງ. ຫຼັກໆແລ້ວຄົນຜິວຂາວກິນອາຫານຫຍັງ? ອາຫານທີ່ຄົນຜິວຂາວກິນນັ້ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍກັບອາຫານທີ່ຄົນອາຊີກິນ. ອາຫານຫຼັກທີ່ຄົນຜິວຂາວກິນ ຫຼັກໆແລ້ວ ປະກອບດ້ວຍຊີ້ນ, ໄຂ່, ນໍ້ານົມ ແລະ ສັດປີກ. ເມັດພືດເຊັ່ນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຂົ້າເປັນອາຫານເສີມທົ່ວໄປທີ່ວາງຢູ່ທາງຂ້າງອາຫານຈານຫຼັກ. ແມ່ນແຕ່ຕອນກິນສະຫຼັດຜັກ, ພວກເຂົາມັກຈະໃສ່ຊີ້ນງົວອົບ ຫຼື ໄກ່ສອງສາມຕ່ອນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຕອນກິນອາຫານທີ່ມີເຂົ້າໂພດເປັນຫຼັກ, ພວກເຂົາກໍມັກຈະເພີ່ມເນີຍ, ໄຂ່ ຫຼື ຊີ້ນ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ອາຫານຫຼັກຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍອາຫານທີ່ມີເຂົ້າໂພດ ຫຼື ເຂົ້າເປັນຫຼັກ; ພວກເຂົາກິນຊີ້ນ ແລະ ເນີຍໃນປະລິມານຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ພວກເຂົາມັກຈະດື່ມນໍ້າທີ່ມີນໍ້າແຂງເນື່ອງຈາກວ່າອາຫານທີ່ພວກເຂົາກິນມີແຄລໍຣີສູງຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນຜິວຂາວຈຶ່ງແຂງແຮງເປັນພິເສດ. ນັ້ນຄືແຫຼ່ງການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການດຳລົງຊີວິດທີ່ຖືກກະກຽມໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີວິຖີຊີວິດແບບນີ້ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກວິຖີຊີວິດຂອງຄົນຊົນຊາດອື່ນໆ. ບໍ່ມີຖືກ ຫຼື ຜິດໃນວິຖີຊີວິດແບບນີ້, ມັນເປັນມາແຕ່ກຳເນີດ, ຖືກພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ມັນເກີດຂຶ້ນຈາກການບົງການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ. ທີ່ຊົນຊາດນີ້ມີວິຖີຊີວິດແບບນີ້ ແລະ

ແຫຼ່ງທີ່ມາເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຍ້ອນຊົນຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍ້ອນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ຖືກກະກຽມໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດຈະເວົ້າວ່າ ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມໄວ້ໃຫ້ຄົນຜິວຂາວ ແລະ ອາຫານຍັງຊີບປະຈຳວັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເຫຼືອລົ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດສຳລັບຊົນຊາດອື່ນໆອີກດ້ວຍ. ນອກນັ້ນຍັງມີຄົນຜິວດຳ. ຄົນຜິວດຳຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃສ? ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວພວກເຂົາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ອາຟຣິກາກາງ ແລະ ອາຟຣິກາໃຕ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມຫຍັງໃຫ້ພວກເຂົາໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອການດຳລົງຊີວິດແບບນັ້ນ? ປ່າຝົນເຂດຮ້ອນ, ນົກ ແລະ ສັດປ່າທຸກຊະນິດ ແລະ ຍັງມີທະເລຊາຍ ແລະ ພືດທຸກຊະນິດທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບຄົນ. ພວກເຂົາມີແຫຼ່ງນໍ້າ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ອາຫານ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລຳອຽງຕໍ່ພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຄີຍກະທຳສິ່ງໃດ, ການຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍເປັນບັນຫາ. ພວກເຂົາກໍມີທີ່ຕັ້ງໃດໜຶ່ງ ແລະ ພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງທີ່ຢູ່ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂລກເຊັ່ນດຽວກັນ.

ບັດນີ້, ພວກເຮົາມາເວົ້າກ່ຽວກັບຄົນຜິວເຫຼືອງກັນເບິ່ງ. ຄົນຜິວເຫຼືອງສ່ວນໃຫຍ່ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນພາກຕາເວັນອອກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ຕຳແໜ່ງພູມີສາດຂອງພາກຕາເວັນອອກ ແລະ ພາກຕາເວັນຕົກ? ຢູ່ພາກຕາເວັນອອກ, ແຜ່ນດິນສ່ວນໃຫຍ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ອຸດົມໄປດ້ວຍແຫຼ່ງວັດຖຸ ແລະ ແຮ່ທາດຕ່າງໆ. ນັ້ນກໍຄືແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທຸກຊະນິດທັງຢູ່ເທິງດິນ ແລະ ໃຕ້ດິນແມ່ນອຸດົມສົມບູນ. ສຳລັບຄົນກຸ່ມນີ້, ຊົນຊາດນີ້, ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ກະກຽມດິນທີ່ເໝາະສົມ, ພູມີອາກາດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດທີ່ຫຼາກຫຼາຍຢ່າງແທດເໝາະໃຫ້ພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງສະພາບແວດລ້ອມທາງພູມີສາດນັ້ນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຈາກພາກຕາເວັນຕົກ, ແຕ່ອາຫານທີ່ຈຳເປັນຂອງຄົນ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ແຫຼ່ງຄວາມຢູ່ລອດກໍຍັງຖືກກະກຽມໂດຍພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ມັນເປັນພຽງສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອການດຳລົງຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຄົນຜິວຂາວມີຢູ່ໃນພາກຕາເວັນຕົກເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາຕ້ອງການບອກພວກເຈົ້າ? ຈຳນວນຄົນຂອງຊົນຊາດຕາເວັນອອກແມ່ນຂ້ອນຂ້າງຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເພີ່ມອົງປະກອບຫຼາຍຢ່າງລົງໃນພາກສ່ວນນັ້ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພາກຕາເວັນຕົກ. ພຣະອົງໄດ້ເພີ່ມຫຼາກຫຼາຍພູມີປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ວັດຖຸທີ່ອຸດົມສົມບູນທຸກປະເພດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຢູ່ທີ່ນັ້ນອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ; ພູມສັນຖານຍັງມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ

ແລະ ຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງພຽງພໍທີ່ຈະບຳລຸງລ້ຽງຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຂອງຊົນຊາດຕາເວັນອອກ. ສິ່ງທີ່ຈຳແນກພາກຕາເວັນອອກຈາກພາກຕາເວັນຕົກກໍຄື ໃນພາກຕາເວັນອອກ ຕັ້ງແຕ່ໃຕ້ຫາເໜືອ ແລະ ຕາເວັນອອກຫາຕາເວັນຕົກ ພູມີອາກາດແມ່ນດີກວ່າທາງທິດຕາເວັນຕົກ. ລະດູການທັງສີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ, ອຸນຫະພູມເໝາະສົມ, ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດອຸດົມສົມບູນ, ທິວທັດທຳມະຊາດ ແລະ ປະເພດພູມສັນຖານນັ້ນດີກວ່າຢູ່ພາກຕາເວັນຕົກຫຼາຍ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ? ພຣະເຈົ້າສ້າງຄວາມສົມດຸນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນລະຫວ່າງຄົນຜິວຂາວ ແລະ ຄົນຜິວເຫຼືອງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າທຸກດ້ານຂອງອາຫານຂອງຄົນຜິວຂາວ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ສະໜອງເພື່ອຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົານັ້ນດີກວ່າສິ່ງທີ່ຄົນຜິວເຫຼືອງສາມາດຊື່ນຊົມໄດ້. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລຳອຽງຕໍ່ຊົນຊາດໃດໆ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ງົດງາມກວ່າ ແລະ ດີກວ່າໃຫ້ແກ່ຄົນຜິວເຫຼືອງ. ນີ້ຄືຄວາມສົມດຸນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວວ່າຄົນແບບໃດຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາກສ່ວນໃດຂອງໂລກ; ມະນຸດສາມາດຂ້າມຂີດຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ບໍ? (ບໍ່, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.) ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນແທ້! ເຖິງແມ່ນວ່າມີສົງຄາມ ຫຼື ການບຸກລຸກໃນຊ່ວງຍຸກຕ່າງໆ ຫຼື ໃນເວລາພິເສດ, ສົງຄາມ ແລະ ການບຸກລຸກເຫຼົ່ານີ້ກໍບໍ່ສາມາດທຳລາຍສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າສຳລັບແຕ່ລະຊົນຊາດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດປະເພດຄົນໃດໜຶ່ງໃນສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງໂລກ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຂ້າມຂີດຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນມີຄວາມທະເຍີທະຍານບາງຢ່າງເພື່ອທີ່ຈະປ່ຽນແປງ ຫຼື ຂະຫຍາຍອານາເຂດຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ ສິ່ງນີ້ກໍຍາກທີ່ຈະບັນລຸ. ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ຍາກຫຼາຍສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະປະສົບຜົນສຳເລັດ. ຕົວຢ່າງ: ຄົນຜິວຂາວຕ້ອງການຂະຫຍາຍອານາເຂດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາປະເທດອື່ນໆເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ. ຊາວເຢຍລະມັນຮຸກຮານບາງປະເທດ ແລະ ຄັ້ງໜຶ່ງອັງກິດເຄີຍຄອບຄອງປະເທດອິນເດຍ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນຫຍັງ? ສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ. ພວກເຮົາເຫັນຫຍັງຈາກຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຂົາ? ພວກເຂົາເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຖືກທຳລາຍໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າອາດໄດ້ເຫັນກອງກຳລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດໃນການຂະຫຍາຍອານາເຂດຂອງອັງກິດ, ທ້າຍທີ່ສຸດ ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງໄດ້ຖອນກຳລັງ ແລະ

ອອກຈາກດິນແດນທີ່ຍັງຄົງເປັນຂອງປະເທດອິນເດຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນກໍ່ຍັງເປັນຄົນອິນເດຍຄືເກົ່າ, ບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນອັງກິດ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ບາງຄົນທີ່ຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດສາດ ຫຼື ການເມືອງໄດ້ໃຫ້ບົດຄວາມວິໄຈກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ພວກເຂົາໃຫ້ເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງອັງກິດຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວໂດຍເວົ້າວ່າ ມັນອາດຈະເປັນຍ້ອນຊົນເຜົ່າໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ ຫຼື ອາດຈະເປັນຍ້ອນບາງເຫດຜົນອື່ນໆຂອງມະນຸດ... ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງ. ເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະບໍ່ອະນຸຍາດ! ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົນເຜົ່າໃດໜຶ່ງອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໃດໜຶ່ງ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາຍ້າຍອອກຈາກດິນແດນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີວັນສາມາດຍ້າຍອອກໄປໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າຈັດແຈງພື້ນທີ່ໆກຳນົດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະອາໄສຢູ່ໃນພື້ນທີ່ນັ້ນ. ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເປັນອິດສະຫຼະ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຫຼຸດພົ້ນຈາກພື້ນທີ່ໆໄດ້ກຳນົດໄວ້ເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ແມ່ນແນ່ນອນ. ບໍ່ວ່າຜູ້ບຸກລຸກຈະມີກອງກຳລັງຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ຫຼື ບໍ່ວ່າຜູ້ຖືກບຸກລຸກຈະອ່ອນແອພຽງໃດ, ຄວາມສຳເລັດຂອງຜູ້ບຸກລຸກນັ້ນໃນທີ່ສຸດແລ້ວກໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຕ້ອງຕັດສິນ. ມັນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະອົງແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 184)

ເບິ່ງຈາກມຸມມອງຂອງກົດເກນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍພຣະເຈົ້າສຳລັບການເຕີບໃຫຍ່ຂອງທຸກສິ່ງ, ບໍ່ແມ່ນມອບມະນຸດທັງໝົດ, ໃນທຸກຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງພວກເຂົາ ຖືກສະໜອງ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ? ຖ້າກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ຖືກທຳລາຍ ຫຼື ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງກົດເກດເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ມອບມະນຸດ, ຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດຊາດຈະເປັນແນວໃດ? ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດສູນເສຍພື້ນຖານຂອງສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະມີແຫຼ່ງອາຫານໃດບໍ? ອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າແຫຼ່ງອາຫານອາດຈະກາຍເປັນບັນຫາ. ຖ້າຄົນສູນເສຍແຫຼ່ງອາຫານຂອງພວກເຂົາ, ນັ້ນກໍຄື ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຫາຫຍັງກິນໄດ້, ພວກເຂົາຈະສາມາດຢູ່ໄດ້ຈັກມື້? ອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່ເດືອນດຽວ ແລະ ຄວາມຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນບັນຫາ. ສະນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງຄົນ, ເພື່ອການດຳລົງຢູ່ຕໍ່ໄປຂອງພວກເຂົາ, ການສືບພັນ ແລະ ການລ້ຽງຊີບແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ.

ທຸກໆສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆແຫ່ງການຊົງສ້າງແມ່ນກ່ຽວພັນກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ຈາກຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດ.
ຖ້າຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດກາຍມາເປັນບັນຫາ,
ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈະສາມາດສືບຕໍ່ໄປໄດ້ບໍ? ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຈະຄົງມີຢູ່ບໍ? ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບຳລຸງລ້ຽງ, ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດການກະທຳໃດກໍຕາມເພື່ອທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳເພື່ອມະນຸດ, ທັງໝົດນີ້ຈຳເປັນສຳລັບພຣະອົງ ແລະ ມັນສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດ.
ຖ້າກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ສຳລັບທຸກສິ່ງຖືກປະຖິ້ມ,
ຖ້າກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ຖືກແຕກຫັກ ຫຼື ທຳລາຍ, ທຸກສິ່ງກໍຈະບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ,
ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ຕໍ່ໄປ
ລວມທັງສະບຽງອາຫານປະຈຳວັນ ແລະ ມວນມະນຸດເອງດ້ວຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ການຄຸ້ມຄອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະຢຸດຕິລົງເຊັ່ນດຽວກັນ.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນ, ທຸກໆສິ່ງ, ທຸກຫົວຂໍ້ແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບຄວາມຢູ່ລອດຂອງທຸກຄົນ. ພວກເຈົ້າອາດຈະເວົ້າວ່າ “ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຳລັງເວົ້າເຖິງນັ້ນໃຫຍ່ເກີນໄປ, ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດເຫັນໄດ້” ແລະ ບາງທີມີຄົນທີ່ອາດຈະເວົ້າວ່າ “ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຳລັງເວົ້າເຖິງບໍ່ກ່ຽວຫຍັງກັບຂ້ານ້ອຍເລີຍ”. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຢ່າລືມວ່າ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຂອງເຈົ້າເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງທຸກສິ່ງເທົ່ານັ້ນ; ເຈົ້າເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງຕ່າງໆແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກແຍກອອກຈາກການປົກຄອງຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຄົນໃດສາມາດແຍກຕົວເອງອອກຈາກການປົກຄອງຂອງພຣະອົງໄດ້. ການສູນເສຍການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການສູນເສຍການລ້ຽງດູຂອງພຣະອົງອາດຈະໝາຍເຖິງຊີວິດຂອງຄົນ, ຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງຄົນອາດຈະສາບສູນໄປ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳຄັນແຫ່ງການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດສຳລັບມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າເຈົ້າເປັນຄົນເຊື້ອຊາດໃດ ຫຼື ເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນໃດ, ຢູ່ທາງພາກຕາເວັນຕົກ ຫຼື ຕາເວັນອອກ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນສຳລັບມະນຸດຊາດໄດ້ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດແຍກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກການບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ການສະໜອງສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອມະນຸດໄດ້.
ບໍ່ວ່າຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າອາໄສເພື່ອດຳລົງຊີວິດ ຫຼື

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເພິ່ງພາເພື່ອຮັກສາຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າກໍຕາມ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໄດ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຊາວນາ; ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ປູກພືດເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເພິ່ງພາສະຫວັນສຳລັບອາຫານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນ
ຄວາມຢູ່ລອດຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກສະພາບແວດລ້ອມແບບນັ້ນເລີຍ". ນັ້ນຖືກຕ້ອງບໍ? ເຈົ້າເວົ້າວ່າເຈົ້າບໍ່ປູກພືດເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ກິນເມັດພືດບໍ? ເຈົ້າບໍ່ກິນຊີ້ນ ແລະ ໄຂ່ບໍ? ເຈົ້າບໍ່ກິນຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້ບໍ? ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າກິນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າຢາກກິນນັ້ນແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າສຳລັບມວນມະນຸດໄດ້.
ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການນັ້ນບໍ່ສາມາດແຍກກອອກຈາກທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ປະກອບເປັນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງເຈົ້າ. ນໍ້າທີ່ເຈົ້າດື່ມ, ເສື້ອຜ້າທີ່ເຈົ້ານຸ່ງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຊ້; ສິ່ງໃດໃນນີ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າແດ່? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ "ມີບາງລາຍການທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເຫັນບໍ່ວ່າຢາງຄືໜຶ່ງໃນບັນດາລາຍການເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນແມ່ນວັດຖຸສານເຄມີ, ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ". ຖືກຕ້ອງແລ້ວບໍ? ແມ່ນແທ້ ຢາງແມ່ນມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມັນກໍ່ແມ່ນວັດຖຸທີ່ມີສານເຄມີ, ແຕ່ອົງປະກອບດັ່ງເດີມຂອງຢາງມາຈາກໃສ?
ອົງປະກອບດັ່ງເດີມແມ່ນໄດ້ມາຈາກວັດຖຸທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າເຫັນ ແລະ ຊື່ນຊົມ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຊ້, ທັງໝົດແມ່ນໄດ້ມາຈາກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ບໍ່ວ່າຄົນໆນັ້ນຈະເປັນຄົນເຊື້ອຊາດໃດ, ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດການເປັນຢູ່ແບບໃດ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດແບບໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດແຍກຕົວອອກຈາກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 185)

ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນຫຼາຍເທົ່າໃດ ນັ້ນຍັງແມ່ນຂອບເຂດຂອງຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະອົງມີຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ລະດັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ ນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກນັ້ນຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ເລື່ອນລອຍ, ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອກໍຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ເລື່ອນລອຍເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກຖືກກຳນົດຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຊີວິດສ່ວນຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ

ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງເອງເລີຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ການຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີອຳນາດໃນທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ການຮູ້ຈັກຕົວຕົນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ການຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກທ່າມກາງທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກມັນມີຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ຄວາມສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງຜູ້ຄົນ. ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດມັນຢູ່ທີ່ປະສົບການອັນເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າເອງ, ຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຢູ່ທີ່ການເປັນປະຈັກພະຍານພຽງເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາຂໍບອກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ມັນຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າໃນຈິນຕະນາການ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນອົງທີ່ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ, ຍ່າງໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຖືຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຖືທຸກສິ່ງໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດ ແລະ ກິດຈະການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ທີ່ຄົນສ່ວນໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນຄືວ່າ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນ. ການກະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກທ່າມກາງທຸກສິ່ງ, ສະແດງອອກຢູ່ໃນຄວາມຢູ່ລອດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຢູ່ໃນກົດເກນແຫ່ງການປ່ຽນແປງຂອງທຸກສິ່ງ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ຮັບຮູ້ການກະທຳໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ການກະທຳໃດໆຂອງພຣະອົງໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້, ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າເຖິງອົງນ້ອຍໆທີ່ເອີ້ນວ່າ "ພຣະເຈົ້າ" ທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ມີຢູ່ສະເພາະໃນຂອບເຂດແຄບໆຂອງຫົວໃຈເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າປະເພດນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນັ້ນພຽງແຕ່ໃນແງ່ທີ່ເຈົ້າຊື່ນຊົມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີງຕາມວິທີການທີ່ເຈົ້າຍອມຮັບວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະອົງ, ອີງຕາມວິທີທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ແລ້ວນັ້ນກໍບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ບໍ່ໃກ້ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເພິ່ງພໍໃຈເລີຍ.

ຖ້າເຈົ້າຢາກເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນຈາກການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກການຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຫັນຄວາມຈິງຈາກວິທີທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ວ່າອາຫານປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງມວນ ແລະ ໂດຍການປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ ພຣະອົງກຳລັງນຳພາມະນຸດທັງມວນຢູ່, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ຈຸດປະສົງທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງສິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ມັນແມ່ນເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືເບົາໃນເລື່ອງນີ້, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອແບບຜິດໆວ່າຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງນັ້ນແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຂົ້າສູ່ຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືເອົາຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຄວາມຮູ້ ຫຼື ຫຼັກຄຳສອນປະເພດໜຶ່ງ. ຖ້າພວກເຈົ້າຟັງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າຢູ່ດ້ວຍທັດສະນະຕະຕິແບບນັ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງໃດເລີຍ. ພວກເຈົ້າຈະສູນເສຍໂອກາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາໃນການເວົ້າເຖິງສິ່ງຕ່າງໆທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້? ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມີຄົນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ມີຄົນເຂົ້າໃຈກິດຈະການທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ຈັກກິດຈະການຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດ ຫຼື ຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງ: ຖ້າເຈົ້າຢາກເຂົ້າໃຈຄົນໃດໜຶ່ງ, ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ແມ່ນຜ່ານການເບິ່ງຮູບລັກພາຍນອກຂອງພວກເຂົາບໍ? ບໍ່ແມ່ນຜ່ານການເບິ່ງສິ່ງທີ່ພວກເຂົານຸ່ງ ແລະ ວິທີການແຕ່ງກາຍຂອງພວກເຂົາບໍ? ບໍ່ແມ່ນຜ່ານການເບິ່ງວິທີທີ່ພວກເຂົາຍ່າງບໍ? ບໍ່ແມ່ນຜ່ານການເບິ່ງຂອບເຂດຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາບໍ? (ບໍ່). ແລ້ວເຈົ້າເຂົ້າໃຈພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຕັດສິນໂດຍອີງຕາມຄຳເວົ້າ ແລະ ການປະພຶດຂອງຜູ້ຄົນ, ຕາມຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບຕົວເອງ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ຄົນ, ເປັນວິທີການທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄົນໃດໜຶ່ງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຖ້າເຈົ້າຢາກຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຢາກເຂົ້າໃຈດ້ານການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງ, ມຸມມອງທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນວິທີດຽວ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 186)

ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງໃຊ້ທຸກວິທີທາງ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆເພື່ອສ້າງຄວາມສົມດຸນ, ເພື່ອຊັ່ງຊາສະພາບການດຳລົງຢູ່ຂອງພູ ແລະ ທະເລສາບ, ຂອງພືດ ແລະ ສັດທຸກຊະນິດ, ນົກ ແລະ ແມງໄມ້. ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດອາໄສຢູ່ ແລະ ອອກແມ່ແຜ່ລູກຢູ່ໃຕ້ກົດເກນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດແຫ່ງການຊົງສ້າງສາມາດຢູ່ນອກເໜືອກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ກໍບໍ່ສາມາດທຳລາຍໄດ້. ຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມພື້ນຖານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ ແລະ ເພີ່ມທະວີຈຳນວນໄດ້ຢ່າງປອດໄພຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ. ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດໃດທີ່ເກີນປະລິມານ ຫຼື ຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ ຫຼື ຖ້າມັນເກີນອັດຕາການເຕີບໃຫຍ່, ຄວາມຖີ່ໃນການສືບພັນ ຫຼື ຈຳນວນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍພຣະອົງແລ້ວ, ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດກໍຈະປະສົບກັບຄວາມພິນາດໃນຫຼາຍລະດັບ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດກໍຈະຖືກຄຸກຄາມ. ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດຊະນິດໜຶ່ງມີຈຳນວນຫຼາຍເກີນໄປ, ມັນຈະປຸ້ນສະດົມອາຫານຂອງຄົນ, ທຳລາຍແຫຼ່ງນໍ້າຂອງຄົນ ແລະ ທຳລາຍບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກເຂົາ. ໃນທຳນອງນັ້ນ, ການສືບພັນຂອງມະນຸດ ຫຼື ສະຖານະຄວາມຢູ່ລອດກໍຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທັນທີ. ຕົວຢ່າງ: ນໍ້ານັ້ນສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບທຸກສິ່ງ. ຖ້າມີໜູ, ມົດ, ຕັກແຕນ, ກົບ ຫຼື ສັດຊະນິດອື່ນໆຫຼາຍເກີນໄປ ພວກມັນກໍຈະກິນນໍ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ເນື່ອງຈາກປະລິມານນໍ້າທີ່ພວກມັນກິນເພີ່ມຂຶ້ນ, ນໍ້າດື່ມຂອງຄົນ ແລະ ແຫຼ່ງນໍ້າຢູ່ໃນບໍລິເວນແຫຼ່ງນໍ້າດື່ມ ແລະ ພື້ນທີ່ນໍ້າທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຈະລົດລົງ ແລະ ພວກເຂົາຈະປະສົບກັບພາວະຂາດແຄນນໍ້າ. ຖ້າແຫຼ່ງນໍ້າດື່ມຂອງຄົນຖືກທຳລາຍໄປ, ຖືກເຮັດໃຫ້ເປື້ອນ ຫຼື ຖືກຕັດອອກຍ້ອນສັດທຸກຊະນິດທີ່ໄດ້ເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນ, ພາຍໃຕ້ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ໂຫດຮ້າຍແບບນັ້ນ, ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດກໍຈະຖືກຄຸກຄາມຢ່າງໜັກ. ຖ້າມີພຽງສິ່ງມີຊີວິດຊະນິດດຽວ ຫຼື ຫຼາຍໆຊະນິດເກີນຈຳນວນທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກມັນ, ແລ້ວອາກາດ, ອຸນຫະພູມ, ຄວາມຊຸ່ມແລະແມ່ນແຕ່ອົງປະກອບຂອງອາກາດຢູ່ໃນພື້ນທີ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດກໍຈະໄດ້ຮັບສານພິດ ແລະ ຖືກທຳລາຍໃນຫຼາຍລະດັບ. ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຢູ່ລອດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດກໍຈະຖືກຄຸກຄາມຈາກປັດໄຈດ້ານນິເວດວິທະຍາເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຄວາມສົມດຸນເຫຼົ່ານີ້ສູນເສຍໄປ, ອາກາດທີ່ຄົນເຮົາຫາຍໃຈກໍຈະຖືກທຳລາຍ, ນໍ້າທີ່ຄົນດື່ມກໍຈະຖືກເຈືອປົນ, ອຸນຫະພູມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການກໍຈະປ່ຽນໄປ ແລະ ສົ່ງຜົນກະທົບໃນຫຼາຍລະດັບເຊັ່ນດຽວກັນ. ຖ້າສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ,

ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເປັນຂອງມະນຸດໂດຍທຳມະຊາດກໍຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ຖືກທ້າທາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ໃນກໍລະນີທີ່ສະພາບແວດລ້ອມພື້ນຖານເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປ, ຊະຕາກຳ ແລະ ໂອກາດຂອງມວນມະນຸດຈະເປັນແນວໃດ? ນີ້ເປັນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ! ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຫດຜົນຂອງແຕ່ລະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງມີຢູ່ເພື່ອມະນຸດຄືຫຍັງ, ແມ່ນຫຍັງຄືບົດບາດຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ລະສິ່ງມີຜົນກະທົບແບບໃດຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ມັນມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດໃນລະດັບໃດ, ຍ້ອນວ່າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມີແຜນການສຳລັບທັງໝົດນີ້ ແລະ ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງທຸກດ້ານຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນຫຼາຍສຳລັບມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ນັບແຕ່ນີ້ໄປ, ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າສັງເກດເຫັນປະກົດການດ້ານລະບົບນິເວດທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ຫຼື ບາງກົດເກນທຳມະຊາດສ້າງຜົນກະທົບທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສົງໄສເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ເຈົ້າຈະບໍ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າໂງ່ໆອີກຕໍ່ໄປເພື່ອຕັດສິນຕາມອຳເພີໃຈຕໍ່ການຈັດແຈງທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິທີຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈກ່ຽວກັບກົດເກນຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 187)

ສຳລັບໂລກແຫ່ງວັດຖຸ, ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ປະກົດການໃດໜຶ່ງ, ພວກເຂົາສາມາດຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ໃຊ້ຊ່ອງທາງຕ່າງໆເພື່ອຊອກຫາຕົ້ນກຳເນີດ ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງໂລກອື່ນທີ່ພວກເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງໃນມື້ນີ້ ນັ້ນກໍຄືໂລກຝ່າຍວິນຍານ ເຊິ່ງຢູ່ພາຍນອກຂອງໂລກແຫ່ງວັດຖຸ, ຜູ້ຄົນບໍ່ມີວິທີການ ຫຼື ຊ່ອງທາງທີ່ຈະຮຽນຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບມັນໄດ້ເລີຍ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນໂລກຂອງມະນຸດຊາດ, ທຸກສິ່ງໃນໂລກວັດຖຸນັ້ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ຈາກການມີຢູ່ຂອງຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະ ຍ້ອນຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ທຸກສິ່ງໃນໂລກວັດຖຸນັ້ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການດຳລົງຊີວິດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຮູ້ ຫຼື ເຫັນວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເບິ່ງເຫັນ. ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງໂລກຝ່າຍວິນຍານແລ້ວ, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງໂລກອື່ນ, ມັນຍຸດຕິທຳທີ່ຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນບໍ່ເຊື່ອ. ຍ້ອນວ່າຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້ ແລະ

ເຊື່ອວ່າບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈມັນ ຫຼື ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບມັນ, ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງເລີຍສຳລັບເລື່ອງທີ່ວ່າໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງກັບໂລກວັດຖຸ ແລະ ຈາກມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປີດເຜີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນເລິກລັບ ແລະ ປິດບັງ. ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍໃນການຊອກຫາເສັ້ນທາງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈດ້ານຕ່າງໆຂອງໂລກນີ້. ດ້ານຕ່າງໆຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງນີ້ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການບໍລິຫານ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບໃດໆ ແລະ ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ກຳລັງບອກພວກເຈົ້າເຖິງຄວາມລັບໃດໆທີ່ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກຮຽນຮູ້. ຍ້ອນວ່າເລື່ອງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະເວົ້າເຖິງແຕ່ພາກສ່ວນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຕ້ອງຮູ້ເທົ່ານັ້ນ.

ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ເຮົາຖາມພວກເຈົ້າຄຳຖາມໜຶ່ງ: ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ, ໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນຫຍັງ? ເວົ້າຢ່າງກວ້າງຂວາງກໍຄື ມັນແມ່ນໂລກທີ່ຢູ່ນອກໂລກວັດຖຸ, ເປັນໂລກທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ສຳລັບຜູ້ຄົນ. ໃນຈິນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ, ໂລກຝ່າຍວິນຍານຄວນເປັນໂລກແບບໃດ? ບາງທີ, ຍ້ອນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຄິດຫຍັງອອກກ່ຽວກັບມັນ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນບາງຕຳນານ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄິດກ່ຽວກັບມັນ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢຸດຄິດເຖິງມັນໄດ້. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ມີບາງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຫຼາຍຄົນຕອນພວກເຂົາຍັງນ້ອຍ: ເມື່ອບາງຄົນເລົ່າເລື່ອງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ເຊັ່ນ: ກ່ຽວກັບຜີ ຫຼື ວິນຍານ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຢ້ານກົວທີ່ສຸດ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຢ້ານ? ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາກຳລັງຈິນຕະນາການສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາກັບຮູ້ສຶກວ່າພວກມັນຢູ່ອ້ອມຫ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ໃນມູມທີ່ປິດບັງ ຫຼື ມືດ ແລະ ພວກເຂົາກໍຢ້ານຫຼາຍຈົນບໍ່ກ້າໄປນອນ. ໂດຍສະເພາະຕອນກາງຄືນ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຢ້ານທີ່ຈະຢູ່ຄົນດຽວໃນຫ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່ກ້າຢູ່ຄົນດຽວໃນເດີ່ນບ້ານຂອງພວກເຂົາ. ນັ້ນແມ່ນໂລກຝ່າຍວິນຍານແຫ່ງຈິນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນໂລກທີ່ຄົນຄິດວ່າມັນເປັນໜ້າຢ້ານກົວ. ຄວາມຈິງກໍຄື ທຸກຄົນຈິນຕະນາການກ່ຽວກັບມັນເກີນໄປ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງຮູ້ສຶກເຖິງມັນເລັກໜ້ອຍ.

ໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນຫຍັງ? ເຮົາຂໍອະທິບາຍສັ້ນໆ ແລະ ງ່າຍໆໃຫ້ພວກເຈົ້າຟັງດັ່ງນີ້: ໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນສະຖານທີ່ສຳຄັນແຫ່ງໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນໂລກທີ່ແຕກຕ່າງຈາກໂລກວັດຖຸ.

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າມັນສຳຄັນ? ພວກເຮົາຈະສົນທະນາກັນໃນເລື່ອງນີ້ຢ່າງລະອຽດ. ການມີຢູ່ຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເຊື່ອມໂຍງກັບໂລກວັດຖຸຂອງມະນຸດຢ່າງແຍກບໍ່ອອກ. ມັນຫຼິ້ນບົດບາດສຳຄັນໃນວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ການຕາຍຂອງມະນຸດໃນການປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ຄືບົດບາດຂອງມັນ ແລະ ນີ້ກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນເຫດຜົນທີ່ການມີຢູ່ຂອງມັນນັ້ນສຳຄັນ. ຍ້ອນວ່າມັນແມ່ນບ່ອນທີ່ບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້ຈາກຄວາມສຳຜັດທັງຫ້າ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕັດສິນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນມີຢູ່ ຫຼື ບໍ່. ພະລັງຕ່າງໆຂອງມັນເຊື່ອມໂຍງກັບການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນລຳດັບຊີວິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບອິດທິພົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຈາກໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ສິ່ງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? ມັນກ່ຽວຂ້ອງ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າສິ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງສົນທະນາຫົວຂໍ້ນີ້: ກໍຍ້ອນວ່າມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບໍລິຫານຂອງພຣະອົງ. ໃນໂລກເຊັ່ນນີ້, ໂລກທີ່ຄົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ມັນແມ່ນທຸກກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ, ກົດບັນຍັດ ແລະ ລະບົບການບໍລິຫານທີ່ຢູ່ເໜືອກົດໝາຍ ແລະ ລະບົບຂອງປະເທດໃດໆໃນໂລກວັດຖຸ, ບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດໃດໃນໂລກນີ້ທີ່ຈະກ້າຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ລະເມີດມັນໄດ້. ເລື່ອງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ມີກົດລະບຽບແຫ່ງການບໍລິຫານຢ່າງຊັດເຈນ, ມີກົດບັດຍັດແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບທີ່ຊັດເຈນ. ຢູ່ລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຂົງເຂດຕ່າງໆ, ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບ ຍ້ອນພວກເຂົາຮູ້ວ່າຜົນທີ່ຈະຕາມມາຂອງການລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນແມ່ນຫຍັງ; ພວກເຂົາຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ພ້ອມວິທີທີ່ພຣະອົງບໍລິຫານ ແລະ ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າດຳເນີນຂໍ້ບັງຄັບ ແລະ ກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແຕກຕ່າງຈາກໂລກວັດຖຸທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ບໍ່? ແນ່ນອນ ພວກມັນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນໂລກທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງກັບໂລກວັດຖຸ. ເນື່ອງຈາກມີກົດບັນຍັດ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບແຫ່ງສະຫວັນ, ນີ້ຈຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕ, ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງນັ້ນຄືອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ລວມເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນອີກດ້ວຍ. ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກບໍວ່າມັນຈຳເປັນທີ່ສຸດສຳລັບເຮົາທີ່ຈະຕ້ອງເວົ້າກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້? ພວກເຈົ້າບໍ່ປາດຖະໜາຢາກຮຽນຮູ້ຄວາມລັບທີ່ມີຢູ່ໃນສິ່ງນີ້ບໍ? (ແມ່ນແລ້ວ ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກຮຽນຮູ້). ນັ້ນຄືແນວຄວາມຄິດຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ.

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະຢູ່ຮ່ວມກັບໂລກວັດຖຸ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນມັນກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບການບໍລິຫານ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ການບໍລິຫານ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າຂອງໂລກນີ້ເຂັ້ມງວດກວ່າຂອງໂລກວັດຖຸ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 188)

ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ເຮົາໄດ້ຈັດຄົນທັງໝົດອອກເປັນສາມປະເພດ. ປະເພດທຳອິດແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ. ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອສ່ວນໃຫຍ່ມີຄວາມສັດທາພຽງແຕ່ເລື່ອງເງິນເທົ່ານັ້ນ; ພວກເຂົາຮັກສາພຽງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ, ເປັນຄົນຫົວວັດຖຸນິຍົມ ແລະ ເຊື່ອແຕ່ໃນໂລກວັດຖຸເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ ຫຼື ສິ່ງໃດໆທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບເທບພະສິ່ງ ແລະ ຜີ. ເຮົາຈັດຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ພວກເຂົາແມ່ນປະເພດທຳອິດ.

ປະເພດທີສອງປະກອບມີຄົນຫຼາກຫຼາຍທີ່ມີຄວາມສັດທາເຊິ່ງຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ເຮົາແບ່ງຄົນທີ່ມີສັດທາເຫຼົ່ານີ້ອອກເປັນຫຼາຍກຸ່ມໃຫຍ່: ກຸ່ມທຳອິດແມ່ນຊາວຢິວ, ກຸ່ມທີສອງແມ່ນຊາວຄາໂທລິກ, ກຸ່ມທີສາມແມ່ນຊາວຄຣິດຕຽນ, ກຸ່ມທີສີ່ແມ່ນຊາວມຸດສະລິມ ແລະ ກຸ່ມທີຫ້າແມ່ນຊາວພຸດ; ມີຢູ່ຫ້າປະເພດ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອປະເພດຕ່າງໆ. ປະເພດທີສາມປະກອບດ້ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ແມ່ນລວມເຖິງພວກເຈົ້າດ້ວຍ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອດັ່ງກ່າວແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນວັນນີ້. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງປະເພດຄື: ຄົນທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ໃຫ້ບໍລິການ. ປະເພດຫຼັກເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ. ສະນັ້ນ, ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າສາມາດແຍກແຍະໃນແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນລະຫວ່າງປະເພດ ແລະ ການຈັດລຳດັບຂອງມະນຸດແລ້ວ ແມ່ນບໍ? ປະເພດທຳອິດແມ່ນປະກອບດ້ວຍຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເຮົາໄດ້ເວົ້າສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນແລ້ວ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີສັດທາໃນຊາຍຊະລາເທິງທ້ອງຟ້າແມ່ນຖືວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອບໍ? ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຫຼາຍຄົນເຊື່ອແຕ່ໃນຊາຍຊະລາທີ່ຢູ່ເທິງຟ້າເທົ່ານັ້ນ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າລົມ, ຝົນ, ສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະ ອື່ນໆທັງໝົດລ້ວນຖືກຄວບຄຸມໂດຍສິ່ງນີ້ ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈສຳລັບການປູກເຂົ້າໂພດ ແລະ ການເກັບກ່ຽວ, ແຕ່ເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກັບບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ນີ້ສາມາດເອີ້ນວ່າມີຄວາມສັດທາໄດ້ບໍ? ຄົນເຊັ່ນນີ້ແມ່ນຖືກລວມເຂົ້າໃນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ແມ່ນບໍ? ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້. ປະເພດທີສອງປະກອບດ້ວຍຄົນທີ່ມີສັດທາ,

ສ່ວນປະເພດທີສາມແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້. ແລ້ວເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງມວນມະນຸດທັງໝົດອອກເປັນປະເພດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້? (ຍ້ອນວ່າຄົນປະເພດຕ່າງໆມີຈຸດຈົບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ). ນັ້ນແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງມັນ. ເມື່ອຄົນເຊື້ອຊາດຕ່າງໆ ແລະ ປະເພດຕ່າງໆກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຈະມີບ່ອນໄປທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດເກນຕ່າງໆຂອງວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ, ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ເຮົາໄດ້ແບ່ງມະນຸດອອກເປັນປະເພດສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້.

ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ

ໃຫ້ພວກເຮົາມາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຫຼັງຈາກຕາຍ, ຜູ້ຄົນຖືກພາກຕົວໄປໂດຍບໍລິວານຈາກໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພາກສ່ວນໃດຂອງຄົນທີ່ຖືກພາກເອົາໄປ? ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງ ແຕ່ແມ່ນວິນຍານຂອງເຂົາ. ເມື່ອດວງວິນຍານຂອງຄົນຖືກພາກໄປ, ເຂົາຈະຖືກນຳໄປສະຖານທີ່ໜຶ່ງທີ່ເປັນບ່ອນຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານຮັບເອົາດວງວິນຍານຂອງຄົນທີ່ຫາກໍຕາຍໂດຍສະເພາະ. (ໝາຍເຫດ: ສະຖານທີ່ທຳອິດທີ່ທຸກຄົນໄປຫຼັງຈາກຕາຍແມ່ນແປກປະຫຼາດສຳລັບດວງວິນຍານ). ເມື່ອພວກເຂົາຖືກນຳໄປສູ່ສະຖານທີ່ນີ້, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຈະດຳເນີນການກວດສອບຄັ້ງທຳອິດ, ຢືນຢັນຊື່ຂອງພວກເຂົາ, ທີ່ຢູ່, ອາຍຸ ແລະ ປະສົບການທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ. ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກລົງໃນປຶ້ມ ແລະ ຖືກກວດສອບເພື່ອຄວາມຖືກຕ້ອງ. ຫຼັງຈາກທີ່ທັງໝົດໄດ້ຖືກກວດສອບແລ້ວ, ພຶດຕິກຳ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອກຳນົດວ່າພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດ ຫຼື ສືບຕໍ່ກັບຊາດມາເກີດເປັນມະນຸດອີກ, ເຊິ່ງນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນທຳອິດ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດນີ້ໜ້າຢ້ານກົວບໍ? ມັນບໍ່ໜ້າຢ້ານກົວເທົ່າໃດ, ຍ້ອນວ່າສິ່ງດຽວທີ່ເກີດຂຶ້ນກໍຄືຄົນໄດ້ມາຮອດສະຖານທີ່ມືດ ແລະ ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍເທົ່ານັ້ນ.

ໃນຂັ້ນຕອນທີສອງ, ຖ້າບຸກຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດສິ່ງບໍ່ດີຫຼາຍປະການຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ກະທຳຄວາມຊົ່ວຫຼາຍຢ່າງ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະຖືກພາໄປບ່ອນລົງໂທດເພື່ອຮັບການລົງໂທດ. ນັ້ນຈະເປັນບ່ອນທີ່ໃຊ້ສຳລັບການລົງໂທດຜູ້ຄົນໂດຍສະເພາະ. ລັກສະນະການລົງໂທດນັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ລວມທັງຈຳນວນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກ່ອນຕາຍ, ນີ້ແມ່ນສະພາບທຳທິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຂັ້ນຕອນທີສອງ. ຍ້ອນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳກ່ອນຕາຍ, ເມື່ອພວກເຂົາກັບຊາດມາເກີດຫຼັງຈາກການລົງໂທດແລ້ວ ຫຼື ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາເກີດໃນໂລກແຫ່ງວັດຖຸອີກຄັ້ງ, ບາງຄົນກໍຈະສືບຕໍ່ເກີດເປັນຄົນ ແລະ

ບາງຄົນກໍຈະກາຍເປັນສັດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ, ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາຖືກລົງໂທດຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຍ້ອນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ, ໃນການກັບຊາດມາເກີດຄັ້ງຕໍ່ໄປຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ໄດ້ກັບມາເກີດເປັນມະນຸດ ແຕ່ຈະເປັນສັດ. ປະເພດຂອງສັດທີ່ພວກເຂົາອາດຈະກາຍມາເປັນລວມເຖິງງົວ, ມ້າ, ໝູ ແລະ ໝາ. ບາງຄົນອາດຈະກັບມາເກີດເປັນນົກ, ເປັດ ຫຼື ຫ່ານ... ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດແລ້ວ, ເມື່ອພວກເຂົາຕາຍໄປອີກ, ພວກເຂົາກໍຈະກັບໄປສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານອີກຄັ້ງ ແລະ ຄືກັບຄັ້ງກ່ອນ, ອີງຕາມພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາກ່ອນຕາຍ, ໂລກຝ່າຍວິນຍານຈະຕັດສິນວ່າພວກເຂົາຈະກັບໄປເກີດເປັນມະນຸດອີກ ຫຼື ບໍ່. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບາບຂອງພວກເຂົາກໍໜ້າເສົ້າໃຈຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຕ້ອງເກີດເປັນສັດເຈັດຫາສິບສອງເທື່ອ. ເຈັດຫາສິບສອງເທື່ອ, ນັ້ນບໍ່ເປັນຕາຢ້ານບໍ? (ເປັນຕາຢ້ານ). ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົ້າຢ້ານ? ຄົນກາຍເປັນສັດ, ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ເປັນຕາຢ້ານ. ສຳລັບຄົນ, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈັບປວດທີ່ສຸດກ່ຽວກັບການເປັນສັດ? ບໍ່ມີພາສາ, ມີພຽງຄວາມຄິດສາມັນເທົ່ານັ້ນ, ສາມາດເຮັດໄດ້ພຽງສິ່ງທີ່ສັດເຮັດ ແລະ ກິນອາຫານທີ່ສັດກິນ, ມີແນວຄິດງ່າຍໆ ແລະ ພາສາກີກຂອງສັດ, ບໍ່ສາມາດຍ່າງທ່ຽງໄດ້, ບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບມະນຸດໄດ້ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ວ່າບໍ່ມີພຶດຕິກຳ ຫຼື ກິດຈະກຳໃດໆຂອງມະນຸດທີ່ມີຄວາມສຳພັນກັບສັດ. ນັ້ນກໍຄື ທ່າມກາງທຸກສິ່ງ, ເກີດເປັນສັດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາສິ່ງມີຊີວິດທັງມວນ ແລະ ມີຄວາມທຸກທໍລະມານຫຼາຍກວ່າການເປັນມະນຸດ.

ນີ້ແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງການລົງໂທດຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມຊົ່ວຫຼາຍ ແລະ ໄດ້ເຮັດບາບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ສຳລັບຄວາມຮຸນແຮງຂອງການລົງໂທດພວກເຂົານັ້ນ ແມ່ນຖືກຕັດສິນຕາມປະເພດຂອງສັດທີ່ພວກເຂົາເປັນ. ຕົວຢ່າງ: ເປັນໝູດີກວ່າເປັນໝາບໍ? ໝູມີຊີວິດທີ່ດີກວ່າ ຫຼື ຮ້າຍກວ່າໝາບໍ? ຮ້າຍກວ່າແມ່ນບໍ່? ຖ້າຄົນກາຍເປັນງົວ ຫຼື ມ້າ, ພວກເຂົາຈະມີຊີວິດທີ່ດີກວ່າ ຫຼື ຮ້າຍກວ່າເປັນໝູບໍ? (ດີກວ່າ). ຄົນຈະຮູ້ສຶກສະບາຍກວ່າບໍ່ ຖ້າໄດ້ກັບມາເກີດເປັນແມວ? ເຂົາຈະເປັນສັດເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ການເປັນແມວຈະງ່າຍກວ່າການເປັນງົວ ຫຼື ມ້າ, ຍ້ອນແມວປ່ອຍເວລາຂອງພວກມັນໃຫ້ຜ່ານໄປໃນການນອນ. ການເປັນງົວ ຫຼື ມ້ານັ້ນລຳບາກຫຼາຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ຖ້າຄົນກັບຊາດມາເກີດເປັນງົວ ຫຼື ມ້າ, ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດວຽກໜັກ ເຊິ່ງຄ້າຍຄືກັບການລົງໂທດທີ່ໂຫດຮ້າຍ. ເກີດເປັນໝາຍັງຈະດີກວ່າເກີດເປັນງົວ ຫຼື ມ້າ, ຍ້ອນວ່າໝາມີຄວາມສຳພັນທີ່ໃກ້ຊິດກັບຫຼາຍກັບນາຍຂອງມັນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ທຸກມື້ນີ້ຫຼາຍຄົນມີໝາເປັນສັດລ້ຽງ ແລະ ຫຼັງຈາກສາມ ຫຼື

ຫ້າປີສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍສິ່ງທີ່ນາຍຂອງພວກມັນເວົ້າ! ຍ້ອນວ່າໝາມີຄວາມສໍາພັນທີ່ໃກ້ຊິດກວ່າກັບເຈົ້ານາຍຂອງມັນ. ໝາບາງໂຕ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເປັນສັດລ້ຽງເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ກໍສາມາດເຂົ້າໃຈຫຼາຍຄໍາເວົ້າຂອງນາຍຂອງມັນ. ບາງຄັ້ງ ໝາສາມາດປັບໃຫ້ເຂົ້າກັບອາລົມ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້ານາຍຂອງມັນ ແລະ ນາຍຈຶ່ງປະຕິບັດກັບໝາດີກວ່າ ແລະ ໝາກໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມດີກວ່າ, ເມື່ອມັນເຈັບ, ມັນກໍໄດ້ຮັບການດູແລດີກວ່າ. ໝາບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດຢ່າງສຸກສະບາຍບໍ? ສະນັ້ນ, ເປັນໝາດີກວ່າເປັນງົວ ຫຼື ມ້າ. ໃນນີ້, ຄວາມຮ້າຍແຮງໃນການລົງໂທດຜູ້ຄົນແມ່ນກໍານົດດ້ວຍການກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດຈັກຄັ້ງ ພ້ອມທັງເປັນສັດປະເພດໃດ.

ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບຫຼາຍປະການໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່, ບາງຄົນຖືກລົງໂທດໂດຍການກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດເຈັດຫາສິບສອງເທື່ອ. ເມື່ອຖືກລົງໂທດພຽງພໍແລ້ວ, ຫຼັງຈາກກັບສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາກໍຖືກພາໄປບ່ອນອື່ນອີກ, ເປັນບ່ອນທີ່ດວງວິນຍານຫຼາຍດວງຖືກລົງໂທດແລ້ວ ແລະ ເປັນປະເພດທີ່ກໍາລັງຕຽມພ້ອມຈະກັບຊາດມາເກີດເປັນຄົນ. ໃນສະຖານທີ່ນີ້, ດວງວິນຍານແຕ່ລະດວງຖືກຈັດອອກອີງຕາມປະເພດຄອບຄົວທີ່ພວກເຂົາຈະໄປເກີດນໍາ, ບົດບາດແບບໃດທີ່ພວກເຂົາຈະຫຼິ້ນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ກັບຊາດມາເກີດ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ຕົວຢ່າງ: ບາງຄົນຈະກາຍເປັນນັກຮ້ອງເມື່ອພວກເຂົາມາໃນໂລກນີ້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຖືກຈັດວາງໄວ້ທ່າມກາງນັກຮ້ອງ; ບາງຄົນຈະກາຍເປັນນັກທຸລະກິດເມື່ອພວກເຂົາມາໃນໂລກນີ້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຖືກຈັດວາງໄວ້ທ່າມກາງນັກທຸລະກິດ; ແລະ ຖ້າບາງຄົນຈະກາຍເປັນນັກຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດຫຼັງຈາກເກີດເປັນມະນຸດ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກຈັດວາງໄວ້ທ່າມກາງນັກຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກຈັດປະເພດແລ້ວ, ແຕ່ລະຄົນກໍຈະຖືກສົ່ງອອກໄປຕາມເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ວັນທີທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ ຄືກັບຄົນສົ່ງອີເມວໃນມື້ນີ້. ໃນນີ້ຈະສໍາເລັດໜຶ່ງວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ. ນັບຈາກມື້ທີ່ຄົນມາຮອດໂລກຝ່າຍວິນຍານຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຈົນກວ່າພວກເຂົາໄດ້ກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະກັບຊາດມາເກີດເປັນມະນຸດ, ຂະບວນການນີ້ຖືວ່າສໍາເລັດ.

ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກລົງໂທດແລ້ວ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດ, ພວກເຂົາຈະຖືກສົ່ງໄປໂລກວັດຖຸໂດຍໄວເພື່ອເກີດເປັນມະນຸດບໍ? ຫຼື ມັນຈະດົນປານໃດກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກສົ່ງມາທ່າມກາງມະນຸດ? ແມ່ນຫຍັງຄືໄລຍະເວລາສໍາລັບສິ່ງນີ້ທີ່ຈະສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ? ມີຂໍ້ຈໍາກັດທາງໂລກຕໍ່ສິ່ງນີ້.

ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ກົດລະບຽບທາງໂລກໂດຍສະເພາະ, ເຊິ່ງ ຖ້າເຮົາອະທິບາຍດ້ວຍຈຳນວນຕົວເລກ, ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ. ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ກັບຊາດມາເກີດພາຍໃນຊ່ວງເວລາສັ້ນໆ, ເມື່ອພວກເຂົາຕາຍໄປ, ການກະກຽມຈະຖືກກຽມໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາກັບຊາດມາເກີດເປັນມະນຸດແລ້ວ. ເວລາທີ່ສັ້ນທີ່ສຸດເຊິ່ງສິ່ງນີ້ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ແມ່ນສາມມື້. ສຳລັບບາງຄົນ, ມັນໃຊ້ເວລາສາມເດືອນ, ສຳລັບບາງຄົນມັນໃຊ້ເວລາສາມປີ, ສຳລັບບາງຄົນມັນໃຊ້ເວລາສາມສິບປີ, ສຳລັບບາງຄົນມັນໃຊ້ເວລາສາມຮ້ອຍປີ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບກົດລະບຽບທາງໂລກເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືລັກສະນະສະເພາະຂອງພວກມັນ? ພວກມັນອີງຕາມສິ່ງທີ່ໂລກວັດຖຸ ຫຼື ໂລກຂອງມະນຸດຕ້ອງການຈາກດວງວິນຍານ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບບົດບາດທີ່ດວງວິນຍານນີ້ຈະຫຼິ້ນໃນໂລກນີ້.

ເມື່ອຄົນກັບຊາດມາເກີດເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ກັບຊາດມາເກີດຢ່າງໄວວາ ຍ້ອນວ່າໂລກຂອງມະນຸດມີຄວາມຕ້ອງການອັນຮີບດ່ວນສຳລັບຄົນທຳມະດາ, ເພາະສະນັ້ນ ພາຍໃນສາມມື້,

ພວກເຂົາກໍຈະຖືກສົ່ງມາເກີດກັບຄອບຄົວທີ່ແຕກຕ່າງກັບຄອບຄົວທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຢູ່ກ່ອນພວກເຂົາຕາຍ. ແນວໃດກໍຕາມ, ມີບາງຄົນທີ່ຫຼິ້ນບົດບາດພິເສດໃນໂລກນີ້. “ພິເສດ” ໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຫຼວງຫຼາຍສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນໂລກຂອງມະນຸດ;

ມີບໍ່ພໍເທົ່າໃດຄົນທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫຼິ້ນບົດບາດດັ່ງກ່າວ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນອາດໃຊ້ເວລາສາມຮ້ອຍປີ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ດວງວິນຍານນີ້ຈະກັບມາເກີດໜຶ່ງຄັ້ງໃນທຸກໆສາມຮ້ອຍປີ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຄັ້ງໃນທຸກໆສາມພັນປີ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ໃນເວລາສາມຮ້ອຍ ຫຼື ສາມພັນປີ ບົດບາດດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ຈຳເປັນໃນໂລກຂອງມະນຸດ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ໃຫ້ເອົາຂົງຈື້ເປັນຕົວຢ່າງ: ລາວມີຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຕໍ່ວັດທະນະທຳຈີນດັ່ງເດີມ ແລະ ການມາຂອງລາວແມ່ນສົ່ງຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ວັດທະນະທຳ, ຄວາມຮູ້, ປະເພນີ ແລະ ອຸດົມຄະຕິຂອງຄົນໃນຍຸກນັ້ນ. ແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໃນທຸກຍຸກ, ດັ່ງນັ້ນລາວຕ້ອງຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສາມຮ້ອຍປີ ຫຼື ສາມພັນປີກ່ອນກັບຊາດມາເກີດ. ຍ້ອນວ່າໂລກມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການຄົນແບບນີ້, ລາວຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້າຢູ່ລ້າໆ ເພາະຄວາມຕ້ອງການບົດບາດແບບລາວແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍໃຫ້ລາວເຮັດ. ດັ່ງນັ້ນ ລາວຕ້ອງໄດ້ຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ບ່ອນໃດໜຶ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຕະຫຼອດຊ່ວງເວລານັ້ນ, ຢູ່ລ້າໆ ເພື່ອຖືກສົ່ງລົງມາອີກຄັ້ງເມື່ອໂລກມະນຸດຕ້ອງການລາວ.

ນັ້ນແມ່ນກົດທາງໂລກຂອງອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ

ສຳລັບໄລຍະເວລາຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ຈະໄດ້ກັບຊາດມາເກີດ. ບໍ່ວ່າຄົນຈະເປັນຄົນທະມະດາ ຫຼື ຄົນພິເສດ, ໂລກຝ່າຍວິນຍານກໍມີກົດເກນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອດຳເນີນການກັບຊາດມາເກີດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກົດລະບຽບ ແລະ ການປະຕິບັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກສົ່ງລົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນໃຈ ຫຼື ຄວບຄຸມໂດຍບໍລິວານ ຫຼື ສິ່ງມີຊີວິດໃດໆຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 189)

ສຳລັບທຸກໆດວງວິນຍານ ເຊັ່ນ: ການກັບຊາດມາເກີດຂອງພວກມັນ, ແມ່ນຫຍັງຄືບົດບາດຂອງມັນໃນຊີວິດນີ້, ຄອບຄົວໃດທີ່ມັນເກີດ ແລະ ຊີວິດຂອງມັນເປັນແນວໃດນັ້ນ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບດວງວິນຍານຂອງຊາດກ່ອນ. ຄົນທຸກປະເພດມາໃນໂລກຂອງມະນຸດ ແລະ ບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຫຼິ້ນກໍແຕກຕ່າງກັນ, ເຊັ່ນດຽວກັບ ໜ້າວຽກທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກໍແຕກຕ່າງກັນ. ແລ້ວໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານີ້ມີຫຍັງແດ່? ບາງຄົນມາເພື່ອໃຊ້ໜີ້: ຖ້າພວກເຂົາເປັນໜີ້ເງິນຄົນອື່ນຫຼາຍເກີນໄປໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍມາເພື່ອໃຊ້ໜີ້ເຫຼົ່ານັ້ນໃນຊີວິດນີ້. ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນໄດ້ມາເພື່ອທວງໜີ້: ພວກເຂົາຖືກຫຼອກລວງຈາກຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ສູນເສຍເງິນຈຳນວນຫຼາຍຕະຫຼອດຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກປະທານຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາທວງໜີ້ຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດຊີວິດນີ້. ບາງຄົນມາເພື່ອໃຊ້ໜີ້ບຸນຄຸນ: ຕະຫຼອດຊີວິດທີ່ຜ່ານມາ, ນັ້ນກໍຄື ການກັບຊາດມາເກີດຄັ້ງທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນໃຈດີກັບພວກເຂົາ ແລະ ເນື່ອງຈາກໄດ້ຮັບໂອກາດດີທີ່ຈະໄດ້ກັບຊາດມາເກີດໃນຊີວິດນີ້, ພວກເຂົາກັບມາເກີດເພື່ອໃຊ້ໜີ້ບຸນຄຸນເຫຼົ່ານັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນໄດ້ເກີດໃໝ່ໃນຊີວິດນີ້ເພື່ອຮຽກຮ້ອງຊີວິດ. ແລ້ວພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງຊີວິດຂອງໃຜ? ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຂ້າພວກເຂົາໃນຊາດກ່ອນ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງແຕ່ລະຄົນມີຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນກັບຊີວິດຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ; ຄວາມເຊື່ອມໂຍງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ, ຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງມະຫາສານຈາກຊາດກ່ອນ. ຕົວຢ່າງ: ໃຫ້ພວກເຮົາສົມມຸດວ່າກ່ອນຊາງຕາຍ, ຊາງໂກງເງິນລີເປັນຈຳນວນຫຼາຍ. ແລ້ວຊາງເປັນໜີ້ລີບໍ? ແນ່ນອນ ລາວເປັນໜີ້ລີ, ສະນັ້ນ ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະຊາດທີ່ລີຄວນທວງໜີ້ຂອງລາວຈາກຊາງແມ່ນບໍ? ດັ່ງນັ້ນ, ຫຼັງຈາກພວກເຂົາຕາຍ ຈຶ່ງມີໜີ້ສິນລະຫວ່າງພວກເຂົາທີ່ຕ້ອງໄດ້ຊຳລະ.

ເມື່ອພວກເຂົາກັບຊາດມາເກີດໃໝ່ ແລະ ຊາງເກີດເປັນມະນຸດ, ແລ້ວລີຈະທວງໜີ້ຂອງລາວຈາກຊາງໄດ້ແນວໃດ? ວິທີໜຶ່ງກໍຄື ລີຕ້ອງເກີດໃໝ່ເປັນລູກຊາຍຂອງຊາງ; ຊາງງຫາເງິນໄດ້ເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ແລ້ວກໍຖືກຜານໂດຍລີ. ບໍ່ວ່າຊາງຈະຫາເງິນໄດ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ, ລູກຊາຍຂອງລາວ ລີ ກໍຈະຈ່າຍມັນຢ່າງສິ້ນເປືອງ. ບໍ່ວ່າຊາງຈະຫາເງິນໄດ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ, ມັນກໍບໍ່ເຄີຍພໍ; ໃນຂະນະດຽວກັນ, ດ້ວຍເຫດຜົນບາງຢ່າງ ລູກຊາຍຂອງລາວກໍໃຊ້ຈ່າຍເງິນຂອງພໍ່ຈົນໝົດກັງງຕະຫຼອດດ້ວຍຫຼາກຫຼາຍວິທີ. ຊາງໄດ້ແຕ່ປະຫຼາດໃຈ, ສົງໄສວ່າ: “ເປັນຫຍັງລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຄົນນີ້ຈຶ່ງນໍາແຕ່ຄວາມໂຊກຮ້າຍເຊັ່ນນີ້ມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕະຫຼອດເວລາ? ເປັນຫຍັງລູກຊາຍຂອງຄົນອື່ນຄືວ່າປະພຶດຕົນດີແທ້? ເປັນຫຍັງລູກຂອງຂ້ານ້ອຍເອງຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມທະເຍີທະຍານ, ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫາເງິນໄດ້ເລີຍ, ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕ້ອງລ້ຽງດູລາວຕະຫຼອດ? ເນື່ອງຈາກວ່າຂ້ານ້ອຍຕ້ອງໄດ້ລ້ຽງດູລາວ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເຮັດ, ແຕ່ວ່າ ເປັນຫຍັງ ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ເງິນລາວຫຼາຍປານໃດ, ລາວກໍຍັງຕ້ອງການຢູ່ສະເໝີ? ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກເປັນຫຼັກເປັນຖານໄດ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ລາວເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ ເຊັ່ນ: ທ່ຽວຫຼິ້ນ, ກິນ, ດື່ມ, ຫຼິ້ນສາວ ແລະ ຫຼິ້ນການພະນັນ? ມັນເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບຂ້ານ້ອຍ?” ຫຼັງຈາກນັ້ນຊາງກໍຄິດຢູ່ໄລຍະໜຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: “ອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນໜີ້ລາວຈາກຊາດປາງກ່ອນ. ເອົາລະ, ຂ້ານ້ອຍຈະຊໍາລະມັນໃຫ້ໝົດສາ! ເລື່ອງນີ້ຈະບໍ່ຈົບຈົນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຈ່າຍຈົນຄົບ!” ມື້ນັ້ນອາດຈະມາເຖິງເມື່ອລີໄດ້ກູ້ຄືນໜີ້ຂອງລາວທັງໝົດ ແລະ ໃນເວລານັ້ນລາວກໍອາດຈະມີອາຍຸສີ່ສິບປີ ຫຼື ຫ້າສິບປີ, ລາວອາດຈະຮູ້ສຶກໄດ້ ແລະ ຮູ້ຕົວວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ດີແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວໃນຊ້ວງເຄິ່ງຊີວິດທໍາອິດຂອງຂ້ານ້ອຍ! ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຜານເງິນທັງໝົດທີ່ພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຫາມາໄດ້, ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຄວນເລີ່ມເປັນຄົນດີໄດ້ແລ້ວ! ຂ້ານ້ອຍຈະຕັ້ງໃຈໃໝ່; ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຄົນທີ່ສັດຊື່ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ນໍາເອົາຄວາມໂສກເສົ້າມາໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ!” ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຄິດແບບນີ້? ເປັນຫຍັງທັນໃດລາວຈຶ່ງຢາກປ່ຽນເປັນຄົນດີ? ມີເຫດຜົນສໍາລັບສິ່ງນີ້ບໍ? ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນ? (ກໍຍ້ອນວ່າ ລີ ໄດ້ທວງໜີ້ຂອງລາວຄືນໝົດແລ້ວ; ຊາງ ໄດ້ໃຊ້ໜີ້ຂອງລາວແລ້ວ). ໃນເລື່ອງນີ້, ມີເຫດ ແລະ ຜົນຂອງມັນ. ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເລີ່ມມາແຕ່ດົນແລ້ວ, ກ່ອນຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາອີກ; ເລື່ອງລາວໃນຊີວິດຊາດກ່ອນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກນໍາມາສູ່ປັດຈຸບັນ ແລະ ທັງສອງບໍ່ສາມາດຕໍາໜິໃຜໄດ້. ບໍ່ວ່າຊາງໄດ້ສອນຫຍັງໃຫ້ລູກຊາຍຂອງລາວ, ລູກຊາຍຂອງລາວກໍບໍ່ເຄີຍຟັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ເປັນຫຼັກເປັນຖານ. ແຕ່ເມື່ອໜີ້ສິນຖືກຊໍາລະ

ຊາງກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສອນລູກຂອງລາວອີກ, ລູກຂອງລາວເຂົ້າໃຈເອງໂດຍທຳມະຊາດ. ນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງໂດຍທົ່ວໄປ. ມີຕົວຢ່າງແບບນີ້ຫຼາຍບໍ່? (ມີຫຼາຍ). ແລ້ວສິ່ງນີ້ໄດ້ບອກຫຍັງແກ່ຜູ້ຄົນ? (ພວກເຂົາຄວນເປັນຄົນດີ ແລະ ບໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ). ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຮັດຄວາມຊົ່ວ ເພາະວ່າ ຈະມີກຳຕາມສະໜອງສຳລັບການເຮັດຜິດຂອງພວກເຂົາ! ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອສອນຫຼາຍເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ການເຮັດຜິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກຳຕາມສະໜອງ, ແມ່ນບໍ່? ແນວໃດກໍຕາມ, ກຳຕາມສະໜອງນັ້ນແມ່ນເກີດຂຶ້ນໂດຍບັງເອີນບໍ່? ສຳລັບທຸກການກະທຳ, ມີຄວາມເປັນມາ ແລະ ເຫດຜົນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຜົນກຳຂອງມັນ.
ເຈົ້າຄິດວ່າຈະບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ໂກງເງິນຄົນອື່ນບໍ່?
ເຈົ້າຄິດວ່າຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ໂກງເງິນນັ້ນໄປແລ້ວ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຜະເຊີນກັບຜົນສະທ້ອນໃດໆບໍ່? ຄົງຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້; ມັນຈະມີຜົນສະທ້ອນຢ່າງແນ່ນອນ! ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເປັນໃຜ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຊື່ອ ຫຼື ບໍ່ ວ່າມີພຣະເຈົ້າກໍຕາມ, ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງຕົນເອງ ແລະ ແບກຮັບຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ສຳລັບກ່ຽວກັບເຖິງຕົວຢ່າງງ່າຍໆນີ້, ຊາງໄດ້ຖືກລົງໂທດ ແລະ ວີກໍໄດ້ຖືກຈ່າຍຄືນ, ແລ້ວນີ້ບໍ່ຍຸດຕິທຳບໍ່? ເມື່ອຄົນເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ນີ້ຄືຜົນໄດ້ຮັບທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ມັນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການບໍລິຫານຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອກໍຕາມ,
ການດຳລົງຢູ່ຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດແຫ່ງສະຫວັນດັ່ງກ່າວນີ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດໜີພົ້ນມັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນຄວາມເປັນຈິງນີ້ໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 190)

ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສັດທາມັກຈະເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ນັ້ນມີຢູ່ຈິງ ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ຫຼື ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຄົນນັ້ນບໍ່ມີຢູ່ຈິງ. ພວກເຂົາມັກເຊື່ອວ່າບໍ່ມີ “ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ” ແລະ ບໍ່ມີ ”ການລົງໂທດ”; ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດບາບ ແລະ ເຮັດຄວາມຊົ່ວໂດຍປາສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກກິນແໜງໃຈ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍຖືກລົງໂທດ ຫຼື ກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດ. ຄົນຫຼາກຫຼາຍປະເພດສ່ວນໃຫຍ່ໃນທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອແມ່ນຕົກເຂົ້າສູ່ວົງຈອນອຸບາດນີ້. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເຂັ້ມງວດໃນການບໍລິຫານສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອ ຫຼືບໍ່ ກໍຕາມ, ຄວາມຈິງນີ້ກໍມີຢູ່ຈິງ, ຍ້ອນວ່າບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ຫຼື ວັດຖຸໃດສາມາດຫຼົບໜີຈາກຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າສັງເກດດ້ວຍຕາຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ຫຼື ວັດຖຸໃດສາມາດຫຼົບໜີຈາກກົດ ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດແຫ່ງກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄດ້. ສະນັ້ນ, ຕົວຢ່າງງ່າຍໆນີ້ບອກທຸກຄົນວ່າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ຫຼື ບໍ່ ກໍຕາມ, ການເຮັດບາບ ແລະ ການກະທຳຄວາມຊົ່ວແມ່ນຮັບບໍ່ໄດ້ ແລະ ທຸກການກະທຳລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຜົນຕາມມາ. ເມື່ອບາງຄົນໂກງເງິນຄົນອື່ນຖືກລົງໂທດ, ການລົງໂທດດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍຍຸດຕິທຳ.

ພຶດຕິກຳທີ່ເຫັນກັນໂດຍທົ່ວໄປເຊັ່ນນີ້ຖືກລົງໂທດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ການລົງໂທດດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ, ຄວາມຜິດທາງອາຍາຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ພຶດຕິກຳອັນຊົ່ວຮ້າຍ ເຊັ່ນ: ການຂົ່ມຂືນ ແລະ ການປຸ້ນສະດົມ, ການທຸດຈະລິດ ແລະ ການຫຼອກລວງ, ການໂຈລະກຳ ແລະ ການປຸ້ນ, ການຄາດຕະກຳ ແລະ ການຈູດເຜົາ ແລະ ອື່ນໆ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຂະບວນການລົງໂທດຕໍ່ກັບຄວາມຮຸນແຮງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປ.

ການລົງໂທດຕໍ່ກັບຄວາມຮຸນແຮງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປເຫຼົ່ານີ້ປະກອບມີຫຍັງແດ່?

ບາງຢ່າງສ້າງລະດັບຄວາມຮຸນແຮງໂດຍໃຊ້ເວລາ,

ໃນຂະນະທີ່ບາງຢ່າງເຮັດຜ່ານວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ;

ແລ້ວຍັງມີບາງຢ່າງທີ່ເຮັດໂດຍການກຳນົດບ່ອນທີ່ຄົນໄປເມື່ອພວກເຂົາກັບຊາດມາເກີດ. ຕົວຢ່າງ: ບາງຄົນເປັນຄົນປາກເສຍ. ການເປັນຄົນ “ປາກເສຍ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງການດ່າຄົນອື່ນເລື້ອຍໆ ແລະ ໃຊ້ພາສາທີ່ເປັນອັນຕະລາຍເພື່ອສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ. ພາສາທີ່ເປັນອັນຕະລາຍໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຄົນມີຫົວໃຈທີ່ໂຫດຮ້າຍ. ຄຳຫຍາບຄາຍທີ່ສາບແຊ່ງຄົນອື່ນມັກຈະມາຈາກປາກຂອງຄົນເຊັ່ນນີ້ ແລະ ພາສາທີ່ເປັນອັນຕະລາຍດັ່ງກ່າວນຳມາເຊິ່ງຜົນກະທົບທີ່ຮ້າຍແຮງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຕາຍໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມແລ້ວ, ພວກເຂົາອາດຈະກັບມາເກີດເປັນຄົນປາກກືກ. ບາງຄົນເປັນຄົນມານຍາຫຼາຍໃນຂະນະທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່; ພວກເຂົາເອົາປຽບຄົນອື່ນເລື້ອຍໆ, ກົນອຸບາຍເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາຖືກວາງແຜນຢ່າງດີເປັນພິເສດ ແລະ ພວກເຂົາສ້າງອັນຕະລາຍຫຼາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ. ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາເກີດໃໝ່, ອາດຈະເປັນຄົນບັນຍາອ່ອນ ຫຼື ເປັນຄົນພິການທາງຈິດ. ບາງຄົນມັກສອດແນມເລື່ອງສ່ວນຕົວຂອງຄົນອື່ນ; ຕາຂອງພວກເຂົາເຫັນຫຼາຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຫັນ ແລະ ພວກເຂົາຮຽນຮູ້ຫຼາຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຮູ້. ຜົນທີ່ຕາມມາກໍຄື ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາເກີດໃໝ່, ພວກເຂົາອາດຈະຕາບອດ. ບາງຄົນວ່ອງໄວຫຼາຍເມື່ອພວກເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່; ພວກເຂົາມັກຕໍ່ສູ້ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພວກເຂົາອາດຈະກັບມາເກີດເປັນຄົນພິການ, ຂາຂາດ ຫຼື ແຂນຂາດ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍອາດຈະກັບຊາດມາເກີດເປັນຄົນຫຼັງກົ່ງ ຫຼື ຄໍບິດ, ຍ່າງຂາເຄ, ມີຂາເບື້ອງໜຶ່ງສັ້ນກວ່າອີກເບື້ອງ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ໃນນີ້, ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດຕາມລະດັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນເວລາທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່.

ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຄິດວ່າບາງຄົນເປັນຄົນຕາເຫຼ່ວ? ຄົນເຊັ່ນນີ້ມີຫຼາຍບໍ?

ທຸກມື້ນີ້ແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າສອງສາມຄົນ. ບາງຄົນເປັນຄົນຕາຫຼ່ອຍ້ອນວ່າໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ຕາຂອງພວກເຂົາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຫຼາຍຢ່າງເກີນໄປ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເກີດມາໃນຊີວິດນີ້ດ້ວຍຕາຫຼ່ອ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ຮຸນແຮງ, ພວກເຂົາເຖິງຂັ້ນເກີດມາຕາບອດ. ນີ້ແມ່ນກຳຕາມສະໜອງ! ບາງຄົນເຂົ້າກັບຄົນອື່ນໄດ້ດີກ່ອນພວກເຂົາຕາຍ;

ພວກເຂົາເຮັດສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ຍາດພີ່ນ້ອງ, ໝູ່ເພື່ອນ, ເພື່ອນຮ່ວມງານ ຫຼື ຄົນທີ່ພົວພັນກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໃຫ້ຄວາມກາລຸນາ ແລະ ດູແລຄົນອື່ນ ຫຼື ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນດ້ານເງິນ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດທີ່ດີກັບຄົນອື່ນ. ເມື່ອຄົນດັ່ງກ່າວກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກລົງໂທດ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລົງໂທດຢ່າງໃດເລີຍ ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຄົນດີຫຼາຍ. ແທນທີ່ຈະເຊື່ອໃນການດຳລົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຊື່ອແຕ່ຊາຍຊະລາທີ່ຢູ່ເທິງຟ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄົນດັ່ງກ່າວເຊື່ອພຽງແຕ່ວ່າ ມີວິນຍານຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ, ເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ, ນັ້ນຄືສິ່ງດຽວທີ່ຄົນດັ່ງກ່າວເຊື່ອ. ຜົນຮັບກໍຄື ບຸກຄົນນີ້ປະພຶດຕົນເປັນຄົນດີຫຼາຍ. ຄົນແບບນີ້ເປັນຄົນໃຈດີ ແລະ ໂອບເອື້ອອາລີ, ໃນທີ່ສຸດ ເມື່ອພວກເຂົາກັບໄປສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາຖືກປະຕິບັດຕໍ່ເປັນຢ່າງດີ ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບຊາດມາເກີດໂດຍໄວ. ເມື່ອພວກເຂົາເກີດໃໝ່, ພວກເຂົາຈະມາຢູ່ໃນຄອບຄົວແບບໃດ? ເຖິງແມ່ນວ່າຄອບຄົວດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຮັ່ງມີ, ພວກເຂົາກໍຈະພົ້ນຈາກໄພອັນຕະລາຍໃດໆ, ມີຄວາມປອງດອງກັນລະຫວ່າງສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ; ໃນນັ້ນ, ຄົນທີ່ກັບຊາດມາເກີດເຫຼົ່ານີ້ຈະມີຄວາມປອດໄພ, ມີຄວາມສຸກ, ທຸກຄົນຈະເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ມີຊີວິດທີ່ດີ. ເມື່ອຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ພວກເຂົາຈະມີຄອບຄົວທີ່ໃຫຍ່ ແລະ ຂະຫຍາຍອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ລູກໆຂອງພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ ແລະ ປະສົບຜົນສຳເລັດ, ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບແຕ່ໂຊກລາບ ເຊິ່ງຜົນໄດ້ຮັບດັ່ງກ່າວແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້. ນັ້ນກໍຄື, ບ່ອນທີ່ຄົນໄປຫຼັງຈາກພວກເຂົາຕາຍ ແລະ ກັບຊາດມາເກີດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນເພດຊາຍ ຫຼື ເພດຍິງ, ແມ່ນຫຍັງຄືພັນທະກິດຂອງພວກເຂົາ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຜ່ານໃນຊີວິດ, ຄວາມຍາກລຳບາກແບບໃດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງອົດທົນ, ພອນອັນໃດທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ, ພວກເຂົາຈະພົບໃຜ ແລະ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳນວາຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ຫຼີກເວັ້ນມັນໄດ້ ຫຼື ລີ້ຈາກມັນໄດ້. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ, ເມື່ອຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນແລ້ວ, ບໍ່ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພະຍາຍາມຫຼີກເວັ້ນມັນແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ດ້ວຍວິທີການໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງລະເມີດແນວທາງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ.

ຍ້ອນວ່າ ເມື່ອເຈົ້າກັບຊາດມາເກີດ, ໂຊກຊະຕາຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ບໍ່ວ່າມັນຈະດີ

ຫຼື ຊົ່ວ, ທຸກຄົນຄວນຜະເຊີນໜ້າກັບມັນ ແລະ ສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່ານີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 191)

ຕອນນີ້ພວກເຈົ້າເຫັນແລ້ວບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີການກວດສອບ ແລະ ການບໍລິຫານທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ເຂັ້ມງວດສຳລັບວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງກົດບັນຍັດ, ກົດສະຫວັນ ແລະ ລະບົບໃນອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ, ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກປະກາດໃຊ້ແລ້ວ, ພວກມັນໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດໃນຕຳແໜ່ງທາງການຕ່າງໆໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ບໍ່ມີໃຜກ້າລະເມີດພວກມັນ. ເພາະສະນັ້ນ, ໃນວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດໃນໂລກຂອງມະນຸດ, ບໍ່ວ່າຄົນຈະເກີດມາເປັນສັດ ຫຼື ເປັນມະນຸດ ກໍມີກົດໝາຍສຳລັບທັງສອງ. ຍ້ອນວ່າກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜກ້າທີ່ຈະລະເມີດມັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້. ມັນເປັນຍ້ອນອຳນາດອະທິປະໄຕນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍ້ອນວ່າກົດໝາຍດັ່ງກ່າວມີຢູ່ ໂລກວັດຖຸທີ່ຄົນເຫັນຈຶ່ງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ; ມັນເປັນຍ້ອນອຳນາດອະທິປະໄຕນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບໂລກອື່ນທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງສັນຕິ ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫຼັງຈາກຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງຄົນຕາຍໄປ, ດວງວິນຍານກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່, ສະນັ້ນ ມັນຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນຖ້າມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ? ດວງວິນຍານຈະຊັດເຊພະເນຈອນໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ, ບຸກລຸກໄປທຸກບ່ອນ ແລະ ເຖິງຂັ້ນສ້າງອັນຕະລາຍໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດໃນໂລກຂອງມະນຸດ. ອັດຕະລາຍດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນແຕ່ກັບມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນກັບພືດ ແລະ ສັດອີກດ້ວຍ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍກໍຈະແມ່ນຄົນ. ຖ້າດວງຍິນຍານດັ່ງກ່າວປາດສະຈາກການຄວບຄຸມ ແລ້ວສ້າງຄວາມອັນຕະລາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແທ້ຈິງ, ແລ້ວວິນຍານດວງນີ້ກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງເໝາະສົມໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານເຊັ່ນດຽວກັນ: ຖ້າສິ່ງນັ້ນຮຸນແຮງ, ດວງວິນຍານກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະຖືກທຳລາຍ. ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້, ມັນກໍອາດຈະຖືກວາງໄວ້ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈະກັບຊາດມາເກີດ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ການບໍລິຫານດວງວິນຍານຕ່າງໆຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເປັນລະບຽບ ແລະ ຖືກດຳເນີນການຕາມຂັ້ນຕອນ ແລະ ອີງຕາມກົດລະບຽບ.

ເປັນຍ້ອນການບໍລິຫານດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ໂລກວັດຖຸຂອງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ, ທີ່ມະນຸດຂອງໂລກວັດຖຸຈຶ່ງມີຈິດໃຈທີ່ປົກກະຕິ, ມີເຫດຜົນທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງທີ່ເປັນລະບຽບ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຊາດມີຊີວິດທີ່ປົກກະຕິແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງຈະສາມາດສືບຕໍ່ຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ຂະຫຍາຍພັນຊົ່ວຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 192)

ເມື່ອເວົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍບໍ? ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນຫຍັງບໍ? (ບໍ່). ພວກເຈົ້າເຫັນບໍ່ວ່າ ມີຫຼັກການຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ? ຄວາມຈິງແລ້ວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອແມ່ນບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບຕໍ່ການປັ້ນແຕ່ງຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຍອມຮັບພຣະອົງ. ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະອົງ ແລະ ເປັນສັດຕູກັບບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີທັດສະນະຕະຕິແບບນີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການບໍລິຫານພວກເຂົາຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນໄປຕາມຫຼັກການຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງພວກເຂົາຢ່າງເປັນລະບຽບ ອີງຕາມຫຼັກການ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຫັນຄວາມເປັນສັດຕູຂອງພວກເຂົາແນວໃດ? ເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ! ຜົນຕາມມາກໍຄື ໃນອະດີດພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດ. ແລ້ວໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຄືຫຍັງກັນແທ້? ພວກເຂົາທັງໝົດຄືສັດເດຍລະສານ. ພຣະເຈົ້າຄຸ້ມຄອງສັດ ແລະ ມະນຸດຊາດ, ສຳລັບຄົນດັ່ງກ່າວພຣະອົງແມ່ນມີຫຼັກການດຽວກັນ. ແມ່ນແຕ່ໃນການບໍລິຫານຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສິ່ງນີ້, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບກົດລະບຽບຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເຫັນອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫຼັກການທີ່ພຣະອົງບໍລິຫານຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອອງທີ່ເຮົາຫາກໍກ່າວມານັ້ນບໍ? ພວກເຈົ້າເຫັນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? (ພວກຂ້ານ້ອຍເຫັນ). ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈັດການກັບສິ່ງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເອງ. ນີ້ແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຈະບໍ່ມີວັນລະເມີດກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດສະຫວັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນພຽງຍ້ອນພຣະອົງຖືວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສັດ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ, ຢ່າງນ້ອຍກໍບໍ່ເຮັດອຳເພີໃຈ ແລະ

ການກະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົກກະທົບຈາກປັດໄຈໃດໆທັ່ງນັ້ນ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຕາມຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າມີທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເຈົ້າເອງ; ນີ້ແມ່ນດ້ານໜຶ່ງແຫ່ງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄອງໂດຍສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າມີສະຕິ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຈັດການຂອງພຣະອົງ, ການເຂົ້າຫາ, ການຄຸ້ມຄອງ, ການບໍລິຫານ ແລະ ການປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ, ຜູ້ຄົນ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທ່າມກາງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ໃນນີ້ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປະໝາດ. ສຳລັບບັນດາຄົນດີ, ພຣະອົງມີຄວາມກາລຸນາ ແລະ ເມດຕາ; ສຳລັບຄົນຊົ່ວ, ພຣະອົງລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງ; ສ່ວນສິ່ງມີຊີວິດທັງຫຼາຍ, ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ຢ່າງເໝາະສົມໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ດ້ວຍລັກສະນະທີ່ເປັນປົກກະຕິອີງຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງໂລກມະນຸດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງໄດ້ກັບຊາດມາເກີດຕາມບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຫຼິ້ນຢ່າງເປັນລະບຽບ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາລະຫວ່າງໂລກວັດຖຸ ແລະ ໂລກຝ່າຍວິນຍານດ້ວຍວິທີທີ່ເປັນລະບຽບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 193)

ຄວາມຕາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດ, ການສິ້ນສຸດຂອງຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍ ບົ່ງບອກວ່າສິ່ງມີຊີວິດໄດ້ຜ່ານຈາກໂລກວັດຖຸສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ໃນຂະນະທີ່ການເກີດຂອງຊີວິດໃໝ່ຝ່າຍຮ່າງກາຍບົ່ງບອກວ່າສິ່ງມີຊີວິດໄດ້ມາຈາກໂລກຝ່າຍວິນຍານສູ່ໂລກວັດຖຸ ແລະ ເລີ່ມທີ່ຈະດຳເນີນການ ແລະ ເຮັດບົດບາດຂອງມັນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຈາກໄປ ຫຼື ການມາຂອງສິ່ງມີຊີວິດ, ທັງສອງແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພາລະກິດຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານໄດ້. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຄົນເຂົ້າມາໃນໂລກວັດຖຸ, ການຈັດແຈງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຄຳນິຍາມໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນແລ້ວໂດຍພຣະເຈົ້າໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ວ່າຄອບຄົວໃດທີ່ຄົນນັ້ນຈະໄປເກີດນຳ, ຍຸກສະໄໝໃດທີ່ພວກເຂົາຈະມາ, ເວລາໃດພວກເຂົາຈະມາຮອດ ແລະ ບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຈະຫຼິ້ນ. ສະນັ້ນ, ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງຄົນນີ້, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຂົາເຮັດ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາຍ່າງຈະດຳເນີນໄປຕາມການຈັດແຈງໄວ້ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ໂດຍບໍ່ມີການບ່ຽງເບນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເວລາເມື່ອຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍສິ້ນສຸດລົງ, ລັກສະນະ ແລະ ສະຖານທີ່ງມັນສິ້ນສຸດລົງນັ້ນຊັດເຈນ ແລະ ແຍກແຍະໄດ້ຕໍ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ພຣະເຈົ້າປົກຄອງໂລກວັດຖຸ ແລະ ພຣະອົງປົກຄອງໂລກຝ່າຍວິນຍານເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ

ຄວາມຕາຍຊ້ຳວົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດຜິດພາດໃນການຈັດແຈງວົງຈອນນັ້ນ. ແຕ່ລະຄົນທີ່ຖືຕຳແໜ່ງທາງການຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ສ່ວນຕົວຂອງຕົນ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ ໂດຍອີງຕາມຄຳແນະນຳ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃນໂລກຂອງມະນຸດຊາດ, ທຸກປາກົດການທາງວັດຖຸທີ່ມະນຸດເຫັນນັ້ນເປັນໄປຕາມລະບຽບການ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມວຸ້ນວາຍ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເນື່ອງມາຈາກການປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງຢ່າງເປັນລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມຈິງທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງປົກຄອງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ. ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍໂລກວັດຖຸທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍປະກອບດ້ວຍໂລກຝ່າຍວິນຍານທີ່ລີ້ລັບຢູ່ເບື້ອງຫຼັງມະນຸດ. ເພາະສະນັ້ນ, ຖ້າມະນຸດປາດຖະໜາຢາກມີຊີວິດທີ່ດີ ແລະ ຫວັງຈະອາໄສຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ ນອກຈາກຈະຖືກສະໜອງດ້ວຍໂລກວັດຖຸທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ທັງໝົດແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງຖືກສະໜອງດ້ວຍໂລກຝ່າຍວິນຍານອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາເບິ່ງເຫັນໄດ້, ທີ່ປົກຄອງທຸກສິ່ງມີຊີວິດໃນນາມຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 194)

ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ

ພວກເຮົາຫາກໍສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນໃນກຸ່ມທຳອິດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ບັດນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາມາສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບກຸ່ມທີສອງ, ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ. “ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ” ແມ່ນເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ມັນມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບມັນ. ກ່ອນອື່ນ, ມາເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອ ເຊິ່ງ “ຄວາມເຊື່ອ” ໃນ ”ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ” ໝາຍເຖິງຫ້າສາດສະໜາໃຫຍ່ຄື: ຢິວ, ຄຣິສຕຽນ, ຄາໂທລິກ, ອິດສະລາມ ແລະ ພຸດ. ນອກຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຫ້າສາດສະໜານີ້ນັບວ່າເປັນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງປະຊາກອນໂລກ. ທ່າມກາງຫ້າສາດສະໜານີ້, ບັນດາຜູ້ທີ່ມີອາຊີບຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີໜ້ອຍ, ແຕ່ສາດສະໜາເຫຼົ່ານີ້ມີຜູ້ຕິດຕາມເປັນຈຳນວນຫຼາຍ.

ພວກເຂົາຈະໄປບ່ອນອື່ນເມື່ອພວກເຂົາຕາຍ. “ບ່ອນອື່ນຕ່າງ” ຈາກໃຜ? ຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຫາກໍເວົ້າເຖິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຕາຍ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຂອງຫ້າສາດສະໜານີ້ຈະໄດ້ໄປບ່ອນອື່ນ, ເປັນບ່ອນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຍັງເປັນຂະບວນການອັນດຽວກັນຢູ່; ໂລກຝ່າຍວິນຍານກໍຈະຕັດສິນພວກເຂົາຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດກ່ອນຕາຍ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະຖືກດຳເນີນການຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຖືກສົ່ງໄປບ່ອນອື່ນເພື່ອຖືກດຳເນີນການ?

ມີເຫດຜົນທີ່ສຳຄັນສຳລັບເລື່ອງນີ້. ມັນແມ່ນຫຍັງ? ເຮົາຈະອະທິບາຍມັນໃຫ້ພວກເຈົ້າຟັງດ້ວຍຕົວຢ່າງ. ແນວໃດກໍຕາມ, ກ່ອນເຮົາຈະອະທິບາຍ, ພວກເຈົ້າອາດຄິດກັບຕົວເອງວ່າ: "ອາດເປັນຍ້ອນພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລັກນ້ອຍ! ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອທັງໝົດ". ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນ. ມັນມີເຫດຜົນທີ່ສຳຄັນຫຼາຍກວ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກແຍກອອກຈາກຄົນອື່ນໆ.

ຕົວຢ່າງ: ສາດສະໜາພຸດ. ເຮົາຈະບອກຄວາມຈິງກັບພວກເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຊາວພຸດແມ່ນຄົນທີ່ຫັນປ່ຽນມານັບຖືສາດສະໜາພຸດ ແລະ ນີ້ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອຊາວພຸດແຖຫົວ ແລະ ບວດເປັນຄູບາ ຫຼື ແມ່ຊີ, ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຕັດອອກຈາກທາງໂລກ ແລະ ປ່ອຍວາງຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງໂລກໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ. ແຕ່ລະມື້, ພວກເຂົາຈະທ່ອງບົດສູດມົນ ແລະ ສູດມົນຫາຊື່ຂອງພຣະພຸດທະເຈົ້າ, ກິນອາຫານເຈ, ໃຊ້ຊີວິດຖືສິນ, ຢູ່ໄປວັນໆຜ່ານຄວາມໜາວເຢັນ ແລະ ພາຍໃຕ້ແສງຕະກຽງອ່ອນໆເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາແບບນີ້. ເມື່ອຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຈົບສິ້ນລົງ, ພວກເຂົາກໍຈະປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາຈະໄປໃສຫຼັງຈາກພວກເຂົາຕາຍ, ພວກເຂົາຈະພົບໃຜ ຫຼື ຜົນໄດ້ຮັບຂອງພວກເຂົາຈະເປັນແນວໃດ: ໃນສ່ວນເລິກ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີແນວຄິດທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອແບບຕາບອດນີ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ເຊິ່ງໃນສຸດທ້າຍພວກເຂົາກໍຈາກໂລກມະນຸດໄປພ້ອມກັບຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ອຸດົມຄະຕິແບບຕາບອດຂອງພວກເຂົາ. ນັ້ນແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງຄູບາ ເມື່ອພວກເຂົາຈາກໂລກຂອງສິ່ງມີຊີວິດໄປ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍກັບຄືນສູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງພວກເຂົາໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ບໍ່ວ່າຄົນໆນີ້ຈະກັບຊາດມາເກີດ ຫຼື ບໍ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສືບຕໍ່ຝຶກຝົນຕົນເອງນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບພຶດຕິກຳ ແລະ ການປະຕິບັດຕົວກ່ອນຕາຍ. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດໃນເວລາທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຂົາກໍຈະກັບຊາດມາເກີດໂດຍໄວ ແລະ ຖືກສົ່ງກັບມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກອີກ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນຄູບາ ຫຼື ແມ່ຊີອີກຄັ້ງ. ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາຈະຖືສິນ ແລະ ຝຶກຝົນຕົນເອງໃນຊ່ວງຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາແບບຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານຫຼັງຈາກຈົບສິ້ນຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກກວດສອບ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຖ້າບໍ່ພົບບັນຫາຫຍັງ, ພວກເຂົາກໍສາມາດກັບມາໂລກມະນຸດອີກຄັ້ງ ແລະ ຫັນປ່ຽນມານັບຖືສາດສະໜາພຸດອີກ, ແລ້ວກໍສືບຕໍ່ການຖືສິນ ແລະ ບຳເພັນຂອງພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກກັບຊາດມາເກີດສາມຫາເຈັດເທື່ອ,

ພວກເຂົາກໍ່ຈະກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານອີກຄັ້ງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄປຫຼັງຈາກຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຈົບລົງ. ຖ້າຄຸນສົມບັດຕ່າງໆ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາໃນໂລກມະນຸດໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມກົດສະຫວັນຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພວກເຂົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບຊາດມາເກີດເປັນມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງໃດໆຕໍ່ພວກເຂົາທີ່ຈະຖືກລົງໂທດສຳລັບການເຮັດຊົ່ວຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ຜ່ານຂະບວນການນີ້ອີກ. ກົງກັນຂ້າມ, ຂຶ້ນຢູ່ກັບສະຖານະການຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງໃນອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາວພຸດໝາຍເຖິງ "ການບັນລຸພຸດທະສາສະໜາ".

ການບັນລຸພຸດທະສາສະໜະນາສ່ວນໃຫຍ່ໝາຍເຖິງການບັນລຸຜົນໄດ້ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ຕ້ອງກັບຊາດມາເກີດ ຫຼື ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຖືກລົງໂທດອີກຕໍ່ໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໝາຍເຖິງບໍ່ຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານຂອງການເກີດເປັນມະນຸດຫຼັງຈາກການກັບຊາດມາເກີດອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວພວກເຂົາຍັງຈະມີໂອກາດທີ່ຈະກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດອີກບໍ? (ບໍ່). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ເພື່ອຮັບບົດບາດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຈະບໍ່ກັບຊາດມາເກີດອີກຕໍ່ໄປ.

ນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງການບັນລຸຜົນໃນພຸດທະສາສະໜາຂອງສາສະໜາພຸດ. ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ບັນລຸຜົນ, ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະຖືກກວດສອບ ແລະ ຢືນຢັນໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຜູ້ທີ່ຄົ້ນພົບວ່າໃນຂະນະທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືສິນ ແລະ ບຳເພັນຕົນເອງຢ່າງພາກພຽນ ຫຼື ມີສະມາທິໃນການທ່ອງບົດສູດມົນ ແລະ ສູດມົນທາຊື່ຂອງພະພຸດທະເຈົ້າຕາມທີ່ສາສະໜາພຸດກຳນົດໄວ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳການຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍປະການ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະພຶດຊົ່ວຫຼາຍຢ່າງ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຈຶ່ງມີການພິພາກສາຕໍ່ການເຮັດຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ. ໃນນີ້, ບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ແລ້ວເມື່ອໃດຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້? ໃນຕະຫຼອດຊີວິດຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຊົ່ວ, ຫຼັງຈາກກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລ້ວເມື່ອເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດກ່ອນພວກເຂົາຕາຍ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະສືບຕໍ່ກັບຊາດມາເກີດ, ສານຕໍ່ດ້ວຍການທ່ອງບົດສູດມົນ ແລະ ສູດມົນທາຊື່ຂອງພະພຸດທະເຈົ້າ, ຢູ່ໄປວັນໆກັບຄວາມໜາວເຢັນ ແລະ ພາຍໃຕ້ແສງໄຟອ່ອນໆຈາກຕະກຽງ, ລະເວັ້ນຈາກການຂ້າສັດຕັດຊີວິດ ຫຼື ກິນຊີ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນໃນໂລກຂອງມະນຸດ, ປ່ອຍວາງບັນຫາຕ່າງໆໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງກັບຄົນອື່ນ. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ບຳເພັນ ແລະ

ຖືສິນນີ້, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ເມື່ອພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຫຼັງຈາກການກະທຳ ແລະ ການປະພຶດຂອງພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ຖືກກວດສອບແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກສົ່ງໄປສູ່ໂລກມະນຸດອີກຄັ້ງ, ສືບຕໍ່ດຳເນີນໃນວົງຈອນສາມຫາເຈັດຄັ້ງ. ຖ້າບໍ່ມີການກະທຳຜິດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊ້ວງນີ້, ແລ້ວການບັນລຸພຸດທະສາດສະໜາພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບໃດໆ ແລະ ຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຊັກຊ້າ. ນີ້ແມ່ນຄຸນລັກສະນະຂອງວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ: ພວກເຂົາສາມາດ "ບັນລຸຜົນ" ໄດ້ ແລະ ເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດດຳລົງຕຳແໜ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານປະຕິບັດໂຕແນວໃດ? ພວກເຂົາຕ້ອງໝັ້ນໃຈວ່າຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃດໆ: ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ຄາດຕະກຳ, ລັກຈູດເຜົາ, ຂົ່ມຂືນ ຫຼື ການລັກຊັບ; ຖ້າພວກເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສໍ້ໂກງ, ການຫຼອກລວງ, ການລັກ ຫຼື ປຸ້ນຈີ້, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນນີ້ໄດ້. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຖ້າພວກເຂົາມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ມີສ່ວນພົວພັນກັບການກະທຳຊົ່ວໃດໆກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຫຼົບໜີການລົງໂທດທີ່ຖືກຈັດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາໂດຍໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ໂລກຝ່າຍວິນຍານໄດ້ຈັດແຈງຢ່າງເໝາະສົມສຳລັບຊາວພຸດຜູ້ທີ່ບັນລຸພຸດທະສາດສະໜາ: ພວກເຂົາອາດຈະຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ບໍລິຫານບັນດາຜູ້ທີ່ອາດເຊື່ອສາສະໜາພຸດ ແລະ ເຊື່ອໃນຊາຍຊະລາທີ່ຢູ່ເທິງຟ້າ, ພວກເຂົາອາດໄດ້ຮັບການຈັດສັນອຳນາດດ້ານການຕັດສິນ. ພວກເຂົາອາດຍັງຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບສະເພາະຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ຫຼື ມີຕຳແໜ່ງທີ່ມີໜ້າທີ່ເລັກນ້ອຍ. ການຈັດສັນດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນຕາມລັກສະນະຕ່າງໆຂອງດວງວິນຍານພວກເຂົາ, ນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າຂອງສາສະໜາພຸດ.

ໃນບັນດາຫ້າສາສະໜາເຊິ່ງພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງ, ສາສະໜາຄຣິສຕຽນນັ້ນຂ້ອນຂ້າງພິເສດ. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຊາວຄຣິສຕຽນພິເສດຫຼາຍກວ່າໝູ່? ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ແລ້ວບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຖືກເອົາມາປຽບທຽບໃນນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ໃນການເວົ້າວ່າສາສະໜາຄຣິສຕຽນແມ່ນຄວາມເຊື່ອປະເພດໜຶ່ງ, ແລ້ວແນ່ນອນມັນກໍຈະຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ; ມັນຈະເປັນພຽງພິທີກຳປະເພດໜຶ່ງ, ເປັນສາສະໜາປະເພດໜຶ່ງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຫດຜົນທີ່ເຮົານຳເອົາສາສະໜາຄຣິສຕຽນມາປະປົນກັບບັນດາຫ້າ "ສາສະໜາ" ສຳຄັນນີ້ກໍຄື ມັນໄດ້ຖືກຫຼຸດລະດັບລົງຢູ່ກັບສາສະໜາຢິວ, ສາສະໜາພຸດ ແລະ ອິດສະລາມ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ນີ້ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ ຫຼື ວ່າພຣະອົງປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ;

ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຊື່ອໃນການດຳລົງຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະຄຳພີເພື່ອສົນທະນາເຖິງທິດສະດີ ແລະ ໃຊ້ທິດສະດີເພື່ອສອນຄົນໃຫ້ເປັນຄົນດີ, ອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ດີ. ນັ້ນແມ່ນປະເພດຂອງສາສະໜາທີ່ສາສະໜາຄຣິສຕຽນໄດ້ກາຍມາເປັນ: ມັນພຽງແຕ່ສຸມໃສ່ທິດສະດີທາງເທວະວິທະຍາເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ອຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ມັນໄດ້ກາຍເປັນສາສະໜາຂອງຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນປະເພດນີ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ຫຼື ຈັດການກັບພວກເຂົາຕາມໃຈດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາແບບດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດກັບຊາວພຸດ: ໃນຂະນະທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່, ຖ້າຊາວຄຣິສຕຽນສາມາດຝຶກຝົນວິໄນດ້ວຍຕົວເອງ, ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດສິບປະການຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ປະພຶດຕົນເອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບ ແລະ ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຶດໝັ້ນຕໍ່ກົດດັ່ງກ່າວຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາເທົ່າກັນໃນການກ້າວຜ່ານວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ: “ການຍົກຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ” ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຫຼັງຈາກບັນລຸການຍົກຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນນີ້, ພວກເຂົາຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງ ແລະ ກາຍເປັນເຈົ້າໜ້າໃດໜຶ່ງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຖ້າພວກເຂົາເຮັດຊົ່ວຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຖ້າພວກເຂົາເປັນຄົນບາບ ແລະ ເຮັດບາບຫຼາຍເກີນໄປ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຖືກລົງວິໄນຢ່າງຮຸນແຮງໂດຍບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້. ໃນສາສະໜາພຸດ, ການບັນລຸຜົນ ໝາຍເຖິງການຜ່ານເຂົ້າສູ່ດິນແດນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນບໍລິສຸດ, ແຕ່ໃນສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ພວກເຂົາເອີ້ນສິ່ງນັ້ນວ່າຫຍັງ? ສິ່ງນັ້ນເອີ້ນວ່າ: “ການເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ” ແລະ ໄດ້ຮັບ “ການຍົກຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ”. ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຢ່າງແທ້ຈິງກໍຕ້ອງໄດ້ກ້າວຜ່ານວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍສາມຫາເຈັດຄັ້ງເຊັ່ນດຽວກັນ, ຫຼັງຈາກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍຈະມາໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຄືກັບວ່າພວກເຂົາໄດ້ນອນຫຼັບ. ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມມາດຕະຖານ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຢູ່ບ່ອນນັ້ນເພື່ອຮັບເອົາຕຳແໜ່ງ ແລະ ຈະບໍ່ກັບຊາດມາເກີດດ້ວຍວິທີງ່າຍໆ ຫຼື ຕາມແບບແຜນທົ່ວໄປ, ບໍ່ຄືກັບຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ໃນບັນດາສາສະໜາທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້, ຈຸດຈົບທີ່ພວກເຂົາເວົ້າເຖິງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມຄົ້ນຫາແມ່ນຄືກັນກັບການບັນລຸໝາກຜົນໃນສາສະໜາພຸດ;

ພຽງແຕ່ວ່າ "ໝາກຜົນ" ນີ້ສາມາດບັນລຸໄດ້ດ້ວຍຫຼາຍວິທີ. ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນນັກທີ່ມີຂົນ. ສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນນີ້ຂອງສາສະໜາ, ຜູ້ທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມກົດທາງສາສະໜາໃນຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ພຣະເຈົ້າຈະສະໜອງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ, ສະຖານທີ່ທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໄປ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງເໝາະສົມ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນສົມເຫດສົມຜົນ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນຄືດັ່ງຄົນຈິນຕະນາການແມ່ນບໍ? ຕອນນີ້, ເມື່ອໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາສະໜາຄຣິສແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາບໍ່ຍຸດຕິທຳບໍ? ພວກເຈົ້າເຫັນອົກເຫັນໃຈພວກເຂົາບໍ? (ໜ້ອຍໜຶ່ງ). ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້; ພວກເຂົາຕ້ອງຕຳໜິຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຈິງແທ້; ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ເປັນຈິງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນແນໃສ່ມະນຸດຊາດທັງມວນ ແລະ ທຸກຄົນ. ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບເລື່ອງນີ້? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າຢ່າງໂຫດຮ້າຍ? ພວກເຂົາຄວນພິຈາລະນາວ່າຕົວເອງໂຊກດີແລ້ວທີ່ໄດ້ຮັບຜົນແບບນີ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກເສຍໃຈກັບພວກເຂົາ? ການທີ່ພວກເຂົາຖືກປະຕິບັດໃນທາງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມອົດທົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນລະດັບທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຄວນຖືກທຳລາຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດກັບຊາວຄຣິສຕຽນຄືກັນກັບສາສະໜາທຳມະດາທົ່ວໄປ. ສະນັ້ນ, ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງອະທິບາຍລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບສາສະໜາອື່ນໆບໍ? ລັກສະນະຂອງສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຄົນມີຄວາມອົດທົນຫຼາຍຂຶ້ນ, ບໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ເຮັດຄວາມດີ, ບໍ່ສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ, ບໍ່ພິພາກສາຄົນອື່ນ, ອອກຫ່າງຈາກຄວາມຂັດແຍ້ງ ແລະ ເປັນຄົນດີ; ການສິດສອນທາງສາສະໜາສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເປັນແບບນີ້. ເພາະສະນັ້ນ, ຖ້າຄົນທີ່ມີຄວາມສັດທາເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ຕິດຕາມຂອງສາສະໜາ ແລະ ນິກາຍຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ສາມາດປະຕິບັດຕາມຫຼັກທຳທາງສາສະໜາຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ເຮັດຜິດພາດ ຫຼື ເຮັດບາບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ຫຼັງຈາກກັບຊາດມາເກີດສາມຫາເຈັດເທື່ອແລ້ວ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຫຼັກທຳທາງສາສະໜາຢ່າງເຂັ້ມງວດ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ກໍຈະໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ຄົນແບບນີ້ມີຫຼາຍບໍ? (ບໍ່, ບໍ່ມີຫຼາຍ). ເຈົ້າອີງໃສ່ຫຍັງໃນຄຳຕອບຂອງເຈົ້າ? ມັນບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະເຮັດດີ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແລະ ກົດທາງສາສະໜາ. ສາສະໜາພຸດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນກິນຊີ້ນ, ເຈົ້າເຮັດໄດ້ບໍ? ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງໃສ່ເສື້ອຄຸມສີເທົາ ແລະ ທ່ອງບົດສູດມົນ ແລະ

ຊູດມົນຫາຊື່ພະພຸດທະເຈົ້າໃນວັດໝົດມື້, ເຈົ້າເຮັດໄດ້ບໍ? ມັນບໍ່ງ່າຍເລີຍ. ສາສະໜາຄຣິສຕຽນມີພຣະບັນຍັດສິບປະການ, ບົດບັນຍັດ ແລະ ກົດລະບຽບ; ທັງໝົດນີ້ສາມາດປະຕິບັດຕາມໄດ້ງ່າຍບໍ? ມັນບໍ່ງ່າຍ! ຍົກຕົວຢ່າງ: ຢ່າສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມກົດນີ້ໄດ້ເລີຍ. ບໍ່ສາມາດຢຸດຕົວເອງໄດ້, ພວກເຂົາສາບແຊ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກໄດ້ສາບແຊ່ງແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຄືນຄຳໄດ້, ແລ້ວພວກເຂົາເຮັດຫຍັງ? ຕອນກາງຄືນ, ພວກເຂົາກໍສາລະພາບບາບຂອງຕົວເອງ. ບາງຄັ້ງ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ, ພວກເຂົາຍັງຍຶດຖືຄວາມກຽດຊັງຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຍັງເຖິງກັບຂັ້ນວາງແຜນທີ່ຈະທຳຮ້າຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເພີ່ມເຕີມອີກດ້ວຍ. ສະຫຼຸບກໍຄື, ສຳລັບຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງຫຼັກຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວນີ້, ມັນບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະລະເວັ້ນການເຮັດບາບ ຫຼື ການເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ເພາະສະນັ້ນ, ໃນທຸກໆສາສະໜາ, ມີພຽງແຕ່ຄົນຈຳນວນໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບັນລຸໝາກຜົນນີ້ໄດ້. ເຈົ້າຄິດເອງວ່າ ຍ້ອນຄົນຈຳນວນຫຼາຍປະຕິບັດຕາມສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້, ຈະມີບາງສ່ວນທີ່ດີທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບບົບບາດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍປານນັ້ນ; ມີພຽງໜ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້. ນັ້ນເປັນເລື່ອງທົ່ວໄປສຳລັບວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກໍຄືພວກເຂົາສາມາດບັນລຸໝາກຜົນໄດ້ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 195)

ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ

ຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາເວົ້າເຖິງວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຕັ້ງໃຈຟັງໃຫ້ດີ: ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຈັດປະເພດ. (ຜູ້ເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການ). ມີຢູ່ສອງປະເພດ: ຜູ້ເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການ. ກ່ອນອື່ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາເວົ້າກ່ຽວກັບຜູ້ເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງມີພຽງໜ້ອຍດຽວ. "ຜູ້ເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ" ໝາຍເຖິງໃຜ? ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ມະນຸດຊາດໄດ້ດຳລົງຢູ່, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຄັດເລືອກເອົາຄົນກຸ່ມໜຶ່ງຜູ້ທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກເອີ້ນງ່າຍໆວ່າ "ຜູ້ເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ". ມີຂອບເຂດ ແລະ ຄວາມໝາຍພິເສດສຳລັບການຄັດເລືອກຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຂອບເຂດພິເສດກໍຍ້ອນວ່າການຄັດເລືອກແມ່ນຖືກຈຳກັດພຽງສອງສາມຄົນເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງມາຮ່ວມເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດສຳຄັນຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນນີ້?

ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາເປັນກຸ່ມທີ່ຖືກຄັດເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໝາຍຈຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສົມບູນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ, ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບເອົາຄົນເຫຼົ່ານີ້. ແລ້ວຄວາມໝາຍນີ້ບໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ? ສະນັ້ນ, ຜູ້ຖືກເລືອກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມໝາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການ, ໃຫ້ພວກເຮົາຢຸດພັກຄາວໜຶ່ງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຂອງການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາເວົ້າກ່ຽວກັບຕົ້ນກຳເນີດຂອງພວກມັນກ່ອນ. "ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ" ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍລິການຢ່າງແທ້ຈິງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການແມ່ນບໍ່ຍືນຍົງ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນໄລຍະຍາວ ຫຼື ຕະຫຼອດໄປ, ແຕ່ຖືກຈ້າງ ຫຼື ຄັດເລືອກມາຮັບໃຊ້ເປັນການຊົ່ວຄາວ. ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພວກເຂົາຖືກຄັດເລືອກມາຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ພວກເຂົາມາໃນແຜ່ນດິນໂລກເມື່ອມີຄຳສັ່ງວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຊີວິດກ່ອນພວກເຂົາອາດຈະເປັນສັດ ແລະ ພວກເຂົາອາດເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອກໍເປັນໄດ້. ເຊິ່ງນັ້ນແມ່ນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ.

ໃຫ້ພວກເຮົາມາເວົ້າເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຄົນເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຂົາຕາຍ, ພວກເຂົາໄປບ່ອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງກັບບ່ອນຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ບ່ອນຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ. ມັນເປັນບ່ອນທີ່ມີເທວະດາ ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່; ເປັນບ່ອນທີ່ຖືກບໍລິຫານເປັນການສ່ວນຕົວໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງໃນສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ຄືກັບບ່ອນອື່ນໆໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ; ນີ້ແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເປັນບ່ອນທີ່ຄົນກຸ່ມນີ້ໄປຫຼັງຈາກພວກເຂົາຕາຍ. ເມື່ອພວກເຂົາຕາຍ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຖືກກວດສອບຢ່າງເຂັ້ມງວດໂດຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງທີ່ຖືກກວດສອບ? ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າຈະກວດສອບສາຍທາງທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍ່າງຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ສາບແຊ່ງພຣະອົງໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບ ຫຼື ເຮັດຊົ່ວຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຫຼື ບໍ່. ການກວດສອບນີ້ຈະຕອບຄຳຖາມວ່າບຸກຄົນໃດຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ ຫຼື ຕ້ອງຈາກໄປ. "ຈາກໄປ" ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ແລ້ວ "ຢູ່" ເດໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? "ຈາກໄປ" ໝາຍຄວາມວ່າ ອີງຕາມຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນຖັ້ນແຖວຂອງບັນດາຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່; ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ "ຢູ່" ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາສາມາດຢູ່ຕໍ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດ

ທ້າຍ. ສຳລັບບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່, ພຣະເຈົ້າມີການຈັດແຈງແບບພິເສດໃຫ້. ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງພາລະກິດພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະສົ່ງຄົນດັ່ງກ່າວໄປເຮັດໜ້າທີ່ເປັນອັກຄະສາວົກ ຫຼື ເຮັດພາລະກິດແຫ່ງການຟື້ນຟູ ຫຼື ດູແລຄຣິສຕະຈັກ. ແຕ່ຄົນທີ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ໄດ້ກັບຊາດມາເກີດຢູ່ເລື້ອຍໆຄືກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ຫຼື ຜູ້ທີ່ເກີດໃໝ່ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນຄົນ; ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາກັບມາໃນແຜ່ນດິນໂລກຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຂັ້ນຕອນແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບຊາດມາເກີດຢູ່ເລື້ອຍໆ. ແລ້ວມີກົດໃດທີ່ບອກວ່າເມື່ອໃດພວກເຂົາຕ້ອງກັບຊາດມາເກີດບໍ? ພວກເຂົາມາທຸກໆສອງສາມປີບໍ? ພວກເຂົາມາດຸປານນັ້ນພຸ້ນບໍ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາດຸປານນັ້ນ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີກົດອື່ນໃດ. ມີພຽງກົດດຽວຄືເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ຄົນຖືກເລືອກເຫຼົ່ານີ້ຈະມາທັງໝົດ ແລະ ການມານີ້ຈະເປັນການກັບຊາດມາເກີດຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ນີ້ແມ່ນອີງຕາມຜົນທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ບັນລຸໃນໄລຍະຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້ານີ້, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກເລືອກເຫຼົ່ານີ້ສົມບູນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຖ້າໃນໄລຍະສຸດທ້າຍນີ້, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິບູນ ແລະ ສົມບູນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ກັບຊາດມາເກີດຄືເມື່ອກ່ອນອີກ; ຂະບວນການເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງສົມບູນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຂະບວນການກັບຊາດມາເກີດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຢູ່. ແລ້ວບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ເດ ພວກເຂົາໄປໃສ? ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກເຂົາເອງແລ້ວ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຜົນຈາກການເຮັດຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມຜິດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ ແລະ ບາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ, ພວກເຂົາແມ່ນຈະຖືກລົງໂທດເຊັ່ນດຽວກັນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກລົງໂທດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດການຈັດແຈງເພື່ອສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຕາມສະຖານະການ ຫຼື ຈັດແຈງໃຫ້ພວກເຂົາໄປຢູ່ທ່າມກາງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມີສອງຜົນຕາມມາທີ່ເປັນໄປໄດ້ສຳລັບພວກເຂົາ: ຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນຖືກລົງໂທດ ແລະ ບາງທີດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອສາສະໜາໃດໜຶ່ງຫຼັງຈາກກັບຊາດມາເກີດ ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ແມ່ນກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຖ້າພວກເຂົາກາຍເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ພວກເຂົາກໍຈະສູນເສຍໂອກາດທັງໝົດ; ແນວໃດກໍຕາມ,

ຖ້າພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ຕົວຢ່າງ: ຖ້າພວກເຂົາກາຍເປັນຊາວຄຣິສຕຽນ, ພວກເຂົາກໍຈະຍັງມີໂອກາດທີ່ຈະກັບມາເປັນຄົນຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ມັນມີຄວາມຊັບຊ້ອນຫຼາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ສະຫຼຸບກໍຄື ຖ້າໜຶ່ງໃນຄົນຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສຍໃຈ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດຄືກັບຄົນອື່ນໆ. ໃຫ້ເບິ່ງໂປໂລເປັນຕົວຢ່າງ, ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້. ໂປໂລແມ່ນຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງບຸກຄົນທີ່ຖືກລົງໂທດ. ພວກເຈົ້າຄິດອອກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງບໍ? ຂອບເຂດຂອງຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນກຳນົດຕາຍຕົວບໍ? (ແມ່ນ, ເປັນສ່ວນໃຫຍ່). ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຖືກກຳນົດຕາຍຕົວ, ແຕ່ມີບາງສ່ວນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຕາຍຕົວ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ໃນນີ້ເຮົາອ້າງອີງເຖິງເຫດຜົນທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນທີ່ສຸດ: ການເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ເມື່ອຄົນເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຕ້ອງການພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການພວກເຂົາ, ພຣະອົງໂຍນພວກເຂົາລົງທ່າມກາງເຊື້ອຊາດ ແລະ ຄົນປະເພດຕ່າງໆ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນຍາກສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະກັບຄືນ. ທັງໝົດນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 196)

ຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ. ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງຕົ້ນກຳເນີດຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໄປແລ້ວ; ນັ້ນກໍຄື ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາກັບຊາດມາເກີດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເປັນສັດໃນຊີວິດຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍການມາເຖິງຂອງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຄັດເລືອກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ເປັນກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ ກຸ່ມນີ້ພິເສດ. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເລືອກຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. "ບໍລິການ"ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ງົດງາມ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງທຸກຄົນ, ແຕ່ພວກເຮົາຄວນເບິ່ງວ່າໃຜເປັນເປົ້າໝາຍ. ການມີຢູ່ຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍພິເສດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດບົດບາດຂອງພວກເຂົາໄດ້, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືບົດບາດຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການເຫຼົ່ານີ້? ແມ່ນເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ, ບົດບາດຂອງພວກເຂົາແມ່ນໃຫ້ບໍລິການແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮ່ວມມືກັບພາລະກິດ ແລະ ຊ່ວຍພຣະເຈົ້າໃນການເຮັດໃຫ້ຄົນຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງສົມບູນ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາກຳລັງເຮັດວຽກ, ດຳເນີນບາງແງ່ມຸມຂອງພາລະກິດ ຫຼື ປະຕິບັດບາງໜ້າວຽກ,

ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ໃຫ້ບໍລະການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາຫຼາຍບໍ? (ບໍ່, ພຣະອົງຂໍແຕ່ໃຫ້ພວກເຂົາຈົງຮັກພັກດີເທົ່ານັ້ນ). ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຕ້ອງຈົງຮັກພັດດີ. ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຕົ້ນກຳເນີດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ການມອບໝາຍພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ພາລະກິດທີ່ເຈົ້າຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໜ້າທີ່ທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດ. ສຳລັບຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທີ່ສາມາດຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງພວກເຂົາຈະເປັນແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະສາມາດຢູ່ລອດ. ມັນແມ່ນໂຊກດີບໍທີ່ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໄດ້ຮັບການຢູ່ລອດ? ການຢູ່ລອດໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງການໄດ້ຮັບພອນນີ້? ໃນສະຖານະ, ເບິ່ງຄືວ່າພວກເຂົາບໍ່ຄືຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ; ເບິ່ງຄືວ່າພວກເຂົາແຕກຕ່າງ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃນຊີວິດນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນກັບຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ມັນແມ່ນສິ່ງດຽວກັນໃນຕະຫຼອດຊີວິດນີ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ປະຕິເສດສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ? ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຜບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແດ່? ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມສົມບູນດັ່ງກ່າວ. ຕົວຕົນຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ບໍລິການ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍເປັນພຽງຄົນໜຶ່ງທ່າມກາງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ; ພຽງແຕ່ວ່າບົດບາດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ. ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາທັງສອງເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຫຍັງແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ ແລະ ຄົນຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວແມ່ນບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງ. ແຕ່ຖ້າເວົ້າພຽງໃນນາມ ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງ; ມີຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານທາດແທ້ ແລະ ໃນເລື່ອງຂອງບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຫຼິ້ນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນກຸ່ມນີ້ຢ່າງອະຍຸດຕິທຳ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຄົນກຸ່ມນີ້ຈຶ່ງຖືກນິຍາມວ່າຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ? ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້! ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການມາຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ທັນທີທີ່ພວກເຮົາກ່າວເຖິງພວກເຂົາມາຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຂົາມີເບື້ອງຫຼັງທີ່ບໍ່ດີ: ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນອະດີດກໍເປັນແບບນັ້ນເຊັ່ນກັນ; ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ, ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ມັນຍຸດຕິທຳແລ້ວທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ຄືກັນກັບສັດທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດໄດ້,

ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເວົ້າຫຍັງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ ຫຼື ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງຄວາມຕ້ອງການດັ່ງກ່າວ. ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ່ງຮູ້ໄດ້ສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງບໍ່ມີຊີວິດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງ. ການບໍ່ມີຊີວິດ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໄດ້ບໍ? ພວກເຂົາປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງບໍ? ພວກເຂົາມີປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? (ບໍ່). ນັ້ນແມ່ນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ, ມັນຍັງມີມາດຕະຖານໃນການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດູຖູກພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາພໍເປັນພິທີ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງດີ ແລະ ຍັງມີມາດຕະຖານເມື່ອເວົ້າເຖິງການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ. ພວກເຈົ້າຫາກໍເວົ້າເຖິງມາດຕະຖານເຫຼົ່ານັ້ນ: ການຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ໃນການບໍລິການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຮັບໃຊ້ບ່ອນທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບໃຊ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທີ່ຈົງຮັກພັກດີໄດ້, ເຈົ້າກໍສາມາດຮັບໃຊ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດການມອບໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ເຈົ້າໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຮັດແບບນີ້ໄດ້, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຢູ່ລອດໄດ້. ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມຕື່ມເລັກນ້ອຍ, ຖ້າເຈົ້າພະຍາດຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ, ສາມາດທະວີຄູນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ສາມາດເວົ້າເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ສາມາເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ສາມາດໃຫ້ການຮ່ວມມືໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດໃສ່ໃຈຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເລັກນ້ອຍ, ແລ້ວໃນນາມຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ ເຈົ້າກໍຈະປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນໂຊກລາບ. ການປ່ຽນແປງໃນໂຊກລາບນີ້ຈະເປັນແນວໃດ? ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຄົງຢູ່ຢ່າງງ່າຍດາຍອີກຕໍ່ໄປ. ຂຶ້ນຢູ່ກັບການປະພຶດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ຖືກເລືອກ. ນີ້ຈະແມ່ນການປ່ຽນແປງໃນໂຊກລາບຂອງເຈົ້າ. ສຳລັບຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ, ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້? ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາສາມາດກາຍເປັນຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າພວກເຂົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດໃນແບບທີ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອເປັນອີກຕໍ່ໄປ.

ນັ້ນດີບໍ? ດີ ແລະ ເປັນຂ່າວດີອີກດ້ວຍ: ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການສາມາດຫຼໍ່ຫຼອມໄດ້. ມັນບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໃຫ້ພວກເຂົາຮັບໃຊ້, ພວກເຂົາກໍຈະເຮັດຕາມຕະຫຼອດໄປ; ນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຈະຈັດການກັບພວກເຂົາ ແລະ ຕອບສະໜອງຕໍ່ພວກເຂົາໃນທາງທີ່ເໝາະສົມກັບພຶດຕິກຳສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ.

ແນວໃດກໍຕາມ, ມີຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ; ໃນລະຫວ່າງການບໍລິການຂອງພວກເຂົາ, ມີບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຈຳນົນເຄິ່ງທາງ ແລະ ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນທີ່ເຮັດຜິດຫຼາຍຢ່າງ. ຍັງມີບັນດາຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມອັນຕະລາຍຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ນຳມາເຊິ່ງຄວາມສູນເສຍຢ່າງຮຸນແຮງໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບມີຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທີ່ສາບແຊ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ຜົນສະທ້ອນທີ່ບໍ່ມີທາງຮັກສາເຫຼົ່ານີ້ບົ່ງບອກເຖິງຫຍັງ? ມັນບົ່ງບອກເຖິງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃດກໍຕາມຈະເປັນການສິ້ນສຸດການບໍລິການຂອງພວກເຂົາ. ຍ້ອນວ່າພຶດຕະກຳຂອງເຈົ້າໃນລະຫວ່າງການບໍລິການຂອງເຈົ້ານັ້ນບໍ່ດີເກີນໄປ ແລະ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຫຼາຍເກີນໄປ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າການບໍລິການຂອງເຈົ້າບໍ່ເປັນໄປຕາມມາດຕະຖານ, ພຣະອົງຈະຖອນສິດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຮັບໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປ; ພຣະອົງຈະຖອນເຈົ້າອອກຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈາກເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຮັບໃຊ້ບໍ? ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດຊົ່ວຕະຫຼອດເວລາບໍ? ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ຊື່ສັດຕະຫຼອດບໍ? ດີແລ້ວ, ມີວິທີແກ້ໄຂງ່າຍໆ: ເຈົ້າຈະຖືກຖອນສິດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ການຖອນສິດຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໝາຍຄວາມວ່າຈຸດຈົບຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກປະກາດແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີສິດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການການບໍລິການເພີ່ມເຕີມຈາກພວກເຂົາອີກ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າດີພຽງໃດກໍຕາມ, ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນກໍໄຮ້ປະໂຫຍດ. ເມື່ອສິ່ງຕ່າງໆມາຮອດຈຸດນີ້, ສະຖານະການຈະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້; ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການແບບນີ້ຈະບໍ່ມີທາງຫວນກັບຄືນ. ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈັດການແນວໃດກັບຜູ້ໃຫ້ບໍລິການເຊັ່ນນີ້? ພຣະອົງພຽງແຕ່ຢຸດພວກເຂົາຈາກການຮັບໃຊ້ບໍ? ບໍ່. ພຣະອົງພຽງແຕ່ປ້ອງກັນພວກເຂົາຈາກການຢູ່ລອດບໍ? ຫຼື ພຣະອົງປະວາງພວກເຂົາໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ ລໍຖ້າໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນມາບໍ? ບໍ່ ພຣະອົງບໍ່ເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມກະລຸນາປານນັ້ນຕໍ່ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ. ຖ້າຄົນໆໜຶ່ງມີທັດສະນະຄະຕິແບບນີ້ໃນການບໍລິການຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະຖອນສິດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ ອີງຕາມທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຈະໂຍນພວກເຂົາກັບໄປຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທີ່ໄດ້ຖືກໂຍນກັບໄປຢູ່ທ່າມກາງຄົນບໍ່ເຊື່ອ? ມັນກໍຈະເປັນຄືກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ: ພວກເຂົາຈະກັບຊາດມາເກີດເປັນສັດ ແລະ ໄດ້ຮັບການລົງໂທດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຄືກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເປັນການສ່ວນຕົວຕໍ່ການລົງໂທດຂອງບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້, ເພາະວ່າຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈຸດຈົບຂອງຊີວິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຍັງແມ່ນຈຸດຈົບຂອງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາເອງອີກດ້ວຍ ແລະ ເປັນການປະກາດຊະຕາກຳຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ, ຖ້າຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຮັບໃຊ້ບໍ່ດີ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງແບກຮັບຜົນຕາມມາດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ. ຖ້າຜູ້ໃຫ້ບໍລິການບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຫຼື ຖືກຖອນສິດໃນການບໍລິການຂອງພວກເຂົາກາງທາງ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ຖ້າສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຖືກຈັດການໃນແບບດຽວກັນກັບສັດລ້ຽງ, ໃນແບບດຽວກັນກັບຄົນທີ່ບໍ່ມີສະຕິປັນຍາ ຫຼື ເຫດຜົນ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າແບບນັ້ນ, ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແມ່ນບໍ?

ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເຮົາເຄີຍເວົ້າເຖິງຫົວຂໍ້ນີ້ມາກ່ອນບໍ? ເຮົາເຄີຍເວົ້າເຖິງຫົວເລື່ອງກ່ຽວກັບຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການບໍ? ທີ່ຈິງແລ້ວເຮົາໄດ້ເວົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຈື່. ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຊອບທຳຕໍ່ຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ. ພຣະອົງມີຄວາມຊອບທຳໃນທຸກເລື່ອງ. ເຮົາເວົ້າຖືກບໍ? ໃນນີ້ມີບ່ອນໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດຊອກຫາຄວາມຜິດໄດ້ແດ່? ບໍ່ມີຄົນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: “ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອົດທົນຫຼາຍຕໍ່ບັນດາຜູ້ຖືກເລືອກ? ແລະ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງມີຄວາມອົດທົນພຽງເລັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນຕໍ່ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ” ບໍ? ມີໃຜປາດຖະໜາທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນສູ້ເພື່ອຜູ້ໃຫ້ບໍລິການບໍ? “ພຣະເຈົ້າສາມາດໃຫ້ເວລາຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຫຼາຍກວ່ານີ້ໄດ້ບໍ ແລະ ມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ພວກເຂົາຫຼາຍກວ່ານີ້ໄດ້ບໍ?” ມັນຖືກຕ້ອງບໍທີ່ຈະຖາມຄຳຖາມດັ່ງກ່າວ? (ບໍ່, ມັນບໍ່ຖືກ). ແລ້ວເປັນຫຍັງ? (ຍ້ອນວ່າ ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງຄວາມໂປດປານໃນການເຮັດໃຫ້ມີຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ). ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານໂດຍການຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ແລ້ວ! ປາສະຈາກຫົວຂໍ້ “ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ” ແລະ ປາສະຈາກພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຢູ່ໃສ?

ພວກເຂົາກໍຈະຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ໃຊ້ຊີວິດ ແລະ ຕາຍໄປກັບສັດລ້ຽງ. ມັນເປັນພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃນວັນນີ້, ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຢູ່ເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ! ນີ້ແມ່ນພຣະຄຸນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ! ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ໂອກາດເຈົ້າຮັບໃຊ້, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າເປັນຊາວພຸດ ແລະ ໄດ້ບັນລຸຜົນແລ້ວເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ຜູ້ກຳກັບໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ; ເຈົ້າຈະບໍ່ພົບກັບພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສຳຜັດໄດ້ເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໄດ້. ສິ່ງດຽວທີ່ຊາວພຸດມີຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາກໍຄືໜ້າທີ່ທຳມະດາ.
ພວກເຂົາອາດບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມ ແລະ ເຊື່ອຟັງ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍໃນຊ່ວງຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ! ກ່ອນອື່ນ, ພວກເຂົາສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ ແລະ ພອນທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ພວກເຂົາ. ນອກຈາກນີ້, ພວກເຂົາຍັງສາມາດໄດ້ຮັບພຣະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້. ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການແມ່ນໄດ້ຮັບຫຼາຍແທ້! ສະນັ້ນ, ໃນຖານະເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລະການ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເໝາະສົມ, ພຣະເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຮັກສາເຈົ້າໄວ້ໄດ້ບໍ? ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຮັກສາເຈົ້າໄວ້ໄດ້. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂໍຫຍັງຫຼາຍຈາກເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ພຣະອົງຂໍຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັກສາເຈົ້າໄວ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ນັ້ນແມ່ນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ເລືອກປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ສັດຕ່າງໆໃນລັກສະນະນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 197)

ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານເຮັດບາງຢ່າງຜິດ ຫຼື ບໍ່ເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ພຣະເຈົ້າກໍມີກົດບັນຍັດສະຫວັນ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອຈັດການພວກເຂົາ; ນີ້ແມ່ນເດັດຂາດ. ເພາະສະນັ້ນ, ໃນໄລຍະພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຫຼາຍພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ບາງຄົນທີ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດແມ່ນຖືກທຳລາຍໄປແລ້ວ, ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນຍັງຖືກກັກຂັງ ແລະ ລົງໂທດຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກສິ່ງມີຊີວິດໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຕ້ອງຜະເຊີນ. ຖ້າພວກເຂົາເຮັດບາງສິ່ງຜິດ ຫຼື ເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ພວກເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ນີ້ແມ່ນວິທີການກຽວກັນທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ.

ສະນັ້ນ, ທັງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ໂລກວັດຖຸ, ຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດນັ້ນບໍ່ປ່ຽນແປງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ຫຼັກການຂອງມັນແມ່ນບໍ່ປ່ຽນແປງ. ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການດຽວກັນໃນການປະຕິບັດຕໍ່ທຸກສິ່ງ ແລະ ໃນການຈັດການທຸກສິ່ງຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນບໍ່ປ່ຽນແປງ. ພຣະເຈົ້າຈະເມດຕາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ຈະໃຫ້ໂອກາດສຳລັບຜູ້ຄົນໃນແຕ່ລະສາສະໜາຜູ້ທີ່ປະພຶດຕົນເປັນຄົນດີ ແລະ ບໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດບົດບາດຂອງພວກເຂົາໃນທຸກສິ່ງທີ່ຄຸ້ມຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ,
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລືອກປະຕິບັດກັບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຕາມຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງມີເມດຕາກັບທຸກຄົນທີ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ພຣະອົງກໍຮັກທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງຈິງໃຈ. ພຽງແຕ່ວ່າສຳລັບຄົນສອງສາມປະເພດເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ເປັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຄວາມສັດທາ ແລະ ຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົານັ້ນແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ: ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເຫັນພວກເຂົາເປັນສັດເດຍລະສານ, ທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນມີອາຫານກິນ, ມີບ່ອນອາໄສທີ່ເປັນຂອງຕົນເອງ ແລະ ມີວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍປົກກະຕິ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຖືກລົງໂທດ, ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດດີແມ່ນໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີຂອງມັນບໍ? ສຳລັບຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ຖ້າພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດຕາມຫຼັກການທາງສາສະໜາຢ່າງເຂັ້ມງວດຜ່ານການເກີດໃໝ່, ຕາຍແລ້ວເກີດໃໝ່ຫຼາຍຄັ້ງ, ແລ້ວຫຼັງຈາກການກັບຊາດມາເກີດທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າກໍຈະຕັດສິນພວກເຂົາ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ສຳລັບພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້, ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນຜູ້ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະນຳເຈົ້າເຂົ້າແຖວ ແລະ ກຳນົດຜົນຮັບຂອງເຈົ້າຕາມກົດລະບຽບ ແລະ ກົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ໃນບັນດາຄົນປະເພດນີ້, ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອປະເພດຕ່າງໆ, ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ນັບຖືສາສະໜາຕ່າງໆ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງພື້ນທີ່ແກ່ພວກເຂົາເພື່ອດຳລົງຊີວິດບໍ? ຊາວຢິວຢູ່ໃສ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຊກແຊງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແຊກແຊງແມ່ນບໍ? ແລ້ວຊາວຄຣິສຕຽນເດ? ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ແຊກແຊງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນຂອງພວກເຂົາເອງ,
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງໃດໆແກ່ພວກເຂົາ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຫຍັງແກ່ພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າຄິດວ່າມັນຖືກ, ກໍຈົ່ງເຊື່ອໃນທາງນີ້. ຊາວຄາໂທລິກເຊື່ອໃນມາຣີອາ ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານນາງທີ່ຂ່າວປະເສີດໄດ້ສົ່ງຕໍ່ຫາພຣະເຢຊູ;

ນັ້ນແມ່ນຮູບແບບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າເຄີຍແກ້ໄຂຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຖືກຕ້ອງບໍ່? ພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະຫຼະ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈພວກເຂົາ ແລະ ປະທານບ່ອນຢູ່ອາໄສໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ສຳລັບຊາວມຸດສະລິມ ແລະ ຊາວພຸດ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາເຊັ່ນດຽວກັນບໍ່? ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດເຂດແດນສຳລັບພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາມີພື້ນທີ່ດຳລົງຊີວິດເປັນຂອງຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ແຊກແຊງໃນຄວາມເຊື່ອສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ທັງໝົດເປັນລະບຽບດີ. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນທັງໝົດນີ້? ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ອຳນາດນັ້ນໂດຍອຳເພີໃຈ. ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງທຸກສິ່ງຢ່າງເປັນລະບຽບ ແລະ ດຳເນີນການຢ່າງເປັນລະບຽບ ແລະ ໃນນີ້ສະແດງເຖິງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 198)

ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າເອງ

ພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ບໍລິຫານທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງທີ່ມີ, ພຣະອົງບໍລິຫານທຸກສິ່ງທີ່ມີ, ພຣະອົງປົກຄອງທຸກສິ່ງທີ່ມີ ແລະ ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ມີ. ນັ້ນຄືສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄືຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບທຸກສິ່ງ ແລະ ທັງໝົດທີ່ເປັນ ພ້ອມທັງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງການຊົງສ້າງທັງມວນ. ນັ້ນຄືຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເປັນເອກະລັກທ່າມກາງທຸກສິ່ງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ຫຼື ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານສາມາດໃຊ້ວິທີການ ຫຼື ຂໍ້ແກ້ຕົວເພື່ອປອມຕົວເປັນ ຫຼື ແທນທີ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຍ້ອນວ່າທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ມີພຽງພຣະອົງທີ່ມີຕົວຕົນນີ້ ທີ່ມີ ອຳນາດ, ສິດອຳນາດ ແລະ ຄວາມສາມາດເພື່ອປົກຄອງເໜືອການຊົງສ້າງ: ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງອາໄສຢູ່ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວທ່າມກາງທຸກສິ່ງ; ພຣະອົງສາມາດຂຶ້ນໄປຍັງສະຖານທີ່ທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ເໜືອທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງສາມາດຖ່ອມຕົວພຣະອົງເອງໂດຍການກາຍເປັນມະນຸດ, ກາຍເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີເລືອດ ແລະ ເນື້ອ, ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນ ແລະ ຮ່ວມສຸກຮ່ວມທຸກກັບພວກເຂົາ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະອົງຊົງບັນຊາທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່, ກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ໃນທິດທາງໃດທີ່ພວກມັນທັງໝົດເຄື່ອນໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຊົງນຳທາງໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດທັງມວນ ແລະ ຊີ້ນຳທິດທາງຂອງມວນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າແບບນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການນະມັດສະການ, ເຊື່ອຟັງ ແລະ

ຮູ້ຈັກໂດຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ສະນັ້ນ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ໃນກຸ່ມ ຫຼື ປະເພດໃດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ການໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບແກ່ພຣະເຈົ້າ, ການຍອມຮັບການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຍອມຮັບການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງສຳລັບໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າແມ່ນທາງເລືອກດຽວ, ເປັນທາງເລືອກທີ່ຈຳເປັນສຳລັບທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງ. ໃນຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນເຫັນວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີການທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງນັ້ນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເອກະລັກຢ່າງສົມບູນ; ຄວາມເປັນເອກະລັກນີ້ກຳນົດຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມັນຍັງກຳນົດສະຖານະພາບຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ທ່າມກາງສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງ, ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດໃດໜຶ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ຫຼື ທ່າມກາງມະນຸດຊາດປາຖະໜາທີ່ຈະຢືນແທນທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມສຳເລັດຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການພະຍາຍາມປອມຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ. ແມ່ນຫຍັງຄືຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ມວນມະນຸດ, ໃຜທີ່ມີຕົວຕົນ, ອຳນາດ ແລະ ສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າເອງ? ເລື່ອງນີ້ຄວນຊັດເຈນສຳລັບທຸກຄົນ ແລະ ຄວນຖືກຈົດຈຳໂດຍທຸກຄົນ; ນີ້ແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 199)

ທັດສະນະຕ່າງໆຂອງມະນຸດຊາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນປະພຶດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນຍັງເປັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະພຶດຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ຈັດການພວກເຂົາອີກດ້ວຍ. ໃນຕອນນີ້, ເຮົາຈະຂໍຍົກບາງຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຄົນປະພຶດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ພວກເຮົາຟັງ ແລະ ເບິ່ງວ່າ ລັກສະນະ ແລະ ທ່າທີທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່. ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາພຶດຕິກຳຂອງຄົນເຈັດປະເພດຕໍ່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

1) ມີຄົນປະເພດໜຶ່ງທີ່ມີທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໄຮ້ສາລະໂດຍສະເພາະ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຄືກັບພະໂພທິສັດ ຫຼື ສິ່ງສັກສິດຂອງຕຳນານມະນຸດ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດກົ້ມຂາບໄຫວ້ສາມຄັ້ງເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາພົບປະກັນ ແລະ ຈູດທູບຫຼັງຈາກກິນອາຫານແຕ່ລະຄາບ. ດ້ວຍເຫັນນັ້ນ, ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຂອບຄຸນທີ່ສຸດສຳລັບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ສຶກຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະອົງ, ພວກເຂົາມັກຈະມີແຮງຈູງໃຈແບບນີ້ເລື້ອຍໆ. ພວກເຂົາປາຖະໜາເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນມື້ນີ້ຈະສາມາດຍອມຮັບວິທີທີ່ພວກເຂົາກົ້ມຂາບສາມເທື່ອເມື່ອພົບປະກັນ ແລະ ຈູດທູບຫຼັງຈາກກິນອາຫານແຕ່ລະຄາບ ຄືກັບສິ່ງສັກສິດທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

2) ບາງຄົນເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນພະພຸດທະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ ຜູ້ທີ່ສາມາດປົດທຸກໃຫ້ກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ; ພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງເປັນພະພຸດທະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ ຜູ້ທີ່ສາມາດນໍາພາພວກເຂົາອອກຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທຸກ. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ນໍາມາເຊິ່ງການນະມັດສະການພຣະອົງເປັນພະພຸດທະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຈູດທູບ, ຂາບໄຫວ້ ຫຼື ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ເລິກໆແລ້ວ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຽງພະພຸດທະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຂໍພຽງໃຫ້ພວກເຂົາໃຈດີ ແລະ ມີເມດຕາ, ບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຂ້າສັດຕັດຊີວິດ, ຫຼີກເວັ້ນການສາບແຊ່ງຄົນອື່ນ, ໃຊ້ຊີວິດທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ບໍ່ກະທໍາຜິດ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາ; ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ.

3) ບາງຄົນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນບາງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີຊື່ສຽງ. ຕົວຢ່າງ: ບໍ່ວ່າວິທີໃດກໍຕາມທີ່ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ມັກເວົ້າ, ເຂົາຈະເວົ້າດ້ວຍສໍານຽງຫຍັງກໍຕາມ, ເຂົາຈະໃຊ້ຄໍາເວົ້າ ແລະ ຄໍາສັບຫຍັງກໍຕາມ, ນໍ້າສຽງຂອງເຂົາ, ທ່າທາງມືຂອງເຂົາ, ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ການກະທໍາຂອງເຂົາ, ຈຸດຢືນຂອງເຂົາ, ພວກເຂົາລອກແບບພວກມັນທັງໝົດ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງກໍ່ໃຫ້ເກີດຢ່າງສົມບູນໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າ.

4) ບາງຄົນເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນລາຊາ, ຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນໆທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜກ້າເຮັດຜິດໃຈພຣະອົງ, ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດ, ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກລົງໂທດ. ພວກເຂົານະມັດສະການລາຊາດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນລາຊາຄອບຄອງພື້ນທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຄິດ, ທ່າທີ, ສິດອໍານາດ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ແມ່ນແຕ່ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຊີວິດສ່ວນຕົວ, ທັງໝົດນີ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈ; ພວກມັນກາຍເປັນບັນຫາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກັງວົນໃຈ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຄືກັບລາຊາ. ຮູບແບບຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ໄຮ້ສາລະທີ່ສຸດ.

5) ບາງຄົນມີຄວາມເຊື່ອສະເພາະໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອນີ້ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍ່ສັ່ນຄອນ. ເເນວໃດກໍຕາມ, ຍ້ອນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນຕື້ນຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີປະສົບການຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົານະມັດສະການພຣະອົງດັ່ງມິ່ງຂວັນໃຈ. ໃນໃຈພວກເຂົາ ມິ່ງຂວັນໃຈນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າ; ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາຕ້ອງຢໍາເກງ ແລະ ກົ້ມຫົວຂາບ, ເຊິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງຕິດຕາມ ແລະ ຮຽນແບບ. ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນມິ່ງຂວັນໃຈທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຕິດຕາມຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮຽນແບບນໍ້າສຽງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ດ້ານພາຍນອກ ພວກເຂົາຮຽນແບບບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ. ພວກເຂົາມັກເຮັດສິ່ງທີ່ປາກົດວ່າໄຮ້ດຽງສາ, ບໍລິສຸດ

ແລະ ຊື່ສັດ, ພວກເຂົາເຖິງກັບເຮັດຕາມນິ່ງຂວັນໃຈດັ່ງກັບວ່າມັນເປັນຄູ່ຄອງ ຫຼື ເພື່ອນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແຍກກັນໄດ້. ນັ້ນແມ່ນຮູບແບບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ.

6) ມີຄົນປະເພດໜຶ່ງທີ່ເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ໄດ້ຍິນການເທດສະໜາມາຫຼາຍ, ຮູ້ສຶກເລິກໆວ່າ ມີຫຼັກການດຽວທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາຄວນປະຈົບປະແຈງ ແລະ ເອົາອົກເອົາໃຈ ຫຼື ວ່າພວກເຂົາຄວນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍົກຍ້ອງພຣະອົງເໜືອຄວາມເປັນຈິງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາປະພຶດຕົນໃນທາງນັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກເຂົາອາດຈະທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ ຫຼື ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ ເຊິ່ງຍ້ອນການເຮັດບາບນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະລົງໂທດພວກເຂົາ. ນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາເກັບຮັກສາໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

7) ແລ້ວກໍມີຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພົບເຫັນອາຫານຝ່າຍວິນຍານໃນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້, ພວກເຂົາປາສະຈາກຄວາມສະຫງົບ ຫຼື ຄວາມສຸກ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໃດເລີຍທີ່ພວກເຂົາພົບຄວາມສຸກສະບາຍ; ເມື່ອພວກເຂົາພົບພຣະເຈົ້າ, ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມມີຄວາມສຸກຢ່າງລັບໆ ແລະ ມີຄວາມເບີກບານຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພົບບ່ອນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງພວກເຂົາມີຄວາມສຸກ ແລະ ສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພົບພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະປະທານອາຫານຝ່າຍວິນຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຍອມຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມຕິດຕາມພຣະອົງ, ພວກເຂົາກໍມີຄວາມສຸກ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຕື່ມເຕັມ. ພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດຄືກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອອີກຕໍ່ໄປ, ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ທີ່ຍ່າງລະເມີຜ່ານຊີວິດຄືກັບສັດ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມຫວັງໃນຊີວິດ. ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າອົງນີ້ສາມາດສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ນຳເອົາຄວາມສຸກຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ມາສູ່ພວກເຂົາທັງຈິດໃຈ ແລະ ວິນຍານ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໜີຈາກພຣະເຈົ້າອົງນີ້ໄດ້ ຜູ້ທີ່ປະທານອາຫານຝ່າຍວິນຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ນຳເອົາຄວາມສຸກມາສູ່ວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສູ່ສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງຫຼາຍນອກຈາກອາຫານຝ່າຍວິນຍານ.

ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ກ່າວມານີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ? (ມີ). ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າ, ຖ້າໃຈຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມີໜຶ່ງໃນທັດສະນະເຫຼົ່ານັ້ນ,

ຄົນນັ້ນສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ແທ້ບໍ? ຖ້າບາງຄົນມີໜຶ່ງໃນທັດສະນະເຫຼົ່ານີ້ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ? ຄົນດັ່ງກ່າວເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກບໍ? (ບໍ່). ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ, ເຈົ້າເຊື່ອໃນຜູ້ໃດ? ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ, ເປັນໄປໄດ້ວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນຮູບປັ້ນບູຊາ ຫຼື ບຸລຸດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ພະໂພທິສັດ ຫຼື ວ່າເຈົ້າບູຊາພະພຸດທະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເປັນໄປໄດ້ວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ. ສະຫຼຸບກໍຄື, ຍ້ອນຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຕ່າງໆທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາວາງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ສ້າງຈິນຕະນາການກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ວາງທັດສະນະ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄວ້ຄຽງຂ້າງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍຍົກມັນຂຶ້ນໃຫ້ເປັນສິ່ງສັກສິດ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດເມື່ອຜູ້ຄົນມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງແບບນັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ກຳລັງບູຊາພຣະເຈົ້າປອມ; ມັນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າໃນຂະນະທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາປະຕິເສດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ພວກເຂົາຢູ່ໃນການປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງສືບຕໍ່ຍຶດຖືຮູບແບບຄວາມເຊື່ອເຊັ່ນນີ້, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ? ດ້ວຍຮູບແບບຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວ, ພວກເຂົາຈະສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ການບັນລຸຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ? (ບໍ່, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້). ກົງກັນຂ້າມ, ຍ້ອນແນວຄິດ ແລະ ຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະຫຼົງທາງຈາກເສັ້ນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໄກຂຶ້ນ, ຍ້ອນວ່າທິດທາງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫານັ້ນກົງກັນຂ້າມກັບທິດທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາເດີນ. ພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງ "ໄປພາກໃຕ້ໂດຍຂັບລົດມ້າໄປພາກເໜືອ" ບໍ? ນີ້ອາດແມ່ນກໍລະນີໄປພາກໃຕ້ໂດຍຂັບລົດມ້າໄປພາກເໜືອ. ຖ້າຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນແບບທີ່ເປັນຕາຫົວເຊັ່ນນັ້ນ, ແລ້ວຍິ່ງເຈົ້າພະຍາຍາມຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຂໍເຕືອນພວກເຈົ້າແບບນີ້: ກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄປ, ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ເຈົ້າຈະໄປຖືກທິດທາງແທ້ ຫຼື ບໍ່. ຈົ່ງຕັ້ງໃຈໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າ ແລະ ຖາມຕົນເອງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ "ພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອແມ່ນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງບໍ? ພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອເປັນພຽງບາງຄົນທີ່ໃຫ້ການບຳລຸງລ້ຽງທາງຝ່າຍວິນຍານແກ່ຂ້ານ້ອຍເທົ່ານັ້ນບໍ? ພຣະອົງເປັນພຽງມິ່ງຂວັນໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ? ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກຂ້ານ້ອຍແດ່?

ພຣະເຈົ້າເຫັນດີທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດບໍ? ການກະທຳ ແລະ ການສະແຫວງຫາທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍສອດຄ່ອງກັບການສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກມັນສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຂ້ານ້ອຍບໍ? ເສັ້ນທາງທີ່ຂ້ານ້ອຍເດີນເປັນທີ່ຮັບຮູ້ ແລະ ເຫັນພ້ອມໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ? ພຣະອົງພໍໃຈກັບຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ?" ເຈົ້າຄວນຖາມຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ກັບຕົວເອງສະເໝີ ແລະ ເລື້ອຍໆ. ຖ້າເຈົ້າຢາກສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງມີສະຕິຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄັດຕອນ 200)

ທັດສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະອົງ

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຈາກມະນຸດ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງດັ່ງທີ່ຄົນຈິນຕະນາການ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຍັງເລີຍ ແລະ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງອຸປະນິໄສ ຫຼື ການກະທຳໃດໆຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຫັນ, ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກໍຈະເປັນເລື່ອງຍາກຫຼາຍສຳລັບພວກເຈົ້າ, ເພາະວ່າຜູ້ຄົນກໍຈະຕ້ອງໄດ້ສະຫຼຸບເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ; ນີ້ຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກຫຼາຍ. ແນວໃດກໍຕາມ, ໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້, ສຳເລັດພາລະກິດເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂຫຼາຍຂໍ້ກ່ຽວກັບມະນຸດ. ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນພາລະກິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຄົນຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ພວກເຂົາຄວນເປັນຄົນແບບໃດ. ຫຼັງຈາກເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ຄົນຄວນມີນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງໃນໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທ່າມກາງຄວາມເລື່ອນລອຍ ຫຼື ຄວາມຫວ່າງເປົ່າ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ, ເຂົ້າໃຈມາດຕະຖານເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ ແລະ ບັນລຸມັນ, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພາສາຂອງມວນມະນຸດເພື່ອບອກພວກເຂົາທຸກຄົນວ່າພວກເຂົາຄວນຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ມື້ນີ້, ຖ້າຄົນຍັງບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາ; ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງຄົນໆໜຶ່ງຄວນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຮູ້ວິທີເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຫຼື ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງ, ສະແດງວ່າມີບັນຫາກັບເລື່ອງນີ້. ຜ່ານມາບໍ່ດົນນີ້, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ເວົ້າເຖິງຂອບເຂດສະເພາະໃດໜຶ່ງ; ພວກເຈົ້າຮູ້ບາງສິ່ງ ບໍ່ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະພິເສດ ຫຼື ທົ່ວໄປ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ,

ເຮົາປາດຖະໜາທີ່ຈະບອກພວກເຈົ້າຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຄົບຖ້ວນ ແລະ ສະເພາະເຈາະຈົງທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ມະນຸຊາດ. ພວກມັນເປັນພຽງຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳ ແລະ ທຳມະດາຫຼາຍ; ພວກເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຈັກພວກມັນແລ້ວ. ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແມ່ນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້,
ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຫ້າຢ່າງຈາກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ: ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ, ການຕິດຕາມທີ່ຈົງຮັກພັກດີ, ການນອບນ້ອມຢ່າງເດັດຂາດ, ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບຢ່າງຈິງໃຈ.

ໃນຫ້າຢ່າງນີ້, ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນບໍ່ຕັ້ງຄຳຖາມພຣະອົງ ຫຼື ຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍໃຊ້ຈິນຕະນາການ ຫຼື ມຸມມອງທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເປັນນາມມະທຳຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າອີງຕາມຈິນຕະນາການ ຫຼື ແນວຄິດໃດໆ. ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ, ບໍ່ສອງຈິດສອງໃຈ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກເຈົ້າ, ທົດສອບເຈົ້າ, ຕັດສິນເຈົ້າ, ຈັດການເຈົ້າ ແລະ ລິຮານເຈົ້າ ຫຼື ລົງວິໄນ ແລະ ຕີເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນນອບນ້ອມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງເດັດຂາດ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນຖາມຫາສາເຫດ ຫຼື ສ້າງເງື່ອນໄຂ, ແລ້ວເຈົ້າຍິ່ງບໍ່ຄວນເວົ້າເຖິງເຫດຜົນເລີຍ. ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຕ້ອງເດັດຂາດ. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຂົງເຂດທີ່ຄົນຂາດເຂີນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາມັກຈະຍັດຢຽດການເວົ້າ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ເຊື່ອວ່າຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວແມ່ນນິຍາມຂອງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເຊິ່ງມາຈາກຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ, ຈາກການໃຫ້ເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຳພັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຢາກບອກພວກເຈົ້າວ່າ, ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໃຫ້ຄົນມີ, ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະອົງ ຫຼື ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຍັງຂໍໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງນັ້ນຖືກຕ້ອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ພຽງແຕ່ປະໂຫຍກດຽວເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ຮູ້ພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມຮັບຮູ້ເລັກນ້ອຍນີ້ກໍໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກຽດຊັງການສັນລະເສີນ ຫຼື ການຍົກຍ້ອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຊັງມັນເມື່ອຄົນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຄືກັບອາກາດ. ພຣະອົງຊັງມັນເມື່ອຄົນເວົ້າຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ຄວາມຈິງ, ເວົ້າຕາມໃຈ ແລະ ບໍ່ລັງເລໃຈ, ເວົ້າແນວໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າເໝາະສົມໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາເຖິງຫົວຂໍ້ຕ່າງໆກ່ຽວ

ກັບພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຊັງບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ອວດອ້າງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ສົນທະນາຫົວຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ ຫຼື ການສະຫງວນໃດໆເລີຍ. ຂໍ້ສຸດທ້າຍໃນບັນດາເງື່ອນໄຂຫ້າຂໍ້ທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງຈິງໃຈ:
ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຮຽກຮ້ອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງທັງໝົດ.
ເມື່ອບາງຄົນມີຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືນີ້ມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈພວກເຂົາ;
ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືນີ້ຖືກມອບໃຫ້ຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງການກົດດັນຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຂອງຂວັນຈາກທັດສະນະ, ການປະພຶດ ຫຼື ພຶດຕິກຳທາງພາຍນອກທີ່ດີແກ່ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຂໍໃຫ້ເຈົ້າເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ແລະ ຢຳເກງພຣະອົງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈເຈົ້າ. ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືດັ່ງກ່າວນັ້ນບັນລຸໄດ້ກໍຍ້ອນຜົນຈາກການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ຜົນຈາກການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜົນຈາກການໄດ້ເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເຈົ້າວ່າ ຄວາມຈິງແລ້ວ ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາໃນການໃຊ້ຄຳວ່າ "ຈິງໃຈ" ເພື່ອໃຫ້ນິຍາມຄວາມເຄົາລົບນັບຖືນັ້ນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນຄວນມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈພວກເຂົາ.

ບັດນີ້ ມາພິຈາລະນາຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຫ້າຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນ: ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າສາມາດບັນລຸສາມຂໍ້ທຳອິດແດ່? ໃນນີ້, ເຮົາໝາຍເຖິງຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ, ການຕິດຕາມຢ່າງຊື່ສັດ ແລະ ການນອບນ້ອມທີ່ເດັດຂາດ. ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແດ່? ເຮົາຮູ້ວ່າ ຖ້າເຮົາເວົ້າໝົດທັງຫ້າຂໍ້ ຈະບໍ່ມີໃຜໃນບັນດາພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ,
ແຕ່ເຮົາໄດ້ຫຼຸດຈຳນວນລົງຢູ່ສາມຂໍ້. ຄິດວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ບັນລຸສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ຫຼື ບໍ່. "ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ" ນັ້ນບັນລຸໄດ້ງ່າຍບໍ? (ບໍ່, ມັນບໍ່ງ່າຍ). ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍ, ຍ້ອນຄົນມັກຖາມພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວ "ການຕິດຕາມຢ່າງຊື່ສັດ" ເດ? ຄຳວ່າ "ຊື່ສັດ" ໝາຍເຖິງຫຍັງ? (ບໍ່ສອງຈິດສອງໃຈ, ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ). ບໍ່ສອງຈິດສອງໃຈ, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ສິ່ງເຈົ້າເວົ້າແມ່ນຖືກທີ່ສຸດ! ແລ້ວພວກເຈົ້າສາມາດບັນລຸຂໍ້ຮຽກຮ້ອງນີ້ໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນແມ່ນບໍ? ໃນຂະນະນີ້, ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຂໍ້ຮຽກຮ້ອງນີ້ເທື່ອ. ແລ້ວ "ການນອບນ້ອມທີ່ເດັດຂາດ" ເດ, ພວກເຈົ້າບັນລຸແລ້ວບໍ? (ບໍ່). ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນບັນລຸຂໍ້ນັ້ນເທື່ອເຊັ່ນກັນ. ພວກເຈົ້າມັກຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ກະບົດຢູ່ຕະຫຼອດ;

ເຈົ້າບໍ່ມັກຟັງ, ບໍ່ຢາກເຊື່ອຟັງ ຫຼື ບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຮຽກຮ້ອງພື້ນຖານສາມຂໍ້ທີ່ຄົນພົບຫຼັງຈາກບັນລຸເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນບັນລຸພວກມັນໄດ້ເທື່ອ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຂະນະນີ້, ພວກເຈົ້າມີຄວາມຄາດຫວັງຫຼາຍບໍ? ມື້ນີ້, ເມື່ອໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈບໍ? (ແມ່ນ). ຖືກແລ້ວທີ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈ. ຢ່າພະຍາຍາມຫຼີກເວັ້ນຄວາມກັງວົນໃຈເລີຍ. ເຮົາຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈແທນພວກເຈົ້າ. ເຮົາຈະບໍ່ກ່າວເຖິງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງອື່ນໆອີກສອງຂໍ້; ແນ່ນອນ, ບໍ່ມີໃຜໃນນີ້ສາມາດບັນລຸພວກມັນໄດ້. ພວກເຈົ້າກັງວົນໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຈຸດປະສົງຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ? ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃດ ແລະ ໃນທິດທາງໃດທີ່ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ ແລະ ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າມີຈຸດປະສົງບໍ? ໃຫ້ເຮົາເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ: ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທັງຫ້າຂໍ້ນີ້, ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ພວກມັນແຕ່ລະຂໍ້ຄືຕົວຊີ້ວັດ ແລະ ຄືຈຸດປະສົງອັນສຸດທ້າຍຂອງການເຕີບໃຫຍ່ໃນການເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງຄົນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຍົກເອົາພຽງຂໍ້ດຽວໃນບັນດາຂໍ້ຮຽກຮ້ອງເຫຼົ່ານີ້ມາເວົ້າຢ່າງລະອຽດ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າຜະເຊີນມັນ, ມັນກໍຈະບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະບັນລຸ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງອົດທົນກັບຄວາມທຸກໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຈຳນວນໜຶ່ງ. ພວກເຈົ້າຄວນມີທັດສະນະແບບໃດ?

ມັນຄວນເປັນຄືກັບຄົນເປັນມະເຮັງທີ່ກຳລັງລໍຖ້າຂຶ້ນໂຕະຜ່າຕັດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງພຣະອົງ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າເຈົ້າຈະອົດທົນກັບຄວາມເຈັບປວດໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຈຳນວນໃດໜຶ່ງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ເຈົ້າໄດ້ຍິນການເທດສະໜາຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ການທີ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນມັນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການເທດສະໜານີ້ເປັນຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຕ້ອງຊຶມຊັບມັນ ແລະ ປ່ຽນມັນເປັນບາງສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງດຶງດູດມັນເຂົ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ນຳມັນມາສູ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຈົ້າ, ປ່ອຍໃຫ້ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການເທດສະໜານຳພາວິທີທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດ ແລະ ນຳຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ມີຢູ່ມາສູ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ການທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະຄຸ້ມຄ່າ.

ຖ້າພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວບໍ່ໄດ້ນຳເອົາການປ່ຽນແປງໃດໆມາໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເພີ່ມຄຸນຄ່າໃດໆໃຫ້ແກ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງໃນການຟັງຂອງເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ? ເມື່ອເຂົ້າໃຈມັນແລ້ວ,

ຕໍ່ໄປແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມປະຕິບັດ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈິງໃຈໃນທຸກສິ່ງ! ຢ່າຢູ່ໃນສະພາບທີ່ສັບສົນ; ເວລາໄປໄວຫຼາຍ! ໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ກໍໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງທົດສະວັດແລ້ວ.
ຈົ່ງເບິ່ງຄືນໃນຊ່ວງສິບປີທີ່ຜ່ານມານີ້: ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼາຍປານໃດ? ພວກເຈົ້າມີເວລາເຫຼືອອີກຈັກທົດສະວັດເພື່ອໃຊ້ຊີວິດໃນຊີວິດນີ້?
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີເວລາດົນປານນັ້ນ. ບໍ່ຕ້ອງສົນໃຈວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຖ້າເຈົ້າຢູ່ ຫຼື ວ່າພຣະອົງໄດ້ປ່ອຍໂອກາດໃຫ້ເຈົ້າ ຫຼື ວ່າພຣະອົງຈະປະຕະບັດພາລະກິດເດີມອີກ, ບໍ່ເວົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງເສັ້ນທາງສິບປີທີ່ຜ່ານມາຂອງຊີວິດເຈົ້າໄດ້ບໍ? ດ້ວຍທຸກໆມື້ທີ່ຜ່ານພົ້ນໄປ ແລະ ດ້ວຍທຸກບາດກ້າວທີ່ເຈົ້າຍ່າງ, ເຈົ້າມີເວລາໜ້ອຍລົງໜຶ່ງວັນ. ເວລາບໍ່ລໍຖ້າໃຜ! ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າເຫັນມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ເປັນສິ່ງສຳຄັນຍິ່ງກວ່າອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໃດ! ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອສະເພາະຕອນເຈົ້າມີເວລາ ແລະ ບໍ່ສາມາດອຸທິດຄວາມຕັ້ງໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນຢູ່ສະເໝີ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ "ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)